

WAKA FREELANCER

Thánh Thiên Tiên Vực

Bổ thiên kỷ

Hàn
Vũ
Kỷ

Tập
01

Waka

Mục lục

- [Chương 1: Đốc Lạc Thần](#)
- [Chương 2: Đột Kích Trong Đêm](#)
- [Chương 3: Quân Phụng Nữ](#)
- [Chương 4: Thiên Đạo Pháp Tắc](#)
- [Chương 5: Quên Hết Chuyện Xưa](#)
- [Chương 6: Nhà Ở Ven Hồ](#)
- [Chương 7: Nhổ Cỏ Tận Gốc](#)
- [Chương 8: Trận Pháp Tiểu Đổ Môn](#)
- [Chương 9: Người Không Vì Minh](#)
- [Chương 10: Cơ Duyên Của Ai](#)
- [Chương 11: Khổ Tận Cam Lai](#)
- [Chương 12: Xương Trong Xương](#)
- [Chương 13: Vấn Tiên Thạch](#)
- [Chương 14: Đóa Linh Phu Nhân](#)
- [Chương 15: Sơn Trang Đóa Linh \(Thượng\)](#)
- [Chương 16: Sơn Trang Đóa Linh \(Trung\)](#)
- [Chương 17: Sơn Trang Đóa Linh \(Hạ\)](#)
- [Chương 18: Lôi Linh Căn](#)
- [Chương 19: Bị Giam Giữ](#)
- [Chương 20: Lâm Phiêu Tuyết](#)
- [Chương 21: Hai Chiếc Lá](#)
- [Chương 22: Đêm Lòng Sinh Nghi](#)
- [Chương 23: Đường Ai Nấy Đi](#)
- [Chương 24: Mị Thuật Cao Cấp](#)
- [Chương 25: Vô Tình Gặp Được](#)
- [Chương 26: Lập Kế Hoạch](#)
- [Chương 27: Là Bạn Hay Là Địch?](#)
- [Chương 28: Mọi Việc Đã Sẵn Sàng](#)
- [Chương 29: Chống Cự Đến Cùng](#)

[Chương 30: Đánh Rắn Động Cỏ](#)
[Chương 31: Bích Ngọc Liên Hoa](#)
[Chương 32: Đóa Linh Cướp Đoạt Linh Căn](#)
[Chương 33: Vết Nứt Của Trời \(Thượng\)](#)
[Chương 34: Vết Nứt Của Trời \(Hạ\)](#)
[Chương 35: Lôi Kiếp](#)
[Chương 36: Cái Giá Phải Trả](#)
[Chương 37: Nốt Ruồi Chu Sa](#)
[Chương 38: Vết Máu Muối](#)
[Chương 39: Tính Kế](#)
[Chương 40: Dưỡng Thương](#)
[Chương 41: Đuổi Đến Tận Cửa](#)
[Chương 42: Nam Tu Trong Thiên Hạ Mặc Nàng Lựa Chọn](#)
[Chương 43: Trước Kia Khác, Bây Giờ Khác](#)
[Chương 44: Bán Đứng \(Thượng\)](#)
[Chương 45: Bán Đứng \(Trung\)](#)
[Chương 46: Bán Đứng \(Hạ\)](#)
[Chương 47: Bàn Đạp Của Con Tốt Thì Muốn Phán Kháng](#)
[Chương 48: Họa Vô Đơn Chí](#)
[Chương 49: Mật Báo](#)
[Chương 50: Bảo Vệ](#)
[Chương 51: Mở Thiên Nhân](#)
[Chương 52: Có Qua Có Lại](#)
[Chương 53: Truy Tìm Căn Nguyên](#)
[Chương 54: Đế Lưu Tương](#)
[Chương 55: Húc Nhật Quyết](#)
[Chương 56: Dốc Lòng Dốc Sức](#)
[Chương 57: Nhập Đạo](#)
[Chương 58: Phá Vỡ Thế Cục](#)
[Chương 59: Bẫy Mở](#)
[Chương 60: Chuẩn Bị Chiến Tranh](#)
[Chương 61: Lão Tổ Đóa Gia](#)

[Chương 62: Người Thừa](#)
[Chương 63: Bắc Tư An, Nam Phác Cung](#)
[Chương 64: Địch Vây Bốn Bề](#)
[Chương 65: Viện Trợ](#)
[Chương 66: Có Tin Tức](#)
[Chương 67: Lựa Chọn](#)
[Chương 68: Roi Xuy Long](#)
[Chương 69: Kẻ Đánh Người, Lại Bị Người Đánh](#)
[Chương 70: Hối Thiên Hạ, Ai Cao Nhất](#)
[Chương 71: Ở Nơi Thích Hợp, Bàn Chuyện Thích Hợp](#)
[Chương 72: Nghe Lén](#)
[Chương 73: Kiểm Chứng](#)
[Chương 74: Chia Tay](#)
[Chương 75: Trả Nợ \(Thượng\)](#)
[Chương 76: Trả Nợ \(Trung\)](#)
[Chương 77: Trả Nợ \(Hạ\)](#)
[Chương 78: Thần Điện Quang Minh](#)
[Chương 79: Đạt Thành Ý Nguyện](#)
[Chương 80: Trừng Phạt](#)
[Chương 81: Tài Năng Mới Hiện](#)
[Chương 82: Tặng Lễ Vật](#)
[Chương 83: Sư Môn Ở Đâu](#)
[Chương 84: Mạng Sống](#)
[Chương 85: Có Người Ra Giá](#)
[Chương 86: Cha Của Cô Bé Là Tư An](#)
[Chương 87: Bọ Ngựa Bắt Ve](#)
[Chương 88: Chim Sẻ Đứng Sau](#)
[Chương 89: Trận Chiến Đầu Tiên Giành Thắng Lợi](#)
[Chương 90: Thân Thích](#)
[Chương 91: Kết Bạn Đồng Hành \(Thượng\)](#)
[Chương 92: Kết Bạn Đồng Hành \(Hạ\)](#)
[Chương 93: Chữa Khỏi](#)

Chương 94: Gặp Lại Bạn Cũ (Thượng)

Chương 95: Gặp Lại Bạn Cũ (Hạ)

Chương 96: Lời Đồn Không Đáng Tin

Chương 97: Cánh Cửa

Chương 98: Mượn Hoa Dâng Phật

Chương 99: Bắt Đầu Gia Nhập Môn Phái

Chương 100: Những Người Đó, Những Việc Đó

Chương 101: Phá Cỗ

Chương 102: Vào Lòng

Chương 103: Đan Hoả

Chương 104: Lấy Lòng Tín Nhiệm

Chương 105: Đột Phá

Chương 106: Yêu Thú

Chương 107: Tai Bay Vạ Gió

Chương 108: Biểu Thúc, Biểu Thăm

Chương 109: Sóng Ngầm Cuồn Cuộn

Chương 110: Mỹ Nam Bên Cạnh

Chương 111: Tên Biến Thái Chết Tiệt

Chương 112: Cây Cao Bóng Cả

Chương 113: Chia Để Trị

Chương 114: Khi Sư Diệt Tổ (Thượng)

Chương 115: Khi Sư Diệt Tổ (Hạ)

Chương 116: Nghi Ngờ Đoạt Xá*

Chương 117: Tự Cứu Chính Mình

Chương 118: Đội Nàng

Chương 119: Nhập Kính

Chương 120: Tiểu Thiên Ma Cảnh (1)

Chương 121: Tiểu Thiên Ma Cảnh (2) - Tình Yêu Nam Nữ

Chương 122: Tiểu Thiên Ma Cảnh (3) - Tình Yêu Nam Nữ

Chương 123: Tiểu Thiên Ma Cảnh (4) - Tình Yêu Nam Nữ

Chương 124: Tiểu Thiên Ma Cảnh (5) - Tình Yêu Nam Nữ

Chương 125: Phá Kính

[Chương 126: Năm Tháng Sao? Là Năm Năm!](#)

[Chương 127: Đại Khai Sát Giới](#)

[Chương 128: Giả Không Thể Thành Thật](#)

[Chương 129: Oan Gia Ngổ Hệp \(Thượng\)](#)

[Chương 130: Oan Gia Ngổ Hệp \(Hạ\)](#)

[Chương 131: Đá Mài Dao](#)

[Chương 132: Nhục Chi](#)

[Chương 133: Trước Thời Hạn](#)

[Chương 134: Cha Nuôi](#)

[Chương 135: Khuê Long Yêu Nguyệt](#)

[Chương 136: Một Cước Phá Đan Điền](#)

[Chương 137: Linh Thạch Ngũ Hành](#)

[Chương 138: Yêu Thú Tuyên Chiến](#)

[Chương 139: Làm Ơn Không Cầu Báo Đáp](#)

[Chương 140: Phúc Trong Họa](#)

[Chương 141: Trong Họa Có Phúc](#)

[Chương 142: Tâm Ma](#)

[Chương 143: Chuyện Không Như Nguyện](#)

[Chương 144: Trùng Hợp Lễ Tế Sơn Quỷ](#)

[Chương 145: Họa Từ Miệng Mà Ra](#)

[Chương 146: Quyết Định Nhanh Chóng](#)

[Chương 147: Nữ Thần Toán](#)

[Chương 148: Vùng Đất Linh Hồn](#)

[Chương 149: Quê Thủy Sơn Kiển](#)

[Chương 150: Trận Chiến Ác Liệt](#)

[Chương 151: Sống Chết Có Nhau](#)

[Chương 152: Vì Cô, Bị Thần Và Người Căm Hận](#)

[Chương 153: Ra Tay Trước Chiếm Ưu Thế \(Thượng\)](#)

[Chương 154: Ra Tay Trước Chiếm Ưu Thế \(Hạ\)](#)

[Chương 155: Nói Không Nên Lời](#)

[Chương 156: Vàng Thau Lẫn Lộn](#)

[Chương 157: Đánh Một Ván Cờ Lớn](#)

[Chương 158: Đi Theo Con Đường Của Chính Mình](#)

[Chương 159: Thời Khắc Gặp Ma](#)

[Chương 160: Vợ Kịch Đặc Sắc](#)

[Chương 161: Tự Trọng Tôn Thương](#)

[Chương 162: Nhận Lầm Người](#)

[Chương 163: Huyết Sắc Triền Miên](#)

[Chương 164: Bí Mật Không Thể Nói](#)

[Chương 165: Có Người Phải Bị Dìm Lồng Heo](#)

[Chương 166: Họa Từ Ánh Trăng](#)

[Chương 167: Đạo Tâm Gieo Ma](#)

[Chương 168: Ma Do Tâm Sinh](#)

[Chương 169: Đại Cường Lừa Đảo Hiện Chân Tướng \(1\)](#)

[Chương 170: Đại Cường Lừa Đảo Hiện Chân Tướng \(2\)](#)

[Chương 171: Mở Mắt Nhìn Đời](#)

[Chương 172: Biết Rõ Thiên Cơ](#)

[Chương 173: Nguyên Tác Huyền Huyền 18+ Hiện Ra](#)

[Chương 174: Khước Từ Già Heo Ăn Thịt Hổ](#)

[Chương 175: Hai Năm Tựa Một Ngày](#)

[Chương 176: Bày Thiên La Địa Vồng](#)

[Chương 177: Báo Ứng](#)

[Chương 178: Dùng Trí](#)

[Chương 179: Đối Đầu](#)

[Chương 180: Si Tâm Vọng Tưởng](#)

[Chương 181: Chạm Mặt Lại Không Quen](#)

[Chương 182: Cảnh Xuân Sắc Thắm](#)

[Chương 183: Ảnh Phản Chiếu Thật Giả](#)

[Chương 184: Song Tu Có Được Không?](#)

[Chương 185: Kích Tình Trúc Cơ](#)

[Chương 186: Người Là Ai?](#)

[Chương 187: Lựa Chọn Khiêu Chiến](#)

[Chương 188: Đại Cường Đối Chủ](#)

[Chương 189: Kiếp Trước Kiếp Này \(Thượng\)](#)

Chương 190: Kiếp Trước Kiếp Này (Hạ)

Chương 191: Gặp Lại Người Xưa (Thượng)

Chương 192: Gặp Lại Người Xưa (Hạ)

Chương 193: Động Cơ Ở Đầu

Chương 194: Thời Khắc Giết Chóc (Thượng)

Chương 195: Thời Khắc Giết Chóc (Hạ)

Chương 196: Cửa Giới

Chương 197: Xoay Chuyển Tình Thế (Thượng)

Chương 198: Xoay Chuyển Tình Thế (Hạ)

Chương 199: Chân Tướng Chỉ Có Một

Chương 200: Đấu Pháp Theo Kiểu Áp Đảo

Chương 201: Vào Thanh Vân

Chương 202: Khách Không Mời Mà Đến

Chương 203: Quy Tắc

Chương 204: Tiểu Sư Thúc

Chương 205: Cường Thế Bao Che Khuyết Điểm

Chương 206: Có Vốn Liếng Là Có Thể Càn Quấy

Chương 207: Dùng Thực Lực Mà Nói Chuyện

Chương 208: Xem Cuộc Vui Không Ngại Sân Khấu Cao (Thượng)

Chương 209: Xem Cuộc Vui Không Ngại Sân Khấu Cao (Hạ)

Chương 210: Ý Của Túy Ông

Chương 211: Làm Lại Từ Đầu

Chương 212: Hào Quang Nữ Chính

Chương 213: Bí Mật Của Tư An

Chương 214: Bí Mật Về Phân Thân

Chương 215: Làm Sao Để Phá Giải Thiếu Sốt Dục Vọng Và Tình Cảm

Chương 216: Người Tranh Ta Đoạt

Chương 217: Hỏi Rõ Ngọn Ngành

Chương 218: Thế Giới Song Song

Chương 219: Yêu Tu Phạm Pháp

Chương 220: Không Cùng Chúng Tộc Với Ta

Chương 221: Tình Chân Ý Thiết

[Chương 222: Thủ Cung Sa](#)
[Chương 223: Trở Về Phố Hồ Lô](#)
[Chương 224: Long Thần Thỉnh Phong](#)
[Chương 225: Tình Chẳng Biết Bắt Đầu Từ Đâu](#)
[Chương 226: Phía Trước! Nghênh Chiến!](#)
[Chương 227: Đây Là Thời Đại Của Ai?](#)
[Chương 228: Yêu Hòa](#)
[Chương 229: Hậu Duệ Hòa Thần Nha](#)
[Chương 230: Có Nội Gian](#)
[Chương 231: Bẫy Trong Bẫy](#)
[Chương 232: Phía Trên Không Người](#)
[Chương 233: Mị Thú \(Thượng\)](#)
[Chương 234: Mị Thú \(Hạ\)](#)
[Chương 235: Cái Cớ Để Vui Vẻ Với Đàn Ông](#)
[Chương 236: Chỉ Cách Chân Tướng Một Bước](#)
[Chương 237: Bí Mật Dưới Đáy Đầm](#)
[Chương 238: Vạch Trần](#)
[Chương 239: Sói Háo Sắc](#)
[Chương 240: Bao Che Khuyết Điểm](#)
[Chương 241: Người Bất Nh N, Ta Bất Nghĩa](#)
[Chương 242: Ứng Long Và Tức Nhường](#)
[Chương 243: Tâm Tư Của Tư Mã Chiêu](#)
[Chương 244: Thịnh Tình Khó Từ](#)
[Chương 245: Át Chủ Bài Của Yêu Tu](#)
[Chương 246: Tình Ái Là Chi](#)
[Chương 247: Lò Luyện Đan Bằng Đồng](#)
[Chương 248: Lễ Trọng](#)
[Chương 249: Rễ Hồ Lô Cùng Hỗn Độn Thanh Liên](#)
[Chương 250: Thân Phận Của La Thần \(Thượng\)](#)
[Chương 251: Thân Phận Của La Thần \(Trung\)](#)
[Chương 252: Thân Phận Của La Thần \(Hạ\)](#)
[Chương 253: Biến Khổ Vô Bờ](#)

[Chương 254: Quay Đầu Lại Là Bờ](#)

[Chương 255: Mỗi Người Đều Có Theo Đuổi Của Mình](#)

[Chương 256: Một Đêm Vạn Năm](#)

[Chương 257: Chờ Muội](#)

[Chương 258: Người So Với Người, Thật Làm Cho Người Ta Tức Chết \(Thượng\)](#)

[Chương 259: Người So Với Người, Thật Làm Cho Người Ta Tức Chết \(Hạ\)](#)

[Chương 260: Bè Nổi](#)

[Chương 261: “Dị Vật Chí”](#)

[Chương 262: Mò Kim Đáy Biển](#)

[Chương 263: Quyết Ý Ra Đi \(Thượng\)](#)

[Chương 264: Quyết Ý Ra Đi \(Hạ\)](#)

[Chương 265: Vương Của Ta Đã Trở Về](#)

[Chương 266: Khổ Sở Tính Toán](#)

[Chương 267: Không Cảm Kích](#)

[Chương 268: Mười Hai Tổ Vu](#)

[Chương 269: Tâm Nguyên](#)

[Chương 270: Cầm Đồ](#)

[Chương 271: Thuyền Báu](#)

[Chương 272: Mỗi Người Có Nhân Duyên Riêng](#)

[Chương 273: Không Nhân Nhượng Nửa](#)

[Chương 274: Thiếu Niên Và Thiếu Nữ Xinh Đẹp](#)

[Chương 275: Một Đêm Tuyệt Vời](#)

[Chương 276: Xuân Cung Sống Của Mỹ Nhân Ngư](#)

[Chương 277: Tham Cái Lợi Trước Mắt, Quên Cái Hại Sau Lưng](#)

[Chương 278: Mặt Thú Dạ Người](#)

[Chương 279: Kiên Kỵ Trên Thuyền](#)

[Chương 280: Phù Đào](#)

[Chương 281: Chuyện Cũ Tái Hiện](#)

[Chương 282: Khúc Mặc Kiếp Trước \(1\)](#)

[Chương 283: Khúc Mặc Kiếp Trước \(2\)](#)

[Chương 284: Khúc Mặc Kiếp Trước \(3\)](#)

[Chương 285: Kiếp Này Đã Từng \(1\)](#)
[Chương 286: Kiếp Này Đã Từng \(2\)](#)
[Chương 287: Thiên Toán Giả](#)
[Chương 288: Con Mắt Của Ma Giới \(1\)](#)
[Chương 289: Con Mắt Của Ma Giới \(2\)](#)
[Chương 290: Nữ Chính Nữ Phụ Tranh Chấp \(1\)](#)
[Chương 291: Nữ Chính Nữ Phụ Tranh Đấu \(2\)](#)
[Chương 292: Ai Nhớ Ai Hơn](#)
[Chương 293: Triều Miên](#)
[Chương 294: Ai Là Cường Giả](#)
[Chương 295: Không Buông Tay](#)
[Chương 296: Bí Mật Của Phù Đảo](#)
[Chương 297: Minh Vương*](#)
[Chương 298: Cùng Kết Kim Đan](#)
[Chương 299: Lòng Người Không Đủ](#)
[Chương 300: Thân Phận Của Chủ Thuyền](#)
[Chương 301: Có Kẻ Đứng Sau](#)
[Chương 302: Tức Giận](#)
[Chương 303: Lỗ Đen](#)
[Chương 304: Khu Rừng Long Cốt](#)
[Chương 305: Sống Hay Chết](#)
[Chương 306: Cười Rong](#)
[Chương 307: Hiện Chân Thân](#)
[Chương 308: Thổ Lộ Tâm Tình](#)
[Chương 309: Như Cá Gặp Nước](#)
[Chương 310: Đào Nguyên* Trên Biển](#)
[Chương 311: Mỹ Nhân Tuyền*](#)
[Chương 312: Vương Nữ Đồ Sơn](#)
[Chương 313: Vào Nhầm Thôn Nữ Nhi](#)
[Chương 314: Nguồn Gốc Của Sự Sống](#)
[Chương 315: Xương Thịt Do Nước Làm Thành](#)
[Chương 316: Hồ Hoang Hòa](#)

Chương 317: Duyên Của Hữu Duyên

Chương 318: Phận Của Vô Phận

Chương 319: Lo Được Lo Mất

Chương 320: Diệt Trừ Kẻ Đối Lập

Chương 321: Sách Cổ Bộ Ngạn*

Chương 322: Vua Của Yêu Tu

Chương 323: Trộm Ngoài Sáng, Cướp Trong Tối

Chương 324: Tất Phương

Chương 325: Độ Ách Quy Nguyên

Chương 326: Tinh Vân Kết Đan

Chương 327: Tông Môn Đình Cấp

Chương 328: Thành Nguyên Đan Lâu

Chương 329: Đình Đồng Nhỏ

Chương 330: Giả Danh Lừa Bịp

Chương 331: Bí Mật Của Đình Đồng Nhỏ

Chương 332: Quen Biết Nhau

Chương 333: Sợi Dây Số Mệnh Kỳ Lạ

Chương 334: Vương Không Gặp Vương

Chương 335: Ký Ưc Phù Bụi

Chương 336: Dọn Sạch Những Cản Trở

Chương 337: Tư An Thăng Chức

Chương 338: Bảo Vệ Người Phụ Nữ Của Ta

Chương 339: Có Ân Báo Ân

Chương 340: Tháp Thông Thiên

Chương 341: Ai Đẹp Hơn

Chương 342: Ai Đào Tạo Ra Ai?

Chương 343: Chỉ Cho Quan Phóng Hỏa

Chương 344: Chiến Thắng Bất Ngờ

Chương 345: Dễ Như Trở Bàn Tay

Chương 346: Lần Đầu Bước Vào Thần Điện

Chương 347: Cao Thấp Rõ Ràng

Chương 348: Đệ Tử Cuối Cùng Của Thánh Nữ

[Chương 349: Khiến Người Đã Rét Vì Tuyết Lại Giá Vì Sương](#)

[Chương 350: Số Phận Càng Thêm Huyền Ảo](#)

[Chương 351: Nghi Ngờ Trùng Điệp](#)

[Chương 352: Khó Phân Bọn, Thù](#)

[Chương 353: Đột Phá](#)

[Chương 354: Trả Nợ](#)

[Chương 355: Ý Trời Không Lường Được](#)

[Chương 356: Hồi Ức Của Thánh Nữ](#)

[Chương 357: Ba Nguyên Tắc Trở Về Quá Khứ](#)

[Chương 358: Năm Đỏ Trăng Sáng](#)

[Chương 359: Nơi Duyên Phận Bắt Đầu](#)

[Chương 360: Cảnh Giới Tối Thượng](#)

[Chương 361: Rốt Cuộc Có Phải Là Người Hay Không?](#)

[Chương 362: Thanh Lọc Hay Là Ô Nhiễm](#)

[Chương 363: Ta Muốn Mạng Của Người!](#)

[Chương 364: Cùng Nhau Xuống Địa Ngục Đi!](#)

[Chương 365: Rốt Cuộc Cô Là Ai?](#)

[Chương 366: Một Đêm Bạc Đầu](#)

[Chương 367: Không Chịu Thỏa Hiệp](#)

[Chương 368: Con Gái Của Quang Minh](#)

[Chương 369: Vết Nứt Không Gian](#)

[Chương 370: Vạch Sinh Mệnh](#)

[Chương 371: Trở Về Qua Khứ](#)

[Chương 372: Vạch Sinh Mệnh](#)

[Chương 373: Đại Kết Cục: Tái Sinh \(2\)](#)

[Chương 374: Đại Kết Cục: Tái Sinh \(3\)](#)

[Chương 375: Ngoại Truyện 1 Đại Ngưu Là Một Kẻ Mặt Khờ Lòng Quỷ](#)

[Chương 376: Ngoại Truyện 2 Mặt Biển Xanh Biếc \(1\)](#)

[Chương 377: Ngoại Truyện 3 Mặt Biển Xanh Biếc \(2\)](#)

[Chương 378: Ngoại Truyện 4 Mặt Biển Xanh Biếc \(3\)](#)

[Chương 379: Ngoại Truyện 5 Trời Xanh Có Linh \(1\)](#)

[Chương 380: Ngoại Truyện 6 Trời Xanh Có Linh \(2\)](#)

Chương 381: Ngoại Truyện 7 Trời Xanh Có Linh (3)

Chương 382: Ngoại Truyện 8 Trời Xanh Có Linh (4)

Chương 383: Ngoại Truyện 9 Trả Nợ (Kết Cục)

Chương 384: Ngoại Truyện 10 Giao Thừa Trên Núi Đại Hoang

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 1: Dốc Lạc Thần

Dốc Lạc Thần vốn là một thôn trang nhỏ bình thường sát biên giới phía Tây của nước Đại Sở, lưng dựa vào núi Lạc Thần, đối diện với con sông nhỏ xanh biếc, nằm trên một mảnh đất bằng phẳng có sông

núi vây quanh. Ở đây có khoảng một trăm hộ gia đình sinh sống tập trung, hầu như đều là những người dân từ vùng đất phía Đông chạy đến đây để tránh loạn sau cuộc chiến tiền triều.

Hiện nay Đại Sở đang bước đầu ổn định tại cuộc, xây dựng một thiên hạ thái bình, vì vậy Dốc Lạc Thần theo thời gian cũng ngày càng yên ổn trù phú.

Bấy giờ Vinh Tuệ Khanh trên vai khoác một cái gùi nhỏ, vui vẻ cười nói cùng một đám trẻ con trong thôn từ núi Lạc thần đi xuống. Trong cái gùi đựng đầy quả dại hoa lá mà cô hái được trên núi, trong lòng cô còn đang ôm một chú sóc nhỏ trong lúc vô tình cứu được. Nó lúc đó bị thương do mắc phải bẫy thú, thân thể nhỏ xíu tròn mập bị kẹp dưới bẫy thú rất to từng bước từng bước một lệ người đến dưới bàn chân của Vinh Tuệ Khanh. Nó ngược đôi mắt đen lay láy nhìn Vinh Tuệ Khanh như đang cầu cứu cô. Vinh Tuệ Khanh trong thấy vậy liền mềm lòng, bỏ ngoài tai lời khuyên ngăn của chúng bạn đi cùng, bèn xông tới cứu lấy con sóc nhỏ khỏi cái bẫy thú.

Đại Ngưu nhìn chú sóc bé xíu trong lòng của Vinh Tuệ Khanh, cười nói: “Con sóc nhỏ này gầy quá, cùng lắm thì chỉ có thể hầm một nồi lẩu nhỏ thôi.”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, vừa định nói gì đó thì cảm thấy con sóc nhỏ trong lòng mình co rúm người lại đến mấy lần, đôi chân nhỏ nhắn cho chặt lấy vạt áo trước ngực cô như thể đang cầu xin.

“Muội định nuôi sẽ nuôi nó. Hầm canh thì không được đâu.” Vinh Tuệ Khanh nhướn lông mày không nói gì nữa, khẽ đưa tay lên nhẹ nhàng vỗ về chú sóc nhỏ trong lòng.

Sóc nhỏ cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, móng vuốt bé xíu buông vạt áo phía trước ngực của Vinh Tuệ Khanh ra, sau đó còn xoa một lúc như thể đang nín thở...

Vinh Tuệ Khanh ung dung thả bước cùng đám bạn đi về thôn. Cổng thôn Dốc Lạc Thần dưới cây đa cổ thụ, lúc này người lớn tuổi nhất trong thôn là Tường thúc với bộ râu bạc trắng đang ngồi dưới gốc đa, hăng say kể chuyện cổ tích cho đám trẻ con nghe đến mức nước miếng bắn tung tóe. “... Thần tiên ấy, bọn họ có thể ăn gió uống sương, cười gió đập mây. Có lúc chỉ cần một ánh nhìn của bọn họ thôi cũng đủ khiến các cháu chết như chưa bao giờ được chết vậy. Cho nên các cháu tuyệt đối không được gây sự với họ.” “Tường thúc lừa người. Cha cháu nói, trên đời này không hề có thần tiên.” Một đứa trẻ còn đang chảy nước mũi rùng rùng lớn giọng cãi trả.

Tường thúc trợn mắt lên trả lời: “Sao lại không có? Sơn trang Đóa Linh cách đây hơn một trăm dặm, ở đó có rất nhiều thần tiên.”

Đứa trẻ chảy nước mũi kia siết chặt tay lại thành nắm đấm, hét âm lên: “Cha cháu nói, cái sơn trang Đóa Linh ấy không phải thần tiên, bọn họ là...” Tường thúc lập tức ngắt lời đứa trẻ, gõ một cái vào cái trán của nó, quát to: “Đần độn, cha cháu thì hiểu cái gì? Cháu là đồ ngốc, cha cháu là đồ đại ngốc!” “Ông mới là đại ngốc!” Đứa trẻ bị gọi là đồ ngốc tức giận ném một cục đất về phía Tường thúc đang ngồi dưới gốc cây đa, rồi quên luôn lời mà mình vừa nói lúc nãy.

“Đánh Tường thúc! Đánh Tường thúc!” Một đám trẻ con vây quanh Tường thúc rồi hết ném đá lại ném đất vào người ông ấy.

Tường thúc chỉ còn cách nhanh chóng chạy trốn, chân nam đá chân chiêu trốn ngay vào nhà.

Đại Ngưu bĩu bĩu môi nói: “Bịa chuyện bịa đến mười mấy năm rồi mà vẫn chưa thấy chán. Mỗi ngày đều bị bọn trẻ con trong thôn đuổi đánh mà ông ấy vẫn không biết xấu hổ” Vinh Tuệ Khanh cười cười đáp lời: “Nói không chừng Tường thúc cũng chỉ muốn chọc vui mọi người mà thôi. Mỗi ngày đều nhàn rỗi như vậy, ông ấy cũng phải tìm cách để giết thời gian chứ.”

Đại Ngưu nhếch miệng rồi quay đầu lại nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh dù mới chỉ tám, chín tuổi nhưng dáng người dong cao nên nhìn sao cũng thấy giống như đã mười hai, mười ba tuổi vậy. Gương mặt Vinh Tuệ Khanh chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng đối với các cô gái khác trong thôn mà nói thì cách nói năng cư xử của cô bé có sự khác biệt rất lớn. Gương mặt của cô bé nếu ở nơi khác chắc có lẽ chỉ thuộc vào dạng bình thường không mấy nổi bật nhưng tại Dốc Lạc Thần thì chắc chắn là một đóa hoa xinh đẹp, khiến nửa đám thanh niên trong thôn khi trông thấy cô bé đều phải đỏ mặt.

Cùng là một bộ quần áo vải bông màu xanh được dệt thủ công, chỉ có điều dưới vạt áo của cô bé có thêu thêm dăm nhành hoa uyển chuyển, uốn lượn nhiều hơn các cô gái khác trong thôn mà thôi. Nhưng khi mặc lên người Vinh Tuệ Khanh lại đem đến cảm giác khác hoàn toàn với bọn họ.

Đại Ngưu năm nay đã mười lăm tuổi rồi, mẹ Đại Ngưu muốn sắp xếp cho hắn một mối hôn sự, còn hắn chỉ nhìn trúng Vinh Tuệ Khanh.

Nhưng cha Đại Ngưu đã quyết rồi nên hắn cũng đành chịu. Mà lão già nhà họ Vinh kia chắc hắn sẽ không đồng ý gả cô cháu gái duy nhất cho nhà

họ. Hơn nữa, Vinh Tuệ Khanh kém hẳn những sáu bảy tuổi, nên dù cho lão già kia có đồng ý thì bây giờ cũng chẳng thể gả Vinh Tuệ Khanh ngay được. Đại Ngưu không thể đợi thêm nữa, nhà hắn cũng chẳng lấy đâu ra tiền nuôi con dâu từ nhỏ được.

Đại Ngưu không cam tâm, hôm nay muốn đích thân hỏi rõ ràng Vinh Tuệ Khanh: “Tuệ Khanh, mẹ huynh... mẹ huynh... muốn tìm vợ cho huynh.” Đại Ngưu ấp a ấp úng nói. Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu nhìn lên, dùng tay vén bên tóc mái đang bị gió thổi bay, mỉm cười vui vẻ: “Chúc mừng Đại Ngưu ca. Sau này có Đại Ngưu tấu rồi, trong nhà Đại Ngưu ca sẽ càng thêm náo nhiệt.” Đại Ngưu nhìn đôi mắt lạnh lợi của Vinh Tuệ Khanh, bỗng hắn cảm thấy có thứ gì đó đang căng tràn trong lồng ngực mình. Vừa có chút chua, lại xen thêm ít ngọt, nói chung là khó diễn tả bằng lời.

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã đi đến cửa nhà Vinh Tuệ Khanh.

Nhà của Vinh Tuệ Khanh cũng không có gì khác so với các ngôi nhà trong thôn. Có tường đá bao quanh một cái sân phơi, bên trong có ba gian phòng chính, hai bên còn xây thêm phòng nhỏ. Tất cả đều được làm từ gỗ, trát bằng bùn vàng, trên mái nhà có cài cỏ tranh che kín. Phía sau là một dãy phòng thấp bé để nuôi dăm con lợn, vài con gà vịt.

Vinh Tuệ Khanh mở cửa trước sân nhà ra, cười nói với Đại Ngưu: “Đại Ngưu ca, có muốn vào nhà uống chén trà bạc hà không?”

Dốc Lạc Thần là một vùng quê hẻo lánh, ngoài sống dựa vào núi ra thì không còn thứ gì nữa. Trên núi không có cây chè nên họ cũng không uống trà mà thường hay dùng lá bạc hà để ngâm nước uống. Vừa thơm mùi mát họng, miệng lại luôn có hương thơm.

Đại Ngưu vội vàng khua tay, đáp: “Không cần đâu, không cần đâu...” Nói xong, hắn nhanh chóng rời khỏi cửa lớn của Vinh gia, như thể ở trong có thú dữ ăn thịt người đang há to miệng trực chờ nuốt sống bọn họ vậy.

Vinh Tuệ Khanh cười lắc lắc đầu rồi bước vào trong sân nhà mình, sau đó thuận tiện đóng cổng lại. Vài tên nhóc con trốn bên góc tường đuổi theo Đại Ngưu hỏi: “Đại Ngưu ca, tại sao huynh lại không bước vào đó?”

Đại Ngưu cả giận đáp lại: “Cái sân đó ai có thể vào được chứ? Không phải lúc trước các người từng thử rồi hay sao?”

Một cậu nhóc xấu hổ gãi gãi gáy nói: “Đại Ngưu ca, bọn đệ hôm đó đi vào buổi tối, trời lại tối om như mực, làm sao nhìn thấy rõ được.”

“Không nhìn thấy rõ? Rõ ràng chú mày từng nói là khi bước vào đó giống hệt như đặt chân tới địa ngục đen tối, gió lạnh gào thét rồi còn có ác quỷ muốn ăn thịt người còn gì?! Chú mày khóc nguyên một buổi tối trong đó nhưng ngày hôm sau cha chú mày lại phát hiện ra chú mày đang nằm dưới góc chân tường phía bên ngoài nhà của Vinh gia. Chú mày ấy mà, chẳng lẽ ngủ quên sau đó nằm mơ đúng không?” Một tên nhóc khác vẻ mặt đầy khinh thường nói: “Đồ nhát gan!”

Đứa trẻ bị mảng gương mặt chột tái mét, định há miệng phân bua gì đó nhưng cuối cùng chỉ đành tiu ngịu cúi thấp đầu, một chân đi tới đi lui trên mặt đất

Đại Ngưu hồi lâu không nói câu nào, cuối cùng mới lên tiếng: “Cũng không thể trách nó được. Cái sân nhà Vinh gia thực sự có gì đó cổ quái, người bình thường buổi tối thật sự không thể bước vào được.”

“Nhưng ông Vinh cùng hai bác ấy đều rất tốt, lúc trước còn cho đệ một thanh kẹo ăn.” Một đứa trẻ khá nhỏ chảy nước miếng nói: “Ngon lắm luôn. So với kẹo mạch nha ngày Tết mà nhà để làm còn ngon hơn nhiều.”

“Chỉ biết có ăn thôi!” Đại Ngưu cong ngón tay, gõ một cái lên đầu đứa bé đó. Lúc Xoay người đi còn không nhin được quay đầu lại nhìn khu nhà Vinh gia một cái. Thực sự nhìn qua thì chẳng thấy có gì đặc biệt so với

những cái sân khác, nhưng vẫn có cảm giác lạ lùng, giống như con người của Vinh Tuệ Khanh...

Lần đầu tiên trong đời, trong lòng Đại Ngưu dấy lên một cảm giác không thể diễn tả bằng lời.

Vinh Tuệ Khanh bước vào trong sân mình, đưa tay đóng cổng lại, lớn tiếng gọi: “Ông nội! Cha! Mẹ! Con về rồi a!”

Một người đàn ông trung tuổi từ trong gian chính đi ra. Gương mặt ông rất bình thường, chỉ có điều nụ cười trên khuôn mặt ấy lại vô cùng hiền lành chất phác: “Tuệ Khanh về rồi. Có một không con? Đồ ăn trong nhà vẫn còn đủ, con không cần lại phải lên núi kiếm đồ nữa đâu. Trời vào đông rồi, cẩn thận da tay sẽ nứt nẻ đó.” Người đàn ông cảm rằm nói một lúc rồi vươn tay đỡ lấy cái gùi trên lưng của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh một tay ôm lấy chú sóc con một tay khoác lấy cánh tay của người đàn ông, cười tinh nghịch đáp: “Cha, con lên núi để chơi mà, không mệt đâu ạ. Ngày nào cũng đóng cửa ở nhà, ngột ngạt chết mất thôi!” Nói rồi lôi con sóc nhỏ ra cho ông xem: “Cha xem này, con cứu được một chú sóc đấy, trông đáng yêu cha nhỉ? Con đặt tên cho nó là Tiểu Hoa.”

Con sóc nhỏ trên tay của Vinh Tuệ Khanh rõ ràng đang run rẩy. Trong đôi mắt của ông chợt lóe lên một tia sáng, không để lỡ mất sự run rẩy của con sóc nhỏ.

“Không tệ, con từ nhỏ đã không có món đồ chơi nào. Vật nhỏ này cũng rất lanh lợi, con cứ nuôi nó mà chơi.” Nói rồi ông ấy chìa tay ra vuốt ve bộ lông trơn bóng trên lưng của sóc con.

Chủ sóc dường như bị vuốt ve đến nỗi khiếp sợ, cả người cứng đờ trên tay của Vinh Tuệ Khanh, rồi trực tiếp bổ nhào ngã xuống như thể bị hôn mê.

“Cha! Cha làm như vậy sẽ dọa Tiểu Hoa!” Vinh Tuệ Khanh hờn dỗi đẩy cánh tay của người đàn ông ra. Ông ấy cười ha ha rồi đưa Vinh Tuệ Khanh vào phòng. Lúc này một người phụ nữ cũng mặc một thân vải bông màu xanh nhạt được dệt thủ công đi tới, yêu thương ôm lấy bả vai của Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Lại giận cha con rồi à?”

Vinh Tuệ Khanh nâng chú sóc nhỏ cả người cứng đờ nằm im lên rồi líu ríu kể tội cha với mẹ. Bà tủm tỉm nửa cười nửa không liếc nhìn người đàn ông, quở một câu: “Cha con lại trêu đùa Tuệ Khanh của chúng ta rồi, phải phạt cha hôm nay nấu cơm cho cả nhà mình ăn.” Vinh Tuệ Khanh lập tức cúi gằm mặt xuống: “Không muốn đâu... đồ ăn mà cha làm thì sao mà ăn được ạ!”

Người phụ nữ bụm miệng cười, hai mắt nhìn về phía người đàn ông. Vinh Tuệ Khanh trông cha mẹ mình liếc mắt đưa tình thì nhoén miệng cười, ôm lấy con sóc nhỏ đi vào phòng riêng.

Lúc bước tới cửa phòng, Tuệ Khanh chợt ngoảnh đầu lại nhìn. Cô vẫn có thể trông thấy cha mình đang chăm chú nhìn mẹ, tận sâu trong đáy mắt đáy lòng ông chỉ dung chứa một mình mẹ mà thôi. Sau đó cô lại hướng ánh nhìn về phía mẹ mình, bà chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ có tướng mạo bình thường như bao người trong thôn, trên mặt còn có một vết sẹo thâm đen, từ phía dưới mắt trái ngang đến cằm, thiếu chút nữa cắt đứt cả cổ.

Gương mặt mẹ như vậy thực sự không thể coi là một mỹ nữ được. Nhưng trong mắt cha cô, tất cả mỹ nữ trên trời hay dưới đất đều không thể đẹp bằng bà được.

Thứ tình cảm nương tựa để sống, hoạn nạn có nhau mới thực sự là nghĩa tình vợ chồng. Trong lòng Vinh Tuệ Khanh vô cùng ấm áp thoải mái, đến tận lúc ăn cơm tối trên khốe miệng vẫn luôn nở nụ cười.

Lúc này ông nội của Vinh Tuệ Khanh đang ăn một nồi nấm thông tươi nóng hổi, sau khi cắn một miếng to ông không quên nói với Vinh Tuệ Khanh: “Qua vài hôm nữa là đến Tết rồi, tạm thời con đừng lên núi nữa. Đợi qua Tết lại lên cũng không muộn”

Vinh Tuệ Khanh dầu miệng lên định than phiền mấy câu.

Vinh lão gia lại chỉ đến con sóc nhỏ đang nằm bò trên đùi Vinh Tuệ Khanh nói: “Con nên ở nhà mà chăm sóc cho nó đi. Nó bị thương ở chân nên cần được nuôi cẩn thận. Nếu không thì sau này sẽ bị con chồn tha đi mất đấy, vậy là lỗ to rồi.”

Con sóc nhỏ vốn đang trừng to mắt nhìn canh gà rừng trong bát của Vinh Tuệ Khanh, nghe thấy mấy lời đó liền trượt khỏi đùi Vinh Tuệ Khanh rơi xuống đất. Cha mẹ của Vinh Tuệ Khanh đều nhìn nhau cười. Qua một lúc sau nụ cười trên gương mặt hai người họ nhạt dần, không hên mà cùng thở dài một hơi, cúi đầu ăn cơm.

Vinh Tuệ Khanh sớm đã quen với sự thay đổi bất thường của họ rồi nên cũng không để ý nhiều liền cúi xuống nhặt con sóc nhỏ dưới đất lên, mang nó trở về phòng mình.

Nhân lúc Vinh Tuệ Khanh không có ở đó, Vinh lão gia cảm thán nói: “Tuệ Khanh nhà chúng ta dù không có linh căn, không thể tu chân nhưng nó là đứa trẻ thông minh nhất mà ta từng thấy. Hễ là thứ gì liên quan đến tính toán, dịch thuật hay trận pháp đều chỉ cần dạy qua một lần, không cần phải nói đến lần thứ hai. Học

một hiểu ba là chuyện bình thường, lại còn thường xuyên đưa ra câu hỏi cho ta giải đáp nữa. Một đứa trẻ thông minh như vậy, ông trời tại sao nỡ nhần tâm không ban cho nó linh căn chứ?”

Mẹ của Vinh Tuệ Khanh cúi thấp đầu lén lau nước mắt nghẹn ngào nói: “Cha, đều do con không tốt. Lúc đó không nên...”

Cha của Vinh Tuệ Khanh lập tức cuống quýt an ủi bà: “Được rồi, chuyện đó không hề liên quan đến nàng. Hơn nữa, không có linh còn lại càng tốt, không cần phải đấu đá với mấy người hay ghen ghét. Tuệ Khanh nhà chúng ta sau này dù có muốn làm Luyện Đan Sư, hay làm Trận Pháp Sư thì cũng đều sẽ là khách quý mà các môn phái lớn muốn đoạt về. Mấy người tu chân đó chỉ đáng làm tùy tùng bảo vệ cho con bé thôi.”

Vinh Tuệ Khanh bước ra từ phòng của mình, nghe thấy câu nói đó liền biết rằng ba trưởng bối trong nhà mình lại đang dự tính cho tương lai của mình, những chuyện này cô đều đã nghe đến chai cả tai rồi. Làm khó mẹ mình cứ nghe đến chuyện này là khóc, giống hệt như Tường thúc luôn ngồi dưới gốc cây đa lớn ở cổng thôn kể chuyện cổ mãi mà không chán...

“Cha, mẹ, ông nội mọi người không cần nói nữa đâu ạ. Con thấy con như bây giờ cũng rất tốt rồi, tại sao cứ phải nghĩ đến mấy cái chuyện viễn vông đó ạ? Con không muốn tu chân, cũng không muốn làm Luyện Đan Sư hay Trận Pháp Sư gì cả. Con chỉ muốn được ở cùng mọi người, vui vẻ sống hết cuộc đời này thôi.” Vinh Tuệ Khanh mỉm cười rồi ngồi xuống bàn ăn. Ông nội lôi một cái tẩu thuốc lá ra, phì phèo hít vào một hơi rồi đáp: “Sống ở nơi này cũng không tệ, nhưng ta và cha mẹ của con đều lớn tuổi hơn con rất nhiều. Đợi chúng ta mất rồi, chỉ còn lại một mình con thì phải làm sao? Vẫn là nên học một chút gì đó rồi sau này tìm gả cho một nhà tốt, sinh con đẻ cái. Đó mới là một cuộc sống mà một cô gái như con cần làm.”

Vinh Tuệ Khanh tỏ vẻ hờn dỗi như các thiếu nữ cùng tuổi khác nói: “Con không thèm lấy chồng đâu! Mà nếu có gả thì con cũng sẽ mang cả ông nội và cha mẹ cùng đi với con!” Cô nhóc nói đến mức khiến cho mọi người trong phòng đều cười mãi không thôi.

Sự trầm mặc vừa rồi như đã biến mất hoàn toàn.

Ăn cơm tối xong, mẹ đi rửa bát, còn cha mang các nan tre ra để đan sọt. Ông nội lại ngồi trước cái bàn bát tiên, thắp ngọn đèn dầu lên rồi ra đề

cho Vinh Tuệ Khanh làm. “Có một số, là số lẻ. Chia ba dư hai, chia năm dư ba, chia bảy dư hai. Hỏi số đó là bao nhiêu?”

Vinh Tuệ Khanh không cần tính toán, vừa đưa tay gãi gãi phần bụng tròn nhô ra của con sóc nhỏ đang nằm trên đầu gối, vừa trả lời: “Câu này quá đơn giản, là hai mươi ba.”

Ông nội cười tán thưởng lại hỏi: “Trĩ và thỏ nhất cùng một lồng, bên trên đếm được ba mươi lăm cái đầu, bên dưới đếm đủ chín mươi tư cái chân. Hỏi có bao nhiêu trĩ, bao nhiêu thỏ?”

Vinh Tuệ Khanh ngẩn người. Câu hỏi về thỏ và gà ư, lâu lắm rồi, không ngờ hôm nay lại gặp phải câu hỏi này...

Nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh hình như đã bị làm khó, ông nội cười lớn ha ha nói: “Tuệ Khanh, cũng có câu hỏi con không trả lời được sao?!” Vinh Tuệ Khanh hồi hồn, nhếch nhếch lông mày cười nói: “Câu này có gì khó ạ? Có mười hai con thỏ, hai mươi ba con gà.”

Vinh lão gia bị sắc tới mức ho hắng, ném luôn cuốn sách Toán Kinh sang một bên rồi nói: “Đổi môn khác! Lần trước ta dạy con dịch thuật, nói lại cho ta nghe một lần.”

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một lát rồi nói: “Dịch là một đạo được truyền thừa từ thánh nhân thời cổ xưa. Người xưa gọi đó là Dịch Kinh sau này phát triển thành Dịch Truyền. Do phát âm tương đồng nên qua quá trình truyền miệng bị đổi thành Dịch học. Các thánh nhân khi xưa thường dùng Dịch để xem bói, bói toán chuyện lành dữ. Dịch có bát quái, mỗi quái có sáu hào. Dưới quẻ có từ ghi lời giải. Nghe truyền rằng quẻ bói do Phục Hy tạo ra, còn lời giải do Chu Vương. Về sau biến thành sáu mươi tư quẻ, hình thành nền móng cho thuật này.”

Ông nội nhắm mắt không nói gì, chỉ gật gù cái đầu còn trên mặt thì lộ rõ nụ cười hài lòng. Đợi Vinh Tuệ Khanh đọc xong rồi ông nội mới nói:

“Dịch thuật ta truyền cho con là đạo trận pháp. Có thể hiểu được đạo của trận pháp thì tất cả trận pháp của thiên hạ trong mắt con đều không đáng nhắc đến. Chẳng qua là Dịch sinh Lưỡng Cực, Lưỡng Cực sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, Bát Quái định cát hung. Nhưng người am hiểu Dịch không tự mình bốc quẻ, cho nên đạo trong thuật bói toán đó chính là chưa đến thời điểm mấu chốt cuối cùng, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, không được tùy tiện gieo quẻ.”

Giải nghĩa: Dịch sinh Lưỡng Cực tức là Dịch tạo ra Âm Dương; Lưỡng Cực sinh Tứ Tượng có nghĩa Âm Dương sinh ra Thái Âm, Thiếu âm, Thái Dương, Thiếu Dương. Tứ Tượng sinh Bát Quái tức là sinh ra tám quẻ bói đơn. Bát Quái định cát hung có nghĩa khi bắt cặp tám quẻ đơn sẽ có thể bói ra lành dữ.

Ngừng một lúc ông nội bỗng mở to mắt rồi quét mắt nhìn ra ngoài sân, làm như không có chuyện gì nói: “Trận pháp thật ra là chuyện nhỏ không đáng nói. Người ngoài đều tôn Trận Pháp Sư lên làm khách quý, thực ra trong mắt ta làm Luyện Đan Sư vẫn là tốt hơn.”

Vinh Tuệ Khanh nằm bò ra bàn cười khanh khách nói: “Ông nội, chỉ là lúc nhỏ con lỡ thay đổi trận pháp của ông một chút thôi mà, đổi của sinh sang của tử rồi đổi của tử sang của sinh. Thế mà ông nội còn than phiền đến tận hôm nay.”

Ông nội có chút thẹn quá hóa giận, trừng lớn mắt nói: “Con còn cười được hả! Trận pháp trong sân đó... trận pháp đó có thể tùy tiện thay đổi hay sao?! Thiếu chút nữa đã làm Tiểu Hồ ở trong thôn ngủ đến chết luôn rồi. Nhỡ làm chết một mạng người thì làm sao chúng ta có thể tiếp tục sống ở đây được nữa?”

Vinh Tuệ Khanh không cười nữa, khua khua tay nói: “... Con cũng đâu có biết là sẽ xảy ra chuyện như vậy. Nhưng nếu như người đến ngày hôm

đó không phải lũ trẻ trong thôn mà là kẻ xấu ở bên ngoài thì dù cho làm họ ngủ chết cũng đáng lắm ạ!”

Vinh đại gia nhìn hai ông cháu tranh cãi liên hăng giọng một tiếng, đặt chiếc sọt đã đan xong sang một bên rồi chạy đi lấy thêm mấy nan tre đến tiếp tục đan sọt.

Còn Vinh đại cương bưng một chén trà bạc hà đến. Vinh đại gia nhanh chóng đón lấy chén trà trên tay vợ, uống một hơi rồi chìa tay ra vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh nói với bà: “Nàng ngồi xuống đi, cũng đã bận rộn cả buổi tối rồi.”

Vinh đại nương ngồi xuống rồi ngẩng đầu nhìn ông nội khuyên nhủ: “Cha, Tuệ Khanh lúc đó mới có bảy tuổi, tùy tiện thay đổi trận pháp chẳng qua cũng chỉ là do nghịch ngợm thôi. Tiểu Hồ đến giờ vẫn ổn sao? Người trong thôn đều thật thà chất phác, chắc sẽ không ai nói gì đâu.”

Vinh đại gia cúi đầu tiếp tục đan sọt nói: “Cha, vợ con nói đúng đó ạ. Nếu cha muốn Tuệ Khanh sống một cuộc sống bình yên thì không nên dạy con bé những thứ đó. Là con gái thì học mấy thứ này làm gì chứ? Con bé cũng không cần... tốt nhất cứ như các cô gái trong thôn là được rồi.”

Ông nội không cam tâm thở dài, lắc đầu nói: “Trận pháp ở trong sân, nếu là người tu chân mà chưa đạt đến một cảnh giới nhất định thì không thể vào được. Nhưng ta gần đây luôn cảm thấy thấp thỏm không ngừng, chẳng biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì.” Trong lòng Vinh đại gia không khỏi kinh ngạc, nan tre đột nhiên cứa vào ngón tay, vài giọt máu tươi nhỏ xuống từng nan tre giống một ký hiệu trên quẻ bói.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 2: Đột Kích Trong Đêm

Vinh Tuệ Khanh đi đến, tò mò ngồi xổm xuống cạnh Vinh đại gia, nhìn quả máu tươi ngừng tụ lại giống như ký hiệu gì đó liền do dự nói: “Khôn thượng Cang hạ, quả thứ hai mươi ba - quả Bác. Quả

giải rằng, người vận xấu, có vận xui đến. Hào vị ở Lục Nhị, nghĩa là có kẻ phá đến then giường, tiêu diệt đạo nghĩa người quân tử, hung!” Sau đó cô ngẩng đầu nhìn ông nội, cười nói: “Ông nội, con nói đúng không?”

Trong lòng Vinh lão gia càng trầm xuống. Máu tươi nhỏ xuống nan tre, còn là quả “Bác”, vốn dĩ là hung, vậy mà lại bằng máu của con trai mình. Điềm dữ này thật sự hung không thể hung hơn. Nhưng bản thân một nhà ba người bọn họ đã sớm cắt đứt với quá khứ trước kia, xóa bỏ tất cả chuyện cũ.

Trong giới tu chân, làm như vậy chẳng khác gì người bình thường đầu thai làm người một lần nữa. Ai lại truy cứu sai lầm của người đời trước cơ chứ? Cho dù phạm phải tội lớn tày trời, gieo mình nơi Hoàng Tuyền, đến cả trời xanh cũng sẽ không truy cứu nữa... Có lẽ không phải bọn họ. Vinh lão gia một lần nữa nhìn quả tượng do máu tươi trên nan tre ngừng tụ thành, dường như có cái gì đó không đúng. Bởi vì máu là chất lỏng nên không cố định, vệt máu dài đang không ngừng chảy xuống theo nan tre, dần dần quả tượng cũng thay đổi theo đó.

Vinh Tuệ Khanh thấy sắc mặt ông nội thay đổi trở nên sâu xa khó lường khiến cô không thể nhìn thấu. Sau đó thuận theo ánh mắt của ông nội, cô cúi đầu nhìn nan tre mới phát hiện quả nhiên quả tượng có thay đổi.

“A? Bây giờ lại biến thành quẻ Càn? Càn thượng Càn hạ, nguyên hanh lợi trinh” Vinh Tuệ Khanh kêu lên ngạc nhiên.

Nguyên hanh lợi trinh: Khởi đầu, thông đạt, thỏa mãn, phát triển.

Trong lòng ba người bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Quẻ Càn, nhưng không phải quẻ đại cát bình thường. Bói cho 3 người phạm thì đây là quẻ Đế Vương.

Có điều bốn người bọn họ vốn là những kẻ đơn độc lánh đời từ lâu. Quẻ Càn với bọn họ mà nói, cũng chỉ mở ra lối thoát mà thôi. Để bọn họ biết rằng mặc dù tiền đồ có muôn vàn khó khăn, nhưng nhất định gặp dữ hóa lành, gặp nạn hóa phước.

Vinh đại cương nhẹ nhàng nói: “Lần này quả tốt, cha có thể yên tâm rồi, tướng công cũng không cần lo lắng nữa.”

Vinh lão gia nhìn con trai mình một chút. Lúc này trên gương mặt phúc hậu giản dị của Vinh đại gia lộ ra nét cười gượng gạo, đưa tay lấy tách trà từ trên bàn đưa cho Vinh đại nương: “Nương tử, uống chút nước đi.”

Vinh lão gia liếc mắt, đỡ cái lưng mỏi đứng lên rồi nói: “Trời không còn sớm nữa, mọi người ngủ đi. Hôm nay nắng to như vậy, không chừng ngày mai tuyết rơi nhiều đó.”

Vinh đại gia trả lời một tiếng, bỏ giỏ trúc trong tay xuống rồi bước nhanh về phía trước giúp cha vén màn đi vào trong phòng, cười đáp: “Cha nghỉ ngơi sớm đi, con sáng sớm ngày mai xem rơm rạ trên nóc nhà có bền không. Nếu thật sự có tuyết lớn, cũng không thể sập giống năm ngoái.”

Vinh lão gia từ một tiếng, rồi xoay người lại nói với Vinh đại nương và Vinh Tuệ Khanh đang ngồi bên kia: “Hai con cũng đi nghỉ sớm đi, có việc gì mai rồi nói.”

Vinh đại hương đứng dậy vén áo hành lễ.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh vẫn ngồi dưới đất nhìn quẻ tượng trên nan tre, miệng lầm bầm: “Hào vị Cửu Nhị, rồng hiện thân ngoài đồng, ắt gặp được đại nhân. Có nhân vật lớn sắp xuất hiện sao?” Ông nội hắng giọng: “Tuệ Khanh, đừng xem nữa, quẻ máu vốn không chính xác đâu.”

Vinh đại gia ngắc ngứ mấp máy miệng muốn nói gì đó, nhưng lại bị ánh mắt sắc bén của cha nhìn đến một câu cũng không thốt được thành lời.

Vinh Tuệ Khanh “dạ” một tiếng, cũng không nhìn nữa mà đứng lên ôm cánh tay Vinh đại nương làm nũng: “Mẹ, con buồn ngủ rồi...”

Vinh đại nương cười ôm bả vai Vinh Tuệ Khanh đưa cô trở về phòng nghỉ ngơi. Sau khi bọn họ đi rồi, quẻ máu cuối cùng cũng khô đặc lại, từ quẻ Càn biến thành quẻ Khôn.

Quẻ Khôn: Có khởi đầu, thông đạt, phát triển và bền bỉ như sức ngựa cái. Quân tử có dịp trở tài, trước lâm sau đúng, hướng Tây Nam tìm được tri kỷ, hướng Đông Bắc mất bạn mất tiền. Vốn là quẻ cát, nhưng hào vị trên quẻ Khôn ở Thượng Lục.

Hào giải rằng: Long chiến vu dã, kỳ máu huyền hoàng. Rồng hỗn chiến ngoài đồng, máu nhuộm màu vàng đen.

Bấy giờ bên trong căn nhà tranh lụp xụp, ánh nến le lói bỗng chập chờn hai lần, dường như có một trận gió từ khe hở dưới chân của chính thổi vào. Không lâu sau vệt máu hiện quẻ tượng trên nan giống như sương sớm bị ánh nắng mặt trời chiếu rọi nhanh chóng bốc hơi, nhẹ nhàng biến mất không để lại chút dấu vết.

Đêm đã khuya, trong thôn trang yên tĩnh chợt vang lên tiếng chó sủa làm mấy gia đình trong thôn tỉnh giấc.

Dốc Lạc Thần này vốn cách biệt với thế giới bên ngoài, cho dù là thành Vĩnh Chương gần nhất cũng phải vượt qua bảy ngọn núi lớn, băng qua bảy con sông sâu, lặn lội hết bảy ngày bảy đêm mới có thể đi đến phủ thành đông đúc, giàu có phồn hoa.

Đã trễ như vậy rồi tại sao có tiếng chó sủa? Trong từng gian nhà dần dần sáng đèn, dường như có người đứng dậy, đi tới phía trước để mở cửa lò đầu ra ngoài xem. Lúc này bỗng vang lên tiếng nói đầy bức tức của một người đàn ông: “Đừng xem nữa, nhất định là có thú hoang trên núi Lạc Thần chạy xuống đó. Gần đây không biết ăn nhầm phải cái gì mà to nhỏ lớn bé đều như bị điện chạy xuống núi. Trương gia sát vách đặt mấy cái bẫy thú trên núi, một ngày dõ mấy lần mà lần nào cũng bắt được mấy con cả sóc cả heo rừng, con nào con nấy béo dầy..” Gã ta không ngừng cắn nhả ngời dậy.

Nhà ở Dốc Lạc Thần vốn thấp bé chật hẹp.

Người phụ nữ đang đứng ở cửa nhà nhìn quanh, sau khi nghe thấy tiếng oán giận của người đàn ông chỉ đành mỉm cười, đóng cửa sổ lại cẩn thận rồi thổi tắt ngọn nến. Xong việc mới quở ông ta vài câu: “Nếu ông giận thì đặt mấy cái bẫy đi! Dõ đầu xuân, chúng ta đem lông thú đến phủ thành bán, chắc cũng dõ được mấy thước vải đỏ cho con gái làm đồ cưới.”

Người đàn ông “ừ” một tiếng. Trong thôn an tĩnh trở lại. Giữa màn đêm tối tăm, một đám người mặc đồ đen cười ngửa đột nhiên xuất hiện giống như đội đất mọc lên. Bọn chúng đứng trên gò đất cao phía trước cổng thôn, từ trên cao nhìn xuống thôn trang nhỏ yên ắng tối đen như mực.

Dẫn đầu là một người đàn ông áo đen, bên ngoài khoác áo lông chồn đồng màu. Ông ta dõ một chiếc mũ trùm màu đen, lúc này chợt ngẩng đầu

lên lộ ra khuôn mặt tuần tú như quan ngọc" dưới ánh trăng bạc. Lông mày ông ta dày rậm, thấp thoáng dưới hàng mi dài đen là đôi con người mảnh hẹp, phần đuôi mắt hơi nhếch lên khiến ông ta có thêm vài phần sát khí.

Quan ngọc: Loại ngọc tốt, sáng, không có tì vết.

Ông ta đưa tay ra chỉ vào một ngôi nhà nhỏ trong thôn, khẽ nói: “Chính là chỗ đó, Ly tam Chấn nhíp.”

2 Ly tam Chấn nhíp: Phương hướng của bát quái theo hai quẻ Ly, Chấn. Kẻ áo đen phía sau đều hiểu rõ vị trí mà người kia nói. Sau khi có tám người nhảy xuống ngựa, hành lễ với người đàn ông đó thì không nói một lời mà lập tức lao về hướng mục tiêu.

Ngôi nhà nhỏ chính là nhà của Vinh Tuệ Khanh.

Tám kẻ áo đen đến trước ngôi nhà, linh hoạt leo tường nhảy vào sân. Những việc kiểu này bọn họ không biết đã làm bao nhiêu lần rồi nên đương nhiên việc quen làm nhanh.

Lúc này người đàn ông khoác áo lông chồn đen ngồi trên lưng ngựa đang lẳng lặng dõi mắt nhìn về hướng ngôi nhà nhỏ.

Đã một khắc trôi qua mà ngôi nhà bên đó vẫn yên tĩnh, không có một chút ồn ào huyên náo nào, ngay cả tiếng mở cửa cũng không nghe được. Người đàn ông kia “ồ” một tiếng, sau đó đưa hai tay từ trong áo khoác lông chồn ra. Mười ngón tay của ông ta chọt đan vào nhau biến hóa thành ba thế tay khác nhau vô cùng ảo diệu, đồng thời miệng khẽ niệm: “Lâm, Bình, Đẩu, chư thần tản đi!” Lời vừa dứt, ngón trỏ và ngón giữa tay phải ông ta đột nhiên xuất hiện ánh sáng trắng, giống như một ngọn nến lập lòe giữa màn đêm.

Mặc dù chỉ có ba từ nhưng đã bao hàm ẩn pháp bí truyền Phật môn - Bất Động Minh Vương, Đại Kim Cương Luân và Ngoại Sư Tử ấn. Tất cả

đều vô cùng mạnh mẽ vô song, chính khí lẫm liệt, có thể phá tan mọi tai họa, tiêu diệt tà ma. Những kẻ tùy tùng phía sau nhìn thấy ánh sáng trên tay của người đàn ông trước mặt, trong ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ sùng bái. Tựa như đây không phải lần đầu họ được chiêm ngưỡng ánh sáng đó, nhưng mỗi lần nhìn thấy bọn họ đều không thể kiềm chế được rung động và sùng bái từ tận đáy lòng.

Người đàn ông đang châm ngọn lửa trong tay, từ từ kéo qua trước mắt. Giống như mở Thiên Nhân, khiến màn sương mù dày đặc trong con mắt người phàm đều bị tản đi, cảnh tượng trước mắt ông ta lập tức biến đổi.

Ông ta nhìn thấy rất rõ, khoảng không phía trên ngôi nhà có lớp sương đen cuộn cuộn bao phủ, biến nó thành một cái lồng nghiêm ngặt nuốt cả căn nhà bên trong. Phần sương mù ở chính giữa, thỉnh thoảng còn xuất hiện hình ảnh ma quái lơ lửng trôi. Chúng phát ra những tiếng rống giận định tai nhức óc, dường như đang cảnh cáo bất kì kẻ dám cả gan đột nhập vào ngôi nhà này.

Mà tám kẻ áo đen lúc trước đột nhập vào, bây giờ đang đứng giữa sương mù chém đao tới tấp, cho rằng đang đấu với bọn ác quỷ trong này. Nhưng bọn họ nào biết được, mỗi một đao họ vung ra đều chính là tự chém vào đồng đội của mình...

Người đàn ông kia có chút kinh ngạc, bỏ ngón tay xuống, trầm ngâm một lát rồi khẽ cười: “ở đây lại có Tam Chuyển Tụ Hồn Trận cứu phẩm. Thôi được, ta tự đi một lần vậy.” Nói xong, ông ta nắm chặt dây cương khiến ngựa Ô Truy hí một tiếng dài. Nó nhảy vọt lên không trung lao đi, trong nháy mắt giống như cười mây đạp gió, đã đến trước cửa căn nhà nhỏ.

Tiếng hí của ngựa Ô Truy, rốt cuộc lại đánh thức cả thôn trang yên tĩnh đang say giấc một lần nữa.

Mấy con chó mực ở cửa thôn không biết đã cụp đuôi trốn đến nơi nào rồi.

Người đàn ông khẽ nhú mày, tiếp tục thủ thế thấp lên ánh sáng trên đầu ngón này. Lần này ánh sáng không còn lay lắt như ánh nến nữa mà dữ dội giống như ánh mặt trời chói lọi. Ánh sáng mãnh liệt chiếu rọi vào lớp sương mù trong căn nhà. Đám ma quỷ ẩn mình dưới sương trông thấy ánh sáng lập tức như khói tan biến, không thể kết tụ thành hình lần nữa. Ánh sáng xuyên qua lớp sương mù vạch ra một con đường rất dài, cuối con đường chính là công nhà.

Từ lúc lũ áo đen đột nhập, người nhà Vinh gia trong phòng đã tỉnh lại rồi.

Vốn dĩ bọn họ cũng không coi đây là chuyện lớn, chỉ đợi mấy kẻ kia chém giết mệt rồi thì bọn họ sẽ quảng bọn chúng ra.

Song khi nghe tiếng ngựa Ô Truy hí lên, sau đó một luồng ánh sáng cắt ngang sương mù dày đặc trong sân, trong lòng Vinh lão gia chấn động dữ dội, lập tức gọi Vinh đại gia và Vinh đại nương ở gian phòng đối diện: “Hòa Phi! Để Phượng Nữ đưa Tuệ Khanh đến núi Lạc Thần trốn đi! Con và ta ở đây chống đỡ, có cường địch!”

Vinh đại gia tên Hòa Phi, Vinh đại nương vốn họ Quản, tên Phượng Nữ.

Vinh lão gia thường không gọi tên bọn họ chỉ kêu “con trai”, “con dâu”. Lúc này lại gọi tên, nhất định là rất nguy hiểm.

Vinh đại gia không chần chừ nhiều, từ ngăn kéo ở chân giường lôi ra một bọc quần áo để Vinh đại nương đeo trên lưng, sau đó hôn lên má bà rồi dặn dò: “Nàng dẫn Tuệ Khanh đi trước, ta và cha sẽ theo sau.”

Vinh đại nương ghen ngào: “Ta chờ chàng.” Nói xong bèn lao đến phòng của Vinh Tuệ Khanh. Vinh Tuệ Khanh vốn chỉ là đứa bé tám tuổi. Dù bên ngoài hỗn loạn trời long đất lở ra sao, cô vẫn kê cao gối mà ngủ.

Vinh đại nương trong lòng chua xót, liền đánh thức Vinh Tuệ Khanh, nhanh chóng khoác áo lông và mũ chống rét cho cô bé. Sau đó bà đưa con gái hãy còn ngáp ngủ, mắt nhắm mắt mở vội vàng lảo đảo từ cửa sau trốn đi, chạy thẳng về phía sau núi Lạc Thần. Căn nhà của họ được thiết kế vô cùng tỉ mỉ. Người bình thường nhìn vào thì chỉ thấy phía sau vườn chính là chân núi Lạc Thần, không thể đi ra ngoài. Nhưng chỉ có người nhà bọn họ mới biết, ở đây có một con đường nhỏ dùng trận pháp để giấu đi, tùy thời có thể từ cửa sau chạy trốn bất cứ lúc nào. Chỉ là đường nhỏ kia vẫn cần người ở chỗ này duy trì trận pháp. Nếu như tất cả mọi người cùng chạy sẽ không có người duy trì trận pháp, khi ấy con đường sẽ bị bại lộ. Người đàn ông cưỡi ngựa Ô Truy khi thấy Tam Chuyển Tụ Hồn Trận cứu phẩm trước sân đã rất ngạc nhiên rồi, căn bản không nghĩ đến rằng phía vườn sau lại có bất ngờ khác, thậm chí còn ẩn chứa một trận pháp cao thâm hơn.

Vinh đại nương kéo Vinh Tuệ Khanh vội vã chạy ra phía sau núi Lạc Thần. Vinh Tuệ Khanh bị gió rét đêm khuya tạt qua người làm cô tỉnh lại, lắp bắp hỏi: “Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy? Cha con đâu? Ông nội đâu?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 3: Quán Phượng Nữ

Vinh đại nương nắm chặt tay Vinh Tuệ Khanh, bước vội lên núi Lạc Thần. Bà trầm giọng nói: “Ông nội

và cha con còn chút chuyện đợi lát nữa sẽ cùng lên núi, nên để chúng ta đi trước.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Vinh Tuệ Khanh chớp mắt, trên gương mặt đầy sự nghi ngờ. Thời điểm cô bắt đầu nhận thức được vẫn luôn quanh quẩn ở nơi đây, cho tới bây giờ chưa từng phải vội vàng gấp rút giống như đêm nay bao giờ.

Dáng vẻ của mẹ vô cùng hoảng sợ hồi hải, rõ ràng là đang cố chạy trốn để thoát thân! “Có phải có kẻ xấu đến không? Mẹ, hay chúng ta trở về giúp ông nội và cha một tay...” Vinh Tuệ Khanh đang tính thoát khỏi tay Vinh đại nương để chạy xuống núi.

Vinh đại nương quay đầu lại, nghiêm nghị nói: “Con trở về thì làm được gì? Về chỉ thêm vướng tay vướng chân! Hơn nữa, ông nội và cha con cũng có bản lĩnh hơn người, kẻ bình thường không thể làm gì họ được. Con theo mẹ lên núi, trốn thật kỹ vào. Như vậy mới không uổng công cha con...” Lời còn chưa dứt, trong lòng Vinh đại nương bỗng nhiên nhói đau như thể bị ai đó cầm dao chém một nhát. Cảm giác đau đớn xé ruột xé gan từ trong tâm lan ra bên ngoài khiến bà không nhận được ọe một tiếng, phun ra ngụm máu ngay trên đường.

Vinh Tuệ Khanh mau chóng đỡ lấy Vinh đại cường, chỉ chực muốn khóc òa: “Mẹ! Mẹ! Mẹ có sao không?”

“Mẹ... mẹ không sao...” Vinh đại nương đứng giữa dốc núi, ánh mắt đau thương nhìn về khu nhà nhỏ dưới chân núi.

Nỗi đau xé rách tim gan kia đã chứng tỏ một điều, trượng phu của bà, người đàn ông giản dị thật thà ấy đã chết rồi.

Xem ra kẻ địch lần này không phải là dạng bình thường.

Vinh đại nương không biết mình đã kéo Vinh Tuệ Khanh lên núi ra sao. Giữa lúc hoang mang bủa vây, trong lòng bà chỉ có một tâm niệm duy nhất đó là, trượng phu đã không có ở đây thì bản thân mình nhất định phải bảo vệ huyết mạch cuối cùng của người đó tồn tại trên cõi đời này!

Vinh Tuệ Khanh bị Vinh đại nương siết tay vô cùng đau nhức, nhưng cô không dám lên tiếng, chỉ biết sai bước vội vàng theo sát Vinh đại nương hướng thẳng lên đỉnh núi.

Khi tới gần đỉnh núi, Vinh đại nương đột nhiên dừng lại, hoảng hốt quay đầu về sau. Bà trông thấy rất rõ từng tia sáng xẹt trên nóc nhà, chẳng mấy chốc toàn bộ căn nhà nhỏ nơi gia đình họ đã ở suốt tám năm hừng hực bốc cháy. Trong thôn có người phát hiện ra ánh lửa, bèn khua chiêng gõ trống đánh thức bà con lối xóm xung quanh đang say giấc nồng, từng nhóm người bắt đầu chạy tới dập lửa.

Trong căn nhà nhỏ vốn giăng trần pháp, bây giờ lại bị một mối lửa thiêu trụi, chỉ có một khả năng xảy ra chính là Vinh lão gia đã chết rồi.

Hai mắt Vinh đại nương dần nhòe đi, kéo Vinh Tuệ Khanh lại cùng quỳ xuống rồi nói: “Tuệ Khanh, mau dập đầu trước ông nội và cha con, để bọn họ trên trời có linh thiêng sẽ phù hộ con một đời gặp dữ hóa lành, tại qua nạn khỏi!”

Vinh Tuệ Khanh kinh hãi, túm lấy ống tay áo của Vinh đại nương rồi kêu lên: “Mẹ! Mẹ! Ông nội và cha sẽ không... Hai người sẽ không xảy ra chuyện gì hết! Họ là người rất có bản lĩnh, chắc chắn không có chuyện gì!”

Vinh đại nương ôm đầu Vinh Tuệ Khanh, lặng lẽ rơi nước mắt. Đứa nhỏ tội nghiệp, từ khi sinh ra đã luôn ở thôn làng hẻo lánh này nên không biết rằng, so với tu sĩ bên ngoài kia thì họ chỉ là người bình thường, mạng chẳng khác giun dế là bao. Chẳng qua, tu sĩ không dám trực tiếp ra tay làm khó bọn họ, thế nhưng tay chân của đám tu sĩ lại có thể tùy ý đàn áp ức hiếp...

“Tuệ Khanh, con nghe mẹ nói này.” Vinh đại nương đang muốn dặn dò, đột nhiên tại khê nhúc nhích, dường như bà đã nghe được tiếng động gì đó. “Đến đây, mau trốn đằng sau tảng đá to này đi!” Vinh đại nương gấp gáp nói, sau đó đưa tay đẩy Vinh Tuệ Khanh đang ở bên đường tới núp sau tảng đá lớn. Vinh Tuệ Khanh từ phía sau nhổ đầu ra, ánh mắt nhìn chăm chăm về hướng đường mòn nhưng không thấy gì hết. Cô nghi ngờ hỏi: “Mẹ, mẹ nghe thấy gì sao?”

Vinh đại nương không có thời gian giải thích cho cô, chỉ vội nhặt nhanh ít đá sỏi và cò dại bắt đầu bày xung quanh tảng đá lớn.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại, nhìn thấy động tác của Vinh đại nương mà trong lòng không khỏi ngạc nhiên: “Mẹ, hóa ra mẹ cũng biết trận pháp?”

Động tác của Vinh đại nương thoăn thoắt cực kỳ mau lẹ, chỉ trong nháy mắt đã bố trí xong trận pháp. Cùng lúc đó tiếng vó ngựa đập đất truyền tới từ con đường núi phía trước đã rõ ràng vô cùng. Vinh Tuệ Khanh mau chóng cúi đầu xuống, trốn sau tảng đá lớn.

Cô biết ban này Vinh đại nương vội vàng làm vậy là để bày ra một trận pháp ẩn thân bằng đá. Kẻ bên ngoài nhìn qua, chỉ thấy nơi đây toàn đá

sỏi chứ không phát hiện ra có người đang trốn.

Trận pháp này trông thì có vẻ đơn giản nhưng vô cùng kỳ diệu. Không phải là thứ mà Trận Pháp Sư bình thường có thể bày ra được.

Vinh Tuệ Khanh tỉ mỉ quan sát vị trí từng hòn đá, cọng cỏ trên nền đất, đáy lòng lảng lạng tính toán. Bấy giờ cô đang mãi đắm chìm trong thế giới trận pháp nên không phát hiện ra mẹ đã chạy trốn phía sau tảng đá đối diện từ bao giờ.

Vinh đại nương trốn sau tảng đá kia cũng bày bố trận pháp đơn giản.

Tiếng vó ngựa trên đường càng lúc càng gần, dần dần đi tới nơi bọn họ đang trốn. Trận pháp của Vinh đại nương thật sự có tác dụng. Những kẻ cưỡi ngựa kia cứ vậy lướt qua họ chạy thẳng về phía trước, sau đó lại chạy trở ra, liên tục chạy đi chạy lại như thế mấy lần. Vinh Tuệ Khanh đang bay bổng bên trong thế giới trận pháp bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa, không khỏi giật

mình bừng tỉnh. Sau đó cô nghe thấy có tiếng người nói chuyện. “Vương gia, nơi này không có ai. Nô tài đã lặn lội mấy chuyển cũng không thấy ai!” Vinh Tuệ Khanh nấp sau tảng đá âm thầm lộ đầu ra, liếc mắt nhìn qua. Chỉ thấy một người đàn ông mặt mày như quan ngọc, vô cùng anh tuấn. Ông ta khoác áo choàng dài, ngồi trên lưng ngựa Ô Truy. Lúc này ông ta đang đứng cách nơi họ lẩn trốn không xa, nghe những người áo đen bên cạnh báo cáo.

Những kẻ áo đen kia đều gọi người đàn ông này là “vương gia”.

Vinh Tuệ Khanh mím chặt môi. Chẳng lẽ chính là gã vương gia này đã ra tay giết chết ông nội và cha mình?

Cô siết chặt bàn tay nhỏ, dùng hết sức bình sinh mới ngăn bản thân lao ra cùng sống mái với hung thủ đã giết người thân một trận để thỏa khao

khát báo thù.

Ánh mắt của ông ta vô cùng sắc bén, như có như không quét qua nơi bọn họ ẩn náu.

Vinh Tuệ Khanh mau chóng cúi đầu xuống, lưng dựa vào tảng đá trốn đi.

“Quản Phụng Nữ, ta biết nàng đang ở đây. Ra đi! Nếu nàng không ra, ta sẽ phóng hỏa thiêu trụi cánh rừng này! Lỡ thiếu phải bảo bối tâm can của nàng, nàng đừng hối hận!” Khóe môi ông ta phảng phất nét cười, chậm rãi nhả từng chữ.

Quản Phụng Nữ chính là khuê danh của Vinh đại cường - mẹ Vinh Tuệ Khanh. Vinh Tuệ Khanh há hốc miệng. Chuyện này, chuyện này... Chẳng lẽ ông ta muốn bắt mẹ của mình đi? Không! Không được! Mình đã không còn cha và ông nội, thì nhất định không thể để mất mẹ nữa! Vinh Tuệ Khanh tức giận, muốn leo ra khỏi tảng đá đấu một trận cùng kẻ kia.

Thế nhưng cô chưa kịp đứng lên thì gã đàn ông kia lại nói tiếp: “Quản Phụng Nữ, từ ngày gặp nàng ở phiên chợ hôm đó, dù chỉ là thoáng qua nhưng ta luôn nhớ đến nàng mãi chẳng thể quên! Trời cao thương xót cho tấm lòng say mê của ta, nên cuối cùng đã để ta tìm thấy nơi ở của nàng. Nàng theo ta về, ta lập tức xin chỉ sắc phong nàng làm vương phi.”

Khi nghe được những lời này, Vinh Tuệ Khanh mới ban nãy còn bừng bừng lửa giận mà chỉ trong chớp mắt đã ngẩn người không hiểu. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, vẫn mang màu sắc ảm đạm nặng nề như trước nào có thay đổi gì, vẫn là tuyết rơi dày ôm trọn tầm mắt. Còn mẹ mình, Vinh Tuệ Khanh đưa mắt nhìn về phía tảng đá đối diện, cô nhớ rất rõ trên gương mặt của mẹ có rất nhiều sẹo dài thâm đen ở trên má trái. Rốt cuộc mẹ đã làm gì, sao lại có thể khiến gã vương gia mặt mày tuấn tú mà lòng dạ độc ác này nhớ mãi không quên?

Vinh Tuệ Khanh rất muốn lao ra, cố hết sức lắc vai tên vương gia kia mà gào lên: “Ông nhận nhầm người rồi! Giết người phải đền mạng! Thiếu nợ phải trả tiền! Ông chịu chết đi!”

Thế nhưng không để Vinh Tuệ Khanh tiếp tục suy nghĩ, gã vương gia lại nói: “Còn không ra? Ta không phải là người có tính nhẫn nại! Chẳng lẽ nàng cho rằng ta không phá nổi mấy trận pháp này?” Dứt lời, ông ta giơ tay phải lên chỉ thẳng vào tảng đá to nơi Vinh đại nương Quán Phượng Nữ đang trốn.

Quán Phượng Nữ trông thấy thủ thuật che mắt của mình bị tên vương gia kia nhìn thấu, để ông ta không phát hiện ra Vinh Tuệ Khanh, bà đành phải chậm rãi đi ra từ phía sau tảng đá mình đang ẩn thân.

Chính mắt thấy Quán Phượng Nữ cuối cùng cũng chịu xuất hiện, trong lòng vương gia rồi như tơ vò, vừa mừng vừa tủi nhìn bà, khẽ mở lời như nói mê: “... Phượng Nữ, rốt cuộc ta lại được nhìn thấy nàng rồi!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 4: Thiên Đạo Pháp Tắc

Vinh Tuệ Khanh chờ dẫn ngay người ngồi trốn đằng sau tảng đá. Đầu óc cô lúc này tê liệt hoàn toàn

không thể suy nghĩ được gì.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Một vương gia thân phận cao quý, rõ ràng bên người không thiếu3nữ nhân thể mà lại lặn lội đến thôn nhỏ ở nơi núi rừng vắng vẻ này, thậm chí còn nhẫn tâm ra tay giết chết ông nội và cha chỉ vì mẹ mình sao?

Cuối cùng kẻ được gọi là vương gia kia nào1tàn hay do mắt mình đui mù?

Mẹ mình đã từng gặp qua gã vương gia này sao?

Dường như đoán ra suy nghĩ trong đầu Vinh Tuệ Khanh, tiếng nói của Quản Phượng Nữ từ trên đường mòn bất chợt vang vọng xuống dưới: “Dân3phụ không nhớ rõ đã gặp qua các hạ bao giờ. Các hạ chắc chắn đã nhận lầm người!”

Gã vương gia kia im lặng hồi lâu, sau đó mới cảm khái trả lời: “Hôm đó nàng đến phiên họp chợ, cũng đúng lúc ta3tùy hứng cải trang vị hành xuống phía Nam, đã trông thấy nàng và người đàn ông đó đang bán hàng ở đây. Từ ngày ấy đến giờ, hình ảnh nàng luôn thường trực trong tâm trí ta bất kể đêm ngày. Cuối cùng9hôm nay đã có thể hóa giải mối tương tư này rồi!”

Vinh Tuệ Khanh lấy tay che miệng, nước mắt giàn giụa lặng lẽ chảy xuống. Thì ra là thế! Mọi thứ đã rõ như ban ngày rồi! Hóa ra tên vương gia cầm thú này ý thế ức hiếp người khác, dám trắng trợn cướp đoạt dân nữ!

Vinh Tuệ Khanh từ sau tảng đá nhô đầu ra một lần nữa, gắt gao dán mắt theo dõi tình hình bên này. Cô âm thầm cầu nguyện cho gã vương gia này nhận lầm người, để mẹ mình có thể bình an thoát khỏi một kiếp này. Nhưng kể cả có phải nhận lầm người hay không thì giữa họ đã kết oán kết thù rồi. Mỗi thù giết cha hại ông, không đội trời chung!

Cô muốn báo thù, nhưng không phải thời điểm hiện tại. Bây giờ mình mới lên tám, ngoại trừ hiểu chút ít về trận pháp ra thì cái gì cũng không biết, biết lấy cái gì đấu cùng lũ cầm thú ấy?

Quản Phượng Nữ nghe xong chỉ đành cười buồn một tiếng rồi đáp lại: “Dân phụ chỉ nói một câu, vương gia nhận lầm người rồi! Dân phụ là người đã có gia đình, gái chính chuyên không lấy hai chồng. Hôm nay đã kết thù kết oán, mặc dù vương gia là quý nhân nhưng cũng không thể coi mạng người như cỏ rác! Mạng của phụ quân ta và cả cha chồng ta đều đã chết dưới tay vương gia, dân phụ không thiết sống nữa. Hôm nay một nhà chúng ta quyết chết tại đây!” Vừa dứt lời, Quản Phượng Nữ lấy một cây trâm sáng loáng từ trong ngực ra lập tức phóng về phía vương gia.

Vương gia vừa nhấc tay phải lên, trong nháy mắt trước mặt ông ta dựng lên một tấm chắn thẳng đứng cứng chắc cách mình một thước, chặn đứng một trâm của Quản Phượng Nữ.

“Chẳng lẽ người tu chân như vương gia cũng dám tự mình ra tay với dân phụ sao? Ngài không sợ thiên đạo luân hồi, không sợ tu vi cả đời không thể tiến thêm một bước sao?!” Quản Phượng Nữ vẫn giơ cây trâm trong tay đứng im tại chỗ, lạnh lùng nói. Mặc dù chỉ mặc váy vải đơn sơ, trên mái tóc gài một cây trâm gỗ nhưng vẫn toát lên vẻ yếu điệu thướt tha. Thế nhưng khi nhìn thấy những vết sẹo trên gương mặt lại trông không hài

hòa chút nào. Vinh Tuệ Khanh trốn sau tảng đá lớn lúc này không khỏi giật mình, chợt nhớ đến những lời ông nội ngày xưa vẫn thường kể cho mình nghe.

Nghe nói từ thời xa xưa khi Thần Sáng Thế trị vì nơi đây đã đặt ra một luật lệ, đó chính là kẻ tu chân không được ra tay sát hại người phạm không có chút tu vi. Người tu chân chỉ có thể giao đấu với kẻ có tu vi. Nếu như tự tay giết chết người phạm thì kẻ đó đã làm trái với thiên đạo, sẽ bị đày vào Lục Đạo luân hồi", tu vi vĩnh viễn bị đình trệ, theo đó tuổi thọ không tăng, cuối cùng cũng không thể tránh khỏi cái chết, xuống dưới suối vàng giống người phạm.

Lục Đạo luân hồi: Sáu cõi chúng sinh sinh sống ở trong vòng luân hồi bao gồm cõi trời, cõi thần, cõi người, cõi súc sinh, cõi ngạ quỷ quỷ đói), cõi địa ngục. Xét trên phương diện nào đó, Thần Sáng Thế vì quy luật cân bằng sức mạnh trên thế giới đã hao tổn không ít tâm huyết. Ngài không muốn để người tu chân lộng hành ngang ngược không xem ai ra gì, coi mạng người như cỏ rác. Chính vậy mới có cái gọi là Thiên Đạo Pháp Tắc. Chẳng qua mọi chuyện trên đời đều là bên trên có chính sách, bên dưới có đối sách.

Người tu chân không thể trực tiếp giết người phạm nhưng họ có thể bồi dưỡng rất nhiều tay chân bên thân là kẻ phạm trần. Nếu như nảy sinh khúc mắc với người phạm, họ có thể trực tiếp phái tay chân của mình ra hành động, căn bản không cần tự mình ra tay. Như vậy có thể tránh được Thiên Đạo Pháp Tắc.

Ngoài ra từ trước tới nay đằng sau chính quyền của những kẻ phạm tục luôn có người tu chân làm chỗ dựa, cho nên đối phó với dân chúng bình thường không cần người tu chân phải để tay vấy máu.

Mà gã vương gia đuổi giết tới thôn của bọn họ rõ ràng là kẻ tu chân có tu vi. Ông ta tự tay giết chết hai mạng người thì không cần hai người đó phải chính tay báo thù, mà ông trời sẽ thay họ trừng trị ông ta!

Vinh Tuệ Khanh vừa thở phào một hơi đã nghe thấy gã vương gia cao giọng cười to: “Quản Phượng Nữ, cả chồng lẫn cha chồng nàng đều không phải do ta tự tay giết chết! Nàng đừng hận nhầm người! Còn về phần nàng, nếu nàng cứng đầu một mực không theo, thì ta có cách khiến nàng phải ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ cần không giết nàng thì trời cao sẽ không lấy cái cọc nhân quả này quy kết trên người ta!”

Quản Phượng Nữ kinh ngạc, cánh tay nắm chặt cây trâm không khỏi run rẩy. Sau đó bà xoay cổ tay hướng trâm về phía cổ mình, dứt khoát đâm xuống, rồi cắn hận nguyên rủa: “Cho dù ta có chết cũng không để người được toại nguyện!” Gã vương gia kia không ngờ Quản Phượng Nữ lại cứng đầu như vậy, cuống cuồng sai lũ người đang bao vây lùi xuống nhưng rốt cuộc vẫn chậm một bước. Quản Phượng Nữ đã đâm một trâm vào cổ họng, từ nơi đó máu tươi rùng rùng chảy ra.

“Phượng Nữ!” Vương gia gào thét đau đớn, thoắt một cái đã phóng đến bên người Quản Phượng Nữ, kịp thời ôm lấy cơ thể lão đạo sắp ngã khuỵu xuống của bà. Ngón tay ông ta nhanh như cắt, điểm mấy cái lên miệng vết thương trên cổ bà, trong nháy mắt đã ngừng chảy máu.

Những kẻ áo đen bên cạnh trông thấy cảnh này không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Gu đàn bà của vương gia cũng thật kỳ lạ? Chỉ vì một ả đàn bà xấu xí thế này mà cũng đáng bỏ ra cái giá lỗ vốn như vậy sao? Nhưng dù thế nào, một khi vương gia đã coi trọng ả ta thì bọn họ cũng chỉ đành tuân lệnh hành sự, bước lên phía trước dâng kim sang được tốt nhất lên thôi.

Vương gia nhíu mày liếc mắt thoáng qua kim sang được đen sì đầy ghét bỏ, lắc đầu: “Không cần. ở đây ta có thuốc thượng hạng rồi!” Dứt lời, ông ta ngửa bàn tay ra, bỗng nhiên một bình bạch ngọc nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay.

Một dòng nước xanh biếc mát lạnh từ trong bình chảy ra, sau đó nhỏ trên vết thương của Quản Phượng Nữ.

Máu tươi thôi chảy, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy vết thương đang dần dần khép miệng. Sắc mặt Quán Phượng Nữ trắng bệch, lại bị gã vương gia ôm chặt cứng trong lồng ngực, còn giở một chút thủ đoạn khiến bà không thể cử động. Lúc này sống không do bà quyết, chết cũng chẳng phải bà định. Quán Phượng Nữ trong lòng nôn nóng, chỉ sợ Vinh Tuệ Khanh nhất thời không nhìn được từ phía sau tảng đá chạy ra. Bà không tiếc dùng tâm hành thích ông ta, cũng chẳng ngại đâm mình bị thương, tất cả chỉ để hy vọng vương gia nghĩ rằng nhà bọn họ không còn ai khác.

Lấy tính cách của vương gia mà nói thì bà khẳng định ông ta chẳng phải kẻ thiện lương sẽ mềm lòng nường tay. Vinh Tuệ Khanh là huyết mạch cuối cùng của Vinh gia bọn họ, nhất định không thể để con bé rơi vào tay một kẻ như vương gia!

“Vương gia, bây giờ không còn sớm nữa. Chúng ta cũng nên trở về thôi?” Một kẻ áo đen tiến lên một bước, cẩn thận dò hỏi.

Thôn dân dưới núi bấy giờ đã tập trung bao quanh nhà của Vinh Tuệ Khanh, có người dập lửa, có kẻ cứu người. Thậm chí có người đã lần theo con đường nhỏ từng được Vinh gia dùng trận pháp để che giấu đằng sau sân nhỏ, chạy tới nơi bọn họ đang đứng. Mặc dù những kẻ áo đen này không coi thôn dân kia ra gì, thế nhưng kiến đóng tất voi phải lo. Nếu có thể không đánh thì đừng đánh! Vương gia đưa mắt nhìn con đường nhỏ dưới núi, sau đó ngẩng đầu nhìn sắc trời, rồi liếc mắt qua tảng đá lớn nơi Vinh Tuệ Khanh đang ẩn thân, cuối cùng nhìn Quán Phượng Nữ đang nằm trong lòng mình. Ông ta trầm tư hồi lâu, chậm rãi đưa tay lên vuốt nhẹ hai gò má Quán Phượng Nữ.

Tất cả biến hóa tựa như ảo thuật. Sau khi bàn tay gã lướt qua, gương mặt của Quán Phượng Nữ cũng bắt đầu thay đổi, dần dần không còn giống đáng vẻ trước đây nữa.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 5: Quên Hết Chuyện Xưa

Những vết sẹo thâm đen trên má trái của Quán Phượng Nữ theo bàn tay của vương gia lướt qua dần dần biến mất. Làn da của bà từ từ trắng hồng, sống mũi cao thẳng hơn lúc trước, đôi mắt vốn nâu

trầm từ sâu bên trong lan tỏa sắc lam tuyệt đẹp, tựa như cẩm thạch thượng hạng khiến người người say đắm. Bờ môi của Quán Phượng Nữ cũng không còn nứt nẻ, mà thay vào đó là đôi môi căng mềm đầy đặn, giống bông hoa nở rộ đỏ hồng tự nhiên. Cộng thêm sợi tóc đen láy và dáng người mảnh khảnh yêu kiều, cho dù bà có mặc một bộ váy thô sơ màu xanh cũng khó lòng che đi vẻ đẹp sắc nước hương trời.

Vương gia chăm chú ngắm nhìn Quán Phượng Nữ, thầm thủ thi: “Thứ người đời si mê, chắc chỉ có vẻ đẹp tuyệt trần của nàng! Nhưng riêng ta, chỉ có ta xem trọng tâm hồn thuần khiết của nàng mà thôi!”

Vinh Tuệ Khanh từ sau tảng đá khẽ nhồm đầu lên, lấy tay che đi những tiếng nấc nghẹn ngào. Cô cố mở to mắt nhìn cảnh tượng thần kỳ như thể đang nằm mơ giữa ban ngày. Mẹ của mình từ một phụ nữ làm nông xấu xí đột nhiên biến thành cô gái vô cùng xinh đẹp. Cho dù tâm lý Vinh Tuệ Khanh vô cùng vững vàng, nhưng vẫn bị chấn động không nhẹ. Cô tận mắt thấy rõ đường nét trên khuôn mặt mẹ không thay đổi nhiều, chỉ có điều mỗi đường mỗi nét thêm tinh xảo, uyển chuyển hơn.

Vinh Tuệ Khanh bất giác nhớ tới một đoạn văn trước kia mình từng đọc qua: “... cô nàng bên vách phía Đông, nếu tăng thêm một phần thì quá cao, giảm một phần lại quá thấp; nếu thoa phấn sẽ trắng quá, tô son lại đỏ

quá, đôi mày cong như lông chim thúy, làn da trắng ngần như tuyết, vòng eo thon thả, hàm răng ngọc ngà chỉ một nụ cười xinh đẹp cũng đủ khiến bao công tử ở Dương Thành, Hạ Thái si mê...1

Trích dẫn từ quyển “Đăng Đồ Tử Háo Sắc Phú” của Tống Ngọc.

Những kẻ áo đen kia nhìn không rời mắt. Lần lượt từng tiếng đao thương rơi lèng xèng xuống đất, dường như có người ngấm đến mất hồn, quên mất trên tay mình vẫn cầm vũ khí.

Những người này chợt nhớ đến một truyền thuyết từng được một kẻ nước ngoài kể lại, trước kia có một mỹ nhân tuyệt thế tên là Helen vô cùng xinh đẹp xuất hiện trên đời. Hai quốc gia vì muốn tranh giành nàng mà đã giao chiến mười năm, thương vong vô số... Bấy giờ nhìn thấy dáng vẻ mỹ nhân nằm trong lòng vương gia, tất cả mọi người đều thầm kêu la: Vì một người con gái xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà phát động chiến tranh khiến trăm họ lầm than cũng đáng! Quân Phượng Nữ nhắm mắt lại, cho dù con người phía dưới mi mắt có chuyển động cũng không nguyện ý mở ra.

Vương gia mỉm cười, một tay siết chặt cơ thể Quân Phượng Nữ, tay còn lại nhẹ nhàng bóp cằm của bà. Quân Phượng Nữ bị ép mở miệng, ngay lập tức một viên đan dược trắng muốt được bắn vào trong miệng bà. Sau đó ông ta buông cằm bà ra để viên thuốc thuận theo cổ họng trôi xuống. Vinh Tuệ Khanh mở to hai mắt chứng kiến cảnh này, trong lòng càng thêm bất an lo lắng.

“Vương gia... Mau đi thôi... Bên kia có người!” Một gã áo đen không khỏi lo lắng lên tiếng thúc giục. “Cứ từ từ. Vội cái gì?” Vương gia lúc này chỉ mãi ngăm nhìn Quân Phượng Nữ không chớp mắt, nào còn tâm trạng để lo lắng. Vinh Tuệ Khanh đưa mắt nhìn về phía con đường nhỏ, phát hiện ra bóng dáng tập tễnh quen thuộc đang bò tới đây. Hình như đó là Đại Ngưu.

Chỉ một lúc sau Quán Phượng Nữ mở mắt, giống như từ trong giấc ngủ mê tỉnh lại. Đôi mắt bà lúc này trong veo óng ánh như đôi mắt trẻ thơ, có vẻ những chuyện xảy ra trước kia bà đều đã quên đi hết. Trông bà thanh thuần tựa như một trang giấy trắng, chỉ đợi người đến tô vẽ.

“Người là ai?... Vì sao người lại ôm ta?” Đầu lông mày của Quán Phượng Nữ khẽ chau lại, bà vội đưa tay đẩy gã đàn ông trước mặt mình ra.

Trong ánh mắt vương gia lóe lên vui sướng vô cùng, cánh tay càng thêm siết chặt, nhẹ nhàng trả lời: “Ta là phu quân của nàng, nàng không nhớ ta sao?” Quán Phượng Nữ nhíu mày thêm chặt, dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá ông ta: “Chàng là phu quân của ta thật sao?”

Vương gia vội vàng gật đầu: “Phải rồi!” Vừa dứt lời ông ta đã bế Quán Phượng Nữ trong ngực, sau đó quay người nhảy lên lưng ngựa, rồi để bà ngồi phía trước dựa vào người mình. Vào thời điểm ngoảnh đầu lại nhìn, ông ta khẽ liếc mắt qua Vinh Tuệ Khanh ẩn sau khối đá lớn.

Quán Phượng Nữ kéo cổ áo của vương gia, tò mò hỏi: “Chàng đang nhìn gì thế?” Nét mặt phụng phịu càu nhàu: “Ta đói rồi, ta muốn về nhà!”

Trông thấy Quán Phượng Nữ không vui, vương gia mừng rỡ như điên. Ông ta nhanh chóng vươn tay ra giật giầy cương một cái rồi đáp: “Để ta đưa nàng về nhà!” Nói xong ông ta thúc ngựa chạy thật nhanh xuống núi.

Tùy tùng áo đen đằng sau cũng thi nhau nhảy lên ngựa đuổi theo ngựa Ô Truy của vương gia phía trước, lần theo con đường dẫn xuống núi.

Đại Ngưu gắng sức đi được nửa đường chợt phát hiện ra có ngựa đang lao tới, vội vã lặn qua một bên trốn sau cây cổ thụ bên đường.

Nhìn rất nhiều tuần mã vùn vụt phi xuống, Đại Ngưu trốn sau cổ thụ không dám nhúc nhích, sợ bị đám người này phát hiện ra. Bọn họ vừa phi vào thôn dưới chân núi đã thấy đám thôn dân đứng chặn ở giữa đường, ai

nấy đều cầm gậy gộc hét ầm lên với những kẻ áo đen: “Có phải các người chết giết mấy người nhà Vinh gia, lại còn đốt nhà của họ đúng không?”

Vương gia xuy một tiếng nắm chặt dây cương, sắc mặt tối đem nhìn lũ dân mọi đang tức giận trước mắt, trầm giọng quát: “Ta chính là Nhất Tự Tịnh Kiên Vương được Đại Sở sắc phong! Đây là các người muốn tạo phản phải không?” Đám thôn dân vừa nghe thấy người nọ là vương gia, lại còn Nhất Tự Tịnh Kiên Vương danh tiếng lẫy lừng, chiến công hiển hách, đều kinh ngạc sửng sờ.

“Người là kẻ lừa đảo! Người nói mình là vương gia sao, là vương gia cơ à? Nhất Tự Tịnh Kiên Vương đang ở kinh thành, không có chiếu không được rời kinh! Người nghĩ chúng ta là lũ ngốc sao?” Tường thúc râu bạc từ trong thôn cũng tới đây tham gia náo nhiệt, nghe thấy người này tự xưng là “Nhất Tự Tịnh Kiên Vương” lão không nhịn được bèn khoe khoang học thức của mình.

Ánh mắt vương gia sắc bén quét qua, sau đó híp mắt bật cười: “Thật không nghĩ ra ở nơi này cũng có kẻ biết nhiều như vậy!” Vừa dứt lời bèn ra lệnh cho tùy tùng: “Một tên cũng không để lại!” Sau đó quất một roi lên thân – Truy. Con ngựa điên cuồng hí vang, ngay lập tức giơ vó nhảy qua đầu đám thôn dân phía dưới, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu.

Đám thôn dân mặt mày choáng váng, tay chân luống cuống giơ gậy gộc trong tay lên phòng vệ.

Kẻ áo đen cầm đầu cười gằn một tiếng, chuyển phác đao sang bên tay trái, sau đó rút một cây trường tiên từ bên hông ra chỉ vào lũ thôn dân cầm gậy gộc phía dưới: “Có trách, thì trách lão già râu bạc kia ăn nói lung tung! Hôm nay mạng của các người tính đều tính trên đầu lão ta đi! Các huynh đệ, lên!” Nói xong gã thúc ngựa lao trực diện vào đám thôn dân. Phác đao lướt đến đâu, đầu người bay đến đó. Trường tiên múa đến đâu, thân người cuốn đến đó. Cuối cùng ai nấy đều nặng nề ngã xuống.

Mặc dù bọn chúng không phải tu sĩ, thế nhưng lại sở hữu sức mạnh vượt trội. Đối phó với những thôn dân yếu ớt thế này chẳng khác nào chém dưa thái rau, chỉ trong chớp mắt đã giết sạch người dân đứng chắn ở cửa thôn. Những dân chúng tụ tập ở cửa thôn đều là nam định trai tráng ở bên trong Dốc Lạc Thần. Bọn họ vừa chết đi, bao nhiêu cô gái đứng nhìn từ xa vội vàng khóc lóc chạy tới. “Làm sao bây giờ? Lão đại?” Một kẻ áo đen trông thấy già trẻ trong thôn lũ lượt chạy đến, bỗng có chút chùn tay chùn chân. “Sợ cái con khỉ! Không giết thì thôi, một khi đã giết phải biết tới cùng, phải giết sạch không để lại một mống! Giết toàn thôn, sau đó đốt sạch chỗ này! Bất kể ai đã từng thấy chúng ta, một tên cũng không tha!” Kẻ cầm đầu ra lệnh. Sau đó gã hét lên một tiếng, giơ đao trong tay tiến lại gần các hộ dân trong thôn.

Đại Ngưu trốn sau thân cây trông thấy mỗi nhà trong thôn đều bị thiêu cháy, khói đen nghi ngút bốc lên chạm đến tận trời cao, dọa hăn sợ vòng ra sau cây muốn chạy xuống núi.

Thế nhưng lúc hăn vừa chạy đến con đường dẫn xuống núi, chợt thấy một cô gái xa lạ từ nơi khác đang bò lên, thở hồng hộc gọi hăn: “Đại Ngưu! Huynh là Tăng Đại Ngưu phải không?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 6: Nhà Ở Ven Hồ

Đại Ngưu nghe thấy có người gọi tên mình thì trừng lớn đôi mắt nhìn về phía bên phát ra tiếng gọi.

Chỉ trông thấy một cô nương trạc tuổi Vinh Tuệ Khanh nhưng gương mặt yêu kiều, đôi mắt lạnh lợi, dáng dấp uyển chuyển thướt tha, rõ ràng còn xinh đẹp hơn Vinh Tuệ Khanh rất nhiều...

Đại Ngưu ngăn người một lúc rồi nhanh chóng lắc lắc đầu âm thầm tự mắng bản thân có suy nghĩ không đứng đắn. Thiếu nữ đó thở mạnh chạy đến trước mặt Đại Ngưu, gương mặt vô cùng sùng bái nhìn hắn.

Bắt gặp phải ánh nhìn như vậy khiến Đại Ngưu cảm thấy không được thoải mái cho lắm liền nhíu chặt đôi lông mày lại hỏi: “Tại sao cô lại biết tên của ta?”

Cô gái nhanh chóng vui vẻ đáp lời: “Đây là Dốc Lạc Thần đúng không? Huynh là Tăng Đại Ngưu. Muội là Bách Hủy, ngưỡng mộ đã lâu... Không, muội nghe cháu ngoại gái của hàng xóm bên cạnh người có họ hàng xa với muội nói huynh sống ở đây cho nên muội mới đặc biệt tới tìm huynh.”

Đại Ngưu lại càng cảm thấy không hiểu sao cả nói: “Ngưỡng mộ đã lâu? Ta đâu có tiếng tăm gì đâu? Cô nhận nhầm người rồi.”

Bách Hủy cứng lưỡi, ghen lời một lát rồi hậm hực nói: “Là muội nói sai rồi...” “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa ta phải xuống núi rồi. Nhà của ta hình như đang bốc cháy.” Đại Ngưu nói rồi quay người chuẩn bị

xuống núi. Bách Hủy vừa nghe thấy thế vô cùng gấp gáp bên nhanh chóng nhảy bổ ra trước giữ chặt lấy cánh tay của Đại Ngưu, khẩn thiết nói: “Đại Ngưu, huynh không thể xuống đó! Thôn của huynh đều đã bị thiêu rụi rồi, tất cả mọi người ở đó đều đã chết hết. Bây giờ huynh mà xuống đó không khác gì tự chui đầu vào lưới, rồi cũng sẽ bị người ta giết thôi! Huynh không thể chết được!”

Đại Ngưu nghe thấy câu này thì lại càng ra sức muốn chạy ngay xuống núi nói: “Không được! Cha mẹ còn có cả em trai và em gái của ta đều đang ở trong thôn, ta phải đi cứu bọn họ...” Bách Hủy sống chết kéo chặt lấy cánh tay của Đại Ngưu vô cùng sợ hãi nói: “Đại Ngưu, huynh đánh không lại đám người đó đâu! Huynh bây giờ mà xông tới đó thì chính là đi tìm đường chết!”

Khấp cơ thể Đại Ngưu như bị chấn động, bước chân hẫ hẫ dừng lại như thể đã nghe hiểu lời nói của Bách Hủy.

“Cha, mẹ, em trai, em gái! Là Đại Ngưu bất hiếu!” Đại Ngưu bật khóc rồi quỳ xuống đường đi dập đầu về phía thôn làng dưới chân núi.

Bách Hủy trông thấy Đại Ngưu không còn giãy giụa đòi chạy xuống núi nữa thì thở phào một hơi, đứng một bên âm thầm suy nghĩ. Tăng Đại Ngưu này thật sự nhìn không ra sau này lại trở thành đại tu sĩ lợi hại nhất trong thời đại mới. Khó trách lúc đầu rất nhiều người đều nhìn không ra. Bằng không dựa vào sức mình cũng chẳng tiếp cận được cơ hội nhà ven hồ được hưởng ánh trăng như vậy!

Nếu cô ta nhớ không nhầm thì trong khoảng thời gian này chính là thời điểm Tăng Đại Ngưu có cuộc gặp gỡ kỳ ngộ. Nhưng cơ duyên của hắn rốt cuộc ở đâu? Bách Hủy nhíu chặt đôi lông mày suy nghĩ.

Thể chất của cô ta đặc biệt, cơ thể thuần âm trong tứ linh căn thì lấy Thủy linh căn làm chủ, là lô đỉnh" bẩm sinh. Chỉ là lần này chưa có ai phát

hiện ra thể chất đặc biệt của cô ta. Việc hiện tại mà cô ta phải làm chính là nắm chắc cơ hội mà ông trời đã ban tặng, nhanh chóng tìm cho mình một chỗ dựa vững chắc có tiềm lực là được.

"Lô đĩnh: Cơ thể nữ giới có khí âm, nam giới tu luyện thông qua quan hệ để lấy được loại âm khí này. Kết quả cuối cùng chính là tu vi của nữ tu bị giảm mạnh, còn tu vi của nam tu sẽ tăng mạnh. Nam tu có thể biến họ thành nữ nô.

Trước mắt, Tăng Đại Ngưu chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Kiếp trước, đối với cô ta mà nói những người như Tăng Đại Ngưu chính là một đại tu sĩ chỉ có thể ngưỡng vọng chứ không thể có bất kỳ sự giao thiệp nào được. Dù cho có làm từ thiếp thì bản thân cô ta cũng không đủ tư cách.

Thế nhưng kiếp này cô ta đã nhanh chân đến trước, trước lúc Tăng Đại Ngưu trở thành đại tu sĩ phải tạo được mối quan hệ với hắn. Kiểu bằng hữu cùng đồng cam cộng khổ này đối với người tu chân mà nói thì chính là mối quan hệ bền chặt nhất. Sau này nếu cô ta muốn song tu thì cô ta sẽ theo Tăng Đại Ngưu, bởi làm vậy mạnh hơn gấp trăm lần so với việc đi theo người khác...

Đại Ngưu không hề biết Bách Hủy đang suy tính những gì mà chỉ ngây ngốc nhìn xuống ngọn lửa lớn đang bốc cháy dữ dội dưới chân núi, hắn dồn sức nắm chặt năm đấm tay lại, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu như để ta biết ai là người đã làm chuyện này, ta nhất định sẽ không tha cho hắn!"

Bách Hủy đứng bên cạnh nghe thấy một câu này thì lặng lẽ thở dài lắc đầu. Cô ta biết rõ là ai đã gây ra chuyện này nhưng người đó về sau còn là một đại tu sĩ lợi hại hơn cả Tăng Đại Ngưu. Hắn là đại tu sĩ duy nhất trong một ngàn năm của Đại sở đạt đến Hóa Thần Kỳ, Tăng Đại Ngưu về sau còn

được nhận ân đức to lớn của vị đại tu sĩ này. Nếu không thì hẳn cũng chẳng thể mới trăm tuổi thì đã Kết Anh rồi.

Nghĩ tới đây, Bách Hủy nhẹ giọng khuyên nhủ nói: “Đây đều là số mệnh của họ chứ không liên quan gì đến người khác. Biết đâu kiếp sau họ lại được đầu thai vào một gia đình tốt hơn nhiều so với vùng núi hẻo lánh ở đây thì sao?”

Đại Ngưu dùng tay lau đi nước mắt, cứng rắn nói: “Ta... ta... nếu ta có năng lực, ta nhất định sẽ báo thù!” Bách Hủy liên tục gật đầu nói: “Đó là lẽ đương nhiên. Nào, chúng ta cùng lên núi trốn đi, tránh cho có ai phát hiện ra trên núi có người lại chạy lên đây diệt khẩu thì không xong đâu.” Câu nói này của Bách Hủy đã khiến Đại Ngưu sức nhớ ra. Hắn vỗ đầu một cái nói: “Tuệ Khanh và mẹ của

muội ấy chắc cũng lên núi rồi, nhưng sao ta lại không tìm thấy họ vậy?” “Tuệ Khanh?” Bách Hủy nghe cái tên này có vẻ giống với tên một cô gái, trong lòng có chút không vui hỏi: “Tuệ Khanh là ai?”

Đại Ngưu lầm bầm nói: “Là cô nương Vinh gia dưới núi. Trong sân nhà họ chính là nơi xảy ra sự việc đầu tiên. Ông nội và cha của muội ấy đều chết cả rồi, muội ấy cùng mẹ bèn chạy lên núi trốn...” “Huynh chạy lên núi là vì muốn tìm cô nương Vinh Tuệ Khanh và mẹ của cô nương ấy?Ồ, không đúng, Vinh gia, mẹ của nàng ta tên là gì?” Bách Hủy gấp gáp hỏi.

Đại Ngưu nghiêng đầu nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Không biết, hình như mẹ muội ấy họ Quán thì phải. Một cái họ thật lạ.”

“Quản Phượng Nữ! Không sai, nhất định là Quản Phượng Nữ! Chính vì đại tu sĩ kia đã tới chỗ này bắt Quản Phượng Nữ đi!” Bách Hủy tự nói trong lòng. “Nhưng Quản Phượng Nữ rõ ràng là không có con gái mà! Sao bà ta có thể có con gái được?”

“Muội nói xem ta nên chạy lên núi trốn hay là đi tìm mẹ con muội ấy đây?” Trong lúc không biết làm thế nào, Đại Ngưu đã coi Bách Hủy là bằng hữu để thương lượng.

Bách Hủy mặt không biến sắc nói: “Trời đã tối lắm rồi, chúng ta vẫn nên là tìm một cái hang núi nào đó để ở tạm một đêm rồi ngày mai mới đi tìm hai mẹ con Vinh Tuệ Khanh được không?”

Đại Ngưu nhìn ngọn lửa đang cháy hừng hực dưới núi rồi lại nhìn màn đêm đen thẫm thẫm phía trên, không ý kiến gì gật đầu nói: “Ta biết ở gần đây có một hang động.” Nói rồi liền quay người lại dẫn Bách Hủy đi đến chỗ hang động đó.

Cách Dốc Lạc Thần bảy ngọn núi phía ngoài là biệt viện vương phủ của thành phủ Vĩnh Chương, Nhất Tự Tịnh Kiến Vương Ngụy Nam Tâm vừa thu xếp ổn thỏa cho Quản Phượng Nữ xong liền từ trong phòng bước ra hỏi tên tùy tùng bên cạnh mình nói: “Mấy người đó đã về hết chưa?”

Tên đó lắc lắc đầu cười nịnh nọt nói: “Vẫn chưa, Vương gia cứ đi trước đi. Bọn họ không có bản lĩnh để về nhanh như vậy được đâu.”

Ngụy Nam Tâm trầm mặc một lúc lâu, nhỏ giọng nói: “Vinh gia có phải vẫn còn một đứa con gái đúng không? Là con gái của Quản Phượng Nữ?” Tên hộ vệ gật đầu nói: “Hồ sơ đều ở đây thừa vương gia. Thuộc hạ nhớ rõ là còn một đứa con gái.” Sắc mặt Ngụy Nam Tâm trầm xuống nói: “Diệt có phải diệt tận gốc để tránh mối nguy hại về sau.” Nói rồi ông ta vội vàng bước vào trong phòng, rút một cái gương từ trong túi càn khôn của mình ra, ngồi trước giường nhìn Quản Phượng Nữ còn đang say giấc nồng. Ông ta nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay phải của bà, còn tay kia thì cầm lấy một cây kim đâm vào đầu ngón tay trở.

Một giọt máu đỏ tươi lấp lánh nhỏ xuống bề mặt chiếc gương.

Rất nhanh sau đó mặt gương liền giống như mặt nước lăn tăn từng làn sóng, đem giọt máu tươi đó cuốn vào trong chiếc gương.

Hai tay của Ngụy Nam Tâm giơ lên rồi làm vài động tác trước chiếc gương, nhẹ giọng nói: “Mở kính Lưu Quang, tìm cổ nhân xưa!”

Mặt gương trong phút chốc lóe lên hào quang sáng rõ, rồi rất nhanh ánh sáng đó tản ra. Bên trong chiếc gương lập tức hiện lên hình ảnh một cô bé khoảng tầm bảy tám tuổi đang trốn sau một tảng đá lớn, toàn thân co quắp run rẩy.

Đó chính là hình ảnh của Vinh Tuệ Khanh.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 7: Nhổ Cỏ Tận Gốc

Ngụy Nam Tâm cau mày nhìn kính Lưu Quang trong tay, lắc đầu nói: “Trông con bé không hề giống Phượng Nữ, nhưng nhìn kỹ lại có nét giống người cha đã chết của nó!” Ông ta đối3với Vinh Tuệ Khanh không chút hảo cảm nào.

Sau khi xem xong Ngụy Nam Tâm nhét tấm gương vào túi càn khôn bên hông, rồi lôi một con hạc giấy nói vài câu. Dứt lời ông ta búng1ngón tay một cái, hạc giấy trong chớp mắt tràn đầy sức sống bay lên không trung đuổi cái cổ, sau đó xòe cánh phóng thẳng về phía Dốc Lạc Thần trong màn đêm.

Trên con đường phía trước3cửa thôn Dốc Lạc Thần, đám thuộc hạ áo đen của Ngụy Nam Tâm đang dọn dẹp chiến tích để lại.

“Lão đại, người ở đây đều đã chết hết! Ngay cả thi thể trong các phòng cũng được3thiếu sạch không còn một ai. Đệ dám cá, cho dù thần tiên tới cũng không biết ai đã làm!” Một thuộc hạ cười nịnh lấy lòng kẻ dẫn đầu.

“Ừm, đều đã kiểm tra hết rồi chứ? Vương9gia đã dặn một tên cũng không để lại, ý ngài chính là không để xông một tên nào hết!” Lão đại nghiêm túc nói. Hắn ngẩng đầu nhìn về con đường núi phía sau Dốc Lạc Thần. Nếu hắn nhớ không nhầm thì thời điểm bọn hắn xuống núi hình như có bắt gặp kẻ nào đó đang mò mẫm lên núi...

Bọn hăn có nên lên núi lục soát một lần không? Trong lúc do dự giữa đi hay ở thì trên đỉnh đầu bọn chúng bỗng truyền đến tiếng hạc kêu lạnh lạnh. Lũ áo đen đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lập tức đập vào mắt bọn chúng là một con hạc trắng to lớn đang từ trên tầng mây lao thẳng xuống dưới. Mục tiêu của nó chính là kẻ cầm đầu đứng ở chính giữa kia.

Đám áo đen xung quanh thét lên một tiếng rồi thi nhau ôm đầu ngồi sụp xuống tránh né.

Kẻ cầm đầu đứng ở giữa đám người không khỏi than khổ, chỉ cảm thấy toàn thân bị một trận uy áp kiềm hãm khiến hăn không nhúc nhích được. Cho dù muốn tránh cũng đành lực bất tòng tâm.

Khi con hạc trắng phóng tới gần, chỉ trong tích tắc nữa thôi sẽ bổ nhào vào kẻ cầm đầu kia thì đột nhiên dáng hình nó thay đổi. Từ một con hạc to lớn trở thành một chú hạc giấy nhỏ xíu, chầm chầm chao liệng giữa không trung, vừa khéo rơi xuống đáp đúng vai của hăn ta.

Ngay lập tức hăn ta nghe thấy giọng của vương gia Ngụy Nam Tâm rành mạch truyền vào đầu mình: “Con gái của Quân Phượng Nữ trốn sau tảng đá lớn phía đối diện. Vứt con hạc về phía đó, nó sẽ phá giải trận pháp. Giết con gái Vinh gia, diệt trừ hậu họa!”

“Hóa ra còn thiếu một người!” Thủ lĩnh áo đen nghĩ thầm, lại nhớ đến thằng nhóc về sau chạy lên con đường núi. Hăn cảm thấy đằng nào cũng mất công lên núi tìm kiếm, vậy đúng lúc giải quyết cả hai đứa luôn đi.

“Vương gia có lệnh! Theo ta lên núi!” Kẻ dẫn đầu vung tay lên, thúc ngựa tiến về con đường dẫn lên núi. Vương gia nói con gái của Quân Phượng Nữ ẩn thân sau tảng đá phía đối diện, vậy chắc hăn ở nơi bọn hăn tìm ra Quân Phượng Nữ rồi. Bởi vì trước đó hăn chạy đi chạy lại quanh chỗ đó rất nhiều lần nên hăn nhớ rất rõ, hai bên lề đường đều có một khối đá

lớn. Mà Quản Phụng Nữ lại từ đằng sau tảng đá phía bên phải đi ra, vậy con gái của bà chắc chắn trốn sau tảng đá phía bên trái.

“Các huynh đệ chia thành hai đội, một đội đi tìm thằng nhóc mặc quần áo vàng đất, chính là thằng nhóc chúng ta gặp lúc xuống núi. Các người có nhớ mặt mũi nó thế nào không?” Lão đại đứng giữa sườn núi, ghìm ngựa lại rồi hỏi.

Có hai kẻ áo đen trong đội ngũ đứng ra đáp lại: “Thuộc hạ nhớ rõ!” “Tốt lắm. Hai người các người dẫn đầu, dẫn theo tám người khác đi lục soát núi. Còn những người khác đi theo ta!” Hắc xoay tay quất một roi lên lưng ngựa, tiếp tục thúc ngựa chạy lên núi. Đám người cưỡi ngựa về chạy tới chạy lui quanh nơi này, khí thế to lớn. Nếu là trước kia nhất định sẽ khiến chim muông thú dữ đang ngủ đêm trên núi khiếp sợ chạy tán loạn.

Thế nhưng đêm nay, trên núi lại im ắng lạ thường. Ngoại trừ tiếng vó ngựa nện đất, xen lẫn tiếng hò hét, chửi thề thì không còn nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác. Ngay cả tiếng chim bay dường như cũng đã biến mất giữa núi rừng nơi đây.

Kẻ áo đen vừa lục soát núi vừa quất tháo đến khàn giọng, nhưng nhất thời im bật không nói gì nữa. Bởi vì hắc chợt nhận ra trên núi này quá mức yên tĩnh khiến người khác sợ hãi.

Những kẻ chuyên hành động về đêm như bọn hắc bấy giờ mới lơ mơ nhận ra có gì đó không đúng.

Đêm nay thực sự quá im ắng...

Đại Ngưu cùng Bách Hủy trốn trong hang động cách lũ áo đen này không xa. Cả hai người đều nín thở không dám nhúc nhích.

Bách Hủy dựa sát vào lưng Đại Ngưu, cố gắng giữ chặt lấy hắc, không cho phép hắc được lộ đầu ra ngoài. Cửa sơn động này được Bách Hủy sử

dụng thủ thuật che mắt người khác, tạm thời đóng chặt cửa hàng. Đáng tiếc tuổi cô ta còn nhỏ, chỉ mới đạt đến Luyện Khí kỳ tầng một, chẳng khác gì vừa nhập môn cả. Chính vì thế nên không thể thi triển các pháp thuật khác, bằng không chỉ một mình cô ta cũng đủ để cho lũ người áo đen kia một bài học nhớ đời. Dù không thể giết bọn chúng, nhưng đánh đuổi chúng đi chắc chắn không thành vấn đề.

Chỉ có điều giờ hai người họ chẳng thể làm gì được ngoài việc cun cút trốn trong cái hang này như lũ chuột nhát chết. Bên ngoài vọng đến tiếng mấy kẻ áo đen đang sục sạo tìm kiếm từ xa. Đại Ngưu nhỏ giọng khẽ hỏi: “Bọn chúng tìm ai vậy? Có phải đang tìm Tuệ Khanh không?” Bách Hủy vội vàng che miệng hắt lại, cố gắng thấp giọng hơn nữa: “Đừng để ý đến việc bọn họ tìm ai. Chúng ta chỉ cần tránh thoát đêm nay thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ!”

Đại Ngưu vẫn không yên tâm: “Hay là chúng ta ra ngoài tìm Tuệ Khanh, sau đó cùng nhau trốn đi chẳng phải tốt hơn sao?” Bách Hủy liếc mắt quan sát Đại Ngưu, cô ta thầm nghĩ không biết Tuệ Khanh chiếm vị trí gì trong lòng hắn, sau đó trả lời đầy chua xót: “Huynh thật sự muốn đi tìm Vinh Tuệ Khanh sao? Kể cả mất mạng cũng không tiếc?”

Đại Ngưu tròn tròn mắt: “Những kẻ này muốn lấy mạng Tuệ Khanh? Không được, ta nhất định phải cứu muội ấy!” Vừa dứt lời hắn đẩy tay Bách Hủy ra, nhắc bước phóng ra khỏi sơn động.

Bách Hủy không còn cách nào khác, chỉ đành xông ra ngoài đuổi theo Đại Ngưu. Trong lòng cô ta lúc này nếm đủ ngọt bùi đắng cay. Quả thật Đại Ngưu là một người trong tình trọng nghĩa, mình không nhìn lầm hắn. Nhưng còn Vinh Tuệ Khanh kia...

Bách Hủy nhất thời do dự không biết nên coi Vinh Tuệ Khanh là gì để đối xử nữa..

Vinh Tuệ Khanh dựa người vào phía sau tảng đá lớn, cô ôm đầu ngồi dưới đất, trong lòng tràn đầy hoang mang luống cuống.

Chỉ trong một đêm, biển xanh đã hóa nương dâu. Tuệ Khanh từ một đứa bé hạnh phúc sống trong vòng tay yêu thương của cha mẹ đã trở thành trẻ mồ côi tan cửa nát nhà. Cõi lòng đau đớn tưởng có thể chết luôn được, cô muốn báo thù, muốn đi cứu mẹ về: Thế nhưng Tuệ Khanh hiểu rõ, mẹ không tiếc hy sinh bản thân chỉ để bảo vệ tính mạng cho đứa con gái yêu dấu này.

Mà Tuệ Khanh cũng nhớ rất rõ, gã cầm thú kia đã ép mẹ uống thuốc gì đó khiến mẹ quên đi tất cả những chuyện lúc trước. Cho dù mình có đứng trước mặt mẹ thì mẹ cũng chưa chắc đã nhớ ra mình là ai.

Đây rốt cuộc là chuyện quỷ quái gì vậy? Tại sao những chuyện đau đớn như vậy lại xảy đến với mình? Vinh Tuệ Khanh gắng kìm tiếng khóc thật nhỏ. Đúng lúc cô muốn đứng dậy rời khỏi đây thì đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới. Vinh Tuệ Khanh giật mình, vội vàng nhóm người dậy núp sau tảng đá theo dõi tình hình. Những người áo đen ban nãy rời đi đã quay trở lại.

Kẻ cầm đầu chỉ tay vào hai khối đá lớn trên núi, hết nhìn trái liếc phải sau đó híp mắt hỏi: “Các người có ai nhớ được Quản Phượng Nữ đi ra từ sau tảng đá nào không?”

Một thuộc hạ chỉ vào tảng đá bên phải trả lời: “Thuộc hạ nhớ rõ là từ bên này đi ra!” Kẻ cầm đầu cười một tiếng xảo trá rồi gật đầu đồng ý: “Không sai! Vậy con gái của Quản Phượng Nữ chắc chắn trốn sau tảng đá đối diện!” Dứt lời hăn tự mình đi tới, vòng quanh tảng đá lớn bên trái tới lui hai vòng nhưng không phát hiện ra bất cứ người nào trốn sau tảng đá ấy. “Xem ra thật sự có trận pháp!” Hăn lôi con hạc kia ra rồi ném vào khối đá bên trái.

Hạc giấy nhẹ nhàng bay đi. Thời điểm nó bay đến khối đá phía đối diện đột nhiên giống như đụng phải một bức tường vô hình đang vây kín chỗ này. Con hạc trên không ngừng lại trong giây lát, sau đó toàn thân nó lóe lên ánh sáng đỏ rồi nổ bùm một tiếng. Ngay lập tức bức tường vô hình kia bị hạc giấy xuyên thủng một lỗ, rất nhanh toàn bộ đều sụp đổ. Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo vẻ kinh hãi của Vinh Tuệ Khanh dần dần lộ ra sau tảng đá, xuất hiện trước mặt những kẻ áo đen.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 8: Trận Pháp Tiểu Đổ Môn

“Mau đi ra! Nhanh lên!”

Lũ áo đen mừng rỡ phát điện, giơ phác đao bổ nhào về phía sau tảng đá muốn chém bay đầu Vinh Tuệ Khanh.

Trong ký ức của Vinh Tuệ Khanh đến giờ, thôn làng của cô vốn toàn người giản dị chất phác, từ trước tới nay chưa từng gặp phải tình cảnh như vậy bao giờ. Thế nhưng lúc trước trông thấy những kẻ này ở dưới chân núi phóng hỏa giết người, lại còn bắt cóc mẹ mình đi nên trong lòng Tuệ Khanh đã sớm chuẩn bị tinh thần rồi.

Trước mắt thấy kẻ áo đen đang giơ phác đao lớn gào thét chạy tới, trong tay Vinh Tuệ Khanh nắm một vốc đá nhỏ vung ra. Cô vội thay đổi trận pháp ẩn nấp bằng đá do mẹ mình lúc trước thiết kế ở đây, ngoài ra còn vá lại lỗ thủng do hạc giấy ban nãy phá nát.

Bất cứ kẻ nào đứng cách nơi này ba thước đều đã bước vào trận pháp Tiểu Đổ Môn của cô.

Vinh Tuệ Khanh chính là người được nhận chân truyền thuật Kỳ Môn Độn Giáp của ông nội – Vinh lão gia, trình độ không phải dạng vừa. Hơn nữa trời sinh Tuệ Khanh vô cùng thông minh, đối với lý thuyết và cách thức vận dụng trận pháp đều không cần chỉ dạy nhiều mà tự mình thông tỏ, tùy ý biến ảo. Ngay cả Vinh lão gia cũng không thể phá giải được trận pháp.

Kỳ Môn Độn Giáp vốn là do ba phần cấu tạo nên, đó chính là thuật Kỳ, Môn và Độn Giáp.

Kỳ đại diện cho ba số Thiên Can “Ất, Bính, Đinh” gọi là Tam Kỳ. Môn bao gồm tám cửa: Hưu Môn, Sinh Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Cảnh Môn, Tử Môn, Kinh Môn. Mỗi cửa chỉ một hướng khác nhau.

Độn Giáp lại chia thành hai phần Độn và Giáp. Phối hợp giữa số Thiên Can và Địa Chi, trong đó mười Thiên Can là tôn quý nhất, cũng không có thể hiểu thấu đáo nhất.

Vinh Tuệ Khanh mới học trận pháp đã có thể lĩnh ngộ được sự ảo diệu và cô biết điểm mạnh nhất của trận pháp đó là tận dụng triệt để thiên thời, địa lợi và nhân hòa để đạt được mục đích của mình.

Trận pháp Tiểu Đỗ Môn của cô, chính là dựa vào địa hình núi phía sau của Dốc Lạc Thần, sau đó nhằm tính thời gian, canh chính xác thời điểm cùng với số lượng người có mặt để có thể bày ra thế cục thoát thân trong nháy mắt.

Đỗ Môn là cửa thứ tư trong tám cửa Kỳ Môn. Mặc dù đó là cửa dữ nhưng lại ảnh hưởng đến người khác chứ không phải mình, ngoài ra còn xuất hành thuận lợi, gặp được quý nhân và càng có lợi hơn trong việc ẩn thân trốn tránh. Đỗ Môn cũng có nghĩa là “nhàn tắc trở trệ”¹. Thần trấn giữ Đỗ Môn là Mộc Thần, mà nơi này là ngọn núi phía sau Dốc Lạc Thần. Ở đây đâu đâu cũng thấy đại thụ cao ngất che khuất trời xanh, càng thuận lợi cho trận pháp Tiểu Đỗ Môn của Tuệ Khanh phát huy tác dụng.

Trích trong Kỳ Môn Độn Giáp pháp chiếu. Nhìn sắc trời bây giờ chắc đang giờ Tý. Giờ Tý là thời khắc giao thoa giữa bóng tối và ánh sáng, vạn vật bắt đầu sinh trưởng. Trận pháp Tiểu Đỗ Môn khởi động vào giờ Tý, càng có nghĩa là nảy nở không ngừng, sinh sôi không dứt. Một khi kẻ thù đúng thời điểm này bước vào trận pháp Tiểu Đỗ Môn của Tuệ Khanh đặt ở

đây, chỉ cần cô không giải trận thì cả đời bọn chúng sẽ bị vây khốn bên trong. Kể cả tên vương gia cầm thú kia tới đây cũng không giải được trận pháp Tiểu Đổ Môn này. Có điều trận pháp này muốn thành hình cần quá nhiều yếu tố bên ngoài. Bất kể là thiên thời, địa lợi hay nhân hóa, tất cả đều không phải tùy ý muốn là xuất hiện được.

Vinh Tuệ Khanh trong thời gian ngắn nghĩ ra trận pháp này chẳng qua do bản thân bị bức đến đường cùng. Dù sao cô cũng không muốn mình chết không rõ ràng trong tay đám người áo đen này. Thù lớn chưa trả, tính mạng của Tuệ Khanh vẫn còn rất quý giá. Nghĩ đến những chuyện đêm nay nhà mình gặp phải, trong lòng Vinh Tuệ Khanh quặn thắt đau đớn không nói nên lời. Không phải bọn họ không đầu lại tên cầm thú kia. Mà chẳng qua họ chưa từng nghĩ đến việc sẽ xuất hiện tu sĩ có tu vi ở thôn xóm vắng vẻ, chỉ vì muốn đoạt lấy mẹ Tuệ Khanh mà không tiếc sử dụng cầm chú Phật môn cổ tình phá trận.

Vinh Tuệ Khanh đứng ở vị trí trung tâm của trận pháp Tiểu Đổ Môn, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám áo đen đang xông tới.

Cô khẽ xoay người rời trung tâm trận pháp ba thước, trước mắt nhìn thấy bọn chúng cách mình không tới một đạo thể nhưng đám người này vùng đao loạn xạ, từng đạo từng đạo chém vào không khí, hoàn toàn không nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh ở đâu.

Trước mắt bọn chúng lúc này không phải vách núi phía sau Dốc Lạc Thần mà là một cánh đồng mênh mông. Ban này sắc trời hãy còn đen mịt, rõ ràng là nửa đêm. Vậy mà giờ ở nơi đây lại là ban ngày. Giữa màn trời buông xuống vô vàn sương mờ xám xịt nặng trĩu, đang chầm chậm trôi đi. Bọn chúng có thể trông thấy đồng đội bên cạnh, nhưng khi vươn tay định bắt lấy lại chẳng khác gì chạm phải ảo ảnh, sờ không thấy, lần không ra. Thậm chí ngay cả tiếng nói cũng không nghe được gì. Ai ai cũng thấy nóng ruột sốt sắng, giơ phác đao lên chém lia lịa vào màn sương mờ trước mắt chỉ mong có thể tụ hợp với đồng đội của mình.

Thế nhưng màn sương kia còn “vô hình vô chất” hơn cả nước chảy. Giây trước một đao chém tới khiến sương

mờ tách đôi, giây sau đã khép lại nhanh chóng, thậm chí còn khiến sương khối sinh ra dày thêm. Chính mắt trông thấy sắc sương bấy giờ mỗi lúc một đậm, ngay cả đồng đội bên cạnh cũng trở nên mờ nhạt không thấy rõ.

Mười mấy người trong nhóm dần bị phân tán khắp nơi trên cánh đồng tưởng chừng trải dài bất tận. Nghe không ra tiếng, nhìn không thấy bóng, tựa như thế giới sơ khai ngàn vạn năm về trước chìm trong tĩnh lặng.

Vinh Tuệ Khanh xuyên vào trong trận Tiểu Đổ Môn, chân bước men theo vòng tròn Cửu Cung Bát Quái trông vô cùng nhàn nhã. Cô đi quanh một vòng để chắc chắn đám người kia đã bị giam hãm bên trong trận Tiểu Đổ Môn, rồi mới chập hai tay thành hình chữ thập, tay trái chỉ từ bi, tay phải chỉ trí tuệ, mười ngón tay gấp khúc chụm lại vào nhau. Sau đó Tuệ Khanh lẩm nhẩm niệm Kim Cương Phổ Hiền pháp thân chú, để hóa giải hết trắc trở, đồng thời tiêu trừ lực phản phệ của trận pháp rồi từ từ bước ra khỏi trận pháp.

Đặt chân lên con đường núi, Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại nhìn thoáng qua khoảnh đất trống phía sau tảng đá lớn, đó là chỗ cô ẩn thân ban nãy, cũng là nơi trận pháp Tiểu Đổ Môn được đặt ở đó.

Một khi Vinh Tuệ Khanh thành công thoát khỏi chỗ này, trận pháp kia sẽ nhanh chóng bén rễ ăn sâu vào đất, vĩnh viễn tồn tại trong khoảnh đất trống kia.

Không một ai có thể nhìn thấy mười kẻ áo đen bên trong trận pháp, cũng không thể giải cứu chúng. Cả đời này bọn chúng sẽ bị vây hãm trong trận pháp Tiểu Đổ Môn, cho đến khi sức cùng lực kiệt rồi chết đi. Cho dù là thần tiên cũng không cứu được!

Bởi vì giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền. Chỉ đơn giản vậy thôi! Vinh Tuệ Khanh dung hợp thiên thời, địa lợi và nhân hòa để sáng tạo ra trận pháp Tiểu Đổ Môn, đồng thời cắt đầu ngón tay nhỏ vào bên trong một giọt máu. Giọt máu kia chính là sự phẫn nộ và không cam tâm của cô, cũng để mở ra Thiên Đạo Thiên Kiếp trong trận pháp này. Những kẻ áo đen đã giết người, nhất định phải đền mạng! Nếu có người sử dụng bản lĩnh thần thông của bản thân để cứu bọn chúng, chắc chắn phải tiếp nhận trừng phạt của Thiên Đạo Thiên Kiếp. Tuệ Khanh vẫn khắc cốt lời ông nội dặn dò, trên đời này ông trời là lớn nhất. Không một ai, không một kẻ nào có thể thoát khỏi trừng phạt của Thiên Kiếp. Cái tu sĩ có thể độ được là kiếp của bản thân. Kiếp của người khác, bọn họ không độ được, cũng không có năng lực để độ thay.

“Ông nội, cha mẹ, các ông, các bác, các chú, các cô, các anh chị em, con - Vinh Tuệ Khanh xin ở đây thề, chỉ cần còn sống con nhất định sẽ thay mọi người báo thù rửa hận, tự tay kết liễu kẻ cầm thú kia!” Vinh Tuệ Khanh quỳ gối trên ngọn núi phía sau Dốc Lạc Thần, hướng về chân núi – nơi đã bị phá hủy hoàn toàn mà lập lời thề máu!

Dưới núi khói đen nghi ngút dần dần tan biến, mùi thịt cháy khét nường theo gió thoảng thổi lên trên núi.

Vinh Tuệ Khanh che miệng, cố gắng đè nén tiếng khóc nức nở của mình. Cô quỳ gối phía trên dốc, toàn thân run rẩy.

Trời đất bao la là thế, nhưng nơi nào mới có chỗ cho mình dung thân? Kẻ thù vốn quyền cao chức trọng, phải làm sao mới có thể báo thù rửa hận?

Dường như nghe thấy tiếng lòng đau đớn của Vinh Tuệ Khanh, giữa bầu trời đêm tĩnh lặng bỗng xuất hiện một tia chớp sắc bén như kiếm cắt ngang bầu trời, chiếu rọi ngọn núi phía sau Dốc Lạc Thần. Ánh sáng phát ra từ tia chớp kia vô cùng sáng rõ, Vinh Tuệ Khanh trong giây lát không nén nổi kinh ngạc khi thấy trận pháp Tiểu Đổ Môn của mình phía sau núi lộ

ra toàn bộ trận địa. Ánh chớp xoẹt qua rất nhanh, để lại một tiếng sấm rền vang dội phía trên đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh.

“Tuệ Khanh ở bên kia! Nhìn kìa, Tuệ Khanh ở bên kia!” Giọng nói đầy kinh ngạc của Đại Ngưu từ phía bên kia con đường dẫn lên núi truyền đến khiến Vinh Tuệ Khanh giật mình, cũng làm kinh động đến đám người áo đen bấy giờ đang tìm kiếm Đại Ngưu.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 9: Người Không Vì Mình

Tiếng sấm sét trong không gian cũng dần dần lắng xuống nên tiếng gọi mà Đại Ngưu phát ra lại càng

thêm rõ ràng.

Bách Hủy ở phía sau vô cùng gấp gáp liền chạy nhanh lên vài bước đuổi kịp Đại Ngưu nhỏ giọng nói: “Huynh nhỏ giọng một chút! Mấy người đó đang tìm chúng ta, lẽ nào huynh muốn gọi mấy người đó đến đây hay sao?”

Lập tức đầu của Đại Ngưu đổ đầy mồ hôi, hắn lập tức quỳ xuống rồi chỉ về phía một bóng hình nhỏ bé ở bên đường núi nói: “Tuệ Khanh ở đằng kia! Ta không gọi một tiếng thì làm sao muội ấy biết là ta đã đến?”

Bách Hủy muốn nói gì đó nhưng đột nhiên bên tai nghe thấy tiếng động, có người đang kêu gào chạy đến bên này nên cô ta lập tức kéo Đại Ngưu trốn vào sau một cây đại thụ bên đường, nhỏ giọng nói: “... Đợi mấy người kia đi đã rồi chúng ta mới đi lên phía trước. Bây giờ huynh mà ra ngoài thì bọn họ sẽ không tha cho huynh đâu.”

Đại Ngưu sợ hãi vô thức gật đầu, trầm giọng nói: “Muội nói đúng, chúng ta đợi một lúc đã.” Nói rồi hắn ngồi xuống, thân mình cao lớn nằm sấp trên mặt đất bất động.

Bách Hủy cười toét miệng. Đại Ngưu như thế này mới có tố chất tiềm tàng của một đại tu sĩ chứ! Trong giới tu chân, chỉ có một chân lý đó là người không vì mình, trời tru đất diệt! Phàm là người chỉ biết nghĩ cho bản

thân, xu lợi trốn tránh tai họa, cuối cùng đều giành được thành công. Phàm là những người nhiệt tình chân chất, đối đầu với khó khăn vất vả thì cuối cùng đều trở thành bàn đạp của người khác.

Bách Hủy đã gặp rất nhiều rồi, đương nhiên cô ta sẽ không để Đại Ngưu giẫm lên vết xe đổ đó.

Hơn nữa là người khác thì không nói, nếu như là cha mẹ, người thân của Đại Ngưu thì cô ta khẳng định sẽ không ngăn cản Đại Ngưu đi cứu họ.

Nhưng cô nương Vinh Tuệ Khanh này, Bách Hủy suy nghĩ một lát liền thấy trong lòng không được thoải mái. Giống như có thứ gì đó đang đi sai quỹ đạo thì phải, khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Kiếp trước, cô ta chỉ có thể trơ mắt nhìn người ta hô mưa gọi gió, trong giới tu chân thể hiện bản lĩnh cao cường. Còn cô ta chỉ là một người qua đường quan sát mà thôi, cuối cùng lại còn bị người khác hút hết tu vi mà chết.

Kiếp này cô ta đã nắm giữ tiên cơ, lại còn giúp đỡ cho tương lai trở thành đại tu sĩ của Đại Ngưu. Những người trước kia đã ức hiếp cô ta đều phải trả lại hết cho cô ta!

Ai dám cản đường của cô ta ở kiếp này, người cản giết người, thần cản giết thần!

Bách Hủy âm thầm ngẩng đầu lên, đám người áo đen lưng sục trong núi hình như đang tiến về phía họ, trong lòng cô ta gấp gáp liền dùng một tay cầm mấy hòn đá ném về phía Vinh Tuệ Khanh. Đám người áo đen đi tìm trong núi vừa rồi nghe thấy tiếng của Đại Ngưu bèn lần theo âm thanh tiến đến. Nhưng trong chớp mắt đã không thấy Đại Ngưu và cô gái kia đâu nữa. Bảy tám người đều đang nghi hoặc thì nghe thấy tiếng hòn đá vun vút phi thẳng tới vị trí trước mắt cách bọn họ không xa.

Vinh Tuệ Khanh ở bên đường núi đột nhiên nghe thấy tiếng gọi của Đại Ngưu trong lòng không khỏi nôn nóng. Cô vốn tưởng rằng người ở trong thôn Dốc Lạc Thần đều đã chết cả rồi nhưng không ngờ vẫn còn người sống sót!

Cô rất thân với Đại Ngưu, bản thân cũng biết Đại Ngưu có chút tình cảm với mình nhưng cô chỉ luôn coi Đại Ngưu như một người bạn tốt mà thôi, từ trước tới giờ chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ gả cho Đại Ngưu. Hơn nữa cô mới chỉ có tám tuổi, nếu muốn gả chồng thì cũng không phải là bây giờ.

Nhưng bây giờ Dốc Lạc Thần đã bị thiêu rụi rồi, cả thôn chỉ còn lại hai người bọn họ, cho nên bọn họ nên giúp đỡ lẫn nhau thì sau này mới có thể báo thù cho bạn bè và người thân được. Vinh Tuệ Khanh phấn chấn hẳn lên, đứng lên từ đường núi giơ tay gọi: “Đại Ngưu! Đại Ngưu! Có phải là huynh không? Muội ở đây!” Kết quả người xuất hiện ở bên đường núi không phải là Đại Ngưu mà là đám người áo đen! Đám người này ăn vận giống hệt như đám người áo đen bị mình vây hãm trong trận pháp Tiểu Đổ Môn!

Gương mặt Vinh Tuệ Khanh biến sắc, lập tức biết rằng bản thân mình đã khinh địch rồi.

Đối phương không chỉ có một tốp người! Đây rốt cuộc là tốp cuối cùng hay là tốp thứ hai? Tên vương gia chó chết kia rốt cuộc đã mang bao nhiêu tên tay sai đến đây?! “Ồ? Sao lại chỉ có một con nhóc ở đây? Vừa rồi không phải còn có một tên nhóc hay sao? Còn lão đại nữa? Lão đại không phải là mang người đến đây bắt nó hay sao?” Mấy người áo đen vừa chạy lên phía trước vừa thì thầm bàn tán với nhau.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy đám người đó chạy như bay đến đây, trong khoảng thời gian ngắn không còn kịp tìm vật gì đó để bày trận pháp nữa, cô

cẩn thận nhìn tướng mạo của chúng và thanh đao lớn sáng loáng trên tay chúng.

Không kịp nữa rồi.

Vừa rồi cô trốn phía sau tảng đá lớn, muốn đợi đối phương mệt mỏi thì tấn công lại nên đã sớm thay đổi trận địa trong trận pháp mà mẹ bày ra. Chính vì vậy cô mới có thể trong thời gian ngắn tranh thủ thiên thời địa lợi nhân hòa bày ra trận pháp Tiểu Đồ Môn.

Bây giờ Tuệ Khanh ở trên đường núi bị đám người đối diện truy kích thì làm sao còn có thời gian suy nghĩ cặn kẽ rồi ung dung mà bày trận pháp nữa? Vinh Tuệ Khanh chỉ còn cách quay đầu bỏ chạy.

Gió đêm trên núi ngày càng thổi mạnh, gào thét cắt qua đôi má của Vinh Tuệ Khanh khiến cô vô cùng đau buốt. Trong lúc hoảng loạn cố định chạy đến chỗ khóm cây bên cạnh đường núi, thế nhưng rất nhanh phát hiện ở đó rất khó hành động, không bằng chạy thật nhanh về phía trước còn hơn.

Vinh Tuệ Khanh thật sự muốn trốn ở nơi nào đó. Nhưng cô đang bị bảy tám người đàn ông cao lớn đuổi sát phía sau, mười mấy con mắt dõi theo mình. Cho nên bất kể cô trốn ở đâu thì họ đều có thể tìm ra một cách nhanh chóng. Trong lúc trốn chạy, Tuệ Khanh không có cách nào để bày trận pháp. Trong chớp mắt, Vinh Tuệ Khanh thật sự hy vọng Đại Ngưu có thể lập tức chạy đến, chỉ cần kéo dài thời gian với đám người áo đen một lúc để cô có thể lượm nhặt mấy hòn đá rồi tìm một nơi thích hợp để bày trận pháp là được.

Nhưng Đại Ngưu không biết có đuổi theo hay không, đến bây giờ cũng không nhìn thấy bóng dáng huynh ấy đâu.

Đám người đằng sau ngày một đuổi sát cô, Vinh Tuệ Khanh cũng tức tốc chạy nhanh lên. Cô lớn lên trên quả núi này cho nên vô cùng quen

thuộc từng đường đi nước bước. Đáng tiếc là càng chạy lên trên thì đường núi lại càng dốc ngược lên, cây cối xung quanh cũng ít đi rất nhiều.

Trong lúc không để ý, Vinh Tuệ Khanh đã chạy lên đến đỉnh núi, đứng trên một khoảnh đất nhỏ.

Phía trước là một con đường chật hẹp ngoằn ngoèo cô vừa mới từ đó chạy lên đây.

Phía sau là sau núi Lạc Thân.

Ở bên dưới nơi này quanh năm có khí độc. Bọn họ lúc trước lên núi lấy đồ đã xuống đây chơi vài lần khi quay về đều bị ốm một trận. Vì lỡ hít phải khí độc nên mới bị bệnh. Trừ cái đó ra thì ở đây không có bất kỳ nguy hiểm nào, an toàn hơn các nơi khác ở trên núi.

Đã đến nước này, cô cũng không thể suy nghĩ nhiều nữa mà phải cố mà giữ lấy mạng sống.

Vinh Tuệ Khanh sờ sờ miếng vải được mẹ cô quấn cố định trên người rồi nghiêng rặng lại quay người túm chặt vào đám cỏ dại bên sườn núi để trượt xuống phía dưới. Lúc này bỗng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng gọi điên cuồng của một người đàn ông: “Tìm thấy rồi! Ở đây! Đi chết đi!” Một thanh đao sáng loáng chém tới, Vinh Tuệ Khanh cảm thấy sau lưng đau đớn vô cùng, cả thân người lăn từ trên đỉnh núi xuống.

Núi Lạc Thần là một ngọn núi dốc đứng và nhỏ hẹp

Sơn cốc phía sau núi chứa đựng rất nhiều lá rụng, bùn lầy còn có xác chết của các động vật nhỏ bị nghẹt thở khi lỡ tiến vào đây hàng ngàn hàng vạn năm về trước. Tất cả những thứ đó hình thành lớp khí độc dày, quanh năm đều không thấy mặt trời.

Vinh Tuệ Khanh từ trên sườn dốc sau núi lăn xuống rơi vào sơn cốc này.

Khí độc trong sơn cốc này bị cô xuyên thủng tạo thành một cái lỗ nuốt chửng cả người vào trong. Sau đó nhanh chóng khép lại, che kín tầm mắt của đám người áo đen trên núi.

“Sao người lại đạp con bé đó xuống dưới?! Vương gia nói phải diệt cỏ tận gốc, sao người dám khẳng định là nó đã chết đây?” Một tên áo đen phản nộ nói.

Gã cầm đao chém kia cũng tức giận nói: “Một đao của ta chém con bé thành hai nửa rồi, sao có chuyện không chết được? Không tin thì để ta thử chém người một đao xem sao?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 10: Cơ Duyên Của Ai

Kẻ áo đen vừa oán trách ban nãy lùi về sau hai bước, cảnh cáo tên kia: “Người chớ có làm bậy. Mọi người ở đây đều là huynh đệ với nhau, nếu người muốn đả thương ta, ta không chắc sẽ báo tốt với vương gia đâu!”

Gã kia quơ phác đao lớn trong tay, giận dữ nói: “Ta nhắc người một câu, vương gia muốn diệt trừ tận gốc, con nhóc kia đã bị ta một đao chém chết, đó chính là do vương gia dặn dò. Người chớ nên nói năng bậy bạ!”.

Kẻ áo đen dường như không muốn thua kém, cũng hươ phác dao không nhin được phì cười rồi đáp: “Đại Hắc, người có biết cái gì gọi là diệt cỏ tận gốc không? Cũng phải thôi, người vốn không biết chữ, đọc sách, chắc cũng chưa đụng đến sách quý bao giờ nhỉ? Ta nói cho các người biết, bình thường diệt cỏ tận gốc, nếu không diệt tận gốc thì mai sau chắc chắn sẽ gặp được kỳ ngộ!”

“Kỳ ngộ” Gã cầm đao chém người kia sừng sốt, không khỏi dao động.

Kẻ áo đen hăng giọng, nhin cười trả lời: “Đúng vậy đấy. Ủm, bị đập xuống sơn cốc, hang động, xung quanh lại có biển hồ mênh mông... Ta chắc chắn với người nếu nó không chết thì nhất định vẫn còn kỳ ngộ đang chờ. Đợi đến khi con nhóc ấy trưởng thành bản lĩnh đầy mình, có khi sẽ quay về báo thù cho gia đình. Chưa kể vương gia chúng ta còn bắt mẹ con bé nữa! Chà chà, quả là một màn thú vị! Tất cả đều do người bày ra! Ta khuyên người giờ cứ động não nghĩ xem làm sao để chạy thoát trước đi. Hay là từ giờ trở đi mai danh ẩn tích, biến đổi hình dạng.”

Gương mặt của gã kia lúc đỏ lúc đen, may là bấy giờ trời tối mịt nên chẳng ai phát hiện ra. Gã ta chỉ biết vung đao giận dữ gằn giọng vọt vát: “Dài dòng làm gì? Ông đây xuống tìm là được chứ gì? Sống phải thấy người, chết phải thấy xác! Như vậy được chưa? Kể cả có kỳ ngộ, cũng phải để cho ông đây đến lấy!” Nói xong gã hùng hổ thuận theo sườn dốc phía sau núi trượt xuống dưới.

Mấy kẻ áo đen xung quanh nghe thấy đều ngẩn người, trông thấy kẻ ban nãy tranh cãi cùng Đại Học vẫn đứng im bất động bèn tiến đến đây đẩy hẳn: “Làm sao còn đứng đây? Cẩn thận không kỳ ngộ bị Đại Hắc cuốn mất?”

Kẻ áo đen bật cười, vỗ đùi tanh tách: “Ta nói vớ nói vẩn mà thôi, thế mà Đại Hắc lại tin sái cổ! Ai muốn xuống dưới thì cứ xuống! Dưới đáy sơn cốc này, ta và vương gia đã qua mấy lần rồi, chẳng có gì ngoài khí độc cả. Còn về kỳ ngộ thì chỉ là đùa hăn thôi!”

Mấy kẻ khác không nhịn được, ôm bụng cười phá lên. Bách Hủy đang trốn gần đó không khỏi nóng ruột. Có thể người khác không biết nhưng cô ta lại biết rất rõ!

Ở núi Lạc Thần này chắc chắn ẩn giấu điều gì đó kỳ quái! Kiếp trước cô ta vẫn còn nhớ tu sĩ Trúc Cơ mà cô ta theo hầu đã kể rằng, nơi Tăng Đại Ngưu gặp được cơ duyên lớn chính là ở núi Lạc Thần phía sau thôn Dốc Lạc Thần. Chính vì thế mới có thể một bước lên tiên!

Nhất định ở nơi đó!

Nghĩ đến Vinh Tuệ Khanh bị rơi xuống sơn cốc, con người Bách Hủy không khỏi co lại. Chắc không trùng hợp đến thế chứ? Có khi nào cơ duyên này bị Vinh Tuệ Khanh lấy mất không?

Nhưng Vinh Tuệ Khanh này cũng thật kỳ lạ. Rõ ràng kiếp trước chẳng có người nào như vậy, thế mà ở kiếp này không biết từ chỗ nào chui ra?

Quản Phụng Nữ có phải là mẹ ruột của Vinh Tuệ Khanh không, hay là do nhặt được?

Trông thấy đám người áo đen đang cười ngặt nghẽo bên kia, Bách Hủy không do dự nữa. Cô ta lấy ra lá bùa quý giá nhất trên người mình, sau đó vận khí chuyển vào lá bùa, khẽ lẩm nhẩm niệm chú: “Đốt! Đi!” Lá bùa lao đi như mũi tên bắn thẳng về phía đám người áo đen. “Phóng!” Bách Hủy dùng tia niệm lực cuối cùng kích nổ lá bùa. Những kẻ áo đen ở bên kia đột nhiên phát hiện ra bầu trời càng lúc càng tối đen, giơ tay lên không nhìn thấy ngón đầu.

Mới vừa rồi trên trời có thấy trăng mờ sao thưa, bây giờ lại tối đen một màu không nhìn thấy gì hết.

“Đi thôi! Chúng ta đi cứu Vinh Tuệ Khanh!” Bách Hủy lôi Đại Ngưu đứng dậy.

Đại Ngưu chần chừ không quyết: “... Bọn chúng còn đang canh gác ở đây? Muội không sợ sao? Trên tay chúng đang cầm đao kia kìa...”

Bách Hủy mắng: “Sao giờ lại nhát chết như vậy! Yên tâm đi, bọn chúng đều bị muội nhốt trong “Quỷ Đả Tường” rồi, phải rạng sáng mới có thể thoát ra. Chúng ta mau đến sơn cốc thôi, không biết chừng có thể cứu được Vinh Tuệ Khanh” Cô ta thuận miệng bịa ra một lý do để Đại Ngưu đỡ hỏi nhiều.

Đại Ngưu nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn bám theo Bách Hủy từ phía sau lùm cây bước tới. Lúc đi ngang qua đám người áo đen, trong lòng Đại Ngưu thon thót, nhưng sau đó hẳn mới phát hiện ra quả thật bọn chúng không nhìn thấy mình và Bách Hủy, trong giây lát gan to hơn hẳn: “Ta biết có một con đường nhỏ dẫn tới sơn cốc.” Dứt lời bèn đưa Bách Hủy chạy đi.

Bên trong sơn cốc núi Lạc Thần bao trùm khí độc màu xanh biếc xen lẫn luồng khí vô cùng khó chịu.

Đại Ngưu buộc khăn che mặt, quay lại nói với Bách Hủy: “Không khí trong này có độc, phải cẩn thận!”

Bách Hủy đã bước một chân vào hàng ngũ tu sĩ rồi làm sao lại đi sợ mấy thể loại khí độc này? Chỉ là lúc này có chút buồn bực gật đầu: “Không sao đâu, muội ổn! Còn huynh phải cẩn thận một chút!”

Một chuyển này nếu tìm được đại cơ duyên thì cuối cùng mình phải làm sao đây? Bách Hủy đau đầu suy nghĩ. Cô ta biết cơ duyên này thuộc về Đại Ngưu, thế nhưng nếu Vinh Tuệ Khanh có cơ hội đạt được vậy thì bản thân mình cũng có thể lấy được cơ duyên ấy không?

Thật ra nói đi nói lại, dựa vào người khác chẳng thà tự dựa vào bản thân cho rồi.

Bởi vì cô ta là người tu chân nên trong lòng hiểu rõ, cơ duyên đều được để lại cho người có phúc phận. Mình vốn mệnh ngắn phúc mỏng, dù có thể gặp được cơ duyên nhưng chưa chắc đã giữ được.

Nếu đã nghĩ vậy, hay là giúp đỡ Đại Ngưu đạt được đi. Để cho hãn nộ mình một ân tình, về sau mình có thể tu luyện công pháp phù hợp với bản thân.

Nghĩ tới đây Bách Hủy tự nhiên nhớ ra, Đại Ngưu vốn là Lôi linh căn vạn người có một. Còn mình là tam linh căn lấy Thủy linh căn làm chủ, tự chất bình thường, cho dù cơ duyên phù hợp với Đại Ngưu nhưng chưa chắc đã phù hợp với bản thân.

Vừa nghĩ như vậy vương mắc trong lòng Bách Hủy như được tháo gỡ. Thôi, mình đành dốc toàn lực trợ giúp Đại Ngưu vậy.

Dưới đáy sơn cốc núi Lạc Thần có một đầm lầy rất rộng.

Khi đến bên cạnh đầm lầy, Đại Ngưu đảo dác liếc Đông ngó Tây, ngờ vực nói: “Tuệ Khanh lăn từ trên núi cao xuống đây, có thể rơi đâu được nhỉ? Sao ngay cả thi thể cũng không thấy?”

Bách Hủy nhíu mày, neho mắt quét thật nhanh qua đáy sơn cốc một lần sau đó trầm tư trả lời: “Chi bằng chúng ta chia ra tìm...”

“Ha! Chúng mày quả nhiên ở đây!”

Đột nhiên từ phía sau hai người họ vang lên tiếng nói của một người đàn ông.

Đại Ngưu và Bách Hủy vô thức quay đầu lại, phát hiện ra đằng sau mình chính là gã áo đen xuống dưới này tìm thị thế Vinh Tuệ Khanh!

“Ta kết liễu chúng mày trước, sau đó tìm xác của con nhóc kia sau! Hôm nay kẻ lập được công lớn chính là Đại Hắc ta đây!” Gã ta cười khặc khặc mấy tiếng quái đản giống như cú vọ kêu, trong đêm tối càng khiến người khác kinh hồn.

Bách Hủy bị dọa lùi về sau mấy bước, ném một thuật Triền Nhiều nhỏ tạm thời quấn chặt lấy gã áo đen ở đó khiến hắn không thể động đậy. Sau đó quay đầu nói với Đại Ngưu: “Đến bên kia giết hắn đi!” Đại Ngưu do dự: “Ta không đánh lại hắn!” Bách Hủy giận lấy: “Ta đã trói hắn rồi! Huynh mau ra tay đi! Bằng không hai chúng ta chết chắc!”

“Hắn thật sự không thể cử động được?” Đại Ngưu vẫn còn chần chừ không quyết. Bách Hủy dứt khoát đẩy hắn về phía trước. Khi Đại Ngưu đâm sầm vào người gã áo đen, hắn mới nhận ra quả thật gã kia không thể cử động chỉ biết trợn mắt lên chửi ầm trời.

Đại Ngưu mừng quýnh đoạt lấy phác đao của gã ta, sau đó không nói không rằng vung đao chém tới.

Một dòng máu tươi từ cổ gã ta bắn ra tung tóe, trong nháy mắt gã áo đen tắt thở. Bách Hủy thở phào nhẹ nhõm, đỡ éo thở hỗn hển: “Tốt rồi, cuối cùng chúng ta cũng an toàn rồi!” Lời còn chưa dứt bỗng một tia chớp điện lóe sáng rạch ngang bầu trời. Chỉ một lúc sau, từng tia sấm sét càng ngày càng nhanh hơn, lập tức giáng xuống phía trước. Bầu trời tựa như bị xuyên thủng một lỗ khiến mưa rơi xối xả như trút nước. Hai mươi chín tháng mười hai ở Dốc Lạc Thần lại có mưa nặng hạt. Mưa rào tầm tã cùng tiếng sấm rền vang dường như đánh thức Vinh Tuệ Khanh đang nằm bên bờ đầm lầy phía đối diện. Cô bừng tỉnh, ngẩng đầu mơ hồ nhìn xung quanh.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 11: Khổ Tận Cam Lai

Giữa màn đêm u tối, từng tia chớp điện hung ác rạch ngang bầu trời, cắt khoảng không thành từng

mảnh nhỏ vụn vỡ. Kèm theo đó tiếng sấm rền sinh tại từng đợt trên chín tầng mây dội xuống.

Lúc này khí độc xanh biếc giăng kín trong sơn cốc bị mưa lớn gột rửa sạch sẽ, lộ ra đầm lầy bên dưới đen đúa lầy lội.

Vinh Tuệ Khanh nằm rạp trên nền đất, nhìn cả sơn cốc đều có mình sợ hãi bởi quyền uy của sấm sét phía trên. Vết đao chém trên lưng dưới làn mưa xối xả vô cùng đau buốt. Máu trên lưng cô chảy xuống, thuận theo nước mưa loang trên mặt đất, chỉ thấy một vùng đỏ hồng ngay lập tức biến mất trong mưa gió. Mưa mỗi lúc càng thêm xối xả. Vinh Tuệ Khanh choáng váng đầu óc, dù không sờ trán mình cũng biết đã sốt mất rồi. Bị thương nặng, lại còn dính mưa, chưa kể trong sơn cốc này đâu đâu cũng thấy bắn thiêu. Chỉ sợ nhiễm trùng một chút thôi cũng đủ lấy mạng mình rồi. Trên gương mặt Vinh Tuệ Khanh lộ ra nét cười khổ. Đến cùng cô vẫn không thể cầm ở đây lâu, thời điểm tỉnh lại, Vinh Tuệ Khanh không biết mình sẽ đi về đâu.

Lại một tiếng sấm nổ vang trời khiến cả sơn cốc vang vọng dư âm khắp nơi. Vào lúc chớp điện lóe lên rọi sáng sơn cốc, Đại Ngưu và Bách Hủy đều nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh ở phía bên kia đầm lầy.

“Vinh Tuệ Khanh ở bên kia. Huynh có muốn qua không?” Bách Hủy mau chóng chạy đến bên cạnh gã áo đen ban nãy bị Đại Ngưu chém chết, cố lục tìm khắp nơi trên cơ thể gã xem có thứ gì tốt không.

Đáng tiếc gã không phải tu sĩ nên trên người chỉ toàn đồ bình thường.

Bách Hủy nhìn thấy ngoài mấy con dao găm tìm được ra cũng chỉ có ít bạc vụn thì thất vọng vô cùng. Cô ta thuận tay nhét vào túi rồi đến ngồi bên cạnh Đại Ngưu.

“Mưa to quá, chúng ta sang bên kia tránh mưa đi!” Đại Ngưu chỉ vào cây cổ thụ bên cạnh thung lũng. Bách Hủy cố đầu Đại Ngưu một cái, tức giận nói: “Sét đánh đó! Huynh trốn dưới gốc cây là ngại mình chết chưa đủ nhanh đúng không?” Đại Ngưu ngu ngơ cười một tiếng, trả lời Bách Hủy: “Muội đối với ta thật tốt!” Bách Hủy ngây người, bỗng thấy trong lòng nhộn nhạo cả lên.

Mặc dù nơi đây mưa tầm tã như trút nước, thi thoảng chớp điện lóe ngang bầu trời, vậy mà một người là đại tu sĩ tương lai lại ngỏ lời cảm ơn mình.. “Không có... không có gì...” Bách Hủy không khỏi bối rối quay đi chỗ khác, nhìn Vinh Tuệ Khanh nằm bất động phía đối diện: “Vinh Tuệ Khanh sợ rằng không qua khỏi...”

Đại Ngưu cũng dõi mắt nhìn theo hướng bên này, sau mấy lần hạ quyết tâm cuối cùng cũng đứng lên nói: “Ta đi qua xem tình hình thế nào.” Vừa dứt lời đã cất bước sang bên kia.

Thế nhưng chưa đi được hai bước Đại Ngưu đã phát hiện ra mình nửa bước cũng khó rời.

Rõ ràng trước mặt hẳn không có thứ gì, vậy mà hẳn không thể đi qua được. Như thể có một màn chắn vô hình, một bức tường bằng nước đang chảy dựng đứng trước mặt hẳn. Bởi vì nước vốn mềm mại êm dịu cho nên dòng chảy càng thêm liên mạch uyển chuyển. Rút đao chém nước, nước

càng chảy mãnh liệt không dứt. “Bách Hủy, rốt cuộc chuyện này là sao?” Đại Ngưu có phần sốt ruột, chính mắt hắn thấy Vinh Tuệ Khanh nằm ở phía bên kia động đây, hình như đang còn sống! Bách Hủy đứng lên, cũng thử bước hai bước về phía trước và gặp phải tình cảnh giống hệt Đại Ngưu ban nãy.

“Ôi? Cái này... cái này là...” Bách Hủy đột nhiên biến sắc, vội vàng kéo tay Đại Ngưu lại: “Đi mau, nơi này có giăng kết giới!” Vừa nói, Bách Hủy vừa lôi Đại Ngưu nhanh chóng lui về con đường nhỏ dẫn tới đây. “Chúng ta về thôi! Nơi này quá nguy hiểm!”

Một khi đã có kết giới, chứng minh có ai đó ở đây, hoặc nơi này đang giấu vật gì đó! Bất kể là thứ gì, kết giới kia đều khiến Bách Hủy cảm thấy vô cùng ảm đạm xa... Chắc chắn không phải thứ tốt lành gì!

“Thế nhưng Tuệ Khanh còn ở bên kia!” Nét mặt Đại Ngưu càng thêm khiếp đảm. Dù nói thế nào thì đây cũng là cô gái đầu tiên Đại Ngưu thăm mến. Có thể sau này hắn sẽ gặp được một cô gái tốt hơn Tuệ Khanh rất nhiều, ví dụ như Bách Hủy chẳng hạn. Nhưng đàn ông mà, với người con gái mình thích trong lòng luôn có cảm giác không buông bỏ được, nhất là khi cô ấy không thuộc về mình!

Bách Hủy không nhịn được nói to: “Vinh Tuệ Khanh vốn không nên tồn tại trên cõi đời này! Đại Ngưu, mạng của huynh còn quan trọng hơn Vinh Tuệ Khanh gấp trăm ngàn lần!” Đại Ngưu bỗng chốc ngây người. Từ xưa đến nay chưa có ai đối tốt với hắn như vậy, mọi chuyện đều đặt hắn lên trước. Mà người này lại là một cô gái xinh đẹp hiếm có...

Đợi đến khi bọn họ men theo đường mòn ban nãy trở về mới kinh ngạc phát hiện ra, giông tố sấm chớp kia chỉ giới hạn trong sơn cốc phía dưới núi Lạc Thần. Từ lối mòn bên này vô cùng quang đãng không có lấy một giọt mưa!

“Chuyện này là sao? Chẳng lẽ đó chính là đại cơ duyên?” Trong lòng Bách Hủy nghi ngờ không thôi, hết nhìn Đại Ngưu lúng túng không biết làm sao bên cạnh lại nhìn sơn cốc núi Lạc Thần giông tố giăng kín, trong giây lát do dự không biết nên quyết thế nào.

Trên đường mòn có tiếng người truyền tới. Lần này hình như là đám áo đen ban đầu bị nhốt trên núi. Bách Hủy càng thêm sốt ruột, không có thời gian để cân nhắc thiệt hơn bèn kéo Đại Ngưu trốn trong bụi cỏ um tùm bên kia vách núi.

Đám người áo đen nhanh chóng lướt qua, chỉ một chút nữa thôi đã phát hiện ra họ.

Vinh Tuệ Khanh trong cơn mơ màng nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Hình như là Đại Ngưu và một ai đó cô không quen biết. Tuệ Khanh muốn mở miệng kêu cứu một tiếng, nhưng cổ họng không thể nào phát ra tiếng dù chỉ nửa điểm.

Cô có cảm giác, sức sống trong cơ thể mình đang dần dần trôi mất. Từng giây từng phút chậm rãi trôi qua, Vinh Tuệ Khanh khẽ thở dài lẳng lặng chờ đợi cái chết một lần nữa kéo đến. Thế nhưng chỉ một lúc sau, cái chết chưa thấy đâu mà mái tóc bị giật đau nhức vô cùng.

Vinh Tuệ Khanh nhẹ kêu lên một tiếng, từ từ mở to đôi mắt.

Trước mặt cô bây giờ là một con sóc bị mưa xối ướt sũng.

Vinh Tuệ Khanh chớp chớp mắt, cố gắng dồn sức nhấc tay lên lau hết nước mưa vương trên mí mắt rồi nhìn lại thật kỹ: “Tiểu Hoa...” Vinh Tuệ Khanh thì ào gọi, bên khóe miệng lộ ra ý cười.

Sóc con trông thấy dáng vẻ thoi thóp của Vinh Tuệ Khanh không khỏi kêu chít chít vài tiếng, dường như đang muốn nói gì đó nhưng mãi không

cất nên lời. Chú ta gấp đến độ giậm chân liên tục khiến bùn đất bắn tung tóe lên mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh chỉ muốn vô trách thử dài, nhưng rốt cuộc không thể nhúc nhích được chút nào, đành nhắm mắt lại tựa hồ sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Sóc con nôn nóng, lê cái chân cà nhắc của mình vòng đi vòng lại trước mặt Vinh Tuệ Khanh mấy lần, sau đó dường như đã hạ quyết tâm, nó ngẩng đầu lên trời, há miệng, từ bên trong xuất hiện một viên nội đan màu vàng nhạt bay ra.

Con sóc vươn móng vuốt bé tí hạn nắm chặt nội đan của mình, miết miết vuốt ve vài cái. Sau đó một tay nó che mắt mình lại, tay còn lại vươn ra nhét nội đan vào miệng Vinh Tuệ Khanh. Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy một thứ gì đó ngọt mềm như trứng gà được nhét vào miệng mình. Cô không nhìn được dùng răng nhai hai lần.

Sóc con điên cuồng nhảy nhót, sau đó dứt khoát nhảy lên đầu Vinh Tuệ Khanh thẳng chân giẫm đạp. Vinh Tuệ Khanh bị con sóc nhảy nhót trên đầu đến là choáng váng, đành phải vươn tay lôi chú ta đến trước mặt mình, nhỏ giọng mắng: “Tiểu Hoa, người muốn chết hả?”

Trong giây lát, Vinh Tuệ Khanh bất giác nhận ra rằng mình có thể đứng lên! “Tiểu Hoa, là người cứu ta đúng không?” Vinh Tuệ Khanh trong lòng đầy cảm kích, nghĩ xem phải cảm ơn sóc con này ra sao. Thế nhưng Tiểu Hoa không để cho Vinh Tuệ Khanh kịp nghĩ ngợi gì cả, bởi đám người áo đen kia sắp xông tới đây rồi.

Tiểu Hoa quay lưng về phía Vinh Tuệ Khanh, nó đứng đối diện đầm lầy, đột nhiên há miệng nhào nhào cắn xé không khí trước mặt. Sau đó giờ móng vuốt bé tí lên khoanh một vòng tròn trên không trung.

Trong lúc Vinh Tuệ Khanh đang cảm thấy vô cùng kỳ quái thì Tiểu Hoa đã chuồn lẹ ra sau, chìa móng vuốt ra ôm lấy chân Vinh Tuệ Khanh. Bất thành linh sức mạnh tăng vọt, ném Vinh Tuệ Khanh đang nằm dưới đất lên không trung.

Mà hình như kết giới ở đó bị Tiểu Hoa cắn thủng tạo thành một cái lỗ.

Vinh Tuệ Khanh chưa kịp phản ứng gì đã bị Tiểu Hoa đẩy vào trong kết giới. Bấy giờ đối diện với mình là hai chàng trai đang đứng ở bên trong, một người tóc đen mặc y phục đen, người còn lại mái đầu bạc trắng y phục trên thân cũng đồng màu.

Vinh Tuệ Khanh theo bản năng lựa chọn bước về phía màu trắng. Bởi vì màu trắng biểu tượng của ánh sáng, cũng là đại diện cho chính nghĩa.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 12: Xương Trong Xương

Thế giới trong kết giới này cùng với gió táp mưa sa bên ngoài kia dường như chẳng có liên quan gì tới nhau.

Cô tiến vào bên trong nhưng không phải là đầm lầy của sơn cốc mà lại là khoảng trời3ngát xanh mênh mông rộng lớn. Phía trên trời cao lấp lánh muôn vàn ánh sao tỏa sáng, tựa như ở nơi đó gieo vô số bảo vật xanh màu non nước.

Tiểu Hoa cắn xé kết giới, cố gắng hết sức ném1cô vào sâu trong khoảng trời đầy thần bí này.

Vinh Tuệ Khanh thoáng nhìn lướt qua, chợt phát hiện ở vị phía bên phải có một người đàn ông áo đen tóc đen. Trên mặt hắn ta như được che đi bởi3một vòng sáng nên cô không thể nhìn thấy rõ tướng mạo của người đó, khiến trong lòng Tuệ Khanh bỗng nảy sinh chút ác cảm. Tính cách của cô vô cùng ngay thẳng, từ trước tới nay vốn ghét kẻ lập3lờ giấu giếm, không dám để người khác nhìn thấy diện mạo thực sự của mình.

Còn ở phía bên trái Tuệ Khanh lại là một người đàn ông áo trắng tóc trắng, cô có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Người đàn ông9đó có gương mặt thâm sâu, ngũ quan sắc nét vô cùng tinh xảo như điêu như khắc, con người đen sâu thẳm tựa bầu trời sao kia làm lay động tâm hồn người nhìn. Mái tóc dài trắng như tuyết, phủ lên trên một thân áo trắng, tạo cảm giác lạnh lùng trang nghiêm. Khi Vinh Tuệ Khanh nhìn vào đôi mắt này, cô bỗng thấy như có nam châm hút mình vào

đáy mắt sâu thẳm kia. Thậm chí đến cơ thể của mình mà cô cũng không thể làm chủ được, phóng nhanh như bay về phía người đàn ông áo trắng đó.

Lúc cô đang bay về phía người kia thì trong đầu Vinh Tuệ Khanh đột nhiên xuất hiện một câu nói: Màn đêm ban cho ta đôi mắt đen, còn ta nhất định phải dùng nó để đi tìm ánh sáng.

Lúc này trong không gian bao la lấp lánh ánh sao có kết giới bao quanh, hai người đàn ông một trắng một đen đang đứng đối diện nhau, dưới chân bọn họ đạp lên một quả cầu lớn rực rỡ sắc màu, tay ai cũng đang thủ thế, đôi lông mày nhíu chặt lại. Cả hai đang trong cuộc so đầu thực lực vô cùng gay cấn. Giữa hai người lập lòe những ánh chớp lóe sáng. Quả cầu sét to lớn không ngừng quay tròn trên không trung, liên tục phóng những tia sét ra bên ngoài khiến vô số vì tinh tú giữa trời xanh tan thành mây khói.

Lực tác động và phản lực không ngừng giằng xé triệt tiêu lẫn nhau, làm cho thời gian và không gian trong kết giới này như bị xé vụn. Trong mắt hai người họ, sự xuất hiện của Vinh Tuệ Khanh vô cùng ngoài ý muốn.

Lúc này một tay của người đàn ông áo trắng vừa hay vung ra, mang theo luồng khí mạnh bạo cùng trận cuồng phong dữ dội giáng thẳng xuống ngực Vinh Tuệ Khanh. Vinh Tuệ Khanh cảm thiết kêu lên một tiếng, từ giữa không trung rơi xuống sau đó ngã ngay trước mặt kẻ áo trắng, như thể đã chết rồi. Hai người kia đồng thời dừng tay lại, kinh ngạc nhìn Vinh Tuệ Khanh đang lâm vào hôn mê bất tỉnh. Cô bé này không có một chút linh khí dao động nào, rõ ràng là một người phàm không hơn không kém. Qua một hồi lâu, gã áo đen bỗng phát ra một tràng tiếng cười cuồng ngạo nói: “Người đã giết một người phàm! Trông thế này mà lại giết một người phàm!” Hắn cười tới mức loạn choạng, thiếu chút nữa ngã khỏi quả cầu lớn của mình.

Người áo trắng không nói một lời vẫn đứng nguyên tại chỗ, mái tóc dài trắng lay động rủ xuống bờ vai, hai bàn tay run rẩy ép sát vào cơ thể,

nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ an tĩnh.

Chỉ một lúc sau, sắc trời bên trong kết giới đột nhiên tối sầm lại. Từng tầng mây đen dày bắt đầu tập trung lại với nhau. Giữa các tầng mây ấy hình thành một tia chớp ngoằn ngoèo như rồng uốn, bay qua đỉnh đầu kẻ áo trắng.

“... Thế mà bên trong kết giới của chúng ta vẫn có Thiên Kiếp của Lục Đạo Luân Hồi!” Gã áo đen trông thấy ánh chớp hình rồng giữa những tầng mây đó thì ngạc nhiên không thôi. “Số người cũng đen nhỉ? ở cái nơi khi ho cò gáy, chim không thềm đẻ trứng mà vẫn có thể lỡ tay giết người phạm được... Ha ha, ta mà quay về kể chuyện này với mọi người, khẳng định một câu là không có ai tin!” Trong lời nói của gã áo đen có một nửa là chế giễu một nửa là cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Tu sĩ đánh chết người phạm thì sẽ phải tiến vào luân hồi.

Kẻ áo trắng cứ vậy lặng im hồi lâu, đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích, ánh mắt chăm chú rơi trên người Vinh Tuệ Khanh đang nằm dưới mặt đất. Hắn có thể cảm nhận được rằng hồn phách của cô bé đang muốn rời khỏi cơ thể. Người phạm khi chết chắc chắn sẽ tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, kiếp sau còn có thể làm người nữa hay không, tất cả đều phải dựa vào tạo hóa của kiếp này.

Dù là kết giới của bọn họ nhưng cũng không thể thoát khỏi Thiên Đạo Pháp Tắc.

Trên đỉnh đầu tầng mây mỗi lúc một dày đặc, cả ánh chớp hình rồng đang ngưng tụ bên trong cũng chỉ trực chờ giáng thẳng một sét xuống dưới, đẩy hẳn vào Lục Đạo Luân Hồi! Sắc mặt của kẻ áo trắng lại càng thêm nghiêm trọng, hắn từ từ chống tay ngồi xuống sau đó giơ tay về phía Vinh Tuệ Khanh để kiểm tra hơi thở.

Một chuyện vô cùng ngoài dự đoán chính là cô bé vẫn còn đang thoi thóp! Còn hơi thở chính là còn cơ hội sống! Cô bé vẫn chưa chết! Chẳng trách tại sao Thiên Kiếp của Lục Đạo Luân Hồi trên đỉnh đầu lại cứ trì hoãn mãi không giáng xuống!

Kẻ áo trắng nắm ngay lấy thời cơ, hai bàn tay xoa từ đầu của Vinh Tuệ Khanh rồi thẳng một mạch xuống mắt cá chân của cô bé.

Bàn tay của hắn di chuyển đến đâu, vết thương trên người của Vinh Tuệ Khanh hết như được ăn linh đan diệu dược, dần dần lành lại rồi biến mất đến đấy.

Nhưng vết thương nặng nhất của cô bé lại do chính tay hắn ta đã thương. Một chiếc xương sườn ở lồng ngực bị đánh gãy, nó đâm thẳng vào trong lá phổi của cô bé rồi xuyên qua phổi đâm vào tim. Rõ ràng đó là vết thương trí mạng.

Hắn ta mím chặt môi, đột nhiên thu tay phải của mình lại rồi đâm vào lồng ngực mình. Hắn rút một chiếc xương như một thanh ngọc đen từ trong chính cơ thể của mình ra, sau đó bàn tay trái của hắn lại đâm thẳng vào trong phần ngực của Vinh Tuệ Khanh, lỏi chiếc xương sườn bị gãy ra.

Một trận đau đớn kinh liệt khiến Vinh Tuệ Khanh tỉnh lại, cô bé thảm thiết kêu lên một tiếng rồi lại ngất lịm đi.

Bàn tay phải của kẻ áo trắng cầm lấy chiếc xương như một thanh ngọc đen của mình, còn tay trái lại cầm chiếc xương đang nhuộm đầy máu tươi của Vinh Tuệ Khanh. Sau đó hắn quỳ nửa người xuống trước mặt của Vinh Tuệ Khanh dường như trong lòng hắn đang có chủ ý không chắc chắn lắm.

“Người đừng có làm loạn! Người muốn làm cái gì vậy?!” Tên áo đen phía đối diện vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, sợ kẻ áo trắng kia sẽ làm ra mấy cái chuyện điên rồ gì đó nên hắn bèn lạng lẽ đẩy quả cầu dưới chân bay lùi về sau mấy bước. Thiên Kiếp hình rồng trên đầu kẻ áo trắng vừa mới tản ra

đã lập tức tự lại, liên tục lượn vòng quanh xuống dưới, như thể muốn giáng thẳng một kích cuồng loạn và dứt khoát đánh hẳn vào Lục Đạo Luân Hồi. Hẳn nghe thấy tiếng sấm ầm ầm trên đỉnh đầu cuối cùng không còn chần chừ gì nữa, trong chớp mắt cầm lấy xương sườn của mình tiến vào trong cơ thể Vinh Tuệ Khanh, đồng thời đưa chiếc xương của cô bé vào trong cơ thể mình, gấn tại chỗ xương trống hỗng vừa lấy ra. Dường như chiếc xương đen của hẳn ta có ý thức tự chủ, nên khi mới vào trong cơ thể của Vinh Tuệ Khanh đã nhanh chóng bù vào chỗ chiếc xương bị lấy đi của cô bé. Vinh Tuệ Khanh rên rỉ một tiếng, sắc mặt vốn trắng bệch dần hồng hào trở lại. Ngũ quan tựa như đã phá bỏ chướng ngại, từ từ khôi phục lại diện mạo ban đầu của cô bé.

Vinh Tuệ Khanh đã sống trở lại, Thiên Kiếp Luân Hồi hình rồng trên đỉnh đầu kẻ áo trắng chợt chuyển động rồi biến thành từng chấm li ti dần tản ra giữa trời sao mênh mông.

Gã áo đen đứng đối diện chứng kiến tất cả sự việc, kinh ngạc tới mức há hốc miệng, cảm giác cầm mình sắp rơi xuống đất đến nơi.

Còn kẻ áo trắng kia trông thấy thần sắc của Vinh Tuệ Khanh đã có sự biến đổi thì cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Mới vừa rồi còn là một cô bé thanh tú với sắc mặt trắng bệch. Vậy mà giờ đã có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành như thế. Dù hiện tại trên gương mặt hãy còn nét trẻ con, lại còn đang nhắm mắt, thế nhưng từng ấy cũng đủ khiến hai kẻ có hiểu biết sâu rộng không khỏi thất thần trong giây lát. Dung mạo xinh đẹp như vậy ở Nhân giới há có thể có sao?

Kẻ áo trắng suy nghĩ trong chốc lát, sau đó giơ tay phải ra, chìa ngón trỏ và ngón giữa để chúng đè lên nhau, tiếp đến ngón út và áp út cong lại hướng vào trong, riêng ngón cái dựng thẳng đứng lên trên. Hẳn đem thủ ấn này in lên trán Vinh Tuệ Khanh để phong ấn dung mạo của cô bé trở về như ban đầu. “Phong ấn này của người như muối bỏ bể thôi. Người đã thay đổi

thể chất của cô bé, chỉ cần nó trở thành tu sĩ, sau này đạt đến Trúc Cơ thì phong ấn của người không thể kìm nổi cô bé đâu.” Gã áo đen nhìn Thiên Kiếp hình rồng tản đi, cơ hội lớn coi như không rồi, trong lòng cảm thấy rất khó chịu bèn mở miệng khiêu khích kẻ áo trắng.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 13: Vấn Tiên Thạch

Người đàn ông áo trắng không để ý đến lời châm chọc khiêu khích của kẻ áo đen kia, chỉ đứng dậy ngẩng đầu nhú mắt nhìn về nơi Thiên Kiếp hình rồng biến mất, bình thản nói: “Chuyện này không

liên quan đến ta!” Nói xong cũng không thèm liếc mắt sang, tay áo phiêu bồng bay lên không trung, mang theo niệm lực cuộn cuộn mênh mông một đường nhanh chóng đuổi theo kẻ áo đen.

“Lại đánh tiếp? Ta còn tưởng người dùng tay rồi!” Kẻ áo đen lầm bầm một câu, ngay sau đó hai tay chập vào nhau hóa ra một quả cầu lập tức tiếp chiêu, đồng thời điều khiển quả cầu dưới chân tức tốc xoay tròn.

Khối cầu đỏ rực trong tay kẻ áo đen dần dần phát triển càng lúc càng sáng rõ, giống như muốn thiêu đốt toàn bộ kết giới.

Hắn nhìn về phía trước nhếch miệng cười một tiếng quái dị sau đó vận hết tu vi ném quả cầu ánh sáng trước ngực về phía người áo trắng. Đồng thời tách ra một tia niệm lực đánh lên Vinh Tuệ Khanh đang nằm dưới chân người đó.

Người áo trắng nhìn không chớp mắt, lẳng lặng đứng yên, bóng dáng cao ngất sừng sững như núi. Hắn ta khẽ phẩy tay áo cuốn Vinh Tuệ Khanh đang chắn ngang dưới chân lên, sau đó ném cô bé ra khỏi kết giới. Bên cạnh đó, hắn phất tay áo còn lại lên không trung rồi xoắn tròn cuốn chặt khối cầu ánh sáng của gã áo đen, trong nháy mắt hắn hét một tiếng rót niệm lực ra, chỉ nghe thấy một tiếng nổ âm vang khắp đất trời. Lúc này quả cầu

đỏ rực đã hòa thành bụi phấn lấp lánh, giống như vô số con đom đóm đang bay múa giữa khoảng không xanh biếc mênh mông, điểm xuyết muôn vàn ánh sao.

Kết giới trong sơn cốc thần bí phía sau núi Lạc Thần bỗng chốc sụp đổ, vầng hào quang lam tím như làn sóng xung kích mạnh bạo, càn quét khắp đầm lầy sơn cốc trong chốc lát biến mất không một dấu vết. Vận may của lũ người áo đen đang truy tìm Tuệ Khanh quả là quá kém. Bọn chúng vừa chạm phải luồng ánh sáng lam tím đã bị nhiệt độ cực đại của nó nung chảy, biến mất tại chỗ. Nơi chúng đứng chỉ lưu lại một ít bụi đen mà thôi.

Luồng ánh sáng vừa rồi không gây tổn hại gì đối với Vinh Tuệ Khanh cả, cô lúc này đang nằm úp mặt trên nền đất, ở bên cạnh có con sóc Tiểu Hoa đang run lẩy bẩy trốn dưới thân. Đại Ngưu và Bách Hủy trốn trong bụi cỏ dại bên sườn núi không khỏi há miệng trợn mắt khi chứng kiến được cảnh này. Họ bị dọa chết đứng không thể nhúc nhích. Vài ánh sao rơi từ đầm lầy sau núi bỗng bành trôi ra, chậm chậm lay động rồi rơi trên người Đại Ngưu và Bách Hủy.

cả hai vô cùng chấn động, cơ thể lúc này phạt xương tủy tủy đau đến xé nát tim gan. Chỉ một lúc sau bọn họ đều lâm vào hôn mê bất tỉnh. Ở trạm nghỉ cách Đốc Lạc Thần không xa, có một đám hạ nhân ăn mặc không tầm thường đang khiêng một chiếc kiệu màu đỏ, tức tốc chạy thật nhanh tới Đốc Lạc Thần.

“Nhanh lên! Nhanh lên! Các người mau nhanh lên!” Từ bên trong kiệu, một thị nữ thò đầu ra ngoài không khỏi sốt ruột lớn tiếng quát tháo mấy gã sai vặt đang khiêng kiệu: “Làm lỡ chuyện của Đóa Linh tố cô cô, ta xem các người có mấy cái đầu chịu nổi trách nhiệm này!”

Ngay chính giữa chiếc kiệu màu đỏ có một người phụ nữ trung niên dáng ngồi ngay thẳng, gương mặt vô cùng xinh đẹp. Trên đầu bà ta đội mũ

phượng, bên tai đeo khuyên hình trăng ngọc, một đôi mắt phượng hơi xếch vô cùng uy nghiêm, sắc mặt lúc này càng ngày càng trầm xuống.

Trong tay bà ta lúc này đang cầm một đồ vật tròn to như quả trứng ngỗng, bấy giờ tỏa ra hào quang đỏ rực cực kỳ chói mắt. Càng đến gần Đốc Lạc Thần, hào quang càng thêm sáng tỏ.

“Trầm Tâm, bên ngoài ra sao rồi?” Đóa Linh phu nhân thấp thỏm không yên lên tiếng hỏi. Sơn trang Đóa Linh bọn họ đã hơn năm trăm năm canh giữ biên thù phía Tây của Đại Sở, bởi vì vào thời điểm lão tổ đời đầu của gia tộc Đóa Linh Kết Anh gặp phải Thiên Kiếp, không biết trời xui đất khiến ra sao mà ông đã được chứng kiến một cảnh tượng vô cùng thần kỳ xảy ra năm trăm năm sau. Sau này lão tổ Kết Anh ra lệnh cho gia tộc xây dựng sơn trang Đóa Linh ở gần Đốc Lạc Thần, cốt là để theo dõi biến động trên núi Lạc Thần. Nếu lời dự đoán của lão tổ là đúng, thì vào tối nay giờ Dần, trên núi Lạc Thần sẽ xuất một cơ duyên lớn, đó là tạo hóa trời đất ban tặng, sơn trang Đóa Linh bọn họ tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trầm Tâm là tên của đại thị nữ hầu hạ bên cạnh Đóa Linh phu nhân, một thân tu vi của cô ta đều do Đóa Linh phu nhân chỉ dạy. Bây giờ cô ta đã nhập đạo Luyện Khí, bước vào con đường tu chân.

Trầm Tâm vô cùng sùng bái Đóa Linh phu nhân, vội vàng cung kính đáp lại: “Phu nhân chớ vội, để nô tỳ đi xem một chút!” Dứt lời cô ta một lần nữa xốc màn hiệu lên, hướng mặt ra ngoài liếc sang.

Vừa khéo cô ta trông thấy bầu trời trên núi Lạc Thần hiện lên hai luồng hào quang đỏ xanh đang đan xen vào nhau. Trên đỉnh Lạc Thần bất chợt bị san bằng một nửa, phần đỉnh bị san bằng dường như được một sức mạnh khổng lồ nào đó nâng lên, cảm một tiếng đã ném thẳng xuống núi lấp kín đầm lầy trong sơn cốc.

Trầm Tâm buột miệng kêu “a” thật nhỏ, sắc mặt tái nhợt, vội buông rèm xuống rồi đến bên Đóa Linh phu nhân: “Phu nhân, núi Lạc Thần có biến!”

Đóa Linh phu nhân chợt mở mắt, sâu trong đáy mắt chậm chậm nhen nhóm một đốm lửa. Sau đó đốm lửa dần bùng cháy dữ dội khiến đôi mắt bà ta chuyển sang màu đỏ thẫm như máu.

Trong lòng Trầm Tâm đã biết Đóa Linh phu nhân đang thi triển Thần Thuật, cô ta vội vàng lùi về sau một bước rồi ngồi khoanh chân bên cạnh Đóa Linh phu nhân. Cô ta hướng hai lòng bàn tay vào nhau, năm ngón tay xòe nhẹ như mở như không phẳng phất hình hoa lan để hộ pháp cho Đóa Linh phu nhân.

Đóa Linh phu nhân không thể thành công phóng tầm mắt mình ra khỏi giới hạn cho phép, đành phải dùng hết hai khối linh thạch thượng phẩm mới có thể phóng tầm mắt ra xa trăm dặm. Bà ta muốn nhìn xem ở núi Lạc Thần đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng khi Đóa Linh phu nhân tiếp cận gần núi Lạc Thần lập tức và phải một luồng niệm lực mạnh mẽ cao ngất, khiến đôi mắt đau nhói tựa như bị kim châm. Trong chốc lát từ khóe mắt bà ta chảy ra máu tươi.

Trầm Tâm bên này cũng bật kêu một tiếng đau đớn, cô ta phun ra một ngụm máu sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Đóa Linh phu nhân, không nên được lo lắng vội hỏi: “Phu nhân?”.

Đóa Linh phu nhân đưa tay lau vết máu đi, nét mặt bà ta bấy giờ mừng lo đan xen: “Lão tổ nói không sai! ở nơi đó quả nhiên có đại cơ duyên!”

Trầm Tâm mừng rỡ, nhanh chóng quỳ xuống, hai tay nắm chặt bắt đầu nhẹ nhàng dấm chân cho Đóa Linh phu nhân, nói đầy vẻ nịnh nọt: “Chúc mừng phu nhân! Chúc mừng phu nhân! Sơn trang Đóa Linh của chúng ta nhất định sẽ làm rạng danh tổ tiên!”

Đóa Linh phu nhân xúc động cười: “Ta đã trông sơn trang Đóa Linh trăm năm có lẽ. Nếu không chờ nổi đại cơ duyên này thì chỉ còn cách để lại và giao phó cho đại tiểu thư của các người thôi. Cũng may lão tổ linh thiêng phù hộ độ trì, sơn trang Đóa Linh nhất định có thể gặp dữ hóa lành, gặp nạn hóa phúc!” Dứt lời, hai tay bà ta nâng đồ vật càng lúc càng phát ra ánh sáng mãnh liệt, hướng về phía Đông Bắc thành kính khẩn cầu.

Trầm Tầm nhìn đồ vật trong tay Đóa Linh phu nhân, trong mắt tràn đầy ao ước khi thấy nó thì thoảng lóe sáng. Cô ta nhẹ giọng hỏi: “Phu nhân, Vấn Tiên Thạch này thật sự có thể tìm được thần tiên sao?”

Tay phải Đóa Linh phu nhân khép lại, cất Vấn Tiên Thạch vào trong túi càn khôn của mình, mỉm cười đáp lời: “Thần tiên làm sao chỉ dựa vào một hòn đá để tìm ra? Người cũng quá đề cao ta rồi! Vấn Tiên Thạch chỉ giúp ta tìm được Tiên Căn mà thôi!” Trả lời xong Đóa Linh phu nhân không nói gì nữa, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Kiệu phu bên ngoài phóng nhanh như thể dưới chân có gió, một đường cười gió đập mây cuối cùng cũng đến phía sau núi Lạc Thần.

Chỉ có điều ở núi Lạc Thần bây giờ đã mọc thêm một đỉnh núi sừng sững, biến nơi đây thành hai ngọn núi kề nhau. Còn đầm lầy sơn cốc trước kia đã biến mất hoàn toàn không để lại chút dấu vết. Lúc này Vinh Tuệ Khanh đang nằm trơ trọi trên khoảng đất trống giữa hai ngọn núi. Trong đầu cô vô cùng hỗn loạn, nhất thời không thể nhớ nổi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Còn Tiểu Hoa bên cạnh đang cố kéo chân sau bò ra khỏi người cô, dáo dác nhìn xung quanh.

phía xa xa có một chiếc kiệu đỏ rực đang mau chóng di chuyển tới đây. Tiểu Hoa mở to đôi mắt tí hạn nhìn về chiếc kiệu nổi bật đó. Nó khê khịt khịt cái mũi, đột nhiên sốt sắng quay người lại há miệng hút nội đan trong cơ thể Vinh Tuệ Khanh ra. Sau khi nuốt chửng vào bụng, sóc con bốn chân chạm đất tức tốc chạy tít vào rừng sâu.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 14: Đóa Linh Phu Nhân

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu, chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của Tiểu Hoa đang kéo cái chân nho nhỏ bị

thương, nhanh chóng chui vào bụi cỏ trong rừng rậm bên sườn núi. Vinh Tuệ Khanh từ dưới đất cố gắng ngồi dậy, đưa tay ra sờ xương bả vai của mình, trong chốc lát nghi ngờ không thôi. Rõ ràng cô bị gã áo đen chém một đao, lại từ đỉnh Lạc Thần rơi xuống đây, làm gì có chuyện không bị thương chút nào? Đừng nói đến vết đao chém, ngay cả một chút va quệt xây xước cũng không có. Tuệ Khanh mơ hồ cảm thấy ở sau núi Lạc Thần đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng không tài nào nhớ ra được bất cứ điều gì.

Trong lúc trầm ngâm suy nghĩ, Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu lên trông thấy phía xa có một chiếc kiệu màu đỏ đang di chuyển đến bên cạnh mình. Kiệu phu khiêng kiệu đều là những cậu thiếu niên mười mấy tuổi, ai nấy đều rất tuấn tú nho nhã. Bọn họ mặc quần áo vải bông màu xanh đậm, trên đầu có đội chiếc nón lá, cẩn thận từng chút một hạ kiệu ở ven đường.

Vinh Tuệ Khanh đứng dậy, toàn thân đều dính bùn đất vô cùng nhếch nhác, bây giờ lại đứng trước một đám thiếu niên mặt mày tuấn tú, quần áo sạch sẽ khiến cô có chút ngượng ngùng.

Những kiệu phu kia đều buông tay đứng dẹp sang bên, không ai mở lời nói chuyện. Từ bên trong có một cô gái xinh đẹp mặc váy dài màu vàng nhạt chột vén màn lên, hướng mắt ra ngoài dò la một chút rồi hỏi: “Đến rồi sao?”

Một thiếu niên cung kính đáp lại: “Thưa Trầm Tâm tỷ tỷ, nơi này chính là phía sau núi Lạc Thần!”

Lúc này Đóa Linh phu nhân ngồi trong kiệu đột nhiên mở mắt, một tia sáng trắng từ trên người bà ta thoát ra phóng thẳng lên không trung, nhất nhất xuyên qua tấm màn kiệu vừa mới được vén lên. Vệt sáng bay ra bên ngoài kiệu lượn một vòng, sau đó lao thẳng về phía Vinh Tuệ Khanh đang đứng bên đường, khiến cả người cô chìm trong ánh sáng trắng.

Vinh Tuệ Khanh bị vệt sáng chiếu rọi không thể mắt mở ra được, vội vàng nâng tay áo lên che ở trước mắt.

Vệt sáng chẳng mấy chốc phai đi, biến mất giữa màn đêm tối đen.

Đóa Linh phu nhân lôi Vãn Tiên Thạch ban này còn tỏa hào quang rực rỡ từ trong túi ra, bà ta chợt phát hiện ra sau khi xuất hiện biến hóa lạ thường, Vãn Tiên Thạch hóa đen, đồng thời mất đi năng lực tìm kiếm Tiên Căn.

Đóa Linh phu nhân không khỏi biến sắc, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ đã có kẻ ra tay trước chiếm mất rồi? Rốt cuộc là thần thánh phương nào? Trầm Tâm thấy sắc mặt Đóa Linh phu nhân không tốt, bèn nói: “Phu nhân, hay để Trầm Tâm ra ngoài xem sao?”

Nét mặt Đóa Linh phu nhân dịu lại chút ít, bà ta lắc đầu trả lời: “Trước tiên chúng ta cứ đến phía sau núi đã. Ở Dốc Lạc Thần bên kia vốn toàn người phàm không có linh căn, không cần để ý đến!” Trầm Tâm mỉm cười gật đầu, sau đó đỡ Đóa Linh phu nhân từ trong kiệu bước ra ngoài. Bấy giờ là tháng mười hai, trời đông giá rét. Gió trên núi Lạc Thần vô cùng lạnh lẽo, cái buốt giá ấy có thể thấu tận xương tủy. Ấy vậy mà Đóa Linh phu nhân chỉ mặc một thân cùng trang voan nhẹ mỏng như cánh ve, phong thái yếu điệu thướt tha đứng trước mặt Vinh Tuệ Khanh. Hoàn toàn không nhìn ra chút run rẩy lạnh lẽo nào.

Vinh Tuệ Khanh trông thấy những người phía trước ăn mặc lạ lùng, tác phong cổ quái, chỉ còn kém nước viết hằn lên trán bốn chữ thật to “Thế ngoại cao nhân”¹, không khỏi khiến cô kinh ngạc.

Thế ngoại cao nhân: Mô tả một người mạnh mẽ phi thường, có khí chất thoát tục, được người khác ngưỡng mộ nể phục, thường ẩn cư không thuộc về thế giới phàm tục bên ngoài.

Trầm Tâm đỡ Đóa Linh phu nhân, chăm chú quan sát Vinh Tuệ Khanh, sau đó quay sang bẩm báo: “Phu nhân, đây là một cô gái trong thôn Dốc Lạc Thần. Hình như tên là Vinh Tuệ Khanh, là cô nương Vinh gia.”

Sơn trang Đóa Linh đã theo dõi núi Lạc Thần năm trăm năm rồi, nên đối với thôn Dốc Lạc Thần dưới núi Lạc Thần đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Từng người, từng nhà trong thôn đều có hồ sơ được cất giữ tại sơn trang Đóa Linh. Mặc dù người của Vinh gia có chút kỳ lạ, nhưng bọn họ vốn không có linh căn, không thể tu chân. Chính vì vậy không được sơn trang Đóa Linh chú ý tới, cùng lắm chỉ nhớ mặt từng thành viên trong gia đình thôi.

Vinh Tuệ Khanh nhướn mày, không nghĩ rằng cô nương xinh đẹp mặc quần áo không tầm thường kia lại biết tên của mình. Vậy mà mình lại chẳng biết đó là ai... Đóa Linh phu nhân mỉm cười mở lời: “Người thôn quê mà cũng hiểu lễ tiết thế này, thật là hiếm có.” Nói xong bà ta liền bước đến, dứt khoát kéo tay Vinh Tuệ Khanh không cho từ chối. Mặc dù bàn tay Đóa Linh phu nhân mảnh khảnh yếu ớt, thế nhưng lực đạo lại vô cùng mạnh mẽ. Bàn tay bà ta kiềm chặt như sắt cuộn, không chế khiến Vinh Tuệ Khanh không thể nhúc nhích.

“Trầm Tâm, người đi vào thôn nhìn một chút, tìm người hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đóa Linh phu nhân vừa ngắm nghía áo quần lẫn cách ăn mặc của Vinh Tuệ Khanh, vừa sai bảo Trầm Tâm.

Ngay lập tức Vinh Tuệ Khanh đã thấy cô gái váy vàng xinh đẹp kia cất giọng trong trẻo đáp một tiếng, sau đó mang theo hai cậu thiếu niên đi thẳng về phía thôn Dốc Lạc Thần.

Đóa Linh phu nhân dịu dàng hỏi han Vinh Tuệ Khanh: “Đã muộn vậy rồi, một mình cháu ở đây làm gì?”

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu, khàn giọng đáp: “Cháu không biết. Cháu tỉnh lại đã thấy mình ở đây rồi!” Nói xong liền bật khóc: “Cháu muốn về nhà tìm mẹ...”

Đóa Linh phu nhân mỉm cười dỗ dành: “Cháu nhỏ đừng khóc, kể cho ta xem đêm nay xảy ra chuyện gì vậy...”

Vinh Tuệ Khanh chỉ khóc, một chữ cũng không thốt ra được. Đóa Linh phu nhân đang định hỏi tiếp thì Trầm Tâm đã đem theo người hồng hộc chạy về. Nét mặt cô ta không giấu nổi vẻ khiếp đảm: “Phu nhân! Phu nhân! Dốc Lạc Thần... Người dân trong thôn Dốc Lạc Thần đều đã bị giết! Thôn cũng bị thiêu trụi không còn lại gì!”

Sắc mặt Đóa Linh phu nhân trầm xuống. Chẳng lẽ bọn họ đến chậm rồi sao? Bà ta đảo mắt nhìn khắp người Vinh Tuệ Khanh. Người khác đều đã chết, chỉ mình cô còn sống. Chuyện này quả thật rất kỳ lạ!

Lại nghĩ tới vừa rồi Vấn Tiên Thạch gặp Vinh Tuệ Khanh liền mất tác dụng, Đóa Linh phu nhân dường như đã hiểu ra. Đại cơ duyên bọn họ tìm kiếm, chỉ sợ đã rơi trên người cô bé này rồi.

“Trầm Tâm, người dẫn người ra sau núi tìm xem có người nào còn sống hay không. Nếu có thì cứu họ về đây. Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, đối với người tu hành như chúng ta cũng giúp được ít nhiều.” Vẻ mặt Đóa Linh phu nhân hiện ra nét hiền từ ôn hòa, bà ta nhẹ nhàng dặn dò.

Trầm Tâm hiểu ý gật đầu, lại dẫn người thuận theo đỉnh núi mới nhô lên biển nơi đây thành hai ngọn núi ra sau núi Lạc Thần, thi triển bí pháp cẩn thận tìm kiếm.

Bách Hủy và Đại Ngưu bây giờ núp trong đám cỏ trên cao phía sau núi, chứng kiến tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

“Bọn họ là người của sơn trang Đóa Linh.” Bách Hủy nhỏ giọng thủ thi bên tai Đại Ngưu. Đại Ngưu trợn tròn mắt: “Bọn họ chính là người của sơn trang Đóa Linh sao? Ta biết, họ đều là thần tiên!” Bách Hủy vội che miệng, thiếu chút nữa đã bật cười thành tiếng. Thần tiên cái gì, chẳng qua chỉ là người tu chân thôi!

Khi Trầm Tâm vận bí pháp quét qua bụi cỏ nơi Đại Ngưu và Bách Hủy đang ẩn nấp, Bách Hủy nhanh tay lôi một lá bùa ẩn thân ra che kín cơ thể của hai người.

Tu vi của Trầm Tâm cũng không cao hơn Bách Hủy là mấy, vì thế không thể lần ra tung tích của bọn họ.

Bách Hủy và Đại Ngưu dõi mắt nhìn theo đoàn người kia đi lướt qua họ xong, lại chuyển ánh nhìn về phía người phụ nữ xinh đẹp mặc cung trang kia.

“Phu nhân! Chúng nô tài đã tìm kiếm khắp nơi, phía sau núi quả thật không có người nào còn sống!” Trong lời Trầm Tâm có ám chỉ điều gì đó. Cô ta biết rõ rằng người ở Dốc Lạc Thần vốn không có linh căn, chính vì vậy cũng không có người tu chân nào cả. Bản thân thị nữ như cô ta đã là Luyện Khí tầng một, dư sức lục soát quanh núi. Đóa Linh phu nhân gật đầu, rồi kéo tay Vinh Tuệ Khanh, vẻ mặt hiền hậu mở lời: “Vinh cô nương, cha mẹ và người nhà cháu đã không còn. Chi bằng cháu về sơn trang Đóa Linh cùng với ta, ta sẽ nhận cháu làm đồ đệ, truyền tu vi cho cháu, có được không?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 15: Sơn Trang Đóa Linh (Thượng)

Đóa Linh phu nhân nhìn Vinh Tuệ Khanh bằng ánh mắt buồn bã, xót thương người khốn khổ, giọng nói lại hiền hòa dịu dàng, thật sự khiến người khác không biết từ chối ra sao.

Vinh Tuệ Khanh mấp máy môi, nhỏ giọng ngập ngừng: “Cháu... cháu... cháu phải về tìm mẹ, tìm cha, còn cả ông nội nữa...” Cô uyển chuyển khước từ lời đề nghị của Đóa Linh phu nhân.

Khóe mắt Đóa Linh phu nhân khẽ giật một cái. Bà ta không ngờ rằng một đứa nhóc nông thôn rách rưới bẩn thỉu như vậy lại có thể từ chối bà ta?

“Chỉ có điều, Vinh cô nương, người nhà cô nương đều đã chết. Một mình cô nương trở về thì biết sống thế nào?” Nét mặt Trầm Tâm đầy vẻ thương cảm, đi tới bên đỡ lấy cánh tay Vinh Tuệ Khanh.

Nỗi đau đớn bóp nghẹn tâm can từ đầu đến cuối đều bị Vinh Tuệ Khanh đè nén vô cùng cực khổ, bấy giờ được trút bỏ tựa như lũ lớn vỡ đê, trước mặt mọi người gào khóc một trận nước nở.

Đóa Linh phu nhân thở dài, buông tay Vinh Tuệ Khanh ra sau đó nói với Trầm Tâm: “Vinh cô nương thương tâm quá độ, chỉ sợ khóc nhiều sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe. Người dìu cô bé vào trong kiệu đi!”

Trầm Tâm hiểu ý gật đầu, nâng cánh tay Vinh Tuệ Khanh lên, sau đó vừa lôi vừa kéo đưa cô lên kiệu. Vinh Tuệ Khanh mới lên tám trong khi Trầm Tâm đã là tu sĩ Luyện Khí tầng một, vì thế mạnh mẽ hơn cô

không ít. Hơn nữa, Tuệ Khanh hiểu rõ mình tuổi còn nhỏ, cho dù trở về Dốc Lạc Thần cũng không biết có thể tự lực cánh sinh được hay không. Nhưng giờ theo chân Đóa Linh phu nhân học ít bản lĩnh thì về sau mới có thể báo thù rửa hận giúp ông nội và cha mình. Bằng không cứ lẫn trốn trong khe núi nhỏ này, tạm thời bảo toàn tính mạng nhưng tương lai không có cách nào đấu lại tên vương gia cầm thú kia. Nghĩ đến đây, Vinh Tuệ Khanh không kháng cự thêm nữa mà cúi đầu theo Trầm Tâm ngồi vào trong kiệu.

Sau đó Đóa Linh phu nhân cũng bước vào trong. Chiếc kiệu đỏ rực được đám kiệu phủ trẻ tuổi khiêng lên chuẩn bị rời đi.

Đại Ngưu càng nhìn càng nóng mắt chỉ muốn đứng dậy lao ra.

Bách Hủy vội kéo Đại Ngưu lại, quở mắng một câu: “Huynh định làm gì vậy?”

Đại Ngưu nhỏ giọng trả lời: “Hay chúng ta đi cầu xin vị phu nhân kia đưa cả hai cùng về sơn trang Đóa Linh có được hay không? Muội xem bọn họ đưa Tuệ Khanh đi rồi...” Trông thấy Vinh Tuệ Khanh sau này có thể sẽ giống vị cô nương áo vàng kia, vừa có dung mạo xinh đẹp lại vừa có ý vị không thể tả được bằng lời khiến Đại Ngưu nóng lòng không yên.

Bách Hủy cứng người, đảo mắt một vòng liền nhớ ra một chuyện, đại tiểu thư của sơn trang Đóa Linh kiếp trước là bạn đời song tu đầu tiên của Đại Ngưu. Nếu để Đại Ngưu đến sơn trang Đóa Linh thì về sau mình làm sao sống yên ổn được.

“Đại Ngưu, sơn trang Đóa Linh không phải là hạng tốt đẹp gì. Chúng ta đừng theo bọn họ về làm gì! Chờ khi họ đi rồi, ta dẫn huynh tới một nơi. Về sau chúng ta ở đây cùng nhau tu luyện thật tốt, không được sao?” Bách Hủy mềm giọng van nài.

Đại Ngưu nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy ở sơn trang Đóa Linh có thứ gì đó đang mời gọi hẳn, bèn lắc đầu đáp: “Không, hiện tại ta muốn đi!” Dứt lời từ trong bụi cỏ nhảy ra ngoài.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, chiếc kiệu đỏ rực đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa. Đại Ngưu giậm chân, quay đầu nói với Bách Hủy: “Ta muốn đến sơn trang Đóa Linh, muội có đi hay không?” Bách Hủy cản môi từ phía sau đi tới: “Huynh nhất định phải đi? Nếu người của sơn trang Đóa Linh không có ý tốt thì sao?”

Đại Ngưu không tin: “Sao có thể như vậy? Bọn họ đối với Tuệ Khanh tốt như thế, chắc chắn cũng sẽ đối tốt với ta. Ta sẽ nói với họ, ta là... ta là...”

“Huynh là gì?” Bách Hủy kinh hồn bạt vía nhìn Đại Ngưu. Đại Ngưu khề cấn môi, mạnh miệng đáp: “Ta đã đính hôn với Tuệ Khanh! Muội ấy là người của ta! Ta tới tìm Tuệ Khanh. Bọn họ dựa vào cái gì để ngăn cản ta!” Bách Hủy giật nảy mình, lùi về sau hai bước sau đó trợn mắt nói với Đại Ngưu: “Thật sự huynh đã đính hôn với Vinh Tuệ Khanh? Thế vì sao vừa nãy huynh không đi cứu muội ấy?”

Đại Ngưu cứng họng, qua hồi lâu mới rũ cả vai ngồi sụp xuống bên lề đường. Hắn ôm đầu, giọng ồm ồm nói: “Là ta nói liều. Ta và Tuệ Khanh chưa từng đính hôn, ta chỉ muốn tới sơn trang Đóa Linh, để ở bên Tuệ Khanh...”

Bách Hủy bình tĩnh trở lại, khề đáp: “Không thì vậy đi, chúng ta cùng tới sơn trang Đóa Linh xem xem họ có đồng ý cho huynh vào không?”

Đại Ngưu mừng rỡ, gật đầu lia lịa không ngừng: “Vậy giờ chúng ta đi luôn?” Bách Hủy liếc mắt nhìn thoáng qua Dốc Lạc Thần bị thiêu hủy phía dưới, nhắc hẳn một câu: “Huynh có muốn an táng cha mẹ cùng người thân mình không?”

Vành mắt Đại Ngưu đỏ lựng, nặng nề gật đầu: “Tất nhiên ta muốn!” Nói xong hần đưa Bách Hủy trở về thôn, sau đó tìm di hài của cha mẹ và người thân mình ra, rồi đào trong nhà một cái hố to, an táng họ ở đó. Ba ngày qua đi, Đại Ngưu cùng Bách Hủy xách theo bọc quần áo nhỏ rời khỏi Dốc Lạc Thần đi đến sơn trang Đóa Linh.

Sơn trang Đóa Linh cách Dốc Lạc Thần một trăm dặm về phía Đông, vừa khéo nằm ở vị trí giao nhau giữa phủ thành Vĩnh Chương và Dốc Lạc Thần.

Vinh Tuệ Khanh theo chân Đóa Linh phu nhân về sơn trang này đã được ba ngày. Ngày đầu tiên cô tới đây, Đóa Linh phu nhân đã gọi đại tiểu thư Đóa Ảnh của sơn trang Đóa Linh cùng đến.

Đóa Ảnh lớn hơn Vinh Tuệ Khanh một tuổi, năm nay vừa tròn chín tuổi. Đóa Ảnh sở hữu dung mạo xinh đẹp, sống mũi cao, mắt đẹp như ngọc, đôi môi chúm chím giống hoa anh đào nhỏ, làn da mịn màng trắng ngần. Cô nàng có giọng nói nghe hết tiếng chim hoàng anh hót, lúc nào cũng ríu ra ríu rít trông cực kỳ hoạt bát hồn nhiên.

“Muội là cô nương Vinh gia? Để ta ngắm chút nào. Chà chà, không tệ chút nào. Ở chỗ như núi Lạc Thần mà vẫn có được mỹ nhân như vậy, thật là hiếm có!” Đóa Ảnh kéo tay Vinh Tuệ Khanh, chăm chú nhìn cô từ trên xuống dưới.

Vinh Tuệ Khanh khẽ kéo bộ trang phục màu xanh biếc mới thay, khẽ trả lời: “Đại tiểu thư mới đúng là mỹ nhân. Tuệ Khanh chỉ là một cô gái nhà quê, không xứng với lời khen của đại tiểu thư!”

Đóa Ảnh cười hì hì, nắm lấy tay Vinh Tuệ Khanh: “Muội đừng nói vậy! Muội là khách quý do tổ cô tự mình tiếp đón. Nếu tính ra, muội còn cao hơn ta một bậc. Ta cũng không dám ở trước mặt muội bày về đại tiểu thư để tiếp đón đâu!”

Vinh Tuệ Khanh sững sờ: “Đóa Linh phu nhân không phải mẹ người sao? Sao lại thành tổ cô cô của người rồi?”

Đóa Ảnh nghe xong cười sảng khoái, vỗ tay nói: “Chẳng trách tổ cô cô muốn nhận muội là đồ đệ. Lời này của muội mà để bà ấy nghe thấy, chắc chắn vui đến chết luôn!” Nói xong cô nàng kéo Vinh Tuệ Khanh về phòng: “Nói thật với muội, tổ cô cô của ta đã đạt đến Trúc Cơ, năm nay ngoài tám mươi rồi!”

Vinh Tuệ Khanh không khỏi hít một ngụm khí lạnh: “Thật sao?”

“Chính xác luôn!” Đóa Ảnh lơ đãng đáp, sau đó đưa Tuệ Khanh về phòng của mình rồi giảng cho cô nghe một chút kiến thức cơ bản thông thường về tu chân: “Tuổi thọ người bình thường nhiều lắm cũng chỉ một trăm. Nhưng sau khi đặt chân vào con đường tu chân, Luyện Khí mới chỉ là nhập môn thôi, đạt tới Trúc Cơ mới được xem như đã trở thành tu sĩ. Người đạt Trúc Cơ, tuổi thọ có thể kéo dài đến hai trăm. Sau Trúc Cơ là Kết Đan. Một khi đạt đến Kết Đan thì tuổi thọ tăng lên đến năm trăm tuổi. Những đại tu sĩ đạt đến Kết Đan ở Đại Sở cùng chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.” Vinh Tuệ Khanh đã từng nghe ông nội nói qua về chuyện này. Cô biết, sau Kết Đan chính là Kết Anh. Tuổi thọ của người Kết Anh có thể kéo dài đến một ngàn tuổi. Nói tóm lại, từ từ tiến từng bước từng bước một thì cuối cùng mới có thể phi thăng thành Tiên, thọ ngang đất trời. Chẳng qua Vinh Tuệ Khanh biết mình vốn không có linh căn nên cũng chẳng ôm mộng làm đại tu sĩ. Điều cô quan tâm đó là có thể học được gì hữu dụng từ Đóa Linh phu nhân hay không, để sau này mới có thể tự tay báo thù rửa hận cho gia đình. Bởi kẻ thù của cô là một tu sĩ cường đại. Nếu đã không thể trở thành đại tu sĩ, vậy thì ít nhất cũng phải khiến đại tu sĩ khác vì mình mà báo thù!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 16: Sơn Trang Đóa Linh (Trung)

Vinh Tuệ Khanh yên lặng nghe Đóa Ảnh hết sức phấn khởi nói chuyện, thì thoảng cười nhẹ một cái.

Đóa Ảnh nhìn thấy bộ dạng Vinh Tuệ Khanh không mấy hứng thú, trong lòng có chút ngoài ý muốn đành vội vàng đứng dậy tạm biệt: “Vinh cô nương mệt mỏi cả ngày nay rồi, nghỉ sớm cho khỏe! Ta về trước đây!” Nói xong rời khỏi phòng Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh tiễn nàng ta đến cửa phòng, dõi mắt nhìn theo bóng người rời đi, sau đó tiện liếc qua tiểu viện nơi Đóa Ảnh đưa mình tới.

Tiểu viện này vô cùng vuông vắn, phòng ốc ở đây được thiết kế tỉ mỉ cực kỳ tinh xảo, đâu đâu cũng được chạm trổ hoa văn không hề giống với nhà tranh vách đất, mái lá lợp xúp ở Dốc Lạc Thần.

Phòng cô đang ở nếu xét theo phương hướng thì đây hẳn là đông sương. Đóa Ảnh trở về nơi đó, vậy chắc gian phòng kia là chính phòng? rồi.

1 Đông sương: Thời xưa vốn là căn phòng nhỏ phía Đông để miếu đường. Sau này được dùng để chỉ chính phòng phía Đông dành cho những người1 cấp bậc cao thuộc dòng chính thống như trưởng tử.

2 Chính phòng: Căn phòng đặt ở phía Bắc, theo cách sắp xếp Tứ Hợp viện của gia đình Trung Quốc thời xưa, chính phòng thường là nơi ở của lão phu nhân. Vậy tóm lại viện này chính là viện của đại tiểu thư Đóa Ảnh.

Mình vốn là một đứa trẻ mồ côi, vậy mà được người ta sắp xếp chỗ ở trong viện của đại tiểu thư, như vậy đủ để khiến thâm tâm Vinh Tuệ Khanh cảm kích vô cùng.

Suốt một ngày mệt mỏi trốn chạy khắp nơi, rốt cuộc đã có thể yên ổn lại rồi. Vinh Tuệ Khanh không kiềm được ngáp một cái, mau chóng khép cửa sau đó quay người vào phòng ngủ một giấc.

Sau khi Đóa Ảnh trở về chính phòng liền dặn dò thị nữ canh giữ bên ngoài, còn mình đi đến trước Đa Bảo Các Hồ, đưa tay xoay chuyển bình hoa bằng ngọc xanh được đặt ở phía trên vài vòng. Ngay lập tức trên bức tường vôi trắng bên cạnh Đa Bảo Các bất thành linh xuất hiện một cánh cửa vòm không phát ra tiếng động nào.

33Đa Bảo Các: Còn được gọi là Bách Bảo Các hoặc là Bách Cổ Các chuyên dùng để bày biện cổ vật. Đa Bảo Các đặc biệt ở chỗ từng ô vuông đựng cổ vật bên trong không giống nhau, chỗ cao chỗ thấp, đan xen so le với nhau.

Đóa Ảnh phúi phúi áo váy trên thân rồi lách người đi vào. Sau khi Đóa Ảnh đi vào, cửa vòm trên tường im lặng biến mất, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu. Nếu lúc này có người đi vào chắc chắn cũng chỉ nhìn thấy một bức tường trống9mà thôi.

Đóa Ảnh đối với mật đạo này vô cùng quen thuộc, chưa đi được mấy bước đã tới một gian phòng khác. Bấy giờ Đóa Linh phu nhân đang chống cằm ngồi trước bàn dài bên cạnh cửa sổ phía Nam, trân trân đôi mắt nhìn với vẻ trầm tư.

“Tổ cô cô.” Đóa Ảnh cung kính hành lễ.

Đóa Linh phu nhân quay đầu nhìn: “Vinh Tuệ Khanh đã sắp xếp ổn rồi chứ?”

Đóa Ảnh gật đầu: “Chắc cũng ngủ rồi ạ!”

Đóa Linh phu nhân từ một tiếng: “Sau này con nên thân thiết với Tuệ Khanh, học lời ăn tiếng nói, đặc biệt là thần thái cử chỉ của đứa bé ấy một chút, tương lai chắc chắn sẽ có lợi cho con!”

Đóa Ảnh bĩu môi, thầm đáp: “Mới học được Lâm Phiêu Tuyết nửa năm, giờ lại muốn học Vinh Tuệ Khanh. Tổ cô cô, vì sao Ảnh Nhi không thể làm chính mình? Tại sao lại muốn con học theo những nhà đầu thôn quê ấy?”

Đóa Linh phu nhân thở dài, vươn tay khẽ xoa nhẹ hai gò má trắng ngần xinh đẹp của Đóa Ảnh, sau đó thương tiếc nói: “Đứa trẻ ngoan, đã khổ cho con nhiều rồi. Có điều, phải nằm gai nếm mật, về sau mới đứng trên vạn người. Con đường này, lão tổ Đóa gia nhà chúng ta, kể cả tổ cô cô này của con cũng không thể đi đến cùng. Con cháu Đóa gia chúng ta vốn không vượng, mặc dù qua các đời đều có kỳ tài tu chân xuất hiện nhưng con đường Trúc Cơ của họ so với người khác gặp phải nhiều tai ương trắc trở. Rất nhiều người trẻ Đóa gia đều chết khi chống đỡ Thiên Kiến Trúc Cơ. Từ đó lão tổ đúc rút được kinh nghiệm xương máu mới tìm ra biện pháp này. Tổ cô cô đã thử qua rồi, vì thế mà thuận lợi đạt được Trúc Cơ. Con cũng nên nhớ kỹ lời này, về sau mới có tiền đồ!”

Đóa Ảnh càng không cam lòng la lên: “Ảnh Nhi từng nghe người ta nói qua, thời điểm người tu chân đạt tới Kết Đan mới xuất hiện Thiên Kiếp. Vì sao Đóa gia bắt đầu từ Trúc Cơ đã xuất hiện Thiên Kiếp rồi? Thật không công bằng!”

Đóa Linh phu nhân cười một tiếng đầy thâm lương rồi nghiêm nghị đáp: “Công bằng? Từ khi nào trên đời này có cái gọi là công bằng? Từ khi nào ông trời cho Đóa gia chúng ta công bằng? Vì ông trời bất công nên Đóa gia phải tự tìm công bằng cho mình!” Trên gương mặt Đóa Linh phu nhân chợt hiện lên vẻ dữ tợn dọa Đóa Ảnh giật mình, ngơ ngác gọi: “Tổ cô cô...” “Tỷ

tỷ, tỷ lại làm tổ cô cô tức giận rồi? Còn không mau về đi, tránh cho tổ cô cô nhìn thấy càng thêm tức giận.” Một cậu bé vén rèm bước ra từ chính cánh cửa ban này Đóa Ảnh tiến vào.

Đóa Ảnh trông thấy đệ đệ song sinh của mình xuất hiện, không khỏi giậm chân bĩu môi: “Lại là lỗi của ta!” Nói xong quay người chạy theo hướng con đường cũ.

Đóa Linh phu nhân cũng không cản nài ta lại, chỉ gật đầu với đại thiếu gia của sơn trang Đóa Linh - Đóa Nhan rồi bình thản mở lời: “Con đã đến rồi. Có chuyện gì sao?”

Đóa Nhan cùng Đóa Ảnh vốn là một cặp sinh đôi, nhưng lại là sinh đôi Long Phượng cho nên dáng dấp hai người không hề giống nhau. Người bình thường nhìn vào cũng không nhận ra họ là một cặp sinh đôi.

1 sinh đôi Long Phượng: Sinh đôi một trai một gái. Trong khi Đóa Nhan điềm tĩnh, vững vàng thì Đóa Ảnh lại xốc nổi, bốc đồng. Nhìn qua cứ ngỡ Đóa Nhan là anh trai, còn Đóa Ảnh mới là em gái.

Đóa Nhan khom người hành lễ xong bèn hỏi: “Nghe nói tổ cô cô mang theo một cô nương từ núi Lạc Thần trở về. Đóa Nhan muốn hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mấy ngày nữa sơn trang Đóa Linh chúng ta sẽ bắt đầu đại diện chọn đồ đệ, người từ bên ngoài tới đây để báai sư học nghệ không ít. So với các năm còn nhiều hơn ba phần! Như vậy thanh danh của sơn trang Đóa Linh ta càng thêm vang dội!” Trong lời nói không giấu nổi vẻ đắc ý.

Đóa Linh phu nhân lại thêm phiền chán, cau mày đáp: “Ai ai cũng muốn tu chân, nhưng linh căn ở đâu ra mà nhiều như vậy? Hơn phân nửa là hạng người đổi trắng thay đen trà trộn vào. Đến lúc đó con sai người tuyển chọn giám sát kỹ càng, chỉ lựa ra Dị linh căn, Thiên linh căn và Địa linh căn là được!”

Người tu chân nhất định phải có linh căn. Mỗi người đều có tư chất khác nhau, chia thành năm loại linh căn là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Nếu người tu chân chỉ có một trong năm loại thuộc tính trên thì chính là linh căn duy nhất, gọi là Thiên linh căn. Đây chính là kỳ tài người người tranh đoạt trong giới tu chân. Tiếp đến là ba loại Lôi, Phong, Băng được gọi là Địa linh căn. Người có bị linh căn thường không có linh căn phụ trợ.

Còn có trường hợp khác chính là người có song linh căn, lấy một loại linh căn làm chủ, có một linh căn khác làm phụ. Gọi nhóm này là Địa linh căn, cũng chính là hạt giống tốt hiếm có.

Ngoài ra còn có người sở hữu tam linh căn, tứ linh căn và ngũ linh căn. Đó là người có ba loại, bốn loại hoặc năm loại trong số năm linh căn cơ bản nhưng họ không thích hợp để tu chân. Cho dù đã nhập môn cũng sẽ không đạt được thành tựu lớn.

Riêng người không có linh căn thì họ vốn không thể nhập môn được, cho nên không cần nhắc tới.

ở Đại Sở đã nhiều năm trôi qua như vậy nhưng chỉ xuất hiện một kỳ tài là lão tổ Đóa gia. Bà chỉ có một Thủy linh căn duy nhất, bây giờ đã đạt đến Kết Anh. Nghe nói bà đã từng cố gắng đột phá Hóa Thần mấy lần nhưng đều thất bại. Bởi vậy, việc Đóa Linh phu nhân nóng lòng lo lắng cũng có liên quan ít nhiều đến chuyện lão tổ Đóa gia mãi không thể thăng cấp.

Đóa Nhan mở to mắt đáp lại: “Tam linh căn cũng không cần sao? Con nói thật, ở Đại Sở này đại đa số mọi người đều không có tư chất tốt. Tổ cô cô người xem, nhiều năm như vậy rồi cũng không thể tìm được bao nhiêu hạt giống có chất lượng thật sự tốt!” Cậu ta vừa nói xong liền nhoẻn miệng cười: “Nhưng ngược lại, năm nay khởi đầu không tệ. Tổ cô cô có thể tìm ra

và đưa về đây ba đệ tử. Quả là ba năm không khai trương thì thôi, một khi khai trương là ăn ba năm!”

Đóa Linh phu nhân không còn cau mày sầu não nữa mà cười nói: “Năm nay lão tổ tính ra là năm Đóa gia chúng ta đổi vận. Chẳng qua đáng tiếc rằng, hạt giống tốt như Lâm Phiêu Tuyết chỉ đành bỏ phí vậy thôi!”

Đóa Nhan không khỏi kinh ngạc: “Chẳng lẽ tư chất của Vinh cô nương do tổ cô cô mang về từ núi Lạc Thần còn tốt hơn Lâm Phiêu Tuyết?” Nhắc đến chuyện này Đóa Linh phu nhân vô cùng phấn chấn, đứng lên đáp: “Chúng ta thăm dò xem rốt cuộc tư chất của vị Vinh cô nương này như thế nào? Con biết đấy, con bé là người đến từ Dốc Lạc Thần. Trước đây chúng ta đã điều tra qua những người ở đó, kết quả ban đầu nhận được là họ đều không có linh căn.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 17: Sơn Trang Đóa Linh (Hạ)

Vẻ mặt Đóa Nhan hiện rõ lên sự không đành lòng, do dự đi đằng sau Đóa Linh phu nhân. Một lúc sau cậu ta mới thấp giọng khẩn cầu: “Tổ cô cô, Lâm Phiêu Tuyết tư chất xuất chúng, biết đối nhân xử thế, hay là chúng ta... Chuyện này chúng ta nên tha cho nàng ấy một lần đi...”

Đóa Linh phu nhân đi phía trước, cả dáng hình lẫn cử chỉ của bà ta đều vô cùng tao nhã xinh đẹp. Sau khi nghe thấy vậy, bà ta quay đầu lại thản nhiên mỉm cười: “Không ngờ rằng Nhan nhi lại có thể động tâm. Như vậy cũng không được, con hiểu rõ con bé vốn là để cho tỷ tỷ của con. Hiện tại tỷ tỷ con không dùng đến nó nữa thì bỏ là phải. Xét cho cùng nó chỉ là một thứ bỏ đi, cũng đáng để người như con quan tâm đến sao? Con như vậy về sau sao có thể thành nghiệp lớn được?”

Đóa Nhan cúi đầu, hai tay siết chặt thành nắm đấm, trong lời nói phảng phất sự căm hờn: “Chẳng lẽ chỉ có con đường này mới có thể thành được nghiệp lớn?”. “Tất nhiên là vậy. Bằng không con ngay cả tư cách bước đi cũng không có!” Đóa Linh phu nhân khinh thường hừ một tiếng: “Dựa vào cái gì mà bọn chúng có tư chất bẩm sinh như vậy? Nếu không làm việc cho ta vậy thì một đứa cũng không thể giữ lại! Thả hổ về rừng sớm muộn cũng sẽ cắn đường chúng ta! Con phải biết, linh nguyên trên thiên hạ có hạn mà người thì đông, chính vì vậy linh nguyên chia ra cho mỗi người sẽ ít đi một chút. Không chủ động giành lấy chẳng lẽ há miệng chờ sung?”

Trong lúc hai người nói chuyện, bọn họ đã đến viện của Đóa Ảnh và Vinh Tuệ Khanh.

Phía phòng Đóa Ảnh tối đen, chắc hẳn đã tắt đèn đi ngủ. Còn phòng Vinh Tuệ Khanh vẫn3le lói một ngọn đèn nhỏ tỏa ra ánh sáng vàng óng, hắt lên cửa sổ in xuống nền sân.

Đóa Linh phu nhân một mình bước lên trước, chân đạp lên Bát Quái phương vị sau đó nhanh chóng đi thẳng vào bên trong. Tiếp đến Đóa Linh phu nhân quay lại vẫy tay gọi Đóa Nhan đang đứng ở cửa viện.

Đóa Nhan vội vàng bước tới, thuận tay chốt cửa viện.

Đóa Linh phu nhân cười nhẹ một tiếng: “Đóng cửa thì làm được gì? Đứa9nhỏ ngọc này...!”

Khi tiếng cười của Đóa Linh phu nhân dần dần tan biến thì bốn đóa Bích Ngọc Liên Hoa bị chôn vùi dưới đất từ bốn góc khuất trong viện chậm chậm bay lên. Chúng bay lên cao, không ngừng xoay tròn trên không trung tỏa ra bốn phương tám hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. Vô số sợi ánh sáng chói lóa từ đế hoa đan lồng vào nhau đồng thời bắn ra, bao phủ toàn bộ khoảng không phía trên, chỉ trong chốc lát đã phong ấn tiểu viện lại. Đóa Nhan ngẩng đầu nhìn bốn đóa Bích Ngọc Liên Hoa khổng lồ trên không trung, không khỏi há hốc miệng, nét mặt đầy vẻ hâm mộ.

Đóa Linh phu nhân cũng ngẩng đầu dõi theo, bình thản nói: “Nhìn thấy sao? Để có thể điều khiển được những đóa Bích Ngọc Liên Hoa này dù cho phải đi con đường thể nào cũng đều đáng giá! Tuổi thiếu niên biết rung động tình đầu cũng là chuyện thường. Nếu con thật sự yêu mến Lâm Phiêu Tuyết vậy chờ đến khi tỷ tỷ con thành công, đến lúc đó muốn con bé ở bên con một khoảng thời gian đều tùy vào tâm nguyện của con là được!”

Đóa Nhan ban đầu rất vui mừng, nhưng sau đó lại lắc đầu nói: “Không thể bên nàng cả đời thì thôi không nên hại nàng!”

Đóa Linh phu nhân cười nhạt một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi. Vinh Tuệ Khanh ngủ rất say. Nhưng để đề phòng có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn,

Đóa Linh phu nhân vẫn đốt An Hồn hương để Vinh Tuệ Khanh tiến vào giấc ngủ sâu, tránh cho bọn họ có làm gì cũng đỡ quấy nhiễu đến giấc ngủ của cô bé.

Đóa Nhan nhìn Đóa Linh phu nhân lôi ra từ trong túi càn khôn ra một ống Bể Ngọc Quán dài một thước. Sau đó bà ta ngồi trước giường Vinh Tuệ Khanh, ngón tay nhanh như gió điểm lướt qua trán cô bé.

Theo năm ngón tay khẽ lướt của Đóa Linh phu nhân, trên trán Vinh Tuệ Khanh bất chợt xuất hiện một đóa hoa mai năm cánh, ản ản sắc trắng trông vô cùng đáng yêu xinh đẹp.

Đóa Nhan chăm chú nhìn theo hành động của Đóa Linh phu nhân không chớp mắt. Lúc này Đóa Linh phu nhân đảo ngược Bể Ngọc Quán lại, đồng thời áp chặt đỉnh chóp hình đóa mai năm cánh lên trán Vinh Tuệ Khanh.

Dòng chất lỏng đóng băng bên trong Bể Ngọc Quán bắt đầu chảy xuống.

Mặc dù không phải lần đầu tiên trông thấy Đóa Linh phu nhân dùng Bể Ngọc Quán nhưng Đóa Nhan vẫn thấy hưng phấn như cũ.

“Tổ cô cô, không biết linh căn của vị Vinh cô nương này có màu gì?” Đóa Nhan không nhịn được bèn hỏi nhỏ. Thật ra trên thực tế Bể Ngọc Quán này vốn là ống nghiệm dùng để kiểm tra linh căn. Linh căn trong Ngũ Hành bao gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đều có màu sắc tương ứng riêng.

Kim linh căn, bên trong Bể Ngọc Quán sẽ hiện ra màu trắng bạc. Mộc linh căn, bên trong Bể Ngọc Quán sẽ hiện ra màu xanh đuôi yến. Thủy linh căn, bên trong Bể Ngọc Quán sẽ hiện ra màu quạ đen. Hỏa linh căn, bên trong Bể Ngọc Quán sẽ hiện ra màu lửa đỏ rực. Thổ linh căn, bên trong Bể Ngọc Quán sẽ hiện ra màu vàng rơm khô.

Còn về Địa linh căn bao gồm Lôi, Băng và Phong linh còn lại không thể hiện màu sắc bên trong Băng Ngọc Quán, nhưng có thể mô phỏng theo tính chất của linh căn. Như Lôi linh căn, bên trong Băng Ngọc Quán sẽ xuất hiện ánh chớp xanh tím xen lẫn sấm sét vô cùng vang dội.

Băng linh căn thì toàn bộ chất lỏng bên trong Băng Ngọc Quán ngay lập tức sẽ đông cứng hoàn toàn.

Còn Phong linh căn sẽ bài trừ tất cả những thứ bên trong Băng Ngọc Quán. Bởi vì gió đại diện cho áp lực không khí vô cùng mạnh mẽ, chính vì vậy sẽ muốn chiếm hữu toàn bộ không gian bên trong Băng Ngọc Quán.

Chỉ có điều, Đóa Nhận biết rõ sơn trang Đóa Linh năm trăm năm nay chưa từng gặp được người có Địa linh căn, cũng không gặp được người có Thiên linh căn duy nhất, chỉ có mấy lần xuất hiện song linh căn - chính là Địa linh căn. Lúc kiểm tra được linh căn, dòng chất lỏng chuyển động bên trong dần xuất hiện các loại màu sắc cực kỳ bắt mắt.

Lâm Phiêu Tuyết ở tây sương" trong viện này đã hơn nửa năm, chính là song linh căn có Mộc linh căn làm chủ, Kim linh căn phụ trợ. Thời điểm kiểm tra linh căn của nàng, bên trong Băng Ngọc Quán xuất hiện sắc xanh đuôi yến chiếm phần lớn xen lẫn một chút màu trắng bạc.

1 Tây sương: Gian phòng phía Tây, thường là nơi ở của thứ tử. Không biết Vinh Tuệ Khanh sẽ là loại linh căn nào? Đóa Linh phụ nhân về sau lôi ra một khối linh thạch trung phẩm đặt dưới đáy Băng Ngọc Quán, bắt đầu kích thích Băng Ngọc Quán để kiểm tra linh căn của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh vốn không có linh căn. Thế nhưng Văn Tiên Thạch vừa chạm đến người cô bé liền tiêu hao toàn bộ năng lượng, nên nếu không có linh căn thì chắc chắn là có quý.

Chưa kể, nếu đại cơ duyên ẩn sau núi Lạc Thần rơi trên người cô bé, thì chuyện sinh ra linh căn vào thời điểm đó cũng không phải là không thể.

Với điểm này, không ai biết rõ hơn Đóa Linh phu nhân.

Từng giây từng chút chậm chậm trôi qua, bên trong Băng Ngọc Quán vẫn y nguyên không có chút động tĩnh nào. Ngay cả một sắc pha tạp cũng không có.

Tâm tình Đóa Nhan lập tức khá hơn một chút. Như vậy Lâm Phiêu Tuyết sẽ không bị coi là đồ bỏ đi.

“Tổ cô cô, có phải tính sai rồi không Vinh cô nương vẫn không có linh căn...” Đóa Nhan mỉm cười tiến lên mấy bước, nhích người tới gần chăm chú nhìn Băng Ngọc Quán trong tay Đóa Linh phu nhân.

Nhưng cậu chưa nói hết câu, linh thạch trung phẩm phía dưới vốn để thúc đẩy Băng Ngọc Quán bỗng nhiên xoẹt một tiếng bốc lên một làn khói trắng. Ngay sau đó nó giống như tuyết trắng giữa ánh mặt trời ban trưa, hoàn toàn tan chảy không còn lại chút gì.

Mà toàn bộ chất lỏng lạnh bằng không màu bên trong Băng Ngọc Quán đột nhiên chuyển sang màu lam tím. Sau đó chúng ngưng kết thành từng ánh chớp dài ngoằn ngoèo như rắn trườn khiến bên trong Băng Ngọc Quán sục sôi điên cuồng. Từng tiếng sấm ầm ầm vang dội từ trong truyền ra lập tức đánh thức tất cả mọi người trong viện.

Đóa Linh phu nhân kinh hãi không thôi, trong lòng thầm nghĩ may mà có phong ấn của Bích Ngọc Liên Hoa hộ pháp, bằng không động tĩnh lớn như vậy truyền đi ắt hẳn sẽ có người tưởng rằng ở sơn trang Đóa Linh có dị bảo xuất thế, đến lúc đó rước phải rắc rối lớn rồi.

Vinh Tuệ Khanh đang chìm trong giấc mộng bỗng cảm thấy một luồng khí lực mạnh mẽ từ ngực xông thẳng lên đỉnh đầu, dường như đang muốn thoát ra. Tuệ Khanh không chịu được hét to một tiếng, từ trong mộng giật mình tỉnh lại.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 18: Lôi Linh Căn

Theo tiếng thét của Vinh Tuệ Khanh, Băng Ngọc Quán trong tay Đóa Linh phu nhân cũng vỡ ra, mảnh

ngọc vụn nát nhất thời văng ra tứ phía, bên trong lấp lánh sắc xanh tím. Chất lỏng vừa thoát ra không khí lập tức chuyển thành trạng thái trong suốt không màu trước đây, dính chặt vào trán Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy được từ trán chảy xuống cái gì đó dính dính như hồ nước, vội vàng dùng tay lau sạch trên trán.

May mà Đóa Linh phu nhân kiến thức sâu rộng, lại là người đạt tới Trúc Cơ nên mới có thể gắng gượng áp chế sự kinh hoàng trong lòng, nhanh chóng phát tay áo qua đầu Vinh Tuệ Khanh dùng khu trần thuật quét sạch vụn ngọc và chất lỏng trong suốt bên trong Băng Ngọc Quán.

Vinh Tuệ Khanh đưa tay lên lau nhưng phát hiện trên trán không có gì cả, vội vàng bật dậy chớp chớp mắt, mơ hồ nhìn Đóa Linh phu nhân hỏi: “Phu nhân, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?”

Đóa Linh phu nhân đè nén kinh ngạc và vui mừng trong lòng, đáp qua loa: “Cháu thấy ác mộng nên ta qua đây xem xem cháu thế nào. Vừa hay nhìn thấy cháu la hét trong mộng, lại còn muốn chém giết người khác nên ta mới phải đánh thức cháu dậy!”

Đóa Nhan cúi đầu, đứng bên cạnh không nói một lời.

Vinh Tuệ Khanh vội quỳ trên giường, khom mình hành lễ với Đóa Linh phu nhân: “Phu nhân đối xử với Tuệ Khanh thật sự quá tốt. Tuệ Khanh không biết lấy gì báo đáp, đành để kiếp sau kết cở ngậm và nhỏ đèn đáp đại ơn đại đức của phu nhân”

Kết cở ngậm vành: Chỉ lòng biết ơn sâu sắc người đã giúp đỡ mình.

Đóa Linh phu nhân từ bên giường Vinh Tuệ Khanh đứng lên, nét cười thoáng qua như có như không: “Cần gì kiếp sau? Kiếp này có ân thì kiếp này báo ân, ta vốn là kẻ nóng nảy nên không đợi nổi đến kiếp sau đâu!”

Vinh Tuệ Khanh nghẹn lời. Đời này của cô còn thù lớn chưa trả thì sao có thể tùy ý báo đáp kiếp này cho người khác đây?! Nhưng cô cũng không muốn nói dối cho qua chuyện. Việc mình không làm được hoặc việc bản thân không muốn làm thì có đánh chết cũng không mở miệng, nên nhất thời khiến khuôn mặt nhỏ nhắn bứt rứt đến mức đỏ bừng.

Đóa Nhan khẽ liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh, trông thấy mới đó sắc mặt của Vinh Tuệ Khanh còn lộ rõ vẻ khó xử bối rối mà giờ đã có thể trấn tĩnh hết như một dòng suối nhỏ trong veo, cảm giác vô cùng kinh ngạc.

Không khí trong phòng lúc này đang vô cùng căng thẳng thì bất chợt giọng nói líu ríu của Đóa Ảnh ngoài cửa truyền đến: “Tuệ Khanh! Tuệ Khanh! Mọi người bị sao vậy? Sét đánh thế nào lại đánh đến cả vào trong phòng mọi người? Mọi người muốn độ kiếp sao?” Đóa Linh phu nhân nhẹ ho hắng một cái, vận Phong Tự Quyết khiến cửa lớn đóng chặt, mặc cho Đóa Ảnh đập cửa ầm ầm cũng không thể mở được cửa ra.

“Cháu không cần gấp, ta chỉ đùa với cháu thôi.” Đóa Linh phu nhân điều chỉnh lại sắc mặt, cười híp mắt giơ tay vuốt búi tóc phỉ nguyệt trên đầu, thuận tay lấy một chiếc trâm hoa sen bạc xuống.

Bốn đóa Ngọc Bích Liên khổng lồ giữa bầu trời tối đen bên ngoài chậm rãi biến mất. Ngay lập tức ánh trăng bạc êm dịu một lần nữa soi sáng

mảnh đất trống trong viện. Trong tây sương phòng, một cô gái trạc tuổi Đóa Ảnh lặng lẽ thu ánh nhìn bên ngoài cửa sổ lại, phía trên hai gò má xinh đẹp tươi tắn như băng như tuyết là một đôi mắt phượng thanh tú hơi nheo một chút, giống như đang đắm hồn trong cảnh tượng lạ lùng mới chứng kiến ban nãy. Đóa Ngọc Bích Liên trên bầu trời lóe lên rồi biến mất. Sấm chớp rền vang trước đó cũng tiêu tan thành mây khói. Nguyên nhân đều do hôm nay có một cô bé đến ở đồng sương phòng phía đối diện sao?

Trong phòng Vinh Tuệ Khanh, tiếng nói của Đóa Linh phu nhân càng thêm nhu hòa: “Xem cháu gấp gấp đến vậy, thật là đứa bé ngoan tâm tư đơn giản. Ta chỉ đùa với cháu, ta đã nói nhận cháu làm đồ đệ rồi thì sao bắt cháu báo đáp chứ? Được rồi, ngủ đi, ngày mai dậy rồi nói tiếp được không?” Vinh Tuệ Khanh gật đầu, ngượng ngùng đáp: “Tuệ Khanh không phải không muốn báo đáp đại ơn đại đức của phu nhân, nhưng bây giờ Tuệ Khanh còn thù lớn phải trả. Nếu kiếp này có thể bảo toàn tính mạng sau khi báo thù rửa hận xong thì cái mạng này của Tuệ Khanh chính là của phu nhân.”

Đóa Linh phu nhân vừa nghe xong không khỏi mừng rỡ, vội vàng hỏi lại: “Cháu muốn báo thù cho gia đình mình sao?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Đúng vậy, chỉ là kẻ thù của Tuệ Khanh quyền cao chức trọng, bản lĩnh lại cao cường. Cái mạng này của Tuệ Khanh tám chín phần là không có cơ hội sống sót, vì vậy...”

“Đứa nhỏ này, chỉ cần làm đồ đệ của Đóa Linh ta thì ở Đại sở này còn thù nào trả không được chứ? Cháu nói ta nghe, ta sẽ giúp cháu.” Đóa Linh phu nhân vô cùng tha thiết. Vinh Tuệ Khanh vô cùng cảm kích đang định mở miệng thì ánh mắt khẽ quét qua thiếu niên tuấn tú đứng sau Đóa Linh phu nhân, trên gương mặt cậu ta lộ ra vẻ đầy mỉa mai khinh bỉ.

Lời trong miệng Vinh Tuệ Khanh chuyển một vòng liền sửa lại, khuôn mặt đầy sầu khổ: “Nhưng mà Tuệ Khanh cũng không biết họ tên kẻ đó, đến

cả dáng vẻ ông ta như thế nào cũng không nhớ. Chỉ nhớ người nhà có nói người đó quyền cao chức trọng, không phải người cháu chọc vào được, để cháu một mình chạy trốn giữ mạng quan trọng hơn...”

Đóa Linh phu nhân có chút thất vọng yên lặng nhìn Vinh Tuệ Khanh. Bà ta hận không thể sưu hồn cô bé để nhìn xem đứa nhỏ này rốt cuộc là nói thật hay giả. Nhưng tiếc là chỉ cần sưu hồn nó cũng sẽ mất mạng ngay lập tức. Thôi, vẫn nên đợi vậy...

“Người đã không biết tên của kẻ thù, đến cả hình dáng kẻ thù cũng không nhớ, người tình báo thù kiểu gì? Nói như vậy, lời người nói ban nãy không thể báo ân kiếp này vì phải giữ lại cái mạng để báo thù cho người nhà chỉ là lời thoái thác thôi. Dẹp đi, loại người như người ăn nói lung tung, vừa ích kỷ nhất gan, cứu người không bằng cứu một con chó!” Đóa Nhan đứng bên cạnh cuối cùng nhin không nổi, bắt đầu tức giận với Vinh Tuệ Khanh.

Tâm tư Vinh Tuệ Khanh thay đổi thật nhanh, lập tức nói: “Vì vậy Tuệ Khanh mong muốn báỉ phu nhân làm thầy để học một chút bản lĩnh, sau đó có thể đi tìm tên hung đồ đã tàn sát gia đình Tuệ Khanh!” Nói xong tràn ngập chờ mong ngẩng đầu nhìn Đóa Linh phu nhân: “Phu nhân, người có bản lĩnh như vậy không? Có thể tìm hung thủ tàn sát gia đình Tuệ Khanh không?”

Đóa Nhan giận dữ, vọt đến bên giường Vinh Tuệ Khanh chỉ thẳng vào mũi cô mắng nhiếc: “Tuổi còn nhỏ mà đã nói lời bay bướm xảo quyệt, thật sự là khiến người khác khinh thường!”

Vinh Tuệ Khanh rưng rưng sắp khóc đến nơi, trưng ra bộ dạng vô cùng đau khổ đáng thương.

Đóa Linh phu nhân vội trách Đóa Nhan: “Nhan nhi, con làm càn rồi đó! Còn không mau xin lỗi Vinh cô nương?!” Mặt Đóa Nhan đỏ lên, giọng

nói bướng bỉnh chấp tay: “Xin lỗi!” Nói xong bèn xoay người phẩy tay áo, đi thẳng đến cửa chính.

Đóa Linh phu nhân gật đầu với Vinh Tuệ Khanh: “Cháu nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta bàn tiếp chuyện bái sư.” Nói xong liền đi ra ngoài. Đóa Linh phu nhân vừa đến cửa chính, cánh cửa ban nãy bị bà ta dùng Phong Tự Quyết đóng lại ngay lập tức mở ra. Trong phòng ngoài phòng hai tỷ đệ Đóa Nhan, Đóa Ảnh nhìn nhau đồng thanh nói: “Tránh ra!” Đóa Linh phu nhân trừng mắt nhìn hai người bọn họ, lạnh lùng nói: “Đi theo ta!” Sau đó dẫn hai người Đóa Nhan, Đóa Ảnh quay về phòng mình.

Bọn họ vừa mới rời khỏi tiểu viện Vinh Tuệ Khanh ở thì bốn đóa Ngọc Bích Liên từ trên không hạ xuống, chậm rãi chìm vào bốn góc dưới lòng đất của tiểu viện không phát ra một tiếng động.

Vừa về đến phòng của Đóa Linh phu nhân, Đóa Nhan đột nhiên thay đổi dáng vẻ vừa phẫn nộ ban nãy bằng gương mặt cười tươi với Đóa Ảnh: “Tỷ tỷ, vận khí của tỷ rất tốt đấy! Lần này chúng ta tìm được một Lôi linh căn hiếm có đấy!”

Đóa Linh phu nhân cũng mừng rỡ: “Lời của lão tổ không hề sai, lần này quả nhiên là cơ duyên lớn của Đóa gia chúng ta.”

Đóa Ảnh kinh ngạc: “Lẽ nào Vinh Tuệ Khanh kia lại có Lôi linh căn xuất sắc nhất trong Dị linh căn?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 19: Bị Giam Giữ

Đóa Linh phu nhân đặc ý nói: “Sơn trang Đóa Linh của chúng ta canh giữ ở đây năm trăm năm, cuối cùng cũng đợi được Dị linh còn xuất hiện.” Dứt lời bèn vỗ bả vai thon gầy của Đóa Ảnh, mỉm cười:

“Lôi linh căn không dễ tìm. Nghe lão tổ nói qua, đã ba ngàn năm qua ở Đại Sở này không có bị linh căn nào xuất hiện. Lần này xuất hiện lại chính là Lôi linh căn mạnh nhất trong Dị linh căn. Nếu so với một Thiên linh căn thì còn hiểm hơn rất nhiều! Con phải biết trân trọng cơ hội lần này, cùng ăn cùng ở, cùng tiến cùng ra với Vinh Tuệ Khanh. Ta cho con thời gian năm năm để con bắt chước con bé ấy giống như đúc, con có làm được không?”

Đóa Ảnh bĩu môi, khinh thường nói: “Con nha đầu nhà quê đó, đầu óc khờ khạo, đâu cần năm năm lâu như vậy? Ngắn thì nửa năm, dài thì một năm cũng đủ rồi.”

Đóa Linh phu nhân thu lại nụ cười, lắc đầu nói: “Con lơ là như vậy, ta thật sự không an tâm để con gánh vác nhiệm vụ có ý nghĩa trọng đại với Đóa gia chúng ta. Thôi được, ta phải truyền tin cho các nhánh khác của Đóa gia, để bọn họ đưa thêm nhiều cô nương Đóa gia qua. Lựa xem ai tư chất tốt nhất thì đến người đó hưởng diễm phúc này.” Đóa Ảnh sốt sắng níu ống tay áo Đóa Linh phu nhân, năn nỉ: “Tổ cô cô! Tổ cô cô! Người rõ ràng là tổ cô cô của Ảnh nhi cơ mà, sao lại đưa chuyện tốt này làm lợi cho người ngoài như vậy?”

Đóa Linh phu nhân hơi dùng lực rút tay áo từ tay Đóa Ảnh ra, sau đó bà ta xoay người ngồi trên sạp dài, bưng tách bằng ngọc đựng rượu ngon lên nhấp một ngụm rồi khẽ nói: “Đã là người tu chân thì khái niệm xa gần thân sơ không còn giống với người phàm. Con lớn lên bên cạnh ta lại không hiểu được điểm này, quả thật khiến ta vô cùng thất vọng.” Nói xong lại nhìn Đóa Nhan, hỏi: “Bên còn thì thế nào? Thăng nhóc Vị Thế Nguyên rất chất phác, chắc không có vấn đề gì chứ?”

Đóa Nhan cung kính trả lời: “Theo lời của tổ cô cô dặn dò, con đã học được bảy phần tính cách của Vi Thế Nguyên rồi. Chỉ cần thêm chút thời gian là có thể thay thế hẳn ta.” Nói xong lại hỏi: “Tổ cô cô, còn về phía Lâm Phiêu Tuyết có cần giữ lại để dự bị không?”

Sắc mặt của Đóa Linh phu nhân dịu xuống, gật đầu phẩy tay nói: “Như vậy cũng được, các con lui xuống đi. Nhớ kỹ không nên rút dây động rừng, bằng không ngoài việc phí hoài công sức ra còn có thể gây ra phiền phức không đáng có. Nếu các con không giữ mồm giữ miệng cho cẩn thận làm hỏng đại sự của Đóa gia, ta mặc kệ hai đứa là dòng chính hay dòng thứ, tất cả đều bị lôi ra làm kẻ gánh tội! Nghe thấy chưa?”

Đóa Ảnh và Đóa Nhan cảm như hén, vội vàng khom lưng dạ thưa rồi xoay người rời khỏi phòng của Đóa Linh phu nhân. Dọc đường đi Đóa Nhan thấp giọng khuyên bảo Đóa Ảnh: “Tỷ tỷ vẫn nên cẩn thận hơn một chút. Trong viện của tỷ bây giờ có hai người ở nên mình càng phải cẩn thận hơn.”

Mặc dù Đóa Ảnh là người nóng nảy hấp tấp nhưng không phải kẻ ngốc, nghe vậy cười bảo: “Ta biết đệ quan tâm Lâm Phiêu Tuyết. Yên tâm, ta sẽ không để người thương trong lòng đệ phải chịu uất ức đâu.” Đóa Nhan khựng lại, không nói gì thêm mà lặng lẽ trở về viện của mình. Sơn trang Đóa Linh dần dần chìm vào trong màn đêm, bắt đầu say giấc nồng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Vinh Tuệ Khanh tỉnh lại theo thói quen gọi một tiếng: “Mẹ...”

Không có ai trả lời cô.

Vinh Tuệ Khanh sững người trong giây lát mới chợt nhớ ra, mẹ của mình, còn có ông nội và cha đã không còn bên cạnh mình nữa rồi.

Là biển trời cách trở, là trời Nam đất Bắc xa xôi muôn trùng. Tất cả những điều này đều do lỗi của kẻ ác nhân cầm thú kia!

Vinh Tuệ Khanh cố nén đau xót và nước mắt sâu xuống đáy lòng, từ trên giường đứng dậy rồi đẩy cửa phòng đi ra ngoài. Vừa bước ra cô đã trông thấy một tiểu mỹ nữ mặc áo lông trắng tuyết đứng ở cửa tây sương, lặng lẽ đôi mắt nhìn sang bên này.

Vinh Tuệ Khanh bày ra dáng vẻ tươi cười, gật đầu với nàng: “Chào buổi sáng!” Tiểu mỹ nữ đó chính là Lâm Phiêu Tuyết. Nhìn thấy dáng vẻ của Vinh Tuệ Khanh, Lâm Phiêu Tuyết không khỏi kinh ngạc, có điều lập tức cười ngượng ngùng, chào lại với Vinh Tuệ Khanh: “Thất lễ rồi!” Lâm Phiêu Tuyết vừa lộ nét cười chẳng khác gì núi tuyết vạn dặm kết bằng bông nhiên nở rộ vô vàn sắc hoa muôn hồng ngàn tía cực kỳ xinh đẹp.

Vinh Tuệ Khanh cũng chỉ gật đầu khẽ cười chứ không bị sắc đẹp của Lâm Phiêu Tuyết mê hoặc. Cô trước kia từng được ngắm qua dung nhan xinh đẹp vô song của mẹ mình rồi, nên giờ nhìn những cô gái mỹ miều khác luôn cảm thấy họ chẳng thể bì kịp.

“Ta tên Lâm Phiêu Tuyết, người tên gì?” Thấy dáng vẻ Vinh Tuệ Khanh dễ nói chuyện, Lâm Phiêu Tuyết bước xuống bậc thang đi qua sân rồi đến cửa phòng bên Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười nói: “Ta là Vinh Tuệ Khanh, hôm qua được Đóa Linh phu nhân cứu về. Còn người? Là đại tiểu thư Đóa gia hả?” Lâm

Phiêu Tuyết cười cười, thấp giọng đáp: “Chúng ta giống nhau.”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc, tròn mắt hỏi: “Lẽ nào người cũng được cứu về?”

Lâm Phiêu Tuyết lắc đầu: “Qua một thời gian nữa người sẽ biết thôi.” Nói xong nàng thở dài, liếc mắt nhìn khoảng không phía trên bốn góc viện: “Ta thật sự muốn quay về. Ta muốn về nhà.”

Vinh Tuệ Khanh ngây thơ tiếp lời: “Muốn về thì về thôi. Cha mẹ và người thân của người đều ở đây sao?” Lâm Phiêu Tuyết bật cười, nói: “Tất nhiên bọn họ ở đây.” Dứt lời trên mặt lập tức mang đầy vẻ lo lắng: “Không nói nữa. Người mới thức dậy hả? Mau gọi thị nữ đến giúp người rửa mặt chải đầu, một lát sẽ đưa đồ ăn sáng đến.” Nói xong vén áo thi lễ rồi xoay người rời khỏi đồng sương của Vinh Tuệ Khanh. Vinh Tuệ Khanh dõi theo bóng lưng dần khuất xa của Lâm Phiêu Tuyết, đôi lông mày không tự chủ được nhíu lại.

Ban nãy Lâm Phiêu Tuyết muốn nói gì đó nhưng sau lại thôi, không biết nàng ấy có ý gì?

Nhưng Vinh Tuệ Khanh cũng biết mình mới vào sơn trang Đóa Linh, vừa hay có duyên gặp Lâm Phiêu Tuyết một lần, không nên thân thiết với người mới quen.

phòng mình ăn điểm tâm xong, Vinh Tuệ Khanh muốn đi ra ngoài một chút. Cô lớn lên ở sơn thôn, yêu thích tự do, lại tinh thông trận pháp nên cảm nhận phương hướng rất tốt. Mỗi khi đến một nơi mới, Vinh Tuệ Khanh đều thích tự mình dò đường để biết rõ bản thân đang ở nơi như thế nào.

Nhưng cô mới vừa bước đến công viên đã bị hai thị nữ ngăn lại. Họ cười với Vinh Tuệ Khanh rồi nói: “Vinh cô nương, người không thể ra ngoài.” Vinh Tuệ Khanh có chút mất hứng, nhíu mày hỏi: “Ta chỉ loanh quanh trong điền trang cũng không được sao?”

Hai người thị nữ trăm miệng một lời nói: “Sơn trang Đóa Linh không phải là nơi bình thường, không thể để người tự ý đi lung tung, mong Vinh cô nương đừng làm khó nô tỳ.”

Vinh Tuệ Khanh căn môi, từ cửa viện quay trở vào.

Nếu không cho đi ra ngoài thì cô cũng chỉ có thể đi lại trong sân mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh chậm rãi đi dọc theo chân tường một vòng, theo thói quen đo chu vi của viện mình đang ở. Sau khi đi một vòng, khóe mắt của Vinh Tuệ Khanh bất giác giật giật hai cái. Cô không nghĩ đến rằng một viện nhìn như trống không thế này mà lại ẩn giấu trận pháp.

Trong viện có trái thảm cỏ bao quanh. Bây giờ đang là mùa đông khắc nghiệt, thảm cỏ xanh biếc đã khô vàng. Thế nhưng trong thảm cỏ cô có thể thấy rõ, có một vài chỗ cỏ thấp bé và khô héo hơn nơi khác một chút nên chắc hẳn những nơi ấy thường xuyên có người qua lại. Nếu như đứng trên cao và nhìn xuống mấy chỗ cỏ khô bị giẫm trong viện, thì hoàn toàn có thể phát hiện ra đó chính là Bát Quái Phương Vị Đồ".

1 Bát Quái Phương Vị Đồ: Hình ảnh sắp xếp các quẻ bát quái thành một vòng tròn theo một trật tự nhất định. Rốt cuộc trong viện này có ẩn giấu cạm bẫy gì mà phải cần Cửu Cung Bát Quái để mở đường?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 20: Lâm Phiêu Tuyết

Lâm Phiêu Tuyết đẩy cửa sổ ra, bắt gặp Vinh Tuệ Khanh đang đứng gần người bên chân tường,

không nhìn được bên gọi: “Vinh cô nương, có muốn lại đây ngồi một chút không?” Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại thấy Lâm Phiêu Tuyết, nhớ tới lời nàng nói ban sáng trong lòng nảy sinh vài suy nghĩ khác thường, gật đầu cười nói: “Vậ làm phiền người rồi.”

Vinh Tuệ Khanh đi đến gian phòng của Lâm Phiêu Tuyết, đảo mắt quan sát một chút trong chớp nhoáng mới phát hiện ra bên trong được trang trí tinh xảo hơn phòng mình nhiều, hơn nữa xem mức độ sử dụng, nàng ấy ở đây chắc cũng một thời gian rồi. Nhưng dù vậy những thứ này vẫn kém hơn đồ đạc được bày biện trong phòng Đóa Ảnh nhiều. Lại nghĩ đến vị trí gian phòng của Lâm Phiêu Tuyết, cũng là sương phòng giống

mình, trong thoáng chốc Vinh Tuệ Khanh liền hiểu được lời Lâm Phiêu Tuyết nói trước đây “Chúng ta giống nhau” thật sự có ý gì. Lâm Phiêu Tuyết rót một chén trà cho Vinh Tuệ Khanh, đưa đến trước mặt cô, cười hỏi: “Vinh cô nương đi tới đi lui trong sân làm gì đấy?”

Vinh Tuệ Khanh chớp mắt, không hiểu hỏi lại: “Ta chỉ muốn ra ngoài đi dạo, nhưng các nàng ấy không cho ta đi ra ngoài. Lâm cô nương biết xảy ra chuyện gì sao?” Lâm Phiêu Tuyết lại cười: “Cũng có thể ra ngoài, chỉ là...” Lâm Phiêu Tuyết liếc mắt chính phòng của Đóa Ảnh: “Phải có đại tiểu thư Đóa Ảnh đi cùng thì người mới có thể đi ra ngoài.” “Làm sao người biết?” Vinh Tuệ Khanh nghi ngờ hỏi.

Lâm Phiêu Tuyết rủ mi, thấp giọng nói: “Ta chỉ nghĩ, đại tiểu thư Đóa Ảnh đã tìm được mục tiêu tốt hơn, vì vậy sẽ không cần đến ta nữa! Ta chỉ hy vọng, đại tiểu thư Đóa Ảnh có thể thả ta về nhà”

Lời nói này rất kỳ lạ.

Vinh Tuệ Khanh cũng buông ánh nhìn xuống, hai hàng lông mi cong dài như rẽ quạt che kín tâm tư nặng trĩu trong lòng cô.

“Quan hệ giữa Lâm cô nương với tiểu thư Đóa Ảnh rất tốt sao? Lâm cô nương, xin thứ lỗi cho ta mạo muội hỏi một câu, vì lý do gì mà người lại đến ở sơn trang Đóa Linh? Người ở đây làm gì? Lại ở đây bao lâu rồi?” Vinh Tuệ Khanh liên tục đặt câu hỏi không ngớt.

Lâm Phiêu Tuyết thở dài một hơi, thoạt nhìn cũng là một người thông minh, thoáng cái nắm bắt trọng yếu.

“Không giấu gì Vinh cô nương, nửa năm trước ta bị Đóa Linh phu nhân mang về đây. Ta vốn là con gái Lâm gia ở phủ thành Vĩnh Chương cách nơi này không xa. Nhà ta là nhà bán đậu hũ nhỏ, còn có một người anh và một người em trai. Bởi vì Đóa Linh phu nhân phát hiện ta có song linh căn, bằng lòng thu ta làm đồ đệ với ý muốn dẫn ta đi trên con đường tu chân. Vì thế cha mẹ tôi mới đồng ý để ta đến sơn trang Đóa Linh. Ta ở đây đã nửa năm rồi.” Lâm Phiêu Tuyết cười híp mắt trả lời từng câu một, sau đó nhắc tay cầm tách trà lên uống một ngụm.

Dáng vẻ Vinh Tuệ Khanh vô cùng hứng thú, nhìn Lâm Phiêu Tuyết từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên mấy lần, mới tấm tắc khen: “Vận may của ta cũng coi như không tầm thường, hôm nay lại có thể nhìn thấy nhân vật giống Thần Tiên rồi. Lâm cô nương, sau này người muốn phi thăng làm Thần Tiên sao? Bây giờ người đã đạt Trúc Cơ chưa?”. Sắc mặt Lâm Phiêu Tuyết trầm xuống, lắc đầu nói: “Trúc Cơ đâu dễ dàng như vậy? Ta ngay cả bái sư cũng chưa được chứ là...”

Vinh Tuệ Khanh nghe ông nội nói qua về con đường tu chân, cửa thứ nhất là Luyện Khí. cửa này chính là phải cảm thụ được linh khí giữa trời đất, hơn nữa có thể dẫn linh khí vào cơ thể, sau đó phạt căn tẩy tủy rồi mới có thể tẩy sạch bụi bặm, đi bước đầu tiên hướng tới Trúc Cơ. Luyện Khí có chín tầng. Chín là số của trời đất. Lấy chín làm đầu. Sau khi vượt qua chín tầng Luyện Khí sẽ đến giai đoạn Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh và Hóa Thần. Mỗi một giai đoạn có ba tầng, phân làm tiền kỳ (sơ kỳ), trung kỳ và hậu kỳ. Chia làm ba cũng vì dựa theo số chín, mục đích là để phù hợp với thần thông tạo hóa trời đất.

Cảnh giới sau Hóa Thần, ông nội của Vinh Tuệ Khanh không biết nên không có đề cập với cô. Mà bản thân Vinh Tuệ Khanh cũng không có hứng thú.

“Nói như vậy, chúng ta lại không giống nhau.” Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Ta không có linh căn, không thể tự chân. Tuy cũng muốn bái Đóa Linh phu nhân làm sư phụ, nhưng chắc chắn cái ta học được không giống với người.”

Lâm Phiêu Tuyết giật mình há hốc miệng, quan sát Vinh Tuệ Khanh từ trên xuống dưới, thốt lên: “Làm sao có thể? Làm sao có chuyện người không có linh căn được?!”

Vinh Tuệ Khanh không để tâm nhiều, chỉ cười cười nói: “Tại sao không có khả năng? Bản thân ta có linh căn hay không chả lẽ ta không biết?”

Lâm Phiêu Tuyết im lặng, chợt nhớ đến bốn đóa Ngọc Bích Liên nhìn thấy đêm qua, thậm chí còn có cả tiếng sấm chớp rền vang phát ra từ trong phòng Vinh Tuệ Khanh, cùng với vẻ mặt không giấu được vẻ vui mừng lúc đi ra từ phòng cô của Đóa Linh phu nhân. Nhiều dấu hiệu như vậy có thể khẳng định một điều Vinh Tuệ Khanh chắc chắn không thể là người không có linh căn.

“Phượng hoàng không đáp ở nơi không bảo vật, Đóa Linh phu nhân cũng là người như vậy. Bà ấy là người tu chân, từ trước đến nay đối với người không thể tu chân không có chuyện lựa lời. Vinh cô nương, xin thứ cho ta mạo muội một câu, người có thể có linh căn, hơn nữa còn là linh căn tốt vạn dặm hiếm có.” Lâm Phiêu Tuyết không thay đổi sắc mặt phân tích cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu đang muốn phủ nhận, nhưng trong giây lát chợt nhớ tới đêm qua trong lúc mình bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng đã thấy Đóa Linh phu nhân ngồi ở đầu giường, không biết làm chuyện gì. Hơn nữa, cô rõ ràng cảm nhận được có thứ gì đó dính dính từ trên trán chảy xuống, nhưng lúc mình lấy tay lau đi thì lại không thấy đâu nữa, giống như ảo thuật vậy.

Vinh Tuệ Khanh cau mày, nhìn Lâm Phiêu Tuyết không biết nên mở miệng như thế nào.

Lâm Phiêu Tuyết mỉm cười, lại nói: “Không phải người hỏi ta nửa năm nay đã làm gì sao? Ta kể người nghe, nửa năm nay ta vẫn cùng đại tiểu thư Đóa Ảnh gắn bó với nhau như hình với bóng. Trước khi người đến viện này, phần lớn thời gian ta đều ở cùng với Đóa Ảnh, cùng ăn cùng ở, cùng tiến cùng ra. Hai chúng ta giống như một cặp song sinh vậy, ngay cả giọng nói, dáng đi tư thế, biểu cảm trên mặt, đều càng ngày càng giống.” Trong lòng Vinh Tuệ Khanh nhất thời lên tiếng cảnh báo, hoài nghi hỏi: “Là người càng ngày càng giống tiểu thư Đóa Ảnh hay là tiểu thư Đóa Ảnh càng ngày càng giống người?” Lâm Phiêu Tuyết lần thứ hai thở dài, cầm khăn tay trắng như tuyết không ngừng phe phẩy trước mặt, trả lời đầy ẩn ý sâu xa: “Đương nhiên là tiểu thư Đóa Ảnh càng ngày càng giống ta, cho ta mười lá gan cũng không dám bắt chước giống tiểu thư Đóa Ảnh...”

Vinh Tuệ Khanh cúi đầu, yên lặng trầm ngâm, suy nghĩ từng lời Lâm Phiêu Tuyết nói. Nụ cười trên mặt Lâm Phiêu Tuyết ngày càng sâu. Đều là

người thông minh với nhau nên dễ nói chuyện hơn hẳn, có lẽ nếu bọn họ cùng nhau hợp tác thì còn có hy vọng chạy thoát khỏi đây.

Không khí trong phòng trầm xuống, lúc này chỉ còn nghe âm thanh nắp chén trà trong tay hai người chạm vào miệng tách. Qua một hồi, Lâm Phiêu Tuyết cười hỏi: “Vinh cô nương, ban này người đứng ở góc tường viện làm gì đấy?”

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một chút, đang định trả lời thì chợt nghe bên ngoài cửa truyền đến giọng của một thiếu niên: “Tuyết muội muội, Tuyết muội muội, muội có ở trong phòng không?”

Sắc mặt Lâm Phiêu Tuyết đột nhiên hiện lên nét vui mừng, vội vàng đứng lên nói: “Là Vị đại ca đến.” Một bên nói với Vinh Tuệ Khanh: “Vị đại ca là con của nhà hàng xóm nhà ta, từ nhỏ cùng ta lớn lên, sau này lại cùng nhau đến sơn trang Đóa Linh.” Một bên mở cửa phòng.

Vinh Tuệ Khanh tò mò nhìn sang, ai ngờ cô lại thấy người kia chính là thiếu niên hôm qua xuất hiện trong phòng mình - đại thiếu gia Đóa Nhan của sơn trang Đóa Linh.

“Tại sao lại là ngài? Vị đại ca đâu?” Lâm Phiêu Tuyết cuối cùng vẫn còn nhỏ, mặc dù thông minh nhưng sướng vui giận hờn đều hiện hết trên mặt.

Đóa Nhan cười, không cần mời tự vào. Trong dáng vẻ của cậu ta như thể đã quen lắm rồi, Đóa Nhan nói với Lâm Phiêu Tuyết: “Vi Thế Nguyên còn đang ngủ, ta ghé thăm muội một chút. Tuyết muội muội, giọng nói của ta có phải càng ngày càng giống Vi Thế Nguyên không?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 21: Hai Chiếc Lá

Vinh Tuệ Khanh trong lòng khê hắng giọng một tiếng khiến Lâm Phiêu Tuyết bừng tỉnh, giận dữ trên gương mặt cũng nhanh chóng biến mất, thay vào đó là ý cười dạt dào, chậm rãi nói: “Vi Thế Nguyên

là đồ đầu đường xó chợ, đại thiếu gia vốn xuất thân cao quý, tại sao lại muốn học hỏi từ loại người như Vi Thế Nguyên? Chẳng lẽ không sợ thua thiệt thân phận của mình hay sao?” Nàng quay đi lấy tay áo che miệng khê cười. Mặc dù Lâm Phiêu Tuyết chỉ là một cô bé nhỏ tuổi nhưng không vì thế mà che giấu nổi khuôn mặt khả ái của mình.

Đóa Nhan sững sờ giây lát sau đó mới mĩa mai cười: “Không biết Tuyết muội muội lại nhìn Vi Thế Nguyên bằng con mắt khác như vậy...” Nói xong, cậu ta không ngừng nheo mắt liếc trộm Lâm Phiêu Tuyết.

Lâm Phiêu Tuyết gắng nén cơn tức giận và buồn nôn trong lòng xuống, mỉm cười đang muốn mời Đóa Nhan vào trong nói chuyện thì bất chợt liếc mắt thoáng nhìn thấy một bóng người đang đứng ở trước cổng. Khi nàng tập trung nhìn lại lần nữa mới phát hiện ra đó là tiểu ca ca Vi Thế Nguyên, chính là thanh mai trúc mã cùng mình quen biết từ nhỏ đến giờ. Trên gương mặt của cậu ta không lấy một nét cười, si ngốc đứng bên cổng nhìn sang. Vi Thế Nguyên mặt không chút biểu cảm từ cổng đi tới, nhìn Lâm Phiêu Tuyết cười lạnh: “Hóa ra trong lòng Lâm cô nương, Vi Thế Nguyên ta chính là một kẻ đầu đường xó chợ. Hừ, Lâm đại gia, Lâm đại nương đều là người tốt vậy mà lại sinh ra đứa con gái thấy người sang bắt quàng làm họ như người! Thật khiến Lâm gia

mất mặt!” Dứt lời bèn quay về phía Đóa Nhan, trầm giọng thưa: “Đại thiếu gia, Lâm Phiêu Tuyết phẩm hạnh suy đồi, là một người gian xảo dối trá không xứng với đại thiếu gia!” Cậu ta ngừng lại một chút rồi nói: “Đại thiếu thư vừa mới đến viện của đại thiếu gia, nói rằng có chuyện quan trọng muốn bàn với đại thiếu gia!”

Đóa Nhan do dự, ánh mắt liếc qua Lâm Phiêu Tuyết cực nhanh. Sau khi thấy sắc mặt nàng trắng bệch, đôi môi mím chặt trong dáng vẻ vô cùng đau buồn thì không rõ trong lòng cảm thấy thế nào, bèn chấp tay sau lưng trả lời Vi Thế Nguyên: “Ta biết rồi. Chúng ta cùng về thôi!” Thế rồi cậu ta rời khỏi tây sương phòng của Lâm Phiêu Tuyết trước.

Vinh Tuệ Khanh bấy giờ từ trong phòng bước ra, đúng lúc trông thấy bóng lưng hai cậu thiếu niên cùng sóng vai đi đến cửa tiểu viện.

Cả hai người họ đều mặc y phục màu xanh, đội phương cân" giống nhau như đúc. Ngay cả ngẩng từ phía sau cũng thấy tần suất từng bước chân, cách nâng bước cao thấp xa gần đều giống nhau y hệt. Ngoại trừ việc Vi Thế Nguyên tương đối cao, Đóa Nhan mà so với cậu ta thì vẫn thấp hơn một chút. Còn tất cả các phương diện khác đều giống nhau trừ khuôn mặt ra. Tựa như hai phiến lá cùng mọc một cành, chỉ khác là một lá to, một lá nhỏ mà thôi!

1 Phương cân: Mũ đội đầu, khăn đội đầu thường được nho sinh thời xưa sử dụng. Vinh Tuệ Khanh thoáng chốc liền hiểu rõ, sau đó nghiêng đầu nhìn bộ dạng Lâm Phiêu Tuyết chợt nhớ ra vì sao lần đầu gặp nàng ấy lại có cảm giác quen mắt đến vậy. Hóa ra là nàng ấy cùng Đóa Ảnh giống nhau, mà Đóa Ảnh với Lâm Phiêu Tuyết chẳng khác gì Đóa Nhan và Vi Thế Nguyên. Trừ bỏ khuôn mặt ra thì cảm giác họ mang lại đều giống hệt.

Nói như vậy, nếu giờ có người cúi đầu sau đó để Đóa Ảnh và Lâm Phiêu Tuyết đứng trước mặt cùng nói chuyện với mình, thì chắc chắn họ sẽ cảm thấy đang trò chuyện không phải với hai người mà chỉ có một thôi.

Giống nhau đến mức độ này, rốt cuộc Đóa Linh phu nhân muốn làm gì vậy? Lâm Phiêu Tuyết không để ý tới Vinh Tuệ Khanh đã đi ra từ lúc nào, cứ ngây ngốc dõi mắt nhìn theo bóng lưng Vi Thế Nguyên cùng Đóa Nhan biến mất trước cửa viện, miệng lẩm bẩm: “Vi đại ca giận ta...”

Vinh Tuệ Khanh thầm than một tiếng. Không ngờ được ở nơi hung hiểm thế này mà Lâm Phiêu Tuyết còn có tâm tư để ý đến chuyện nhi nữ tình trường này, Vinh Tuệ Khanh bèn ở bên khuyên nhủ: “Lâm cô nương, vì ta là người ngoài nên trong mắt ta Vi đại ca của người không hề giận người. Chẳng lẽ người không nhận ra, huynh ấy làm vậy là để bảo vệ người sao?”

Lúc trước Lâm Phiêu Tuyết đứng trước mặt Đóa Nhan nói xấu Vi Thế Nguyên chỉ vì không muốn Đóa Nhan bắt chước Vi Thế Nguyên nữa. Còn Vi Thế Nguyên cũng không cố ý mắng mỏ Lâm Phiêu Tuyết, cốt chỉ để Đóa Nhan đừng nảy ra ý đồ xấu với Lâm Phiêu Tuyết, muốn cầu cho nàng ấy một con đường sống. Mặc dù không chắc chắn sẽ có hiệu quả, nhưng đối với hai người họ mà nói đó đã là việc tốt nhất có thể làm được rồi.

Vinh Tuệ Khanh đúng là người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn, chỉ nói một câu đã có thể khiến người trong cuộc tỉnh ngộ.

Hai gò má Lâm Phiêu Tuyết bỗng ửng hồng, nhỏ giọng nói: “Vinh cô nương, cùng ta đi ra ngoài sân một chút có được không?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu rồi cùng Lâm Phiêu Tuyết sánh bước ra khỏi phòng, sau khi đến khoảng sân bên ngoài liền chậm chậm dọc theo vách tường. “Vi đại ca là hàng xóm bên cạnh nhà ta. Huynh ấy lớn hơn ta ba tuổi, từ nhỏ đã rất tốt với ta, thậm chí còn tốt hơn cả đại ca ruột thịt. Thời điểm ta biết mình phải theo Đóa Linh phu nhân để tu chân, ban đầu khóc nháo không chịu. Thế nhưng Vi đại ca nghe vậy liền nói với phu nhân rằng, huynh ấy cũng muốn tu chân. Đóa linh phu nhân sau đó đã kiểm tra linh căn cho huynh ấy và phát hiện ra Vi đại ca cũng là song linh căn! Cho nên

đã đưa cả hai về sơn trang Đóa Linh.” Lâm Phiêu Tuyết khẽ thở dài, trong lòng vô cùng phiền muộn. “Ta ăn Tết xong sẽ lên mười tuổi. Còn người thì sao?”

Vinh Tuệ Khanh trả lời: “Tám tuổi. Đến tháng sáu năm sau mới lên chín.”

Lâm Phiêu Tuyết sững sốt một chút, cười cười: “Người nhỏ hơn ta hai tuổi mà giờ đã cao hơn ta nửa cái đầu rồi!”

Vinh Tuệ Khanh cũng mỉm cười đáp lại: “Vi đại ca của người lớn hơn người ba tuổi, vậy cũng lớn hơn Đóa Nhan ba tuổi. May mà chiều cao bọn họ không giống nhau, nếu không từ phía sau mà nhìn chắc chắn sẽ nhận nhầm người.”

Đóa Ảnh đã từng nói với Vinh Tuệ Khanh, Đóa Nhan và mình vốn là chị em song sinh. Mà Đóa Ảnh mới chín tuổi, so với Vinh Tuệ Khanh cũng chỉ hơn nửa tuổi mà thôi. Vì thế Đóa Nhan chắc chắn mới lên chín.

Lâm Phiêu Tuyết nhú mày, nhẹ giọng nói: “Tuệ Khanh, ta có thể gọi muội là Tuệ Khanh không?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Chúng ta giờ đã là người cùng trên một chiếc thuyền, không cần phải xa lạ như vậy!”

Lâm Phiêu Tuyết nhích người ghé bên tại Vinh Tuệ Khanh, dùng ống tay áo che đi miệng của mình rồi thì thầm: “Hôm nay ta nhận nhầm người. Khi Đóa Nhan gọi cửa, ta nghe thấy đã cho rằng đó là Vi đại ca. Cũng không biết Vi đại ca có thật sự không có thành kiến gì với ta hay không nữa!”

Vinh Tuệ Khanh nghe được không khỏi khiếp đảm, nghiêng đầu hỏi Lâm Phiêu Tuyết: “Tỷ biết chuyện gì đang xảy ra sao? Bọn họ rốt cuộc vì cái gì mà phải làm vậy?” Sắc mặt Lâm Phiêu Tuyết nặng nề lắc đầu, cổ

gắng thấp giọng hơn nữa: “Ta không nghĩ ra được.” Vinh Tuệ Khanh ngồi xuống bên chân tường, tiện tay từ dưới đất rút cái rễ khô quắt của đám cỏ dại lên nhìn. Sau đó cho vào miệng khê nhai, trầm ngâm nói: “Bọn họ muốn trở thành bản sao của hai người, chẳng lẽ là muốn thay đổi thân phận hay sao?”

Là ý đồ thay xà đổi cột, ly miêu hoán thái tử", vàng thau lẫn lộn?

Ly miêu hoàn thái tử: Theo truyền thuyết gian dân của Trung Quốc có thuật lại điển tích này như sau, năm ấy Lý Thần phi cùng Lưu hoàng hậu của vua Tống Chân Tông đều cùng lúc có thai. Khi cả hai hạ sinh, Lưu hoàng hậu sinh ra một công chúa chết yếu, còn Lý Thần phi sinh ra được một hoàng tử. Lưu hoàng hậu sợ hãi, bèn cùng hoạn quan trao con của Lý Thần phi bằng một con ly miêu, nói rằng Lý thị sinh hạ yêu nghiệt.

Lâm Phiêu Tuyết vốn ưa sạch sẽ, nhưng khi nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh tùy ý ngồi xuống như vậy cũng không tự chủ được bước tới ngồi bên tường, khê lắc đầu: “Không có khả năng. Thân phận của chúng ta vốn thấp kém, hoàn toàn không thể nào sánh được với thân phận đại tiểu thư, đại thiếu gia của sơn trang Đóa Linh bọn họ. Nếu thay thế chúng ta thì bọn họ có thể có được lợi ích gì?”

Vinh Tuệ Khanh thấp giọng cười đáp: “Thất phu vô tội, hoài bích có tội”. Biết đâu đây trong nhà hai người có thứ gì đó giá trị mà họ muốn có được, cần phải lợi dụng thân phận của hai người!”

? Thất phu vô tội, hoài bích có tội: Người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Ý chỉ những người có thứ quý giá trong người thì thường bị người khác ghen ghét, dòm ngó, hãm hại.

Lâm Phiêu Tuyết kinh ngạc liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh. Thật sự nàng không nhìn ra một cô bé thôn quê bề ngoài xấu xí như Vinh Tuệ

Khanh mà có thể nói ra được câu hay như vậy.

Lâm Phiêu Tuyết từ khi còn bé đã từng theo Vị Thế Nguyên đọc qua chút sách vở nên đương nhiên hiểu rõ đạo lý “Thất phu vô tội, hoài bích có tội”. “Như vậy cũng không thể được. Nếu muốn thay xà đổi cột, vàng thau lẫn lộn thì ít nhất phải thay đổi dung

mạo để trông thật giống chúng ta. Nhưng bọn họ rõ ràng chỉ chú trọng thần thái và khí vận, không hề chú trọng vẻ bề ngoài.” Lâm Phiêu Tuyết phủ nhận ngay quan điểm của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy cũng có lý, suy nghĩ một hồi lại nhớ ra những chuyện cũ ông nội từng kể cho mình nghe về giới tu chân bèn nói: “Chẳng lẽ bọn họ muốn đoạt xác?”

Lâm Phiêu Tuyết càng lắc đầu: “Tuyệt đối không phải.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 22: Đem Lòng Sinh Nghi

“Sao lại không phải?” Vinh Tuệ Khanh không khỏi kích động. “Không phải bọn họ khắp nơi đều bắt chước hai người sao?”

Lâm Phiêu Tuyết nhẹ giọng cười: “Muội nghĩ đi đâu vậy? Đầu tiên người có thể đoạt xác không phải là người bình thường, tối thiểu cũng phải tu sĩ Trúc Cơ. Cho tới bây giờ vẫn chưa nghe thấy người thường có thể đoạt xác. Đóa Ảnh và Đóa Nhan ngay cả Luyện Khí tầng một cũng không đạt được thì sao có thể đoạt xác thành công? Thứ hai, cứ coi như thủ đoạn của họ có thể che mặt trời cao, thật sự đoạt được xác người, vậy thì cần gì phải trăm phương ngàn kế bắt chước chúng ta? Không phải cứ dứt khoát cướp đoạt luôn là xong sao? Chắc không phải muốn thay vị trí chúng ta để đi làm con trai, con gái của người ta đấy chứ?”

Vinh Tuệ Khanh ngẫm lại cũng thấy đúng, nếu đại tiểu thư và đại thiếu gia của sơn trang Đóa Linh thật sự muốn đoạt xác thì cái họ muốn cũng là tư chất của Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thể Nguyên, chứ không phải thân phận của hai người. Nghĩ vậy xong liền thấy suy nghĩ của mình hơi sai, không khỏi ngượng ngùng: “Trí giả lo ngàn việc, ắt cũng có việc sai...” Nét cười của Lâm Phiêu Tuyết càng thêm tươi tắn. Nàng cực kỳ khoái tính cách của Vinh Tuệ Khanh, bỗng nhiên nàng cười phá lên, xoa xoa gương mặt xấu hổ của Vinh Tuệ Khanh: “Còn tự xưng là trí giả cơ đấy, đúng là không biết xấu hổ!”

Vinh Tuệ Khanh ngay lập tức cảm thấy dù mới quen Lâm Phiêu Tuyết nhưng đã thân thiết rồi, trong giây lát bỗng nhiên người qua cùng nàng nháo loạn từng phèo.

Hai thị nữ canh cửa nghe thấy tiếng vui cười ầm ĩ của hai cô nhóc trong viện đều có chút khinh miệt hừ một cái, cũng chẳng có hơi đâu mà vào xem xét bên trong.

Vinh Tuệ Khanh và Lâm Phiêu Tuyết trêu chọc một hồi mới từ dưới chân tường đứng lên, cùng nhau bước đến đồng sương của Vinh Tuệ Khanh.

“Phiêu Tuyết, buổi sáng ta qua bên tử uống trà, giờ đến lượt tử đến phòng ta dùng trà!” Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Phiêu Tuyết, tử có nhớ thời điểm Đóa Linh phu nhân tới kiểm tra linh căn cho tử như thế nào không?”

Lâm Phiêu Tuyết bèn kể lại toàn bộ sự tình lúc đó cho Vinh Tuệ Khanh nghe, bao gồm cả Bằng Ngọc Quân và chất lỏng đặc dính biết đổi màu bên trong đó nữa.

Vinh Tuệ Khanh càng nghe càng sợ, trong lòng vừa mừng vừa lo, nhất thời sợ hãi không biết nên nói gì bây giờ.

Nếu Lâm Phiêu Tuyết không lừa gạt mình thì chắc hẳn đêm đó Đóa Linh phu nhân đến cốt là để kiểm tra linh căn. Mà những gì cô cảm nhận được trong lúc ngủ say cũng không hoàn toàn là giả, nó quả thật có liên quan đến chuyện Đóa Linh phu nhân đã làm với mình. Lại nhớ tới dòng nước đông lạnh đặc quánh dính dính trên trán mình, Vinh Tuệ Khanh nâng tách trà đưa vào tay Lâm Phiêu Tuyết rồi thấp giọng hỏi: “Tử còn nhớ thứ nước đặc dính kia đem đến cảm giác gì không?”

Lâm Phiêu Tuyết nhú mày: “Không có cảm giác gì cả. Nó vốn nằm trong Bằng Ngọc Quân, không có chạm vào thì sao ta biết được có cảm giác gì?”

Vinh Tuệ Khanh càng thêm giật mình: “Vốn nằm trong cái ống kia? Sẽ không rò ra bên ngoài?” Lâm Phiêu Tuyết cười khanh khách: “Làm sao có thể rò ra được? Đây chính là pháp bảo, làm sao có thể để rò đây? Ta đã

nói với muội rồi, sơn trang Đóa Linh cách ba năm sẽ mở cửa một lần, chọn lựa những thiếu niên bất kể nam nữ có linh căn và tư chất tốt trong vòng năm trăm dặm quanh đây để đưa đến môn phái lớn tu luyện Tiên thuật! Ở nơi này đại danh của sơn trang Đóa Linh vô cùng lừng lẫy nổi tiếng!” Nói xong lời này, giọng điệu mang theo ý mỉa mai. “Nổi tiếng vậy sao?” Lâm Phiêu Tuyết đặt tách trà xuống: “Ở Đại Sở môn phái tu chân không nhiều, trước mắt môn phái có thể xếp hàng đầu cũng chỉ có hai. Một là Long Hồ Môn ngự trên núi Long Hồ cách đây không xa và hai là miếu hoàng gia Hoàng Vận Tự ở kinh thành. Nghe nói Đóa gia từng xuất hiện vài kỳ thi tu chân, nhưng để đạt được tới Trúc Cơ thì không nhiều. Ngoại trừ lão tổ đầu tiên của Đóa gia, bây giờ đã đạt đến Kết Anh. Riêng với Đóa Linh phu nhân kia vẫn đang ở Trúc Cơ. Còn với những anh tài khác của Đóa gia đều ở thời điểm Trúc Cơ liền bỏ mạng.”

“Làm sao tỷ biết tường tận như vậy?” Trong lòng Vinh Tuệ Khanh không khỏi dấy lên chút hoài nghi. Những việc như vậy không phải cứ muốn là có thể nghe được.

Lâm Phiêu Tuyết mỉm cười đáp: “Muội không cần nghi ngờ ta. Tất cả đều do đại tiểu thư Đóa Ảnh kể cho ta nghe, nàng ấy thật sự chỉ muốn kể hết tất cả những gì mình biết cho ta nghe vậy. Nếu như muội không tin thì cứ chờ mấy ngày nữa, nghe những lời nàng ấy kể với muội là sẽ biết ta nói thật hay giả.”

Vinh Tuệ Khanh không nói thêm gì, chỉ yên lặng cúi đầu dùng trà. Lâm Phiêu Tuyết thấy vậy bèn tạm biệt ra về.

Ở phủ thành Vĩnh Chương cách đó trăm dặm, trong biệt viện của Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngụy Nam Tâm có vài người đang phóng như bay tới báo tin.

Ngụy Nam Tâm không khỏi kinh hãi: “Đều đã chết? Không một ai còn sống?”

“Vâng thưa vương gia. Không biết trên núi Lạc Thần đã xảy ra biến cố gì mà từ một ngọn núi biến thành hai ngọn đè kín sơn cốc phía dưới. Dốc Lạc Thần cũng đã bị thiêu trụi hoàn toàn, thuộc hạ đã kiểm tra cẩn thận trăm dặm xung quanh, chỉ trừ có khu vực bị đỉnh núi đè lên là không có cách nào để thăm dò ra, còn lại đều đã điếm qua một lượt. Thuộc hạ tìm thấy mười ba thi thể, đều là người của chúng ta!” Người được phái đến núi Lạc Thần bẩm báo lại.

Ngụy Nam Tâm cau mày. Hai ngày trước ông ta có truyền lệnh cho thuộc hạ lưu lại ở Dốc Lạc Thần qua hạc giấy, muốn bọn họ giết Vinh Tuệ Khanh để diệt trừ hậu họa về sau. Nhưng một ngày một đêm trôi qua vẫn không thấy tin báo về, ông ta liền biết chắc đã có chuyện xảy ra nên phải một đội ra ngoài tìm kiếm. Kết quả là đám người được phái đi sau một ngày đều trở về nói rằng người ở đó đã chết hết, bao gồm cả thuộc hạ ông ta lưu lại ở Dốc Lạc Thần!

Ngụy Nam Tâm đứng lên rồi nói: “Các người cứ chờ ở đây, ta đi kiểm tra một chút!” Nói xong bèn đi vào trong phòng. Sau đó ông ta lấy kính Lưu Quang từ trong túi càn khôn ra, khẽ lướt nhẹ tay qua khiến mặt gương trong bỗng lóe lên một luồng sáng chói. Tiếp đến ánh sáng chậm chậm hiện rõ, lộ ra cảnh tượng ở Dốc Lạc Thần.

Trước kia núi Lạc Thần vốn chỉ có một đỉnh duy nhất, giờ đây quả thật đã biến thành hai ngọn núi liền kề nhau. Sau đó hình ảnh chợt thoát qua, xuất hiện bóng dáng của Vinh Tuệ Khanh vô cùng mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện những nơi cô bé ở lại không phải là phía sau núi Lạc Thần.

Ngụy Nam Tâm càng thêm nhú chặt đôi mày. Vào thời điểm ông ta còn là đại tướng quân theo chân Hoàng đế Đại Sở Nam chinh Bắc chiến tranh đoạt thiên hạ, đã phát hiện ra một huyết động từ thời xa xưa và tìm được món bảo bối này. Kính Lưu Quang có thể soi rõ mọi chuyện từ kiếp trước sang kiếp sau. Nếu dùng máu để lễ bái còn có thể dùng kính này để tìm người, chỉ cần kẻ đó còn sống thì kính Lưu Quang chắc chắn sẽ chỉ

giúp ông ta nơi ẩn náu của kẻ đó. Chính vì nhờ có bảo bối này, Ngụy Nam Tâm đã phò trợ Hoàng đế Đại Sở chém giết vô số kẻ địch, chưa từng thua trận nào.

Ấy vậy mà giờ bóng dáng của Vinh Tuệ Khanh trong gương lại mờ nhạt vô cùng, căn bản không thể nhìn rõ xem cô bé đang ở nơi nào. Rốt cuộc thế này là đã chết rồi hay vẫn còn sống? “Chẳng lẽ người có thể thoát khỏi bàn tay ta sao?” Ngụy Nam Tâm lẩm bẩm, sau đó cất kính Lưu Quang đi rồi bước ra ngoài nói với thuộc hạ: “Được rồi, ta đã biết. Người gọi thuộc hạ của mình trở về đi. Vừa rồi có mật tín từ kinh thành gửi tới muốn ta về đó một chuyến. Người kiểm tra rồi lên danh sách những thuộc hạ đã hy sinh trong nhiệm vụ lần này, sau đó gửi cho đại quân gia, hẳn sẽ gửi một phần trợ cấp thật hậu đến gia đình họ. Chỉ cần là người một lòng trung thành với ta, ta sẽ không để cho ai phải chịu thiệt thòi!”

Người bên ngoài thưa vắng một tiếng rồi lui xuống dưới viết danh sách.

Ngụy Nam Tâm đến phòng của Quán Phượng Nữ, mỉm cười nói với bà: “Vương phi, ngày mai chúng ta sẽ hồi kinh. Nàng có muốn gì không, nếu muốn gì thì cùng bản vương ra ngoài dạo một vòng?”

Quán Phượng Nữ nhú mày lắc đầu: “Ta không muốn ra ngoài, cảm thấy hơi mệt...”

Ngụy Nam Tâm đi đến và ngồi xuống bên cạnh bà, khẽ trêu đùa mấy câu: “Trở về sẽ tốt. Trở về ta sẽ xin Thánh thượng hạ chỉ, phong nàng làm phi. Ta vốn muốn tổ chức cho nàng một hôn lễ thật long trọng, nhưng ta lại sợ người khác trông thấy nàng sẽ muốn cướp nàng đi. Vì thế ta quyết định hôn lễ của hai ta cứ lẳng lặng mà cử hành thôi. Thần không biết, quý không hay cưới nàng về, có được không?”

Quán Phụng Nữ không bày tỏ thái độ gì, chỉ nằm nghiêng người trên giường, quay lưng về phía Ngụy Nam Tâm rồi khẽ đáp: “Tùy chàng.”

“Vậy thì được. Thay vì chọn ngày không bằng bất chợt, hôm nay động phòng hoa chúc, rồi ngày mai chúng ta lên đường hồi kinh! Người đâu! Mang trang phục của vương phi tới đây!” Ngụy Nam Tâm vui mừng cho gọi người hầu.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 23: Đường Ai Nấy Đi

Ngụy Nam Tâm đang đứng giữa biệt viện vang tiếng kèn trống rộn ràng vui vẻ cử hành hôn lễ, cuối cùng tâm nguyện trong lòng ông ta cũng đã được bù đắp xứng đáng. Có thể cùng người phụ nữ mình hằng tha thiết động phòng hoa chúc, một đêm nồng cháy ân ái, điên loạn đảo phượng.

1 Điên loạn đảo phượng: Âm chỉ việc nam nữ giao hoan. Quán Phượng Nữ sâu trong thâm tâm luôn cảm thấy Ngụy Nam Tâm rất xa lạ, không hề có sự quen thuộc của một vị hôn phu nên có. Thế nhưng bà không thể nào nghĩ thông nổi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Dù sao Ngụy Nam Tâm cũng đối xử với bà rất tốt, giữ đúng lời hứa đi cầu thánh chỉ sắc phong Quán Phượng Nữ làm vương phi. Sự coi trọng và yêu thương lớn nhất một người đàn ông có thể dành cho người phụ nữ chính là cưới nàng ấy làm vợ. Những câu đại loại như “danh phận cho người khác, nhưng tim ta thuộc về nàng” chỉ nên nghe rồi để đó thôi, chứ nếu coi đó là lời thật lòng thì quả ngu không ai bằng. Quán Phượng Nữ do dự một hồi, sau cùng cũng không đắn đo nhiều nữa. Mặc kệ thế nào, giờ bà đã là thê tử của Ngụy Nam Tâm, danh phận đã có, chưa kể tâm ý của người ấy dành cho mình cũng rõ mồn một có thể nhìn ra.

Sáng sớm hôm sau, Ngụy Nam Tâm sai đại quân sự quản lý biệt trang chuẩn bị một xe ngựa được làm từ gỗ Thiên Anh, ba tầng trong lẫn ba tầng ngoài đều được lót đệm bằng tơ hạc mềm mại vô cùng để đưa Quán Phượng Nữ trở lại kinh thành.

Chiếc xe ngựa này nhìn bề ngoài cũng không có gì khác những chiếc xe ngựa khác, ngoại trừ được chế tác cực kỳ cẩn thận khéo léo, cộng thêm

những chi tiết trang trí ở ngoài cũng rất xa hoa sang trọng.

Nhưng mà xe ngựa được làm bằng gỗ Thiên Anh còn có một công dụng đặc biệt khác, đó là có thể ngăn cản tu sĩ phóng thần thức thăm dò. Đương nhiên không phải tất cả thần thức của các tu sĩ phóng ra đều bị ngăn cách, bởi vì năm tuổi của gỗ Thiên Anh sẽ quyết định mức độ ngăn cản của nó. Cây Thiên Anh sinh trưởng vô cùng chậm chạp, nghe nói nó chỉ sinh trưởng trên một quốc đảo nhỏ ở vùng biển phía Tây. Ba ngàn năm ra hoa, ba ngàn năm kết quả, lại mất thêm ba ngàn năm để chín. Một cây Thiên Anh trưởng thành nghe đâu có thể ngăn cản thần thức thăm dò của tu sĩ Hóa Thần Kỳ. Chính vì công dụng thần kỳ của Thiên Anh nên nó đã trở thành cây thần dùng để phong thưởng cho tất cả tu sĩ trên khắp Đông Đại Lục. Đó cũng là nguyên do dẫn đến vô số cuộc giao tranh nổ ra giữa các tu sĩ. Sau này khi hòn đảo kia bị đại tu sĩ đánh chìm, theo đó toàn bộ cây Thiên Anh chìm sâu xuống đáy biển thì lúc đó mọi chuyện mới dừng lại.

Hiện tại nếu xét ở Đông Đại Lục, cây Thiên Anh trưởng thành không còn được tính với giá hoàng kim nữa, mà phải so với giá linh thạch cực phẩm. Vẫn như cũ, có tiền chưa chắc đã mua được.

Xe ngựa được chế tác bằng gỗ Thiên Anh của Ngụy Nam Tâm vốn chỉ là tận dụng được chút phế phẩm vớt từ dưới đáy biển lên mà thôi. Nhưng thân cây này cùng lắm mới chỉ sinh trưởng được tầm trăm năm tuổi. Đối với cây Thiên Anh mà nói thì nó chẳng khác gì một cây non. Cho nên xe ngựa của Ngụy Nam Tâm nhiều nhất có thể ngăn được thần thức của tu sĩ Kim Đan kỳ.

Nhưng chuyện này đối với Ngụy Nam Tâm mà nói cũng đã đủ rồi. Tu sĩ đạt tới Kim Đan ở Đại Sở đếm được trên đầu ngón tay, bản thân ông ta cũng là một trong số đó, chưa kể sư môn lại mạnh mẽ vô song. Mà thật ra ông ta làm vậy cũng chỉ muốn bảo vệ Quản Phượng Nữ. Nếu để cho người khác phát hiện ra thân phận thật của Quản Phượng Nữ, thì dù ông ta có năng lực mạnh mẽ đến mức độ nào cũng khó có thể bảo vệ được người ấy.

Trước khi rời đi, Ngụy Nam Tâm đã suy đi tính lại rất nhiều nên cuối cùng đành phải tạm thời buông bỏ ý định truy sát Vinh Tuệ Khanh. Cho tới bây giờ kính Lưu Quang chưa từng xuất hiện trường hợp mờ ảo như thế này. Nếu như còn sống thì ắt hẳn bóng dáng hiện ra bên trong sẽ rõ nét sáng tỏ. Còn nếu chết rồi thì hình ảnh chắc chắn sẽ biến mất. Với trường hợp có máu tim của một người thì có thể tìm ra kiếp trước lẫn kiếp này của người ấy không sai.

Chỉ có điều, ông ta không có máu tim của Vinh Tuệ Khanh mà chỉ có máu ở đầu ngón tay của mẹ cô bé là Quán Phượng Nữ. Bởi vì máu mủ liền thân, một giọt máu của Quán Phượng Nữ cũng đủ cho ông ta tìm ra tung tích của Vinh Tuệ Khanh. Đáng tiếc rằng nếu Vinh Tuệ Khanh phải đổi mặt với bước ngoặt sinh tử, bị đẩy vào đầu thai chuyển thế thì sau này ông ta cũng không thể tìm ra cô bé nữa. Bóng dáng mơ hồ trong kính Lưu Quang có phải đang muốn báo hiệu cơ hội sống của Vinh Tuệ Khanh đang rất mong manh hay không, Ngụy Nam Tâm không dám tự ý đoán bừa. Ông ta tính khi trở lại kinh thành sẽ đến thỉnh giáo trưởng lão sư môn một phen.

Cỗ xe ngựa Thiên Anh sang trọng lẳng lẳng chuyển bánh rời khỏi phủ thành Vĩnh Chương ở miền biên thùy phía Tây Bắc của Đại Sở, một đường chạy thẳng về kinh thành.

Trong lúc đó, có một cậu thiếu niên sơn thôn quần áo giản dị đi cùng một cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp quyền rũ tới phía trước sơn trang Đóa Linh với dáng vẻ cực kỳ mỏi mệt. Họ đến đây là muốn tham dự đại điển tuyển đồ ba năm một lần của sơn trang Đóa Linh.

Hai người đó chính là Đại Ngưu và Bách Hủy từ Dốc Lạc Thần mới tới.

Mặc dù rất nhiều người tu chân đến đây, những người có linh căn tốt lại hiếm thấy vô cùng. Giống như hai người Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thể

Nguyên vừa là hàng xóm của nhau, vừa đồng thời có linh căn thì ở Đông Đại Lục này cũng chỉ có một không hai.

Mấy chấp sự cao cấp của sơn trang Đóa Linh đang lười biếng cầm một mảnh Ngọc Đồng đơn giản, từng bước ướm trên thân những người đang xếp hàng tới thử kia.

Nếu Ngọc Đồng đổi màu, vậy có thể đi vào bên trong đền trang chờ đến lượt kiểm tra lần nữa. Còn không có thay đổi gì thì chứng tỏ kẻ đó không có linh căn, vậy khỏi cần tiếp tục xếp hàng làm gì cho mất công.

Đại Ngưu và Bách Hủy vô cùng thuận lợi tiến vào bên trong, tuy nhiên chưa phần khởi được bao lâu đã nhận được kết quả kiểm tra nói rằng, họ là tam linh căn. Mà bây giờ tiêu chuẩn của sơn trang Đóa Linh chỉ nhận song linh căn làm đồ đệ. Mặc dù tư chất của người có tam linh căn không thể nói là quá kém, thế nhưng xét ra cũng không tính là rất tốt. Chính vì vậy xin thông thả rời đi!

Bách Hủy nghe xong không khỏi biến sắc: “Có nhầm lẫn gì hay không? Linh căn của hân lại không phải vận dậm hiểm có sao?”

“Vận dậm hiểm có?” Người kia phì cười: “VẬY đại tiểu thư lần đại thiếu gia của chúng ta chắc chắn là kinh hãi thế tục! Đúng là ngựa không biết mặt mình dài! Ra ngoài! Ra ngoài đi!” Nói xong bèn giơ tay đẩy họ ra ngoài.

Đại Ngưu vội la lên: “Không phải các người ngay cả người không có linh căn đều nhận sao? Vì sao ngay cả tam linh căn như ta cũng không nhận? Thật là buồn cười!”

Nét mặt của quản sự sơn trang Đóa Linh đánh lại, kéo dài giọng nói đáp: “Người đang ăn nói hàm hồ gì vậy? Ta đi gọi người đến tận cho người một trận bây giờ! Ta đã nói với người, muốn sơn trang Đóa Linh nhận làm

đồ đệ thì ít nhất cũng phải là song linh căn. Dạng người như thế này, nếu muốn làm người hầu thì phu nhân chúng ta có thể suy nghĩ một chút!”

Đại Ngưu tức giận, lớn tiếng nói không thêm lựa lời: “Phu nhân các người bắt vị hôn thê của ta đi, ta tới đây muốn tìm nàng!” Giọng của Đại Ngưu oang oang, rớt cuộc cũng đã kinh động đến Đóa Ảnh và Đóa Nhan đang dùng điểm tâm thưởng trà ở trong phòng. Hai người bọn họ đến chỉ muốn điểm qua một chút để về có cái báo cáo với tổ cô cô.

Sau khi nghe có người kêu lên như vậy, hai người đều sửng sốt kinh ngạc. “Vị hôn thê? Là của Lâm Phiêu Tuyết hay Vinh Tuệ Khanh?” Đóa Ảnh trong chớp mắt đã kịp phản ứng, rón rén đi tới gần cửa, lẳng lặng vén rèm lên ngó ra bên ngoài.

“Nhất định là vị hôn phu của Vinh Tuệ Khanh tìm tới đây!” Đóa Ảnh quan sát dáng vẻ của Đại Ngưu bèn liên tưởng ngay tới cách ăn mặc quê mùa của Vinh Tuệ Khanh. Đúng là đúc cùng một khuôn mà ra! “Có cần nói một tiếng với tổ cô cô không? Hay cứ giết chết tên nhóc kia là được?” Đóa Ảnh dán mắt vào Đại Ngưu có chút không cam lòng, âm thầm liếc xéo hằm một cái.

Đóa Nhan vội nói: “Nhiều một chuyện chỉ bằng bớt một chuyện. Mấy thế loại râu ria không đáng nhắc đến thế này cứ coi như không nhìn thấy đi!”

Bách Hủy ở bên ngoài lúc này cũng lo sốt vó, liều mạng túm lấy góc áo của Đại Ngưu thấp giọng khuyên ngữ: “Huynh không muốn sống nữa sao?”

Đại Ngưu ngây người nhìn ánh mắt dữ tợn tóe lửa của gã quản sự trước mặt, không tự chủ được nhũn hết cả người ra. Hắn khẽ lẩm bẩm: “Đúng... Thật xin lỗi, ta nhận làm người!” Vừa dứt câu bèn quay thẳng đi ra ngoài.

“Đứng lại! Sơn trang Đóa Linh chúng ta không phải nơi người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!” Gã quản sự giận dữ quát một tiếng, ngay sau đó có mấy tên thuộc hạ chạy ra cản đường Bách Hủy và Đại Ngưu. Đại Ngưu mặt mày vàng vọt như màu đất, chỉ biết mím chặt môi thầm trách mình quá vội vàng hấp tấp để người khác bắt thóp được.

Bách Hủy vội vàng cười lấy lòng, sau đó lôi từ trong túi ra một ít bạc nhét vào tay gã quản sự rồi cầu khẩn: “Vị đại thúc này, chúng tôi vốn chỉ là nông dân bần hàn nên không hiểu lễ nghi trên dưới. Nếu có đắc tội với ngài, mong ngài bỏ quá cho!” Bách Hủy vừa nói, vừa lặng lẽ thi triển diệu thuật khiến đôi mắt sáng tỏ dần hiện lên tia quyến luyến mỉa mai hoặc nhìn về phía ông ta.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 24: Mị Thuật Cao Cấp

Bách Hủy vừa mới tiến vào giai đoạn Luyện Khí, nên cũng mới bắt đầu tu luyện mỹ thuật mà thôi. Có điều để đối phó với một tên quản sự người phàm không có tu vi thì vẫn thừa sức.

Quả nhiên gã quản sự không biết trong lúc bản thân lơ đãng đã bị đưa vào tròng. Khi ông ta nhìn vào đôi mắt mê hoặc đầy vẻ tội nghiệp của Bách Hủy, trái tim không kiềm chế được đập loạn xạ, chỉ cảm thấy nếu cô gái này muốn ông ta làm cái gì ông ta chắc chắn sẽ đáp ứng, cho dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ. Giọng điệu của gã quản sự lúc này bỗng chốc dịu xuống, kéo Bách Hủy sang một bên, lén lút nói: “Đúng là kẻ thức thời! Đương nhiên ta sẽ tha cho các người một con đường sống. Nếu người coi trọng tiểu tình lang của mình thì đừng hành động theo cảm tính lần nữa. Đắc tội phu nhân nhà ta, bảo đảm đến xương cốt các người cũng không còn!”. Thấy sắc mặt quản sự đầy vẻ quan tâm lo lắng, Bách Hủy vừa đắc ý vừa mừng rỡ. Lúc cô ta sắp chết mới biết được mị thuật trên đời cũng phần làm nhiều loại. Kiếp trước cô ta tu luyện loại kém nhất, chính là loại mị thuật kích thích đàn ông chỉ muốn hợp hoan cùng mình.

Còn mị thuật cao cấp thật sự sẽ khiến đàn ông một lòng một dạ với cô ta. Giống như cô ta muốn bọn họ lao vào chỗ chết thì bọn họ cũng sẽ cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng. Đó chính là sự khống chế tuyệt đối từ thần hồn đến tình cảm, chứ không chỉ gói gọn trong việc hoàn lạc xác thịt nữa, vì đó chỉ là thứ yếu thôi.

Đợi đến lúc mị thuật kiếp này của cô ta thành công, chỉ cần ban cho những gã đàn ông này một nụ cười cũng đủ để bọn họ vào sinh ra tử vì

mình. Còn thể loại thái bỏ cặn bã trên giường kia thì đương nhiên không đáng nhắc tới. Dù sao những kẻ đàn ông được cô ta dùng để thái bổ cũng có lợi ít nhiều.

Thái bổ: Thường chỉ nam tu được dùng để bổ sung Dương khí trong quá trình giao hợp với nữ tu.

Đối với tất cả các công pháp tu chân cao cấp nhất, bất kể chính tà đều có một điểm đặc thù như nhau. Đó chính là chú trọng sự cân bằng và điều hòa trong mối liên kết giữa hai cực m Dương. Nên biết rằng, chỉ có Dương khí không thể sinh sản, chỉ riêng m khí chẳng thể kéo dài. Bởi hai cực này đều cực kỳ bá đạo ngang ngược, nếu chỉ chăm chăm để ý đến những công pháp có lợi cho mình thì về sau nhất định sẽ gây ra phản phệ vô cùng mãnh liệt, rốt cuộc tất cả công sức đều đổ sông đổ biển.

Tu chân, suy cho cùng là phải đạt được trạng thái cân bằng trong mối liên kết Thiên Nhân hợp nhất. Như vậy mới có thể thật sự tu thành đại đạo, thọ cùng trời đất.

Người phàm tu chân, ngoại trừ phải phá bỏ ràng buộc thân thể, còn phải đấu tranh với chính tâm ma của bản thân. Chẳng khác nào đi dây trên vách đá, khiêu vũ trên mũi dao, mặc dù quá trình cực kỳ đau đớn nhưng trong lòng vẫn vui sướng không thôi.

Bách Hủy rất may mắn. Sau khi sống lại, chuyện đầu tiên cô ta làm chính là đi đến nơi cất giấu công pháp mị thuật cao cấp nhất trong truyền thuyết và nhanh tay sở hữu được nó.

Đời này, cô ta không muốn mình phải mất công đi vòng vo nhiều nữa.

Nhìn Đại Ngưu bên cạnh, ý cười của Bách Hủy càng sâu. Đối với mị thuật mà nói, song tu là điều tất nhiên phải có rồi. Nhưng song tu với ai lại phải chú trọng kỹ lưỡng. Giống như uống thuốc vậy, thể chất mỗi người không hề giống nhau, thuốc có hiệu quả với người này nhưng chưa chắc đã

có hiệu quả với người khác. Song tu cũng như thế, nếu như tìm không đúng người đàn ông mình muốn tìm thì chẳng khác nào uống nhầm thuốc, có thể dẫn đến hậu quả chết người. Hơn nữa đàn ông thái bổ không phải càng nhiều càng tốt. Giống như linh căn vậy, linh căn càng nhiều thì càng vô dụng. Khi bọn họ đứng trên đất Đông Đại Lục này, thời đại vọng tưởng ngũ linh căn có thể nghịch thiên đã qua rồi...

Cùng đạo lý như vậy, nếu đối tượng thái bổ càng nhiều thì linh lực hấp thu càng tạp, ngược lại nó sẽ gây ảnh hưởng không tốt với việc tu luyện. Cái câu đối tượng thái bổ càng nhiều càng tốt thật ra là một nhận thức sai, thậm chí có thể khiến người khác thiệt hại không nhẹ. Bởi vì có được công lực như thế sẽ dần dần khiến tu sĩ tu theo lối thái bổ mị thuật sa vào con đường lạc lối, làm cho bọn họ ngày càng xem trọng hoan lạc thân thể mà quên đi ý định tu luyện ban đầu, cuối cùng đều bị tẩu hỏa nhập ma. Kiếp trước của Bách Hủy, chính là khó tự kiềm chế bản thân trầm mê vào con đường ham muốn xác thịt, sau cùng cạn kiệt sức lực trong lúc giao hoan mà chết.

Lúc sắp chết cô ta mới biết nguyên do do đâu mà công pháp bản thân tu luyện luôn ở cấp thấp...

“Cô nương, người còn thất thần ra đây làm gì? Mau đi đi! Phu nhân của chúng ta có tai mắt ở đây...” Vị quản sự cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Vốn tuổi mình không còn trẻ nữa, nhưng đối với Bách Hủy lại có cảm giác vì cô ta thịt nát xương tan cũng chẳng hề gì. Lúc này thấy Bách Hủy ngây người chôn chân một chỗ, ông ta lại vì cô ta mà cảm thấy lo lắng khôn nguôi, đành cố gắng mở cánh cửa đang đóng chặt phía sau mình.

Nhớ đến thủ đoạn của Đóa Linh phu nhân, Bách Hủy không khỏi rùng mình. Cô ta vội vã cảm tạ gã quản sự rồi kéo tay Đại Ngưu chạy một mạch ra khỏi sơn trang Đóa Linh, khởi hành suốt đêm, chạy về phủ thành Vĩnh Chương.

Ở trong phòng Đóa Ảnh thấy hết tất cả, bữu môi khinh thường nói: “Vinh Tuệ Khanh đã quê thì chớ, hôn phu của nàng ta còn quê không để đâu cho hết. Nàng ta làm sao có thể đính hôn với một người sợ chết như vậy chứ?” Đóa Nhan bên cạnh nói bóng gió: “Ích kỷ lạnh bạc, tham sống sợ chết mới có thể đắc thành đại đạo. Tỷ có thấy nam tử hán nhiệt huyết nào có thể bình an sống đến già không? Tỷ đừng xem thường vị hôn phu của Vinh Tuệ Khanh, nói không chừng sau này người ta có thể thành đại tu sĩ đó!”

Đóa Ảnh tức giận muốn phản bác lại nhưng cuối cùng không nói nên lời. Cô nàng chỉ biết run người cả buổi, sau đó cười nói: “Đệ nói đúng. Cũng phải thôi, nếu không ích kỷ lạnh bạc thì làm sao có thể đắc thành đại đạo?”

Hai người ở đây chờ cả buổi, sau khi nghe xong quản sự bẩm báo lần này không tuyển được người có song linh căn trở lên thì họ nhanh chóng trở về báo lại với Đóa Linh phu nhân.

Đóa Linh phu nhân cũng không để ý.

Người tu chân không phải rau cải trong vườn, đâu phải cứ muốn cái gì thì có cái đó? Năm nay sơn trang Đóa Linh bọn họ thu được ba người có linh căn tốt đã là may mắn trời cho rồi. “Ta cũng biết đại diện chọn đồ đệ năm nay chỉ làm cho có. Nhưng ở nước Đại Sở, địa vị của sơn trang Đóa Linh chúng ta không phải hạng thường, đành phải tổ chức có lệ cho họ nhìn một chút. Nếu chọn xong rồi thì bảo quản sự dán thông báo, để những ai quan tâm ba năm sau hãy đến.” Đóa Linh phu nhân phân phó xong lại dặn Đóa Ảnh: “Nhất định phải ở cùng Vinh Tuệ Khanh, học theo con bé ấy thật tốt. Ta phải bế quan nửa năm để chuẩn bị nghi thức nhập tu cho Đóa Nhan. Trong nửa năm này, hai con toàn quyền phụ trách việc ở sơn trang Đóa Linh, không được phép phạm sai lầm. Có nghe thấy không?”. Đóa Nhan học theo Vi Thế Nguyên cũng đã không khác nhau là bao rồi. Sau nửa năm chắc chắn có thể hoàn thành đại sự.

Đóa Ảnh và Đóa Nhan đồng thanh trả lời, cùng dỗi mắt nhìn Đóa Linh phu nhân xuyên qua bức tường, đi vào bên trong một mật thất được thiết kế ẩn sau phòng nghỉ của bà ta.

Đây không phải lần đầu tiên Đóa Linh phu nhân bề quan nên Đóa Ảnh và Đóa Nhan chẳng lấy gì làm lạ. Hai người cùng thương lượng một chút, sau đó mỗi người đảm nhiệm một chức vụ quản lý riêng.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh thấp thỏm không yên. Cô được Đóa Linh phu nhân cứu về từ Dốc Lạc Thần, vốn dĩ muốn theo Đóa Linh phu nhân học một ít bản lĩnh. Nhưng sau khi nghe Lâm Phiêu Tuyết nói thì rõ ràng Đóa Linh phu nhân không hề có ý tốt, nghĩ đến đây cô lại do dự không thôi. Mỗi ngày đều êm ả trôi qua mà Đóa Linh phu nhân lại không thấy tầm hơi đâu hết.

Đóa Ảnh nói, tổ cô có của mình ra ngoài thăm lão tổ Đóa gia một chuyến. Lão tổ chính là tu sĩ duy nhất của Đóa gia đạt tới Nguyên Anh, năm nay bà đã một ngàn tuổi rồi.

Nghe Đóa Ảnh nói như thế, trong đầu Vinh Tuệ Khanh không tự chủ xuất hiện hình ảnh Hắc Sơn lão yêu? tóc trắng xóa mặt đầy nếp nhăn...

? Hắc Sơn lão yêu: Là một nhân vật trong Thiên Nữ U Hồn. Nguyên hình của Hắc Sơn lão yêu là một ngọn núi đen khổng lồ, trải qua tu luyện mà thành tinh. Nó có hơn một ngàn năm đạo hạnh, ít người có thể địch lại.

Một ngàn tuổi, không biết già đến mức nào rồi?

Đóa Ảnh nghe xong, ôm bụng cười lớn, nói với cô: “Tổ cô của ta cũng hơn tám mươi rồi, muội cảm thấy người già sao?”

Vinh Tuệ Khanh thành thật lắc đầu: “Không già chút nào, nhìn dáng vẻ người cùng lắm mới hai tám hai chín tuổi thôi.” Sau đó uyển chuyển hỏi

Đóa Ảnh: “Đóa Linh phu nhân khi nào quay về? Lão tổ Đóa gia có về cùng không?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 25: Vô Tình Gặp Được

Đóa Ảnh mỉm cười, lảng tránh sự thăm dò của Vinh Tuệ Khanh, chỉ nói: “Lão tổ Đóa gia chúng ta cũng là phụ nữ, mà nữ giới thì ai chẳng chú trọng nhất chính là ngoại hình. Ta nói muội nghe, lúc ta còn nhỏ gặp lão tổ một lần, nhìn bà còn trẻ hơn cả tổ cô cô nữa đó!” Không đề cập đến câu hỏi vừa rồi của Vinh Tuệ Khanh.

“Thật như vậy sao?” Vinh Tuệ Khanh sợ rằng mình sẽ đẩy lên sự nghi ngờ của Đóa Ảnh, chỉ đành hít vào ngậm khí lạnh, bày ra dáng vẻ ngây thơ vô tư: “Người tu chân đều không già đi sao?”

Đóa Ảnh nghĩ một chút: “Không phải người nào cũng vậy. Nữ tu phần lớn đều chú trọng ngoại hình hơn, còn nam tu thì không quan trọng mấy, có người để tâm có người lại không. Nhưng nói đi nói lại, đối với người tu chân mà nói, thân thể này chẳng qua cũng chỉ là một lớp vỏ bọc bên ngoài, có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.” Vinh Tuệ Khanh nhìn Đóa Ảnh cười nói: “May mà muội không tu chân, bằng không thật sự khó chinh”

Đóa Ảnh cười cười nói theo: “May mà ta không tu chân, bằng không thật sự khó chinh.” Thanh điệu và giọng nói đã gần giống với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh giật mình, hỏi: “Vì sao tiểu thư không thể tu chân chứ? Chẳng lẽ tiểu thư cũng không có linh căn?”

Đóa Ảnh ngẹn lời, không tiếp tục bắt chước giọng điệu của Vinh Tuệ Khanh nữa mà nhìn trái phải nói: “Hôm trước nghe muội nói muốn đi ra

ngoài chơi, có muốn đi điền trang với ta không?”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh muốn đi. “Tốt quá! Chúng ta rủ Lâm cô nương đi chung nha!” Vinh Tuệ Khanh rất vui vẻ, không chờ Đóa Ảnh nói tự bản thân đã chạy đến cửa phòng rồi lớn tiếng gọi với sang phòng đối diện: “Lâm cô nương, đại tiểu thư Đóa Ảnh muốn dẫn chúng ta đi dạo!” Đóa Ảnh không vui nhưng không thể tức giận với Vinh Tuệ Khanh, sắc mặt phía sau Vinh Tuệ Khanh nhất thời lạnh đi.

Mấy ngày nay Lâm Phiêu Tuyết liên tục trốn trong phòng không ra ngoài. Nghe giọng nói của Vinh Tuệ Khanh, Lâm Phiêu Tuyết mỉm cười, nhanh chóng chạy đến cửa phòng, trả lời: “Cảm ơn đại tiểu thư!” Rồi bước đến cửa phòng Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh và Lâm Phiêu Tuyết nắm tay nhau đi tới.

Sắc mặt Đóa Ảnh đã khôi phục bình thường, thấy dáng vẻ thân thiết của Vinh Tuệ Khanh và Lâm Phiêu Tuyết, Đóa Ảnh chỉ mỉm cười: “Vậy chúng ta cùng đi nhé!”

Một mình Đóa Ảnh đi phía trước, Vinh Tuệ Khanh và Lâm Phiêu Tuyết cách nửa bước đi phía sau cô nàng, không xa không gần. Những đoạn đường này bên trong sơn trang Đóa Linh, Lâm Phiêu Tuyết đã đi qua rất nhiều lần với Đóa Ảnh. Nàng cũng từng đề cập với Vinh Tuệ Khanh, nói rằng đường ở sơn trang Đóa Linh không biết xây dựng ra sao mà chỉ cần không có người dẫn đường thì chắc chắn bọn họ sẽ không thể ra ngoài nếu tự thân vận động.

Vinh Tuệ Khanh không trả lời. Nếu như cô đoán không sai, toàn bộ sơn trang Đóa Linh chắc chắn là xây dựng dựa trên nguyên tắc của trận pháp. Các con đường, căn nhà, hoa viên, hồ nước, núi nhỏ hay các dãy hành lang quanh co khúc khuỷu trong này đều là một phần của trận pháp.

Trên đời này, người hiểu trận pháp không nhiều. Trận Pháp Sư tài giỏi thật sự đều là đối tượng được bảo vệ quan trọng trong môn phái tu chân lớn, hơn nữa Trận Pháp Sư chú trọng truyền thừa. Nếu không có sự phụ mở đường dẫn lối nhập môn mà chỉ dựa vào sức mình tự mày mò tìm tòi thì không thể thành công.

Mặc dù ông nội chưa từng nói với Vinh Tuệ Khanh ông được truyền thừa từ nơi nào, cũng không nói lại lịch của gia đình họ, nhưng Vinh Tuệ Khanh đoán chừng ông nội mình có lẽ là một Trận Pháp Sư của một môn phái lớn nào đó. Về phần tại sao ông đến một sơn thôn như Đốc Lạc Thần nhỏ bé hoang vắng này ẩn cư thì không biết được.

Mặc dù sơn trang Đóa Linh được xây dựa theo trận pháp, ở trong mắt người không nghiên cứu như Lâm Phiêu Tuyết thì vô cùng tinh xảo, nhưng trong mắt Vinh Tuệ Khanh, toàn bộ trận pháp này vô cùng qua loa thô sơ, chỉ có thể lừa được kẻ phàm không hiểu gì về trận pháp mà thôi. Đối với hầu hết tu sĩ có tu vi mà nói, sơn trang này không được tính là quá khó phá giải.

Vinh Tuệ Khanh cau mày, có một số việc dường như đã loáng thoáng ngay trước mắt, nhưng còn thiếu một bước mấu chốt, cô không có cách nào liên kết các manh mối lại với nhau.

Đóa Ảnh đi chậm chậm ở phía trước, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Vinh Tuệ Khanh và Lâm Phiêu Tuyết.

Nàng ta nhìn ra, dáng vẻ không yên của Vinh Tuệ Khanh, chính là không nhìn ra ảo diệu của sơn trang Đóa Linh.

Trong lòng Đóa Ảnh xem thường, ngược lại chú ý vào Lâm Phiêu Tuyết.

Lâm Phiêu Tuyết vẫn giống trước đây, cố gắng nhớ các con đường quanh co khúc khuỷu trong điền trang, nhưng trước giờ chưa từng thành

công. Nàng biết mình không ngốc, lúc đọc sách xem qua là nhớ. Trước đây lúc ở phủ thành Vĩnh Chương, đường lớn ngõ hẹp hay đi phức tạp hơn ở đây nhiều mà bản thân chưa từng bị lạc đường. Nhưng ở đây, nàng lại không cách nào nhớ nổi đường đi nước bước trong điền trang này.

Tình hình bên Vị Thế Nguyên cũng như vậy.

Sự nôn nóng trong lòng Lâm Phiêu Tuyết không khỏi bộc lộ ra ngoài vài phần, nàng tràn ngập hy vọng nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh.

Ánh mắt Vinh Tuệ Khanh lơ đãng, cử chỉ thong dong, trong bộ dạng nhàn nhã như đi tản bộ chứ không hề có chút biểu hiện nào về việc tìm ra đầu mối.

Lâm Phiêu Tuyết thở dài, yên lặng cúi đầu. Lẽ nào bọn họ thật sự không trốn thoát được sao? Nếu như nàng đoán không sai, đợi đến lúc Đóa Linh phu nhân trở lại chính là ngày chết của bọn họ...

Nụ cười trên khóe miệng Đóa Ảnh ngày càng sâu. Cho rằng đi tản bộ trong điền trang một chút thì sẽ phát hiện đường đi ra ngoài? Bọn họ quá ngây thơ rồi...

Chỉ đi một đoạn đường ngắn, Vinh Tuệ Khanh đã nhìn rõ toàn bộ trận pháp của sơn trang Đóa Linh, chẳng qua là một trận Ngũ Hành đơn giản thôi. Nhưng điều làm cô ngạc nhiên chính là mắt trận của toàn sơn trang lại không phải ở viện của Đóa Linh phu nhân mà là ở viện của ba người bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh tinh thông quy luật trận pháp, biết nơi thường được dùng làm mắt trận chắc chắn phải là nơi Trận Pháp Sư dễ điều khiển nhất. Có nơi nào dễ điều khiển hơn so với nơi ở của bản thân chứ?

Nhưng sơn trang Đóa Linh lại dùng tiểu viện Vinh Tuệ Khanh bọn họ ở làm mắt trận. Lẽ nào trong viện của bọn họ đang ở có điều gì bất thường?

Đột nhiên Vinh Tuệ Khanh nhớ đến thảm cỏ trong viện bị người giẫm lên Cửu Cung Bát Quái Đồ... Ngoài mắt trận còn có trận pháp. Vậy mắt trận này chắc hẳn có điểm đặc biệt!

Vinh Tuệ Khanh càng nghĩ càng kích động, trên gương mặt lại ngơ ngơ khờ khạo, căn bản đối với đường đi của sơn trang Đóa Linh không hề hứng thú, chỉ muốn đi về.

Quẹo qua một hành lang, đột nhiên Lâm Phiêu Tuyết “a” lên một tiếng, kéo cánh tay của Vinh Tuệ Khanh chỉ vào một căn nhà tranh cách đó không xa, thấp giọng nói: “Căn nhà tranh này rất kỳ lạ, chưa gặp qua bao giờ.”

Đóa Ảnh cười cười. Căn nhà tranh này luôn ở đây chỉ là Lâm Phiêu Tuyết trước giờ không nhớ mà thôi. Mỗi lần thấy căn nhà tranh này, Lâm Phiêu Tuyết đều nói như vậy, Đóa Ảnh nghe tới thuộc luôn rồi.

Vinh Tuệ Khanh nheo mắt, nhìn căn nhà tranh một chút cũng hiểu được có hơi kỳ lạ.

“Đại tiểu thư, chúng ta qua xem một chút nha?” Lâm Phiêu Tuyết dò hỏi.

Đóa Ảnh lắc đầu: “Căn nhà tranh mà thôi, có gì đâu mà xem? Cũng chả có ai ở đó, chúng ta đi thôi.” Giống như muốn phản bác lại lời của Đóa Ảnh, bên trong nhà tranh đột nhiên “cạch” một tiếng, tiếng mở cửa vang lên.

Một chàng trai áo xám từ bên trong đi ra, nhìn bọn họ bên này, khẽ vuốt cằm đầy hàm ý.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 26: Lập Kế Hoạch

Chàng trai đó hơn hai mươi tuổi, vóc người cao lớn thon gầy, ngũ quan trên mặt thoát nhìn bình thường, không có điểm nào xuất sắc, nhưng khi kết hợp với nhau lại khiến người khác phải nhớ đến

tám chữ “khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc”. Y hiền hòa dịu dàng, không màng danh lợi, thanh tao trong sạch như tiên hạ phàm. Nhất là đôi mắt sáng tỏ trắng đen rõ ràng, chỉ phản chiếu hồng trần dơ bẩn, phàm trần bất trị, làm người ta có cảm giác tự ti mặc cảm. Y ngẩng đầu, lơ đãng nhìn về phía bên này một chút thôi cũng đủ khiến tâm tình ba cô bé chưa hiểu sự đời nhộn nhạo thẹn thùng.

Một lát sau, Lâm Phiêu Tuyết là người đầu tiên định thần lại. Lâm Phiêu Tuyết sớm đã có người trong lòng, lúc này chỉ vô cùng ngạc nhiên năng lực ảnh hưởng của người đàn ông này. Vinh Tuệ Khanh cười tự giễu một cái, trong lòng làm cái mặt quỷ rồi vén áo hành lễ với chàng trai đằng xa kia.

Chàng trai kia cũng chấp tay hành lễ lại với Vinh Tuệ Khanh, bước đi đến chỗ bọn họ. Lâm Phiêu Tuyết cũng hành lễ. Trên mặt Đóa Ảnh đỏ bừng, vội chạy đến bên người chàng trai, lo lắng hỏi: “Sao chàng lại ra đây? Lỡ để tổ cô cô biết được, chàng còn muốn sống hay không?” Đóa Ảnh hơi ngửa đầu nhìn chàng trai, cắn môi dưới do dự một hồi lại hỏi: “Bệnh của chàng đỡ chưa?” Dáng vẻ cô nàng quan tâm tỏ ra đầy thân thuộc.

Chàng trai khẽ mỉm cười, lập tức khiến ánh sáng xung quanh âm đạm trong giây lát. Bấy giờ khuôn mặt bạn này cho rằng bình thường kia bỗng

sinh động lên không ít khiến Vinh Tuệ Khanh nhìn đến suýt rớt cằm. Cảm giác chấn động như gặp được thần tiên này cô mới chỉ thoáng qua một lần khi từng nhìn thấy dung mạo chân thực của mẹ mình thôi. Ấy vậy mà chàng trai này, rõ ràng ngũ quan bình thường nhưng chỉ riêng phần khí chất này cũng đủ khiến lòng người say đắm. “Bệnh của ta đỡ rồi. Hôm nay thấy bí bách quá mới đi ra ngoài. Tổ cô cô của tiểu thư đi đâu vậy?” Giọng nói của chàng trai thuần hậu mang theo phần trong sáng, giống như tướng mạo của y vậy, từ đầu đến chân đều khiến người thấy sạch sẽ.

Đóa Ảnh mở miệng, hai tay và ống tay áo, cúi đầu lẩm bẩm: “... Ta không thể nói. Chàng mau đi vào đi.” ở trước chàng trai này, đến một câu vu vơ cũng không thể nói.

Đóa Ảnh xoay người, trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh và Lâm Phiêu Tuyết, sắc giọng: “Còn ngây ngốc ở đó làm gì? Chúng ta quay về thôi.”

Đi nhanh quẹo qua một đường khác.

Tâm trang Đóa Ảnh kích động, tất nhiên không chú ý chỉ có mình Lâm Phiêu Tuyết đi theo nàng ta.

Lâm Phiêu Tuyết trước lúc đi còn huých Tuệ Khanh một cái để giục cô đi mau thôi.

Vinh Tuệ Khanh lại không quan tâm, vẫn đứng ở đó nói chuyện với chàng trai.

Lâm Phiêu Tuyết không muốn ở lại nơi này, đến lúc về không được thì phiền lắm. Ban đêm ở sơn trang Đóa Linh rất nhiều chuyện kỳ lạ, nàng không muốn bị hù dọa. Vinh Tuệ Khanh chỉ rút lại phía sau mấy bước, nhìn chàng trai vội vàng hỏi: “Người ở đây bao lâu rồi?”

Chàng trai có chút kinh ngạc, nhìn Đóa Ảnh phía trước lại nhìn Vinh Tuệ Khanh, lắc đầu cười nói: “Nhóc không mau đuổi theo? Chậm thêm

chút nữa là không quay về được đâu.”

Vinh Tuệ Khanh cười cười, kiên trì hỏi: “Người ở đây bao lâu rồi? Người bị giam lại hả?” Lời vừa nói ra đến Vinh Tuệ Khanh cũng thấy ngạc nhiên.

Lời thân thiết như vậy sao mình lại có thể nói với người lạ cơ chứ? Nếu chàng trai này cùng phe với Đóa gia, chẳng phải mình tự chui đầu vào rọ sao?

Trên mặt Vinh Tuệ Khanh ửng hồng, nhanh chóng lui về phía sau, cúi đầu nói: “Đắc tội rồi.” Rồi xoay người bỏ đi.

Chàng trai lặng lẽ nhìn bóng lưng muốn rời khỏi của Vinh Tuệ Khanh, đột nhiên nói: “Ta không nhớ rõ bao lâu nữa. Từ lúc ta tỉnh lại đã ở đây rồi, cứ nằm trên giường không thể động dậy. Hôm nay đột nhiên cảm thấy có thể đứng dậy nên muốn ra ngoài dạo một chút.”

Bước chân của Vinh Tuệ Khanh dừng một chút, không quay đầu lại nói: “Công tử bảo trọng.”

Khóe miệng chàng trai mấp máy, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Ta là La Thần.” “Thần thúc bảo trọng.” Vinh Tuệ Khanh vươn tay, tùy tiện vẫy chào La Thần ở phía sau rồi bước nhanh trên con đường nhỏ ngoằn ngoèo trở về tiểu viện của mình.

Tính cách La Thần trước giờ đậm bạc, tâm tư phẳng lặng. Thế nhưng một câu “Thần thúc” của Vinh Tuệ Khanh lại khiến y kinh ngạc rất lâu.

Trở về nhà tranh của mình, La Thần làm một việc mà bản thân cũng không hiểu rõ. Y cầm cái gương lên và soi tỉ mỉ.

Đóa Ảnh và Lâm Phiêu Tuyết về đến viện trước. Trong lòng Đóa Ảnh có chuyện nên vội vàng chào Lâm Phiêu Tuyết trở về phòng mình.

Lâm Phiêu Tuyết chỉ đành về tây sương phòng, núp dưới cửa sổ, nhìn chăm chăm vào cửa viện. Một khi nàng quay về viện với Đóa Ảnh thì không thể ra ngoài được nữa rồi.

Vinh Tuệ Khanh sẽ không vì thế mà lạc đường chứ? Trong lòng Lâm Phiêu Tuyết nóng như lửa đốt, rốt cuộc đẩy cửa phòng đi ra, định đến nhắc Đóa Ảnh nói Vinh Tuệ Khanh bị bỏ lại bên ngoài.

Đúng lúc này Vinh Tuệ Khanh bước nào của viện. Hai thị nữ đứng ở cửa thấy Vinh Tuệ Khanh sắc mặt đỏ ửng đi vào, há hốc mồm kinh ngạc, quên cả hỏi cô trở về thế nào.

Lâm Phiêu Tuyết vội vàng ra đón: “Muội không sao chứ?” Rồi quan sát Vinh Tuệ Khanh từ trên xuống dưới. Vinh Tuệ Khanh kéo tay Lâm Phiêu Tuyết: “Đi vào rồi nói.” Nói xong cùng Lâm Phiêu Tuyết đi vào phòng mình.

Hai người ngồi trong phòng uống trà, đem mấy việc lật vật giữa con gái với nhau ra trêu đùa.

Bên ngoài thị nữ định thần lại nhìn vào, thấy Vinh Tuệ Khanh và Lâm Phiêu Tuyết không có điểm nào bất thường mới thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đại tiểu thư Đóa Ảnh cũng mới vừa về không lâu. Vinh Tuệ Khanh này chắc là đi theo bọn họ, chạy chậm phía sau thôi... Vinh Tuệ Khanh ngó bên ngoài thấy thị nữ đi rồi mới nói với Lâm Phiêu Tuyết: “Khiến Phiêu Tuyết lo lắng rồi.”

Lâm Phiêu Tuyết có chút ngượng ngùng đáp: “Để muội một mình bên ngoài là ta sai.” Lại hướng Vinh Tuệ Khanh nói: “Muội chắc cũng nhìn ra nơi này rất kỳ lạ. Không có người của Đóa gia dẫn đường, chúng ta rời khỏi viện đều bị lạc đường, lại càng không cần nói đến...”

Vinh Tuệ Khanh biết về sau của câu đó là: Lại càng không cần phải nói đến chuyện chạy trốn khỏi đây. Vinh Tuệ Khanh mỉm cười. Ra ngoài

không khó, nhưng cô đối với tiểu viện này càng có hứng thú hơn. “Tỷ nói xem, khoảng bao lâu nữa thì Đóa Linh phu nhân mới quay về?” Vinh Tuệ Khanh bóc vỏ hạt dẻ rồi bỏ vào miệng.

Lâm Phiêu Tuyết nhú mày nhớ đến: “Trước đây cũng có lúc Đóa Linh phu nhân rời đi, nhưng tối đa chỉ có nửa tháng mà thôi. Lần này nghe Đóa Nhan nói phải đi nửa năm.” Rồi nhìn Vinh Tuệ Khanh, trên mặt lại đỏ lên.

Vinh Tuệ Khanh làm bộ không biết Lâm Phiêu Tuyết xấu hổ, cười nói: “Đã là đại thiếu gia nói cho tỷ nghe thì chắc chắn chính xác rồi. Thời gian nửa năm dài như vậy, đủ để chúng ta...” Nói đoạn lấy tay dính nước trà, viết lên bàn hai chữ “chạy trốn”. Lâm Phiêu Tuyết vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng dùng tay áo lau đi rồi chấm nước trà viết lên bàn, hỏi: “Muội có thể... nhớ đường sao?”

Vinh Tuệ Khanh cười hãnh hiện: “Tỷ xem không phải ta yên lành trở về sao? Nếu ta đã vào được thì chắc chắn sẽ ra được. Ta chỉ sợ Đóa Linh phu nhân. Nếu Đóa Linh phu nhân đã không ở đây, nơi này còn ai có thể ngăn cản ta?”.

Lâm Phiêu Tuyết chấp hai tay thành chữ thập, mắt ngấn lệ nói: “Cảm ơn ông trời phù hộ! Lâm Phiêu Tuyết ta cũng có ngày được quay về nhà!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 27: Là Bạn Hay Là Địch?

Lời còn chưa dứt, trên trời bỗng vọng xuống một trận sấm chớp rền vang.

Vinh Tuệ Khanh không nói gì.

Lâm Phiêu Tuyết cau mày mở lời: “Đột trước cũng có sét đánh giữa tháng mười hai, khi ấy sấm chớp giáng xuống vô cùng mãnh liệt. Tất cả mọi người đều khác nhau rằng, trời sinh dị tượng ắt có yếu tà xuất thế!” Không biết vì sao nhưng Vinh Tuệ Khanh không hề thích nghe mấy lời như vậy, cô liền lắc đầu đáp: “Hiện tượng lạ xuất hiện thì cũng có thể là thánh nhân xuất thế. Làm sao cứ nghĩ đến yêu ma quỷ quái như vậy?” Tâm tình Lâm Phiêu Tuyết vô cùng phấn khởi, đột nhiên bật cười sáng khoái, sau đó cùng Vinh Tuệ Khanh trò chuyện thêm dăm ba câu rồi tạm biệt về phòng.

Không lâu sau Đóa Ảnh từ phòng mình bước sang phòng Vinh Tuệ Khanh, cười thật tươi và nói: “Tối nay muội đến phòng ta nhé! Chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm, sau đó nghỉ ngơi ở phòng ta luôn. Ta có chuyện quan trọng muốn nói với muội”. Buổi tối sau khi Vinh Tuệ Khanh và Đóa Ảnh cơm nước xong xuôi, cô cùng leo lên giường nằm với Đóa Ảnh rồi nghe cô nàng kể chuyện.

Đóa Ảnh duỗi bàn tay mềm mịn trắng ngần của mình ra vuốt nhẹ làn tóc của Vinh Tuệ Khanh, nhỏ giọng nói: “Đóa gia chúng ta thế hệ nào cũng có kỳ tài tu chân. Chỉ có điều tiếc rằng đa số đều không thể vượt qua cửa ải Trúc Cơ này. Cũng không biết có phải trời cao ghét kẻ hiền tài hay không...” Tim Vinh Tuệ Khanh bỗng nảy mạnh trong lồng ngực. Quả nhiên

là những lời này. Lâm Phiêu Tuyết từng nói qua với cô rằng, mọi điều nàng ấy biết về Đóa gia đều do Đóa Ảnh kể cho nghe! Vinh Tuệ Khanh cố gắng tập trung nghe kỹ từng chữ, trong lòng ngầm so sánh đối chiếu với từng lời Lâm Phiêu Tuyết đã nói. Cô kinh ngạc phát hiện ra rằng nội dung hầu hết đều giống nhau, không sai một ly.

“Lão tổ Đóa gia có nghĩ ra cách nào để giúp anh tài Đóa gia thuận lợi vượt qua cửa ải Trúc Cơ không? Vì sao Đóa Linh phu nhân lại có thể vượt qua cửa ải này để suôn sẻ đạt tới Trúc Cơ?” Vinh Tuệ Khanh tò mò hỏi.

Đóa Ảnh lập tức ghen hòng. Nàng ta không nghĩ đến việc Vinh Tuệ Khanh có thể lập tức đặt ra câu hỏi như trên.

Đương nhiên bản thân Đóa Ảnh không có chuyện nói ra sự thật.

“Lão tổ vẫn đang cố gắng nghĩ ra phương pháp giúp người Đóa gia thoát khỏi vận rủi này. Chỉ có điều đến giờ

mọi biện pháp không có tác dụng gì cả. Còn tổ cô cô của ta có tư chất thượng thừa nên có thể thuận lợi đạt tới Trúc Cơ. Thôi muộn rồi, ngủ đi!” Nói xong Đóa Ảnh nghiêng người đi ngủ.

Vinh Tuệ Khanh không ngủ được, trong bóng đêm hai mắt mở thao láo, đột nhiên hỏi: “Đại tiểu thư, có phải đại tiểu thư không có linh căn giống Tuệ Khanh không?”

Đóa Ảnh vô cùng mất hứng. Dù không có linh căn nhưng nàng ta cũng không muốn Vinh Tuệ Khanh biết được.

Vì vậy tiếp tục giả vờ ngủ. Vinh Tuệ Khanh đợi hồi lâu cũng không nghe thấy Đóa Ảnh trả lời, trong lòng không hề tức giận mà thay vào đó là nụ cười tươi tắn. Đây có gọi là ngầm thừa nhận hay không?

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại, ru mình chìm vào mộng đẹp.

Mấy ngày sau Đóa Ảnh đều ở cùng Vinh Tuệ Khanh, một tắc cũng không rời.

Vinh Tuệ Khanh thấy vậy bỗng trở nên trầm mặc lạ thường. Cô có thể ngồi lì một chỗ không cử động, có khi cả ngày lại chẳng mở miệng nói một câu nào khiến Đóa Ảnh chăm chăm bắt chước cũng đau đầu nghĩ mãi không ra. Đóa Ảnh cảm thấy vô cùng bức bối, sau khi dính lấy Vinh Tuệ Khanh vài ngày liền lười biếng, thường trốn ra ngoài chơi.

Vinh Tuệ Khanh vẫn luôn chờ Đóa Ảnh chân trước ra khỏi cửa viện để mình chân sau ở bên trong dạo quanh một vòng.

Mặc dù ở cửa viện luôn có thị nữ canh giữ liên tục mười hai canh giờ bất kể ngày đêm để cô cùng Lâm Phiêu Tuyết không thể ra ngoài, thế nhưng lượn vài vòng trong sân lại không thành vấn đề.

Lâm Phiêu Tuyết thấy Vinh Tuệ Khanh đang lúi thủi dạo quanh một mình bên bước ra cùng cô tản bộ. “Có lẽ đại tiểu thư chê ta chán ngắt..” Vinh Tuệ Khanh vừa đi vừa nói, sau đó viết trên bàn tay Lâm Phiêu Tuyết vài chữ. “Đã chuẩn bị xong rồi?” Tâm tình Lâm Phiêu Tuyết càng thêm nôn nóng, thời điểm xoay tay viết chữ đáp lại có thể nhìn thấy cả cánh tay nàng đều đang run rẩy.

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Ta đã cẩn thận dò la qua rồi. Ở sơn trang Đóa Linh này chỉ có duy nhất Đóa Linh phu nhân đạt tới tu vị Trúc Cơ. Ngoài ra còn có vài thị nữ là Luyện Khí kỳ, cũng không khó đối phó lắm. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần nhất Đóa Ảnh và Đóa Nhan một ngày một đêm là có thể thuận lợi chuồn êm khỏi sơn trang Đóa Linh.”

“Nhưng sau khi ra ngoài thì mình trốn đâu?” Lâm Phiêu Tuyết có chút do dự. Thứ mình khao khát hy vọng quá lâu bỗng nhiên lấy được làm nàng cảm thấy mình như đang mơ vậy.

Vinh Tuệ Khanh không lo được nhiều như vậy: “Cứ chạy trước rồi tính tiếp. Chỉ khi chạy thoát khỏi đây rồi mới có tư cách để bàn đến cái gọi là sau này!”

Những ngày kể tiếp, Vinh Tuệ Khanh thường tận dụng cơ hội đi vào chính phòng của Đóa Ảnh để bắt đầu sắp xếp trận pháp bên trong. Chỉ có Đóa Nhan là cô không tìm đâu ra cơ hội để tiếp cận, nên trận pháp được bố trí tại nơi ở của Đóa Ảnh không thể thu quan. Bởi vì một khi bên này bắt đầu, Đóa Ảnh bị vây nhất thì chẳng mấy chốc Đóa Nhan sẽ phát hiện ra. Mà ở sơn trang Đóa Linh này có ẩn giấu lực lượng nào không thì bọn họ không biết. Cho nên tạm thời chỉ còn nước án binh bất động mặc dù trong lòng mỗi lúc một thêm sốt ruột.

1 Thu quan: Thuật ngữ dùng trong cờ vây, ám chỉ giai đoạn giao đấu để đi đến kết thúc.

2 Án binh bất động: Tạm ngừng hoạt động để quan sát tình thế.

Kế hoạch của nhóm người Vinh Tuệ Khanh vốn có rất nhiều kẽ hở, điều này bản thân bọn họ cũng hiểu rõ. Nhưng vào thời điểm then chốt thế này đành phải tùy cơ ứng biến thôi, chỉ cần biện pháp ấy có tác dụng thì chính là biện pháp tốt. Dù cho có sơ hở thế nào cũng bất chấp liều mạng một phen.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ngoài trường hợp Đóa Linh phụ nhân trở về không báo trước ra thì biến số duy nhất chính là chàng trai áo xám sống ở trong nhà tranh kia.

Vinh Tuệ Khanh âm thầm theo dõi Đóa Ảnh, phát hiện ra mấy ngày gần đây cô nàng đều đi ra ngoài chơi. Cũng cùng thời điểm đó, Đóa Nhan thường xuyên đưa Vi Thế Nguyên đến tìm Lâm Phiêu Tuyết cùng trò chuyện.

Điều này chứng tỏ rằng, Đóa Ảnh không phải đi tìm đệ đệ Đóa Nhan của mình mà là đi đến nơi khác.

Ngày hôm đó, sau khi Đóa Ảnh dùng điểm tâm cùng Vinh Tuệ Khanh xong lại muốn ra ngoài chơi. Vinh Tuệ Khanh tức tốc đuổi kịp cô nàng, mở lời nói: “Đại tiểu thư đưa ta ra ngoài một chút đi. ở đây lâu ngày ta thấy chán quá!”

Đóa Ảnh vốn định từ chối nhưng trong giây lát nhớ tới lời Đóa Linh phu nhân dặn dò, cô nàng đảo mắt một vòng bèn cười đáp: “Được chứ! Vậy đi cùng ta!” Dứt lời quả nhiên đưa Vinh Tuệ Khanh đến phía trước nhà tranh.

“Muội có nhớ nhà tranh này không?” Đóa Ảnh cố ý hỏi.

Vinh Tuệ Khanh làm bộ nghi ngờ, lắc đầu đáp: “... Từ khi nào nơi này lại có thêm một cái nhà tranh vậy?”

Đóa Ảnh vô cùng hài lòng với phản ứng của Vinh Tuệ Khanh, cô nàng an tâm tiến lên gõ cửa.

Sau khi cửa chính cột kết mở ra xuất hiện bên trong một chàng trai mặc áo xám, người đó chính là La Thần. “Đại tiểu thư... vị này là?” La Thần mang theo vẻ mặt vô cùng nghi ngờ nhìn Vinh Tuệ Khanh sau lưng Đóa Ảnh như thể không nhớ rõ cô là ai.

Nét cười rạng rỡ trên gương mặt Đóa Ảnh tươi tắn như hoa: “Nàng ấy đi theo ta! Có thể vào cùng được không?” La Thần nghiêng người sang bên nhường một bước để Đóa Ảnh đi vào bên trong. Vinh Tuệ Khanh thừa dịp Đóa Ảnh đang quay lưng vào mình, lặng lẽ trưng ra một cái mặt quỷ với La Thần rồi dùng khẩu hình mấp máy trong im lặng: “Thần thúc.”

Mí mắt La Thần không khỏi giật một cái, khóe môi lúc này vẫn giữ nguyên nét cười không thay đổi. Sau đó, chắp tay nhìn theo bóng dáng

Vinh Tuệ Khanh và Đóa Ảnh trước mặt dần bước vào bên trong.

Cửa chính căn nhà lá đóng lại trong yên tĩnh.

Vinh Tuệ Khanh đi vào trong lập tức ngừng bước sững người ở cửa ra vào.

Bởi vì cô nhìn thấy Đóa Ảnh đã nằm nhoài trên nền đất trông đáng vẻ như thể đã ngất đi rồi.

Trong giây lát Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại. La Thần lúc này đang đứng trước cửa phòng chặn ngang lối ra ngoài, lẳng lặng nhìn cô. Vinh Tuệ Khanh nóng nảy, tay siết chặt thành nắm đấm, trong lòng bàn tay mồ hôi túa ra: “Thúc muốn thế nào?”

La Thần vẫn cúi đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Đây là lần đầu Vinh Tuệ Khanh nhận ra mình chỉ cao đến ngực của người ấy...

La Thần hỏi ngược lại: “Nhóc không muốn chạy trốn khỏi đây sao?” Vinh Tuệ Khanh hoảng sợ, rốt cuộc cũng không che giấu nổi sự hốt hoảng trên gương mặt. Lúc này cô giống hệt như một con nhím đang xù gai nhọn đề phòng: “Có liên quan gì đến thúc?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 28: Mọi Việc Đã Sẵn Sàng

Khuôn mặt cô bé nhỏ nhỏ, cùng lắm chỉ to bằng một bàn tay. Mái tóc đen nhánh được vấn thành hai búi tóc cân xứng trái phải, trên mỗi búi tóc đen đều được buộc lại bằng một dải lụa mềm màu xanh lá sen.

Có lẽ phải chịu hoảng hốt cho nên sắc mặt trắng bệch như tuyết, cảm giác gần như trong suốt vậy. Bình thường dung mạo của cô bé chỉ được coi là thanh tú, nhưng bấy giờ đang bừng bừng lửa giận nên không rõ vì sao lại khiến người khác cảm thấy một phen ý vị vô cùng động lòng. Dù vóc dáng này đã xem như khá cao so với những đứa trẻ cùng trang lứa, thế nhưng trước mặt mình vẫn chỉ là một cô nhóc nhỏ xinh. Không biết có phải bị mình nói trúng tim đen hay không mà một mặt vừa gắng sức che giấu sự hoảng hốt sâu tận đáy lòng, một mặt lại không thể nén nổi nỗi sợ để lộ ra tia hoài nghi trong ánh mắt.

Đến cùng tính nết vẫn còn trẻ con lắm. Tuy trước đây nhìn qua thì thấy trong lòng đã trù tính tất cả mọi chuyện, dường như trưởng thành và chững chạc hơn tuổi rất nhiều. Thế nhưng vào thời điểm then chốt vẫn bộc lộ ra nét non nớt tuổi nhỏ.

Dạng người như Vinh Tuệ Khanh đem đến cho La Thần cảm giác rất kỳ lạ.

“Nhóc không cần sợ hãi như vậy. Ta vốn trời sinh không chặt, lại chẳng phải tu sĩ gì, hơn nữa bệnh nặng mới khỏi. Nếu muốn đánh nhau chỉ sợ ta không đánh lại nhóc.” La Thần khẽ cười trấn an Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh theo bản năng thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi liếc mắt thấy Đóa Ảnh nằm nhoài trên nền đất như thể đang ngủ, Vinh Tuệ Khanh lại căng thẳng trừng đôi mắt to tròn hỏi: “Thúc là kẻ lừa gạt! Nếu thúc không có bản lĩnh thì sao có thể khiến đại tiểu thư Đóa Ảnh ngất đi như vậy?”.

La Thần đưa tay sờ mũi, trả lời đầy ý đùa cợt: “Ta cũng rất hiếu kỳ. Tiểu thư đã ngất rồi vì sao nhóc còn chưa ngất?”

Lời vừa nói ra khiến Vinh Tuệ Khanh sa sầm mặt mày, thiếu chút nữa cắn đầu xuống đất.

Cô không thể ngờ rằng một chàng trai thanh tạo trong sạch tựa như thần tiên giáng trần thế này lại không phải hạng người tốt đẹp gì! Quả nhiên nhìn người không thể dựa vào vẻ bề ngoài!

“Thôi được rồi, ta đùa thôi!” Thấy Vinh Tuệ Khanh sắp bùng phát tới nơi, La Thần vội vàng quơ tay giải thích.

Bấy giờ trên gương mặt Vinh Tuệ Khanh lúc đó lúc xanh, đôi con ngươi phùng phùng lửa giận phần nộ nhìn thẳng vào La Thần. Cô cắn răng nghiến lợi thốt lên: “Thúc đừng khinh người quá đáng!”

Mặc dù chỉ là một đứa trẻ thế nhưng lời nói ra lại vô cùng khí thế.

La Thần thở dài, nhanh chóng đóng cửa lớn lại rồi quay đầu nói với Vinh Tuệ Khanh: “Được rồi, chúng ta nói ngắn gọn thôi. Đóa Ảnh ngất bởi vì lỡ uống nước trà ta để trên bàn. Trong đó có pha Lưu Hà Thất Nhật Túy, người không có tu vi chỉ cần nhấp một ngụm sẽ say ngay lập tức!”. Vinh Tuệ Khanh lúc này mới chú ý đến phía trên tay phải của Đóa Ảnh có một mảnh chén vỡ bằng sứ trắng, xung quanh nước trà lênh láng trên nền đất, thấm ướt mái tóc và vương trên khuôn mặt của Đóa Ảnh.

Khi ấy sắc mặt của Vinh Tuệ Khanh mới dịu đi rất nhiều. Cô biết Lưu Hà Thất Nhật Túy, đây là một loài hoa đặc biệt sống trên núi Lạc Thần. Loài hoa này có màu sắc rực rỡ, nó đẹp giống như ráng trời buổi chiều tà mê hồn vô cùng. Nếu lấy hạt của loài hoa này ngâm trong nước trà một khắc là có thể làm người thưởng thức say mãi không tỉnh. Nghe đâu có thể say đến bảy ngày. “Ôi nguy to rồi! Nếu đại tiểu thư say tận bảy ngày thì nhất định bên tiểu viện kia sẽ có người nghi ngờ!” Vinh Tuệ Khanh nhíu mày nhớ tới đại nha hoàn Trầm Tầm bên cạnh Đóa Linh phu nhân còn ở trong sơn trang Đóa Linh. Thi thoảng cô ta sẽ đến tiểu viện ngồi trò chuyện cùng bọn họ một chút. Trước lấy có quan tâm nhưng ai chẳng biết trong lòng ngầm muốn giám thị.

La Thần kéo Đóa Ảnh lên, đỡ cô nàng ngồi xuống ghế rồi nói với Vinh Tuệ Khanh: “Không sao. Hạt giống này trong lúc vô tình ta phát hiện ra. Vốn nó khô héo lâu rồi nên tác dụng không kéo dài đến vậy. Vậy nên trước lúc Đóa Ảnh tỉnh lại chúng ta phải bàn cho xong chuyện này.”

Vinh Tuệ Khanh đắn đo hồi lâu, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý: “Thúc nói trước đi!” La Thần này là bạn hay địch thật sự khó nói. Bản thân Vinh Tuệ Khanh thấy rất bất an, không biết mình có nên tin y hay không.

La Thần trông thấy bộ dạng không tình nguyện của Vinh Tuệ Khanh, mỉm cười mở lời: “Đừng đắn đo chuyện có nên tin ta hay không, mà quan trọng là hợp tác cùng ta để lên kế hoạch thoát khỏi nơi này cho thỏa đáng!”

Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn đồng ý với quan điểm này. Kẻ thù của kẻ thù có thể kết làm bằng hữu. Con người Vinh Tuệ Khanh không phải kiểu bảo thủ, cô biết cân nhắc, cũng biết giữa hai vế thiệt thì chọn về nhẹ hơn.

“Hợp tác thì có thể, thúc sẽ làm gì?” Vinh Tuệ Khanh không khách khí hỏi thẳng. Hợp tác phải dựa trên nền tảng lợi ích cộng đồng.

La Thần khẽ đáp: “Ở sơn trang Đóa Linh này có điều gì đó kỳ lạ, ta nghĩ nhóc biết rồi. Ta ở đây lâu hơn nhóc, cũng tiếp xúc với nhiều người ở trong điền trang này hơn. Vì thế ta có thể vẽ cho nhóc bản đồ địa hình ở sơn trang Đóa Linh.”

Vinh Tuệ Khanh mặc dù hiểu trận pháp thế nhưng không có bản đồ vì vậy nếu muốn thoát ra khỏi sơn trang này không phải chuyện dễ. Vinh Tuệ Khanh không giấu nổi mừng rỡ, vội vàng tiến lên hai bước ngẩng đầu ngược nhìn La Thần, kể cả xưng hô cũng thay đổi: “Thần thúc, thúc có thể vẽ được bản đồ thật sao?” Một tiếng “Thần thúc” dịu dàng, vừa thân mật lại ngọt ngào khó cưỡng.

La Thần ghen lời, không có cách nào mở miệng sửa lại chỉ đành chậm rãi gật đầu: “Nhóc biết trận pháp nên xác định phương hướng cũng rất nhạy. Chờ đến khi ta vẽ xong, nhóc nhìn một chút là biết thật giả ra sao.” Vinh Tuệ Khanh chìa bàn tay nhỏ trắng ngần như ngọc, nói với La Thần: “Vậy thì tốt, chúng ta cùng đập tay thế, một lòng hợp tác, cùng nhau nghĩ biện pháp!” La Thần nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh nói chuyện khôn khéo không lộ ra kẽ hở để mình chiếm chút lợi ích nào, buộc phải đưa tay vỗ ba cái cùng Vinh Tuệ Khanh. Y không khỏi cảm thán: “Đúng là hậu sinh khả úy”

1 Hậu sinh khả úy: Thế hệ sinh sau ắt hơn lớp người đi trước.

Vinh Tuệ Khanh làm như không nghe thấy lời La Thần ban nãy, cô liếc sang bên Đóa Ảnh rồi rút cổ lại, nói đầy mất hứng: “Đại tiểu thư sắp tỉnh rồi. Ta sẽ ra ngoài chờ!” Nói xong cô đi qua bên người La Thần: “Nhường đường, xin nhường đường một chút!”

La Thần bước sang bên để cho Vinh Tuệ Khanh tiện tay đẩy cửa đi ra ngoài chờ.

Không lâu sau Đóa Ảnh từ trong cơn say Lưu Hà Thất Nhật Túy tỉnh lại, chậm chậm mở miệng hỏi: “Sao ta lại ngủ thiếp như vậy?”

La Thần thản nhiên đáp: “Sắc trời không còn sớm nữa, đại tiểu thư về đi thôi!” Đóa Ảnh đứng dậy, căn cứ môi như muốn nói gì đó nhưng sau lại thôi. La Thần lại nói: “Đóa Linh phu nhân khi nào trở về? Tại hạ đã nhiều ngày không nhìn thấy người, trong lòng thật sự mong ngóng!” Đóa Ảnh vô cùng khó chịu, oán hận một câu: “Tuổi của bà có thể làm bà tổ của chàng, chàng nhớ thương bà ấy làm gì?” La Thần ngạc nhiên: “Vì có gì đại tiểu thư lại nói lời ấy? Tại hạ được Đóa Linh phu nhân cứu mạng nhưng không thể báo đáp, chỉ biết sớm tối thắp ba nén nhang thay Đóa Linh phu nhân cầu phúc!”

“Chỉ vậy thôi sao?” Đóa Ảnh không tin. La Thần phất tay áo ngồi xuống ghế, bình thản trả lời: “Tin hay không tùy tiểu thư. Chẳng qua..” La Thần ngược mắt nhìn Đóa Ảnh một chút: “Đại tiểu thư đối xử như thế với Đóa Linh phu nhân, chỉ sợ nếu người biết được, không biết trong lòng có nguội lạnh hay không...”

Đóa Ảnh biến sắc, mạnh miệng gạt đi: “Không cần chàng xen vào việc của người khác!” Nói xong mở cửa lớn rồi chạy ra khỏi đây. Vinh Tuệ Khanh bấy giờ đang buồn chán ngồi trước cổng nhà tranh, vừa căn một cọng cỏ khô vừa lơ đãng nhìn lên bầu trời.

“Đi thôi! Về sau không có việc gì thì đừng chạy loạn ra ngoài! Người ở đây chẳng có ai tốt đẹp cả, đến lúc mất cái mạng nhỏ này thì mới biết thế nào là lợi hại!” Trong lòng Đóa Ảnh bức bối không có chỗ để xả bèn quát Vinh Tuệ Khanh một trận ra trò.

Vinh Tuệ Khanh mặt mày tiu nghỉu lầm lì đi phía sau nhưng trong lòng cười ngặt nghèo suýt ngã nhào.

Đến lúc về tiểu viện rồi, Đóa Ảnh không nói không rằng xông thẳng vào phòng của mình.

Vinh Tuệ Khanh đứng trong sân một lát, đang định quay về đông sương phòng thì thấy Lâm Phiêu Tuyết mở cửa bên tây sương phòng. Từ bên trong Đóa Nhan và Vi Thế Nguyên vui cười bước ra. Vinh Tuệ Khanh đột nhiên thông suốt nảy ra một kế.

Đợi khi Đóa Nhan và Vi Thế Nguyên rời khỏi đây, Vinh Tuệ Khanh tức tốc phóng tới phòng Lâm Phiêu Tuyết rồi nói với nàng: “Ta sẽ bố trí một trận pháp bên trong phòng tử. Mai tử gọi một mình Đóa Nhan vào phòng là được!”

Kế hoạch của bọn họ mắc phải một chỗ chính là không biết phải đối phó với Đóa Nhan thế nào. Bấy giờ Vinh Tuệ Khanh bất chợt nghĩ ra: nếu ta không thể lên núi, thì ắt núi phải theo ta!

Mặc dù không có cách nào bày trận trong phòng Đóa Nhan, thế nhưng Đóa Nhan ngày nào cũng đến phòng của Lâm Phiêu Tuyết. Cho nên nếu bày trận ở phòng Lâm Phiêu Tuyết thì hiệu quả đạt được vẫn như nhau!

Ngày mai chúng ta có thể chạy ra khỏi đây rồi! Lâm Phiêu Tuyết kéo lấy tay Vinh Tuệ Khanh, vui mừng tới độ vừa khóc vừa cười...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 29: Chống Cự Đến Cùng

Vinh Tuệ Khanh chính là con người thuộc trường phái hành động, không nhiều lời mà lập tức bắt tay

vào bố trí trận pháp trong phòng Lâm Phiêu Tuyết. Tất cả những hòn đá cuội loại nhỏ cỡ bằng một quả trứng gà được rải đầy khắp các ngõ ngách ngoằn ngoèo trong viện này, đều bị Vinh Tuệ Khanh lựa sạch để làm quân cờ bày trận.

Lâm Phiêu Tuyết gắng sức che giấu để tránh bị nghi ngờ. Trong lúc Vinh Tuệ Khanh đang bày bố trận pháp thì cô tự giác đứng gác trước cửa tây sương phòng giúp Vinh Tuệ Khanh.

Khi Vinh Tuệ Khanh bố trí trận pháp xong, từ giữa phòng đi tới thủ thi nói với Lâm Phiêu Tuyết: “Đêm nay không có vấn đề gì đâu. Giờ Thìn ngày mai bắt đầu mở trận, lúc đó tỷ phải đi ra ngay. Chờ Đóa Nhan và Vi Thể Nguyên tới đây, tỷ nghĩ cách lừa cậu ta vào trận là được.” Thời điểm trận pháp mở ra có thể quy ước bằng thời gian, đến đúng giờ sẽ tự hoạt động.

Lâm Phiêu Tuyết khẽ gật đầu: “Yên tâm, ta biết nên làm thế nào!”

Vinh Tuệ Khanh từ phòng Lâm Phiêu Tuyết đi ra, trong lúc tiện đường đi đến chính phòng của Đóa Ảnh lượm lấy hai hòn đá cuội. Sau khi cùng thị nữ canh giữ bên ngoài gật đầu cười chào xong, Vinh Tuệ Khanh mới bước vào bên trong.

Từ đầu đến giờ thị nữ của Đóa Ảnh không hề ngăn cản Vinh Tuệ Khanh, đối với cô cũng cung kính không kém gì Đóa Ảnh.

Vinh Tuệ Khanh đi vào trong phòng, trông thấy Đóa Ảnh đang nằm nghiêng người trên giường, xoay lưng về phía cửa chính. Đây quả là cơ hội tốt để thu quan bày trận. Vinh Tuệ Khanh búng nhẹ ngón tay bắn hai hòn đá đi. Một hòn rơi vào vị trí cung Càn ở hướng Tây Bắc, hòn đá còn lại đáp đúng cung Tốn chỉ phía Đông Nam.

Không khí trong phòng Đóa Ảnh lập tức ngưng lại trong giây lát rồi khôi phục về trạng thái ban đầu. Đóa Ảnh không có tu vi nên không cảm nhận được biến hóa này. Vinh Tuệ Khanh cũng không phải tu sĩ nhưng cô cực kỳ nhạy cảm đối với trận pháp nên vẫn cảm nhận được sự khác biệt bên trong.

Chính sự khác biệt này đã báo cho Vinh Tuệ Khanh biết một điều, trận pháp hình thành.

Cũng chỉ là một trận pháp Tiểu Đổ Môn bình thường mà thôi.

Nếu so với trận pháp Tiểu Đổ Môn ngày đó bày bố trên núi Lạc Thần thì uy lực lần này kém đi không ít. Bởi vì hiện tại không có thiên thời, chẳng có địa lợi, cùng lắm cũng chỉ được mỗi nhân hòa mà thôi. Trận này mục đích “Khốn thú”, muốn vây khốn Đóa Ảnh và Đóa Nhan bên trong một ngày một đêm để họ có thể tranh thủ thời gian thoát ra khỏi phạm vi thể lực của sơn trang Đóa Linh là được.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh hồi hộp vô cùng, đứng ở đây một lát rồi lại bước ra ngoài.

Lúc này cô nào có tâm tình quần lấy Đóa Ảnh. Ngày mai có một trận chiến vô cùng khốc liệt đang chờ phía trước, hôm nay cô phải nghỉ ngơi thật tốt mới được. Trở về phòng, Vinh Tuệ Khanh cố nén suy nghĩ của

mình xuống, bắt đầu đếm cừu ru bản thân bay vào mộng đẹp. Ngày hôm sau, khi Vinh Tuệ Khanh tỉnh giấc thì bên ngoài trời đã hửng nắng rồi.

Thị nữ sau khi dọn điểm tâm xong, đợi cô dùng bữa đầy đủ mới dọn dẹp bát đĩa rồi lui xuống. Vinh Tuệ Khanh rất có tính nhẫn nại, chờ khi thị nữ đi rồi cô mới ngó sang cửa phòng Lâm Phiêu Tuyết bên kia.

Lúc này Lâm Phiêu Tuyết đang đứng trước cửa, thầm ra dấu tay muốn nói với Vinh Tuệ Khanh an tâm chờ nên nóng vội. Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu nhìn trời. Bấy giờ đang là tháng Giêng, khắp nơi phủ đầy mây đen dày đặc khiến sắc trời âm u không ít, chẳng rõ hôm nay có tuyết rơi không nữa.

Bất chợt từng cơn gió lạnh vù vù thổi qua làm Vinh Tuệ Khanh thấy cả người phát sốt.

Đợi mãi mới đến buổi trưa, Đóa Nhan mới mang theo Vi Thế Nguyên tới đúng giờ. Vinh Tuệ Khanh trông thấy bọn họ tiến vào tây sương phòng của Lâm Phiêu Tuyết bên tranh thủ thời gian chạy dọc theo hành lang tạt qua phòng Đóa Ánh. Đóa Ánh vừa mới dùng cơm trưa xong, lúc này đang chống cằm ngây người ngồi trong phòng không rõ có tâm sự gì. Trông thấy Vinh Tuệ Khanh đến, Đóa Ánh trợn mắt hỏi: “Có chuyện gì sao?” Vinh Tuệ Khanh cười đáp: “Hôm qua thấy sắc mặt của đại tiểu thư không tốt, Tuệ Khanh suốt đêm lo lắng nên giờ qua đây xem thử đại tiểu thư đã đỡ chưa.” Đóa Ánh đứng lên, cầm lấy cái bình phun nước nho nhỏ đặt trên bàn sau đó đi tới chậu hoa lan đặt trên kệ, tự mình tưới nước. Đôi môi Đóa Ánh mím chặt, hơi mất hứng khi thấy Vinh Tuệ Khanh tự tiện đi vào những nhớ đến lời dặn dò của Đóa Linh phu nhân, muốn mình bắt chước Vinh Tuệ Khanh giống y như đúc nên cũng không thể ngăn cô ở ngoài cửa.

Sắc mặt Đóa Ánh càng thêm sa sầm, cô nàng ôm bình phun nước bước ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy Đóa Ảnh từ buồng trong đi ra, trong đầu lặng lẽ nhẩm số: “... Một bước, hai bước, ba bước! Tiến vào!” Đóa Ảnh không để ý cứ thể ôm bình phun nước ra ngoài, tuy nhiên chưa ra đến cửa đã phát hiện ra cảnh vật bên trong hoàn toàn thay đổi.

Bốn phía xung quanh bây giờ không còn là khuê phòng của mình nữa, mà thay vào đó là vách núi cheo leo với vô vàn mỏm đá lởm chởm nhô lên cực kỳ quái đản. Đâu đâu cũng thấy đỉnh núi cao vút, dưới chân núi còn có rất nhiều tảng đá hình thú kỳ dị hơn nhiều. Cô nàng thử mon men đi vài vòng, chỉ một lát sau đế giày thêu mỏng manh đã bị mài hỏng, đá nhọn đâm vào da thịt, khiến đôi bàn chân mềm mại chảy máu ròng ròng. Đóa Ảnh lòng vòng một hồi bên trong rốt cuộc cũng phát hiện ra không phải mình đang ở trên vách núi mà bị vây khốn trong trận pháp!

Sơn trang Đóa Linh được xây dựng phía trên một trận pháp lớn. Mặc dù Đóa Linh phu nhân không phải Trận Pháp Sư nhưng vẫn có thể điều khiển được trận pháp, ngoài ra cũng biết ít nhiều về lĩnh vực này. Đóa Ảnh là người thừa kế của sơn trang Đóa Linh, vì vậy bản thân cô nàng cũng được Đóa Linh phu nhân truyền thụ vốn kiến thức có hạn của mình sang cho. Nhớ lại tình cảnh vừa rồi, Đóa Ảnh càng thêm tin tưởng về việc mình đã sa chân vào một trận pháp. Chẳng qua cô nàng không hề nghi ngờ việc này có liên quan gì đến Vinh Tuệ Khanh. Bởi con nhóc đó chỉ là một đứa quê mùa, làm sao có thể hiểu được trận pháp huyền diệu như vậy?

Khả năng lớn nhất chính là Đóa Ảnh đã xông nhầm vào cấm chế, lỡ kích thích một phần nào đó của trận pháp đang trấn giữ sơn trang Đóa Linh khiến nó đột ngột phát tác mà thôi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Đóa Ảnh liền khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu dựa theo phương pháp Đóa Linh phu nhân truyền dạy từ trước. Cô nàng thiền định tĩnh tâm, điều chỉnh hô hấp và hy vọng có thể đợi được đến ngày Đóa Linh phu nhân xuất quan.

Vinh Tuệ Khanh đứng trước cửa, chính mắt nhìn thấy Đóa Ảnh biến mất ngay giữa phòng khi đang bước ra từ bên trong trên trục đường chính.

Đóa Ảnh đã rơi vào trận pháp Tiểu Đổ Môn. Trận này cùng lắm chỉ giữ chân cô nàng trong một ngày một đêm mà thôi. Vinh Tuệ Khanh vội vàng đến bên giường Đóa Ảnh, nhanh tay cuốn chăn gối thành dáng người đang ngủ. Sau đó cô đi ra ngoài nói với thị nữ phục vụ: “Đại tiểu thư cảm thấy không được thoải mái nên đã ngủ rồi. Tiểu thư có dặn dò mọi người cứ về trước đi, nơi này có ta hầu hạ là đủ rồi!” Những thị nữ ở đây thường xuyên bị Đóa Ảnh điều đi, chỉ để mình cùng Vinh Tuệ Khanh ở lại chính phòng. Chính vì vậy bọn họ chẳng nghi ngờ chút nào, ai nấy đều mỉm cười nhận lệnh rồi rời khỏi tiểu viện.

Đến khi bọn họ ra khỏi cổng viện rồi Vinh Tuệ Khanh mới đóng cửa phòng lại, còn mình nhanh chóng ra ngoài bước về hướng tây sương phòng của Lâm Phiêu Tuyết.

Lúc này ở gian ngoài chỉ có Vi Thế Nguyên đang ngồi dùng trà. Vinh Tuệ Khanh đi tới, ngó vào buồng trong rồi hỏi: “... Sao rồi?”

Vi Thế Nguyên vốn có một đôi mày rậm mắt to, làn da vàng đồng chắc khỏe, dáng người cũng tương đối cao lớn. Mặc dù không cao bằng La Thần nhưng so với một thiếu niên mười ba mà nói đã là hiếm thấy rồi.

Vi Thế Nguyên gật nhẹ: “Đi vào được một lúc rồi.”

Vừa dứt lời Lâm Phiêu Tuyết mang theo nét mặt nghiêm nghị hơi tái bước ra, giọng nói có chút run rẩy: “Được rồi, không thấy cậu ta đâu nữa!”

Vinh Tuệ Khanh nghe vậy liền biết Đóa Nhan đã tiến vào trận pháp Tiểu Đổ Môn rồi. “Việc này không nên chậm trễ nữa, chúng ta mau ra ngoài thôi!” Vinh Tuệ Khanh vội vàng nói: “Ta về lấy tay nải của mình đã! Còn tay nải của hai người đâu? Đã chuẩn bị xong rồi sao?” Lâm Phiêu Tuyết lắc đầu: “Bọn ta không có tay nải.” Vi Thế Nguyên mỉm cười tiếp

lời: “Nhà bọn ta ở phủ thành Vĩnh Chương cách đây một trăm dặm. Chỉ cần đi một hai ngày là đến, cần tay nải làm gì?” Trong tay nải của Vinh Tuệ Khanh đều là những thứ cha mẹ chuẩn bị cho cô. Mặc dù không có thứ gì đáng tiền nhưng về sau nó gọi cho Tuệ Khanh ít nhiều ký ức tốt đẹp về người thân, nên ý nghĩa của nó không phải bình thường. “Vậy thì được rồi, ta sẽ quay lại ngay!” Vinh Tuệ Khanh mau chóng trở về phòng mình, đeo tay nải trên lưng sau đó khoác thêm một tấm áo choàng để che đi.

Ba người cùng nhau đi tới của viện.

Dựa theo kế hoạch đã bàn bạc trước đó, Vinh Tuệ Khanh sẽ đi ra trước. Đợi lúc hai thị nữ canh của dò hỏi cô thì Vi Thể Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết sẽ từ bên trong chạy ra ngoài, mỗi người một gậy một côn đồng thời ra tay đánh ngất hai ả thị nữ kia khiến họ ngã xuống đất.

“Đi theo ta!” Vinh Tuệ Khanh quay đầu ra dấu sau đó chạy một mạch hướng về phía nhà tranh.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 30: Đánh Rắn Động Cỏ

Sơn trang Đóa Linh có trận pháp lớn làm chỗ dựa, nó vừa là ưu điểm và cũng vừa là nhược điểm của sơn trang Đóa Linh.

Ưu điểm thì không cần phải nói. Dù không có nhiều lính canh nhưng những người bình thường cũng không dám làm gì ở nơi đây.

Nhược điểm thì đã rõ ràng, đó chính là bọn họ quá ỷ lại vào trận pháp thành ra không quá quan tâm đến những phương diện khác.

Ví dụ như lính canh trong sơn trang Đóa Linh dù là tì nữ hay gia nô đều không hề có bản lĩnh gì. Chỉ cần đụng phải người hiểu trận pháp thì kiểu gì cũng có cách trốn thoát ra ngoài.

Nhưng đây cũng không phải là nhược điểm lớn bởi vì Trận Pháp Sư rất hiếm. Đóa Linh phu nhân trước giờ đều không tin trong nước Đại Sở này có thể xuất hiện một Trận Pháp Sư.

Chính điểm tự tin thái quá tới mức tự phụ của Đóa Linh phu nhân mới tạo ra cơ hội để nhóm người Vinh Tuệ Khanh trốn khỏi tiểu viện.

“Đây là đường ra khỏi sơn trang sao?” Lâm Phiêu Tuyết có chút ngờ vực. Vinh Tuệ Khanh không thèm quay đầu lại trả lời: “Đến chỗ nhà tranh để tập trung với Thần thúc trước, sau đó mới ra khỏi sơn trang.”

“Thần thúc là ai?” Lâm Phiêu Tuyết rất nghi ngờ. Nàng không như Vinh Tuệ Khanh, đối với trận pháp, Lâm Phiêu Tuyết hoàn toàn không hiểu

gì cả. Trong trí nhớ của nàng luôn nhớ đến những lần bị trận pháp ở sơn trang Đóa Linh làm cho rối mù.

Vi Thế Nguyên kéo Lâm Phiêu Tuyết đi nhanh theo phía sau Vinh Tuệ Khanh nói: “Đừng hỏi nữa, đến rồi khắc biết.”

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đến phía trước ngôi nhà tranh. Đường đi trong sơn trang Đóa Linh không có ai, đây quả thực là thuận lợi cho đám Vinh Tuệ Khanh.

“Thần thúc!” Vinh Tuệ Khanh đi lên trước gõ cửa.

La Thần mở cửa nhìn thấy ba người trước cửa nhà mình thì nghiêng người sang một bên nói: “Vào trong đi rồi nói.”

Vinh Tuệ Khanh giơ tay hỏi: “Bản đồ đâu ạ?”

La Thần không biết làm sao đành đưa cuộn giấy trong tay mình cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh mở tờ giấy ra, vội vã xem xét.

Hóa ra sơn trang Đóa Linh được xây dựa vào ngọn núi phía sau. Hướng Bắc lưng dựa vào núi Long Hồ cho nên hướng Bắc không có cửa. Chỉ có ba hướng Đông, Nam và Tây là có cửa ra. Các nơi còn lại đều xây những bức tường cao lớn vây xung quanh. Dùng phương hướng Bát Quái để giải thích thì phía Bắc cung Khảm, phía Nam cung Ly, cung Chấn phía Đông, phía Tây cung Đoài. Phía Bắc không có cửa lớn cho nên chỉ còn ba hướng Ly, Chấn, Đoài. Vinh Tuệ Khanh nhất thời do dự không biết nên trốn ra bằng cửa nào. Sau một hồi suy nghĩ, Vinh Tuệ Khanh lấy trong tay áo ra ba tấm mai rùa tùy ý tung xuống mặt đất rồi lại nhặt lên tung thêm một lần nữa. Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên đưa mắt nhìn nhau không biết Vinh Tuệ Khanh đang làm gì.

Trong lòng La Thần hơi kinh ngạc một chút, đôi mắt bỗng lóe lên ánh sáng trong trẻo. Sâu thẳm trong đáy mắt có ánh sáng đỏ như biển máu lúc ẩn lúc hiện như thể có ký ức xưa cũ nào đó phủ đầy bụi trắng đang dần dần được mở ra...

Vinh Tuệ Khanh không hề chú ý đến dáng vẻ khác thường của những người bên cạnh, toàn bộ tinh thần của cô đều đặt vào trên ba tấm mai rùa. Hai lần tung mai rùa, quẻ nhận được đều là hai Dương một m, chính là quẻ Chấn thượng Chấn hạ Quẻ Chấn, Chấn là sấm sét, hai Chấn chồng lên nhau nhất định gây tiếng động vang dội, có thể loại bỏ hết thảy những trở ngại ngăn chặn, mọi chuyện suôn sẻ. Tung được quẻ Chấn thì dù sống yên ổn vẫn lo nghĩ đến ngày gian nguy, dù gặp biến cố đột nhiên xảy ra nhất định có thể gặp dữ hóa lành, bình an trải qua. Đối với tình trạng hiện giờ của bọn họ mà nói thì chính là vô cùng thuận lợi.

Còn có, cung Chấn phía Đông. Nếu dùng trong tiết khí thì chính là mùa xuân, lúc vạn vật bắt đầu sinh sôi nảy nở. Đồng thời nhìn từ quẻ này thì thấy rằng phương vị phía Đông cũng chính là nơi bắt nguồn của vạn vật. Hơn nữa, xét theo bản đồ có thể nhìn ra phía Đông chính là hướng dẫn đến phủ thành Vĩnh Chương, cũng là quê nhà của Lâm Phiêu Tuyết và Vinh Thế Nguyên. Ngoài ra, Quán Phượng Nữ - mẹ của Vinh Tuệ Khanh bị tên vương gia chó chết kia bắt đi lúc trước hình như cũng quay về phủ thành Vĩnh Chương...

Tất cả những dấu hiệu này cho thấy bọn họ nên đi cửa Đông. Vinh Tuệ Khanh thu lại mấy cái mai rùa, nói một cách đơn giản: “Phía Đông, ra cửa Đông, đường thẳng thàng, vào phủ thành.”

Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên đều vui mừng cùng nhau nói: “Vây mau đi thôi!” Vinh Tuệ Khanh gật gật đầu rồi quay ra hỏi La Thần: “Thần thúc có muốn đi cùng bọn ta không?” Cầm mất bản đồ của người ta thì bọn họ không thể bỏ mặc người ta được, đi một mình là điều không nên.

Nhưng sau một lúc, Vinh Tuệ Khanh nhạy cảm phát hiện ra La Thần có chút thay đổi kỳ quái không giống như lúc trước hòa nhã dễ gần giống như gió xuân ấm áp với bọn họ, mà lại có chút xa cách thậm chí là lạnh lùng.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy hơi kỳ lạ một chút. Những nghĩ lại thì cô vốn không quá thân thiết gì với La Thần, dù cho đối phương có thay đổi muốn ở lại thì ắt phải có nguyên do riêng thông cảm được. Ai mà không có bí mật riêng của mình chứ?

La Thần không có trả lời mà chỉ gật đầu như có một chút kiêu ngạo của bậc bề trên vậy. Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên vốn chẳng thân gì với La Thần, sau đó đúng như tính khí của y lùi lại về sau hai bước nói với Vinh Tuệ Khanh: “Vậy chúng ta mau đi thôi.” Vinh Tuệ Khanh gật đầu, bước từng bước lớn ra khỏi ngôi nhà tranh của La Thần, dẫn đầu mọi người đi về phía Đông.

Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên theo sát bên cạnh, chỉ sợ lạc mất Vinh Tuệ Khanh. La Thần đi cách bọn họ khoảng hai ba bước, chân dài dù đi không nhanh nhưng khoảng cách cũng không quá xa đối với họ. Vinh Tuệ Khanh chú ý từng nhịp bước chân phía dưới, đường tiến phía trước, đường lùi phía sau, quẹo trái, rẽ phải.

Có lúc rõ ràng phía trước là một hồ nước sâu nhưng Vinh Tuệ Khanh lại như muốn nhảy xuống trực tiếp trôi qua. Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên theo sát bên cạnh Vinh Tuệ Khanh mới phát hiện giữa dòng nước đó có một con đường nhỏ chỉ là mặt đường thấp hơn mặt nước một chút nhìn hệt như ở đây vốn không hề có một con đường nào cả.

Lại có lúc phía trước có mấy tòa núi giả cản đường, như thể đã đi đến đường cùng. Nhưng Vinh Tuệ Khanh lại lách qua hòn núi đó đi sang đoạn đường khác chui vào trong. Hóa ra trong đó có đường đi.

Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên vừa đi sát theo sau vừa không ngừng khen ngợi, phục sát đất Vinh Tuệ Khanh.

Con đường phía trước, Vinh Tuệ Khanh càng đi lại càng thấy kinh ngạc. Quá dễ dàng rồi đi. Trực giác nói cho Tuệ Khanh biết rằng sơn trang Đóa Linh không thể chỉ có những thủ đoạn dễ dàng như thế này được. Cô vốn còn chuẩn bị phải giải trừ vô vàn các trận pháp đá công kích, nhưng cho đến hiện tại cửa lớn phía Đông đã có thể lờ mờ trông thấy từ xa rồi. Bọn họ lại chưa hề may mắn gặp phải sự cản trở truy kích của trận pháp nào.

Trầm Tâm rời khỏi tiểu viện của Đóa Linh phụ nhân rồi đến tiểu viện của Đóa Ảnh để kiểm tra như bình thường. Vừa bước vào cửa viện, sắc mặt của Trầm Tâm đã biến đổi. Chỉ nhìn thấy hai tìnữ vốn nên đứng ở đây để nghênh đón mình đã yếu ớt nằm dưới đất. Trầm Tâm chạy qua đó xem xét, thì ra là bị người ta đánh ngất đi. “Lại có người dám xông ra khỏi sơn trang?” Trên mặt Trầm Tâm lộ ra nụ cười có mấy phần châm biếm. Bước vào trong viện, Trầm Tâm đến ngay phòng của Đóa Ảnh trước. Không hề thấy tiểu thư ở đâu, kể cả chăn gối trên giường cũng chỉ để nguy trang.

Trầm Tâm kinh ngạc gọi khắp nơi nhưng không hề có tiếng ai trả lời.

Cô ta lại chạy đến đông sương phòng mà Vinh Tuệ Khanh ở, không nằm ngoài dự đoán của cô ta, bên trong quả nhiên không có ai. Tiếp theo đến tây sương phòng của Lâm Phiêu Tuyết cũng không thấy một bóng người. Xem ra hai người này cùng nhau chạy trốn rồi.

Trầm Tâm thất kinh nhanh chóng chạy đến viện Đóa Nhan thông báo. Nào ngờ tên gia nô của viện Đóa Nhan lại nói, đại thiếu gia đã đi đến viện của đại tiểu thư từ sớm bây giờ vẫn chưa về.

Lúc Trầm Tâm phát hiện ra cũng không thấy Vi Thế Nguyên đâu thì lại càng thêm sợ hãi lúng túng. Chuyện như vậy từ lúc sơn trang Đóa Linh

xây dựng năm trăm năm trước đến nay chưa từng xảy ra bao giờ.

“Phu nhân, xảy ra chuyện rồi ạ! Xảy ra chuyện rồi ạ! Ba người họ đều chạy trốn cả rồi!” Trầm Tâm đến trước bức tường Đóa Linh phu nhân đang bế quan, nói lớn vào truyền âm khí.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 31: Bích Ngọc Liên Hoa

Tiếng gọi cấp thiết của Trầm Tâm đã đánh thức Đóa Linh phu nhân đang tu luyện. Đóa Linh phu nhân lập tức mở rộng thần thức, tìm kiếm khắp phạm vi sơn trang Đóa Linh. Bà ta vốn mới là tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, thần thức vẫn chưa tới mức cường đại. Nhưng sơn trang Đóa Linh có dị bảo, dưới sự bảo hộ của dị bảo đó, thần thức của Đóa Linh phu nhân trong sơn trang này có thể đạt đến trạng thái và nâng cao đến một trình độ nhất định. Trong lúc tìm kiếm, Đóa Linh phu nhân phát hiện ra La Thần ở ngôi nhà tranh cũng không thấy đâu lập tức phần nộ bùng bùng. Thần thức của Đóa Linh phu nhân trong cơn phần nộ bành trướng ra tức khắc, rất nhanh đã tìm thấy bốn người đang chạy về hướng cửa Đông.

Người dẫn đầu, lại chính là Vinh Tuệ Khanh!

Đóa Linh phu nhân vừa nôn nóng vừa uất hận, lập tức ngồi khoanh chân trong mật thất khua tay một cái khiến chiếc màn che trên điện thờ trước mắt rơi xuống, một đóa Bích Ngọc Liên Hoa xuất hiện đối diện với bà ta.

Đôi môi đỏ của Đóa Linh phu nhân hé mở rồi phun một ngụm máu tươi lên đóa Bích Ngọc Liên Hoa.

Máu như bụi nước phun lên phía trên Bích Ngọc Liên Hoa, dần dần rơi xuống rồi ngấm vào bên trong. Thân sen xanh biếc xuất hiện một vết âm u như một miếng bạch ngọc vương bụi trần, nhưng chút khuyết điểm nhỏ này lại kích thích cơn khát máu của đóa sen. Bích Ngọc Liên Hoa đột nhiên tỏa ra ánh hào quang rực rỡ, sắc ngọc hiện rõ như muốn gột tẩy đi hết

những vết không nên xuất hiện phía trên. Từng ánh xanh biếc vô tận từ trên Bích Ngọc Liên Hoa phóng ra tứ phía, đâm xuyên qua vách tường mật thất, vượt qua viện của Đoá Linh phu nhân rồi chiều đến viện Đoá Ảnh ở.

Dường như nhận được sự vẫy gọi của luồng ánh sáng xanh ngọc rực rỡ ấy, bốn đoá Bích Ngọc Liên Hoa lớn từ dưới lòng đất trời lên, phi thẳng lên tầng không của tiểu viện.

Đoá Linh phu nhân ung dung bước ra khỏi mật thất, thoát một cái đã xuất hiện trong chính phòng của Đoá Ảnh.

Trong phòng không hề có một ai. Đoá Linh phu nhân hừ nhẹ một tiếng rồi ném một lá bùa phá giải trận pháp ra. Bỗng “âm” một tiếng nổ vang, Đoá Ảnh bên trong trận pháp Tiểu Đổ Môn lập tức cảm thấy núi đá trước mặt

mình lúc này cũng bị chấn động dữ dội. Sau đó chúng dần dần bay lên không trung rồi từng ngọn núi tiêu tan trước mắt nàng ta.

Trận pháp Tiểu Đổ Môn của Vinh Tuệ Khanh được dựng lên một cách miễn cưỡng, vốn dĩ cũng không nghĩ sẽ chống đỡ được bao lâu. Dù cho không có người đủ mạnh để phá trận thì trận này chỉ có thể chống đỡ được một ngày một đêm rồi cũng tự động biến mất.

Đoá Linh phu nhân là tu vi Trúc Cơ cho nên lá bùa giải trận pháp của bà ta dư sức phá bỏ trận pháp được bày bố một cách miễn cưỡng này. Nhìn thấy Đoá Ảnh xuất hiện trong căn phòng, Đoá Linh phu nhân phẫn nộ nói: “Thật đúng là đồ vô tích sự!” Đầu óc Đoá Ảnh có chút mờ hồ, hỏi lại: “Tổ cô cô, xảy ra chuyện gì vậy ạ?” Đoá Linh phu nhân chẳng còn hơi sức để kể cho nàng ta nghe tất cả sự việc mà chỉ hăng giọng sai bảo: “Chúng ta không đợi được nữa. Cầm lấy lá bùa này đi sang hai sương phòng bên cạnh kiểm tra xem. Nếu như bùa giải trận pháp phát động thì đệ đệ của con ở đó.

Nếu như không phát động thì lại đi chỗ khác tìm tiếp. Nhất định trong vòng một khắc phải mang nó về đây ngay cho ta.”

Dưới uy áp được phóng ra từ tu sĩ có tu vi Trúc Cơ, Đóa Ảnh bị đè nén đến mức không kịp thở liền nhanh chóng chân nam đã chân chiêu bước ra khỏi chính phòng, chạy sang hai bên tìm Đóa Nhan.

Đóa Bích Ngọc Liên Hoa lơ lửng giữa không trung phía trên tiểu viện bay thẳng lên trời, sau đó xoay tròn từ chậm đến nhanh, từ nhẹ nhàng đến mạnh bạo. Bốn đóa Bích Ngọc Liên Hoa càng xoay càng nhanh, cuối cùng chỉ còn thấy thấp thoáng sắc sen xanh giữa tầng không.

Bốn đóa Bích Ngọc Liên Hoa đang xoay nhanh thì đột nhiên phân tách thành tám, từ tám lại thành mười sáu, cứ thế phân lên gấp bội. Tốc độ quay càng nhanh thì các đóa Bích Ngọc Liên Hoa được phân ra từ bóng sen lại càng thêm nhiều.

Rất nhanh sau đó, toàn bộ mảnh trời che chắn phía trên sơn trang Đóa Linh đều đầy ắp những bông sen xanh giống hệt nhau. Chúng liên tục xoay tròn với tốc độ chóng mặt, mang theo tầng mây của bầu trời đang lung lay như sắp đổ.

Khi số lượng các hóa Bích Ngọc Liên Hoa ngày càng nhiều thì đồng thời đám hạ nhân của sơn trang Đóa Linh cũng cảm thấy sinh lực của mình đang bị hút đến cạn kiệt. Từng người đổ gục ngay nơi mình đứng, ai nấy đều thoi thóp hấp hối. Dù là ở nơi gác cổng hay ở nhà bếp, cũng có người đang đi trên đường dẫn vào bên trong sơn trang, hay đa phần là ở trong phòng đều không thể tránh khỏi.

Nhóm người Vinh Tuệ Khanh trông thấy của Đông đã ở ngay trước mắt thì đều vô cùng vui mừng mà không ai để ý đến một trời Bích Ngọc Liên Hoa dày đặc trên bầu trời đang tràn đến. Nhưng ngay lúc bọn họ sắp

đến gần cửa Đông thì một đóa Bích Ngọc Liên Hoa cực lớn hết như một ngôi sao băng lao từ trên trời xuống chắn kín trước cửa lớn phía Đông.

Cả đám Vinh Tuệ Khanh tận mắt trông thấy một đóa Bích Ngọc Liên Hoa từ trên trời rơi xuống thì đều kinh ngạc tới mức dừng bước rồi vô thức nhìn lên bầu trời. Một trời Bích Ngọc Liên Hoa xuất hiện trước mắt của họ.

Lâm Phiêu Tuyết kinh ngạc hô lên một tiếng rồi bị Vị Thế Nguyên kéo vào lòng. La Thần chấp tay sau lưng, gương mặt không chút biểu tình nhìn lên bầu trời, thần sắc lại càng thêm lạnh nhạt. Vinh Tuệ Khanh bên này lại sốt ruột phát điên, cô chợt nhận ra mình không có cách nào bước lên một bước được!

Đóa Bích Ngọc Liên Hoa ở cửa Đông như có lực phản tác dụng vậy. Cứ mỗi khi cô muốn bước thêm một bước thì lại bị một sức mạnh tương tự đẩy lùi một bước!

“Mau qua đây! Chúng ta cùng nhau xông lên!” Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại lớn tiếng gọi mấy người Lâm Phiêu Tuyết và Vị Thế Nguyên cùng qua.

Ba người cùng nắm lấy tay nhau xông lên phía trước. La Thần từ đằng sau bước tới, lạnh lùng nói: “Vô dụng thôi. Ta khuyên mấy đứa đừng nên lãng phí sức lực làm gì.”

Vinh Tuệ Khanh nghiến chặt răng, mạnh mẽ nói: “Không thử thì sao cam tâm được?!” Nói đoạn lại tiếp tục cùng Lâm Phiêu Tuyết và Vị Thế Nguyên lao đầu xông về phía cửa Đông. Ba người bọn họ như thể đang đâm vào một bức tường mềm mại, trong chớp mắt liền bị một lực phản tác dụng mạnh mẽ đẩy lùi. Ba người Vinh Tuệ Khanh, Lâm Phiêu Tuyết và Vị Thế Nguyên cùng bị đẩy ngã nhào ra đất, đau đến mức đều phải kêu lên.

Đợi đến khi họ đứng được dậy thì đã thấy chính mình lúc này đang ở trong tiểu viện lúc trước bọn họ vừa rời đi!

Đóa Linh phu nhân cùng với Đóa Ảnh và Đóa Nhan đứng ở trên bậc thềm lạnh lùng nhìn bọn họ như nhìn ba xác chết.

Gương mặt nhỏ nhắn của Vinh Tuệ Khanh trở nên đỏ bừng, hoảng loạn bỏ dậy từ mặt đất rồi quay đầu toan bỏ chạy.

Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên cũng nghiêng răng đứng dậy rồi chạy theo sau Vinh Tuệ Khanh ra khỏi tiểu viện.

La Thần chấp tay đứng một chỗ không hề chạy theo bọn họ, ánh mắt lơ đãng nhìn về nơi nào đó chứ hoàn toàn không nhìn sang ba con người đang đứng trên bậc thềm kia.

Đóa Linh phu nhân không hề buông một lời trách mắng nào cũng không ngăn cản mà chỉ giữ nụ cười lạnh lẽo trên môi. Ánh mắt bà ta dõi theo đám người Vinh Tuệ Khanh hết lần này đến lần khác bỏ chạy, rồi lại hết lần này đến lần khác bị đóa Bích Ngọc Liên Hoa đưa quay trở lại. Cuối cùng lúc Vinh Tuệ Khanh bị ném trở lại, cẳng chân theo đà quật ngược về sau, “rắc” một tiếng vang giòn, có vẻ xương đã gãy rồi.

Từng trận đau đớn thấu tim gan khiến Vinh Tuệ Khanh vừa nhịn vừa nhẫn nhưng không thể nào ngăn nổi nước mắt rơi. Cô nhanh chóng cúi thấp đầu dùng tay áo lau đi lau lại không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt Đóa Linh phu nhân, sau đó lại bám vào chân tường vùng vẫy muốn đứng dậy. La Thần vẫn luôn chấp tay đứng một bên vốn không hề muốn nhúng tay vào, nhưng khi trông thấy khuôn mặt đỏ bừng của Vinh Tuệ Khanh, mặt mũi ỳ lạnh tanh bước đến, giơ tay ra lỗi Vinh Tuệ Khanh dậy.

Vinh Tuệ Khanh đau đớn kêu lên một tiếng, cảm thấy chân mình đau nhức không thôi. Khi ánh mắt của La Thần dời tới chân của Vinh Tuệ Khanh mới biết nguyên nhân là gì.

“Chân bị gãy rồi, đừng có cử động mạnh. Lẽ nào sau này nhóc muốn làm người que hay sao?” La Thần cay nghiệt nói còn trên tay vẫn giữ chặt

lấy Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh khổ não muốn đẩy La Thần ra nhưng khi vừa dùng sức một chút thì chân trái của cô lại đau đớn vô cùng. Hơn nữa Vinh Tuệ Khanh cũng không muốn thành một người què chân nên chỉ còn cách túm chặt lấy tay của La Thần.

“Không biết tự lượng sức mình.” La Thần mỉa mai Vinh Tuệ Khanh một câu. Vinh Tuệ Khanh cũng phát cáu, nhỏ giọng nói: “Lời mỉa mai đó của thúc có ý gì?! Thúc đừng quên, điểm sơ hở kia của thúc vẫn đang nằm trong tay của ta! Một lát nữa khi Đóa Linh phu nhân trách tội, thúc cũng không thoát đầu!”

“Người có thể uy hiếp ta vẫn còn chưa ra đời đâu. Ta khuyên nhóc một câu là đừng có phí sức.” La Thần nói xong liền buông tay của Vinh Tuệ Khanh ra rồi tự mình đi đến một chỗ khác đứng. Vinh Tuệ Khanh bất giác ngã nhào xuống đất, ôm lấy chân dựa vào góc tường, khẽ kêu lên một tiếng, cam chịu số phận nhắm hai mắt lại.

Đóa Linh phu nhân cười lớn một tiếng, hai tay cùng lúc vươn ra xuất hiện một đóa Bích Ngọc Liên Hoa chậm chạp nhô lên rồi bay về phía của Vinh Tuệ Khanh.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 32: Đóa Linh Cướp Đoạt Linh Căn

Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết trông thấy vậy liền cùng nhau bổ nhào về phía đó, mỗi người một bên đỡ Vinh Tuệ Khanh dậy rồi phần nọ nói với Đóa Linh phu nhân trên bậc thềm: “Đồ yêu bà3quỷ quái này, rốt cuộc bà muốn làm gì?!”

Đóa Linh phu nhân cười vang một tiếng, dù âm thanh như tiếng chuông ngân nhưng lọt vào tai lại vô cùng lạnh lẽo, khiến người ta không rét mà run.

“Làm cái gì ư?!1Đương nhiên là tiến hành nghi thức nhập tử cho hai cháu nội của ta rồi! Các người có linh căn tốt thì để làm gì chứ, còn không phải là làm đồ cưới cho người ta sao?!” Điệu cười yêu ma3của Đóa Linh phu nhân chuyển thành cười một cách cuồng ngạo như phát điện. Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đưa mắt nhìn nhau, trên gương mặt đầy sự sợ hãi.

Lão yêu bà này đang nói cái gì vậy?!

Trong lúc3nói chuyện thì đóa Bích Ngọc Liên Hoa nho nhỏ kia đã bay lên trên cao cách đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh ba thước, dừng tại đó yên lặng một hồi rồi phát ra ánh sáng xanh che phủ khắp thân thể9Vinh Tuệ Khanh.

Tay áo của Đóa Linh phu nhân phất phơ, hai tay khua về phía trước một cái.

Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết bị một trận công kích có sức mạnh lớn tấn công khiến cho hai người tách nhau ra. Một người văng về

bên trái, người kia bắn sang bên phải, cùng ngã nhào xuống góc tường, toàn bộ thân thể như bị trói lại, dù cố gắng đến mấy cũng không thể động đậy được. Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy như thể có một con dao nhọn đang xâm nhập vào trong đại não và xương tủy của mình, không chỉ muốn cắt bỏ toàn bộ đại não của cô mà còn muốn khoét tất cả ý thức và cảm quan đang có. Nỗi đau đớn khi bị gãy xương vừa rồi so với nỗi đau thấu triệt tim gan của hiện tại thì thực sự không thể nào bì kịp.

Gương mặt của Vinh Tuệ Khanh lúc tím lúc trắng xanh, hai bàn tay ôm lấy đầu khổ sở vật lộn dưới ánh sáng của đóa Bích Ngọc Liên Hoa. Cô đau đến mức không thể kêu nổi một tiếng nào nữa, khí lực toàn cơ thể dường như đều bị ánh sáng của đóa Bích Ngọc Liên Hoa đó rút đi hết.

Cô cũng không biết rốt cuộc thứ ánh sáng ma quái kia muốn hấp thụ cái gì nữa, cô chỉ biết rằng không thể để nó đạt được mục đích, không thể để nó cướp đi ý thức và ký ức của bản thân mình. Nhưng so với năng lượng của ánh sáng xanh đó thì sức mạnh của Vinh Tuệ Khanh thực sự là nhỏ tới mức không đáng nhắc đến, đến sức để ngồi dậy còn không có...

Lẽ nào kiếp này cuối cùng mình lại kết thúc ở đây sao? Vinh Tuệ Khanh khổ sở vùng vẫy, vô số ảo ảnh xen kẽ đan lồng l lượt qua trước mắt của cô, biến hóa khôn lường. La Thần chấp tay đứng ở đó, híp đôi mắt lại đột nhiên hỏi: “Lẽ nào bà định cướp đoạt linh căn của cô bé sao?!” Đôi tay của Đóa Linh phu nhân chợt dừng lại, đôi mắt nhìn về phía La Thần đang đứng cách không xa chỗ của Vinh Tuệ Khanh, cười ha ha một tiếng nói: “Người đau lòng sao? Sao, bây giờ người mới nhìn ra hay sao?” Gương mặt La Thần không chút biểu tình lắc lắc đầu nói: “Không. Cứ trắng trợn như vậy cướp đoạt linh căn của cô bé thì trên trời sẽ giáng Thiên Kiếp xuống phạt tội bà. Ta khuyên bà vẫn nên tự giải quyết ổn thỏa đi thì hơn.”

Đóa Linh phu nhân cười vô cùng khoái chí, đôi mắt đẹp di chuyển nói: “Người là đang quan tâm đến ta sao? Ta có cần phải đích thân cảm ơn

người hay không đây?” Nói đoạn hai bàn tay của bà ta làm động tác biến ảo như chào hỏi với La Thần.

La Thần nghiêng người về phía trước rồi nhảy lên hai bước, ngồi xếp bằng xuống lạnh lùng nói: “Ta như cá nằm trên thớt. Tùy ý bà xử lý. Hy vọng đợi đến lúc Thiên Kiếp giáng xuống có thể mở to mắt một chút, đừng đánh lệch là được.”

Trên trời lập tức truyền tới tiếng sấm vang rền.

Đóa Ảnh vốn đang xem rất vui vẻ nhưng khi nghe thấy tiếng sấm thì liền co rúm lại, kéo kéo vạt áo của Đóa Linh phu nhân rồi rụt rè nói: “Tổ cô, lẽ nào thật sự có Thiên Kiếp sao?”

Đóa Linh phu nhân còn chưa nói gì thì La Thần đang ngồi khoanh chân bên góc tường đã trầm giọng trả lời: “Đương nhiên là có Thiên Kiếp rồi, hơn nữa còn là Thiên Kiếp diệt tộc diệt căn. Trắng trợn cướp đi linh căn so với cướp đoạt những thứ khác thì tội nặng hơn nhiều. Ta thật thấy khó hiểu, sơn trang Đóa Linh của các người sao có thể tồn tại tới tận năm trăm năm?”

Đóa Linh phu nhân tươi cười, liếc ánh mắt quyền rũ say đắm lòng người nhìn La Thần rồi đáp: “Ta không những muốn cướp đoạt linh căn của nó mà còn muốn dùng linh căn của nó để truyền cho hai cháu nội của ta! Lẽ nào người không biết tất cả các tu sĩ nhân tài của sơn trang Đóa Linh chúng ta đều dùng cách này để có linh căn hay sao?! Ha ha ha...” Đóa Linh phu nhân ngước mặt lên trời cười một cách ngông cuồng, đôi con người từ màu nâu trầm biến thành đỏ thẫm, như ma quỷ trốn ra từ Địa Ngục vậy.

“Hừm, thì ra là vậy. Ta luôn thắc mắc làm sao mà kỳ tài tu chân của Đóa gia các người lại nhiều đến như vậy, mà người có thể đạt tới Trúc Cơ lại ít đến đáng thương. Thì ra nguyên do đều xuất phát từ những chuyện xấu xa mà các người làm. Đóa gia các người mà không đoạn tử tuyệt tôn,

quả thật là một chuyện rất kỳ lạ trong thiên hạ!” Lâm Phiêu Tuyết biết rằng mình sắp phải chết nên cũng khoanh chân ngồi xuống, hung hăng mắng nhiếc Đóa Ảnh đang muốn đi đến chỗ của Vinh Tuệ Khanh.

Đóa Ảnh nghe thấy câu nói của Lâm Phiêu Tuyết thì quay người lại đi đến chỗ nàng, giơ cao tay giáng thẳng một bạt tai xuống rồi quát tháo: “Người câm miệng lại! Chuyện của Đóa gia chúng ta không đến lượt loại tiện nhân như người xen mồm vào!”

Đóa Linh phu nhân lại ra lệnh cho Đóa Nhan: “Con đứng ở chỗ của Vi Thế Nguyên. Qua tối nay, sẽ không còn có Vi Thế Nguyên và Vinh Tuệ Khanh trên đời nữa mà chỉ còn Đóa Ảnh và Đóa Nhan thôi!”

Đóa Nhan hơi do dự một lúc nhưng vẫn chậm chạp bước từng bước đến bên cạnh Vi Thế Nguyên. Vi Thế Nguyên thầm thở dài một hơi rồi nói với Lâm Phiêu Tuyết: “Phiêu Tuyết, Vi Thế Nguyên ta có thể cùng muội xuống suối vàng, đời này ta sống không còn gì phải nuối tiếc nữa.”

Lâm Phiêu Tuyết lập tức ghen ngào nói: “Vi đại ca, Phiêu Tuyết cũng...”

Đóa Ảnh lại càng thêm tức giận, không nhịn được sẵn tới cho Vi Thế Nguyên một bạt tai. Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết cùng nhắm hai mắt lại, miệng mỉm cười coi như Đóa Ảnh và Đóa Nhan không tồn tại. Đóa Linh phu nhân cười cợt nói: “Quả là tình chàng ý thiếp gắn bó! Muộn rồi, đợi kiếp sau hai người đầu thai rồi ở cùng một chỗ với nhau đi!” Nói rồi bà ta lại cười ha ha tiếp lời. “Ồ, chút nữa thì ta quên mất. Người nào

mà bị ta cướp đoạt mất linh căn thì đều hồn bay phách lạc nên các người đừng mơ tưởng đến chuyện có thể đầu thai!”

Sự ác độc như thế còn khủng khiếp hơn cả thịt nát xương tan. Vinh Tuệ Khanh mở to đôi mắt, chăm chú nhìn Đóa Linh phu nhân đang cười cuồng ngạo, cô chịu đựng sự đau đớn trên đỉnh đầu, đột nhiên hỏi: “Oan có

đầu, nợ có chủ. Chúng ta rốt cuộc có thù hận gì với bà mà bà lại dùng thủ đoạn ác độc như vậy để đối phó với chúng ta? Lẽ nào chúng ta giết cha, cướp mẹ của bà?” Tiếng cười của Đóa Linh phu nhân ngưng lại, thẹn quá hóa giận mắng nhiếc: “Cái miệng bẩn thỉu của người đang nói nhảm gì vậy hả? Thù gì? Hận gì? Điều ta muốn chính là cướp đoạt linh căn của người, người có thể làm gì được?! Muốn công bằng thì người đi tìm ông trời mà hỏi: Dựa vào đâu mà loại tiên nhân như các người lại có linh căn bẩm sinh chứ?! Mấy đời anh tài của Đóa gia chúng ta, biết bao nhiêu tiền bối tài hoa từng người đều thất bại khi lên Trúc Cơ. Người nói xem chúng ta phải đi đâu mà tìm công bằng đây?!”

Vinh Tuệ Khanh nghe xong thì vô cùng kinh ngạc liền phản bác lại nói: “Đã không có linh căn thì cần gì phải tu chân. Trong thiên hạ có biết bao nhiêu người không có linh căn, lẽ nào họ đều có thể giống như các người,

mình không có thì đi cướp đoạt của người khác? Như vậy thì tất cả người trong thiên hạ đều như quỷ la sát dưới Địa Ngục mà thôi!”

Hai mắt của La Thần đột nhiên mở lớn, chăm chăm nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cũng biết mình sắp chết tới nơi nên dứt khoát nói một cách vui vẻ: “Hơn nữa, các người làm điều ngang ngược thì ông trời nhất định sẽ không bỏ qua cho các người. Bao nhiêu anh tài của các người đều chết khi tu vi đạt tới Trúc Cơ, chắc chắn là ông trời đang trừng phạt Đóa gia các người. Bà làm sai mà không biết sửa, đã vậy vẫn còn tiếp tục ở đây làm sai, lẽ nào bà thật sự muốn toàn bộ trên dưới Đóa gia đều diệt vong hay sao?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 33: Vết Nứt Của Trời (Thượng)

Lời của Vinh Tuệ Khanh đã mạnh mẽ động chạm đến cái tôi cao ngất của Đóa Linh phu nhân.

Trong đôi mắt của Đóa Linh phu nhân hắt đầy tia máu, sắc mặt bà ta tái mét. Bất chợt bà ta hợp nhất hai tay lại với nhau để gia tăng linh khí thúc đẩy.

Đóa Bích Ngọc Liên Hoa trên đầu của Vinh Tuệ Khanh theo đó xoay tròn càng nhanh khiến cho thứ ánh sáng xanh ngọc kia cũng thêm phần mạnh mẽ. Dần dần, từng tia ánh sáng xanh tím chầm chậm lộ ra từ trên đầu của Vinh Tuệ Khanh như thể muốn bay khỏi cơ thể của cô.

Gương mặt của Vinh Tuệ Khanh ngày càng trắng bệch, đôi mắt vẫn đỏ như sắp phun lửa ra đến nơi nhìn chằm chằm Đóa Linh phu nhân đang đứng trên bậc thềm rồi phần nộ nói: “Bà đừng hòng được toại nguyện!” Dứt lời, cô liền rút một cây kéo nhọn từ trong tay áo ra, dứt khoát muốn cửa lên cổ mình! Đóa Linh phu nhân thất kinh, vội vã thu hồi lại đóa Bích Ngọc Liên Hoa một chút rồi quay sang công kích cánh tay đang cầm chiếc kéo của Vinh Tuệ Khanh.

Một lực mạnh mẽ từ ngoài tiến đến đâm thẳng vào cánh tay của Vinh Tuệ Khanh. Từng đốt ngón tay của Vinh Tuệ Khanh như bị một con dao nhọn cửa qua, cô nhin không được kêu lên một tiếng, tay phải nhẹ buông chiếc kéo ra khiến nó lăn theo chiếc váy dài của cô rơi xuống đất.

Vì Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết trông thấy một màn này thì đều vô cùng run sợ, cũng muốn học theo Vinh Tuệ Khanh nhưng đáng tiếc toàn thân lúc này không sao cử động được. Sắc mặt Đóa Linh phu nhân đen như đáy nồi, bà ta hừ một tiếng rồi nói: “Nếu người ngoan ngoãn để ta rút hết linh căn thì ta đây sẽ cho người được chết toàn thây. Còn nếu vẫn tiếp tục không biết tốt xấu thì ta còn nhiều thủ đoạn để khiến người sống không bằng chết!”

Gương mặt của Vinh Tuệ Khanh lộ ra một tia cười khố. Chuyện đã đến nước này, cô cũng chẳng thể làm gì thêm được nữa, chỉ đành khàn giọng nói từng câu từng chữ như định chém sắt: “Ta tin lưới trời tuy thưa mà khó lọt! Ta tin công lý rõ ràng, biết đợi chờ thời cơ! Ta tin ác giả ác báo! Ta tin tà không bao giờ có thể thắng chính! Ta càng tin nhất định sẽ có một ngày tất cả những người từng bị bà sỉ nhục, chèn ép, hãm hại sẽ liên hợp với nhau rồi tính sổ với bà! Nợ máu chỉ có thể trả bằng máu! Bà đừng vội đắc ý, rồi sẽ có ngày bà cũng được nếm thử mùi vị những chuyện mà bản thân bà đã gây ra thôi!”

Đóa Linh phu nhân liền biến sắc, phất tay áo nói: “Tiểu tiện nhân vẫn dám nói càn! Cẩn thận bị đày xuống Địa Ngục! Ô, đúng rồi, sau khi người chết đi thì hồn bay phách tán nên làm gì có Địa Ngục nào để cho người bị đày xuống nữa đâu?! Như vậy xem ra, ta khiến cho người hồn bay phách tán, vĩnh viễn không thể đầu thai lại thành ra tốt cho người rồi!”

Đóa Ảnh lại có chút bất an, cơ thể lại tránh sang bên cạnh một chút rồi liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh đang bị ánh sáng xanh ngọc của đóa Bích Ngọc Liên Hoa bao phủ. Nàng ta quay đầu nói với Đóa Linh phu nhân ở trên bậc thềm: “Tổ cô cô, có được linh khí bằng cách này thì thời điểm đạt tới Trúc Cơ vẫn sẽ mất mạng sao?”

Đóa Linh phu nhân tức giận quở mắng: “Con đừng có mà nghe con bé đó nói bậy nói bạ! Lão tổ của Đóa gia chúng ta đã Kết Anh rồi, ta cũng đã Trúc Cơ nhưng có hề hấn gì đâu!” La Thần hơi ngán người rồi tiếp tục cười

nói: “Lão tổ của Đóa gia cũng đi cướp linh căn của người khác cơ đấy! Đây đúng là chuyện đáng kinh ngạc...” Không chỉ là một chuyện đáng kinh ngạc mà còn là một chuyện đáng xấu hổ nữa. Lão tổ của Đóa gia là một trong hai người duy nhất của nước Đại Sở đạt tới Nguyên Anh, thế nhưng lại là một kẻ đi cướp đoạt linh căn của người ta! Chuyện này mà truyền ra ngoài thì còn đâu là mặt mũi, còn đâu là sĩ diện của tu sĩ Đại Sở nữa.

La Thần vỗ tay cười lớn: “Ta rất cuộc cũng hiểu rồi. Cái gì mà sơn trang Đóa Linh chứ, rõ ràng phải là sơn trang Đoạt Linh mới đúng! Các người nào có họ Đóa, các người nên là họ Đoạt mới đúng! Đoạt trong cướp đoạt!”

Đóa Linh phu nhân không muốn để La Thần trở thành nhân chứng sống nữa liền thách thức cười một tiếng: “Như vậy thì sao? Khéo khen cho sự hiểu biết của người, lão tổ Đóa gia chúng ta đã đến Nguyên Anh hậu kỳ, sắp đột phá Hóa Thần rồi. Sau này sẽ có thể phi thăng lên Tiên giới! Người đời đều nói linh căn không thể chiếm đoạt vì chiếm lấy sẽ bị sét đánh. Nhưng Đóa gia chúng ta cướp đoạt linh căn không biết bao nhiêu lần rồi mà trước giờ đâu có thấy sét đánh! Cũng chỉ có lúc Trúc Cơ gặp một chút khó khăn mà thôi, những chuyện này cũng chẳng sá gì. So với những kẻ không thể tu chân hay tình trạng không có linh căn thì có cơ hội đột phá Trúc Cơ cũng không tệ. Mà nếu không thể Trúc Cơ thì họ cũng có thể sống lâu hơn những người không có linh căn, cũng đâu có thiệt thòi gì?”

La Thần bình tĩnh nói: “Hóa ra là vậy. Xem ra, Đóa gia các người thật sự có thần linh bảo hộ, giữa ban ngày ban mặt như vậy cướp đoạt linh căn của người khác mà cũng không có Thiên Kiếp giáng xuống. Đãi ngộ như vậy thì chỉ có kẻ ngu mới không đi cướp đoạt.”

Trên gương mặt của Đóa Linh phu nhân bỗng hiện ra thần sắc quỷ dị, bà ta trầm lặng một lúc rồi cười ha ha nói: “Sơn trang Đóa Linh của chúng ta có dị bảo che trời nên ông trời làm sao có thể biết chúng ta đang làm gì

đây được?”

Vinh Tuệ Khanh đang nhắm mắt chờ chết liền không nhin được ngẩng đầu lên nhìn trời. chỉ chút những đóa Bích Ngọc Liên Hoa kia đã che kín cả bầu trời, khiến khoảng không phía trên đen đúa một màu bao phủ toàn bộ sơn trang Đóa Linh.

Dù bông hoa rất lớn nhưng không để lộ một chút linh khí nào cả, thật sự quá kỳ dị. Vinh Tuệ Khanh lưu luyến nhìn lên bầu trời lần cuối. Như đã cách cả một đời, cô đã từng có tự do, từng có chính nghĩa, từng có công đạo, thậm chí còn có cả một gia đình hạnh phúc, với cha mẹ, bạn học và bạn bè tốt...

Cha, mẹ, con muốn về nhà!

Vinh Tuệ Khanh nhắm nghiền hai mắt lại, những chùm ánh sáng xanh tím trên đỉnh đầu của cô mỗi lúc một rực rỡ hơn, từng chút từng chút một chui ra đỉnh đầu của cô như thể sắp rời khỏi cơ thể đến nơi rồi. Ngay chính lúc này, một luồng linh khí cực đại lan rộng từ ánh sáng xanh tím trên đỉnh đầu cô khuếch tán ra bên ngoài.

La Thần ở gần Vinh Tuệ Khanh đang nói chuyện thì đột nhiên cảm nhận được linh khí của Vinh Tuệ Khanh truyền đến, toàn thân y chấn động, nét kinh ngạc không rõ ràng xuất hiện trên gương mặt của y.

Trong lòng của La Thần hỗn loạn, lồng ngực dấy lên đau đớn. Bỗng chốc y há miệng phun ra một ngụm máu đen khiến cho trước ngực nhuộm một màu loang lổ. Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết từ đầu đến cuối đều mở to mắt trông thấy tất cả sự việc, bọn họ đều biết rằng tiếp theo đây sẽ tới lượt mình thì chỉ cười khổ rồi nhìn chăm chú Vinh Tuệ Khanh ở phía xa nói: “Tuệ Khanh, muội cứ đi trước, chúng ta sẽ đi theo sau. Muội đừng sợ, hãy đợi chúng ta...”

Linh khí trên đỉnh đầu của Vinh Tuệ Khanh như đã bị lôi ra rồi bổ nhào về phía La Thần.

La Thần nhanh chóng trấn tĩnh lại, vội vàng nhắm mắt bất động hấp thụ thứ linh khí thuần khiết đó. Sau khi chứng kiến cảnh tượng này, Đóa Linh phu nhân trên bậc thềm không khỏi trợn trừng mắt lườm La Thần, đôi bàn tay đang hợp lại liền tách ra hai bên lớn tiếng nói với Đóa Ảnh: “Mau ngồi xuống bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, khoanh chân thiền định, ngũ tâm hướng thiện. Để ta truyền linh khí!”

Đóa Ảnh lập tức chạy đến ngồi xếp bằng bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, hai tay làm động tác thành hình bông hoa lan, nhắm mắt ngược lên trời, bình tĩnh thu nạp vào người.

Linh khí của chùm ánh sáng xanh tím trên đỉnh đầu của Vinh Tuệ Khanh lại phân thành một đường rồi bay đến chỗ của Đóa Ảnh.

Đóa Linh phu nhân trông thấy linh căn của Vinh Tuệ Khanh sắp rời khỏi cơ thể thì biết rằng chỉ cần đẩy một chút là có thể rút được cả tận gốc linh căn của Vinh Tuệ Khanh, sau đó sẽ chuyển vào cơ thể của Đóa Ảnh. Vì thế bà ta nhanh chóng lấy một viên linh đan trong túi càn khôn ra uống vào, ngay lập tức lấp đầy cơ thể đang cạn kiệt linh lực của mình. Đóa Linh phu nhân giơ tay phải ra, trong nháy mắt một luồng khí từ đan điền đột nhiên được sinh ra, thuận theo gân mạch của bà ta bay lên như tên bắn rồi tràn ra gang bàn tay hồi thúc những đóa Bích Ngọc Liên Hoa nhỏ cách đỉnh đầu của Vinh Tuệ Khanh ba thước, trong miệng lẩm nhẩm: “Liên hoa tráo đỉnh, pháp ngoại hữu thân! Thiên liên vận diệt, quy vu nhất nhân! RÚT...!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 34: Vết Nứt Của Trời (Hạ)

Đóa Linh Phu Nhân còn chưa nói hết vế sau thì chùm ánh sáng lam tím trên đỉnh đầu của Vinh Tuệ Khanh đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, rồi hợp thành một chùm ánh sáng lớn công kích thẳng lên trên.

Chùm sáng xuyên qua đóa Bích Ngọc Liên Hoa lơ lửng cách đỉnh đầu cô ba thước, bắn thẳng lên biến Bích Ngọc Liên Hoa ở tít trên cao.

Khoảng trời bao trùm sơn trang Đóa Linh lập tức đen thành một mảng hệt như cái đáy nồi úp ngược, khiến mọi thứ bên trong trông chẳng khác gì con ong cái kiến chen chúc chật cứng.

Một biến Bích Ngọc Liên Hoa lơ lửng trên không trung cũng chẳng thể áp chế nổi chùm ánh sáng lam tím tươi đẹp đó, trong thoáng chốc đã bị nó đâm từ dưới lên tạo thành một lỗ hổng. Sau khi phá bỏ đám Bích Ngọc Liên Hoa vây kín thành tầng mây, chùm sáng càng lao vun vút bên trong khoảng trời bao la vô tận kia.

Lên trên, tiếp tục hướng lên trên!

Như thế ở đó có thứ gì đang cố vũ nó, đang chờ đợi nó vậy!

Như thế nơi xa xăm ngoài kia mới là ngôi nhà thực sự của nó!

Từng vệt sáng li ti ẩn sâu trong chùm ánh sáng lam tím đều đang gào thét bốn chữ: “Ta muốn về nhà!” Dù khoảng trời phía trên u ám đen tối bao nhiêu, chùm ánh sáng lam tím kia vẫn bất khuất xông lên không hề chùn

bước.3Nó xuyên thủng tầng không, để lại trên lưới trời lồng lộng một vết nứt dài cắt ngang.

Một vết nứt màu lam tím của trời...

Tất cả mọi người trong tiểu viện trừ Vinh Tuệ Khanh đang nhắm mắt không nói gì ra thì đều mắt chữ O mồm chữ A ngược mắt lên nhìn bầu trời. Sau khi chứng kiến màn trời vừng chắc kia bị chùm ánh sáng lam tím cắt phá tạo thành một vết nứt thì chấn động không nói lên lời.

Đóa Linh3phu nhân là người kinh ngạc hơn bất cứ ai.

Năm mươi năm nay bà ta cướp đoạt linh căn của người khác nhưng chưa hề gặp phải tình huống này bao giờ.

Lẽ nào tôi linh căn không giống như bình thường, không thể cướp đoạt hay sao?!

Mặc dù trong lòng lo lắng bất an nhưng Đóa Linh phu nhân vẫn hạ quyết tâm ăn thêm một viên linh đan để gia tăng niệm lực, hồi thúc các đóa Bích Ngọc Liên Hoa nhỏ cách đỉnh đầu9Vinh Tuệ Khanh ba thước xoay tròn một cách nhanh chóng hơn.

Sắc mặt của Vinh Tuệ Khanh lại càng thêm tái nhợt, toàn thân rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Vết nứt lam tím kia cứng rắn như kim cương, khắc vẽ lên nền trời tro xám kia là những nét chạm trổ vô cùng tinh xảo, từng nét từng nét muốn đục xuyên cả bầu trời! Thế nhưng trời cao sao có thể để một vết cắt nhỏ bé này xuyên thủng mình cơ chứ?

Trông thấy chùm ánh sáng lam tím kia dần dần mất đi hào quang rực rỡ, Vinh Tuệ Khanh chậm chậm ngã xuống đất, da mặt vàng vọt như hàng mã.

La Thần nhúu chặt lông mày, run rẩy giờ tay hướng về phía Vinh Tuệ Khanh. Cuối cùng dưới sự đè ép của chùm ánh sáng xanh ngọc của đóa Ngọc Bích Liên, y không thể làm gì được đành buông thõng tay xuống.

Vì Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết hít thở rồi nhắm nghiền mắt lại, bình tĩnh chờ đợi cái chết đến với mình.

Đóa Linh phu nhân cùng với Đóa Ảnh và Đóa Nhan là vui mừng nhất, chỉ còn một bước hoán đổi cuối cùng chuyển linh căn của Vinh Tuệ Khanh lên người của Đóa Ảnh là xong. Bên ngoài đột nhiên truyền đến một âm thanh trong trẻo giòn vang.

Tiếng động vừa như ném vỡ bình ngọc lại vừa giống gõ lên mặt sắt.

Đóa Linh phu nhân ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì trông thấy vết tích màu lam tím xé trời kia đang mở rộng ra, ăn sâu bén rễ vào bên trong. Hệt như đâm thủng một lỗ trên trời vậy! Ông trời bấy giờ cũng bắt đầu bất mãn, bên ngoài vết nứt đó sấm chớp ùng đoàng, mây cuồn cuộn trôi.

Giữa những tầng mây tối đen xuất hiện một bàn tay trắng trẻo thò từ trên màn trời xuống. Bàn tay đó khê kéo một cái y như đang kéo dây khóa khiến cho vết nứt phía trên thêm rộng ra

Bên trong vết nứt xuất hiện một thân ảnh màu xanh tiêu sái phá vỡ hư không đi ra. Người đó từ trên trời dần hạ xuống tầng không của tiểu viện.

Tiếng sấm đình tai nhức óc khiến cho mọi người trong tiểu viện đều kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên, thậm chí đến Vinh Tuệ Khanh cũng mau chóng tỉnh lại trong cơn mê man rồi híp mắt ngược lên trời. Một cây roi dài màu vàng uốn lượn như rắn trườn không chút âm thanh cuốn lấy đóa Bích Ngọc Liên Hoa cách đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh ba thước.

Đóa Linh phu nhân kinh ngạc thất thần, phần nộ nói: “Tên nhãi ranh nào dám làm vậy! Bắt nó lại cho ta!” Ngay lập tức bà ta lôi ra một lá bùa,

đốt cháy nó rồi ném về phía thân ảnh màu xanh đang đứng trên cao.

Người đó hạ xuống trên bức tường của tiểu viện, tay trái giơ lên liền xuất hiện một cái lá chắn trong tay. Tấm lá chắn đó có kiểu dáng vô cùng cổ xưa, chất liệu làm ra không rõ là bằng vàng hay sắt. Lá bùa của Đóa Linh phu nhân hoàn toàn bị chặn đứng bên ngoài không thể tiến sâu vào. Đồng thời người kia giơ tay phải lên kéo một cái cuốn sách đám Bích Ngọc Liên Hoa trên đỉnh đầu của Vinh Tuệ Khanh đi.

Chùm ánh sáng lam tím đang bị rút ra từ đỉnh đầu của Vinh Tuệ Khanh lập tức thu lại, toàn bộ đều quay trở về cơ thể của Vinh Tuệ Khanh. Tinh thần của Vinh Tuệ Khanh không khỏi chấn động, cô biết mình vừa thoát một kiếp nạn liền chầm chậm ngồi ổn định lại. Đóa Ảnh trông thấy vậy thì vô cùng gấp gáp nói: “Tổ cô cô! Linh căn bị thu hồi lại mất rồi!” Đôi mắt của Đóa Linh phu nhân đỏ ngầu như yêu ma, nhìn về phía thân ảnh màu xanh trên bức tường kia, lạnh lùng nói: “Các hạ là thần thánh phương nào? Hà cố gì phải giấu đầu hở đuôi như vậy? Đã tiến vào sơn trang Đóa Linh của chúng ta rồi lẽ nào còn nghĩ có thể nguyên vẹn mà trở ra?”

Thân ảnh màu xanh đó phát ra một tiếng cười nhẹ, cũng không thể coi là dễ nghe, nhưng nụ cười ấy lại làm nổi bật vẻ giả tạo đối trá trong điệu cười duyên dáng của Đóa Linh phu nhân lúc trước. Thì ra người đó là một cô gái.

Vinh Tuệ Khanh mờ hơi nhể nhại dựa vào góc tường, miệng mở to hít thở từng ngụm không khí.

Nghe thấy tiếng cười nhẹ của thân ảnh màu xanh kia, Vinh Tuệ Khanh lại cảm thấy hết như bị điện giật, toàn thân cứng đờ. Cô nghiêng đầu qua đó, cố gắng mở to mắt nhìn về phía thân ảnh màu xanh kia nhưng chỉ thấy cô gái ấy từ đầu đến chân đều dùng những tấm vải màu xanh che phủ nên không nhìn rõ tướng mạo cũng như hình dáng. Chỉ có thể trông thấy đôi

mắt của nàng lộ ra dưới tấm lá chắn, thân thuộc như vậy mà cũng xa lạ như vậy...

Đóa Linh phụ nhân mãnh liệt gầm lên một tiếng, thân thể vọt thẳng về phía cô gái đang ở trên bức tường kia toan cướp lại Bích Ngọc Liên Hoa của mình. Người đó liền xoay người một cái, cất Bích Ngọc Liên Hoa vào trong lòng. Chiếc roi dài màu vàng trong tay vung lên dồn ép Đóa Linh phụ nhân phải lui lại còn bản thân nàng thì bay lên giữa không trung. Sau đó nàng xoay mình thêm một lần nữa, nghiêng người bay lên không, tiến vào trong lỗ hổng vừa bị rách trên màn trời, trong chớp mắt liền biến mất dạng.

Đóa Linh phụ nhân nhảy lên không kịp, chỉ đành trơ mắt nhìn vết nứt trên bầu trời đang dần dần khép lại, cô nương áo xanh mang theo đóa Bích Ngọc Liên Hoa cũng dần biến mất trước mắt bà ta.

Đóa Linh phụ nhân vô cùng đau đớn nhìn vết nứt trên bầu trời kia đã hoàn toàn biến mất trước mắt, không khỏi phát ra tiếng gầm rú như dã thú, sau đó điên cuồng xông thẳng lên trời.

Không có đóa Bích Ngọc Liên Hoa nhỏ đó thì đám Bích Ngọc Liên Hoa chi chít trên màn trời kia không thể hợp nhất được nữa mà dần dần từng cái chồng chất lên nhau rồi tiêu tan, cuối cùng chỉ còn lại bốn đóa Bích Ngọc Liên Hoa trên tầng không của tiểu viện.

Vinh Tuệ Khanh trừng lớn mắt nhìn một màn kỳ dị này, đột nhiên hiểu ra: Pháp ngoại hóa thân! Một biến Bích Ngọc Liên Hoa kia thì ra chính là do bốn đóa Bích Ngọc Liên Hoa trong tiểu viện pháp ngoại hóa thân mà thành!

Nhưng không qua bao lâu, bốn đóa Bích Ngọc Liên Hoa trong tiểu viện kia cũng bắt đầu biến đổi, dần dần biến mất trong hư không.

Tất cả các hóa Bích Ngọc Liên Hoa bao trùm mảnh trời trên sơn trang Đóa Linh đều biến mất sạch sẽ.

Thì ra đóa Bích Ngọc Liên Hoa nhỏ bị cô nương áo xanh kia cướp đi mới là chân thân, đến bốn đóa Bích Ngọc Liên Hoa trấn giữ trong tiểu viện kia cũng đều chỉ là nhân bản...

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến cô nương áo xanh mà mình vừa nhìn thấy kia, cũng không biết nàng là bạn hay là địch nữa, nhất thời tâm trí nhiễu loạn.

Sau khi Bích Ngọc Liên Hoa biến mất, trong tầng không của sơn trang Đóa Linh lần đầu tiên màn trời xanh biếc xuất hiện, bầu trời xa xôi kia như chưa bao giờ trong xanh đến thế.

Nhưng bầu trời trong xanh như vậy cũng không kéo dài bao lâu thì các luồng khí đen kịt mang theo vô số tiếng kêu khóc đè nén, từ mặt đất của sơn trang Đóa Linh dần dần bay lên sau đó uốn lượn quanh quẩn trên bầu trời cao ngất.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 35: Lôi Kiếp

Thân thể Đóa Linh phu nhân đang lơ lửng giữa trời, khi nhìn thấy khói đen ngùn ngụt bốc lên từ sơn trang Đóa Linh thì không khỏi sửng sốt, vội vàng thi triển vòng sáng bảo hộ nhanh chóng lao xuống

phía dưới. Nhưng tất cả đã không còn kịp nữa.

Khói đen gào thét quanh quẩn trên không của sơn trang Đóa Linh khiến sắc trời tối sầm xuống. Tiếng sấm kinh hãi giáng xuống cuốn theo mây đen cuộn cuộn xông thẳng đến chỗ Đóa Linh phu nhân. Đóa Linh phu nhân nghiêng rằng chạy đến chỗ đám Vinh Tuệ Khanh, đồng thời lớn tiếng gọi Đóa Nhan và Đóa Ảnh: “Ôm chặt lấy bọn chúng, lôi kiếp sẽ không dám giáng xuống đâu!” Vậy mà lại muốn dùng đám Vinh Tuệ Khanh làm lá chắn để giúp họ tránh khỏi Thiên Kiếp giáng xuống do cướp đoạt linh căn của người khác!

Vì Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết bị Đóa Linh phu nhân dùng linh khí giữ chặt nên không thể động đậy được, chỉ còn cách mở to mắt nhìn Đóa Nhan đang bổ nhào tới toan ôm chặt lấy Lâm Phiêu Tuyết.

Ba tiếng “âm ầm ầm” cực lớn vang lên, đồng thời cả ba tia sét giáng thẳng xuống đầu Đóa Linh phu nhân, Đóa Ảnh và Đóa Nhan.

Dù bọn họ đã tính toán đâu vào đấy, muốn kéo người vô tội vào làm lá chắn cho mình nhưng bọn họ nào có thể nhanh bằng sấm chớp. Tiếng sấm nổ vang, ba người Đóa Linh phu nhân, Đóa Ảnh và Đóa Nhan ngã bổ nhào

ra giữa mặt đất của tiểu viện, toàn thân cháy khét, trở thành ba que than củi đen sì, hoàn toàn không nhìn rõ hình dạng.

Đây chính là uy lực của Thiên Kiếp kinh lôi hay sao?

Trước thiên nhiên, con người quả thật là vô cùng nhỏ bé. Dù cho có là người Trúc Cơ với thủ đoạn phi thường đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không tránh khỏi một đòn của kinh lôi.

Vinh Tuệ Khanh im lặng suy nghĩ rồi nhìn ba thi thể cháy sém giữa sân kia không nói một lời.

La Thần hừm một tiếng rồi nói: “Lần này không tệ, coi như được mở mang tầm mắt rồi...” Kinh lôi cuộn cuộn trong tiểu viện kia phát ra từng tiếng kêu gào mơ hồ như thể bất mãn, kháng nghị với câu mà La Thần vừa nói ra vậy. Lại một trận sấm nổ cuốn qua, lần này những tia sét nhìn giống hệt như những con rắn vàng điên cuồng nhảy múa trên bầu trời rồi sà xuống nóc nhà của tiểu viện, từng ngọn lửa cháy hừng hực bốc lên. “Hồng, cháy rồi! Chúng ta mau chạy thôi!” Vi Thế Nguyên vội vã đứng dậy rồi đỡ Lâm Phiêu Tuyết lên nói. “Muội còn có thể đi được không?” Lâm Phiêu Tuyết gật gật đầu rồi đẩy Vi Thế Nguyên nói: “Chúng ta đi đỡ Tuệ Khanh dậy đã. Chân của muội ấy bị thương sẽ không thể tự đi được.” Đây cũng chính là suy nghĩ trong đầu của Vi Thế Nguyên. Hai người cùng chạy tới chỗ của Vinh Tuệ Khanh rồi đỡ cô dậy. Một chân của Vinh Tuệ Khanh chạm đất, cơ thể nghiêng dựa vào người Lâm Phiêu Tuyết còn chiếc chân còn lại thì hoàn toàn không thể cử động được.

Vi Thế Nguyên lại hỏi La Thần đang ngồi: “... Thúc có đi không? Ta thấy sơn trang Đóa Linh này sắp bị thiêu rụi hoàn toàn đến nơi rồi.”

La Thần đứng dậy, phúi phúi áo nhìn Vinh Tuệ Khanh rồi nói với Vi Thế Nguyên: “Sơn trang Đóa Linh dựa vào dị bảo, giấu giếm ông trời biết bao năm nay. Lần này trời xanh nhất định sẽ phục thù. Muốn đi thì mau đi

nhanh đi, chậm chễ không chừng tay bay vạ gió.” Nói xong y quay người nghênh ngang đi ra khỏi cửa viện.

Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết cùng đỡ Vinh Tuệ Khanh đi theo phía sau, từng bước chầm chậm đi ra khỏi cửa viện. Vừa ra đến bên ngoài bọn họ đều vô cùng ngơ ngẩn. Toàn bộ sơn trang Đóa Linh đều đang đắm chìm trong biển lửa.

Ngọn lửa cháy hừng hực cao ngút trời xanh, vô số khói đen mù mịt bảng lảng bay đi khắp nơi, những tiếng kêu khóc gào thét gặp phải ngọn lửa mãnh liệt lập tức bị lọc sạch sẽ.

Vi Thế Nguyên nhìn thấy một màn này trong lòng hiểu rõ những đám khói đen kia chính là sự phản nộ bất khuất của những người bị sơn trang Đóa Linh cướp đoạt linh căn trong suốt năm trăm năm qua. Trong lòng hắn thấy chua xót, không nịn được chấp tay lại bái lạy bầu trời phía Tây. Ở phía Tây đột nhiên lóe lên ánh sáng màu đỏ, đồng thời truyền đến một tiếng Phật âm luân ngữ. Chỉ một lúc sau biến mất trong không gian, dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai...

La Thần đang đi phía trước chợt quay lại nhìn Vi Thế Nguyên nói: “Không ngờ tên nhóc nhà người lại có duyên với Phật. Đáng tiếc.”

Vi Thế Nguyên hạ tay xuống tiếp tục đỡ lấy cánh tay trái của Vinh Tuệ Khanh rồi nhanh chóng rời đi.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh chỉ có thể cử động được một chân nên tốc độ di chuyển rất chậm.

Lửa cháy trong sơn trang thì ngày một lớn, khói bay mù mịt khiến cho cả bốn người đều bị sặc đến mức họ khù khụ. Tình trạng vết thương của Vinh Tuệ Khanh là nghiêm trọng nhất, lại còn bị diu đi nên đã đau tới mức chảy đầy mồ hôi lạnh. Chẳng qua tính khí cô vốn quật cường, thà chết cũng không khuất phục nên đến giờ vẫn không hé răng kêu lên dù chỉ một tiếng.

La Thần quay đầu lại nhìn liềm lạnh mặt đi đến nói với Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết: “Chân của cô bé bị thương rồi, cứ như vậy thì không thể đi ra khỏi đây được đâu.”

Lâm Phiêu Tuyết kinh ngạc liềm phần nộ nói: “Thúc nói như vậy là có ý gì? Nếu không có Tuệ Khanh thì chúng ta đều đã chết trong tay Đóa Linh phu nhân rồi. Lẽ nào thúc lại muốn để muội ấy ở lại? Sao thúc có thể vong ân bội nghĩa như vậy?”

La Thần chế nhạo một tiếng nói: “Con mắt nào của người trông thấy ta quăng cô bé lại? Tránh ra!” Nói rồi, hai tay y khẽ động dậy.

Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết vô thức bị đẩy lùi về sau hai bước rồi buông lỏng cánh tay đang đỡ lấy Vinh Tuệ Khanh ra.

Vinh Tuệ Khanh chỉ đứng có một chân nên lập tức toàn thân lung lay như sắp ngã.

Cánh tay dài của La Thần nhanh chóng chặn ôm lấy eo của Vinh Tuệ Khanh, vác cô lên vai rồi nhẹ giọng quát: “Đi thôi!” Nói xong, rảo bước về phía cửa Đông.

Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết trông thấy vậy đều cảm thấy La Thần dù có thái độ không tốt, lại cũng không biết là địch hay bạn nhưng lòng dạ hình như cũng không xấu nên họ nhanh chóng chạy theo sau.

bên ngoài cửa Đông của sơn trang Đóa Linh, một con sóc nhỏ không biết tìm đâu ra một mảnh hoa làm thành tay nải đeo sau lưng đang ngồi trên một hòn đá, vừa khóc lóc nước mắt vừa chăm chăm nhìn cánh cửa phía xa. Nó chính là con sóc nhỏ Tiểu Hoa được Vinh Tuệ Khanh cứu ngày hôm đó.

Vài con chuột đồng từ dưới đất chui lên vây xung quang con sóc nhỏ liền thoảng nói vài câu. Tiểu Hoa nghe thấy tiếng của bọn chúng thì giờ móng vuốt lên lau nước mắt rồi cũng liền thoảng hỏi lại bọn chúng. Vừa

nghe thấy chuột đồng kể lại toàn bộ sự việc, Tiểu Hoa liền vô cùng vui mừng chống cây gậy đi đến cửa Đông mong ngóng từ phía xa.

Lúc La Thần vác Vinh Tuệ Khanh đi ra từ cửa Đông thì Tiểu Hoa oạch một cái chạy ra chặn trước mặt La Thần vừa nhảy nhót vừa kêu gọi. La Thần kinh ngạc, gân xanh trên trán nổi lên, nhin không được muốn đập chết Tiểu Hoa. Vinh Tuệ Khanh bị La Thần vác như vác một cái bao tải trên vai không hề dễ chịu chút nào. Đúng lúc đó thấy y dừng lại, cô chịu không nổi ọe một tiếng nôn ra. Dạ dày của cô vừa hay ở trên cầu vai của La Thần nên thật sự là khó chịu muốn chết. Vẫn may là Vinh Tuệ Khanh có lòng để tâm đến bộ y phục của La Thần nên không có nôn lên người y. La Thần liền ném Vinh Tuệ Khanh xuống đất như ném một cái bao tải. Tiểu Hoa kinh ngạc, nhanh chóng bổ nhào đến chỗ mà Vinh Tuệ Khanh sắp rơi xuống muốn làm một tấm đỡ bằng thịt cho cô để tránh cho Tuệ Khanh bị thương. Nhưng Tiểu Hoa quá nhỏ bé. Vinh Tuệ Khanh bị quăng xuống trong nháy mắt ngã dúi dụi xuống đất, xui xẻo thế nào đè lên chân phải của Tiểu Hoa khiến nó gãy thêm một lần nữa...

Vì Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết từ phía sau chạy lại, vội vã nâng Vinh Tuệ Khanh dậy.

Lâm Phiêu Tuyết lấy ra một chiếc khăn tay rồi lau sạch sẽ gương mặt bị dính bùn đất của Vinh Tuệ Khanh thì mới trông thấy một con sóc nhỏ còn đang nằm bò bên cạnh cô.

“Con sóc nhỏ này thật là kỳ lạ, lại còn khoác một cái túi vải sau lưng.” Lâm Phiêu Tuyết vừa thoát chết nên tâm trạng rất vui vẻ cười hì hì nhìn Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa cảm thấy quá là mất mặt nên tiếp tục nằm bò ra mặt đất giả chết.

Vinh Tuệ Khanh nghiêng đầu nhìn thấy Tiểu Hoa thì vô cùng cảm động, liền giơ tay ra ôm lấy nó vào lòng. La Thần nhìn thấy vậy thì vô cùng chướng mắt, nghiêng mình đi đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, dùng một tay xách Tiểu Hoa ra nói: “Một con chuột bản như vậy mà nhóc cũng không chê...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 36: Cái Giá Phải Trả

Vinh Tuệ Khanh vội vàng túm lấy Tiểu Hoa từ trong tay của La Thần, nhanh miệng nói: “Tiểu Hoa là

sóc, không phải chuột...”

Tiểu Hoa cúc đầu vào lòng bàn tay của Vinh Tuệ Khanh, vênh mông quay lưng về phía La Thần. Trong cơ thể nhỏ nhỏ mập mập của nó run lẩy bẩy cũng đủ biết phải chịu hoảng sợ ra sao.

La Thần phúi phúi quần áo, quay lưng đi. Y nhìn về phía sơn trang Đóa Linh nằm trong biển lửa bốc cháy dữ dội, thản nhiên hỏi: “Có đi nữa hay không?” “Tất nhiên phải đi.” Vinh Tuệ Khanh nhìn về hướng Đông: “Chúng ta phải đi phủ thành Vĩnh Chương.” Lâm Phiêu Tuyết cười nói: “Ta và Vi đại ca lớn lên trong phủ thành. Lần này nhất định phải làm một chủ nhà tận tâm, mời Tuệ Khanh muội muội cùng La đại thúc đến nhà chúng ta ở vài ngày.”

La Thần ho khan một tiếng, dường như không thích nghe xưng hô “La đại thúc” này chút nào. Y cau mày nói: “Vậy thì đi thôi.” Nói xong, liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh một cái: “Nhóc chờ chút.” Dứt lời y bèn đi sâu vào trong rừng cây đối diện với sơn trang. Không bao lâu sau, La Thần đi ra khỏi rừng cây, trong tay cầm theo mấy cành liễu mềm dẻo. Y chống chân nửa ngồi, nửa quỳ trước mặt Vinh Tuệ Khanh, không giải thích câu nào đã kéo lấy chiếc chân bị gãy của Vinh Tuệ Khanh lại rồi dùng tay tìm kiếm chỗ xương đã gãy. Sau đó y dùng mấy cành liễu cố định lại, tiếp đến cầm mảnh vải dài chẳng biết lấy từ đâu ra, buộc lên.

Vinh Tuệ Khanh đau tới mức ứa nước mắt, nhưng biết vì tốt cho mình nên chỉ có thể gắng sức cố nhịn.

“Đi thôi, ta cũng nhóc.” Sau khi La Thần đã cố định xong chiếc chân gậy của Vinh Tuệ Khanh thì y ngồi xuống đưa lưng về phía cô, nói thêm: “Đừng có để con chuột kia ở trên lưng ta.”

Vinh Tuệ Khanh cắn môi, nhìn Tiểu Hoa ở trong lồng ngực mình rồi lại nhìn tấm lưng rộng rãi vững chắc của La Thần, trong phút chốc do dự không biết làm sao.

Lâm Phiêu Tuyết thấy thế, vội vàng vươn tay ra: “Đưa con sóc cho ta đi, ta giúp muội ôm, nhất định sẽ không vứt nó đi đâu.” Vì Thế Nguyên cũng nhìn ra được con sóc kia không phải là loại động vật bình thường, cảm giác như nó có nhân tính vậy. Vinh Tuệ Khanh nâng niu Tiểu Hoa trên tay rồi thật cẩn thận đưa nó cho Lâm Phiêu Tuyết, xấu hổ mà nói: “VẬY LÀM PHIỀN TỬ NHÉ.”

Cuối cùng bốn người lại bắt đầu cuộc hành trình đi về hướng phủ thành Vinh Chương.

Ngọn lửa lớn thiêu đốt sơn trang Đóa Linh như có mắt, nó chỉ đốt bằng sạch sơn trang Đóa Linh trong khi rừng cây bên ngoài sơn trang lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào.

Vinh Tuệ Khanh nằm ở trên lưng La Thần, quay đầu nhìn lại chỉ cảm thấy chuyện mới đây đã cách cả một đời. Cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cơ thể đung đưa theo nhịp bước vững chắc của La Thần mà dần dần chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Lúc Vinh Tuệ Khanh tỉnh lại đã là buổi chiều chạng vạng ngày hôm sau.

“Không ngờ nhóc có thể ngủ như vậy. Không biết liệu nhóc có phải là heo đầu thai hay không.” La Thần vô cùng không nể mặt oán giận. Vinh Tuệ Khanh tức giận, dồn sức đâm vào lưng của La Thần: “Thả ta xuống!”

“Xuống làm cái gì? Nhóc ngoan ngoãn một chút cho ta, sắp vào trong thành rồi!” La Thần quát nhẹ. Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết cực kỳ nóng lòng muốn về nhà nên bước như bay đi về phía trước. Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu đã trông thấy một bức tường thành màu xanh xám xuất hiện cách nơi họ đang đứng không xa.

Có vài người trông dáng vẻ giống như binh sĩ đang bảo vệ ở cửa thành, cảnh giác nhìn tới nhìn lui đám người ra vào.

La Thần thở phào nhẹ nhõm, nâng Vinh Tuệ Khanh ở trên lưng mình lên cao một chút rồi bước nhanh theo chân Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết trước mặt, cùng bọn họ bước vào phủ thành Vĩnh Chương.

Thủ vệ giữ cửa thành chỉ liếc mắt nhìn bốn người bọn họ.

Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đều mang dáng vẻ của thiếu niên, La Thần thân hình cao lớn đi ở phía sau, có lẽ là người nhà của bọn họ. Trên lưng La Thần còn công theo một bé gái nho nhỏ.

Nếu nhìn qua mà đoán thì chắc họ là người một nhà. Thủ vệ không ngăn cản chỉ lười nhác vẫy vẫy tay để bọn họ đi vào trong.

Sau khi vào thành, Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết càng nhanh chân hơn.

Rời nhà nửa năm, bọn họ không ngờ tới rằng cũng có một ngày mình được bước chân ra khỏi sơn trang Đóa Linh quý quái kia.

“Thần thúc, phía trước chính là nhà của chúng tôi. Đợi về tới nhà rồi, chúng ta có thể ăn một bữa cơm thật ngon, rồi đi tắm rửa nữa.” Trong lòng

Lâm Phiêu Tuyết thật vui vẻ, giọng nói cũng mang theo ý cười. La Thần mỉm cười nhưng lại nhảy bén phát hiện trên đường phố Vĩnh Chương dường như có thêm vài người tu chân. Từ khi nào người tu chân ở Đại Sở lại nhiều như vậy? La Thần nhú mày, trên lưng cũng theo Vinh Tuệ Khanh cùng với Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đi về nhà bọn họ. Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đều xuất thân từ gia đình bình thường. Gia đình Lâm Phiêu Tuyết làm đậu phụ, gia đình Vi Thế Nguyên thì mở quán cơm nhỏ. Họ đều sinh sống ở phố trợ phía thành Nam.

Nhưng khi bọn họ về tới cửa nhà mình, cả hai đều choáng váng đầu óc. Bây giờ nơi ấy chỉ còn một mảnh đất hoang tàn đổ nát, dường như đã bị bỏ phế rất lâu rồi. Lâm Phiêu Tuyết ngây ngẩn cả người, cứ đứng chôn chân ở nơi ấy nói không nên lời.

Vi Thế Nguyên cũng đứng lặng mất một lúc mới tỉnh táo lại, ngay lập tức, hần sang nhà hàng xóm bên cạnh hỏi thăm.

Hàng xóm vừa nhìn thấy Vi Thế Nguyên thì kinh ngạc hồi lâu rồi mới kéo tay hần lại, ngấm ngấm một lúc mới líu lười nói: “Thế Nguyên, cháu thật sự là Thế Nguyên đã trở về ư?... Phiêu Tuyết đâu? Có đi về cùng với cháu hay không? Không phải hai đứa đi làm thần tiên sao?” Tin tức sơn trang Đóa Linh bị hủy vẫn chưa truyền ra ngoài.

Vi Thế Nguyên cười khỗ, ngắt lời người hàng xóm nhiều chuyện của mình để hỏi: “Gia đình nhà cháu với Lâm gia chuyển tới đâu rồi? Nhà cửa ở nơi này đâu mất rồi ạ?”.

Hàng xóm kia nghe thấy câu hỏi của Vi Thế Nguyên, không kiềm được lau nước mắt: “Hai đứa vừa mới đi thì hai nhà liền gặp tai nạn. Tối hôm đó, lửa cháy rất lớn, che kín cả trời, nhà của hai đứa bị cháy rụi hết cả...”

Trong lòng Vi Thế Nguyên đau đớn khôn tả, một tay chống lên trên cửa, một tay che ngực, khàn giọng hỏi: “... Vậy, cha mẹ cháu và mấy đứa em thì sao?”

Người hàng xóm lại càng khó chịu: “Đều chết cả rồi... Đã chết nửa năm rồi... Hàng xóm láng giềng chúng tôi quyên chút tiền bạc mời hòa thượng tới cúng bái, siêu độ...”

Ngọn lửa lớn đến vậy nhưng chỉ đốt cháy hai gia đình của Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết. Trong khi đó hàng xóm xung quanh không mất mát chút nào.

Đây là thủ đoạn của Đóa Linh phu nhân sao? Khuôn mặt Vi Thế Nguyên tái mét đi tới bên cạnh Lâm Phiêu Tuyết, vươn tay giữ lấy bờ vai của nàng, thấp giọng nói: “Phiêu Tuyết, sau này muội đi cùng ta đi.” Lâm Phiêu Tuyết lập tức hiểu ra, trong phút chốc cảm thấy như trời rung đất chuyển. Nơi cuống họng bỗng trào lên vị ngọt ngọt tanh tanh, Lâm Phiêu Tuyết “ke” một tiếng, phun ra ngụm máu bầm. Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết mượn chút bạc đi tới cửa hàng gần đó mua chút nến hương và vàng mã. Bọn họ đặt những thứ ấy trên mảnh đất trống nơi căn nhà mình đã bị thiêu trụi chỉ còn một đồng đồ nát, cả hai quỳ ở đó, quyết định trông giữ linh hồn người thân một đêm. Nét mặt La Thần không chút thay đổi. Y vẫn đứng đó, trên lưng cũng theo Vinh Tuệ Khanh, một lúc lâu cũng không nói gì.

Vinh Tuệ Khanh nằm ở trên lưng La Thần nhìn một hồi, cảm thấy trong lòng nhức nhối. Cô nói khẽ với La Thần: “Thần thúc, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?”

Đứa nhỏ tám, chín tuổi, dù tính tình có chín chắn đến đâu thì cũng chỉ là một đứa trẻ. La Thần không để ý tới cô.

Vinh Tuệ Khanh giãy giụa đòi xuống khỏi lưng La Thần, muốn đi khuyển giải Vị Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết.

Hành động của Vị Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đã khiến người trên thành trấn chú ý tới. Người vây xung quanh càng ngày càng nhiều, chỉ chỉ trỏ trỏ vào bọn họ. Rất nhiều người nhận ra Vị Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết. Họ cho rằng hai người đã tu đạo thành công nên xuống núi về thăm người thân, thở dài nói: “Nhà có một người thành tiên thì những người khác phải mất cả mạng. Thế mới thấy, được làm tiên cũng không phải chuyện dễ dàng...”

Vinh Tuệ Khanh nghe xong chỉ cảm thấy vết đen chảy đầy đầu nhưng cũng rất khó để phản bác lại lời nói của người đó.

Sắc trời dần dần tối đen, Vinh Tuệ Khanh cọ cọ vào người La Thần, đang muốn nói chuyện thì một giọng nói kinh ngạc vui mừng truyền tới: “Tuệ Khanh? Tuệ Khanh?... Là muội sao? Thật sự là muội sao?” Đúng là giọng nói của Đại Ngưu.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 37: Nốt Ruồi Chu Sa

Năng hạn gặp mưa rào, tha hương gặp bạn cũ, chính là hai trong bốn chuyện vui vẻ nhất của đời

người.

Vinh Tuệ Khanh cũng không ngoại lệ. Lúc quay đầu nhìn về phía Đại Ngưu, trong mắt cô rưng rưng lệ ướt vòng quanh: “Đại Ngưu, thật là huynh sao?”

Sau khi Đại Ngưu cùng Bách Hủy đi tới phủ thành Vĩnh Chương thì hẳn đã cùng Bách Hủy sống ở phố chợ thành Nam được một khoảng thời gian rồi.

Mấy ngày này không có lúc nào hẳn không nghĩ tới chuyện rốt cuộc Vinh Tuệ Khanh đang làm gì, liệu có phải đã bắt đầu con đường tu chân với Đóa Linh phu nhân hay không, có khi nào ngày sau khoảng cách giữa hai người bọn họ mỗi lúc một xa xôi cách trở hay không...

Tuy rằng Bách Hủy ngoan ngoãn nghe lời, cẩn thận chăm lo chu đáo cho Đại Ngưu. Nhưng mà đối với người con trai, điều không chiếm được mãi mãi là thứ tốt nhất. Bất kể đó là nốt ruồi chu sa trong tim hay là vết

máu muỗi trên tường, chung quy lại, chỉ cần là thứ không nắm được trong tay thì cả đời sẽ bứt rứt không yên.

Nói chi tới người con gái không ôm được vào lòng này lại là kẻ có khả năng leo lên vị trí cao nhất. Đối với một người bình thường như Đại Ngưu

mà nói, sẽ càng là ghi tâm khắc cốt.

Nhưng bỗng nhiên ở trong thành gặp được Vinh Tuệ Khanh, hơn nữa nhìn cách ăn mặc nghèo túng của cô bé, cảm xúc thương tiếc trong lòng Đại Ngưu tự nhiên nảy sinh. Hắn không còn cảm thấy Vinh Tuệ Khanh là kiểu người ngồi ở trên cao tít tắp khiến mình không cách chạm tới nữa.

“Là ta, ta ở nơi này ổn định cuộc sống rồi. Muội Muội đi cùng với Đóa Linh phu nhân tới đây sao?” Đại Ngưu hết nhìn Đông rồi nhìn Tây, muốn gặp lại vị Đóa Linh phu nhân phong thái thướt tha giống như tiên nữ kia một lần nữa. Ánh mắt của Vinh Tuệ Khanh âm u, cô mím môi, ngập ngừng vài cái rồi thấp giọng nói: “Không phải. Bọn muội... Bọn muội bị Đóa Linh phu nhân đuổi ra ngoài...” “Bọn muội?” Đại Ngưu ngây ngẩn cả người: “Còn có ai đi cùng với muội nữa?”

Vinh Tuệ Khanh nhìn sang La Thần vẻ mặt lạnh lùng giống như ngọn núi băng đang đứng bên cạnh mình, bĩu môi: “Còn Thần thúc, Phiêu Tuyết tỷ tỷ và Thế Nguyên ca ca.” Cô lại chỉ về phía hai người, một nam một nữ đang quỳ bên kia.

Đại Ngưu nghĩ tới dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của Lâm Phiêu Tuyết mà mình vừa nhìn thấy, tim đập thịch thịch như muốn rút luôn ra ngoài. Hắn kìm lòng không được bèn lên tiếng hỏi han: “Mọi người đều bị sơn trang Đóa Linh đuổi ra ư?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu, rồi nhú mày.

Đại Ngưu thấy được sự không vui của Vinh Tuệ Khanh, vội vàng thu tầm mắt đang nhìn Lâm Phiêu Tuyết về, cười nói: “Xem ra bọn họ cũng không có nhà để về rồi. Thế này đi, tạm thời mọi người tới nhà ta ở vài ngày, có được không?” Hiện tại thật sự bọn họ không còn nơi nào để về, hơn nữa trên người chẳng có lấy một xu, cho dù ngay bây giờ đi kiếm tiền thì cũng không kịp. Ở đây vốn là nước lạ cái, dù sao bọn họ cũng phải mất

một thời gian để thích nghi dần dần và tìm hiểu thêm về tình hình của phủ thành Vĩnh Chương này rồi mới nói. Hơn nữa, chiếc chân gãy của mình nếu không nghỉ ngơi tốt thì về sau thật sự phải đi khập khiễng mất, thật sự là không đáng.

Vinh Tuệ Khanh lập tức gật đầu, nhưng sau lại cảm thấy không ổn, cười cười hỏi La Thần: “Thần thúc, trước tiên chúng ta tới nhà Đại Ngưu ở vài ngày được không? Đợi... Đợi sau đó chúng ta bàn bạc xong thì lại tính tiếp.”

Khuôn mặt La Thần lạnh lùng, vốn muốn nói: “Nhóc tới đâu ở thì liên quan gì tới ta?” Nhưng nhìn thấy vẻ ỷ lại quẩn quýt của Vinh Tuệ Khanh liền cảm thấy trong ngực một hồi rầu rĩ, nghiêm mặt gật đầu: “Ta đi hỏi hai người kia một chút xem bọn họ nói thế nào.” Nói xong liền đi tới chỗ Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đang quỳ phía trước.

Vinh Tuệ Khanh thở dài, đứng dựa vào bức tường, căn môi dưới như có tâm sự khó nói. Đại Ngưu nhìn lại nhìn gương mặt của Vinh Tuệ Khanh, nói: “Muội đang rất không vui?” Vinh Tuệ Khanh cười khổ: “... Cửa nát nhà tan thì muội có thể vui vẻ được sao?”

Đại Ngưu cũng buồn bã, lại không tiện hỏi nhiều. Hắn đứng ở bên cạnh cô, ánh mắt dõi theo La Thần đang đi về phía Lâm Phiêu Tuyết.

La Thần dẫn Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết tới để Vinh Tuệ Khanh tự nói với bọn họ.

“Vi đại ca, Lâm tỷ tỷ, muội gặp một người đồng hương, huynh ấy mời chúng ta tới ở nhờ vài ngày... Hai người đi cùng bọn muội nhé. Chuyện ở nơi này chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lưỡng một chút, mọi người thấy có được không?” Vinh Tuệ Khanh hỏi thật cẩn thận.

Lúc còn sống trong sơn trang Đóa Linh, cô và Lâm Phiêu Tuyết, Vi Thế Nguyên cũng coi như có giao tình cùng trải qua sóng gió. Ở cái nơi

liếc mắt không thể thấy được một người thân thích này, trong lòng Vinh Tuệ Khanh thật sự không muốn đi một mình.

Vi Thế Nguyên nghiêng đầu nhìn Lâm Phiêu Tuyết.

Vừa rồi, Lâm Phiêu Tuyết nôn ra máu, trên khóe môi còn vương một tia máu chưa lau đi. Lúc này gương mặt nàng trắng như tuyết, hai tròng mắt mơ hồ không rõ thần sắc, trông đáng vẻ như phải chịu đả kích rất lớn.

Hiện giờ vẫn đang là tháng Giêng, đêm đông trời rét đến thấu xương, nếu bọn họ thật sự khăng khăng phải ở nơi này gác đêm mà quần áo mặc trên người lại phong phanh như vậy, chỉ sợ buổi tối nhất định sẽ bị lạnh cóng mất thôi. Trừ khi bọn họ nhóm lửa ở nơi này. Nhưng nơi này là phố chợ, dăng hương đốt đèn đã khiến hàng xóm láng giềng để ý rồi, nếu còn thêm củi lửa thì không chừng mấy người hàng xóm lúc trước còn đồng cảm với bọn họ giờ cũng sẽ lên tiếng kêu la.

Nước lửa vô tình, mọi người chẳng ai muốn chịu vạ lây.

Vi Thế Nguyên nói khẽ với Lâm Phiêu Tuyết: “Phiêu Tuyết, trước tiên chúng ta tới nhà đồng hương của Tuệ Khanh ở một đêm nhé. Ngày mai chuẩn bị cẩn thận rồi hai ta lại tới gác đêm có được không?... Hoặc là, trong lòng muội áy náy không yên thì ta ở nơi này gác đêm cho hai nhà, sức khỏe muội không tốt nên nếu ở đây sợi sẽ sinh bệnh mất. Sau này làm sao có thể... Vì người nhà muội báo thù chứ?” Tuy Đóa Linh phu nhân đã chết nhưng người của Đóa gia vẫn còn, vị lão tổ lợi hại nhất của Đóa gia cũng đang ở đây.

Sắc mặt Lâm Phiêu Tuyết nghiêm nghị, trầm mặc một lúc lâu mới lắc đầu nói: “Vi đại ca, muội biết huynh tốt với muội nhưng để huynh thay muội gác đêm cho người nhà, muội...” Vi Thế Nguyên ngắt lời nàng: “Phiêu Tuyết, chúng ta đều là người không cha không mẹ rồi. Nếu muội

đồng ý, vậy hãy gả cho ta, như vậy người nhà muội cũng chính là người nhà của ta.”

Lâm Phiêu Tuyết then thùng ửng đỏ khuôn mặt, gục đầu xuống.

Vinh Tuệ Khanh ở bên cạnh cảm thấy sốt ruột, đẩy đẩy bả vai Lâm Phiêu Tuyết: “Lâm tỷ tỷ, tỷ màu đồng ý đi!... Mau nói muội đồng ý! đi!” Thế mà cô nhóc còn sốt ruột hơn cả Lâm Phiêu Tuyết.

Tuy rằng tâm tình Lâm Phiêu Tuyết bị thương nhưng vẫn bị chọc cười bởi bộ dáng của Vinh Tuệ Khanh, nhẹ nhàng gật đầu hai cái.

Vinh Tuệ Khanh thỏa mãi cười nói: “Rất ngắn gọn, rất súc tích...” Còn chưa cảm thán xong cô đã thấy thân thể mình bỗng nhiên nhẹ bẫng, bị người ta vác lên, đầu thúc xuống đất, chân chống lên trời giống như đang vác một bao quần áo. “Đừng nói nhảm nữa, nhanh đi thôi. Nơi này cấm đi lại vào ban đêm.” La Thần lạnh lùng như băng nói.

Đại Ngưu liên tục gật đầu, bước tới chào hỏi: “Là Vi huynh phải không? Ta là Tăng Đại Ngưu, là người cùng thôn với Tuệ Khanh. Nhà ta cách đây không xa, mọi người đi theo ta nhé, vẫn kịp ăn bữa cơm chiều đây.” Đại Ngưu vô cùng nhiệt tình.

Vi Thế Nguyên giật giật khóe miệng, coi như cười một chút rồi đứng dậy dẫn theo Lâm Phiêu Tuyết cùng đi phía sau Đại Ngưu. Bọn họ cùng tới căn nhà Đại Ngưu đang ở cùng Bách Hủy. Lúc đầu, Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết cho rằng đồng hương của Vinh Tuệ Khanh sống trong loại nhà kiểu đại tạp viện" cùng vài gia đình nữa.

1 Đại tạp viện: Một khoảng sân có rất nhiều người hoặc nhiều gia đình cùng sống với nhau. Khác với Tứ hợp viện là nơi một gia đình gồm nhiều thế hệ sinh sống. Dù sao Dốc Lạc Thần cũng không phải là một thôn xóm giàu có đông đúc gì. Hơn nữa, quần áo Đại Ngưu cũng mộc mạc, vẻ mặt thật thà phúc hậu, không giống một cậu ấm có tiền. Bởi vậy nên khi bọn họ

nhìn thấy gạch xanh tường trắng, ước chừng có bốn con đường dẫn vào bốn sân riêng thì cả người ngẩn ngơ, đứng ở cửa không dám bước vào. Vinh Tuệ Khanh bị La Thần khiêng suốt một đường đi tới đây, cảm thấy đầu choáng mắt hoa, không nhận được phản đối: “Ta không phải bao quần áo! Không được khiêng ta nữa!”

La Thần liếc xéo một cái, đặt cô từ trên đầu vai xuống, khoanh tay đứng một bên, nhìn trời không nói câu nào.

Đại Ngưu tiến lên gõ cửa.

Cửa lớn két một tiếng mở ra, bên trong xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp quyến rũ đang cười híp mắt nói: “Sao giờ này huynh mới quay về?” Đúng là Bách Hủy.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 38: Vết Máu Muối

Đại Ngưu cười ha hả, nghiêng sang bên chỉ vào mấy người đang đứng dưới bậc thang: “Muội xem hôm

nay ta ở trên phố chợ gặp được ai này?”. Bách Hủy ló đầu ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thân hình cao lớn của La Thần. Cô ta không tự chủ được chớp chớp đôi mắt trong veo như làn nước mùa thu với La Thần, rồi phóng mị thuật ra thăm dò một phen. La Thần chớp tay sau lưng đứng một bên. Sắc mặt bình thản dường như đã khôi phục dáng vẻ nho nhã, lễ độ giống ngày đầu mới gặp Vinh Tuệ Khanh. Sau khi phát hiện ra La Thần miễn nhiễm với mị thuật của mình, Bách Hủy có chút kinh ngạc, tiếp đó chuyển mắt sang cô bé đang đứng một chân bên cạnh. “Ôi, đây không phải là Vinh cô nương sao?” Bách Hủy nhiệt tình mở cửa đi ra.

Đại Ngưu mỉm cười gật đầu, sau đó đưa Bách Hủy đi tới giới thiệu với Vinh Tuệ Khanh: “Nàng là Bách Hủy.”

Vinh Tuệ Khanh không hề nghĩ tới việc Đại Ngưu sẽ sống chung với một cô gái. Thôi được rồi, mặc dù tuổi tác có vẻ tương đương với Lâm Phiêu Tuyết, nhưng cũng không thể tính là một cô gái.

“Người đã gặp ta sao?” Vinh Tuệ Khanh chắc chắn mình chưa gặp Bách Hủy bao giờ. Vậy mà Bách Hủy chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra mình khiến Vinh Tuệ Khanh cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Đại Ngưu bất giác đỏ mặt, miệng lẩm bẩm nói không ra tiếng.

Bách Hủy nhanh trí vội vàng phân bua: “Bọn ta trông thấy muội được Đóa Linh phu nhân mang về sơn trang Đóa Linh, vốn định đuổi theo nhưng mà...” Bách Hủy cười khỗ: “Đóa Linh phu nhân không vừa mắt bọn ta nên đuổi cả hai ra ngoài.” Sau đó lại hỏi Tuệ Khanh: “Mọi người đi cùng Đóa Linh phu nhân tới đây sao?”

Vinh Tuệ Khanh ghen hòng, ngượng ngùng đáp: “Bọn ta cũng bị đuổi ra ngoài...”

Bách Hủy thở phào một hơi, nụ cười trên môi càng thêm tươi tắn: “Là vậy sao? Thật ra cũng không có gì, trên đời những người tu chân vốn rất hiểm hoi. Linh căn chỉ có thể dựa vào cơ duyên để gặp chứ không thể cầu mà có được. Muội đừng quá đau lòng.” Cô ta nói một hồi, ý muốn khuyên bảo Vinh Tuệ Khanh.

Đại Ngưu cũng thoải mái cười vui vẻ. Hắn sớm đã biết Vinh Tuệ Khanh không có linh căn, sau khi trông thấy cô bé được Đóa Linh phu nhân nhận vào sơn trang Đóa Linh còn mình bị đuổi ra ngoài, trong lòng luôn cảm thấy không công bằng chút nào.

Vinh Tuệ Khanh mở miệng định nói thật với họ thì nghe thấy La Thần lạnh lùng cắt ngang: “Ừm, bởi vì bọn ta đều không có linh căn nên bị đuổi ra ngoài.”

Vinh Tuệ Khanh liếc sang La Thần một chút, ngượng ngùng khép miệng lại. Bách Hủy cười bước sang bên nhường đường: “Vào đi. Tối nay đồ ăn rất nhiều, mọi người cứ thỏa thích dùng bữa nhé!”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh ấm áp vô cùng, cô vịn vào cánh tay La Thần sau đó quay sang nói với Vị Thể Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết: “Chúng ta cùng vào đi! Đại Ngưu ca là người tốt. Trước kia khi muội còn ở trong thôn, mọi người đều coi Đại Ngưu ca là Thiên Lô, chỉ đâu đánh đó!”

Đại Ngưu biết lời này là chỉ những đứa trẻ sống trên Dốc Lạc Thần, nhất thời sắc mặt trầm xuống.

Bách Hủy lúc này mới nhìn rõ Vị Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đứng đằng sau.

Với Vị Thế Nguyên, Bách Hủy chỉ nhìn thoáng qua cũng không cảm thấy có gì bất thường.

Nhưng khi Bách Hủy nhìn thấy Lâm Phiêu Tuyết, cô ta không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, trong vô thức cánh tay giữ chặt túi cần khôn đang giấu bên người. Ở trong đó có công pháp mị thuật cấp cao cô ta tìm được

bí địa kia...

Sao lại là nàng ta?

Bách Hủy nhanh chân bước lên mấy bước đến trước mặt Vị Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết, tỉ mỉ quan sát Lâm Phiêu Tuyết một hồi. Cô ta vừa nhìn vừa cười hỏi: “Hai vị này là...” Vinh Tuệ Khanh vội nói: “Bọn họ là Vi đại ca và Lâm tỷ tỷ.” Vị Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết nhanh chóng tự giới thiệu: “Vị Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết.” Trong lòng Bách Hủy trầm xuống. Quả nhiên là nàng ta, Lâm Phiêu Tuyết.

Nhìn lại dung nhan của Lâm Phiêu Tuyết, vừa trong trẻo lạnh lùng như băng tuyết, vừa thanh lệ xinh đẹp động lòng người. Còn nhớ kiếp trước, mỗi lần nàng ta xuất hiện là những tu sĩ trẻ tuổi có tiền đồ nhất của các đại môn phái đều điên cuồng vây quanh.

Nàng ta mới chính là chủ nhân thật sự của công pháp mị thuật cao cấp được cất giữ trên người mình. Dù tâm tư Bách Hủy lúc này cuộn trào giông tố, nhưng trên gương mặt vẫn không để lộ chút gì. Bách Hủy dò xét nhìn Lâm Phiêu Tuyết rồi cười nói: “Vị Lâm cô nương này thật sự xinh đẹp. Tuy ta cũng là nữ nhưng nhìn cô nương mà vẫn không rời mắt được!” Bách Hủy

lại đảo mắt sang Đại Ngưu. Kiếp trước Đại Ngưu từng muốn song tu cùng Lâm Phiêu Tuyết, đáng tiếc rằng, mặc dù Lâm Phiêu Tuyết sở hữu mị thuật cao cấp nhưng luôn xa cách với đàn ông, vì thế chưa từng song tu cùng một ai. Chính xác hơn, đến thời điểm Bách Hủy chết rồi cũng không nghe thấy Lâm Phiêu Tuyết chọn người nào để làm bạn tình song tu.

Vậy Vi Thế Nguyên kia ở đâu ra? Bách Hủy có nghĩ nát óc cũng không thể nhớ ra được lai lịch của Vi Thế Nguyên. Nếu mình không biết được hắn là ai thì dám cá rằng hắn chính là con tốt thế mạng, nhất là với mạng của Lâm Phiêu Tuyết.

Vừa nghĩ đến đây, Bách Hủy vô cùng đồng cảm với Vi Thế Nguyên.

Cùng là phận tốt thí trên cõi đời bạc bẽo này, đã có duyên gặp gỡ cần gì phải quen biết từ trước?

Ánh mắt Vi Thế Nguyên rơi trên người Lâm Phiêu Tuyết, sau khi nghe thấy Bách Hủy nói vậy, khóe miệng hắn không khỏi nhếch lên. “Được rồi, đã biết nhau cả rồi, mọi người cùng vào đi!” Đại Ngưu nhiệt tình mời.

Bách Hủy ừm một tiếng rồi lại chuyển ánh nhìn lên chàng trai cao lớn bên cạnh Vinh Tuệ Khanh: “Còn vị này chưa giới thiệu...”

Vinh Tuệ Khang có chút lúng túng: “... Người này là Thần thúc, tên là La Thần...” La Thần đột nhiên lên tiếng hỏi: “Các người đã trông thấy cô bé bị Đóa Linh phu nhân mang đi, vì sao không có lập tức đuổi theo?”

Đại Ngưu không biết trả lời như thế nào, chỉ biết liếc mắt cầu cứu Bách Hủy đứng bên.

Bách Hủy sớm đã chuẩn bị trước, cô ta mỉm cười đến bên Đại Ngưu: “Bọn ta về Dốc Lạc Thần trước. Ở đây ba ngày cùng Đại Ngưu tầm liệm người thân để họ có thể yên tâm an nghỉ!” Sau đó nhanh trí nói với Vinh Tuệ Khanh: “Cũng giúp tầm liệm người nhà của Vinh cô nương.”

Một câu nói này cũng đủ để chạm tới nỗi lòng của Vinh Tuệ Khanh, Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết, cả ba người họ không kìm nén được để nước mắt tuôn rơi.

La Thần ho khan một tiếng, một tay ôm ngang người Vinh Tuệ Khanh rảo bước đi vào tiểu viện trước tiên.

Bách Hủy cùng Đại Ngưu nhanh chóng đuổi theo sau.

Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết thấy vậy cũng đi vào bên trong. Bấy giờ trong phòng đã bày sẵn một bàn đồ ăn ngon lành, vừa vặn đến giờ cơm tối. Mọi người ngồi xuống theo đúng vị trí chủ khách, riêng Bách Hủy đi vào phòng bếp dặn dò một tiếng để họ nấu thêm vài món mang lên.

Vinh Tuệ Khanh ngập ngừng hỏi Đại Ngưu một câu: “Viện này là do hai người thuê ở hay mua hẳn?” Đại Ngưu cười đáp: “Là do Bách Hủy mua lại!” “Thím Hoan dưới bếp nấu đồ ăn rất vừa miệng, nhất là nồi canh tự tay thím ấy hầm rất ngon. Lát nữa mọi người thử một chén xem sao!” Bách Hủy đi tới, nhìn hai nha hoàn đang bưng thêm đồ ăn đặt lên bàn.

“Ở đây còn có người làm sao?” Vinh Tuệ Khanh nhướn mày, trong lòng thầm nghĩ không biết cô gái tên Bách Hủy kia có lại lịch thế nào.

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh một chút: “Chỉ là người ở thôi, nhóc không cần ngạc nhiên như vậy khiến nhà chúng ta mất mặt!”

Vinh Tuệ Khanh thở phì phò tức giận, cầm đũa gõ lên mặt bàn: “Nhà chúng ta cái gì? Ai cùng một nhà với thúc?”

La Thần vẫn giữ dáng vẻ thong dong, điềm tĩnh mỉm cười, sau đó nói với Đại Ngưu bên cạnh đang âm thầm dò xét: “Ta là biểu thức của Tuệ Khanh.” Chính thức lên tiếng nhận họ hàng.

Đại Ngưu ngơ ngác hỏi: “Muội ấy họ Vinh, người họ La thì họ hàng thế nào được?”

“Cho nên ta mới là biểu thức của con bé chứ không phải đường thúc!” La Thần thản nhiên nói. Sau đó y cầm đũa bắt đầu nếm mỗi thứ một chút rồi đặt đũa xuống đứng dậy hỏi: “Ta ăn no rồi. Vậy ta sẽ ở chỗ nào?”

Người này đúng là chẳng có chút ý tứ gì cả. Bách Hủy vừa oán thầm trong bụng vừa mở lời dặn dò một tiếng: “Mang vị La đại gia này đến phòng dành cho khách nghỉ ngơi!”

La Thần gật đầu, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Ta đi rửa ráy trước. Nhóc nhớ về sớm một chút!” Dứt lời, y cùng nha hoàn đi về phòng dành cho khách.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc há hốc miệng (1). Chẳng lẽ mình phải ở cùng phòng với La Thần?

Lâm Phiêu Tuyết nâng Tiểu Hoa thả vào lòng Vinh Tuệ Khanh rồi khe khẽ an ủi bên tai: “Chân của muội đang bị thương. Vẫn nên ở cùng... Biểu thúc. Như vậy có thể chăm sóc lẫn nhau!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 39: Tính Kế

Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên đều là người thông minh biết nhìn mặt đoán người.

Mặc dù Vinh Tuệ Khanh có nói Đại Ngưu là đồng hương của mình, bản thân Đại Ngưu trông cũng chất phác hiền hậu như thôn dân. Nhưng từng cử chỉ và hành động của cô gái tên Bách Hủy bên cạnh Đại Ngưu lại khiến bọn họ khó lòng buông lỏng cảnh giác.

Tuổi tác của Bách Hủy không kém Lâm Phiêu Tuyết là bao, nhưng từng điệu bộ giờ tay nhắc chân của cô nàng làm họ bất giác nhớ tới một người: Đóa Linh phu nhân. Không thể giải thích nổi vì sao lại có cảm giác ấy. Ban nãy khi La Thần lạnh nhạt nói rằng bọn họ đều là người không có linh căn nên bị sơn trang Đóa Linh đuổi đi, cả Vi Thế Nguyên lẫn Lâm Phiêu Tuyết đều đồng tình với cách nói này dù chẳng ai bàn trước lời nào. Sau đó họ còn bao che cho thân phận “biểu thức” tự nhận của La Thần nữa.

Dù sao trải qua chuyện sơn trang Đóa Linh muốn đoạt linh căn, bọn họ đều hiểu rõ cái gọi là “Thất phu vô tội, hoài bích có tội”. Vào thời điểm bản thân yếu ớt không có chút năng lực, bất cứ biểu hiện hay từ chất nghịch thiên nào cũng chỉ tổ biến mình thành miếng thịt béo bở trong mắt người khác, mặc họ thẳng tay làm thịt không chút khoan nhượng mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh hiểu ý của Lâm Phiêu Tuyết, ánh mắt không khỏi buồn bã vài phần. Cô ôm Tiểu Hoa trong lòng, bàn tay vô thức vuốt ve bộ

lông bóng mượt của nó, sau đó mới gật đầu thật khẽ coi như đã đáp ứng Lâm Phiêu Tuyết.

Lâm Phiêu Tuyết nhoẻn miệng cười vô cùng tự nhiên, ngồi xuống bên cạnh Vi Thế Nguyên, nhanh chóng ăn cơm rồi đứng lên nói: “Cảm ơn sự tiếp đón nồng hậu của hai vị! Đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, đợi ngày mai bọn ta an táng người thân xong xuôi sẽ quay lại báo đáp tấm thịnh tình của hai vị!”

Đại Ngưu liên tục huơ tay: “Không cần, không cần... Không cần cảm ơn chúng tôi đâu! Hai người cũng không dễ dàng gì...”

Ánh mắt Bách Hủy lóe lên, cô ta mỉm cười đáp lại: “Không cần vội vã như vậy. Hai người cứ ở lại trước đi, sau đó từ từ tìm nơi chuyển đi sau. Viện chúng tôi cũng rộng rãi, mọi người muốn ở bao lâu cũng được!” Khóe mắt Vinh Tuệ Khanh giật giật. Lời này của Bách Hủy ý tứ vô cùng rõ ràng, chính là nhắc nhở bọn họ rằng nơi này không phải nhà của họ, ở nhờ thì có thể nhưng đừng mơ đến chuyện ở đây cả đời.

Lâm Phiêu Tuyết liếc sang Vinh Tuệ Khanh một chút, trông thấy ánh mắt đượm buồn của cô bé đành mỉm cười cảm ơn: “Đa tạ hai vị. Bọn ta vốn là người gốc ở phủ thành, dù người nhà không còn nhưng họ hàng gần xa vẫn ở nơi này. Đợi bọn ta thu xếp ổn thỏa sẽ đưa Tuệ Khanh muội muội đến nhà bọn ta dưỡng thương. Hai vị không cần lo lắng!”

Đại Ngưu hơi sững sốt, vội vàng đáp lại: “Thật sự không cần vậy đâu. Mọi người cứ ở lại đây, tất cả đều là người một nhà mà, cần gì phải khách sáo như thế? Thôi đừng nói mấy lời xa cách nữa, Tuệ Khanh nghe thấy sẽ không vui. Phải không, Tuệ Khanh?”

Tuệ Khanh mỉm cười gật đầu, nói với Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên: “Dù muốn đi cũng không thể vội vàng vậy được. Hôm nay ai cũng

mệt rồi, cố gắng nghỉ ngơi thật tốt sau đó chúng ta sẽ bàn bạc thật kỹ chuyện sau này!”

Nụ cười tươi tắn trên gương mặt Bách Hủy chợt cứng ngắc. Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên liếc mắt nhìn nhau, sau đó gật đầu đồng ý: “Nếu đã vậy, bọn ta sẽ nghe theo lời Tuệ Khanh muội muội!” Rồi lại hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Có cần ta dìu muội về phòng không?” Đi tới phòng cho khách mà La Thần đang ở.

Vinh Tuệ Khanh một tay vịn vào bàn đứng lên, tay còn lại ôm Tiểu Hoa, hỏi Đại Ngưu: “Đại Ngưu ca, có thể tìm giúp muội một cái gậy chống chân được không?”

Đại Ngưu lúc này mới để ý đến chân của Vinh Tuệ Khanh, hẩn ngời quỳ xuống nhìn qua một chút rồi hỏi: “Sao chân muội lại bị thương?”

Vinh Tuệ Khanh thở dài trả lời: “Sau khi ra khỏi sơn trang Đóa Linh, muội ham chơi quá, leo núi hái quả ăn nên bất cẩn ngã gãy chân...”

Tiểu Hoa ngược đôi mắt to tròn chớp chớp liên tục nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Đến mức khi nhìn vào trong mắt trong veo không nhiễm bụi trần của nó, Vinh Tuệ Khanh có thể nhìn thấy rõ sự nghi hoặc bên trong, dường như ý muốn hỏi cô vì sao phải nói dối. Một chút ửng hồng chậm rãi lan khắp vành tai của Vinh Tuệ Khanh, sau đó từ vành tai trắng ngần dần dần lan ra đôi gò má xinh đẹp của cô. Đại Ngưu chẳng nghi ngờ chút nào, bởi vì hẩn biết từ nhỏ Vinh Tuệ Khanh đã rất hiếu động, cô bé vô cùng thích chạy nhảy vui chơi trên núi Lạc Thần.

“Muội đó, trước kia Vinh lão gia từng nói sớm muộn gì cũng có ngày muội ngã gãy chân để sau này không chạy được nữa...” Đại Ngưu vừa lắc đầu, vừa đi tới: “Để ta đỡ muội!”

Bách Hủy nhanh chân bước lên, chắn trước mặt Đại Ngưu rồi cười híp mắt nói: “Cứ để ta làm cho. Ta và Vinh cô nương đều là nữ, nói chuyện cũng tiện hơn nhiều.” Dứt lời không thèm nói thêm gì nữa, đã dìu Vinh Tuệ Khanh đi ra ngoài.

Bách Hủy lúc này đã là tu sĩ Luyện Khí kỳ nên sức lực không hề yếu ớt chút nào. Mặc dù Vinh Tuệ Khanh cao hơn Bách Hủy nửa cái đầu, nhưng khi Bách Hủy đỡ lấy tay Vinh Tuệ Khanh lại có vẻ nhẹ tựa lông hồng. Mọi người đều thấy được cô nàng chẳng tốn chút lực nào.

Đại Ngưu không lặn tẩn gì nữa, hắn quay lại nói dăm ba câu tầm phào với Vị Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết, sau đó tự mình dẫn họ về phòng nghỉ ngơi.

Phòng của họ và phòng của La Thần, Vinh Tuệ Khanh ở trong cùng một viện.

Khi Vinh Tuệ Khanh về phòng trông thấy La Thần đã ngủ trên giường, trong lòng bỗng do dự hồi lâu. Sau khi nha hoàn bưng nước nóng đến cho mình rửa mặt xong, Tuệ Khanh liền tắt đèn, không thay quần áo mà leo lên chiếc giường kê dưới cửa sổ phía Nam để ngủ.

Ở đó chăn đệm đã được chuẩn bị ổn thỏa, đến giường cũng được ủ ấm cẩn thận. Chăn gối mềm mại vô cùng, dường như còn thoang thoảng hương nắng mai ấm áp. Vinh Tuệ Khanh thất thần trong giây lát, cuốn chăn kín người, tựa vào thành giường, đôi mắt mở to ngủ không yên giấc.

Một lát sau, trong căn phòng yên tĩnh vang lên giọng nói của La Thần: “Nhóc mau ngủ đi. Một ngày hoạt động như vậy không tốt cho vết thương của nhóc. Ngày mai đi tìm đại phu đến nhìn qua một chút, bằng không đến lúc thành tật, có muốn khóc thì cũng không khóc được!”

Vinh Tuệ Khanh nhếch môi, đưa tay xoa xoa cái chân đau rồi chậm rãi ru mình vào giấc ngủ. Đèn bên phòng của Vị Thế Nguyên và Lâm Phiêu

Tuyết cũng đã tắt.

Cả viện chìm trong bóng đêm đen huyền. Chỉ có bên trong chính phòng của Đại Ngưu và Bách Hủy vẫn còn hiu hắt ánh nến. Chằng qua cửa sổ bên trong được che kín bằng tấm rèm đen dày nên một tia sáng cũng không lọt được ra ngoài.

Đại Ngưu và Bách Hủy chia nhau một người ngồi chân giường đệm, một người ngồi trên giường lò cùng khoan chân thiền định, nhắm mắt tiến hành thổ nạp - điều chỉnh hô hấp trong ngoài và bắt đầu tu luyện. Hôm nay Bách Hủy không thể tĩnh tâm tu luyện được vì trong đầu cơ man suy nghĩ quần quanh rối như tơ vò.

Ngước mắt nhìn Đại Ngưu một chút, trông thấy nét mặt hẩn vô cùng bình ổn, trong lòng không suy nghĩ bất kỳ điều gì, đã tiến vào trạng thái thiền định.

Linh khí trong phòng từ từ chảy về phía Đại Ngưu rồi bị hẩn hấp thụ vào trong cơ thể. Luồng linh khí liên tục lưu chuyển bên trong không ngừng mở rộng kinh mạch của hẩn, rồi cuối cùng lắng đọng xuống dưới đan điền. Trước kia linh khí tích tụ chỉ lớn bằng một quả trứng gà, bấy giờ bên trong tiềm thức mênh mông sương mờ bao phủ đã ẩn hiện một tia sáng lấp lánh. Đại Ngưu tu luyện chưa đến một tháng mà đã có dấu hiệu đột phá Luyện Khí tầng thứ nhất. Quả nhiên là thiên tài!

Bách Hủy vừa mừng rỡ, lại vừa thất vọng. Đại Ngưu không hề có Lôi linh căn giống kiếp trước, đã vậy hẩn chỉ có tam linh căn. Dựa vào tư chất tu chân này mà nói thì hẩn chẳng khác gì người thường. Thế nhưng đầu óc hẩn suy nghĩ đơn thuần, lúc tu luyện nhập định rất nhanh, so với những kẻ thông minh khác thì khả năng tập trung tinh thần còn cao hơn. Từ điểm này cũng có thể nhìn ra trên người hẩn đã có sẵn những tố chất cơ bản chỉ những thiên tài tu chân mới có.

Đại Ngưu thế này có thể trở thành kỳ tài tu chân mới trong những tu sĩ cùng thế hệ khác ở Đại Sở giống như kiếp trước hay không?

Rốt cuộc không rõ lựa chọn của mình là đúng hay sai?

Bách Hủy suy đi tính lại hồi lâu, cuối cùng lại nhớ tới Lâm Phiêu Tuyết.

Kiếp này mình đã chiếm mất công pháp của nàng ta, không biết vận khí của nàng ta có bị mình đoạt mất không?

Nếu quả thật như vậy thì không phải mình có thể đến sự môn của Lâm Phiêu Tuyết kiếp trước thử vận may một lần hay sao?

Thế nhưng năm đó Lâm Phiêu Tuyết là thiên tài song linh căn, mình thật sự không bắt kịp nàng ta.

Chẳng qua ban đầu mình chỉ có tứ linh căn, từ chất kém cỏi. Vậy mà sau khi gặp phải đại biến ở núi Lạc Thần, mình lại có thể trở thành tâm linh căn!

Có phải những cơ duyên, phúc phận này cũng sẽ thay đổi không? Bất kể chuyện gì xảy ra, nhất định không thể giữ Lâm Phiêu Tuyết lại.

Bách Hủy hạ quyết tâm, bắt đầu âm thầm tính kế.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 40: Đường Thương

Ngày hôm sau Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết tỉnh dậy từ rất sớm, thậm chí đến cả điểm tâm cũng không ăn. Cả hai đều vội vã rời khỏi nhà của Bách Hủy và Đại Ngưu để ra ngoài đi tìm họ hàng thân thích của mình.

Vinh Tuệ Khanh đêm qua ngủ muộn nên sáng nay dậy trễ một chút.

Lúc cô tỉnh lại, mặt trời đã đứng bóng. Tiểu Hoa bấy giờ vẫn còn đang chống vó nằm chờ trên gối của Vinh Tuệ Khanh ngay ở đó. Vinh Tuệ Khanh nhìn cái chân nho nhỏ bị thương của Tiểu Hoa chỉ biết thở dài thật khẽ. Cô rất muốn La Thần băng bó chân của Tiểu Hoa giống như mình. Nhưng khi nhớ đến dáng vẻ ghét bỏ của La Thần, Vinh Tuệ Khanh lại không dám mở miệng.

La Thần lúc này đang ngồi ở gian ngoài, chuẩn bị dùng cơm trưa.

Đại Ngưu có qua một lần, nhưng bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của La Thần khiến hắn thấy không thoải mái nên chỉ ngồi lại một chút rồi đi luôn, không thấy qua nữa.

Bách Hủy nói muốn đi sắm vài món đồ cho mấy vị khách nên đã ra ngoài từ sớm rồi. Vinh Tuệ Khanh loay hoay hồi lâu, nhắc cái chân đau xuống giường, gây ra tiếng động lớn khiến La Thần bên ngoài chú ý. La Thần bèn đi tới: “Tỉnh rồi à? Mau ăn chút gì đi, sau đó bảo đồng hương của nhóc mời một vị đại phu tới khám vết thương xem sao.” Vinh Tuệ Khanh gật đầu, vịn vào tường nhảy lò cò ra ngoài. La Thần cũng không có

ý muốn dìu Tuệ Khanh, chỉ đi theo sau cô ra khỏi phòng. Ngập ngừng hồi lâu y mới lên tiếng hỏi: “Chân của nhóc còn đau lắm không?”

“Đỡ nhiều rồi, không còn đau nhiều nữa. Chỉ là đi đứng không tiện!”
Vinh Tuệ Khanh nắm bóp bắp đùi của

mình để máu lưu thông tốt hơn: “Nghỉ ngơi hai ngày là có thể chống gậy đi được rồi. Đến lúc đó ta sẽ ra ngoài nghĩ cách kiếm tiền!”

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh một chút, một cô bé tám chín tuổi thì kiếm bạc kiểu gì?

“Chẳng lẽ nhóc định bán thân?” La Thần mang theo ánh nhìn đánh giá Vinh Tuệ Khanh từ trên xuống dưới: “Dạng như thế này cũng chỉ làm nha hoàn được thôi. Nếu muốn bán thân thì chi bằng bán cho cậu đồng hương của nhóc ấy!”

Vinh Tuệ Khanh nổi cáu trợn mắt lườm La Thần: “Ta kính thức là trưởng bối nên không chấp nhặt với thúc, nhưng thúc đừng có được đằng chân lân đằng đầu! Ta nhịn thúc lâu rồi, đừng cho rằng ta là một đứa trẻ mà dễ bắt nạt! Chọc đến khi ta nổi giận thì khỏi cần quen biết gì hết!” La Thần liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh, không thèm để ý đến cô nữa mà tiếp tục ăn vài miếng sau đó đặt đĩa xuống ung dung đi ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh rầu rĩ ngồi một mình trong phòng, đợi đến khi nha hoàn lên thu dọn chén bát, cô liền hỏi: “Có thể mời Đại Ngưu ca đến đây giúp ta được không?” Nha hoàn đồng ý, ra ngoài mời Đại Ngưu tới. Đại Ngưu nghe nói Là Thần đã ra ngoài, hào hứng đi qua: “Tuệ Khanh, có chuyện gì à? Có phải muội cảm thấy buồn không? Cứ nói đi, ta ở đây nói chuyện cùng muội.”

Vinh Tuệ Khanh cười gượng, chỉ vào cái chân đau của mình rồi nói: “Đại Ngưu ca, huynh có thể mời một đại phu tới khám qua vết thương của muội được chứ? Chân của muội còn chưa được đại phu khám qua...”

Đại Ngưu vội nói: “Không thành vấn đề, ta sẽ đi ngay bây giờ.” Dứt lời hần liền kích động ra ngoài mời đại phu.

Lúc Bách Hủy trở về, phát hiện trong nhà bây giờ chỉ có mỗi Vinh Tuệ Khanh còn những người khác đều đi có việc cả rồi, trong lòng có chút không vui. Nhưng khi nghĩ lại, có thể nhân dịp này cùng Vinh Tuệ Khanh nói chuyện riêng nên cô ta đến khách viện nơi Tuệ Khanh đang nghỉ ngơi. “Vinh cô nương, tại sao không ra ngoài chơi cho khuây khỏa? ở nhà một mình nhiều lắm buồn người ra?” Bách Hủy vừa mỉm cười, vừa ngồi xuống bên cạnh Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh ngồi dựa vào thành giường, khẽ cười cho hay: “Khiến Bách Hủy cô nương phải nhọc lòng rồi! Chúng tôi gây thêm phiền phức cho Bách Hủy cô nương.”

Bách Hủy lắc đầu, khẽ cầm lấy bàn tay của Vinh Tuệ Khanh nhìn thật kỹ: “Đôi bàn tay của Vinh cô nương, chà chà, hơi thô ráp một chút...” Vinh Tuệ Khanh từ xưa đã thích leo núi hái quả, ngày thường cũng đỡ dần cha mẹ làm mấy việc lặt vặt trong nhà. Hơn nữa Vinh Tuệ Khanh còn nhỏ, nào đã nghĩ đến chuyện chăm sóc dưỡng da. Vì thế nếu so với đôi bàn tay trắng mịn mềm mại của Bách Hủy thì đương nhiên không bằng.

Tay Bách Hủy không chỉ căng bóng mà còn mềm mại vô cùng.

Nếu gã đàn ông nào mà được cầm lấy đôi tay này, chắc chắn xương cốt toàn thân mềm nhũn mất thôi.

Chẳng qua Vinh Tuệ Khanh là một cô gái, một cô gái vô cùng bình thường, nên có chạm phải cũng chỉ thấy sờn hết cả gai ốc.

“Nhà Tuệ Khanh vốn không khá giả gì, không thể so với gia thế giàu có của Bách Hủy cô nương.” Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, rút bàn tay đang bị Bách Hủy nắm ra. Sau đó khéo léo hỏi han lai lịch của Bách Hủy một cách vô cùng tự nhiên: “Từ nhỏ đến lớn Đại Ngưu ca chưa từng rời khỏi

Dốc Lạc Thần, không biết làm sao Bách Hủy cô nương quen được Đại Ngưu ca?”

Xuất thân của Bách Hủy vốn chẳng có gì đáng nói. Kiếp trước khi còn sống, vì gia đình nghèo túng nên mới bán cô ta cho một tu sĩ để làm thị thiếp cho ông ta. Kiếp này Bách Hủy may mắn sống lại, chuyện đầu tiên cô ta làm chính là chạy ra khỏi nhà trước khi bị người thân bán đi. Dựa vào ký ức và kinh nghiệm từng trải kiếp trước mà Bách Hủy thuận lợi đến bí địa, tìm được công pháp mị thuật cao cấp, kèm theo đó là một khối tài sản vừa đủ để tiêu xài. Bên trong khối tài sản này ngoài một phần linh thạch phổ biến trong giới tu chân ra, còn có chút vàng bạc người phàm thường dùng. Bên hông cô ta có đeo một cái túi càn khôn nhỏ, nhưng trong đó đựng tiền bạc tài nguyên đủ để trở thành phú hào một phương. Chính dựa vào khoản tiền không chính đáng này mà cô ta có thể mua đứt một căn viện, trải qua cuộc sống vô lo vô nghĩ trong thời gian ở phủ thành Vĩnh Chương. Làm Vinh Tuệ Khanh hiểu nhầm mình là tiểu thư nhà giàu nào đó cũng chẳng phải chuyện gì xấu. Nhưng để giải thích chuyện gặp được Đại Ngưu như thế nào lại phiền phức không thôi.

Bách Hủy ho khẽ một tiếng, khéo chuyển chủ đề sang người Vinh Tuệ Khanh: “Vinh cô nương, ta nghe Đại Ngưu nói hai người từng bàn chuyện cưới xin trước đây?” Quả nhiên Vinh Tuệ Khanh bị lời nói này kéo sự chú ý sang nơi khác, cô vội vàng xua tay: “Không có! Làm gì có! Bọn ta chưa từng nhắc đến chuyện cưới xin bao giờ. Ta coi Đại Ngưu như anh trai, làm sao có suy nghĩ ấy được?” Nói xong Vinh Tuệ Khanh hồi phục tinh thần mỉm cười hỏi: “Bách Hủy cô nương và Đại Ngưu ca đã thành thân chưa?”

Bách Hủy chột đỏ mặt, ngượng ngùng đáp: “Tuổi ta còn nhỏ, chờ thêm vài tuổi nữa... Đại Ngưu nói, sẽ thành thân...”

“Vây chúc mừng hai người trước!” Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Bách Hủy. Hai người trò chuyện một lát thì Đại Ngưu nhanh chóng đưa đại phu đến đây để nhìn qua vết thương cho Vinh Tuệ Khanh. Đại phu

bắt đầu cời cãnh liễu buộc trên đùi Vinh Tuệ Khanh ra, cẩn thận ấn nắn lên vết thương rồi gật đầu nói: “Rất tốt. Vết thương được xử lý rất kịp thời, không có trở ngại gì cả. Ở đây ta có mang theo chút cao dán, cô nương cầm lấy hơ nóng qua lửa rồi đắp lên chỗ xương bị gãy là được. Nhớ mỗi ngày phải đổi cao một lần, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày là có thể đi lại bình thường như trước!” Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ vô cùng, rồi rút cảm ơn sau đó ôm Tiểu Hoa tới năn nỉ với đại phu: “Đại phu, xin ông xem giúp chân nó với...”

Sắc mặt đại phu có chút khó coi, chẳng qua nghĩ đến đồng bạc được trả đành phải đưa tay ấn nắn cái chân đau của Tiểu Hoa, mặt mày cau có: “Nếu như cô nương bằng lòng thì dùng cao dán kia đắp lên cho con chuột này. Mười ngày là khỏi!” Dứt câu mặt mũi tái mét đi ra khỏi phòng.

Đại Ngưu và Bách Hủy cũng đi theo tiền đường.

Xuyên qua song cửa mở hé, Vinh Tuệ Khanh có thể nghe thấy lão đại phu kia thở hỗn hển quát: “Ta là đại phu, chuyên chữa bệnh cho người! Không phải thú y! Ta không xem bệnh cho động vật! Sau này mà xảy ra chuyện này nữa thì đừng tìm ta! Thật là nực cười!” Dường như ông ta có vẻ rất tức giận.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc ôm Tiểu Hoa. Lần đầu tiên cô phát hiện ra đại phu cũng chia thành đủ loại cơ đấy. Đại phu bắt bệnh cho người lại đi coi thường đại phu khám bệnh cho động vật! Thật là ở đâu có người, ở đó có giang hồ, có phân chia cấp bậc...

Tiểu Hoa nằm trong lòng Vinh Tuệ Khanh chột thò đầu ra, nó vươn cái móng bé xíu vồ vồ lên cánh tay của cô, đôi mắt đen long lanh chăm chú nhìn Tuệ Khanh như thể muốn an ủi vậy.

La Thần từ bên ngoài tiến vào, trông thấy cảnh một người một chuột bốn mắt nhìn nhau không khỏi giật giật khóe mắt. Y chấp tay sau lưng dặn

dò Vinh Tuệ Khanh: “Ta phải ra ngoài mấy ngày. Tốt nhất nhóc ở đây nghỉ ngơi cho khỏe đi, đừng nên chạy loạn lung tung.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 41: Đuổi Đến Tận Cửa

Sau khi Đại Ngưu và Bách Hủy tiễn vị đại phu kia rời khỏi khách viện, tiếng động vọng lại theo đó

cũng xa dần. Giọng điệu của La Thần vừa lạnh nhạt lại quả quyết thật sự khiến người khác không thể nghi ngờ. Vinh Tuệ Khanh mấp máy môi, khẽ vuốt ve chú sóc nhỏ Tiểu Hoa đang nằm gọn trong lòng, chỉ cúi đầu không nói. “Nhóc suốt ngày ôm con chuột này làm gì vậy?” Chẳng biết tại sao La Thần thấy Tiểu Hoa không thuận mắt chút nào.

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu, hai gò má ửng hồng, trả lời đầy bất mãn: “Tiểu Hoa không phải chuột. Thúc không biết thì đừng nói linh tinh!”

La Thần sống đến tận giờ cũng chưa từng có ai nói với y câu “Không biết thì đừng nói linh tinh” như thế, trong giây lát tức đến mức răng môi đều ngứa ngáy. Tiểu Hoa dường như cảm nhận được không khí căng thẳng đầy mùi nguy hiểm, nó không khỏi liềm mạng rúc đầu vào sâu trong lòng Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh buông tay ra, nâng Tiểu Hoa đến trước mặt La Thần, đồng dục nói: “Tiểu Hoa đừng sợ!” Rồi lại chỉ vào Tiểu Hoa, bảo với La Thần: “Thúc nhìn này, đuôi chuột vừa đen vừa dài, còn đuôi Tiểu Hoa...” Vinh Tuệ Khanh nhìn vào cái mông mũm mĩm tròn vo của Tiểu Hoa: “Đuôi Tiểu Hoa giống đuôi thỏ, đều chỉ có một nhúm bé vậy thôi!” Cả người Tiểu Hoa cứng lại, như thể không nghe nổi nữa bèn lấy đôi móng nhỏ xú ra cổ che kín khuôn mặt.

La Thần ngậy người, nhìn Vinh Tuệ Khanh trước mắt đang chỉ vào Tiểu Hoa, tiếp tục thao thao bất tuyệt phân tích cho y nghe về “sự khác nhau giữa sóc và chuột”: “Thức chú ý này, đầu sóc to hơn chuột rất nhiều. Hơn nữa sóc có thể đứng thẳng bằng hai chân sau, còn hai chân trước để đưa thức ăn lên gặm. Ngoài ra đầu Tiểu Hoa còn...”

Vinh Tuệ Khanh trông thấy Tiểu Hoa che mặt bằng đôi vuốt bé tẹo của mình, vội nói: “Tiểu Hoa, phải để cái người kiêu căng tự đại này nhìn rõ bộ dạng của người. Người còn đẹp hơn chuột gấp vạn lần, chỉ có kẻ không có mắt mới không phân biệt được người với chuột!”

Tiểu Hoa bị ép không biết phải làm gì, chỉ đành chằm chằm bỏ móng xuống. Sau đó nó nhắm tịt mắt lại, nhe răng nhếch miệng cố gắng nở một nụ cười thật tươi với La Thần.

Gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ tức giận của Vinh Tuệ Khanh cộng thêm nét cười gượng gạo trên khuôn mặt bé tẹo của Tiểu Hoa trông vô cùng thú vị. Mặt mày La Thần tỉnh bơ liếc sang nhìn một cái, cũng không mở miệng bắt bẻ mà chỉ cúi kính nói: “Biết rồi.” Rồi xoay người ra khỏi phòng. Giờ thì đến lượt Vinh Tuệ Khanh ngẩn người. Không còn nghe thấy La Thần cảm râm mấy câu bẩn này bẩn nọ khiến Vinh Tuệ Khanh có chút không quen, thật sự kinh ngạc vô cùng (H1).

Cô đặt Tiểu Hoa trên giường còn mình vịn vào tường nhảy lò cò đi tới cửa phòng. Vinh Tuệ Khanh vén màn cửa lên ngó ra ngoài, chỉ thấy La Thần đứng ngay đằng trước, y quay lưng về phía cửa chính, hai vai rung rung giống như đang cố nhịn gì đó.

Vinh Tuệ Khanh đỏ mặt, cả giận cả mừng: “Muốn cười thì cứ cười đi, có cái gì to tát đâu?” Sau đó hất màn cửa một cái quay về ngồi trên giường, phụng phịu ôm cái chân đau.

La Thần cảm thấy có chút xấu hổ, ở bên ngoài điều chỉnh sắc mặt cẩn thận để vào phòng nói rõ cho Vinh Tuệ Khanh biết tình hình nơi này. Tuy nhiên chưa kịp bước vào y đã nghe thấy rầm một tiếng, cửa viện bị ai đó đẩy mạnh ra.

La Thần đi đến cửa lớn liền bắt gặp hai người Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết hốt hoảng, luống cuống từ bên ngoài chạy vào. Trong dáng vẻ của họ y như có quỷ đang đuổi theo phía sau.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” La Thần khẽ nghiêm mặt, sai bước ra ngoài. Vi Thế Nguyên về đến sân thì dừng lại.

Riêng Lâm Phiêu Tuyết vẫn tiếp tục chạy như bay về phòng chứ không dừng bước. Sau đó cô nàng nhanh chóng đóng chặt cửa phòng lại.

La Thần đến bên Vi Thế Nguyên, vừa nhìn hẩn vừa hỏi chuyện. Vi Thế Nguyên thoáng liếc mắt về hướng của viện bên kia, nhưng hẩn chưa kịp mở lời thì La Thần đã hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi.

Lúc này có một người đàn ông mặc áo bào xanh xông vào, sắc giọng quát tháo: “Tiểu nương tử, nàng lại chạy cơ đấy, vậy Đạo gia ta sẽ theo nàng đến chết!” Vừa quát vừa vọt vào cửa viện thở dốc.

1 Tiểu nương tử: Thường dùng để gọi những cô gái trẻ.

La Thần tiến lên một bước, đứng chắn trước mặt Vi Thế Nguyên rồi trầm giọng hỏi: “Người là ai? Cớ sao lại tùy tiện xông vào nội viện của người khác như vậy?”

Gã đạo nhân áo xanh ngẩng đầu lên nhìn La Thần, tưởng y là trưởng bối của Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên nên nhanh chóng chấp tay gõ gõ sau lưng rồi đi đến nói với La Thần: “Hai người bọn chúng là gì của người? Là cháu nội hay cháu ngoại?” Dứt lời, gã vừa chăm chú dò xét khắp người La Thần, vừa âm thầm dùng linh lực để kiểm tra.

Bốn phía xung quanh La Thần và Vị Thế Nguyên đều không thấy có linh lực dao động.

Không phải là người đồng đạo.

Gã đạo nhân thở phào nhẹ nhõm, ngả ngón cười nói: “Mặc kệ bọn chúng là cháu nội cháu ngoại hay con trai con gái của người! Tóm lại, Tùng Mộc đạo nhân ta nhắm đúng tiểu nương tử kia rồi! Hôm nay giao dịch một chút đi! Người gán tiểu nương tử kia sang làm thị thiếp cho ta, đổi lại ta trả người một khoản hậu hĩnh, đủ để người ăn chơi nhàn nhã một đời ở phủ thành Vĩnh Chương này. Thế nào?”

Khóe mắt La Thần giật giật: “Cái này ta không giúp được người rồi. Ta với họ không thân không thích, không thể thay họ làm chủ được!” Vừa nói vừa nháy mắt với Vị Thế Nguyên: “Đi gọi chủ nhà này tới đây. Nói với họ có kẻ tự tiện xông vào nhà, để bọn họ tới xử lý!”

Vị Thế Nguyên hiểu ý, nhanh chóng chạy đi tìm Đại Ngưu.

Gã đạo nhân áo xanh vốn không coi Vị Thế Nguyên ra gì, nét cười trên gương mặt càng lúc càng tươi: “Vậy người nhà của bọn chúng đâu? Người nói cho ta biết, ta đi tìm bọn họ rồi nói tốt cho người vài câu. Mà nói thật cho người hay, không biết có bao nhiêu thiếu nữ khóc lóc kêu than muốn song tu cùng với ta, nhưng ngay cả một ánh mắt ta cũng không nhìn lấy một lần!” Sau đó vỗ tay với La Thần: “Trông vị huynh đài này phong thái đàng hoàng, khí độ bất phàm. Không biết huynh dâng hương bái lễ ở nơi nào?” Gã đạo nhân kia vẫn không an tâm, hẳn ta dùng mọi cách để dò la xem rốt cuộc La Thần có phải là người tu chân hay không.

La Thần tay vỗ sau lưng, mắt nhìn lên trời, hoàn toàn không để ý đến hắn ta. Gã đạo nhân áo xanh đảo con mắt gian ngoan của mình, đánh giá xung quanh căn viện một vòng. Lúc này Đại Ngưu và Bách Hủy vừa quay lại phòng mình để nghỉ ngơi sau khi đã tiễn đại phu trở về. Vị Thế

Nguyên chạy tới và bà tử từ bên ngoài đi vào chính viện của Đại Ngưu và Bách Hủy để báo tin gần như đến cùng một lúc. Nghe thấy Vi Thế Nguyên lẫn bà tử chạy đến báo cùng một chuyện, Đại Ngưu và Bách Hủy đều vô cùng tức giận: “Sao lại có chuyện đó được?”

Hai người bọn họ lập tức theo Vi Thế Nguyên đến khách viện. Bách Hủy đi phía sau Đại Ngưu vừa liếc mắt nhìn vào bên trong của viện, bỗng chốc sắc mặt trở nên trắng bệch, vội vàng hoảng hốt lùi lại vài bước, chợt nói: “Ta hơi đau đầu, ta muốn về phòng nghỉ ngơi.” Sau đó nhanh chóng chạy về phòng mình, trốn ngay vào mật thất rồi lấy hết tất cả pháp bảo ra bảo vệ bản thân. Dù vậy Bách Hủy vẫn bị dọa một trận sợ đến răng môi run rẩy.

Bởi vì gã đạo nhân áo xanh kia không phải ai khác, mà chính là tu sĩ Trúc Cơ kiếp trước từng bỏ tiền ra mua Bách Hủy về làm thị thiếp!

Bách Hủy vừa trông thấy hãn ta đã sinh ra cảm giác thù địch truyền kiếp, chẳng khác gì chuột thấy mèo, chỉ còn nước vật chân lên cô mà chạy cho nhanh.

Không thể ngờ rằng kiếp này mình làm nhiều chuyện như thế, cố gắng tránh né lâu như vậy nhưng cuối cùng vẫn đụng phải oan nghiệt kiếp trước!

Nhất thời Bách Hủy nhớ tới năm đó từng cùng gã ta mây mưa triền miên, ân ái mặn nồng không khỏi đỏ bừng mặt mũi. Nhưng khi nghĩ tới những mảnh khoe thủ đoạn hãn dùng khiến người ta muốn hét cũng không hét thành tiếng được thì khuôn mặt lại tái mét.

Sau khi trông thấy gã đạo nhân áo xanh, Đại Ngưu không hề cảm giác e sợ giống như Bách Hủy mà chỉ trầm giọng nói: “Xin mời ra ngoài. Đây là nhà của chúng ta. Nếu như người không đi thì đừng trách ta không khách khí!”

Đạo nhân kia thấy Đại Ngưu bước đến, bày ra bộ dạng chủ nhà bèn lên tiếng: “Người là chủ nhân nơi này sao? Vừa đúng lúc, ta muốn tiểu nương tử mới chạy vào ban này làm thị thiếp. Người muốn bao nhiêu bạc, cứ trả một cái giá đi!”

Đại Ngưu kinh ngạc, hỏi Vị Thế Nguyên: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?”

Vị Thế Nguyên căm phẫn trả lời: “Hắn là một kẻ điên! Ta và Phiêu Tuyết gặp hắn trên đường, sau đó hắn một mạch đuổi theo chúng ta, nhất định muốn bắt Phiêu Tuyết về làm... làm thị thiếp của hắn!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 42: Nam Tu Trong Thiên Hạ Mặc Nàng Lựa Chọn

Vị Thế Nguyên nói vậy khiến Đại Ngưu giận sôi người, hăn dứ dứ quả đấm trước mặt gã đạo nhân áo

xanh: “Người sao có thể ép con gái nhà lành đi làm kỹ nữ!” Dứt lời, Đại Ngưu phóng ra một luồng linh lực mạnh mẽ bắn xuyên qua gã đạo nhân kia.

Gã đạo nhân có chút ngạc nhiên, nhưng khi phát hiện ra một Luyện Khí tầng hai nho nhỏ như Đại Ngưu cũng dám khiêu khích ra oai với tu sĩ Trúc Cơ liền không nhịn được sờ chiếc cằm có ba chòm râu dài, cười nói: “Đúng là nghe con mới sinh không sợ cộp, người nói ông đây...”

Lời chưa nói hết đã bị cắt ngang bởi một tiếng rít gào vang dội từ phía trời Tây truyền đến. Ai nấy đều ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy giữa bầu trời nhuộm rắng hồng phía Tây bỗng xuất hiện mấy vệt ánh sáng màu trắng rực rỡ. Từng vệt sáng rọi chiếu trên nền trời hừng đỏ vô cùng đẹp mắt đang dần dần kết lại với nhau, xếp thành một hoa văn vô số chữ “vạn”(5) nối tiếp nhau không đầu không cuối.

Mặt mày đạo nhân áo xanh chợt biến sắc, không tiếp tục dây dưa với mấy người trong viện nữa mà ném ra một Độn Tự phù, hăn ta biến mất ngay trước mặt mọi người trong nháy mắt.

La Thần vẫn giữ nét mặt bình thản, ung dung nhìn về phía hoa văn được kết bởi vô số chữ vạn nối tiếp nhau đang dần tiêu tán nơi chân trời xa, nói với Đại Ngưu và Vị Thế Nguyên: “Chuyện cấp bách này phải giải

quyết ngày, chắc chắn Tùng Mộc đạo nhân sẽ không từ bỏ ý định ấy. Các người không định làm gì sao?”

Vi Thế Nguyên tức giận nói: “Có phải liều cái mạng này ta cũng không để hấn được thỏa nguyện!”

La Thần cười nhạt một tiếng: “Kể cả có liều mạng thì người cũng không đấu lại hấn! Nếu người chết rồi thì phải làm sao?”

Đại Ngưu trông thấy cách gõ đạo nhân áo xanh kia biến mất ban nãy mới hiểu đối phương cũng là tu sĩ, trong giây lát không khỏi do dự. Lâm Phiêu Tuyết mở cửa phòng đi ra, đến bên cạnh Vi Thế Nguyên rồi ngẩng đầu lên nói với hấn: “Vi đại ca mà chết, ta cũng không thiết sống nữa!”

La Thần gật đầu: “Vậy là được rồi. Chết là hết! Mọi người không cần phải lo lắng nữa!”

Vinh Tuệ Khanh tìm một cây gậy chống chân cà nhắc bước ra, coi như không nghe thấy lời La Thần ban nãy mà chỉ nói với Vi Thị Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết: “Hai người đừng lo lắng gì cả. Giờ cứ ăn no trước đã, ăn cơm xong rồi nghĩ biện pháp sau!”

La Thần hừ một tiếng: “Quả nhiên là heo nhạp có khác, suốt ngày chỉ biết ăn...” Nói rồi phất tay đi vào nhà. Vinh Tuệ Khanh lè lưỡi làm mặt quỷ sau lưng La Thần rồi quay lại cười cười với Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết: “Tinh Thần thúc như vậy đấy, thúc ấy ăn nói chua ngoa đánh đá...” “Vinh Tuệ Khanh! Nhóc lại đây cho ta!” La Thần trong phòng thẹn quá hóa giận, nổi nóng gầm lên một tiếng.

Nhìn thấy dáng vẻ Vinh Tuệ Khanh ung dung không chút lo lắng nào, cả Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đều cảm thấy bình tĩnh lại đôi chút. Quả thật, trừ cái chết ra thì chẳng còn gì đáng sợ cả. Bản thân mình đã không sợ chết thì sợ gì gã Tùng Mộc đạo nhân kia? Đại Ngưu nắm chặt tay

bên cạnh ngậm ngừng lên tiếng: “Tuệ Khanh nói đúng, trước tiên cứ dùng cơm cái đã. Ăn xong rồi bàn bạc tiếp.” Dứt lời bèn quay người đi trước.

Bữa tối hôm nay được bày trong chính phòng của Đại Ngưu và Bách Hủy. Trong lòng ai nấy đều mang tâm sự riêng của mình, chỉ có mình Vinh Tuệ Khanh là dùng cơm ngon lành. Sau khi cơm nước xong xuôi, mọi người cùng nhau đến gian phòng bên cạnh, vừa uống trà vừa bàn chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Lâm Phiêu Tuyết ghen ngào: “Theo như lời mọi người nói thì gã Tùng Mộc đạo nhân kia là tu sĩ, vậy sao hắn lại muốn gây khó dễ với người phàm như chúng ta? Chẳng lẽ hắn không sợ gặp quả báo sao?”.

Bách Hủy sau khi biết được mục tiêu của Tùng Mộc đạo nhân là Lâm Phiêu Tuyết bèn thở phào một hơi, nhưng trong lòng vẫn hoảng sợ không thôi: “Tùng Mộc đạo nhân vô cùng lợi hại, thuộc hạ bên cạnh hắn rất nhiều. Cho dù hắn không tự mình ra mặt, chỉ cần để thuộc hạ dưới trướng ra tay thì hai người chắc chắn không gánh nổi hậu quả này!”

Vinh Tuệ Khanh bắn khoả lên tiếng: “Tùng Mộc đạo nhân là tu sĩ, cũng là đạo sĩ. Mà đạo sĩ chẳng phải người xuất gia sao? Vì sao lại muốn có thị thiếp?”

Bách Hủy vô thức xoắn xít vắn và chiếc khăn trong tay, bực bội nói: “Đạo sĩ cũng có thể lấy vợ!”

“Cưới vợ rồi không ảnh hưởng với tu vi của họ sao?” Vinh Tuệ Khanh cực kỳ tò mò. Cô vốn nghĩ rằng tu sĩ là trở thành tiên. Mà Tiên nhân đều là người ăn gió uống sương, siêu phàm thoát tục. Nhưng vừa nghĩ tới việc Tiên nhân cũng sinh con dưỡng cái giống người trần, Tuệ Khanh cảm thấy không khớp chút nào. Bách Hủy cười xùy một tiếng: “Muội không biết có một loại công pháp chuyên môn vận dụng nguyên lý thái bố sao? Dù trước mặt những tu sĩ kia lấy vô số cô gái về làm thị thiếp, nhưng trên thực tế chỉ

coi họ là lô đỉnh. Vừa để mua vui hưởng lạc, vừa để thái Âm bổ Dương. Đúng là một công đôi việc, chẳng thiệt cái nào. Không biết có bao nhiêu người đổ xô đi tu luyện công pháp này đâu!” Nói xong, dường như nhớ lại những chuyện đau lòng trước kia, cô ta không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Trên đời này không phải chỉ có đàn ông mới dùng phụ nữ để thái bổ, mà phụ nữ cũng có thể dùng đàn ông để làm điều tương tự, nam tu khắp thiên hạ đều có thể làm lô đỉnh thái bổ”

“Có kỳ nữ như vậy sao?” Vinh Tuệ Khanh vô cùng kinh ngạc, quả thật không nhìn thì không biết, thế giới ngoài kia có bao điều kỳ diệu.

Bách Hủy hãnh diện nói với nét mặt vô cùng say mê: “Cách đây vạn năm về trước, ở Đông Đại Lục từng xuất hiện nữ tu Ma giới thái bổ toàn bộ nam tu trong thiên hạ, tụ thành đại đạo. Thời điểm phi thăng có để lại một câu: Nam tu trong thiên hạ đều là lô đỉnh! Khiến không biết bao đấng mày râu xấu hổ mà chết!”.

Vinh Tuệ Khanh bị Bách Hủy mĩa mai một trận bên ngưỡng ngưỡng đáp: “Có phải đối tượng bị thái bổ đều gọi là lô đỉnh không?”

Đàn ông có thể coi phụ nữ là lô đỉnh thì phụ nữ cũng có thể biến đàn ông thành lô đỉnh của mình.

La Thần chăm chú nhìn vào tách trà của mình khẽ lắc đầu, gương mặt bình thản trả lời: “Phụ nữ được gọi là lô đỉnh bởi vì tử cung của họ có hình quả lê. Hình dáng như vậy gần giống với lô đỉnh, có thể chứa đựng tinh dịch, hấp thụ và thái ra dương khí. Còn gọi đàn ông là lô đỉnh, chẳng qua là lấy ý bên trong chứ hình dáng không giống!”

Vinh Tuệ Khanh trong tích tắc hiểu ra ý tứ của La Thần và Bách Hủy, vạch đen đầy đầu, miệng há hốc đầy kinh ngạc. Vậy vạn năm trước trong mắt nữ tu Ma giới kia, nam tu ở Đông Đại Lục chẳng phải đều chỉ là cây gậy đâm bóp hình người thôi sao...

Hóa ra không phải nam tu trong thiên hạ đều là lô đỉnh, mà họ chính là “chày gỗ”.

Không thể tin được, quá nhiều chày gỗ...

Vinh Tuệ Khanh cúi đầu xuống, nhin cười tới mức muốn nội thương rồi.

“Môn công pháp Ma giới này quả là lợi hại. Không chỉ bớt phiền hà, lại còn bảo vệ môi trường, ít dùng khí than. Cũng chẳng biết công pháp vị nữ tu Ma giới kia rốt cuộc có phải Hấp Tinh Đại Pháp hay là Bắc Minh Thần Công không nữa. Hai cái này khác nhau nhiều lắm!” Vinh Tuệ Khanh bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của mình, không nhin được nói thầm với Tiểu Hoa trong lòng: “Trong mắt kỳ nữ ấy, nam tu trong thiên hạ đều chỉ là gậy đâm bóp mà thôi...”

“Gậy gì cơ?” La Thần tại thính, vô cùng kinh ngạc với cách phản ứng của Vinh Tuệ Khanh. Cô bé mới tám chín tuổi, nhưng hình như đã hiểu hết tất cả những gì họ đang nói rồi.

Bách Hủy xấu hổ đỏ mặt.

Chỉ có Lâm Phiêu Tuyết nghe thì cứ nghe chứ không hiểu gì, chỉ biết ngây người nhìn bọn họ. Vinh Tuệ Khanh nghe thấy La Thần hỏi mình, khước miệng giật một cái sau đó cười hì hì đáp: “Ta cảm thấy vị tiền bối Ma giới kia nói không đúng lắm. Phải là: Nam tu trong thiên hạ đều là chày gỗ mới đúng!”

Lô đỉnh cái khi gì, từ đó chỉ dùng cho nữ mà thôi!

Chày gỗ mới đúng với đàn ông, hình dáng không chỉ tương tự mà phải nói là rất giống! Đàn ông trên đời này, dù có phải tu sĩ hay không thì gần như tất cả bọn họ đều là chày gỗ cả.

Lời của Vinh Tuệ Khanh vừa thốt ra, ngay lập tức khiến ba chàng trai trong phòng là Vi Thế Nguyên, Đại Ngưu và La Thần cùng phun nước trà trong miệng, khiến mặt bàn trước mặt vương đầy vệt nước lấm tấm.

“Nói năng lung tung!” La Thần giận tái mặt. “Nhóc còn nhỏ thì biết cái gì?” Sau đó nói với Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên: “Các người nên chuẩn bị sớm đi! Lão Tùng Mộc đạo nhân kia không phải kẻ dễ nói chuyện đâu!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 43: Trước Kia Khác, Bây Giờ Khác

“Nếu hãn không chịu buông tha cho bọn ta, thì bọn ta nguyện chết. Không phải vừa mới nói rồi

sao? Chẳng lẽ hãn còn đuổi theo cả người chết không tha?” Lâm Phiêu Tuyệt khẽ nói.

Bách Hủy cười lạnh một tiếng: “Người chớ quên, hãn ta là tu sĩ Trúc Cơ chứ không phải người bình thường! Là quán chủ của Bạch Vân Quán! Ta nghĩ người thật sự không biết tu sĩ Trúc Cơ lợi hại ra sao?”

“Lợi hại ra sao?” Vinh Tuệ Khanh không sợ chết hỏi tới cùng. “Như lời Lâm cô nương vừa nói, chẳng lẽ hãn còn đuổi theo cả người chết không tha sao? Lời này đối với người thường còn có tác dụng, chứ đối với tu sĩ Trúc Cơ thì không dùng được. Hãn có vô số mảnh khóc để hành hạ khiến người sống không được, chết không xong. Thậm chí biến người thành cái xác không hồn, chỉ biết cam tâm tình nguyện phục tùng bên cạnh hãn. Chết thì có là gì? Đau đớn nhất không phải là cái chết, mà chính là muốn sống không được, tìm chết cũng chẳng xong!” Phảng phất trong lời kể của Bách Hủy, sự đau đớn như từng trải qua một đời bể dâu, không hề phù hợp với một thiếu nữ nhỏ tuổi như cô ta.

Vinh Tuệ Khanh không nén được liếc nhìn Bách Hủy vài lần.

La Thân cũng nhìn Bách Hủy một chút.

Đại Ngưu an ủi vỗ nhẹ sau lưng Bách Hủy.

Bách Hủy cứ vậy gục vào lòng hăn, đôi mắt tròn ánh lên vẻ kinh hoàng như nai con. Vinh Tuệ Khanh thở dài, cúi đầu xuống. Đối với những cô gái thích nép vào người như chim non kia, Tuệ Khanh thật lòng không có thiện cảm chút nào. Kể cả ánh mắt ngơ ngác trong veo như mắt nai cũng chẳng đả động được đến mình.

Hươu nai vốn là loài động vật sống an nhàn không thích tranh giành nhất. Thế nhưng chúng là dạng thân thể béo tốt mà nào được một mẫu. Từ trước đến giờ trong mắt người khác, chúng luôn là đối tượng dễ bắt nạt nhất! Quần hùng coi người trong thiên hạ như hươu nai nên mới có thể dùng câu “Trục lộc trung nguyên” – Bắt hươu ở đất Trung Nguyên để nói đến việc tranh giành thiên hạ. Thậm chí còn có thành ngữ “Ngu như hươu lợn”.

Nếu có người dùng hình tượng hươu nai để ví von về một cô gái thì chắc chắn chẳng phải từ tốt đẹp gì. Vinh Tuệ Khanh càng cảm thấy Lâm Phiêu Tuyết hợp ý mình hơn. Chỉ có điều Lâm Phiêu Tuyết dường như sẽ không ở chỗ này lâu. Vinh Tuệ Khanh chợt giật mình, ngẩng đầu hỏi: “Lâm tỷ tỷ, không phải hai người đi tìm họ hàng thân thích sao? Đã tìm được họ chưa?” Trời đất rộng lớn, chẳng lẽ không lấy một nơi cho ta trú ẩn sao? Vinh Tuệ Khanh không tin tu sĩ Trúc Cơ kia có tu vi thần thông quảng đại như vậy. Chỉ là tu sĩ Trúc Cơ mà thôi, Vinh Tuệ Khanh tin rằng vẫn có biện pháp khiến hăn không tìm ra được Lâm Phiêu Tuyết. Vi Thế Nguyên ho nhẹ một cái rồi nói: “Tìm được rồi. Bọn ta tính hai ngày nữa sẽ rời đi!” Bách Hủy lập tức mỉm cười: “Vậy chúc mừng hai vị! Hai ngày nữa ta sẽ dọn dò nhà bếp chuẩn bị một bữa thịnh soạn để tiễn hai vị” Sau khi bàn bạc xong, bọn họ cùng nhau rời khỏi viện của Bách Hủy và Đại Ngưu để trở lại khách viện. Vinh Tuệ Khanh và La Thần vừa mới về phòng, còn chưa kịp ngồi xuống đã thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

La Thần đi ra mở cửa, trông thấy hai người Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên xuất hiện bên ngoài. “Vào đi.” La Thần nghiêng người để bọn

họ bước vào, sau đó đảo mắt nhìn bên ngoài một chút.

Bấy giờ không còn sớm nữa. Mặc dù ở trong viện vẫn có hạ nhân nhưng chưa đông đến mức chật kín vì thế trong ngoài khách viện đều vắng vẻ không có nha hoàn hay bà tử.

Vinh Tuệ Khanh ôm chân ngồi trên giường, dường như không ngạc nhiên khi thấy Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đến đây.

“Lúc đó muội đã nhìn ra hai người đang giấu điều gì đó. Có phải hai người có điều gì khó nói không muốn để lộ trước mặt Đại Ngưu ca và Bách Hủy cô nương không?” Vinh Tuệ Khanh cười hỏi.

Lâm Phiêu Tuyết có chút ngượng ngùng gật đầu đáp: “Không phải không tin Đại Ngưu ca của muội, mà chúng ta không thân quen gì với Bách Hủy cô nương. Nên mấy lời này chỉ nên nói khi không có người ngoài mới được!” Vinh Tuệ Khanh cũng cảm thấy Bách Hủy có điểm gì đó rất lạ, vô cùng hiểu rõ: “Ta cũng vậy, cũng không thân thiết gì với nàng ta.” Vi Thế Nguyên mở lời: “Chúng ta sẽ nói ngắn gọn một chút. Hôm nay ta cùng Phiêu Tuyết ra ngoài nhưng thực ra không tìm thấy người thân nào cả!” Vinh Tuệ Khanh trợn mắt: “Không phải họ đều chết rồi chứ?” Đóa Linh phu nhân ra tay ác thế sao? Vậy mà lại tính đến chuyện “liên lụy chín đời”.

Vi Thế Nguyên vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Không phải, không chết. Chẳng qua nghe hàng xóm nói, sau khi nhà bọn ta gặp nạn thì hôm sau họ nhận được một khoản tiền, nên đưa gia đình rời khỏi Vĩnh Chương để đến kinh thành rồi.”

“Đóa Linh phu nhân có lòng vậy sao?” Vinh Tuệ Khanh nghi ngờ hỏi.

“Chẳng biết bà ta có ý đồ gì? Nhưng giờ bà ta chết rồi, chẳng mấy chốc Đóa gia sẽ biết sơn trang Đóa Linh xảy ra chuyện. Ta và Vi đại ca đều cảm thấy chúng ta không thể ở đây được nữa, vẫn nên rời khỏi nơi này để tới kinh thành, thậm chí rời khỏi Đại sở cũng được!” Lâm Phiêu Tuyết bình

tĩnh nói rõ ràng, so với vẻ hốt hoảng lo lắng ban nãy giống như hai người vậy.

Vinh Tuệ Khanh nhẹ nhàng thở dài, vỗ vỗ cái chân gầy của mình: “Mọi người cứ đi thôi, ta không thể khiến mọi người chậm trễ được!” Bây giờ cô đã là “người tàn tật”, cứ ngồi yên một chỗ cho lành.

Vi Thế Nguyên cùng Lâm Phiêu Tuyết vội phản bác: “Không được, bọn ta không thể bỏ muội lại được!”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười: “Ta đâu có một mình, ta còn... biểu thức mà.”

La Thần nãy giờ im lặng bèn mở lời: “Trước ta đã nói với nhóc rồi, ta phải ra ngoài một thời gian. Về sau chỉ có mình nhóc ở đây, nhất định phải thật cẩn thận.”

Vinh Tuệ Khanh không nghĩ tới việc mắc phải cái đinh mềm, vô cùng xấu hổ ngượng nghịu: “Không sao, Đại Ngưu ca... không phải người ngoài.” Nói xong liền im bặt. Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết còn định khuyên bảo Vinh Tuệ Khanh đi cùng bọn họ một lần nữa, La Thần bên cạnh khoanh tay dựa vào tường, nghe đi nghe lại nửa ngày rốt cuộc lên tiếng: “Tự thân các người còn chẳng lo nổi, còn tính kéo theo một người vướng víu như vậy sao?”

Dù Vinh Tuệ Khanh trên mặt mỉm cười, nhưng bàn tay siết càng thêm chặt. Mình không phải là kẻ vướng tay vướng chân, cả đời này mình cũng sẽ không trở thành gánh nặng cho người nào hết!

La Thần không nhìn Vinh Tuệ Khanh, tiếp tục nói với Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên: “Hai người các người đều có tư chất xuất chúng, nếu không theo con đường tu chân thì thật sự đáng tiếc. Hơn nữa kẻ thù của Lâm cô nương chính là tu sĩ Trúc Cơ, chỉ có gia nhập một đại môn phái tu chân lớn mạnh thì kẻ đó mới không dám ra tay với các người!”

Vì Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết không khỏi cười khỗ: “Lúc trước thúc còn không cho bọn ta để lộ việc mình có linh căn, giờ lại để bọn ta đi bái sư môn sao?” La Thần nghiêm mặt: “Lúc trước là do chưa quen biết gì với Đại Ngưu và Bách Hủy, thật sự không thể tỏ ra thân thiết với người lạ được. Hiện tại theo ta được biết, cô gái áo xanh cầm theo Bích Ngọc Liên Hoa đã không

thế giới này nữa. Chỉ cần không có Bích Ngọc Liên Hoa ở đây, các người không cần phải sợ có kẻ ỷ mưu muốn đoạt linh căn nữa. Ngoài ra...” La Thần cười khẩy: “Hai người chỉ là song linh căn thôi. Mặc dù cũng hiếm có, nhưng không có dị bảo như Bích Ngọc Liên Hoa thì chẳng có kẻ nào đủ trình độ chịu nổi nguy hiểm sét đánh để cướp linh căn của các người đâu. Không biết chừng khi hai người đi bái sư lại có thể xoay chuyển tình thế, thoát khỏi hoàn cảnh khốn khó như bây giờ.”

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới cô gái áo xanh với nét cười vừa quen mắt vừa xa lạ, không khỏi rưng rưng nước mắt, vội vàng hỏi: “Nàng ấy chết rồi sao?”

“Không!” La Thần lắc đầu: “Nàng ta có bản lĩnh như vậy thì sao chết được.”

“Vậy sao thúc lại nói nàng ấy không còn ở thế giới này nữa...” Vinh Tuệ Khanh tiếp tục hỏi.

“Không còn ở thế giới này chứ không phải là chết.” La Thần lẳng lặng trả lời.

Vinh Tuệ Khanh càng nghe càng thấy loạn cào cào hết cả, chỉ đành ngậm miệng không dám hỏi thêm gì nữa. Trong đầu cô vẫn quẩn quanh câu nói của La Thần: “Không còn ở thế giới này chứ không phải là chết.” Đường như cảm nhận được những lời này có thâm ý gì đó, không nhịn được liếc mắt sang La Thần, trong lòng dấy lên chút lo lắng bất an.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 44: Bán Đứng (Thượng)

Vì Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết cũng không có cảm xúc sâu sắc gì với cô gái áo xanh giống như Vinh Tuệ Khanh. Mặc kệ nàng ta còn sống hay đã chết, chỉ cần không còn ở thế giới này thì đóa Bích Ngọc Liên Hoa kia sẽ không xuất hiện trên cõi đời này nữa.

Mặc dù cô gái áo xanh gián tiếp cứu lấy bọn họ, nhưng ai biết đâu được nàng ta và Đóa Linh phu nhân có cùng một giuộc hay không? Dù sao mục tiêu của nàng ta rõ ràng là muốn chiếm lấy đóa Bích Ngọc Liên Hoa. Mà đóa hoa kia có tác dụng thế nào thì bọn họ đều được chứng kiến tận mắt rồi! Che khuất trời xanh, ẩn giấu thiên cơ!

“Nếu các người muốn báỉ sư, thì ta có biết một con đường!” La Thần đi đến, ngồi xuống bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, sau đó lẳng lặng đưa tay xách chú sóc Tiểu Hoa đang nằm sấp trên đài Vinh Tuệ Khanh quăng vào góc giường. Khi biết được linh căn của mình sẽ không gặp phải nguy hiểm chiếm đoạt gì nữa, cả Vì Thế Nguyên lẫn Lâm Phiêu Tuyết đều vì đó rung động tinh thần.

Bọn họ là người hiểu chuyện. Biết rằng vào thời điểm kẻ thù xuất hiện, nếu chỉ chăm chăm trốn tránh sẽ chẳng được ích gì, mà thậm chí dựa vào người khác cũng vô dụng. Việc bọn họ cần làm nhất bây giờ là đề cao thực lực của bản thân. Chỉ khi thực lực của mình vượt qua kẻ thù thì mới có thể bảo vệ được bản thân, cũng có thể thay người nhà báo thù rửa hận.

Dù Đóa Linh phu nhân đã bị sét đánh chết, nhưng lão tổ Đóa gia vẫn còn ở đó. Chính vị lão tổ Đóa gia kia mới là kẻ thù thực sự của bọn họ.

“Xin La đại thúc chỉ bảo!” Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết cùng nhau đứng lên, làm đại lễ với La Thần. La Thần ngồi ngay ngắn phía trên, nhận đại lễ của bọn họ, sau đó vuốt cằm nói: “Hôm nay ta đi dạo bên ngoài có nghe người ta đồn rằng, đại điển thu đồ ba năm một lần của ba đại môn phái ở Đại sở sẽ cử hành sớm. Những năm qua đều là Đóa gia đạt được đầu bảng, nhưng các người cũng biết năm nay người Đóa gia sẽ không tham dự, vậy đây chính là cơ hội cho hai người các người!”. Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết vui mừng khôn xiết, hỏi vội: “Chẳng lẽ là ba đại môn phái: Vạn Càn Quán, Long Hồ Môn và Hoàng Vận Tự?”

Đây là ba môn phái tu chân lớn nhất ở nước Đại Sở. Trong đó Hoàng Vận Tự đồng thời là sơn môn hộ pháp của hoàng tộc, cách thức thu nhận đồ đệ vô cùng nghiêm ngặt, từ xưa đến nay không cho phép có chút gian lận nào.

Đại trưởng lão của Long Hồ Môn chính là lão tổ Đóa gia, địa vị trọng vọng, so với Chương môn còn cao hơn hai bậc. Chỉ có Vạn Càn Quán không dính dáng bất cứ cái gì với hai phía, thoát nhìn, sư môn để bọn họ có thể gia nhập vào chắc chỉ còn Vạn Càn Quán. La Thần gật đầu: “Lần này người tới từ Vạn Càn Quán là Khổng Đức chân nhân. Bà ta phẩm hạnh chính trực, có lòng hiện nghĩa. Bây giờ tu vi đang ở Trúc Cơ hậu kỳ, nghe nói tùy thời có thể đột phá Kết Đan. Các người thử báo danh ở Vạn Càn Quán đi, dựa vào tư chất của hai người thì chắc chắn có thể được thu nhận làm đệ tử nội môn.” Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết chỉ cần vào được Vạn Càn Quán làm đệ tử nội môn, thì Tùng Mộc đạo nhân bên này có ba đầu sáu tay cũng không dám đến Vạn Càn Quán đòi người.

Tùng Mộc đạo nhân là quán chủ Bạch Vân Quán, nhưng Bạch Vân Quán chỉ là tu viện nhỏ, cũng có thể coi đây là “dã quán” ao làng. Còn Vạn Càn Quán là đạo môn chính quán, có thể nói tất cả những dã quán xung quanh đều muốn đầu nhập vào tông môn.

Không có người nào thuộc dã quán dám điều võ giường oai trước mặt đệ tử tông môn, lại càng không cần đề cập đến việc coi đệ tử nội môn của họ như lô đỉnh. Có ý nghĩ kia quả là chán sống! Những truyền thừa của đạo phái tông môn ở Đại Sở ai nấy đều biết rõ, Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đều lộ ra nét mặt vui mừng.

Vinh Tuệ Khanh nghe thấy vậy mặt mày tràn đầy ao ước mẩn mộ, lẳng lặng hỏi: “Khi nào đại điển thu đồ tổ chức? Bằng không ta cũng muốn tham gia?” ở đây ai cũng là người tu chân, không biết chừng có thủ đoạn linh hoạt, có thể chữa khỏi vết thương của mình. La Thần lắc đầu: “Nhóc không thích hợp để gia nhập đạo môn. Cứ chữa lành vết thương trước đi!”

Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết nhanh chóng cáo từ, trước lúc rời khỏi còn nói với Vinh Tuệ Khanh rằng bọn họ sẽ đi khi trời vừa sáng, không thể ở đây thêm nữa.

Tùng Mộc đạo nhân kia bất cứ lúc nào cũng có thể quay về tìm Lâm Phiêu Tuyết, Vinh Tuệ Khanh hiểu rõ chuyện đó nguy hiểm ra sao nên không giữ họ lại nữa, chỉ biết dặn dò cẩn thận trăm bề. Cả Vi Thế Nguyên lẫn Lâm Phiêu Tuyết đều mới chỉ là những cô bé, cậu bé thiếu niên, không thể săn sóc bản thân chu đáo như người trưởng thành giống La Thần được.

Hôm sau khi Vinh Tuệ Khanh tỉnh dậy, cô phát hiện ra cả La Thần cũng không thấy nữa.

Nha hoàn phục vụ bên ngoài tiến vào vừa giúp cô rửa mặt, dùng điểm tâm, vừa nói: “Biểu thức của cô nương có nói rằng ở cửa hàng xảy ra chuyện, một tháng sau mới trở về. Cô nương cứ yên tâm ở lại đây!”

Vinh Tuệ Khanh không biết lúc này trong lòng đang cảm thấy ra sao, nhưng chỉ buồn rầu một hồi sau đó tự ép bản thân chớ nên lo nghĩ gì nữa.

Kẻ đến người đi vốn là duyên phận. Trải qua bao chuyện như vậy rồi, nếu không nhìn thấu điểm này thì quả là sống uổng kiếp người.

Vinh Tuệ Khanh an tâm ở lại nhà của Đại Ngưu và Bách Hủy, một mặt vừa nhớ lại những lời ông nội từng dạy bảo về bí quyết luyện đan và phương pháp vận hành trận pháp, mặt khác cố gắng nghỉ ngơi dưỡng thương thật tốt.

Tiểu Hoa cứ năm ba ngày lại biến mất không thấy bóng dáng đâu. Nhưng mỗi lần nó trở về đều mang theo một thứ quả nhỏ nhỏ màu xanh đựng trong tay nải sau lưng, nhất quyết bắt Vinh Tuệ Khanh phải ăn hết trước mặt mình.

Hình như quả nhỏ màu xanh kia chưa chín, ăn vào miệng vừa chua vừa chát. Thế nhưng khi thấy Tiểu Hoa kéo cái chân đau đi tìm để mang về cho mình, Vinh Tuệ Khanh vẫn nhắm mắt nhắm mũi ăn sạch.

Chẳng cần ăn lần thứ hai, Vinh Tuệ Khanh đã phát hiện ra vết thương của mình khôi phục nhanh hơn trước kia rất nhiều.

Nhìn vết thương ở chân của Tiểu Hoa còn lành nhanh hơn mình nữa. Vinh Tuệ Khanh hiểu ra Tiểu Hoa muốn tìm linh quả cho mình, nên vô cùng mừng rỡ. Nghĩ đến ngày đó Vinh Tuệ Khanh chỉ tiện tay cứu được con sóc này một lần, mà giờ Tiểu Hoa hết lần này đến lần khác giúp đỡ bản thân, thậm chí khi mình cận kề cái chết cũng gắng cứu bằng được, thì thái độ của Vinh Tuệ Khanh cũng thay đổi ít nhiều. Cô không còn đối xử với nó như thú cưng nữa, mà coi là bạn bè và đối đãi tương đương như với Lâm Phiêu Tuyết, Vi Thế Nguyên. Mấy ngày nay Đại Ngưu và Bách Hủy thấp thỏm không yên, lo lắng Tùng Mộc đạo nhân bất thành linh sẽ quay về đây đòi người. Bởi vì sau khi phát hiện ra Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết sáng hôm ấy không từ mà biệt, cả hai đều rất sợ Tùng Mộc đạo nhân sẽ trút giận lên đầu họ.

Đại Ngưu ngày ngày ra ngoài, nghe ngóng tin tức để kịp thời ứng phó. Nhưng dường như Tùng Mộc đạo nhân đang có việc bận cần phải giải quyết nên chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến bọn họ. Ngày hôm ấy, sau khi

Đại Ngưu đưa Vinh Tuệ Khanh đến chính phòng dùng cơm tối, trong bữa cơm hẳn kể cho cô nghe về những sự kiện kỳ lạ đang nổi lên trong phủ thành Vĩnh Chương dạo gần đây: “Vừa rồi ba đại môn phái đã cử rất nhiều người tới đây, nghe đồn đã có chuyện lớn xảy ra!” Vinh Tuệ Khanh dù trong lòng thẳng thốt, nhưng trên gương mặt vẫn đầy vẻ bình tĩnh, vừa gấp thức ăn cho Đại Ngưu, vừa hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Mặt mày Bách Hủy tỉnh bơ gấp hết thức ăn Vinh Tuệ Khanh gấp cho Đại Ngưu sang bát của mình, sau đó nói: “Đại Ngưu không ăn được thịt dê xào hành.”

Vinh Tuệ Khanh không để ý nhiều, tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Bách Hủy múc một chén canh cho Đại Ngưu, nhìn hẳn uống hết rồi mới trả lời qua loa cho Tuệ Khanh nghe: “Có chuyện lớn xảy ra. Thế nhưng không liên quan gì đến chúng ta cả. Chính là thời điểm Thiên Kiếp giáng xuống sơn trang Đóa Linh, chẳng may phá vỡ kết giới ngăn cách giữa Nhân giới và Ma giới, khiến nơi đó tạo

một lỗ hổng. Nghe đâu có yêu nhân ở Ma giới thừa dịp không ai để ý xâm nhập vào, đến Vĩnh Chương tác oai tác quái!”

Vinh Tuệ Khanh nắm chặt đôi đũa, mu bàn tay lộ rõ gân xanh: “... Sơn trang Đóa Linh bị thiên lôi đánh sao? Thời điểm bọn ta ở đó rõ ràng vẫn ổn mà?”

Bách Hủy chăm chú nhìn Vinh Tuệ Khanh hồi lâu, đột nhiên khẽ cười: “Vẫn ổn sao? Các người đừng coi người khác là đồ ngu. Thời gian sơn trang Đóa Linh bị hủy với thời gian các người rời khỏi đó cũng không chênh lệch với nhau nhiều. Người nói xem, chắc không trùng hợp thể đâu nhỉ?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 45: Bán Đứng (Trung)

Mặc dù Vinh Tuệ Khanh ngày thường thoát nhìn có vẻ hiền lành dễ gần, ăn nói nhỏ nhẹ, nhưng thật ra tính tình cứng rắn, mềm mỏng thì nghe, sắt đá thì không, lại càng không có chuyện để yên mặc người khác ức hiếp.

Bách Hủy nói đến đây lại khiến Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh trở lại.

Sau khi đặt đĩa xuống và cầm khăn lau miệng xong, Vinh Tuệ Khanh mới thản nhiên nói: “Ta không hiểu ý người là gì. Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Trong lòng người có khuất tất thì mới nghĩ người khác cũng như vậy. Thế nên tùy người thôi!” Dứt lời, Tuệ Khanh tự mình với lấy chiếc gậy, chống chắc trong tay rồi đứng dậy định rời đi.

Bách Hủy nhanh chóng bước lên, chặn ngang trước người Vinh Tuệ Khanh sau đó nhíu mày cười nói: “Làm sao? Người không dám nhận à?” Rõ ràng cố ý chặn họng khiến Vinh Tuệ Khanh nói không ra lời. Mục đích của cô ta chính là khiến cho Vinh Tuệ Khanh không phản bác được! Bởi vì Vinh Tuệ Khanh không có cách nào chứng minh lời nói của mình, cũng chẳng có cách nào phản bác lại lời nói của cô ta. Cho dù thừa nhận hay không đều sẽ rơi vào bẫy của Bách Hủy.

Nhìn Vinh Tuệ Khanh, ánh mắt Đại Ngưu bỗng lóe lên, sau đó chậm rãi đứng sau lưng Bách Hủy. Nụ cười Bách Hủy bấy giờ càng thêm tươi tắn: “Tuệ Khanh muội muội, sao muội không nói cho bọn ta biết ngày đó sơn trang Đóa Linh xảy ra chuyện gì?”

Vinh Tuệ Khanh chống gậy vòng qua người Bách Hủy, lên tiếng trả lời không thèm quay đầu lại: “Chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Thời điểm bọn ta đi, sơn trang Đóa Linh vẫn ổn. Nếu người không tin có thể tự đến sơn trang kiểm tra cho biết!” Bách Hủy hừ một tiếng: “Sơn trang Đóa Linh đã bị san bằng chẳng còn kẻ nào may mắn sống sót. Mọi người nói vậy khác nào có ý gây khó dễ cho ta?” Vinh Tuệ Khanh quay đầu cười nhạo: “Người đến sơn trang Đóa Linh rồi?”

Bách Hủy lắc đầu: “Làm sao ta có phúc phận ấy được?” “Chính là vậy đấy. Người chưa từng đến đó thì làm sao người biết sơn trang Đóa Linh đã bị san bằng?” Nếu muốn đấu võ mồm cùng người khác, Vinh Tuệ Khanh chẳng khác nào chuyên gia. Chỉ là trước nay Vinh Tuệ Khanh vẫn cảm thấy cho dù miệng lưỡi lợi hại cũng đâu có gì đáng khoe khoang. Chính vì thế, cô luôn giả ngây giả vụng chứ không muốn tranh cãi với người khác. Bách Hủy không ngờ tới việc Vinh Tuệ Khanh sẽ nói lời này, giật mình vội chữa cháy: “Tất cả mọi người đều đồn như vậy, sai sao được?” Vinh Tuệ Khanh cười lạnh: “Mọi người? Mọi người là ai?” “Mọi người? Chính là những người trên phố đó! Người trên phố đều nói như vậy!” Đại Ngưu theo sau đệm thêm một lời.

Bách Hủy nghe được mặt mày vui vẻ, lẳng lặng vươn tay ra sau cầm lấy tay Đại Ngưu, nhẹ nhàng véo véo. Đại Ngưu chột đỏ mặt, vô thức nhìn Vinh Tuệ Khanh một chút. Vinh Tuệ Khanh lại không để tâm đến cử chỉ lén lút của bọn họ, chỉ chống gậy đi đến bên cửa, nhẹ nhàng nói: “Các người tình nguyện tin tưởng lời đồn nhảm đầu đường xó chợ cũng không thèm tin người quen như ta. Thật sự khiến người khác đau lòng! Thôi, Bách Hủy cô nương không dung chứa nổi ta nữa, hôm nay ta sẽ dọn ra ngoài!”

Nhìn Vinh Tuệ Khanh cằn nhằn đi xuống bậc thang, Bách Hủy ngăn người lập tức đuổi theo. Cô ta từ phía sau túm lấy vạt áo của Vinh Tuệ Khanh, lạnh lùng nói: “Người không thể đi!”

Vinh Tuệ Khanh nổi nóng, gắng sức giãy giụa nhưng làm sao có thể thoát nổi Bách Hủy đã là Luyện Khí tầng thứ nhất đây?

“Rốt cuộc người muốn thế nào?” Vinh Tuệ Khanh vừa giận vừa sợ, trong lòng tràn đầy sợ hãi. Đúng là phòng trời phòng đất phòng kẻ địch bên ngoài, nhưng lại quên mất không phòng mấy kẻ lòng lang dạ sói, biết người biết mặt mà không biết lòng bên cạnh.

Bách Hủy nhoẻn miệng cười vô cùng kỳ quái: “Tuệ Khanh cô nương, người có biết không, ba đại môn phái vì bắt yêu nhân Ma giới mà treo thưởng đấy...”

“Vậy người đi mà bắt yêu nhân Ma giới! Người bắt ta để làm cái gì?” Vinh Tuệ Khanh càng thêm giận dữ. Hận

mình không thể bỏ đổi đầu Bách Hủy ra, nhìn xem bên trong cô ta đang nghĩ cái quái gì. Bách Hủy mỉm cười đáp: “Yêu nhân Ma giới đang ở trên người người!”

“Vô lý đừng đừng!” Vinh Tuệ Khanh phản nộ xù lông: “Người mới là yêu nhân Ma giới, cả nhà người đều là yêu nhân Ma giới! Đây, sao người không tự tố cáo chính mình đi!”

Bách Hủy lắc đầu: “Chửi bới cũng vô dụng. Ba đại môn phái treo thưởng tốt như vậy, bọn ta không thử một lần thì sao cam lòng được? Nếu người không phải là yêu nhân Ma giới thì chắc chắn có liên quan đến yêu nhân Ma giới, đúng không Đại Ngưu?”

Vinh Tuệ Khanh không tranh cãi cùng Bách Hủy nữa mà quay đầu nhìn Đại Ngưu đang đứng trên bậc thang, giận dữ vô cùng: “Đại Ngưu ca, huynh cũng muốn bắt ta sao?”

Đại Ngưu chậm rãi bước tới, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Vinh Tuệ Khanh, trong lòng bất giác rối như tơ vò.

Bách Hủy đảo mắt một vòng, khẽ ngoắc tay gọi Đại Ngưu: “Đại Ngưu ca, ta biết huynh luôn nhớ mong Tuệ Khanh cô nương. Hôm nay ta tác hợp cho hai người, để huynh cùng Tuệ Khanh cô nương viên phòng. Nếu nàng ấy là người của huynh rồi, chúng ta sẽ không đi tố cáo nàng ấy nữa, có được không?” Nét mặt Đại Ngưu giãn ra, đôi mắt muốn hỏi ý kiến Vinh Tuệ Khanh.

“Bách Hủy, người đừng có làm mấy chuyện tổn hại âm đức như vậy! Ta còn chưa đến chín tuổi!” Vinh Tuệ Khanh không dám tin vào tai mình. Để một cô nhóc chưa tròn chín tuổi viên phòng cùng người khác, cho dù là tú bà ở kỹ viện cũng không nhẫn tâm như vậy!

Bách Hủy siết chặt vạt áo Vinh Tuệ Khanh không buông: “Người khác tám tuổi đã thành thân, chín tuổi đã sinh con rồi. Chưa kể người nhìn lại mình xem, còn cao hơn cả ta. Thử nói người chưa đến chín tuổi xem có ai tin không? Đúng không, Đại Ngưu? Không phải huynh rất yêu mến Tuệ Khanh cô nương sao?” Sau đó nháy mắt ra hiệu với Đại Ngưu.

Đại Ngưu chợt nhớ tới năm tháng cùng nhau lớn lên ở Dốc Lạc Thần, hẳn có chút không đành lòng bàn thờ dài một tiếng: “Không cần viên phòng cùng ta bây giờ, chỉ cần đồng ý cả đời này ở bên ta thì ta sẽ bảo vệ muội!” Nói xong hai mắt chan chứa hy vọng, dán chặt lên người Vinh Tuệ Khanh không chuyển không rời.

Vinh Tuệ Khanh bấy giờ tức đến nghẹn lời, trợn mắt nhìn Đại Ngưu. Trong cơn thịnh nộ bùng bùng, gương mặt thanh tú của cô bé dường như thêm vài phần đáng yêu, làm cho Đại Ngưu ngấm mãi không thôi.

“Tuệ Khanh, muội biết từ nhỏ ta đã muốn lấy muội làm vợ. Lúc này người nhà của muội đều đã không còn nữa, vậy hãy để ta chăm sóc muội phần đời còn lại đi!” Đại Ngưu ân cần nói.

Bách Hủy mỉm cười đứng một bên xem kịch hay. Vinh Tuệ Khanh hít vào một hơi thật sâu, sau khi tỉnh táo trở lại, suy nghĩ cũng thay đổi theo. Cô gật đầu đồng ý: “Đã vậy thì ta nhận lời huynh. Chỉ có điều phải nói cho rõ, ta gả cho huynh chỉ làm chính thê. Huynh không thể cưới thêm di nương lẫn tiểu thiếp thông phòng. Cả đời này huynh chỉ có mình ta, kể cả sau này ta già nua, không có con cái thì huynh cũng không được vứt bỏ ta để đi tìm thú vui khác. Huynh làm được không?”

Đại Ngưu chưa kịp phản ứng đã thấy Bách Hủy cười phá lên. “Ha ha. Ta thấy người điên thật rồi. Ai nói cho người theo Đại Ngưu là để người làm chính thê? Còn muốn một đời một kiếp chỉ có hai người? Người cũng xứng sao?” Bách Hủy khinh miệt nói, sau đó dựa vào người Đại Ngưu liếc mắt đưa tình: “Ta mới là chính thê, người cùng lắm chỉ làm tiểu thiếp thôi. Còn phải đợi người sinh con xong mới tính tiếp được.” Bách Hủy không muốn sinh con, sợ rằng sẽ làm chậm trễ quá trình tu luyện. Vừa khéo Vinh Tuệ Khanh không có linh căn, lại là một đứa trẻ mồ côi. Sau này cô nàng có sinh con cho Đại Ngưu thì cũng do mình nuôi nấng dạy dỗ mà thôi. Tương lai mình và Đại Ngưu tu luyện đạt được thành quả, trong khi Vinh Tuệ Khanh cứ thế già đi thì dựa vào cái gì để cạnh tranh cùng mình?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 46: Bán Đứng (Hạ)

Tiểu thiếp...

Vinh Tuệ Khanh yên lặng một hồi, rồi cuộc cũng hiểu cái gì gọi là “Hạ trùng bất khả dĩ ngữ bằng”.

1 “Hạ trùng bất khả dĩ ngữ bằng”: không thể cùng côn trùng sống trong thời tiết hè nói chuyện ngày đông. Ý chỉ nói về vấn đề mà người đó chưa từng gặp qua hoặc không có kiến thức thì cũng như không. Đại Ngưu thấy Vinh Tuệ Khanh trầm tư cho là cô cam chịu, vừa vui vẻ vừa lại không dám tin vào vận khí bản thân.

Có một thể tử tài mạo song toàn như Bách Hủy, còn có tiểu thiếp là bạn thanh mai trúc mã Vinh Tuệ Khanh. Một đời của hãn dù có chết ngay lập tức cũng đáng giá.

“Tuệ Khanh, muội an tâm, huynh sẽ đối tốt với muội cả đời.” Đại Ngưu lên tiếng, cầm tay của Vinh Tuệ Khanh.

Tay trái cầm tay Bách Hủy, tay phải kéo tay Vinh Tuệ Khanh, Đại Ngưu cảm thấy cuộc sống của mình rất cuộc viên mãn rồi. Dạ dày Vinh Tuệ Khanh cuộn lên, ọc một tiếng nôn ra, nôn trúng ngay Đại Ngưu. Bách Hủy kêu lên, nhào lên đẩy Vinh Tuệ Khanh ra: “Con người người bị cái gì vậy? Nói chuyện đằng hoàng với người, người nên cái gì?” Vinh Tuệ Khanh bị đẩy ngã lão đảo ra phía sau, nếu không chống gậy thì đã bị Bách Hủy đẩy ngã xuống đất rồi.

“Đại Ngưu, ta xem huynh là đồng hương, lời hôm nay, ta coi như chưa nghe thấy. Cái gì mà chính thể tiểu thiếp, tất cả không liên quan đến ta. Sau này cũng đừng để ta nghe từ này, bằng không ta sẽ không khách sáo đâu! “Vinh Tuệ Khanh cảm phần chống gậy xuống đất, xoay người khập khễnh bước đi.

Bách Hủy vội vàng lau vết dơ trên người Đại Ngưu, một bên cúi đầu cười yếu ớt hỏi: “Huynh định làm thế nào?”

Đại Ngưu ủ rũ buồn bã, nhìn bóng lưng Vinh Tuệ Khanh khuất dần, than thở: “Tại sao? Tại sao muội ấy không muốn ở cùng ta? Cả đời này ta sẽ đối tốt với muội ấy, như vậy chưa đủ sao?”

Bách Hủy giật mình, thò đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh bên kia, câu nói có ẩn ý khác: “Đại Ngưu, Vinh Tuệ Khanh thật sự đương nhiên sẽ ngàn vạn lần đồng ý thôi...”

“Ý muội là sao?” Đại Ngưu ngẩn ra, nắm lấy cánh tay Bách Hủy.

Trong lòng Bách Hủy ra quyết định, kéo Đại Ngưu vội vã quay về nội thất, sau đó đóng cửa, tiến vào mật thất, mới nói với Đại Ngưu: “Huynh có muốn gia nhập đại môn phái làm đệ tử không?”.

“Đương nhiên muốn. Có điều không phải muội nói ta chưa đến lúc sao?” Đại Ngưu không ít lần nghĩ đến việc đi đến môn phái báỉ sư, nhưng Bách Hủy nói hẳn có căn cơ đã rồi hãy báỉ sư. Bằng không nhiều nhất là làm đệ tử ngoại môn, còn phải làm tạp dịch, thật sự không chịu nổi, vân vân. Từ khi cùng với Đại Ngưu đi đến phủ thành Vĩnh Chương, Bách Hủy một mặt bản thân tự tu luyện công pháp mị thuật cao cấp, một mặt tìm một công pháp bình hòa nhất để Đại Ngưu nhập môn. Sự thật chứng minh, cô ta sống hai đời người, mắt nhìn cũng khá hơn một chút. Cô ta chọn công pháp cho Đại Ngưu vô cùng hợp với tính cách của hẳn. Thật sự khiến hẳn thoáng cái đã tiến vào Luyện Khí tầng một, sau đó một tháng, đã đột phá đến

Luyện Khí tầng hai, tốc độ còn nhanh hơn Bách Hủy. Dựa theo tình hình này, không lâu sau Đại Ngưu chắc chắn có thể lên Trúc Cơ rồi.

Nhưng luyện khí dễ, ngược lại Trúc Cơ thì chẳng dễ dàng như vậy. Tu sĩ thiên hạ nhiều như thế, chỉ có ba phần có thể Trúc Cơ thành công, bảy phần tu sĩ cả đời cũng chỉ dừng ở Luyện Khí đại viên mãn, chính là tầng thứ chín.

Nếu như Đại Ngưu có vận khí giống như kiếp trước, hẳn nhất định có thể Trúc Cơ thành công. Trước lúc Trúc Cơ, nếu như có thể gia nhập một môn phái tu chân chính thống, cơ hội Trúc Cơ thành công của hắn sẽ càng lớn hơn. Nhưng bá sư thì dễ nhưng để làm đệ tử nội môn lại rất khó.

Nói riêng ba đại môn phái tu chân của nước Đại Sở, chỉ có đệ tử vong linh căn trở lên, mới có thể trực tiếp tiến vào làm đệ tử nội môn.

Tứ linh căn chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn, sau đó dựa vào tiến độ tu luyện hoặc lập công lớn cho tông môn mới có thể làm đệ tử nội môn. Mà tam linh còn lại đứng ở giữa. Vận khí tốt, thì trực tiếp vào tông môn làm đệ tử nội môn. Vận khí xấu, thì sẽ giống như tứ linh căn vậy, làm đệ tử ngoại môn trước, xem cơ hội và năng lực, từ từ tích lũy cơ hội tiến vào nội môn. Cô ta và Đại Ngưu đều là tam linh căn, lại không có bối cảnh thế gia đại tộc, muốn trực tiếp làm đệ tử nội môn của ba đại môn phái thật sự là quá khó rồi.

Bách Hủy lại không muốn bắt đầu từ đệ tử ngoại môn. Quá khứ kiếp trước của cô ta cho thấy, làm đệ tử ngoại môn, còn không bằng làm tán tu được tiêu dao tự tại.

Cô ta và Đại Ngưu thiếu chính là một cơ hội trực tiếp tiến vào tông phái làm đệ tử nội môn.

Mà ba đại môn phái tề tụ tại phủ thành Vĩnh Chương, tìm kiếm tàn dư Ma giới dường như chính là cơ hội tốt cho bọn họ! Bách Hủy nhớ rất rõ,

đời trước, sơn trang Đóa Linh căn bản không có Thiên Kiếp san thành bình địa. Đại Ngưu bị Đóa Linh phu nhân chọn, sau đó còn gả đại tiểu thư của sơn trang Đóa Linh cho hắn. Mang theo nàng ta, Đại Ngưu trực tiếp tiến vào làm đệ tử nội môn của Long Hồ Môn. Bởi vì đại trưởng lão của Long Hồ Môn chính là lão tổ Đóa gia. Có mối quan hệ thân thiết này, Đại Ngưu ở Long Hồ môn như cá gặp nước.

Nghĩ đến đây, Bách Hủy hạ quyết tâm. Đại Ngưu muốn nổi bật nhất định phải theo đường đi đời trước, nói cách khác, không chừng bản thân giúp quá hóa phiền... “Đại Ngưu ca, huynh cũng biết đó, ba đại môn phái đến Vĩnh Chương diệt tàn dư Ma giới, đưa ra điều kiện rất tốt. Không nói thật sự bắt được tàn dư Ma giới, chính là chỉ cần cung cấp đầu mối cũng có thể có cơ hội làm đệ tử nội môn của ba đại môn phái. Huynh thật sự không muốn lợi dụng cơ hội tốt này, trực tiếp trở thành đệ tử nội môn của ba đại môn phái sao?” Lời nói của Bách Hủy tràn đầy mê hoặc.

Đại Ngưu có chút do dự. “Nhưng mà chúng ta có tìm ra tàn dư Ma giới để đưa cho ba đại môn phái đâu?” Đại Ngưu ôm đầu ngồi trên đệm cỏ, không tĩnh tâm tu luyện được. Bách Hủy nắm tay hắn, trên lòng bàn tay phải hắn viết một chữ “Vĩnh”: “Tàn dư Ma giới này, ta nghĩ có quan hệ gì đó với Vĩnh cô nương.”

Đại Ngưu nắm chặt tay phải: “Muội nói là ai? Là Vi Thế Nguyên Lâm cô nương? Hay là biểu thức của muội ấy? Ta cảm thấy là biểu thức của muội ấy, trước giờ ta chưa từng nghe muội ấy có biểu thức...” Đại Ngưu dường như có khúc mắc rất sâu đậm với La Thần.

Bách Hủy phì cười: “Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đã rời thành Vĩnh Chương, La Thần cũng đi rồi. Nhưng người ba đại môn phái nói, tàn dư Ma giới vẫn còn ở trong thành Vĩnh Chương, bằng không hôm qua cũng không dán cáo thị, mong người trong thành thu thập manh mối. Vì vậy, tàn dư Ma giới này không phải là Vi Thế Nguyên, cũng không phải Lâm Phiêu

Tuyệt, càng không phải Là Thần, mà là...” Liền hướng đến viện mà Vinh Tuệ Khanh ở bên kia chép miệng.

Sắc mặt của Đại Ngưu trắng bệch, thấp giọng rống giận: “Sao có thể: Tuệ Khanh lớn lên cùng ta, muội ấy không phải! Muội ấy tuyệt đối không phải tàn dư Ma giới!

Bách Hủy thương hại nói: “Nếu như muội đoán không sai, Tuệ Khanh muội muội của huynh đã không còn ở trên đời nữa rồi. Vinh cô nương trong khách viện kia, chẳng qua chỉ là đội lớp da của Tuệ Khanh muội muội thôi...”

cả người Đại Ngưu chấn động, hai mắt trừng lớn, há hốc miệng, hô hấp cũng không thông: “Muội nói thật

U?”

“Mười phần chắc chắn. Huynh nghĩ xem, nếu thật sự là Tuệ Khanh muội muội, muội ấy tại sao lại không muốn làm thiếp cho huynh?”

Những lời này động đến tâm khảm Đại Ngưu. Trước đây có thể hăn không xứng với muội ấy, nhưng bây giờ muội ấy cửa nát nhà tan, cô bé mồ côi không nơi nương tựa, muội ấy sao có thể không chấp nhận chứ?!

“Nếu như có thể đưa Vinh cô nương kia đến ba đại môn phái, bọn họ nhất định có cách nhìn ra Vinh cô nương này, rốt cuộc là Tuệ Khanh muội muội của huynh, hay là... tàn dư Ma giới trà trộn!” Bách Hủy mỉm cười nói.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 47: Bàn Đạp Của Con Tốt Thì Muốn Phản Kháng

Tuệ Khanh muội muội là... tàn dư Ma giới? Hơn nữa linh hồn muội ấy đã bị tàn dư Ma giới chiếm lấy, không còn là tiểu muội cùng hãnh đi hái nấm trên núi nữa?

Đại Ngưu giật mình, ánh mắt hốt hoảng, trong khoảnh khắc dường như hồn tận nơi nào. Trong lòng Bách Hủy lại mừng thầm. Kiếp trước, cô ta chịu đủ nỗi khổ của con tốt thì mờ nhạt rồi. Nhìn người khác oai phong lẫm liệt trên vạn người, có được các loại bảo bối, pháp bảo, bí tịch công pháp, bản thân lại chỉ có thể lăn lộn với một tu sĩ chưa vào Trúc Cơ. Ước ao đồ kị thống hận mỗi ngày ăn sâu tận xương tủy, khiến cô ta lúc chết đi vô cùng không can tâm.

Vậy cô ta mới có cơ hội được sống lại chăng?! Đời này, cô ta đã khác hoàn toàn rồi!

Cách một đời sống lại, nắm chắc tri thức trong tay, cô ta đã hơn xưa rồi.

Ưu thế của những người đó đều trong tay cô ta. Con đường tương lai của họ cô ta đã thấy, khuyết điểm của họ cô ta cũng hiểu rõ! Đời này, cô ta nhất định không giống như đời trước, làm một kẻ vô danh không tiếng tăm, cuối cùng trở thành con tốt thì chết thảm!

Đời này chỉ có cô ta hy sinh người khác, không ai có thể hy sinh cô ta! Người nào ngăn cản giết người đó, thần nào ngăn cản dẹp thần đó! Con

đường vùng dậy của con tốt thí như cô ta, từ hôm nay, nhất định không người cản nổi, từ nay về sau hào quang vạn trượng!

Nợ ta đều phải trả lại cho ta! Giẫm đạp ta ta sẽ giẫm đạp lại! Nỗi khổ đời trước của ta các người phải trả lại gấp trăm lần.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh kia không thì không oán với cô ta, kiếp trước căn bản là không có trên đời...

Trong phút chốc Bách Hủy không đành lòng. Nhưng lại nghĩ ngược lại, đời trước khi bản thân bị người khác xem như tốt thì cũng không có ai đồng cảm với mình.

Người mềm lòng làm sao có thể thành đại đạo? Ánh mắt của Bách Hủy kiên định trở lại. Có người vùng lên thì có người trầm luân, có người muốn thăng thiên thì có người làm bàn đạp, lẽ trời xưa nay đã như vậy.

Huống hồ, đời trước căn bản không tồn tại người tên Vinh Tuệ Khanh!

Loại người này không làm tốt thí, quả thực ông trời cũng không tha... Lại nghĩ đến tiểu thư danh giá Lâm Phiêu Tuyết đời trước, bây giờ lại bị mình sớm đoạt đi công pháp mị thuật cao cấp, chỉ đành như chó nhà có tang, sợ hãi chạy khỏi thành Vĩnh Chương. Trên mặt Bách Hủy lộ ra nụ cười dữ tợn. Đừng lo, cô ta sẽ tìm cơ hội nhanh chóng báo tin cho Tùng Mộc đạo nhân, nói cho hắn biết, thị thiếp hắn nhìn trúng đang ở nơi nào...

Bách Hủy đã mơ hồ hiểu ra, cô ta muốn trở thành người giống như Lâm Phiêu Tuyết đời trước, vậy phải có người đến gánh lấy số phận thâm của cô ta đời trước. Nói cách khác, cân bằng thiên đạo bị phá vỡ, tất cả thế giới sẽ thay đổi, nếu như thế, ưu thế sống lại của cô ta sẽ không có nữa.

Làm thế nào khiến thế sự vận hành theo quỹ đạo đời trước, đồng thời phải đem lại lợi thế đoạt được về mình, là việc mỗi một con tốt thí có ý đồ

phản kháng đều phải suy tính thận trọng.

Bách Hủy cũng không ngoại lệ. Vì vậy mỗi bước đi của cô ta đều trải qua dày công tính toán, thế giới vạn vật đều bị cô ta thâm tóm, chỉ ngoại trừ một người là Vinh Tuệ Khanh.

Người này hoàn toàn nằm ngoài mưu đồ của cô ta, có lúc cũng khiến cô ta lo sợ bất an. Đem biến số không thể khống chế sớm giết chết trong trứng nước mới là chuyện một con tốt thì có mưu đồ phản kháng phải làm nhất.

Bách Hủy thu lại nụ cười trên mặt, vẻ mặt tiếc rẻ nói: “Cuối cùng cả nhà Vinh gia đều bị diệt vong rồi. Huynh cũng đừng quá đau lòng, nói không chừng Vinh cô nương kia được người ba đại môn phái kiểm tra hồn, tách phách, huynh sẽ biết được Tuệ Khanh muội muội thật sự đang ở nơi nào. Nếu muội ấy đã đầu thai chuyển thế, huynh cũng có thể tìm đến nơi muội ấy đầu thai chuyển thế, ở nơi ấy dõi theo, cũng không uổng tấm chân tình đời này của hai người!”

Ngôn từ rộng lượng ngược lại khiến Đại Ngưu có chút xấu hổ chột dạ.

“Bách Hủy, muội thật sự là một người tốt. Tuệ Khanh... Tuệ Khanh... muội ấy thực sự không còn trên đời sao?” Khóe mắt Đại Ngưu chảy xuống hai giọt lệ. Bách Hủy nhớ lại kiếp trước, đối tượng song tu đầu tiên của Đại Ngưu, đại tiểu thư sơn trang Đóa Linh và Đại Ngưu cùng nhau đi đến nơi thí luyện bí mật, kết quả mất mạng. Là Đại Ngưu không màng tất cả đưa hài cốt của nàng ta về an táng long trọng. Lần đó, Bách Hủy theo Tùng Mộc đạo nhân đi lễ tang Đóa Ảnh. Trong tang lễ, cô ta đã thấy rõ ràng hai giọt lệ chảy xuống từ khóe mắt Đại Ngưu, cũng giống như ngày hôm nay vậy. Người đàn ông thâm tình trọng nghĩa như vậy, đời này sẽ vĩnh viễn canh giữ bên cạnh mình. Bách Hủy cầm tay Đại Ngưu, nhu tình sâu nặng nói: “Muội ấy mất đi, còn có muội ở đây. Đại Ngưu và Bách Hủy, đời này chúng ta mãi mãi bên nhau.”

Đại Ngưu kêu lên tiếng thở dài thương xót, đem Bách Hủy ôm vào lòng. Bách Hủy yên lặng khởi động mị thuật.

Hơi thở ấm áp như hoa đào ngày xuân bao phủ lên Đại Ngưu, từ huyết Bách Hủy đi xuống, một đường thẳng theo xương sống đến bộ vị dưới háng của hắn, kích thích nam căn của hắn đột nhiên căng trướng.

Đại Ngưu kêu lên một tiếng đau đớn, cảm thấy trong thân thể dấy lên dục vọng khó lòng ức chế.

“Bách Hủy, ta khó chịu quá... mọi người giúp ta một chút.” Đại Ngưu run rẩy nắm tay Bách Hủy, áp đến nam căn đang trướng lên của mình. Bách Hủy di chuyển, quần áo trên người chậm rãi tuột xuống, lộ ra thân thể trắng nõn không tỳ vết. Bộ ngực căng tròn với hai nhũ hoa xinh xắn, vòng eo thon gọn, mông lại nảy nở đầy đặn, nhìn qua không giống với cô gái nhỏ mới mười hai tuổi. Giữa hai chân không hề có bóng râu, dường như bạch hổ trời sinh, khiến huyết mạch Đại Ngưu sôi sục. Ánh mắt Bách Hủy tràn đầy nhu tình, vươn hai cánh tay trần trụi, cười đem Đại Ngưu ôm vào lòng, ngã xuống phía sau.

“Đại Ngưu, hôm nay, chúng ta không dùng tay...” Trong một thất vọng lại âm thanh diễm tình thấu xương, thỉnh thoảng thêm vào tiếng thở dốc của chàng trai trẻ mới nếm thử vị tình, một mảnh ý xuân dạt dào.

Vinh Tuệ Khanh chống gậy trở lại phòng mình, tinh thần bất an.

Cô ở trong phòng đi tới đi lui, không biết nên làm thế nào cho phải. Tiểu Hoa ngồi trên mép giường, tò mò nhìn Vinh Tuệ Khanh đi vòng vòng.

Vinh Tuệ Khanh ném đi cây gậy, không giả què nữa, đến ngồi cạnh Tiểu Hoa, tự nhủ nói: “Không được. Hay là dùng dịch thuật tính thử, ta rốt cuộc nên làm thế nào.”

Tiểu Hoa nhếch miệng cười, lộ ra răng cửa trắng tinh.

Mấy ngày nay vết thương ở chân Vinh Tuệ Khanh đã khôi phục nhanh chóng, đều nhờ phúc của Tiểu Hoa. Ban ngày thì ăn mấy linh quả Tiểu Hoa đem về mấy ngày trước, ban đêm Tiểu Hoa lén lút dùng nội đan trị vết thương ở chân cho cô. Khuyết điểm duy nhất chính là bởi vì ban đêm quá mệt rồi nên ban ngày chỉ ngủ khó.

“Dịch” mà Vinh lão gia tử đã dạy cho Vinh Tuệ Khanh, điểm lợi hại nhất không phải tính toán không bỏ sót để cô đạt lợi tránh nguy, mà là có thể dạy cô đạo lí làm người, khiến cô nhìn rõ con đường nên đi của bản thân.

Nếu có vấn đề nan giải hoặc khó quyết định, dùng dịch thuật tính sẽ không sai. Vinh Tuệ Khanh nhìn túi của mình, lắc đầu, từ trong túi lấy ra ba miếng mai rùa, dùng tay ném lên cao hai lần.

Lần đầu tiên, một dương hai âm. Lần thứ hai, ba âm giao hội.

Chính là quẻ hai mươi ba, quẻ Bác. Bác, có vận xui đến, người khuyên rằng nên theo tình thế mà làm, là quẻ Trung Hạ. Hào vị trên cửu vị, hào có nói: “Thạc quả bất thực, quân tử đắc dư, tiểu nhân bác lư”.

Thạc quả bất thực, quân tử đắc dư, tiểu nhân bác lư: Quả lớn chưa bị hái xuống ăn, người quân tử hái được nó thì sẽ có thể ruổi xe đi cứu đời, kẻ tiểu nhân hái được tất sẽ đi đến chỗ phá vụn nhà.

Quẻ này Âm thịnh Dương suy. Người được quẻ ấy, nếu là tiểu nhân thì sẽ như hổ thêm cánh. Nhưng nếu là quân tử, thì chính là giao long mắc cạn. Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chăm mai rùa cả buổi, ánh mắt càng thêm thâm trầm. Cô nên làm thế nào, quẻ này giống như đã nói quá rõ ràng.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 48: Họa Vô Đơn Chí

Lần đầu tiên sau cuộc mây mưa, Bách Hủy đẩy Đại Ngưu ra, trần truồng ngồi xếp bằng. Cô ta lập tức âm thầm vận chuyển vị công tâm pháp, đem tinh khí thuần túy của thiếu niên hút được trên người

Đại Ngưu vận chuyển một Tiểu Chu Thiên trong cơ thể, từ Hội Âm vào đan điền, sau đó dọc theo cột sống mạch Đốc, đến xương cột, đốt sống lưng và ba huyết đạo Ngọc Chấm. Sau đó đi thẳng đến huyết Nê Hoàn trên đỉnh đầu, từ đó phân tán xuống hai bên má, đến đầu lưỡi, dẫn thông đến mạch Nhâm, cuối cùng dọc theo ngực về lại đan điền, là một Tiểu Chu Thiên.

Sau Tiểu Chu Thiên, tinh khí Hậu Thiên trong cơ thể sẽ vô cùng dồi dào, Bách Hủy tiếp thêm sức lực, tiếp tục xông đến Đại Chu Thiên. Sau khi đem tinh khí luyện thành linh lực, từ từ hấp thu vào thể mạch bản thân, tràn đầy đan điền của mình.

Đại Ngưu là Luyện Khí tầng hai, lại là lần đầu xuất tinh. Linh lực ẩn chứa trong đó thông qua sự chuyển hóa hấp thu bằng mị công tâm pháp của Bách Hủy, cuối cùng giúp Bách Hủy thuận lợi tiến vào luyện khí tầng hai.

Nháy mắt, gân mạch trong cơ thể mở rộng hơn gấp đôi, sau này có thể dễ dàng hấp thu linh khí trời đất ở mức độ lớn hơn. Mị sắc trong mắt Bách Hủy ngày càng đậm, tùy ý nhìn Đại Ngưu một cái cũng có thể khiến Đại Ngưu thần trí mê muội, khao khát muốn làm với Bách Hủy một lần nữa. Đại Ngưu là thiếu niên mới nếm thử vị tình, nhất thời không thỏa mãn là dễ hiểu.

Có điều Bách Hủy sẽ không làm theo.

“Huynh đừng nóng vội mà. Chúng ta có việc quan trọng phải làm đó.” Bách Hủy cười mặc quần áo vào, buộc lên chiếc đai lưng màu xanh nhạt, càng tôn lên eo nhỏ mỏng cong, càng có mùi vị đàn bà hơn trước khi bị phá thân.

Đại Ngưu đuổi người, để cho Bách Hủy mặc quần áo lại cho hẵn, hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Bách Hủy chớp nhẹ làn mi cong vút: “Huynh sao lại quên vậy? Chúng ta phải đem Vinh cô nương giao cho người của ba đại môn phái xử lý. Muội ấy có quan hệ với tàn dư Ma giới, đây là chuyện không thể thay đổi. Lẽ nào huynh còn muốn tha cho muội ấy?”

Bách Hủy cũng chẳng đem Vinh Tuệ Khanh để vào mắt. Vinh Tuệ Khanh còn nhỏ tuổi, chân thì đang bị thương, bên cạnh không có ai, căn bản Bách Hủy không tin một mình Vinh Tuệ Khanh có đủ năng lực chạy trốn. Vì vậy cô ta mới thừa dịp Đại Ngưu tinh thần bất ổn, không để ý bản thân chưa đủ tuổi, cũng muốn sớm đoạt được tinh khí thuần túy của Đại Ngưu, khiến hắn từ này về sau không thể rời bỏ mình, sau đó mới đi xử lý Vinh Tuệ Khanh.

Đối với loại người phạm phu tục tử không có linh căn, căn bản Bách Hủy không muốn hao tâm tốn sức.

Đại Ngưu vừa mới đạt được thỏa mãn từ Bách Hủy nên cái gì cũng thuận theo ý cô ta. Hắn kéo cánh tay Bách Hủy, không cho cô ta xuống giường: “Tất nhiên ta không có ý này. Tăng Đại Ngưu ta tuyệt đối không tha cho tên tàn dư Ma giới chiếm lấy cơ thể của Vinh Tuệ Khanh muội muội. Nhưng bây giờ đã khuya lắm rồi, không thể đợi đến ngày mai sao? Người của ba đại môn phái có thể đang ngủ.”

Bách Hủy nghe được cười khanh khách: “Đại Ngưu ca, huynh thật biết nói đùa. Người của ba đại môn phái ít nhất đều là tu sĩ Trúc Cơ, bọn họ đâu cần phải ăn, phải ngủ giống người thường? Đừng trì hoãn nữa, chúng ta phải giao Vinh Tuệ Khanh cho ba đại môn phái thôi, kéo đêm dài lắm mộng.” Vậy mà một khắc cũng không chờ được.

“Đúng, chúng ta phải đi bây giờ.” Đại Ngưu không thể làm gì khác ngoài đáp ứng, cùng xuống giường với Bách Hủy.

Bên này Vinh Tuệ Khanh thu dọn mai rùa, xõa tóc ra, tết thành hai bím, để mái dài trước trán, đem khuôn mặt nhỏ nhắn che đi phân nửa. Cô lại dùng phấn màu vàng đất làm cho khuôn mặt trở nên vàng vọt, ra vẻ như cô thôn nữ quê mùa chính gốc, sau đó đeo tay nải mà mẹ đã chuẩn bị cho cô lên lưng.

Tiểu Hoa cũng học theo như vậy, đem túi hoa của mình đeo lên lưng.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một chút, nói với Tiểu Hoa: “Người chui vào trong túi của ta được không? Ta sợ một hồi sẽ lạc mất người.” Qua nhiều ngày ở chung với nhau, Vinh Tuệ Khanh biết Tiểu Hoa không phải là một con sóc bình thường, ít nhất nó có thể nghe hiểu lời cô nói.

Tiểu Hoa gật đầu thật mạnh.

Vinh Tuệ Khanh để túi xuống cho Tiểu Hoa chui vào, sau đó lại đeo lên lưng. Sau khi thu dọn xong, Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại lưu luyến nhìn nơi này một lần nữa. Cô đi như vậy, La Thần sẽ không tìm được cô.

Quên đi, bọn họ vốn dĩ bèo nước gặp nhau, hơn nữa La Thần là người vui buồn thất thường, thiện ác khó định, vẫn nên cách xa một chút thì hơn.

Vinh Tuệ Khanh nhìn tỉ mỉ một lần nữa, chắc chắn không còn sót thứ gì, mới từ trong túi lấy ra mỗi lửa, canh hướng gió vung lên, mỗi lửa lập tức bốc cháy. Vinh Tuệ Khanh ném mỗi lửa lên giường mình, đệm giường

và gối liền bắt lửa, lửa từ từ lớn dần rồi bùng cháy, trong phòng lập tức lửa cháy bùng bùng. Lúc giường của Vinh Tuệ Khanh bị thiêu hủy hoàn toàn, hỏa hoạn đã không thể khống chế, chắc chắn sẽ thiêu hủy toàn bộ khách viện này. Vinh Tuệ Khanh ra khỏi cửa khách viện. Cô nhìn xung quanh một chút, rồi hòa vào đêm tối như một âm hồn. Trong nhà Đại Ngưu và Bách Hủy mặc dù có hạ nhân nhưng cũng không nhiều, hơn nữa đều tập trung ở chính viện của bọn họ. Cứ đến tối, trong khách viện cơ bản một bóng người cũng không có.

Vinh Tuệ Khanh đeo túi vải, luồn lách rất nhanh đã ra khỏi khách viện, đi đến tường rào.

Trước đây Tiểu Hoa đã chỉ cho Vinh Tuệ Khanh biết, tường rào này có một cái lỗ chó, Vinh Tuệ Khanh còn nhỏ tuổi nên dễ dàng từ bên trong chui ra.

Thời gian Vinh Tuệ Khanh chạy thoát khỏi viện tử này, chính là lúc Đại Ngưu và Bách Hủy lần đầu tiên đắm chìm trong dục vọng cực khoái.

Bách Hủy khoác thêm áo choàng, vừa bước ra cửa phòng đã nhìn thấy khách viên của Vinh Tuệ Khanh ánh lửa tận trời, cơn hỏa hoạn đã sắp lan đến tận nhà chính của bọn họ.

Bọn hạ nhân hoảng loạn bưng chậu nước đi dập lửa. Bách Hủy cau mày, theo bản năng hỏi Đại Ngưu đang đi ở phía sau: “Thuật dẫn nước của huynh luyện thế nào rồi?”

Đại Ngưu lắc đầu: “Linh lực ta không đủ, không có cách nào dập được lửa lớn như vậy.” “Không xong rồi, là Vinh Tuệ Khanh làm!” Bách Hủy chợt thức tỉnh, nhanh chóng chạy đến khách viện. Hỏa hoạn đã thiêu rụi khách viện thành đất trống hoang tàn.

Xem ra, Vinh Tuệ Khanh nhất định là trốn đi rồi. Ánh mắt Bách Hủy phức tạp nhìn khách viện. Cô ta giậm chân, vừa phân phó hạ nhân chặt cây đại thụ ở bên cạnh khách viện để chặn đường đi của lửa, vừa nói với Đại Ngưu: “Không đợi nữa, bây giờ chúng ta phải báo cho ba đại môn phái, giúp bọn họ vẽ cáo thị, truy nã Vinh Tuệ Khanh!”

Suốt đêm hai người đi đến quán trọ Vinh Thăng - nơi ở của ba đại môn phái, báo có tin tức của tàn dư Ma giới.

Từ khi ba đại môn phái dán cáo thị, đã có rất nhiều người đến cung cấp manh mối, nói có tin tức của tàn dư Ma giới. Nhưng vừa hỏi thì phát hiện toàn là chuyện bịa đặt, râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Có điều, nhìn Bách Hủy và Đại Ngưu không giống với những người đó, bọn họ đều là người có tu vi.

Đệ tử ngoại môn của ba đại môn phái không dám chuyển quyền, quay về bẩm báo cho những nhân vật chủ chốt dẫn dắt hành động lần này của ba đại môn phái: “Bên ngoài có cặp nam nữ trẻ tuổi đến báo tin ạ, nói có tin tức của tàn dư Ma giới.” Dừng một chút lại bổ sung: “Hai người này tuổi còn nhỏ, nhưng đã có tu vi đến Luyện Khí tầng thứ hai.”

Ngồi trong đại sảnh, người chỉ huy hành động liên hiệp lần này của ba đại môn phái lại chính là Nhất Tự Tịnh Kiên Vương - Ngụy Nam Tâm!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 49: Mật Báo

Bách Hủy thấy vị vương gia kia ngạc nhiên như vậy, trong lòng càng vui mừng. Cô ta hơi ngẩng đầu, chiếc cằm thon gọn, sóng mắt lưu chuyển, càng thêm phần quyến rũ.

Ngụy Nam Tâm cảm nhận được sự thất thố của bản thân. Ông ta hắng giọng một cái, đem chén trà để trên bàn, trầm giọng nói: “Vinh Tuệ Khanh là đồng hương của Đại Ngưu thì liên quan gì đến tàn dư Ma giới?”

Bách Hủy sắp xếp câu chữ rõ ràng, nhanh chóng kể như thật: “Chúng con không dám gạt đại nhân. Lúc trước Vinh Tuệ Khanh được Đóa Linh phu nhân mời đến làm khách ở sơn trang Đóa Linh. Kết quả Đóa Linh phu nhân dẫn sói vào nhà, không chỉ bản thân chịu kết cục vùi mình trong biển lửa, mà sơn trang Đóa Linh cũng khó thoát kiếp nạn. Vinh Tuệ Khanh có thể toàn vẹn chạy ra từ sơn trang Đóa Linh. Không chỉ như vậy, nàng ta còn bị trọng thương, ở nhà chúng con điều dưỡng hơn một tháng mới có chuyển biến tốt hơn. Đại nhân, người nghĩ thử xem, sơn trang Đóa Linh bị yêu nhân Ma giới tiêu diệt, mà Vinh Tuệ Khanh cũng là người còn sống duy nhất. Tung tích của yêu nhân Ma giới này chắc chắn ở trên người Vinh Tuệ Khanh.”

Ngụy Nam Tâm đứng lên, chấp tay sau lưng đi đến trước mặt Bách Hủy, cúi đầu nhìn gương mặt cô ta, tiếp tục hỏi: “Làm sao người biết nàng ta được Đóa Linh phu nhân nhận làm khách? Các người làm sao biết tung tích yêu nhân Ma giới ở trên người nàng ta?”

“Nghe chính nàng ta nói ạ.” Bách Hủy ngược mặt lên 45 độ, tà tà nhìn Ngụy Nam Tâm, nhẹ nhàng chuyển chủ đề: “Đại nhân, Vinh Tuệ Khanh là đồng hương của Đại Ngưu ca, Đại Ngưu ca của con vô cùng thân thuộc với Vinh Tuệ Khanh. Hơn nữa Vinh cô nương đã ở nhà chúng con hơn một tháng rồi, rất nhiều điểm kỳ quái. Đúng không, Đại Ngưu ca?” Câu cuối cùng lại hỏi Đại Ngưu.

Đại Ngưu luôn trầm mặc mới khẽ gật đầu: “Quả thực kỳ quái. Mặc dù nàng ta nhìn giống như đúc với Tuệ Khanh muội muội, nhưng nói năng hành động luôn cảm thấy không giống với trước đây.”

“Đại nhân, Đại Ngưu ca là người hiểu Vinh Tuệ Khanh rõ nhất trên đời. Đến huynh ấy còn nói Vinh Tuệ Khanh thay đổi, không giống với trước đây. Vinh Tuệ Khanh này chắc chắn có vấn đề. Nói không chừng đến cha mẹ nàng ta sống lại cũng không nhận ra con gái của mình. Vốn dĩ chúng con chỉ âm thầm nghi ngờ, hôm nay nhìn thấy các thị của ba đại môn phái, chúng con mới bừng tỉnh. Nói không chừng Vinh Tuệ Khanh này đã bị yêu nhân Ma giới chiếm lấy thân thể rồi...” Bách Hủy thử thăm dò nói. Cô ta có linh cảm, mặc dù vị vương gia này nhìn như bình tĩnh, nhưng đối với Vinh Tuệ Khanh, thật ra có một sự quan tâm đặc biệt.

Ngụy Nam Tâm nắm chặt tay, mím môi. Lẽ nào đây là nguyên nhân kính Lưu Quang không chiếu ra Vinh Tuệ Khanh? Cô bé đã bị yêu nhân Ma giới chiếm thân xác, vì vậy liên hệ với kính Lưu Quang bị chặt đứt? Có lẽ Vinh Tuệ Khanh thật sự đã chết, Vinh Tuệ Khanh hiện tại là bị yêu nhân Ma giới chiếm thân xác?!

Bất kể kết quả nào, ông ta chỉ cần Vinh Tuệ Khanh chết là được. Người này phải chết, dù cái xác không hồn cũng không được, cơ thể phải bị tiêu diệt. Ai nhập vào cô bé, ai cũng phải chết, bất kể yêu nhân Ma giới hay là Tiên nhân trên trời...

“Nói có lý, nàng ta giờ ở đâu?” Ngụy Nam Tâm trong lòng đã có chủ ý, chấp tay sau lưng, trên cao nhìn xuống hỏi.

Bách Hủy chờ người, môi mấp máy, ngập ngừng, có chút xấu hổ cúi đầu nói: “Nàng ta... nàng ta... vừa mới châm lửa, thiêu rụi nhà chúng con, bản thân thì chạy trốn rồi.”

Ngụy Nam Tâm vô cùng thất vọng. Ông ta cười lạnh, phất tay áo đi về chỗ ngồi của mình: “Các người đang giỡn với ta sao?!”

“Không! Không phải ạ! Đại nhân! Ngài nghe con nói, chân của nàng ta bị thương rồi, lại vào ban đêm. Cửa thành đã đóng, nàng ta không trốn thoát được đâu. Đại nhân chỉ cần...” Bách Hủy bắt đầu hiến kế cho Ngụy Nam Tâm.

Ngụy Nam Tâm hơi khép mắt, một lát sau mới gật đầu, hướng về phía phòng bên cạnh ra lệnh: “Các người đi qua bên kia giúp họa sĩ phác họa tranh, để ta nhìn xem, Vinh Tuệ Khanh này có đáng vẽ như thế nào.”

Bách Hủy với Đại Ngưu sang phòng bên cạnh, giúp họa sĩ vẽ chân dung.

Một mình Ngụy Nam Tâm quay về phòng mình, lấy kính Lưu Quang ra nhìn lần nữa, vẫn không thấy hình ảnh của Vinh Tuệ Khanh. Ông ta có chút bán tín bán nghi với lời của Bách Hủy và Đại Ngưu. Ông ta biết rất rõ, yêu nhân Ma giới mà bọn họ điều tra lần này, mặc dù hơi thối yếu ớt, nhưng là có thực thể. Tuyệt đối không phải linh hồn cần chiếm đoạt thể xác.

Nhưng Bách Hủy và Đại Ngưu nói chính xác Vinh Tuệ Khanh là chạy ra từ sơn trang Đóa Linh, mà sơn trang Đóa Linh thực sự đã xảy ra đại nạn. Nhìn từ điểm này, Vinh Tuệ Khanh không thoát khỏi liên quan.

Hơn nữa, Ngụy Nam Tâm vô cùng muốn biết, Vinh Tuệ Khanh này có đúng là con của Quân Phượng Nữ thật hay không. Nếu quả thật là cô bé, nó

vẫn là một đứa trẻ, làm thế nào thoát khỏi thiên la địa võng do ông ta bày ra ở Dốc Lạc Thần. Hơn mười mấy người thuộc hạ của ông ta hao tổn ở đó, Vinh Tuệ Khanh vẫn còn sống sờ sờ, thật sự quá quý dị rồi.

Lại nghĩ đến Quán Phượng Nữ, ánh mắt Ngụy Nam Tâm lạnh đi.

Vinh Tuệ Khanh nhất định phải chết, bằng không hậu họa khó lường.

phòng cách vách, Đại Ngưu và Bách Hủy cùng họa sĩ phác họa chân dung nắn nót đến gần sáng, mới vẽ ra hoàn chỉnh chân dung Vinh Tuệ Khanh. Ngụy Nam Tâm vừa thấy, không cần nghi ngờ nữa, chính là con gái của Quán Phượng Nữ. “Tốt, các người có công báo cáo, sẽ được trọng thưởng. Người đâu!” Ngụy Nam Tâm phân phó: “Đi lấy hai viên Tẩy Tủy Đan lại đây, tặng cho hai vị này đem về.” Tẩy Tủy Đan là đồ tốt đối với tu sĩ cấp Luyện Khí, giúp bọn họ loại bỏ những tạp chất trong cơ thể, nâng cao tu vi cấp Luyện Khí nhanh chóng. Thông thường chỉ có đệ tử của đại môn phái mới có thể ăn Tẩy Tủy Đan. Chỉ là đối với tham vọng muốn làm đệ tử nội môn ba đại môn phái của Đại Ngưu và Bách Hủy mà nói, phần Tẩy Tủy Đan này là quá ít rồi.

“Đại nhân, các thị của ngài không phải nói nếu có thể cung cấp manh mối về yêu nhân Ma giới thì có thể trở thành đệ tử nội môn ba đại môn phái sao?” Đại Ngưu không nhịn được, hỏi ra tiếng.

Ngụy Nam Tâm nhếch miệng cười, mắt phượng hẹp dài liếc khinh thường, lấy hai viên Tẩy Tủy Đan xanh biếc từ tay hạ nhân bên cạnh, để trên bàn. Ông ta nói với Đại Ngưu và Bách Hủy: “Các người đừng xem thường Tẩy Tủy Đan này. Đây là Tẩy Tủy Đan thượng phẩm do Luyện Đan Sư ngũ phẩm của Vạn Càn Quán luyện thành. Dem thị trường, một viên có thể bán hơn vạn linh thạch.”

Cấp bậc của Luyện Đan Sư phân thành cửu phẩm, nhất phẩm là thấp nhất, cao nhất là cửu phẩm. Hiện nay ở nước Đại Sở Luyện Đan Sư cấp cao nhất chỉ đến ngũ phẩm, chính là ở Vạn Càn Quán. Đan dược thượng phẩm của Luyện Đan Sư ngũ phẩm luyện thành tuyệt đối là giá trị liên thành. Trong lòng Bách Hủy ổn định lại một chút, tươi cười nhận Tây Tủy Đan từ Ngụy Nam Tâm, theo sau truy hỏi: “Chúng con tin tưởng đại nhân, một lời nói ra tứ mã nan truy. Chắc chắn sẽ cho chúng còn cơ hội để làm đệ tử nội môn ba đại môn phái, có đúng không ạ?”. Ngụy Nam Tâm thu lại nụ cười, vỗ tay sau lưng: “Nếu bắt được Vinh Tuệ Khanh, ta nhất định xem xét việc tiến cử các người trở thành đệ tử nội môn ba đại môn phái...” Bách Hủy và Đại Ngưu hơi thất vọng rời khỏi quán trọ Vinh Thăng, quay về nhà mình chờ tin tức.

Sau khi chạy thoát khỏi nhà của Bách Hủy và Đại Ngưu, Vinh Tuệ Khanh nhất thời không biết đi đâu. Cô vào thành Vĩnh Chương cùng với La Thần, còn có Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết. Sau khi đến đây thì gặp được Đại Ngưu, sau đó vẫn luôn ở nhà Đại Ngưu và Bách Hủy dưỡng thương. Tối hôm nay là lần đầu tiên cô ra khỏi nhà của Đại Ngưu.

Bốn phương mờ mịt, đường xá vắng vẻ. Vinh Tuệ Khanh đứng ở cuối đường, nhìn ánh trăng sáng chiếu rọi khắp nẻo đường. Phố xá xung quanh yên ắng, dường như nghe thấy cả tiếng ngáy ngủ của những người đang ngủ say trong nhà.

Trên thế giới này, một người có mái ngói che đầu là chuyện hạnh phúc biết bao nhiêu.

Do dự và hoang mang của Vinh Tuệ Khanh đều in vào trong mắt Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nhỏ cái đầu ra từ trong tay nải của Vinh Tuệ Khanh, kêu chít chít hai tiếng. Vinh Tuệ Khanh quay đầu nhìn Tiểu Hoa, thấy nó vươn móng vuốt nhỏ của mình, chỉ vào con đường phía trước, giống như biết được bọn họ nên đi đâu vậy.

“Tiểu Hoa, người biết tối hôm nay chúng ta nên đi đâu sao?” Vinh Tuệ Khanh thành linh hỏi.

Tiểu Hoa gật đầu mạnh, tiếp tục chỉ móng vuốt về phía trước.

Vinh Tuệ Khanh căn môi, đi theo hướng mà Tiểu Hoa chỉ.

Đi qua đường lớn, quẹo phải vào một con hẻm nhỏ. Lúc này nếu là một người thường đi đến, sẽ nhìn thấy cuối đường là một bức tường, cho thấy đường này là ngõ cụt.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Hoa, thì nhìn thấy cuối đường có một cánh cửa.

Đẩy cửa đi vào, bên trong là một con đường lớn phồn hoa. Mặc dù đã về đêm, nhưng hai bên đường đèn đuốc vẫn sáng trưng. Tiểu Hoa kêu chít chít, chỉ Vinh Tuệ Khanh đi đến một cái tiểu viện nằm ở ngã tư. Vinh Tuệ Khanh gõ cửa. Một lúc sau, mới có người mở cửa, hùng hổ hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt, ai không có mắt, muộn như vậy còn đến gõ cửa thế?”

Cửa viện mở ra, Vinh Tuệ Khanh thấy một người phụ nữ trung niên mập mạp, cao hơn mình một cái đầu đứng bên trong cánh cửa. Người phụ nữ không những béo mà còn mặc vải gấm nhiều màu, khiến cho thoạt nhìn cả người mập hơn gấp mười lần so với thể trọng thật của bà ta.

Bà ta như một ngọn núi găm giường nanh múa vuốt bổ nhào lại đây.

“A! Người cái tên tiểu yêu mệnh đoản này, người còn biết quay về à! Thật sự làm lão nương ta nhớ người

muốn chết!” Người phụ nữ to béo kia kêu một tiếng, nhiệt tình giang hai tay với Vinh Tuệ Khanh, như thể chuẩn bị ôm cô.

Vinh Tuệ Khanh giật mình, lùi về phía sau mới phát hiện mình đã hiểu nhầm rồi. Người phụ nữ mặc dù to béo, nhưng thân thể vô cùng linh hoạt, hai cánh tay duỗi ra, liền đem Tiểu Hoa trên vai Vinh Tuệ Khanh ôm vào lòng, hai tay ra sức ôm chặt. Thì ra đối tượng người ta thể hiện tình cảm là Tiểu Hoa.

Vinh Tuệ Khanh cười ngượng ngùng, hỏi thăm: “Tiểu Hoa là của nhà cô...” Vinh Tuệ Khanh không dám nói ra hai chữ “thú cưng”.

Tiểu Hoa dựa vào lòng người phụ nữ, kêu chít chít cả buổi.

Người phụ nữ giơ tay, đánh vào mũi Tiểu Hoa, lộ ra bàn tay tròn trịa: “Biết rồi! Người chỉ biết đem phiền phức đến cho lão nương.” Nói xong, nhìn Vinh Tuệ Khanh từ trên xuống dưới, cười đến thít trên mặt rung rinh: “Đáng thương thật, thật sự quá gầy rồi. Đến đây, đi vào với ta, hôm nay tạm ngủ ở đây trước đi.”

Vinh Tuệ Khanh ở đây vài ngày, vết thương trên đùi đã sắp khôi phục hoàn toàn, muốn làm chút việc phụ giúp, không muốn ở đây ăn không ở không.

Người phụ nữ liền hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Cháu muốn làm gì đó?”

Vinh Tuệ Khanh nói muốn làm mấy chuyện nữ công gia chánh con gái thường làm, người phụ nữ lắc đầu: “Những việc này không cần cháu làm, việc trong nhà cũng không nhiều.”

Vinh Tuệ Khanh nghĩ vẫn nên ra ngoài xem sao, không muốn tiếp tục bị động trốn ở đây, cô đánh bạo hỏi: “Cháu biết coi tướng số, muốn bày

một cái sạp xem tướng số, tranh thủ kiếm chút tiền phụ giúp đại nường, được không ạ?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 50: Bảo Vệ

“Cháu biết xem bói ư?!” Đại cương mặt thực sự vô cùng kinh ngạc, đôi mắt híp trên gương mặt vừa trắng vừa tròn như trăng ngày rằm cố gắng mở lớn ra, như thể sợ rằng mình không nhìn rõ toàn bộ cơ thể của Vinh Tuệ Khanh vậy.

Vinh Tuệ Khanh lôi ba cái mai rùa từ trong túi áo ra rồi nhẹ nhàng tung lên một cái bàn3vuông nhỏ ở giữa hai người, sau đó lại nhặt lên rồi tung thêm một lần nữa, cô cười hỏi đại nương mặt: “Đại cương muốn hỏi gì a?”

Ba tấm mai rùa đó phát ra ánh sáng đen bóng, không biết đã từng bị biết bao nhiêu người vuốt ve qua. Nhắc trông như văn vật được khai quật từ lòng đất, có vẻ đã tồn tại từ rất lâu1rồi. Đại nương mặt thấy lạnh cả người. Ánh mắt sắc sảo của bà đã nhìn ra mặt ngoài của tấm mai rùa có một lớp màu máu mờ mờ, bộc lộ chính khí tiên thiên cuộn cuộn, có thể áp chế hết thủy tai họa. Đó chính là lớp áo bảo hộ của tấm mai rùa. Hơn nữa thứ máu màu đỏ chói mắt đó, không biết đã trải3qua biết bao nhiêu sự khổ luyện đổ máu mới có được sự thâm hậu từ bên trong như vậy.

Nhìn qua thì Vinh Tuệ Khanh chỉ là một cô nhóc bình thường không có tu vi, vậy sao lại có thứ đồ này trong tay? Một thứ bảo bối như vậy nếu để cho một nhân sĩ biết hàng trông thấy được thì có thể sẽ là căn nguyên của3tai họa. Một thứ gia tài quý giá như vậy lại ở trong tay của một đứa nhóc thì cũng khó trách người qua đường có suy nghĩ bất chính. Đại nương mặt nhẹ nhàng thở dài một hơi, giơ tay ra vuốt ve ba tấm mai rùa. Lớp máu bảo hộ trên tấm mai rùa bắt đầu dung hợp cuộn cuộn. Sắc mặt của đại

cương mập dần tái đi nhưng vẫn cố nhẫn nhịn sự đau đớn như bị kim châm toàn thân, gắng dung nhập lớp bảo hộ màu máu vào bên trong mai rùa. Như vậy, trừ khi là tu sĩ giai đoạn Hóa Thần chứ nếu chỉ là người bình thường thì sẽ không thể nào nhìn ra chỗ kỳ dị của tấm mai rùa. Nhưng tu sĩ giai đoạn Hóa Thần ở toàn bộ Đồng Đại Lục này thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa họ đều là các cao nhân thế ngoại ở ẩn bên ngoài nước Đại Sở, tuyệt đối sẽ không có suy nghĩ gì với mấy cái mai rùa nhỏ bé này.

Nói cho cùng thì dù ba tấm mai rùa này tốt thật nhưng đối với tu sĩ giai đoạn Hóa Thần mà nói thì cũng chẳng là gì.

Đại nương mập vuốt ve tấm mai rùa một lúc lâu mới thu tay lại, cười nói với Vinh Tuệ Khanh: “Người thông hiểu dịch thuật không được bói toán. Nếu cô nương đã tinh thông dịch thuật thì không thể không hiểu cái đạo lý này chứ? Người tu hành dịch thuật là chính đạo, nếu đi xem bói cho người khác, sẽ đi vào bàng môn mật đạo thì thực sự là lợi bất cập hại. Ta nói vậy có đúng không cô nương?”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc. Những lời này trước kia cô đều được nghe ông nội nói, hôm nay lại được nghe từ miệng của đại cương mập mập ngày nào cũng thích cảm rằm với mọi người trên phố từ sáng đến tối này, thật sự là có chút kỳ lạ.

Đại nương mập lấy tay áo che miệng cười nói: “Chồng ta trước đây biết chút chút, rảnh rồi lại đi bày một quầy nhỏ, tính cái gì mà xem bói ý.”

Vinh Tuệ Khanh ngượng ngập thu mấy cái mai rùa lại. Cô nói là ra ngoài mở một quầy nhỏ coi bói nhưng thật ra chỉ là cái cố, muốn ra bên ngoài xem tình hình như thế nào mới là thật.

Con sóc nhỏ Tiểu Hoa đứng trên cái bàn vuông ở giữa hai người, ôm lấy hạt thông lách ca lách cách gặm nhấm, ăn một cách rất vui vẻ. Đại

nướng mập cười đứng dậy nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta nên làm cơm trưa thôi. Cháu muốn ăn gì, đại nướng làm cho cháu ăn.”

Tay nghề nấu nướng của đại nướng mập rất khá, Vinh Tuệ Khanh rất thích ăn nên cũng nhanh chóng đứng dậy theo nói: “VẬY cháu sẽ làm trợ thủ cho đại cường nhé.”

Đại nướng mập không từ chối mà cùng Vinh Tuệ Khanh đi ra ngoài rồi xuống nhà bếp.

Đường phố bên ngoài đột nhiên vang lên từng hồi tiếng chiêng trống, rồi nghe thấy tiếng nói the thé như tiếng vịt đực của một người đàn ông cất lên: “Nghe rõ! Mọi người nghe rõ đây! Bên trên có lệnh, có một người bỏ trốn, cáo thị đã truyền đến phố Hồ Lô của chúng ta. Nếu mọi người có nhìn thấy thì phải nhanh chóng đi bẩm báo, không được để mấy trình thám của người bên ngoài tiến vào đây, làm cho gà chó không yên, tất cả mọi người không thể sống yên ổn.”

Vinh Tuệ Khanh sốt sắng trong lòng, mắt liếc nhanh nhìn đại nướng mập.

Đại nướng mập vỗ vỗ bàn tay của Vinh Tuệ Khanh, cười hì hì nói: “Cháu ở đây đợi ta, ta ra ngoài xem sao.” Vinh Tuệ Khanh trong lòng bất an đi vào phòng, vội vàng lấy một ít bột màu vàng đất tự bôi lên mặt mình. May là đầu tóc cô vẫn để kiểu hai bím, trước trán phủ một chòm tóc ngắn.

Đại nướng mập đi ra khỏi phòng thì nhìn thấy hàng xóm láng giềng đang vây kín lấy tường sân nhà mình, vừa nhìn từ cáo thị dán trên tường vừa bàn tán sôi nổi.

Đại nướng mập nhú chặt hàng lông mày lại, chống tay vào cái eo thô của mình mắng: “Tên nào không biết xấu hổ lại dán cái thứ này lên tường nhà ta vậy hả? Sao không tự dán lên tường nhà mình ý? Sao không dán như dán tranh hộ pháp lên cửa chính phòng nhà mình luôn đi hừ! Thấy người ta

hiền lành nên bắt nạt phải không? Ô Lão Tam! Ô Lão Tam đâu? Gọi cái tên chuyên gia đối đầu với tôi ra đây cho tôi xem nào!”

Mấy người hàng xóm vậy lại xem đều phá lên cười, dần dần tản ra để nhường đường cho đại nương mập đi qua.

Đại cường mập nhìn bức họa được dán trên tường chính là hình ảnh của Vinh Tuệ Khanh thì trong lòng có chút kinh ngạc. Bèn giơ tay lên gỡ bức họa đó xuống, lẩm nhẩm tự nói: “Cô bé nhìn rất đáng thương này đã phạm tội gì vậy? Hay là đắc tội với vị thần tiên nào? Mới từng độ tuổi, lại không có ai che chở mà đã bị người ta truy sát như thế này.” Hồ nhị nương hàng xóm bên cạnh cũng chống tay vào eo cười nói: “Mão đại cường trước giờ đều hay thương người nghèo yếu, đương nhiên sẽ không quen nhìn mấy cái hành vi của những người này rồi.” Nói rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ vai của đại nương mập, rồi lại tiếp tục nói bên tai của đại cường mập: “Yên tâm, chúng tôi không nói chuyện trong nhà bà có một cô nương ra ngoài đâu.”

Chồng đại cường mập họ Mão nên mọi người thường gọi bà là “Mão đại nương”.

Vinh Tuệ Khanh ở lại chỗ của đại nương mập dưỡng thương, quan hệ của bà với hàng xóm rất tốt cho nên mọi người thường hay qua thăm nom, vì thế hầu hết mọi người đều biết Vinh Tuệ Khanh.

Nhưng đối với bức họa vẽ Vinh Tuệ Khanh kia thì tất cả mọi người đều như thế giả mù, đồng loạt nói “Chưa từng thấy” hoặc “Không quen”. Họ đã sớm đuổi cái người đưa cáo thị đó đi rồi.

“Được rồi cái bà này, tôi cũng đâu có nói chuyện trong nhà bà tự nhiên có một thiếu niên đẹp trai ra ngoài đâu. Đợi lão Hồ nhà bà về tôi bảo ông nhà tôi mời ông ấy uống rượu” Đại nương mập cười hì hì đáp lễ. Bọn họ không chỉ là hàng xóm, mà nhiều năm qua còn luôn quan tâm giúp đỡ lẫn nhau, là bạn cùng chiến đấu, ngày thường chằm chọc nhau cũng là chuyện

hay thấy. Hồ nhị nương cười đến mức rung cả hai vai nói: “Mão đại cương thật biết nói đùa. Tôi cũng rất vừa mắt với thằng nhóc nhà bà, bao giờ thì nó về thế?”

Đại nương mập cười lớn nói: “Nếu mà bà đã vừa mắt thằng nhóc nhà tôi thì đây đúng là phúc phận của nó. Cái bộ da thịt non mềm của bà là vô cùng bổ dưỡng nha.”

Hồ nhị nương phúi phi đại nương mập một tiếng rồi chống nạnh đi về nhà mình.

Hàng xóm vây xung quanh cũng tản hết đi. Chỉ còn lại ô Lão Tam vừa dán cáo thị lúc này từ bên cạnh đi đến, nhỏ giọng nói với đại nương mập: “Một người này đang tìm cô nhóc ở trong nhà bà đấy, bà phải hết sức cẩn thận.” Đại nương mập gật gật đầu nói: “Tôi biết rồi. Mọi người ở đây không đi mật báo thì cô bé vẫn sẽ an toàn thôi.”

ô Lão Tam nghiêm túc nói: “Tôi có thể bảo đảm tất cả những người sống ở đây đều sẽ không làm chuyện đó.” Ông ta ngưng một lúc rồi nói tiếp: “Những người trước kia từng làm mấy chuyện đó đều đã bị tối đuổi đi hết cả rồi. Loại bỏ hết những tạp chất, những người ở lại đều là vàng thật.” Đại nương mập cười khanh khách, khua tay nói: “ông đúng là nói chuyện ba câu không xa được nghề, quả là thích những thứ đồ sáng lấp lánh như vàng nhỉ?”

ô Lão Tam thu lại vẻ mặt phần nộ cười ha ha nói: “Cô nhóc đó là người tốt hay xấu còn có thể không qua nổi con mắt của bà hay sao? Bà nói cô bé là người tốt thì cô bé chính là người tốt. Dù chúng ta là yêu nhưng vẫn còn chính phái hơn mấy kẻ đó, tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện vô lương tâm.” Đại nương mập thấy trong người nóng bức, dù bây giờ mới đang là tháng ba của mùa xuân thôi nhưng bà hể cứ đi được vài bước là lại thấy nóng nực nên vừa cầm cái quạt phe phẩy vừa lặng lẽ hỏi chuyện ô Lão Tam: “Trên các thị có nói, cô bé kia là tàn dư của Ma giáo, ông xem là

thật hay giả vậy?” ô Lão Tam giơ tay ra vuốt vuốt ba chòm râu bạc trắng dưới cằm rồi hướng mắt nhìn vào trong sân của nhà đại nương mập, xem thường lắc đầu nói: “Mấy người Nhân giới chỉ hươu nói vượn cũng không phải là lần đầu. Rõ ràng là cùng tộc với mình mà cứ chỉ vào bảo là yêu ma của Ma giới, không phải là lòng dạ khó lường thì là cái gì chứ?”

“Mấy người đó cũng thật là độc ác. Lại muốn lấy một cô bé yếu điệu như vậy để đi luyện đan, đúng là không sợ bị tổn thọ. Lại còn thành tiên cơ đấy, tôi thấy là bọn họ gia nhập Ma giới thì có.” Đại nương mập cũng nói vài câu khinh bỉ rồi tạm biệt Ô Lão Tam đi vào trong nhà.

Vinh Tuệ Khanh khoác một cái bọc vải trên vai, lo lắng bất an đứng trước cửa phòng của đại nương mập, nhìn đại nương mập đang lắc lư người đi đến.

“Đại nương, có phải cháu lại gây thêm phiền phức cho người không ạ?” Vinh Tuệ Khanh vô cùng bất an. Lần đầu tiên, cô cảm thấy mình đúng như là một ngôi sao chổi, hễ đi đến đâu là mang tai họa đến đó.

Những người hàng xóm của phố Hồ Lồ này ngày thường đều đối xử với cô rất hòa nhã, tình làng nghĩa xóm cũng rất bền chặt. Dù Vinh Tuệ Khanh luôn biết mọi người ở đây đều có chút kỳ quái gì đó nhưng bọn họ có thiện ý hay ác ý thì cô hoàn toàn có thể phân biệt được.

Dù Nhân giới có một câu nói rằng “Khác máu tanh lòng”. Nhưng tất cả những hoạn nạn của cô đều là do những người cùng tộc với mình mang đến. Dù những người đã cứu cô chưa chắc đã là người cùng tộc với mình nhưng hiện tại họ còn đang bảo vệ cô.

Đại nương mập mở lớn mắt, không buồn nói nhiều liền dắt Vinh Tuệ Khanh vào phòng ngồi xuống rồi nói: “Đừng nói mấy cái gì mà phiền hay không phiền, cháu ngoan ngoãn ngồi ở đây thì tuyệt đối sẽ không bị ai tìm thấy hết.”

Vinh Tuệ Khanh cười khố, đôi tay nắm chặt lấy sợi dây của tấm vải gói đồ nói: “VẬY là có người đang tìm cháu rồi. Đại nương, cháu...”

Đại nương mập khua tay ngăn lời nói của cô lại: “Một cô nhóc như cháu thì làm sao có thể biết được lòng người hiểm ác đến nhường nào? Cháu cứ ở lại đây đi, ở luôn dăm ba năm thì những người ngoài kia tự nhiên sẽ tản đi, chẳng còn suy nghĩ gì nữa.”

Sau lần đó, Vinh Tuệ Khanh luôn đóng cửa không đi đâu. Hàng ngày đều nghiên cứu ba tấm mai rùa của mình, không thì lại bày trận pháp trong sân của đại nương mập.

Người bảo vệ của phố Hồ Lô, Ô Lão Tam biết được Vinh Tuệ Khanh biết bày trận pháp thì thấy vô cùng kinh ngạc. Một ngày ông ta thường chạy đến đôi ba lần để thỉnh giáo, muốn nhờ Vinh Tuệ Khanh giúp phục hồi lại trận pháp của phố Hồ Lô. Vinh Tuệ Khanh lúc này mới biết, phố hồ lô vốn như một tòa thành nằm ẩn trong thành Vĩnh Chương. Hàng ngàn năm trước, nơi đây được một tiên nhân bày ra kết giới và trận pháp nên chỉ có một số rất ít người biết được về nơi này. Và cũng chỉ có dùng những phương pháp đặc biệt mới có thể bước vào được nơi đây.

Bao nhiêu năm đã trôi qua, phố Hồ Lô cũng đã phát sinh khá nhiều xung đột với thế giới bên ngoài. Kết giới và trận pháp bảo vệ cho nơi đây cũng dần dần bị hao mòn, thậm chí đã có dấu hiệu dần dần tiêu tan. Vừa hay Vinh Tuệ Khanh đang muốn làm chút việc gì đó cho bà con hàng xóm của phố Hồ Lô nên liền nhanh chóng nhận lời ngay, hoàn toàn không để ý tới chuyện mình đang bị người khác truy sát nữa, cả người liền cắm cúi vào việc giúp phố Hồ Lô phục hồi lại trận pháp.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 51: Mở Thiên Nhân

Những ngày đầu tiên của tháng ba bắt đầu có chút nóng nực. Vinh Tuệ Khanh đi theo Ô Lão Tam cầm một tờ bản vẽ, hàng ngày đều tìm kiếm khắp đầu đường cuối ngõ, bận rộn tới mức mồ hôi đầm đìa.

Qua kiểm tra tỉ mỉ, Vinh Tuệ Khanh đã hiểu rõ về trận pháp của phố Hồ Lô. Cô vô cùng khâm phục người bạn đầu đã bày ra trận pháp này.

Nói một cách đơn giản thì trận pháp của phố Hồ Lô là một trận pháp Đại Đổ Môn. Đổ Môn là một trong tám cửa của Kỳ Môn Động Giáp, đặc biệt có công hiệu che giấu, ẩn thân.

Ban đầu lúc Vinh Tuệ Khanh ở Dốc Lạc Thần, dựa vào thiên thời địa lợi nhân hòa khi ấy mà bố trí trận Tiểu Đổ Môn. Đó đã là cướp đoạt tạo hóa của trời đất, có thể khiến người trong trận đó bị vây hãm đến chết.

Còn trận pháp Đại Đổ Môn này không chỉ đơn giản là vây được người ở bên trong, mà hơn thế là còn có thể không gây chết người. Nó giống như một hồ nước, trong đôi mắt của người ngoài thì nó chính là một hồ nước chết. Nhưng trận pháp Đại Đổ Môn này có thể từ chỗ chết tìm được sinh cơ, nuôi dưỡng tất cả những sinh vật sống ở bên trong nó. Thế giới bên trong trận pháp này thật ra không hề đoạn tuyệt quan hệ với thế giới bên ngoài. Nó thông qua một con đường đặc biệt mà hỗ trợ lẫn nhau với thế giới bên ngoài, hình thành một vòng tuần hoàn tốt đẹp không có điểm dừng, đem toàn bộ phố Hồ Lô đều được bảo vệ bên trong.

Người có thể bày ra một trận pháp như vậy, ngoài là người có trí tuệ sáng suốt ra thì còn phải là người có năng lực phi thường. Vinh Tuệ Khanh biết rằng, Trận Pháp Sư không phải là tu sĩ. Nhưng người bày ra trận pháp này không thể là người không có chút tu vi nào được. Bởi vì hai dòng linh mạch phía dưới mặt đất của phố Hồ Lô đều là di chuyển từ nơi khác đến, sau đó được đặt cố định ở nơi này. Nên trong mảnh đất chết này mới hình thành cơ hội sống, làm sống cả trận Đại Đồ Môn.

Vinh Tuệ Khanh không ngừng tán thưởng. Cô vui đầu làm việc một cách điên cuồng, dồn hết tinh thần và sức lực vào công việc. Với năng lực hiện tại của cô thì không thể bày lại một trận Đại Đồ Môn được. Nhưng may mà cô chỉ cần phục hồi nó lại thôi chứ không phải bày từ đầu.

Đầu tiên là khai thông những mối nối bị ứ đọng, sau đó dựa vào sự biến đổi của các ngôi sao và phương hướng thời gian bốn mùa trong năm để tính ra vị trí điều chỉnh mắt trận, mới có thể coi là hoàn thành việc lớn. Cuối cùng, dưới sự trợ giúp của ô Lão Tam, đại nương mậ và mấy người lớn tuổi trong phố, Vinh Tuệ Khanh đã di chuyển mắt trận tới vị trí mà mình tính ra. Rốt cuộc cô cũng thành công phục hồi lại trận pháp.

Đạo của trận pháp vốn không phải là khi đã hình thành thì sẽ không thay đổi nữa, đặc biệt giống như trận pháp Đại Đồ Môn có thể ẩn trốn này, lại có cơ hội sống, yêu cầu lại càng không giống những trận pháp nhỏ bình thường khác. Qua hàng ngàn năm, vị trí của các ngôi sao trên bầu trời cũng đều đã thay đổi nên trận pháp Đại Đồ Môn của phố Hồ Lô cũng vậy. Vì thế mắt trận cũng cần phải thuận theo vị trí biến động của các vì sao mới đúng được. Dù trận pháp đã được phục hồi lại nhưng những tai họa ngầm thì vẫn còn.

Vinh Tuệ Khanh lại tốn thêm thời gian mấy ngày vui đầu trong nhà đại nương mậ viết viết tính tính. Theo diễn biến vị trí bốn mùa của các vì sao, có tính ra được rằng cứ cách ba nghìn năm thì mắt trận của trận Đại Đồ Môn này lại biến đổi vị trí một lần.

Vinh Tuệ Khanh mất tất cả mười mấy ngày, cả người gầy rộc đi nhưng tinh thần lại tốt hơn rất nhiều. Ngày xong hết công việc, sự chăm chỉ của cô đã chinh phục được tất cả cư dân của phố Hồ Lô. Để biểu lộ sự cảm kích, người dân của phố đều lũ lượt mang quà đến nhà Mỗ đại nương.

Lúc Vinh Tuệ Khanh đưa bản vẽ được tính theo công thức cho Ô Lão Tam thì ô Lão Tam cảm động tới mức nước mắt giàn giụa. Ông ta chạy về nhà mình, cho đầy trang sức vàng ròng vào một cái giỏ liễu rồi tự mình mang đến tặng cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh líu lười vội vàng từ chối nói: “Không cần khách sáo đâu ạ, chỉ là việc nhỏ thôi mà.”

ô Lão Tam vẫn đặt cái sọt đó xuống rồi bỏ đi, đầu không quay lại nói: “Nếu cháu thích thì giữ mà chơi. Còn không thích thì sau này mang nó đi đổi thành ngân lượng để dùng cùng được.” Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng quét mắt nhìn vào những món đồ trang sức vàng ròng được đựng trong cái giỏ liễu. Chưa bàn đến chế tác tinh xảo thì hình thức cũng lờ lợ, nó hình như không phải là đồ của cùng một thời đại.

Đại nương mập thấy Vinh Tuệ Khanh nhìn món đồ trang sức bằng vàng ấy ngây ngẩn thì cười đẩy đẩy cô nói: “Bảo cháu nhận thì cháu cứ nhận đi. ở chỗ Ô Lão Tam những thứ khác thì không có nhưng những thứ vàng lấp lánh này thì ông ấy có rất nhiều, trong nhà toàn là vàng thôi!” Nói rồi, đại nương mập ngồi xổm xuống thò đầu nhìn vào cái giỏ liễu, cẩn thận kiểm tra hồi lâu mới tấm tắc khen ngợi nói: “Lần này ô Lão Tam đúng ta dốc cả vốn lẫn lãi ra rồi. Mấy thứ trang sức tinh xảo này đều là từ trong cung của triều đại trước làm ra đấy, chứ không phải là những thứ thường thấy hàng ngày đâu.”

Vinh Tuệ Khanh lại càng bất an, chấp tay sau lưng lùi lại nói: “Vậy thì cháu lại càng không thể nhận được...” Gương mặt nhỏ nhắn của cô căng thẳng.

Đại nương mập “dào ôi” một tiếng rồi lấy chiếc vòng hoa hồng đội đầu bằng vàng ra, đi đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, gỡ hai bím tóc của cô xuống sau đó chụp chiếc vòng đội đầu đó lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng cài một cái, kẹp gọn cả mái tóc lên. “Vinh cô nương, cháu đã giúp chúng ta một việc lớn như vậy thì chúng ta cũng không giấu cháu nữa. Ta biết rằng Tiểu Hoa vẫn chưa biết nói chuyện, mà chỉ mò mẫm dẫn cháu vào đây. Trong lòng cháu ắt hẳn cũng có chút nghi hoặc, chúng ta rốt cuộc là những người gì...” Đại nương mập nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của Vinh Tuệ Khanh, xoa nhẹ mái tóc đen của cô đang rối tung bên vai một cách thương tiếc.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh nhảy lên một cái, đôi mắt sáng yên lặng nhìn đại nương mập, vênh môi lên nói: “Đối với cháu mà nói thì đại nương và mọi người ở đây đều là người tốt hết, như vậy là đủ rồi ạ.”

Đại nương mập che miệng cười, mạnh mẽ vỗ vỗ vai của Vinh Tuệ Khanh nói: “Miệng ngọt như một đường ý...” Nói xong, bà kéo Vinh Tuệ Khanh ra chỗ cái giếng bên ngoài phòng rồi nói: “Ta quan sát cháu rất lâu rồi. Tư chất của cháu hơn người, sau này nhất định sẽ đi trên con đường tu chân. Hy vọng sau khi cháu thành tu sĩ sẽ không xem thường chúng ta.”

Vinh Tuệ Khanh có chút bứt rứt lật tay nắm lấy bàn tay lớn của đại nương mập dịu dàng nói: “Đại nương, nói thật lòng dù tuổi của cháu còn nhỏ nhưng cháu vẫn có thể phân biệt được tốt xấu thiện ác. Mọi người đối đãi với cháu ra sao thì cả đời Vinh Tuệ Khanh cháu sẽ luôn ghi nhớ trong lòng!”

Đại nương mập gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Ta biết, vì vậy ta mới muốn nói thật với cháu. Ta và ông nhà ta cũng từng học một chút về xem tướng, nhưng số mệnh của cháu thì ta xem không được rõ lắm. Mây mù che phủ tầm mắt, nếu sau này cháu rời khỏi phố Hồ Lô của chúng ta thì nhất định càng phải cẩn thận hơn nữa, làm bất cứ chuyện gì cũng phải chú ý.

Không nên có ý muốn hại người, phải luôn biết đề phòng với mọi chuyện. Cháu nhớ chưa?”

Vinh Tuệ Khanh gật gật đầu, được đại nương mập ôm một cách an ủi.

“Được rồi, ta mở Thiên Nhân cho cháu. Sau khi mở Thiên Nhân thì cháu có thể nhìn ra chúng ta là ai.” Đại nương mập nói xong liền khép ngón trỏ và ngón giữa của tay phải lại rồi điểm một cái vào huyệt ấn đường giữa trán của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh liền vội vàng nhắm mắt lại.

Một luồng khí tươi mát từ chỗ ngón tay của đại nương mập chen vào giữa huyệt ấn đường của Vinh Tuệ Khanh.

Đôi mắt của Vinh Tuệ Khanh bỗng nhiên thấy mọi, trước mắt tối sầm lại, cảm thấy ánh mặt trời sáng chói vừa rồi đều ảm đạm nhạt dần đi. Trong mảng tối đen đó, một tia sáng màu trắng bạc chậm rãi dâng lên giữa biển ý thức hỗn độn của Vinh Tuệ Khanh. Đầu tiên chỉ là một điểm sáng nhỏ hết như ánh sáng của con đom đóm, sau đó dần dần khuếch đại ra.

Còn chưa mở mắt, Vinh Tuệ Khanh đã cảm thấy trước mắt đột nhiên sáng lên.

Đại nương mập than thở một tiếng, nhỏ giọng nói: “Cháu đúng là người có tuệ căn. Ta chẳng qua chỉ dùng một chút linh khí mà cháu không những mở Thiên Nhân, đến thất khiếu” lục thức cũng đều thông. Tư chất của cháu đã xuất chúng như vậy thì sau này nhất định phải học theo một sự phụ giáo, không thể để một người tầm thường dạy sai cháu được.”

Chỉ linh ngộ được chân lý nhà Phật, chỉ sự thông minh.

2 Gồm hai tai, hai mắt, hai mũi và miệng.

* Gồm mắt, tai, mũi, lưỡi, thân thể, ý thức. Dù có là tu sĩ nhưng không phải ai cũng có thể mở được Thiên Nhãn. Vinh Tuệ Khanh mở lớn mắt nhìn đại nương mập. Vẫn là một người phụ nữ mập mạp trắng trẻo như cái bánh màn thầu đang cười hì hì nhìn cô. Vinh Tuệ Khanh chớp chớp mắt, có chút khó lý giải. Đại nương mập ho một tiếng rồi nói với Vinh Tuệ Khanh: “Lúc muốn dùng Thiên Nhãn thì phải hạ khí đan điền...”

“Mẹ ời, mẹ lại đang làm cái gì đấy?” Tiếng gọi cao vút của một thiếu niên đã làm ngắt câu mà đại nương mập còn đang nói dở.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại nhìn về phía âm thanh phát ra. Một thiếu niên mặc một thân áo trắng đang đứng ở cổng, trông có vẻ chục tuổi với Vi Thế Nguyên. Sau lưng cậu ta đeo một cái khăn vải gói đồ, cát bụi dậm trường, tóc búi, đôi mắt như ngôi sao sáng, chiếc mũi cao thẳng, tinh lực dồi dào. Chỉ là gương mặt ngạo mạn, mang dáng vẻ cao ngạo khó với tới.

Vinh Tuệ Khanh làm một cái mặt quỷ ở trong lòng, ngẫm nghĩ, không thèm chấp nhặt với con nít làm gì...

Đại nương mập vui mừng chạy ra đón, kéo lấy tay của thiếu niên đó hỏi đông hỏi tây: “Tiểu Tam về rồi à? Cha con đâu? Không về cùng với con sao?” “Cha đang nói chuyện với Hồ đại thúc ở phía sau, lát nữa mới vào.” Thiếu niên tên là “Tiểu Tam” kia rất là khó chịu với sự tiếp xúc thân mật của đại nương mập. Cậu ta giãy giụa rồi cuối cùng tránh ra khỏi bàn tay của đại nương mập.

“Cô nhóc đó là ai?” Nhìn thấy đại nương mập sắp cáu, người thiếu niên liền hất hất cằm với Vinh Tuệ Khanh.

Đại nương mập bị rời mất sự chú ý liền chuyển thái độ từ giận dữ sang vui vẻ nói: “Đây là Vinh cô nương, là vị khách mà Tiểu Hoa mang về.” Rồi bà lại giới thiệu với Vinh Tuệ Khanh: “Đây là con trai ta, Tam Lang. Cháu có thể gọi nó là Tiểu Tam”

Vinh Tuệ Khanh không nhịn được liền cúi đầu xuống, đôi vai rung lên vì nhịn cười.

“Cười gì mà cười?!” Mỗ Tam Lang trợn mắt phẫn nộ nhìn Vinh Tuệ Khanh nói.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng hít thở sâu, mặt không chút biểu tình ngẩng đầu lên cúi chào Mỗ Tam Lang: “Chào... Tiểu Tam Lang.”

“Tam Lang là Tam Lang, tại sao lại phải thêm một chữ “tiểu” ở phía trước làm gì chứ?!” Mỗ Tam Lang trông thấy nét cười chưa kịp giấu đi trên khóe miệng của Vinh Tuệ Khanh thì vô cùng tức giận.

Tiểu Hoa ở trong phòng nghe thấy tiếng của Mỗ Tam Lang thì chạy vào ra, lộn nhào một cái, nhảy bổ vào sau lưng của Mỗ Tam Lang. Sau lưng của Mỗ Tam Lang như mọc thêm đôi mắt, không thềm quay đầu lại mà chỉ giơ tay trái ra phía sau, vừa hay đón được Tiểu Hoa đang nhảy bổ tới rồi chuyển tay đến trước ngực.

“Người làm gì mà hung dữ thế hả? Ta chẳng qua chỉ chào hỏi với cô nhóc thôi mà...” Mỗ Tam Lang nhìn Tiểu Hoa đang ở trong tay của mình, hậm hực nói.

Vinh Tuệ Khanh che miệng cười, giơ tay ra nói: “Đưa Tiểu Hoa cho ta đi.”

Tiểu Hoa ở trong tay của Mỗ Tam Lang liều mạng muốn giãy giụa nhảy ra ngoài. Mỗ Tam Lang không tình nguyện đặt Tiểu Hoa vào tay của Vinh Tuệ Khanh. Cậu ta đột nhiên nhếch mép cười, lộ ra bốn cái răng trắng bóc với Vinh Tuệ Khanh nhỏ giọng nói: “Người phải cẩn thận đó. Tiểu Hoa không có hiền lành gì đâu.” “Người mới không hiền lành! Cả nhà người đều không hiền lành...” Tiểu Hoa được Vinh Tuệ Khanh ôm trước ngực, khua múa cái vuốt chít chít nói.

“Ai vừa nói vậy?” Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc, nhìn ngó khắp nơi. Giọng nói đó không phải là của đại nương mậ, cũng không phải của cậu thiếu niên trước mặt, lại càng không phải là của mình.

Mão Tam Lang nghiêng đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh một lúc, thấy cô đang ngơ ngác, mới giơ tay ra chỉ chỉ vào Tiểu Hoa đang được cô ôm trước ngực nói: “Đương nhiên là nó rồi, còn có thể là ai được chứ?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 52: Có Qua Có Lại

Vinh Tuệ Khanh nghe nói vậy thì buông lỏng tay, Tiểu Hoa liền rơi xuống.

Mão Tam Lang nhanh tay nhanh mắt tóm lấy Tiểu Hoa rồi cười nói với nó: “Xem đi, người còn bám dính lấy người ta, người ta đâu có cần người đâu!”

Tiểu Hoa quay đầu lại nhìn Vinh Tuệ Khanh, nước mắt lưng tròng trong đôi mắt tròn. Vinh Tuệ Khanh rõ ràng nghe thấy tiếng van nài của Tiểu Hoa với cô: “Vinh cô nương... Vinh cô nương... người không cần Tiểu Hoa nữa sao?”

Nói một cách chính xác thì không cần dùng tai để nghe mà là tiếng nói của Tiểu Hoa trực tiếp tiến vào trong đại não của cô, cô liền biết Tiểu Hoa đang nói gì?

Đại nương mập vẫn đang cười hì hì đứng bên cạnh, nhìn Mão Tam Lang và Tiểu Hoa đang khoe khoang.

“Tuệ Khanh, vừa rồi ta giúp cháu mở Thiên Nhân, thất khiếu lục thức của cháu đã được khai thông nên cháu có thể nghe hiểu được lời mà Tiểu Hoa nói.” Đại nương mập giải thích cặn kẽ cho Vinh Tuệ Khanh nghe.

Như vậy có nghĩa là sau này cô có thể nghe hiểu được tiếng nói của động vật hay sao? Vinh Tuệ Khanh vừa kinh ngạc vừa vui mừng liền buột miệng nói ra câu này. Mão Tam Lang lại vô cùng tức giận với câu nói đó

của Vinh Tuệ Khanh, coi thường “hừm” một tiếng rồi phẩy tay áo đi vào trong phòng.

Đại nương mập khoác lấy cánh tay của Vinh Tuệ Khanh. Bà đang định cùng cô đi vào trong phòng thì lại nghe thấy một giọng nói trầm thấp ôn hòa của một người đàn ông truyền đến: “Y Y, ta về rồi.” Vinh Tuệ Khanh hiểu kỳ quay đầu lại thì lại nhìn thấy một người đàn ông cũng mặc áo trắng đang đứng ở cửa, như một bản sao lớn hơn, trưởng thành hơn của Mào Tam Lang. Bình tĩnh ổn trọng hơn, khí khái anh hùng, nội liễm, tuần tú vô cùng.

Đại nương mập hô nhẹ lên một tiếng, bỏ tay của Vinh Tuệ Khanh ra rồi bổ nhào về phía người đàn ông. Người đàn ông liền mở rộng vòng tay rồi ôm trọn đại nương mập vào lòng. Đôi mắt của Vinh Tuệ Khanh mở to đến mức sắp rớt ra! Tên của đại nương mập thể mà lại là “YY”! Con chim bé nhỏ này hình như hơi bị to quá thì phải... Người đàn ông cao lớn tuần tú ôm lấy một người phụ nữ trung tuổi mập mạp, khung cảnh này không thể tính là quá đẹp đẽ, nhưng lại có một sự hài hòa kỳ lạ ở bên trong.

Vinh Tuệ Khanh nhìn một màn này thì vô thức nhớ tới cha và mẹ của mình. Cha của cô dù không được xuất sắc như người đàn ông áo trắng trước mặt, mẹ cô lúc đó còn xấu xí hơn cả đại nương mập. Hay là cha cô đã biết diện mạo thật sự của mẹ là gì? Vậy thì có phải là cha cô cũng che giấu diện mạo thật của mình đi không? Trong lòng Vinh Tuệ Khanh nhảy lên một cái, đôi lông mày dần nhúu chặt lại. Người đàn ông áo trắng nhìn thấy dáng vẻ của Vinh Tuệ Khanh thì cười lắc lắc đầu nói: “Trông mặt mà bắt hình dong thì không đúng đâu. Mấy người các người không thể nhìn ra được đâu. Chỉ là một gương mặt đầy đặn mà thôi, có gì quan trọng chứ?” Ông ta tưởng Vinh Tuệ Khanh nghĩ rằng hai người họ không được xứng đôi.

Đại nương mập quay đầu lại nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh nhúu mày thì tưởng rằng cô không quen nhìn mình và chòng ăn ăn ái ái giữa ban ngày ban mặt nên không suy nghĩ gì chỉ cười một tiếng rồi kéo lấy bàn tay của

người đàn ông áo trắng nói với Vinh Tuệ Khanh: “Đây là ông nhà ta.” Rồi lại giới thiệu với người đàn ông áo trắng: “Đây là Vinh cô nương, ông biết rồi chứ?” Người đàn ông áo trắng vừa về đã nói chuyện với ô Lão Tam cả buổi, nên đương nhiên đã biết về lai lịch của Vinh Tuệ Khanh.

“Ta biết rồi. Mỗ Quang phải cảm ơn Vinh cô nương đã giúp phố Hồ Lô của chúng ta phục hồi lại trật pháp. Đại ân đại đức của Vinh cô nương Mỗ mỗ sẽ không bao giờ quên!” Người đàn ông áo trắng họ Mỗ tên Quang, chấp tay nói với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cũng vái chào lại nói: “Mỗ đại thúc đa lễ rồi. Bà con hàng xóm ở phố Hồ Lô này cũng có đại ân với Tuệ Khanh, Tuệ Khanh chỉ là có qua có lại mà thôi.”

Mỗ Quang cười cười rồi làm một động tác tay “mời” với Vinh Tuệ Khanh. Vinh Tuệ Khanh mang theo Tiểu Hoa đi lên phía trước.

Sau khi mấy người bước vào phòng thì đại cường mập liền nhanh chóng đi xuống nhà bếp làm cơm. Vinh Tuệ Khanh thì trốn trong phòng của mình, một mình buồn rầu ngắm người. Mỗ Tam Lang khoanh tay nghiêng người dựa vào cửa phòng của Vinh Tuệ Khanh, cậu ta nhìn cô hồi lâu mới đột nhiên cất tiếng hỏi: “Người vẫn chưa có tu vi à? Là một người bình thường sao?”

Vinh Tuệ Khanh giật nảy mình, ngẩng đầu lên nhìn Mỗ Tam Lang đang đứng trước cửa phòng mình. Cô có chút không vui với sự không mời mà đến này nên chỉ thoáng gật nhẹ đầu.

Mỗ Tam Lang bước vào phòng, tay nhanh như gió thăm dò huyết Bách Hội trên đỉnh đầu của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nào có phải là đối thủ của Mỗ Tam Lang cơ chứ, bị đối phương khống chế nên cô không sao cử động được.

Vinh Tuệ Khanh lại càng thêm buồn bực.

Nhưng Mão Tam Lang rất nhanh liền rút tay lại, hóa giải không chế với Vinh Tuệ Khanh, nhúu mày nói: “Linh căn của người thật là đặc biệt. Trừ Lỗi linh căn ra vẫn còn Kim linh căn ẩn giấu. Theo đạo lý mà nói thì Lỗi linh còn là một linh căn dị biệt lẽ ra không nên có thêm một linh căn khác nữa mới phải. Người lại còn có Kim linh căn cũng thuộc ngũ hành, thật không biết đó là họa hay là phúc đối với tu hành của người nữa.”

Sự buồn bực của Vinh Tuệ Khanh chuyển thành kinh ngạc.

Cô biết mình không hề có linh căn. Nhưng qua chuyện ở sơn trang Đóa Linh, cô biết đại khái rằng lúc núi Lạc Thần xảy ra biến cố, mình đã bị “phóng xạ” bắn trúng. Cho nên mới sản sinh ra biến dị, đột nhiên lại có linh căn. Nhưng linh căn sinh ra như thế nào thì cô không sao nhớ ra được.

Nhớ tới ngày hôm đó Tiểu Hoa luôn ở bên cạnh mình, Vinh Tuệ Khanh định đợi tới đêm tối vắng người, cô sẽ đi hỏi Tiểu Hoa xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Dù sao thì hai bọn họ đã có thể nghe hiểu tiếng nói của đối phương rồi mà. Nhưng chuyện linh căn này Vinh Tuệ Khanh nhớ là phải dùng đến dụng cụ đặc thù mới có thể đo đạc suy đoán được, giống như cái ống nhỏ mà Đóa Linh phu nhân lấy ra vậy.

Vậy mà hình như Mão Tam Lang không cần dùng đến công cụ nào khác mà vẫn có thể trực tiếp thăm dò được linh căn của cô. Hơn nữa xem ra còn chuẩn xác hơn một chút với sự thăm dò của Đóa Linh phu nhân thì phải?

Vinh Tuệ Khanh nghĩ không thông liền hỏi luôn: “Huynh làm thế nào mà có thể thăm dò được linh căn của ta vậy? Có phương pháp đặc biệt gì sao?” Mão Tam Lang nghen lời, ấp a ấp úng hồi lâu không biết nên nói như thế nào. Đôi mắt của Vinh Tuệ Khanh càng thêm ngờ vực. Cô nhìn Mão Tam Lang đang thẹn quá hóa giận, dựng thẳng đôi lông mày lên hung dữ

bảo: “Người quan tâm làm gì!” Nói rồi nổi giận ùng ùng phủi tay áo bỏ đi. Lúc đi đến cửa, cậu ta lại như nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu lại bực tức nói: “Ăn cơm thôi!” Như một đứa nhỏ đang giận dỗi vậy. Vinh Tuệ Khanh mỉm cười một cái ôm lấy Tiểu Hoa rồi đi theo sau Mỗ Tam Lang ra khỏi phòng.

Sau khi ăn cơm xong, Vinh Tuệ Khanh muốn giúp thu dọn bát đĩa.

Lúc hai cha con Mỗ Quang không có ở nhà, đều là hai người Vinh Tuệ Khanh và đại nương mậ thu dọn.

Không ngờ được là Mỗ Tam Lang lại không cho phép cô sờ tay vào, trợn mắt nhìn cô nói: “Người đặt xuống cho ta! Đồ chíp hội vụng về, nếu làm vỡ bát rồi thì người có đền nổi không hả?” Nói rồi, cậu ta đứng dậy nhanh nhẹn quảng bát đĩa ở trên bàn hết như làm xiếc, đưa toàn bộ vào nhà bếp.

Mỗ Quang và đại nương mậ đều nói: “Cứ kệ nó!”. Vinh Tuệ Khanh cười lắc lắc đầu, tỏ ý mình cũng không quan tâm. Nhưng đợi sau khi Mỗ Quang và đại nương mậ đi vào phòng, cô hiếu kỳ đi vào nhà bếp thì phát hiện ra Mỗ Tam Lang thực sự rất thành thạo. Cậu ta rửa bát vừa nhanh vừa sạch, làm còn giỏi hơn cả mình nữa.

“Huynh lợi hại thật đấy!” Vinh Tuệ Khanh đứng ở cửa nhà bếp cười nói. Mỗ Tam Lang đang quay lưng về phía cửa nên giật mình, một chiếc đĩa sứ trắng liền rơi xuống đất.

“Người xem, xem đi! Đều tại người hết! Ta đã nói là người đừng có vào rồi mà! Vừa đến một cái là thêm phiền phức ngay! Người muốn ngày mai không còn cái bát nào để ăn cơm nữa đúng không?” Mỗ Tam Lang vừa chỉ tay mắng Vinh Tuệ Khanh, vừa chỉ tay phải xuống đất. Một đường ánh sáng màu xanh phát ra từ tay của cậu ta chiếu xuống chiếc đĩa sứ trắng

bị vỡ trên nền đất. Đột nhiên hết như thời gian quay ngược lại chiếc đĩa sứ màu trắng bị rơi vỡ đó hợp nhất như cũ và bay lên tay của Mảo Tam Lang.

Vinh Tuệ Khanh há hốc miệng, cô cảm thấy cảm mình sắp rớt xuống đất đến nơi.

Mảo Tam Lang nhìn thấy bộ dạng đó của Vinh Tuệ Khanh thì cố ý nói một cách băng quơ: “Chút chuyện vặt thôi, người không cần ngạc nhiên sùng bái ta đến vậy...” Nói thế nhưng khóe miệng lại lặng lẽ hếch lên.

Vinh Tuệ Khanh e hèm một tiếng nói: “Không tồi. Luyện ra được kỹ năng tốt thế này, có thể đi mãi nghề kiếm tiền được đó...” Nói rồi cô liền quay người bỏ đi, tránh cho Mảo Tam Lang lại thẹn quá hóa giận một lần nữa, lại làm ra mấy hành vi kỳ dị với cô thì không hay. Mảo Tam Lang ngây ngẩn hồi lâu mới hiểu lời nói của Vinh Tuệ Khanh có ý gì. Cậu ta nhất thời tức giận trợn trừng mắt rồi lại không nhìn được bật cười, một mình ngơ ngác nấn ná mãi ở trong bếp.

Mãi đến lúc Tiểu Hoa vào ăn khuya trông thấy, nhẹ nhàng chút chút hai tiếng, bày tỏ sự khinh thường của mình.

Mảo Tam Lang đỏ mặt phất tà áo rời khỏi nhà bếp, đi về phòng của mình ngủ.

Ngày hôm sau, hai cha con Lục gia hàng xóm qua tặng quà cho Vinh Tuệ Khanh. “Cô nương, bộ váy này được làm từ da của lộc thực. Sau này cháu thành thân thì có thể mặc bộ váy này. Ta bảo đảm cháu sẽ sinh hai đứa trong ba năm, muốn có thai là có, mà không muốn có thì cũng sẽ có.” Lão Lục hàng xóm miệng ngậm tẩu thuốc rồi đưa bộ trang phục thêu hoa trắng tặng cho Vinh Tuệ Khanh. Sắc mặt của Vinh Tuệ Khanh có chút khác thường. Cô lớn lên ở Dốc Lạc Thần từ nhỏ thường nghe ông nội nói rằng, lộc thực là một loài thú kỳ lạ, nhìn qua rất giống con ngựa nhưng lông trên

người lại giống con hổ. Những người thường mặc trang phục được làm từ da của con vật này, thì có thể đông con đông cháu.

Bộ đồ này có chút giống như củ khoai lang phồng tay, Vinh Tuệ Khanh nhận cũng không được mà không nhận cũng không xong. Sắc mặt cô hết đỏ lại trắng.

Tiểu Lục ca đi cùng với lão Lục tưởng rằng Vinh Tuệ Khanh không thích kiểu dáng của bộ trang phục này nên vội vàng nói: “Ta cho người thêm một miếng da nữa, người cầm lấy rồi viền lên thêm quần áo mà người thích, hiệu quả đều như nhau.” Vừa nói, vừa chạy luôn ra ngoài.

Một lúc sau, tiểu Lục ca đỏ bừng mặt chạy lại, cầm thêm một miếng da lột thực còn nóng hổi nói với Vinh Tuệ Khanh: “Cầm lấy đi.”

Vinh Tuệ Khanh sững người một lúc mới từ chối nói: “Một bộ này là đủ rồi, ta lấy nhiều như vậy cũng đâu để làm gì?”

Tiểu Lục ca thấy Vinh Tuệ Khanh không muốn thì gấp gáp tới độ mồ hôi đầy đầu, vội vội vàng vàng nói: “Người cầm lấy đi... Nếu người không thích thì đem bán cho mấy vị phu nhân tiểu thư của nhà quan quyền quý bên ngoài. Tất cả bọn họ đều rất muốn có được cái này đó!”

Mão Tam Lang đứng bên cạnh, lạnh mặt theo dõi, lông mày nhíu chặt thành một hàng.

Trong thành Vĩnh Chương, người của ba đại môn phái phong tỏa khắp thành. Bọn họ tìm kiếm gần một tháng trời, gần như lật tung cả tòa thành này lên một lượt vẫn không tìm thấy tung tích của Vinh Tuệ Khanh đâu, lúc này đang thẹn quá hóa giận. Đại Ngưu và Bách Hủy luôn chờ bắt được Vinh Tuệ Khanh. Như vậy thì họ mới có thể gia nhập vào làm đệ tử nội môn của ba môn phái lớn. Hai người họ đợi cũng đến mức sốt ruột. “Đại Ngưu, chúng ta không thể cứ tiếp tục ngồi đợi thế này được. Huynh ra đây với muội, muội có một chủ ý, sẽ nói với vị đại nhân đó.” Bách Hủy nhớ tới

trong kiếp trước, vị đại nhân Ngụy Nam Tâm kia có một bảo vật đặc biệt, nên nhắc nhở một chút để ông ta thử xem sao.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 53: Truy Tìm Căn Nguyên

“Chủ ý gì cơ?”

“Vị đại nhân Ngụy Nam Tâm đó có một bảo bối, hình như có thể dùng để tìm ra vị trí ẩn náu của Vinh Tuệ Khanh.” Bách Hủy đổi một bộ trang phục để đi ra ngoài, nhét túi càn khôn vào thắt lưng.

“Bảo bối? Ngài ấy có bảo bối gì? Sao mọi người lại biết được?” Đại Ngưu nghi hoặc hỏi.

Hắn vẫn có chút bất an. Bách Hủy hình như có rất nhiều chuyện giấu hắn. Hơn nữa cái bộ dạng chuyện gì cũng biết trước tiên này thật khiến Đại Ngưu thấy hơi bất mãn...

Tu vi của Bách Hủy bây giờ tăng lên nhiều, mạnh hơn Đại Ngưu một chút.

Sự bất an của Đại Ngưu, Bách Hủy đều nhìn ra cả.

Bách Hủy mỉm cười như hoa nở ngày xuân, đôi mắt diễm lệ, dịu dàng uyển chuyển quyến luyến Đại Ngưu.

Trong lòng Đại Ngưu đột nhiên thấy tốt hơn hắn, nhưng vẫn bất mãn nói: “Sau này không được tự mình quyết định như vậy nữa.”

Bách Hủy có chút ngạc nhiên. Mị thuật của cô ta dùng với Đại Ngưu hình như lúc linh nghiệm lúc không. Đại Ngưu vẫn có phần không nghe theo sự sai khiến...

Nhưng cô ta cũng không quá xoắn xuýt gì, chỉ bảo Đại Ngưu cùng đi đến quán trọ Vinh Thăng.

Ngụy Nam Tâm đợi ở đây tới mức sốt ruột, mãi mà vẫn chưa tìm thấy Vinh Tuệ Khanh. Quán Phượng Nữ thì lại ở chốn kinh thành xa xôi. Ông ta chỉ có thể ngày ngày đem kính Lưu Quang ra, nhìn từng cái nhãn mày nhú mắt khi nói cười của Quán Phượng Nữ để giải sầu.

“Đại nhân, hai người đó đến rồi ạ.” Một tên thuộc hạ tiến vào bẩm báo.

Ngụy Nam Tâm liền biết rằng Bách Hủy và Đại Ngưu lại đến nữa. Trong mấy ngày này, đây cũng không phải là lần đầu tiên họ đến đây để dò la tin tức.

Ông ta lệnh cho thuộc hạ đưa hai người đó vào.

Sắc mặt của Ngụy Nam Tâm rất không tốt.

“Hai người lại có chuyện gì? Ta đã nói rồi, đợi bắt được người thì sẽ nói tiếp đến chuyện cho hai người ra nhập vào môn phái.” Ngụy Nam Tâm nâng tách trà lên nhẹ nhàng thổi một hơi, không thèm liếc nhìn Bách Hủy và Đại Ngưu đến một cái.

Bách Hủy cười tiến lên trước một bước, chớp chớp đôi hàng mi dài nói: “Chúng con đến là để giúp đỡ đại nhân.”

Ngụy Nam Tâm đặt tách trà xuống, nhắm mắt lại, hai tay đan trước ngực, như thể chẳng thèm quan tâm đến Bách Hủy.

“Nói đi.”

Bách Hủy lại tiến lên phía trước một bước, nhưng dưới áp lực từ cái uy của tu sĩ Kim Đan như Ngụy Nam Tâm, cô ta không thể tiến thêm nữa

bước nào nữa...

Bách Hủy đành phải ngượng ngập dừng lại, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, con nghe nói sư môn của đại nhân có một loại pháp bảo tên là kính Lưu Quang, có thể dùng để tìm người. Chỉ cần có máu của người đó thì bất luận là cô ta sống hay chết thì đều có thể tìm ra.” Sau đó cô ta không ngừng liếc mắt nhìn Ngụy Nam Tâm thăm dò, nói tiếp: “Không phải trong tay đại nhân có loại pháp bảo đó sao, tại sao lại không đem ra dùng ạ?”

Trái tim Ngụy Nam Tâm đập dồn một hồi, uy áp của tu sĩ Kim Đan lại càng phóng ra mạnh mẽ hơn.

Hai tu sĩ Luyện Khí ở tầng hai như Bách Hủy và Đại Ngưu hoàn toàn không chống lại được, chưa kịp kêu lên tiếng nào đều đã ngất đi.

Ngụy Nam Tâm chậm rãi đứng dậy, híp mắt nhìn Bách Hủy.

Sao cô ta lại biết kính Lưu Quang đang ở trong tay ông ta?

Thứ đồ vật này ông ta có được từ lúc làm đại tướng quân chứ không phải là đồ của sư môn. Hơn nữa toàn bộ Hoàng Vận Tự, chỉ có sư phụ ông ta lúc trước là phương trưởng đại nhân mới biết ông ta có thứ đồ này. Những người khác đều hoàn toàn không biết.

Ngụy Nam Tâm nhìn Đại Ngưu và Bách Hủy đang nằm trên nền đất, lưỡng lự hồi lâu mới rời khỏi căn phòng.

Ông ta vừa đi thì uy áp của tu sĩ Kim Đan liền biến mất hoàn toàn.

Đại Ngưu và Bách Hủy dần dần tỉnh lại, được một tên hạ nhân chờ ở đó dẫn đến ở tại một căn phòng dành cho khách. Gã ta cung kính nói: “Hai vị ở phòng này ạ. Đại nhân của chúng ta nói sẽ tìm ngày để cho hai vị bái sư.”

Đại Ngưu và Bách Hủy đều vui mừng phát điên, cảm thấy nhất định ý kiến mà mình nêu ra đã có hiệu quả rồi.

“Đại Ngưu, chúng ta đi Long Hồ Môn đi.” Bách Hủy dặn dò.

Nhưng Đại Ngưu lại có chủ ý khác nói: “Ta thấy Vạn Càn Quán tốt hơn.”

Bách Hủy có chút sốt ruột. Những chuyện mà cô ta biết được về kiếp trước của Đại Ngưu đều liên quan đến Long Hồ Môn. Nếu Đại Ngưu không đi Long Hồ Môn thì cô ta còn ưu thế gì nữa?

“Long Hồ Môn vẫn tốt hơn. Long Hồ Môn có một trong hai vị tu sĩ Nguyên Anh của nước Đại Sở chúng ta là lão tổ của Đóa gia. Bà ấy sẽ biết thưởng thức huynh.” Bách Hủy vô cùng muốn thuyết phục Đại Ngưu đi theo theo con đường kiếp trước của hân.

Đại Ngưu nghi hoặc nhìn Bách Hủy nói: “Sao muội biết được? Muội nói thật với ta đi, rốt cuộc muội đã biết bao nhiêu chuyện mà ta không biết?”

Bách Hủy nhất thời ghen lời. Lai lịch của cô ta đương nhiên không thể nói với bất kỳ ai. Bây giờ cô ta yếu ớt như vậy, nếu để người khác biết được lai lịch bất phàm của cô ta, khẳng định nếu không bị người ta tiêu diệt thì cũng bị nhốt lại.

“Những gì muội biết, muội đều đã nói cả rồi. Huynh tin thì tin mà không tin thì thôi đi.” Bách Hủy suy nghĩ, không tiếp tục cố chấp nữa. Cô ta không muốn khiến Đại Ngưu nghi ngờ, cô ta vẫn nên nghĩ cách khác để Đại Ngưu đi đúng con đường nên đi thì hơn.

Cưỡng ép đi vào khuôn khổ không phải là cách hay.

Đại Ngưu không nói gì nữa. Hắn nhắm mắt lại ngồi xếp bằng bắt đầu một ngày tu luyện.

...

Bậc cửa của Mỗ gia tại phố Hồ Lô mấy ngày này sắp bị giẫm gãy đến nơi rồi.

Người qua người lại đều là đến tặng lễ vật cho Vinh Tuệ Khanh.

“Vinh cô nương, túi Chúc Dư này cháu cầm đi. Sang năm nước Đại Sở sẽ gặp hạn hán, lương thực khan hiếm. Nếu cháu còn ở lại phố Hồ Lô của chúng ta thì đương nhiên không cần phải lo lắng gì. Nhưng nếu cháu rời đi, một túi Chúc Dư này có thể cứu mạng không ít người đâu.” Một thiếu phụ có gương mặt tròn trịa, cái miệng nhỏ nhắn, nhét vào tay Vinh Tuệ Khanh cái túi có chứa một loại cây trông giống rau hẹ, nở ra hoa màu xanh biếc.

“Vinh cô nương, đây là tấm vải gấm Thiên Thủy Ngọc Bích do chính tay Tầm Nhi nhà ta dệt đấy. Cháu xem màu sắc, hoa văn với đường vân này, các tiên tử trên trời phải đặt trước mấy năm mới có hàng mà mua đấy. Cháu cầm lấy làm trang phục mà mặc.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn đồng tơ lụa trơn bóng như nước, đến sờ cũng không dám sờ. Cô sợ rằng các vết xước măng rô trên tay mình sẽ mắc vào làm sòn tơ gấm.

Mỗ Tam Lang hung hăng chạy lại nhận chỗ vải gấm đó, rồi không biết lôi từ đâu ra một tấm vải mịn màu trắng, cẩn thận gói miếng gấm đó lại, dúi vào tay Vinh Tuệ Khanh nói: “Cầm lấy đi! Chỉ là một bộ đồ mà thôi, người từ chối gì chứ?”

Vinh Tuệ Khanh đành phải ôm lấy cái gói đồ đó, cười nói cảm ơn.

“Vinh cô nương, ở đây có một ít cốt dung. Nếu sau này chồng cháu nạp thiếp thì cháu chỉ cần cho mấy cô đó ăn cái này thì cả đời này các cô ấy sẽ không thể sinh con được, như vậy sẽ không đe dọa đến vị trí của cháu.” Cô hàng xóm Hồ nhị nương cười hì hì dúm một ít cỏ khô màu đen nhìn giống cây cát cánh vào tay Vinh Tuệ Khanh rồi còn nháy nháy mắt với cô nói: “Không độc không hại, sẽ không để lại bất kỳ hậu quả không tốt nào đâu.”

Đại nương mập đẩy Hồ nhị nương một cái, cướp lấy chỗ cốt dung trong tay Vinh Tuệ Khanh nói: “Toàn nghĩ ra mấy cái chủ ý vớ vẩn. Cô bé mới bao nhiêu tuổi chứ, có thể nghĩ đến chuyện chồng nạp thiếp hay sao? Lão Hồ nhà bà đạo này không ở nhà nên bà lại ngứa da rồi hả?” Nói rồi, đại nương mập lại quay sang bảo Vinh Tuệ Khanh: “Thứ đồ này không thể cho người khác ăn lung tung được. Nếu như cháu không sinh được con, vậy thì không phải sẽ khiến chồng cháu đoạn tử tuyệt tôn hay sao?”

Hồ nhị nương cười đến run hết cả người: “Y Y của chúng ta là hiền lành nhất. Nếu không phải là vận khí của bà tốt gặp được lão Mão thì con vợ lẽ của chồng bà cũng đi mua xì dầu được rồi.” Nói xong bà ta đẩy đại nương mập ra, đi đến trước mặt Vinh Tuệ Khanh nói: “Đừng nghe Mão đại nương của cháu nói bậy. Có tấm da lột thực mà cha con lão Lục tặng cho cháu, làm sao có chuyện không sinh được con cơ chứ? Đến lúc đấy lại than sinh nhiều quá, nuôi không nổi ý chứ. Đúng không hả Vinh cô nương?”

Gương mặt của Vinh Tuệ Khanh đỏ như ráng chiều, dưới cái nhìn của Mão Tam Lang, lại thấy như vậy còn thuận mắt hơn so thường ngày nhiều.

“Về đi về đi, hôm nay hết giờ rồi. Những ai chưa đến lượt thì ngày mai lại đến. Đóng cửa, đóng cửa!” Mão Tam Lang khua cánh tay đuổi hàng xóm láng giềng, xua mọi người rời đi trong tiếng kêu ca, cười đùa.

Vinh Tuệ Khanh thở phào một hơi, nhìn một đồng lễ vật trước mặt đến gần người.

Mão Tam Lang đi qua chép chép miệng nói: “Mấy người đó thật là vô vị. Chỉ biết tặng mấy thứ đồ ăn, đồ uống, đồ mặc, với đồ đựng. Chẳng có tí thành ý nào.”

“Con đừng có nói như vậy. Bọn họ biết Vinh cô nương không có tu vi nên mấy thứ đồ này đều là thứ người bình thường có thể dùng được, còn rất thiết thực nữa.” Đại nương mập cười hì hì nói.

Nhìn đồng đồ chất đầy trên giường, đại nương mập vỗ vỗ trán nói: “Ta đi lấy cho cháu một cái túi càn khôn, có thể đựng được hết chỗ lẽ vật này.” Nói rồi đại nương mập liền đi ngay.

Mão Tam Lang ở đằng sau kêu lên vài tiếng nhưng đại nương mập đều không nghe thấy.

Vinh Tuệ Khanh nhìn đồng lẽ vật, vừa cảm kích vừa cảm thấy phiền phức. Một mình cô trốn chạy ra ngoài, làm sao cầm được hết những thứ đồ này?

Trừ món đồ trang sức trong chiếc giỏ liễu mà Ô Lão Tam tặng ra thì những món khác cô đều không cầm được.

Mão Tam Lang quay đầu lại trông thấy Vinh Tuệ Khanh đang ngơ ngẩn nhìn đồ trang sức trong chiếc giỏ liễu thì cũng bước tới ngó, rồi hỏi: “Người thích mấy thứ này à?”

Vinh Tuệ Khanh giơ tay cầm một chiếc trâm ngọc lên, đón lấy ánh sáng nhìn viên minh châu nho nhỏ không chút tì vết, nhàn nhạt nói: “Đều là tâm ý của người ta.” Cô không nói là mình thích, mà cũng chẳng nói là mình không thích.

Mão Tam Lang cảm thấy đau đầu, yên lặng một hồi mới nói: “Nếu người thích thì ta chuẩn bị cho người cả một phòng.”

Vinh Tuệ Khanh kỳ quái nhìn Mão Tam Lang nói: “Huynh làm cả một phòng cho ta để làm gì? Chiếc giỏ này thôi ta còn chẳng mang đi nổi.”

Tiểu Hoa bò lên chiếc giỏ liễu, giơ hai chân trước ra bò qua bò lại men theo thành giỏ. Thành giỏ hơi hẹp còn Tiểu Hoa gần đây thì lại béo lên, trọng tâm không ổn định, không cẩn thận một cái liền ngã nhào xuống.

Vinh Tuệ Khanh và Mão Tam Lang đều lao về phía đó muốn cứu Tiểu Hoa.

Hai người nhào tới quá gấp nên hai cái đầu đập vào nhau kêu lên “cộp” một tiếng.

“Không làm người bị thương chứ?” Mão Tam Lang biến sắc mặt, quay người ôm lấy đầu của Vinh Tuệ Khanh, cẩn thận xem xét chỗ vừa bị cậu ta va phải.

Vinh Tuệ Khanh dùng hết sức mới có thể đẩy được Mão Tam Lang ra, vội vội vàng vàng nói: “Ta không đau, không đau!” Cô sợ Mão Tam Lang lại ôm lấy đầu của mình tiếp. Cánh tay của Mão Tam Lang cứng như thép, khiến cho Vinh Tuệ Khanh rất không thoải mái.

Mão Tam Lang sững sờ, đôi lông mày dần dựng lên nói: “Không biết điều!” Nói xong liền quay người phủi áo bỏ đi.

Vinh Tuệ Khanh làm một cái mặt quỷ sau bóng của Mão Tam Lang rồi quay đầu lôi Tiểu Hoa từ trong cái giỏ liễu ra. Cô chỉ vào cái bụng nhỏ mập mạp của nó, nhỏ giọng trách mắng: “Sau này ăn ít đi một chút! Mọi người một ngày ăn ba bữa còn mi một ngày ăn sáu bữa, có thể không béo sao?!”

Tiểu Hoa liền lộ ra một nụ cười nịnh bợ với Vinh Tuệ Khanh, hai chiếc răng cửa lớn sáng bóng.

Vinh Tuệ Khanh đưa ngón tay ra dúi nhẹ một cái vào cái đầu của nó, nhỏ giọng bảo: “Buổi tối còn có chuyện hỏi người, người không được lại bày cái bộ dạng giả chết ra với ta đâu đấy. Nếu tối nay người lại giả bộ tiếp thì ta sẽ ném người ra ngoài!”

Nụ cười của Tiểu Hoa lập tức biến mất, ủ rũ gật gật đầu, làm bộ ngoan ngoãn trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đã nhìn thấy bộ dạng này của Tiểu Hoa nhiều lần rồi nên không thèm để ý đến nó nữa. Đến đêm muộn yên tĩnh mới âm thầm hỏi nó, buổi tối ngày hôm đó, ở Dốc Lạc Thần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Hoa nằm trong tay của Vinh Tuệ Khanh thì lật người một cái, quay lưng lại với Vinh Tuệ Khanh.

“Ở núi Lạc Thần có kết giới của cao nhân, ta vừa mới ném người vào đó thì chính mình cũng bị người ở trong đó đá bay ra mất rồi....”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 54: Đế Lưu Tương

Vinh Tuệ Khanh trừng lớn mắt, khó tin nhìn bóng lưng tròn xoe của Tiểu Hoa, nói: “Đây chính là chuyện của buổi tối hôm đó sao? Người cũng không nhìn thấy gì hết ư?”

Tiểu Hoa gật gật đầu, rất là tủi thân nói: “Ta chỉ biết ở đó có kết giới, còn là một kết giới rất lợi hại. Ta liền găm nó ra, nhưng người ở trong đó rất lợi hại. Hẳn chỉ cần người chứ không cần ta nên dùng một chân đạp ta ra khỏi đó...”

Vinh Tuệ Khanh vội vàng dùng tay bịt miệng Tiểu Hoa lại, không cho nó tiếp tục xì xào than thở nữa. Cô nhẹ giọng dạy dỗ kèm dọa mắng: “Nói linh tinh cái gì thế hả? Nào có chỉ cần ta không cần người?” Cô ngưng lại một chút rồi lại tự nói với mình: “Trong kết giới đó có người, sau đó còn đạp người đi chỉ giữ ta lại?” Nghĩ đi nghĩ lại cũng chẳng hiểu ra sao, cô bèn lắc lắc đầu nói: “Không thể nào. Chuyện sau này như thế nào người cũng không biết, chắc là ta cũng bị đá ra ngoài rồi.”

Tiểu Hoa lật người lại đối diện với Vinh Tuệ Khanh, âm thanh lo âu truyền vào đại não của Vinh Tuệ Khanh: “Người là bị ném ra ngoài, còn đè lên lưng của ta nữa, ta đau đến mức chân lại bị gãy thêm một lần nữa.” Tiểu Hoa lén lút trách móc Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cười ngượng, xách một cái chân mập mạp của Tiểu Hoa lên nhìn nói: “Bị thương ở đâu vậy? Có cần ta băng lại cho không?”

Chiếc chân nhỏ của Tiểu Hoa nhanh như bay, đập lên phía trước một cái mới khiến cho Vinh Tuệ Khanh buông tay ra.

Đêm đã về khuya nhưng Vinh Tuệ Khanh vẫn không sao ngủ được, đôi mắt nhìn khắp căn phòng cuối cùng dừng lại ở chiếc túi càn khôn ở trên bàn.

Chiếc túi nhỏ nhắn trông rất bình thường. Mặt vải nhung màu đen được thêu hình biển cả bằng những sợi tơ màu xanh dương, mặt trời thì được dùng các sợi tơ màu vàng kim để thêu thành, từ từ nhô lên khỏi mặt biển. Hai dải tua vàng tết thành đồng tâm kết, thắt chặt miệng túi lại.

Một cái túi nhỏ chỉ lớn bằng bàn tay, vậy mà có thể nhét vừa tất cả các lễ vật mà người trong phố tặng cô ngày hôm qua. Bao gồm cả sổ trang sức trong giỏ liễu, một ít cỏ lạ, tơ lụa và da lông.

Chỉ có một điều đáng tiếc là Vinh Tuệ Khanh không có một chút tu vi nào, nên hiện tại không mở chiếc túi càn khôn này ra được. Chỉ có thể mang nó theo mình, đợi cô đến Luyện Khí tầng một mới có thể mở cái túi này ra.

Để bảo vệ, đại nương mậ đã dùng một cách đặc biệt. Đó là nhỏ một giọt máu của Vinh Tuệ Khanh lên miệng túi, luyện hóa cùng với chiếc túi càn khôn.

“Đây là thủ pháp độc môn của nhà ta, như vậy thì thần thức của cháu trên chiếc túi càn khôn này vĩnh viễn không thể bị gạt bỏ đi. Dù cháu không cần chiếc túi này nữa thì cũng không có ai có thể chiếm dụng nó được.” Đại nương mậ cười hì hì nói.

Vinh Tuệ Khanh nghĩ đến những chuyện này, cô cảm thấy vô cùng cảm kích với cả Mỗ gia và từng người hàng xóm trong phố Hồ Lô.

Từ nhỏ cô đã được giáo dục rằng, trong lúc khó khăn dù chỉ nhận được một chút sự giúp đỡ thì sau này cũng phải báo đáp. Nhưng sự chăm sóc của mọi người ở phố Hồ Lô này với cô thì đâu có thể coi là một chút được?

Trên thế gian này, người tốt vẫn còn rất nhiều...

Vinh Tuệ Khanh vừa nghĩ vừa dần chìm vào giấc mộng.

Bên ngoài sân, Mão Tam Lang chầm chậm đi đi lại lại ở chỗ hành lang gấp khúc bên ngoài cửa phòng của Vinh Tuệ Khanh, bộ dạng u sầu.

Tiểu Hoa đợi Vinh Tuệ Khanh ngủ xong mới mở một mắt ra nheo nheo nhìn rồi nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài.

Mão Tam Lang nhìn thấy Tiểu Hoa đang vụng trộm lách người ra khỏi khe cửa thì cười cười ngồi xổm xuống. Cậu giơ một tay ra xé chỗ lông mềm mại sau gáy của Tiểu Hoa, nhắc nó lên.

“Nửa đêm nửa hôm rồi, người còn muốn làm gì?” Mão Tam Lang híp mắt quan sát con sóc nhỏ trong tay.

Tiểu Hoa lại đá chân sau một cái, dùng hết sức đá trúng ngay mũi của Mão Tam Lang. Lần này nó không nường tay như làm với Vinh Tuệ Khanh nữa. Bởi vì với Mão Tam Lang, nó không cần có chút hạ thủ lưu tình nào hết.

Mão Tam Lang bị đá trúng ngay mũi, hốc mắt chua xót, thiếu chút nữa là rớt nước mắt.

“Con sóc chết tiệt, muốn chết hả!”

Mão Tam Lang với Tiểu Hoa gây lộn một lúc mới yên tĩnh lại.

Một người một sóc ngồi sánh vai nhau ở một chỗ tại hành lang gấp khúc, nhìn sắc trời tới mức thất thần.

“Tiểu Hoa, người nói xem nếu ta truyền Húc Nhật Quyết của nhà ta cho Vinh... cô nương thì sao nhỉ?” Mảo Tam Lang xoắn xuýt, không biết có nên hay không.

Tiểu Hoa mạnh mẽ gật đầu. Húc Nhật Quyết của Mảo gia là thuật bất truyền. Nghe nói là công pháp được truyền lại từ vị tổ tiên của Mảo gia phi thăng hàng vạn năm trước. Không nói đến người ngoài, thậm chí đến con gái của Mảo gia cũng không có phúc tu luyện Húc Nhật Quyết này.

“Nhưng lời mẹ ta nói cũng đúng. Vinh cô nương có tư chất rất cao, chúng ta là... yêu tu, công pháp sợ rằng không phù hợp với cô bé. Đến lúc đó ngược lại còn làm hại cô bé.” Mảo Tam Lang chưa từng trần trọc như vậy bao giờ.

Nói như vậy cũng có lý.

Tiểu Hoa nghiêng đầu, nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói với Mảo Tam Lang: “Ta nghe ông tổ nói, Húc Nhật Quyết của nhà các người dừng mãnh chính trực, dương khí tràn đầy. Dù Vinh cô nương là yêu tu thì cũng chưa chắc đã có thể tu luyện được mà.” Huống hồ cô bé cũng không phải là yêu tu mà là một người phàm.

Vinh Tuệ Khanh là nữ nhân, mà Húc Nhật Quyết không hơn không kém chính là đạo dương cương.

Mảo Tam Lang thở dài một hơi, gương mặt quyết đoán cương nghị hàng ngày bỗng xuất hiện vài phần lưỡng lự: “Ta cũng không chắc chắn cho lắm. Nhưng ta không nghĩ Húc Nhật Quyết này là loại tu luyện chuyên dành cho yêu tu. Cha ta từng nói, công pháp không phân biệt người, yêu hay quỷ. Chỉ có tâm tính của người tu luyện mới quyết định tất cả. Dù là

công pháp tốt nhưng vào tay một người tâm thuật bất chính thì cũng vẫn có thể luyện thành tà công thôi. Ta chỉ lo là âm dương không cân bằng được.”

Tiểu Hoa đảo đôi mắt tròn xoe suy nghĩ cách để lừa lấy Húc Nhật Quyết của Mỗ gia cho Vinh Tuệ Khanh. Dù cho không luyện được thì cứ lấy về tay đã rồi tính tiếp.

Mỗ Tam Lang vừa nhìn một cái đã biết ngay Tiểu Hoa đang suy tính cái gì, cậu liền giơ tay ra vỗ mạnh lên đầu Tiểu Hoa một cái nói: “Người đừng có mà nghĩ vớ vẩn. Ta sẽ nghĩ cách.”

Mỗ Tam Lang đứng dậy nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời giữa sân, hai tay chậm chậm đưa lên bao thành quả cầu ở trước ngực. Linh khí trong đan điền dồi dào, tiến lên phía trước, luyện một vòng Tiểu Chu Thiên khắp cơ thể sau đó đến Đại Chu Thiên.

Gương mặt tuần tú dần biến thành xanh tím, rồi lại biến thành màu đỏ máu, cứ như vậy luân phiên ba lần.

Từng tiếng rít phát ra từ lồng ngực của Mỗ Tam Lang, nhả ra một trận khí màu xanh về phía vầng trăng sáng.

Đôi mắt sáng ngời nhanh chóng phóng các tia sáng màu vàng ra bốn phía, vây hãm luồng khí màu xanh kia lại, tạo thành một đường đi giữa trời đêm và ánh trăng.

Ánh trăng dưới sự thôi thúc của luồng khí màu xanh đó liền nhanh chóng to lên.

Một khắc sau, vầng trăng tròn giữa đêm Canh Thân đã thành hình. Bầu trời đêm đột nhiên trầm xuống rồi rất nhanh lại sáng lên. Từng hộ gia đình của phố Hồ Lô đều mở hết cửa lớn ra, đứng tại sân giữa của gia đình mình, bắt đầu thổ nạp với ánh trăng trên bầu trời.

Vầng trăng tròn trên bầu trời cao tí tắp kia, chiếu rọi muện vạn ánh sáng. Xen lẫn trong đó có vô số vòng sáng hình quả trám, mang theo các tia sáng màu vàng chậm chậm hạ xuống.

Đối với yêu tu mà nói, Đế Lưu Tương đêm trăng tròn Canh Thân mỗi sáu mươi năm một lần là một vật đại bổ tốt nhất. Hấp thu một lần, có thể bằng hút tinh khí hàng nghìn năm của ánh trăng.

Đáng tiếc là không phải mỗi một đêm Canh Thân nào cũng có Đế Lưu Tương rơi xuống từ vầng trăng tròn. Lần này mà không đợi được thì chỉ có thể đợi đến lần sau. Bình quân mà nói thì khoảng sáu trăm năm, mới có một lần Đế Lưu Tương từ trong ánh trăng tròn của đêm Canh Thân rơi xuống nhân gian.

Tiểu Hoa nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống, hai cái móng nhỏ đặt trước ngực làm thành hình ngọn lửa, bắt đầu thổ nạp.

Thời gian của Đế Lưu Tương rất ngắn, chỉ có một khắc là ánh trăng từ màu vàng kim dần chuyển thành màu trắng bạc, vòng sáng hình quả trám đã biến mất trong đêm tối.

Mão Tam Lang giơ tay ra, truyền chỗ Đế Lưu Tương vừa thu nạp được vào một cái bình linh ngọc Nguyệt Hoa.

Tiểu Hoa nhìn cái bình linh ngọc trong tay của Mão Tam Lang thì có chút thèm thường tới mức nuốt nước miếng.

Đối với tu sĩ mà nói thì linh thạch đương nhiên là thứ đồ tốt không thể nào thiếu được, còn linh ngọc lại là thứ còn tốt hơn cả linh thạch. Một loại linh ngọc hạ phẩm cũng sẽ thăng được thứ linh thạch cực phẩm. Còn linh ngọc Nguyệt Hoa, lại là loại linh ngọc có đẳng cấp cao nhất. Nghe nói chỉ có trên mặt trăng mới có loại linh ngọc này, nên nó được gọi là linh ngọc Nguyệt Hoa. Hiện tại toàn bộ Đông Đại Lục chỉ có Mão gia có một chiếc bình linh ngọc Nguyệt Hoa.

“Mão gia các người trước giờ đều không cần đến Đế Lưu Tương. Người còn thu nạp nhiều như vậy để làm gì?” Tiểu Hoa từ dưới đất nhảy lên, nhảy nhót nhót muốn sờ mó chiếc bình linh ngọc Nguyệt Hoa trong tay của Mão Tam Lang.

Húc Nhật Quyết của Mão gia cần ánh sáng của mặt trời hỗ trợ tu luyện, chứ không cần ánh trăng.

Mão Tam Lang thu chiếc bình linh ngọc lại, không thèm nhìn Tiểu Hoa lấy một cái liền quay người bước đi.

Ngày hôm sau, Vinh Tuệ Khanh tỉnh giấc đã thấy Tiểu Hoa cuộn tròn ngủ say sưa bên cạnh chân của mình. Cô bèn nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài rửa mặt.

Ăn xong bữa sáng, Mão Tam Lang đi vào phòng của Vinh Tuệ Khanh nói với cô: “Ta tặng người một món đồ này.” Nói rồi liền lấy chiếc bình linh ngọc Nguyệt Hoa ra.

Một chiếc bình trong suốt óng ánh như chứa đầy ánh trăng. Bên trong có những đốm vàng kim hình quả trám li ti lấp la lấp lánh, một tầng ánh huỳnh quang bao quanh khắp bên ngoài chiếc bình. Vừa trông thấy đã biết ngay là vật quý vô giá.

Vinh Tuệ Khanh giơ tay ra vuốt ve chiếc bình, cảm giác mềm mại tinh tế, khéo léo vô cùng.

“Quá quý giá rồi. Ta không thể nhận được.” Vinh Tuệ Khanh cầm lấy chiếc bình ngắm nghía rồi đưa lại vào tay Mão Tam Lang.

Mão Tam Lang mất kiên nhẫn nói: “Cho người thì người cầm đi. Lẽ nào người không muốn tu luyện mà chỉ muốn cả đời trốn ở trong phố Hồ Lô này, bỏ qua cho mấy người muốn truy sát người kia sao?!”

Vinh Tuệ Khanh mím môi.

Mão Tam Lang đã nói trúng nỗi đau của cô. Cô thật sự muốn học lấy bản lĩnh, chưa nói đến chuyện cô bị người ta đuổi giết, cô còn có người mẹ đang nằm trong tay tên đại ác nhân kia đang chờ cô đến cứu. Bất luận thế nào cô cũng không thể trốn cả đời ở phố Hồ Lô trong thành này được.

“Huynh có thể dạy ta không?” Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt của Mão Tam Lang.

Dù nói là sư phụ chỉ dạy những thứ cơ bản, còn việc tu hành nằm ở mỗi người. Nhưng có người dạy những thứ cơ bản hay không, hoặc được những người như thế nào dạy dỗ, đều có sự khác biệt rất lớn.

Để không thua kém trên con đường tu hành của mình, các vị tu sĩ đều sẽ cố gắng theo học sư phụ giỏi nhất, bá sư phụ lợi hại nhất. Hy vọng khiến con đường tu hành của mình sau này sẽ gặt hái được nhiều thành công lớn.

“Người không để ý thân phận của chúng ta à?” Trong mắt của Mão Tam Lang có ý cười. Thường ngày cậu ta hay mặt mày cau có, giờ lại có phần cởi mở và tự tại của tuổi thiếu niên.

Vinh Tuệ Khanh ghen lại, từ sau khi được đại nương mập mở Thiên Nhân thì cô vẫn thử làm theo cách mà đại nương mập nói, dùng Thiên Nhân để nhìn tướng chúng sinh trong phố Hồ Lô.

Lúc đó cô mới tin chắc bọn họ đều là yêu tu, không phải là người.

Nhưng cô ở cùng bọn họ còn thấy thoải mái hơn so với ở cùng với một số người của Nhân giới kia.

“Tại sao ta lại chê chứ? Mọi người đâu có làm hại ta, cũng không lợi dụng ta mà ngược lại còn mạo hiểm bảo vệ cho ta. Ta không phải là người

không biết phải trái.” Vinh Tuệ Khanh nói như đinh chém sắt rồi chấp tay vái lạy Mỗ Tam Lang nói: “Nếu huynh có thể giúp ta đi trên con đường tu hành thì ta sẽ bái huynh làm sư phụ.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 55: Húc Nhật Quyết

Nét mặt Vinh Tuệ Khanh đầy vẻ thận trọng, giọng nói chân thành, đôi mắt kiên định nhìn Mảo Tam Lang.

Mảo Tam Lang lại thở phào nhẹ nhõm, trên gương mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Vinh Tuệ Khanh không coi thường mình, thật tốt.

Vinh Tuệ Khanh không biết Mảo Tam Lang đang nghĩ gì, cô chỉ chính trực nói: “Ta có thể lập tức hành đại lễ bái huynh làm sư phụ.” Nói rồi liền khom lưng xuống bái.

Mảo Tam Lang vội nhẹ đưa cánh tay ra đỡ Vinh Tuệ Khanh dậy, có chút hung hăng nói: “Muốn cùng ta học Húc Nhật Quyết, cũng không cần bái ta làm sư phụ!”

Vinh Tuệ Khanh chớp chớp đôi mắt nói: “Huynh nói ngược đúng không? Nếu muốn cùng huynh học Húc Nhật Quyết thì tại sao lại không bái huynh làm sư phụ cho được?”

“Ta nói không cần thì là không cần! Người đừng có cắt ngang nữa! Qua đây, ta truyền khẩu quyết tầng thứ nhất của Húc Nhật Quyết cho người. Người làm quen trước một chút. Đợi đến giữa trưa, người theo ta ra khoảng đất trống sau nhà, ta dạy cho người công phu vận khí tầng thứ nhất, xem người có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu.” Mảo Tam Lang nói liền một mạch như thể sợ bị ai ngắt mất lời vậy.

Không bái thì không bái, ai sợ ai chứ?

Vinh Tuệ Khanh nói thầm một tiếng trong lòng rồi cùng đi lên trước mấy bước với Mảo Tam Lang.

Mảo Tam Lang chấp tay sau lưng đứng trước mặt cô, gương mặt tuấn tú đầy rạng rỡ, cặp mày đen rậm, đôi mắt to tròn. Ánh sáng chiếu xuyên qua từ cửa sổ,3toàn cơ thể cậu ta như phát sáng, vô cùng ấm áp, khiến người khác không kiềm chế được muốn lại gần.

Mặt Vinh Tuệ Khanh bỗng đỏ lên, thầm nói thẳng nhóc này lúc không náo loạn cản đỡ thì trông cũng không tệ.

Mảo Tam Lang ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: “Người thử một chút trước đi, nếu không được thì không luyện nữa, tuyệt đối đừng có miễn cưỡng.9Người phải biết rằng, chuyện tu hành, dù tư chất rất quan trọng nhưng cơ duyên cũng quan trọng không kém. Với công pháp cũng như vậy, phải xem công pháp này có hợp với người hay không, chứ không thể cưỡng cầu được.”

Vinh Tuệ Khanh trấn tĩnh lại, gật đầu đáp: “Ta hiểu rồi.”

Khóe miệng của Mảo Tam Lang hơi nhếch lên, bắt đầu truyền thụ khẩu quyết tầng thứ nhất của Húc Nhật Quyết cho Vinh Tuệ Khanh.

“Quan sát trời đất, thái dương. Vạn vật đều gánh lấy âm, ôm lấy dương, dựa vào trùng khí mà hòa hợp. Trong thiên hạ có sự khởi đầu, đó chính là thứ sinh ra vạn vật. Thấy được cái nhỏ mới là rõ ràng, biết giữ nhu hòa mới là mạnh mẽ. Dùng ánh sáng này, khôi phục lại cái sáng tỏ ấy, không để lại tai ương, đó là tìm về vĩnh cửu. Đạo là hư không nhưng lại vô cùng vô tận, uyên thâm tựa như khởi nguồn vạn vật. Giấu đi mũi nhọn, tháo bỏ tranh chấp, hòa với ánh sáng, nhập vào bụi trần. Chính là sự bắt đầu của Húc Nhật.” (Nguồn: Cải biên từ “Đạo đức kinh” của Lão Tử.)

Vinh Tuệ Khanh nghe một lượt liền có thể thuật lại.

Mão Tam Lang lộ ra thần sắc tán thưởng.

“Tầng thứ nhất của Húc Nhật Quyết không khó, cái khó là ở cảm ngộ. Nếu người có thể cảm ngộ được cảm giác ‘hòa với ánh sáng, nhập vào bụi trần’, thì coi như người đã qua được cửa tầng thứ nhất của Húc Nhật Quyết rồi. Người cũng có thể tiến vào Luyện Khí tầng một.” Như vậy coi như là chính thức trở thành tu sĩ, phân chia giới hạn với người phàm.

Mão Tam Lang giải thích một lượt về khẩu quyết công pháp cho Vinh Tuệ Khanh nghe, rồi lại nói rõ những việc cần chú ý trong các loại tu hành, cuối cùng mới hỏi: “Người có biết hướng đi huyết vị của cơ thể không?” Hỏi xong cậu lại vò đầu nói: “Cái này, nếu người không biết thì ta cũng không thể giúp người được. Chúng ta là... yêu tu, hướng đi huyết vị... không giống với con người.”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười nói: “Câu này, huynh hỏi hay không cũng như nhau. Dù sao cũng không thể giúp ta được.”

Mão Tam Lang xấu hổ, xoay vòng vòng trong phòng nói: “Vậy thì phải làm thế nào? Ta ra ngoài tìm mấy cuốn sách sau đó về dạy người nhé?”

Vinh Tuệ Khanh vội nói: “Không cần đâu. Ta biết rồi. Lúc ông nội ta còn sống đã dạy ta những thứ này rồi.” Nói xong cô liền cảm thấy buồn tủi hồi lâu. Ông nội và cha của cô đều đã mất trong đêm đó cả.

Cái người khiến cho cô nhà tan cửa nát đó, tên ác nhân hại cô cả một đời lang bạt kỳ hồ, cô sẽ không bao giờ tha cho ông ta!

Mão Tam Lang lại thở phào một hơi, giơ chiếc bình linh ngọc Nguyệt Hoa đựng Đế Lưu Tương trong tay ra, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Ở đây có

Đế Lưu Tương, người cầm lấy mà dùng.” Gương mặt cậu ta có vài phần đắc ý.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng kinh ngạc, chỉ vào vòng sáng hình quả trám màu vàng kim trong chiếc bình đó nói: “Đây chính là Đế Lưu Tương?!”

“Đúng vậy. Đế Lưu Tương là một vật thuần âm, có tác dụng vô cùng tốt với tu luyện của yêu tu. Mỗi sáu mươi năm một lần, trong đêm Canh Thân trăng tròn mới có thể xuất hiện Đế Lưu Tương, nhưng không phải lần nào trong đêm Canh Thân trăng tròn cũng có món này. Lần này mà không có thì phải đợi sáu mươi năm sau. Vận khí của người không tệ, vừa đến phố Hồ Lô của chúng ta đã gặp được đêm trăng tròn xuất hiện Đế Lưu Tương.” Mảo Tam Lang giải thích cặn kẽ về Đế Lưu Tương trong tay mình cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Vậy thì tốt quá rồi, huynh cùng đại nương, còn cả đại thúc nữa, mau chia nhau ăn đi.” Nhìn qua thì giống hệt như nước thạch, không biết là có mùi vị gì.

Mảo Tam Lang cười lắc đầu, vừa mở cái nắp của bình linh ngọc Nguyệt Hoa ra vừa nói: “Mảo gia chúng ta luyện Húc Nhật Quyết, không cần hút tinh khí của ánh trăng. Cho nên Đế Lưu Tương không có tác dụng gì với chúng ta cả, căn bản là không dùng được.”

Vinh Tuệ Khanh nhú nhú mày nói: “Không phải huynh cũng cho ta luyện Húc Nhật Quyết sao, sao ta lại cần đến Đế Lưu Tương?”

“Người là nữ tử Nhân giới, vốn thuộc âm. Húc Nhật Quyết vô cùng cứng rắn mạnh mẽ, dương khí mạnh vốn hợp cho nam giới tu luyện hơn, chứ không hợp cho nữ giới tu luyện.” Mảo Tam Lang nhẫn nại giải thích cho cô, nhưng rồi trong lòng bắt đầu mất kiên nhẫn. Bảo người ăn thì người cứ ăn đi, sao mà nói nhảm nhiều thế không biết?!

“... Vậy thì tại sao huynh lại cho ta tu luyện Húc Nhật Quyết, nó có tác dụng gì? Nếu ta tu luyện rồi thì sẽ như thế nào?” Vinh Tuệ Khanh im lặng một lúc lâu mới cất giọng hỏi. Cũng không biết luyện cái Húc Nhật Quyết đó sẽ phải trả giá bao nhiêu nữa.

Mão Tam Lang ghen lời, ấp úng hồi lâu. Cậu quay người lại nhìn vào đôi mắt trắng đen rõ ràng của Vinh Tuệ Khanh, vẫn là nói thật ra luôn: “... Húc Nhật Quyết thu nạp tinh hoa của mặt trời để tu luyện, là công pháp quang minh chính đại nhất trong nhân thế. Vì nó hoàn toàn là dương khí, nên sau khi người luyện thành thì tất cả mọi tai họa đều không dám đến gần người người. Cũng là thù địch của tà công mị thuật, giống như thiên địch vậy. Người luyện xong loại công pháp này, thì thậm chí có thể khiêu chiến vượt cấp với các tu sĩ bàng môn tà đạo luyện tà công mị thuật.”

“Vậy không phải là quá tốt rồi sao! Chính là loại công pháp mà ta muốn có!” Trước mắt Vinh Tuệ Khanh phát sáng, đã không thể chờ đợi thêm được nữa muốn đi thử.

Mão Tam Lang lại nói: “Nhưng nếu người luyện, thì nhược điểm chính là, nhân tố nữ tính của người sẽ ngày một ít đi. Có thể khi luyện đến cuối cùng, người sẽ biến thành... một người nam không ra nam, nữ không ra nữ.” Đương nhiên, nếu luyện đến cuối cùng thì có thể biến thành đàn ông luôn ý chứ, chỉ là không có... cái đó.

Mão Tam Lang lén lút liếc Vinh Tuệ Khanh một cái, đột nhiên cảm thấy bản thân mình quá đáng rồi. Thật lòng mà nói thì Húc Nhật Quyết này, trước giờ chưa hề có người nào ngoài Mão gia luyện qua cả. Tại Mão gia của cậu, chỉ có nam giới mới tu luyện Húc Nhật Quyết. Tác dụng của nó đối với nam giới thì không còn gì phải nghi ngờ nữa. Nhưng tác hại với nữ giới, Mão Tam Lang cũng từng được nghe kể từ cha mình là Mão Quang, cho nên cậu mới tranh thủ cơ hội thu gom một bình Đế Lưu Tương. Nếu Vinh Tuệ Khanh không có cái cơ duyên đó, dù có đánh chết, Mão Tam Lang cũng không để cho cô bé tu luyện Húc Nhật Quyết.

“Đế Lưu Quang là thánh vật tính âm, người ăn vào, rồi vừa luyện Húc Nhật Quyết vừa luyện hóa Đế Lưu Tương. Như vậy có thể giữ cho âm dương được cân bằng, Húc Nhật Quyết sẽ không thể... biến người thành nam giới được...” Mảo Tam Lang nói xong thì đầu đầy mồ hôi, trong lòng âm thầm rơi lệ.

Đây là một vài chuyện trước khi lão tổ tông của Mảo gia phi thăng căn dặn. Một chuyện trong đó chính là, nếu nữ giới của Mảo gia muốn luyện Húc Nhật Quyết thì cần phải có Đế Lưu Tương phối hợp mới được. Nếu không có Đế Lưu Tương thì tuyệt đối không được tu luyện.

Rất nhiều công pháp thích hợp cho yếu tố tu luyện, chứ không nhất quyết phải là Húc Nhật Quyết. Mà Húc Nhật Quyết có tính mạnh mẽ thái quá, nữ giới tu luyện vốn khó khăn hơn nam giới nhiều, vậy nên hàng vạn năm qua, Mảo gia chưa từng có một nữ giới nào từng tu luyện Húc Nhật Quyết.

Vì nếu có Đế Lưu Tương, nữ giới tu luyện Húc Nhật Quyết dù không có nguy cơ biến thành nam giới nhưng có thể biến đổi tương đối cực đoan. Cơ thể sẽ cực đoan nữ tính hóa, tính cách sẽ thiên theo nam giới chứ không còn dịu dàng đáng yêu như nữ giới bình thường nữa.

Trong một khắc, Mảo Tam Lang cảm thấy bản thân mình đúng là tự gây họa không thể sống.

Vinh Tuệ Khanh lại không suy nghĩ quá nhiều, bỗng nhiên tỉnh ngộ chỉ vào chiếc bình linh ngọc đựng Đế Lưu Tương trong tay của Mảo Tam Lang hỏi: “Phải sử dụng như thế nào?”

Mảo Tam Lang định thần lại nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nhắm mắt lại, mở miệng ra rồi nghe hiệu lệnh của ta.”

Vinh Tuệ Khanh nghe lời liền nhắm mắt lại và mở miệng ra.

Miệng bình thanh mát nhẹ nhàng đặt đến bên miệng của cô.

“Ngậm lấy, khép miệng lại, hút sâu một hơi.” Mỗ Tam Lang dặn dò nói.

Vinh Tuệ Khanh khép miệng lại ngậm chặt lấy miệng bình, hút lấy.

Chất keo man mát, trơn trơn nhanh chóng chảy vào miệng, sau đó tiêu tan phân tán hết như phần tử, biến mất sâu trong khoang miệng của cô.

Vinh Tuệ Khanh sửng sờ mở to mắt.

Mỗ Tam Lang nhìn nhìn chiếc bình linh ngọc Nguyệt Hoa trong tay đã trống không.

“Được rồi, tất cả Đế Lưu Tương đều đã đi vào trong cơ thể người hết rồi. Việc người cần làm bây giờ là luyện hóa Đế Lưu Tương.” Mỗ Tam Lang đặt chiếc bình linh ngọc Nguyệt Hoa vào lại chiếc túi cần khôn của mình. Cậu vốn muốn đưa cả chiếc bình và Đế Lưu Tương cho Vinh Tuệ Khanh, nhưng thấy đáng vẻ từ chối của cô bé lúc trước, cậu liền thay đổi chủ ý.

“Luyện hóa Đế Lưu Tương phải dùng cách khác.” Mỗ Tam Lang ngừng một lúc, vẫn dùng cách luyện hóa đặc biệt nhất của Mỗ gia nhà họ truyền cho Vinh Tuệ Khanh.

Đại nương mập từng để lộ ngón nghề trước mặt Vinh Tuệ Khanh. Sau này, khi hai người trở nên thân thiết hơn, đại nương mập đã nói chuyện về chiếc mai rùa trong tay của Vinh Tuệ Khanh cho cô nghe. Lúc đó Vinh Tuệ Khanh mới biết được rằng, mấy tấm mai rùa mà từ nhỏ cô luôn lấy ra nghịch như mấy món đồ chơi, không phải là một vật tầm thường. Lại nhớ đến năm mười ngọn cỏ thi1 trong tay nải của mình kia, suy nghĩ đầu tiên của Vinh Tuệ Khanh là, vận khí của mình thật ra cũng không tệ, nếu không thì không biết đã bao nhiêu lần bị người ta giết để cướp bảo vật rồi...

1 Thời xưa dùng cỏ này để bói toán.

Vinh Tuệ Khanh vừa tập trung tinh thần nghe Mão Tam Lang truyền thụ, rồi vừa âm thầm tìm kiếm khí cơ khó hiểu bên trong cơ thể mình.

Theo lời căn dặn của Mão Tam Lang, Vinh Tuệ Khanh ngồi xếp bằng xuống, ngũ tâm hướng lên trời, mắt nhắm lại, hạ khí đan điền, mở Thiên Nhãn nội thị, nhìn lục phủ ngũ tạng trong cơ thể mình một cách rõ ràng. Đương nhiên cũng nhìn thấy từng vòng sáng hình quả trám màu vàng kim là Đế Lưu Tương mà cô vừa thu nạp vào.

Sau đó Vinh Tuệ Khanh đóng Thiên Nhãn lại, từ khí hậu thiên chuyển hướng sang khí tiên thiên, định chính thức luyện hóa Đế Lưu Tương mà cô vừa thu nạp được trở thành một bộ phận của cơ thể mình.

Cô vẫn còn chưa nhập môn, khí cơ rất ít nên chỉ có thể dùng một chút mà thôi.

Mão Tam Lang nhìn thấy đầu của Vinh Tuệ Khanh đỏ đầy mồ hôi, nhất thời không nỡ, liền lặng lẽ giơ tay ra điểm lên huyệt Bách Hội của Vinh Tuệ Khanh. Cậu truyền một luồng linh lực lên trên đỉnh đầu của cô, giúp cô luyện hóa một phần Đế Lưu Tương.

Trong phút chốc, Vinh Tuệ Khanh cảm thấy nhẹ nhõm đi hẳn, vội vận chuyển tâm pháp mà Mão Tam Lang vừa mới dạy cho, chẳng mấy chốc đã luyện hóa thành công một phần nhỏ Đế Lưu Tương.

Loại cảm giác này giống như một phần cơ thể bị lấy ra sau đó lại hợp lại từ đầu. Cô vẫn là cô, nhưng có một số chỗ đã khác rồi.

Mão Tam Lang có ấn tượng rất sâu sắc với sự thông minh của Vinh Tuệ Khanh, gật đầu cười nói: “Hôm nay sẽ là ngày có ánh mặt trời chói chang nhất trong sáu mươi năm qua. Giữa trưa nay người hãy ra hậu viện tu luyện, nhất định sẽ có kết quả.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 56: Đốc Lòng Đốc Sức

“Nhất định phải là nắng lúc giữa trưa sao?” Vinh Tuệ Khanh muốn xác nhận lại. “Nếu như không có mặt trời thì phải làm sao? Ví dụ như khi trời nhiều mây, trời mưa, còn cả lúc tuyết rơi nữa. Vậy thì ta không thể luyện được Húc Nhật Quyết à?”

Lông mày Mỗ Tam Lang dựng3lên, không vui nói: “Sao ngươi nhiều lời vô nghĩa vậy nhỉ?!” Thấy Vinh Tuệ Khanh xấu hổ cúi đầu, khóe miệng Mỗ Tam Lang cũng cong lên, giọng nói dịu dàng đi ít nhiều. “Là thế này...”

Giọng nói của Tiểu Hoa bất thành lình truyền tới trong đầu Vinh Tuệ Khanh: “Đừng có hỏi nhiều thế.1Để Mỗ Tam Lang đọc hết Húc Nhật Quyết cho ngươi nghe cái đã. Tổng cộng có chín tầng. Ngươi cứ học thuộc lòng đi rồi tính sau...”

Vẻ mặt Vinh Tuệ Khanh vẫn bình tĩnh như thường, nhưng thực ra trong lòng cũng giật mình, không nghe rõ ràng lời Mỗ Tam Lang đang nói.

Tiểu Hoa hăn3là trộm tỉnh dậy, không hiểu nó nói vậy rốt cục có ý gì.

“Ngươi có nghe không thế?” Mỗ Tam Lang tinh tường nhận ra Vinh Tuệ Khanh đang thất thần, không nhìn được bèn bước tới gõ cái thước lên trán cô: “Đang suy nghĩ gì đấy!? Ta nói với ngươi, ngươi có nghe không hả?”

“Xin3lỗi, vừa rồi có hơi thất thần, không nghe kỹ. Huynh có thể lặp lại lần nữa không?” Vinh Tuệ Khanh áy náy vô cùng.

Ánh nhìn sắc bén lạnh ngắt của Mão Tam Lang bắn về phía Tiểu Hoa đang nằm phơi bụng giả bộ ngủ sau lưng Vinh Tuệ Khanh:

“Cái con sóc chết tiệt này! Có phải người lại đang phá rối không?!”

Mão Tam Lang quát to một tiếng, duỗi tay, linh lực bắn ra từ ngón trỏ, nhắm thẳng vào Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa mặc dù có hơi béo, nhưng động tác thì vẫn linh hoạt tới không ngờ. Lăn một cái đã lướt ra mép giường, tránh được đòn tấn công của Mão Tam Lang.

Thấy một chiêu không làm gì được con sóc mập, Mão Tam Lang cảm thấy vô cùng mất mặt trước Vinh Tuệ Khanh. Cậu giận tới tím mặt, định lao về phía trước.

Vinh Tuệ Khanh hoảng hốt, trong lúc bối rối bèn bỏ nhào lên ôm lấy Mão Tam Lang từ sau lưng rồi kêu với Tiểu Hoa: “Tiểu Hoa mau chạy đi!”

Tiểu Hoa kinh ngạc quay đầu lại, thấy Mão Tam Lang đứng cứng đờ ra bên giường, tựa hồ đã bị Vinh Tuệ Khanh giữ chặt. Nó không khỏi mừng rỡ, bật một cái, thân hình nho nhỏ bay lên. Đạp một cước trúng mặt Mão Tam Lang.

Mão Tam Lang không nhúc nhích, nhận ngay cú đạp ấy, bên má trái hiện ra một vết chân hình hoa mai...

“Vinh cô nương lẽ nào có thần lực trời sinh? Mão Tam Lang mà lại không nhúc nhích được sao?” Lúc này Tiểu Hoa mới lớn tiếng nói.

Gương mặt tuần tú như ngọc của Mão Tam Lang như thể được phủ thêm một tầng vải đỏ.

Vinh Tuệ Khanh thấy Mão Tam Lang không có ý tiếp tục ra tay với Tiểu Hoa nữa, liền cười cười buông cậu ta ra. Cô nâng áo thi lễ: “Mão đại ca, là do ta không phải, mong huynh chớ trách.” Nói xong cô xoay người bế Tiểu Hoa lên, ôm vào ngực, hòa nhã bảo: “Tiểu Hoa, mau xin lỗi Mão đại ca đi.”

Tiểu Hoa cười hì hì, chắp hai chân trước be bé, cúi đầu vái Mão Tam Lang một cái.

Cả người Mão Tam Lang chấn động. Cậu phục hồi tinh thần, trừng mắt nhìn Tiểu Hoa rồi quay sang gật đầu lia lịa với Vinh Tuệ Khanh. Đoạn vội vã rời khỏi phòng cô. Lúc đến cửa phòng cũng không quên bỏ lại một câu: “Lúc giữa trưa nhớ đến hậu viện.”

Vinh Tuệ Khanh thoải mái đáp lại một tiếng, xem như đã đồng ý.

Bước ra khỏi phòng Vinh Tuệ Khanh, Mão Tam Lang hốt ha hốt hoảng đâm thẳng vào một người.

Ngẩng đầu lên nhìn. Thì ra là cha cậu, Mão Quang, đã trở lại.

“Cha...” Mão Tam Lang gọi một câu, đoạn xoay người đi về phòng mình. Mão Quang sầm mặt đi theo. Vừa vào trong, ông bèn đóng cửa phòng lại, chỉ xuống sàn đất trống bảo: “Nghịch tử! Mau quỳ xuống cho ta!”

Cái uy từ tu vi cường đại tỏa ra, Mão Tam Lang không phản kháng lại được chút nào. Hai đầu gối cậu mềm nhũn, quỳ rạp xuống trước mặt Mão Quang.

“Sao con có thể không thương lượng tiếng nào với ta đã đem Húc Nhật Quyết truyền cho Vinh cô nương?!”

Mão Quang trầm giọng giận dữ mắng.

Mão Tam Lang không dám ngẩng đầu, hai tay đặt trên đùi, nhỏ giọng đáp: “Cha, cha hãy nghe con nói, con đã suy tính kỹ càng rồi.” Cậu nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Mão Quang. “Cha, Vinh cô nương có Lôi linh căn vô cùng hiếm thấy, hơn nữa lại có Kim linh căn ẩn, tư chất quá mức kỳ lạ. Con chỉ e thế gian sẽ có người nổi lòng bất chính với cô bé. Cô bé không có tu vi, đúng là một đứa trẻ lên ba ôm theo báu vật. Tuyệt đối không thể sống đến lúc trưởng thành được.”

Mão Quang lẳng lặng nhìn Mão Tam Lang, hai tròng mắt lộ ra kim quang.

Mão Tam Lang lấy hết dũng khí nói tiếp: “Nếu Vinh cô nương có thể tu luyện Húc Nhật Quyết, đợi cô bé luyện đến tầng thứ hai, Lôi linh căn có thể được che giấu thành Hỏa linh căn. Tới lúc đó, trong mắt tu sĩ loài người, cô bé cũng chỉ là một người có song linh căn Kim và Hỏa. Tuy rằng tư chất không tồi, nhưng cũng không phải là quá đặc biệt. Điều này có thể giúp cô bé đi lại trên giang hồ dễ dàng hơn một chút.”

Húc Nhật Quyết là loại công pháp kỳ lạ, có thể tạm thời đem Lôi linh căn chuyển hóa thành Hỏa linh căn. Đợi cô bé luyện thành cả chín tầng của Húc Nhật Quyết, thì Lôi linh căn có thể hiển lộ trở lại. Tới khi đó, tu vi của cô bé đã là hạng nhất hạng nhì tại Đông Đại Lục, không ai có thể vì tư chất của cô bé mà làm khó cô bé được nữa.

Đến cả Mão Quang hiện giờ cũng chỉ mới luyện thành tầng thứ năm của Húc Nhật Quyết, vừa mới tới Kim Đan hậu kỳ, đang chờ cơ hội Kết Anh.

Vinh Tuệ Khanh muốn luyện tới tầng thứ chín, không hiểu phải đợi tới khi nào.

Mão Quang thở dài một tiếng, nhìn về phía Mão Tam Lang: “Chỉ vậy thôi? Con chỉ vì những lý do này?”

Mão Tam Lang cắn răng, quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Mão Quang: “Vinh cô nương giúp phố Hồ Lô chúng ta chữa lại trận pháp, có thể bảo vệ phố Hồ Lô vạn năm không xảy ra chuyện. Cứ cho là chúng ta dạy cô bé Húc Nhật Quyết, cũng không đủ để báo đáp đại ân đại đức này.”

Mão Quang cười cười: “Húc Nhật Quyết của Mão gia chúng ta không truyền cho người ngoài. Vinh cô nương không phải người Mão gia, nếu học trộm Húc Nhật Quyết, sẽ phải phế bỏ kỳ kinh bát mạch của cô bé. Sau này không thể tu hành được nữa. Con hiểu được vấn đề chứ?”

Mão Tam Lang kinh hãi, quỳ gối tiến lên vài bước, ôm lấy chân Mão Quang, không ngớt nói: “Cha! Không phải lỗi của cô bé! Cô bé không học trộm! Là con chủ động dạy. Trăm sai ngàn sai đều là của mình con! Nếu cần phế...” Mão Tam Lang cắn răng: “... thì cứ phế của con đi...”

Mão Quang đá cậu nhóc một cái: “Đồ vô dụng! Vinh cô nương chỉ mới có chín tuổi. Suy nghĩ kia của con, ta thấy chỉ uống phí thôi!”

Mão Tam Lang mím chặt môi, quật cường đáp: “Con giúp cô bé là vì cô bé tốt. Cô bé cần Húc Nhật Quyết, cần trở thành một kẻ mạnh, đi làm chuyện mình nên làm. Con không hề nghĩ tới mình sẽ được lợi gì. Cô bé chín tuổi cũng thế, chín mươi tuổi cũng vậy, con đều sẽ giúp!”

“Con không mong nhận được lợi ích gì từ cô bé? Đến cả trái tim cô bé con cũng không cần sao?” Mão Quang cười mà như không nhìn đứa con trai của mình. Có ai hiểu con bằng cha chứ. Mão Tam Lang nghĩ gì, Mão Quang hiểu hơn bất kỳ ai.

Mão Tam Lang mấp máy môi vài cái. Một hồi lâu sau thì lắc đầu đáp: “Không. Con giúp cô bé là vì cô bé cần được giúp, không phải vì mong được báo đáp nên mới giúp.”

“Nếu không phải là Vinh cô nương, mà là người khác, con có thể làm điều tương tự không?” Mão Quang nhìn Mão Tam Lang tới nửa ngày, đột

nhiên hỏi: “Trả lời cha, không được nói dối!”

Uy áp từ Húc Nhật Quyết tầng thứ năm được phóng ra, vây chặt lấy Mảo Tam Lang.

Mảo Tam Lang thở hỗn hển, nhưng cũng không muốn nói dối. Cậu nói một cách dứt quãng: “Không... Con không biết...”

Mảo Quang thở dài, thu uy áp của Húc Nhật Quyết lại, ngồi xuống trong phòng Mảo Tam Lang: “Đại lăm! Mảo gia chúng ta, toàn sinh ra trẻ đại cả! Đứng lên đi. Ta thấy là do đời trước của con thiếu nợ Vinh cô nương nên đến đời này con phải trả đây mà.”

Mảo Tam Lang khó tin mà ngẩng đầu, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc nhìn Mảo Quang: “Cha! Cha không trách con, cũng không trách Vinh cô nương sao?”

Mảo Quang nâng chén trà lên nhấp một ngụm, không thèm nhìn Mảo Tam Lang: “Con có thể nghĩ cho tình cảnh của Vinh cô nương, đem toàn lực ra mà giúp cô bé, sao ta lại ngăn cản con được? Có điều con phải nhớ cho kỹ những lời con nói hôm nay: Con giúp cô bé không phải vì mong được báo đáp. Con giúp, là chuyện của riêng con. Sau này không được ép người ta báo ơn, rõ chưa?”

Mảo Tam Lang gật đầu lia lịa, cười cười đứng dậy. Cậu bước nhanh đến bên người Mảo Quang, nắm tay lại dấm bóp cho cha: “Cha, con biết cha là người thấu tình đạt lý mà!”

Đại nương mập vẫn một mực canh chừng ngoài cửa. Bà sợ Mảo Quang nhất thời nóng tính mà đánh Mảo Tam Lang. Hiện giờ thấy hai cha con vui vẻ thân mật, bà bèn cười cười bước tới, sáng giọng với Mảo Quang: “Ông thật đúng là, đang yên đang lành dọa con làm gì?” Nói rồi bà kéo tay Mảo Tam Lang, yêu thương vuốt ve gương mặt cậu: “... Vinh cô nương không tệ, đặc biệt là nhân phẩm. Là một cô nương tốt. Tiếc rằng, cô

bé là người, chúng ta là yêu. Người và yêu khác đường, cho dù hai đứa có ở bên nhau cũng sẽ không có kết quả tốt. Con à, nghe ta nói một câu. Con có thể tốt với Vinh cô nương, dốc hết sức mà giúp đỡ con bé. Nhưng con phải bảo vệ được lòng mình, đừng dễ dàng trao cho người khác, hiểu chưa?”

Trong lòng Mão Tam Lang mờ mịt, chính cậu cũng không rõ bản thân mình nghĩ thế nào. Mão Tam Lang trông bộ dạng vẫn còn là thiếu niên, nhưng cách tính tuổi của yêu tu không giống với con người. Cậu lớn hơn Vinh Tuệ Khanh nhiều.

“Cha, mẹ. Hai người đừng lo lắng quá. Con không có ý gì khác cả.” Mão Tam Lang ngượng ngùng bảo.

“Vậy thì tốt rồi. Cho dù có ý khác thật, thì cũng sớm từ bỏ đi. Phải rồi. Ta có một phong thư, con giúp ta đưa thư tới chỗ Long Chưởng môn của Thái Hoa Sơn. Nhớ là mang thư trả lời về đây.” Mão Quang rút một phong thư ra, đặt vào tay Mão Tam Lang.

Mão Tam Lang nhận thư, vẫn không cam lòng, cầu khẩn nói: “Cha, nếu cha đã đồng ý, vậy thì giúp con việc này đi. Cha dạy Vinh cô nương Húc Nhật Quyết được không? Tu vi của cha cao hơn con nhiều. Để cha dạy bảo, hiệu quả sẽ tốt hơn so với con dạy nhiều.”

Nói xong, cậu lại quay sang cầu khẩn đại nương mập: “Mẹ, mẹ khuyên cha đi...”

Đại nương mập cười gật đầu: “Con yên tâm, cha con nếu đã đồng ý để con dạy Vinh cô nương Húc Nhật Quyết, thì sẽ không buông tay mặc kệ đâu. Con cứ yên tâm đi đưa thư, nhớ về sớm một chút!”

Mão Tam Lang mừng rỡ, bèn vái chào Mão Quang và đại nương mập: “Vậy con xin nhờ hai người.”

Cậu vui vẻ ra khỏi nhà, vui vẻ tới Thái Hoa Sơn đưa thư.

Đại nương mậ chờ Mão Tam Lang ra khỏi phố Hồ Lô mới thu lại nụ người, hỏi Mão Quang: “Vinh cô nương có thể luyện tập Húc Nhật Quyết à?”

Mão Quang khẽ hừ một tiếng: “Con trai bảo bối của bà, đến cả Đế Lưu Tương cũng chuẩn bị xong giúp Vinh cô nương rồi. Bà nói xem, còn không luyện được hay sao?”

Đại nương mậ tươi cười, mà khóe mắt lại có phần ướn. Bà xoay người làm bộ như nhìn bên ngoài, bình thản mà lau lệ, thấp giọng hỏi: “Năm đó ông tính ra Tam Lang có một kiếp, liệu có phải ứng vào chuyện này không?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 57: Nhập Đạo

Mão Quang kéo đại nương mập ngồi xuống bên người, nhẹ giọng bảo: “Điều này ta cũng không nói chính xác được.”

“Đạo lý của dịch thuật, là thuật bất truyền của Nhân giới, yếu tu không kẻ nào hiểu được. Năm đó ta trực ở sau Thái Hoa Sơn, cũng chỉ là may mắn trùng hợp nghe qua vài lần, không học3được tinh thông.” Mão Quang thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ: “Có điều, tuy chỉ học được chút ít bên ngoài, nhưng ta vẫn tính được ra, Tam Lang quả thực có một kiếp. Hơn nữa còn là ngay sắp tới.”

Đại nương mập chau mày, lo lắng nhìn về hướng xa xa nơi Tam Lang tới: “Nếu quả thực có kiếp1số, ông không nên để nó ra ngoài. Để nó ngoan ngoãn ở bên cạnh chúng ta. Hai ta cùng trông nom nó, chẳng phải hơn sao?”

“Kiếp số của nó ở đây, làm sao ta để nó ở lại được? Bảo nó đi Thái Hoa Sơn, chính là để nó né qua kiếp nạn.” Mão Quang mang tấm lòng khẩn thiết của3người cha. Ông cũng không đành lòng thấy đại nương mập đau buồn, bèn nghiêng đầu sang, hôn nhẹ lên hai má vợ mình, thấp giọng khuyên nhủ.

Đại nương mập do dự nửa ngày, cuối cùng vẫn nói với Mão Quang: “Vinh cô nương từng nói mình biết xem bói. Hơn nữa, cô bé có ba tấm mai rùa, đều là vật3phi phạm. Người dùng loại mai rùa này, nhất định là biết dịch thuật.”

Mão Quang hít sâu một hơi. Ông biết, dùng mai rùa xem bói, là một trong những phương pháp đơn giản của dịch thuật. Công cụ có thể phát huy tác dụng lớn nhất khi xem bói, là cỏ thi.

“Long Chương môn của Thái Hoa Sơn, là một cao nhân về dịch thuật. Đáng tiếc lại quá nghiêm trọng về vấn đề phân biệt người và yêu. Mặc dù cũng có qua lại với ta. Nhưng sâu trong nội tâm, hẳn không coi ta là một bằng hữu bình đẳng, cũng không bao giờ chịu truyền dịch thuật cho ta cả. Ở chỗ Long Chương môn, ta đã từng thấy ba tấm mai rùa. Nghe nói, năm đó sông Lạc Thủy rút, thần rùa đã nhờ Lạc Thư hiến tặng cho Nguyên Thủy chân nhân, người đầu tiên sáng lập Thái Hoa Sơn. Nguyên Thủy chân nhân ngộ đạo bên sông Lạc Thủy, khai sáng ra phái Thái Hoa, truyền đến tận ngày nay đã được năm ngàn năm. Tấm mai rùa đó chính là do thần rùa đưa cho Nguyên Thủy chân nhân trước khi đi. Mai rùa ở chỗ Vinh cô nương không thể nào trân quý hơn mai rùa ở Thái Hoa Sơn được.” Mão Quang nhú mày, nghĩ đến một chuyện, lại thấy ghen ghen.

Đại nương mập bữu môi: “Ông đừng có không tin. Cái nhìn của tôi chưa bao giờ sai. Tấm mai rùa trong tay Vinh cô nương, ít nhất cũng có lịch sử trên vạn năm. Ba cái miếng mai rùa ở Thái Hoa Sơn, nhiều nhất cũng chỉ hơn năm ngàn năm, sao có thể so với người ta được.”

Mão Quang lấy tay chống cằm, trầm tư suy nghĩ. Ông biết đại nương mập có tầm nhìn độc đáo, từ trước tới nay chưa từng nhìn lầm. Nếu bà đã chắc chắn đến vậy, nói không chừng mai rùa của Vinh Tuệ Khanh thực sự có điểm đặc biệt.

“Nếu tôi có thể nhìn tận mắt thì tốt quá.” Mão Quang đứng lên, chấp tay sau lưng, đi tới đi lui trong phòng. “Bà làm sao biết Vinh cô nương biết xem bói thế?”

Đại nương mập kể lại tình hình lúc trước cho Mão Quang, sau cùng lại nói: “Khi đó, ta chỉ nghĩ bên ngoài có người đuổi giết con bé, con bé không

thể đi xem bói tiếp được, nên mới giữ lại. Ai mà biết...” Ai mà biết được, con mình lại động lòng với người ta.

Rốt cục là oan nghiệt kiếp trước, hay là kiếp số đời này đây?

Mão Quang nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục thì vẫn muốn làm cho rõ chuyện này, bèn nói: “Vào giữa trưa, ta đến hậu viện dạy Húc Nhật Quyết cho Vinh cô nương. Buổi tối, cơm nước xong, ta sẽ nói chuyện với cô bé. Xem cô bé có thể dùng mai rùa giúp Tam Lang tính một quẻ không.”

Đại nương mập gật gật đầu: “Vậy thì tốt quá. Ta cũng lo cho an nguy của Tam Lang.”

Hai người bàn bạc xong bèn cùng nhau trở về phòng.

Tới giữa trưa, Vinh Tuệ Khanh tiến vào hậu viện. Nhưng cô không gặp được Mão Tam Lang, người đến là Mão Quang, cha của Mão Tam Lang.

“Mão đại thúc.” Vinh Tuệ Khanh hành lễ. “Mão đại ca đâu rồi ạ?” Nói rồi ngó thử phía sau Mão Quang.

Mão Quang cười đáp: “Vinh cô nương, Tam Lang có việc phải ra ngoài. Hôm nay ta tới dạy cháu luyện tập Húc Nhật Quyết.”

Vinh Tuệ Khanh ngẩn ra, sau đó ngượng ngùng nở nụ cười: “Làm phiền đến thúc rồi.”

Mão Quang tươi tỉnh đáp: “Vinh cô nương khách khí quá.” Nói xong, liền giải thích với Vinh Tuệ Khanh. “Không biết Tam Lang đã nói với cháu chưa? Húc Nhật Quyết có thể giúp cháu che giấu Lôi linh căn. Đợi khi Húc Nhật Quyết lên đến tầng thứ hai, tu sĩ bên ngoài sẽ nhìn và kiểm tra không ra được Lôi linh căn của cháu, mà chỉ có thể dò ra được Hỏa linh căn và Kim linh căn.

Vinh Tuệ Khanh cẩn thận ngẫm nghĩ: “Ý của thúc là, Lôi linh căn được nguy trang thành Hỏa linh căn sao ạ?”

“Đúng là như thế.”

“Không có thứ gì có thể kiểm tra ra được linh căn thực sự chứ ạ?” Vinh Tuệ Khanh nhớ tới tất cả những gì xảy ra tại sơn trang Đóa Linh, vẫn cảm thấy có chút không yên tâm. “Liệu có món kỳ trân dị bảo nào, kiểm tra ra linh căn thực sự không?”

“Còn nữa.” Vinh Tuệ Khanh có phần khó hiểu. “Cứ cho là người ta kiểm tra ra cháu có Lôi linh căn, thì có gì không ổn ạ? Chẳng lẽ có kẻ dám đổi trắng thay đen, cướp lấy Lôi linh căn của cháu ư?” La Thần từng nói, Bích Ngọc Liên Hoa đã không còn trên đời. Sẽ không còn ai dám mạo hiểm đối đầu với Thiên Kiếp, đi cướp linh căn của người khác nữa.

Mão Quang vẫn chỉ cười, đáp: “Điều này rất khó nói. Linh căn thông thường, cho dù có là Thiên linh căn duy nhất, những nhân sĩ có tu vi cao chưa chắc đã để vào mắt. Nhưng Lôi linh căn thì khác. Người có Lôi linh căn, vào lúc độ kiếp sẽ không cần sợ thiên lôi đe dọa. Loại tư chất này đối với rất nhiều tu sĩ chuẩn bị độ kiếp mà nói, là thứ tốt nhất trên đời, chỉ có thể gặp mà không thể cầu?”

“Hiếm có như vậy sao?” Vinh Tuệ Khanh có phần không tin, hơi hơi nhăn mũi.

Mão Quang nghiêm mặt: “Cháu đừng nghi ngờ. Ở Đông Đại Lục, cả vạn năm nay, cháu là người duy nhất có Lôi linh căn.” Mão Quang ngưng một chút rồi nói tiếp: “Vì sao những kẻ ngoài kia tìm cháu. Ta nghĩ, ít nhiều gì cũng có liên quan đến linh căn của cháu rồi.”

Vinh Tuệ Khanh vào phố Hồ Lô cũng đã hơn hai tháng, sự tín nhiệm của cô dành cho các yêu tu nơi này ngày càng tăng lên. Sự tín nhiệm ấy dành cho người đã tu luyện Húc Nhật Quyết là Mão Quang lại càng nhiều

hơn một phần. Còn chuyện những người ngoài kia vì nguyên nhân gì mà đuổi giết mình, có lẽ cũng có thể cho vài người biết.

Nếu có một ngày mình ra ngoài rồi bị hại, cũng sẽ không đến nỗi chết không minh bạch. Ít nhất còn có người biết lý do thực sự.

“Mão đại thúc, chuyện kể ra rất dài.” Bộ dạng của Vinh Tuệ Khanh trông có vẻ như chuẩn bị nói chuyện hồi lâu.

Mão Quang phất tay cản cô lại: “Hôm nay giờ giấc vừa đúng. Cháu cứ luyện tập Húc Nhật Quyết đã. Có chuyện gì, chúng ta ăn cơm tối xong thì nói, được chứ?”

Vinh Tuệ Khanh gật gật đầu, việc tu hành vẫn quan trọng hơn.

Kể từ khi biết mình có linh căn, cũng có thể tu hành, Vinh Tuệ Khanh phần chần hẩn lên.

Lúc trước, cô cho rằng mình không thể tu hành, cả đời này đều không thể đánh lại tên đại ác nhân đó. Vốn định đi đường vòng, mượn tay người khác, trừng trị ông ta.

Hiện giờ biết bản thân có thể tu hành, liền không nói nhiều nữa, làm cho mình mạnh lên rồi tính.

“Xin Mão đại thúc chỉ giáo!” Vinh Tuệ Khanh chắp tay trước Mão Quang.

Mão Quang quay lưng về phía mặt trời, đứng vững vàng như một ngọn núi, một luồng uy áp từ linh lực nặng tựa Thái Sơn ập thẳng xuống đầu.

Vinh Tuệ Khanh cố gắng nhịn xuống cảm giác muốn ôm đầu bỏ chạy. Cô đứng trước mặt Mão Quang, chết cũng không khuất phục.

Mão Quang thu lại uy áp, vừa lòng gật gật đầu. “Ánh mắt của Tam Lang không tồi. Cháu rất cứng cỏi, là một trong số rất ít nhân loại có được điều kiện tu luyện Húc Nhật Quyết.”

Trái tim Vinh Tuệ Khanh nhảy lên vô cùng mãnh liệt, máu toàn thân cũng dường như bị uy áp của Mão Quang rút ra từ đỉnh đầu.

Uy áp từ Mão Quang vừa thu lại, toàn bộ máu trong người lại như từ đỉnh đầu chảy xuống, mạch máu nhanh chóng co lại.

Căng ra, rồi lại co rút đến cực điểm, trực tiếp tác động đến kỳ kinh bát mạch Vinh Tuệ Khanh. Như thể cơn nước lũ tràn bờ đê, hết lần này đến lần khác dội vào kinh mạch yếu ớt của cô.

Loại đau đớn này, chẳng khác nào khoét vào cương cốt, không phải thứ người thường có thể chịu được.

Vinh Tuệ Khanh cắn răng thật chặt, không để bản thân đau mà kêu ra tiếng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng bệch, ánh nắng chói chang giữa trưa cũng không khiến nó hồng lên được chút nào.

Cô bé là một đứa trẻ kiên cường, có thể chịu được khổ, hơn nữa phẩm hạnh lại đoan chính. Luyện tập Húc Nhật Quyết thực ra lại rất hợp với tính tình của cô bé.

Tiếp theo, thì phải xem nhận thức và tư chất.

Tu hành là khảo nghiệm đối với cả thể lực và trí tuệ, bên nào kém cũng đều không được.

“Tầng thứ nhất của Húc Nhật Quyết, ôm lấy dương gánh lấy âm, hướng dựa vào trùng khí mà hòa hợp. Thấy được cái nhỏ là rõ ràng, biết giữ nhu hòa là mạnh mẽ. Dùng ánh sáng này, khôi phục lại cái sáng tỏ ấy, không để lại tai ương, đó là tìm về vĩnh cửu. Đạo là hư không nhưng lại vô

cùng vô tận, uyên thâm tựa như khởi nguồn vạn vật. Giấu đi mũi nhọn, tháo bỏ tranh chấp, không đấu với đời. Húc Nhật lên cao.” Khẩu quyết mà Mỗ Quang đọc, có phần không giống Mỗ Tam Lang.

Có điều Vinh Tuệ Khanh lập tức phản ứng được ngay. Mỗ Tam Lang đọc cho cô nghe là nguyên văn. Còn những gì Mỗ Quang vừa đọc, là đã có thêm lí giải của chính mình.

Tu vi của Mỗ Quang khẳng định là cao hơn so với Mỗ Tam Lang. Lời chú giải của ông, quả đúng là lời vàng ý ngọc.

Vinh Tuệ Khanh lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay chắp trước ngực thành hình ngọn lửa. Cô yên lặng nhìn vào trong, tìm kiếm “Thức hải” của bản thân.

Cô nhớ rõ lần đầu nhìn vào, thức hải của mình nhỏ cỡ hạt đậu, u tối, không nhìn ra hình dáng và tính chất cụ thể. Nó trôi nổi trong một không gian vô biên vô hạn.

Sau khi Húc Nhật Quyết lưu chuyển được một Đại Chu Thiên, thức hải của cô bỗng chốc lóe lên một tia chớp. “Tách” một tiếng, giống như khi Bàn Cổ lập ra trời đất, bên trong thức hải mây gió quay cuồng, không ngừng phân tách, lôi kéo, xé rách. Thế tích cũng lớn lên bằng cỡ quả trứng chim.

Vinh Tuệ Khanh có chút không vừa lòng. Cô rất muốn tiến vào thức hải của mình nhìn thử xem, bên trong rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Nguyện vọng của cô mãnh liệt là thế, đến nỗi thần thức yếu ớt vừa chớm xuất hiện kia đã nghe theo lời cô, chui vào thức hải.

Sau khi đi vào trong đám mây mù ấy, Vinh Tuệ Khanh mới hiểu được vì sao nơi này lại gọi là “Thức hải”.

Quả đúng là một vùng biển. Chẳng qua, nước biển là mây mù màu trắng, giữa trời còn lơ lửng những đám mây vàng.

Tuy nhìn từ bên ngoài, chỉ nhỏ như quả trứng chim. Nhưng đi vào bên trong lại là một không gian vô biên vô hạn.

Hắn đây chính là “Trong Tu Di có hạt cải, trong hạt cải có Tu Di”!

Ánh nắng ban trưa trở nên chói chang hơn, đổ xuống nóng rát. Xuyên nhập vào từ huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh, dưới sự chỉ dẫn của Húc Nhật Quyết, nó nhanh chóng bị luyện hóa, vận hành xong một Tiểu Chu Thiên.

Khi Lôi linh căn và Húc Nhật Quyết gặp nhau, cũng như đám cháy khi môi lửa cô độc gặp phải rừng rậm, lập tức bùng lên đầy khí thế.

Lôi linh căn không ngừng được mài giũa bởi tinh hoa của ánh nắng, dần dần xảy ra biến hóa. Từ một cột sáng màu xanh tím, chuyển thành màu đỏ như lửa.

Mão Quang vẫn luôn theo dõi sát sao tình hình của Vinh Tuệ Khanh.

Nhận ra Lôi linh căn của Vinh Tuệ Khanh đã bắt đầu chuyển thành màu của Hỏa linh căn, Mão Quang không khỏi giật mình: Thế này là trực tiếp từ tầng thứ nhất tiến vào tầng thứ hai của Húc Nhật Quyết? Sao con bé làm được?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 58: Phá Vỡ Thế Cục

Đúng giữa trưa, tại hậu viện Mão gia, ánh mặt trời càng lúc càng tỏa sáng tới gay gắt, vô số ánh sáng đua nhau lao về phía đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh.

Sau khi chịu một trận đau nhức, Vinh Tuệ Khanh dần dần thích ứng được với sự vận hành của Húc Nhật Quyết.

Ánh mặt trời ấm áp rót vào từ huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu, nhanh chóng bị Húc Nhật Quyết hấp thu, chuyển hóa.

Có lẽ là Lôi linh căn thực sự rất phù hợp với loại công pháp này.

Vinh Tuệ Khanh bỏ công có một lần, đã từ cảm thụ khí cơ, tiến vào tầng thứ nhất của Húc Nhật Quyết, chẳng bao lâu sau đã chạm tới hàng rào mỏng manh tầng thứ nhất, tiến dần về phía tầng thứ hai.

Mão gia đời đời tu luyện Húc Nhật Quyết, cũng có rất nhiều thiên tài từng xuất hiện. Nhưng người có thể phá vỡ tầng thứ nhất tiến vào tầng thứ hai nhanh như Vinh Tuệ Khanh, thì quả thực chưa từng có.

Ngay cả lão tổ tông đã phi thăng của Mão gia năm xưa cũng không nhanh đến thế.

Húc Nhật Quyết tầng thứ hai, tức là đã tương đương với tu sĩ Nhân giới ở Luyện Khí kỳ đại viên mãn.

Nói cách khác, trong lúc vô tình, Vinh Tuệ Khanh đã sắp vượt qua Luyện Khí, xông thẳng tới tầm tu sĩ Trúc Cơ của Nhân giới.

Như vậy cũng không khỏi quá nhanh.

Cái gốc căn bản không vững vàng thì việc tu luyện sau này sẽ gặp trở ngại, tốn nhiều công sức mà lại chẳng được bao nhiêu.

Mão Quang ngẫm nghĩ, thu hồi lại cánh tay phải đang đặt tại huyệt Bách Hội, hỗ trợ cô bé hấp thu tinh hoa ánh mặt trời. Sau đó lại dùng hai tay vung lên trước ngực, vẽ ra một hình tròn, giống như một chiếc lồng, che chắn toàn bộ hậu viện Mão Gia, ngăn lại ánh mặt trời rục rờ. Đồng thời gián đoạn việc hấp thu, tu luyện của Vinh Tuệ Khanh.

“Cháu đừng gấp gáp, trước hết phải củng cố vững chắc tu vi cảnh giới của mình hôm nay đã. Mặc dù cháu tiến vào tầng thứ hai rất nhanh, nhưng nếu trụ cột tầng thứ nhất không ổn định, cháu sẽ phải dừng lại ở tầng thứ hai rất lâu. Mão gia chúng ta cũng có rất nhiều người mãi mãi dừng lại ở tầng thứ hai của Húc Nhật Quyết, cả đời không tiến thêm được nửa bước.” Mão Quang đứng sau Vinh Tuệ Khanh, dùng môn thần công Sư Tử Hống của Phật môn đưa những lời của mình vào tâm trí cô bé.

Vinh Tuệ Khanh thì lại vô cùng sốt ruột.

Từ lúc nhập định, tới sau khi cảm thụ khí cơ, cô liền phát hiện toàn thân đã không còn chịu sự khống chế của mình nữa. Nhập đạo, thăng cấp, sau đó còn suýt trực tiếp xông tới Trúc Cơ. Trong cơ thể cô tựa hồ có một linh hồn đang bị áp chế, muốn phá tan gông cùm xiềng xích mà ra!

Tầng thứ nhất của cô còn chưa vững vàng, đã bị luồng sức mạnh mà cô không khống chế nổi kia kéo lên một cách không khoan nhượng, lao thẳng tới tầng thứ hai.

Sau khi tiến vào tầng thứ hai của Húc Nhật Quyết, luồng sức mạnh kia vẫn không chịu bỏ qua, thậm chí còn muốn tiếp tục vượt lên tu sĩ Trúc Cơ của Nhân giới!

Đó đâu phải cái hàng rào nhỏ thông thường của Luyện Khí kỳ!

Nếu không phải Mỗ Quang đột ngột ra tay, chặn lại ánh mặt trời, Vinh Tuệ Khanh cảm thấy mình sẽ chết giữa dự vọng thăng cấp không thể ngăn lại này.

Thứ dự vọng ấy thật quá kinh khủng.

Cho dù tới lúc này, cô vẫn không nhúc nhích nổi.

Luồng sức mạnh kia nương vào sự lưu chuyển của Húc Nhật Quyết khi tu luyện, vừa rồi vốn định đột phá tầng thứ hai, tiến vào cảnh giới Trúc Cơ.

Hiện giờ bị cắt ngang giữa chừng, bên trong thân thể Vinh Tuệ Khanh giống như một trái bóng lớn tích tụ vô số không khí. Tuy bề ngoài không thấy căng phình, nhưng kinh mạch và đan điền bên trong đã căng tới sắp vỡ ra. Đến cả thức hải lúc trước chỉ bằng quả trứng chim, giờ cũng đã lớn lên bằng cỡ một trái đào.

Mỗi một tắc lớn lên ấy, đều là một lần khổ hình với Vinh Tuệ Khanh.

Nhưng cô chỉ có thể cắn răng nhịn xuống.

Tới sau cùng, cô thực sự không chịu nổi nữa, ngửa đầu kêu lên một tiếng. Tiếng kêu tựa như hạc chấn cữu thiên, phá tan tấm chắn do Mỗ Quang bày ra ở hậu viện, lần nữa tiếp xúc với ánh sáng rực rỡ bên ngoài.

Vô số luồng sáng ánh kim lại rót vào đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh lần nữa. Nhưng lúc này, nó không còn giúp cô mở rộng kinh mạch, rèn luyện

đan điền, mà là không do dự rút đi toàn bộ linh lực vừa rồi cô tích lũy được. Sau đó lập tức thoát khỏi thân thể Vinh Tuệ Khanh nhanh như chớp, vội vã lao về phía xa. Tựa như đứa trẻ lạc đường rốt cục cũng tìm được đường về nhà, đang dốc toàn bộ sức lực ra mà chạy về mục tiêu phía trước.

Trong sơn động tại núi Lục Hợp cách đó hàng trăm dặm, La Thần lúc này đang ngồi khoanh chân suy nghĩ, cả người gầy guộc, suy yếu tới sắp ngất. Y đột nhiên mở to hai mắt, nhìn đăm đăm về phía thành Vĩnh Chương.

Trận mưa sao màu vàng mà mắt thường không thể thấy được vượt qua không trung, bay về phía sơn động trong núi Lục Hợp.

Tròng mắt La Thần dần dần xuất hiện ánh sáng màu đỏ, sâu trong đôi mắt ấy, sắc máu mờ mịt không ngừng quay cuồng. Màu đỏ đó càng lúc càng đậm, dần dần nhuộm cả cặp mắt y thành một màu đỏ đầy yêu dị, ma mị đầy tai họa.

Tiếng kêu của Vinh Tuệ Khanh vượt qua cả kết giới phố Hồ Lô, truyền tới núi Lục Hợp cách đó cả trăm dặm.

La Thần nhắm mắt lại, ngửa đầu há miệng, từng tiếng cười vang lên phá vỡ tầng mây. Trận mưa sao màu vàng mang theo linh lực của Vinh Tuệ Khanh dần dần bị La Thần chặn lại giữa chừng, hấp thu toàn bộ vào cơ thể.

Những linh lực này đối với La Thần mà nói chỉ là nhỏ bé không đáng kể. Tuy nhiên nó lại tới vừa khéo, giúp mở ra cái nút phong ấn sức mạnh của y.

Đối với một kẻ mạnh mà nói, không có điều gì đáng mừng hơn sức mạnh lại quay về lần nữa.

La Thần lập tức đem toàn bộ bùa trên người dán ra ngoài, kết thành một lớp rào bảo vệ, vây bản thân vào giữa. Sau đó đợi tu vi của mình chậm

chậm phục hồi.

Tuy rằng khôi phục vô cùng chậm, nhưng dù thế nào cũng là một bắt đầu tốt, không phải sao?

Trong vòng bảo hộ, La Thần chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía thành Vĩnh Chương. Hai tròng mắt đỏ rực ban nãy đã khôi phục lại thành đen trắng rõ ràng, không chút hỗn tạp.

“Cô bé... rốt cục đã bước lên con đường tu hành rồi.” Tâm tình La Thần vô cùng phức tạp.

La Thần nhắm mắt lại, chìm vào suy nghĩ.

...

Bên trong thành Vĩnh Chương, tiếng kêu thảm kia của Vinh Tuệ Khanh đã kinh động đến rất nhiều người.

Âm thanh này không phải là tiếng động bình thường, người thường sẽ không cảm nhận được.

Nhưng trong thành Vĩnh Chương lại có một số tu sĩ, còn có vài tên yêu ma có lai lịch, đều bị tiếng kêu ấy giày vò tới đầu đau như búa bổ, không ngừng quay cuồng tại nơi ẩn thân của mình.

Vất vả lắm mới chờ âm thanh đó biến mất, bọn họ mới có thể thở không ra hơi mà chạy tới quán trọ Vinh Thăng. Tìm Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngụy Nam Tâm, người đứng đầu ở đó, để tìm hiểu tin tức.

Ngụy Nam Tâm là tu sĩ Kim Đan duy nhất trong thành Vĩnh Chương, cũng là tu sĩ duy nhất không bị tiếng kêu của Vinh Tuệ Khanh làm chấn động.

Thấy bộ dạng thấp thỏm lo âu từ đám thuộc hạ của mình, Ngụy Nam Tâm mắng với giọng bức tức: “Chẳng qua chỉ là yêu nữ xông lên Trúc Cơ thất bại mà thôi, có gì mà các người phải ngạc nhiên?!”

Người khác có thể không biết, chứ Ngụy Nam Tâm thì biết quá rõ ràng.

Tiếng kêu kia là từ trong phố Hồ Lô của thành Vĩnh Chương truyền tới.

Phố Hồ Lô là một trong những nơi Yêu tu tập trung sinh sống tại Nhân giới. Ngụy Nam Tâm thân là tu sĩ có đẳng cấp cao tại Đại Sở, những tin tức này vẫn là có hiểu biết phần nào.

“Thất bại? Vậy là tốt rồi. Bằng không thì thật không biết phải làm sao?”

“Nữ yêu tu? Thành Vĩnh Chương có yêu tu sao?”

Quần chúng không biết rõ chân tướng đua nhau bàn tán.

Đại Ngưu và Bách Hủy đi lẫn giữa đám người, nghe thấy những lời này thì lấy làm khó hiểu.

Mấy ngày nay cả hai đều ở tại quán trọ Vĩnh Thăng. Tuy rằng Ngụy Nam Tâm đã đồng ý để bọn họ báỉ sư, thế nhưng lại chẳng nói sẽ cho bọn họ báỉ sư ở phái nào.

Cả hai sống ở đây, chẳng khác với bị giam lỏng là bao.

Bách Hủy sớm đã nghĩ tới điểm này. Tuy có thâm hối hận, nhưng trong lòng cô ta cũng không dám vội vàng. Chỉ có thể ngồi mong Vinh Tuệ Khanh sớm bị bắt lại, bọn họ có thể nhanh chóng trở thành đệ tử nội môn của ba đại môn phái.

“Ta đi hỏi thăm một chút, xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì.”

Bách Hủy nhẹ giọng dặn Đại Ngưu một tiếng, sau đó đi đến chỗ đám tu sĩ tu tập gần đó nghe ngóng.

Nghe được những bình luận kia, sắc mặt Bách Hủy hết sức khó coi.

Tuổi tác của cô ta và Đại Ngưu cũng không lớn, đã là Luyện Khí tầng thứ hai. Ở quán trọ Vinh Thăng này, cũng xem như là hàng đầu. Đến cả tu sĩ Trúc Cơ cũng có phần khách khí với bọn họ.

Có điều nghe tới chuyện nữ yêu tu vừa rồi đột phá Trúc Cơ thất bại tuổi tác không lớn, hình như mới chỉ có tám, chín tuổi. Tư chất đến bậc ấy, quả thực là khiến cho không biết bao nhiêu tiểu bối của các đại phái Nhân giới mất mặt tới không còn đất sống.

“Có thể đột phá Trúc Cơ, tức là Luyện Khí đã phải đại viên mãn rồi. Tám, chín tuổi mà có thể đột phá tầng thứ chín của Luyện Khí, thật sự là hậu sinh khả úy.” Một tu sĩ Trúc Cơ hơn trăm tuổi vô cùng cảm khái.

Bách Hủy lại càng căm tức hơn. Để nói về tư chất và cơ duyên, ai có thể bì được với cô ta cơ chứ!

Dựa vào cái gì mà nữ yêu kia mới tám chín tuổi đầu đã đột phá Trúc Cơ!

Khoan... Người vừa nói gì? Làm sao người biết nữ yêu tu kia chỉ có tám, chín tuổi?

Tiếng chuông cảnh tỉnh vang lên trong đầu Bách Hủy, cô ta dường như nghĩ ra được điều gì.

Yêu tu có tài năng tuyệt diệu đến thế, lại là ở nước Đại Sở. Kiếp trước cô ta đã sống tới gần trăm tuổi, nhưng chưa từng nghe nói tới.

Tài năng tuyệt thế ở đâu ra mà nhiều vậy được? Lại cứ không có ở đời trước, trọng sinh tới kiếp này rồi, lại có người tới đoạt mất hào quang của cô ta, đặc biệt là con nhóc Vinh Tuệ Khanh!

Vinh Tuệ Khanh chẳng phải vừa đúng tám, chín tuổi hay sao...

Bách Hủy giật mình, đi tới hỏi các tu sĩ Trúc Cơ: “Xin hỏi vị trưởng lão này, làm thế nào ngài biết được nữ yêu tu kia chỉ có tám, chín tuổi thế?”

Tu sĩ Trúc Cơ kia bị mị thuật của Bách Hủy gây ảnh hưởng, biết thì nhất định sẽ nói, mà nói thì sẽ nói không thôi. Người đó kéo tay cô ta, nhẹ nhàng bảo: “Ngụy đại nhân là tu sĩ Kim Đan, tu vi Phật môn của ngài ấy cao thâm, đặc biệt là Sư Tử Hồng. Đó là môn công pháp mà ngài ấy ẩn giấu. Những tu sĩ biết loại công pháp này đều hết sức cẩn cảm với âm thanh. Cho nên ngài ấy có thể dựa vào một tiếng kêu của tu sĩ lúc thăng cấp mà đoán ra tuổi cùng tu vi. Những điều này đều là ngài ấy nói cả.”

Ánh mắt Bách Hủy lóe lên, cô ta tỏ vẻ khó hiểu hỏi: “Vậy thì làm sao biết được là một yêu tu đây? Nói không chừng là một tu sĩ Nhân giới cũng nên...”

Vị tu sĩ Trúc Cơ nọ nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Bách Hủy, chỉ thấy cả lòng dạ lẫn tinh thần đều say cả. Bèn dùng tim gan mà nói lời thật với cô ta: “... Ở cái nơi đó, không phải yêu tu thì là gì?” Nói rồi lại dặn Bách Hủy: “Người đừng hỏi nhiều. Hỏi nhiều chẳng có điểm nào tốt cho người cả đâu.”

Bách Hủy lập tức hiểu ngay.

Tại kiếp trước, trong một lần vô tình, cô ta cũng từng nghe người ta nói tới. Trong thành Vĩnh Chương còn có một ngôi thành khác, đó chính là nơi yêu tu cư ngụ.

Tiếng kêu kia chính là vang lên từ nơi đó, cho nên tất cả mọi người đều cho rằng đó là yêu tu...

Bách Hủy hừ một tiếng. Đúng là một đám ngu xuẩn, ai nói nơi yêu tu sống thì chỉ có yêu tu mới ở? Kiếp trước cô ta còn nghe được chuyện tình đau khổ của một yêu tu và một nữ tử Nhân giới. Kết cục của câu chuyện đó chính là, nữ tử Nhân giới được yêu tu dẫn tới nơi yêu tu sinh sống, rồi sau đó sinh con đẻ cái, hạnh phúc bên nhau...

Bách Hủy rời khỏi chỗ đám tu sĩ kia tụ tập, tiến tới bên cạnh Ngụy Nam Tâm. Cô ta thi lễ trước, rồi sau đó hạ giọng nói: “Đại nhân, ngài tìm Vinh Tuệ Khanh kia lâu như vậy rồi, đã từng tới khu yêu tu sinh sống xem thử chưa?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 59: Bầy Mỏ

“Yêu tu? Nơi ở của yêu tu gì cơ?” Ngụy Nam Tâm cau mày.

Cái cô nàng Bách Hủy này dường như thực sự có chút lai lịch.

Đầu tiên là biết bản thân có kính Lưu Quang, sau đó lại biết đến ngôi thành trong thành Vĩnh Chương.

Rốt cuộc thì làm sao cô ta biết được?

Khi Bách Hủy nhắc đến tấm kính Lưu Quang lần đầu vào hai tháng trước, Ngụy Nam Tâm liền chú ý đến cô ta, cố ý để cô ta và Đại Ngưu ở nhà trọ Vinh Thăng dưới tầm mắt của mình. Một bên dùng chút ít ân huệ thăm dò, một bên theo dõi, đồng thời sai người đi điều tra lai lịch của cô ta.

Lai lịch của Bách Hủy bị ông ta đào lên một cách dễ dàng.

Thì ra cô ta là con gái của một gia đình nghèo gần thành Vĩnh Chương, bởi vì người nhà muốn bán cô ta nên cô ta mới bỏ trốn khỏi nhà.

Sau biến cố ở Dốc Lạc Thần, cô ta gặp Đại Ngưu, sau đó đi theo Đại Ngưu như hình với bóng.

Trong khoảng thời gian từ lúc cô ta trốn khỏi nhà rồi cùng Đại Ngưu tương ngộ, có một khoảng thời gian trống.

Trong thời gian đó rốt cuộc cô ta đã đi đâu?

Bách Hủy thấy bộ dạng thờ ơ của Ngụy Nam Tâm thì đến gần, thấp giọng nói: “Chẳng phải đại nhân nói đó là một nữ yêu tu tám, chín tuổi sao? Một nữ yêu tu có tài năng tuyệt đỉnh, cho dù tiến vào Trúc Cơ thất bại, cũng là một đại hỉ sự rất đáng hài lòng. Đại nhân có muốn đi chúc mừng một chuyến không?”

Ngụy Nam Tâm giơ tay lên sờ mũi, “ừm” một tiếng chứ không tỏ rõ ý kiến.

Bách Hủy vô cùng thất vọng, nhưng cũng sợ bản thân nói nhiều sai nhiều, đành phải dừng lại.

Người trên sảnh lớn càng lúc càng đông.

Ngụy Nam Tâm cảm thấy rất buồn phiền, đứng dậy nói: “Mọi người không phải lo lắng, chẳng qua chỉ là yêu tu mà thôi, không đáng để sợ hãi. Trước hết mọi người hãy quay về đi, chuyện ở đây cũng sắp có lời giải đáp, có thể về được rồi.”

Vì chuyện tàn dư của Ma giới, ba đại môn phái đã sai những đệ tử khôn ngoan tài cán trong môn phái đến, với ý đồ kiếm lấy một chút lợi ích.

Nhưng nhiều người như thế này đã đợi mấy tháng ở thành Vĩnh Chương rồi, đến hình bóng tàn dư Ma giới còn không tìm thấy, thật sự có chút khiến người ta ái ngại.

“Vương gia đã nói như thế, lẽ nào là có mục tiêu rồi?”

Tinh thần mọi người đều chấn động.

Ngụy Nam Tâm ngẩng đầu lên, chậm rãi quan sát gương mặt của những người có mặt tại sảnh lớn.

“Tự ta có kế hoạch. Tất cả lui ra đi.” Ngụy Nam Tâm phẩy tay, đứng dậy rời đi.

Mọi người trong sảnh lớn thấy người dẫn đầu đã đi, đành phân tán tứ phía.

Từ sảnh lớn quay trở về phòng, Ngụy Nam Tâm gọi người đưa tin đến thành yêu tu lúc đầu hỏi: “Ô Lão Tam ở phố Hồ Lô nói thế nào?”

Người đưa tin ấy suy nghĩ rồi nói: “Lão ấy đã giúp tìm rồi, còn dán cả cáo thị nữa nhưng vẫn không tìm thấy. Cả người bình thường còn không vào phố Hồ Lô được, lẽ nào đại nhân lại nghi ngờ tàn dư Ma giới ở phố Hồ Lô sao?”

Ngụy Nam Tâm do dự không nói. Những lời của Bách Hủy thật ra vô cùng có lý. Các dấu vết khác nhau cho thấy tàn dư Ma giới vẫn còn ở trong thành Vĩnh Chương, nhưng bọn họ đã lục soát lâu như vậy rồi, đâu đường xó chợ thành Vĩnh Chương đều đã đào tới ba tầng đất nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết của yêu nhân Ma giới. Lẽ nào đã đến trốn ở phố Hồ Lô rồi?

Yêu tu ở phố Hồ Lô thật sự có gan lớn như vậy, dám cấu kết với Ma giới sao?

Ngụy Nam Tâm lấy việc công làm việc tư, dùng chân dung của Vinh Tuệ Khanh làm tàn dư Ma giới, dán khắp nơi trong thành Vĩnh Chương, đồng thời cũng mang một bức đến phố Hồ Lô để tìm kiếm. Trong thâm tâm của mình, ông ta không tin Vinh Tuệ Khanh là tàn dư Ma giới mà vẫn cho rằng tàn dư Ma giới là một kẻ khác.

Chỉ khi cố ý dùng Vinh Tuệ Khanh che đậy mục tiêu phía trước mới có thể phát động người truy tìm tung tích của cô bé. Cùng lúc đó ông ta bí mật đích thân xuất mã, đi dò xét tin tức của tàn dư Ma giới thực sự, mới có thể làm ít mà công nhiều.

Ông ta lên kế hoạch rất tốt, nhưng sự tình lại không tiến triển theo kế hoạch ấy.

Cả hai đều rơi vào vô vọng.

Không tìm thấy Vinh Tuệ Khanh, tàn dư Ma giới cũng không một dấu vết.

Có lẽ điểm mấu chốt chính là ở phố Hồ Lô chăng?

“Lần trước người vào phố Hồ Lô bằng cách nào?” Ngụy Nam Tâm quay đầu hỏi người đã đưa tin ở phố Hồ Lô. Ông ta biết phố Hồ Lô có kết giới và trận pháp, chuyên môn cách li Nhân giới, tu sĩ ở Nhân giới bình thường không thể vào được.

Người kia bẩm báo: “Trước đây đám tu sĩ Nhân giới chúng ta không thể vào được phố Hồ Lô, nhưng một trăm năm gần đây trận pháp của phố Hồ Lô xuất hiện kẽ hở, kết giới cũng ngày càng mỏng đi. Chỉ cần yêu tu ở đó giúp đỡ, tu sĩ Nhân giới chúng ta có thể vào đó được rồi. Nhưng trước mắt mà nói, một lần chỉ vào được một người, nếu nhiều hơn sẽ kích động trận pháp tấn công, người khác lẫn bản thân đều sẽ bị thương.”

Cũng có nghĩa là trận pháp của phố Hồ Lô xuất hiện sơ hở, nên tu sĩ Nhân giới có thể lợi dụng thiếu sót này.

Ngụy Nam Tâm gật gật đầu: “Chuyển lời cho ta, ta muốn đến phố Hồ Lô một chuyến, gọi Ô Lão Tam đến đón ta.”

Người kia biết Ngụy Nam Tâm là tu sĩ Kim Đan, sư môn lớn mạnh không tài nào sánh được, lo ông ta gặp phải chướng ngại bèn vội hỏi: “Đại nhân có dặn dò gì thì hãy để kẻ thấp bé hơn làm, thế nào ạ?”

Ngụy Nam Tâm trừng mắt nhìn gã: “Ta làm chuyện gì lẽ nào còn phải nghe người căn dặn à?!”

Người kia không dám tranh cãi nữa, vội đi truyền tin cho Ô Lão Tam.

Ô Lão Tam nhận được tin tức bên ngoài, cười hì hì rồi lập tức hồi âm: “Không được, trận pháp và kết giới của phố Hồ Lô chúng ta hiện tại đã được phục hồi, hoàn hảo như trước. Tu sĩ Nhân giới không thể vào được nữa rồi. Người có việc gì, ta xuất hiện gặp người là được.”

Người kia nhận được hồi âm của Ô Lão Tam, hết sức bối rối. Lòng thầm mắng Ô Lão Tam mấy câu “không biết phải trái”, cho rằng lão cố ý làm giá, sau đó bèn mang lời hồi âm đến gặp Ngụy Nam Tâm.

“Đại nhân, tên điều nhân Ô Lão Tam kia giọng điệu xảo quyệt, bảo kết giới và trận pháp ở phố Hồ Lô của bọn họ đã được tu sửa rồi, hiện tại người không thể vào được nữa.” Người kia vô cùng giận dữ mang hồi âm của Ô Lão Tam đến.

Ngụy Nam Tâm nghe thấy thế liền khịt mũi nói: “Muốn nói dối cũng không tìm được một cái cớ hay nữa. Trận pháp và kết giới của phố Hồ Lô, yêu tu muốn sửa là sửa sao? Ngay cả Trận Pháp Sư lợi hại nhất nước Đại Sở của Vạn Càn Quán chúng ta cũng chỉ có thể giương mắt nhìn trận pháp của phố Hồ Lô, đến Đông Tây Nam Bắc cũng không phân định được. Trận pháp của phố Hồ Lô nếu có thể sửa chữa, ta xem bọn yêu tu kia cũng là sắp nghịch thiên rồi!”

Những người tinh thông trận pháp đều là người thường không có tu vi.

Tu sĩ ở Nhân giới cũng có người hiểu trận pháp, nhưng chỉ hiểu sơ sài mà thôi. Do trận pháp là một pháp môn vô cùng cao thâm, nếu tiến hành nghiên cứu chắc chắn sẽ khiến người ta hoàn toàn chìm đắm vào đó. Đối với tu sĩ mà nói là điều không hề tốt. Tu sĩ tu hành đều nghiên cứu và học tự nhiên, hướng về đạo trời. Chìm quá sâu vào con đường trận pháp sẽ đi càng lúc càng sâu vào con đường kì dị xảo1, cuối cùng sẽ làm tổn hại đến tấm lòng học đạo, không có lợi cho người tu hành.

1 Kì kĩ thâm xảo: quá tinh xảo, khéo léo, khiến người khác say mê, nhưng tài nghệ và sản phẩm đều không có ích.

Những người chính thức bước vào tu luyện đều phải trải qua giai đoạn này, càng đạt đến tầng cao hơn càng dễ động chạm đến “tri kiến chương”². Cho nên càng đến tầng cao bọn họ càng quay ngược về ban đầu. Hận không thể quay trở về trạng thái bẩm sinh vô tri vô giác của trẻ nhỏ, như vậy mới có thể đi thêm bước nữa trên con đường truy đuổi đại đạo.

2 Tri kiến chương: chương ngại hiểu biết.

Do đó tu sĩ ở Nhân giới đa phần không hiểu trận pháp, không phải họ không có cách để học, mà bọn họ vì không muốn ảnh hưởng đến việc tu hành ngày sau, tự động bỏ qua cơ hội học tập.

Rất nhiều Luyện Đan Sư cũng như thế. Tu sĩ cấp cao nhất trong các Luyện Đan Sư chẳng qua cũng chỉ là Trúc Cơ. Những tu sĩ còn chìm đắm cả đời trên con đường luyện đan thì cả đời cũng đừng mơ thăng cấp.

Bởi vì đan đạo và trận pháp là như nhau, rộng rãi uyên thâm. Một người dồn hết tinh lực cả đời cũng chưa chắc đã học được một phần bề nổi.

Nếu như mê đắm luyện đan, tu vi của tu sĩ này về cơ bản sẽ bị trì trệ.

Ông trời rất công bằng, sẽ không lấy hết của ai cái gì, cũng sẽ không để quá nhiều cái tốt đẹp tập trung vào một người, luôn luôn có ban cho và có lấy lại.

Tu hành và làm người cũng như vậy, từng giờ từng khắc đều phải đối mặt với lựa chọn.

Người chọn thanh tâm quả dục, tương lai đắc đạo sẽ phi thăng lên chín tầng trời. Hoặc là chọn làm điều chính mình thích, cho dù là trận pháp hay

luyện đan, dùng tinh lực cả một đời trở thành đại sư trận pháp hoặc đan đạo, từ bỏ cơ hội nâng cao tu vi.

Đối với tu sĩ ở Đông Đại Lục mà nói, luyện đan dựa vào lô đỉnh, luyện khí dựa vào tư chất, trận pháp dựa vào trí tuệ. Còn phù đạo dựa vào tu vi, là thứ mà người tu sĩ chân chính mong muốn tu luyện nhất, cũng có thể là tu luyện thần thông, hơn nữa sẽ không ảnh hưởng đến tu vi. Có điều những người tu chân mà tinh thông phù đạo thì lại rất ít. Do phù đạo ngoài việc có yêu cầu cao với tu vi ra lại còn đòi hỏi các loại kỹ năng khác. Ngoài thiên phú dị bẩm, người bình thường nếu muốn luyện thì chỉ có thể mò mẫm cơ bản. Cho nên bùa chú có thể tự phát huy công hiệu là vô giá.

Nghề luyện khí bởi vì có kiếm tu, nên cũng biến thành bản sự số một mà rất nhiều tu sĩ có thể luyện tập. Nhưng Luyện Khí Đại Sư, Luyện Đan Sư và Trận Pháp Sư chân chính đều như nhau, đều là tu vi không cao hoặc là người thường không có tu vi.

Mà yêu tu thì càng không cần phải nói nữa.

Vạn năm trước, vị tổ tiên đã phi thăng của Mỗ gia thiết lập ra trận pháp và kết giới này, nghe nói vốn là do một tu sĩ ở Nhân giới giúp ông kiến thiết chứ không phải công lao của một mình ông.

Tên Ô Lão Tam này lại có thể nói trận pháp và kết giới ở phố Hồ Lô đã được sửa, thật đúng là vô liêm sỉ, vô sỉ không thể chịu được.

Sắc mặt Ngụy Nam Tâm trầm xuống, cười nhạt: “Ta muốn diện kiến một chút xem, trận pháp của phố Hồ Lô rốt cuộc lợi hại đến mức nào!”

...

Tại sân sau của Mỗ gia ở phố Hồ Lô, Vinh Tuệ Khanh mất hết sức lực nằm ngất trên mặt đất.

Sau khi linh lực rời khỏi thân thể, tu vi của cô bé nhanh chóng hạ thấp. Từ tầng hai Húc Nhật Quyết trở lại tầng một, đồng thời từ Luyện Khí kỳ viên mãn trở lại trạng thái Luyện Khí tầng một. Điều yên tâm duy nhất là Lô linh căn của cô bé đã cải trang thành công thành Hỏa linh căn, coi như lần chịu khổ này cũng không uổng.

Mão Quang thả thần thức ra, nhanh chóng kiểm tra thử tình hình của Vinh Tuệ Khanh.

Tu vi hạ xuống, nhưng phần thức hải mở rộng vẫn được bảo toàn, kinh mạch trong thân thể cũng mở ra rất nhanh, tử khí tràn ngập đan điền. Ánh sáng màu ô liu vàng kim cũng chính là Đế Lưu Tương, đã được luyện hóa một ít.

Tự chung thì được vẫn nhiều hơn mất. Không tồi, không tồi.

Mão Quang cong cong khóe môi, tay phải vẫy nhẹ, một luồng linh lực thoát ra khỏi tay, đỡ Vinh Tuệ Khanh từ dưới đất lên rồi đưa cô bé vào trong phòng.

Đại nương mập đích thân đến chăm sóc cô.

Vinh Tuệ Khanh từ từ tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường mà không phải ở hậu viện Mão gia. Trái tim cô đập mạnh hồi lâu mới hỏi đại nương mập: “Mão đại nương, cháu bị sao thế ạ?” Thử vận hành Húc Nhật Quyết trong cơ thể thì phát hiện Húc Nhật Quyết của bản thân chỉ còn là tầng thứ nhất, Luyện Khí cũng chỉ là tầng thứ nhất, cô không tránh khỏi thất vọng.

Đại nương mập an ủi cô: “Không nên quá tham lam. Hôm nay là lần đầu cháu hấp thu ánh nắng mà đã có thể đột phá Húc Nhật Quyết tầng đầu tiên, như vậy là giỏi lắm rồi. Cho dù sau đó tu vi có hạ xuống cũng là hiện tượng bình thường. Cháu gắng củng cố cho tốt, sau này có đột phá cũng sẽ dễ dàng hơn.”

Vinh Tuệ Khanh gật gật đầu, cảm ơn đại nương mậ.

Đại nương mậ nghe tiếng Mão Quang ho khan bên ngoài phòng, cũng có chút khó xử mà nói với Vinh Tuệ Khanh: “Vinh cô nương, ta có chuyện này muốn cầu cháu.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 60: Chuẩn Bị Chiến Tranh

Vinh Tuệ Khanh là một người có lòng nhiệt thành, lại được Mỗ gia dốc hết tâm sức giúp đỡ, truyền cho cô công pháp mà nhà họ trước giờ chưa từng truyền cho người ngoài. Nên cô sớm đã dự tính phải báo đáp bọn họ.

“Mỗ đại nương, người có chuyện muốn nói thì không cần thêm từ ‘Xin’ khách sáo như vậy đâu ạ.” Vinh Tuệ Khanh cười híp mắt nói.

Gương mặt Mỗ đại nương đỏ lên.

Sự thẳng thắn, thành khẩn của Vinh Tuệ Khanh khiến Mỗ đại nương không biết phải bắt đầu nói từ đâu. Mỗ gia nhà họ trước giờ đều rất khinh thường những tên ngụy quân tử giúp đỡ người ta xong đòi báo đáp. Nhưng chuyện mà họ làm bây giờ, có gì khác biệt với việc giúp đỡ người ta xong lại đòi họ báo đáp đâu? Gương mặt bà nóng bừng, chẳng qua là nghĩ đến sự an nguy của con trai nhà mình, bà nghiêng rằng cố nhịn xấu hổ, nhẹ nhàng nói: “Vinh cô nương, chuyện là thế này. Ông nhà ta rất thích xem bói, ông ấy từng xem một quẻ cho Tam Lang nhà ta. Xem được năm nay nó sẽ gặp một kiếp...”

Mỗ đại nương không hiểu chuyện bói toán, nên nói năng hơi lộn xộn.

Mỗ Quang ở ngoài nghe vậy thì lông mày lại càng nhíu chặt hơn, nhịn không được nói: “Vinh cô nương, vẫn là để Mỗ mỗ tự nói thì hơn.”

Gương mặt tròn trắng trẻo mập mạp của Mỗ đại nương đã đỏ thành một trái táo lớn.

Vinh Tuệ Khanh ngấn người một cái, mới biết là Mỗ Quang vẫn luôn ở bên ngoài chú ý lắng nghe, liền nói: “Mỗ đại thúc, mời vào ạ.”

Mỗ Quang bước vào, ngồi bên cạnh Mỗ đại nương, nói thẳng vào vấn đề: “Vinh cô nương, ta nghe Y Y nói là cháu cũng biết xem bói.” Nói xong ông lại cười khở: “Không giấu gì Vinh cô nương, Mỗ mỗ cũng hiểu biết sơ sơ một chút, biết rằng người thông hiểu dịch không bói toán. Nhưng sự việc đã đến nước này, lại liên quan đến sự an nguy của Tam Lang. Những người thân làm cha mẹ như chúng ta cũng không thể bình tĩnh thêm được nữa.”

Vinh Tuệ Khanh vội nói: “Mỗ đại thúc nặng lời rồi. Hà tất phải để tâm người ta nói ra sao? Thật ra cái câu ‘Người thông hiểu dịch không bói toán’, từ nhỏ dù cháu không nói ra nhưng luôn thấy là sai. Thúc nói xem, nếu thật sự không để người dùng dịch thuật xem bói, thì tại sao lúc đầu lại có nhiều phương pháp dùng dịch thuật xem bói được truyền lại? Trời sinh vạn vật, chỉ cần có tác dụng thì coi như có giá trị. Bất kể là dùng để xem bói hay dùng để chỉ đường, chỉ cần có tác dụng, thì chúng ta cứ tự nhiên mà dùng.” Ngừng một lúc, gương mặt Vinh Tuệ Khanh lộ ra thần sắc kỳ quái, cười hì hì nói: “Dù là mèo đen hay mèo trắng, chỉ cần bắt được chuột thì là mèo giỏi rồi, đúng không ạ?”

Mỗ Quang và đại nương mập bị lời nói của Vinh Tuệ Khanh làm cho ho sặc sụa.

Vinh Tuệ Khanh nhớ lại thân phận yêu tu của họ, thì đột nhiên tỉnh ngộ là bản thân mình đã lỡ lời. Cô vội ho lên một tiếng rồi hỏi: “Mỗ đại thúc nói đi ạ, quẻ đó của thúc rốt cuộc là có chuyện gì?”

Mão Quang lôi ba tấm mai rùa ra, bày thành hai quẻ nói: “Lần trước, trong lòng ta có linh cảm nên gieo một quẻ cho Tam Lang, thì được hai quẻ này. Ta chỉ có chút kiến thức nông cạn về dịch thuật, chỉ biết rằng quẻ này không phải là chuyện tốt, chính là một kiếp nạn trong cuộc đời của Tam Lang. Vinh cô nương có thể giúp Mão mỗi xem xem kiếp nạn này rốt cuộc là ứng ở đâu không?”

Vinh Tuệ Khanh chăm chú nhìn qua đó.

Chỉ thấy quẻ Tượng của ba tấm mai rùa hiện ra Đoái dưới Tốn trên, chính là quẻ thứ sáu mươi một, quẻ “Trung Phu”.

Hàng lông mày của Vinh Tuệ Khanh nhíu chặt lại: “Hào vị ở đâu ạ?”

Mỗi quẻ đều có sáu hào vị. Lúc xem bói, hai người coi như là đặt được quẻ tượng giống nhau, nếu hào vị không giống thì kết quả của hai người cũng sẽ không giống nhau.

Mão Quang cũng nhíu chặt hàng lông mày lại nói: “Đáng tiếc là hào vị không tốt, là thượng cửu.”

Hào thượng cửu của quẻ Trung Phu, hào trên cùng dương, tiếng gà lên tận trời, dù có chính đáng cũng là xấu.

Vốn dĩ quẻ Trung Phu cũng có thể coi là một quẻ tốt, điều dữ duy nhất của nó chỉ có cái hào vị thượng cửu này.

Nếu là quẻ này, thì chuyến đi xa lần này của Tam Lang, thật sự lành ít dữ nhiều.

“Mão đại thúc gieo quẻ này lúc nào ạ?” Vinh Tuệ Khanh xem quẻ rồi hỏi.

Mão Quang trả lời: “... Rất lâu trước đây rồi.”

“Rất lâu trước đây rồi ạ?” Vinh Tuệ Khanh cảm thấy kỳ quái, lại thở dài nói: “Nếu như là gieo quẻ này từ rất lâu về trước, thì với tình hình của hiện tại hẳn sẽ có sự chênh lệch.”

Mão Quang có chút hổ thẹn nói: “Hy vọng là vậy. Nhưng mấy ngày nay ta càng nghĩ càng lo sợ, thường xuyên đứng ngồi không yên.”

Vinh Tuệ Khanh lần mò ba tấm mai rùa của mình từ dưới gối ra nói: “Mão đại thúc, cháu gieo cho Tam Lang một quẻ, thế nào ạ?”

“Ta cầu còn không được!” Mão Quang vui mừng, đứng dậy lạy Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh tránh sang bên cạnh, né hành lễ của Mão Quang. Cô vuốt ve tấm mai rùa một lúc lâu rồi chuyển lên tay của Mão Quang nói: “Mão đại thúc tung hai lần xem sao.”

Mão Quang vừa nhìn thấy ba tấm mai rùa đó thì trái tim bỗng nhảy lên điên cuồng.

Mão đại nương nói không sai. Ba tấm mai rùa trong tay Vinh Tuệ Khanh mới thật sự là bảo vật. Nếu phải so sánh với ba tấm mai rùa của Long Chưởng môn Thái Hoa Sơn, thì tấm mai rùa của Long Chưởng môn Thái Hoa Sơn chỉ là cái vỏ trên thân vương bát mới chào đời. Còn ba tấm mai rùa mà Vinh Tuệ Khanh đưa cho ông này mới là tinh hoa trên lưng của thần rùa vạn năm.

Đôi tay cầm tấm mai rùa của Mão Quang đều run cả lên.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười nói: “Mão đại thúc mau tung đi ạ. Chỉ là tấm mai rùa mà thôi, là công cụ để xem bói, thật ra đều như nhau cả.”

Mão Quang trấn tĩnh lại, cười cười rồi thuận tay tung hai lần.

Lần này, Khảm dưới Khôn trên, là quẻ thứ chín, quẻ Sư.

Quẻ Sư là quẻ liên quan đến binh đao trận mạc. Khảm là nước, ý chỉ sự nguy hiểm. Khôn là đất, tượng trưng cho sự thuận lợi. Chiến sự nguy hiểm đáng sợ, thánh nhân có gặp khó khăn. Nhưng có khôn vị bảo vệ, thì dù có bị đe dọa thì cũng có thể thuận lợi giải quyết mâu thuẫn mà không bị cản trở. Thuận theo tình thế, làm việc có nguyên do chính đáng sẽ chuyển dữ hóa lành.

Cũng được, không tính là quá xấu.

Vinh Tuệ Khanh nhẹ nhàng thở phào một hơi, cười nói với đại nương mậ đang tha thiết nhìn cô: “Mão đại nương không cần phải lo lắng nữa. Lần này Mão Tam ca quả thực có chút nguy hiểm nhưng không phải là chuyện lớn gì, đến lúc đó mọi người cùng nhau nghĩ cách.”

Mão Quang nghe ra ý tứ có chút tránh nặng tìm nhẹ của Vinh Tuệ Khanh.

Nhưng đại nương mậ lại vuốt ngực, mặt mày rạng rỡ nói: “Dọa chết ta rồi. Nhưng Vinh cô nương nói như vậy, thì ta cũng yên tâm. Y Y ta rất tin tưởng vào bản lĩnh của Vinh cô nương.”

Vinh Tuệ Khanh hé miệng cười rồi tiễn đại nương mậ và Mão Quang rời đi.

Vào lúc đêm khuya vắng lặng, Mão Quang lại quay lại, nhỏ giọng gọi bên ngoài cửa phòng của Vinh Tuệ Khanh: “Vinh cô nương, Mão mỗ có thể vào được chứ?”

Vinh Tuệ Khanh vẫn chưa ngủ, chính vì đang đợi Mão Quang tới.

Vừa rồi cô nói như vậy là để an ủi đại nương mậ. Có một vài chuyện, cô nói với Mão Quang là tốt nhất.

“Mão đại thúc, mời vào. Cửa không khoá ạ.” Vinh Tuệ Khanh khoác thêm áo rồi ngồi ngay ngắn bên mép giường.

Mão Quang bước vào chấp tay với Vinh Tuệ Khanh nói: “Xin Vinh cô nương nói nốt cho ta nghe những chuyện mà cháu đã biết, nhưng chưa nói lúc này.”

Ánh mắt của Vinh Tuệ Khanh tỏ ý mời Mão Quang ngồi xuống, rồi nói: “Từ quẻ tượng có thể thấy, sự phiền hà lần này của Mão Tam ca dù không thể nói sẽ ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng cũng không hề nhỏ. Mão đại thúc tốt nhất hãy sớm chuẩn bị, cố gắng điều động các trợ thủ nhiều nhất có thể. Nếu không sợ rằng sẽ không kịp mất.”

Mão Quang chau mày nói: “Thật sự phải động đến binh đao lợi hại như vậy sao?”

Vinh Tuệ Khanh không biết nên trả lời như thế nào. Dù cô tinh thông dịch thuật nhưng thực chất với chuyện xem bói này, thì kinh nghiệm của cô không nhiều.

Để tính toán không sai sót, thì cũng cần có thời gian và tích lũy kinh nghiệm. Cô vẫn không dám nói là mình đã đến bước đó.

“Tăm mai rùa đã chỉ ra phương hướng như vậy, thì chi bằng chúng ta chuẩn bị thật tốt trước để tránh tai hoạ. Dù coi như là chúng ta lo nghĩ quá nhiều, thì đến lúc chuyện ập lên đầu cũng không bị luống cuống tay chân.” Vinh Tuệ Khanh hàm súc khuyên nhủ.

Mão Quang suy nghĩ, dẫu sao cũng là con trai của mình, vẫn không thể yên tâm được. Ông liền hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Rốt cuộc là phải chuẩn bị đến mức độ nào?”

Đã là quẻ “Sư”, thì vấn đề của lần này thật sự không nhỏ. Đối phương đến với khí thế to lớn, thậm chí còn có tai hoạ binh đao.

“Đương nhiên là càng lớn càng tốt. Nếu như có thể kêu gọi những người có bản lĩnh cao cường trước thì hay quá.” Vinh Tuệ Khanh không biết yêu tu của phố Hồ Lô có qua lại với yêu tu của các nơi khác hay không. Tu sĩ Nhân giới không thiếu các nhân sĩ có đại thần thông, yêu tu chắc cũng như vậy.

Đại yêu quái đương nhiên lợi hại hơn tiểu yêu quái.

Mão Quang chau mày, bước ra khỏi phòng của Vinh Tuệ Khanh.

Ngày hôm sau, Mão Quang gửi một bức thư gấp đến nơi mà các vị đại thần thông ở, trong khu cư trú lớn nhất của yêu tu. Nói rằng phố Hồ Lô gặp khó khăn, nhờ bọn họ phái người đến chi viện.

Lúc giữa trưa, Vinh Tuệ Khanh như thường lệ ra hậu viện tu hành Húc Nhật Quyết.

Sau một canh giờ, cô đã tập luyện tầng thứ nhất Húc Nhật Quyết được vài lần, nhất định phải luyện tốt tầng cơ bản thứ nhất này.

Mão Quang đứng bên cạnh quan sát, thỉnh thoảng lại chỉ dẫn vài điều cho cô.

Lợi ích Vinh Tuệ Khanh nhận được không hề nhỏ.

Để bày tỏ lòng cảm kích của mình, Vinh Tuệ Khanh có qua có lại, quyết định truyền dịch truyện cho Mão Quang.

Mão Quang vui mừng tới mức suýt phát điên, hận không thể hành lễ bái sư với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đương nhiên không thể làm sư phụ của Mão Quang, kiên quyết từ chối nói: “Mão đại thúc như vậy là coi cháu như người ngoài

rồi. Mọi người đã có thể dốc hết sức truyền thụ Húc Nhật Quyết cho cháu, thì sao cháu có thể giữ làm của riêng được ạ.”

Gương mặt kích động của Mảo Quang đỏ bừng, một người luôn trầm ổn như ông cũng không thể trấn tĩnh lại được nói: “Vinh cô nương, cháu không biết. Đối với tu sĩ Nhân giới các cháu mà nói thì dịch thuật chính là một vật báu cần cất giấu kỹ. Đừng nói đến yêu tu, đến tu sĩ Nhân giới cũng có rất ít người hiểu được tất cả nội dung của dịch truyện.”

Cách thức dùng dịch thuật xem bói không phải là bí mật, người bình thường muốn học thì đều có thể học được.

Cái được coi là bí mật thực sự chính là dịch truyện, cũng chính là chú giải của sáu mươi tư quẻ.

Không có dịch truyện thì dù có thể xem bói, nhưng cũng không thể hiểu được hàm ý của quẻ tượng.

Một vài thứ mà Mảo Quang lén học đó, căn bản là tới cánh cửa cũng chưa sờ đến.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Chín tầng khẩu quyết Húc Nhật Quyết của nhà Mảo đại thúc đều truyền cho cháu cả rồi, nên cháu chẳng qua cũng là mượn hoa hiến Phật mà thôi. Hơn nữa, lúc ông nội cháu còn sống, chưa từng nói là không thể truyền dịch thuật cho người khác.”

Đương nhiên là ông nội Vinh cũng chưa từng nói là có thể truyền cho người khác.

Nhưng theo Vinh Tuệ Khanh thấy thì chưa nói là không cho phép, thì chính là cho phép rồi.

Những việc không thể làm, ông nội Vinh đã dặn dò cô rất nhiều lần rồi.

Những cái khác không nói tới thì là có thể làm được.

Mão Quang cảm kích sự phóng khoáng của Vinh Tuệ Khanh, nên cũng đối xử thành thật với cô. Ông giảng cho cô rất nhiều chuyện mà ông biết về Yêu giới nhân gian.

“... Sáng Thế đại thần loại bỏ Hỗn Độn, khai thiên lập địa. Lưu lại ba linh căn giữa đất trời, một cái là linh căn Bồ Đề, một cái là linh căn Nhân Sâm còn một cái nữa chính là linh căn Hồ Lô. Linh căn Hồ Lô sau này mọc thành cây hồ lô tại phía Tây núi Côn Luân, kết được bảy trái hồ lô. Bốn trái hồ lô trong số đó được thượng tiên luyện thành pháp khí, ba quả còn lại thì bị rơi xuống hạ giới rồi bị yêu tu chúng ta giành được. Ba nơi ẩn trú lớn của yêu tu tại Nhân giới, chia nhau xây dựng trên ba quả hồ lô đó. Nếu không thì linh khí trận pháp không ngừng sinh trưởng kia, không lấy ở đâu ra được...”

Mão Quang đưa Vinh Tuệ Khanh đi lại khắp nơi trong phố Hồ Lô, rồi kể cho cô nghe về căn nguyên của phố Hồ Lô: “Năm đó, tổ tiên của Mỗ gia chúng ta đã tìm thấy chỗ của ba quả hồ lô, vốn định lấy đi để luyện hóa. Sau này bị một nữ tu Nhân giới ngăn lại. Nữ tu đó phát huy đại thần thông, bày trận pháp, lập kết giới giúp yêu tu lập nên ba nơi định cư tại Nhân giới. Từ đó yêu tu chúng ta mới dần dần phát triển lớn mạnh.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 61: Lão Tổ Đóa Gia

“Thì ra trận pháp và kết giới này đều do một nữ tu Nhân giới tạo ra!”
Đôi mắt Vinh Tuệ Khanh sáng lên, vô cùng ngưỡng mộ vị tiên bối đó.

“Tu vi của vị nữ tu đó thế nào ạ?” Vinh Tuệ Khanh biết, hiện tại trên thế gian này, Trận Pháp Sư thực sự đều là những người bình thường. Vì các tu sĩ không muốn lãng phí thời gian đi nghiên cứu phương diện trận pháp này.

“Tu vi rất cao, cao tới mức ta không thể tưởng tượng được.”³Mão Quang khoan thai nói: “Lão tổ tông của Mỗ gia chúng ta hàng vạn năm trước đã phi thăng lên tiên giới, nhưng vị nữ tu đó còn phi thăng sớm hơn cả lão tổ tông nữa.”

Vinh Tuệ Khanh cũng nghĩ về điều đó, nói: “Như vậy mà nói, thì tu vi của Trận Pháp Sư cũng có thể lên cao, cuối cùng tu thành đại đạo.” Cô rất thích đạo trận pháp và cũng khá tâm đắc với luyện đan. Trước kia cô không có linh căn, không thể tu hành, cho nên cô đã dồn tất cả tinh thần vào nghiên cứu và thực hành phương diện trận pháp và dịch thuật. Bây giờ biết được bản thân mình có linh căn vô cùng tốt, có thể đi trên con đường tu hành. Cô luôn phân vân có cần phải từ bỏ hoàn toàn sở trường của mình là trận pháp, dịch thuật và luyện đan đi hay không.

Mục tiêu lớn nhất của cô đương nhiên là phải nâng cao thực lực. Không có thực lực thì cô không có cách nào bảo thù cho người thân được. Tất cả những thứ khác đều không cần bàn đến nữa.

Cô vốn đã hạ quyết tâm sẽ phải từ bỏ các sở trường về trận pháp và dịch thuật của mình, để dồn hết sức lực vào trong tu hành.

Bây giờ nhìn thấy có người đã có năng lực sở trường trận pháp, mà cũng không gây trở ngại cho người đó cuối cùng phi thăng lên tiên giới, suy nghĩ của Vinh Tuệ Khanh lại dao động.

Mão Quang nhìn ra suy nghĩ của Vinh Tuệ Khanh, liền cười hì hì nói chủ ý cho cô: “Mọi tu sĩ đều không giống nhau. Người khác không được nhưng nói không chừng cháu lại có thể. Tư chất của cháu tốt như vậy. Tuổi còn nhỏ mà đã có trình độ cao thâm về trận pháp. Nếu từ bỏ, thì thật sự là quá đáng tiếc. Sau này cháu rời khỏi phố Hồ Lô, có thể hỏi thăm những tu sĩ Nhân giới khác một chút về chuyện của vị nữ tu tiên bối đó, để hiểu qua9xem công pháp mà bà ta tu luyện là gì, nói không chừng có thể lấy đó làm gương. Cháu cũng biết đấy, Húc Nhật Quyết của Mỗ gia chúng ta không hề xung đột với công pháp khác. Đương nhiên, nếu là tà công thì khẳng định không thể luyện được. Húc Nhật Quyết là đối thủ không đội trời chung với tất cả các loại tà công mị thuật. Cháu chắc sẽ không có hứng thú với tà công mị thuật chứ?”

Vinh Tuệ Khanh thấy trong lòng vui hơn, vội cười nói: “Cháu đương nhiên không có hứng thú với tà công mị thuật ạ. Thứ duy nhất mà cháu thấy hứng thú chỉ là bốn chữ ‘Quang minh chính đại’.”

Mão Quang chấn động. Qua một lúc lâu sau, ông mới gật đầu nói: “Khó trách Húc Nhật Quyết của cháu lại luyện nhanh đến thế, như thế dựa theo cháu mà tạo ra vậy.” Nói xong ông liền trầm mặc, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, quay người nhìn về hướng chiếc cửa sổ chạm rồng có dán các tờ giấy cửa sổ màu trắng nói: “Cháu nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ đi tìm Ô Lão Tam bàn bạc. Cháu nhớ giữa trưa phải tự ra hậu viện tu hành nhé.”

Vinh Tuệ Khanh tiễn Mão Quang đi, một tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, chìm vào mộng đẹp.

...

Trong thành Vĩnh Chương, Ngụy Nam Tâm sắc mặt thâm trầm đứng trước cổng vào của phố Hồ Lô. Chính là đoạn cuối của ngõ cụt, trước mặt là một bức tường cũ kỹ.

Ông ta dùng mọi cách, thậm chí làm đến mấy lần dùng Chưởng Tâm Lôì hòng đánh đổ bức tường. Tường thì đổ rồi, nhưng mặt bên kia của bức tường không phải là phố Hồ Lô, mà lại là một con phố khác của thành Vĩnh Chương.

Sau khi tường đổ thì bụi tung mù mịt, biến Ngụy Nam Tâm thành một người đen thui. Mọi người đi lại trên con phố đối diện, trông thấy một màn này thì không ai là không kinh ngạc.

“Đại nhân, thực sự không vào được ạ.” Người đưa tin vào phố Hồ Lô lúc trước ngượng ngập nói. Xem ra Ô Lão Tam không hề bịa đặt, trận pháp và kết giới của phố Hồ Lô thật sự đã được hồi phục lại rất tốt rồi.

“Chúng ta không vào được, ta không tin bọn chúng có thể vĩnh viễn ở trong đó mà không bước ra ngoài! Ta sẽ xem xem, bọn chúng có thể trốn ở trong đó bao lâu! Người đâu!” Ngụy Nam Tâm mạnh mẽ hô lên một tiếng, gọi một vài tu sĩ Trúc Cơ đến phân phó: “Các người trông giữ ở đây cho ta, ngày đêm không nghỉ. Phàm là tên yêu tu nào muốn vào đó hay từ đó ra thì đều bắt hết lại cho ta!” Nói rồi ông ta phúi áo bỏ đi.

Ba đại môn phái chờ đến mấy tháng ở thành Vĩnh Chương rồi, mà vẫn không có một chút manh mối nào về chuyện của tàn dư Ma giới. Trong lòng từng người đều không thoải mái.

Hiện tại, đại nhân cuối cùng cũng chuyển mục tiêu rồi. Có hành động này, từng tu sĩ Trúc Cơ cùng đến đều phấn chấn chuẩn bị, đợi bắt vài tên yêu tu rồi quay về lập công.

Ngụy Nam Tâm nổi giận ùng ùng quay về quán trọ Vinh Thăng thì trông thấy phía trước quán trọ được canh phòng nghiêm ngặt, còn nghiêm túc và trang trọng hơn cả trước lúc ông ta rời đi.

Còn chưa đi đến cửa phòng chính mà ông ta ở, Ngụy Nam Tâm đã cảm thấy một cỗ uy áp như dời non lấp biển của tu sĩ Nguyên Anh từ trong phòng bổ về phía mình.

Hai chân của ông ta bỗng mềm nhũn, thiếu chút nữa là quỳ rạp xuống đất.

Rất nhiều năm rồi, ông ta không có loại cảm giác bị người ta chèn ép như thế này.

Vẫn may, Ngụy Nam Tâm thân là đệ tử tục gia của Phật tông Hoàng Vận Tự, công lực cơ bản vững chắc. Ông ta vội sử dụng pháp khí bản mệnh của mình, một chiếc mũ lá màu xanh có chóp, che chắn trước người mới có thể đứng vững trên mặt đất trước cửa phòng.

“Nam Tâm đến rồi hả?” Từ trong phòng truyền ra một tiếng cười như tiếng chuông ngân, đáng vẻ như rất quen thuộc với Ngụy Nam Tâm. Cỗ uy áp của tu sĩ Nguyên Anh đó lập tức liền biến mất hoàn toàn.

Ngụy Nam Tâm vừa nghe thấy giọng nói này, trên mặt lập tức nở nụ cười, chắp tay vào trong phòng nói: “Thì ra là lão tổ Đóa gia đại giá quang lâm hàn xá. Rõng đến nhà tằm thế này, thật chẳng còn gì vinh hạnh hơn.” Nói xong, ông ta cất bước tiến vào phòng.

Bách Hủy chậm một bước. Lúc vội vàng qua đây, thì đã trông thấy Ngụy Nam Tâm bước vào phòng mất rồi.

Cô ta nhìn ngó xung quanh.

Lúc trước xung quanh cửa phòng của Ngụy Nam Tâm đều có vài tên hộ vệ đứng canh phòng, hôm nay mấy tên hộ vệ đó hình như đều giải tán đi hết.

Người trong phòng không biết là quá sơ ý hay là quá có bản lĩnh, hoặc có thể là có nguyên nhân khác. Mọi người xung quanh đều đi sạch sẽ cả.

Bách Hủy vừa hay tranh thủ lúc trống thời gian đến đây, nhìn thấy tình cảnh này thì trong lòng chấn động mạnh.

Hôm nay quán trọ Vinh Thăng đột nhiên được canh phòng nghiêm ngặt, không cho người bình thường đi vào qua lại.

Bách Hủy phải mất nhiều công sức mới hỏi được một tu sĩ Trúc Cơ trực ở đây, thì ra đại trưởng lão của Long Hồ Môn - tu sĩ Nguyên Anh là lão tổ Đoá gia, đã đích thân đến thành Vĩnh Chương!

Tu sĩ Nguyên Anh.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này. Đối với Bách Hủy mà nói, tu sĩ Nguyên Anh luôn là một sự tồn tại chỉ có thể nhìn mà không sao với tới được.

Nhớ lại sự coi trọng mà lão tổ Đoá gia dành cho Đại Ngưu ở kiếp trước, Bách Hủy nghĩ thế nào cũng phải qua đây nghe ngóng một chút, xem xem mình có thể làm được gì không.

Lão tổ Đoá gia ban nãy đã phóng thích uy áp của tu sĩ Nguyên Anh, khiến cho tu sĩ Kim Đan như Ngụy Nam Tâm thiếu chút nữa là quỳ xuống trước cửa.

Một tán tu nhỏ nhoi mới Luyện Khí tầng hai như Bách Hủy càng không phải bàn tới. Cô ta trực tiếp bị cỗ uy áp đó ép cho nằm bò ra đất, không thể động đậy được.

Khó khăn lắm mới đợi được lão tổ Đoá gia loại bỏ uy áp, cô ta mới có thể bò dậy, chậm chạp đi đến một chỗ cách cửa cách đó không xa.

Một tên hạ nhân bưng một hộp đồ ăn đến, muốn đưa vào cho hai người bên trong.

Bách Hủy lanh lợi nhanh nhẹn, cười tiến lên phía trước, nói với tên hạ nhân đó: “Để ta mang vào trong đó, người ở dưới này đợi trước đi.”

Tên hạ nhân kia cầu còn không được. Gã căn bản không dám tự mình đi vào, liền vội vàng đặt hộp thức ăn đó vào tay của Bách Hủy nói: “Vậy làm phiền cô nương rồi.”

Bách Hủy gật đầu, bê hộp thức ăn đứng ở cửa nói một tiếng: “Quán trọ đưa đồ ăn đến, đại nhân có muốn dùng không ạ?”

Toàn bộ tinh thần của Ngụy Nam Tâm đều dùng vào việc bàn luận với lão tổ tông Đoá gia, không chú ý đến giọng nói của Bách Hủy, chỉ đáp một tiếng: “Đặt trên chiếc bàn bên ngoài rồi ra ngoài canh phòng.”

Bách Hủy chậm chậm bỏ thức ăn và rượu trong chiếc hộp ra, bày lên trên bàn.

Lão tổ Đoá gia là tu sĩ Nguyên Anh, Ngụy Nam Tâm là tu sĩ Kim Đan. Bọn họ đã có thể tịch cốc (không ăn lúa gạo), không cần ăn những thứ đồ ăn giống như người bình thường. Hộp đồ ăn bây giờ được đưa tới này, thứ để bên trong không phải là đồ ăn của người bình thường.

Bởi vì lão tổ Đoá gia là khách từ phương xa đến, Ngụy Nam Tâm thân là chủ nhà nên phải nồng nhiệt tiếp đón. Vì vậy thuộc hạ của ông ta giúp ông ta chuẩn bị một bàn đồ ăn với trái cây có công năng bồi dưỡng linh khí.

Bách Hủy ở bên ngoài làm động tác chậm chạp, hô hấp nặng nề. Hai người ở trong phòng nghe thấy, biết rằng nàng mới là tu sĩ giai đoạn Luyện

Khí cho nên họ cũng không để tâm đến.

Bày đồ ăn xong, Bách Hủy đi ra đứng cạnh cửa, đóng hai tai nghe hai người ở bên trong nói chuyện.

Lão tổ Đoá gia lặng im một lúc, hỏi Ngụy Nam Tâm: “Vinh Tuệ Khanh đó là tàn dư Ma giới? Tin tức này, là do người truyền ra ngoài ư?”

Ngụy Nam Tâm kinh ngạc, vội cung kính trả lời: “Mọi người đều nói như vậy. Vinh Tuệ Khanh là người duy nhất trốn chạy ra khỏi sơn trang Đóa Linh. Hơn nữa sơn trang Đóa Linh bị Thiên Kiếp hủy diệt, chắc chắn có liên quan với tàn dư Ma giới.”

Lão tổ Đoá gia nhẹ “hừm” một tiếng, ngâm nga nói: “Vinh Tuệ Khanh này không phải là tàn dư Ma giới. Người đừng quan tâm nữa, ta sẽ phải người đi bắt con bé. Người nên tập trung tinh thần tìm kiếm tàn dư Ma giới đi.”

Ngụy Nam Tâm sao có thể từ bỏ được? Ông ta đã chiếm lấy Quán Phượng Nữ, nên nhất định phải nhanh chóng trừ khử Vinh Tuệ Khanh để phòng hậu họa.

Không diệt cỏ tận gốc thì người gặp chuyện không hay sau này sẽ chính là ông ta.

“Sao đại trưởng lão lại nói như vậy? Mọi người đều nói Vinh Tuệ Khanh là tàn dư Ma giới, tại sao chỉ có một mình trưởng lão nói là không phải?” Ngụy Nam Tâm cười rồi bác bỏ câu nói của lão tổ Đoá gia.

Lão tổ Đoá gia thân là một trong hai tu sĩ có tu vi cao nhất nước Đại Sở, nhiều năm nay đã quen được người khác nịnh nọt kính sợ rồi. Trước nay chưa từng gặp kẻ nào miệng nam mô bụng một bồ dao găm như Ngụy Nam Tâm này.

Lời nói của Ngự Nam Tâm không có chút sai sót nào, nhưng lão tổ Đoá gia nghe xong, thì thấy rất không dễ chịu.

Sắc mặt của lão tổ Đoá vẫn như bình thường, lãnh đạm nói: “Ta tất nhiên có cái lý của mình.”

“Soạt.” Ngự Nam Tâm mở chiếc quạt Sái Kim trong tay ra, che trước ngực cười không nói gì cả.

Lão tổ Đoá gia vốn không muốn để ý, nhưng lại nhớ đến Hoàng Vận Tự, còn có hoàng tộc phía trên Hoàng Vận Tự và Phật tông cao hơn cả Hoàng Vận Tự đứng sau lưng Ngự Nam Tâm. Bà ta cũng không thể quá ngạo mạn được.

“Đóa Linh phu nhân là hậu duệ trực hệ của ta. Vinh Tuệ Khanh là một nhân tài có tố chất tốt mà chính nó đã tìm thấy ở Dốc Lạc Thần. Vốn dĩ định để cô bé gia nhập vào môn hạ của ta.” Lão tổ tông Đoá gia suy tính nói. Bà ta đương nhiên không thể nói thật với Ngự Nam Tâm.

“Vậy sao?” Ngự Nam Tâm lại càng cười khó hiểu hơn: “Con bé đó thì có tài năng tố chất gì đáng nói? Ta nghe người ta nói, đến linh căn con bé đó cũng không có, làm sao có thể gia nhập vào môn hạ của lão tổ được? Trưởng lão đang coi thường Hoàng Vận Tự ta không có ai sao?”

Lão tổ Đoá giá nhíu chặt lông mày nói: “Người nói hồ đồ cái gì vậy? Vinh Tuệ Khanh sao lại không có linh căn? Nếu không có linh căn thì sao Đóa Linh nhu nhân lại đón con bé đến sơn trang Đóa Linh?! Vinh Tuệ Khanh không những có linh căn, mà còn là Lôi linh căn ngàn năm mới gặp một lần!”

Chiếc quạt trong tay của Ngự Nam Tâm rơi “bộp” một tiếng xuống đất, đến nan quạt bằng ngọc cũng đều vỡ nát.

Bách Hủy đứng ở bên ngoài cũng nghe đến mức chấn động tinh thần:
Sao Vinh Tuệ Khanh có thể có Lô linh căn được?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 62: Người Thừa

“Người không biết con bé có Lôi linh căn?!” Suy nghĩ của lão tổ Đóa gia xoay chuyển rất nhanh, chớp mắt đã thông suốt.

“Vậy tại sao người lại nói con bé là tàn dư Ma giới? Rốt cuộc người có mục đích gì?!” Lão tổ Đóa gia có dáng người không cao, nhưng dung nhan mỹ miều, làn da trắng ngần, đường nét cơ thể uốn lượn. Nhìn không hề có vẻ gì là đã năm sáu trăm tuổi.

Phản ứng của Ngụy Nam Tâm vượt ra ngoài dự liệu của lão tổ Đóa gia. Bà ta vốn nghĩ chuyện Vinh Tuệ Khanh có Lôi linh căn, mọi người đều biết hết rồi cho nên ba đại môn phái mới chụp tội danh tàn dư Ma giới lên đầu cô bé.

Ngụy Nam Tâm trấn tĩnh lại, ung dung thả nhặt chiếc quạt bị rơi gãy nan từ dưới đất lên, cười chấp tay nói: “Xin lão tổ lượng thứ. Ta hiểu biết kém, chưa nghe đến việc này. Lôi linh căn một vạn năm rồi chưa từng xuất hiện tại Đông Đại Lục. Hôm nay đột nhiên nghe nói đến, thật sự là kinh ngạc không thôi.”

Lão tổ Đóa gia phân ra một tia thần thức, dò xét lên cơ thể và đầu Ngụy Nam Tâm.

Bà ta là tu sĩ Nguyên Anh, còn Ngụy Nam Tâm chỉ là Kim Đan. Bà ta muốn kiểm tra sự khác thường của ông ta, Ngụy Nam Tâm căn bản không có một chút năng lực phản kháng nào cả.

Giới tu chân đều dựa vào thực lực để nói chuyện, tu vi của ai lợi hại hơn thì người đó làm lão đại.

Ngụy Nam Tâm thả lỏng tinh thần, vận thần chú Phật môn thanh tâm, không để tâm đến mọi chuyện.

Lão tổ Đóa gia kiểm tra hồi lâu, cuối cùng cũng yên tâm, mỉm cười nói: “Người mới chưa đến năm mươi, chưa thấy mấy chuyện này cũng phải.” Ngưng một lúc bà ta lại phân phó cho Ngụy Nam Tâm: “Vinh Tuệ Khanh thì phải bắt, nhưng chuyện tàn dư Ma giới cũng không thể bỏ qua. Người truyền lệnh xuống dưới, đặt chuyện của Vinh Tuệ Khanh sang một bên trước, chuyên tâm truy bắt tàn dư Ma giới đi. Các người ở lại thành Vĩnh Chương cũng đã mấy tháng rồi, sao vẫn chưa có kết quả gì?”

Ngụy Nam Tâm nhú mày nói: “Chuyện này nói ra thì rất dài. Nguyên nhân chính vẫn là thành Vĩnh Chương quá đặc biệt, có một tòa thành nằm trong thành nhưng chúng ta đến nay vẫn không thể vào được.”

Phố Hồ Lô là nơi các yêu tu cư trú trong thành Vĩnh Chương không phải là bí mật với bên nhân sĩ tu chân thượng tầng của nước Đại Sở.

Lão tổ Đóa gia nhẹ cau mày, trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Thật sự ở phố Hồ Lô sao?”

“Chỉ có khả năng này.” Nói rồi, bàn tay phải của Ngụy Nam Tâm rung lên, một chiếc chày Kim Cang dài một thước xuất hiện trong lòng bàn tay ông ta: “Lão tổ, mời xem. Đây là bảo vật trấn tự của Hoàng Vận Tự ta. Một khi có người Ma giới hiện thân trong Nhân giới, thì chiếc chày Kim Cang này sẽ báo động. Ngài xem, khí đen trên mặt này ngày càng đậm, biểu thị rằng, tình trạng vết thương của tàn dư Ma giới kia đang trong quá trình hồi phục. Nhưng chiếc chày Kim Cang này chỉ có thể hiển thị trong phạm vi mười dặm. Nếu người Ma giới nằm ngoài phạm vi mười dặm thì chiếc chày Kim Cang này sẽ không cảm nhận được.”

Thành Vĩnh Chương là một thành trì vuông vắn, phạm vi khoảng hai mươi dặm.

Chày Kim Cang hiện lên khí đen ở đây, thì tàn dư Ma giới chỉ có thể ở bên trong thành.

Lão tổ Đóa gia nhìn khí đen quanh quần trên mặt chiếc chày Kim Cang, thần sắc cũng trầm xuống theo.

Ngụy Nam Tâm thoáng cái thu chiếc chày Kim Cang ở trong tay vào lại trong chiếc túi càn khôn của mình, giả bộ như không có chuyện gì nói: “Nếu lão tổ đã nói tàn dư Ma giới không có liên quan đến Vinh Tuệ Khanh, thì ta sẽ bỏ cáo thị đó xuống, rồi đổi một cáo thị khác. Nhưng như vậy thì sẽ càng khó tìm thấy con bé hơn. Biển người mênh mông, tìm một cô nhóc tầm bảy tám tuổi thì như mò kim đáy bể, quả không dễ dàng.”

Lão tổ Đóa gia hơi ghen lại, lắc đầu nói: “Nếu vậy thì tạm thời đừng gỡ bỏ. Dù sao thì tìm một người cũng là tìm, mà tìm hai người cũng là tìm. Cũng đừng để phí công.”

Ngụy Nam Tâm mỉm cười, chấp tay nói: “Lão tổ phân phó, nào dám không tuân theo?” Ông ta luôn có chút không an tâm với động cơ của lão tổ Đóa gia, Ngụy Nam Tâm lại hỏi thêm một câu: “Lão tổ, sau khi ngài tìm thấy Vinh Tuệ Khanh, lẽ nào ngài thật sự vẫn muốn thu nhận con bé làm đệ tử sao? Ngài phải biết rằng, sơn trang Đóa Linh bị hủy diệt, chắc chắn có liên quan đến nó.”

Lão tổ Đóa gia uy nghiêm nói: “Đóa gia ta có thù nhà ắt báo. Đương nhiên không thể thu nhận con bé ra nhập môn hạ được! Ta tìm nó, chẳng qua là muốn cho thiên hạ biết rằng. Ai dám đắc tội với người Đóa gia chúng ta, thì sẽ đi theo vết xe đổ của nó! Ta sẽ cho nó hối hận vì đã đầu thai làm người!”

Ngữ khí u ám lạnh lẽo, đến Ngụy Nam Tâm cũng không chịu nổi mà lạnh toát cả người. Thầm nghĩ Vinh Tuệ Khanh rơi vào tay mình có khi còn tốt hơn nhiều so với rơi vào tay lão tổ Đóa gia. Ông ta chẳng qua chỉ muốn con bé chết còn đối phương lại muốn khiến con bé sống không bằng chết!

“Vậy chuyện phố Hồ Lô, lão tổ cũng nên giúp đỡ châm chước cho tại hạ một lần. Không giấu lão tổ, hôm nay ta mới từ cổng vào của phố Hồ Lô về. Ở đó phòng thủ kiên cố, căn bản không thể vào được. Nếu chúng ta muốn vào đó tìm người, không gây áp lực cho họ một chút thì không được. Lão tổ xem xem, chúng ta có cần tìm thêm vài trợ thủ đến không?” Ngụy Nam Tâm cùng lão tổ Đóa gia đi ra phòng bên ngoài, rồi vừa dùng cơm uống rượu vừa bàn bạc.

...

Bách Hủy ở bên ngoài nghe thấy Vinh Tuệ Khanh mới là người có Lôi linh căn, thì như sét đánh giữa trời quang, mất hồn mất vía, ngất ngốc tại chỗ.

Qua một lúc lâu sau, Ngụy Nam Tâm ở bên trong gọi người vào dọn dẹp, cô ta mới cúi thấp đầu đi vào, tay chân nhanh nhẹn thu dọn sạch sẽ rồi bê hộp thức ăn giao xuống nhà bếp.

Ngụy Nam Tâm đang bận rộn thương lượng chuyện mời trợ thủ với lão tổ Đóa gia, nên vừa ăn xong là lại cùng lão tổ Đóa gia đi vào phòng trong bàn bạc, căn bản là không chú ý đến là ai từ bên ngoài vào thu dọn.

Bách Hủy từ nhà bếp quay về, lòng đầy lo lắng ngồi trên ghế trong phòng của Đại Ngưu. Cô ta căn môi dưới nhìn Đại Ngưu rồi lại nghĩ đến mình, trong lòng đầy do dự, không biết có nên nói hết nguyên căn toàn bộ sự việc một cách rõ ràng cho Đại Ngưu hay không. Trừ việc nói bản thân được trọng sinh ra, thì những chuyện khác có vẻ như đều có thể nói.

“Đại Ngưu, có chuyện này muội đã nghĩ rất lâu rồi, cảm thấy nên nói với huynh.” Bách Hủy nhớ tới chiếc kính Lưu Quang trong tay Ngụy Nam Tâm, thì liền nhanh trí nghĩ ra một cái cớ.

Đại Ngưu ngồi xếp bằng trên giường tĩnh tọa thổ nạp, hần sớm đã chú ý đến sự khác lạ của Bách Hủy, chỉ là không muốn chú ý đến cô ta.

Bây giờ Bách Hủy cuối cùng cũng chịu nói rồi, Đại Ngưu mỉm cười mở hai mắt nhìn Bách Hủy nói: “Nói đi.”

Bách Hủy nhẹ nhàng dựa đầu lên vai của Đại Ngưu vận chuyển mị thuật, trong giọng nói trầm thấp mang theo vài phần mị hoặc. Đại Ngưu nghe đến mức nhất thời tinh thần hốt hoảng, trong chốc lát lo lắng cho Bách Hủy.

“Đại Ngưu, lúc huynh nhìn thấy muội lần đầu tiên, không phải thấy rất kỳ lạ vì sao muội lại biết huynh hay sao? Muội nói thật với huynh, một cơ hội tình cờ, muội nghe nói có một cái mật địa có khó báu, cho nên muội chỉ đi một mình tới nơi đó.” Bách Hủy vừa nói vừa chú ý đến thần sắc biến đổi của Đại Ngưu.

Trong lòng Đại Ngưu quả nhiên lay động, hé mắt nhìn Bách Hủy đang dựa trên vai mình. Hần nhẹ nhàng giơ tay ra ôm lấy bả vai của Bách Hủy, nhỏ giọng nhẹ hỏi bên tai cô ta: “Mật địa? Ở đâu vậy?”

Bách Hủy ngây người, một lúc sau mới chầm chậm nói: “Cái này huynh đừng hỏi nữa. Mấu chốt là muội đã nhìn thấy một tấm gương ở trong mật địa đó, chiếc gương đó có công hiệu thông thiên triệt địa. Nó có thể nhìn thấy kiếp trước và kiếp này của một người. Không biết vì sao khi muội nhìn vào chiếc gương đó, lại thấy cuộc đời của huynh...”

Cánh tay của Đại Ngưu siết chặt lại, toàn thân cứng đờ nói: “... Muội nhìn thấy những gì?”

Nụ cười trên gương mặt Bách Hủy lại càng mê hoặc hơn, thanh âm càng thêm quyến rũ nói: “Muội nhìn thấy, huynh có Lôi linh căn mà Đông Đại Lục của chúng ta vạn năm mới gặp một lần. Huynh trở thành đối tượng mà các phái lớn tranh giành lẫn nhau. Huynh gia nhập Long Hồ Môn, rồi trở thành đệ tử quan môn của lão tổ Đóa gia. Sau đó huynh xông vào mật địa, chiến đấu với yêu tu, áp chế Ma giới, tu vi cứ thế tăng cao. Tuổi còn trẻ nhưng đã trở thành tu sĩ Kim Đan nhỏ tuổi nhất Đông Đại Lục!”

Đại Ngưu bị lời nói của Bách Hủy làm cho nhiệt huyết sôi trào, nhin không được kêu lớn lên một tiếng, hai tay cùng túm lấy vai của Bách Hủy, vội vàng hỏi: “Cái mật địa đó ở đâu? Chiếc gương nữa? Chiếc gương ở đâu? Sau này thì sao? Ta có... có...”

Bách Hủy hơi cau mày lại, nhìn cánh tay của Đại Ngưu nói: “Đại Ngưu ca, huynh làm đau muội rồi.”

Đại Ngưu hoàn hồn lại, rồi buông vai của Bách Hủy ra, trầm mặc hồi lâu rồi hỏi: “Sao muội biết người trong chiếc gương đó là ta?”

Bách Hủy xoa xoa bả vai mình cười nói: “Lúc đó muội không biết huynh là ai. Muội chỉ biết trong chiếc gương đó hiện ra quê của huynh, là Dốc Lạc Thần. Cho nên muội ra khỏi mật địa liền đi đến Dốc Lạc Thần tìm huynh. Quả nhiên trời xanh không phụ người có lòng, người đầu tiên mà muội gặp ở Dốc Lạc Thần lại chính là huynh, Tăng Đại Ngưu! Muội vừa gặp huynh, đã biết thứ mà chiếc gương đó hiện ra chính là con đường mà huynh sẽ đi sau này! Huynh sẽ trở thành một đại tu sĩ!”

Toàn gương mặt của Đại Ngưu đỏ bừng, nhìn Bách Hủy kích động nói: “... Hủy... Hủy...” Tâm tình kích động, một tay hắt kéo áo ngoài của Bách Hủy ra, hai bàn tay hướng về phía bộ ngực nhô lên của Bách Hủy.

Lúc nam nhân kích động nhất, thì việc muốn làm nhất là bế nhào về phía người phụ nữ của hắn, toan dùng phụ nữ để chứng minh bản thân là

một người thực sự đang tồn tại.

Bách Hủy vốn là người tu hành mị thuật, đương nhiên sẽ không từ chối chuyện tốt này. Toàn thân cô ta lập tức thả lỏng, nằm dưới thân Đại Ngưu rên rỉ đón nhận một lần mưa rền gió dữ của hắc.

Sau màn mây mưa, Bách Hủy ngồi xếp bằng dậy, vận chuyển mị thuật, hấp thu lấy linh lực và nam tinh của Đại Ngưu.

Đại Ngưu mềm nhũn người, nằm bên cạnh, giờ tay vuốt ve cơ thể trần trụi của Bách Hủy, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Việc vận chuyển mị công của Bách Hủy kết thúc, cô ta mặc y phục cẩn thận lại rồi mới nói nốt vế sau với hắc: “Từ lúc muội tìm thấy huynh, tất cả mọi chuyện đều phát triển theo đúng như trong chiếc gương đó hiện ra. Nhưng khi muội trông thấy Vinh Tuệ Khanh thì muội mới biết, thì ra sự việc trong chiếc gương đó còn có chút sai lệch.” Ngưng một chút, cô ta quay đầu nhìn Đại Ngưu nói: “Sự sai lệch này mới là thứ chí mạng thật sự.”

Đại Ngưu mù mờ hỏi: “Muội có ý gì?” Nghĩ rồi hắc lại nhíu mày hỏi: “Rốt cuộc là ta có Lôi linh căn hay không? Hay là Đóa linh phu Nhân đã nhầm lẫn? Ta thật sự là người có Lôi linh căn sao?” Nói rồi hắc liền hưng phấn lên nói: “Chắc chắn là Đóa Linh Phu Nhân nhầm lẫn rồi!”

Bách Hủy lắc đầu, lời nói mang chút cảm thông: “Không, Đóa Linh phu nhân không có nhầm. Huynh không có Lôi linh căn.”

Đại Ngưu ngơ ngẩn: “Vậy thì chiếc gương đó sai rồi sao?” Hắc vô cùng thất vọng, như thể vừa bị rơi từ thiên đường xuống địa ngục vậy.

Bách Hủy vẫn lắc đầu nói: “Không, chiếc gương cũng không sai.”

“Muội rốt cuộc có ý gì vậy?!” Đại Ngưu phẫn nộ, dùng năm tay đập mạnh xuống giường hỏi.

Bách Hủy hít sâu một hơi nói: “Trong gương, căn bản không có cái người tên là Vinh Tuệ Khanh đó! Huynh biết không, nàng ta là một người thừa! Trong gương, Vinh gia của Dốc Lạc Thần căn bản không có người nào là Vinh Tuệ Khanh! Vinh gia chỉ có ba người! Quấn Phượng Nữ, cũng chính là mẹ của Vinh Tuệ Khanh. Ở trong gương, người đó căn bản chưa từng sinh con!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 63: Bắc Tư An, Nam Phác Cung

Đại Ngưu nghe không hiểu lời của Bách Hủy, hai mắt tròn lớn như cái chuông đồng: “Rốt cuộc là muội có ý gì?!”

Trong lòng hắn vô cùng xoắn xuýt. Nếu như trong gương không có Vinh Tuệ Khanh, có phải nghĩa là sự việc trong gương không nhất định là thật hay không?

Nhưng nếu như chuyện đó không phải là thật, thì tiền đồ của mình, khả năng sau này trở thành đại tu sĩ của mình, không phải là đều bị nhỡ hết hay sao?

Bách Hủy nhìn ra sự xoắn xuýt của Đại Ngưu, cô ta tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa nói: “Huynh biết không? Dù Vinh Tuệ Khanh không ở trong gương, thế nhưng nàng ta lại có Lôi linh căn!”

Toàn thân Đại Ngưu chấn động, hắn ngồi thẳng người dậy nói: “Cái gì? Tuệ Khanh đã có Lôi linh căn?”

“Đúng,1nàng ta không những có Lôi linh căn, hơn nữa còn là Lôi linh căn vạn năm mới gặp một lần!” Bách Hủy nói từng câu từng chữ: “Chuyện quan trọng hơn nữa là, nàng ta đã cướp lấy Lôi linh căn vốn thuộc về huynh!”

Đối với người tu chân mà nói, đây chính là cướp mất cơ duyên của hắn, còn là loại cơ duyên lớn nhất nữa. Mức độ không khác gì thù giết cha không đội trời chung là mấy.

Thần sắc của Đại Ngưu có một tia trống trải, dường như không biết đang nghĩ gì, cũng không biết nên nói gì.

Một lúc lâu sau, Đại Ngưu tỉnh táo lại, trong đôi mắt sâu thẳm có một tia thù hận vụt qua.

Bách Hủy vẫn luôn nhìn Đại Ngưu. Dù biết rằng tia thù hận trong mắt Đại Ngưu kia là nhắm vào Vinh Tuệ Khanh, người đã cướp mất Lôi linh căn của hắn, chứ không phải nhắm vào mình, nhưng Bách Hủy vẫn giật mình, lạnh toát cả người.

Bởi vì tia thù hận đó quá mức u ám, độc ác và dày đặc. Bách Hủy kìm lòng khôngặng mà co rúm người lại, rồi tỉ mỉ quan sát Đại Ngưu tiếp. Nhưng cô ta phát hiện tia thù hận đó đã biết mất hoàn toàn rồi, như thể chút cảm giác vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác của cô ta mà thôi.

Một Đại Ngưu từng cười thật thà chất phác và ấm áp đến vậy, sao có thể lộ ra thần sắc như thế chứ?

Bách Hủy dùng đầu ngón tay xoắn lấy một lọn tóc dài rủ xuống của mình, ngơ ngẩn suy nghĩ. Nhất định là cô ta nhìn lầm rồi.

Đại Ngưu cầm bộ y phục ở bên cạnh lên rồi khoác lên người Bách Hủy, nhẹ giọng nói: “Mặc vào đi.”

Bách Hủy tự mặc lại y phục cẩn thận, xuống giường an ủi Đại Ngưu nói: “Huynh xem, cũng may mà chúng ta có tính toán trước, đã sớm thông báo hành tung của Vinh Tuệ Khanh cho đại nhân. Nếu không thì, huynh thật sự là bị nàng ta cướp trắng mất Lôi linh căn rồi.”

Vì lời nhắc nhở và cảnh báo của Đại Ngưu và Bách Hủy, nên Vinh Tuệ Khanh không thoát nổi số phận sẽ bị tu sĩ ba đại môn phái luyện đan.

Trong lòng Đại Ngưu lại dễ chịu hơn đôi chút, cười khen ngợi Bách Hủy, nói: “May mà có muội.” Nói xong hắt lại cau mày, lắc đầu nói: “Thật không ngờ tới muội ấy lại là loại tiểu nhân nham hiểm như vậy, uống phí ta ngày trước vẫn luôn dành tình cảm cho một mình muội ấy, ai biết được muội ấy lại có thể quỷ quệt đi cướp đồ của người khác như thế. Loại nữ nhân như này, có kết cục như thế cũng là báo ứng cho nàng ta...”

Bách Hủy kéo tay của Đại Ngưu lắc lắc, hờn dỗi nói: “Huynh biết thì tốt rồi! Tất cả việc mà muội làm đều là vì huynh, huynh nhất định phải nghe lời muội, đi Long Hồ Môn bái sư, huynh biết chưa?”

Bây giờ Bách Hủy nói gì Đại Ngưu cũng đều nghe hết, hắt không còn bất kỳ hoài nghi gì với cô ta nữa, chỉ là không lưu ý hỏi: “Cái mật địa đó ở đâu, muội còn nhớ không?”

Bách Hủy tươi cười nói: “Thứ ở trong mật địa đó, bị đại nhân Ngụy Nam Tâm lấy đi mất rồi. Lúc đó muội chỉ là người Luyện Khí tầng một bình thường, chỉ có thể trốn tới một chỗ xa.” Không hề nhắc gì đến là mình có được công pháp mị thuật đỉnh cấp, còn có một chút linh thạch và vàng bạc châu báu.

Đại Ngưu có hơi thất vọng, nhắm mắt lại nói: “Ta phải luyện công, muội đi nghỉ trước đi.”

Bách Hủy cũng vội vàng muốn tu luyện công pháp mị công đỉnh cấp của mình, ngoài ra cũng muốn suy xét, tại sao mị công của mình lúc linh nghiệm lúc không với Đại Ngưu. Cô ta không nhiều lời thêm nữa, một mình đi vào phòng bên, ngồi thiền luyện công.

Quán trọ Vinh Thăng có một tu sĩ Kim Đan ở, bây giờ lại có thêm một tu sĩ Nguyên Anh đến. Xét về độ an toàn, thì đều đứng thứ nhất thứ nhì tại cả cái nước Đại Sở này.

Bách Hủy và Đại Ngưu yên tâm ở lại đây, tạm thời không muốn rời đi.

Ngụy Nam Tâm và lão tổ Đóa gia bàn bạc một đêm, cuối cùng định ra một kế hoạch, chọn được ra các trợ thủ cần mời.

“Hoa Nghiêm Tự là nơi của tông phái Hoàng Vận Tự các người, sao người không gửi thư xin cứu viện cho bọn họ?” Lão tổ Đóa gia nhìn nhìn cái tên mà Ngụy Nam Tâm viết trên tờ giấy ngân tâm, có chút không hiểu.

Trên Đông Đại Lục, các tông phái tu chân mọc lên như rừng. Nhưng đại khái mà nói, chia thành ba hệ thống là: Phật tông, Đạo môn và tục thế. Hệ thống Phật tông đều có các chi nhánh chùa miếu trong các nước Tục Thế tại Đông Đại Lục, chuyên bảo vệ nhân sĩ Hoàng tộc trong các triều đình Tục Thế, đồng thời cũng hấp thu số mệnh tử trong Hoàng tộc để bổ trợ tu hành. Triều đình Tục Thế đều có chùa miếu Hoàng gia của riêng mình, Quốc sư cũng là người trong Phật môn.

Hoàng Vận Tự là chùa miếu hoàng gia của nước Đại Sở, tông phái cấp một bên trên nó lại là Hoa Nghiêm Tự của Đại Hoang Sơn. Hoa Nghiêm Tự thuộc tầng trung trong toàn bộ Phật tông, bên trên nó còn có tông phái tầng một, là phái cao nhất của toàn bộ Phật tông. Chuyện lần này, không cần thiết phải nhờ đến Phật tông ra mặt.

Cao nhân trong Hoa Nghiêm Tự xuất hiện tầng tầng lớp lớp, Kim Đan trong đó chỉ có thể làm đệ tử nội môn, đến cấp bậc quản sự đều không với tới được.

Ngụy Nam Tâm cười nói: “Chuyện này không cần đến sư môn của ta lộ diện. Hai người mà ta chọn này, chắc cũng đủ rồi.”

Lão tổ Đóa gia tỉ mỉ quan sát qua đó.

Ngụy Nam Tâm đã chọn hai đại tông phái lớn để gửi thư, thứ nhất là Thái Hoa Sơn. Giống như Hoa Nghiêm Tự, Thái Hoa Sơn cũng là tầng trung của Đạo môn, một trong ba đại môn phái lớn của nước Đại Sở - Vạn Càn Quán là kết cấu hạ tầng của Đạo môn. Truyền thừa của Đạo môn

nghiêm ngặt đẳng cấp, trừ Tử Tôn Quán là trực hệ ra thì các đạo quán khác đều chỉ có thể tính là dã quán. Cho nên dù là người trong Đạo môn, thì các đạo sĩ của dã quán khi ở trước mặt các tu sĩ chính phái của Tử Tôn Quán bất kể tu vi ra sao đều có cảm giác kém một bậc. Dã quán muốn chính thức gia nhập hệ thống Đạo môn, thì Quán chủ của dã quán bắt buộc phải đạt tới cấp bậc Kim Đan, nếu không thì Đạo môn chính tông sẽ không chấp nhận.

Thứ hai là Thanh Vân Tông, thuộc tầng trung tông phái Tục Thế. Thanh Vân Tông là tông phái nhập thế, một trong ba đại môn phái lớn của nước Đại Sở - Long Hồ Môn lại là thuộc hạ của Thanh Vân Tông.

“Tả hộ pháp Tư An của Thái Hoa Sơn là người gần đây đột nhiên nổi bật lên. Hắn nhìn qua thì tuổi còn trẻ, tài năng xuất chúng, lại thích nhất là trêu hoa nguyệt, trông thì có vẻ là một kẻ ăn chơi trác táng. Nhưng trong Tả Hữu hộ pháp của Thái Hoa Sơn, thì hắn là người có thực lực thâm hậu khó lường nhất, hơn nữa còn trông coi Hình đường, thường phạt thiện ác cũng chưa từng sai sót. Ta từng có cơ duyên gặp hắn một lần, phong thư này là trực tiếp viết cho hắn.” Ngụy Nam Tâm chỉ vào tờ giấy viết bức thư gửi cho tả hộ pháp Tư An của Thái Hoa Sơn rồi nói.

Lão tổ Đóa gia gật gù, nhìn sang tên người của một bên khác, nhẹ cau mày nói: “Nếu như vậy, sao người lại phải tìm thiếu tông chủ - Phác Cung Doanh của Thanh Vân Tông? Như ta được biết, tên này không phải là người tốt đẹp gì.”

Ngụy Nam Tâm cười nhẹ nói: “Phác Cung Doanh này rất thú vị, thân là thiếu tông chủ của Thanh Vân Tông, nhưng lại chấp hành vô cùng nghiêm chỉnh lời răn ‘Nhập thế xuất thế’ của Thanh Vân Tông. Hắn khôi ngô sáng sủa, tài hoa hơn người, thích nhất gần gũi với nữ sắc, hắn từng nhiều lần nói là ngưỡng mộ các mỹ nữ của nước Đại Sở ta. Không bằng chúng ta tặng cho hắn một phần nhân tình, để hắn nhận thức chút đỉnh về mỹ nhân của nước Đại Sở chúng ta? Rồi mượn thế lực của hắn giúp chúng

ta giải quyết chút khó khăn này? Theo sư phụ của ta thấy, thì tu vi của hắc đã đến lúc đột phá Kim Đan để thành Nguyên Anh rồi.”

“Hai người đó có tên gọi là ‘Bắc Tư An, Nam Phác Cung’, quả là khó để nói là ai lợi hại hơn. Nếu lần này chúng ta mời được hai người đó đến tương trợ, thì nơi yêu tu nhỏ bé kia, chắc chắn sẽ dễ dàng giải quyết thôi.” Ngụy Nam Tâm thu hai bức thư đó lại, đặt vào trong chiếc túi càn khôn của mình.

Thanh Vân Tông là tông giáo lãnh đạo trực tiếp của Long Hồ Môn. Dù Phác Cung Doanh là thiếu chủ của Thanh Vân Tông, nhưng hắc vẫn chưa Kết Anh, không phải là đối thủ của mình.

Lão tổ Đóa gia nghĩ đến đây thì không phản đối nữa, cười nói: “Cũng được, mau gửi đi đi, để bọn họ mau tới, giải quyết sớm cho xong chuyện ở đây.”

Ngụy Nam Tâm sớm đã đợi đến mất kiên nhẫn, nhận lời ngay nói: “Ta sẽ dùng bí thuật của sư môn là thuật Phần Hương để gửi lời mời cho họ, tối nay là có thể nhận được hồi âm, hai hôm nữa chắc là họ đến rồi.”

Hai thứ hấp dẫn như Lôi linh căn và tàn dư Ma giới, không có bao nhiêu người có thể từ chối được.

“Vậy thì tốt, ta quay về nghỉ ngơi đây. Người nhanh chóng làm xong hết mấy chuyện này đi. Không có chuyện gì thì đừng đến làm phiền ta.” Lão tổ Đóa gia đứng dậy, không thèm quay đầu lại mà đi ra ngoài luôn.

Ngụy Nam Tâm cung kính đợi lão tổ Đóa gia ra khỏi phòng, mới ngẩng đầu lên, trong mắt ông ta xẹt qua một tia sáng khinh thường.

...

Trong phố Hồ Lô, Mão Quang cũng đang thương lượng với Vinh Tuệ Khanh: “Cháu nói cũng có lý, quẻ tượng đã hiện ra rõ ràng như vậy, chúng ta không thể thiếu cảnh giác được. Ta đã gửi thư cầu viện cho một nơi cư trú khác của yêu tu chúng ta, là Thanh Khâu. Họ đã hồi âm lại rồi, nói rằng sẽ nhanh phái đặc sứ qua đây xem xét.”

Vinh Tuệ Khanh nhú mày nói: “Chỉ xem xét thì không được, lẽ ra họ nên phái nhiều nhân thủ một chút mới đúng.”

Mão Quang cười an ủi Vinh Tuệ Khanh, nói: “Đợi họ xem rõ ràng tính nghiêm trọng của sự việc, lại phái người qua cũng rất tiện.”

Vinh Tuệ Khanh không hiểu nói: “Thúc không phải nói là ở Thanh Khâu sao? Nơi đó hình như cách đây mười vạn tám ngàn dặm đi?”

Thanh Khâu vốn là một nước ở cuối phía Bắc của Đông Đại Lục, một quả hồ lô sinh ra từ linh căn hồ lô rơi xuống đó, cũng được dựng thành nơi trú ngụ của yêu tu. Nơi đó lớn hơn phố Hồ Lô, cho nên được gọi là thành Hồ Lô.

Mão Quang suy nghĩ, rồi hàm súc nói: “Ba nơi trú ẩn lớn của yêu tu tại Nhân giới đều đã xây dựng trên linh căn Hồ Lô, tự nhiên sẽ có nơi thông nhau, ta liên hệ cũng rất thuận tiện.”

Vinh Tuệ Khanh chớp chớp mắt nghĩ đi nghĩ lại về lời nói của Mão Quang, rồi mới đột nhiên tỉnh ngộ, nói: “Lẽ nào mọi người có thứ giống như trận Truyền Tống hay sao ạ?”

Mão Quang cười nhìn Vinh Tuệ Khanh, nháy mắt trái trêu cô, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Vinh Tuệ Khanh liền thông suốt. Yêu tu tất nhiên cũng có quy định cấm, bọn họ không thể nói cho người ngoài biết về bí mật của nơi yêu tu trú ngụ được.

Vinh Tuệ Khanh không hỏi sâu thêm nữa, mà chỉ nhắc nhở Mỗ Quang, nhất định phải nói rõ ràng tính nghiêm trọng của sự việc cho yêu tu của Thanh Khâu biết, để bọn họ có sự chuẩn bị.

Mỗ Quang đồng ý, ông quay về lại viết một bức thư nữa cho yêu tu của Thanh Khâu.

Ngụy Nam Tâm dùng thuật Phần Hương, gửi thư qua cho Thái Hoa Sơn và Thanh Vân Tông.

Tả hộ pháp Tư An của Thái Hoa Sơn nhận được thư liền lập tức đi gặp Long Chương môn, nói: “Sự việc của nước Đại Sở vẫn chưa kết thúc, bọn họ gửi thư tới xin cứu viện, Chương môn xem có cho phép không ạ?”

Long Chương môn liếc mắt nhìn nói: “Muốn đối phó với yêu tu của phố Hồ Lô? Chuyện này là có làm sao?”

Ngoài cửa sổ, Mỗ Tam Lang ở tại Thái Hoa Sơn đến buồn chán, vô tình nghe thấy đoạn hội thoại này, mặt cậu liền biến sắc, vội vàng gấp gáp rời khỏi Thái Hoa Sơn, mau chóng quay trở về thành Vĩnh Chương của nước Đại Sở.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 64: Địch Vân Bốn Bề

Long Chương môn có chút giao tình với Mỗ Quang của phố Hồ Lô, nhất thời không nỡ, cầm lấy bức thư của Ngụy Nam Tâm xem hết lần này đến lần khác, rồi cau mày nói: “Hoàng Vận Tự3bọn họ có chày Kim Cang, tại sao đến một tàn dư Ma giới cũng không tìm ra?”

Tả hộ pháp Tư An cười nói: “Nói không chừng là một đại ma đầu, bọn họ đối phó không nổi cũng là1điều dễ hiểu. Chương môn, hay là để ta dẫn thuộc hạ đi một chuyến. Hơn nữa, cũng đến lúc đi kiểm tra Vạn Càn Quán của nước Đại Sở rồi. Ngày trước đi kiểm tra đạo quán ở dưới3đó, đều là báo trước. Dù ở đó có chút gì đó không thỏa đáng, thì đợi lúc chúng ta đi, thì họ cũng che giấu kín kẽ cả rồi. Chọn ngày không bằng gặp ngày, chi bằng chúng ta3đi ngay bây giờ, có thể kiểm tra khiến họ trở tay không kịp.”

Đạo môn tầng lớp thấp giống như Vạn Càn Quán ở Đông Đại Lục có rất nhiều. Thái Hoa Sơn với tư cách là cơ cấu quản9lý tầng trung, được người phía trên phân công quản lý một vùng đạo quán xung quanh. Mỗi năm kiểm tra vài đạo quán, cũng phải mất thời gian ba mươi năm mới có thể kiểm tra hết một lượt.

Long Chương môn không phải là một người nhiều chuyện, nhưng với tên tả hộ pháp Tư An này, đến ông ta cũng không thể quản lý được. Người ngoài không biết, nhưng ông ta biết rất rõ. Tư An thực ra là đến từ tông phái của cấp trên Thái Hoa Sơn, cũng là nhân thủ từ nơi tập trung cơ cấu cao nhất của đạo môn Đông Đại Lục “hạ phạm” tới đây, nghe nói là để cho hẳn ra ngoài rèn luyện, có đột phá.

Vì vậy Tư An rốt cuộc là tu vi gì, thì Long Chương môn của Thái Hoa Sơn cũng không được rõ.

Một tả hộ pháp có lai lịch bất phàm như vậy, Long Chương môn ngoài việc nhất nhất nghe theo thì không còn cách nào khác.

“Thế này, ta và yêu tu Mảo Quang của phố Hồ Lô có chút giao tình. Đợi ta viết một phong thư, hỏi ông ấy xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, rồi người đi cũng không muộn, được chứ?” Long Chương môn kiên nhẫn thương lượng với Tư An.

Tư An lại có chút nóng lòng muốn thử. Hắn từ nơi cao nhất ra ngoài, lưu luyện hồng trần phần hoa, ở tại Thái Hoa Sơn vui tới mức quên đường về. Hắn thích nhất đi đến khắp nơi thăm thú. Cho nên hắn mới nhận chức vụ tả hộ pháp của Hình đường, về công hay tư thì đều có lợi cả.

“Chương môn, thế này đi, ngài viết thư, rồi tự ta mang qua đó. Nếu như Mảo Quang thức thời...” Tư An cười hì hì nói.

Long Chương môn ho một tiếng, cắt ngang lời của Tư An nói: “Mảo Quang là người chính trực, trước giờ chưa từng dối trá. Như ta thấy, lời của Mảo Quang còn đáng tin hơn lời của Ngụy Nam Tâm nhiều. Nếu Mảo Quang nói phố Hồ Lô không có tàn dư Ma giới, thì nhất định là không có. Người nên tin lời của ông ấy, biết chưa?”

Tư An không có ý kiến gì, chỉ sờ sờ mũi, giục Long Chương môn: “Chương môn viết thư trước đi ạ, ta quay về thu dọn một chút, xem nên mang pháp khí gì đi.” Nói xong, hắn nhanh như chớp rời khỏi động phủ của Long Chương môn.

Thái Hoa Sơn là một ngọn núi lớn thanh u. Trong mắt người trần, nơi đây được gọi là “Thập Vạn Đại Sơn”. Thái Hoa Sơn là tên của một phái Đạo môn, đồng thời cũng là một ngọn núi lớn bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Bên ngoài còn có trận lớn Hộ Sơn bảo vệ, đừng nói là người phàm, đến tu sĩ muốn vào còn khó.

Động phủ của Long Chương môn ở vị trí cao nhất của Thái Hoa Sơn. Mở cửa chính là sườn dốc cao và dựng đứng có mây trắng vây quanh, muốn lên thì ít nhất cũng phải biết thuật Đăng Vân. Nếu không biết thuật đó, thì dù có leo đến lúc chết già, cũng không thể leo đến đỉnh núi Thái Hoa Sơn được.

“Tả hộ pháp về rồi! Tả hộ pháp về rồi!” Một đám nữ tử xinh đẹp như hoa, áo trắng bay bay ra nghênh đón.

Các nữ tử này đều có tu vi Trúc Cơ. Nhưng tại đỉnh núi Thái Hoa Sơn, nơi mà các tu sĩ có tu vi cao trú ngụ, thì các nàng đều như đệ tử tạp dịch, làm thuộc hạ cho các tu sĩ có tu vi cao mà thôi.

Tư An thương hoa tiếc ngọc nhất trên đời. Với các nữ tu sĩ, bất luận tu vi thế nào, đều được đối xử như nhau. Hẳn tình nguyện dúi dãi, giúp đỡ, vì vậy có nhiều nữ tu sĩ nguyện ý đến động phủ của hắn nhất.

Tư An vốn đang nhú chặt mày, nhưng vừa nghe thấy một loạt âm thanh oanh oanh yến yến, thì lập tức cười lớn, gọi nói: “Các cô nương, đại gia ta về rồi đây!”

Một tốp nữ tu sĩ tươi cười, rồi vây xung quanh hắn đi vào trong phòng rửa mặt, thay đồ.

Một nữ tu cầm giấy bút, nhân lúc Tư An thay đồ, thì đọc từng phong thư hôm nay nhận được cho hắn nghe, tổng kết lại, đợi hắn ra chỉ thị.

“Tả hộ pháp, nữ tu Minh Nguyệt của Minh Nguyệt Quan gửi cho tả hộ pháp một chiếc khăn tay, phía trên có một vàng trắng tròn lớn do chính nữ tu Minh Nguyệt thêu. Thuộc hạ hiểu biết nông cạn, không hiểu là có ý gì.

Mời tả hộ pháp xem ạ.” Nói xong, nàng ta dâng chiếc khăn tay của nữ tu Minh Nguyệt đến trước mặt Tư An.

Tư An thò đầu ra xem, cười nói: “Cái này nàng không hiểu rồi. Đây gọi là: Hai người yêu nhau ở cách xa nhau hàng ngàn dặm nên chỉ có thể gửi gắm nỗi nhớ nhung, nhờ ánh trăng gửi cho người thương. Minh Nguyệt được lắm, không uổng công ta thương nàng ta như vậy. Đi, gửi một vụn linh thạch trung phẩm qua cho nữ tu Minh Nguyệt của Minh Nguyệt Quán cho ta.”

Vị nữ tu cầm bút đó rất vui vẻ viết xuống, rồi kéo dài thanh âm nói: “Tả hộ pháp, dù cho số linh thạch hằng tháng của ngài rất nhiều, nhưng cũng không thể dùng như thế được...”

Tư An cười lớn nói: “Ngàn vàng khó mua được sự vui vẻ cho ta. Ta không tiếc, thì nàng tiếc gì chứ? Đúng không, Tiểu Mạch Mạch của ta?” Nói xong, hẩn nhẹ nâng cầm của nữ tu cầm bút lên, rồi hôn chụt một cái lên gương mặt nàng ta.

Nữ tu cầm bút tức giận đến mức đôi mày liễu dựng lên, quăng giấy bút xuống nền đất, bực tức nói: “Ngài lại như vậy, ngài gọi người cao minh khác đi, bà cô đây không hầu hạ được!”

Tư An trông thấy nữ tu cầm bút thực sự tức giận rồi, thì vội cúi đầu xin lỗi một lúc lâu. Mãi mới dỗ cho đôi phương từ tức giận chuyển sang vui vẻ, tiếp tục đọc cho hẩn nghe.

“Tả hộ pháp lần trước đi kiểm tra, lại gây thương nhớ cho không ít thiếu nữ. mấy bức thư ở đây đều là từ chỗ vài nữ tu của đạo quán gửi tới, hỏi thăm tả hộ pháp, nhắc tả hộ pháp ban đêm trời lạnh, nhớ mặc thêm áo...” Nữ tu cầm bút càng xem càng thấy buồn cười, ôm lấy bụng bò lăn ra đất, cười tới mức rung cả hai vai.

Tả hộ pháp đều không để bụng, không tập trung nói: “Được rồi, ta đã biết, gửi cho mỗi người bọn họ một vụn linh thạch hạ phẩm đi. Sau này, mấy cái chuyện này thì không cần bẩm báo ta, tự nàng giải quyết.” Nói đoạn, hắn đã thay quần áo xong, từ tấm bình phong đi ra.

Hắn mặc một thân trang phục bằng gấm màu đen. Chiếc dây đai dài thắt trên eo, càng làm lộ ra cơ thể cân đối. Đôi mắt như nước mùa thu, gương mặt tuấn tú, đầu đội một chiếc phát quan bằng bạch ngọc nhỏ, buộc mái tóc đen lên cao.

Các nữ tu hầu hạ bên cạnh nhìn tới mức hoa mắt, từng nàng đều mặt đỏ tía tai, ôm mối tư tình với Tư An.

Tư An phóng ánh mắt mị hoặc tới từng người trong tốp nữ tu ở bên cạnh mình, cao giọng cười nói: “Đại gia ta phải ra ngoài làm việc rồi. Các nàng ngoan ngoãn ở lại trông coi nhà cửa. Nếu có chuyện gì, có thể phái hạc trắng truyền thư. Ta đi đây!” Hắn khua khua tay về đằng sau, rồi nghiêng mình một cái đã biến mất trên khoảng đất trống trước mặt.

...

Tại phía Nam Thanh Vân Tông, chính là một mảng rối loạn.

Tông chủ của Thanh Vân Tông tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch, ngồi trên sảnh lớn nói liên hồi: “Trời tên nghịch tử đó về cho ta! Tìm lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy, các người làm ăn kiểu gì vậy hả?!” Ông ta trút hết sự tức giận lên người đám thuộc hạ.

Trong lòng vài Trưởng lão, Hộ pháp và Đường chủ của Thanh Vân Tông đều có chút bất mãn, nhưng Chương môn đang tức giận, nên cũng không có ai dám đứng ra nói lý.

Đợi lúc Chương môn mải đến mức cổ khô miệng khát, uống trà nhấp giọng, thì một vị Đường chủ ngượng ngập nói: “Thiếu tông chủ mấy hôm

trước nói rằng, có một thanh quan¹ đến trấn Thanh Bình, tài mạo song toàn. Thiếu tông chủ muốn nâng nàng ta làm đầu bảng, thời gian mấy ngày này đều ở đó giúp đỡ lên kế hoạch ạ...”

1 Chỉ các cô gái chốn phong nguyệt nhưng chỉ bán nghệ không bán thân.

Không nói thì không sao, chứ câu đó vừa nói ra, thì Chương môn của Thanh Vân Tông trực tiếp phun ra một ngụm máu, toàn thân ngã ngửa về phía sau, ngất đi.

Trên sảnh lớn của Thanh Vân Tông lại càng rối ren hơn, nào là cho uống đan dược, vận thần công, luôn tay luôn chân, mới cứu Chương môn lại được.

Phác Cung Doanh mặc một thân áo dài màu xanh đậm, sau gáy cài một cái quạt xếp rắc vàng lớn, ngâm nga một khúc nhạc bước vào.

“Ồ, sao lại náo nhiệt thế này? Làm gì thế? Làm gì thế?” Phác Cung Doanh cười hì hì bước lên phía trước.

Chương môn vừa được cứu tỉnh lại, mở mắt liền trông thấy bộ dạng bại hoại của Phác Cung Doanh, thì hận không thể phun ra thêm một ngụm máu tươi, rồi cứ thế ngủ một giấc dài không tỉnh lại nữa.

Nhưng thư cầu cứu của Ngụy Nam Tâm ở nước Đại Sở đã nhận được sự cho phép từ bên trên, Thanh Vân Tông bọn họ không thể không để Phác Cung Doanh đi một chuyến này được.

Chỉ từ tâm tư của chính Phác Cung Chương môn mà nói, ông ta không muốn lợi xuống cái chỗ nước đục này.

Ba đại môn phái của nước Đại Sở dù có chút địa vị, nhưng vẫn không là gì trong mắt Thanh Vân Tông. Hơn nữa, ông ta trước giờ đều không vừa

ý với Long Hồ Môn của nước Đại Sở. Chính vì dù Long Hồ Môn là thuộc hạ của Thanh Vân Tông, nhưng lại có một tu sĩ Nguyên Anh trấn thủ, bất cứ lúc nào cũng có thể lật đổ địa vị của Thanh Vân Tông, để đăng lên vị trí của tông phái cấp hai.

Có người lên, thì phải có người xuống.

Thanh Vân Tông bọn họ trước kia có bốn tu sĩ Nguyên Anh, bây giờ từng người đều ngã xuống trong lúc lên cấp Hóa Thần, chỉ còn lại một mình ông ta như một cây chông chống vững nhà.

Toàn Thanh Vân Tông cũng chỉ có tên nghịch tử của ông ta là Phác Cung Doanh đang ở giai đoạn Kim Đan là có khả năng Kết Anh nhất. Đáng tiếc không biết tại sao sau khi hấn đi ngao du bên ngoài lại gặp phải tâm ma, rồi từ đó bị tâm ma vương vấn, nhiều lần xung kích Kết Anh thất bại. Sau này lực bất tòng tâm, hấn cả ngày đi lầu xanh trêu hoa ghẹo nguyệt, đến việc tu luyện cũng từ bỏ.

Bọn họ không muốn dựa vào một người như vậy, nhưng lại không thể không dựa vào người đó.

“Đây là thư mà Ngụy Nam Tâm gửi cho con, con cầm lấy đọc cẩn thận, ngày mai thu dọn đồ đạc rồi lên đường đi. Lần này đến nước Đại Sở, nói không chừng có thể giúp con có thu hoạch, tình ngộ ra nhược điểm của tâm ma, thành công Kết Anh.” Phác Cung Chương môn kìm nén tức giận, có chút yếu ớt dặn dò Phác Cung Doanh.

Phác Cung Doanh bây giờ mới nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của cha mình, còn có ánh mắt phẫn nộ của các vị thúc bá, thì vô cùng ngạc nhiên nói: “Xảy ra chuyện gì rồi?” Nói đoạn, lại hết nhìn sang trái lại nhìn sang phải nói: “Ai làm cho Chương môn của chúng ta tức giận vậy hả?! Ra đây, để ta trừng trị người!”

Phác Cung Chưởng môn cầm lấy chén trà trên bàn trực tiếp ném về phía đầu của Phác Cung Doanh nói: “Cút! Người đi luôn hôm nay cho ta! Không đợi đến ngày mai nữa!”

Phác Cung Doanh nghiêng mình tránh né cái chén đầy nước trà, nhanh như gió đọc xong bức thư, không nén được vui mừng nói: “Ngụy huynh không hổ là tri kỷ của con, hiểu rất rõ nỗi lòng của con! Con đi chuẩn bị đây!” Nói xong, y nhanh như chớp rời khỏi sảnh lớn của Thanh Vân Tông, quay về viện của mình triệu tập tập nhân thủ.

...

Trong thành Hồ Lô của kinh thành Thanh Khâu, một vị nữ tử áo đỏ tướng mạo rạng rỡ, trong tay cầm một chiếc roi dài màu đen. Cổ tay như ngọc nhẹ tung, đánh gãy đôi một cây đại thụ, để lộ ra một xà nữ diêm dúa lẳng lơ ở bên trong. À ta phun cái lưỡi dài, dùng tiếng rắn nói với nữ tử áo đỏ: “Quỹ Họa! Ta và cô trước kia không thù bây giờ không oán, sao cô cương quyết truy đuổi ta không tha?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 65: Viện Trợ

Quỷ Họa lạnh lùng cười một tiếng, chiếc roi dài vung lên, giữa bầu trời quang đăng sáng lên mấy tia chớp, quay cuồng theo bốn phía chiếc roi dài đen như mực.

Chiếc roi nhanh như gió, mạnh mẽ rít lên đánh về phía đầu của ả xà nữ kia.

Ả xà nữ thấy không thể thoát nổi, liền dứt khoát nhảy ra từ chỗ giữa thân cây bị gãy đôi đó. Hai tay vỗ một cái lấy ra pháp bảo bản mệnh của mình, một đôi Nhật Nguyệt Song Cầu hiện ra. Xà nữ nắm lấy nó trong tay, rồi lạnh lùng nói với Quỷ Họa: “Đồ Sơn thị các cô trước giờ cao không thể với, nhưng Phong thị chúng ta cũng không dễ ăn hiếp như vậy đâu! Luận về huyết thống cao quý, ai có thể lợi hại hơn chúng ta chứ? Cô muốn đuổi cùng giết tận với ta, thì phải hỏi đôi Nhật Nguyệt Song Cầu trong tay ta có cho phép hay không đã!”

Quỷ Họa nhìn về phía đôi Nhật Nguyệt Song Cầu trong tay của ả xà nữ, thì nộ khí trong lòng lại càng tăng thêm. Nàng cũng không đáp lời, liền xoay người một cái, mặt đất bằng phẳng cuộn lên một cơn gió lốc, chỉ thấy hồng ảnh lay động trong đó. Thân hình lúc sang trái lúc sang phải, lúc lên trước, lúc ra sau, khiến cho ả xà nữ nhìn còn không kịp.

Ả xà nữ ban nãy bị Quỷ Họa quất cho một roi, đã bị trọng thương nên không còn giữ được hình dạng người, chỉ còn cách hóa thành nguyên thân nửa rắn nửa người. Ả ta một đường trốn chạy, liền lủi vào trong thân cây lớn đó, toan tránh khỏi một kiếp nạn này.

Đáng tiếc là tu vi của Quỷ Họa cao thâm hơn ả, nên ả ta căn bản không thoát nổi sự vây đuổi chặn đường của Quỷ Họa.

Trông thấy khí thế Quỷ Họa mạnh mẽ, ả xà nữ chỉ có thể khua đôi Song Câu đến mức kín mít không thông gió, để tạm thời bảo vệ bản thân mà thôi.

“Cô, cái đồ điên khùng! Nói cho cùng, ta nào có gây chuyện gì với cô. Cô thế nào cũng phải nói một câu đi chứ? Nếu khiến ta làm một con ma mơ hồ, thì ta chết cũng không nhắm mắt được!” Chiếu roi của Quỷ Họa vung khắp nơi, ả xà nữ che được đằng này thì hở đằng kia, trốn tránh đến là thảm hại.

Quỷ Họa thấy ả xà nữ vẫn có thể kháng cự được, thì nội khí trong lòng dâng lên. Tay trái của nàng vung ra, lôi từ trong chiếc túi càn khôn của mình ra một thanh Loan Dao chế luyện từ nanh sói tuyết. Nàng dùng hết sức lực chém qua đôi Nhật Nguyệt Song Câu trên tay của ả xà nữ, vung ngang tiến lên, rồi thuận tay thu lại, khiến cho đôi Nhật Nguyệt Song Câu trên tay của ả xà nữ xoắn lại với nhau, không thể động đậy.

Chiếu roi dài trong tay phải của Quỷ Họa lại giơ lên cao, một luồng linh lực từ cán roi truyền đến phần chóp, một chiếc roi dài mềm mại múa lên giống hệt như một thanh kiếm dài thẳng tắp, như ngôi sao băng xuyên thủng trái tim của ả xà nữ.

Ả xà nữ kêu lớn lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi xanh biếc, hai mắt trợn lớn nhìn Quỷ Họa, rồi chậm chậm ngã ngửa ra sau.

Quỷ Họa thu tay, để chiếc roi dài và thanh đao sói tuyết vào lại trong chiếc túi càn khôn. Nàng cúi đầu nhìn ả xà nữ chết mà không nhắm mắt trên nền đất, liền giơ chân đá ả ta một cái, rồi thu hết đôi Nhật Nguyệt Song Câu và túi càn khôn của ả lại, cười lạnh nói: “Lúc ta đánh nhau, trước giờ đều không nói lời vô ích!”

Một trận đánh nhau bằng khí giới, cuối cùng ả xà nữ bị giết.

Vài tên nha dịch đứng bên cạnh quan sát liền đỡ lấy chiếc mũ chạy qua, chấp tay nói với Quý Họa: “Đa tạ Vương nữ Đồ Sơn ra tay, giúp chúng tiểu nhân tìm thấy ả xà nữ bị lũng bắt đã lâu này!”

Một tên nha dịch vội nói: “Nha môn chúng tiểu nhân có treo giải thưởng, Vương nữ Đồ Sơn có muốn lĩnh thưởng không ạ?”

Quý Họa họ Đồ Sơn thị, chính là nữ tử Vương tộc của thành Hồ Lô ở bên trong kinh thành nước Thanh Khâu. Thành Hồ Lô này cũng là một nơi yêu tu trú ngụ ở trong Nhân giới, nơi này lớn hơn phố Hồ Lô trong thành Vĩnh Chương của nước Đại Sở, cũng chính là đối tượng mà yêu tu Mảo Quang của phố Hồ Lô xin cứu trợ lần này.

Nghe thấy “Phần thưởng” mà tên nha dịch nói, Quý Họa bật cười lớn, tiếng cười trong trẻo như chim hoàng oanh lay động lòng người, nét mặt tươi cười rạng rỡ, dù không phải là đặc biệt diễm lệ nhưng lại mị hoặc vô cùng.

“Không cần đâu. Chút tiền thưởng đó, huynh đệ các người chia nhau đi. Con yêu xà này...” Quý Họa nhìn mấy tên nha dịch khiêng xác của con yêu xà đi, thì than thở nói: “Vẫn là bắt nó quá muộn. Không biết nó đã hút khô biết bao nhiêu nam nhân ở Nhân giới, từ thiếu niên đến ông lão nó đều không bỏ qua. Không hút thì thôi, chứ một khi đã hút là lấy luôn mạng của người ta. Thực sự là nỗi hổ thẹn của yêu tu chúng ta!”

Gương mặt mấy tên nha dịch cũng lộ ra thần sắc không đành lòng.

Quý Họa lôi chiếc túi càn khôn của xà nữ ra.

Xà nữ đã chết, thần thức của ả trên chiếc túi càn khôn cũng đã biến mất.

Quỹ Họa không tốn chút sức lực nào mở chiếc túi của xà nữ ra xem, rồi quăng cho mấy tên nha dịch đó nói: “Có một ít linh thạch và bùa chú nữa, các người cầm lấy chia nhau đi.” Nói xong, nàng hất hất đôi Nhật Nguyệt Song Câu trong tay nói: “Ta giữ lại cái này.”

Về lý mà nói, Quỹ Họa giết được xà nữ, thì đồ của xà nữ nên do Quỹ Họa cầm đi hết.

Nhưng nàng đồng ý chia sẻ cho đám nha dịch, thì đó là quyết định của nàng.

Mấy tên nha dịch vui mừng hơn hở cáo biệt với Quỹ Họa, rồi khiêng xác của xà nữ quay về nha môn xóa án.

Nơi đây hẻo lánh ít người qua lại. Một trận đánh nhau bằng khí giới, cũng chỉ có các yêu tu liên quan mới biết được.

Quỹ Họa quay về vương phủ Đồ Sơn liền trông thấy quản gia vương phủ đưa một phong thư cho nàng nói: “Vương nữ đã về, Vương gia đang đợi Vương nữ ở chính phòng để nói chuyện ạ.”

Quỹ Họa lấy tờ giấy viết thư ra đọc, rồi khinh thường “hừ” một tiếng đi vào chính phòng.

Đồ Sơn Vương nhìn thấy dáng vẻ của Quỹ Họa, liền cau mày hỏi: “Con lại đi làm gì thế hả?”

“Con vừa mới giết một ả xà nữ tu hành mị thuật tiến vào tà đạo. Cha tìm con có việc ạ?” Quỹ Họa ngồi xuống vị trí thứ nhất ngay dưới Đồ Sơn Vương, cười hỏi.

“Thư của Mão Quang ở phố Hồ Lô, con đã đọc chưa?” Đồ Sơn Vương chau mày hỏi.

“Vừa mới nhìn thấy ạ.” Quỳ Họa không đồng ý nói: “Tu sĩ Nhân giới có ý muốn đánh yêu tu chúng ta, cũng đâu phải lần đầu tiên. Con không hiểu tại sao Mỗ Quang lại nhút nhát sợ phiền phức.”

Đồ Sơn Vương lại càng nhúu chặt mày hơn nói: “Đây không phải là vấn đề sợ phiền phức. Từ sau đại chiến Ma giới lần trước, các tu sĩ nổi danh trong Nhân giới đã phong ấn Ma giới, nên người trong Ma giới hơn một vạn năm nay đã không xuất hiện trong Nhân giới rồi. Lần này đột nhiên lại có tung tích của người trong Ma giới, đối với tu sĩ mà nói, thì thật sự là chuyện lớn vô cùng nghiêm trọng.”

Quỳ Họa tập trung lắng nghe, đôi mày cũng nhăn lại nói: “Ý của cha là tu sĩ Nhân giới muốn mượn chuyện này nói chuyện kia, chuyện bé xé ra to?”

Đồ Sơn Vương trái lại cười. Ông giơ tay ra vuốt bộ râu dài của mình, nói: “Không phải là chuyện bé xé ra to. Hơn một vạn năm trước, khi con còn chưa ra đời, cha lúc đó cũng chỉ là một yêu tu nhỏ bé mới nhập đạo, có may mắn cùng với trưởng bối hiểu biết về đại chiến Ma giới. Lần đó, yêu tu lựa chọn cùng tu sĩ Nhân giới kề vai chiến đấu, cùng nhau đối kháng Ma giới, sau khi giành được thắng lợi chiến đấu, mới được sự cho phép của tu sĩ Nhân giới, lập nên nơi trú ngụ tại Nhân giới.”

Đồ Sơn Vương vẫn nhớ đêm trăng sáng màu đỏ như máu dử tợn đó, trên trời dưới đất, các vị thần tiên khắp nơi đều nhìn chăm chú vào trận chiến Ma giới đó.

Lần đó, vô số tu sĩ tinh anh của Nhân giới đã chết, khiến cho giới tu hành của Nhân giới bị thụt lùi hẳn một vạn năm.

Từ một vạn năm đó đến nay, không còn tu sĩ phi thăng lên tiên giới nữa. Bất kể là tu sĩ Nhân giới hay yêu tu, đều không có.

Quỹ Họa ngồi dưới yên lặng lắng nghe, lật qua lật lại ngắm nghía đôi Nhật Nguyệt Song Câu đang phát sáng trong tay.

“Đi đi, con đi phố Hồ Lô, nói với Mỗ Quang, truyền lời của ta, bảo ông ta... phối hợp với tu sĩ Nhân giới, cố gắng hết sức có thể tìm kiếm người Ma giới.” Đồ Sơn Vương nghiêm túc căn dặn Quỹ Họa.

Quỹ Họa nhẹ múa đôi Nhật Nguyệt Song Câu trong tay, nghiêng đầu nói: “Nếu không tìm được thì sao ạ?”

“Không tìm được thì có nghĩa là không có ở phố Hồ Lô. Để cho các tu sĩ Nhân giới đó khỏi kiếm chuyện! Dù yêu tu chúng ta muốn dàn xếp ổn thỏa, nhưng chúng ta cũng không sợ phiền phức!” Đồ Sơn Vương nói như đinh chém sắt.

Quỹ Họa nở nụ cười, lộ ra bốn chiếc răng nhỏ đều tăm tắp trắng như tuyết, nói: “Cha nói đúng. Được, con sẽ đi ngay, hy vọng vẫn kịp hòa giải chuyện này.”

Quỹ Họa rời khỏi nước Thanh Khâu, đi về phía Tây nước Đại Sở.

...

Vinh Tuệ Khanh mấy ngày nay tu hành Húc Nhật Quyết, trong lòng cũng có những cảm nhận riêng. Thậm chí cô đã bắt đầu yêu cái cảm giác mỗi lần vô cùng đau đớn lại vừa dần dần trưởng thành dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

Trên khu đất trống phía sau nhà của Mỗ gia, Vinh Tuệ Khanh ngồi xếp bằng trên một tấm đệm hương bồ cỏ xuyến, mười đầu ngón tay xòe ra một cách tự nhiên, tạo thành hình hoa lan, ngũ tâm hướng thiên, rồi vừa vận chuyển Húc Nhật Quyết vừa cảm thụ khí cơ tăng lên trong nháy mắt.

Qua vài ngày nỗ lực, cô đã từ luyện khí tầng một tiến vào luyện khí tầng hai. Nhưng tiến triển của Húc Nhật Quyết dường như không lớn, ngoài kinh mạch mở rộng nhanh hơn ra, thức hải cũng lớn lên gấp đôi, Đế Lưu Tương trong đan điền lại được luyện hóa thêm một chút, Húc Nhật Quyết vẫn dừng ở tầng thứ nhất.

Mở mắt ra, Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi từ sâu trong lòng. Cô giờ tay chống cằm, ngồi dưới ánh mặt trời cẩn thận hồi tưởng về mỗi bước tiến bộ của bản thân. Đặc biệt là ngày nhập đạo đầu tiên, cảm giác tốt đẹp khi đột phá đến Húc Nhật Quyết tầng hai và trực tiếp tiến vào giai đoạn luyện khí.

Lần vượt tầng đó dù ngắn, nhưng loại cảm giác đó thì Vinh Tuệ Khanh vĩnh viễn cũng không thể nào quên đi được.

Tiểu Hoa ôm một cái nhân hạt thông lớn lén lút chui ra từ khe cửa, ngồi dưới bóng cây xem Vinh Tuệ Khanh tu hành.

Vinh Tuệ Khanh ngồi dưới ánh mặt trời nhắm mắt suy nghĩ.

Tiểu Hoa nhìn một lúc lâu, cảm thấy thực sự vô vị.

Hơn nữa sức hấp dẫn của nhân hạt thông lại quá lớn, Tiểu Hoa nhịn không nổi cuối cùng quyết định không nhẫn nhịn gì nữa. Nó bèn ôm lấy hạt thông đưa đến bên miệng, chiếc răng cửa lớn cắn một miếng, một tiếng “cách” giòn tan vang lên, vang vọng tại sân sau yên tĩnh của Mảo gia.

Vinh Tuệ Khanh hồi tỉnh lại từ trong suy nghĩ, cô quay đầu lại liền nhìn thấy đôi mắt to hoảng hốt của Tiểu Hoa đang ngây ngốc nhìn mình. Trên cái vuốt nhỏ còn đang bưng nhân hạt thông lớn, còn trên nhân hạt thông kia thì bị sút một miếng, có vẻ như là bị cắn mất...

“Ngăn ngơ cái gì, muốn ăn thì cứ ăn đi. Qua đây, ngồi bên cạnh ta đây này.” Vinh Tuệ Khanh vẫy vẫy tay với Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa toét miệng cười, rồi ôm lấy nhân hạt thông đến ngồi sánh vai bên cạnh Vinh Tuệ Khanh.

“Tiểu Hoa, người vẫn chưa nói với ta về lai lịch của người đâu.” Vinh Tuệ Khanh liếc nhìn Tiểu Hoa một cái: “Không được giả bộ ngốc nghếch. Thành thật nói rõ ràng từ đầu đến cuối cho ta nghe.”

Tiểu Hoa lặng lẽ cúi thấp đầu xuống, lần đầu tiên nó phát hiện nhân hạt thông thơm ngọt lại có chút cảm giác nuốt không trôi.

“Không muốn nói lai lịch? Vậy thế này đi, ta đổi câu hỏi. Người nói cho ta biết, sao người có thể căn thủng một lỗ của kết giới ở núi Lạc Thần? Cái bản lĩnh này lúc trước ta không biết có bao nhiêu lợi hại, giờ ta nhập đạo tu hành rồi mới biết tên tiểu tử nhà người thì ra là cao nhân bất lộ tướng đấy.” Vinh Tuệ Khanh nhẹ cười, rồi giơ tay ra vuốt ve chỗ lông mềm mượt trên đỉnh đầu của tiểu Hoa.

Điểm lợi hại của kết giới chính nằm ở chỗ nó mang tu vi linh lực của người bày ra kết giới, còn có sức mạnh tự nhiên do phối hợp thêm với thiên thời địa lợi. Hai phương diện này dung hòa càng tốt thì uy lực của kết giới càng mạnh. Ngược lại cũng vậy, nếu dung hòa không tốt thì kết giới sẽ dễ bị phá.

Nhưng kết giới phía sau núi Lạc Thần hình như không phải là loại kết giới bình thường.

Tiểu Hoa cảm thấy mình nên tỏ vẻ khiêm tốn một chút, nói: “Cũng bình thường thôi. Cái kết giới đó khá là cứng, ta không thể không dùng răng cắn. Ta nói cho người biết nhé, kết giới khác ta có thể tùy tiện tự do ra vào đó. Chỉ là cái kết giới kia, không biết có chuyện gì mà ta không vào được, chỉ có thể dùng răng cắn. Thật thô bạo, mất mỹ quan.”

Vinh Tuệ Khanh lập tức cảm thấy mình đúng là ăn no rừng mỡ mới đi hỏi cái câu hỏi này.

...

Mão Tam Lang từ Thái Hoa Sơn về thành Vĩnh Chương của nước Đại Sở, nhanh hơn người khác một chút.

Cậu tới cổng vào của phố Hồ Lô tại thành Vĩnh Chương lúc đêm đến, đang lúc gấp gáp muốn tiến vào thì nhìn thấy thiên la địa võng màu trắng bạc từ trên trời rơi xuống, vây thẳng cậu vào trong.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 66: Có Tin Tức

Đây là thiên la địa võng đặc biệt của Hoàng Vận Tự mà Ngụy Tam Tâm đặc biệt xin tới được. Nó có chứa niệam lực của kim cương phục ma Phật tông. Mặc dù lực sát thương đối với yêu tu không lớn, nhưng cũng khiến bọn chúng chật vật.

Mão Tam Lang gấp rút lên đường, trên đường chỉ ăn uống nghỉ ngơi qua loa, dùng tốc độ nhanh hơn bình thường rất nhiều để quay về thành Vĩnh3Chương. Cậu gần như kiệt sức, vào đến phố Hồ Lô thì cơ thể đã không còn sức lực.

Tấm lưới lớn tung ra, tu sĩ Trúc Cơ Nhân giới từ bốn phía cùng nhau ập đến, dùng các loại pháp bảo nguy hiểm công kích Mão Tam Lang.

Mão Tam Lang chưa kịp lên tiếng đã bị đánh cho hôn mê bất tỉnh.

“Đây là yêu tu? Tại sao không hiện nguyên hình?” Một tu sĩ Trúc Cơ tiến lên đá đá1Mão Tam Lang.

Một tu sĩ Trúc Cơ bên cạnh vẻ mặt không đành lòng, ngăn tu sĩ Trúc Cơ trước mặt, nói: “Được rồi, nó chưa có làm gì xằng bậy. Người làm vậy với nó, cẩn thận về sau khó ăn nói.”

Tên tu sĩ Trúc Cơ đá Mão Tam Lang thu chân về, có chút không cam lòng. Hắn có thói quen đánh lén sau lưng. Đánh lén xong giết người diệt khẩu, đoạt bảo vật đã thành nếp.

Hiện tại trước mặt nhiều người, hắn không tiện ra tay, chỉ đành nhẫn nhịn, nhìn thấy người khác lôi Mão Tam Lang từ thiên la địa võng ra, dùng dây thừng bắt yêu trói thật chặt, mang đến chỗ Ngụy Nam Tâm lĩnh công.

“Bắt được một yêu tu hả? Biết là ai không?” Ngụy Nam Tâm đang nhắm mắt luyện công trong nội thất, lông mi không hề mở lên, nhàn nhạt hỏi.

Tu sĩ Trúc Cơ hồi báo cung kính trả lời: “Xem ra lai lịch không nhỏ, tu vi đã tới Trúc Cơ hậu kỳ. Nếu không phải chúng ta cùng nhau xông lên, cộng thêm bảo vật bí mật của sư môn đại nhân hỗ trợ, thì cũng không dễ dàng bắt được nó.”

Ngụy Nam Tâm mở mắt, mỉm cười: “Kêu Vương Nhân lại đây. Hắn là người duy nhất từng đi vào phố Hồ Lô, để hắn nhìn thử xem yêu tu này rốt cuộc là ai.” 9 Tốt nhất là nhân vật quan trọng trong phố Hồ Lô, như vậy cuộc đàm phán của bọn họ càng dễ dàng.

Nghe tin Ngụy Nam Tâm truyền gọi, Vương Nhân vội vàng chạy đến: “Có chuyện gì vậy thưa đại nhân?”

Ngụy Nam Tâm chỉ Mão Tam Lang bị trói như cái bánh chưng nằm trên mặt đất: “Biết đây là ai không?”

Vương Nhân đi đến bên người Mão Tam Lang, nhìn từ trên xuống dưới, cười quay đầu lại nói: “Chúc mừng đại nhân! Đại nhân thực sự may mắn! Đây là Mão Tam Lang - đứa con duy nhất của đại yêu tu Mão Quang ở phố Hồ Lô.” Gã càng nhìn càng vui mừng, giọng tấm tắc nói: “Có Mão Tam Lang, có thể diệt được phố Hồ Lô rồi!”

Trước mắt Ngụy Nam Tâm sáng lên, đứng lên đi đến chỗ Mão Tam Lang nhìn nhìn: “Thật sự là Mão Tam Lang? Con trai duy nhất của Mão Quang sao?”

“Đúng vậy ạ. Mảo Quang có ba người con, hai người trước là nữ, chỉ người này là nam.” Vương Nhân cười phụ họa.

Ngụy Nam Tâm mừng rỡ, lại cảm thấy hối hận. Hối hận bản thân truyền tin cho Thái Hoa Sơn và Thanh Vân Tông quá sớm. Có Mảo Tam Lang rồi, mình còn sợ không đánh được phố Hồ Lô sao?

Chỉ là cung đã lên, mũi tên không thể quay đầu, thư trả lời đồng ý cũng đã gửi đến rồi, nói không chừng hiện tại đang trên đường đi cũng nên.

Một việc đại công đức êm đẹp, lại phải chia sẻ với người ngoài. Mặc dù trên mặt Ngụy Nam Tâm không thay đổi, nhưng trong lòng lại có chút không vui.

“Đem Mảo Tam Lang xuống, trông chừng cẩn thận. Ngày mai sai người làm một cái tháp cao ở lối vào phố Hồ Lô, treo Mảo Tam Lang lên đó. Một ngày đánh ba bận, để xem cuối cùng bọn chúng muốn bao che cho yêu nhân Ma giới hay là chịu thua vì Mảo Tam Lang.” Ngụy Nam Tâm lấy lệnh bài của bản thân ra, phân phó Vương Nhân đi làm.

Mảo Tam Lang là yêu tu, đánh bằng roi sẽ không hại đến gân cốt, chỉ là sẽ phải chịu nhục nhã, không có ảnh hưởng gì.

Vương Nhân do dự một lúc, cúi người tuân mệnh, nhận lệnh bài trong tay Ngụy Nam Tâm, dẫn người đi dựng tháp cả đêm ở lối vào phố Hồ Lô.

Trong phố Hồ Lô, Mảo Quang bình tĩnh từ trong suy tư của mình. Lòng ông quặn đau, giống như máu thịt đang bị người ta nấu lên, cắt xén, đau nhức tận xương tủy.

Trực giác của yêu tu từ trước đến nay luôn mạnh hơn tu sĩ Nhân giới. Đây là thiên phú trời ban của họ, không liên quan gì đến tu vi.

“... Tam Lang xảy ra chuyện rồi.” Trong đầu Mão Quang xẹt qua một tia sáng. Ông nhanh chóng đứng dậy, đi đến mật thất xem hồn bài của Mão Tam Lang.

Trên hồn bài còn một chút hồn phách của Mão Tam Lang. Nếu cậu đã chết, một chút hồn phách này cũng sẽ rời hồn bài, tiêu tán trong trời đất.

Mỗi yêu tu ở phố Hồ Lô đều có một tấm hồn bài, tự mình nắm giữ. Không giống với tông phái Nhân giới, hồn bài đều do sư môn nắm giữ. Vì sự an nguy của đệ tử, đồng thời cũng là một loại khống chế với họ.

Đại nương mặt tinh thần hỗn loạn, chạy đến mật thất, thấy hồn đăng trên hồn bài của Mão Tam Lang vô cùng ảm đạm. Chút hồn phách kia mặc dù chưa tiêu tan, nhưng hồn lực rất thấp, không thể so sánh được với lúc bình thường trước đây.

“Lão gia, Tam Lang rốt cuộc như thế nào rồi?” Đại nương mặt sợ hãi hỏi.

Mão Quang vươn tay, vuốt ve hồn bài, lầm bầm: “Kiếp số, đây là kiếp số của nó...”

Đại nương mặt càng kinh ngạc, ở trong mật thất nôn nóng đến rơi lệ: “Không phải đi Thái Hoa Sơn sao? Tại sao vẫn gặp kiếp số? Chẳng lẽ kiếp số của nó không phải ở đây, mà là ở Thái Hoa Sơn? Không được, tôi phải đi Thái Hoa Sơn tự mình tìm Long Chưởng môn cầu xin, để ông ta thả Tam Lang nhà mình.” Đại nương mặt nhắc chân định đi ngay.

Mão Quang giữ chặt bà, nói: “Chúng ta đi tìm Vinh cô nương hỏi một chút đã.”

Đại nương mặt lo lắng sẽ loạn, không do dự gật đầu, đi theo Mão Quang đến trước phòng Vinh Tuệ Khanh gõ cửa.

Vinh Tuệ Khanh đang ngủ say. Đại nương mập gõ cả buổi, mới làm Vinh Tuệ Khanh tỉnh dậy từ trong mộng.

“Gần đây ngủ càng lúc càng say như chết.” Vinh Tuệ Khanh nghe thấy tiếng gõ cửa vang trời, cười khổ mặc thêm áo, ra mở cửa.

“Đại nương, đại thúc, có chuyện gì vậy?” Vừa nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của đại nương mập và Mảo Quang, tinh thần Vinh Tuệ Khanh chấn động, quên cả cơn buồn ngủ.

“Vào trong rồi nói.” Vinh Tuệ Khanh nghiêng người cho hai người họ đi vào.

Đại nương mập kéo tay Vinh Tuệ Khanh nói: “Tam Lang... Tam Lang... xảy ra chuyện rồi!”

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh trầm xuống, cô cầm tay đại nương mập bảo: “Đại nương, con biết rồi, để con gieo một quẻ xem thử.” Nói xong đi vào buồng, lấy mai rùa ra, tung lên thử mấy lần, đều như nhau, là quẻ sáu mươi mốt, Trung Phu, giống với quẻ Mảo Quang bói cho Mảo Tam Lang.

Vinh Tuệ Khanh cau mày: “Mảo Tam ca có lẽ bị bắt giữ rồi.” Vinh Tuệ Khanh nhìn ra thay đổi của hào vị, biết sự việc đang trong quá trình chuyển biến.

Sắc mặt Mảo Quang xanh mét: “Không ngờ Long Chương môn của Thái Hoa Sơn lại đề tiện như vậy.”

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu: “Không phải ở Thái Hoa Sơn. Từ quẻ tượng này cho thấy, huynh ấy bị bắt ở cổng nhà.”

Mảo Quang với đại nương mập đều hít một hơi lạnh: “Tại sao nó lại từ Thái Hoa Sơn quay về?”

Đại nương mập gấp đến độ sắp khóc. Bà vừa sốt ruột, kéo tay áo Mão Quang: “Đứa nhỏ này cuối cùng xảy ra chuyện gì? Đã kêu nó đừng trở về, nó cứ không nghe!”

Vinh Tuệ Khanh có chút hiếu kì, hỏi: “Phố Hồ Lô này bí mật như vậy, ai có thể bắt Mão Tam ca ở lối vào phố Hồ Lô chứ?”

Hơn nữa, Vinh Tuệ Khanh biết, tu vi của Mão Tam Lang cao thâm, đã ở Trúc Cơ hậu kỳ. Tu sĩ Nhân giới bình thường khó mà ngăn cản được.

Ngụy Nam Tâm gây áp lực cho phố Hồ Lô, phải điều tra thêm một lần nữa. Hơn nữa, việc phái tu sĩ Trúc Cơ đứng chờ ở cổng vào phố Hồ Lô, Mão Quang và đại nương mập không hẹn mà cùng giấu Vinh Tuệ Khanh, không muốn cô bé biết chuyện.

Đại nương mập và Mão Quang nhìn nhau, cùng lắc đầu nói: “Có lẽ không phải ở cổng vào phố Hồ Lô, ở thành Vĩnh Chương cũng không chừng.”

“Vinh cô nương, cháu ngủ đi, ta tìm Ô Lão Tam hỏi thử. Xem xem có nên đi ra ngoài tìm nó không.” Mão Quang tâm tư phiền muộn, đứng lên chào Vinh Tuệ Khanh rồi nhanh chóng rời khỏi phòng cô.

Đại nương mập nặng nề trong lòng. Bà cố nén bất an, gắng an ủi Vinh Tuệ Khanh: “Biết Tam Lang ở gần đây, chúng ta cũng an tâm hơn rồi. Cháu đi ngủ đi.!” Nói xong, bà cũng rời khỏi phòng của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh yên lặng nhìn đại nương mập và Mão Quang, hai người lúc đi ra khỏi tiểu viện có hơi loạng choạng. Cô cắn chặt môi dưới.

Phố Hồ Lô nhất định xảy ra chuyện rồi, bằng không hai người sẽ không có dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Không phải Vinh Tuệ Khanh đề cao chính mình, nhưng cô biết, Ngụy Nam Tâm tìm kiếm cô khắp nơi bên ngoài. Nếu tìm không thấy ở nơi khác, cuối cùng có thể sẽ chú ý đến phố Hồ Lô một lần nữa.

Mọi người ở phố Hồ Lô không muốn giao cô ra, đương nhiên sẽ phải chịu đựng mãi các loại thăm dò, chèn ép cùng ức hiếp của tu sĩ Nhân giới.

Lặng lẽ đóng cửa lại, Vinh Tuệ Khanh quay về phòng trong. Cô ngồi trên giường, cúi đầu, trầm tư rất lâu. Nước mắt theo gò má cô rơi xuống, rơi trên áo khoác gấm, rồi lại yên lặng rơi xuống mặt đất.

Rất lâu, rất lâu rồi cô không có khóc một trận thật đã như vậy.

Trước đây cô có gia đình hạnh phúc vui vẻ, bản thân không làm gì, lại bị người khác làm cho cửa nát nhà tan, trở thành đứa bé mồ côi không nơi nương tựa.

Khó khăn lắm mới đến được phố Hồ Lô. Cô một lần nữa được tận hưởng cảm giác ấm áp và che chở của gia đình bình thường, nhưng một chút ấm áp này cũng bị người khác cướp đi!

Ngụy Nam Tâm, người cướp mẹ ta chưa đủ sao, còn muốn đuổi cùng giết tận ta?!

Vinh Tuệ Khanh giơ cánh tay ra sức lau đi nước mắt.

Không dễ dàng như vậy đâu!

Vinh Tuệ Khanh đứng lên, đi lại trong phòng, thu dọn tay nải mà mẹ đã để lại cho cô.

Túi càn khôn đại nương mập cho cô được để dưới gối đầu giường. Vinh Tuệ Khanh rón rén đi qua, định lấy túi càn khôn bên dưới ra thì Tiểu Hoa đang ngủ bên cạnh tỉnh giấc.

“Vinh cô nương, người đang làm gì vậy?” Tiểu Hoa dụi mắt ngồi dậy, nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh không nghĩ tới Tiểu Hoa tỉnh dậy, xin lỗi nói: “Người ngủ đi, ta... ta phải rời khỏi đây.”

Tiểu Hoa tỉnh ngủ, từ trên giường trở mình đứng lên. Nó giơ hai móng vuốt nhỏ, vô cùng đáng thương nhìn Vinh Tuệ Khanh. Âm thanh mềm nhũn truyền vào trong đầu Vinh Tuệ Khanh: “Vinh cô nương, đừng bỏ Tiểu Hoa... dẫn Tiểu Hoa đi cùng có được không?”

Vinh Tuệ Khanh cũng không muốn một mình lưu lạc. Dù Tiểu Hoa chỉ là một con sóc, nhưng cũng là bạn của cô. Hai người cùng chạy ra từ Dốc Lạc Thần, cũng có vài phần tình cảm với nhau.

Nhưng tình cảnh của cô bây giờ, khiến cô nhận ra, không thể để liên lụy đến Tiểu Hoa. Tiểu Hoa đi cùng cô, sẽ phải chịu cảnh đầu đường xó chợ, ăn bữa nay lo bữa mai.

“Tiểu Hoa, người không cần phải đi theo ta chịu khổ. Đây là nhà người, người nên ở chung với tộc nhân của mình.” Vinh Tuệ Khanh vuốt đầu Tiểu Hoa, thở dài khuyên nó.

Tiểu Hoa lắc đầu y chang cái trống bỏi: “Vinh cô nương, Tiểu Hoa đã nhận người làm chủ nhân rồi. Bất kể người đi đâu, Tiểu Hoa đều cùng người vào sinh ra tử!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 67: Lựa Chọn

Vinh Tuệ Khanh nghe được lời của Tiểu Hoa thì vô cùng cảm động. Nhưng càng cảm động, cô càng không muốn liên lụy nó.

Đã là bạn bè, không thể chỉ nghĩ đến bản thân, càng không thể kéo đối phương cùng xuống nước.

“Tiểu Hoa, thật ra ta có thể đi mà không cho người biết. Nhưng ta là bạn của người, trước giờ chưa từng xem người là thú nuôi, vì vậy ta muốn nói rõ với người. Ta phải rời khỏi phố Hồ Lô. Ta ở đây chỉ khiến bọn họ khó xử, hơn nữa Mỗ Tam Lang bị người bên ngoài bắt giữ, ta cũng muốn đi ra thám thính tình hình, xem có cách nào để làm bọn họ thả huynh ấy không.” Vinh Tuệ Khanh vô cùng chân thành nói thẳng với Tiểu Hoa, mong Tiểu Hoa có thể hiểu được hoàn cảnh của mình.

Tiểu Hoa nhếch miệng cười, kêu “chít chít” hai tiếng.

“Không có ta, người làm sao ra ngoài được? Vinh cô nương, người không biết lúc đầu người có thể vào phố Hồ Lô, là bởi vì ta dẫn người vào sao?” Giọng nói của Tiểu Hoa truyền đến trong đầu của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh sửng sốt, cô không hề nghĩ đến vấn đề này.

Phố Hồ Lô có trận pháp và kết giới, cô nắm rõ, cô còn giúp phục hồi trận pháp. Kết giới là do sự vận động của trận pháp tác động lên để vận hành. Vì vậy cô phục hồi trận pháp chính là phục hồi được kết giới. Nhưng kết giới này có tác dụng gì, cô cũng không biết rõ. Tu vi của cô không cao,

hơn nữa kĩ thuật có chuyên môn riêng, tinh lực của cô đều đặt ở trận pháp rồi.

“Người muốn nói...” Vinh Tuệ Khanh ngờ vực hỏi: “Kết giới của phố Hồ Lô này, có tác dụng ngăn cách đặc biệt sao?”

Phố Hồ Lô là tòa thành nằm ẩn trong thành3Vĩnh Chương. Những yêu tu tập trung ở trong đây lại không bị người thường phát hiện, chắc chắn phải nhờ đến trận pháp và kết giới vận hành vạn năm không ngừng nghỉ.

Tiểu Hoa gật đầu, trên gương mặt lông xù nhỏ nhắn có vài phần đặc ý: “Công dụng quan trọng nhất của kết giới, chính là cách ly với Nhân giới. Yêu tu có thể tự do ra vào, nhưng Nhân giới bất kể là người thường hay tu sĩ9đều không thể tiến vào.”

Vinh Tuệ Khanh rất thông minh, trí nhớ vô cùng tốt, lập tức nhớ người tu sĩ Nhân giới nọ dán cáo thị ở phố Hồ Lô lúc cô mới đến: “Ai cũng không thể vào?”

“Lúc đó trận pháp của phố Hồ Lô có gặp sai sót, kết giới có vấn đề. Dưới sự giúp đỡ của người chúng ta, tu sĩ Nhân giới có thể tiến vào.” Tiểu Hoa nháy mắt đầy giáo hoạt: “Đương nhiên, có ta thì không giống như vậy. Ta nói người nghe, ta có thiên phú bẩm sinh, không bị ảnh hưởng bởi kết giới, tự do đi lại. Người mang theo ta, tất cả các kết giới đều không có tác dụng với người.”

Nói xong liền cho rằng bản thân vô cùng có sức thuyết phục, Tiểu Hoa nhảy lên, ngồi lên vai trái Vinh Tuệ Khanh, mang theo ý cười nịnh nọt nói: “Vì vậy, mang ta theo cùng đi. Chúng ta liên thủ, tuy là không thể đánh đến thiên hạ không có đối thủ, nhưng nói đến chuyện bỏ chạy giữ mạng, Tiểu Hoa ta đứng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất!”

Mặc dù trong lòng Vinh Tuệ Khanh lo lắng, nhưng cũng không nhịn được cười.

Có lẽ, trong hành trình của cô về sau, có Tiểu Hoa gốc này đi theo, cuộc sống của cô sẽ có một tia sáng. Cô sẽ không bị thù hận làm mờ tâm trí, trở thành một tên biến thái tàn bạo cuồng bạo thù.

Con người luôn hướng về ánh mặt trời. Càng tối tăm, càng khát khao ánh sáng.

Vinh Tuệ Khanh đã gần như mềm lòng, nhưng lại không qua được vướng mắc kia trong lòng. Thật sự cô không muốn Tiểu Hoa bỗng dưng lại gánh tội chung với mình.

Hình như Tiểu Hoa cảm nhận được do dự và dao động của Vinh Tuệ Khanh, vội thêm một cú: “Ta đã nhận người làm chủ rồi, người còn không hiểu nó có ý nghĩa gì sao?”

Vinh Tuệ Khanh mới vào giới tu hành, đối với việc này thật sự không hiểu rõ.

Tiểu Hoa vô cùng đặc ý giải thích: “Ta đã là linh sủng của người. Vừa này ta nói vào sinh ra tử, không phải nói suông. Nếu người chết rồi, ta cũng không sống được, biết không?”

Vinh Tuệ Khanh hoảng sợ, vội ôm Tiểu Hoa từ vai trái xuống, hỏi: “Có cách nào có thể giải trừ loại quan hệ linh sủng này không? Ta không muốn liên lụy tới người.”

Tiểu Hoa lắc đầu, hai tay chìa ra hai bên, dáng vẻ hết cách: “Không có cách, đương nhiên không có cách.” Lại lén lút trách Vinh Tuệ Khanh: “Người ta trăm phương ngàn kế bắt ta làm linh sủng. Còn người, ta chủ động làm linh sủng cho người, người còn đẩy ta ra khỏi cửa.” Dáng vẻ vô cùng giận dữ.

Vinh Tuệ Khanh không biết nên khóc hay nên cười, yên lặng nhìn Tiểu Hoa một lúc mới nói: “Vậy người dẫn ta rời khỏi phố Hồ Lô, được

không?”

Vậy là đồng ý mang Tiểu Hoa cùng đi rồi.

Tiểu Hoa mừng rỡ, vội vàng gật đầu liên tục, đồng thời nhắc nhở Vinh Tuệ Khanh: “Người không thể nói đi là đi, ít nhất cũng để lại một lá thư, nói cho bọn họ biết người đi đâu. Bằng không bọn họ cho rằng người bị bắt, đến lúc đó lại loạn cả lên thì không nên.”

Vinh Tuệ Khanh ừ một tiếng, lấy bút ra, viết rồng bay phượng múa mấy câu, bỏ vào phong thư, lén để trước cửa phòng của đại nương mập và Mão Quang.

Ầm ỉ lâu như vậy, trời cũng hừng sáng rồi.

Trong phòng của đại nương mập và Mão Quang yên ắng, không biết có phải tối qua có việc hay không, đến giờ vẫn chưa thức dậy.

Phải đi nhanh thôi, bằng không một hồi láng giềng phố Hồ Lô đều thức dậy, cô sẽ không đi được nữa.

Vinh Tuệ Khanh mang theo Tiểu Hoa, vội vã rời khỏi sân Mão gia, đi về hướng lối ra phố Hồ Lô.

Kết giới nơi đó chỉ có Tiểu Hoa có thể tự do ra vào.

Vinh Tuệ Khanh là chủ nhân của nó, cũng được hưởng lây lợi ích này.

Hôm qua Vinh Tuệ Khanh biết Mão Tam Lang bị bắt gần lối vào phố Hồ Lô, cộng với vẻ mặt không tự nhiên của Mão Quang và đại nương mập, cô có thể đoán được, chắc chắn có tu sĩ Nhân giới mai phục ở lối vào phố Hồ Lô.

Nghĩ đến việc bản thân giúp yêu tu phố Hồ Lô khôi phục trận pháp, thật ra là trong tối tăm cứu mình một mạng, trong lòng Vinh Tuệ Khanh có

chút cảm giác không nói thành lời.

Trong phúc có họa, trong họa có phúc.

Cô đi lần này, không biết là họa hay phúc đối với yêu tu phố Hồ Lô. Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại, cuối cùng lưu luyến nhìn lướt qua phố Hồ Lô.

Đường lớn sạch sẽ, liễu rũ ven đường, tường đỏ ngói đen, hòa vào nhau thích mắt. Thành thoảng có các loại chim thú quý hiếm qua lại như con thoi, một cảnh hòa bình yên ổn.

Là cô không có phúc, không thể định cư lâu ở nơi giống thế ngoại đào nguyên này.

“Đi thôi.” Tiểu Hoa thấp giọng lẩm bẩm: “Sau này có thể quay về mà.”

Bởi vì câu nói của Tiểu Hoa, tâm trạng của Vinh Tuệ Khanh đột nhiên thoải mái hơn.

Đúng vậy, chỉ cần cô đi rồi, nơi xinh đẹp này sẽ không bị tổn hại.

Chỉ cần cô còn sống, sau này cô có thể quay về.

“Ừ, đến lúc phải đi rồi.” Vinh Tuệ Khanh quay đi, mang theo Tiểu Hoa hướng đến lối ra.

Lần này, cô chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Vì không muốn để người bên ngoài phát hiện ra cô, cô đặc biệt mang theo một cây cỏ ẩn thân do một yêu tu trong phố Hồ Lô tặng cho cô, đeo ở trước ngực.

Cỏ ẩn thân này sau khi thêm vào linh lực, có công dụng khiến cô ẩn thân trong một nén hương.

Mặc dù thời gian không lâu, nhưng cũng đủ để cô chạy ra khỏi đây.

Bóng dáng của Vinh Tuệ Khanh trong nháy mắt biến mất ở cuối đường phố Hồ Lô.

Một yêu tu mới đi ra mua điểm tâm sáng còn tưởng rằng mình hoa mắt, định kêu cô một tiếng thì phát hiện trước mắt không có ai, liền lắc đầu, đi về phía chợ.

Lối vào phố Hồ Lô có mấy tu sĩ Trúc Cơ đang đóng giả những loại người khác nhau, chờ ở vách tường đổ nát lộn cộn.

Một người thợ đóng giày, đội nón cũ rách, ngồi ở chân tường, không tập trung sửa giày.

Một ông chủ bán điểm tâm sáng, cặp mắt dáo dác nhìn xung quanh.

Còn có hai đạo sĩ ăn mặc chỉnh tề, đầu cài trâm gỗ, ngồi ăn cháo ở quán ăn.

Đương nhiên, sự xuất hiện của những người này đều kém xa so với cái đài cao làm người khác chấn động ở phía vách tường đổ nát đối diện.

Dường như là dựng lên trong một đêm.

Trên đài cao, bên dưới có một trụ gỗ còn cao hơn, treo một thiếu niên áo trắng đang gục đầu. Chỉ là áo trắng của cậu đã bám đầy tro bụi, vô cùng bẩn thỉu.

Xung quanh đài cao có mấy tên bảo vệ lưng hùng vai gấu, vô cùng hung ác.

Vốn có mấy người thường muốn xem náo nhiệt nhưng đều bị đuổi ra xa, không được đến gần xem.

Cáo thị của ba đại môn phái muốn bắt tàn dư Ma giới đã dấn khắp thành.

Người dân thành Vĩnh Chương từ sợ hãi đến lo lắng, cuối cùng bị điều tra ngày này tháng nọ khiến cho mất cảm giác.

Hôm nay khó khăn lắm mới thấy có chút thay đổi, toàn bộ người nhàn rỗi ở thành Vĩnh Chương đều đứng xa xa chỉ trỏ.

“Đây là yêu nhân Ma giới sao? Tại sao ta cảm thấy cũng cỡ tuổi con ta vậy? Hay là bắt nhầm rồi?” Một đại nương có lòng tốt không rõ hỏi.

“Chắc, người nói cái gì vậy? Chẳng lẽ người xấu đều khắc trên trán chữ ‘Ta là người xấu?!’, đừng có nhìn người qua tướng mạo có biết không?” Một tên nhàn rỗi miệng ngậm cỏ cười chế nhạo, nói lời châm chọc.

Một người xem náo nhiệt bên cạnh cố nhịn cười, chỉ vào tên nhàn rỗi mới nói lời châm chọc, nghiêm mặt nói: “Đúng vậy. Người xấu mà, ít nhất bình thường phải như Trương Lão Tam chúng ta mới giống.”

“Ngưu Nhị, người muốn đối đầu với ta phải không?!” Trương Lão Tam then quá hóa giận: “Có giỏi thì chúng ta đấu tay đôi!”

Đám đông vây xem cười vang, vui vẻ như trẩy hội.

Vinh Tuệ Khanh mang theo Tiểu Hoa từ lối ra phố Hồ Lô xuyên tường ra bên ngoài, đến đường lớn.

Cô đang mang cỏ ẩn thân trước ngực, bản thân lại là luyện khí tầng thứ hai, nên linh lực đủ để cỏ ẩn thân có công dụng trong một nén nhang.

Bởi vì lo lắng có đại tu sĩ canh giữ ở lối ra phố Hồ Lô, Vinh Tuệ Khanh đặc biệt đi thật chậm. Cô cẩn thận dò xét xung quanh, sợ bất cẩn đụng đến trận pháp cấm kỵ gì đó, sẽ bại lộ thân phận.

Sự cẩn thận của cô thật không uổng phí.

Lối ra của phố Hồ Lô quả thật còn có hai trận pháp.

Chỉ là trong mắt Vinh Tuệ Khanh, hai trận pháp đó quá đơn giản.

“Hai trận pháp này là đối phó yêu tu muốn ra vào phố Hồ Lô, không bằng ta giúp bọn họ một lần vậy.” Vinh Tuệ Khanh trầm ngâm suy nghĩ, vừa nghĩ, tay chân đã nhanh lẹ đem hai trận kỳ của trận pháp nhẹ nhàng gỡ ra, thay đổi phương hướng.

Trận pháp hiện thân lập tức bị Vinh Tuệ Khanh đổi thành trận ẩn thân.

Phàm là yêu tu khởi động hai trận pháp này, thân ảnh sẽ biến mất trong nháy mắt, có thể dễ dàng đi xuyên qua tường, tiến vào phố Hồ Lô.

Nếu không phải lo lắng bị người khác phát hiện, Tiểu Hoa cũng không nhìn được võ tay tán thưởng Vinh Tuệ Khanh rồi.

Nó vừa nghĩ vậy, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh tiếng đánh truyền đến cách đó không xa.

Tiểu Hoa và Vinh Tuệ Khanh đồng thời ngẩng đầu, liền thấy hướng vách tường đối diện có một cái đài cao.

Trên đài cao, hai tên vạm vỡ đang quất roi da, đánh lên người thiếu niên áo trắng đang bị trói trên cột!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 68: Roi Xuy Long

Là Mảo Tam Lang!

Vinh Tuệ Khanh và Tiểu Hoa không nhịn được kêu lên một tiếng, cùng lúc dùng tay hoặc móng vuốt để che miệng mình.

Trên đài cao, mấy tên vạm vỡ vùng roi dài, đánh tới tấp lên người Mảo Tam Lang.

Mảo Tam Lang có vẻ đã mất đi ý thức, tấm áo trắng trên người nhanh chóng hằn lên từng vệt máu.

Dưới đài, toàn thân Vương Nhân lạnh run. Trước đây còn cho rằng chịu chút thương ngoài da sẽ không vấn đề gì, nhìn thấy roi da vùng trên đài, đầu gối đã đổ đầy mồ hôi.

Hóa ra đại nhân nói không phải là roi da bình thường!

Thì ra đại nhân dùng bảo vật trấn môn của Long Hồ Môn: Roi Xuy Long!

Nghe nói năm đó lúc lão tổ Đóa gia đi du ngoạn, đi nhầm vào động phủ của một vị tu sĩ cổ trên núi hoang, phát hiện bên trong có một con giao long do hóa rồng thất bại không may chết đi. Một phần thân thể giao long đã hóa thành rồng, đặc biệt gân mạch toàn thân đã biến thành gân rồng. Lão tổ Đóa gia rút ra sợi gân rồng mạnh nhất, luyện thành một cái roi, gọi là roi Xuy Long. Sau đó mang về Long Hồ Môn ở nước Đại Sở, trở thành bảo vật trấn môn!

Cái roi này dùng gân của giao long sắp hóa rồng luyện thành, mà rồng là vật tổ cúng bái của tất cả các yêu tu. Do đó đối với yêu tu mà nói, roi này đánh lên người, chẳng khác gì khổ hình lăng trì. Mỗi một roi quất lên, đều có thể lấy linh lực của yêu tu công kích lại chính bản thân bọn họ, thậm chí có thể tấn công cả thần thức của yêu tu.

Ánh mắt Vương Nhân lóe lên, lặng lẽ rời khỏi đài, dự định đi tìm Ngụy Nam Tâm nói về chuyện này. Yêu tu cũng có người đứng sau, không phải tu sĩ Nhân giới thấp kém như bọn họ có thể chống lại được. Hơn nữa, quan hệ của gã và yêu tu không tệ, chuyện này vốn dĩ là tu sĩ Nhân giới bọn họ không đúng.

Về công hay tư, gã đều không thoát được can hệ, nên bèn nhanh chóng đi khuyên Ngụy Nam Tâm.

Vinh Tuệ Khanh và Tiểu Hoa không ý thức được roi kia có gì đặc biệt, chỉ là nhìn thấy thương tích trên người Mảo Tam Lang càng ngày càng nhiều, cả người toàn bộ là máu, tổn thương nguyên khí vô cùng nghiêm trọng. Thậm chí đến cả tu vi cũng gặp nguy hiểm sắp không trụ vững. Bọn họ hiểu rõ, đây nhất định không phải là roi tầm thường!

Quá ác độc, thật sự quá ác độc!

Cho dù có tàn dư Ma giới, thì liên quan gì đến những yêu tu này chứ?

Hơn nữa Vinh Tuệ Khanh biết rõ, sự việc của sơn trang Đóa Linh, nếu nói có tàn dư Ma giới, chỉ có thể hoài nghi cô gái áo xanh xuất hiện ở vết nứt trên trời thôi. Người khác đều là những người bình thường cả!

Mà cô gái áo xanh đã rời khỏi thế giới này rồi.

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh đột nhiên xuất hiện lời nói của La Thần: “... Không ở thế giới này, không có nghĩa là đã chết.”

Vì sao La Thần biết cô gái áo xanh đã không ở thế giới này? Nàng phải chăng đã quay về Ma giới? Trên trời đột nhiên xuất hiện vết nứt, là mở ra ranh giới giữa Ma giới và Nhân giới, vì vậy khiến cho người trong Ma giới thừa dịp vào sao?

Nhưng nghĩ đến Đóa Linh phu nhân, còn cả những việc Đóa gia làm bao năm qua nữa. Vinh Tuệ Khanh mơ hồ cảm nhận rằng, mặc dù Đóa Linh phu nhân bọn họ là người, thật ra cũng không khác gì với nhập ma.

Ai nói yêu nhân Ma giới chỉ sống ở Ma giới?

Người đời thường nói ‘Nhất niệm thành phật, nhất niệm thành ma’, không phải cũng có hàm nghĩa đặc biệt bên trong sao?

Vinh Tuệ Khanh mím chặt môi, nói với Tiểu Hoa: “Người tìm chỗ nào đó trốn đi, ta đi đổi Mão Tam Lang về.”

Tiểu Hoa kinh hãi, dùng móng vuốt nắm chặt áo Vinh Tuệ Khanh, liên tục lắc đầu: “Không được! Tuyệt đối không được! Mão Tam Lang đã là giai đoạn Trúc Cơ hậu kỳ, cậu ấy có thể chịu được. Người mới Luyện Khí, sẽ bị bọn chúng đánh tới chết! Chẳng lẽ người muốn Tiểu Hoa chết sao?”

Vinh Tuệ Khanh gấp gáp: “Đương nhiên ta không muốn người chết, nhưng cũng không muốn Mão Tam Lang thay ta chịu khổ như vậy!”

“Rời khỏi đây trước đã, tránh khỏi tầm mắt của mấy tu sĩ Trúc Cơ, chúng ta sẽ tìm cách cứu Mão Tam Lang, được không?” Tiểu Hoa vừa cầu xin nói, vừa an ủi Vinh Tuệ Khanh: “Đối với tu sĩ Trúc Cơ mà nói, chịu một chút thương ngoài da sẽ không đáng ngại đâu.”

Tất nhiên Tiểu Hoa không nhận thức được sự lợi hại của roi Xuy Long, Vinh Tuệ Khanh càng không biết rõ.

Nghe thấy Tiểu Hoa nói cũng có lí, Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Vậy chúng ta rời khỏi đây trước, tìm một nơi vắng vẻ cải trang.”

Tiểu Hoa thở phào nhẹ nhõm, chỉ đường cho Vinh Tuệ Khanh, đi đến nơi phồn hoa nhất.

Trong phố Hồ Lô, Mão Quang và Ô Lão Tam bàn bạc cả đêm, gửi thư cấp báo đến Vương nữ Đồ Sơn của thành Hồ Lô nước Thanh Khâu. Vương nữ Đồ Sơn tên Quý Họa, vô cùng nhiệt tình, luôn thích trừ bạo an dân, trừng trị các yêu tu làm xằng bậy nơi đây. Chỉ là, đối với việc người Nhân giới ức hiếp yêu tu, nàng trừng trị còn đáng sợ hơn cả trừng trị yêu tu làm chuyện xấu!

Đồ Sơn Vương tộc là chủng tộc kiêu hãnh như thế, nhưng bởi vì phân tranh năm đó, yêu tu bị truy đuổi trốn vào trong thành ẩn, không thể ra thế giới bên ngoài hành tẩu nữa.

Loại sỉ nhục này khiến cho rất nhiều yêu tu không thể nào quên được.

Nếu có một yêu tu đủ bản lĩnh, đủ sức mạnh, cũng đủ lập trường giúp bọn họ. Trừ Vương nữ Đồ Sơn Quý Họa ra, không còn lựa chọn nào khác.

...

Trong quán trọ Vinh Thăng thành Vĩnh Chương, Ngụy Nam Tâm vừa mới ngồi thiền buổi sáng xong, đang ngồi trên đệm cúi suy nghĩ. Tâm tư không tự chủ bay tới vương phủ ở kinh thành, nhớ tới sắp đến sinh nhật Quán Phượng Nữ, ông ta muốn tìm lễ vật quý hiếm gì đó tặng cho bà.

Đây là sinh nhật lần đầu tiên sau khi bọn họ thành thân, ông ta hy vọng có thể làm cho nàng suốt đời khó quên.

Tiếng gõ cửa của Vương Nhân làm cho Ngụy Nam Tâm hơi nhú mào.

“Đại nhân, đại nhân, thuộc hạ có việc bẩm báo.” Vương Nhân gõ vài cái lên cửa, nghe thấy bên trong không có động tĩnh, nhịn không được lại nói lớn một câu.

Tầng lầu này của quán trọ ngoài Ngụy Nam Tâm ở còn có người của ba đại môn phái.

“Vào đi.” Ngụy Nam Tâm không thể làm như không nghe thấy, đành phải mở miệng gọi Vương Nhân vào.

“Người có chuyện gì sao?” Sắc mặt của Ngụy Nam Tâm không tốt.

Vương Nhân nhìn ra được tâm trạng Ngụy Nam Tâm không tốt, nhưng có một số chuyện, không thể không nói.

“Xin hỏi đại nhân, tại sao phải dùng roi Xuy Long với Mỗ Tam Lang ạ?” Vương Nhân bất chấp khó khăn hỏi.

Nếu chỉ là một cái roi bình thường, cho dù đánh mấy ngàn mấy vạn roi Vương Nhân cũng cảm thấy không vấn đề.

Nhưng roi Xuy Long thì khác, này như đem yêu tu biến thành đồ chơi sống không bằng chết.

Ngụy Nam Tâm mỉm cười, khen Vương Nhân: “Không ngờ kiến thức người như thế cũng có thể nhìn ra đó là roi Xuy Long?”

Trong lòng Vương Nhân khinh thường, trên mặt vẫn là ý cười nịnh hót Ngụy Nam Tâm: “Đại nhân quá khen. Chỉ là đại nhân việc này e rằng không được. Mỗ Quang đó cũng là bá chủ một phương trong giới yêu tu, nghe nói ông ta và Long Chưởng môn Thái Hoa Sơn từng có giao tình sâu đậm. Nếu như chọc giận ông ta, thuộc hạ sợ đại nhân khó bề ăn nói.”

Bởi vì Vương Nhân từng đảm nhiệm qua việc làm sứ giả chuyên truyền tin với yêu tu, nên tương đối hiểu rõ tình hình bên phía yêu tu.

Ngụy Nam Tâm sửng sốt. Ông ta không biết Mảo Quang có địa vị cao như vậy.

Người khác ông ta không sợ, nhưng Long Chưởng môn Thái Hoa Sơn thì không thể khinh thường. Mặc dù bản thân không phải đệ tử trong môn phái, nhưng nghe nói Long Chưởng môn có giao tình với người đứng đầu Phật tông của mình.

“Người nói cũng đúng. Chúng ta chỉ muốn hù dọa mấy yêu tu, đừng tồn tại ý nghĩ ăn cây táo rào cây sung. Cũng không phải là thật sự cần gây khó dễ cho bọn họ. Người đâu, truyền lệnh ta, mỗi ngày chỉ đánh Mảo Tam Lang ba roi, không được đánh nhiều hơn.” Ngụy Nam Tâm cao giọng phân phó với người bên ngoài.

Đệ tử Hoàng Vận Tự bên ngoài tuân lệnh, ra ngoài truyền lời.

Bách Hủy và Đại Ngưu nghe nói ba đại môn phái bắt được một yêu tu, treo ở đài cao, đang bị quật roi cho mọi người coi, bèn đi đến xem náo nhiệt.

Lúc bọn họ đi đến, vừa may Vinh Tuệ Khanh đã mang Tiểu Hoa rời đi.

“Đó là yêu tu hả?” Đại Ngưu nhón chân xem, vô cùng tò mò: “Nhìn không khác gì chúng ta cả?”

Bách Hủy cười, giải thích cho Đại Ngưu: “Vốn dĩ yêu tu Đông Đại Lục là hậu duệ của đại yêu quái sớm đã đắc đạo, huỳnh nghị động vật bình thường có thể lợi hại vậy sao? Không có tinh huyết của đại yêu trong cơ thể chúng, cho dù có Đế Lưu Tương, bọn chúng cũng chỉ có thể mở thần trí mà thôi. Nếu muốn hóa thành hình người, không biết phải đợi đến bao nhiêu

năm, gặp được bao nhiêu cơ duyên kỳ ngộ, mới có thể tu thành hình người.”

Đại Ngưu bưng tỉnh ngộ, vượt cái ót, nói cộc lốc: “Bách Hủy, muội hiểu biết thật rộng.”

Nét cười trên mặt Bách Hủy càng phát ra sự quyến rũ. Cô ta nhìn Đại Ngưu không rời mắt.

Hai người đang liếc mắt đưa tình nhìn nhau, thì một chàng trai mặc bộ đồ rộng đi lướt qua bọn họ.

Chàng trai đó mặc đồ đen tuyền, mũi thẳng tắp, góc mặt nghiêng vô cùng đẹp.

Ánh mắt Bách Hủy không tự chủ lướt qua người Đại Ngưu, hai mắt tròn xoe muốn rớt ra ngoài.

Đây đây đây... hình như đây là tả hộ pháp của Thái Hoa Sơn - Tư An!

Thời điểm này ở kiếp trước, Tư An cũng chỉ đến thành Vĩnh Chương có một lần, là đi tuần tra Vạn Càn Quán.

Khi đó, Bách Hủy đi theo tu sĩ Trúc Cơ Tùng Mộc đạo trưởng ở Bạch Vân Quán. Mặc dù là đã quán nhưng cũng tuân theo sự quản lí của đạo môn, từng đi theo Vạn Càn Quán đón tiếp đoàn người của Tư An.

Tình hình hôm đó là trường hợp lớn nhất mà Bách Hủy được tham gia ở kiếp trước, suốt đời khó mà quên được. Đến cả dáng vẻ của Tư An cũng khắc sâu vào tâm trí của cô ta.

Chỉ là thân phận của Tư An quá cao, cho dù Bách Hủy sống lại lần nữa, cũng không dám có ý gì với hắn.

Bách Hủy biết thân biết phận, biết bản thân được sống lại, nhưng không chắc mọi việc đều xảy ra thuận lợi. Cô ta chỉ cố gắng hết sức trong phạm vi, giành lợi ích tốt nhất cho bản thân, không thể quá tham lam.

Ánh mắt Bách Hủy dán chặt trên lưng Tư An. Tư An cảm thấy kì lạ, ngoái đầu nhìn lại.

Một đôi mắt lạnh như băng không có chút tình cảm nhìn qua. Bách Hủy rùng mình, nép lại gần bên người Đại Ngưu.

Bên kia đường, âm thanh tiếng sao trúc du dương trầm rãi vang lên.

Suy nghĩ của Đại Ngưu cũng đi theo đó.

Chỉ thấy bốn thiếu nữ mặc y phục cung đình màu đỏ hải đường, tay cầm sáo trúc, vừa thổi sáo, vừa chậm rãi đi tới.

Theo sau là bốn thiếu nữ mặc y phục cung đình màu xanh nhạt, trên tay cầm một giỏ hoa tươi, vừa đi vừa rải những cánh hoa sang hai bên đường.

Những cô gái ấy dáng người thướt tha, mặt mũi xinh đẹp, đi đứng mắt nhìn thẳng, có dáng vẻ của người được dạy dỗ.

Cuối cùng đi sau tám thiếu nữ là một chàng trai mặc trường sam màu trắng, mặt như quan ngọc, mắt hoa đào, khóe miệng mỉm cười, tay cầm quạt, không ngừng chào hỏi với các phu nhân, cô nương đang xem náo nhiệt hai bên đường.

Tư An nghe thấy tiếng sáo, dừng bước, xoay người lại nhìn, cười lạnh nói: “Phác Cung Doanh, sự phô trương của ngươi thật không nhỏ nha!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 69: Kẻ Đánh Người, Lại Bị Người Đánh

Các tì nữ dừng lại, sau đó tản ra hai bên, tạo thành một lối đi. Từ giữa các tì nữ, Phác Cung Doanh chậm rãi bước đến, chấp tay cười với Tư An phía trước: “Tư hộ pháp, đã lâu không gặp.”

Tư An cũng chấp tay hành lễ lại: “Thiếu tông chủ khách khí rồi.”

Thân phận hai người này cao, tu vi còn cao hơn.

Ngụy Nam Tâm nhận được tin tức, lập tức ra nghênh đón.

“Tư hộ pháp, Phác Cung thiếu tông chủ, tại hạ Ngụy Nam Tâm, ra mắt hai vị!” Ngụy Nam Tâm nho nhã lễ độ hành lễ.

Tư An và Phác Cung Doanh cùng lúc thu lại nụ cười trên mặt, khẽ gật đầu với Ngụy Nam Tâm, liền chỉ Mỗ Tam Lang đang bị treo trên đài cao hỏi: “Chuyện gì đây?”

Ngụy Nam Tâm cười nói: “Yêu tu phố Hồ Lô không chịu giao ra yêu nhân Ma giới, nên tại hạ đành phải hù dọa bọn họ một chút.”

“Có ai hù dọa như ngươi vậy sao? Dừng roi như thế đối phó yêu tu, ngươi sợ hấn chết chưa đủ nhanh hả?!” Âm thanh sắc bén truyền xuống từ trên cao, cắt ngang câu nói của Ngụy Nam Tâm. Một áng mây hồng từ trên trời hạ xuống, đáp trên đài cao cách đó không xa.

Ngụy Nam Tâm, Tư An và Phác Cung Doanh đồng loạt thay đổi sắc mặt, nhìn lên đài cao.

“Là nàng ta?!” Tư An và Phác Cung Doanh đều kinh sợ, sau đó nhìn nhau, mỗi người phân ra một hướng.

Trên đài cao, nữ tử mặc hồng y kia chính là Vương nữ Đồ Sơn - Quý Họa.

“Đi xuống! Ta tịch thu roi da này!” Tay phải nắm lấy một vòng, đoạt roi từ tay tên to con đang cầm roi Xuy Long, nắm lại trong tay.

Ngụy Nam Tâm hoảng hốt, nhảy lên mấy bước đã đến đài cao, đứng trước mặt nữ tử, chấp tay hỏi: “Tại hạ Ngụy Nam Tâm của Hoàng Vận Tự, xin hỏi cao danh quý tánh của các hạ?”

Tư An và Phác Cung Doanh cũng nhảy lên, đến trên đài, đứng sau Ngụy Nam Tâm không nói một lời.

Ngụy Nam Tâm biết có người đến giúp, trong lòng yên tâm, lại hỏi một câu với nữ tử mặc hồng y.

Quý Họa hừ nhẹ, không quan tâm Ngụy Nam Tâm, tự mình đi đến bên cạnh cọc gỗ, định cưỡi trời cho Mảo Tam Lang.

Từ ngày nhập đạo cho đến nay, Ngụy Nam Tâm chưa từng bị ai nhìn khinh thường như vậy, sắc mặt ông ta lập tức đen như đáy nồi.

“Khoan đã, các hạ muốn làm gì?” Ngụy Nam Tâm giơ tay chặn đường của Quý Họa.

Quý Họa đỡ Mảo Tam Lang đã hôn mê, đuôi lông mày khẽ nhíu: “Tránh ra.”

Chỉ có hai từ, nhưng tràn đầy ý dứt khoát và không khuất phục.

Ngụy Nam Tâm càng tức giận, phát ra một tia thần thức, thăm dò tu vi của đối phương.

Nhưng tia thần thức chỉ mới đến gần quanh người nữ tử thì lập tức một đi không trở lại, biến mất không còn bóng dáng. Ông ta như thế mà lại không thể nhìn ra được tu vi của đối phương.

Quỹ Họa dìu Mão Tam Lang, nhìn thẳng đi về phía bên cạnh đài cao.

Phác Cung Doanh bước lên một bước, chắn trước người bọn họ, chau mày, thấp giọng hỏi: "... Đại Đại, sao người lại đến đây?"

Quỹ Họa cảm thấy khó hiểu, không biết Phác Cung Doanh nói gì. Gương mặt nàng không chút thay đổi: "Cút ngay."

Cũng chỉ nói hai từ, như thể chữ quý như vàng, khóe mắt không thèm liếc nhìn Phác Cung Doanh một cái.

Tư An nghe câu nói của Phác Cung Doanh liền biến sắc, đi lên phía trước, nắm tay áo Phác Cung Doanh hỏi: "Người gọi nàng ấy là gì?"

"Đại Đại, Thích Đại Đại." Phác Cung Doanh lặp lại cái tên này, nét cười trên mặt vừa vui mừng vừa bi thương. Dường như trong miệng có trái ô liu nặng ngàn cân, lặn qua lặn lại, càng nhai càng có hương vị.

Tư An giận dữ: "Người nói bậy bạ gì đó? Rõ ràng nàng ấy là Diệp Tinh mà! Đại tiểu thư Diệp Tinh của Diệp gia thành Chúc Ninh!"

Phác Cung Doanh ngây người, nhưng nhìn vẻ mặt của Tư An không giống nói dối, theo bản năng nghiêng đầu nhìn Quỹ Họa.

Dường như Quỹ Họa không hề biết bọn họ đang nói cái gì, một tay giữ Mão Tam Lang, muốn nhảy xuống đài cao.

"Để Mão Tam Lang và roi Xuy Long lại!" Ngụy Nam Tâm lo lắng, bất chấp kiêng kị. Ông ta vung tay, một luồng khí lớn tung ra từ ống tay áo ông ta, khiến Quỹ Họa lùi hai bước, trở về vị trí ban nãy.

“Muốn chết à!” Quĩ Họa giận dữ, roi Xuy Long trong tay vung về phía Ngự Nam Tâm.

Ngự Nam Tâm hoảng sợ khi phát hiện bản thân không thể di chuyển, chỉ có thể sững sờ đứng tại chỗ, nhìn hình ảnh roi Xuy Long từ trên cao quất xuống, vung tới trước ngực mình. Như thể có người lấy dao rạch ngay trước ngực, sau đó tiến vào trong lồng ngực cửa tới cửa lui.

Loại đau đớn này đến cả tu sĩ Kim Đan cũng không chịu đựng nổi.

Ngự Nam Tâm rên lên, dùng một tiếng ngã quỵ trên đài cao, hôn mê bất tỉnh.

Quĩ Họa bay lên một bước, đem thân thể Ngự Nam Tâm đang hôn mê đá xuống dưới đài.

Tư An và Phác Cung Doanh nhìn nhau, cùng nhau gật đầu, lập tức chia nhau hành động.

Tư An ra mặt chặn đường Quĩ Họa, Phác Cung Doanh nhảy ra, đỡ lấy thân thể hôn mê đang rơi xuống của Ngự Nam Tâm, từ từ đáp xuống mặt đất trước đài cao.

Thuộc hạ của Ngự Nam Tâm chen lên, ba chân bốn cẳng đỡ Ngự Nam Tâm, vội vàng chạy về quán trọ Vinh Thăng trị thương.

“Tránh ra.” Quĩ Họa vung roi, chỉ vào Tư An lặp lại câu nói lúc trước.

Tư An yên lặng nhìn Quĩ Họa, gương mặt nàng và Diệp Tinh giống như đúc. Đến cả vóc dáng, thậm chí là tính tình cũng giống nhau. Nhưng điểm không giống chính là thân thủ, tu vi của nàng, còn có một thân hồng y.

Diệp Tinh cũng là tu sĩ, nhưng chỉ đến Trúc Cơ, thích mặc lục y, chưa bao giờ giống nữ tử trước mặt mặc một thân đồ thắm. Nàng là nữ tử đầu tiên Tư An có tình cảm từ khi vào Đông Đại Lục. Tư An lúc đó nghiêm túc nội liễm, nói năng thận trọng, thời gian vui vẻ nhất trong đời chính là quãng thời gian trải qua cùng với Diệp Tinh. Nhưng hơn mười năm trước, lúc Tư An rời khỏi Diệp gia ở thành Chúc Ninh, trở về Thái Hoa Sơn báo cáo nhiệm vụ, Diệp Tinh cũng rời nhà đi du ngoạn, từ đó một đi không trở lại. Ba năm trước, Tư An nhận được bồ câu đưa thư của Diệp gia, nói hồn bài của Diệp Tinh vỡ nát, đèn hồn đã tắt, đã chết rồi.

Từ đó về sau, Tư An liền biến thành một người khác, trở nên thân thiện hiền hòa, đối với mỗi một nữ tử đều rất thương hương tiếc ngọc. Thật ra nếu có người từng thấy qua Diệp Tinh đều biết rõ, những nữ tử mà Tư An yêu thích hoặc nhiều hoặc ít đều có điểm giống với Diệp Tinh. Có người cho dù dáng vẻ không hề giống Diệp Tinh nhưng chỉ cần thích mặc lục y, cũng sẽ được Tư An yêu thương chiều chuộng.

“Ký đặc lục la quần, xứ xứ liên phương thảo.”

(Nhớ dáng váy xanh tha thướt, thương thay cỏ thơm khắp nơi.)

“Rốt cuộc người là ai?” Tư An nhíu mày. Hắn không tin trên đời này có hai người giống nhau như vậy. Bình thường song sinh giống nhau như đúc không phải hắn chưa từng gặp, nhưng tuyệt đối không phải loại cảm giác mà nữ tử trước mặt mang đến cho hắn.

“Người không nhường đường phải không?” Quỳ Họa nhướn mi: “Đừng tưởng chỉ các người có trợ thủ!” Nói xong, đưa ngón tay lên miệng, huýt sáo với khoảng không phía sau: “Linh Vũ, dẫn theo người của người đi ra cho ta!”

Trên trời vang lên một trận cười như tiếng chuông bạc. Một dải lụa màu xuất hiện trong không trung, như tiên nữ rải hoa hạ xuống đài cao.

Trong lúc mọi người hoa cả mắt, chỉ thấy đứng đầu là một nữ tử hồng y xinh đẹp, theo sau là tám chàng hộ vệ anh tuấn mặc đồ đen từ trên trời hạ xuống, đáp đến bên cạnh Quý Họa và Mão Tam Lang.

“Bái kiến Vương nữ!” Nữ tử hồng y Linh Vũ mang theo thuộc hạ của mình hành lễ với Quý Họa.

Quý Họa giao Mão Tam Lang cho Linh Vũ, bản thân vung tay chơi đùa roi Xuy Long, không cảm xúc nói với Tư An: “Người muốn thế nào? Vô cớ dùng thứ này đối phó với yêu tu chúng ta, các người không biết xấu hổ hả?!”

Tư An nghe hai từ “yêu tu”, nhất thời yên lặng, cả người đứng đờ ra tại chỗ, một câu cũng không nói ra được.

Linh Vũ thấy dáng vẻ ngơ ngác của Tư An, vội nói: “Vương nữ, chúng ta dẫn cậu ấy đi trước.”

Quý Họa gật đầu: “Các người đi trước, đi vào để các yêu tu trong phố Hồ Lô không nên gấp gáp, ta lập tức vào ngay.” Căn bản không để Tư An vào mắt.

Linh Vũ tuân lệnh, dìu Mão Tam Lang, trong vòng vây các hộ vệ của mình, từ trên đài cao nhảy xuống, chạy đến lối vào phố Hồ Lô.

Quý Họa lắc roi trên tay: “ Muốn đánh như thế nào, ta cho người chọn trước.”

Tư An hồi phục tinh thần, miệng mấp máy, đi sang bên cạnh, lại trực tiếp nhường đường cho Quý Họa.

Quý Họa kinh ngạc nhìn hăn, phi thân xuống theo sau Linh Vũ bọn họ.

Nhưng Linh Vũ dìu Mão Tam Lang đi chưa được bao xa thì bị một nữ tử mặc cung trang vô dùng diễm lệ chặn đường.

“Yêu nghiệt to gan, để tên súc vật này lại!” Nữ tử vừa vội đến chính là lão tổ Đóa gia.

Lúc Ngụy Nam Tâm được thuộc hạ đưa về quán trọ Vinh Thăng, đồng thời cũng báo tin đến lão tổ Đóa gia, nói yêu tu phổ Hồ Lô có người giúp đỡ. Đến vương gia cũng không phải đối thủ, chỉ một chiêu đã bị đánh đến hôn mê bất tỉnh.

Lão tổ Đóa gia biết tin không chỉ Mão Tam Lang bị nàng ta cướp đi, mà cả roi Xuy Long của mình cũng bị lấy mất, giận tím mặt, vội vàng chạy đến.

Hiện tại nhìn thấy đối phương không chỉ một người, lão tổ Đóa gia chớp lấy thời cơ, bàn tay đánh ra mấy tia sét, làm cho bọn người Linh Vũ bất tỉnh, đồng thời ném ra dây trói yêu, trói bọn họ lại.

Ở phía sau Quỳ Họa nhìn thấy nữ tử cung trang ra tay như gió, không những thủ đoạn công kích cao minh, mà tu vi cường đại, dường như còn cao hơn cả mình. Nàng nhú mày, nhanh chóng lùi về sau, định rời khỏi chỗ này sớm.

Lão tổ Đóa gia sống đã ngàn tuổi, tất nhiên suy nghĩ của Quỳ Họa không thoát khỏi mắt bà ta.

“Muốn chạy? Đâu có dễ như vậy! Để roi Xuy Long lại!” Lão tổ Đóa gia phi thân nhảy lên, tốc độ còn nhanh hơn tốc độ Quỳ Họa lùi về sau. Chẳng mấy chốc đã phong tỏa đường lui của Quỳ Họa.

Tư An và Phác Cung Doanh cũng đi đến, đứng hai bên Quỳ Họa, cùng với lão tổ Đóa gia hình thành trạng thái kiềng ba chân. Mà vừa hay Quỳ Họa đứng ở vị trí trung tâm hình tam giác.

“Quả nhiên tu sĩ Nhân giới đều không biết liêm sỉ! Ba đánh một, các người không thấy mất mặt sao!” Quỳ Họa phun nước bọt, không hề sợ hãi, tay phải vung roi Xuy Long, tay trái lấy ra đao Tuyết Lang của mình. Chân đứng thế sẵn sàng, âm thầm vận linh lực, phòng vệ bản thân từ trên xuống dưới.

Lúc Tư An và Quỳ Họa đang nói chuyện với nhau trên đài, Phác Cung Doanh ở dưới đài nên không nghe được cuộc nói chuyện của hai người họ.

Hiện tại nghe được ý của Quỳ Họa, thật ra nàng là yêu tu, Phác Cung Doanh cảm thấy giống như bị đại chùy đập mạnh vào lồng ngực, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Quỳ Họa chán ghét quay đầu chỗ khác, chỉ nhìn lão tổ Đóa gia nói: “Các người là người phương nào? Xưng rõ danh tính! Đồ Sơn Quỳ Họa ta không giết những kẻ vô danh tiểu tốt!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 70: Hối Thiên Hạ, Ai Cao Nhất

Tư An là người trấn định nhất trong ba người.

Từ trong cơn si mê, hỗn loạn, kinh diễm mà tỉnh táo lại, trong đầu Tư An bỗng loé lên một tia linh quang, chợt nhận ra được thân phận của đối phương.

Lạnh lùng như băng tuyết, xinh đẹp tựa mạn đào, nhưng đáng ghét ở chỗ khiến cho người khác không thể dời mắt được. Cho dù là trừng mắt lạnh lùng nhìn, cũng làm cho người cảm thấy trong lòng có một loại tư vị khác lạ.

Đây là thuật mị hoặc trời sinh, thậm chí ngay cả nàng cũng không có ý định đó.

Đúng vậy, Vương nữ Đồ Sơn. Là họ Đồ Sơn, làm sao có thể chỉ là một yêu tu bình thường được chứ?!

Tộc Cửu Vĩ Hồ Đồ Sơn, địa vị giống như Vương tộc ở yêu tu, ai cũng phải kính nể bọn họ ba phần. Cho dù là hậu duệ thượng cổ, cũng phải cúi đầu xưng thần với bọn họ.

Tộc Cửu Vĩ Hồ Đồ Sơn, lịch sử nhiều đời tổ tiên có lẽ đã tồn tại từ thời đại Thái Cổ hàng trăm nghìn năm trước. tộc Cửu Vĩ Hồ, tộc Long và tộc Phượng thần thú cùng là chúa tể mặt đất, đại dương và trời xanh.

Long Tiềm Vu Thủy là bá chủ trên biển.

Phượng3Trường Cửu Thiên là vương giả bầu trời.

Cửu Vĩ Hồ mưu kế đa đoan lại dũng mãnh thiện chiến, đã từng quân lâm đại địa.

Đáng tiếc, cuộc bạo loạn của chư thần trăm vạn năm trước đã chôn vùi Long tộc, tiêu diệt Phượng tộc. Chỉ có tộc Cửu Vĩ Hồ nhờ vào mưu trí kiệt xuất, trước nguy cơ diệt tộc cùng tu sĩ loài người giao hợp, mới có thể lưu giữ3lại được huyết mạch.

Cũng vì thế, huyết thống của tộc Cửu Vĩ Hồ ngày nay đã không còn thuần khiết, không còn khí chất của Vương giả đại địa của khi xưa.

Dẫu sao, thời đại của thần cũng đã qua, hiện tại là thời kì của loài người.

Thế nhưng, lòng người luôn là không đủ. Sống ở đời chỉ làm người là không đủ. Trong tộc loài người có một vài kẻ vẫn cho9rằng bản thân là hậu duệ thượng cổ thần tộc, vì để khôi phục lại vinh quang của thần tộc ngày xưa, không ngừng có người phạm bước vào con đường tu hành, nhập đạo siêu phàm, sau cùng có thể bay đến tiên giới.

Tiếc thay, tiên cũng không phải là thần. Những người tu hành cũng không biết, vì sao không còn thần mà tiên lại có thể tồn tại. Thậm chí đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, ý nghĩa của tu hành chính là tu bản thân mình...

Rồi đến cuộc đại chiến giữa người và ma hàng vạn năm trước đây. Trưởng lão của tộc Cửu Vĩ Hồ nắm bắt được thời cơ, lãnh đạo yêu tu gia nhập vào phe giới tu sĩ loài người, cùng chiến đấu với Ma tộc, sau cùng thành lập mối quan hệ đồng minh bền chắc khó mà phá vỡ được với giới tu sĩ loài người. Cũng vì yêu tu đã đạt được một cơ hội phát triển lớn mạnh, đó là nhờ sự giúp đỡ của một vị nữ tu sĩ loài người, dựa vào ba Tiên Thiên Linh căn hồ lô, kiến lập ra ba nơi định cư lớn cho yêu tu.

Trận chiến này cũng một lần nữa xác định lại thân phận vương giả của tộc Cửu Vĩ Hồ trong giới yêu tu.

Với tộc Cửu Vĩ Hồ mà nói, việc xác lập lại thân phận Vương giả, không chỉ là dựa vào huyết thống, mà cũng là dựa vào trí tuệ cùng sức mạnh của bọn họ. Thật sự là lấy tánh mạng để đánh đổi về.

Tư An âm thầm vận tâm pháp, cảm nhận được Quỷ Hoạ không giống số mệnh của tu sĩ người phàm, đáy lòng âm thầm thở dài.

Tộc Cửu Vĩ Hồ thật sự là một chủng tộc kỳ quái. Bọn họ trời sinh mị hoặc, nếu như tu luyện mị công, thì trên đời này không có một tu sĩ nào, mà thậm chí ngay cả thần thì cũng không thoát khỏi mê hoặc của bọn họ. Thế nhưng từ trước tới nay vẫn chưa có một con Cửu Vĩ Hồ nào tu luyện qua mị thuật. Không chỉ không tu luyện, hơn thế, bọn họ vô cùng khinh thường những tu sĩ đã tu luyện mị thuật. Một khi bọn họ biết được có người dùng mị thuật làm xằng làm bậy, nhất định sẽ trừng trị thẳng tay.

Bọn họ không thích đầu cơ trục lợi, mà ngược lại càng tôn sùng sức mạnh, yêu thích chiến đấu, hơn hết là muốn trưởng thành sau những trận chiến. Cứ như vậy, từng bước từng bước, dẫn dắt chủng tộc của họ rèn luyện thành bộ tộc có sức mạnh dũng mãnh nhất trong yêu tu. Bất kể là con người, yêu tu hay là Ma giới, không có bên nào dám khinh thường sức chiến đấu của tộc Cửu Vĩ Hồ.

Nhưng dù là vậy, lạc ấn trời sinh không thể dễ dàng loại trừ như thế.

Chẳng hạn như cảm giác mà Quỷ Hoạ mang lại cho Tư An ngay lúc này, tuyệt đối không thể là hiệu quả của một tu sĩ bình thường có thể tu luyện được... Dĩ nhiên, có lẽ, biết đâu ở tầng cao nhất của Trung Đại Lục, vị Thánh nữ Quang Minh kia là người duy nhất có thể thắng được Đồ Sơn Quỷ Hoạ.

Rất nhiều tu hành giả đều biết, thế giới này của bọn họ chính là “trời tròn đất vuông”. Bầu trời là một cái vung, chộc thủng cái vung này, thì có thể lên được Cửu Trọng Thiên, tiến về tiên giới.

Mà mặt đất là do năm đại lục hợp thành, gọi là Ngũ Châu Đại Lục. Bây giờ nơi bọn họ đang ở là Đông Đại Lục, ngoài ra còn có Tây Đại Lục, Nam Đại Lục và Bắc Đại Lục, ở giữa còn có một mảnh lục địa lớn nhất được người ta gọi là Trung Đại Lục.

Ở giữa đại lục và Ngũ Châu Đại Lục chính là biển cả mênh mông.

Có người nói, khoảng cách từ mỗi đại lục đến đại lục gần đó, một con chim phải bay mất chín nghìn chín trăm chín mươi chín năm mới có thể đến đích.

Tất nhiên, những lời này đối với tu sĩ mà nói là không đúng.

Toàn bộ những ký ức đã phủ bụi từ trong tiềm thức Tư An bỗng nhiên cuộn cuộn hiện ra, như thủy triều cuốn sạch tất cả ý thức cùng nhận biết của hắn.

Đem thép Bách Luyện (thép được luyện trăm lần) cũng hoá thành ngón tay mềm.

Năm đó chẳng qua liếc nhìn vị Thánh nữ kia một lần, trong cuộc thi đấu chọn ra môn phái mạnh nhất của Ngũ Châu Đại Lục. Từ đó về sau, hắn triệt để đắm chìm vào vinh quang tuyệt thế của nàng mà không tài nào thoát ra được. Tu hành cũng từ đó mà đình trệ, không thể đảm đương nhiệm vụ lớn của sư môn.

Sự phụ hắn cũng không trách hắn, chỉ nói rằng vị Thánh nữ kia là kiếp số của tất cả nam nhân trong thiên hạ. Chỉ có phong ấn hết tất cả ký ức liên quan đến vị Thánh nữ kia của hắn, mang quyền hành của hắn trao cho cấp dưới, hạ đi một cấp để hắn làm tả hộ pháp của Thái Hoa Sơn.

Về sau, hắn gặp được Diệp Tinh - đại tiểu thư của thành Chúc Ninh, tâm đầu ý hợp với nàng, lại càng không có cơ hội nhớ về vị Thánh nữ kia.

Cho đến khi trông thấy vị Vương nữ Đồ Sơn Quý Hoạ này, không hiểu vì sao tựa như tận đáy lòng có gì đó đang kêu gọi hắn. Một ý niệm từ sâu trong tiềm thức tuôn trào ra, vọt thẳng vào phá nát phong ấn ký ức của hắn, làm hắn một lần nữa nhớ lại cái cảm giác rung động toàn tâm toàn ý này và cả sự phục tùng vô ý thức một cách tuyệt đối. Thậm chí, hắn không thể nằm rạp xuống dưới chân nàng, hôn lên mỗi một tấc đất mà nàng đã đi qua.

Nếu có cơ hội, hắn còn muốn quay trở lại nơi thần điện kia, chờ đợi ánh mắt ấm áp hơn cả ánh mặt trời của nàng, đã lướt nhìn hắn vào ngày hôm đó.

Như thế “Nàng nhìn ta, ta mới có thể sống. Ngoài ra, thì ta không tồn tại”.

Với sức ảnh hưởng như thế, dầu là có sống hay chết, là đêm hay là ngày, trắng hay đen. Không một ai có thể khước từ, cũng chẳng ai có thể chống lại.

Chỉ cần nàng muốn, nàng đều có thể có được.

Nàng chính là Thánh nữ thần điện Quang Minh - Quán Khinh Sa.

May thay địa vị của nàng quả thực rất được tôn trọng, đừng nói đến một người bình thường. Cho dù là tất tu sĩ cấp cao trong Đại Lục hợp lại, cũng chẳng có mấy ai đã từng thực sự được thấy dung nhan thực sự của Quán Khinh Sa.

Tâm trạng Tư An ngổn ngang, miên man bất định, nhưng chỉ trong nháy mắt.

Quỹ Hoạ không còn nhẫn nại, bay bổng lên vung ra một cái roi da: “Nói mau! Không nói ta sẽ động thủ!”

Phác Cung Doanh thấy Tư An mất tập trung, đành phải thở dài, hai tay chấp lại, vái chào Quỹ Hoạ: “Tại hạ là Phác Cung Doanh, thiếu tông chủ của Thanh Vân Tông, ra mắt Vương nữ Đồ Sơn Quỹ Hoạ cô nương.”

Quỹ Hoạ hơi bất ngờ, người nam nhân giống như đấng đồ tử này, mà lại là thiếu tông chủ của Thanh Vân Tông.

Tư An thu hồi tâm tư cũng chấp tay: “Tại hạ là Tư An, tả hộ pháp của Thái Hoa Sơn.”

“Người chính là Tư An?” Quỹ Hoạ nhướng mày, tựa hồ đã từng nghe tên tuổi của Tư An.

Trái tim Tư An không thể không chế, đập liên hồi.

Sắc mặt Phác Cung Doanh vô cùng khó coi, giống như nhìn thấy vợ mình ở trước mắt bao nhiêu người quyền rũ nam nhân khác. Y không nhận được mà trừng mắt liếc Tư An, tựa hồ chỉ cần hắt dấm quyền rũ Quỹ Hoạ, y sẽ chém hắt một đao.

Tư An cũng có chút bất ngờ: “Vương nữ Đồ Sơn biết tại hạ ư?” Vô cùng nho nhã lễ độ.

Xem như là người thức thời, Phác Cung Doanh nhẹ hừ một tiếng.

Tư An vờ như không nghe thấy.

Quỹ Hoạ mỉm cười gật đầu: “Long Lão Nhi nhà các người khen người đến nổi chỉ trên trời mới có còn dưới đất thì không. Xem ra mắt nhìn của lão cũng không tốt lắm.”

Chưởng môn của Thái Hoa Sơn họ Long. Nàng nói như vậy, nghĩa là ngồi ngang hàng cùng Long Chưởng môn.

Tư An mỉm cười, cũng không tiếp lời.

Quỷ Hoạ cầm roi da nhắm thẳng vào nữ tử mặc cung trang đứng trước mặt nàng, khẽ nhếch khoé môi: “Ta thấy người tuổi tác không nhỏ, cho người một cơ hội nói ra lời trần trối sau cùng. Đồ Sơn Quỷ Hoạ ta đây cũng luôn kính trọng người lớn tuổi, lát nữa ta sẽ nhường người ba chiêu, để lão thái bà sắp xuống mồ nhà người còn có thể chậm rãi mà trút hơi thở sau cùng, chết cũng không quá mất mặt...”

Nữ tử mặc cung trang đó chính là lão tổ Đoá gia.

Bà ta luôn tự xưng là nữ tu đệ nhất Đông Đại Lục. Không chỉ có tư chất và tu vi đệ nhất, hơn nữa phong thái dung mạo cũng là đệ nhất.

Thế nhưng, đứng trước nữ tử khoác y phục đỏ này, không chỉ thuộc Đồ Sơn Vương tộc, mà dung nhan lại còn xuất sắc, tu vi cao thâm. Dù so với bà ta tuy vẫn chưa bằng, nhưng sức chiến đấu dũng mãnh, chính bà ta cũng không chắc là đối thủ của nàng!

Hiện tại nghe thấy Quỷ Hoạ luôn miệng gọi mình là một “Lão thái bà”. Lão tổ Đoá gia cực kỳ tức giận, nhưng lại không thể không kiềm chế cơn thịnh nộ.

Từ trước tới nay, bà ta chưa bao giờ động thủ mà không chuẩn bị trước, không thể chỉ dùng bạo lực mà phải dùng mưu trí. Sau cùng mà không đạt được mục đích thì nhất quyết không bỏ qua. Hàng trăm nghìn năm qua, bà ta chưa bao giờ bị thiệt. Phàm là người nào đã từng vũ nhục hay hiếp đáp người của bà ta, hiện tại đều đã không còn trên cõi đời này.

“Tại hạ là lão tổ Đoá gia, đại trưởng lão Long Hồ Môn, hồ thẹn vì niên kỷ đã cao, thật không dám nhận lời khen tặng của Vương nữ. Thế nhưng,

vạn sự cũng có lý do của nó, hôm nay Vương nữ vừa đến, đầu tiên là đánh người mà không phân biệt tốt xấu. Đánh ngất đại tu sĩ Ngụy vương gia nước Đại Sở ta, sau đó lại đoạt roi Xuy Long là trấn môn chi bảo của Long Hồ Môn ta. Những hành vi đó, có chỗ nào xứng đáng với hai chữ ‘hiệp nghĩa’ đây?” Lão tổ Đoá gia dẫu sao cũng là tu sĩ đã sống gần nghìn năm, người cũng già tới thành tinh rồi. Huống hồ là một người có tu vi, cũng là một tu sĩ từng trải, kiến thức lại càng không giống người phàm.

Vương nữ Đồ Sơn Quỹ Hoạ cũng chỉ là hư danh. Lão tổ Đoá gia cho rằng những lời bản thân vừa nói vô cùng khéo léo, làm nàng phải rối rắm một phen.

Quỹ Hoạ lại cười một tiếng như giấu cột, tay phải cầm roi Xuy Long, nhẹ nhàng gõ gõ lên lòng bàn tay trái, cười nói: “Ta là yêu tu. Nếu nói ‘hiệp nghĩa’ cũng là nói với tộc nhân của ta. Người là cái thá gì, xứng đáng để ta nói ‘hiệp nghĩa’ sao? Không sợ làm bẩn lỗ tai người khác à?” Nói xong, lại quay về hướng Tư An và Phác Cung Doanh đang ngơ ngác, đứng bất động hai bên như tượng gỗ mà cười nói: “Đúng không?”

Tư An và Phác Cung Doanh bị nụ cười quyến rũ trời sinh của Quỹ Hoạ mê hoặc, cứ nhiên không hẹn mà cùng gật đầu: “Đúng vậy, Vương nữ nói rất có lý.”

Nói xong, hai người mới ý thức được bản thân đã trúng kế của Quỹ Hoạ, trong chốc lát mặt đỏ đến mang tai, đồng thời triệu hoán pháp khí bốn mạng của mình hướng về phía Quỹ Hoạ.

Quỹ Hoạ thấy buồn cười, ha hả cười to, cũng chẳng màng đến hai người bọn.

Lão tổ Đoá gia thấy cùi chỏ của Tư An và Phác Cung Doanh đều chìa ra bên ngoài. Cho dù có tu tâm dưỡng tính tốt đến cỡ nào, lúc này cũng đã

mất mặt trước hai hậu bối, nên bà ta quyết tâm liều mạng sống chết với Quỷ Hoạ.

Thế nhưng dù trong lòng bà ta càng buồn bực, thì nét mặt lại càng bình tĩnh. Bà ta thản nhiên cười nói: “Vương nữ lại nói đùa. Vạn năm trước yêu tu gia nhập vào giới tu sĩ loài người, cùng nhau chống lại Ma tộc, chúng ta đã cùng nhau bước trên con đường tu hành. Sao lại phân biệt rạch ròi như vậy?”

Thần sắc căng thẳng trên mặt Tư An và Phác Cung Doanh dịu đi một chút, thu lại pháp khí bốn mạng trên tay.

“Giao roi Xuy Long ra đây, ta sẽ để ngươi vào phố Hồ Lô. Nếu không đồng ý, chúng ta cũng chỉ có thể quyết đấu một trận thôi.” Lão tổ Đoá gia điềm tĩnh nói.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 71: Ở Nơi Thích Hợp, Bàn Chuyện Thích Hợp

Quỷ Họa có chút bất ngờ với công phu nén giận của lão tổ Đóa gia, nàng xoay xoay roi Xuy Long trong tay, nói: “Ta có thể trả roi Xuy Long cho người, nhưng người phải thả người của ta và cả Mão Tam Lang ra.”

“Không vấn đề.” Lão tổ Đóa gia cười thản nhiên, tay đưa lên vỗ ba cái.

Vài thuộc hạ đưa Linh Vũ, Mão Tam Lang vừa mới bị trói lại cùng với tám hộ vệ nam anh tuấn của nàng ta lên, đẩy sang cho Quỷ Họa.

Lão tổ Đóa gia đưa bàn tay gầy trắng như ngọc chụp vào không trung, hướng tới thừng trói yêu. Mấy sợi dây thừng lập tức tuột khỏi người đám Linh Vũ, bay về trên tay lão tổ.

Linh Vũ thở hổn hển bò dậy, đến bên cạnh Đồ Sơn Quỷ Họa, chỉ vào lão tổ Đóa gia mà nói thật to với Quỷ Họa: “Vương nữ, bà già này bất kính với Vương nữ, chúng ta không thể bỏ qua cho bà ta!”

Lão tổ Đóa gia không để tâm đến Linh Vũ, nhìn thẳng về phía Quỷ Họa: “Vương nữ các hạ, có thể trả roi Xuy Long cho ta rồi chứ?”

Quỷ Họa không biểu hiện gì, yên lặng ngắm nghía roi Xuy Long trong tay mình, tay phải siết lại, nắm lấy phần đuôi của roi Xuy Long, âm thầm vận linh lực đưa vào trong chiếc roi.

Gân rồng bên trong roi Xuy Long đột phát phản kích, chống lại linh lực của Quỷ Họa. Nhưng trong linh lực của Quỷ Họa lại có khí tức mà gân

rồng quen thuộc, nên rất nhanh đã bị thuần phục. Linh lực bên trong gân rồng nương theo đường đi của linh lực Quỷ Họa đưa vào, chạy ngược trở về gân mạch Quỷ Họa.

Dù gì cũng là hậu duệ của Thượng cổ Thần thú Long tộc, tuy giao xà chưa thật sự hóa thành rồng, bên trong gân rồng đã có khí lực cuộn cuộn của Long.

Linh lực của gân rồng bên trong roi Xuy Long nhanh chóng bị Quỷ Họa hấp thu vào cơ thể. Thế nhưng, nàng đã đánh giá cao khả năng tiếp nhận của mình. Cổ linh lực ấy vừa cuộn trào vừa ác liệt, đâm vào gân mạch nàng tạo thành trăm ngàn lỗ thủng, vượt khỏi dự liệu.

Chỉ là, để cứu đám Linh Vũ và Mảo Tam Lang còn phải giải trừ uy lực của roi Xuy Long gây thương hại lớn nhất đối với yêu tu, Quỷ Họa cắn răng, cố gắng vờ như mình bình ổn, ném roi Xuy Long sang: “Cầm lấy đi. Bây giờ có thể thả bọn ta rồi chứ?”

Lão tổ Đóa gia đón lấy roi Xuy Long xem xét, cảm thấy có chút kì quái, song nghĩ rằng ở trước mặt bao nhiêu người, ba người sáu cặp mắt nhìn chăm chăm, hẳn Quỷ Họa kia cũng không giỏi được trò gì.

“Thả cho bọn họ vào đi.” Tư An cảm thấy tim mình không ngừng đập loạn, không biết đã có chuyện gì xảy ra. Từ khi hãn phá được phong ấn của sư phụ, những chuyện xưa kia triển hiện trước mắt, sự khác thường trong nội tâm càng lúc càng rõ ràng.

Phác Cung Doanh cũng gật đầu đáp ứng, chủ động nhường đường.

Lão tổ Đóa gia lại đứng đó bất động, thu hồi roi Xuy Long vào túi càn khôn của mình, cười nói: “Có thể cho các người vào, nhưng các người phải đồng ý giao yêu nhân Ma giới ra cho ta.”

Sắc mặt Quỷ Họa trầm xuống, không vui nói: “Trước đó người cũng không đề cập đến, bây giờ người cố ý giở trò?”

Lão tổ Đóa gia cười híp mắt: “Chuyện nào ra chuyện đấy. Người trả roi Xuy Long cho ta, ta đã thả người, như vậy là huề rồi. Bây giờ người muốn vào phố Hồ Lô, đương nhiên ta phải ra một điều kiện, thế mới công bằng. Các người nói có phải không?” Câu cuối cùng là nói với Tư An và Phác Cung Doanh.

Tư An và Phác Cung Doanh thức thời giữ yên lặng.

Sắc mặt Quỷ Họa càng thêm khó coi. Vốn nói đến tu vi, nàng thua lão tổ Đóa gia một bậc, mặt khác lực chiến đấu của nàng rất mạnh, thiện về tấn công cận chiến, hai mặt bù cho nhau cũng có thể đánh hòa với lão tổ Đóa gia.

Nhưng vừa rồi nàng vừa nóng lòng nhất thời, vì giải trừ lực sát thương của roi Xuy Long đối với yêu tu mà lấy thần lực thượng cổ kế thừa từ tổ tiên làm mồi nhử, dẫn dụ linh lực Long tộc ẩn bên trong gân rỗng ra, không ngờ linh lực ấy lại mạnh như vậy. Nàng đã chịu nội thương nghiêm trọng, hiện tại không phải là đối thủ của lão tổ Đóa gia. Càng không cần nói đến hai vị cao thủ trẻ tuổi của Thái Hoa Sơn và Thanh Vân Tông ở bên như hồ rình mồi.

Quỷ Họa căn môi dưới, sắc mặt thay đổi liên tục.

Nét cười trên mặt lão tổ Đóa gia càng thêm ôn hòa: “Chỉ cần người đồng ý, ta lập tức cho người vào.”

Quỷ Họa do dự lúc lâu, đang định mở miệng thì nghe thấy phía sau lão tổ Đóa gia truyền đến một giọng nam hờn hận: “Bái kiến Vương nữ Đồ Sơn. Mỗ Quang cứu giá chậm trễ, mong Vương nữ tha tội!”

Quỹ Họa mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn Mão Quang một thân áo mây trắng, dẫn theo một nữ tử trung niên mập mạp, chậm rãi đi ra từ nửa bức tường bên kia.

Lão tổ Đóa gia quay đầu, nhìn bộ dạng của Mão Quang, mắt lóe tinh quang, không nói một lời đứng vào giữa Tư An và Phác Cung Doanh.

Tư An và Phác Cung Doanh nhìn thấy yêu tu lần lượt ra khỏi phố Hồ Lô, sắc mặt ai nấy đều nghiêm trọng. Chúng mặc trang phục đủ loại, tay cầm binh khí, tựa hồ muốn sống chết một trận, không khỏi có chút đau đầu.

“Đại trưởng lão, chuyện này xem ra phải trì hoãn, để bọn họ vào trước vậy.” Tư An suy nghĩ một hồi mới đề nghị.

Lão tổ Đóa gia nghiêm mặt, hai tay vung lên, vẽ ra một đường ngăn cách bên phía mình, lạnh giọng nói với yêu tu bên ngoài đường phân cách: “Giao yêu nhân Ma giới ra đây, chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Nếu các người còn chấp mê bất ngộ, một mực muốn bao che cho yêu nhân Ma giới, đừng trách tu sĩ Nhân giới bọn ta phá vỡ hiệp ước đồng minh với các người!”

Lời vừa nói ra, ngay cả Phác Cung Doanh đều thấy không đúng.

Hiệp ước đồng minh của tu sĩ Nhân giới và yêu tu là tu sĩ cấp bậc tối cao lập nên. Đừng nói chỉ là một đại trưởng lão Long Hồ Môn - một môn phái cấp ba, dù có là Chương môn Thanh Vân Tông cấp hai như bọn họ cũng không dám nói ra lời phá vỡ hiệp ước này.

Mão Quang nghe vậy cũng cười lạnh: “Thật là hoang đường! Ta thấy người không tự biết mình là ai rồi! Chỉ dựa vào người cũng muốn kéo cả Ngũ Châu Đại Lục xuống nước, phế đi hiệp ước của Nhân giới và yêu tu? Người cho người là chương giáo của thần điện Quang Minh sao?!”

Tư An ho khan một tiếng, bình thân nói: “Đóa trưởng lão, lời này của ngài thật không ổn. Ngài không có tư cách nói ra câu ấy.”

Lão tổ Đóa gia bị người của mình bác bỏ ngay trước mặt, công phu nén giận có tốt cũng không chịu nổi nữa, tức đến mặt đỏ bừng, quên cả che giấu giọng thật của mình, giọng nói vô cùng bén nhọn chói tai: “Ta nói sai cái gì?! Năm đó yêu tu có được sự bảo vệ của tu sĩ Nhân giới chẳng phải là nhờ bọn họ liên thủ chúng ta tử chiến với Ma tộc đó sao? Bây giờ rõ ràng là bọn họ có ý đồ khác, công khai bảo vệ yêu nhân Ma giới, hiệp ước đồng minh với tu sĩ Nhân giới chúng ta còn cần gì phải tuân thủ nữa?!”

Trong lúc tranh cãi, sắc mặt của Quỷ Họa càng trắng bệch.

Linh Vũ đi theo Quỷ Họa bao nhiêu năm, nhìn thấy bộ dạng nàng như vậy, lập tức đoán ra nàng bị thương, vội lôi từ trong túi càn khôn ra một cái mũ che thật dài đưa cho Quỷ Họa mang. Màn che màu trắng dài từ đầu đến chân, ngăn lại ánh mắt nhìn trộm của người bên ngoài.

Đại nương mập đi sang đón lấy Mão Tam Lang đã hôn mê trên tay hộ vệ của Linh Vũ, mắt rưng rưng tạ ơn Quỷ Họa, lại dìu Mão Tam Lang trở về phố Hồ Lô.

Linh Vũ dắt tay Quỷ Họa, cố gắng chống đỡ cơ thể nàng, sai tám hộ vệ nam bao quanh mình và Quỷ Họa, đi theo sau đại nương mập và Mão Tam Lang cùng tiến vào phố Hồ Lô.

Những người quan trọng đều đã đi vào, Mão Quang thả lỏng đi nhiều, gật đầu nói với lão tổ Đóa gia: “Đã nhường.” Lại chấp tay với Tư An và Phác Cung Doanh, sau đó cũng xoay người trở về phố Hồ Lô.

Tu sĩ Nhân giới thủ ở bức tường vỡ đều há to mồm, nhìn những yêu tu kia giống như biến mất trong không khí, rời khỏi tầm mắt mọi người.

Mặt mày lão tổ Đóa gia xanh mét, khẽ rửa: “... Để những tên súc sinh này cười lên đầu tu sĩ Nhân giới chúng ta, tuy ta tu vi thấp cũng không nhận được cơn tức này!”

Tư An nhìn nhìn Phác Cung Doanh.

Phác Cung Doanh gật đầu với hắn.

Hai người đã nhất trí, lại nói với lão tổ Đóa gia: “Bọn ta vừa đến, rất nhiều chuyện vẫn chưa hiểu rõ, mong lão tổ đừng nóng ruột. Cho bọn ta thêm một ít thời gian tìm hiểu tình huống trước mắt lại nói, có được không?”

Tu vi của Tư An thâm sâu khó lường, lão tổ Đóa gia kiêng kị nhất là hắn.

Bây giờ thấy hắn cũng ra mặt hòa giải, lão tổ Đóa gia không thể không cho hắn mặt mũi.

“Vậy được, chúng ta trở về quán trọ Vinh Thăng trước, xem Ngụy Nam Tâm thế nào rồi. Sau đó bảo hắn nói rõ mọi chuyện cho các người. Ta phải quay về tụng bài buổi sáng, thứ ta không thể phụng bồi.” Lão tổ Đóa gia nói rồi phất tay áo mà đi.

Phác Cung Doanh trừng bóng lưng bà ta rời đi một hồi, lắc đầu nói: “Nữ nhân có tu vi cao như thế thật là đáng sợ, không có chút đáng yêu nào.”

Tư An liếc y một cái, tóm lấy cổ áo y: “Người còn chưa nói cho ta Thích Đại Đại kia là như thế nào! Sao lại giống Diệp Tinh, lại còn giống hệt Vương nữ Đồ Sơn?”

Trước khi kí ức về vị Thánh nữ của thần điện Quang Minh khôi phục, Tư An đã cho rằng mình yêu Diệp Tinh.

Nhưng sau khi kí ức khôi phục, hắn lại phát hiện trong lòng mình đột nhiên trống rỗng.

Thâm tình mật ý ngày trước tựa như một giấc mộng, cũng như không còn đọng lại chút gì.

Màu váy xanh lục của Diệp Tinh, y sam đỏ thắm của Quỷ Họa, còn có một thân trường bào trắng thuần của Thánh nữ, lần lượt lướt qua trước mắt hắn, bỗng nhiên khiến hắn thêm rối rắm.

Tình là gì? Ái là gì?

Hắn đối với Thánh nữ rốt cuộc là mê luyện hay là yêu thương?

Hắn đối với Diệp Tinh là yêu thương hay là không cam lòng?

Tư An ngây ngốc đứng đó, trong đầu trăm mối suy nghĩ, toàn bộ ý thức đều tập trung trong thức hải, nhìn vùng biển ấy dấy lên sóng to gió lớn.

Tu luyện vẫn luôn đình trệ không vượt qua được lại mơ hồ có dấu hiệu khai thông.

Cảm giác vui mừng điên cuồng cuộn lên từ sâu trong nội tâm.

Đột nhiên hắn thông tỏ, Thánh nữ thần điện Quang Minh là số kiếp của hắn. Diệp Tinh là tâm ma của hắn. Mà Quỷ Họa chính là người cứu rỗi hắn.

Bởi vì sự xuất hiện của Quỷ Họa, hắn đột nhiên thoát ra được xiềng xích của tình ái.

Phác Cung Doanh phát hiện sự biến hóa của thiên địa nguyên khí xung quanh người Tư An, mặt nghiêm lại, nhỏ giọng nói: "... Đây không phải là nơi để thăng cấp. Người phải nhịn một chút."

Tư An lập tức kéo ý thức ra khỏi thức hải, toàn thân thả lỏng, hít thở sâu vài cái, buông cổ áo Phác Cung Doanh ra, gật đầu cảm ơn Phác Cung Doanh: “Đa tạ Phác Cung huynh nhắc nhở. Chuyện quan trọng như thăng cấp vẫn nên để đến sau khi làm xong mọi chuyện, về nhà rồi sẽ tốt hơn.”

Tu sĩ thăng cấp là thời điểm nguy hiểm nhất, phòng vệ của bản thân trôi đi hết, ngay cả một đứa bé năm tuổi cũng có thể cầm dao giết chết một tu sĩ đang thăng cấp. Cho nên, bình thường những tu sĩ thăng cấp có môn phái thì sẽ có trưởng bối tu vi cao thâm của môn phái hộ pháp, không thì trốn đến nơi núi non hoang dã, ít người lui tới, len lén thăng cấp. Chỉ là cấp càng cao, Thiên Kiếp càng lớn, trời sẽ xuất hiện dị tượng, có muốn giấu người khác cũng chỉ có thể xem tạo hóa rồi.

Một đoàn người theo về quán trọ Vinh Thăng.

Vinh Tuệ Khanh thay đổi phục trang, cùng Tiểu Hoa ở lại một quán trọ nhỏ đối diện quán trọ Vinh Thăng. Lúc này, hai người đang dựa vào cửa sổ phòng lầu hai, nhìn những tu sĩ nọ theo sau lão tổ Đóa gia đi vào quán trọ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 72: Nghe Lén

Dù là Tiểu Hoa đề nghị trọ nơi phồn hoa náo nhiệt, nhưng nó cũng không ngờ Vinh Tuệ Khanh lại đường hoàng ở tại quán trọ Duyệt Lai đối diện Vinh Thăng.

Quán trọ này tuy nhỏ hơn quán trọ Vinh Thăng, giá tiền lại cao hơn, phòng ở cũng trang hoàng đẹp hơn.

Trước tiên, bọn họ tìm một nơi vắng vẻ cải trang, sau đó lấy cớ ẩn thân xuống, đường hoàng đến quán trọ Duyệt Lai thuê phòng thượng hạng.

Lúc ở phố Hồ Lô, chúng yêu tu tặng Vinh Tuệ Khanh không ít lễ vật. Vào thời điểm đó, bọn họ cho rằng cô không phải tu sĩ, tặng cho cô không ít đồ vật mà người bình thường ở Nhân giới hay dùng. Ví như, vàng bạc châu báu các loại đã được đại nường mậ cất vào túi càn khôn cho cô, bây giờ vừa khéo có chỗ dùng.

Mấy tháng Vinh Tuệ Khanh ở lại phố Hồ Lô, cơ thể đang vào lúc trưởng thành, thêm vào sự trợ giúp của Húc Nhật Quyết, cô lại lớn phổng lên nhiều, nét trẻ con trên mặt dần lui đi, da dẻ ngày càng bóng mượt. Dung mạo cô vẫn thanh tú như trước, nhưng so với dáng vẻ trên tờ cáo thị truy bắt yêu nhân Ma giới được dán khắp thành Vĩnh Chương thì đã là một trời một vực.

Thật ra, ngay cả khi cô không cải trang cũng chưa hẳn có người tìm ra nét tương đồng giữa cô với cái vị được gọi là “yêu nhân Ma giới” kia. Trừ phi gặp phải kiểu như Đại Ngưu và Bách Hủy mới có thể nhận ra cô.

Vinh Tuệ Khanh cải trang cốt chỉ để đề phòng hai kẻ kia bán đứng cô, đem cô đi đổi lấy tiền đồ.

Chưởng quỹ và hỏa kế của quán trọ Duyệt Lai đều không nhận ra diện mạo thật của cô, cười hỉ hả phân phòng thượng hạ, lại cử người đưa nước nóng cùng cơm nước sang, phục vụ vô cùng chu đáo.

Vinh Tuệ Khanh vừa thu xếp xong, tắm rửa thay y phục. Lúc này cô đang cầm khăn lau lau đầu tóc ướt sũng, vừa cùng Tiểu Hoa đứng nơi bệ cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Tiểu Hoa nhăn nhăn đầu mũi tròn vểnh, bất mãn hỏi: “Quán trọ trong thành Vĩnh Chương nhiều biết bao, sao nhất định phải trọ ở đây? Khoảng cách gần vậy, ngộ nhờ bọn họ phát hiện có điều không phải đúng mà chạy đuổi sang, chúng ta muốn trốn cũng tốn biết bao công sức.” Đối với Tiểu Hoa mà nói, dù đi đến đâu, nó cũng phải vạch ra đường chạy thoát trước tiên.

Vinh Tuệ Thanh cười cười, ngón tay chọc chọc vào đầu mũi Tiểu Hoa, nói: “Chuyện này người không hiểu rồi. Người xem quán trọ đối diện tên gì? Quán trọ Vinh Thăng! Quán trọ bên này gọi là gì? Quán trọ Duyệt Lai! Ta lại họ Vinh, nơi này vượng cho ta thế nên nhất định phải trọ lại đây.”

Tiểu Hoa bị lời nói của Vinh Tuệ Khanh làm cho choáng váng, sợ Vinh Tuệ Khanh lại tiếp tục nói tràng giang đại hải những thứ mà nó không hiểu, vội gật đầu ngắt lời cô: “Không xảy ra chuyện gì thì tốt. Mà người có biết sau khi chúng ta đi rồi, ở bên đó xảy ra chuyện gì không?”

Vinh Tuệ Khanh và Tiểu Hoa rời đi sớm, những chuyện xảy ra sau đó vốn bọn họ không hề hay biết.

Chỉ là, Tiểu Hoa vẫn luôn nằm trên bệ cửa sổ nhìn thấy rõ ràng Ngụy Nam Tâm bị hôn mê được đưa về đây.

Nghe Tiểu Hoa khoa tay múa chân miêu tả lại tình hình ngày hôm nay, Vinh Tuệ Khanh cười khanh khách: “Có người ở đây, ta không cần tìm cách nghe lỏm nữa rồi.”

Tiểu Hoa đắc ý xòe móng: “Giờ người mới biết à?” Lại hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Người có còn cở ẩn thân đấy không? Cho ta một cây. Người đợi ở đây, ta sang bên kia nghe ngóng cho người mấy thứ còn hay hơn.”

Vinh Tuệ Khanh tìm trong bao y phục lấy ra một cọng cỏ ẩn thân, lại lấy một sợi tơ buộc lên chân nó, căn dặn: “Phải cẩn thận, đừng để người ta phát hiện ra người. Nếu bị phát hiện thì mau chóng chạy đi, biết chưa?”

Tiểu Hoa nhoẻn cười, lộ ra hai cái răng cửa trắng tuyết, xoay thân bám theo cột cửa sổ bò lên mái nhà nhanh như một làn khói. Sau đó nương theo đại thụ bên cạnh quán trọ, nhảy lên nóc quán trọ Vinh Thăng đối diện.

Lão tổ Đóa gia quay về quán trọ Vinh Thăng lập tức đóng cửa không tiếp khách, chuyên tâm tu luyện.

Tư An và Phác Cung Doanh đặc biệt đi sang thăm Ngụy Nam Tâm, thấy ông ta đã tỉnh liền thuận tay lập kết giới, bắt đầu hỏi han đầu mối của chuyện này.

Bên ngoài phòng vẫn có người đi qua đi lại, nhưng vì đã có kết giới, ba người không hề lo lắng sẽ có ai nghe trộm, thậm chí ngay cả cửa cũng không đóng. Tiểu Hoa chui qua một kẽ hở, âm thầm bò xuống khỏi mái nhà, rón rén lên vào kết giới, trốn trong bóng tối một bên cái bàn.

Tác dụng của cỏ ẩn thân giấu đi hành tung của nó.

Nó lại quen nghe lỏm, khổng chế hơi thở đã thành bản năng.

Mà ba người bên trong phòng đều có tâm sự của riêng mình, nhất thời không ai sử dụng thần thức kiểm tra bên trong kết giới một lần.

Ngụy Nam Tâm đang kể lại ngọn nguồn của chuyện này.

Nghe đến sơn trang Đóa Linh bị hủy, chày Kim Cang phát hiện ra dấu vết của yêu nhân Ma giới, sau đó bọn họ không ngừng truy đuổi đến thành Vĩnh Chương thì mất dấu, Tư An cũng rất ngạc nhiên.

Ma giới và Nhân giới đã hơn vạn năm bình an vô sự, bây giờ có kẻ ngồi không yên, chuẩn bị hành động rồi sao?

Phác Cung Doanh vẫn đang nghĩ về chuyện của Quỳ Họa và Thích Đại Đại, không chuyên tâm nghe, chỉ im lặng ngồi một bên.

Cuối cùng, Ngụy Nam Tâm nói: “Dù chuyện này có nguyên nhân gì, yêu tu bao che yêu nhân Ma giới có lẽ là ván đã đóng thuyền. Về việc phải xử trí thế nào đành nhờ hai vị cho ý kiến vậy.”

“Phác Cung huynh, huynh thấy chuyện này nên xử lý thế nào?” Tư An quay đầu hỏi.

Phác Cung Doanh chợt bừng tỉnh, nghĩ một hồi lại nói: “Cho ta xem bức vẽ của yêu nhân Ma giới kia.” Vừa rồi Ngụy Nam Tâm có nói qua, trước đó bọn họ cho vẽ hình cáo thị tìm khắp thành Vĩnh Chương đã mấy tháng đều không có kết quả.

Ngụy Nam Tâm ngần người, do dự một chốc vẫn đem bức vẽ Vinh Tuệ Khanh ra.

Phác Cung Doanh nhíu mày nhìn một hồi, lắc đầu: “Tám phần là tìm sai mục tiêu rồi. Cô gái nhỏ này nhìn thế nào cũng không giống yêu nhân Ma giới.”

Tư An ló đầu nhìn qua bức vẽ trên tay Phác Cung Doanh một cái, cũng lắc đầu: “Đồng ý với Phác Cung huynh. Cô bé này không có ma khí.”

Ngụy Nam Tâm lại ngẩn ra, trong đầu suy nghĩ nhanh chóng, dò hỏi: “Hai vị có thể nhìn ra ma khí từ trong bức vẽ?”

Tư An bật cười, giải thích: “Ta không có khả năng đó. Chỉ là nhìn khí chất của cô bé này không giống như người của Ma giới.” Nói rồi lại hỏi: “Bức vẽ này ở đâu mà có? Sao người lại biết cô bé là người trong Ma giới? Có thể người vẽ bức tranh này vẽ sai rồi cũng không chừng.”

Ngụy Nam Tâm cảm khẩu không nói được, trầm ngâm hồi lâu lại lên tiếng: “Đây vốn là một cô bé của Nhân giới, nhưng bị yêu nhân Ma giới nhập thân, giờ đây không còn là một con người thật sự nữa. Các người không nhìn ra sự khác thường trong đó cũng có thể hiểu.”

“Vậy người tận mắt nhìn thấy cô bé rồi ư?” Tư An sắc bén hỏi.

Ngụy Nam Tâm lôi Đại Ngưu và Bách Hủy vào: “Tuy ta không trực tiếp gặp cô bé ấy, nhưng đồng hương của nó đã lớn lên cùng nó, quen thuộc không gì bằng. Cậu ta phát hiện nó không giống như trước nữa mới tố cáo cho ta.” Nói rồi, Ngụy Nam Tâm căn dặn, thêm dầu vào lửa: “Trước kia bọn ta cũng không tin, nhưng sau đó ta lấy chày Kim Cang ra thử, phát hiện chày Kim Cang càng đến gần nơi nó từng ở thì khí đen càng dày đặc.”

“Đồng hương của cô bé ấy ở đâu? Ta muốn gặp một lần.” Tư An chấp chưởng Hình đường của Thái Hoa Sơn, thường hay thăm án phán đoán đúng sai.

Ngụy Nam Tâm cười nói: “Bọn họ cũng ở quán trọ Vinh Thăng này. Ta đã hứa với bọn họ, nếu bắt được yêu nhân Ma giới sẽ cho bọn họ bái làm đệ tử nội môn của tam đại môn phái bọn ta.” Nói rồi liền truyền âm cho thuộc hạ của mình ở bên ngoài, phái gã đi tìm Đại Ngưu và Bách Hủy đến đây.

Thuộc hạ kia một mặt phái người đi tìm Đại Ngưu và Bách Hủy ở phố Hồ Lô, một mặt trở về hồi báo cho Ngụy Nam Tâm.

Ngụy Nam Tâm gật đầu xác nhận, nói với Tư An và Phác Cung Doanh: “Người một chốc nữa sẽ đến đây, hai vị có muốn uống một chung trà hay không?” Rồi lại hỏi về chuyện của Quý Họa: “Hai vị quen biết nữ tử áo đỏ kia sao?”

Ông ta nhớ rất rõ, trước lúc nữ tử áo đỏ kia dùng roi Xuy Long đánh vào mình, Tư An và Phác Cung Doanh tựa như nhận ra nàng ta.

Tư An và Phác Cung Doanh cùng lắc đầu: “Không biết. Nhận nhầm người thôi.” Hai người hai miệng một lời đáp lại Ngụy Nam Tâm.

Ngụy Nam Tâm ngẩn ra một lúc mới chậm chậm gật đầu: “Nhận nhầm? Cũng thật trùng hợp.”

Hai người đồng thời nhận nhầm một người, thật là trùng hợp.

Tư An ngẫm nghĩ cảm thấy không ổn, mới giải thích: “Đó là Vương nữ Đồ Sơn trong yêu tu, tu vi cao thâm, rất thích tranh đấu. Yêu tu của phổ Hồ Lô đã tìm nàng ta đến hỗ trợ, chúng ta không thể xem thường khả năng của bọn chúng.”

Dù Ngụy Nam Tâm là người rạng danh nhất trong giới tu sĩ Đại Sở, nhưng Hoàng Vận Tự có lợi hại thế nào cũng chỉ là miếu nhỏ tầm thường. Ông ta chỉ từng đọc qua danh tiếng của Đồ Sơn Vương tộc trong sách mà thôi.

“Thật sự là Đồ Sơn Vương tộc? Nữ tử kia là Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh?!” Ngụy Nam Tâm kinh ngạc: “Vẫn luôn nghe rằng nữ tử Cửu Vĩ Hồ người nào người nấy quốc sắc thiên hương, đều là tuyệt sắc. Quả là tai nghe không bằng mắt thấy.” Ngụy Nam Tâm cảm thấy nàng ta không thua kém gì Quán Phượng Nữ.

Tư An và Phác Cung Doanh nghe vậy thì cứng lưỡi.

“Ngụy vương gia hẳn là đã gặp qua mỹ nhân càng xinh đẹp hơn thế nữa, bằng không sao lại không màng đến một Vương nữ Đồ Sơn diễm sắc như vậy?” Phác Cung Doanh chua chát nói: “Vương gia xin đừng giấu giếm, nhất định phải để cho huynh đệ mở mang tầm mắt một chút mới được. Vương gia đừng quên trước kia ngài đã hứa sẽ cho ta thưởng thức yến oanh của Đại Sở chứ...”

Ngụy Nam Tâm khẩn trương, biết mình nói lỡ lời, cười gượng: “Phác Cung thiếu tông chủ nói gì thế? Chẳng qua trong lòng ta đã có người thương, vì vậy mới không dung người nào khác vào mắt.”

“Ra là thế. Lời này của Ngụy huynh quả là đúng đắn. Ta đã nói với huynh rồi, khi huynh đã có người trong lòng, dù là thiên tiên hạ phàm ở trước mắt, huynh cũng không xem là gì. Nhược thủy ba ngàn, nếu không phải là gáo nước thuộc về mình, dù thế nào cũng khó có thể tiếp nhận.” Phác Cung Doanh đồng tình tán thưởng Ngụy Nam Tâm, đến cả xưng hô cũng đổi thành “Ngụy huynh” thân thiết hẳn.

Ngụy Nam Tâm thầm thở phào nhẹ nhõm, hận không thể đưa tay áo lên lau mồ hôi vã ra trên trán.

Tin đồn Phác Cung Doanh mê nữ sắc đúng thật không phải hư ngôn, nhất định không thể để y nhìn thấy vương phi của mình...

Trên gương mặt Tư An thoáng hiện vẻ kì quái.

Lời mà Phác Cung Doanh nói với Ngụy Nam Tâm khiến hẳn lại nhớ đến vị Thánh nữ ở thần điện Quang Minh tại tầng cao nhất của Trung Đại Lục.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 73: Kiểm Chứng

Tuy Ngụy Nam Tâm nói vòng nói vo, Tư An vẫn nhạy bén phát giác ra hàm ý thật sự bên trong câu nói của ông ta.

Có thể khiến cho Ngụy Nam Tâm gặp mỹ nhân tuyệt sắc như Vương nữ Đồ Sơn mà chỉ có cảm giác tai nghe không bằng mắt thấy, cũng tựa như Tư An nhớ đến Thánh nữ ở thần điện Quang Minh vậy.

Cảm giác ấy... thật sự là vì trong lòng ông ta đã có người yêu sao?

Lẽ nào bản thân mình cũng là vì đã có người trong lòng?

Trong đầu Tư An lại trở nên rối loạn.

Thảo nào năm đó sư phụ phong ấn kí ức của hắn về Thánh nữ, còn phái hắn đến nhân gian rèn luyện, thể nghiệm cái gọi là phân tranh ở trần thế. Sau này, hắn gặp được Diệp Tinh, nàng lại trở thành tâm ma trong lòng hắn, không thể xóa bỏ.

Đến khi phong ấn kí ức về Thánh nữ bị giải trừ, từ đó có thể so sánh giữa Thánh nữ và Diệp Tinh, chính là cơ hội để hắn chân chính vượt qua kiếp số này sao?

Nhất thời, ba người trong phòng đều lặng im.

Tiểu Hoa vô cùng sốt ruột. Bọn họ cứ im lặng như vậy, cở ẩn thân của nó chỉ có thể kéo dài được một nén hương, đến lúc đó thì bị lộ tẩy mất...

Nhưng nó lo lắng chưa được bao lâu, Đại Ngưu và Bách Hủy đã vội vã quay lại, hóa giải sự sốt sắng trong lòng nó.

“Đại nhân,³Đại Ngưu và Bách Hủy đến rồi.” Thuộc hạ ở bên ngoài kết giới thông báo cho Ngụy Nam Tâm một tiếng.

Ngụy Nam Tâm thu hồi kết giới, để Đại Ngưu và Bách Hủy vào, sau đó lại hạ một tầng kết giới mới.

Tiểu Hoa thầm thở ra một cái, dịch vào bên trong gầm bàn thêm một tí.

“Bái kiến đại nhân, bái kiến Tư hộ pháp, Phác Cung thiếu tông chủ.” Đại Ngưu vừa vào trong lập tức hành lễ với Ngụy Nam Tâm, Tư An³và Phác Cung Doanh.

Tư An và Phác Cung Doanh đều có chút bất ngờ: “Người nhận ra bọn ta?”

Đại Ngưu cười đến chân thành: “Vừa rồi chúng con cũng ở nơi đó, nghe hai ngài chào hỏi với người khác.”

Tư An và Phác Cung Doanh gật đầu, không mấy lưu tâm.

Ngụy Nam Tâm đi xuống, giới thiệu cho Tư An và Phác Cung Doanh: “Cậu ta chính là Đại Ngưu, đồng hương cùng lớn lên với Vinh Tuệ Khanh, là thanh mai trúc mã.”

Bách Hủy theo sau⁹Đại Ngưu tiến vào, nghe Ngụy Nam Tâm nói vậy thì khinh thường bĩu môi, cũng tiến lên hành lễ.

Cô ta từng gặp qua Tư An, cũng rất có hảo cảm. Thế nhưng, đối với Phác Cung Doanh thì lại có cảm giác chán ghét theo bản năng. Cái cảm

giác giống như khi cô ta nghĩ tới tên Tùng Mộc đạo nhân kiếp trước đã đem cô ta làm lô đình.

Bách Hủy im lặng tiến lên hành lễ, xong lại cúi thấp đầu đứng phía sau Đại Ngưu, cật lực trốn tránh.

Tư An và Phác Cung Doanh chỉ liếc hai người một cái đã nhìn ra tu vi của họ chỉ ở Luyện Khí tầng thứ hai.

“Mau nói cho hai vị đại nhân đây biết, người phát hiện Vinh Tuệ Khanh bị yêu nhân Ma giới nhập thân như thế nào?” Ngụy Nam Tâm nhìn vào mắt Đại Ngưu, sâu xa nói.

Đại Ngưu và Bách Hủy đều ngây người. Gấp gáp gọi bọn họ qua đây, lại vẫn là vì Vinh Tuệ Khanh...

Bách Hủy rũ mắt, lông mi dài khẽ run rẩy, che đi tâm sự mà cô ta không muốn cho ai biết.

Đại Ngưu mau chóng lấy lại tinh thần, trầm ổn mở lời: “Chuyện này nói ra rất dài...” Hắn lần lượt kể lại từ đầu đến cuối chuyện giữa mình và Vinh Tuệ Khanh, đặc biệt là chuyện Vinh Tuệ Khanh sống sót rời khỏi sơn trang Đóa Linh đến thành Vĩnh Chương. Cuối cùng, không thể bỏ sót nói thêm: “Không dám giấu ba vị đại nhân, Vinh Tuệ Khanh là vị hôn thê đã đính hôn với con từ khi còn nhỏ. Nhưng lúc nàng ấy đến nhà con ở thì lại không hề nhớ gì về hôn ước giữa chúng con, thậm chí còn khịt mũi xem thường đề nghị chăm sóc nàng ấy cả đời của con. Sau đó, khi nàng ấy chạy khỏi còn đốt nhà chúng con, làm bị thương bao nhiêu tôi tớ trong nhà.”

Bách Hủy đã thương lượng với hắn, để tránh chuyện thêm rắc rối phức tạp, bọn họ sẽ không nhắc đến La Thần, Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết, không để phân tán lực chú ý của mấy người họ. Bách Hủy không quan tâm yêu nhân Ma giới gì đó, cô ta chỉ mong Vinh Tuệ Khanh chết đi mà thôi.

Đại Ngưu lấy tay áo quệt nước mắt: “Từ nhỏ con đã thích nàng ấy, một lòng muốn cưới nàng ấy làm vợ, đương nhiên hiểu rõ tính cách nàng ấy như lòng bàn tay. Con vốn nghĩ rằng, người nhà của chúng con đều không may mất bởi thiên tai, chỉ còn lại hai người chúng con, nên an bình sống cùng nhau mới phải. Không ngờ rằng, Tuệ Khanh muội đáng thương của con từ lâu đã không còn trên cõi đời này...”

Nam nhi không dễ dàng rơi nước mắt, chỉ là vì chưa gặp lúc thương tâm.

Nước mắt của Đại Ngưu vẫn luôn khiến người khác cảm động.

Bách Hủy ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầm lệ của Đại Ngưu, tâm tình lại trở nên phức tạp.

Sắc mặt Tư An hòa hoãn hơn, gật đầu nói: “Người đừng quá đau lòng. Nếu thật sự cô bé ấy bị yêu nhân Ma giới nhập thân thì đó cũng không phải lỗi của cô bé, người đừng trách cô bé.”

Đại Ngưu gật đầu không ngừng: “Con biết! Con biết! Sở dĩ con tố cáo nàng ta cũng là vì muốn báo thù cho Tuệ Khanh muội đáng thương của con!”

Phác Cung Doanh lật tới lật lui bức vẽ Vinh Tuệ Khanh, lại liếc mắt sang Bách Hủy đang đứng phía sau Đại Ngưu, dù tuổi vẫn còn nhỏ nhưng đầy vẻ mỉa mai hoặc, lắc lắc đầu: “Ta thấy chưa hẳn là vậy.”

“Chưa hẳn cái gì?” Tư An ngẩn ra, không hiểu hỏi lại.

Phác Cung Doanh đặt lại bức vẽ Vinh Tuệ Khanh lên bàn, đặc ý nói với Tư An: “Nói đến tu vi thì ta không bằng người. Nhưng luận về suy đoán tâm tình của nữ nhân, ta lại hơn người. Dù là sáu tuổi hay là mười sáu tuổi đều không thể qua được đôi mắt thần thông của Phác Cung Doanh này...”

“Ít nói nhảm, vào trọng tâm!” Tư An nhíu nhíu mày.

Phác Cung Doanh liền ho khan một tiếng, hỏi Đại Ngưu: “Ta hỏi người, cô gái phía sau lưng người là ai?”

Đại Ngưu quay lại nhìn Bách Hủy, thành thật đáp: “Cô ấy là thê tử của con.”

“Cô ta là thê tử của người, vậy Vinh cô nương có thân phận gì? Không phải người nói cô bé là vị hôn thê đính hôn từ nhỏ của người sao?” Phác Cung Doanh nghiêm nghị, chắp tay sau lưng đứng trước mặt Đại Ngưu, khiến cho Đại Ngưu vóc người vốn cao to lại như lùn đi một khúc.

Đại Ngưu ghen hòng, đỏ mặt hời trán, sốt sắng một hồi mới nhớ đến một người họ hàng xa của mình. Người đó từng là người thừa tự của cả hai nhà, đồng thời cưới cả hai vợ, vội đáp: “... Cô ấy là bình thê, bình thê1 của con.”

1 Bình thê: người đàn ông cưới cả hai người vợ chính địa vị như nhau, gọi là bình thê.

Phác Cung Doanh lắc đầu cười: “Căn nhà mà các người ở là của ai?”

Vừa rồi, Đại Ngưu có kể nhà hãn và Vinh Tuệ Khanh đều ở Dốc Lạc Thần, cách nơi này hơn trăm dặm. Căn nhà hiện tại ở thành Vĩnh Chương là do Bách Hủy mua.

Chỉ một câu hỏi như vậy, không chỉ có Tư An hiểu ra mà ngay cả Ngụy Nam Tâm cũng rõ ràng.

“Ta thấy vị Vinh cô nương kia không muốn lấy chồng chung mới cố tình giả vờ như đã quên hết chuyện trước kia. Cho nên, lý do các người nói cô bé là yêu nhân Ma giới cũng không thể thành được.” Phác Cung Doanh đưa ra kết luận.

Sắc mặt Ngụy Nam Tâm tối lại, thầm mắng Đại Ngưu là con trâu đần.

Bách Hủy vô cùng khẩn trương. Phác Cung Doanh hỏi như vậy, rõ ràng là ám chỉ cô ta muốn trừ bỏ Vinh Tuệ Khanh, độc chiếm Đại Ngưu mới mượn đao giết người.

Nếu mà thật sự thuyết phục được Ngụy Nam Tâm và Tư An, khổ tâm của mình thành ra uổng phí mất!

Bách Hủy trong lúc cấp bách bỗng nảy ra một ý nghĩ, đột ngột lên tiếng: “Nếu Phác Cung đại nhân cảm thấy có điều kì quái có thể hỏi Ngụy đại nhân. Chày Kim Cang Phật môn của Ngụy đại nhân thực sự phát hiện được ma khí của Vinh Tuệ Khanh.”

Câu này lại tình cờ trùng khớp với lời nói dối của Ngụy Nam Tâm lúc trước.

Ngụy Nam Tâm mang vẻ mặt nặng nề, nói với Phác Cung Doanh: “Lời của Phác Cung thiếu tông chủ không phải không có đạo lý. Nhưng chuyện này có tính chất trọng đại, không phải là thê thiếp tranh giành bình thường. Mong Phác cung thiếu tông chủ cẩn thận lời nói.”

Phác Cung Doanh cười gượng: “Chày Kim Cang của ngài đã xác định Vinh Tuệ Khanh có điểm kì lạ, ta cũng không nhiều lời nữa. Vậy vấn đề tiếp theo, vì sao ngài biết được Vinh Tuệ Khanh ở... nơi ở của yêu tu?”

Đại Ngưu và Bách Hủy đều ở đây, Phác Cung Doanh không muốn nói tên thật của phố Hồ Lô.

Ngụy Nam Tâm hiểu ý, lập tức giải thích: “Ta dùng phương pháp loại trừ. Nếu yêu nhân Ma giới ở trong thành Vĩnh Chương, mà những nơi khác bọn ta đều đã tìm qua vô số lần đều không có kết quả, chỉ còn nơi ở của yêu tu là chưa tìm qua. Huống hồ, bọn ta chỉ muốn vào nơi đó tìm lại một lần mà thôi. Đáng hận thay, yêu tu đều không cho bọn ta chút ít mặt mũi nào.”

Tư An đứng lên: “Ta cũng có chút không yên tâm.” Nói rồi lại chìa tay ra với Ngụy Nam Tâm: “Cho ta mượn chày Kim Cang, ta phải tự mình đi một chuyến.”

Phác Cung Doanh lo Tư An sẽ ở lại phố Hồ Lô, lén đi gặp Đồ Sơn Quỹ Họa một mình, thế là đứng dậy theo: “Ta cũng đi.”

Ngụy Nam Tâm ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ, rốt cuộc không dám từ chối, đành lấy chày Kim Cang từ trong túi càn khôn giao cho Tư An.

Tư An nhìn tầng khí đen mỏng manh bao quanh chày Kim Cang, nhúu mày: “Ma khí chỉ nhạt như vậy? Yêu nhân Ma giới kia phải chẳng sắp chết rồi?”

Ngụy Nam Tâm nhúu chặt mày: “Có lẽ là sắp trốn thoát rồi.”

Tư An chấn động trong lòng, nhớ đến phố Hồ Lô có truyền tống trận thông với những nơi khác của yêu tu. Nhưng lập tức lại nghĩ đến truyền tống trận cũng giống như kết giới của phố Hồ Lô, chỉ yêu tu có thể sử dụng, Nhân giới và Ma tộc không cách nào dùng truyền tống trận của yêu tu. Hắn liền thoải mái cười: “Nếu là ở nơi của yêu tu, nàng ta chắc chắn không thể chạy thoát.” Nói rồi nháy mắt với Phác Cung Doanh một cái, hai người cùng đi ra khỏi phòng Ngụy Nam Tâm, rời khỏi quán trọ Vinh Thăng.

Ra đến con phố bên ngoài, khí đen nhiều quanh chày Kim Cang đột nhiên dày lên.

Tư An và Phác Cung Doanh đều rất kinh ngạc: “Xem ra yêu nhân Ma giới thật sự ở nơi này.”

Hai người cầm chày Kim Cang, nhìn ngó quanh phố. Qua một lúc lại phát hiện khí đen trên chày Kim Cang nhạt đi, thậm chí còn nhạt hơn trước.

Hai người chặc lưỡi lấy làm lạ, cầm chày dạo một vòng, đi về phía cửa vào phố Hồ Lô.

Vinh Tuệ Khanh tựa người bên song cửa sổ quán trọ Duyệt Lai, nhìn thấy Tư An và Phác Cung Doanh cầm theo một vật giống như cái chày đi đến. Cô chẳng qua là hiếu kì nhìn xem một chút, lại cảm giác một cổ khí lạnh ập tới, giống như băng đá đông cứng cả người cô lại, trong khoảnh khắc không thể động đậy. Đến khi thấy khí đen trên chày đột nhiên dày lên, Vinh Tuệ Khanh nóng lòng, vội vàng vận chuyển tâm pháp Húc Nhật Quyết, ý định xua đi cái lạnh thấm vào xương tủy kia.

Ánh mặt trời giữa trưa chiếu vào qua song cửa bị Vinh Tuệ Khanh hấp thụ toàn bộ.

Húc Nhật Quyết vận chuyển một Tiểu Chu Thiên, lại di chuyển một Đại Chu Thiên, rốt cuộc cũng giúp cô khôi phục lại bình thường.

Nhìn lại cái chày trong tay hai người bên ngoài, khí đen bên trên đã nhạt đi, thậm chí còn nhạt hơn lúc vừa ra khỏi quán trọ Vinh Thăng.

Vinh Tuệ Khanh vỗ vỗ ngực, đại khái hiểu ra đối phương làm cách gì đuổi đến được phố Hồ Lô.

Nhưng vì sao lúc đến gần mình thì khí đen lại dày lên?

Vinh Tuệ Khanh nhăn mày. Cô trời sinh hướng đến ánh sáng, chán ghét bóng tối. Khí đen trên đầu chày kia rõ ràng không phải thứ gì tốt.

Cô đang đau đầu, Tiểu Hoa đã chít cha chít chít bò vào từ cửa sổ, thở dốc từng đợt trước mặt cô, còn khom khom cái eo beo béo, không ngừng dùng chân trước dẫm dẫm sau lưng, mệt đến thở không ra hơi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 74: Chia Tay

Vinh Tuệ Khanh vừa rời đứng giữa sinh tử còn chưa có khẩn trương như vậy.

Bây giờ nhìn thấy Tiểu Hoa cong eo dầm lưng, Vinh Tuệ Khanh nhất thời cảm thấy Tiểu Hoa mới là đại công thần công cao vĩ vãi nha! Nhìn dáng vẻ nhỏ bé thế này, hoàn hảo chứng minh cho cái gọi là cúc cung tận tụy...

Vinh Tuệ Khanh vươn tay, vừa cười vừa khẽ vỗ vỗ cái lưng lông xù của Tiểu Hoa, tay thuận tiện vuốt vuốt lớp lông vàng nhạt, mềm mại, cảm giác rất khác lạ ấy, nói với Tiểu Hoa: “Đừng vội, từ từ nói, rốt cuộc đã nghe được chân tướng gì lớn lao?”

Tiểu Hoa hít thở sâu một hơi, thẳng lưng lên, bắt đầu khoa chân chút chút. Đồng thời nhảy lên nhảy xuống bệ cửa sổ, một mình đóng năm vai, mô phỏng thần thái, lời nói của Tư An, Phác Cung Doanh, Ngụy Nam Tâm, Đại Ngưu và Bách Hủy giống y như đúc.

Dù chuyện này liên quan đến sống chết của Vinh Tuệ Khanh, nhưng Tiểu Hoa diễn xuất độc đáo như vậy vẫn khiến Vinh Tuệ Khanh cười cong cả lưng.

Trong thoáng chốc khiến cô cảm thấy nguy hiểm chẳng có gì đáng sợ. Đến một cái thì phá một cái. Đến hai cái thì phá một đôi mà thôi.

Tiểu Hoa thuật lại cả một quá trình xong, mệt đến mức không đứng nổi, chỉ đành ngồi một bên bệ cửa. Hai cái chân ngắn cùn vung vẩy ở

bên ngoài, hai vuốt trước chống sau lưng, nhắm mắt hưởng thụ gió mát hiu hiu thổi tới.

Vinh Tuệ Khanh đứng dậy rót cho nó một cốc nước lạnh, đặt ở trên bệ cửa, để nó nghỉ ngơi thỏa thuê rồi uống.

Sau đó, một mình nhú mi suy nghĩ cách ứng phó.

Tiểu Hoa uống nước rồi trượt khỏi cửa sổ, đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, tung người từng bước nhảy lên đầu gối Vinh Tuệ Khanh, nghiêng nghiêng đầu nhìn cô: “Người định làm thế nào? Nghe ta đi, chúng ta vẫn nên rời khỏi thành Vĩnh Chương thôi. Trời đất bao la, sao cứ phải treo mình chết trên một cái cây chứ, đúng không?”

Vinh Tuệ Khanh nghiêm chỉnh bàn bạc với Tiểu Hoa về vấn đề tương lai của mình: “Không phải ta không muốn đi, mà là ta không thể cứ như vậy mà đi. Yêu tu ở phố Hồ Lô đã giúp ta đến mức trả cái giá nhà tan cửa nát. Chuyện này ta không làm được cũng không thể trơ mắt mà nhìn. Nếu người tốt đều có kết cục như vậy, thế gian này sẽ biến thành cái gì chứ? Không bằng ta chết đi cho xong. Sống tạm bợ qua ngày không nói, nhưng nếu phải bò lên xương cốt máu thịt của người khác mà sống sẽ chịu báo ứng do thiên lôi giáng xuống!”

Tiểu Hoa chớp chớp mắt, bỗng hỏi: “Nếu không phải chịu báo ứng thì sao? Giết người phóng hỏa lưng đeo vàng, xây cầu lót đường chẳng còn xương. Càng muốn làm người tốt, càng là người vô tội lại càng chết sớm. Lòng dạ hung hiểm ấy cuối cùng có khả năng trèo lên càng cao. Vinh cô nương...”

Vinh Tuệ Khanh vuốt ve đỉnh đầu mềm mại của Tiểu Hoa, nghiêm mặt ngắt lời nó: “Nếu trời không báo ứng, ta sẽ báo ứng bọn chúng! Ta không tin thế gian này thật sự thị phi điên đảo, không phân trắng đen!”

Tiểu Hoa rùng cả mình, ưu lo trong mắt càng thêm nồng đậm.

Vinh Tuệ Khanh cười an ủi nó: “Người yên tâm, ta sẽ không tùy tiện ra mặt. Ta sẽ suy nghĩ đến thực lực của bản thân, với điều kiện mình có khả năng có thể đòi lại công đạo cho chính mình, cũng là đòi lại công đạo cho những con người vô tội khác. Sau này người cũng đừng gọi ta là Vinh cô nương nữa, quá xa cách. Người cứ gọi ta là Tuệ Khanh vậy.”

Tiểu Hoa gật đầu cái rụp, hớn hở: “Tuệ Khanh, hai ta là tốt nhất.” Hận không thể lập lời thề “Nghéo tay nghéo tay, trăm năm không đổi” với cô.

Nhưng lời tiếp theo của Vinh Tuệ Khanh lại khiến Tiểu Hoa muốn khóc: “Bây giờ, quan trọng nhất là làm sao trợ giúp yêu tu trong phố Hồ Lô đối phó với những tu sĩ Nhân giới đó.”

Đối phó? Dựa vào cái gì chứ?

Tu vi của Tư An không cần phải nói. Phác Cung Doanh là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn. Ngụy Nam Tâm là Kim Đan sơ kỳ. Lão tổ Đóa gia là Nguyên Anh hậu kỳ. Còn có thuộc hạ của bọn họ, thật sự là Trúc Cơ đầy cả đất, Luyện Khí nhiều như chó.

Mà phía cô thì sao, chỉ có Mỗ Quang là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn. Đúng rồi, Vương nữ Đồ Sơn Quý Họa, nếu Tiểu Hoa nhớ không lầm thì cũng là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn. Bởi vì lực chiến đấu của tộc Cửu Vĩ Hồ rất mạnh, Quý Họa từng vượt cấp giết chết một yêu tu Nguyên Anh sơ kỳ, cũng xem như có thực lực tương đương với lão tổ Đóa gia. Nhưng những yêu tu khác, Tiểu Hoa quá rõ ràng, tu vi của bọn họ nhiều nhất cũng chỉ ở Trúc Cơ, mà đa số lại không thích chiến đấu với người khác, chỉ si mê chuyện tu hành của mình.

Vinh cô nương Tuệ Khanh các hạ, người cùng lắm cũng chỉ Luyện Khí tầng hai, có cần nghịch thiên khiêu chiến tinh anh Nhân giới vậy không?!

Trong thâm tâm, Tiểu Hoa rơi lệ đầy mắt. Quả nhiên đi theo con người tràn đầy tinh thần chính nghĩa rất dễ toi đời bất cứ lúc nào mà...

Điều duy nhất đáng để vui mừng đó là: cái người tràn đầy tinh thần chính nghĩa này tuyệt đối sẽ không bán đứng chính mình, đem mình ra làm bàn đạp.

Nói như vậy, mình vẫn còn lời chán. Vạn năm trước vị nữ tu Nhân giới đó nói đúng thật, muốn tìm chủ nhân quan trọng nhất chính là phải xem nhân phẩm! Tu vi gì đó đều là phù vân! Bởi vì lưỡi dao đến từ người thân cận với mình nhất mới là lưỡi dao chí mạng...

Vinh Tuệ Khanh còn chưa có tu vi cao đến thế, đương nhiên không thể nghe được tiếng lòng của Tiểu Hoa.

Cô đang nhú mày suy nghĩ phải làm sao để phát huy ưu thế của mình, giúp yêu tu ở phố Hồ Lô.

Với tình thế trước mắt, cô không có năng lực đối đầu cùng người khác. Tuy cô tinh thông trận pháp, nhưng trận pháp đa số là phòng thủ. Dù cô có thể giúp phố Hồ Lô giữ được thế cục hiện tại, nhưng nếu đối phương không chịu từ bỏ muốn làm lớn chuyện, kéo cả hiệp ước đồng minh từ vạn năm trước giữa Nhân giới và yêu tu vào chuyện này, đến lúc đó bọn họ thủ càng lâu thì chỉ khiến tình thế trở nên xấu đi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Vinh Tuệ Khanh chỉ có một cách, đó là chủ động đi tìm Tư An và Phác Cung Doanh, xin hàng với bọn họ. Như thế dù sao cũng tốt hơn rơi vào tay Ngụy Nam Tâm và lão tổ Đóa gia, còn có thể lập tức hóa giải nguy cơ cho yêu tu ở phố Hồ Lô.

Từ những gì mà Tiểu Hoa vừa kể lại, Tư An và Phác Cung Doanh vẫn là người dễ nói chuyện hơn, đặc biệt là Phác Cung Doanh, lại có thể nhìn thấu âm mưu xấu xa mờ ám của Bách Hủy nhanh như vậy. Hơn nữa, đẳng cấp và tu vi của hai người này đều cao hơn Ngụy Nam Tâm và lão tổ Đóa

gia, nếu mình đi tìm bọn họ nói chuyện, hẳn là bọn họ sẽ nghe mình nói nhỉ?

Quan trọng hơn là, mình vốn không phải yêu nhân Ma giới, chuyện này chắc như đinh đóng cột, bọn họ tuyệt đối không thể bóp méo sự thật.

Đương nhiên, trong lòng Vinh Tuệ Khanh cũng có một tiếng nói nhỏ đang tự hỏi mình: “Nếu bọn họ cũng bóp méo sự thật thì phải làm sao? Nếu mình nhìn nhầm người rồi thì phải làm sao?”

Có thể làm thế nào? Tình huống này không phải không có khả năng.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ, ôm Tiểu Hoa thả lên bàn, bản thân đứng dậy đi đến bên giường có đặt bao y phục của mình, lấy túi càn khôn từ trong bao ra tìm một hồi.

Cô nhớ có một yêu tu đã tặng cô một số cánh hoa khô và lá cây dâu Đế Nữ. Cánh hoa vàng, đài hoa xanh, lá màu đỏ, vô cùng đẹp mắt.

Yêu tu đó nói ăn cánh hoa cây dâu Đế Nữ vào sẽ chết trong vòng ba ngày, mà còn chết một cách nhẹ nhàng, an bình. Thường những yêu tu bị trọng thương không thể chữa trị được nữa sẽ dùng nó tự kết liễu. Nếu trong ba ngày đó cô có thể tự do hành động, kịp thời dùng giải dược của dâu Đế Nữ - chính là lá cây dâu Đế Nữ, thì sẽ không sao nữa.

Tiểu Hoa nhảy tưng tưng đến: “Người đang làm gì vậy?”

Vinh Tuệ Khanh đã cho cánh hoa khô vào miệng, nhai nhai vài cái, nuốt xuống.

Tiểu Hoa nhìn rõ được Vinh Tuệ Khanh làm cái gì rồi thì mặt cắt không còn chút máu, không kiềm được hạ phép định thân lên người Vinh Tuệ Khanh. Sau đó, nó bò đến bên bao y phục, tìm lá cây dâu Đế Nữ trong túi càn khôn của Vinh Tuệ Khanh, mạnh tay nhét vào miệng cô.

Vinh Tuệ Khanh không thể động dậy, trừng mắt nhìn Tiểu Hoa, song vẫn không thể chống lại Tiểu Hoa, bị nó ép ăn thuốc giải.

Vừa ăn xong, Vinh Tuệ Khanh lập tức có thể cử động, khom người ho thật mạnh, muốn nôn thuốc giải ra.

Tiểu Hoa nghĩ lại vẫn không yên tâm, gom cánh hoa và lá cây dâu Để Nữ trong túi càn khôn của Vinh Tuệ Khanh đem đi hết, không cho cô có cơ hội làm chuyện ngu ngốc nữa.

Vinh Tuệ Khanh ngồi bệt xuống đất, có chút oán trách nhìn sang Tiểu Hoa, thở dài thườn thượt: “... Người không phải đang cứu ta, người đang hại ta...”

Tiểu Hoa ngậy ra, yên lặng nhìn Vinh Tuệ Khanh hồi lâu, nước mắt lóng lánh từ trong đôi mắt to tròn rơi xuống từng giọt, đầy vẻ uất ức. Cuối cùng không chịu được nữa, bốn chân tiếp đất chạy thật nhanh ra ngoài qua song cửa sổ.

Đợi bóng dáng của Tiểu Hoa không còn trông thấy nữa, Vinh Tuệ Khanh mới thu lại biểu tình oán trách trên mặt. Nếu không làm vậy, Tiểu Hoa sẽ đi theo cô vào chỗ chết, sao phải như vậy chứ? Tội gì phải thế chứ?

Về chuyện Tiểu Hoa nói “nhận chủ”, Vinh Tuệ Khanh đã cẩn thận suy nghĩ, với bản lĩnh của Tiểu Hoa hẳn không phải bị trói buộc bởi một từ “nhận chủ”. Chắc chắn là nó muốn nhận thì nhận! Nó không muốn nhận thì ngay cả bố ông trời ở trước mặt nó cũng sẽ không nhận...

Vinh Tuệ Khanh ngồi ngậy người một hồi mới đứng dậy, chải lại đầu tóc, đổi thành kiểu tóc giống như trong bức vẽ. Sau đó, cắt ba mảnh mai rùa và cỏ thi trong bao y phục vào túi càn khôn của mình.

Chiếc túi càn khôn này đã được đại nương mập đặc biệt luyện chế qua. Nếu cô chết rồi sẽ không còn ai có thể mở chiếc túi càn khôn này ra nữa.

Người khác có thể hủy chiếc túi này chứ vĩnh viễn không thể mở nó ra.

Vinh Tuệ Khanh đeo bao y phục lên vai, một mình lặng lẽ xuống lầu thanh toán, xong xuôi rời khỏi quán trọ Duyệt Lai đi đến lối vào phố Hồ Lô.

Tư An và Phác Cung Doanh đã đến đó trước một bước.

Bởi vì nơi này bình thường là nơi ra vào bí mật của yêu tu, vốn không có mấy ai biết. Nhưng do trận náo loạn sáng nay, rất nhiều người bình thường ở thành Vĩnh Chương đều biết nơi đây có điểm dị thường, nhất thời đều lưu ý tới.

Đến buổi chiều, nơi này đã biến thành một khu chợ náo nhiệt.

Bán đồ ăn nhẹ, biểu diễn tạp kỹ, còn chuẩn bị chuyển sang chiếm chỗ sửa nhà, mở tiệm, thứ gì cũng có.

Tư An và Phác Cung Doanh đứng đấy, cười khố nhìn con hẻm trong nháy mắt trở nên phồn vinh hẳn lên, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Vinh Tuệ Khanh đến nơi cũng kinh ngạc vô cùng.

Làm đến mức này, yêu tu còn lấy nơi đây làm nơi ra vào sao? Chắc chắn sẽ không rồi.

Cô biết rõ cửa ra phố Hồ Lô có thể thay đổi. Nơi này không dùng được nữa sẽ trực tiếp phế bỏ, tìm một cửa ra khác.

Nếu cô không nhớ lầm, cửa ra khác chính là ở một con hẻm vắng vẻ cách không xa nơi này.

Vinh Tuệ Khanh liền xoay người đi. Nếu đến kịp, cô còn có thể dẫn dò yêu tu ở phố Hồ Lô vài câu, tránh cho bọn họ quá sốt sắng mà đâm đầu vào chỗ chết.

Vinh Tuệ Khanh vừa đến cửa ra mới của phố Hồ Lô, Tư An và Phác Cung Doanh đã theo sau tới.

Vinh Tuệ Khanh cả kinh, không hiểu sao hai người họ lại biết nơi bí mật này.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 75: Trả Nợ (Thượng)

Vinh Tuệ Khanh cũng chưa bao giờ gặp mặt Tư An và Phác Cung Doanh, nhưng theo miêu tả của Tiểu Hoa, cô biết được người có y phục màu đen huyền là Tư An, còn Phác Cung Doanh là người khoác trường sam màu trắng. Hơn nữa, với hơi thở toả ra từ khí chất tu vi của bọn họ, cô đã đoán được tám chín phần.

Vinh Tuệ Khanh lùi về sau một bước, cầm lấy một gốc cỏ ẩn thân, trốn vào chỗ rẽ bên đường.

Tư An và Phác Cung Doanh đi qua lại xung quanh vài lần, mãi vẫn chưa tìm được lối vào phố Hồ Lô.

“Từ chỗ này nhìn lên, nếu như phố Hồ Lô còn lối ra khác thì chắc là ở hướng này.” Năm đó, lúc Tư An ở thần điện Quang Minh làm lễ, từng học sơ qua một chút về trận pháp với người ở đó.

Chẳng qua, chí hướng của hắn là tu hành, đối với trận pháp chỉ xem lướt qua rồi thôi.

Phác Cung Doanh đứng một bên, nhìn về một bức tường thấp có diện mạo kỳ lạ, khó coi rồi bĩu môi: “Người dùng bản lĩnh của người thử xem.”

Tư An lòng đầy háo thắng, vung tay áo ra, một luồng gió lớn xen lẫn linh lực tinh thuần, đánh về phía bức tường thấp kia.

Một tiếng “Ầm” nổ ra, bức tường thấp bị nổ sụp hết một nửa.

“Là tên ranh quậy phá nhà nào? Dám động vào tường viện nhà ta, ta sẽ không để yên cho người đâu!” Giọng nói như tiếng cồng chiêng của một nữ nhân, từ phía bên kia tường viện vang lên.

Bụi bám trên bức tường thấp bay đi hết, một vị phu nhân đồ sộ hai tay chống nạnh, đứng trong sân đang trừng mắt nhìn về phía hai người bọn họ.

Cả Tư An và Phác Cung Doanh đều sửng sốt, nữ nhân kia là một người phàm, hơn nữa lại là một người phàm không hề có tu vi!

Lối ra bên này giống y như lối ra bên kia của phố Hồ Lô, cho dù bọn họ đánh sập bức tường thấp ở đây thành mảnh vụn, thì cũng không thể mở ra được cửa lớn của phố Hồ Lô.

“Có phải là hai tên ranh các người không?! Tới đây đền tiền cho bà! Không đền thì bà sẽ giải các người lên quan!” Người phụ nữ từ bên trong tường viện lao tới, gương nanh múa vuốt hướng về phía Tư An và Phác Cung Doanh.

Phác Cung Doanh trợn mắt há miệng, không ngờ lại bị Tư An ở phía sau đẩy một cái, lao đảo nhào vào lòng của vị phu nhân đồ sộ kia.

Vị phu nhân đồ sộ cũng hết sức kinh ngạc, đẩy mạnh Phác Cung Doanh ra mà mắng: “Người muốn chết à! Dám ăn đậu hủ bà! Đậu hủ của bà khự... ăn cũng không có ngon đâu! Tên tiểu bạch kiếm kia, một đầu ngón tay của bà cũng đủ nghiền chết nhà người đó...”

Phác Cung Doanh tức giận đến méo cả mặt, cũng mặc kệ cấm kỵ của người tu hành với người phàm, xuất thủ như gió, điểm vào huyệt đạo hai bả vai của vị phu nhân đồ sộ kia.

Cùng lúc đó, Tư An đã nghiêng mình vọt đến sau lưng phu nhân kia, cầm một cục gạch giơ lên cao thẳng tay đập vào ót của bà ta.

Dẫu sao miễn là không giết bà ta, những người tu hành như bọn họ cũng sẽ không bị ông trời trừng phạt, phế bỏ tu vi, có nguy cơ bị đánh vào lục đạo luân hồi.

Phụ nhân kia bị hai đại cao thủ giáp công cả trước lẫn sau, ngã xuống đất đánh “rầm” một tiếng, nằm yên bất động.

Vinh Tuệ Khanh lấy làm kinh hãi, chân vừa mới bước ra lập tức rút lại, chần chờ nhìn chăm chăm vào hai người Tư An và Phác Cung An.

Phác Cung Doanh vốn nổi trận lôi đình, nhưng khi nhìn thấy tay Tư An cầm lên rồi bỏ cục gạch xuống một cách lưu loát, thì hừ một tiếng, không thèm tính toán hành động xấu xa, cố tình đẩy mình vào ngực người phụ nữ kia khi nãy của hắn.

Tư An ném cục gạch xuống, chấp tay cười hì hì rồi nói: “Vừa rồi nhất thời nóng vội, mong rằng Phác Cung huynh thứ lỗi.”

Phác Cung Doanh vừa vỗ tay vừa nói: “Nếu phía trước là mỹ nữ, dù người có đẩy ta cũng không quá đáng.” Sau đó trừng mắt: “Nhưng loại hàng này, người để bà ta đụng một cái vào tay ta, ta còn cảm thấy mình chịu thiệt!”

Tư An cười ha hả: “Lần sau để huynh đẩy lại ta là được chứ gì.”

Hai người cười nói một hồi mới quay lại vấn đề chính: “Chúng ta cũng không vào được, hay là quay về triệu tập thêm nhân thủ, hỏi lại xem bọn họ làm thế nào mới có thể liên lạc với yêu tu ở phố Hồ Lô.” Trước đây dù không thể vào được, nhưng vẫn có thể trao đổi tin tức. Trong thành Vĩnh Chương nhất định sẽ có đường dây liên lạc chuyên biệt.

Tư An gật đầu, lật bàn tay phải lại, một con hạc giấy trắng như tuyết hiện ra trên bàn tay hắn.

“Đi đến chỗ Ngụy Nam Tâm, tìm vài nhân thủ đến cho ta. Nhất là những người có thể liên lạc với yêu tu ở phố Hồ Lô.” Tư An thấp giọng phân phó, tay trái chỉ hướng về phía con hạc giấy đó. Toàn thân con hạc giấy chợt loé lên một tia sáng trắng, lập tức như có sự sống, thoáng chốc tung cánh bay vọt lên, bay về phía nhà trọ Vinh Thăng.

Vinh Tuệ Khanh trợn to hai mắt, vô cùng hâm mộ nhìn chiêu thức pháp thuật nhỏ nhoi của Tư An. Không biết đến khi nào, mình mới có được tu vi cao như thế đây?

Bỗng nhiên, Vinh Tuệ Khanh phát hiện không biết từ lúc nào trên mặt cô đã ướt đầm nước mắt, vội vàng kéo tay áo lau đi. Đứng ở ngõ rẽ không nhúc nhích, âm thầm vận chuyển Húc Nhật Quyết, để thời gian ẩn thân của cô kéo dài thêm một chút.

Không lâu sau, Vinh Tuệ Khanh phát giác không cần dùng cỏ ẩn thân nữa, bởi vì sắc trời đã dần dần tối đen.

Chỗ này lại là ngõ rẽ cụt, xung quanh ngoại trừ vị phu nhân đồ sộ đang nằm trong sân, thì cũng chẳng còn ai ở đó.

Tư An cùng Phác Cung Doanh khoanh tay đứng ở đó, nhìn vị phu nhân đang ngất nằm trên mặt đất nói: “Xoá bỏ ký ức của bà ta, đưa bà ta trở về đi.”

Phác Cung Doanh gật đầu: “Trước tiên để ta đi xem nhà bà ta còn ai không.” Nói xong, tung người nhảy vào trong sân.

Tư An cúi đầu nhìn về vị phu nhân đang ngất kia, ngồi xổm xuống, vươn một bàn tay nhẹ nhàng ấn lên trên đỉnh đầu của bà ta, khẽ nhả ra linh lực, chui vào tận sâu trí óc của vị phu nhân kia.

Vinh Tuệ Khanh vận chuyển nội tức, mở ra Thiên Nhãn, nhìn về phía đó.

Chỉ nhìn thấy xung quanh bàn tay của Tư An hiện ra một làn khói vàng mỏng manh. Từng luồng khói chui lọt vào đầu vị phu nhân kia, tựa hồ đang đảo một vòng bên trong, lúc quay ra còn mang theo những làn khói lấm tấm những hạt bụi màu đen. Nhìn kỹ sẽ thấy giống như một khuôn mặt hình nhân đang co rút vụn vẹo từng đợt, quý dị không nói lên lời.

Đây là ký ức của con người sao?

Vinh Tuệ Khanh âm thầm theo dõi, trái tim trong lồng ngực lại đập thành thạch kích liệt.

Đột nhiên, Tư An quay đầu lại, ánh mắt như ngôi sao loé lên trong đêm đông, nhìn về nơi Vinh Tuệ Khanh đang ẩn náu.

Mặc dù biết là Tư An không thể nhìn thấy được cô, nhưng trong vô thức, Vinh Tuệ Khanh vẫn lùi về sau một bước. Để thân người cô có thể ẩn sâu vào bóng tối.

Tư An rảo mắt nhìn xung quanh một lát, cảm thấy không có gì khác thường, bèn nhún vai, cho là bản thân quá mức cẩn thận rồi. Ở nơi như thế này, dù cho là bọn trộm cắp có đang ngấp nghé, với hăn mà nói cũng chẳng có gì đáng ngại.

Đối diện với sức mạnh cường đại, hết thảy những quỷ kế âm mưu đều không chịu được dầu chỉ là một đòn.

Phác Cung Doanh từ trong nhà đi ra, nhìn Tư An cười rồi nói: “Vận khí không tồi, bên trong chỉ có nam nhân và hai đứa nhóc của mẹ ta, ta đã làm cho bọn họ ngủ rồi. Hôm nay, dù cho ở bên ngoài có phá nát nhà cửa của bọn họ, bọn họ cũng sẽ không tỉnh lại.”

Tư An vừa đưa tay ra, giống như có một cái cánh vô hình, nâng vị phu nhân đang té xỉu bay bổng lên, rồi chậm chậm tiến vào trong nhà.

“Nơi này có chút kỳ lạ, không thể bày ra kết giới. Không thì cũng chẳng lo sẽ có người phạm rình trộm nhìn thấy.” Phác Cung Doanh cảm khái nói.

Tư An lo lắng thở dài, ngược mặt nhìn bầu trời đang ngày càng xanh thẫm rồi nói: “Trước đây, có biết bao vị tiền bối tài năng kinh người, từng người từng người đều phi thiên cả. Chỉ để lại những phế vật như chúng ta, ngay cả một cái kết giới và trận pháp của vạn năm trước cũng không thể phá được.”

Phác Cung Doanh lơ đãng: “Hiện nay, làm gì có đại tu sĩ nào có trận pháp chuyên về tấn công? Đại Trận Pháp Sư có trận pháp chuyên về tấn công cũng đều là người phạm, tiếc là người lại chẳng mang theo vài kẻ từ Thái Hoa Sơn tới đây”

Tư An lắc đầu: “Bọn họ sao có thể xem hiểu được trận pháp ở đây chứ?”

Sắc trời cũng đã tối hẳn, một vầng trăng sáng đang dần nhô lên từ phía chân trời, sáng tỏ mà lại dịu êm. Ánh trăng mờ ảo che phủ khắp bầu trời thành Vĩnh Chương.

Tư An cùng Phác Cung Doanh đang đứng ở đây, chợt nghe thấy tiếng ồn ào từ phía xa bên kia truyền đến.

“Có người đến.” Phác Cung Doanh nhẹ giọng: “Hình như lại còn rất nhiều.”

Tư An nhíu mày, hẳn chỉ cần những người có thể liên lạc được với yêu tu ở phố Hồ Lô mà thôi...

Không lâu sau, từ phía bên kia, từng người một đi đến trước mặt Tư An cùng Phác Cung Doanh khom mình hành lễ.

Người mặc y phục màu bạc đi ở phía trước chính là lão tổ Đoá gia. Theo sau bà ta là Ngụy Nam Tâm toàn thân y phục gọn gàng, nhìn qua thần thái sáng láng dường như vết thương đã khỏi hẳn.

Ánh mắt Tư An loé lên, nhìn Phác Cung Doanh trao đổi ánh mắt.

“Các người đang làm cái gì vậy? Ta bảo cần một người có thể liên lạc được với yêu tu, các người mang theo nhiều người như vậy đến đây làm gì?” Tư An không vui hỏi. Địa vị của hắn trên cao đã lâu, nói chuyện hay làm việc đương nhiên sẽ có khí thế.

Lão tổ Đoá gia giũ ra roi Xuy Long trên tay bà ta, cười tủm tỉm nói: “Biết được Tư hộ pháp muốn liên lạc với yêu tu, ta đã tự chủ trương thay người làm, trước tiên cho người đi dò hỏi yêu tu. Kết quả là...” Nụ cười trên mặt lão tổ Đoá gia tan biến trong nháy mắt, hung tợn nói: “Kết quả là mấy yêu tu kia có chết cũng không để cho chúng ta tiến vào, còn nói chúng ta đã bắt Vinh Tuệ Khanh, nhất quyết muốn đánh một trận sinh tử với chúng ta!”

“Cái gì?” Cả Tư An và Phác Cung Doanh đều giật mình: “Bọn họ nói chúng ta đã bắt Vinh Tuệ Khanh?”

“Đúng thế!” Trong mắt lão tổ Đoá gia không kiềm chế được hưng phấn, trên mặt ngập tràn đắc ý, hài gò má đầy phấn son diễm lệ, tinh thần phấn chấn.

Vinh Tuệ Khanh nấp một bên chột khăn trương, bọn người Mão đại thúc không nhìn thấy mảnh giấy mình để lại sao? Chính vì cô lo lắng tình huống như thế này xuất hiện mới không từ mà biệt...

Phía bên này đang nói chuyện, bỗng không khí bên trong lối ra của phố Hồ Lô dần dần rung động. Ngay sau đó, một đám yêu tu mặc y phục gọn gàng, bước ra từ trong những gợn sóng đang lay động, xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Dẫn đầu là Mão Quang và Đồ Sơn Quĩ Họa, mỗi người trên tay đều thuận tay cầm theo binh khí của mình, lạnh lùng nói với Tư An cùng Phác Cung Doanh: “Tiểu nhân hèn hạ! Chỉ biết đổi trắng thay đen! Vinh cô nương thuộc giới tu sĩ loài người các người, vậy mà các người lại vu khống con bé là yêu nhân Ma giới! Thật là không biết xấu hổ!”

“Mau thả Vinh cô nương ra! Còn không chúng ta nhất định không để yên!” Tất cả yêu tu ở phía sau đều kêu gào ầm ĩ.

Lão tổ Đóa gia cùng Ngụy Nam Tâm đều sửng sốt. Từ lúc nào Vinh Tuệ Khanh đã biến thành tu sĩ? Tiếp đến, trong lòng lại thở phào, nếu như con bé đã là tu sĩ, vậy bọn họ ép buộc nó cũng chẳng còn áp lực tâm lý gì nữa rồi.

Tư An cùng Phác Cung Doanh nhú chặt chân mày.

“Có chuyện gì thì từ từ nói, đòi đánh đòi giết cũng không giải quyết được chuyện gì. Vinh Tuệ Khanh không có ở chỗ chúng ta, các người trách lầm người rồi.” Tư An trầm giọng nói.

Lão tổ Đóa gia cười quái dị nói: “Không ngờ yêu tu các người cẩn thận đến vậy cũng có lúc sơ sót. Không phải lúc trước các người nói Vinh Tuệ Khanh không có ở trong Phố Hồ Lô của các người sao? Sao hả? Bây giờ chưa đánh đã khai rồi à?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 76: Trả Nợ (Trung)

Lời nói của lão tổ Đoá gia cũng không hoàn toàn bịa đặt.

Sắc mặt Mỗ Quang cùng Đồ Sơn Quỹ Họa khẽ biến.

Lúc trước, sau khi Đồ Sơn Quỹ Họa đi vào phố Hồ Lô, đã nghe Mỗ Quang kể hết tiền căn hậu quả. Cũng rất có thiện cảm đối với Vinh Tuệ Khanh, nhất là nghe nói cô bé có thể tu sửa trận pháp của phố Hồ Lô thì rất kinh ngạc.

Mặt khác, trong ba nơi định cư ở Nhân giới thì yêu tu cư ngụ tại phố Hồ Lô là ít nhất, trận pháp cũng tương đối đơn giản. Thế nhưng, “đơn giản” ở đây là đối với những yêu tu định cư ở hai nơi khác mà nói.

Tính tất cả những trận pháp hiện hữu ở Nhân giới, trận pháp ở ba nơi định cư của yêu tu vẫn là phức tạp nhất. Thậm chí, có khi còn vượt qua cả trình độ phức tạp của trận pháp nơi thần điện Quang Minh ở Trung Đại Lục.

Có thể tu sửa trận pháp ở phố Hồ Lô, cho dù có là giữa những Trận Pháp Sư của Nhân giới, cũng là đệ nhất Ngũ Châu Đại Lục. Càng làm cho người ta lú lờ chính là, Vinh Tuệ Khanh vẫn là một cô bé yếu đuối chỉ mới chín tuổi.

Điều này thật sự quá sức tưởng tượng.

“Có thiên phú như thế, cho dù sau này con bé có lựa chọn tu hành, ta cũng muốn giúp đỡ nó một tay. Để con bé có thể vừa tu hành, lại không bỏ

lỡ trận pháp.” Đờ Sơn Quĩ Họa đã từng hào hứng nói.

Lúc rút linh lực của roi Xuy Long ra nàng đã bị trọng thương. Có điều nàng là yêu tu, mức độ hồi phục của thân thể vốn là đã nhanh hơn loài người. Mà yêu tu ở phố Hồ Lô lại có vô số dược thảo quý hiếm, tất cả đều để cho nàng dùng miễn phí. Hơn nữa, tu vi của chính nàng cũng cao thâm, sau khi ngồi tĩnh tọa, cũng đã hồi phục hơn phân nửa.

Lúc này, Mảo Quang mới đề cập với nàng về mảnh giấy mà Vinh Tuệ Khanh để lại, nói là vì con bé không muốn liên lụy bọn họ nên đã rời khỏi phố Hồ Lô.

Một đám yêu tu tìm khắp nơi ở phố Hồ Lô vẫn không thấy, mới biết được Vinh Tuệ Khanh thật sự đã rời đi.

Vô số tu sĩ Nhân giới ở bên ngoài đang tìm cô bé, một cô nhóc chỉ mới Luyện Khí tầng hai thì có thể đi đâu được chứ?

Lũ yêu tu đều sốt ruột không thôi.

Cuối cùng vẫn là Đờ Sơn Quĩ Họa bắt nhịp, bằng lòng gánh vác chuyện của Vinh Tuệ Khanh, quyết định tuyên bố với tu sĩ Nhân giới ở bên ngoài rằng Vinh Tuệ Khanh là người mà bọn họ che chở. Làm cho đối phương dù có bắt được Vinh Tuệ Khanh cũng không dám manh động.

Lời nói của Vương nữ Đờ Sơn luôn là nhất ngôn cửu đỉnh, dù cho là ở tầng cao nhất của yêu tu thì cũng có vị trí nhất định.

Tâm tư Mảo Quang rồi bời, cảm thấy cũng chỉ có thể như vậy.

Mảo Tam Lang tỉnh lại, nghe nói Vinh Tuệ Khanh đã đi, cũng vô cùng sốt ruột chạy sang bàn bạc.

Lúc này, từ chỗ tu sĩ Nhân giới truyền đến thông điệp cuối cùng là muốn vào phố Hồ Lô “lục soát”. Giống như thêm dầu vào lửa, làm sôi sục sự chính trực trong những yêu tu luôn không màng đến quyền thế.

Tức nước vỡ bờ, không cần phải nhẫn nhịn nữa.

Đám tu sĩ Nhân giới thành Vĩnh Chương kia đổi trắng thay đen. Hôm nay, nếu như bọn họ nghe theo đám tu sĩ Nhân giới kia cứ im lặng mà thuận theo sai trái. Sau này rồi cũng có ngày, bị phường không phân rõ trắng đen này tùy tiện ngấm máu phun người mà thôi.

Đến lúc đó thì ai sẽ minh oan cho họ? Ai sẽ vì họ chủ trì công đạo?

Hôm nay, chẳng qua xem như bọn họ chỉ vì một tu sĩ Nhân giới mà ra mặt, thật ra cũng là đang giúp đỡ chính bản thân họ.

Nếu như cứ im lặng mà chà đạp lẽ phải, cũng chính là trợ Trụ vi ngược (giúp kẻ xấu làm ác). Một ngày nào đó, lúc chính người bị giẫm đạp thì mới vỡ lẽ ra, không thể nào khoanh tay đứng nhìn.

Giúp người khác cũng là giúp chính mình.

Tiếc là, đa số tu sĩ Nhân giới chỉ thích bo bo giữ mình.

Yêu tu vẫn là còn đơn thuần lắm.

Đơn thuần mà ngăm nhìn thế giới, trái lại càng có thể nhìn thấu sự việc, thấy rõ bản chất.

Nhưng trong miệng lão tổ Đoá gia, bọn họ lại trở thành một đám tiểu nhân vô sỉ chỉ biết lật lọng!

Nếu nhịn được thì ai lại chả nhịn!

Người phản ứng đầu tiên là Linh Vũ. Từ trước tới nay, miệng lưỡi nàng ta luôn sắc bén, giỏi nhất là chính là chọc người tức đến chết không đòi mạng.

“Bà già kia nói mê sáng gì thế?! Từ trước tới giờ chúng ta chưa từng nói là Vinh cô nương không có ở phố Hồ Lô! Chúng ta chỉ nói phố Hồ Lô không có yêu nhân Ma giới! Bà ta rõ ràng là biết mà, đừng chỉ phát triển ngực mà không phát triển não chứ!” Linh Vũ khinh thường liếc nhìn bộ ngực cực kỳ to lớn của lão tổ Đoá gia.

Lão tổ Đoá gia giận dữ, bà ta luôn kiêu ngạo với tu vi và vóc người của mình. Hoặc có khi lại còn tự hào hơn cả tu vi ấy chứ. Nhưng bây giờ lại bị một yêu tu nhỏ bé như táng thẳng một bạt tai, mất hết cả mặt mũi. Thật sự vô cùng nhục cười!

“Tiểu tiện nhân Vinh Tuệ Khanh kia chính là yêu nhân Ma giới! Các người đã thừa nhận tiểu tiện nhân kia ở phố Hồ Lô, thì chính là bao che cho yêu nhân Ma giới. Đây là muốn không đội trời chung với Nhân giới chúng ta à? Đại nhân...” Lão tổ Đoá gia hành lễ với Tư An và Phác Cung Doanh nói: “Nếu như bọn yêu tu kia đã xé bỏ hiệp nghị, chúng ta cũng không cần khách sáo với bọn họ nữa, thẳng tay động thủ đi!”

Đồ Sơn Quỹ Họa “Hừ” một tiếng rồi lớn tiếng nói: “Bà kiên quyết muốn đổi trắng thay đen, nhất định phải đẩy một cô nhóc không nhà để về vào chỗ chết sao? Ta thật sự muốn xem xem, Nhân giới các người vì một dân phụ không biết liêm sỉ có thể gây phong ba bão tố tới mức độ nào! Đánh thì đánh, ai sợ ai?”

Nói xong, Đồ Sơn Quỹ Họa rung tay một cái, roi dài trong tay hoà lẫn vào Tuyết Lang Dao, suýt nữa đã chói mù mắt lão tổ Đoá gia.

“Lên cho ta!” Lão tổ Đoá gia lùi về sau một bước, vung tay kêu gọi đám đệ tử Long Hồ Môn ở phía sau tiến lên.

Vì Phác Cung Doanh đang bận liếc nhìn bộ ngực cao vút của lão tổ Đoá gia, nên đã bỏ lỡ thời cơ tốt ngăn cản mọi người đánh nhau.

Tư An đứng một bên luôn lặng lẽ theo dõi, vốn định ra tay ngăn cản nhưng chày Kim Cang trong tay lại “ong” lên một tiếng, phát ra âm thanh giống như tiếng Luân Âm¹ kéo dài từ ngày xa xưa. Một luồng khí màu đen quấn quanh bên ngoài thân chày, lúc dày đậm màu không tan, lúc thì nhạt nhoà nhìn không rõ.

1 Luân Âm còn có nghĩa là chiếu chỉ của vua, gốc là Luân Âm Phật Ngữ - “*纶音佛语*”, ý chỉ lời nói bắt buộc phải phục tùng.

Dù cho Tư An là người hiểu biết sâu rộng, nhưng cũng bị biểu hiện kỳ lạ này của chày Kim Cang trấn trụ, hai mắt ngơ ngác nhìn chày Kim Cang, nhất thời cũng không quyết định được.

Phác Cung Doanh đành phải kéo hẳn lùi về phía sau, thối lui sang một bên, để cho đệ tử Trúc Cơ của Long Hồ Môn tấn công về phía trước.

Ngụy Nam Tâm đứng ở phía sau hờ hững nhìn thấy hết thảy, dư quang khóe mắt chỉ nhìn chăm chăm vào chày Kim Cang trong tay Tư An.

Yêu tu ở phố Hồ Lô nhìn thấy tu sĩ Nhân giới bên kia đã giơ lên pháp khí của mình xông đến, cũng hô lên một tiếng rồi cầm chắc vũ khí của bản thân tiến lên.

Sắc trời đột nhiên tối xuống, một đám mây đen bay đến, che hết ánh trăng đang sáng ngời.

Trên một mảnh đất trống, chột bóng tối bao trùm không nhìn thấy được cả bàn tay.

Mọi người đều ngẩn ra.

Có điều bóng tối này chỉ xuất hiện trong tích tắc, ánh trăng sáng ngời đã đánh tan đám mây đen kia, chiếu rọi khắp mặt đất.

Tu sĩ Long Hồ Môn phát hiện, yêu tu đối diện với bọn họ chỉ cách nhau một bức tường.

Vinh Tuệ Khanh cũng không còn nhìn thấy rõ, vứt bỏ cỏ ẩn thân, từ chỗ góc tối ngõ rẽ đi ra. Vận chuyển Húc Nhật Quyết, lớn tiếng nói: “Dừng tay lại cho ta!”

Khí dương cương của Húc Nhật Quyết giống như sử tử hồng của Phật môn, làm cho màng nhĩ của yêu tu cùng những người ở đây chấn động đến tê dại.

Mọi người kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy một cô bé vóc dáng mảnh mai chậm rãi đi ra từ chỗ bóng tối.

Cô bé mặc một chiếc váy thuần trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng từ từ lộ ra ở trước mặt mọi người.

Dung nhan cũng chỉ thanh tú bình thường mà thôi, thế nhưng cả người đoan chính, làm cho không một ai dám khinh thường.

Tư An cùng Phác Cung Doanh đều khẽ “ồ” một tiếng. Tu vi của bọn họ cao, kiến thức càng thêm uyên bác.

Hơi thở trên người cô bé này vô cùng kỳ lạ.

Lại cúi đầu nhìn chày Kim Cang trong tay mình, quả nhiên lúc cô nhóc kia hiện thân, luồng khí màu đen càng thêm dày đặc. Lúc sau, khi cô bé càng đi đến gần, khí đen ngược lại dần dần tan đi. Thậm chí lúc cô bé đi đến giữa sân, khí đen trên chày Kim Cang đã hoàn toàn biến mất.

Tư An giờ chày Kim Cang lên, lật qua lật lại hồi lâu, rốt cục lại “hừ” nhẹ một tiếng, ném vào trong tay Ngụy Nam Tâm: “Chày Kim Cang này của người đã là đồ bỏ rồi.”

Cái gì?!

Ngụy Nam Tâm kinh hãi, đưa tay nhận lấy chày Kim Cang, vội vàng dùng bí thuật Phật môn kiểm tra thực hư.

Lời nói của Tư An quả là không sai, trên chày Kim Cang trước đây có lạc ấn ma khí phù hộ¹ của Phật Tổ, nhưng toàn bộ đều đã biến mất không còn dấu vết!

1 Gốc là Gia Trì (加持) dịch sang từ tiếng Phạn, có nghĩa là những người yếu nhận được thần lực của thần Phật.

Lại ngẩn đầu lên nhìn Vinh Tuệ Khanh đứng trước mọi người một chút, hai tròng mắt Ngụy Nam Tâm loé sáng.

Bộ dáng Vinh Tuệ Khanh ở trước mặt này cùng với ông ta nhìn thấy trong kính Lưu Quang mấy tháng trước, đã không còn giống nhau nữa.

Người khác e rằng không rõ, thế nhưng Ngụy Nam Tâm lại nhìn ra được, khí chất của Vinh Tuệ Khanh đã có chút giống Quản Phượng Nữ - mẹ ruột của cô bé rồi...

Người này, tuyệt đối không thể lưu lại trên đời.

Ngụy Nam Tâm nắm chặt bàn tay lại, không nói một lời, phóng ra khỏi hàng, bàn tay năm ngón đánh xuống đầu của Vinh Tuệ Khanh.

Nếu Vinh Tuệ Khanh đã quyết định hiến thân, không thể nào không có chút phòng bị gì.

Cô có chết, cũng không thể chết không minh bạch ở đây.

Oan khuất của cô, của cả nhà bọn họ, còn có oan khuất của toàn bộ Dốc Lạc Thần, nhất định phải nói cho mọi người hiểu!

Nhưng mà cô vẫn quá xem thường mức độ vô sỉ của hạng người này. Cô vốn tưởng rằng, lúc cô đứng ở trước mặt nhiều người như thế, đối phương dù cho hận cô cũng không đến nỗi giết chết cô trước mặt mọi người.

Thế nhưng mà, hết lần này đến lần khác, người ta vẫn muốn giết chết cô trước mặt bao người.

Trong lúc hoảng hốt, Vinh Tuệ Khanh chỉ kịp nghiêng người tránh né, chân vận chuyển Cửu Cung Bát Quái Bộ, lách đầu mình ra khỏi bàn tay của Ngụy Nam Tâm. Dùng vai trái miễn cưỡng đỡ một chương của ông ta.

Một dòng hàn khí lạnh thấu xương chảy vào trong kinh mạch ở vai trái, làm cho Vinh Tuệ Khanh lập tức lạnh cóng đến môi đều thâm tím, ngay cả tóc trên đầu cũng kết thành hoa tuyết.

May thay cô tu luyện Húc Nhật Quyết, là khắc tinh của tất cả công phu tà ma âm hàn. Húc Nhật Quyết ở ngực tự lưu chuyển, che chở tâm mạch của cô, nhờ thế không bị luồng hàn khí kia gây thương tổn.

“Ngụy vương gia, ngài ở trước mặt nhiều người như thế muốn giết ta, sao không tự hỏi trong lòng ngài có thấy hổ thẹn hay không?” Vinh Tuệ Khanh ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Ngụy Nam Tâm, gằn từng câu từng chữ.

Ngụy Nam Tâm không ngờ, một chương toàn lực của một tu sĩ Kim Đan như ông ta lại không thể giết chết một cô nhóc chỉ mới Luyện Khí tầng hai!

“Ta chém giết yêu nhân Ma giới, thì sao lại thấy hổ thẹn? Trái lại là người, một yêu nghiệt không biết từ đâu chui ra, lúc mở miệng nói thì phải

uốn lưỡi bảy lần đi đã. Người chẳng màng ‘tiếng tăm’ của bản thân thì cũng đành, đằng này còn muốn tổn hại thanh danh của người khác. Người có biết tội không? Một người phụ nhân gia đình quan trọng nhất chính là ‘thanh danh’, đã là một phụ nhân không còn danh tiết thì chỉ có một con đường chết! Ta khuyên người hãy nghĩ cho kỹ lại, xem còn muốn đổi nghịch với ta hay không!” Ngự Nam Tâm dùng lời lẽ “vừa đấm vừa xoa” với Vinh Tuệ Khanh, đe dọa không để cô làm lộ ra chuyện của ông ta.

Kể từ khi Ngự Nam Tâm biết Vinh Tuệ Khanh đã chạy thoát, mà người của ông ta lại đều chết trên núi Lạc Thần. Tức khắc liền biết đối phương nhất định đã biết hết tất cả, cho nên vẫn luôn muốn trừ khử cô bé cho bằng được thì mới yên tâm.

Tuy rằng lời nói của Ngự Nam Tâm mơ hồ làm mọi người chẳng hiểu vì sao. Thế nhưng đa số mọi người đều nghĩ là ông ta đang giáo huấn Vinh Tuệ Khanh.

Chỉ có Đại Ngưu và Bách Hủy hiểu được ý của Ngự Nam Tâm, hai người liếc nhau rồi quay đầu đi chỗ khác.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh căng thẳng, cô trái lại đã quên mất. Cô chỉ một lòng muốn đem chuyện xấu của Ngự Nam Tâm phơi bày ra ánh sáng, thế nhưng lại quên rằng nếu như công khai hết mọi chuyện, thì mẹ cô phải làm sao đây?!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 77: Trả Nợ (Hạ)

Ngụy Nam Tâm xuất thủ quá nhanh. Trong số yêu tu và tu sĩ Nhân giới đang có mặt, tu vi cao hơn ông ta chỉ có lão tổ Đoá gia. Còn cả Tư An cũng có thể cao hơn ông ta. Dẫu cho hai người này tâm tư bất định, cũng chẳng kịp ngăn cản ông ta lại.

Mà Vinh Tuệ Khanh né tránh khéo léo làm cho hai mắt mọi người tại đây đều sáng lên.

Đồ Sơn Quý Họa là người kích động nhất. Nàng luôn chỉ trích những tu sĩ chỉ biết tu hành mà không biết chiến đấu. Bất kể là yêu tu hay tu sĩ Nhân giới, nàng đều không vừa mắt.

Mặc dù tu vi của Vinh Tuệ Khanh còn thấp, nhưng phản ứng rất nhạy bén. Đợi thêm khoảng thời gian nữa, sức chiến đấu cũng sẽ không thua nàng.

Hai mắt Đồ Sơn Quý Họa sáng ngời như những ngôi sao đang chiếu sáng trong bầu trời đêm. Nàng xông về trước một bước, đứng bên cạnh Vinh Tuệ Khanh đưa tay nắm chặt bả vai cô. Truyền linh lực của nàng vào người cô, giúp cô trị thương.

Trước đó Vinh Tuệ Khanh đã vận chuyển Húc Nhật Quyết bảo vệ tâm mạch. Bây giờ Đồ Sơn Quý Họa lại truyền cho cô linh lực thần thú thượng cổ, gân mạch trong thân thể lại được nhanh chóng chữa trị. Hoa tuyết trên đầu chậm rãi biến mất, đôi môi thâm tím cũng dần trở về màu hồng nhạt như vỏ sò vốn có của nó.

Mão Quang cũng tiếng về trước một bước, đứng hai bên trái phải cùng Đồ Sơn Quỳ Họa, bảo vệ Vinh Tuệ Khanh.

Hai đại yêu tu Kim Đan hậu kỳ đấu với một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ Nhân giới Ngụy Nam Tâm đương nhiên là dư dả.

Ngụy Nam Tâm lùi về sau một bước, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào Vinh Tuệ Khanh như muốn cảnh cáo cô không nên nói bậy bạ.

Vinh Tuệ Khanh dần tỉnh táo lại từ trong hàn băng, nhìn về phía Ngụy Nam Tâm gắt giọng: “Danh tiết? Người mà quan tâm đến danh tiết của người khác sao? Nếu như người quan tâm đến danh tiết của người khác, thì sẽ không làm ra loại chuyện ác độc, điên cuồng tàn sát cả một thôn làng như thế!”

Nghe thấy lời nói của Vinh Tuệ Khanh, tất cả tu sĩ Nhân giới đang có mặt đều xôn xao một trận.

Ngụy Nam Tâm là đỉnh đỉnh đại danh Nhất Tự Tịnh Kiên Vương của nước Đại Sở. Công trạng kiến lập nước Đại Sở rõ ràng. Sau khi tu hành, tu vi tiến triển cực nhanh, nhanh chóng vượt mặt cả cao đồ phương trượng đại nhân của chùa hoàng gia Hoàng Vận Tự nước Đại Sở. Trong giới tu sĩ Đại Sở, giống như hoàng đế giữa nhân gian, nhất ngôn cửu đỉnh.

Một người như thế, ấy vậy mà bị Vinh Tuệ Khanh chỉ trích là ác nhân “tàn sát thôn làng”, thật sự là quá tương phản.

Ngụy Nam Tâm mỉm cười lắc, đầu vẻ mặt khoan dung nói: “Ma tộc quả nhiên là Ma tộc, quen thói ngấm máu phun người. Nếu ta là kẻ ‘tàn sát thôn làng’, ông trời sớm đã trừng phạt, đánh ta vào lục đạo luân hồi, đi đầu thai từ kiếp nào rồi. Làm sao còn có thể đứng ở đây cùng mọi người truy kích và tiêu diệt tàn dư của Ma tộc? Ta khuyên người không nên tiếp tục bám vào cơ thể của vị Vinh cô nương này, mau nhanh chóng theo ta đi tới Hoàng Vận Tự. Đến trước tượng Phật Tổ mà ăn năn hối cải đi! Thủ hộ

trước mặt Phật, hương khói một vạn năm, không chừng ma tính của người cũng sẽ được gội rửa sạch sẽ. Biết đâu Phật Tổ có thể ban cho người thân thể con người để tu hành một lần nữa.”

Lời nói của Ngụy Nam Tâm cũng không phải là không có lý.

Thiên Đạo Pháp Tắc (quy luật lẽ trời) là như thế, nếu như tu sĩ tàn sát người thường sẽ bị phế bỏ tu vi, đánh vào lục đạo lục đạo luân hồi.

Thế nhưng, nếu như không phải chính ông ta tự động thủ thì sao? Ông ta chính là Vương gia, có rất nhiều thuộc hạ là tử sĩ...

Cho nên lời nói của Ngụy Nam Tâm, chỉ có thể làm những yêu tu tương đối đơn có mặt ở đây thuần nẩy sinh nghi ngờ. Tận trong lòng phần lớn tu sĩ Nhân giới thì âm thầm dè bủ Ngụy Nam Tâm, chuyện như vậy đâu phải bọn thế gia cũng chưa từng làm, giả vờ cho ai xem chứ...

Ngụy Nam Tâm cảm thấy sắc mặt mọi người thay đổi.

Tư An cùng Phác Cung Doanh âm thầm đi tới phía sau Ngụy Nam Tâm, chặn đường đi của ông ta lại.

“Ngụy đại nhân, lời nói của vị Vinh cô nương này, xin hỏi ngài giải thích gì không?” Tư An không nhanh không chậm hỏi. Hắn chấp chưởng Hình đường Thái Hoa Sơn nhiều năm, chuyện bên trong giới tu sĩ đương nhiên hiểu biết rất rõ.

Trán Ngụy Nam Tâm bắt đầu đổ mồ hôi, toàn thân đều cứng ngắt không hề động đậy.

Nét mặt lão tổ Đoá gia lộ ra nụ cười quỷ dị, thân nhiên lùi về sau một bước, ẩn vào trong bóng tối.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy người có danh vọng như Tư An đã nảy sinh nghi ngờ đối với Ngụy Nam Tâm, cảm xúc đan xen, vội nói: “Chính là ông ta! Ông ta phái thuộc hạ của ông ta tàn sát toàn bộ người trong thôn Dốc Lạc Thần của chúng ta... Người nhà của tất cả mọi người, còn có người nhà của Đại Ngưu, đều chết trong tay của ông ta!”

Không hiểu tại sao, Vinh Tuệ Khanh vẫn không ở trước mặt mọi người nói ra chuyện mẹ của mình bị Ngụy Nam Tâm chiếm đoạt. Cô hy vọng mẹ cô vẫn tiếp tục sống, cho dù sau này bà có khôi phục ký ức, cô cũng muốn bà vẫn tiếp tục sống. Bị tên Ngụy Nam Tâm súc sinh không bằng heo chó này vấy bẩn không phải là lỗi của bà. Cô không muốn chính mẹ ruột của cô lấy cái chết để tạ tội. Muốn trách thì trách, người dân bình thường không có nhân quyền, chỉ có thể bị những loại có địa vị quyền quý này hiếp đáp...

Lời nói của Vinh Tuệ Khanh nhắc đến Đại Ngưu.

Những người quen biết Đại Ngưu đều đưa mắt nhìn về phía góc hẻo lánh mà hần và Bách Hủy đang đứng.

Đại Ngưu nhìn Ngụy Nam Tâm, lại nhìn qua Vinh Tuệ Khanh và đại yêu quái bên cạnh cô. Đôi môi mấp máy, từ đằng sau tiến lên một bước, trên gương mặt chất phác tràn đầy đau khổ bi ai. Hần lập tức quỳ xuống trước mặt Vinh Tuệ Khanh, dập đầu với cô rồi nói: “Ta không biết người là ai, ta chỉ xin người, hãy buông tha cho Tuệ Khanh muội muội của ta, để muội ấy còn được toàn thân! Đừng tiếp tục bám vào thân thể muội ấy, bắt muội ấy làm chuyện mà muội ấy không muốn làm, nói những lời mà muội ấy không muốn nói. Ta hiểu Tuệ Khanh muội muội nhất, muội ấy là người hiền lành chính trực, trong mắt không lẫn một hạt cát nào. Người nói lung tung như vậy, nếu ngày nào đó muội ấy có thể sống lại, chẳng phải lại tức giận đến muốn chết thêm một lần nữa sao?”

Vinh Tuệ Khanh không dám tin vào mắt mình, càng không thể tin vào những gì cô đã nghe được. Hai mắt cô trợn tròn, miệng há hốc, nhìn chăm chăm Đại Ngưu không thốt lên được lời nào.

Sắc mặt Ngụy Nam Tâm khẽ biến. Tên Đại Ngưu này vậy mà lại là một người có tiềm năng, tính tình chính trực, tư chất cũng không tồi, quan trọng nhất là người khác nói cái gì thì hẳn liền tin cái đó. Nếu như dạy dỗ tốt, tu vi ắt sẽ tăng vọt, cũng có thể trở thành một trợ thủ của ông ta. Ý nghĩ nâng đỡ Đại Ngưu mơ hồ nổi lên, ông ta liếc mắt nhìn Đại Ngưu, hai tay chấp sau lưng, ngẩng đầu nhìn ánh trăng không nói gì nữa.

Dư quang khóe mắt của Đại Ngưu cảm thấy ánh mắt Ngụy Nam Tâm dừng lại trên người mình chốc lát, rồi nhanh chóng dời đi, trong lòng yên tâm hơn, lập tức tiếp tục đập đầu với Vinh Tuệ Khanh mấy cái, “Ta van xin người buông tha cho Tuệ Khanh muội muội đi!...” Nói xong lại như thất hồn lạc phách lẩm bẩm: “Bây giờ ta đã hiểu rồi! Ngày đó, vì sao Dốc Lạc Thần của chúng ta bão táp nổi lên, sấm sét bốn phía, ngay cả núi Lạc Thần ngự phía sau thôn làng cũng bị thiên lôi bổ làm đôi. Hoá ra là có người trong Ma giới trốn đến Nhân giới, bám vào trong cơ thể thôn dân Dốc Lạc Thần của chúng ta... Cha, mẹ, Vinh lão gia tử, Vinh đại gia, đại nương... mọi người chết oan uổng quá!” Sau đó gục xuống đất gào khóc, bị thương đến nỗi người nghe đau lòng, người thấy phải rơi lệ.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy vở kịch Đại Ngưu vừa hát vừa đệm thật hay, tức giận suýt ngất đi.

Đầu óc gã Tăng Đại Ngưu này rốt cuộc là phát triển kiểu gì vậy? Lẽ nào hẳn ngu ngốc đến không còn thuốc chữa? Hay là do cùng nữ tử Bách Hủy tâm thuật bất chính kia lẫn lộn đã lâu. Cho nên gần mực thì đen, gần đèn thì sáng sao?!

“Đại Ngưu, huynh nói bậy bạ gì thế? Chuyện hôm đó vốn chính là ông ta...” Vinh Tuệ Khanh đưa tay chỉ vào Ngụy Nam Tâm đang muốn kịch liệt

lên án ông ta.

Ngụy Nam Tâm lại lo lắng mà quay đầu lại, nhìn yêu tu và mọi người có mặt ở đây nói: “Người quỳ trên mặt đất chính là Tăng Đại Ngưu, là vị hôn phu đồng hương của Vinh Tuệ Khanh, cũng là người sinh ra và lớn lên tại Dốc Lạc Thần. Chân tướng toàn bộ sự việc ngày đó ở Dốc Lạc Thần và cả manh mối mà mọi người muốn biết đều nằm trên người Đại Ngưu.”

Tư An vừa nghe chân mày cũng nhíu lại, đi đến trước Đại Ngưu hỏi: “Lời nói của người là sự thật?”

Đại Ngưu sắp gật đầu, Tư An lại nói: “Người cũng biết, ta có rất nhiều cách có thể kiểm tra thực hư lời nói của người có đúng là sự thật không? Để tra ra được chân tướng, ta cũng không ngại câu hồn đoạt phách.”

Đại Ngưu ghen một lát rồi cắn răng nói: “Sự thật là như vậy, không dám giấu giếm.”

Ngụy Nam Tâm lắc đầu thương hại nói: “Tăng Đại Ngưu mặc dù tư chất bình thường, lại là người có lòng lương thiện hiếm có. Nếu như Tư hộ pháp câu hồn hắc, tu vi của hắc sẽ bị huỷ hết, ngay cả tính mạng cũng khó bảo tồn. Hãy để cho hắc chỉ vào tâm ma mà thề đi!”

Tâm ma là trở ngại khó vượt qua nhất trên con đường tu hành của tất cả tu sĩ. Muốn có được bước đột phá lớn, thì chính là phải buông bỏ được tâm ma. Vì thế, tu sĩ lấy tâm ma ra mà thề, thì cũng chính là lời thề nghiêm khắc nhất. Trừ phi, vị tu sĩ này không muốn tiến thêm một bước trên con đường tu hành, bằng không thì với một tu sĩ bình thường cũng sẽ không dùng tâm ma mà thề.

Chuyện đến nước này, nếu không lấy tâm ma mà thề thì lập tức phải bị câu hồn đoạt phách.

Mặc dù Đại Ngưu bất mãn với Tư An, nhưng vẫn biết không thể chống chọi lại hẳn, đành phải giơ tay phải lên nói: “Ta xin thề...”

“Tại sao phải là Đại Ngưu ca thề? Rõ ràng ả ta mới là yêu nhân Ma giới, vì sao không phải là ả ta thề?” Bách Hủy xông đến bên cạnh đến Đại Ngưu, đè tay phải của hẳn xuống.

Trong lúc đó, đa số tu sĩ Nhân giới đều đã tin lời Đại Ngưu nói.

Một vài yêu tu vẫn lưỡng lự.

Trên Lục Hợp Sơn cách thành Vĩnh Chương trăm dặm, La Thần mở hai mắt ra chậm rãi đứng dậy, cặp mắt mang huyết sắc yêu dị nhìn về phía ánh trăng sáng ngời, gầm dài một tiếng, bỗng có một luồng hắc khí xông thẳng lên trời.

Đồ Sơn Quỷ Họa ở bên này vung tay lên: “Ta không tin, muốn mang con bé đi, trước tiên hỏi qua Đồ Sơn Quỷ Họa ta đã!”

Tình hình trong nhất thời giương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng.

Đang trong lúc giằng co, trên bầu trời tĩnh lặng đột nhiên vang lên một tiếng hát du dương. Âm thanh kia tao nhã mà trong trẻo, giống như Dương Xuân Bạch Tuyết¹, lọt vào tai lại như một làn điệu dân ca, vui tai mà lay động lòng người.

1 Dương Xuân Bạch Tuyết (阳春白雪), ca khúc nổi tiếng của nước Sở thời Xuân Thu Chiến Quốc.

“Vì yêu mà gặp nạn, vì yêu mà sợ hãi;

Không yêu lại thoát nạn, hà tất lại sợ hãi?

Đã cố chấp chớ yêu, yêu sẽ khổ ly biệt.

Không có yêu cùng hận, tức không bị ràng buộc.”

(Trích dẫn từ: Pháp Câu Kinh)

Tiếng hát rung động lòng người lại mang theo Thiền ý từ bầu trời đêm truyền xuống. Hấp dẫn mọi người rồi rít ngựa đầu nhìn lên trời đêm.

Trong vầng trăng tròn màu bạc trắng, một cỗ xe² bốn bánh thanh nhả từ đằng xa chậm chậm chạy đến. Trên cỗ xe đó rủ xuống một tấm lụa mỏng như tuyết trắng, bay lả lướt giữa bầu trời đêm dẫu chẳng có một ngọn gió nào. Xung quanh cỗ xe bao bọc bởi một ánh huỳnh quang sáng trong.

2 Gốc là Bộ Liên (步辇): công cụ di chuyển thay đi bộ của vua chúa ngày xưa.

Ở phía trước cỗ xe đang bay trên không, lại là mười sáu con chim to đầu người, màu sắc lông vũ diễm lệ, khuôn mặt có cả nam lẫn nữ. Vừa thiên kiều bá mị vừa tuấn tú bất phàm. Mà tiếng hát kia, lại từ chính miệng bọn họ xướng lên.

“Diệu Âm Diệu³! Đó là Diệu Âm Diệu ở trước mặt Phật Tổ!” Một vài đệ tử Hoàng Vận Tự nhận ra chim đầu người, miệng phát ra âm thanh kì diệu đang kéo cỗ xe kia, thì lập tức quỳ xuống dập đầu.

3 Diệu Âm Diệu hay Kalavinka là một sinh vật bất tử kỳ diệu trong Phật giáo, với đầu người, thân chim và giọng nói tuyệt đẹp.

Tư An nhìn về cỗ xe có tấm lụa mỏng bay phất phơ giữa vầng trăng tròn kia, nhất thời cả người như bị trúng chú định thân. Toàn thân hẩn cứng đờ, trong ánh mắt lệ quang lấp lánh.

“Thánh nữ thần điện Quang Minh giá lâm! Các người sao không quỳ xuống nghênh tiếp?” Một tiếng giõn giã vang lên, trong trẻo nhưng lạnh lùng hơn bất cứ ai, chất chứa đầy uy nghiêm.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 78: Thần Điện Quang Minh

Thần điện Quang Minh?

Tên gọi này vừa lạ lẫm vừa quen thuộc đối với rất nhiều tu sĩ nước Đại Sở ở đây.

Nói nó lạ lẫm là vì nó cách quá xa, quá cao đối với những tu sĩ bình thường, không có chút quan hệ gì với cuộc sống thường ngày của họ.

Nói nó quen thuộc là vì mỗi một người bước chân vào giới tu hành, không ai không biết đến địa vị của thần điện Quang Minh ở Ngũ Châu Đại Lục.

Có thể nói bài học nhập môn của bất kì một môn phái nào ở Ngũ Châu Đại Lục đều có đề cập đến địa vị cao cấp tột bậc của thần điện Quang Minh.

Mỗi một người mới gia nhập môn phái tu chân chưa chắc đã biết đến Chương môn của mình là ai, nhưng nhất định biết thần điện Quang Minh ở vị trí nào.

Nó nằm ở đỉnh Tuyết Sơn cao nhất Trung Đại Lục. Đương nhiên, mọi người chỉ nghe nói đến nơi ấy. Theo những tu sĩ đã đến đỉnh Tuyết Sơn của Trung Đại Lục, nơi đó thật ra không hề có thần điện Quang Minh. Chính xác mà nói, trong mắt của những tu sĩ ấy, đỉnh Tuyết Sơn vẫn chỉ là Tuyết Sơn tuyết phủ trắng xóa.

Tương truyền vị trí chính xác của thần điện Quang Minh là giữa hư vô mờ ảo.

Nếu nó cho người nhìn thấy thì người mới có thể nhìn thấy.

Nếu nó không muốn người nhìn thấy, dù người có phi thăng tiên giới cũng chưa hẳn có thể tìm được vị trí của nó.

Thần điện Quang Minh từ đâu mà có, xuất hiện ở Trung Đại Lục từ lúc nào và nó trở thành lãnh tụ lịch sử của tất cả những môn phái tu chân ở Ngũ Châu Đại Lục từ khi nào, đều không thể tra ra được nữa.

Nhiều lời đồn đại cho rằng thần điện Quang Minh là nơi duy nhất ở Nhân giới trường tồn cùng với trời đất. Bí tịch được cất giấu ở thần điện Quang Minh còn có thể quay ngược về thời kì chiến loạn của các vị thần từ trăm vạn năm về trước.

Người đứng đầu tối cao của thần điện Quang Minh gọi là Thánh Giáo Tông, dưới Thánh Giáo Tông có Thánh nữ và Thánh tử. Thánh nữ trông giữ đêm tối, Thánh tử phán quyết ánh sáng. Cũng có người nói, đêm tối tượng trưng cho thai nghén và hy vọng, ánh sáng tượng trưng cho truyền thừa và tương lai. Đêm tối và ánh sáng đan xen lẫn nhau, chính là nguồn cội sự sinh sôi không ngừng của vạn vật trên thế gian.

Thánh Giáo Tông đại biểu cho quyền lực vô hạn của thần điện Quang Minh, từ trước đến nay chưa từng lộ diện tại Nhân giới. Thần điện Quang Minh ở Nhân giới chỉ có một Đại Chương Giáo, thường ngày chấp hành mệnh lệnh của Thánh Giáo Tông, lo liệu mọi việc ở thần điện Quang Minh. Cho nên, người ở Ngũ Châu Đại Lục biết đến Đại Chương Giáo thì nhiều, biết đến Thánh Giáo Tông cực kì ít.

Ngang với Thánh tử và Thánh nữ còn có bốn vị then chốt phân ra quản lý Luyện Đan, Luyện Khí, Trận Pháp và Phù Lục, đều là những người xuất chúng ở những chức nghiệp này.

Thánh nữ đời này Quán Khinh Sa, mỗi mười năm lại ngồi trên một chiếc xe do Diệu Âm Điều to lớn kéo, thay Thánh Giáo Tông đi thị sát bầu trời đêm ở Nhân giới. Mọi tội ác xảy ra vào đêm tối đều không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của nàng.

Tất cả tu sĩ Nhân giới ở đây, trừ Tư An, đều tự động quỳ xuống.

Chúng yêu tu quỳ một gối, tay phải chạm lên ngực trái, hướng về chiếc xe kéo lụa mỏng trên không hơi hơi cúi đầu hành lễ.

Tư An một mình đứng giữa yêu tu và tu sĩ Nhân giới đang quỳ bái, vẻ mặt càng lúc càng trở nên phức tạp.

Bao nhiêu năm đã trôi qua, thương hải tang điền, năm tháng đổi thay, vô số phàm nhân lao nhanh giữa lục đạo luân hồi hết lượt này đến lượt khác. Hẳn lại ở nơi hồng trần thế tục này một lần nữa nhìn thấy nàng, nhìn thấy kiếp số của chính mình.

Ở đan điền, một luồng linh lực mãnh mẽ dâng lên, thuận theo kinh mạch hướng lên trên.

Nguyên Anh vẫn luôn im lặng nhắm mắt trong Tử Phủ, rơi vào trạng thái bế khí, nay chậm rãi mở to đôi mắt, khoanh chân ngồi xuống, hai lòng bàn tay hướng lên, bày ra tư thế ngồi thiền.

Mà ý thức của Tư An lại chuyển đến một nơi hẳn không hề muốn nhớ lại.

Đó là một buổi chiều mưa đổ, hẳn đứng bên ao hoa sen, nhìn một nữ tử xiêm y xanh lục điểm lệ cúi người xuống ao sen hái một đóa hoa chớm nở.

Tư An tung người nhảy lên, đáp xuống ao giúp nàng hái hoa sen đưa đến trước mặt nàng.

Nàng cúi đầu ngửi ngửi đóa hoa, quay đầu nở một nụ cười với hắn. Từ đó hắn bắt đầu chìm đắm.

Thế nhưng, hai người sóng vai nhau bước đi chưa được bao lâu, quang cảnh trước mắt đã biến thành đại điện ở thần điện Quang Minh.

Thánh nữ thần điện Quang Minh Quản Khinh Sa mặc một thân lụa mỏng, thanh mảnh đứng trước mặt hắn, mỉm cười nói: “Chàng đến rồi. Ta vẫn luôn đợi chàng.”

Tư An hoảng hốt, buông nữ tử áo xanh lục ở bên cạnh ra, từng bước từng bước, giống như tượng gỗ tiến về phía Quản Khinh Sa.

“Tư lang, chàng không cần Tinh Tinh nữa sao?” Đằng sau truyền đến giọng nói như muốn khóc của người con gái áo lục.

Tư An dừng bước, quay đầu nhìn lại Diệp Tinh khóc như lê hoa đài vũ, lại ngoảnh nhìn Quản Khinh Sa tươi cười xán lạn, nhất thời trở nên do dự.

Một tiếng “ồ” nhẹ nhàng vang vọng từ trên không truyền xuống, rơi vào tai Tư An đang chìm sâu vào ảo cảnh, thanh triệt thoải mái như tiếng chuông buổi sớm.

Khí vị tỏa ra từ trên người Tư An càng lúc càng bất ổn.

Phác Cung Doanh đứng dậy, thầm kêu lên một tiếng “Không xong!”. Y từng nhắc nhở Tư An không được đột phá thăng cấp ở đây, xem ra Tư An không áp chế nổi nữa rồi.

Phác Cung Doanh ngẩng đầu nhìn chiếc xe lụa trắng lượn quanh trên không, đôi mắt híp lại.

Trên bầu trời xanh sẫm, chậm rãi hiện ra một áng mây sáng chói như ánh nắng ban mai, chiếu rọi màn đêm sẫm màu, vô cùng kì dị.

Bên trong áng mây sáng chói kia, linh khí dạt dào, một phương trời nho nhỏ phía trên thành Vĩnh Chương lại dày đặc linh khí như sắp kết dính với nhau.

Lão tổ Đóa gia đã trốn đến một góc tối quỳ xuống, hai mắt tròn tròn, trong lòng mừng như điên.

Tư An lại độ kiếp ở nơi này!

Hắn đã là Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn, sắp Hóa Thần rồi!

Một khi Hóa Thần, cực kì hung hiểm. Không chỉ trên không sẽ giáng xuống lôi kiếp mà lúc ngộ ra Hóa Thần cũng sẽ hút hết tất cả linh khí trong vòng vạn dặm, dùng cho việc Hóa Thần. Nhưng sau khi Hóa Thần thành công sẽ thổ ra linh khí đã hấp thu vào trước kia, chúng sinh cùng hưởng.

Nếu Hóa Thần thất bại, linh khí sẽ theo tu sĩ Hóa Thần thất bại đó tiến vào lục đạo luân hồi, bồi dưỡng Minh giới.

Đến lúc đó, linh khí Hóa Thần hội tụ sẽ hấp dẫn rất nhiều tu sĩ tâm thuật bất chính, hoặc các loại tinh quái yêu thú lòng vòng gần bên tu sĩ sắp Hóa Thần. Đợi khi tu sĩ hấp thu linh khí vào cơ thể sẽ là lúc thực lực bản thân yếu nhất. Lập tức nuốt tu sĩ sắp Hóa Thần này vào miệng không những có thể nhanh chóng nâng cao tu vi của mình, mà còn có thể thăng lên ít nhất một cấp. Nói cách khác, nếu người là Nguyên Anh, nuốt một tu sĩ hoàn thành một nửa quá trình Hóa Thần có thể trực tiếp thăng lên Hóa Thần.

Không công bằng sao? Phải, rất không công bằng, nhưng thiên đạo xưa nay chưa từng có lúc công bằng...

Lão tổ Đóa gia lộ ra ánh mắt tham lam. Bà ta biết vận khí của mình trên khắp thiên hạ không ai có thể sánh bằng!

Từ lúc nhập đạo tu đạo, cho đến Kết Anh, Hóa Thần, ông trời đã vẽ cho bà ta một con đường, chính là con đường cướp đoạt này!

Phác Cung Doanh nhìn thấy tu sĩ xung quanh đều đứng lên, có đến cơ sở người đã biến đổi sắc mặt, lom lom nhìn vào Tư An còn đang ở trong ảo cảnh lĩnh ngộ đạo pháp, đợi thời khắc hãn hoàn toàn hấp thu linh khí bên trong ánh mây sáng chói kia.

Phác Cung Doanh liếc nhìn bọn họ một cái, lại thấy một vài người đã như con sói đói, đều đang mở to mắt mà nhìn mình.

Ngụy Nam Tâm chứng kiến một màn này, trong lòng cũng bắt đầu lung lay.

Chỉ có Vinh Tuệ Khanh thấy lực chú ý của mọi người đều đặt lên người Tư An đột nhiên nhắm mắt ngậy người kia, vội nói với Mảo Quang ở bên cạnh: “Mảo đại thúc, chúng ta đi...”

Mảo Quang cười khổ lắc đầu: “Ta không thể cử động.”

Đồ Sơn Quỹ Họa cũng mang vẻ mặt buồn phiền: “Ta cũng vậy.”

“Sao lại như vậy?!” Vinh Tuệ Khanh cả kinh, bản thân cô lại có thể đứng dậy.

Nhìn lại những tu sĩ Nhân giới kia, rõ ràng cũng không bị hạn chế hành động.

Lẽ nào là vì chiếc xe lùa trên không trung kia?

Thánh nữ thần điện Quang Minh mà mọi người nhắc tới là ai?

Vinh Tuệ Khanh muốn hỏi cho rõ nhưng nhìn ánh mắt của yêu tu đều rơi lên người Tư An, đành hỏi về tình huống của Tư An trước: “Hắn bị làm sao vậy?”

“Hắn đang Hóa Thần. Không ngờ Mão Quang ta lại có cơ duyên tận mắt nhìn thấy quá trình Hóa Thần của tu sĩ Nhân giới!” Mão Quang vô cùng kích động.

Đồ Sơn Quỳ Họa khẽ cười lạnh: “Ta thấy hắn không còn mạng chờ đến khi Hóa Thần thành công rồi.”

Vinh Tuệ Khanh im miệng, hai mắt nhìn về phía chiếc xe lùa trên không.

Cảnh giương cung bạt kiếm vừa rồi đã chuyển từ Vinh Tuệ Khanh sang Tư An.

Bây giờ Tư An gặp phải nguy hiểm còn lớn hơn Vinh Tuệ Khanh lúc này.

Vinh Tuệ Khanh vừa rồi còn có yêu tu nguyện ý giúp cô.

Tư An bây giờ chỉ có một mình Phác Cung Doanh là thật sự nguyện ý trợ giúp hắn.

Những tu sĩ Nhân giới khác có thể không ném đá xuống giếng đã là không tồi rồi.

Vinh Tuệ Khanh không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng cô nhìn thấy ánh mắt của lão tổ Đóa gia, giống hệt ánh mắt Đóa Linh phu nhân nhìn mình ngày ấy. Đó là ánh mắt ngoan độc tham lam của loài sói.

“Chắc chắn, lão tổ Đóa gia lại muốn đoạt cơ duyên của người khác rồi. Đóa gia các người đã cướp linh căn của người khác mà lập nghiệp, trăm

ngàn năm qua không biết đã hại bao nhiêu kỳ tài tu hành. Ta cũng thấy lạ, thiên lôi đã đánh chết cả con cháu của bà, sao lại không đánh chết luôn bà đi nhỉ?!” Vinh Tuệ Khanh xoay chuyển ý niệm, nhớ đến một chuyện, cao giọng thốt lên.

Chuyện của mẹ, cô không thể nói một chữ nào cả.

Nhưng chuyện sơn trang Đóa Linh, thì lại có thể thỏa thích mà nhắc đến.

Giọng nói của Vinh Tuệ Khanh càng âm vang, trong sự non nớt mơ hồ còn có sự kiên định.

Những người ở đó đều ngây ra.

Tin tức này còn chấn động hơn cả chuyện Ngụy Nam Tâm giết người diệt thôn vừa rồi Vinh Tuệ Khanh đã nói.

Ai ai cũng rõ, đoạt linh căn của người khác còn độc ác hơn cả đoạt xác, sẽ chịu trời phạt ngay tức khắc.

“Yêu nữ nhà người đừng có nói bậy nói càn!” Lão tổ Đóa gia lấy lại tinh thần, vừa mắng Vinh Tuệ Khanh vừa bắn từ trong tay áo ra một cọng lông trâu màu trắng bạc, vô thanh vô tức, hướng về phía đầu trán Vinh Tuệ Khanh.

“Trời đất sáng tỏ, ánh trăng nhu hòa, Thánh nữ thần điện Quang Minh tại đây, lại có người to gan gieo họa hại người.” Trên không truyền đến một âm thanh lạnh lạnh trong trẻo.

Một dải lụa trắng từ trên trời giáng xuống, không chỉ cuốn đi ngân châm lông trâu của lão tổ Đóa gia, còn cuộn lên khiến ngân châm trên dải lụa bị đàn hồi bay trở lại trên người lão tổ Đóa gia.

Trên ngân châm của lão tổ Đóa gia không những có kịch độc mà còn có ma dược. Người bình thường trúng phải sẽ chết không nghi ngờ.

Đương nhiên, lão tổ Đóa gia còn có thuốc giải của mình. Bà ta không còn tâm tư để ý kiêng dè Thánh nữ nữa, vội vã lấy thuốc giải, kinh hoảng nuốt xuống, dập đầu hướng xe lựa trên không: “Xin Thánh nữ tha tội! Nó là yêu nữ Ma giới, ta chỉ muốn giúp tu sĩ nước Đại Sở diệt trừ dư nghiệt của Ma giới mà thôi!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 79: Đạt Thành Ý Nguyên

Cao cao trên bầu trời đêm vang lên một tiếng “hừ”, rõ ràng là một chữ biểu thị sự khinh thường, bất mãn và không hài lòng, vào tai những người ở đây lại dễ nghe không nói nên lời. Mỗi người đều không tự chủ nhìn lên không trông chờ, nói thêm một câu nữa, nói thêm một từ nữa đi!

Xe lụa theo gió lay động, một quyển trục màu vàng kim rơi từ trong xe xuống. Lúc sắp rơi trúng đầu mọi người, quyển trục màu vàng bung ra, tất cả tu sĩ Nhân giới cùng yêu tu dưới mặt đất đều nhìn thấy rõ ràng hàng chữ lóe sáng trên quyển trục: “Ma tộc tại phía Tây, nữ tử này không phải Ma.”

Thánh nữ thần điện Quang Minh nói Vinh Tuệ Khanh không phải là Ma tộc, khắp thiên hạ này không ai có thể thách thức quyết định của nàng.

Ngụy Nam Tâm có chút căm giận bất bình.

Lão tổ Đóa gia lại đặt hết tinh thần lên Tư An đang sắp Hóa Thần ở bên kia.

Thật đáng tiếc, vừa rồi bà ta đã bị ngân châm lông trâu của mình làm bị thương, dù đã uống thuốc giải vẫn không thể lập tức cử động. Đôi mắt sáng bừng trừng đến mức nổi tia máu.

Bên ngoài thành Vĩnh Chương xuất hiện tiếng gào thét liên tục không ngừng của tinh quái, giống như hàng loạt con sói thừa thế mà tới, ồ ạt lao qua đây.

“Thôi vậy. Ngày đó ta nợ hân, hôm nay trả cho hân thôi.” Trong xe, Quán Khinh Sa ngồi thẳng dậy trên tháp, đôi con người lấp lánh, hai tay nắm lại trước ngực, tạo ra thế lửa ngàn ngụt, nhắm mắt niệm vài câu chú ngữ. Hai tay bắt chéo, đôi môi đỏ thắm khẽ mở, nhả ra một luồng thanh khí hướng phía đầu ngón tay, một đóa hoa sen sương mù hình thành trong lòng bàn tay nàng.

“Xuống dưới đi.” Tay áo Quán Khinh Sa tung bay, lộ ra một đoạn cánh tay sáng trong bóng mượt như ngọc, sau đó lại nhắm mắt khoanh chân, thân mình từ chiếc tháp dài trong xe bay lên không, lững lơ phía trên tháp.

Chiếc xe chậm rãi di chuyển trên không đến ngay phía trên đầu Tư An, lụa mỏng xung quanh xe đột ngột bung ra, rũ tung xuống dưới, bao phủ cả người Tư An vào trong không chứa khe hở.

Từ bên ngoài nhìn vào, tất cả chỉ nhìn thấy một bức tường bao bằng lụa mỏng, che đi ánh mắt chúng nhân.

“Xông lên! Ngốn một tu sĩ nữa Hóa Thần có thể tăng thêm tu vi một vạn năm!” Lão tổ Đóa gia biết mình không chiếm được Tư An nữa, thế nhưng món ngon trước mắt đối với loại người như bà ta, nhìn mà không ăn được thật sự còn đau khổ hơn cả giết bà ta đi.

Đã không để cho bà ta yên ổn, bà ta cũng không để người khác được yên ổn!

Lão tổ Đóa gia vừa nói xong, một vài tu sĩ Nhân giới đỏ cả mắt, vầng cả đầu liều mạng xông lên. Pháp khí trong tay xoay vần, linh lực càng không màng gì tấn công màn lụa trắng tưởng như không chịu nổi một kích ấy.

Hệt như nước, mềm mại nhất trên đời cũng là cứng rắn nhất trên đời.

Lớp lụa mỏng tinh tế mềm mại, thậm chí có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng người bị bao bọc bên trong. Nhưng đồng thời cũng như một bộ giáp cứng cáp, có là binh khí hay linh lực dạng nào cũng không thể để lại vết tích gì trên nó.

Tư An với sự che chở của lụa mỏng thu nạp tất cả số mây chứa linh khí, bắt đầu chuyển hóa sử dụng cho bản thân, phá vỡ cánh cửa cuối cùng đến Hóa Thần.

Mỗi tu sĩ đến lúc Hóa Thần, đạo lý lĩnh ngộ đều không giống nhau.

Tư An ngộ ra là tình nghiệt.

Có tình đều là nghiệt, vô tình sẽ không oán.

Đại đạo vô vàn, đại đạo lại vô cùng đơn giản.

Nếu trời có tình trời cũng lão, thiên đạo vô tình ắt thương tang.

Từ khi hãn tu đạo đến nay, từng cảnh từng cảnh, từng việc từng việc của quá khứ lướt qua trong tâm thức hãn.

Là Diệp Tinh hay là Quán Khinh Sa đều hóa thành hình ảnh phản chiếu tựa như hữu tình lại vô tình trên mặt thức hải.

Nguyên Anh của Tư An hấp thu linh khí trong áng mây ngũ sắc, biến thành cao lớn tương tự bản thân hãn. Nguyên Anh xếp bằng ngòai ở bên bờ thức hải của mình, trầm mặc nhìn hai vị nữ tử khắc nên dấu ấn sâu tận đáy lòng mình. Hãn trầm ngâm hồi lâu, một cánh tay đưa ra bắt lấy ảnh ngược của Diệp Tinh. Bàn tay khẽ nắm, ảnh ngược của Diệp Tinh tản ra một làn sóng sau đó vỡ tan thành mảnh nhỏ, biến mất ở nơi sâu thẳm trong tâm thức.

Đồ Sơn Quỳ Họa quỳ một gối bên ngoài đột nhiên cảm thấy đau đớn trong lòng, giống như trong đầu có thứ gì đó vĩnh viễn biến mất.

Nơi sâu thẳm trong tâm thức Tư An, ảnh ngược của Quán Khinh Sa lặng lẽ nhìn hắt.

Nguyên Anh của Tư An thở dài, nói với ảnh ngược của Quán Khinh Sa: “Ta biết người không phải là nàng ấy. Người là ta tạo ra từ sâu trong đáy lòng mình. Có hoàn mỹ đến đâu, người cũng không phải là nàng.” Nói rồi, hắt vươn tay sờ đến ảnh ngược của Quán Khinh Sa, quyến luyến không thôi vuốt ve gò má nàng, nhắm mắt lại, bàn tay tàn nhẫn siết chặt.

Ảnh ngược của Quán Khinh Sa cũng biến thành những mảnh vỡ màu vàng, nhưng không rơi vào tâm thức của hắt như Diệp Tinh. Thay vào đó, những mảnh vỡ xoáy vòng lên trên, giống như một cơn lốc phá tan áng mây hỗn độn phía trên thức hải, lao ra khỏi cơ thể hắt.

Lớp lụa màu trắng của Quán Khinh Sa ngăn tầm mắt của tất cả mọi người bên ngoài.

Quán Khinh Sa ở trong xe lụa lại mở mắt, lặng lẽ nhìn những mảnh vụn màu vàng vượt qua rào cản của chiếc xe, trở về bên cạnh nàng.

“Cũng không tồi. Cuối cùng cũng đã Hóa Thần.” Quán Khinh Sa mỉm cười, nhắm mắt hấp thu những mảnh vỡ màu vàng đó về lại cơ thể mình.

Nhưng nhớ một người đến cùng cực, cũng chỉ có thể trừ bỏ tận gốc người đó.

Tâm thức của Tư An bị cơn lốc tạo bởi những mảnh vụn màu vàng khuấy lên sóng to gió lớn, linh khí trong đám mây ngũ sắc vừa được hấp thụ di chuyển hai vòng trong thân thể Tư An, không những mở rộng gân mạch hắt mà còn lấp đầy Tử Phủ. Nguyên Anh vốn đan xen giữa hư và thực bây giờ đã có thể hóa thành thân thể thực thụ.

Đến lúc này, quá trình Hóa Thần của Tư An đã hoàn thành.

Linh khí từ trong cơ thể Tư An phóng ra ngoài, bao lấy tầng lụa mỏng như quả bong bóng không ngừng trưởng to ra.

“Cẩn thận!” Mỗ Quang đột nhiên hét lên, ấn đầu Vinh Tuệ Khanh cúi sát xuống đất.

Tất cả yêu tu cũng khẩn trương cúi xuống theo.

Tu sĩ Nhân giới đang quỳ cũng nằm rạp xuống.

Chỉ có một số tu sĩ Nhân giới mưu đồ nuốt lấy Tư An vẫn không chịu từ bỏ, gào to mà xông lên phía trước.

Quản Khinh Sa nâng hai tay: “Lên!”

Lớp lớp lụa trắng rời khỏi Tư An, nhanh chóng bay lên không, co trở về độ dài ban đầu.

Linh khí quanh thân Tư An tăng lên trong thời gian cực ngắn, ầm một tiếng xung quanh nổ tung.

“Tư hộ pháp, người đã Hóa Thần, không thể lưu lại nơi đây thêm nữa. Hãy mau trở về sư môn.” Một con Diệu Âm Điều kéo xe phát ra tiếng người, truyền đạt ý chỉ của thần điện Quang Minh cho Tư An.

Tư An đứng tại chỗ, vẫn còn ngơ ngác.

Vài tu sĩ Nhân giới xông đến không kịp thu chân, va phải khí cương cực cứng chắc quanh người Tư An, chấn thương thổ máu, ngã ra trên đất.

“Chúc mừng Tư hộ pháp Hóa Thần thành công!” Phác Cung Doanh thấy vậy vội quỳ một gối xuống, chúc mừng Tư An.

Tư An tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy tâm hồn mình trống trải trong vắt. Hắn gật đầu với Phác Cung Doanh, một tay đưa ra nắm lại, những tu sĩ Nhân giới vừa rồi muốn đánh lén hắn bị một lực vô hình xoắn đứt eo, chết tại chỗ.

Tư An không đổi sắc mặt, ống tay áo khẽ phất, một trận gió lớn ập tới cuốn xác chết của những tu sĩ Nhân giới kia biến đi sạch sẽ, ném ra khỏi thành Vĩnh Chương.

Số tình quái vừa đuổi tới không hưởng được linh khí của tu sĩ Hóa Thần, nhưng lại được thết đãi một bữa tiệc đầy máu thịt như vậy, xem như không uống một chuyến.

Bọn chúng ăn no nê một bữa mới tản đi tứ phía, trở về ổ của mình.

“Thánh nữ có chỉ, Ma tộc tại phía Tây, nữ tử này không phải Ma. Các người nhớ cho rõ. Phác Cung... Doanh, nơi này giao cho người rồi.” Tư An hất hất cằm với Phác Cung Doanh, tiến về phía trước một bước, bước sau bóng dáng của hắn đã biến mất trước mặt mọi người.

“Dịch chuyển không gian. Tu sĩ Hóa Thần dùng chiêu này có thể một bước đi vạn dặm...” Mảo Quang cảm khái, đứng dậy.

Tư An thành công Hóa Thần, rời khỏi thành Vĩnh Chương, thật ra cũng là rời khỏi nước Đại Sở. Lần này hắn trở về hắn là về sư môn thật sự của hắn. Thái Hoa Sơn chỉ là một môn phái cấp hai để hắn rèn luyện.

Ánh mắt của Ngụy Nam Tâm lóe lên, chớp tay nói với Phác Cung Doanh: “Thánh nữ đã có chỉ, không dám không tuân, chúng ta lại đi về phía Tây truy bắt yêu nhân Ma giới vậy.”

Phác Cung Doanh nhìn sang Vinh Tuệ Khanh một cái: “Người không bắt cô bé ấy nữa ư?”

Nguy Nam Tâm cười khố: “Ta có vô sỉ thế nào cũng không chấp nhất mãi với một cô nhóc. Trước kia cũng là vì chày Kim Cang cảnh báo, bọn ta mới nghĩ cô bé ấy là Ma tộc.”

Vinh Tuệ Khanh không nhịn được đảo mắt một cái, nói với Phác Cung Doanh: “Đại nhân, ngài phải cẩn thận Nguy vương gia và lão tổ Đóa gia. Đóa gia dựa vào cướp đoạt linh căn của người khác mà phát lên. Sơn trang Đóa Linh sở dĩ bị diệt, không phải bị Ma tộc giết chết mà là bị thiên lôi tru diệt. Nếu ngài lưu tâm, có thể tự mình đến xem là hiểu.”

Lão tổ Đóa gia tức giận, nhào lên chỉ vào Vinh Tuệ Khanh: “Tiểu tiện nhân còn dám ngậm máu phun người! Nếu sơn trang Đóa Linh bọn ta dựa vào cướp đoạt linh căn mà phát lên, sớm đã bị thiên lôi đánh cho diệt môn rồi, còn có lão tổ Đóa gia ta đứng tại đây nghe người nói xằng nói bậy hay sao?”

Vinh Tuệ Khanh cả giận: “Bà đừng phun ra những thứ bẩn thỉu! Bà cho rằng ta không biết Đóa Linh phu nhân bắt ta về sơn trang Đóa Linh là để cướp đi linh căn của ta sao?! Đóa gia các người có pháp bảo Bích Ngọc Liên Hoa, có thể tránh được Thiên Kiếp đánh xuống. Bà đừng ra vẻ mình được lợi lại còn khoe mẽ, sợ không ai biết Đóa gia các người có dị bảo hả?!”

Bích Ngọc Liên Hoa có thể tránh được Thiên Kiếp công kích?!

Ở Ngũ Châu Đại Lục, chưa có ai nghe đến loại pháp bảo này.

“Cô nhóc đừng có bịa chuyện. Nếu thật sự có loại pháp bảo này, mọi người độ kiếp cũng không phải cửu tử nhất sinh đến vậy rồi. À, không đúng, đó không còn là pháp bảo nữa, đó là tiên khí.” Một tu sĩ Nhân giới lắc đầu thở dài.

Dù lão tổ Đóa gia không tốt lành gì, nhưng lời của Vinh Tuệ Khanh cũng quá mức khó tưởng tượng.

Ngay cả Ngụy Nam Tâm cũng chỉ dao động trong lòng một chút rồi thôi.

Bách Hủy biến sắc, cười khê: “Xem ra Vinh cô nương có thể chạy khỏi sơn trang Đóa Linh là nhờ trộm được Bích Ngọc Liên Hoa của sơn trang Đóa Linh chăng? Chậc chậc, thế là không được rồi, mau mau mang ra cho mọi người nhìn xem.”

“Người không hại ta chết thì không sống nổi nữa phải không?! Đã như vậy, hôm nay chúng ta hãy quyết đấu một trận trước mặt mọi người! Dù sao giữa hai người chúng ta chỉ có một người có thể sống!” Vinh Tuệ Khanh thực sự không kiên nhẫn với Bách Hủy được nữa. Cô ta giống như một con ruồi suốt ngày vo ve bên tai, không đập chết thì không được yên tĩnh.

Bách Hủy nhếch miệng: “Ai gây chuyện với người? Ta chỉ không ưa cách người lấy bảo bối của người khác mà thôi.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 80: Trừng Phạt

Vinh Tuệ Khanh còn chưa mở miệng, Diệu Âm Điều trên không lại nói: “Bích Ngọc Liên Hoa đã ra khỏi tam giới, không còn trong ngũ hành. Các người không cần phí tâm tư nữa.”

Bách Hủy hơi ngậy người, ngẩng đầu hướng lên bốn mươi lăm độ, đôi mắt xinh đẹp lướt nhanh qua chiếc xe lựa trên trời.

“Ồ?” Trong xe lại truyền đến một âm thanh mang vẻ ngạc nhiên, giống như tiếng “hừ” lúc đầu, khiến người ta cảm thấy tâm tình vui vẻ.

Diệu Âm Điều đuổi thân thoát khỏi dây thừng, bay xuống dưới, dừng phía trên đỉnh đầu của Bách Hủy, cất tiếng giòn tan: “Thánh nữ có lệnh, nữ này phạm tội miệng lưỡi, cấm nói ba năm, xem như cảnh cáo.” Nói rồi, đầu người trên thân chim đột ngột há miệng, khuôn mặt xinh đẹp thoáng chốc biến thành vừa đen vừa xấu giống như dạ xoa, răng nanh trắng toát lộ ra. Một cánh nâng lên biến thành cánh tay thô đen, trái phải cùng tấn công, quạt chuẩn xác vào khuôn mặt đầy mị hoặc của Bách Hủy.

Bách Hủy chỉ mới đến Luyện Khí tầng hai. Dù mang trong mình mị thuật đỉnh cấp, thứ nhất cô ta vừa mới nhập môn, tu vi không đủ; thứ hai căn cơ của cô ta quá kém, có mị thuật đỉnh cấp cũng bị cô ta luyện lệch đi.

Trước mặt Diệu Âm Điều được Phật Tổ cười trong truyền thuyết, cô ta hoàn toàn không có khả năng trở tay.

Sau vài cái tát giáng xuống, Diệu Âm Điều rung rung tay, biến trở lại thành cánh. Đầu người trên mình chim thu lại dáng vẻ hung ác của dạ xoa,

khôi phục trở về khuôn mặt diễm lệ trước kia. Nó giương cánh bay về chiếc xe lùa dừng dưới bóng trăng,9đeo lại dây thừng kéo xe lên lưng.

Bách Hủy bị đánh đến mức nổ đom đóm mắt, hai má lập tức đỏ tấy, nước mắt lưng tròng nhìn về phía Đại Ngưu, muốn mở miệng khóc thật to nhưng lại phát hiện mình thốt không ra tiếng được nữa!

Bách Hủy kinh hoàng vô cùng. Cô ta bị con quái vật đầu người mình chim kia đánh thành câm luôn rồi ư?!

“Trong vòng ba năm, người không thể nói chuyện, tay không thể viết, thần thức không thể tu luyện. Hy vọng người có thể nhớ kỹ lần giáo huấn hôm nay, chớ có tái phạm.” Diệu Âm Diệu vừa mới đánh Bách Hủy nói.

Hóa ra không những không thể nói chuyện! Cô ta còn không thể viết chữ, thậm chí ngay cả tu luyện thần thức, truyền âm báo mộng cho người khác cũng không thể!

Nếu vậy, lợi thế cô ta trọng sinh lại bị cướp trắng ba năm rồi!

Bách Hủy quăng một ánh mắt độc ác sang Vinh Tuệ Khanh. Tất cả là vì con tiện nhân này! Không những cướp đi cơ duyên của Đại Ngưu còn đối đầu với mình, hại mình biến thành câm! Món nợ này cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Vinh Tuệ Khanh không mấy may sợ hãi, hươ hươ năm dấm với Bách Hủy: “Thánh nữ mang lòng từ bi, chỉ cấm người không thể nói ba năm. Nếu là ta, ta sẽ đánh cho người vào luân lục đạo luân hồi, kiếp sau đầu thai chuyển thế học lại cách nói chuyện, cách làm người!”

Đồ Sơn Quý Họa tán thưởng nhìn sang Vinh Tuệ Khanh. Mắt nhìn của mình thật là không tồi, lương tài mỹ chất như vậy, không thu đứa trẻ ấy làm truyền nhân sẽ bị thiên lôi đánh ấy chứ...

Trên không trung vừa vạn vang lên hai tiếng sấm rền.

Đồ Sơn Quỷ Họa ghen cả hộng, dứt khoát im miệng không nói nữa.

Lão tổ Đóa gia thấy Thánh nữ của thần điện Quang Minh trừng phạt Bách Hủy một cách lưu loát gọn gàng, mắt lóe sáng, muốn thi triển thuật di chuyển tức thời, mau chóng rời khỏi cái nơi không ngừng đem lại xui xẻo cho bà ta.

“Muốn chạy? Vừa rồi không phải bà vừa kêu gọi mọi người chạy lên nuốt lấy Tư hộ pháp đấy sao? Bà tưởng mọi người đã quên cả rồi à?” Phác Cung Doanh cười nhạo một tiếng, thông thả bước đến phía sau lão tổ Đóa gia, chặn đứng đường lui của bà ta.

Luận tu vi, lão tổ Đóa gia chỉ cần một ngón tay cũng có thể bóp chết Phác Cung Doanh. Nhưng vừa rồi bà ta đã bị ngân châm của mình tổn thương, hiện tại thấy Thánh nữ thần điện Quang Minh dường như đang muốn quản chuyện bao đồng, không dám thật sự động thủ với Phác Cung Doanh, chỉ quay đầu quát khê: “Tránh ra!”

“Lão tổ Đóa gia tâm thuật bất chính. Sơn trang Đóa Linh đã bị thiên lôi tru diệt, chứng cứ xác thực. Theo luật Quang Minh, diệt Nguyên Anh của lão tổ Đóa gia, đánh vỡ Kim Đan, phạt xuống tu vi Trúc Cơ.” Trên không, một con Diệu Âm Điều khác cất tiếng. Lần này là một giọng nam trong trẻo.

Lão tổ Đóa gia hoảng sợ cực độ.

Diệt Nguyên Anh của bà ta, đánh vỡ Kim Đan của bà ta, đánh trở về tu vi Trúc Cơ?

Thánh nữ của thần điện Quang Minh này quá mức cuồng vọng rồi thì phải?! Nàng ta tưởng mình là ai? Thật sự là tiên nữ Cửu Thiên, Vương Mẫu nương nương ư?!

Lão tổ Đóa gia không thể nào bó tay chịu trói, linh lực chuyển khắp toàn thân, phát huy tu vi đến cảnh giới tối cao, ý định đánh một trận với Thánh nữ.

Bà ta không biết Thánh nữ thần điện Quang Minh có tu vi thế nào, bà ta chỉ biết mình sẽ không dễ dàng chịu thua!

Nhưng rõ ràng bà ta đã đánh giá thấp bản lĩnh của thần điện Quang Minh.

Chưa nói đến tu vi của bản thân Thánh nữ thần điện Quang Minh - Quán Khinh Sa như thế nào, nàng ngồi trên xe của thần điện thay Thánh Giáo Tông thị sát bầu trời đêm, nàng chính là thần của đêm tối.

Quán Khinh Sa lại bay lên không, hai tay biến hóa liên tục bên trong xe. Theo động tác tay của nàng, từng cánh tay hư ảo dần dần ngưng kết ở bên ngoài xe, chậm rãi di động. Hoa sen như của Phật Tổ ngự giá bắt đầu bung tỏa, mang theo dị sắc.

Tất cả mọi người ngửa đầu nhìn lên trên, bị cảnh tượng kì dị ấy dọa đến há hốc mồm.

Lão tổ Đóa gia nhìn thấy cảnh tượng này lập tức ý chí chiến đấu sục sôi, hận không thể thừa dịp lộn xộn bỏ chạy.

Nhưng cũng giống như những yêu tu khi nãy, bà ta phát hiện mình không thể động đậy.

Đợi đến khi hoa sen bung nở thành hoa ngàn cánh, những cánh tay ảo ảnh trên không trở nên yên lặng trong chốc lát, sau đó bắt đầu khép lại. Hoa sen ngàn cánh hợp thành một, ngàn vạn cánh tay hóa thành hai, hai tay chắp lại, vái về phía bầu trời phía Tây.

Sắc mặt của lão tổ Đóa gia càng trở nên trắng bệch, mắt mở to nhìn hai cánh tay trên không trung lao về phía bà ta như sấm rền chớp giạt.

Lão tổ Đóa gia nhắm mắt, phát ra tiếng thét chói tai cực kì bi thảm.

Cánh tay hư ảo xuyên qua thân thể bà ta, với tới đan điền, tóm lấy Nguyên Anh trốn ở sâu trong đan điền. Hai tay hợp lực cùng bóp, giống như lúc trước Tư An siết vỡ ảnh ngược của hai nữ nhân sâu trong tâm thức hẳn, bóp nát Nguyên Anh của lão tổ Đóa gia thành thịt vụn. Sau đó lại tiếp tục siết, đồng thịt vụn biến thành Kim Đan như hạt đậu lấp lánh.

Tiếng khóc rên của lão tổ Đóa gia truyền khắp thành Vĩnh Chương, thảm thiết như sói tru.

Nguyên Anh nát vụn, Kim Đan xuất hiện, tu vi của lão tổ Đóa gia đã giảm từ Nguyên Anh hậu kỳ xuống Kim Đan hậu kỳ.

Nhưng trừng phạt vẫn còn tiếp tục.

Hai cánh tay ấy nắm chặt Kim Đan của lão tổ Đóa gia, hai tay nghiền nát, Kim Đan lập tức biến thành bột phấn, tiêu tán trong đan điền.

Lúc này lão tổ Đóa gia kêu cũng kêu không ra tiếng, trực tiếp hôn mê ngất đi.

Lúc này hai cánh tay hư ảo mới dần dần biến mất trên không trung.

Diệu Âm Điều có giọng nam lại lên tiếng: “Lão tổ Đóa gia đã bị đánh xuống tu vi Trúc Cơ, xem như phạt ít răn nhiều. Sau này nếu còn tái phạm, trực tiếp giao cho Hình đường thần điện xử trí.”

Tu sĩ Long Hồ Môn vội vàng quỳ xuống đáp ứng, đưa lão tổ Đóa gia về Long Hồ Môn.

Về mặt tu sĩ Vạn Càn Quán đầy phức tạp nhìn tu sĩ Long Hồ Môn.

Long Hồ Môn trong ba đại môn phái ở nước Đại Sở vẫn luôn đứng trên Vạn Càn Quán cũng là vì bên họ có một tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn.

Bây giờ lão tổ Đóa gia đã bị phế tu vi, trở thành tu sĩ Trúc Cơ, không biết Long Hồ Môn sẽ xử trí bà ta thế nào.

Bách Hủy càng sợ đến mức trợn trừng mắt. May là cô ta không nói được, nếu không chắc chắn đã hét lên đến khi bị người ta đánh ngất.

Những chuyện xảy ra hôm nay đều chưa từng xuất hiện ở kiếp trước.

Thánh nữ thần điện Quang Minh chưa từng đi qua thành Vĩnh Chương.

Yêu tu không phát sinh xung đột với tu sĩ Nhân giới.

Sơn trang Đóa Linh không bị diệt, cũng không có chuyện truy đuổi yêu nhân Ma giới.

Bây giờ, Đại Ngưu vốn phải ở Long Hồ Môn, bái làm môn hạ lão tổ Đóa gia, đồng thời cũng được Ngụy Nam Tâm coi trọng, tu vi một ngày vượt xa ngàn dặm.

...

Biết bao nhân quả của kiếp trước, ở kiếp này đều không giống như thế nữa. Hoặc là bị bóp méo hoặc là bị tiêu trừ.

Tương lai mà cô ta mong đợi tựa hồ đã biến thành một lâu đài trên không, hư vô mờ ảo, vĩnh viễn không thành hiện thực...

Bách Hủy nghĩ tới nghĩ lui, tất cả những chuyện không giống trước đều là nhờ một người không nên xuất hiện - Vinh Tuệ Khanh mang lại!

Suy nghĩ của cô ta không sai. Vinh Tuệ Khanh! Chính là do kẻ thù kiếp trước của mình phải đến chống đối mình!

Chỉ có tiêu diệt Vinh Tuệ Khanh, những chỗ bị bẻ cong mới có thể hướng thẳng lại.

Bách Hủy hạ mắt, giấu đi tất cả tâm sự và cảm xúc của mình.

Cô ta cần phải ngủ đông. Trong vòng ba năm, cô ta không thể gây ảnh hưởng với bất kì ai để đạt thành tâm nguyện của mình.

Kế hoạch trước mắt, cô ta phải tu luyện thật nhanh mị thuật đỉnh cấp của mình. Những tầng trước của mị thuật còn chưa đến trình độ tu luyện thần thức, tạm thời cũng không có gì trở ngại.

Đại Ngưu chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh, môi mấp máy một hồi mới thì thào ra tiếng: “Tuệ Khanh, muội thật sự là Tuệ Khanh sao? Muội thật sự không phải... yêu nhân Ma giới?”

Đồ Sơn Quý Họa khinh thường nhất là bộ dạng thật thà bám dính của Đại Ngưu, cầm roi quất vào không trung một cái, mắt kiên nhẫn nói: “Người còn có thể chỉ vào vị hôn thê của mình mà nói cô bé là yêu nhân Ma giới...”

Vinh Tuệ Khanh quả quyết ngắt lời Đồ Sơn Quý Họa: “Hắn không phải vị hôn phu của ta. Ta chưa bao giờ đính hôn với hắn. Ta có thể thề với tâm ma, nếu ta đã đính hôn với hắn, ta sẽ chết không tử tế!”

Tất cả mọi người lại ngẩn ra.

Đại Ngưu mang vẻ mặt chất phác, thật sự khiến người khác khó có thể tưởng tượng hắn nói dối.

Đại Ngưu cười khố lắc đầu, giống như đối với một tiểu muội muội đang giận lẫy: “Được rồi, được rồi. Chưa đánh hôn thì chưa đánh hôn, đều nghe theo muội.” Hoàn toàn mang dáng dấp yêu thương cô vô cùng.

Mọi người lại xem đó như tiểu tình lữ đang giận hờn nhau, đều cười cười lắc đầu, đứng về phía Đại Ngưu.

Vinh Tuệ Khanh tức đỏ mặt. Cô không ngờ tới một Đại Ngưu nhìn có vẻ thành thật lại thủ đoạn như vậy.

Đến lúc này, cô đã không thể biện bạch cho Đại Ngưu rằng Bách Hủy đã ảnh hưởng đến hẳn.

Bản thân hẳn vốn cũng không phải người tốt!

Chính hẳn ôm suy nghĩ không tốt lành gì mới có thể thân thiết với loại người tiểu nhân như Bách Hủy.

Người người đều nói vật hợp theo loài, người chia theo bầy, không phải không có đạo lý.

Vinh Tuệ Khanh thở dài, dứt khoát gạch Đại Ngưu ra khỏi danh sách “bạn đồng hương” của cô. Cô hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói: “Đừng tưởng Dốc Lạc Thần chỉ còn lại hai người ta người thì người có thể ăn nói bừa bãi. Thời gian lâu dài sẽ chứng minh ai mới là người nói dối.” Nói rồi, Vinh Tuệ Khanh ôm quyền vái chào chúng nhân và yêu tu tại đấy: “Ta chỉ nhắc nhở mọi người một câu: Biết người biết mặt không biết lòng. Ta chỉ nói đến thế, mọi người tự mình cân nhắc lấy.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 81: Tài Năng Mới Hiện

Sắc mặt Đại Ngưu khẽ biến rồi bình thường lại ngay, hắn đưa tay choàng qua vai Bách Hủy kéo cô ta sát lại, gật đầu với Vinh Tuệ Khanh: “Muội không muốn nhận thì sau này ta không nói nữa là được. Các vị làm chứng cho ta. Nếu sau này Tăng Đại Ngưu ta còn nói mình có hôn ước với Vinh Tuệ Khanh, Tăng Đại Ngưu sẽ không được chết tử tế!” Nói rồi dẫn theo Bách Hủy đã không thể mở lời được nữa đứng về phía tu sĩ Vạn Càn Quán.

Bách Hủy lại dựa sát vào Đại Ngưu hơn, hơi cúi đầu, lộ ra cần cổ trắng ngần cùng chiếc cằm cong cong mềm mại, tựa như nam châm thu hút ánh nhìn của cơ sở nam tu.

Vinh Tuệ Khanh cực kì tức giận, trừng Đại Ngưu và Bách Hủy một hồi, cuối cùng chỉ cười lạnh: “Người còn không biết hối cải! Ta vốn muốn nói thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Nhưng bây giờ xem ra thanh hay trọc đều ở miệng mình người rồi! Ta hỏi người, người nói người đã đính hôn với ta từ nhỏ, vậy thiếp bát tự mà nhà ta trao đổi với nhà các người đâu rồi? Vinh Tuệ Khanh ta nguyên quán ở nơi nào? Trưởng bối trong nhà là ai, ngày tháng năm sinh là ngày nào, người có biết không?”

Tăng Đại Ngưu cười cười, ôm Bách Hủy càng chặt hơn, ôn hòa nói: “Bây giờ nói những thứ này còn có ý nghĩa gì. Ta đã có Bách Hủy, xem như cả đời này ta phụ người vậy.” Bộ dạng thoải mái vô tư mình tìm được tình yêu mới.

Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy trăm miệng khó thể giải bày. Thanh danh của mình đang yên đang lành, trong sạch không tì vết lại bị tên tiện nhân này mặt dày môi dày bôi xấu đến chẳng còn gì!

Dù mình cũng không phải nữ tử phạm thể có chút danh tiết bị hủy thì chỉ có thể tìm đến cái chết, nhưng cục diện bị người ta đổ oan còn phải nhin vào nuốt giận thật khiến người ta không chịu nổi nữa. Chính mình vừa rồi ở trước Ngụy Nam Tâm đã vì mẫu thân mình mà nhượng bộ một lần, lẽ nào bây giờ còn phải lui một bước nữa trước mặt hai kẻ đề tiện như Đại Ngưu và Bách Hủy?!

Vinh Tuệ Khanh hít sâu một hơi, nhắc nhở bản thân nhất định phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Nhất định cô sẽ có cách vạch trần được bộ mặt thật của Tăng Đại Ngưu ngay lập tức!

“Tăng Đại Ngưu, chuyện trọng đại như đính hôn phải theo ý của cha mẹ, lời của bà mối, không phải người muốn nói thế nào thì là thế ấy. Hôm nay, ở đây có rất nhiều tu sĩ đại thần thông. Ta muốn thỉnh cầu tu sĩ đại thần thông ở nơi đây ra mặt, dùng pháp thuật tìm hồn phách của trưởng bối đã qua đời của Tăng gia và Vinh gia, hỏi họ rõ ràng xem năm đó rốt cuộc có từng cho phép chúng ta đính hôn hay không!” Vinh Tuệ Khanh cái khó ló cái khôn, cuối cùng cũng nhớ tới ở sân trước tiểu viện Vinh gia tại Dốc Lạc Thần có bố trí một trận pháp Tam Tài Tụ Hồn.

Trận pháp đó có thể câu tán hồn ở một nơi bất kì về cho ta sử dụng.

Trận pháp đơn sơ lúc đó còn có thể câu hồn, vậy xem ra một số tu sĩ đại thần thông cũng có khả năng lên tận trời xanh xuống suối vàng, tìm trong lục đạo luân hồi tiền thế kim sinh của phạm nhân. Nói không chừng còn có pháp bảo gì đó thật sự có tác dụng như vậy!

Đồ Sơn Quỷ Họa nghe Vinh Tuệ Khanh nói vậy, mỉm cười vỗ tay chêm vào: “Không tồi! Cách này không tồi! Nếu tu sĩ Nhân giới các người

không nguyện ý ra mặt, yêu tu bọn ta cũng có thể giúp một chút sức. Tăng Đại Ngưu, người có muốn thử không?!” Thật ra là đang giúp Vinh Tuệ Khanh lừa Tăng Đại Ngưu.

Tăng Đại Ngưu phát hiện mình bị một tu sĩ Kim Đan như Đồ Sơn Quỹ Họa phát uy khóa cứng, nhất thời rỏ mồ hôi giọt, vừa lo lắng bọn họ thật sự tìm được hồn phách của cha mẹ hắn và trưởng bối của Vinh gia thì chỉ có nước lòi đuôi.

Đại Ngưu giằng co hồi lâu mới lắp bắp nói: “Chuyện này... chuyện này... chỉ có hai người ta và Tuệ Khanh biết mà thôi, hai người bọn ta tự định chung thân...”

Vinh Tuệ Khanh cảm hận “hừ” một tiếng, nói: “Cái người không có mắt cùng người tự định chung thân đó, ta nguyện rửa cô ta kiếp trước, kiếp này và cả kiếp sau đều không chết tử tế!”

Bách Hủy vừa nghe cũng nổi giận! Vinh Tuệ Khanh con tiểu tiện nhân này! Đây không phải đang nguyện rửa mình sao?! Quả nhiên nàng ta là kẻ thù đáng gờm nhất của mình kiếp này!

Bách Hủy không thể nói ra miệng, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh. Đôi con ngươi hận không thể phóng ra dao, bắn đến Vinh Tuệ Khanh, bầm vằm chém nát cô mới có thể tiêu tan cơn giận trong lòng!

Mão Quang ở bên cạnh nghe một hồi, lắc đầu, âm thầm khởi động Húc Nhật Quyết, nhìn về phía Đại Ngưu, phát hiện trên đầu Đại Ngưu mờ mờ có khí màu xám. Lại nhìn sang Vinh Tuệ Khanh, trên đầu cô bé lại là vận khí màu vàng kim vô cùng chính trực, chí dương, biết ngay nhân phẩm Đại Ngưu có vấn đề.

“Được rồi, chuyện này bây giờ đã rõ ràng. Cái gọi là hôn ước của Tăng Đại Ngưu và Vinh cô nương chẳng qua là do Tăng Đại Ngưu tự mình si tâm vọng tưởng, mọi người không cần phải xem như thật. Tăng Đại

Ngươi, ta khuyên ngươi một câu, làm người quan trọng nhất là đặt chân vững trên đất. Nói năng bừa bãi, diên đảo trắng đen, không phải những chuyện một chính nhân quân tử sẽ làm.” Mỗ Quang đạm nhạt khuyên bảo.

Ngụy Nam Tâm chứng kiến chuyện này, cười đứng ra hòa giải: “Mọi người đừng vướng vít chuyện tình ái của tiểu nhi nữ nữa. Chúng ta vẫn nên đi bắt yêu nhân Ma giới thì hơn.” Tiếp đó, ông ta quỳ một gối, ngẩng đầu nhìn hướng xe lựa lơ lửng trên không mà nói: “Xin Thánh nữ phân phó.”

Tu sĩ và yêu tu có mặt đều quỳ xuống.

Bên trong chiếc xe lựa, Quán Khinh Sa ngồi trên tháp dài, đôi mắt nhìn về phía Tây. Khí đen bên ấy xông thẳng lên Đẩu Ngưu, chính là khí tức của yêu nhân Ma giới.

“Thánh nữ đại nhân, chúng ta có cần tham gia vào chuyện này hay không?” Một con Diệu Âm Diệu truyền âm hỏi Quán Khinh Sa.

Quán Khinh Sa lắc đầu: “Tranh đấu giữa Ma giới và Nhân giới, chúng ta không tiện nhúng tay vào. Lần này chúng ta ra ngoài cũng quá lâu rồi, vẫn nên mau chóng trở về phục mệnh thôi.”

Diệu Âm Diệu kéo xe không lên tiếng nữa, ngựa đầu lên phát ra một tiếng kêu dài du dương, rung đôi cánh bay về phía trước.

Trong chớp mắt, chiếc xe chở Thánh nữ thần điện Quang Minh biến mất trong ánh trắng tròn.

Ngụy Nam Tâm hơi giật mình. Truy bắt yêu nhân Ma giới là chuyện quan trọng thế nào, Thánh nữ lại không nói một câu đã đi mất rồi?

Mọi người đều đứng cả lên.

Mão Quang chấp tay với Ngụy Nam Tâm: “Các vị tự đi lo chuyện của các vị. Bọn ta không quấy rầy nữa.”

Ngụy Nam Tâm liếc nhanh sang Vinh Tuệ Khanh đang đứng giữa Mão Quang và Đồ Sơn Quỹ Họa, cũng chấp tay nói: “Một hồi hiểu lầm, mong Mão huynh không trách bọn ta.”

Mão Quang cười cười, nhìn Ngụy Nam Tâm dẫn theo tu sĩ Nhân giới rời khỏi con hẻm nhỏ hẻo lánh này.

“Người vào trong cùng bọn ta đi.” Đồ Sơn Quỹ Họa rất có hứng thú với Vinh Tuệ Khanh, kéo tay cô, muốn dẫn cô vào phố Hồ Lô.

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến Tiểu Hoa, có chút lúng túng lắc đầu: “Ta không vào được.”

Đồ Sơn Quỹ Họa chột ngộ ra, vỗ vỗ trán, cười nói: “Xem trí nhớ của ta này, người là tu sĩ Nhân giới đương nhiên không vào được.” Lại hiểu kì hỏi: “Lần trước, người làm sao mà vào được?”

Vinh Tuệ Khanh im lặng một hồi mới nói: “Là Tiểu Hoa dẫn ta vào.”

“Tiểu Hoa?”

Mão Quang ho khan một tiếng, hỏi: “Tiểu Hoa đâu rồi?” Chỉ có Tiểu Hoa mới có thể giúp Vinh Tuệ Khanh qua được kết giới phố Hồ Lô.

Vinh Tuệ Khanh cúi đầu: “Nó... bị cháu làm tức giận bỏ đi rồi.”

“Tiểu Hoa ta đại nhân đại lượng, ta mới không chấp nhất với một cô nhóc như người.” Tại khúc quanh của con hẻm nhỏ, nơi mà Vinh Tuệ Khanh ẩn náu trước đó, một con sóc chuột đeo bao y phục hoa hòe trên lưng, chống một cành cây nhỏ, tập tễnh đi ra khỏi góc tối.

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ, chạy ào qua ôm Tiểu Hoa lên: “Tiểu Hoa, người quay lại rồi? Người không giận ta sao?”

Tiểu Hoa cố gắng muốn bày ra bộ dạng không quan tâm, nhưng đường cong thật rộng trên miệng nó đã tố cáo tâm tình nó lúc này.

Nó rời khỏi Vinh Tuệ Khanh không bao lâu đã hiểu được tâm tư của Vinh Tuệ Khanh, nhưng lại không có mặt mũi nào trở về ngay lúc đó. Nó mới âm thầm theo sau Vinh Tuệ Khanh, dự định lúc cô gặp phải nguy hiểm sẽ nhảy ra cứu cô, thuận tiện làm lành với cô.

Nhưng nó đã tính sai tình hình. Không ngờ Thánh nữ thần điện Quang Minh cũng nhảy ra chen chân vào, thiếu chút nữa nó bị khóa cứng, không thể động đậy...

May là Thánh nữ không uống danh chấp chương đêm tối của thần điện Quang Minh, vẫn phán quyết tương đối công bằng.

Tiểu Hoa quyết định một lần nữa đại nhân rộng lượng, bỏ qua không oán trách Thánh nữ thần điện Quang Minh.

Đồ Sơn Quý Họa nhìn con sóc chuột thối tha kia, mắt hiện vẻ kì quái, đột ngột hỏi: “Chân người làm sao thế?”

Mọi người đều nhìn xuống chân của Tiểu Hoa, còn nhìn sang nhánh cây nơi chân trước của nó.

Tiểu Hoa có chút xấu hổ, chân kia của nó đưa lên gãi đầu: “Nhảy từ quán trọ xuống sơ sẩy bị tỳ chân sau...”

Vinh Tuệ Khanh: “...”

Mão Quang cười vươn tay đến cái chân bị thương của Tiểu Hoa, ánh sáng đỏ lóe lên trên tay, chân đau của Tiểu Hoa mau chóng được chữa lành.

“Chúng ta cùng vào trong thôi.” Ô Lão Tam vui vẻ gọi mọi người: “Hôm nay quả là một ngày tốt!”

“Cái gì mà ngày tốt?! Ngày tốt mà Vinh cô nương cửu tử nhất sinh! Ô Lão Tam, không phải lão nương nói người, đã biết mình có miệng quạ đen thì đừng có mở miệng nói lung tung!” Một yêu tu không nhịn được đẩy Ô Lão Tam một cái.

Ô Lão Tam nhảy dựng lên: “Lão tử trời sinh đã có miệng quạ đen, liên quan gì đến con chim nhà người!”

“Bà đây vốn là chim, đương nhiên liên quan tới bà rồi, làm sao hả?!” Yêu tu kia xắn tay áo, đáng vẻ như muốn đọ với Ô Lão Tam đến cùng.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này, miệng nở nụ cười, không kiềm được cọ cọ đầu mình vào cái lưng lông mao của Tiểu Hoa.

“Tiểu Hoa, người về rồi, thật là tốt.” Vinh Tuệ Khanh thầm nghĩ trong lòng.

Nhóm người trở về phố Hồ Lô, tâm tình căng thẳng đều thả lỏng, mệt mỏi vô cùng, mỗi người ai về nhà nấy nghỉ ngơi.

Vinh Tuệ Khanh trở về nơi quen thuộc với mình, thanh thản ngủ được một giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đồ Sơn Quỳ Họa lại háo hức chạy đến phòng cô, lay tỉnh cô dậy: “Tuệ Khanh, Tuệ Khanh, người có muốn bái ta làm thầy không?!”

Vinh Tuệ Khanh mơ mơ hồ hồ vừa tỉnh dậy, nghe vậy thì giật cả mình, vội ngồi thẳng lên: “Vương nữ thân phận cao quý, Tuệ Khanh không dám trèo cao.”

Ngày hôm qua Mão Quang đã giới thiệu sơ lược cho cô về thân phận của Đồ Sơn Quý Họa.

Tiểu Hoa ngồi dậy từ bên gối đầu của Vinh Tuệ Khanh, đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, chít chít nói với Đồ Sơn Quý Họa: “Tuệ Khanh vẫn là theo tu sĩ Nhân giới tu hành thì tốt hơn. Phương pháp của yêu tu chưa hẳn đã phù hợp với cô bé.”

Đồ Sơn Quý Họa rút roi ra giũ giũ, cười nói: “Ta không dạy cô bé tu hành. Ta chỉ muốn dạy cô bé đánh nhau.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 82: Tặng Lễ Vật

Tiểu Hoa nhảy vèo một cái lên đứng trên vai Vinh Tuệ Khanh, tránh khỏi mũi nhọn chiếc roi dài của Đồ Sơn Quý Họa.

Mão Tam Lang đến trước cửa phòng của Vinh Tuệ Khanh gõ gõ cửa, hỏi: “Tuệ Khanh, muối dậy chưa? Mẹ3ta hỏi muối sáng nay muốn ăn gì?”

Thân hình Đồ Sơn Quý Họa thoát một cái xuyên qua tường, đứng sau lưng Mão Tam Lang giơ tay vỗ nhẹ vào vai cậu, cười nói: “Người gõ cửa gì chứ? Người cũng đâu phải là không1biết dùng thuật xuyên tường.”

Trên trán Mão Tam Lang treo vài vạch đen, cậu xị mặt tránh sang một bên, lầm bầm nói: “... Đừng có động tay động chân, để người khác thấy được thì còn ra thể thống gì nữa?”

Đồ Sơn Quý Họa3ngăn người sau đó liền thông suốt, nàng che miệng, khẽ nói thầm bên tai Mão Tam Lang: “Người thích Vinh Tuệ Khanh của chúng ta rồi sao?”

Làn da trắng như ngọc của Mão Tam Lang bỗng ửng đỏ, ồm ồm đáp: “Sao Tuệ Khanh3lại trở thành người của cô?”

Đồ Sơn Quý Họa đắc ý búng tay một cái rồi trả lời: “Tuệ Khanh muốn bái ta làm sư phụ, học đánh nhau với ta!”

Mão Tam Lang lặng im hồi lâu, sau đó quay người lại quan sát Đồ Sơn Quý Họa từ trên xuống dưới, nói: “Bái cô làm sư phụ? Cô có thời

gian để dạy muội ấy à? Trước giờ ta chưa từng thấy cô ở đâu quá ba ngày cả.”

Thân phận của Đồ Sơn Quý Họa đặc thù, bình thường vốn rất bận rộn, lại thích đi ngao du khắp nơi.

“Cái này thì liên quan gì đến việc để Tuệ Khanh bái ta làm sư phụ?” Đồ Sơn Quý Họa không phục hỏi lại.

Mão Tam Lang liếc nàng một cái nói: “Lẽ nào cô muốn Tuệ Khanh còn nhỏ như vậy đã không có chỗ ở ổn định, mà ngày nào cũng phải chạy đi đây đi đó với cô à?”

Đồ Sơn Quý Họa nhú nhú mày, định phản bác lại thì tiếng gọi của đại nương mập từ trong căn phòng bên cạnh truyền đến: “Đồ ăn sáng làm xong rồi. Xem xem Tuệ Khanh thế nào đi...”

Vinh Tuệ Khanh đang mắt chữ O mồm chữ A nhìn chỗ Đồ Sơn Quý Họa xuyên qua tường. Hóa ra, đối với mấy người này mà nói thì căn phòng chỉ là một thuật che mắt mà thôi. Vậy thì còn cần cửa làm gì nữa? Chỉ cần muốn vào ở đâu thì vào ở đó, muốn ra ở đâu thì ra ở đó.

Vinh Tuệ Khanh vừa cười vừa ngồi dậy khỏi giường, cô cẩn thận mặc quần áo rồi gọi với ra ngoài một tiếng: “Cháu ra đây ạ!”

Ăn xong bữa sáng, Đồ Sơn Quý Họa cẩn thận suy nghĩ về câu nói của Mão Tam Lang, nàng cảm thấy cũng có lý nên bèn thay đổi chú ý. Nàng lấy một cuốn tập nhỏ ra, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Lời ta nói ban sáng thật sự có chút tùy hứng. Ta xin lỗi.”

Vinh Tuệ Khanh vội nói: “Vương nữ khách khí rồi ạ. Nếu Vương nữ thật sự muốn truyền thụ một chút, Tuệ Khanh cầu còn không được. Sư đồ là duyên phận, nếu Vương nữ không chê, bây giờ Tuệ Khanh có thể bái sư luôn ạ.”

Đồ Sơn Quý Họa vội ngăn cô lại, đưa cuốn tập nhỏ trong tay qua, nói: “Thật ra ta cũng chỉ là nhất thời hứng lên. Nếu nói về chuyện đánh nhau này thì chẳng có cách nào dạy cả, hoàn toàn phải dựa vào năng lực của bản thân thôi. Như bình thường đều là sư phụ dạy căn bản trước, còn tu hành phải tự dựa vào bản thân đệ tử. Nhưng đánh nhau thì không cần sư phụ dạy cái cơ bản. Nếu nhóc thích, thì xem mấy thứ trong cuốn tập này, nó bao gồm những kinh nghiệm quý giá mà ta tổng kết nhiều năm nay. Nếu nhóc không thích tranh đấu với người ta, thì cứ cầm lấy mà phòng thân, ha ha...”

Vinh Tuệ Khanh cầm lấy xem, thấy đa số là vài cách vận khí cùng một ít thiếu sót và sơ hở của công pháp yêu tu và môn phái tu hành Nhân giới. Vinh Tuệ Khanh không kiềm chế được sự vui mừng liền vội vàng cảm ơn, cảm kích nói: “Lễ vật này thực sự quá quý giá. Vương nữ, xin người nhất định phải nhận một lạy của Tuệ Khanh.” Cô không nói nhiều thêm, liền quỳ xuống hành lễ với Đồ Sơn Quý Họa.

Đồ Sơn Quý Họa giao cho cô cuốn tập nhỏ quý giá như vậy chẳng khác nào một nửa là thầy rồi. Nhận một lạy này của cô cũng là điều nên làm.

Nhưng Đồ Sơn Quý Họa nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đa lễ như vậy, lại cảm thấy mình chỉ cho cô một cuốn tập nhỏ, nên có chút không dám nhận. Nàng suy nghĩ một lát, rồi lôi đôi Nhật Nguyệt Song Câu lấy được của xà nữ từ trong túi càn khôn của mình ra, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Ta đã nhận của người một lạy, mà chỉ cho có một cuốn tập nhỏ kia thì thiệt thòi cho người quá. Đây, ở đây có đôi Nhật Nguyệt Song Câu, là bảo bối mà ta lấy được từ chỗ người tộc Phong thị. Ta nghe nói Húc Nhật Quyết vốn chỉ lưu truyền trong tộc vậy mà Mỗ Quang lại truyền cho người. Mỗ Tam Lang lại cho người hấp thụ Đế Lưu Tương. Để người dùng đôi Nhật Nguyệt Song Câu này là hợp nhất rồi.”

Vinh Tuệ Khanh hiểu kỳ nhận lấy đôi Nhật Nguyệt Song Câu đang phát ra ánh sáng màu trắng bạc từ tay của Đồ Sơn Quý Họa, tay cô cầm

thấy nặng trĩu. Nếu không phải là cô đã luyện Húc Nhật Quyết, hiện giờ cũng có tu vi Luyện Khí tầng hai, thì căn bản là không thể cầm nổi đôi Nhật Nguyệt Song Câu này.

“Nặng thật đấy ạ.” Vinh Tuệ Khanh cầm lấy đôi Nhật Nguyệt Song Câu rồi lật qua lật lại ngắm nghía.

Đồ Sơn Quỹ Họa chỉ vào một cái ấn ký ở tay cầm của đôi Nhật Nguyệt Song Câu, nói: “Nhóc nhìn thấy không? Trong đôi Nhật Nguyệt Song Câu này có canh tinh, rắn chắc vô cùng, có thể phá núi, bổ đá.”

Vinh Tuệ Khanh từng học dịch thuật nên không hề lạ lẫm gì với canh tinh, cô không nén nổi núm lưỡi nói: “Thật sự lại có canh tinh sao ạ?”

“Không bao nhiêu. Canh tinh trong đôi Nhật Nguyệt Song Câu này dù không nhiều, nhưng so với các binh khí khác thì đã là rất khá rồi.” Đồ Sơn Quỹ Họa lại lôi thanh đao Tuyết Lang từ trong túi càn khôn ra, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Đây là thanh đao Tuyết Lang được chế luyện từ nanh của con sói tuyết, nó không những rắn chắc sắc bén, mà chiếc nanh của sói tuyết còn có độc. Thanh đao được chế luyện từ nanh của nó, nên vốn đã có độc. Lúc đánh nhau với kẻ địch chẳng khác nào như hổ mọc thêm cánh.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn thanh đao Tuyết Lang, nhin không được hỏi: “Nếu để đôi Nhật Nguyệt Song Câu giao đấu cùng thanh đao Tuyết Lang, thì cái nào cứng hơn ạ?”

Đồ Sơn Quỹ Họa nhớ lại tình hình lúc mình và xà nữ chiến đấu, trầm giọng nói: “Cũng không chênh là bao!” Nàng cũng không thể nói rõ được. Vì thực lực của nàng và ả xà nữ có sự chênh lệch quá lớn, cho nên nàng không biết thanh đao Tuyết Lang vốn đã lợi hại, hay nhờ có thêm tu vi của nàng nên nó mới có thể không phân thắng bại trong lúc chiến đấu.

Vinh Tuệ Khanh nhìn đôi Nhật Nguyệt Song Câu trong tay, cô càng nhìn càng thấy thích: “Tuệ Khanh nhất định phải tìm một công pháp thật

phù hợp để không uổng phí đôi binh khí Vương nữ tặng cho.”

Đồ Sơn Quĩ Họa mỉm cười nói: “Cái này tính là gì. Ta hỏi người, người muốn trực tiếp lấy thanh đao Tuyết Lang này, hay là muốn lấy nanh sói tuyết rồi tự mình chế luyện binh khí cho vừa tay.”

Vinh Tuệ Khanh vội từ chối nói: “Đôi Nhật Nguyệt Song Câu là đủ rồi ạ, nhiều quá Tuệ Khanh cũng không dùng hết được.”

Đồ Sơn Quĩ Họa ha ha cười lớn nói: “Đúng là cô bé con. Người chưa từng đánh nhau đúng không? Ta nói cho người biết, sau này lúc thật sự đánh nhau với người khác, người chỉ có thể trách pháp bảo binh khí của mình quá ít, chứ không chê mình có quá nhiều đâu. Cầm lấy đi.” Không nói dài dòng nhiều, Đồ Sơn Quĩ Họa dúi hai chiếc nanh sói tuyết vào tay của Vinh Tuệ Khanh, sau đó nàng dùng thanh đao Tuyết Lang của mình cắt một vết vào ngón cái, rồi nói với Vinh Tuệ Khanh: “Mau hút đi, hút rồi thì người sẽ không bị trúng độc của nanh sói tuyết nữa.”

Vinh Tuệ Khanh vô cùng kinh ngạc, nhìn ngón cái đang nhỏ máu của Đồ Sơn Quĩ Họa, cô liên tục lắc đầu, không dám nhận.

Đồ Sơn Quĩ Họa mất kiên nhẫn, liền dùng một tay tóm lấy cái gáy của Vinh Tuệ Khanh, tay còn lại thì nhét ngón cái của mình vào trong miệng cô.

Vinh Tuệ Khanh bị ép nuốt mấy giọt máu tươi của Đồ Sơn Quĩ Họa, biểu tình trên gương mặt cô lập tức như chiếc khay pha màu ngũ sắc, hết sức đặc sắc.

Đồ Sơn Quĩ Họa làm như không thấy, rút ngón tay cái lại. Tự mình thôi thôi, vết thương trên ngón tay cái đó lập tức liền lại, đến một chút vết xước cũng không thấy đâu nữa.

Vinh Tuệ Khanh vội lật bàn tay lại giữ lấy tay áo lau miệng, rồi lùi về sau hai bước.

Tiểu Hoa nằm nghiêng trên sạp, một chiếc chân nhỏ chống đầu, xem đến là nhiệt tình.

Mão Tam Lang đến tìm Vinh Tuệ Khanh, trông thấy Đồ Sơn Quý Họa lại ở trong phòng của cô bé thì cau mày hỏi: “Cô lại đến làm gì thế hả?”

Đồ Sơn Quý Họa cười tươi quay đầu lại nhìn Mão Tam Lang, nói: “Ta nên đi rồi. Nhưng Tiểu Tam, người còn nói ta. Người nghĩ Tuệ Khanh có thể sống lâu dài ở phố Hồ Lô này sao?” Nói xong, nàng cười lớn rồi xuyên tường rời đi, biến mất giữa không trung phố Hồ Lô.

“Vương nữ về rồi ư?” Tiểu Hoa nói xong liền nhảy lên, vúi vào cửa sổ nhìn ra ngoài.

Mão Tam Lang gật gật đầu, nói: “Chắc là về rồi. Việc ở bên đó cũng nhiều, cô ấy không thể ở lại bên ngoài quá lâu được.”

Vinh Tuệ Khanh từng nghe Mão Tam Lang nói, Đồ Sơn Quý Họa đến từ thành Hồ Lô - nơi cao hơn một tầm so với phố Hồ Lô. Đồ Sơn là Vương tộc của thành Hồ Lô, cũng là Vương tộc trong toàn bộ giới yêu tu.

Đã là Vương tộc, thì nhất định sẽ có rất nhiều công việc.

Toàn bộ tinh thần của Vinh Tuệ Khanh đều đặt vào cuốn tập nhỏ mà Đồ Sơn Quý Họa tặng cho mình, cô chuyên tâm dốc sức nghiên cứu. Bây giờ thứ cô cần nhất chính là nâng cao bản thân, gia tăng thực lực của chính mình. Bởi vì kẻ thù của cô có tu vi cao hơn cô rất nhiều. Nếu cô muốn lúc sinh thời giết chết được kẻ đó thì nhất định phải nâng cao tu vi và còn phải tăng cường năng lực chiến đấu nữa.

Mão Tam Lang và Vinh Tuệ Khanh hàn huyên vài câu. Thấy cô không tập trung, lại có chút ngán ngẫm, Mão Tam Lang liền cáo từ rồi rời đi.

Tiểu Hoa chít chít hai tiếng, lén lút theo phía sau Mão Tam Lang ra khỏi phòng.

Mão Tam Lang đứng tại chỗ hành lang gấp khúc ngoài cửa phòng, cậu nhìn chiếc giếng trời ở trước mặt, trầm mặc không nói gì.

Giọng nói của Tiểu Hoa truyền đến: “Tuệ Khanh không thể ở lại đây được, hay là người đi cùng với chúng ta đi.”

Mão Tam Lang tiu nghỉu lắc lắc đầu trả lời: “Không. Đây là nhà của ta. Số mệnh của ta chính là bảo vệ quê hương này.” Nói rồi, cậu nghiêng đầu nhìn Tiểu Hoa: “Tuệ Khanh đành giao phó cho người vậy.”

Tiểu Hoa có chút đắc ý, hất hất đầu nói: “Cái đó thì người không phải lo. Ta tự nhiên sẽ biết cách chăm sóc cô bé.”

Mão Tam Lang hừm một tiếng, đi tìm Mão Quang, hỏi: “Cha, Vinh cô nương sau này phải thế nào, cha có thể giúp nghĩ cách gì đó không ạ?”

Mão Quang sớm đã suy nghĩ về vấn đề này. Bây giờ nhìn thấy con trai mình dường như cũng nghĩ thông suốt rồi, ông liền khen ngợi gật gật đầu nói: “Tối nay chúng ta ăn cơm xong rồi nói.”

Sau bữa tối, Mão Quang giữ Vinh Tuệ Khanh lại, hỏi cô: “Tuệ Khanh, cháu định sau này sẽ làm gì?”

Vinh Tuệ Khanh kiên định nói: “Cháu sẽ tìm một sư phụ phù hợp với mình, sau đó bái sư học nghệ, tăng cường tu vi.”

Mão Quang gật gù. Ông cũng biết Vinh Tuệ Khanh sẽ có kế hoạch này.

“Vậy cháu có từng nghĩ muốn gia nhập một môn phái nào đó không?”
Đại nương mấp môi bên cạnh hỏi.

Vinh Tuệ Khanh hơi nhú mày lại, lắc đầu nói: “Cháu cũng không rõ lắm. Cháu chỉ nghĩ sau khi ra ngoài sẽ nghe ngóng thôi ạ.”

“Thực lực ba đại môn phái của nước Đại Sở cũng không tệ. Nhưng Long Hồ Môn có lão tổ Đóa gia, bà ta đã kết thù hận với cháu, có vẻ sẽ không phù hợp. Hoàng Vận Tự lại là chùa miếu hoàng gia, một cô nhóc như cháu lại càng không hợp. Chỉ có Vạn Càn Quán là Đạo giáo chính thống, hơn nữa nhân phẩm của từng người trong môn phái đó cũng không tệ, chi bằng cháu đi Vạn Càn Quán thử xem?”

Vinh Tuệ Khanh nghe thấy tên Vạn Càn Quán, trong đầu liền xuất hiện một câu nói của La Thần, y nói: “Đạo giáo không phù hợp với nhóc.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 83: Sư Môn Ở Đâu

“Đạo Giáo... có hợp với cháu không ạ?” Vinh Tuệ Khanh có chút do dự hỏi. Cô không hiểu tại sao La Thần lại nói như vậy, nhưng bất cứ việc gì cứ cẩn thận một chút thì không sợ xảy ra sai sót.

Mão Quang hơi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại không phù hợp với cháu?”

Vinh Tuệ Khanh cũng không hiểu, cô chỉ là một người vừa mới tiến vào giới tu chân.

Vinh Tuệ Khanh trúc trắc, úp úp mở mở nói: “... Đạo giáo có điều gì cấm kỵ không ạ?”

Đại nương mập hiểu ý của Vinh Tuệ Khanh, liền mỉm cười nói: “Vinh cô nương, cháu không hiểu về ba đại môn phái đúng không?”

Vinh Tuệ Khanh cảm kích đại nương mập đã giải vây cho mình, liền gật đầu nói: “Vâng ạ. Cháu cũng không biết rốt cuộc phái nào phù hợp với mình, nên cháu mới hỏi như vậy.”

Mão Quang suy tính nói: “Thật ra ba đại môn phái thu nhận đồ đệ cũng khá nghiêm ngặt, người bình thường có thể gia nhập thì đã phải cảm tạ trời đất rồi...”

Vinh Tuệ Khanh méo mặt. Không phải là cô kén chọn, vì cô nào có tư cách kén chọn đâu?!

“Mão đại thúc, cháu không phải ý đó. Là... là 9 ngày trước nhà cháu có một vị thúc thúc họ hàng xa, thúc ấy từng nói, Đạo giáo... không phù hợp với cháu.” Dưới sự cấp bách, Vinh Tuệ Khanh cuối cùng đã lắp lửng nói ra câu nói của La Thần.

“Thì ra là vậy.” Mão Quang nhú chặt đôi lông mày lại, cúi đầu trầm tư. Có thể Vinh gia có điểm gì đó mà Đạo giáo khó chấp nhận được chăng?

Nếu là như vậy thì cô bé không thể vào Vạn Càn Quán được. Dù người thân trực hệ của cô bé đều không còn trên cõi đời này nữa, nhưng gia tộc Vinh gia thì chưa chắc đã bị diệt. Sau này nếu có cơ hội cô bé nhận lại người thân, biết được một vài chuyện khác xung đột với sư môn của mình, sẽ rất bất lợi với con đường tu hành của cô bé.

Mão Quang ngẩng đầu lên nói: “Nếu không thì cháu đi Thanh Vân Tông bái sư xem sao?”

“Thanh Vân Tông ạ?” Vinh Tuệ Khanh phảng phất dường như đã nghe người ta nhắc đến cái tên này rồi.

“Thanh Vân Tông là cấp trên của Long Hồ Môn.” Mão Quang vừa nói, vừa tỉ mỉ quan sát thần sắc của Vinh Tuệ Khanh.

Ông nhìn thấy gương mặt hoàn toàn mù mờ của Vinh Tuệ Khanh.

Mão Quang cười cười, bắt đầu giải thích một chút về môn phái đó cho cô: “Ba đại môn phái của nước Đại Sở, thật ra là đại diện cho ba phái tu chân của toàn bộ Ngũ Châu Đại Lục.”

“Hoàng Vận Tự là nhất mạch Phật tông, đương nhiên không phải là người trần tục mà đều là người xuất thế.”

“Long Hồ Môn là phái tu chân ở chốn dân gian, là sống trong hồng trần, cách tu là phương thức nhập thế.”

“Vạn Càn Quán là một hệ của Đạo giáo, thuộc trung gian của xuất thế nhập thế.”

“Trên ba đại môn phái, vẫn có tông phái cấp hai. Trên tông phái cấp hai, mỗi cái lại có tông phái đỉnh cấp riêng, phân bố trên Ngũ Châu Đại Lục. Thần điện Quang Minh chính là tông phái thuộc tông phái trên đỉnh cấp của ba phái tu chân, duy trì trật tự cho giới tu chân của Ngũ Châu Đại Lục.”

Mão Quang nói xong liền cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ kỹ càng rồi uyển chuyển nói: “Danh tiếng ba đại môn phái của nước Đại Sở vô cùng lừng lẫy, sợ rằng việc tuyển chọn đệ tử cũng tương đối nghiêm ngặt. Bản thân cháu, thứ nhất không có gia thế, thứ hai không có năng khiếu gì. Có lẽ không nên đi đến chỗ mấy phái lớn đó thêm phiền phức thì hơn.” Nói rồi, cô nhìn Mão Quang một cái: “Xin hỏi Mão đại thúc, không biết còn môn phái nhỏ nào không ạ? Không cần lợi hại quá làm gì, chỉ cần đệ tử nội môn hòa thuận, sự phụ tốt bụng. Đối với cháu mà nói thì chính là một nơi tốt, muốn tìm cũng không được.”

Vinh Tuệ Khanh biết rõ, hiện tại cô đã trở thành mục tiêu công kích của rất nhiều người. Nếu đi ba đại môn phái, dù là phái nào đều sẽ có người nhìn cô không thuận mắt, hơn nữa còn là tu sĩ địa vị cao cấp. Đến lúc đó mà có ai giở trò gây khó dễ với Tuệ Khanh thì quả thật phiền phức vô cùng.

Vậy thà đến một môn phái nhỏ, không cần nhiều người, cũng không cần có thực lực lớn. Quan trọng nhất là mọi người sống hòa thuận với nhau, hàng ngày giúp đỡ trông nom nhau.

Mão Quang nghe Vinh Tuệ Khanh nói thì cười lớn đáp: “Ta biết một chỗ như vậy đấy.”

“Ở đâu ạ?” Đôi mắt Vinh Tuệ Khanh phát sáng, vội vàng hỏi.

“Chính là phố Hồ Lô của chúng ta.” Mảo Quang mỉm cười, nhìn ánh mắt của Vinh Tuệ Khanh âm thầm lại.

Cô là tu sĩ Nhân giới, nơi ở của yêu tu không phù hợp cho cô tu luyện. Điểm này không còn phải hoài nghi gì nữa.

Mảo Tam Lang hé miệng, trầm giọng nói: “Tuệ Khanh, ta thấy suy nghĩ của muội không đúng. Muội quá trốn tránh, gặp chuyện là muốn trốn chạy, bị ép đến mức không còn đường lui nữa thì mới nghĩ cách phản kích lại. Nhưng rất nhiều lúc, khi muội bị ép đến mức không còn đường để lui nữa thì thật sự đã không còn đường để lui nữa rồi. Giống như chuyện tối qua Thánh nữ của thần điện Quang Minh xuất hiện giúp muội giải vây, một vạn năm cũng chỉ gặp có một lần thôi.”

Tiểu Hoa nghe câu này thấy rất không thuận tai, nó ngồi trên chân của Vinh Tuệ Khanh chít chít nói: “... Một vạn năm mới gặp một lần, mà bọn ta đã gặp rồi, như vậy chứng tỏ phúc khí của chúng ta rất dày.”

Mảo Tam Lang lườm Tiểu Hoa một cái, rồi quay lại hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Đúng! Hai người gặp được rồi, nhưng lần đó cũng đủ làm kiệt quệ vận khí tốt của hai người một vạn năm rồi. Muội cho rằng sau này vẫn có thể có chuyện tốt như vậy rơi xuống người muội và... Tiểu Hoa nữa sao?”

Tiểu Hoa lạnh toát người, dùng chiếc chân nhỏ che tai lại, bày ra cái bộ dạng “Ta chưa nghe thấy, cho nên câu nói của người không tính”.

Vinh Tuệ Khanh tinh thông dịch lý, vô cùng tán đồng câu nói của Mảo Tam Lang, vội gật đầu đáp: “Mảo Tam ca dạy bảo rất đúng, là ta không có chí tiến thủ, sau này phải cẩn thận sửa chữa mới được.”

Miệng Mảo Tam Lang cong lên mỉm cười nói: “Không phải sau này, bây giờ muội sửa ngay đi mới kịp được.”

Vinh Tuệ Khanh chỉ có thể gật đầu như gà mổ thóc.

Mão Quang và đại nương mập nhìn nhau, rồi đều vui vẻ yên tâm gặt đầu.

Mão Tam Lang có thể nói mấy lời như vậy, thì đủ thấy là cậu đã buông bỏ rồi.

Mão Tam Lang lại nói: “Qua nửa tháng nữa chính là ngày cách ba năm một lần ba đại môn phái tuyển chọn đệ tử. Ta hy vọng muội có thể đi tham gia, quang minh chính đại tiến vào ba đại môn phái làm đệ tử nội môn.”

Vinh Tuệ Khanh nhẹ “A” lên một tiếng nói: “Vẫn đi ba đại môn phái sao?”

“Muội sợ à?” Mão Tam Lang lộ ra nụ cười chế nhạo.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng tức giận, bị kích động tới mức lông mày nhảy dựng: “Đi thì đi! Ai sợ ai chứ!”

Mão Tam Lang hài lòng gặt đầu: “Vậy thì tốt. Muội với Tiểu Hoa thu dọn đồ đi, ta sẽ đưa hai người đến đại lễ thu nhận đệ tử của ba đại môn phái.”

Mão Quang mỉm cười bổ sung: “Đại lễ nhận đệ tử của ba đại môn phái rất long trọng, cũng có rất nhiều thí luyện. Đồng thời còn có người của tông phái cấp một được cử xuống quan sát. Nếu có ai đặc biệt xuất sắc thì họ sẽ đưa đi luôn. Cháu mà có cơ duyên được tông phái cấp một đưa đi, vậy con đường tu hành sau này của cháu sẽ rộng mở hơn một chút.”

Vinh Tuệ Khanh rất vui mừng, nhưng sự vui mừng của cô chỉ kéo dài trong chớp mắt, rồi lại xì mặt xuống. Tuệ Khanh vuốt ve chỗ lông mềm mại màu vàng nhạt sau gáy Tiểu Hoa, nhỏ giọng nói: “Lần này, cháu không thể có vận may tốt như vậy nữa đâu ạ.”

Vận may mấy ngày gần đây của cô có lẽ đều dùng hết vào buổi tối gặp Thánh nữ của thần điện Quang Minh đó rồi.

Tích lũy nhân phẩm, cô cần phải tích lũy nhân phẩm thôi. Không có nhân phẩm, thì sẽ không có may mắn...

Vinh Tuệ Khanh đau đớn kêu gào một tiếng trong lòng.

Mão Tam Lang phản đối nói: “Làm người thì phải đi bước nào chắc bước ấy, muội lo lắng gì chứ. Chỉ cần có thể tiến vào ba đại môn phái làm đệ tử nội môn, thì muội không cần lo lắng chuyện sau này nữa rồi.”

Mão Quang cũng cổ vũ Vinh Tuệ Khanh: “Tam Lang nói có lý đó. Cháu cũng không cần lo lắng sẽ gặp phiền phức với họ. Như ta thấy, tu vi hiện tại của lão tổ Đóa gia chẳng qua là Trúc Cơ. Tại Long Hồ Môn, bà ta làm đại trưởng lão nói một là một hai là hai đã nhiều năm, không biết đã đắc tội với bao nhiêu người. Cháu không cần lo lắng bà ta có thể làm khó mình, ta thấy bây giờ bà ta ố c còn không mang nổi mình ố c, căn bản không thể có thời gian đi đối phó cháu đâu.”

Cái này cũng có lý.

“Hơn nữa, Lôi linh căn của cháu đã được Húc Nhật Quyết cải trang thành Hỏa linh căn. Tư chất hiện giờ của cháu cũng là song linh căn, dư sức vào môn phái làm đệ tử nội môn. Nhưng nói là thiên tài thì đoán chừng vẫn chưa tới.” Đại nương mập tiếp tục an ủi Vinh Tuệ Khanh: “Nhân giới các cháu có câu tục ngữ, nói ‘súng bắn chim đầu đàn’. Cháu bây giờ không phải chim đầu đàn, nên không cần lo lắng bị súng bắn tới.”

Dù cây mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rễ.

Còn những cây cỏ nhỏ bé thì sẽ cứ sinh trưởng tươi tốt. Lửa đồng thiêu cháy cỏ không hết, gió xuân thổi tới lại hồi sinh.

Mắt Vinh Tuệ Khanh sáng lên, cô phải làm một cây cỏ vô danh lặng lẽ trước, âm thầm tích lũy thực lực. Trước khi cô có thể chống chọi với cây cao ngút trời, phải âm thầm, âm thầm, âm thầm thôi.

“Nếu cháu đồng ý, ta sẽ viết một bức thư cho Long Chương môn của Thái Hoa Sơn. Để cháu lập tức đến làm đệ tử nội môn Thái Hoa Sơn cũng không phải là không thể. Nhưng như vậy, cháu sẽ được hưởng lợi từ sự tiếp xúc mật thiết với yêu tu và cũng phải gánh vác tất cả các điểm bất lợi của yêu tu.” Mảo Quang nói rất hàm súc, Vinh Tuệ Khanh nghe liền hiểu ngay.

Nếu cô để Mảo Quang giới thiệu mình vào Thái Hoa Sơn thì tu sĩ Nhân giới có giao tình tốt với yêu tu dĩ nhiên có thể chiếu cố đến cô, nhưng những tu sĩ có hiềm khích với yêu tu rất có thể sẽ trút giận lên đầu cô.

Là một đệ tử giai đoạn Luyện Khí, việc cô cần làm chính là phải bình tĩnh ẩn núp trong đám đệ tử Luyện Khí, không được để họ nghĩ cô có đặc quyền, có người chống lưng...

Huống hồ, cô vốn không có người chống lưng gì cả, chỉ là một đứa trẻ mồ côi mà thôi. Cô đã mang đến quá nhiều phiền phức cho yêu tu rồi, lần này dù Mảo Quang có kiên trì thì cô cũng phải kiên quyết từ chối.

Rất may là Mảo Quang cân nhắc mọi chuyện vô cùng chu toàn, sớm đã suy xét đến mọi phương diện.

“Vậy cháu sẽ nghe lời của Mảo đại thúc, đi tham gia đại lễ thu nhận đệ tử của ba đại môn phái. Hy vọng cháu có thể thuận lợi thông qua xét duyệt, gia nhập làm đệ tử nội môn của một môn phái nào đó.” Vinh Tuệ Khanh quyết định.

Mảo Tam Lang đã vui rồi lại buồn. Rõ ràng là cậu đề nghị đấy chứ, vậy mà Tuệ Khanh lại quy công lao cho cha của cậu...

Mão Quang cười liếc Mão Tam Lang một cái, rồi đứng dậy nói: “Không còn sớm nữa, mấy đứa đi nghỉ đi, ngày mai lên đường luôn.”

Địa điểm diễn ra đại lễ thu nhận đệ tử của ba đại môn phái là tại chân núi Dư Nga. Ở đó có một trang viên, luôn là nơi mà ba đại môn phái dùng để thu nhận đệ tử. Phạm vi của trang viên đó khoảng một trăm dặm, vây một nửa ngọn núi Dư Nga lại. Đỉnh núi Dư Nga có một tòa bảo tháp bảy tầng, nghe nói là nơi bắt nhốt yêu thú hại người vì phạm pháp lệnh, cũng thường dùng làm nơi để khảo nghiệm đệ tử mới gia nhập môn phái.

Vinh Tuệ Khanh một đêm không ngủ, chuyên tâm lật xem ghi chú mà Mão Quang đã đặc biệt chuẩn bị cho cô, đều là những thứ liên quan đến núi Dư Nga, còn có các sự việc liên quan đến đại lễ thu nhận đệ tử của ba đại môn phái.

Không ngờ tới mối quan hệ của ba đại môn phái lại đạt đến mức độ như tình anh em, lại còn là kiểu có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng hiếu kỳ. Điều gì khiến họ hình thành sợi dây gắn bó như vậy, lại có thể đoàn kết tới mức độ đó được nhỉ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 84: Mạng Sống

Ngày hôm sau, lúc Vinh Tuệ Khanh ngủ dậy vẫn còn thấy hơi mơ màng.

Tiểu Hoa từ sớm không biết đã chuồn đi đâu mất rồi.

Vinh Tuệ Khanh lơ mơ ăn sáng, rồi từ biệt đại nương mậpsau đó về phòng thu dọn đồ đạc.

Tiểu Hoa xuyên tường vào, lén lén lút lút nhét một cái bọc vải vào trong tay nải của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh ho một tiếng, giơ hai ngón tay1ra nhón cái túi vải bọc đồ của Tiểu Hoa lên, hỏi: “Cái gì đây?”

Tiểu Hoa ngượng nghịu hồi lâu, mới lắp ba lắp bắp nói: “... Là một ít bảo bối mà bình thường ta hay thu3thập.”

Vinh Tuệ Khanh nhúu nhúu mày, nhẹ mở chiếc bọc vải của Tiểu Hoa ra.

Bên trong có một cái nhân hạt thông bị gặm mất một nửa, một cái bánh nướng, còn có một cái vỏ dừa cỡ3nhỏ khép lại dùng để đựng nước.

Vinh Tuệ Khanh ngần người, không chú ý hỏi Tiểu Hoa: “Buổi sáng mi vẫn chưa ăn no hả?”

Bữa sáng mà đại nương mậ chuẩn bị vô cùng thịnh soạn, trước giờ9đều là dùng các loại kỳ hoa dị thảo có lợi cho tu hành, mang linh khí

để nấu. Đều là các món ăn ngon mà tu sĩ Nhân giới bên ngoài thêm chảy nước miếng.

Tiểu Hoa ngại ngùng cúi thấp đầu xuống lẩm bẩm một lúc, giọng nói nhỏ bé trực tiếp chui vào trong đầu của Vinh Tuệ Khanh: “... Ăn có một ít thôi. Ta không thích ăn mấy thứ đó...”

Vinh Tuệ Khanh thở phào một hơi, thì ra là kén ăn. Lúc cô định giảng giải cho Tiểu Hoa nghe một bài về lợi ích của các món ăn đó, thì Tiểu Hoa đã ngẩng đầu lên, lấy hết dũng khí nói với Vinh Tuệ Khanh: “Ta biết đồ ăn mà đại nương mậ chuẩn bị đều là đồ tốt, nhưng ta không thích ăn. Dù có là đồ ăn tốt hơn nữa, mà nếu ta không thích thì ta cũng không cần.”

“Nhưng những đồ ăn đó có lợi cho tu hành mà?” Vinh Tuệ Khanh có chút ngây ngốc, nhất thời không hiểu ý của Tiểu Hoa.

Vinh Tuệ Khanh không răn đe nó, cũng không dạy dỗ nó.

Sự dũng cảm của Tiểu Hoa lại càng tăng thêm một bậc. Nó thẳng lưng dậy, hai cái chân nhỏ chống vào eo, lý lẽ hùng hồn: “Người không nên bắt ép ta ăn những thứ mà ta không thích. Nếu người mà ép ta...” Tiểu Hoa lại hơi nhụt chí nói: “Nếu người ép ta, ta có thể ép bản thân mình ăn thứ đó. Nhưng ta sẽ lén lút chạy ra một chỗ tiếp tục ăn thứ đồ mà ta thích.”

Vinh Tuệ Khanh liếc nhìn mấy thứ nhân hạt thông, bánh nướng với vỏ dừa không có mấy dinh dưỡng một cái.

Tiểu Hoa hiểu ánh mắt của Vinh Tuệ Khanh, trong lòng nó lại càng bất bình. Chiếc chân nháy lên biện bạch với Vinh Tuệ Khanh: “Ta thích ăn nhân hạt thông và bánh nướng! Ta ăn hơn một vạn năm nay rồi, cũng không ảnh hưởng gì tới tu hành...”

Ăn hơn một vạn năm rồi...

Trong giây lát Vinh Tuệ Khanh chờ người luôn.

Dù cô mới nhập đạo tu hành nhưng cũng biết rằng, bất luận là tu sĩ Nhân giới hay là yêu tu, nếu có tuổi thọ hơn một vạn năm, thì nhất định là một đại tu sĩ phi phàm.

Dù là tu sĩ Nguyên Anh, cũng không có nổi hơn một vạn năm tuổi thọ.

Tu vi của Tiểu Hoa?

Vinh Tuệ Khanh lạnh run người, ánh mắt nhìn Tiểu Hoa cũng thay đổi.

Một Tiểu Hoa đáng yêu chuyên gia nghịch ngợm, thật ra là tu sĩ Hóa Thần hoặc là tu sĩ đỉnh cấp cao hơn cả Hóa Thần luôn.

Giờn chơi hơi lớn rồi nha? Cái thế giới này thật là quá hư ảo...

Vinh Tuệ Khanh thấy rất kích động, muốn lao đến góc tường ngồi vẽ vòng tròn.

Trông thấy ánh mắt dị thường của Vinh Tuệ Khanh, Tiểu Hoa liền quay lưng lại với cô, mất bò mới lo làm chuồng dùng chiếc chân nhỏ bịt miệng lại.

Vinh Tuệ Khanh chờ người ra một lúc lâu mới hoàn hồn lại. Cô cẩn thận giơ tay ra nhẹ vuốt ve sau lưng Tiểu Hoa, rồi nhỏ giọng nói: "... Vuốt ve đại thần..."

Toàn thân Tiểu Hoa run lên một cái.

Dưới câu "Vuốt ve đại thần" mà Vinh Tuệ Khanh đọc như niệm ma chú, Tiểu Hoa rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa đành quay người lại, nói thật với Vinh Tuệ Khanh: "Đừng như vậy nữa. Ta không phải đại thần đâu, thật đấy." Ánh mắt Tiểu Hoa vô cùng thành thật, phát ra tia sáng long lanh.

Vinh Tuệ Khanh cười lớn ngặt nghèo.

Không khí có phần quái dị trong phòng mới được giải tỏa đi.

Tiểu Hoa đợi Vinh Tuệ Khanh cười xong rồi mới thật thà nói với cô: “Ngày trước người hỏi ta có lai lịch gì, ta không nói không phải vì ta không muốn. Thật ra ta cũng không biết là có chuyện gì. Trước đây, ta có một gia đình lớn, có ông nội. Sau này từng người họ đều chết đi, chỉ còn lại một mình ta. Ta đã sống rất rất nhiều năm rồi, chắc khoảng hơn một vạn năm. Nhưng đến bây giờ ta vẫn không thể hóa thân thành người được, mà vẫn luôn là hình dáng này. Ta có tu hành, mỗi ngày đều chăm chỉ nhưng tu vi của ta chẳng thấy tăng lên gì cả.” Nói đến chuyện đau buồn này, nước mắt của Tiểu Hoa rốt cuộc cũng rơi xuống.

Vinh Tuệ Khanh thở dài lấy khăn tay ra giúp Tiểu Hoa lau nước mắt, khuyên nhủ nói: “Người cũng đừng buồn. Chuyện tu hành ta tin mỗi người đều không giống nhau. Tu vi của người dù không tăng nhưng bản lĩnh của người không ai có thể bì nổi. Ta nghĩ người có thể sống vui vẻ mỗi ngày, còn có bản lĩnh mà nhiều người phàm không sánh nổi thì đã là một chuyện vui lớn rồi. Người nói xem có đúng không?”

Tiểu Hoa ghen ngào gật gật đầu, dựa vào bên chân của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh trúc trắc, rồi vẫn ôm Tiểu Hoa đặt lên trên đùi mình rồi tỉ mỉ quan sát.

Vẫn là một con sóc bình thường, chỉ là sạch sẽ gọn gàng và đẹp hơn các con sóc hoang dã khác một chút. Đương nhiên cũng có nhiều linh khí, có thể giao lưu với mình, dù miệng không thể nói ngôn ngữ của loài người, lại không giống các yêu tu khác có thể hóa thân thành người.

Nhưng vừa rồi Tiểu Hoa nói nó đã sống hơn một vạn năm rồi, con số này thật sự hơi lớn quá đi.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một lát, đặt Tiểu Hoa lên chiếc giường gỗ, rồi tự mình đi rút vài cái que tính trong tay nải ra, đặt trước mặt Tiểu Hoa.

“Đây là mấy?” Vinh Tuệ Khanh hỏi.

Tiểu Hoa cẩn thận đi mấy vòng bên cạnh que tính, rồi mới giơ cái móng vuốt nhỏ ra dấu với Vinh Tuệ Khanh nói: “Bốn!”

Vinh Tuệ Khanh liếc que tính một cái, rõ ràng là năm mà...

“Không tệ, gần đúng rồi. Tiểu Hoa giỏi lắm, thật lợi hại!” Trong lòng Vinh Tuệ Khanh bỗng nhẹ nhõm đi nhiều, thu mấy cái que tính lại, đặt vào trong tay nải.

Cũng đúng, sao cô có thể quá tin tưởng lời của Tiểu Hoa được chứ?

Hình như Tiểu Hoa không biết đếm số...

Vậy có nghĩa câu “Đã sống hơn một vạn năm” có lẽ chỉ là một số ảo...

Vinh Tuệ Khanh lại ôm lấy Tiểu Hoa, không còn trở ngại tâm lý nữa.

Tiểu Hoa thất vọng. Nó đúng là không biết đếm số, nhưng nó không hề nói dối đâu mà. Nhưng Tuệ Khanh không coi nó là quái vật, mà vẫn đối xử với nó như trước. Tiểu Hoa lại thấy rằng như vậy càng tốt, nên cũng không kêu la nữa.

Mão Tam Lang thu dọn tay nải của mình trong phòng, khoác trên lưng định đi đến phòng của Vinh Tuệ Khanh.

Cậu bị Mão Quang chặn lại ở cửa.

“Lần này, ta có chuyện khác muốn con đi làm. Chỗ Vinh cô nương con đừng quản nữa.” Mão Quang nhẹ nhàng dặn dò.

Mão Tam Lang ngăn người nói: “Nhưng con đã hứa tiền Tuệ Khanh đi núi Dư Nga rồi ạ.”

Mão Quang liếc nhìn Mão Tam Lang một cái, nghiêm túc nói: “Con phải biết, từ lúc chúng ta báo danh để cho cô bé tham gia đại lễ tuyển chọn đệ tử của ba đại môn phái thì xét duyệt đã bắt đầu rồi. Con đi cùng, rốt cuộc là muốn giúp cô bé hay là muốn gây cản trở cho cô bé?”

Mão Tam Lang mím môi, ngập ngừng hồi lâu mới có chút nản lòng nói: “Muội ấy mới luyện khí tầng hai, không có gia tộc che chở, cũng không có binh khí lợi hại. Có khả năng vẫn chưa đến được núi Dư Nga thì muội ấy đã bị người ta giết chết rồi.”

Mão Quang chấp tay sau lưng nhìn sắc trời bên ngoài sân, trầm giọng nói: “Không trải qua mưa gió, sao thấy được cầu vồng. Đạo lý này ta nghĩ con hiểu. Vinh cô nương thân mang mối thù giết cha sâu như biển. Nếu con thật sự muốn giúp cô bé thì để cô bé tự đi, còn về binh khí lợi hại, lẽ nào con coi binh khí mà Vương nữ Đồ Sơn tặng cho cô bé là đồ để trang trí sao?”

Mão Tam Lang “A” lên một tiếng, ngại ngần vò đầu nói: “Thế mà con lại quên khuấy mất cái này.”

“Không có tiền đồ!” Mão Quang cười mắng một tiếng, rồi giơ tay vỗ vào người Mão Tam Lang một cái nói: “Mau đi làm việc giúp cha. Chỗ Vinh cô nương để cha đi nói với cô bé, được chưa?”

Mão Tam Lang lắc đầu nói: “Vẫn là con tự đi thì hơn. Con đã thất hứa với muội ấy, không thể đến một câu xin lỗi cũng để cha đi nói giùm.”

Mão Quang không khăng khăng nữa: “Đi nhanh về nhanh. Cha ở đây đợi con, cho con thời gian một nén nhang.”

Mão Tam Lang cười nói: “Nửa nén nhang là đủ rồi ạ.” Nói xong, cậu bước ra khỏi phòng, đi về phía phòng của Vinh Tuệ Khanh.

Đi đến chỗ rẽ hành lang gấp khúc, nơi không nhìn thấy Mão Quang nữa Mão Tam Lang mới dừng lại, ngược mắt nhìn ánh mặt trời trên cao giữa sân.

Ánh sáng chói lòa, khiến người bị chiếu chỉ muốn rơi nước mắt.

Đôi mắt của Mão Tam Lang đón lấy ánh sáng, dần dần biến thành trong suốt, rồi chuyển thành màu vàng kim. Qua một khắc, bên mắt trái sáng lên màu bạc, một chiếc kim khâu bay ra từ trong con ngươi của cậu.

Mão Tam Lang bắt lấy chiếc kim khâu lấy ra từ bên mắt trái của mình, nắm chặt trong tay. Trên cây kim khâu có thêm một sợi tơ màu trắng. Sau đó Mão Tam Lang lôi một chiếc hộp bạch ngọc nhỏ từ trong tay áo ra, rồi đặt cây kim khâu vào trong đó.

Đến phòng của Vinh Tuệ Khanh, Mão Tam Lang cười xin lỗi nói: “Thật xin lỗi muội. Cha ta đột nhiên có việc, muốn phái ta đi một chuyến, nên ta không thể đi cùng muội tới núi Dư Nga được.”

Vinh Tuệ Khanh có hơi thất vọng. Cô trời sinh đã thích hợp không thích tan, nhưng cuộc đời của cô hình như luôn không ngừng ly biệt.

Vinh Tuệ Khanh kìm nén nỗi buồn trong lòng, cười nói với Mão Tam Lang: “Chuyện của Mão đại thúc quan trọng hơn, huynh không cần lo lắng cho bọn ta đâu. Ta với Tiểu Hoa liên thủ, thiên hạ có mấy địch thủ chứ!” Cô còn dứ dứ nắm đấm trước mặt Mão Tam Lang.

Mão Tam Lang mỉm cười, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, thanh nhã tuấn tú.

Đây chính là mỹ thiếu niên như ánh mặt trời trong truyền thuyết đây rồi...

Vinh Tuệ Khanh có một khắc thất thần.

Mão Tam Lang đưa chiếc hộp bạch ngọc bị miết tới nóng rực đưa cho Vinh Tuệ Khanh, nói: “Đây là lễ vật bồi thường và xin lỗi của ta. Mọii cầm đi, nhớ phải giữ cẩn thận.”

Vinh Tuệ Khanh vốn định từ chối, nhưng nhìn thấy ánh mắt chân thành sáng rực của Mão Tam Lang, cô không sao nói ra câu đó được.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ nhận lấy, mở mắt nhìn.

Chiếc hộp bạch ngọc rất nhỏ, bên trong để một cây kim khâu có một sợi tơ màu bạch kim. Còn có một chiếc khăn tay nhỏ, như thể trực tiếp dùng lông vũ dệt thành. Nhìn nó mềm mịn se khít không thấy vết tích khâu vá. Chiếc khăn tỏa ra màu sắc rực rỡ, khi ánh sáng chiếu lên trên mặt khăn, màu sắc của nó không ngừng biến đổi, giống hệt như động vật sống.

Vinh Tuệ Khanh cảm thán một tiếng: “Chiếc khăn tay này thật đẹp.” Rồi cô lại hỏi: “Là dùng chiếc kim khâu này khâu ạ?”

Hoa văn này thực sự quá độc đáo, thực sự là khéo léo tuyệt vời.

Khóe miệng của Mão Tam Lang vênh lên, nhưng vẫn hời hợt nói: “Bình thường thôi. Mọii nhớ phải giữ chiếc kim khâu cẩn thận đấy.”

Tiểu Hoa nhảy cao lên ba thước, cuối cùng cũng trông thấy chiếc kim khâu trong chiếc hộp bạch ngọc, nó kêu lớn lên: “... Mão Tam Lang, người lôi cả mạng sống của mình ra rồi sao?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 85: Có Người Ra Giá

“Mạng sống? Mạng sống gì cơ?” Vinh Tuệ Khanh ù ù cạc cạc nhìn Mỗ Tam Lang, rồi lại liếc sang Tiểu Hoa đang nhảy lên như cái lò xo trên mặt đất.

Tiểu Hoa chỉ vào cây kim khâu trong chiếc hộp bạch ngọc, lớn tiếng nói: “Chính là cây kim khâu đó...” Lời còn chưa nói hết, nó đã bị Mỗ Tam Lang chop lấy ôm lên, rồi cả hai người phi3n như bay ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh nhìn chiếc kim khâu, nhìn sao cũng không thấy giống như một thứ đồ rất quan trọng. Cô vốn cho rằng Mỗ Tam Lang tặng cho mình để làm đồ khâu thôi.

Mỗ Tam Lang mang theo Tiểu Hoa về phòng của mình, rồi nói với Mỗ Quang: “Cha, Tiểu Hoa giao cho cha này. Con đi đây.” Nói rồi, cậu đeo tay nải lên lưng, nhảy lên1 vài cái biến mất dạng trong tiểu viện.

Mỗ quang nhìn đôi mắt to đỏ ửng bị Mỗ Tam Lang dồn nén của Tiểu Hoa, lông mày ông dựng lên hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Tam Lang... Tam Lang... Tam Lang cậu ta tặng một cây kim khâu được luyện từ trong mắt của mình ra cho Vinh Tuệ Khanh rồi.” Tiểu Hoa thở phì phò nói xong thì đỡ lấy cái lưng ngồi3 trên mặt đất thở dốc.

Đôi lông mày của Mỗ Quang nhíu chặt lại. Nhăm tính một chút, Mỗ Tam Lang đã đi xa rồi, dù muốn đuổi theo cũng không phải trong chốc lát có thể đuổi kịp.

“Bỏ đi, người nói với Tuệ Khanh giữ chiếc kim khâu đó cẩn thận. Hãy nói đó là pháp khí bản mệnh của Tam Lang. Nếu có tổn hại gì thì tu vi của Tam Lang sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.” Mỗ Quang thấy chuyện này không thay đổi được nữa, chỉ đành đứng ra quyết thay.

Vốn tưởng rằng Tam Lang đã buông bỏ được rồi, thì ra chỉ là chôn giấu càng sâu hơn.

Mỗ Quang lắc đầu. Người tu đạo, nếu đến một mối tình cũng không buông bỏ được... thì không buông nữa. Nam giới Mỗ gia nhà họ xưa nay đều như vậy. Chỉ có điều người mà Mỗ Tam Lang thích lại là tu sĩ Nhân giới, con đường sau này sẽ càng khó đi hơn các tiền bối của cậu một chút.

Tu hành quan trọng nhất là đạo trời, đạo trời quan trọng nhất là tự nhiên. Nếu một chữ “Tình” là số kiếp mà cậu không tránh được, thì cứ... thuận theo tự nhiên vậy.

Mỗ Quang điều chỉnh sắc mặt, mang theo Tiểu Hoa cùng quay lại phòng của Vinh Tuệ Khanh.

“Tuệ Khanh, chúng ta cũng quen thân rồi, ta gọi cháu là Tuệ Khanh nhé.” Lúc trước, khi Mỗ Quang nói chuyện với Vinh Tuệ Khanh đều rất nho nhã lễ độ. Dù lễ nghi không tẻ, nhưng hơi xa cách. Bây giờ trong ngữ khí của ông đã có thêm nhiều phần quen thuộc và thân thiết hơn.

Vinh Tuệ Khanh cười nhẹ nói: “Cháu cầu còn không được. Mỗ đại thúc trước giờ đều quá khách sáo rồi.”

Mỗ Quang mỉm cười, nửa đùa nói: “Đây là điều nên làm. Cháu là ân nhân lớn của phố Hồ Lô chúng ta, nên đó là lẽ dĩ nhiên.”

Vinh Tuệ Khanh đứng dậy rót cho Mỗ Quang một chén trà.

Mão Quang bưng lấy chén trà trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Chiếc kim khâu mà Tam Lang tặng cháu là pháp khí bản mệnh của thằng bé, cũng là thứ theo nó từ khi còn trong bụng mẹ. Chiếc kim khâu này có linh khí tiên thiên, nó có thể phá bỏ vật ô uế và tai họa, cháu mang theo bên mình cũng tốt, có thể tránh được tai họa.”

Vinh Tuệ Khanh vô cùng kinh ngạc, vội vàng lấy chiếc hộp bạch ngọc ra, đưa cho Mão Quang nói: “Không được, thứ này cháu không thể nhận được. Nó quá quý giá. Nếu có sơ xuất gì thì không phải Tam Lang ca sẽ chịu thiệt thòi rất lớn hay sao?”

Mão Quang nghiêng đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh một lát, lắc đầu nói: “Tuệ Khanh, quá hiểu người khác cũng không phải chuyện tốt. Tam Lang đã tặng cho cháu rồi thì cháu cứ giữ lấy, bảo toàn một phần tâm ý của nó không được sao?” Gần như ông đã tiết lộ tình cảm của Mão Tam Lang cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh lại càng thêm ngại ngùng. Nếu như vậy, thì cô lại càng không thể nhận được. Phần tình cảm này quá quý giá, nhưng bản thân mình không có ý. Nếu tiếp nhận thì là lợi dụng Mão Tam Lang, lợi dụng tình cảm mới chớm nở đó.

“Mão đại thúc, chiếc hộp này thúc nhận lại dùm Tam Lang ca đi. Cháu cũng không dám nói sau này thế nào, nhưng nếu có một ngày cháu thấy mình có thể xứng với chiếc hộp này thì cháu sẽ quay về tìm thúc lấy lại. Nếu cháu không xứng với nó thì thúc cầm lại chiếc hộp này sẽ tốt hơn là để nó ở chỗ cháu. Cháu đi rồi, ngày tháng còn dài, Tam Lang ca còn có nhiều việc quan trọng phải làm, tự nhiên sẽ hiểu ra thôi.” Vinh Tuệ Khanh nghiêm túc đặt chiếc hộp bạch ngọc vào tay của Mão Quang.

Một trong những pháp khí bản mệnh của Mão Tam Lang đang ở trong chiếc hộp đó, nếu có tổn hại gì thì tu vi của Mão Tam Lang bị giảm là chuyện nhỏ, có khả năng sẽ bị mất một nửa sinh mạng mới là chuyện lớn.

Dẫu sao cũng là con trai mình, Mão Quang lật qua lật lại vuốt ve chiếc hộp, cuối cùng quyết định mình sẽ giữ nó lại.

“Tuệ Khanh, cháu là một cô nương tốt. Đại thúc hôm nay cậy mình nhiều tuổi, muốn nói mấy lời với cháu. Mặc dù gia đình gặp họa lớn, có mối thù giết cha sâu như biển, nhưng con đường sau này cháu đi, sẽ luôn gặp dữ hóa lành, gặp nạn hóa phước, gặp nhiều chuyện tốt hơn chuyện xấu. Đây là việc tốt và cũng là việc xấu đối với cháu.” Mão Quang chậm chậm nói tiếp: “Dù nói yêu tu của phố Hồ Lô chúng ta, cháu chỉ thấy từng người đều là những người tốt. Nhưng cháu không biết rằng, phố Hồ Lô của chúng ta có cục diện may mắn hòa thuận như ngày hôm nay, chúng ta cũng phải trải qua khó khăn trắc trở, không biết phải diệt trừ biết bao nhiêu yêu tu có lòng dạ khó lường thì mới đạt được như cục diện như bây giờ.”

Vinh Tuệ Khanh ngồi thẳng người dậy, cảm thấy kính nể. Cô biết, mấy lời này của Mão Quang đều xuất phát từ kinh nghiệm sâu tận đáy lòng của ông.

“Mão đại thúc, cháu biết là không được có lòng hại người nhưng phải luôn có ý đề phòng người. Cháu hiểu ạ.” Vinh Tuệ Khanh gật đầu nói tiếp: “Hơn nữa, cháu còn có Tiểu Hoa. Linh khí của nó nhiều hơn cháu.” Cô tiện thể nhìn nọt Tiểu Hoa một tẹo.

Tiểu Hoa mặt mày hớn hở, cả người đều lâng lâng vui vẻ. Đầu nó dựa vào bên chân Vinh Tuệ Khanh, làm ra dáng vẻ ngây thơ.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh cũng nhẹ nhõm theo, cô giơ tay ôm Tiểu Hoa từ bên chân lên, ra hiệu cho Mão Quang.

Mão Quang nhìn bộ dạng không đáng tin cậy của Tiểu Hoa thì hơi đau đầu, ông nhíu mày lại nói: “Bản lĩnh của Tiểu Hoa đặc biệt, cháu lại càng phải cẩn thận. Người ta có thể không có ý đồ gì với cháu, nhưng sẽ có nhiều người cảm thấy thích thú với Tiểu Hoa.”

Đôi mắt của Vinh Tuệ Khanh trừng lớn. Xưa nay cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Tiểu Hoa chít chít nói, vỗ về Vinh Tuệ Khanh: “Đừng lo. Có rất nhiều người có ý đồ với Tiểu Hoa nhưng chưa một ai thực hiện được hết cả.”

Mão Quang cũng trừng lớn mắt nhìn Tiểu Hoa, cuối cùng nói: “Rất nhiều chuyện trong lòng phải tự có tính toán. Không thể dựa dẫm vào người khác, mà chỉ có thể dựa vào bản thân. Như vậy mới có hiệu quả nhất.”

Vinh Tuệ Khanh trịnh trọng đứng dậy hành đại lễ với Mão Quang.

Qua buổi trưa, Vinh Tuệ Khanh thu lại công pháp Húc Nhật Quyết sau nhà của Mão gia, cô đứng dậy đeo tay nải trên lưng, để Tiểu Hoa trên vai, rồi âm thầm rời khỏi tiểu viện của Mão gia.

Chuyện này đã nói từ trước. Vinh Tuệ Khanh không thích cảnh chia ly. Cô âm thầm đến cũng như âm thầm rời đi, cô hươ hươ tay, không mang theo bất cứ áng mây nào.

Đại nương mập và Mão Quang đứng ở cửa viện, nhìn hình bóng Vinh Tuệ Khanh và Tiểu Hoa đã đi xa, khóe mắt hơi ươn ướt nói: “Thật là một đứa bé ngoan. Nếu sau này cô bé có thể ở bên Tam Lang nhà chúng ta thì tốt biết bao.”

Sắc mặt của Mão Quang không được tốt cho lắm, nhưng cũng không cất lời phản bác.

Vinh Tuệ Khanh và Tiểu Hoa đi ra từ cổng nơi ẩn náu của phố Hồ Lô, đầu tiên là đến quán trọ Duyệt Lai.

Quán trọ Vinh Thăng đối diện lúc trước là nơi mà Ngụy Nam Tâm mang theo tu sĩ ba đại môn phái đến đóng quân, bây giờ hình như đã không

còn một ai rồi.

Vinh Tuệ Khanh nghe ngóng từ chường quĩ của quán trọ Duyệt Lai xem đã xảy ra chuyện gì.

Ông chủ đó cười nói: “Tu sĩ của ba đại môn phái đều đã đi cả rồi. Nói là đã đánh chết yêu nhân của ma tộc ở núi Lục Hợp nên đã quay về lĩnh công rồi.” Nói xong, ông ta niềm nở hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Cô nương muốn thuê phòng hả?”

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu, nói: “Cháu không ở đây, chẳng qua muốn ăn bữa cơm, ngoài ra mua chút màn thầu với bánh nướng để ăn trên đường thôi ạ.”

Thật ra Vinh Tuệ Khanh và Tiểu Hoa đều đã ăn rồi, bây giờ nói như vậy chẳng qua là vì ngại. Hơn nữa, kỹ nghệ làm các món ăn của quán trọ Duyệt Lai rất khá, Tiểu Hoa rất thích ăn.

Không thuê phòng mà sao người hỏi nhiều thế hả!

Mặt của chường quĩ dài ra, uể oải gọi tiểu nhị: “Chuẩn bị một bàn ăn cho vị cô nương này.”

Tiểu nhị đi qua dẫn đường cho Vinh Tuệ Khanh đến trước một cái bàn phía dưới, nhanh chóng mang đồ ăn lên cho cô. Rồi lại theo sự phân phó của cô gói một túi màn thầu và bánh nướng mới ra lò lại.

Tiểu Hoa vui vẻ ăn thức ăn ở trên bàn, đã hấp dẫn ánh mắt của người ngồi bàn bên.

“Xem kìa, con sóc đất nhỏ kia thật đáng yêu, còn có thể ôm lấy bánh bao gặm nữa...” Giọng nói như tiếng chuông ngân của một cô bé cất lên.

Chiếc chân nhỏ ôm lấy bánh bao của Tiểu Hoa chợt ngừng lại.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại nhìn một cái.

Cách đó không xa có bốn cô nương đang ngồi. Trong số họ có một người phụ nữ đã trưởng thành, xinh đẹp thành thực, cô ta mặc một bộ áo đạo sĩ có hai màu đen trắng đan xen, trên đầu đội một chiếc mũ ngọc xanh, đôi mắt như được tô vẽ, trắng đen rõ ràng như bộ trang phục của cô ta. Một cô bé ít tuổi hơn ở bên cạnh cô ta, nhìn giống y hệt với người phụ nữ lớn tuổi hơn kia. Người vừa nói chính là cô bé.

Hai cô nương khác, nhìn qua tuổi tác tương đương, có lẽ là tì nữ của cô bé kia.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười gật đầu ra hiệu.

Cô bé đó cũng chạc tuổi Vinh Tuệ Khanh, nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh mang theo một động vật nhỏ đáng yêu như vậy thì cực kỳ hâm mộ. Cô bé nhịn không được đứng dậy, đi đến bên cạnh bàn của Vinh Tuệ Khanh, chỉ vào Tiểu Hoa đang ôm chiếc bánh bao trắng như tuyết hì hục cắn từng miếng lớn, hỏi: “Bán nó cho ta được không? Cô nương muốn bao nhiêu bạc?”

Vinh Tuệ Khanh sững sờ, nhanh như bay liếc nhìn sang người phụ nữ lớn tuổi hơn đang ngồi ở bên kia. Nếu cô đoán không nhầm, thì người phụ nữ đó chắc là trưởng bối ruột thịt của cô nhóc này.

Người phụ nữ kia chẳng thèm nhìn lấy một cái, chỉ cầm lấy chén trà sứ ngọc hời hợt uống.

Vinh Tuệ Khanh hơi nhú mào lại một chút, lắc đầu nói: “Xin lỗi. Khăng Khăng giống người nhà của ta, không phải là thứ mang ra mua bán.” Ngừng một chút, cô bé lại nói: “Khăng Khăng là sóc chuột, không phải sóc thường.”

Không biết vì sao từ lúc Vinh Tuệ Khanh mang Tiểu Hoa ra khỏi phố Hồ Lô, cô đều không muốn để người khác biết được tên gọi của Tiểu Hoa, nên sớm đã nói rõ sẽ đổi tên cho Tiểu Hoa, gọi là “Khăng Khăng”. Bởi vì nó thường thích ôm lấy các đồ ăn gặm tới gặm lui.

Tiểu Hoa đặc biệt hài lòng với cái tên “Khăng Khăng” này, vài lần đã kiến nghị với Vinh Tuệ Khanh ném cái tên Tiểu Hoa vào đồng tro tàn lịch sử đi. Từ đó nó sẽ là Khăng Khăng, một cái tên thu hút sự chú ý của người khác biết bao!

Vinh Tuệ Khanh lại đặc biệt có thiện cảm với cái tên Tiểu Hoa, nên chỉ đồng ý lấy “Khăng Khăng” làm biệt danh, còn tên chính vẫn gọi là Tiểu Hoa. Còn để Tiểu Hoa mang họ giống cô, từ đó đổi thành gọi là Vinh Tiểu Hoa...

Cô bé kia thấy Vinh Tuệ Khanh thế mà lại không muốn bán con sóc đất, cô bé có chút không vui, giậm chân hờn dỗi quá đáng nói: “Rốt cuộc người muốn gì? Người nói đi! Chỉ cần người nói ra, mẹ ta nhất định sẽ đồng ý với người, chỉ cần người đưa Khăng Khăng cho ta.”

Vinh Tuệ Khanh nghe thấy câu này, liền ngán ngẩm đứng dậy. Nếu là đứa trẻ có mẹ thì là bảo bối rồi...

“Rốt cuộc người có bán không hả? Tiểu thư nhà chúng ta đang hỏi người đó! Ta nói cho người biết, Minh Nguyệt Quán chúng ta không dễ trêu ghẹo đâu.” Một tỳ nữ ở bàn bên lại đi qua, đứng bên cạnh cô bé kia, quát tháo giúp đứa nhỏ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 86: Cha Của Cô Bé Là Tư An

Minh Nguyệt Quán?

Vinh Tuệ Khanh cẩn thận suy nghĩ. Mỗ Quang giới thiệu cho cô vài môn phái tu chân lớn của nước Đại Sở, chính là ba đại môn phái. Môn phái cấp hai cũng giới thiệu cho cô rồi, môn phái đỉnh cấp thì rất ít, căn bản là không hề có môn phái nào tên là Minh Nguyệt Quán cả.

Vậy có thể nói, Minh Nguyệt Quán này có lẽ là đã quán chẳng? Hoặc có thể là Tử Tôn Quán, chắc cũng là một môn phái chưa có tiếng tăm gì? Đến Đạo giáo cấp ba là Vạn Càn Quán, nó đều không thể sánh được...

Vinh Tuệ Khanh vừa nghĩ vừa lo lắng mình có sai sót. Hơn nữa cô mồ côi, thân như bèo tấm, không có cha mẹ để dựa dẫm như người ta.

“Hai vị tỷ tỷ, thật sự ngại quá. Những thứ khác ta có thể tặng tỷ được, nhưng Khăng Khăng thì không được. Nó là người thân duy nhất của ta trên cõi đời này...” Vinh Tuệ Khanh xin lỗi nói.

“Ha ha ha...” Cô bé chặc tuổi với Vinh Tuệ Khanh đột nhiên cười đến gập cả người xuống, nói: “Người... người... nói con súc sinh này là người thân của người, há không phải người đang tự mình là súc sinh hay sao? Ấy ô, trước giờ ta chưa từng gặp qua người nào ngu ngốc như vậy!”

Sắc mặt của Vinh Tuệ Khanh biến đổi, trầm hân xuống.

Đám lông trên lưng Khăng Khăng dựng đứng cả lên.

Vinh Tuệ Khanh giơ một tay ra vuốt ve xoa dịu bộ lông mềm mại trên lưng Khăng Khăng, rồi ra hiệu bằng mắt với nó một cái.

Khăng Khăng quăng luôn chiếc bánh bao nhân thịt yêu thích đi, túm lấy chiếc khăn vải trên bàn lau miệng, rồi nhanh nhẹn trốn vào trong tay nải phía sau lưng của Vinh Tuệ Khanh.

“Nó chạy rồi! Mau bắt nó lại cho ta!” Cô nhóc đó gấp gáp giậm giậm chân không chịu bỏ qua.

Một tỳ nữ ở bên cạnh không hiểu tại sao tiểu thư lại nhìn trúng con sóc này. Dù nó có đẹp hơn mấy con sóc xám xịt bình thường khác một chút, nhưng dù có đẹp hơn nữa thì cũng chỉ là một con sóc mà thôi. Tiểu thư có biết bao nhiêu chim thú quý hiếm ở nhà, hà tất phải tranh chấp với ả người phàm này?

“Tiểu thư, trong quán có rất nhiều linh sủng từ Thái Hoa Sơn. Nào có con nào không bằng con sóc mập này đâu? Chúng ta nên quay về đi ạ, người này không biết phải trái, chúng ta không thèm chấp nhặt với nàng ta.” Tỳ nữ đó vội dõ dành cô bé kia, muốn khuyên cô bé quay về, không muốn ầm ĩ ở đây nữa.

Đây là lần đầu tiên cô bé kia rời khỏi Minh Nguyệt Quán, đi ra thế giới bên ngoài. Từ lúc sinh ra đến giờ, cô bé luôn là viên minh châu được mẹ nâng niu trên tay. Mẹ cô bé luôn làm mọi yêu cầu của cô bé, trước giờ chưa từng từ chối cô bé thứ gì.

Cô bé đã nhìn trúng con sóc Khăng Khăng của Vinh Tuệ Khanh, thì liền như mọi lần không thấy có gì khác biệt khi cô bé muốn những thứ đồ khác lúc trước cả. Dù sao thì chỉ cần cô bé muốn, thì cô bé sẽ cố gắng nghĩ mọi cách để giành được về tay. Nếu cô bé không làm được, thì mẹ cô bé cũng sẽ giúp cô bé làm bằng được. Hơn nữa, cô bé không hề muốn cướp trắng, cô bé có nói là sẽ trả tiền hoặc trả bằng thứ khác cũng được.

Cô bé đó không chịu đi, vẫn tiếp tục trả giá cao hơn với Vinh Tuệ Khanh: “Người có muốn làm thần tiên, học đạo không? Nếu người muốn, ta có thể nói với mẹ ta nhận người vào Minh Nguyệt Quán làm một đệ tử chạy việc vặt. Đời này của người sẽ không phải lo chuyện cơm ăn áo mặc, ngoài ra còn có thể sống đến trăm tuổi nữa!”

Người phàm bình thường nghe thấy có thể tu hành nhập đạo, lại còn được chính thức báỉ sư, thì khẳng định là sẽ quá sức vui mừng, rồi lập tức khấu đầu lạy tạ với cô bé rồi.

Tỳ nữ bên cạnh bĩu môi. Vẫn may là tiểu thư còn có chừng mực, chỉ nói là đệ tử chạy việc vặt. Minh Nguyệt Quán không phải là vườn rau, ai muốn vào thì có thể vào sao?

Vinh Tuệ Khanh dờ khóc dờ cười lắc lắc đầu, một lần nữa nhẹ nhàng từ chối nói: “Vị cô nương này, chúng ta không thân quen gì, thân thiết với người mới quen là chuyện không tốt. Mời về cho.” Nói xong, Vinh Tuệ Khanh gọi tiểu nhị chạy bàn một tiếng: “Thanh toán!”

Tiểu nhị nhanh chóng chạy qua, gật đầu cong lưng nhận chỗ bạc vụn từ tay của Vinh Tuệ Khanh, rồi niềm nở dẫn đường cho cô đi ra.

Cô bé kia nhìn thấy bóng lưng của Vinh Tuệ Khanh rời đi, thì cắn môi dưới, sắc mặt liền âm u lại.

Cô bé quay về bàn của mình, rồi nũng nịu nói với đạo cô này giờ vẫn ngồi không tỏ thái độ gì ở bên: “Mẹ, con muốn có con sóc đó! Con muốn có nó!”

Vị đạo cô này chính là nữ tu Minh Nguyệt của Minh Nguyệt Quán, hiện tại đã trở thành Quán chủ.

Gương mặt Minh Nguyệt đầy sự cứng chiều, cô ta giơ tay ra vuốt ve đôi má của cô bé kia, nhẹ giọng nói: “Chỉ là một con sóc nhỏ thôi, mẹ sao

có thể làm Sở Sở không vui được?” Nỗi khổ trước kia mà cô ta phải chịu đựng, cô ta tuyệt đối không thể để con gái của mình cũng phải chịu đựng một lần. Cô ta muốn con gái của mình được sống một cuộc sống đầy đủ thoải mái. Muốn có thứ gì, thì sẽ được thứ đó, không được có một chút thiếu thốn nào.

Vả lại, địa vị thân phận của con gái mình vẫn còn ở đó...

Nhìn ra Ngũ Châu Đại Lục, ngoài Thánh nữ của thần điện Quang Minh ra, có lẽ chỉ có con gái của cô ta là có thân phận cao nhất thôi đi?

Minh Nguyệt cười khẽ. Kiếp trước, cô ta xuất thân từ tầng lớp thấp, nhưng trí cao hơn trời, tuyệt đối không cam tâm như vậy cả đời. Sau này, cô ta ở cạnh một vị quan lớn. Kết quả lúc chọn lại lãnh đạo thì người đó đứng nhầm phe, nên rất nhanh chóng bị bài trừ, cô ta cũng bị người ta diệt khẩu.

Vẫn may trời cao vẫn còn thương xót cô ta, cho cô ta cơ hội thứ hai.

Hừ, đến đây cô ta mới biết câu “Cha ta là Lý Cường” chẳng là cái thá gì!

Cha của con gái cô ta là Tư An!

Mấy tên dân đen như các người ngưỡng mộ, đổ kị cũng vô dụng. Ai bảo cha của con gái cô ta là Tư An cơ chứ?!

Minh Nguyệt là lén lút sinh ra đứa nhỏ này, vốn không muốn để Tư An biết được. Lúc trước cô ta không biết thân phận của Tư An, luôn tưởng rằng hẳn chỉ là tả hộ pháp của Thái Hoa Sơn mà thôi.

Đến đoạn thời gian trước, cô ta mới biết Tư An đã từ Nguyên Anh mới đột phá đến Hóa Thần rồi, cô ta vui mừng đến phát ngốc.

Nhân vật cấp Hóa Thần, hơn nữa lại còn có thân phận khác. Hẳn thật sự không phải là tả hộ pháp của Thái Hoa Sơn, mà thật ra là người từ tông phái đỉnh cấp đến để rèn luyện!

Tin tức Tư An Hóa Thần thành công đã truyền khắp nước Đại Sở, bây giờ có lẽ cả Ngũ Châu Đại Lục cũng đều biết cả rồi. Nghe nói rất nhiều môn phái cấp hai đã đến chỗ tông phái đỉnh cấp để chúc mừng.

Bảo bối mà cô ta giữ lại này, có thể coi là giữ lại đúng rồi.

“Đi thôi. Cô bé đi ra ngoại thành rồi. Chúng ta cũng đi về hướng đó, vừa hay cùng đường.” Minh Nguyệt dặt tay Sở Sở, dáng vẻ uyển chuyển đi ra khỏi quán trọ Duyệt Lai.

Vinh Tuệ Khanh mang theo Khăng Khăng đi nhanh trên đường, rất nhanh đã ra khỏi cổng Đông của thành Vĩnh Chương, rồi đi lên đường lớn về phía Đông.

Sơn trang Dư Nga nằm ở vùng biên giới tiếp giáp với phía Đông của nước Đại Sở. Núi Dư Nga chính là biên giới phía Đông của nước Đại Sở.

Từ thành Vĩnh Chương đến núi Dư Nga, người bình thường phải đi mất một tháng. Nếu thật sự phải mất một tháng mới tới nơi, thì quá là muộn rồi.

Nhà Mảo Quang đều đã suy nghĩ đến chuyện này, nên đã tặng Vinh Tuệ Khanh một đôi giày ngàn dặm. Đôi giày này được làm từ da của con rắn bay, dù không thể thật sự đi được ngàn dặm một ngày, nhưng một ngày đi trăm dặm thì vẫn thoải mái.

Vinh Tuệ Khanh đi rất nhanh, đáng tiếc là cô không quen với đường ở đây nên đã đi lạc mấy lần. Đợi lúc cô quay lại đường lớn thì trời đã sắp tối.

Bỏ lỡ mất trấn nhỏ có thể tìm nơi ngủ trọ. Trước mặt cô là một khu rừng, phía trước thì không có làng, mà phía sau thì cũng không có quán nào.

Trước kia lúc ông nội Vinh kể chuyện xưa cho cô nghe từng nói rằng, trên giang hồ có một câu nói là, gặp rừng thì không nên tiến vào.

Nhưng Khăng Khăng nhìn thấy khu rừng này, thì thấy thân thiết như trở về nhà vậy. Nó vô cùng khuyến khích Vinh Tuệ Khanh đi vào bên trong đó.

Vinh Tuệ Khanh vẫn còn đang lưỡng lự thì nghe thấy đằng sau truyền tới tiếng cười nhẹ như tiếng chuông ngân. Đó chính là tiếng cười của cô nhóc vừa nãy ở trong quán trọ Duyệt Lai.

Đôi lông mày của Vinh Tuệ Khanh cau lại, cô không quay đầu lại mà dứt khoát đi vào bên trong khu rừng luôn.

“Đứng lại!” Tiếng nói khác từ đằng sau truyền đến, chính là giọng của tỳ nữ ban nãy.

Dù Vinh Tuệ Khanh không muốn gây chuyện phiền phức, nhưng cô không phải là người dễ bị bắt nạt và lại càng không phải là người ngậm bồ hòn làm ngọt.

Đối phương đã bắt nạt cô ra mặt như vậy, mà cô vẫn không phản kích lại, thì thật sự là phí công dạy dỗ của ông nội với cô và còn làm mất thanh danh của các yêu tu phố Hồ Lô nữa!

Vinh Tuệ Khanh chạy nhanh chiếc giày dưới chân, mau chóng tiến vào khu rừng.

Đây là một khu rừng thông. Khăng Khăng liền như cá gặp nước, chỉ đường đi bên trong cho Vinh Tuệ Khanh, rồi nói cho cô biết nên đi hướng

nào thì có thể tìm được nơi nghỉ qua đêm hợp lý nhất.

Bên ngoài khu rừng thông, Minh Nguyệt hừm một tiếng, nói: “Đã đi vào rồi. Gan con nhóc này không nhỏ đâu.”

Sắc trời càng lúc càng tối hơn, Sở Sở dựa vào người Minh Nguyệt, rất không vui nói: “Mẹ, bọn họ đi vào rồi. Chúng ta cũng vào đi.”

Minh Nguyệt đã là Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, cô ta tự đoán sẽ rất nhanh có thể Kết Đan. Cô ta phóng ra thần thức, thăm dò phía bên trong khu rừng thông.

Khu rừng này không lớn, cũng không có thú dữ quỷ quái gì. Một vài nơi có tiếng thở thô nặng, có lẽ là của đám cường đạo đang trốn trong rừng thông để chuẩn bị cướp đường.

Từ tiếng thở có thể phán đoán được rằng, chúng đều là người phạm.

Minh Nguyệt suy nghĩ chốc lát rồi mở miệng, phát ra một chuỗi âm rung tần suất thấp như sóng âm, công kích đến nơi đám cường đạo đang ẩn núp.

Chỉ nghe thấy vài chỗ trong khu rừng phát ra những tiếng kêu thảm khốc, một đám ngỗng đêm bị hoảng loạn tới độ bay hết lên trời. Mười tên đàn ông lực lưỡng kêu lớn lên: “Có quỷ!”, rồi sợ chết khiếp chạy ra khỏi khu rừng thông.

Vinh Tuệ Khanh nghe thấy tiếng gào thét của mấy người đàn ông đó liền gia tăng động tác trên tay của mình.

Cô lấy ra một con dao găm, tách từng lớp vỏ cây ra. Cô không ngừng qua lại giữa rừng thông như một con thoi, bố trí Tam Chuyển Tự Hồn Trận.

Rừng thông đen, trước giờ chưa bao giờ thiếu các linh hồn.

Đó dường như là một cô nhóc được sống trong nhung lụa, có mẹ thương yêu. Luôn nghĩ người khác đều là nô tài và hạ nhân của nhà mình, phải thay đổi cho tử tế mới được.

Thật tâm Vinh Tuệ Khanh hy vọng Tam Chuyển Tụ Hồn Trận này có thể đủ để cho cô bé đó một bài học nho nhỏ.

Trận pháp vừa được bố trí xong, thì đối diện liền truyền đến tiếng bước chân rậm rịch đạp lên đám lá rụng trong rừng thông, không nhanh không chậm đi về phía cô.

“Tiểu Hoa... À không, Khăng Khăng trèo lên cây đợi ta, nhớ nín thở, đừng để cô nhóc đó phát hiện ra người. Làm được không hả?” Vinh Tuệ Khanh vội vàng căn dặn Khăng Khăng.

Giọng nói của Khăng Khăng truyền vào trong đầu của Vinh Tuệ Khanh: “Người yên tâm. Nếu ta mà muốn trốn thì đến Thánh nữ cũng không thể biết đến sự tồn tại của ta được.” Nói xong, nó dùng bốn cái chân nhỏ của mình trèo lên ngọn cây thông cao tít tắp.

Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh đứng trước trận pháp của mình, ngắm nghía đôi Nhật Nguyệt Song Câu rồi lặng lẽ nhớ lại một vài chỉ dẫn liên quan đến đôi Song Câu ở trong cuốn tập mà Đồ Sơn Quỷ Họa để lại.

Nếu đối phương không chịu buông tha Khăng Khăng, nói không chừng, cô chỉ có thể đấu với họ một trận thôi.

Dù Vinh Tuệ Khanh mới là Luyện Khí tầng hai, nhưng vì lúc cô luyện Húc Nhật Quyết từng thiếu chút tăng lên Trúc Cơ, cho nên thần thức của cô mạnh hơn những người Luyện Khí tầng hai bình thường khác rất nhiều. Hơn nữa cô từng suýt vượt qua ngưỡng cửa đó, nên tri thức càng phi phàm.

Người phụ nữ trưởng thành ở quán trọ Duyệt Lại hôm nay rõ ràng là tu vi Trúc Cơ, hơn nữa rất có khả năng còn là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.

Minh Nguyệt bước ra từ sau một cái cây, nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đứng giữa hai cái cây, như thể đang chờ mình thì có chút ngạc nhiên nhú mày lại, hỏi: “Người muốn thế nào thì mới đưa con sóc đó của người cho con gái ta?” Minh Nguyệt tin rằng, vạn vật trên đời này đều có giá của nó. Đối phương không đồng ý thì chẳng qua là do mình trả giá chưa đủ mà thôi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 87: Bọ Ngựa Bắt Ve

Ở kiếp trước, Minh Nguyệt có ấn tượng vô cùng sâu sắc với một bộ điện ảnh. Trong đó có một ông phú hộ rất giàu, để ý người phụ nữ đã có chồng. Vậy nên ra giá cho người đàn ông của nàng, muốn trải qua một đêm ân ái với vợ của người đàn ông đó. Mới bắt đầu ra một vạn đồng, tất nhiên đôi vợ chồng không đồng ý. Sau đó ra giá một trăm vạn, đôi vợ chồng kia... liền xoắn quýt, xoắn xuýt tới thành cả một bộ phim.

Có thể thấy mọi người đều là bán được cả. Chỉ là có người thì cao giá, còn có người cái giá lại thấp hơn một chút mà thôi.

Mọi người đều như nhau, có gì mà chó chê mèo lắm lông.

Trong lòng Minh Nguyệt cười lạnh, lại nghĩ đến chỗ dựa vững chắc kia của mình, nhất thời trong lòng lại trở nên nhu tình mật ý.

Tư An đó, tướng mạo thật sự chết người! Ngày thường phong lưu phóng khoáng như thế, tỉ mỉ ân cần, lại hào phóng, quả thực dù đặt ở đâu đều là ông chồng rùa vàng quý giá. Điểm đáng tiếc duy nhất là phụ nữ bên ngoài của hắn quá nhiều, trừ mình ra, nghe nói phủ đệ hộ pháp của hắn ở Thái Hoa Sơn còn có rất nhiều oanh oanh yến yến, điểm này đúng là ngọc có tỳ vết.

Nhưng nghĩ đến những quan lớn quyền quý cô ta gặp kiếp trước, chẳng phải đều là mấy ông già ngu ngốc ăn no rừng mỡ sao? Làm gì có đáng vẻ ngọc thụ lâm phong của Tư An chứ? Hơn nữa vai rộng chân dài,

đặc biệt là cái kia, động một chút trực tiếp khiến người ta điên đảo cực3khoái.

So với mấy ông quan lớn “ba giây” bên mình kiếp trước không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần...

Đột nhiên Minh Nguyệt cảm thấy cả người rối loạn, một tiếng rên rỉ nhộn nhạo dường như muốn phát ra từ cổ họng.

Vinh Tuệ Khanh hí mắt đánh giá người phụ nữ trước mặt, châm chọc nói: “Mặc dù trời tối là lúc muốn lên giường, nhưng ở đây đều là con gái, người phát tình9cái gì?”

Minh Nguyệt chợt tỉnh ngộ, mình mới làm cái gì vậy? Tại sao có thể ở nơi này, vô cớ nghĩ đến mấy chuyện riêng tư kia chứ? Thật sự quá kỳ lạ.

Minh Nguyệt tăng hăng một cái, nhờ màn đêm ngày càng tối tăm để che đi gương mặt đỏ ửng, trầm giọng nói: “Người nói đi, người muốn cái gì? Trên trời dưới đất không có cái giá nào Minh Nguyệt ta không trả được.”

Vinh Tuệ Khanh nhẹ giọng cười, giơ Nhật Nguyệt Song Câu trong tay, quơ một chút trong không trung, nói: “Ta muốn mạng của người, người cho không? Đưa mạng của người cho ta, ta sẽ cho con gái người nhìn Khăng Khăng một cái.”

Đây là cố ý nói móc?!

Minh Nguyệt giận dữ. Từ khi biết tin Tư An Hóa Thần, Quán chủ Minh Nguyệt Quán bọn họ lập tức tự động thoái vị, truyền vị trí Quán chủ lại cho cô ta. Địa vị của cô ta ngày càng cao, không chỉ trong đạo môn mà còn cả Ngũ Châu Đại Lục. Cô ta đang chờ cơ hội để truyền tin cho Tư An, thông báo cho hẳn biết bọn họ có một đứa con gái.

Nói ngược trở lại, Tư An cho dù không quan tâm đến cô ta, thì nể tình con gái, cũng không thể không ngó ngàng gì tới cô ta được.

Minh Nguyệt biết rõ, Tư An ở Thái Hoa Sơn bao nhiêu năm nay, mặc dù qua lại với rất nhiều phụ nữ, nhưng trước giờ chưa có người phụ nữ nào sinh con cho hắn. Trước mắt mà nói, con gái của mình chính là hậu duệ duy nhất của hắn. Đến lúc đó, con gái làm nũng với hắn, hắn không nghe cũng phải nghe theo. Rồi sẽ dẫn mẹ con bọn họ đến tông môn cao nhất, từ đó cô ta thật sự trở thành người trên vạn người, sẽ không phải lăn lộn ở nơi hồng trần dơ bẩn này nữa...

Nhưng cái đứa con gái quê mùa này, lại mở miệng nói muốn mạng của mình! Nó không muốn sống nữa sao?

Minh Nguyệt mở thần thức, thăm dò về phía Vinh Tuệ Khanh.

Cô ta mới kiểm tra sơ qua, đối phương chỉ mới Luyện Khí tầng hai, đến túi càn khôn cũng không có, đồ gì cũng nằm trong tay nải sau lưng mình, chắc là tán tu.

Không có sư môn, không gia thế, người như vậy, mặc cả với nó là còn đang tôn trọng nó. Trước đây mình cũng là người bình thường không quyền không thế, cũng bị người khác khinh thường. Vì vậy cô ta không muốn ý lại thế lực của Tư An, đi bắt nạt cô nhóc trước mặt.

Nhưng ai ngờ được, đối phương rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, lại dám chống đối với mình!

“Ta hỏi ngươi lần nữa, ngươi muốn ra giá bao nhiêu? Nếu ngươi không nói, đừng trách ta ra tay vô tình! Đến lúc đó, ngươi không chỉ không có con súc mà đến cả mạng của ngươi cũng không còn. Ngươi lấy giấy bút ra mà tính toán cho kỹ, vì một con súc sinh cuối cùng có đáng giá hay không!” Minh Nguyệt khẽ vẫy tay, một thanh trường kiếm liền hiện ra.

“Mẹ, mẹ! Để con!” Sở Sở cùng với hai tỳ nữ hưng phấn chạy đến, cũng lấy từ trong túi càn khôn ra một thanh kiếm hai thước ngắn hơn một chút, nhắm thẳng vào Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nắm chặt Nhật Nguyệt Song Câu trong tay, dưới chân đứng thế sẵn sàng: “Các người là kiếm tu?”

“Đương nhiên, kiếm pháp Minh Nguyệt của Minh Nguyệt Quán chúng ta, là được đại nhân Tư An hộ pháp của Thái Hoa Sơn tận tình chỉ điểm. Đứa tán tu nhỏ nhoi như người nên suy nghĩ cẩn thận. Đắc tội Minh Nguyệt Quán chúng ta, chính là đắc tội Tư đại nhân, đắc tội Thái Hoa Sơn, càng đắc tội với môn phái cao nhất của Ngũ Châu Đại Lục!” Tỳ nữ kia dường như ý nói.

Trên chủ tử bọn họ có người, bọn họ cho dù làm chuyện gì cũng không sợ!

“Hóa ra là người quen cũ Tư đại nhân? Thất kính thất kính!” Vinh Tuệ Khanh ôm quyền có lễ nói: “Chỉ là nhìn vị nữ sĩ đây ăn mặc ra dáng đạo cô, tại sao có thể sinh con chứ? Chẳng lẽ sinh trước khi xuất gia?”

Minh Nguyệt cứng người, tiện đà cười nói: “Đạo môn không cấm kết hôn, người quan tâm sinh lúc nào làm gì?” Nói xong lùi về sau một bước: “Bớt phí lời, giao con sóc của người ra đây, bằng không thì nhìn xem kiếm pháp Minh Nguyệt của Sở Sở gần đây luyện như thế nào!”

Vinh Tuệ Khanh cúi đầu cười: “Xuất chiêu đi!” Nói xong, dang ra hai tay, Nhật Nguyệt Song Câu chuyển động trên tay Vinh Tuệ Khanh như bánh xe Phong Hỏa.

“Được! Xem kiếm đây!” Tay trái Sở Sở nắm chặt kiếm quyết, tay phải vạch một kiếm hoa xinh đẹp, dưới chân mây bay nước chảy lưu loát sinh động, đâm về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh muốn thử uy lực Nhật Nguyệt Song Câu của mình, bèn đứng yên tại chỗ bất động. Chỉ đợi tới lúc kiếm quyết của đối phương đâm tới trước mặt, hai tay cô nhanh chóng đỡ trường kiếm của Sở Sở, sau đó hai tay đan xen, xoay vòng linh hoạt. Chỉ nghe thấy một trận âm thanh của binh khí va vào nhau, trường kiếm trong tay Sở Sở bị Nhật Nguyệt Song Câu của Vinh Tuệ Khanh chém thành mảnh vụn, nhẹ nhàng rơi xuống khoảng đất trống trong rừng.

“Người phá kiếm của ta! Con đi này! Ta lấy mạng người!” Sở Sở vô cùng tức giận, không quan tâm ném đi đuôi kiếm trong tay mình, lấy ra một gói giấy từ trong lồng ngực ném vào người Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh lùi qua bên cạnh một bước, Tam Chuyển Tụ Hồn trận sau lưng thổi ra một cơn gió, đem phần trong gói giấy thổi ngược trở lại, trực tiếp lao thẳng vào mặt Sở Sở.

Sở Sở không lường trước được đối phương lại có thể ném bột phấn ngược trở lại, hét lớn một tiếng, giậm chân tại chỗ: “Mắt của ta! Mắt của ta không nhìn thấy nữa! Mẹ, con đi này hạ độc mù mắt con!”

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi: “Rõ ràng là độc phấn độc của người, đi trách ngược lại ta, thật là loại người không biết lý lẽ. Người từ từ chơi đi, ta không tiếp nữa!” Nói đoạn quay người toan chạy.

Minh Nguyệt tiến lên một bước, cho thuốc giải vào miệng Sở Sở, kiếm hoa ở tay phải run lên, chém bay tới sau lưng Vinh Tuệ Khanh.

Minh Nguyệt là kiếm tu Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, Sở Sở đương nhiên không thể nào so được.

Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy một luồng thần thức cường đại khóa chặt thân mình, lập tức không thể động đậy. Cô nghe tiếng kiếm rít sau lưng càng ngày càng ác liệt, mình căn bản không tránh nổi tập kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ!

Trường kiếm ba thước của Minh Nguyệt cuối cùng đâm vào tay nải sau lưng Vinh Tuệ Khanh.

Nhưng tay nải đó lại giống như tường đồng vách sắt, chặn đi trường kiếm của Minh Nguyệt.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy một trận đau đớn sau lưng, sau đó bản thân có thể nhúc nhích. Cô liền nhanh chóng quay đầu lại, dưới chân đạp cừ cung bát quát bộ, trốn vào trong Tam Chuyển Tụ Hồn Trận.

Trận pháp do cô thiết kế đương nhiên cô tiến vào không sao cả.

Đứng ở mắt trận của Tam Chuyển Tụ Hồn Trận, Vinh Tuệ Khanh mới lấy tay nải xuống nhìn kĩ. Tay nải này là đem đó trong trận đánh lén ở Dốc Lạc Thần, là do mẹ cô tự mình thu dọn cho cô, để ở sau lưng. Hơn nửa năm nay, cô chỉ đeo cái tay nải này. Đeo nó, giống như có mẹ đi cùng, như có người thân cô, gia đình cô vẫn luôn ở bên cạnh...

Quả nhiên là đồ người nhà cho cô, trong lúc nguy cấp đã cứu cô một mạng.

Vinh Tuệ Khanh nhìn trên tay nải đến một vết xước cũng không có, chỉ biết đây là một cái tay nải da, chắc cũng là một bảo vật quý hiếm.

Ôm tay nải trong lòng, Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu, nuốt nước mắt.

Bây giờ cô không người nương tựa, chỉ có bản thân.

“Nó đi đâu rồi?” Bên ngoài trận pháp truyền đến tiếng nói của cô gái kia.

“Quán chủ, nô tỳ thấy nó đi qua bên này.” Một tỳ nữ rụt rè nói.

Minh Nguyệt còn quan sát xung quanh, Sở Sở đã đợi không được, nhảy vào bên trong Tam Chuyển Tụ Hồn Trận như một mũi tên.

Trận pháp lập tức được khởi động.

Sở Sở chỉ cảm thấy bản thân lọt vào một vòng sương mù tối đen, một cô gái áo trắng vụt thoáng qua bên cạnh.

Sở Sở hét lớn: “Người đứng lại cho ta! Người có thấy con nhóc què mùa đeo tay nải sau lưng mới vào đây không?”

Cô gái áo trắng dừng lại, không hề quay đầu, âm thanh lạnh buốt chói tai: “Người muốn tìm người? Trong đây vốn chẳng có người.”

Sở Sở không hiểu: “Không có người, người không phải người sao? Ta không phải người sao?” Cô nàng đến sau lưng cô gái áo trắng nói.

Cô gái áo trắng cười thảm thiết một tiếng: “Trong rừng Hắc Tùng này quỷ đã nhiều hơn người từ lâu rồi, người không biết sao?” Nói xong, cô ta quay đầu lại, nhìn Sở Sở.

Chỉ thấy gương mặt cô ta quay lại, một mảng xanh tím, máu từ lỗ thủng trong hai mắt chảy xuống.

“A! Quỷ!!!” Sở Sở không thể khống chế hét lớn.

Tiếng la hét bị vây trong Tam Chuyển Tụ Hồn Trận, quanh quẩn trong ba thước, bên ngoài đều không nghe thấy được.

Vinh Tuệ Khanh đứng ở mắt trận, nhìn Sở Sở đứng tại đó, dáng vẻ như đang nói chuyện với không khí, sau đó chợt nghe tiếng cô nàng la hét chói tai, sau đó ngã xuống mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Vinh Tuệ Khanh nhất thời hiểu kỳ, vận khởi cửa trận, nhìn sang Tam Chuyển Tụ Hồn Trận mình tự thiết kế.

Tam Chuyển Tụ Hồn Trận, tên như nghĩa, có thể thu thập những cô hồn dã quỷ du đãng.

Rừng Hắc Tùng này có lẽ người chết oan quá nhiều, đất trống không lớn, tất nhiên các loại hồn vía chen lấn chật chội.

Vinh Tuệ Khanh thở dài, đóng Thiên Nhân, ngồi xếp bằng ở mắt trận, bắt đầu mượn ánh trăng luyện hóa Đế Lưu Tương.

Bên ngoài trận pháp, sắc mặt Minh Nguyệt âm trầm, biết chắc Sở Sở đã trúng mưu của người ta. Cô ta cắn răng, đem bùa chú hiện thân liên tục ném vào trong rừng: “Ai lén lút trốn ở đó? Hiện thân cho ta!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 88: Chim Sẻ Đứng Sau

Bùa chú hiện thân của Minh Nguyệt là năm đó Tư An tặng cho cô ta lúc hẳn đến Minh Nguyệt Quán. Cô ta vẫn không nỡ dùng, hôm nay thật sự không còn cách nào nữa.

Lá bùa quả nhiên lợi hại, tất cả phép thuật ẩn thân đều bị bùa hiện thân này giải trừ.

Vinh Tuệ Khanh đang ngồi nhắm mắt tĩnh tọa trong Tam Chuyển Tự Hồn Trộn, đột ngột cảm thấy thiên địa nguyên khí xung quanh nơi này cơ hồ xao động hẳn lên, mãnh liệt xông thẳng vào tâm trí mình.

Tiếng cười yêu diễm thánh thót truyền vào trong trận pháp.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt.

Khoảnh đất trống trước mặt trận pháp xuất hiện một người phụ nữ cũng mặc đạo bào đen trắng đan xen, đưa lưng về phía mình, nhìn sang nữ tu Minh Nguyệt ở đối diện.

Minh Nguyệt trừng mắt to như chuông đồng, tựa hồ đang nhìn một thứ đáng sợ nhất thế gian.

“Ha ha ha ha... Không ngờ người lại là người phụ nữ của Tư An Tư đại nhân - người vừa mới Hóa Thần. Ta gặp may rồi! Phát tài rồi!” Người phụ nữ mặc quần áo giống hệt Minh Nguyệt kia cười cong cả lưng.

Vinh Tuệ Khanh nắm chặt lấy Nhật Nguyệt Song Cầu, khẩn trương nhìn ra ngoài trận pháp, không hiểu Minh Nguyệt đang làm trò gì.

Hai tỳ nữ đi cùng Minh Nguyệt và Sở Sở cũng la to lên: “Người là yêu nghiệt phương nào?! Tại sao lại biến thành hình dạng của Quán chủ?!”

Vinh Tuệ Khanh hiểu ra. Người phụ nữ đang đứng quay lưng về phía mình nhìn giống hệt Minh Nguyệt? Thế thì vui rồi.

Minh Nguyệt xanh mặt, kiếm hoa trong tay rung lên, lập tức xông về phía người phụ nữ mặc đạo bào y hệt mình ở trước mặt.

Người phụ nữ kia nghiêng người, tránh thoát lưỡi kiếm của Minh Nguyệt, quay đầu lại nhìn về phía trận pháp của Vinh Tuệ Khanh cười một cái.

Vinh Tuệ Khanh hoảng hốt. Người phụ nữ kia quả nhiên giống hệt Minh Nguyệt!

Minh Nguyệt không dám trúng, lập tức ném kiếm lên không, hai tay chấp lại, miệng niệm chú ngữ. Trường kiếm trên không tự xoay chuyển, như có ý thức đuổi theo người phụ nữ kia không buông.

Người phụ nữ kia tựa hồ không ngờ Minh Nguyệt sẽ ra tuyệt chiêu như vậy, thoáng ngẩn người, bị phi kiếm Minh Nguyệt điều khiển đuổi theo đến cuống cuồng. Chỉ đành chạy quanh tứ phía trong rừng, dường như là rất quen thuộc với nơi này.

Minh Nguyệt sử dụng linh lực điều khiển kiếm có hạn, không mấy thì tốc độ của phi kiếm đã chậm lại.

Người phụ nữ bị phi kiếm đuổi theo dần dần hiểu được hướng đi của phi kiếm. Mắt khẽ chuyển, một tay bắt vào không trung, một thanh phi kiếm đã xuất hiện trong tay!

Cô ta nắm lấy kiếm của mình, trở tay hất thanh phi kiếm của Minh Nguyệt trở về.

Chỉ nghe “đinh” một tiếng, Minh Nguyệt tiếp được trường kiếm mình bay trở về, bắt đầu cùng người phụ nữ kia hỗn chiến.

Nơi đất trống nhất thời u ám, chỉ nhìn thấy hai luồng sáng của kiếm bay vùn, phân không rõ bóng người đang cầm kiếm là ai.

Hai thị nữ ở bên ngậy người chứng kiến, đưa mắt nhìn nhau.

Vừa rồi, bọn họ còn có thể phân biệt được ai là thật ai là giả. Bây giờ, hai người họ giao đấu với nhau, bọn họ không thể nhìn ra ai là ai nữa rồi.

Vinh Tuệ Khanh cũng nhú mày.

Không những cái người giống hệt Minh Nguyệt kia xuất hiện một cách kì quái, mà khi mới đầu, cô ta quay lại như cười như không nhìn về phía trận pháp của cô, khiến Vinh Tuệ Khanh không khỏi cảm thấy người kia dường như biết bên này có trận pháp.

Người này rốt cuộc từ đâu đến?

Vinh Tuệ Khanh nhìn Sở Sở đã ngất đi trong trận pháp của mình, nhớ đến những hồn phách vừa thấy được kia. Cô hạ quyết tâm, vận công thêm lần nữa mở ra Thiên Nhân, mượn sức mạnh của Tam Chuyển Tụ Hồn Trận câu một hồn phách ở ngoài kia đang nhìn về phía trận pháp đến hỏi thử.

Vinh Tuệ Khanh ngồi ở mắt trận, hồn phách không nhìn thấy được cô, chỉ có thể nghe được lời cô hỏi: “Bên ngoài sao lại xuất hiện thêm một người?”

Hồn phách bị Vinh Tuệ Khanh câu đến tựa hồ là một ông lão hơn sáu mươi tuổi.

“Hồi bẩm đại nhân, pháp lực của tiểu nhân nông cạn, không nhìn ra manh mối.” Hồn phách đó run rẩy toàn thân, nhanh chóng tan thành mây khói dưới uy lực của Tam Chuyển Tụ Hồn Trận.

Vinh Tuệ Khanh mơ hồ cảm thấy không đúng.

Cuộc chiến bên ngoài giăng co khoảng một chén trà đã nhanh chóng phân được thắng bại.

“Các người qua đây, giết chết cô ta cho ta!” Là tiếng của Minh Nguyệt.

“Các người dám?! Ta là Quán chủ, các người dám lấy hạ phạm thượng?!” Vẫn là giọng nói của Minh Nguyệt.

Lòng Vinh Tuệ Khanh chùng xuống. Ban đầu, người phụ nữ mới xuất hiện ở khoảng trống trong cánh rừng này có giọng nói còn hơi khác với giọng của Minh Nguyệt, mà chưa qua bao lâu, ngay cả thanh âm của người phụ nữ ấy cũng trở nên giống y hệt Minh Nguyệt.

Hai thị nữ càng khó xử, chân tay luống cuống đứng đấy, không dám tiến lên.

Cả hai Minh Nguyệt dùng kiếm chỉ vào đối phương, ngay cả tư thế cũng như soi từ gương ra, nhất thời khó thể phân biệt thật giả.

Vinh Tuệ Khanh khoanh chân ngồi trong trận pháp, một tay chống cằm, ánh mắt thâm trầm nhìn hai Minh Nguyệt ở bên ngoài trận pháp đang đứng đối nhau đến xuất thần.

Đêm dần sẫm màu, ánh trăng trên trời càng lúc càng sáng, chiếu xuyên qua lớp lớp cây tùng, hắt xuống ngàn vạn luồng sáng.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới trong cuốn sách mà Đồ Sơn Quỳ Họa cho cô có một phép thuật nhỏ, nhất thời nổi hứng mở ra một kẽ hở trên Tam Chuyển Tự Hồn Trận. Mượn lúc linh lực ở đây phóng ra ngoài, Vinh Tuệ Khanh vận chuyển Phong Tự Quyết.

Bên trong khoảng trống giữa rừng thoáng chốc nổi lên một trận cuồng phong, xoáy vòng tiến về phía hai người Minh Nguyệt đang đứng đối nhau.

Lá thông rụng trên mặt đất đều bị thốc lên, đánh lên mặt hai người.

Cả hai Minh Nguyệt đều vô thức cúi thấp người, rút tay che đầu, tránh cho trận gió kia thổi bay bọn họ.

Cuồng phong qua đi, hai Minh Nguyệt lại đồng thời đứng lên, cầm kiếm chĩa về đối phương.

“A ha! Tên yêu quái kia hiện nguyên hình rồi ha? Hai người các người còn không mau qua đây giúp ta một tay!” Một Minh Nguyệt cười to lên tiếng.

Hai thị nữ buông tay, nhìn cái người Minh Nguyệt ở đối diện. Quả nhiên khẽ kêu lên một tiếng, rút vũ khí của mình ra cùng Minh Nguyệt bên này tấn công Minh Nguyệt đối diện.

“Các người làm gì thế?! Ta mới là Minh Nguyệt thật sự! Các người...” Giọng vừa vang lên, người kia đột nhiên kinh hoảng, ném trường kiếm trong tay xuống, lần mò khắp đầu khắp mặt mình: “Lá đâu rồi? Lá của ta đâu rồi?”

Cô ta vô thức xoay mấy vòng tại chỗ, mắt tìm xung quanh.

Vinh Tuệ Khanh lúc này mới nhìn rõ Minh Nguyệt này dù mặc đạo bào đen trắng giống Minh Nguyệt, nhưng đầu cô ta rõ ràng là đầu của một con ly miêu!

Khi cô ta xoay người đối lưng với Vinh Tuệ Khanh, Vinh Tuệ Khanh thậm chí nhìn thấy chiếc đuôi ly miêu dài dài lộ ra khỏi đạo bào.

Là yêu tu của phố Hồ Lô ư?

Vinh Tuệ Khanh nảy ra ý nghĩ như vậy, tiếp đó lại lắc đầu, hẳn là không phải.

Những yêu tu ở phố Hồ Lô là hậu duệ của thượng cổ đại yêu, bọn họ sinh ra đã có thân thể của người, không giống những yêu quái bình thường phải tốn công tu thành hình người, rất ảnh hưởng đến tu vi.

Con ly miêu này rõ ràng vẫn chưa tu được thành người thật sự. Nhưng pháp lực của cô ta dường như không yếu.

“Hóa ra là một con ly miêu yêu.” Minh Nguyệt khinh thường nhếch môi, vung tay định giết nó.

Con ly miêu kia chỉ kinh hoảng một chốc, bây giờ đã phục hồi tinh thần, dứt khoát ném đi thanh trường kiếm vương tay vương chân.

Móng vuốt thật dài trên hai đệm thịt chân lóe lên ánh sáng màu xanh đậm, meo một tiếng lao đến Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cả kinh, lại nâng kiếm, kết hợp cùng hai thị nữ của mình quần chiến với ly miêu.

Ly miêu yêu đã hồi phục nguyên thân, lực chiến đấu cũng tăng lên, qua một vài hiệp lại đoạt được trường kiếm của Minh Nguyệt, đồng thời một cước đạp bay cô ả va vào thân cây phía sau.

Mặt khác, hai thị nữ trực tiếp bị ly miêu yêu móc sống tim gan, một hơi nuốt xuống.

Giữa rừng máu me tung tóe, như địa ngục Tu La.

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh thoáng chốc trắng bệch, hai tay đang nắm chặt Nhật Nguyệt Song Cầu nổi gân xanh.

Minh Nguyệt biết mình nên lấy pháp khí hộ mạng từ trong túi càn khôn ra, nhưng cô ta đã bị dọa đến mức toàn thân mềm nhũn, tay cũng nâng không nổi.

Thấy ly miêu yêu cười gần càng lúc càng tiến tới gần mình, Minh Nguyệt chột nhĩ ra cách, hét lên với chỗ đất trống giữa rừng: “Cô nương, cầu người cứu ta một mạng! Minh Nguyệt nhất định báo đáp người hết mình!”

Đây là đang cầu hàng với Vinh Tuệ Khanh rồi.

Ai ngờ con ly miêu yêu kia cười khăng khắc một tiếng, quay người nhìn về phía trận pháp của Vinh Tuệ Khanh. Đôi mắt mèo màu nâu nhạt lóe lên ánh sáng. Nó liếm liếm môi còn vương máu, cười dữ dằn: “Cô nhóc kia cũng không tồi, cả con sóc kia cũng béo nữa. Ta thấy bọn nó đi vào, sau đó lại chia ra đi trốn. Ha ha, các người tưởng mình lập một cái trận pháp là có thể trốn cả đời ư? Miêu đại gia người muốn phá trận của người lúc nào thì phá lúc ấy!”

Minh Nguyệt sốt ruột. Vốn cô ta muốn gọi lên ý nghĩ “chung kẻ địch” của Vinh Tuệ Khanh, không ngờ ly miêu yêu kia lại trốn ở nơi này từ lâu, quan sát hết tình hình của bọn họ mất rồi!

Ly miêu yêu đi đến gần Minh Nguyệt nửa khom người, vươn móng mèo ra nâng cằm Minh Nguyệt lên ngắm, cười âm thầm: “Vừa rồi, lúc ta thi triển mị thuật với người, người tràn đầy xuân ý nha... Ta đã nhìn thấy người và Tư đại nhân điên đảo mây mưa... Chắc chắn, thật không nhận ra...”

“Cái gì? Người nhìn thấy gì? Người người người... nói gì? Ta chỉ nghĩ ở trong đầu, làm sao người thấy được?” Minh Nguyệt nóng lòng đến quên

cả sợ hãi, tức giận nhìn ly miêu yêu. Thảo nào vừa rồi cô ta mới vô duyên vô cớ nhớ tới những ngày ân ái không rời với Tư An đó, hóa ra là do con ly miêu này giờ trò quỷ!

Ly miêu yêu cười to đứng dậy, hai tay chống nạnh, đắc ý vô cùng: “Miêu đại gia ta tinh thông nhất chính là nhìn thấu lòng người. Đây là khả năng trời sinh của ta, các người muốn học cũng học không được!”

Vinh Tuệ Khanh nghe nói đến đây, bình tĩnh đứng lên từ trận nhàn.

Mão Quang nói đúng, không phải mỗi yêu tu đều hiền lành khoan hòa, không tranh đấu với đời như yêu tu ở phố Hồ Lô.

Con ly miêu yêu này đã để mắt tới mình và Tiểu Hoa từ lâu, không còn cách nào nữa, mình chỉ có thể trừ khử nó.

Vinh Tuệ Khanh vẫn còn có chút sợ hãi. Nhìn ly miêu yêu vừa rồi chiến đấu ác liệt với Minh Nguyệt, tựa hồ tu vi của nó không vừa. Nếu nó cũng có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, Vinh Tuệ Khanh biết mình chỉ có thể dùng trí, không thể độ sức.

Dưới gốc cây đối diện, ly miêu yêu xòe móng vuốt đen muốn móc tim Minh Nguyệt.

Vinh Tuệ Khanh vùng Nhật Nguyệt Song Câu, yên lặng vô thanh nhảy ra khỏi trận pháp. Giày ngàn dặm dưới chân bước không tiếng động, nhanh như chớp đâm đến sau lưng ly miêu yêu.

Ly miêu yêu bị dung mạo của Minh Nguyệt hấp dẫn, nhất thời nổi tâm tư. Nó suy nghĩ có nên biến thành đàn ông, vui vẻ với Minh Nguyệt một hồi rồi mới ăn cô ta, hay là trực tiếp móc tim ra ăn cho xong.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 89: Trận Chiến Đầu Tiên Giành Thắng Lợi

Minh Nguyệt mắt thấy bản thân sắp bỏ mạng trong móng vuốt của ly miêu yêu, thì Nhật Nguyệt Song Câu của Vinh Tuệ Khanh phát ra tia sáng yêu dị dưới ánh trăng, chiếu vào trong mắt đang mở to của Minh Nguyệt, giống như một vệt sao băng cắt ngang chân trời.

Mặc dù ly miêu yêu nhất thời nổi lên sắc tâm, nhưng toàn thân vẫn trong trạng thái đề phòng.

Đáy mắt Minh Nguyệt đột nhiên chiếu ra một vệt sáng không giống bình thường khiến ly miêu yêu hồi phục tinh thần, sau lưng ly miêu yêu bỗng lạnh toát.

Không ổn, có người đánh lén!

Ly miêu yêu cũng không quay đầu, từ chỗ đất bằng phẳng nhảy lên không trung, né tránh đòn đánh lén từ Nhật Nguyệt Song Câu của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cũng nhảy lên theo, có sự hỗ trợ của giày ngàn dặm được chế tạo từ da rắn bay, tốc độ của Vinh Tuệ Khanh không hề chậm. Song Câu lóe lên hàn quang, đã gần vào đến giữa lưng ly miêu yêu.

Ly miêu yêu hít sâu một hơi, tiếp tục bay về phía trước.

Minh Nguyệt thấy vậy liền đưa tay gọi phi kiếm của mình về, nhảy lên thân kiếm, cũng bay lên, đuổi theo ly miêu yêu.

Ở giữa không trung, Vinh Tuệ Khanh đã chặn được ly miêu yêu. Sử dụng một bộ Song Câu đao pháp, cùng giao đấu với nó.

Minh Nguyệt mỉm cười khoanh tay đứng bên cạnh xem trận chiến.

Song Câu của Vinh Tuệ Khanh là lần đầu tiên giao thủ với người khác, lần trước cùng Sở Sở căn bản không được tính là tỉ thí thật sự. Hiện tại thật sự cùng đối thủ giao đấu, Vinh Tuệ Khanh mới phát hiện kinh nghiệm thực tế của bản thân quá ít, sử dụng Song Câu chưa trôi chảy. Nếu Đồ Sơn Quỷ Họa ở đây, thì dù nàng chỉ có tu vi của Vinh Tuệ Khanh cũng đủ lập tức giết chết ly miêu yêu, nhưng Vinh Tuệ Khanh cứ lóng ngóng, không thể thuận lợi.

Hai người hỗn chiến, bên nào thấp thỏm không yên sẽ luôn có hại.

Chỉ là mặc dù tu vi Vinh Tuệ Khanh còn thấp, nhưng có pháp khí sắc bén trong tay, hơn nữa ý chí kiên trì, càng đấu càng mạnh, Nhật Nguyệt Song Câu càng phát ra càng lưu loát. Mặc dù tu vi của ly miêu yêu cao hơn Vinh Tuệ Khanh rất nhiều, nhưng thứ nhất nó còn phân tâm chú ý Nguyệt Minh đang khoanh tay đứng bên cạnh, thứ hai phát hiện công pháp bản thân thi triển với Vinh Tuệ Khanh giống như núi tuyết gặp ánh mặt trời, không những không có tác dụng, ngược lại bị tan chảy dần dần. Đối phương giống như ánh sáng bình minh xua tan đêm tối, tất cả tai họa đều không thể đến gần.

Giống như bản thân gặp khắc tinh thiên địch vậy.

Từ khi ly miêu yêu xuất đạo đến nay, chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này, trong lòng càng hoảng loạn, dần dần chỉ chống đỡ tạm bợ, lộ rõ là kẻ bại tướng.

Đến cuối cùng, Vinh Tuệ Khanh không vội giết chết ly miêu yêu, mà lấy nó làm đối thủ luyện tay, giúp bản thân lĩnh hội khởi, thừa, chuyển, hợp trong chiến đấu.

Minh Nguyệt thấy ly miêu yêu sắp thua rồi, mới có chút kinh ngạc nhìn Vinh Tuệ Khanh. Tay phải vung một đường kiếm, đảo ngược thân kiếm, nhân có khoảng trống, đâm thẳng một lỗ vào ly miêu yêu.

Toàn thân ly miêu yêu bị Nhật Nguyệt Song Câu của Vinh Tuệ Khanh chém đến thương tích đầy mình. Lúc này đột nhiên cảm nhận được sát ý của Minh Nguyệt, ly miêu yêu ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, phun ra yêu đan màu vàng nhạt, hấp thụ ánh sáng của mặt trăng, lần nữa khởi động yêu đan, phóng ra mị thuật lần cuối cùng, ý đồ làm tan rã ý chí chiến đấu của bọn họ, mê hoặc ý chí của bọn họ, mới có thể bắt bọn họ trở về động phủ.

Mị thuật lần này không thể coi thường.

Minh Nguyệt phát hiện đầu tiên, đạp phi kiếm đã lung lay muốn ngã, nhanh chóng bỏ viên thuốc vào miệng, bản thân bay đến trốn bên cạnh, tách khỏi đòn mũi nhọn của ly miêu yêu.

Vinh Tuệ Khanh không hề có dáng vẻ bị ảnh hưởng, hét lớn một tiếng, vung Nhật Nguyệt Song Câu. Nhật Câu giữ chặt cổ ly miêu yêu, Nguyệt Câu chém vào lưng ly miêu yêu, hai tay tung ra, đầu và trái tim màu đen của nó đều rơi xuống. Thân thể ly miêu yêu như một đồng vật nặng, hung hăng rơi xuống mặt đất, làm tung lên những chiếc lá rụng đầy bụi bặm.

Trên không trung, yêu đan màu vàng nhạt của ly miêu yêu mất đi chống đỡ, dừng lại trong không trung phút chốc rồi từ từ rơi xuống.

Yêu đan chính là đồ tốt. Về sau yêu tu linh lực lên cao, lúc tu vi đột phá, có thể lấy yêu đan làm nhân, trực tiếp kết thành kim đan. Không giống tu sĩ Nhân giới, phải tự mình từ không thành có kết ra kim đan.

Minh Nguyệt trốn bên cạnh trông thấy, vội vàng dùng phi kiếm bay lên.

Cô ta ở đây tu hành nhiều năm như vậy, lại theo Tư An đã thấy qua không ít đồ tốt, biết rõ thần thông của yêu tu chủ yếu là luyện vào bên trong nội đan của chúng. Nếu nuốt nội đan của nó, sau đó luyện hóa, mình rất có thể đạt được loại thần thông đó.

Ly miêu yêu có tu vi Trúc Cơ rất hiếm gặp, còn có khả năng biến thân khiến kẻ khác khó có thể đề phòng và công năng phá trận. Minh Nguyệt đột nhiên cảm thấy, đau khổ cô ta phải chịu cả đêm chính bởi vì đợi viên yêu đan này!

Vinh Tuệ Khanh cũng nhìn thấy viên yêu đan, đột nhiên nhớ đến ở đâu đó, cô cũng nhìn thấy viên yêu đan màu vàng nhạt giống như vậy...

Vinh Tuệ Khanh chỉ do dự phút chốc, Minh Nguyệt đã cười phi kiếm từ từ tiếp cận yêu đan.

“Ta giết ly miêu yêu, viên yêu đan này là của ta! Người không thể lấy!” Vinh Tuệ Khanh thấy Minh Nguyệt muốn phồng tay trên, nhất thời bình tĩnh. Cô nhanh chóng lấy ra một khối linh thạch nằm trong tay, một mặt bổ sung thêm linh lực, mặt khác khởi động giày ngàn dặm, cũng đuổi theo viên yêu đan.

Minh Nguyệt ở phía trước cười lớn: “Đồ trong thiên hạ thì người thiên hạ đoạt, dựa vào cái gì nói là của người? Có bản lĩnh, người cướp từ trong tay ta đi!” Nói xong, Minh Nguyệt đã ra tay, vận một cỗ hấp lực thu yêu đan về phía mình.

Vinh Tuệ Khanh giận tím mặt: “Người ăn nói ngang ngược! Đừng quên là ta cứu người đó!” Nếu không phải Vinh Tuệ Khanh xông ra Tam Chuyển Tụ Hồn Trận, giao đấu cùng ly miêu yêu, Minh Nguyệt đã bị ly miêu yêu móc tim ra ăn rồi.

Minh Nguyệt lắc đầu riu rít: “Ta không có nhờ người đến cứu ta, buồn cười...” Một bên nói, yêu đan đã gần cô ta trong gang tấc.

Vinh Tuệ Khanh ghen hòng nhìn trần trối, cuối cùng cũng đuổi theo không kịp.

Minh Nguyệt cười lớn đem yên đàn của ly miêu yêu nắm trong tay, đang muốn nuốt vào, thì một vật nhỏ lông xù đột nhiên từ trên trời rơi xuống, giống như sao chổi xẹt qua đập lên mặt cô ta.

Móng vuốt sắc nhọn dữ tợn cào lên má phải trắng như tuyết không tì vết của Minh Nguyệt.

“A!” Minh Nguyệt hét lên đau đớn, đầu hướng sang bên cạnh, tay buông lỏng, yên đàn trong tay cũng rơi xuống.

Vật nhỏ lông xù đó thả người, ôm lấy yên đàn đang rơi xuống, nhào lộn mấy vòng, sau đó xinh đẹp nhanh nhẹn ngồi trên vai Vinh Tuệ Khanh.

Chính là con sóc đã đoạt yên đàn từ tay Minh Nguyệt!

Minh Nguyệt trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh, trong mắt như bốc lửa.

Cô ta bỏ tay phải đang ôm mặt xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cào mặt của ta! Ta bắt người phải đền mạng!” Nói xong liền giơ phi kiếm lên vọt về phía Vinh Tuệ Khanh.

Khi này cô ta đấu với ly miêu yêu cũng không liều mạng như vậy.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng kinh ngạc, vừa giờ Nhật Nguyệt Song Câu lên nghênh chiến, vừa nhin không được nói: “Người không nghĩ đến con gái mình sao? Hôm nay người giết ta, con gái người cũng phải chôn cùng ta!”

Minh Nguyệt thi triển tu vi tu sĩ Trúc Cơ, Vinh Tuệ Khanh phát hiện còn khó đấu hơn cả ly miêu yêu.

Nhất thời không chú ý, trên mặt Vinh Tuệ Khanh cũng bị mũi kiếm của Minh Nguyệt cắt qua một đường thật dài.

Khăng Khăng gào thét đình tai, một ngụm nuốt luôn nội đan ly miêu yêu, không cần mạng mình mà lao về phía Minh Nguyệt.

Khăng Khăng cũng không am hiểu chiến đấu, nhưng nhìn thấy máu trên mặt Vinh Tuệ Khanh, Khăng Khăng cũng trở nên hung ác.

Vinh Tuệ Khanh gấp gáp, một tay vội vàng tóm lấy đuôi nhỏ của Khăng Khăng, một mặt khởi động giày ngàn dặm cấp tốc lao xuống, trở về bên trong Tam Chuyển Tụ Hồn Trận.

Minh Nguyệt thấy trên mặt Vinh Tuệ Khanh đã bị mình chém qua, mới nguôi giận dữ. Hơn nữa cô ta lo lắng cho an nguy của con gái, nên không ra đòn hung hiểm.

Nhìn Vinh Tuệ Khanh như giọt sương buổi sớm, biến mất không thấy tung tích ở chỗ đất trống trong khu rừng, sắc mặt Minh Nguyệt âm trầm, đạp lên phi kiếm hạ xuống, nhìn theo phương hướng Vinh Tuệ Khanh mất tích, thấp giọng nói: “Được rồi, con sóc của người cào mặt ta, ta cũng chém lên mặt người rồi, chúng ta hòa nhau. Bây giờ người giao con gái ta ra đây, ta tạm tha người một mạng, thế nào?”

Vinh Tuệ Khanh làm bộ không nghe, trở về bên trong Tam Chuyển Tụ Hồn Trận, cô lấy chiếc khăn từ trong tay nải lau đi vết máu trên mặt mình, lại từ túi càn khôn đại nương mạp cho cô lấy ra chút thảo dược, nhai trong miệng, sau đó đắp lên vết thương. Cô không lo cho dung nhan, cô chỉ lo trường kiếm của Minh Nguyệt có độc. Nếu trúng độc thì coi như thất bại trong gang tấc.

Ngồi xếp bằng trên mặt trận, Vinh Tuệ Khanh vận chuyển Húc Nhật Quyết, điều trị thân thể, lại lấy ra một viên linh thạch, nắm trong tay bổ sung linh lực.

Giọng nói của Khăng Khăng truyền đến trong đầu cô: “Tuệ Khanh đừng lo, vết thương trên mặt người không đáng ngại, có thể xóa được. Ta nhớ yêu tu phổ Hồ Lô có đưa cho người một loại thảo dược có thể xóa được tất cả vết sẹo, tái tạo xương da.”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, an ủi Khăng Khăng: “Ta không có lo, chỉ cần không có độc, thì ta chẳng có gì phải lo cả.”

Bên ngoài trận pháp, Minh Nguyệt cũng khoanh chân ngồi xuống.

Sở Sở vẫn hôn mê.

Một đêm qua đi, tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua cánh rừng, chiếu đến đây.

Vinh Tuệ Khanh biết vết thương trên mặt không có độc, trong lòng buông lỏng. Lúc này mới nhìn rõ bên ngoài có ba thi thể, đều tàn tạ không chịu nổi, vết máu đã khô lại thành màu đen.

Minh Nguyệt thản nhiên lấy ra bùa dẫn lửa, ném lên xác của hai thị nữ đã chết.

Ẩn trong bùa dẫn lửa chính là tam muội chân hỏa, rất nhanh đã đem hai thị nữ thiêu rụi thành tro.

Về phẩm thi thể của ly miêu yêu, Minh Nguyệt suy nghĩ, đứng lên, dùng thần thức thăm dò, tìm được một túi càn khôn trên người ly miêu yêu.

Ly miêu yêu đã chết, túi càn khôn đó xem như vô chủ, không giống với túi càn khôn của Vinh Tuệ Khanh được đại nương mập dày công luyện thành, cho dù cô chết đi, túi càn khôn cũng không nhận người khác làm chủ.

Trong túi càn khôn của ly miêu yêu có chút bảo bối, nhưng bây giờ trong mắt Minh Nguyệt cũng chẳng lợi ích gì.

Minh Nguyệt nhớ mong con gái, kêu gọi đầu hàng với Vinh Tuệ Khanh: “... Chỉ cần người thả con gái ta ra, tất cả chuyện hôm qua ta sẽ xem như chưa từng xảy ra. Nhưng nếu như người làm hại con gái ta, ta nhất định làm cho người trên trời dưới đất không chốn dung thân!”

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi, không trả lời. Cô không phải con nít ba tuổi, bây giờ thả con gái Sở Sở của cô ta ra, mình lập tức chết không chỗ chôn.

Minh Nguyệt đợi cả buổi vẫn không thấy Vinh Tuệ Khanh trả lời, trong lòng ngày càng sợ hãi. Nếu không có con gái, thì cô ta cũng không còn gì nữa. Đặc biệt với Tư An, lợi thế gì cũng không còn...

“Ta cầu xin người, thả con gái ta ra đi. Ta lạy người!” Minh Nguyệt vừa nghĩ vừa quỳ xuống: “Ta lấy tâm ma thề, nếu ta còn hại người, ta sẽ bị thiên lôi đánh, đời này dừng lại ở Trúc Cơ!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 90: Thân Thích

Đây không phải lần đầu tiên Vinh Tuệ Khanh nghe câu “Lấy tâm ma ra thề”. Lần trước, Ngụy Nam Tâm vì muốn khiến mọi người tin tưởng cách nói của Đại Ngưu, cũng đã từng kêu Đại Ngưu lấy tâm ma ra thề, chỉ là bị Bách Hủy cắt ngang, mượn gió bẻ măng.

“Lấy tâm ma ra thề có hiệu lực sao?” Vinh Tuệ Khanh nói thầm.

Khăng Khăng nhỏ tiếng đáp: “Có chứ, đương nhiên là có.”

Vinh Tuệ Khanh nhớ hình như trước đây ông nội cũng từng đề cập với cô, nếu tu sĩ dùng tâm ma thề thì sẽ trịnh trọng và có hiệu quả.

Nhưng danh dự của Minh Nguyệt thì thật sự quá kém.

Lúc trước thì mưu tính ý thế hiểm người, cướp Khăng Khăng từ tay cô. Sau đó cô đã cứu cô ta một mạng, cô ta lại đứng một bên không muốn giúp đỡ, ngược lại còn muốn cướp đi yêu đàn của ly miêu yêu. Khăng Khăng vì cứu mình, cào lên mặt cô ta, cô ta liền giận dữ suýt nữa lấy mạng cô.

Nếu không phải mình nhắc đến con của cô ta, không chừng bây giờ mạng mình đã mất dưới trường kiếm của cô ta rồi.

Vinh Tuệ Khanh nghiêng đầu nhìn Sở Sở nằm trong trận pháp, suy tính cả buổi, mới bàn với Khăng Khăng: “Hay là như vậy đi, ta sửa đổi trận pháp một chút, đến buổi chiều giờ Dậu ba khắc, trận pháp sẽ tự động biến

mất. Đến lúc đó, cô ta có thể nhìn thấy con gái mình. Đồng thời trong lúc đó, hẳn là chúng ta đã đi được rất xa rồi.”

Bây giờ chắc có lẽ là giờ Mão sáng sớm, chính là 5 giờ hơn, giờ Dậu buổi chiều là 5 giờ hơn. Cũng có nghĩa là cô và Khăng Khăng còn sáu canh giờ để có thể rời xa nơi này.

Khăng Khăng gật đầu, bất luận đề nghị gì của Vinh Tuệ Khanh nó cũng đều vô cùng ủng hộ.

Vinh Tuệ Khanh đã quyết định, bèn đi ra đứng trước trận pháp, nói với Minh Nguyệt đang quỳ: “Người lấy tâm ma ra thề đi.”

Minh Nguyệt nhìn xung quanh Vinh Tuệ Khanh: “Con gái ta đâu? Không nhìn thấy con gái đừng mong ta thề!”

Vinh Tuệ Khanh quay đầu chỉ nơi phía sau lưng mình nói: “Con gái người ở chỗ đó. Nếu bây giờ người lấy tâm ma thề, đến giờ Dậu ba khắc buổi chiều, thì người có thể nhìn thấy con gái mình.”

“Như vậy sao được? Nếu người lừa ta thì sao?” Minh Nguyệt tái mặt, cuối cùng nói ra thực tế sự tình: “Ta nói thật với người, con gái ta là huyết mạch duy nhất của đại tu sĩ vừa mới Hóa Thần - Tư An. Nếu người làm hại nó, người đời này, không, kiếp sau, kiếp sau nữa của người, ta có thể đảm bảo, người sẽ gặp phải kết cục vô cùng thê thảm.”

Khóe mắt Vinh Tuệ Khanh không khống chế được mà giật giật. Sở Sở là con gái của Tư An?!

Nếu như vậy, cô quả thực không thể đựng vào...

Biểu cảm của Vinh Tuệ Khanh vô cùng phức tạp, nhưng khiến cô vì đối phương là con gái nhà quyền quý mà khúm núm nịnh bợ, cô vẫn không làm được.

Cùng lắm thì không cho cô nhóc đó ăn độc được thôi...

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh tự cười nhạo mình một phen, thản nhiên nói với Minh Nguyệt: “Là các người động vào ta trước, bây giờ ngược lại đều đổ lỗi làm lên ta. Tư đại nhân luôn ghét cái ác như thù, xử sự công bằng, ta ăn ngay nói thẳng đường đường chính chính, có gì phải sợ? Không tin thì đến gặp Tư đại nhân, mọi người cùng nhau đối chất.”

Minh Nguyệt sửng sốt, đứng dậy, ánh mắt lóe lên hỏi: “Người biết Tư An?”

“Có duyên gặp mặt một lần.” Vinh Tuệ Khanh tỏ vẻ mất tự nhiên trả lời. Thời điểm hiện giờ, cô cũng không còn cách nào, thoát khỏi hai mẹ con này rồi nói sau.

Minh Nguyệt hoài nghi đánh giá Vinh Tuệ Khanh. Tướng mạo con nhóc này xấu xí, hơn nữa tuổi nó quá nhỏ, Tư An chắc chắn sẽ không có hứng thú với nó. Chẳng lẽ có hứng thú với chị hay mẹ của nó?

“Xin hỏi quý danh của cô nương? Trong nhà còn có ai? Mẫu thân, tỷ tỷ đâu?” Minh Nguyệt thay đổi thái độ, đặc biệt thân thiết hỏi.

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày: “Nhà của ta có ai liên quan gì đến người?” Nói xong nhìn Minh Nguyệt, bày ra dáng vẻ thản nhiên: “Đều là người quen, hôm nay coi như không đánh không quen. Ta không cần người phải thề nữa. Bà ở đây đợi đi, giờ Mão ba khắc, con gái của bà nhất định sẽ xuất hiện.” Nói xong, bèn dùng giày ngàn dặm, chạy về hướng bên ngoài rừng Hắc Tùng như một cơn gió.

Minh Nguyệt có ý định muốn giữ cô bé lại, nhưng nhìn thấy đối phương có vô vàn bảo vật, còn có năng lực vượt cấp chiến đấu ngang hàng với ly miêu yêu, hơn nữa trông có vẻ như quen biết với Tư An. Bất kể là chị hay mẹ của cô bé, trước khi dò ra chân tướng rõ ràng, cô ta đều không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Cô ta đành nhìn đối phương lách mình biến mất ở bãi đất trống trong rừng với gương mặt đầy lo lắng.

Thực ra Minh Nguyệt cũng không lo Vinh Tuệ Khanh sẽ lừa cô ta. Nếu cô bé thật sự dám làm như vậy, thì cô bé sẽ phải hứng chịu sự giận dữ của Tư An... Cô ta bèn an tâm ngồi xuống, chờ đến giờ Dậu ba khắc.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng đem Khăng Khăng rời khỏi rừng Hắc Tùng, lo lắng Minh Nguyệt sẽ đuổi theo.

Ra khỏi rừng Hắc Tùng, đi dọc theo dòng suối nhỏ về hướng Đông, cuối cùng cũng đến đường lớn.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy xe cộ và người đi đường đông đúc hơn mới thở ra một hơi thật dài, lấy tay áo lau mồ hôi.

Trận giao đấu hôm qua thật sự quá hao tổn thể lực. Vinh Tuệ Khanh cảm thấy rất đói, vừa đi vừa nhìn xung quanh, muốn tìm một quán ăn để ăn một bữa.

Đây là con đường phải đi qua để đến sơn trang Dư Nga. Những người đi đường này đa phần đều là người đi tham gia đại điển thu nhận đồ đệ của ba đại phái, kết bạn tụ thành nhóm để đi, đương nhiên cũng có người đi lẻ loi một mình.

Cũng có một số người còn đem theo linh sủng giống như Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh và Khăng Khăng lập tức giống như những giọt nước nhỏ bé hòa vào biển lớn, trở nên mờ nhạt.

Lúc không gây chú ý, chính là lúc an toàn nhất.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ thở phào, đi theo đoàn người đi vào một quán ăn bên đường.

Đúng vào giờ ăn trưa, người dừng chân rất đông.

Có người tiền của nhiều ăn to nói lớn, bao hết cả nhĩ gian, đang cùng đám người đi theo hò hét om sòm, cụng ly qua lại. Cũng có người chỉ đòi chủ quán một chén nước ấm, lặng lẽ ngồi ở bàn lộ thiên bên ngoài, ăn lương khô tự mang theo.

Vinh Tuệ Khanh không muốn quá nổi bật, chỉ lấy ra vài đồng, mua một tô canh trứng cho Khăng Khăng ăn. Còn mình thì lấy màn thầu đã khô cứng trong tay nải ra, gọi một chén nước ấm ăn kèm.

Màn thầu nguội lạnh cứng như đá, Vinh Tuệ Khanh phải dùng nước ấm làm mềm đi mới ráng nuốt vô bụng. Chẳng qua, cứ cho là dùng nước nóng, thì cũng vẫn nghẹn đến nước mắt lưng tròng.

Khăng Khăng cũng đói muốn chết, cầm đầu vô chén, húp sột sột.

Cả quán ăn ồn ào la hét ầm ĩ, vài tiếng chít chít quen thuộc lọt vào tai Khăng Khăng, cũng truyền vào tai Vinh Tuệ Khanh.

Khăng Khăng ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh.

Chỉ thấy ở cầu thang lầu hai, xuất hiện hai con sóc, dường như cũng không khác mấy với Khăng Khăng. Chỉ là nhìn không thông minh lanh lợi bằng Khăng Khăng, cũng không giống dáng vẻ có tu vi, được mở linh trí rồi.

Vinh Tuệ Khanh nhìn, cười với Khăng Khăng: “Thế nào lại gặp thân thích của người.”

Hai mắt Khăng Khăng lóe lên, bất chấp tiếp tục ăn canh, hướng về phía lầu hai kêu chít chít hai tiếng

Hai con sóc trên lầu hai nghe thấy tiếng của Khăng Khăng, đáp lời lại, đi xuống lầu chạy lại chỗ bàn bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh cười nhìn Khăng Khăng và hai con sóc chào hỏi nhau. Hai con sóc đó thật sự không có tu vi, lời của bọn chúng Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn nghe không hiểu.

“Đại Hoa! Tiểu Hoa! Các người đi đâu vậy?” Giọng nói trong trẻo của thiếu nữ trên lầu hai vọng lại.

Toàn thân Khăng Khăng run lên, mạnh mẽ khống chế bản thân mới không ngẩng đầu nhìn lên lầu hai.

Hai con sóc kia lại vênh tai lên nghe rồi chạy nhanh quay về.

Giọng nói của Khăng Khăng truyền đến tai Vinh Tuệ Khanh: “Bọn nó là đi theo người của La gia ở Thiên Thủy đến. La gia của Thiên Thủy có một người con gái đột nhiên rất có hứng thú với đám sóc chúng ta. Đi khắp nơi tìm một con sóc tên ‘Tiểu Hoa’. Nàng ta tìm thấy hai con, đặt tên cho chúng thành Đại Hoa và Tiểu Hoa. Nghe hai chúng nó nói, dường như cô nhóc đó vẫn chưa vừa lòng, vẫn tiếp tục tìm ‘Tiểu Hoa’ thật sự.” Biểu cảm của Khăng Khăng có chút phần nộ.

Trái tim Vinh Tuệ Khanh nhảy lên hai nhịp, thấp giọng nói: “Không phải là tìm người chứ?” Thật may mình đã đổi tên cho Tiểu Hoa rồi.

Mặt Khăng Khăng hiện ra biểu cảm hoang mang, nghĩ rất lâu, mới kiên định nói: “Bây giờ ta tên Khăng Khăng, không phải là Tiểu Hoa. Ta không biết nàng ta.” Sau đó nó cảnh cáo Vinh Tuệ Khanh: “Người đừng nói lung tung.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu, vội nói: “Đương nhiên là không rồi.” Sau đó cô giục Khăng Khăng: “Người mau ăn tiếp đi, nguội rồi không ngon nữa.”

Khăng Khăng vội đầu tiếp tục ăn.

Vinh Tuệ Khanh cầm cái màn thầu, không an lòng mà ăn tiếp. Cô âm thầm suy nghĩ, tại sao con gái Thiên Thủy La gia muốn tìm con sóc tên Tiểu Hoa, là trùng hợp hay có nguyên nhân khác.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ quá nhập tâm, không nhận thức được bóng dáng cao lớn đang đi lại, đứng trước bàn cô, chặn đi ánh sáng.

“Nhóc ăn cái gì đấy? Chẳng lẽ rời khỏi ta, nhóc đi làm ăn mà xin cơm rồi sao?” Âm thanh còn sắc lạnh hơn cả sự lạnh cứng của màn thầu truyền đến tai Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh rung mình, từ từ ngẩng đầu nhìn phía trước bàn.

Đó là một người đàn ông cao lớn, mặc trường sam xanh đen, bên hông đeo đai lưng Mặc Ngọc, treo một tấm ngọc bội Bửu Mực Ngự, thân hình cao lớn, che mất ánh sáng trước bàn.

Vinh Tuệ Khanh híp mắt nhìn sang cho kĩ.

Đập vào mắt là đôi mắt hẹp dài sâu thẳm, đang nhìn mình thật chăm chú. Lông mi dài và dày, đuôi lông mày hơi nhếch lên, tóc tai gọn gàng, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mím chặt, mặt không cảm xúc.

Chính là La Thần đã lâu không gặp.

Chỉ là y không còn khiến cho người ta có cảm giác ấm áp như gió xuân nữa mà lại là xa cách lạnh lùng.

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ đứng lên, vui mừng kêu một tiếng “Thần thúc” sau đó mời y ngồi xuống.

La Thần có chút ngạc nhiên, hỏi ngược lại: “Nhóc còn nhớ ta sao?”

“Tại sao không nhớ được chứ?” Vinh Tuệ Khanh không hiểu: “Người là Thần thúc, La Thần, đúng không? Ta không nhận nhầm người đâu.”

Chân mày La Thần cau lại, y biết, dáng vẻ của y không hề giống so với trước đây, Vinh Tuệ Khanh sao mới nhìn đã nhận ra được y?! Y còn cho rằng phải giải thích rõ ràng mới khiến cô bé tin tưởng...

“Thần ca, đây là ai?” Một cô gái mặc áo màu tím nhạt đi đến, đứng bên cạnh La Thần, cười gật đầu với Vinh Tuệ Khanh: “Xin chào, cô nương quen biết Thần ca sao?”

Vinh Tuệ Khanh cũng cười chào lại: “Thúc ấy là biểu thúc bà con xa của ta. Xin hỏi người là?”

Cô gái tỏ ra ngạc nhiên, quay sang nhìn La Thần: “Thần ca, cô bé là họ hàng sao? Thuộc chi nào? Tại sao muội không hề có ấn tượng gì cả?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 91: Kết Bạn Đồng Hành (Thượng)

La Thần vỗ tay sau lưng, thản nhiên nói: “Người sao lại đi hỏi ta. Vốn dĩ ta chẳng phải người nhà họ La, chỉ là một cung phụng được các người mời đến. Nó là cháu gái của ta, có quan hệ gì với La gia các người thì ta thật sự tính không ra.”

Vinh Tuệ Khanh cúi đầu cười nhẹ. Ăn nói độc địa như vậy, làm sao không nhận ra y được chứ?

Tiếng nói của Khăng Khăng truyền vào đầu Vinh Tuệ Khanh: “Tuệ Khanh, mắt của ngươi có vấn đề hay không? Vậy! Hẳn ta không phải là La Thần! Tướng mạo hoàn toàn không giống! La Thần không có cao lớn, khôi ngô tuấn tú như vậy, ngươi đừng nhận nhầm thúc thúc...”

Vinh Tuệ Khanh ngẩn người. Cô biết Khăng Khăng sẽ không nói dối cô. Hơn nữa chuyện tướng mạo, cho dù là che giấu rồi cũng khó mà lừa được người đã thân quen.

Nhưng Khăng Khăng nhất quyết khẳng định người này không phải La Thần!

Vinh Tuệ Khanh nhin không được ngẩng đầu, nhìn tỉ mỉ gương mặt người trước mặt.

Bất kể nhìn thế nào, lý thức của cô nói cho cô biết đây là La Thần, Thần thúc.

Về phần Khăng Khăng nói đáng về La Thần trước đây như thế nào, đột nhiên Vinh Tuệ Khanh phát hiện, trong trí nhớ của mình dường như không có chút gì về bộ dạng trước kia của La Thần, không hề có đáng về mà Khăng Khăng nói.

Hình như cô trực tiếp chấp nhận đáng về bây giờ của La Thần, hoặc nói, từ trước đến nay cô chưa bao giờ để ý đến đáng về của La Thần ra sao. Lúc cô nhìn y, hình như không nhìn bằng mắt.

La Thần nhìn thấy trên mặt Vinh Tuệ Khanh lộ ra đáng về có phần hoài nghi, không để ý đến, vươn tay sờ lên vết thương trên gò má cô, hỏi: “Làm sao thế này?”

Vốn dĩ da Vinh Tuệ Khanh trắng nõn mịn màng, ngũ quan cũng có chút khác so với trước đây. Nhưng trên mặt có thêm vết sẹo này, liền biến cô trở về nguyên hình, thậm chí không bằng đáng về thanh tú ngày xưa, chỉ có thể dùng hai từ “dở tợn”.

Vinh Tuệ Khanh vừa ứng phó vấn đề của Khăng Khăng, vừa cười nói: “Không cần thận, đánh nhau với người ta một trận. Không sao đâu ạ, rất nhanh sẽ khỏi thôi.”

Sắc mặt cô gái bên cạnh có chút khó coi, nắm lấy cánh tay La Thần: “Chúng ta đi qua bên kia đi, đừng làm phiền cô nương đây.”

La Thần nhíu mày: “Ta nói rồi, cô bé là thân thích của ta. Một cô nhóc đơn độc bên ngoài, ta sao có thể bỏ mặc chứ.” Nói xong, y bảo với Vinh Tuệ Khanh: “Đồ đạc của nhóc đâu, thu dọn đi cùng bọn ta.” Nhớ đến một chuyện, tiếp tục hỏi: “Mà nhóc định đi đâu thế? Không phải kêu nhóc ở thành Vĩnh Chương đợi ta sao?”

Vinh Tuệ Khanh cười mỉa. Những chuyện đó dường như đã qua một đời, thật ra chỉ mới trôi qua có mấy tháng mà thôi.

“Thần ca, muội đi trước đây.” Cô gái kia thấy La Thần và Vinh Tuệ Khanh coi như không có người bên cạnh, đành tự biết điều rút lui.

La Thần ngồi xuống, kê hai bàn đồ ăn, hỏi tình hình gần đây của Vinh Tuệ Khanh.

Để bảo mật, La Thần thuận tay tạo nên một kết giới, người bên cạnh muốn nghe lén cũng không được.

Những thứ có thể nói Vinh Tuệ Khanh đều nói, che giấu chuyện yêu tu phổ Hồ Lô, chỉ nói bản thân bị Ngụy Nam Tâm và lão tổ Đóa gia cho là tàn dư Ma giới nên truy bắt, sau đó may mắn gặp được Thánh nữ thần điện Quang Minh, mới yên ổn tránh được một kiếp.

La Thần nhìn cô, nói: “Nhóc không hỏi ta đi đâu, làm chuyện gì sao?”

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Nếu Thần thúc muốn nói, ta rửa tai xin nghe.”

La Thần uống ngụm rượu, nói đơn giản: “Ta đi phía Tây núi Lục Hợp... dưỡng thương. Sau đó cũng bị đám tu sĩ vô vị truy sát. Ta thấy bọn họ y như ruồi nhặng đuổi không đi, giết cũng không hết, chỉ đành dùng kế kim thiền thoát xác, khiến bọn họ nghĩ rằng ta đã chết.”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc: “Thì ra thúc là yêu nhân Ma giới sao?!” Cô lại phần nộ nói tiếp: “Vậy là ta chịu oan ức thay thúc à?!”

La Thần phun ngụm rượu ra: “Đương nhiên không phải! Nếu ta là yêu nhân Ma giới, thì đâu thảm như vậy, còn phải đi làm cung phụng cho người khác để mưu sinh.”

Vinh Tuệ Khanh vuốt vuốt ngực: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Mặc dù cô có chút hoài nghi với sự xuất hiện của La Thần ở sơn trang Đóa Linh,

nhưng lúc đối phương đi cùng cô thì không hề có biểu hiện gì của “nhập ma” cả.

Đối với Vinh Tuệ Khanh, phân biệt người và ma, không phải thể hiện bên ngoài mà phải xem nội tâm.

Có người bên ngoài thể hiện là người, nội tâm đã sớm chẳng khác gì ác ma. Giống như Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngự Nam Tâm, lão tổ Đóa gia và cả đám người Đóa Linh phu nhân.

Từ lúc quen biết La Thần đến nay, giống như Khăng Khăng vậy, luôn quan tâm lo lắng cho cô, cô không tin La Thần là Ma tộc.

La Thần mỉm cười, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nhóc đi đường này là muốn tham gia đại điển thu nhận đệ tử của ba đại phái sao?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Ta muốn tu hành, muốn làm đại tu sĩ.”

“Chí khí không nhỏ.” La Thần lại uống ngụm rượu: “Bây giờ ta cũng không nhà để về, thôi thì đi cùng nhóc vậy. Nếu có thể tốt nhất là gia nhập cùng một phái.”

Vinh Tuệ Khanh vui mừng: “Không phải thúc nói thúc là người phạm, không có tu vi sao?” Cô nhớ kỹ, lúc ở sơn trang Đóa Linh, La Thần đã nói bản thân chỉ là người phạm.

La Thần đằng hắng một cái: “Ta có cơ duyên, đã đến Trúc Cơ rồi.”

Vinh Tuệ Khanh nghiêm túc cung kính nói: “Thì ra là tiền bối, thất kính thất kính!”

La Thần nhú mày: “Vốn dĩ ta là trưởng bối của nhóc mà...” Ngụ ý, cho dù y không có Trúc Cơ thì cô cũng phải tôn kính y.

Vinh Tuệ Khanh nhin cười.

Khăng Khăng bên cạnh đã ăn xong canh, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Bên La gia có người đến.”

Vinh Tuệ Khanh nhắc nhở La Thần một tiếng.

La Thần có chút ngoài ý muốn: “Ta lập kết giới, làm sao nhóc biết tình hình bên ngoài kết giới được?”

Vinh Tuệ Khanh làm mặt quỷ, không bán đứng Khăng Khăng, bán cái nút thắt: “Sơn nhân tự có diệu kế.”

La Thần nhìn Khăng Khăng đang cười ngây ngô vô tri, nhú mào nói: “Đây có phải là con sóc không, nó tên gì?”

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến lời của Khăng Khăng đã nói với cô, vội hỏi: “Tại sao lại có người ở La gia cứ tìm con sóc tên ‘Tiểu Hoa’ vậy? Là thúc nói với họ ta có một con sóc như vậy sao?”

La Thần không vui, nói: “Sao có thể? Ta còn không nhớ tên của nó.” Dừng một chút, lại nói: “Từ trước đến nay ta không hề nói chuyện của nhóc cho người khác biết.”

Vinh Tuệ Khanh bán tín bán nghi nhìn La Thần.

La Thần thu hồi kết giới, đúng lúc người La gia xuất hiện.

Chính là cô gái lúc này, còn dẫn theo một cô bé, đáng vẻ cỡ mười lăm mười sáu tuổi, xinh đẹp dễ thương. Đôi mắt to tròn cười lên biến thành hình trăng lưỡi liềm.

“La cung phụng, dì ta nói người gặp lại người thân, là cô bé này sao?” Cô nhóc tươi cười với Vinh Tuệ Khanh, rồi lại nhìn Khăng Khăng như trông thấy đại lục mới, vô cùng mừng rỡ: “Đây là con sóc của người hả? Xin hỏi nó tên gì vậy?”

Vinh Tuệ Khanh nói như đinh đóng cột: “Nó tên Khăng Khăng, chú sóc Khăng Khăng.”

“À?” Cô nhóc có chút thất vọng: “Không phải là Tiểu Hoa? Tiểu Hoa? Có muốn đi qua bên kia ăn nhân hạt thông với ta không? Ta còn có rất nhiều quả phi...” Tiếp tục thăm dò.

Khăng Khăng đối mặt với sự hấp dẫn của đồ ăn, nhẫn nhịn vô cùng đau khổ, nhưng biết không nhịn sẽ trúng mưu kế, chỉ có thể giả ngốc. Nó ngồi trên bàn trước mặt Vinh Tuệ Khanh, hai mắt đảo đảo nhìn xung quanh, trông không có tiêu cự.

Loại động vật như vậy đa phần đều là chưa được mở thần trí, ngay cả làm linh sủng cũng không đủ tư cách.

Cô nhóc kia hơi thất vọng thờ dài.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ, thử thăm dò: “Xin hỏi tại sao phải tìm con sóc tên Tiểu Hoa vậy? Sóc trên đời chẳng phải đáng vẻ đều na ná nhau sao.”

Cô nhóc kia dè dặt cười, dường như cảm thấy Vinh Tuệ Khanh hỏi quá nhiều, quay đầu nhìn cô gái bên cạnh: “Dì, đây không phải con sóc con muốn tìm rồi, con đi đây.” Lại nói với La Thần: “La cung phụng, chúng ta phải chuẩn bị khởi hành rồi, đi thôi.”

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh, nói với cô nhóc: “La tam tiểu thư, ta muốn dẫn cháu gái ta đi cùng có được không?”

Cô nhóc kia là tam tiểu thư con vợ cả Thiên Thủy La gia, La Xảo Tư, cũng đi đến đại điển thu nhận đồ đệ của ba đại phái.

La gia là gia tộc tu chân, mặc dù trong tộc không có nhiều đại tu sĩ, nhưng mỗi thế hệ đều có con cháu có linh căn.

La Xảo Tư chính là người nổi bật ở đời này.

Vốn dĩ nàng ta chỉ có ba linh căn, ngộ tính cũng không cao, từng bị gia chủ La gia xem nhẹ, không chú trọng bồi dưỡng. Nhưng nửa năm trước, nàng ta đi chơi cùng gia đình, tới đến một ngôi miếu, sau khi quay về, ngộ tính được khai phá, rất nhanh chóng vượt qua Luyện Khí tầng một. Sau đó chưa đến nửa năm, đã Luyện Khí tầng sáu, tương đương mỗi tháng vượt qua được một tầng.

Gia chủ La gia vô cùng vui mừng, đem nàng ta thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, trợ giúp tất cả cho nàng ta, thậm chí phái chuyên gia hộ tống nàng ta đi tham gia đại điển thu nhận đệ tử của ba đại phái. Hy vọng nàng ta có thể thể hiện tài năng trước bao người, trở thành đệ tử nội môn của ba đại phái.

Chỉ là sau khi nàng ta mở rộng ngộ tính, thì thật sự có chút cổ quái. Ví như đột nhiên có hứng thú với sóc, kêu người đi tìm khắp nơi, thậm chí chỉ thẳng con sóc tên “Tiểu Hoa”. Đã từng có nhiều người bắt sóc trong núi đem đến để lĩnh thưởng, đều bị nàng ta nhìn thấu, cuối cùng chỉ giữ lại hai con sóc giải sầu thôi.

La Xảo Tư nghe La Thần lại muốn dẫn đưa cháu gái không biết từ đâu chui ra đi cùng bọn họ, cau mày nói: “Chúng ta là đi tham gia nghi thức thử luyện thu đồ đệ của ba đại phái, người dẫn theo cháu gái mình, có phải không được tiện cho lắm không?”

Vết thương trên mặt Vinh Tuệ Khanh khiến nhiều người nhìn vào thấy khó chịu.

La Thần lại thần nhiên nói: “Nếu đã như vậy, ta xin từ chức cung phụng La gia, các người đi mời cao nhân khác vậy.” Y lập tức bỏ gánh không làm.

La Xảo Tư tức giận. Chỉ là nghĩ đến dặn dò của gia chủ, nói La Thần là đại tu sĩ tu vi Trúc Cơ, có y dẫn đi tham gia đại điển thu nhận đệ tử của ba đại phái, chắc chắn có thể giúp đỡ một tay.

“La cung phụng khách khí rồi. Ta chỉ lo lắng cháu gái người không thích nghi được quy củ của La gia chúng ta. Thật ra thêm một người thêm một đôi đũa thôi, La gia chúng ta vẫn lo được. Mọi người cùng đi đi.” Nói xong, La Xảo Tư xoay người rời đi.

Cô gái đi chung áy náy nói với La Thần: “Thần ca, để muội đi khuyên nó. Huynh biết đó, nó là viên ngọc quý của La gia, tính tình khó tránh có chút cáu kỉnh.”

Vinh Tuệ Khanh ngằm đập La Thần một cước phía dưới.

La Thần liền ngậm miệng, chỉ gật đầu, nhìn người quay lưng rời đi.

La Xảo Tư về phòng, đóng cửa lại, vội vàng lấy ra một quyển sách nhỏ từ túi càn khôn, dùng tay nhẹ nhàng ấn xuống.

Chỉ thấy chỗ trống trên trang bìa hiện ra dòng chữ: “Có con sóc thượng cổ, không thuộc môn phái nào, có thể phá mọi kết giới, tên ‘Tiểu Hoa’. Xếp thứ hai trong các linh sủng trên ngũ châu.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 92: Kết Bạn Đồng Hành (Hạ)

Hàng mi dài của La Xảo Tư lay động, tự nói với mình: “Dựa theo ghi chép trong này, Tiểu Hoa là linh sủng, chắc chắn rất có tiếng tăm mới đúng. Tại sao mọi người chưa ai nghe qua nó? Chẳng lẽ tên nghe quá quê mùa, nên bị mọi người bỏ lỡ?” Nàng ta nghĩ nghĩ rồi lại lắc đầu: “Không đúng. Đối với tu sĩ mà nói, tên chẳng qua chỉ là một cái danh hiệu, linh sủng có bản lĩnh thật sự mới trở thành đối tượng mọi người muốn tranh giành. Tiểu Hoa này rốt cuộc ở đâu đây?”

Nhẹ thở dài, thuận tay lau quyển sách, chữ trên đó lập tức biến mất.

La Xảo Tư trừng mắt nhìn quyển sách, cảm thấy mình làm việc vô bổ.

Cơ duyên trùng hợp, nàng ta có được quyển sách ghi chép đủ loại xếp hạng, còn khiến nó nhận nàng ta làm chủ, chỉ mình nàng ta có thể xem sách.

Nhưng nhìn rồi thì sao? Nhìn được, sờ không được, càng làm trong lòng người ta khó chịu.

La Xảo Tư buồn bã ỉu xìu bỏ sách vào trong túi càn khôn, kêu hạ nhân hầu hạ tới thu dọn đồ đạc, chuẩn bị khởi hành.

La Thần dẫn theo Vinh Tuệ Khanh cùng lên đường với người của La gia.

Bởi vì Vinh Tuệ Khanh đã luyện Húc Nhật Quyết, nên thể lực tốt hơn trước đây rất nhiều, lại mang thêm giày ngàn dặm, đi không chậm hơn

người La gia ngồi xe chút nào.

Lần này La gia có bốn năm người đi, ai cũng có chút bản lĩnh.

La Thần không tính là người La gia, là cung phụng, cũng là người có tu vi cao nhất trong mọi người.

Mặt khác, ngoại trừ La Xảo Tư, còn có Nhiếp Hoa Chi luôn ân cần chăm sóc La Thần, cũng chính là đi theo lời của La Xảo Tư, là em họ của mẹ nàng ta. Cô ta cũng muốn đi theo để thử thời vận.

Từ khi Vinh Tuệ Khanh gia nhập đoàn người La gia, Nhiếp Hoa Chi đối đãi vô cùng nhiệt tình với Vinh Tuệ Khanh, mấy lần kêu cô lên xe ngồi đều bị Vinh Tuệ Khanh委婉 chuyển từ chối.

La Thần không nói gì, âm thầm quan sát Vinh Tuệ Khanh, phát hiện cô thật sự không tốn sức lực, nên cũng bỏ ý định khuyên cô ngồi xe.

Rốt cuộc thì người đông, sức nhiều.

Mấy ngày nay, Vinh Tuệ Khanh đi theo đoàn người La gia, một đường đi qua chỗ mấy khu rừng, hai ngọn núi nhỏ, đều không gặp phải tình huống như ly miêu yêu trong rừng Hắc Tùng lúc trước.

La Thần nghe Vinh Tuệ Khanh nhẹ nhàng kể về lai lịch của vết thương trên mặt cô, sắc mặt bèn trở nên nghiêm túc. Y truy hỏi mấy lần về quan hệ của Minh Nguyệt và Tư An, dường như cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Vinh Tuệ Khanh không đồng ý, khuyên nhủ: “Tư An đại nhân không phải là người không có đầu óc, lần trước mưu kế của Ngụy Nam Tâm cũng không thể làm hấn trúng kế, chút tiểu xảo này của Minh Nguyệt, hấn là không cần phải nói.”

La Thần vô cùng bất an, nhưng không nghĩ ra bất an ở điểm nào, chỉ đành trầm mặc không nói.

La Xảo Tư ngồi trong xe, luôn âm thầm nhìn chăm chú Vinh Tuệ Khanh, còn có cái đầu ló ra từ trong tay nải của cô, là con sóc Khăng Khăng thường xuyên buồn ngủ.

Dù sao trong nước Đại Sở này, người nuôi sóc làm sủng vật rất ít.

Nước Đại Sở không phải là nơi sinh trưởng của sóc.

Nếu không phải mình có kỳ ngộ, cũng không biết loại thú nhỏ này gọi là sóc chuột, không phải là sóc thường.*

* Sóc bình thường gọi là 松鼠, còn Khăng Khăng là 花栗鼠, tức giống sóc chuột (chipmunk).

Nửa năm nay, mình tốn nhiều công sức mới tìm được hai con sóc chuột, Vinh Tuệ Khanh từ đâu có được con sóc đó chứ?

La Xảo Tư trầm ngâm một lúc lâu, chủ động xuống xe, đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, tươi cười hỏi: “Vinh cô nương, con sóc của người từ đâu mà có vậy?” Nói đoạn đem hai con sóc của mình trong lồng lại, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Bằng không để Khăng Khăng của người vào đây chơi với bọn chúng đi. Người mang trên lưng cũng cực quá.”

Vinh Tuệ Khanh bật cười, vội nói: “Mặc dù Khăng Khăng nhìn mập mập chứ thật ra nó nhẹ lắm, đeo trên lưng không hề mệt.”

La Xảo Tư không cam lòng, lại đổi cách nói: “Khăng Khăng của người là đực hay cái vậy? Có muốn phối giống cho nó không? Hai con sóc của ta, một đực một cái. Kiểu gì cũng sẽ có một con phối được với con sóc của người.”

Trong đầu của Vinh Tuệ Khanh, xuất hiện tiếng la hét thê thảm của Khăng Khăng, toàn là tiếng rống thảm thiết: “Đừng! Khăng Khăng không muốn phối giống với hai con sóc ngu ngốc đó!”

Vinh Tuệ Khanh cố nhin cười, nghiêm túc lắc đầu: “VẬY không nên. Đại Hoa và Tiểu Hoa của người vừa nhìn đã biết là huyết thống cao quý, thông minh lanh lợi, sao không để chúng tự phối giống với nhau? Khăng Khăng nhà ta bình thường ngu ngốc, sợ là làm mất mặt Đại Hoa và Tiểu Hoa nhà người.”

La Xảo Tư liếc nhanh qua Khăng Khăng ở phía sau lưng Vinh Tuệ Khanh.

Đúng lúc Khăng Khăng đang dựng lỗ tai nghe bọn họ nói chuyện lập tức bày ra bộ dạng “Ta rất ngu ngốc”.

La Xảo Tư có chút chán ghét quay sang, gật đầu có lệ với Vinh Tuệ Khanh: “Cũng không thể nói như vậy. Khăng Khăng của người... cũng rất dễ thương mà.” Nói xong thì lên xe, cũng không thăm dò nữa.

Vinh Tuệ Khanh thở nhẹ, nói khẽ với Khăng Khăng: “Nhìn xem, giống như khen con gái vậy. Nếu người không tìm được ưu điểm nào thì liền khen đối phương dễ thương, nhất định sẽ không sai.”

Khăng Khăng bắt chước dáng vẻ thờ dài của cô, chít chít nói: “Giả ngu ngốc thật sự quá khó rồi. Chúng ta nhanh chóng rời khỏi đám người này đi, Khăng Khăng thà đi đánh với ly miêu yêu, cũng không muốn ở chung với cô nương bụng dạ khó lường kia.”

Vinh Tuệ Khanh bật cười, âm thanh trong trẻo làm cho La Thần liếc nhìn.

“Người đánh ly miêu yêu? Người cùng lắm là cào mặt người khác, chiêu này không có tác dụng đối với ly miêu yêu.” Trong lòng Vinh Tuệ

Khanh đang cười nhạo Khăng Khăng một trận.

Khăng Khăng biết Vinh Tuệ Khanh đang cười nó, hừ một tiếng: “Khăng Khăng không chấp nhận với người.”

Vinh Tuệ Khanh cười một hồi, trong đầu không ngừng nghĩ đến lời Khăng Khăng vừa nói. Cô cảm thấy có chút kì lạ, lại không biết kì lạ ở điểm nào, nhất thời trầm mặc.

Mấy ngày nay mọi người vội vàng lên đường là để đến kịp sơn trang Dư Nga trước khi đại điển thu nhân đệ tử bắt đầu.

Hiện tính toán hành trình, trưa mai là có thể đến được sơn trang Dư Nga rồi. Mọi người đều thư giãn hơn, ồn ào tìm một quán trọ nghỉ ngơi qua đêm.

Bọn họ đã ăn ngủ lang bạt mấy ngày, hôm nay muốn tìm một quán trọ dừng chân, để nghỉ ngơi hồi phục cho tốt, đợi đến sáng sớm mai lại xuất phát.

Nhưng núi Dư Nga nằm ở sát biên giới phía Đông nước Đại Sở, đã sắp đến núi Dư Nga nên càng hẻo lánh hơn.

Mọi người đều đi đến trời sập tối vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của quán trọ, ai nấy đều có chút nản lòng.

Vinh Tuệ Khanh đi bên cạnh La Thần, vẫn không nói gì.

Người phái đi thăm dò phía trước vất vả lắm mới về tới nơi, nói đi thêm một chút là có quán trọ. Chỉ là bên trong đã có rất nhiều người, bọn họ chỉ có thể mấy người ở chung một phòng, chịu đựng một đêm.

La Tư Xảo không quá để tâm. Lòng nàng ta đã bay đến sơn trang Dư Nga rồi, luôn nghĩ ngơi rồi cuộc sẽ có đề thi như thế nào để khảo nghiệm

bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh nhìn địa hình xung quanh, nhúu mày. Nơi đây nhà dân thưa thớt, địa thế ngoài cao trong thấp, là bồn địa. Nếu đi tiếp, bọn họ sẽ đi xuống lòng chảo của bồn địa. Xét theo vận thế mà nói, xây quán trọ ở nơi thế này, là một Hấp Vận đầu, người đi vào đều bị người mở quán trọ này hấp thụ vận thế.

Lúc này đi vào đây, thật sự không phải là một quyết định sáng suốt.

“Thần thúc, hay là chúng ta ở đây qua đêm đi. Quán trọ kia đã đầy người rồi, chúng ta đến cũng phải chen chúc nhau trong một phòng, cần gì phải thế?” Trong lòng Vinh Tuệ Khanh có chút bất an. Càng đi tiếp, Vinh Tuệ Khanh cảm giác càng khó chịu, giống như cào xé trong dạ dày, không ngừng có cảm giác ghê tởm trong lòng.

Trước đây cô vẫn chưa biết đây là cảm giác gì, cho đến sau lần giao đấu với ly miêu yêu, cô mới hiểu, đây là công hiệu của Húc Nhật Quyết. Húc Nhật Quyết là khắc tinh của tất cả tà thuật mị công. Nhưng ngược lại, nếu tu vi bản thân chưa cao, mà tà thuật mị công của đối phương lại cao hơn, như thế người gặp bị kích sẽ là mình.

Vẫn chưa đến gần đã cảm thấy cả người buồn nôn khó chịu.

Nhưng lời này, cô không thể nói quá rõ với La Thần. Bằng không cô còn phải giải thích Húc Nhật Quyết từ đâu mà có nữa. Thật sự rất phiền phức...

La Thần cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Vinh Tuệ Khanh lại nói không muốn ở đó, gãi đúng chỗ ngứa của y, liền nói: “Ta đi nói với bọn họ một tiếng.” Nói xong, y đi nhanh mấy bước, đến trước xe của La Xảo Tư, nói: “Quán trọ phía trước đã đầy người rồi, chúng ta không cần đến góp vui. Nếu tam tiểu thư muốn đi, mời tự nhiên.”

La Xảo Tư có chút ngoài ý muốn, vén màn xe lên, nhìn đường phía trước, trên mặt có chút dị sắc, đồng ý lời nói của La Thần: “Vậy mọi người dừng lều ở đây đi, không đi đến quán trọ kia.”

La Xảo Tư là người có thân phận cao nhất trong đám người La gia lần này. Nàng ta nói không đi, người khác đều không phản đối.

Chỉ có người đi dò đường lúc này có chút sốt ruột nói: “Ta đã đặt tiền cọc, đặt phòng ở đó rồi. Mọi người không đi, vậy tiền cọc đó chẳng phải uổng phí sao?”

La Xảo Tư nào để vào mắt chút vàng bạc thế tục đó, phất tay nói: “Không sao. Người tốn bao nhiêu tiền, ta trả lại người.” Nói rồi bắn ra một thỏi bạc mười hai lượng, rơi xuống đúng ngay trong lòng ngực đối phương.

Người đi thăm dò kia vốn là một hộ viện của La gia, có chút công phu, lúc này ôm thỏi bạc kia, đáng vẻ lại có phần mờ mịt, luống cuống.

Người La gia đều dừng lại, dừng lều, nhóm lửa, nhanh chóng làm việc của mình.

Vinh Tuệ Khanh đi bên cạnh La Thần, cũng nhóm lửa, đem bánh mì cắt thành từng lát, nướng vàng óng ánh.

Gần đây Khăng Khăng rất thích ăn bánh mì nướng như vậy.

La Thần cùng với mấy hộ vệ La gia đi vào rừng dạo một vòng, đem về mấy con chim Tù Kê to lớn, vừa kịp nướng ăn.

Mọi người đều ăn uống vui vẻ, chỉ thiếu hát sơn ca góp vui.

Đến lúc mọi người bắt đầu điểm danh đi ngủ, mới phát hiện thiếu một người, là người đi thăm dò đường, tìm ra quán trọ lúc này.

“Hắn đi đâu vậy?” La Xảo Tư không có xuống lầu, nàng ta và Nhiếp Hoa Chi ở trong xe.

“Có thể là đi quán trọ đòi lại tiền cọc chẳng.” Một hộ vệ quen biết cười nói: “Tam tiểu thư đừng lo lắng, hắn là tay già đời, không việc gì đâu.”

La Xảo Tư cũng sẽ không lo lắng cho một hộ vệ, phất tay cho đối phương lui xuống.

Vinh Tuệ Khanh đi chậm thêm củi, đang muốn chui vào trong lầu đi ngủ thì nghe thấy giọng nói quen thuộc vọng lại: “Xin hỏi các người có thấy một cô nhóc tám chín tuổi, cao cỡ này, trên mặt có một vết sẹo không?” Dường như đang giơ tay tả chiều cao với người ta.

Là giọng nói của Minh Nguyệt mà cô mới trốn thoát mấy ngày trước.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 93: Chữa Khỏi

Vinh Tuệ Khanh dừng tay, cũng không xoay người mà bước một bước dài về phía trước, lên vào chiếc lều vải của La Thần phía đối diện. Cô uốn mình như mèo nhìn sang phía có tiếng người nói chuyện.

La Thần nhú nhú mày, trở người ngồi dậy: “Nhóc đang nhìn gì đó?”

Vinh Tuệ Khanh đưa tay ra sau xua xua, ý nói La Thần đừng lên tiếng, mình thì nín thở ngưng thần nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy đạo bào của Minh Nguyệt đầy vết bẩn, tay còn dẫm theo một cô nhóc tuổi không kém mình bao nhiêu, chính là con gái cô ta - Sở Sở.

Vinh Tuệ Khanh không hiểu nổi. Trận pháp đã tan, Sở Sở cũng tìm được rồi, cô ta còn theo mình làm gì? Lẽ nào là vì con sóc chuột Khăng Khăng?

Khăng Khăng thấy xung quanh nơi này đều là rừng núi, lòng ngứa khó chịu nên đã chạy vào rừng bung xõa rồi, bây giờ không có ở đây.

Vinh Tuệ Khanh biết nó cũng không phải dạng vừa nên không để ý mấy.

Bây giờ Minh Nguyệt mang theo Sở Sở tới đây, Vinh Tuệ Khanh lại sinh ra cảnh giác.

La Xảo Tư nghe thấy tiếng Minh Nguyệt, giật mình, cười cười vén màn xe, nhìn Minh Nguyệt dò xét một hồi lại hỏi: “Người tìm người này

có việc gì?”

Minh Nguyệt nghe vậy thì mừng rỡ. Dọc đường cô ta đã hỏi qua bảy tám người đều không ai biết. Chỉ có cô nương này cơ hồ có manh mối.

“Nếu tiểu thư có biết xin hãy nói cho ta, sau này Minh Nguyệt ắt sẽ hậu tạ!” Minh Nguyệt nói rồi còn hành lễ với La Xảo Tư. Nhận ra La Xảo Tư cũng là tu sĩ, Minh Nguyệt cố ý phóng ra tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn của mình.

Tu vi của tu sĩ Trúc Cơ đè ép khiến La Xảo Tư không thể cử động, ngay cả thở cũng cảm thấy vất vả. Lại nghe đến tên “Minh Nguyệt”, La Xảo Tư cảm thấy tim đập thành thịch suýt chút nhảy ra khỏi lồng ngực, bỗng chốc sinh ra sức mạnh vô tận, “rầm” một tiếng mở ra cửa xe.

Minh Nguyệt thu lại tu vi, đứng thẳng lưng nhìn La Xảo Tư.

La Xảo Tư sững sờ đánh giá Minh Nguyệt. Dù đạo bào trên người lệch thếch bẩn thỉu, thanh ngọc quan trên đầu cũng đã lệch đi nhưng vẫn là đôi mắt sáng trong ấy. Hóa ra tu sĩ Minh Nguyệt nổi tiếng chính là người này!

La Xảo Tư vội vàng xuống xe, hành lễ với Minh Nguyệt: “Vừa hay, ở chỗ bọn ta hình như cũng có một vị cô nương như vậy. Nhưng cô ấy không đi cùng chúng ta, mà là người họ hàng xa mà cung phụng nhà ta khéo sao gặp được cô ấy ở một nơi cách không xa phía trước, mới đi cùng với nhau. Ta dẫn đường đưa Minh Nguyệt Quán chủ sang xem có phải là cô ấy không.”

Minh Nguyệt vô cùng hài lòng với thái độ ân cần của La Xảo Tư, chậm rãi gật đầu: “Làm phiền đại tiểu thư rồi.”

La Xảo Tư dẫn theo Minh Nguyệt và Sở Sở đi đến chỗ của Vinh Tuệ Khanh và La Thần.

Vinh Tuệ Khanh thấy ba người đi về phía mình, biết rằng trốn không được nữa thế là dứt khoát chui ra khỏi lều vải của La Thần, đi đến đứng bên đồng lửa.

Híp mắt nhìn sang, Vinh Tuệ Khanh cuối cùng cũng phát hiện có điều không ổn.

Là Sở Sở.

Cô nhóc đó không còn vẻ ngông nghênh như lúc đuổi theo mình đòi Khăng Khăng. Trái lại, ánh mắt nó đại ra, miệng treo một nụ cười ngốc nghếch, cả người chẳng khác gì đứa ngốc.

Vinh Tuệ Khanh thấy lòng nặng trĩu. Lẽ nào Sở Sở bị Tam Chuyển Tụ Hồn Trận làm kinh sợ hóa thành đứa ngốc rồi?

La Xảo Tư dẫn Minh Nguyệt và Sở Sở đến bên đồng lửa mà Vinh Tuệ Khanh đứng.

Vinh Tuệ Khanh chấp tay sau lưng đứng đó, nắm chặt lấy Nhật Nguyệt Song Câu đeo ở lưng, cảnh giác nhìn ba người đối diện.

Minh Nguyệt vừa nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh, lập tức quỳ sụp xuống khấu đầu: “Xin cô nương đại phát từ bi, cứu con gái của ta! Cứu con gái của ta!”

Người của La gia đều bị kinh động, quây quần sang đây.

Nhiếp Hoa Chi theo sau, vòng qua đám người đi đến bên cạnh La Thần.

La Thần cũng ra khỏi lều, yên lặng đứng xem.

“Thần ca, cháu gái của huynh biết y thuật sao?” Nhiếp Hoa Chi khẽ hỏi.

La Thần nhàn nhật đáp: “Một cô nhóc như nó, có biết thì cũng chỉ biết chút ít bên ngoài.”

Vinh Tuệ Khanh mím mím môi, nhìn sang Sở Sở, một lúc sau lại lắc đầu: “Người cầu sai người rồi, ta không biết y thuật, không thể cứu con gái người.”

Minh Nguyệt lập tức ngã ngòai ra trên đất. Ngày hôm đó, cô ta đợi đến giờ Dậu ba khắc, cuối cùng cũng nhìn thấy con gái mình đột nhiên xuất hiện ở khoảng đất trống trong rừng, vui mừng như lên được thiên đường. Ngay sau đó cô ta lại như rơi vào địa ngục, bởi vì con gái cô ta cứ mang về mặt si dại, ngoài cười ngậy ngốc thì là kinh hoàng chạy trốn khắp nơi.

Hỏi cũng không thể hỏi ra nguyên do.

Nhớ đến trận pháp mà cô bé mang theo chú sóc nhỏ kia lập ra, Minh Nguyệt thầm hối hận mình không hỏi tên của đối phương đã gây thù với đối phương. Dù mình có Tư An chống lưng, nhưng nước xa không cứu được lửa gần. Tư An trở về tông môn đỉnh cấp, mình ngay cả đường đến Thái Hoa Sơn đều không rõ, sao có thể tìm được Tư An ngay lúc này, bảo hắn đến cứu mẹ con mình đây? Lại nói, dẫn theo một đứa con gái si ngốc, Tư An có để tâm đến huyết mạch của hắn thì cũng sẽ không dành cho mình thêm chút cảm tình nào.

Minh Nguyệt nghĩ tới nghĩ lui chỉ đành cúi đầu với Vinh Tuệ Khanh trước, hy vọng thuyết phục được cô bé cứu con gái mình. Đợi khi con gái mình được chữa khỏi lại tính chuyện với cô bé cũng không muộn.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng áy náy. Cô không ngờ một cái trận pháp lại khiến cho Sở Sở phát điên.

Nhưng nhớ đến lúc trước hai mẹ con này vênh váo lên mặt, không đe dọa lợi dụng mình thì cũng là hô đánh hô giết. Nếu mình không cẩn thận thì người bị phơi thây ở rừng Hắc Tùng chính là mình rồi.

Không thể vì người ta không hại được mình mà cho là người ta vô tội đúng không?

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh thiên nhân giao chiến, không biết mình hành động như vậy là đúng hay sai.

La Thần đứng xem một hồi, từ phía sau đi lên, vươn tay ấn vào huyệt Bách Hội của Sở Sở đang cười ngây chảy cả nước dãi ở bên, nhắm mắt phóng thần thức đi thăm dò. Chỉ thấy quanh thân cô bé bao một tầng khí đen rất nhạt, bên trong khí đen có vài dị vật trên đầu có sừng đang cười khục khặc, từng ngậm từng ngậm nuốt lấy thần niệm của Sở Sở. Cảm nhận được sự tiếp xúc của La Thần, những dị vật đó thét lên vài tiếng, vỗ cánh biến mất vào trong khí đen.

Thân thể Sở Sở chấn động, mắt dần dần khôi phục thần trí.

La Thần cảm giác có chút kì lạ. Y rút tay về, dăm chiêu nhìn tay phải của mình, trầm ngâm không lên tiếng.

“Mẹ, mẹ, con... sợ lắm, ở đó toàn là ma quỷ...” Sở Sở giống như vừa tỉnh lại, nhìn thấy Minh Nguyệt ngồi trên đất ngay bên cạnh mình, liền khóc òa lên, nhào vào lòng Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt vừa sợ vừa mừng, ôm chặt lấy Sở Sở, nhỏ giọng an ủi cô nhóc vài câu rồi mới đứng dậy hành lễ với La Thần.

Lúc ngẩng đầu lên, Minh Nguyệt nhìn rõ dung mạo của La Thần thì hơi ngẩn người. Người này còn có vẻ tuấn tú hơn Tư An vài phần. Tiếc là tu vi của y quá thấp.

“Minh Nguyệt đa tạ tráng sĩ đã cứu giúp. Xin hỏi tráng sĩ tính danh là gì? Đợi Minh Nguyệt trở về nhà sẽ báo cho phụ thân của tiểu nữ, nhất định sẽ hậu tạ tráng sĩ.” Minh Nguyệt nói ra câu này là thật lòng thật dạ.

Phụ nữ đối với mỹ nam trời sinh đều có mấy phần hảo cảm, thương tiếc và khoan dung.

Giống như khi đàn ông nhìn thấy mỹ nữ cũng vậy. Ngay cả khi mỹ nữ muốn mạng của hắn, hắn cũng có thể suy thành “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu”.

Hoa mẫu đơn trên thiên hạ luôn xinh đẹp rực rỡ vô hạn, có lẽ là do được chăm bón rất nhiều.

Ai cũng có lòng yêu cái đẹp, không phân nam nữ.

La Thần không động lòng, kéo Vinh Tuệ Khanh qua nói với Minh Nguyệt: “Đây là cháu gái của ta. Chuyện này xem như ta thay mặt nó xin lỗi người. Giữa hai người có mâu thuẫn gì chẳng nữa, hy vọng từ nay có thể xóa bỏ. Thế nào?”

Mỹ nam đã mở miệng, muốn từ chối cũng rất khó.

Minh Nguyệt nhấp nháy mắt, cười nói: “Đã là thân thích của người, ta sẽ nể mặt người vậy. Xin hỏi tráng sĩ quý tính là gì?”

La Thần nói: “Miễn quý, họ La, tên chỉ một chữ Thần.”

Minh Nguyệt ngẫm nghĩ, trước nay chưa từng nghe qua cái tên La Thần này, liền hiểu đối phương chỉ là một tán tu, có chút nuôi tiếc lắc đầu, gọi Sở Sở sang cảm tạ.

Sở Sở ngẩng đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh đang đứng bên La Thần, hét lên một tiếng chạy nấp ra sau Minh Nguyệt, la ầm lên: “Nó là người xấu! Nó là người xấu! Nó gọi tới rất nhiều quỷ quái ăn thịt Sở Sở...”

Vinh Tuệ Khanh tức ruột, sầm mặt nói: “Người muốn giết ta, ta lại cứ như vậy bó tay chịu trói sao? Ai tự nguyện để mình vô duyên vô cớ mặc

cho người khác xâu xé chứ?!”

Người của La gia kinh ngạc bừng tỉnh, đều đổi ánh mắt nhìn Minh Nguyệt và Sở Sở.

Minh Nguyệt ho khan một tiếng, nói: “Đều là chuyện đã qua rồi, mọi người không đánh không quen, cũng xem như là duyên phận. Sở Sở! Mau cảm ơn La đại thúc!”

Sở Sở không tình nguyện bước ra khỏi bóng lưng Minh Nguyệt, vội vàng hành lễ với La Thần lại trốn ngay vào sau lưng mẫu thân.

Mắt La Xảo Tư lóe lên, nói với Minh Nguyệt: “Xin hỏi Minh Nguyệt nữ tu cần đi nơi đâu? Trời cũng đã tối, hay là tạm ở với chúng ta một đêm?”

Minh Nguyệt mấy ngày nay đều đi một mình, chịu khổ cực không ít, cũng muốn đi cùng đoàn người bọn họ, liền hỏi: “Mọi người định đi nơi nào?”

La Xảo Tư cười đáp: “Bọn ta muốn đến sơn trang Dư Nga tham gia đại lễ thu đồ đệ của tam đại môn phái. Minh Nguyệt nữ tu là Quán chủ Minh Nguyệt Quán cũng sẽ đến sơn trang Dư Nga chứ?”

Thật ra hỏi câu này cũng chỉ hỏi có lệ. Nếu không đi sơn trang Dư Nga, người bình thường đều sẽ không chọn đi con đường này.

Minh Nguyệt lại có dự định khác. Vốn cô ta không cần phí tâm bái sư, chỉ là nghe nói lần này không chỉ có người của tam đại môn phái đến chọn đồ đệ tử mà còn có người của tông môn cấp hai đến dự, cũng chính là Thái Hoa Sơn, Thanh Vân Tông và Hoa Nghiêm Tự. Vì một chuyện, họ cũng phái người đến quan sát, định chọn một vài đồ đệ tử có tư chất tốt về bồi dưỡng.

Nếu có thể lập tức vào tông môn cấp hai, tam đại môn phái tính là cái đình gì!

Đương nhiên, quan trọng hơn vẫn là, Minh Nguyệt muốn tự mình gặp người của Thái Hoa Sơn, truyền tin tức về Sở Sở đi. Minh Nguyệt hiểu rất rõ, sự tồn tại của Sở Sở vừa là cơ hội vừa là nguy hiểm. Khăng định sẽ có người không trông đợi sự tồn tại của Sở Sở. Nếu mình cứ ngang nhiên tiết lộ thân thế của Sở Sở ra ngoài, chờ mình và Sở Sở ở ngoài kia không chừng là giết người diệt khẩu.

Mẹ con họ cần là thời cơ, thời cơ có thể công khai thân thế của Sở Sở trước mặt mọi người, khiến cho không ai có thể chối cãi.

Vinh Tuệ Khanh vẫn một mực nhìn chăm chăm Minh Nguyệt, thầm suy đoán cô ta đang nghĩ cái gì trong đầu. Trước đây, cô sống ở Dốc Lạc Thần - một sơn thôn đơn thuần, gặp gỡ đều là những bằng hữu xóm làng hiền lành, chất phác. Những điều phản bội, bán đứng và đả kích mà Vinh lão gia đã kể cho cô, cô chỉ coi như đang nghe kể chuyện, không hiểu sao lại có người khẩu thị tâm phi, nói một đằng làm một nẻo. Đến bây giờ, cô mới thật sự hiểu được ý của ông nội mình.

Một đêm nhanh chóng qua đi.

Trời vừa tờ mờ sáng, đoàn người đã lên đường.

Một đường thẳng bước, sơn trang Dư Nga đã ở ngay trước mắt, bên đường căn bản không có bất cứ quán trọ nào.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 94: Gặp Lại Bạn Cũ (Thượng)

Vinh Tuệ Khanh đi bên cạnh La Thần, nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của người xung quanh. Có vẻ hạ nhân hôm qua cử đi ra ngoài dò đường tìm quán trọ, sau khi rời đi lần nữa thì chưa thấy trở về.

“Không phải bảo quán trọ ở ngay gần đây sao?”

“Nghe hẳn nói càn, xem ra đã cầm theo bạc của tam tiểu thư trốn mất rồi. Dọc đường chúng ta đi tới, chỉ có một con đường núi là có thể lên được. Hai bên toàn là núi rừng, người thấy ở đâu có bóng dáng của quán trọ?”

“Cũng phải, cái tên đáng chết này, uống cho ta xem hẳn là người tốt! Ta còn nói tốt giúp hẳn trước mặt tam tiểu thư, ai ngờ hẳn lại làm chuyện như vậy.”

Những lời của hạ nhân lục tục truyền vào tai Vinh Tuệ Khanh và La Thần.

Vinh Tuệ Khanh nhìn sang bên đường một chốc, khắp nơi đều là cây cao tận trời. Dưới tán cây xanh rợp bóng, muôn vàn hoa dại mọc đầy.

Tiếng nói của Khăng Khăng lặng lẽ chui vào trong đầu Vinh Tuệ Khanh: “... Ở đây không có quán trọ. Hôm qua Khăng Khăng đã chạy tới chạy lui nơi này tìm nhân hạt thông ăn, không thấy một quán trọ nào.”

Vinh Tuệ Khanh tin lời Khăng Khăng.

Nhưng nếu không có quán trọ, những người hôm qua đi trước bọn họ đến quán trọ ở, thật ra đã đi đâu rồi?

Dù sắc trời vẫn còn sáng, ánh nắng chiếu rọi, Vinh Tuệ Khanh vẫn cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên đến đỉnh đầu, vô thức đi sát lại bên La Thần.

La Thần nhìn về phía trước, thân người thẳng như cây tùng, mắt không nhìn Vinh Tuệ Khanh. Một cánh tay y vẫn đưa ra nắm lấy tay phải của cô, vững vàng dắt cô thẳng bước.

Lòng bàn tay La Thần ấm áp, to lớn khiến tay của Vinh Tuệ Khanh càng nhỏ bé, lạnh lẽo thấy rõ.

Chỉ một động tác nhỏ, lần đầu khiến Vinh Tuệ Khanh sinh lòng ý lại đối với La Thần, xem y như một trường bối thật sự mà mình có thể dựa dẫm. Không còn là con người xa lạ hi vọng vô thường, không thể hiểu nổi trước kia.

Nhiếp Hoa Chi ngồi trong xe, nhìn ra ngoài qua cửa sổ.

La Thần dắt tay Vinh Tuệ Khanh đi bên cạnh xe ngựa. Vóc người La Thần cao lớn, Vinh Tuệ Khanh xem như cao hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng trang lứa. Thế nhưng, ở trước mặt La Thần cô cũng chỉ là một cô nhóc cao ngang ngực y mà thôi.

Nhiếp Hoa Chi mỉm cười. Một người đàn ông yêu thương trẻ nhỏ nhất định là một người tốt, mắt nhìn của mình không tồi.

Nhiếp Hoa Chi không có mong ước gì cao xa. Dù lần này cô ta đi theo, có thể được nhận làm đệ tử của tam đại môn phái, cô ta cũng sẽ không dành cả đời vào tu chân. Cô ta muốn mình giống như những cô gái bình thường, tìm được một tu sĩ song tu thích hợp, sau đó sinh con đẻ cái, mở rộng thế lực gia tộc.

La Thần, chính là lựa chọn thích hợp nhất.

Nhưng cô ta đã thăm dò bao lâu nay, La Thần vẫn đối với cô ta như có như không. Xem ra, cô ta phải đặt mục tiêu lên nơi khác rồi. Đứa cháu gái Vinh Tuệ Khanh này có lẽ là đối tượng mà cô ta phải tranh thủ.

La Xảo Tư không có mấy hứng thú với tình cảm nam nữ. Chí hướng, nguyện vọng và mục tiêu của nàng ta đều đặt trên việc trở thành tu sĩ đứng nhất nhì. Tất cả những gì nàng ta làm đều là hướng đến con đường này. Ở phương diện khác, nàng ta không hề đặt trong lòng.

Minh Nguyệt đã nghỉ ngơi một đêm, lên tinh thần rất nhiều. Vừa khoan chân ngồi thiền, lấy linh thạch hấp thu linh khí, vừa dưỡng thương cho con gái Sở Sở, tu dưỡng hồn phách bị ăn mòn của nó.

La Xảo Tư nhìn linh thạch trong tay Minh Nguyệt, mắt chợt lóe sáng.

Minh Nguyệt chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, Minh Nguyệt Quán cũng chẳng qua là đã quán không tên tuổi, nhưng trong tay Minh Nguyệt lại đang cầm một linh thạch trung phẩm để hấp thu linh khí.

Trong giới tu chân, linh thạch phân ra bốn cấp, bình thường nhất cũng nhiều nhất chính là linh thạch hạ phẩm. Nếu không có môn phái hay gia tộc cung dưỡng, đối với tán tu mà nói thì linh thạch hạ phẩm cũng cực kì hiếm có.

Nhỉnh hơn linh thạch hạ phẩm một chút là linh thạch trung phẩm. Một linh thạch trung phẩm có thể đổi một vạn linh thạch hạ phẩm. Bình thường những người có linh thạch trung phẩm không phải là tu sĩ kỳ Kim Đan thì cũng là đệ tử tinh anh của đại môn phái.

Tốt hơn linh thạch trung phẩm là linh thạch thượng phẩm. Một khối linh thạch thượng phẩm có thể đổi mười vạn linh thạch trung phẩm, giá trị cao hơn rất nhiều.

Cao cấp nhất là linh thạch cực phẩm. Trên Ngũ Châu Đại Lục hiện nay, nghe nói linh thạch cực phẩm cũng không đủ cầu, dù là tông môn đỉnh cấp cũng không có được bao nhiêu. Trên chợ cũng không đem nó ra làm vật lưu thông.

Một tu sĩ Trúc Cơ như Minh Nguyệt xuất thân từ dã quán không tên tuổi, trên tay sở hữu linh thạch trung phẩm chỉ có một nguyên nhân: chính là do Tư An Tư đại nhân, cái vị vừa mới Hóa Thần kia tặng cho cô ta.

Nhớ đến vụ án oanh động tu chân giới năm đó, La Xảo Tư nhếch môi cười cười, sâu xa đánh giá Sở Sở đang ngồi thiền bên cạnh.

Nhìn cũng đáng yêu trong sáng như ngọc tuyết, tư chất cũng không kém, cũng giống như mình, là tam linh căn. Nhưng dù thế nào, vận may của Sở Sở đều lớn hơn mình.

La Xảo Tư nhắm mắt, bắt đầu hấp thu linh khí trong linh thạch hạ phẩm của mình.

Tu hành bàn đến cơ duyên. Cơ duyên của nàng ta cũng không nhỏ, mỗi người đều có nhân duyên của mình, không nên so bì. Nàng ta không được quá tham lam. Trừ khi có người tranh giành Tiểu Hoa với nàng ta, nếu không nàng ta sẽ không ra tay tàn nhẫn.

Vào buổi trưa, bọn họ cuối cùng cũng đến được cửa vào sơn trang Dư Nga.

Mọi người đều là lần đầu đến nơi này.

Từ chân núi đi vòng sang đây, đập vào mắt là bậc thang cao ngất dùng ngọc thạch xây nên, ngẩng đầu chỉ nhìn thấy mây mờ lượn quanh, không nhìn thấy đỉnh. Lan can được khắc hình long phượng, vô cùng tinh xảo, khoáng đạt.

Hai bên thềm đá là ngọn núi xanh um cao chót vót, thác nước sáng ngời từ đỉnh núi cuộn cuộn chảy xuống, đổ vào đầm nước hai phía chân núi.

Ở những nơi bình thường khác, hai thác nước hùng vĩ, tráng lệ như thế, lúc rơi xuống đầm nước khẳng định vang tiếng như sấm. Nhưng ở nơi này lại im ắng vô cùng, thác trên cao đổ xuống ba ngàn thước chỉ sủi lên bọt nước, bên trên mặt đầm hơi nước mịt mờ, còn có chim đầm lầy bay lượn xung quanh.

Vinh Tuệ Khanh nhìn lóa cả mắt.

Tam đại môn phái quả nhiên làm gì cũng không tầm thường.

Cô nhìn ra được bên dưới đầm nước có một trận pháp, cân bằng với xung lực của thác nước, vừa vận triệt tiêu tiếng vang cực lớn khi thác nước đổ xuống đầm.

Người của La gia cũng nhìn không hết cảnh đẹp, tấm tắc ra tiếng.

Minh Nguyệt ôm chặt vai Sở Sở, mắt nhìn nơi bậc thềm cao, im lặng không cất lời.

Nhóm người họ không phải là nhóm người duy nhất.

Ở trước bọn họ, nơi khoảng sân trống trước thềm đã chật cả người.

Nhưng không có ai tự tiện bước lên bậc thang.

Vinh Tuệ Khanh có chút hiếu kì hỏi: “Đã đến đây rồi sao còn không lên trên?”

La Xảo Tư nghe vậy thì quay đầu cười cười, đáp: “Tự mình lên sẽ không lên được. Trước bậc thềm có kết giới, phải đợi người bên trong ra dẫn vào mới có thể đi qua.”

Vinh Tuệ Khanh nở nụ cười tươi gật đầu: “Vây cũng hết cách rồi. Nếu có kết giới thì không ai có thể tiến vào cả.”

La Xảo Tư ừ một tiếng, nhìn bậc thềm, mong muốn tìm thấy Tiểu Hoa càng thêm bỏng cháy. Nếu có Tiểu Hoa trên tay, kết giới khắp thiên hạ đều không là gì trong mắt nàng ta.

Theo lời ghi chép trong cuốn sách kia, chỉ khi có được Tiểu Hoa, nàng ta mới có thể có được cơ duyên càng lớn hơn.

Lần trước đã có một nữ tu nhờ sự trợ giúp của Tiểu Hoa mà tu thành đại đạo.

Tiếc thay, trong cuốn sách chỉ nhắc đến danh tính của nữ tu một cách mơ hồ.

Nếu nàng ta biết được nữ tu đó là ai, mọi chuyện đều trở nên dễ dàng rồi.

La Xảo Tư thở dài, âm thầm cảnh cáo mình không được nóng lòng.

Mọi người không cần đợi lâu, trên bậc thang cao cao, mây mờ đột nhiên dạt ra hai bên, hai nam hai nữ nhẹ nhàng đi ra, bước xuống dưới bậc thềm.

Mắt Vinh Tuệ Khanh lập tức trợn tròn, lại như không tin vào mắt mình, đưa tay dụi dụi mắt.

La Thần lạnh giọng nói: “Đừng dụi nữa. Nhóc không nhìn lầm.”

Phải, cô không nhìn lầm.

Một nam một nữ phía trước rõ ràng là Đại Ngưu và Bách Hủy!

Một nam một nữ theo sau, một người mặc đạo bào là Lâm Phiêu Tuyết, một người mặc tăng y là Vi Thế Nguyên!

“Đại lễ thu đồ đệ lần này tam đại môn phái có lệnh, trước tiên phải phân biệt linh căn. Những người tam linh căn trở lên mới có thể vào sơn trang Dư Nga. Những người khác xin hãy đợi ở ngoài sơn trang.” Đại Ngưu nho nhã lễ độ truyền lời, trong tay cầm một cây Băng Ngọc Quán đi kiểm tra linh căn.

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh biến đổi kì dị.

Lâm Phiêu Tuyết hờ hững nhìn về phía đám đông, ánh mắt lưu lại trên người Vinh Tuệ Khanh một thoáng, lại giống như không có gì quét qua, nhìn sang nơi khác.

Vi Thế Nguyên tựa như cảm nhận được, cũng nhìn sang phía Vinh Tuệ Khanh, khẽ gật đầu với cô.

Vinh Tuệ Khanh căn môi dưới, cố gắng đè nén mối nghi hoặc trong lòng, cúi đầu thật thấp tránh cho người khác phát hiện cô có gì bất bình thường.

Người muốn vào sơn trang Dư Nga rất nhanh phân thành hai đội nam trái nữ phải.

Đại Ngưu phụ trách kiểm tra linh căn của đội nam, Bách Hủy phụ trách kiểm tra linh căn đội nữ.

Vi Thế Nguyên đi theo sau Đại Ngưu quan sát. Lâm Phiêu Tuyết đi theo sau Bách Hủy.

La gia chỉ có La Xảo Tư và Nhiếp Chi Hoa là muốn vào tam đại phái. Những người khác đều là hạ nhân, không có linh căn, lui sang một bên chờ đợi.

La Thần muốn cùng Vinh Tuệ Khanh vào trong bèn đi sang bên đội nam.

Đại Ngưu cầm Băng Ngọc Bổng một đường kiểm tra, khi nhìn thấy La Thần không hề nhận ra y.

“Địa linh căn.” Cũng chính là song linh căn. Đại Ngưu biến sắc. Nam nhân này lại có song linh căn. Nhìn y có vẻ lớn hơn mình một giáp, nhưng mà tu vi của y dường như không thấp, còn có linh căn xuất chúng, vẻ ngoài lại càng siêu phàm. Người này, tốt nhất đừng nên vào môn phái của hắn...

La Thần lạnh lùng nhìn Đại Ngưu một cái.

Vì Thế Nguyên cảm thấy La Thần có chút quen mắt, lại không nghĩ ra đã gặp qua y ở đâu, chỉ đành gật đầu ra hiệu cho y rồi đi theo sau Đại Ngưu tiếp tục kiểm tra.

Vinh Tuệ Khanh đứng bên đội nữ, rất nhanh đã thấy Bách Hủy cùng Lâm Phiêu Tuyết tiến về phía cô.

Bách Hủy nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh cũng đứng trong hàng, trong lòng dâng lên nỗi sung sướng vô cùng. Nếu không phải Lâm Phiêu Tuyết theo sau, cô ta thật muốn làm bẽ mặt Vinh Tuệ Khanh một phen. Muốn vào tam đại môn phái? Nằm mơ đi!

Đáng tiếc, có Lâm Phiêu Tuyết kẻ thù không đội trời chung đi theo phía sau, lời này chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi.

Bách Hủy đưa Băng Ngọc Quán đến tay Vinh Tuệ Khanh, chỉ tay ra hiệu cho Vinh Tuệ Khanh nắm chặt.

Vinh Tuệ Khanh chậm chạp nắm lấy Băng Ngọc Quán.

Cùng lúc đó, vài đường thần thức từ trên chỗ cao của sơn trang Dư Nga lao xuống vòng một vòng quanh Vinh Tuệ Khanh, sau đó lại hồi hộp nhìn Băng Ngọc Quán trong tay cô.

Những người có mặt ở đây không có cảm nhận mạnh mẽ như vậy, nhưng không hèn mà cùng cảm thấy không thở nổi, giống như áp lực của đại tu sĩ đang ở ngay trước mắt.

Vinh Tuệ Khanh nhạy bén cảm giác được có người đang theo dõi mình, vội vàng vận chuyển Húc Nhật Quyết bảo vệ tâm mạch, sau đó nắm thật chặt Băng Ngọc Quán.

Bên trong Băng Ngọc Quán, chất lỏng không màu bắt đầu sôi lên, đổi sắc.

“Nghe nói cô ta chính là cô nhóc có Lô linh căn?” Trong đại sảnh sơn trang Dư Nga, vài trưởng lão từ tông môn cấp hai đang phóng thần thức ra, xem xét bên ngoài sơn trang.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 95: Gặp Lại Bạn Cũ (Hạ)

Ngồi giữa đại sảnh chính điện sơn trang Dư Nga có ba người. Ngay chính giữa là một người phụ nữ mặc đạo bào, đầu đeo bạch ngọc quan. Là Hành Lữ chân nhân đến từ Thái Hoa Sơn, tu vi Kim Đan hậu kỳ. Mặt thanh mào tú, dáng người thướt tha, trong vẻ xinh đẹp tú lệ còn có vẻ quyến rũ không nói nên lời. Sau lưng bà là Khổng Đức chân nhân của Vạn Càn Quán, môn hạ của Thái Hoa Sơn cung kính đứng một bên.

Phía bên trái Hành Lữ chân nhân có Đạo Tĩnh đại sư của Hoa Nghiêm Tự, tu vi Nguyên Anh trung kỳ, cao quý trang nghiêm, rất có dáng vẻ uy nghiêm của Kim Cương Phục Ma. Sau lưng ông là tục gia đệ tử của Hoàng Vận Tự dưới cấp Hoa Nghiêm Tự, cũng là Nhất Tự Tịnh Kiên Vương của nước Đại Sở - Ngụy Nam Tâm.

Bên phải Hành Lữ chân nhân có Thẩm đường chủ của Thanh Vân Tông, cũng tu vi Kim Đan hậu kỳ. Phía sau Thẩm đường chủ là Thịnh Dĩ Ninh, phó môn chủ Long Hồ Môn cấp dưới của Thanh Vân Tông.

Tin tức nước Đại Sở lần này xuất hiện Lôi linh căn được truyền ra từ Thanh Vân Tông.

Lão tổ Đóa gia vốn muốn giấu đi chuyện Vinh Tuệ Khanh có Lôi linh căn, lợi cho mình hành động sau này.

Tiếc là Thánh nữ thần điện Quang Minh xuất hiện, diệt Nguyên Anh của bà ta, bóp vỡ Kim Đan, đánh bà ta trở về Trúc Cơ Kỳ.

Dù lão tổ Đóa gia vẫn được đệ tử đưa về Long Hồ Môn, nhưng địa vị đại trưởng lão siêu phàm thoát tục của bà ta đã ngập tràn nguy cơ. Để bảo vệ chính mình, lão tổ Đóa gia đành cắn răng mật báo với tông môn cấp hai Thanh Vân Tông về tin tức Vinh Tuệ Khanh có Lôi linh căn.

Với sự bảo vệ của Thanh Vân Tông, địa vị của lão tổ Đóa gia ở Long Hồ Môn mới không bị tuột dốc.

Bây giờ, bà ta không còn tâm tình nào đục đờo Vinh Tuệ Khanh, thay vào đó là bế quan nhập định, khẩn trương khôi phục tu vi của mình.

Tu vi của bà ta là bị cưỡng ép giáng cấp, nếu muốn khôi phục, so với tu sĩ luyện từ số không thì còn đỡ hơn nhiều. Lại thêm tu vi Nguyên Anh bao nhiêu năm của bà ta; làm đại trưởng lão ở Long Hồ Môn cũng mấy trăm năm, gom góp được vô số pháp bảo đan dược. Còn vì nguyên nhân mật báo có công, Thanh Vân Tông đáp ứng chứng thực rồi sẽ thưởng cho bà ta một viên Thiên Vương Bồ Tâm Đan, là đan dược thất phẩm, có thể tăng thêm bảy phần cơ hội cho bà ta Kết Đan lần nữa.

Lão tổ Đóa gia từng là tu sĩ Nguyên Anh, lời của bà ta ngay cả tông môn cấp hai cũng không thể không xem trọng.

Thanh Vân Tông sau khi suy xét kỹ càng, đem chuyện này thông báo với đạo môn Thái Hoa Sơn và Phật tông Hoa Nghiêm Tự.

Bởi vì theo lời kể của lão tổ Đóa gia, thời gian mà Lôi linh căn xuất hiện là cùng lúc với chuyện người của Ma giới xuất hiện ở sơn trang Đóa Linh, những người của tông môn cấp hai này suy xét sự việc sâu xa hơn một chút. Không giống lão tổ Đóa gia chỉ biết chăm chăm vào tư chất và phúc lợi của người khác.

Hơn nữa, Tư An đến thành Vĩnh Chương một chuyến vốn là để truy tìm dư nghiệt của Ma giới, thế mà lại có được cơ duyên cực tốt, trực tiếp Hóa Thần thành công.

Người khác có thể không biết, nhưng Long Chương môn của Thái Hoa Sơn lại rất rõ ràng. Tư An mắc kẹt ở Nguyên Anh hậu kỳ cũng đã gần một ngàn năm.

Người tu hành, ngoài cần có tư chất, cần có ngộ tính và nỗ lực của bản thân thì còn cần cơ duyên hơn.

Với tình huống của Tư An, chương ngại một ngàn năm lại đột phá trong một mai. Có thể thấy thành Vĩnh Chương hoặc nước Đại Sở là nơi có cơ duyên nhiều nhất trên Ngũ Châu Đại Lục hiện nay.

Giống như mấy vạn năm về trước, cơ duyên từng ghé đến một đại lục nào đó, khiến cho nơi đó xuất hiện lớp lớp kì tài. Ngay cả tứ linh căn vốn là phế vật cũng có thể đắc thành đại đạo, thế mới biết cơ duyên hư vô huyền ảo quả là có thể gặp chứ không thể cầu.

Ba môn phái chính của tông môn cấp hai cùng quyết định đến nước Đại Sở xem sao. Nhân lúc tông môn cấp dưới của bọn họ, tam đại môn phái của nước Đại Sở: Long Hồ Môn, Vạn Càn Quán và Hoàng Vận Tự chiêu mộ đệ tử, bọn họ cũng đến xem một chút. Nếu phát hiện được đệ tử có cơ duyên lớn, bọn họ cũng có thể thu lưu vài người.

Thái Hoa Sơn biết được tin tức, Hành Lữ chân nhân bấm đốt ngón tay tính toán, cũng là lúc nên đi nước Đại Sở một chuyến, thế là chủ động xung phong lo liệu việc này.

Hoa Nghiêm Tự biết Thái Hoa Sơn cử Hành Lữ chân nhân đi, Đạo Tĩnh đại sư của Hoa Nghiêm Tự cũng chủ động xuất quan cùng đến nước Đại Sở.

Lúc này, sáu người trong đại sảnh được xem là những nhân vật nổi bật của Đông Đại Lục, trên mặt đều mang vẻ khẩn trương.

Vinh Tuệ Khanh đứng trước bậc thang vào cửa sơn trang Dư Nga, trước bao nhiêu cặp mắt lom lom, vừa vận chuyển Húc Nhật Quyết vừa nắm thật chặt Băng Ngọc Quán kiểm tra linh căn.

Chất lỏng bên trong Băng Ngọc Quán sôi sục, cuối cùng hiện ra hai màu đỏ lửa và màu trắng bạc.

Màu đỏ lửa biểu thị Hỏa linh căn.

Màu trắng bạc biểu thị Kim linh căn.

Trong Băng Ngọc Quán, màu đỏ lửa chiếm ba phần tư, màu trắng bạc chỉ chiếm một phần tư.

Vậy có nghĩa là Vinh Tuệ Khanh có song linh căn với Hỏa linh căn làm chủ. Trong số những người có tư chất tu hành, tuy không đứng đầu như Thiên linh căn hay Địa linh căn thì cũng là thuộc tầng cao.

Chỉ là, hy vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Bình thường, nếu gặp được đứa trẻ có tư chất song linh căn, bọn họ sẽ không nói hai lời mà thu làm đệ tử nội môn. Vậy mà hôm nay, trong đại sảnh hết mực yên tĩnh, ai cũng không nói nổi.

Ngụy Nam Tâm âm thầm thở phào một hơi.

Chỉ cần không vào tông môn cấp hai là được. Chỉ cần giữ Vinh Tuệ Khanh ở lại nước Đại Sở là được.

Khổng Đức chân nhân của Vạn Càn Quán ngược lại cảm thấy hứng thú với tư chất của Vinh Tuệ Khanh. Nhưng thấy Hành Lữ chân nhân của Thái Hoa Sơn đứng trên mình không nói gì, bà cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Thẩm đường chủ của Thanh Vân Tông thì đỏ bừng mặt.

Tin tức Vinh Tuệ Khanh là Lôi linh căn truyền ra từ Thanh Vân Tông bọn họ, hôm nay chuyện lại thành ra tối tăm mặt mũi, chẳng khác gì bị người ta hung hăng tát cho một cái thật đau!

Thẩm đường chủ thầm mắng bù đầu lão tổ Đóa gia ở trong lòng, dự định trở về Thanh Vân Tông sẽ bẩm báo với Tông chủ là lão tổ Đóa gia báo sai tình hình, mượn cớ để thoát khỏi trừng phạt. Nhục nhã hôm nay mình phải chịu nhất định trả lại cho lão tổ Đóa gia gấp trăm lần mới được!

Hành Lữ chân nhân im lặng hồi lâu, phiêu nhiên đứng dậy, gật đầu nói với người trong phòng: “Vậy thứ cho bản đạo không thể phụng bồi.” Nói rồi, phất cây phất trần, thướt tha đi ra khỏi đại sảnh, trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Khổng Đức chân nhân vội vàng quỳ gối hành lễ, mắt nhìn theo Hành Lữ chân nhân, suy nghĩ có nên thu Vinh Tuệ Khanh làm môn hạ của mình hay không.

Thịnh Dĩ Ninh của Long Hồ Môn đứng sau Thẩm đường chủ cười mỉm. Lần này, lão tổ Đóa gia khó qua kiếp nạn rồi. Lão yêu bà ngồi trên đầu người khác tác oai tác quái bao nhiêu năm nay, lần này nên chịu báo ứng đi thôi.

Vinh Tuệ Khanh lại là vũ khí bén nhất để đối phó với lão tổ Đóa gia.

Thịnh Dĩ Ninh ho nhẹ một tiếng, liếc sang Ngụy Nam Tâm.

Ngụy Nam Tâm hiểu ý, khẽ khom người hỏi Đạo Tĩnh đại sư của Hoa Nghiêm Tự: “Đạo Tĩnh đại sư có muốn thu vị cô nương này vào Hoa Nghiêm Tự hay chăng?”

Đạo Tĩnh đại sư lắc đầu, đứng dậy: “Các người cứ để những người có tam linh căn trở lên vào sơn trang trước. Ta thương lượng một hồi cùng Hành Lữ chân nhân đã.” Nói rồi, tăng bào phất phơ ra khỏi đại sảnh.

Phòng của Hành Lữ chân nhân thông đến thiền phòng của Đạo Tĩnh đại sư qua một khoảnh sân nhỏ.

Đạo Tĩnh đại sư đến trước cửa phòng của Hành Lữ chân nhân, đưa tay gõ cửa.

Giọng nói lạnh lạnh của Hành Lữ chân nhân truyền ra: “Cửa không khóa.”

Bọn họ đều là đại tu sĩ, người vừa đến, thần thức tự động tra xét đã biết trước là ai.

Đạo Tĩnh đại sư đẩy cửa tiến vào, lúc đóng cửa thuận tay hạ kết giới.

Hành Lữ chân nhân nghiêng người ngồi trên sập, cũng không đứng dậy, chống tay nâng cằm, trong mắt tựa như có ánh nước.

Đạo Tĩnh đại sư im lặng hồi lâu, ngồi trên ghế trước sập, thấp giọng hỏi: “... Phiêu Tuyết hài nhi gần đây thế nào?”

Hành Lữ chân nhân cười khở: “Còn có thể thế nào? Hận chúng ta chia rẽ nó và Thế Nguyên. Nhưng như vậy cũng tốt, tu luyện mị thuật như bọn ta, vốn nên tuyệt tình quên đi tất cả.”

Đạo Tĩnh đại sư gật đầu: “Phiêu Tuyết và Thế Nguyên cũng tính là có phúc lớn. Ta đã thay chúng nó tụng kệ thỉnh Phật, xin cho chúng tiền đồ vô lượng.”

Hành Lữ chân nhân buồn phiền: “Người còn có mặt mũi nói?! Đem chúng nó bỏ trước cửa nhà bình dân bách tính ở nước Đại Sở, thiếu chút nữa đã bị ác nhân lấy mạng! Nếu không phải bọn chúng có phúc đức sâu dày, cả đời này của ta... Cả đời này... đều sẽ không tha thứ cho người!”

Đạo Tĩnh đại sư nhớ đến những lời mà Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên nói với bọn họ, còn có dưỡng phụ mẫu của chúng đã bị ác nhân giết cả nhà diệt khẩu. Trong lòng trào dâng cơn giận khó thể áp chế.

“A di đà Phật. Mỗi ăn mỗi uống đều do trời định. Chúng ta đến kịp thời đem bọn chúng về bên cạnh chăm sóc cũng xem là hữu kinh vô hiểm.” Đạo Tĩnh đại sư chấp hai tay, vái một vái về phía Tây. “Chuyện này đừng để hai đứa nó biết. Thà để chúng nó hận chúng ta cả đời cũng không thể để chúng biết được...”

Đạo Tĩnh đại sư không nói hết câu.

Hành Lữ chân nhân lại hiểu rõ ông nói về điều gì, ánh mắt thê lương nhìn ông.

Năm đó, bà chẳng qua là lô đỉnh được chuyển tới chuyển lui giữa nam tu với nam tu. Cho đến khi gặp được ông, mới giúp bà có thể phản kháng, mới có thể từ một tán tu không tên tuổi được thu nhận vào tông môn cấp hai Thái Hoa Sơn, trở thành Hành Lữ chân nhân nổi tiếng. Gặp được ông, không biết là may mắn hay là bất hạnh của bà.

Tay Đạo Tĩnh đại sư lần phật châu ngừng lại một chốc, thở dài đổi chủ đề: “Cô bé họ Vinh kia cũng không tồi, bà không muốn nhận nó vào Thái Hoa Sơn sao?”

Hành Lữ chân nhân nhú mày: “Phiêu Tuyết là song linh căn, Vinh Tuệ Khanh cũng là song linh căn. Nhận nó vào Thái Hoa Sơn, nếu như... Chẳng phải sẽ phân tán bớt cơ duyên của Phiêu Tuyết sao?” Nói rồi lại ngẩng đầu nhìn dung mạo uy nghiêm của Đạo Tĩnh đại sư, khẽ giọng cười: “May sao người là người xuất gia, không thể nhận nữ tu. Bằng không, ta còn thật lo lắng...”

Đạo Tĩnh đại sư chấn động, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “... Bà không cần lo lắng, cả một đời này, bà cũng không cần lo lắng.” Nói rồi

đứng dậy rời đi.

Hành Lữ chân nhân không đứng dậy tiễn, chỉ lặng lẽ nhìn bóng lưng Đạo Tĩnh đại sư rời đi. Hồi lâu mới nhắm mắt lại, ngồi dậy, lấy linh thạch ra bắt đầu vận công, nhưng làm thế nào cũng không thể tĩnh tâm lại.

Suy nghĩ của bà vẫn cứ bay về rất nhiều năm trước. Năm đó, bà sinh được một đứa con trai, ngày hôm sau con trai đã biến mất không tung tích. Năm thứ hai, bà lại sinh một con gái, ngày hôm sau, con gái bà cũng không thấy nữa. Trong lúc tuyệt vọng, bà muốn chết đi cho xong, thì ông mới xuất hiện trước mặt bà, bà mới biết được rằng ông... xuất hiện đưa con bà đi mất rồi.

Ông nói với bà, chúng ta không có phúc phần làm cha làm mẹ, cần phải đưa hài tử đi. Để đền bù cho bà, ông đã cầu xin Chương môn của Hoa Nghiêm Tự, tiến cử bà làm đệ tử nội môn Thái Hoa Sơn.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 96: Lời Đồn Không Đáng Tin

“Vậy khi nào ta mới có thể đón con mình trở lại?” Hành Lữ chân nhân từng khổ sở van cầu.

Người nọ nói với bà, đợi khi bà Kết Đan rồi liền có thể đón con về, còn nói với bà rằng, con của hai người đều có tư chất rất tốt, song linh căn, rất thích hợp cho việc tu hành.

Để có thể đón con về bên mình, bà dốc lòng tu luyện. Vốn bà đã thông minh linh tuệ, lại được vào tông môn cấp hai Thái Hoa Sơn. Với số sách cổ nhiều như mây ở Thái Hoa Sơn, bà dốc lòng học tập, cuối cùng cũng có thể sửa đổi thành công mị thuật thuộc loại dâm tà bị người ta khinh thường lúc trước. Bổ lấp những khớp nối quan trọng trong tu luyện mị thuật, đưa mị thuật đến với cánh cổng những công pháp đại kiệt xuất của Ngũ Châu Đại Lục. Nếu ví như ở phạm trần, thì địa vị của bà tương đương với tổ sư gia khai tông lập phái.

Trước khi Hành Lữ chân nhân sửa đổi mị thuật, địa vị của mị thuật vô cùng thấp, vẫn luôn là một bí thuật hạ tiện bị nam tu dùng để bóc lột nữ tu, thải bỏ nữ tu, vừa có thể vui vẻ thể xác lại có thể tăng cường tu vi của mình.

Những nam tu bình thường có chút tu vi, đạo tâm vững chắc đều xem thường nó. Và lại, tác dụng phụ của loại mị thuật này cực lớn, dù nam tu có thải bỏ có chừng mực thì chung quy cũng không thể tránh khỏi chìm sâu vào truy cầu nhục dục không thể dừng lại. Từ đó, rời xa khỏi con đường tu

hành chính đạo, cuối cùng lâm vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma, thăng cấp vô vọng là chuyện thường thấy.

Bộ công pháp mị thuật của Hành Lư chân nhân được hậu nhân xưng là “Mị thuật đỉnh cấp”, vào lúc đó chỉ có một số ít người biết.

...

Bên ngoài sơn trang 9 Dư Nga, kiểm tra linh căn đã kết thúc

La Xảo Tư là tam linh căn, Nhiếp Hoa Chi lại là tứ linh căn. Lần này, Nhiếp Hoa Chi không có cách nào tiến vào sơn trang Dư Nga, chỉ có thể đợi ở bên ngoài sơn trang.

La Thần và Vinh Tuệ Khanh đều là song linh căn, là những người xuất chúng của lần kiểm tra này, có thể tiến vào sơn trang.

Ngoài ra, còn có ba vị thiếu nam thiếu nữ đến từ nơi khác, cũng đều là tam linh căn, có được tư cách vào sơn trang.

Đại Ngưu và Bách Hủy vào trong trước báo lại cho trưởng bối trong sư môn.

Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết rơi lại phía sau.

Vinh Tuệ Khanh nhìn Vi Thế Nguyên mặc một thân y phục của hòa thượng, không nhịn được hỏi: “Vi đại ca, huynh xuất gia là tạm thời thôi nhỉ?” Cô nhớ rất rõ, khi đó Vi Thế Nguyên rõ ràng đã nói muốn cưới Lâm Phiêu Tuyết làm vợ.

Mặt Vi Thế Nguyên trắng bệch, cúi đầu chấp tay nói: “Vinh thí chủ chớ nói đùa. Trước mặt Phật tổ xuống tóc quy y là chuyện cả một đời, sao có thể tạm thời cơ chứ?”

Lâm Phiêu Tuyết làm như không thấy Vi Thế Nguyên, đi qua kéo tay của Vinh Tuệ Khanh: “Tuệ Khanh, chúng ta vào trong nói chuyện.”

“Nhưng Vi đại ca...” Vinh Tuệ Khanh nhìn Vi Thế Nguyên.

Lâm Phiêu Tuyết cắn môi, cảm phẫn nói: “Hắn là người xuất gia, chúng ta không có gì để nói với hắn.”

Vinh Tuệ Khanh biết nhất định đã có chuyện xảy ra, liền ngậm miệng, hỏi về Đại Ngưu và Bách Hủy: “... Bọn họ cũng ở nơi này à? Hắn là cầu được ước thấy rồi?”

Chuyện Vinh Tuệ Khanh bị người gán cho là dư nghiệt Ma giới mà truy sát, Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết ban đầu không hề hay biết. Đến khi bọn họ vào sơn trang Dư Nga, biết được toàn bộ đầu đuôi sự việc từ người khác, Vinh Tuệ Khanh đã thoát nạn rồi.

Nhưng hai kẻ tiểu nhân bán bạn cầu vinh kia lại được Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngụy Nam Tâm tán thưởng, đảm bảo cho bọn họ, để bọn họ được vào làm đệ tử nội môn Vạn Càn Quán - một trong tam đại môn phái của nước Đại Sở.

Vi Thế Nguyên coi thường cách hành xử của Đại Ngưu và Bách Hủy, âm thầm sai người truyền lời lại cho Lâm Phiêu Tuyết.

Từ khi Vi Thế Nguyên xuất gia, Lâm Phiêu Tuyết không nói với hắn thêm một câu nào nữa.

Lần gặp lại Bách Hủy này, Lâm Phiêu Tuyết vẫn luôn bối rối buồn bực với ánh mắt hung ác như sói lúc đối phương nhìn nàng, liền nói nhỏ với Vinh Tuệ Khanh: “Ánh mắt nhìn người khác của Bách Hủy thật khiến người ta kinh hãi.”

Vinh Tuệ Khanh cười cười: “Trước nay cô ta vẫn như vậy, làm người ta tức giận chứ chẳng ai cười nổi. Đối với loại người này phải tránh thật xa hoặc là đập chết ngay đi, khiến cô ta vĩnh viễn không thể trở mình!”

Lâm Phiêu Tuyết ngẩn người, kéo tay Vinh Tuệ Khanh xem xét cô một chút, nghiêng đầu như suy nghĩ điều gì: “Thật khó cho muội rồi. Cảm giác bị người ta vu khống không dễ chịu ha?”

Vinh Tuệ Khanh của trước kia luôn cho người khác cảm giác hiền hòa ôn hậu. Nhưng bây giờ, một khi cô mở lời, trong câu nói sẽ có một lưỡi dao lạnh lẽo, muốn cũng không thể đỡ nổi.

Chỉ có trải qua phản bội và biến động giữa sinh tử mới có thể thay đổi đến vậy chăng?

Lâm Phiêu Tuyết càng cảm thấy đáng thương cho Vinh Tuệ Khanh, đưa tay vuốt vuốt tóc mái ngắn, xoắn như tảo biển trước trán cô, thấp giọng nói: “Chúng ta không cần sợ cô ta. Ta nói với muội, bây giờ ta là đệ tử thân truyền của Hành Lữ chân nhân ở Thái Hoa Sơn, ta có thể giúp muội. Tư chất của muội... Đúng rồi, không phải muội là Lôi linh căn sao? Sao lại biến thành song linh căn rồi?”

Một màn ở sơn trang Đóa Linh ngày đó, Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên đều là người chứng kiến.

Vinh Tuệ Khanh cười: “Đóa Linh phu nhân nhận lầm rồi, ta vốn không phải Lôi linh căn.”

Lâm Phiêu Tuyết đồng ý gật đầu. Theo nàng thấy, Đóa Linh phu nhân nói mười câu thì có mười một câu không đáng tin. Câu thừa ra kia là câu nói ngầm bà ta muốn ám chỉ người khác. Hết thảy đều là giả.

Vinh Tuệ Khanh nói Đóa Linh phu nhân lừa gạt người khác, Lâm Phiêu Tuyết không hề hoài nghi.

“Song linh căn cũng rất hiếm thấy. Muội thấy đó, ta cũng là song linh căn, Vi... Thế Nguyên cũng vậy. Bọn ta đều đã là đệ tử nội môn của tông môn cấp hai rồi, muội nhất định cũng có thể.” Lâm Phiêu Tuyết cười an ủi Vinh Tuệ Khanh.

Hai người vừa nói vừa đi lên bậc thang.

Kết giới trên bậc thềm nhận ra lệnh bài của Lâm Phiêu Tuyết, cho bọn họ đi qua.

Vi Thế Nguyên đi cùng La Thần, nhìn y nghi hoặc hỏi: “Xin hỏi vị này là...?”

La Thần nhìn Vi Thế Nguyên, xác nhận Vi Thế Nguyên rất bình thường. Nhận không ra mình mới là bình thường. Vinh Tuệ Khanh liếc mắt đã nhận ra, thật là không bình thường.

“Ta là La Thần, người không nhớ sao?” La Thần mỉm cười, vỗ vỗ vai Vi Thế Nguyên. “Không cần há miệng to như vậy. Trước kia, ta là vì mê hoặc Đóa Linh phu nhân mà thay đổi dung mạo. Bây giờ mới là bộ dáng thật sự của ta.”

Vi Thế Nguyên câm lặng, qua một lúc lâu mới nói nhỏ: “Ta và Phiêu Tuyết chưa từng nói với ai về chuyện của sơn trang Đóa Linh.”

La Thần gật đầu: “Nên như vậy.” Lại liếc xéo sang Vi Thế Nguyên: “Sao người lại xuất gia?”

Sắc mặt Vi Thế Nguyên tối lại, hồi lâu không lên tiếng.

La Thần hiểu được, không hỏi thêm về chuyện này nữa, nhỏ giọng nói: “Ta muốn vào cùng một môn phái với Tuệ Khanh, nếu người có cơ hội, giúp bọn ta một phen.”

Vì Thế Nguyên liền gật đầu: “Yên tâm. Có thể giúp ta nhất định sẽ giúp.”

La Xảo Tư cùng ba người khác có tam linh căn đi theo phía sau, suy tư nhìn hai người trước mặt. Bọn họ hình như rất thân với người của tam đại môn phái?

Bách Hủy và Đại Ngưu trở lại đại sảnh trước, bẩm báo với ba vị trưởng bối sư môn đang đợi ở đây.

Tình hình bên ngoài thật ra bọn họ đã thông qua thần thức quan sát được rồi.

Bây giờ, Đại Ngưu và Bách Hủy báo lại không khác lắm so với những gì thần thức đã dò la, họ hài lòng gật đầu: “Làm tốt lắm. Lần này thu hoạch cũng không nhỏ. Những người đó đâu?”

Đại Ngưu liền đáp: “Vi sư huynh và Lâm sư tỷ đang dẫn bọn họ lên đây.”

Ngụy Nam Tâm cười hỏi Thẩm đường chủ của Thanh Vân Tông: “Có cần thông báo với Hành Lữ chân nhân và Đạo Tĩnh đại sư một tiếng hay không?”

Thẩm đường chủ không cảm thấy hứng thú chút nào, đứng lên: “Những người này cho đến tam đại môn phái của các người đi. Hành Lữ chân nhân và Đạo Tĩnh đại sư đã thu đệ tử rồi, hẳn sẽ không thu thêm người mới nữa. Thanh Vân Tông bọn ta năm nay cũng không định thu đồ đệ. Thất lễ rồi.” Nói xong cũng rời khỏi đại sảnh.

Ngụy Nam Tâm hài lòng đứng thẳng dậy, cười nói với Không Đức chân nhân còn lưu lại, và cả Thịnh Dĩ Ninh của Long Hồ Môn: “Đợi họ vào, chúng ta bắt đầu kiểm tra họ phải không?”

Khổng Đức chân nhân và Thịnh Dĩ Ninh đều gật đầu: “Đã kéo dài lâu như vậy, thí luyện cũng đã kết thúc từ lâu, chúng ta cũng nên về sư môn báo cáo.”

Ngụy Nam Tâm nói với Bách Hủy: “Đi sang phòng bên chuẩn bị, một hồi dẫn người thẳng sang phòng bên kia, bắt đầu ra đề kiểm tra bọn họ.”

Bách Hủy vừa nghe Thẩm đường chủ nói Hành Lữ chân nhân đã thu đệ tử, không thu thêm người mới, cả người như ngây ngốc ra, căn bản không nghe vào Ngụy Nam Tâm đã dặn dò gì.

Nghĩ đến mình trăm phương ngàn kế chặn cơ duyên của Lâm Phiêu Tuyết, thậm chí ngay cả công pháp mị thuật đỉnh cấp của nàng ta cũng bị mình chặn lại rồi. Không biết đối phương đã đi con đường tắt nào mà có thể bái Hành Lữ chân nhân của Thái Hoa Sơn làm sư phụ! Thậm chí còn sớm hơn cả thời gian nàng ta bái sư kiếp trước những ba năm!

Nàng ta dựa vào cái gì?!

Bách Hủy chỉ cảm thấy ruột gan nóng cháy như lửa đốt, ngũ quan trên mặt sắp méo mó cả đi.

Lẽ nào ở kiếp trước, tin tức cô ta nghe ngóng được có sai lầm?

Rốt cuộc Lâm Phiêu Tuyết làm thế nào nhận được sự ưu ái của Hành Lữ chân nhân?! Lẽ nào không phải nàng ta có được công pháp mị thuật đỉnh cấp ở một nơi bí mật nào đó?!

“Đứng ngây ra đấy làm gì?! Còn không mau đi chuẩn bị phòng bên!” Khổng Đức chân nhân nhìn Bách Hủy không phản ứng gì với lời sai bảo của Ngụy Nam Tâm, chỉ đứng đó bất động, lập tức nghiêm giọng trách mắng.

Bách Hủy tỉnh táo lại, vội vàng gật đầu thuận theo, đi sang phòng bên chuẩn bị đề khảo nghiệm.

Những câu hỏi này đều là do tam đại môn phái chuẩn bị từ trước, tổng cộng có ba đề mục. Qua được tất cả có thể chọn một môn phái làm đệ tử nội môn. Nếu chỉ đúng hai câu, thì chỉ có thể chờ tam đại môn phái chọn, được chọn trúng mới có thể vào môn phái. Còn lại chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn tạp dịch từ từ tiến lên.

Cái tốt là chắc chắn có thể vào được tam đại môn phái làm đệ tử. Khác biệt chỉ ở nội môn hay là ngoại môn.

Đại Ngưu ra đến cửa đại sảnh, thấy Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên dẫn theo những người đã thông qua kiểm tra linh căn tiến vào, lập tức xoay người đi thông báo.

Ngụy Nam Tâm gật đầu ra hiệu với hai người còn lại ở bên ngoài phòng.

Ba người của tông môn cấp hai đều đi cả rồi, ba người họ lại thành người đứng đầu, ngồi lên vị trí thượng tọa.

Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết dẫn người vào, ngẩng đầu không thấy trưởng bối sư môn của mình đâu đều có chút sửng sờ.

Ngụy Nam Tâm cười nói: “Hành Lữ chân nhân và Đạo Tĩnh đại sư đã quay về phòng nghỉ ngơi, các người cũng mau sang hầu hạ đi.”

Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đồng thời khom lưng đáp ứng, lúc rời khỏi đại sảnh còn nháy mắt một cái với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nhoẻn miệng cười, đưa mắt tiễn bọn họ đi.

Nguy Nam Tâm đắm chiêu nhìn Vinh Tuệ Khanh một cái, lại dời ánh mắt, hòa nhã nói với những người vừa tiến vào: “Các người đều là những người mà bọn ta chọn ra đợt này có thể tham gia thí luyện tam đại môn phái. Ở phòng cách vách có ba đề thi. Mọi người đều sang đó xem xem.”
Ngừng một chốc lại sâu xa nói: “Thí luyện thật ra đã bắt đầu từ sớm. Các người có thể đến được đây, thật ra cũng đã thông qua lần thí luyện đầu tiên. Câu hỏi ở phòng kế bên là thí luyện lần thứ hai. Mọi người tự mình làm cho tốt.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 97: Cánh Cửa

 Dù cô không thể một bước lên trời trực tiếp tiến vào tông phái cấp hai, thì cũng có thể chọn một trong ba đại môn phái.

Còn chuyện làm tán tu đã bị cô loại bỏ rồi. Có thể, thực sự từng có tán tu thành công, nhưng hy vọng đó quá xa vời. Nó xa vời tới mức còn khó tin hơn cả chuyện cô trực tiếp gia nhập vào tông phái cấp hai làm đệ tử nội môn.

Tóm lại là cô không muốn làm tán tu, nếu không thể gia nhập tông phái cấp hai thì chỉ còn một con đường. Nhân lúc ba đại môn phái công khai đại lễ thu nhận đệ tử, cô sẽ gia nhập vào môn phái nào trung lập một chút.

Như Vinh Tuệ Khanh thấy, thì Ngụy Nam Tâm có lẽ chỉ có địa vị cao ở Hoàng Vận Tự. Hai phái còn lại là Vạn Càn Quán và Long Hồ Môn, chưa chắc đã chịu phục tùng ông ta.

Việc mà cô cần làm là quang minh chính đại vượt qua ông ta, gia nhập vào một môn phái. Rồi mượn tiềm lực của môn phái đó giúp cho con đường tu hành của mình nhanh hơn một chút.

Hoàng Vận Tự thì không cần phải nói tới, chắc chắn không thể vào đó được.

Vạn Càn Quán là Đạo môn, La Thần từng phản đối cô gia nhập vào đó. Dù cô không biết vì sao, nhưng thấy vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt. Không đến lúc cùng đường bí lối, cô sẽ không suy nghĩ đến Vạn Càn Quán.

Bây giờ chỉ còn lại Long Hồ Môn. Lúc trước cô không quá muốn gia nhập Long Hồ Môn, bởi vì có lão tổ Đóa gia - tu sĩ Nguyên Anh có thù với cô, lại là đại trưởng lão ở đó. Nhưng tình hình bây giờ khác rồi, lão tổ Đóa gia đã bị Thánh nữ của thần điện Quang Minh hủy Nguyên Anh, phá bỏ Kim Đan, nên chỉ còn lại tu vi Trúc Cơ. Có lẽ bà ta đang dưỡng thương, chắc chắn là sẽ không rảnh rồi chú ý đến cô.

Vả lại Vinh Tuệ Khanh cũng không tin, với sự ngang tàng của lão tổ Đóa gia, bà ta lại không kết thù hận ở Long Hồ Môn.

Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn của mình.

Cân nhắc mọi mặt xong, cô quyết định. Nếu không thể khiến người của tông phái cấp hai nhìn trúng mình, thì cô sẽ lấy Long Hồ Môn làm môn phái mà mình muốn nhắm tới.

Minh Nguyệt và Sở Sở cũng đi theo, tiến vào sơn trang Dư Nga.

Minh Nguyệt không quan tâm gì đến chuyện gia nhập ba đại môn phái. Người cô ta muốn gặp là Hành Lữ chân nhân đến từ tông phái cấp hai Thái Hoa Sơn. Đây là đại tu sĩ cấp Kim Đan đã từng ở cùng một tông phái với Tư An hơn một trăm năm.

Nhưng hiện tại người của tông phái cấp hai đều không ở đây, Minh Nguyệt hơi thất vọng, đang muốn mở miệng hỏi dò.

Ngụy Nam Tâm đã nói: “Các vị đại nhân của tông phái cấp hai sẽ theo dõi toàn bộ quá trình, các người phải biểu hiện sao cho thật tốt. Nếu tư chất xuất chúng, nói không chừng có thể trực tiếp gia nhập vào tông phái cấp hai làm đệ tử nội môn.” Ngưng một lúc, Ngụy Nam Tâm lại ý tứ sâu xa nói: “Nhưng chỉ có một người được gia nhập vào tông phái cấp hai thôi.”

Lời của ông ta vừa dứt, thì mấy người vừa tiến vào đều khẽ kêu lên. Không ngờ tới lại có chuyện tốt cỡ này!

La Xảo Tư mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, con người phát sáng, tỏ vẻ nhất định phải giành chiến thắng.

Vinh Tuệ Khanh cũng thấy vui mừng trong lòng. Lúc vào không thấy mấy vị nhân vật lớn của tông phái cấp hai, cô vốn tưởng lát sau sẽ không còn hy vọng nữa. Không ngờ tới Ngụy Nam Tâm lại nói như vậy. Đúng là trong cái rủi có cái may.

Khổng Đức chân nhân của Vạn Càn Quán và Thịnh Dĩ Ninh của Long Hồ Môn cùng nhìn Ngụy Nam Tâm, rồi đều cảm thấy hơi kỳ quái. Lúc trước ba người của tông phái cấp hai không phải đều nói là sẽ không nhận thêm đồ đệ nữa hay sao?

Nhưng Ngụy Nam Tâm nói chắc chắn như thế, Khổng Đức chân nhân và Thịnh Dĩ Ninh đều giữ nguyên trầm mặc.

Trước mặt người ngoài, ba đại môn phái của bọn họ trước giờ đều tiến lùi cùng nhau. Nếu có gì không phù hợp, thì cũng đợi sau sự việc mới trao đổi riêng với nhau, chứ họ không thể trách cứ đối phương ở nơi đông đúc.

“Đi thôi, đừng để lỡ thời gian.” Ngụy Nam Tâm cười phất tay áo một cái, cửa lớn liền mở rộng.

Đại Ngưu dẫn mọi người trong phòng rời khỏi đại sảnh, đi về phía căn phòng bên cạnh.

Ngụy Nam Tâm mới truyền âm nói với Khổng Đức chân nhân và Thịnh Dĩ Ninh: “... Cho họ chút hy vọng, thì sẽ khiến họ phát huy được thực lực mạnh nhất. Đều có lợi cho mọi người mà.”

Khổng Đức chân nhân cau mày trả lời: “Như vậy không được. Lời mà chúng ta đã nói ra, vẫn nên nói với người của tông phái cấp hai một tiếng. Tránh cho họ nói chúng ta tác oai tác quái, đặc tội với bọn họ là không hay đâu.”

Ngụy Nam Tâm thấy Khổng Đức chân nhân cổ hủ, đang muốn khuyên nhủ, thì cánh tay của Khổng Đức chân nhân đã nhẹ khua lên thả ra một con hạc giấy truyền âm, đi chuyển lời cho Hành Lư chân nhân.

Không bao lâu sau, Hành Lư chân nhân đã chuyển lời lại nói, để Khổng Đức chân nhân yên tâm, ba người bọn họ đều sẽ đi quan sát.

Khổng Đức chân nhân mới thấy vui vẻ, nói với Ngụy Nam Tâm: “Vẫn là Ngụy huynh lo nghĩ chu toàn, hiểu rõ ý nghĩ của mấy vị đại nhân đó.”

Ngụy Nam Tâm bị Khổng Đức chân nhân bỗng dừng kiểm chuyện, chỉ đành gật đầu cười nói: “Suy nghĩ theo lẽ thường, lý nên như vậy mà.” Nói xong ông ta dẫn đầu rời khỏi đại sảnh, đi sang phía sau căn phòng bên cạnh quan sát.

Căn phòng bên cạnh là một đại sảnh rộng rãi.

Vừa bước vào đã thấy căn phòng được một chiếc đài cao chia làm đôi. Mặt tường trên đài có ba cánh cửa.

Từ trái sang phải, trên cửa lần lượt viết ba chữ lớn “Đỏ”, “Trắng”, “Đen”.

Đợi mọi người đứng ổn định, ba đại tu sĩ của tông phái cấp hai quan sát làm phán quyết, còn có ba tu sĩ của ba đại môn phái nước Đại Sở đều đã ngồi vào chỗ, Đại Ngưu mới bước lên, đứng vào vị trí giữa ba chiếc cửa, rồi nói với mọi người ở phía sau: “Phần thi đầu tiên là đoán đường.”

“Quy tắc như sau. Trong ba cánh cửa này, chỉ có mặt sau của một cánh cửa có trận truyền tông gia nhập vào tông phái cấp hai. Còn mặt sau của hai cánh cửa còn lại đều trống rỗng. Mọi người trước hết hãy tùy ý chọn cẩn thận một cánh cửa rồi nói với ta, sau đó ta sẽ mở một cánh cửa trong hai cánh cửa còn lại. Cánh cửa có trận truyền tông, theo luật là không được mở ra. Cho nên cánh cửa mà ta mở đó, mặt sau nhất định là trống rỗng. Tiếp

theo đây, chính là mọi người lựa chọn. Mọi người vẫn chọn cánh cửa đầu tiên mà mọi người chọn khi mới bắt đầu, hoặc là đổi thành cánh cửa thứ ba chưa được phép mở. Bất luận lựa chọn thế nào, chỉ cần cánh cửa mà mọi người lựa chọn cuối cùng có trận truyền tống thì đều tính là người chiến thắng và có cơ hội gia nhập vào tông phái cấp hai. Những người còn lại chỉ có thể tham gia các thí luyện khác, giành cơ hội gia nhập vào ba đại môn phái làm đệ tử nội môn.”

Ngụy Nam Tâm ở bên cạnh giải thích theo: “Phần thi đầu tiên được định như vậy là vì cơ hội gia nhập vào tông phái cấp hai chỉ có một.”

La Xảo Tư tập trung suy nghĩ hồi lâu, rồi không nhịn được cất giọng hỏi: “Nếu có hơn hai người đoán trúng thì phải làm sao? Ngài đã nói là cơ hội chỉ có một mà.”

Ngụy Nam Tâm cười nhẹ nói: “Ai đoán trước người đó được.” Ông ta khoát tay ra hiệu cô nàng ngồi xuống, không được nói lời vô ích nữa.

“Bây giờ mọi người rút thăm trước để quyết định thứ tự đoán cửa.” Đại Ngưu cầm một cái ống thẻ qua, bên trong đó là năm mươi thẻ trúc giống hệt nhau.

La Xảo Tư vô cùng ngờ vực, nhưng lại không biết sự tính trước kỹ càng của Ngụy Nam Tâm kia là từ đâu mà ra. Nàng ta đành kiềm chế tâm trạng, rồi là người qua rút thẻ đầu tiên.

Vinh Tuệ Khanh nghe thấy phần thi này thì chỉ hơi động lòng mảy một chút rồi liền sáng tỏ thông suốt.

“Mau đi rút thăm đi, còn đứng ngây ngốc ở đây làm gì?” La Thần nhẹ nói rồi đẩy đẩy Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cười rồi cùng La Thần đi rút thăm.

Thẻ mà họ rút được là xếp gần phía cuối.

Bách Hủy bước đến, dùng tay ra hiệu, tỏ ý bọn họ cùng cô ta đi vào nhĩ phòng*, chỉ còn người rút trúng thăm đầu tiên ở lại trong phòng.

* Nhĩ phòng: Là hai phòng nhỏ hai bên của phòng chính.

Thì ra lúc đoán cửa, những người khác không thể ở cạnh quan sát.

La Xảo Tư yên tâm lại rồi cùng đi sang nhĩ phòng.

Người rút trúng thăm đầu tiên lại là Sở Sở.

Vinh Tuệ Khanh không thèm chú ý đến cô nàng, liền cùng La Thần bên cạnh đi sang nhĩ phòng.

La Xảo Tư tinh thần bất an đi đi lại lại trong nhĩ phòng.

Nhĩ phòng ở đây dù lớn hơn nhĩ phòng của các tiểu viện nhà khác rất nhiều, nhưng cũng không tính là quá rộng rãi.

Một mình La Xảo Tư đi qua đi lại, khiến cho mọi người đều dồn lại hết ở góc phòng.

Vinh Tuệ Khanh nhỏ giọng cười nói với La Thần: “Chỉ là đoán một cánh cửa thôi mà, La tam tiểu thư có đi sập cả căn phòng này thì cũng không biết nên đoán thế nào.”

La Thần cau mày muốn nhắc nhở Vinh Tuệ Khanh, nhưng không ngờ lại bị Vinh Tuệ Khanh cầm lấy tay nhéo khẽ một cái.

La Thần hiểu ý, đôi lông mày liền giãn ra, nhỏ giọng nói: “Nhóc biết cách nên chọn cửa nào chưa?”

Vinh Tuệ Khanh không nói gì, chỉ nhìn La Xảo Tư đang đứng thẳng tay lên hướng về phía mình.

Những người khác ở trong nhĩ phòng đều ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt ngồi thiền.

Vinh Tuệ Khanh khẽ cười nói: “Ta không nói, nói ra sẽ bị người ta nghe thấy mất. Ta há phải tự lấy đá đập lên chân mình?”

La Thần xoa mái tóc mượt mà trên đỉnh đầu của Vinh Tuệ Khanh, thở dài nói: “Tông phái cấp hai chỉ nhận một đệ tử, sao ta có thể yên tâm để nhóc đi một mình đây?”

Nụ cười trên mặt Vinh Tuệ Khanh nhạt dần, một lúc lâu sau mới nói: “... Ta vẫn muốn đi.” Ngữ khí rất hậm hực và không cam lòng.

“Nhóc muốn đi? Thế thì cũng phải đoán trúng cửa đi thì mới được.” La Thần hình như có chút tức giận rồi, y phất áo quay người rời đi không để ý đến Vinh Tuệ Khanh nữa.

Vinh Tuệ Khanh lẩm bẩm: “... Quá đơn giản. Chỉ cần giữ vững suy đoán lần đầu tiên là được rồi.”

Trong lòng của La Xảo Tư trầm xuống. Nàng ta cũng nghĩ như vậy, nên giữ vững suy đoán lần đầu tiên mới chính xác được. Nhưng nghe Vinh Tuệ Khanh cũng nói như vậy, La Xảo Tư lại hơi sốt ruột. Nếu Vinh Tuệ Khanh đoán trước, thì nàng ta hết hy vọng rồi!

Nhưng bộ dạng cảnh giác của Vinh Tuệ Khanh và La Thần khiến nàng ta cũng không tiện qua hỏi dò vị trí rút thăm của bọn họ là trước hay sau mình.

Nếu vị trí của nàng ta ở trước họ thì tốt rồi. Cơ hội này khẳng định sẽ thuộc về nàng ta!

La Xảo Tư chỉ còn cách không ngừng cầu nguyện trong lòng, các vị thần tiên tinh quái phạt tổ nàng ta đều cầu xin một lượt, xong mới nghe thấy Đại Ngưu gọi đến mình!

La Xảo Tư mừng rỡ. Nàng ta xếp phía trước Vinh Tuệ Khanh! Chỉ cần nàng ta đoán trúng thì Vinh Tuệ Khanh hết cách rồi! Ban nãy Ngụ Nam Tâm có nói ai đoán trước thì người đó được mà!

Sở Sở buồn rười rượi đi vào nhĩ phòng, rồi bổ nhào vào lòng của Minh Nguyệt khóc lớn. Cô bé đoán sai rồi, đã đánh mất cơ hội gia nhập vào tông phái cấp hai.

Minh Nguyệt vừa an ủi cô bé vừa lấy một tấm thiệp ở trên người ra, hỏi một câu: “Xin hỏi Hành Lữ chân nhân của Thái Hoa Sơn đang ở đâu? Ta có mấy lời muốn nói với bà ấy.”

Ngụ Nam Tâm chấp tay sau lưng nhìn qua, hơi ngấn người một chút, giọng nói khách sáo rất nhiều nói: “Xin hỏi các hạ là...?”

Minh Nguyệt mỉm cười dùng một tay hành lễ, nói: “Ta là Quán chủ của Minh Nguyệt Quán. Hôm nay đến sơn trang Dư Nga là có chuyện quan trọng muốn bẩm báo.” Nói xong, cô ta lấy một tấm thiệp ra, thoáng một cái đưa qua.

Tấm thiệp đó bay đến trước mặt Ngụ Nam Tâm.

Ngụ Nam Tâm giơ tay ra nhận lấy nhìn thử, mắt ông ta liền sáng lên, vội nói: “Xin đợi một lát.” Rồi ông ta cung kính đem tấm thiệp đó trình lên Hành Lữ chân nhân.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 98: Mượn Hoa Dâng Phật

 Ngụy Nam Tâm cầm tấm thiệp của Minh Nguyệt đưa qua, ông ta mỉm cười dâng lên trước mặt Hành Lữ chân nhân, nói: “Hành Lữ chân nhân, mời xem tấm thiệp này, có phải là rất quen không ạ?”

Hành Lữ chân nhân thờ ơ liếc mắt qua một cái, rồi bỗng chốc không thể rời mắt khỏi. Bà vừa vô thức giơ tay nhận lấy tấm thiệp từ trên tay của Ngụy Nam Tâm, vừa dạn dò nói: “Mời Minh Nguyệt Quán chủ ngồi qua đây đi.”

Ngụy Nam Tâm đáp lời rồi vội đi mời Minh Nguyệt lên chỗ ngồi danh dự.

Minh Nguyệt thở phào một hơi. Xem ra không có ai không chịu phục tùng Tư An.

“Sở Sở, qua đây cùng mẹ đi gặp đạo trưởng đồng môn với cha con. Nói ra thì, từ lúc con ra đời đến nay vẫn chưa từng gặp cha con bao giờ.” Minh Nguyệt cười rồi kéo lấy bả vai của Sở Sở, dáng vẻ uyển chuyển yêu kiều nhìn về phía mấy người đang ngồi bên cạnh quan sát thí luyện.

“Cái gì?” Người đầu tiên lên tiếng là Thẩm đường chủ của Thanh Vân Tông: “Đây là con gái của ... Tư đại nhân?!”

Đạo Tĩnh đại sư của Hoa Nghiêm Tự và Hành Lữ chân nhân đối mắt nhìn nhau, rồi lại trao đổi ánh mắt như có ý tứ gì đó nhìn xuống dưới đài.

Minh Nguyệt càng ôm chặt bả vai của Sở Sở hơn, lại vừa phóng ra thần thức, sợ có ai thừa cơ làm hại Sở Sở.

May mà thời cơ mà cô ta chọn không tệ. Những người có mặt ở đây đều là những người có chút địa vị và thực lực ở các môn phái lớn, họ lại không có quan hệ thân thiết gì với Tư An, nên thiện ý của họ với con gái cô ta rất rõ ràng.

“Thì ra là con gái của Tư An đại nhân. Mau lại đây, cho ta nhìn chút nào.” Hành Lữ chân nhân bỗng nhiệt tình hẳn lên.

Minh Nguyệt hé môi cười, dắt Sở Sở lên vị trí bên cạnh ngồi gần Hành Lữ chân nhân. Hai người vừa gặp mà đã nói chuyện như đã quen thân từ lâu.

Lâm Phiêu Tuyết nhường vị trí lại cho Sở Sở, nàng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ với cô bé này.

Vì Thế Nguyên đứng sau lưng Đạo Tĩnh đại sư, thấy Lâm Phiêu Tuyết luôn nhắm mắt làm ngơ với mình thì cảm thấy hết cách.

Một hồi qua lại ở khu ghế trên như vậy, ngay cả La Xảo Tư tiến vào mọi người đều không chú ý đến.

La Xảo Tư nhìn thấy Minh Nguyệt bây giờ công khai thân thế của Sở Sở, trái tim nàng ta đập mạnh sau đó lại thấy bội phục Minh Nguyệt từ đáy lòng. Thời cơ mà Minh Nguyệt chọn lần này đã mạnh hơn trước nhiều lần rồi.

Tư An - Tư đại nhân, lần này ngài có lẽ không dễ thoát thân được nữa đâu...

Nhưng dù xảy ra chuyện gì, thì kết cục của Sở Sở vẫn sẽ tốt hơn trước nhiều.

Nói cho cùng, biết đâu thai cũng là một loại bản lĩnh.

Ngụy Nam Tâm cũng ở bên cạnh hàn huyên vài câu, rồi phân phó nói: “Bắt đầu đi.”

Đại Ngưu ra hiệu cho La Xảo Tư nói cánh cửa mà nàng ta chọn.

La Xảo Tư chỉ cánh cửa màu đỏ ở phía bên trái nhất, nói: “Ta chọn cửa này.”

Đại Ngưu cười gật đầu, sau đó hẩn vung tay ra sau một cái, mở chiếc cửa màu trắng ở giữa ra.

Phía sau cánh cửa màu trắng, quả nhiên không có gì cả.

“La cô nương vẫn còn một cơ hội nữa. Rốt cuộc cô muốn chọn cánh cửa màu đỏ đầu tiên mà cô chọn, hay là đổi cái khác, chọn cánh cửa màu đen chưa được mở ra kia?” Từ lúc gia nhập Vạn Càn Quán, bắt đầu học theo danh sư, lời nói của Đại Ngưu đã văn vẻ lịch sự hơn rất nhiều.

La Xảo Tư trong lòng đã có định liệu trước nói: “Ta vẫn chọn cánh cửa màu đỏ đầu tiên.”

Đại Ngưu nhìn La Xảo Tư, tay phải hẩn nhẹ vung thêm lần nữa. Cánh cửa màu đỏ mở ra, phía sau cánh cửa vẫn không có thứ gì cả.

La Xảo Tư trong chớp mắt tái mặt, lẩm bẩm hỏi: “Sao có thể? Rõ ràng lần chọn lựa đầu tiên là chính xác nhất mà...”

Đại Ngưu cười rồi làm một động tác tay “Mời”, nói: “Vị đạo hữu này đã chọn sai, đánh mất cơ hội gia nhập vào tông phái cấp hai. Xin đợi đến lần thí luyện tiếp theo, giành cơ hội gia nhập vào ba đại môn phái làm đệ tử nội môn.”

La Xảo Tư hồn bay phách lạc quay lại nhĩ phòng, nàng ta ôm lấy chân ngây ngốc ngồi xuống chân tường. Nàng ta nghĩ không ra tại sao mình lại có thể chọn sai.

Bách Hủy đứng trông coi ở cửa nhĩ phòng cười lạnh. Một đám ngu ngốc...

Vinh Tuệ Khanh là người tiếp theo.

Cô nhìn thấy dáng vẻ vô cùng đau đớn của La Xảo Tư, liền biết rằng nàng ta chắc chắn đã đoán sai rồi. Trong lòng cô cười thầm.

La Thần có hơi bất an, y bước lên trước một bước nói với Vinh Tuệ Khanh: “Dù đoán không trúng thì cũng đừng sốt ruột.”

Vinh Tuệ Khanh gật gật đầu, rồi lộ ra một nụ cười xán lạn, nói: “Thúc yên tâm, ta biết rồi.”

Cô đến căn phòng ban này, đứng phía dưới đài cao. Đại Ngưu trông thấy nụ cười trên mặt của Vinh Tuệ Khanh, liền thấy cực kỳ chướng mắt.

Tim Đại Ngưu đập mạnh lên.

Ngụy Nam Tâm ho một tiếng, ý bảo Đại Ngưu bắt đầu.

Đại Ngưu định thần lại, cũng để cho Vinh Tuệ Khanh chọn cửa.

Đôi mắt của Vinh Tuệ Khanh lạnh lợi, trước tiên cô quét mắt quan sát một lượt mọi người ở trong phòng, bao gồm cả mấy vị đại tu sĩ đang ngồi một bên quan sát.

Thần sắc trên gương mặt của họ khiến Vinh Tuệ Khanh thấy hơi kỳ lạ.

Vừa có chút thờ ơ, vừa có chút dửng dưng. Không hề giống dáng vẻ muốn đến đây để tuyển chọn đệ tử.

Một bên khác, Minh Nguyệt và Hành Lữ chân nhân đang nói chuyện càng lúc càng ăn ý. Hoàn toàn không tập trung xem thí luyện ở bên này.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh thấy hơi lạ lùng.

Rốt cuộc là đi hay không đi đây?

“Vinh cô nương sao lại không nói gì vậy?” Đại Ngưu hỏi với ý cười rõ ràng.

Đôi mắt của Vinh Tuệ Khanh liếc qua chỗ Lâm Phiêu Tuyết, quả nhiên nhìn thấy Lâm Phiêu Tuyết nhẹ lắc đầu với cô.

Suy tính của Vinh Tuệ Khanh liền thay đổi, lập tức ra quyết định, cười nói: “Ta chọn cánh cửa màu đen.”

Đại Ngưu cười lạnh trong lòng. Chắc chắn là nghe La Xảo Tư nói đây mà. Lần chọn của La Xảo Tư vừa rồi, trận truyền tống ở sau cánh cửa màu đen.

Đáng tiếc là, sau khi mỗi một người chọn xong, trận truyền tống sẽ thay đổi vị trí. Lần này trận truyền tống đổi đến sau cánh cửa nào thì Đại Ngưu cũng không hề biết.

Mỗi lần đều là Ngụy Nam Tâm truyền âm cho hắn, chỉ định cho hắn cánh cửa phải mở.

Rất nhanh, Ngụy Nam Tâm lại truyền âm cho Đại Ngưu: “Mở cánh cửa màu trắng ở giữa.”

Đại Ngưu quay người lại vung tay lên, mở cánh cửa màu trắng ở giữa ra. Phía sau cánh cửa đó vẫn trống không như vậy.

“Chỉ còn lại hai cánh cửa. Xin hỏi Vinh cô nương vẫn kiên trì với sự lựa chọn đầu tiên của mình hay là muốn đổi cánh cửa khác?” Đại Ngưu ôn

tồn lẽ độ hỏi, đáng vẻ bây giờ của hăn không thể so sánh nổi với lúc đầu ở Dốc Lạc Thần được nữa.

Vinh Tuệ Khanh cười cười nói: “Ta muốn đổi một cánh cửa khác. Ta chọn cánh cửa màu đỏ.” Ngưng một lát, cô lại như đinh chém sắt nói: “Ta muốn đổi sang cánh cửa màu đỏ, sau nó có trận truyền tống.”

Ngụy Nam Tâm bật cười, ra hiệu cho Đại Ngưu: “Người mở cánh cửa màu đen ra đi.”

Đại Ngưu chỉ có thể mở cánh cửa không có trận truyền tống ra.

Ngụy Nam Tâm bảo Đại Ngưu mở cánh cửa màu đen ra, có nghĩa là sau cánh cửa màu đỏ chính là trận truyền tống. Khẳng định là Vinh Tuệ Khanh đã đoán đúng rồi!

Trên mặt Đại Ngưu xẹt qua một tia đổ kỵ và chán nản khó nói nên lời. Nếu Vinh Tuệ Khanh thật sự gia nhập vào tông phái cấp hai, thì hăn lẫn lộn với Bách Hủy, còn có tiền đồ gì nữa?!

Đại Ngưu chần chờ hồi lâu, rồi vẫn nghe lời của Ngụy Nam Tâm, chậm chậm mở cánh cửa màu đen ra.

Phía sau cánh cửa màu đen quả nhiên là không có gì cả.

Điều này chứng minh là Vinh Tuệ Khanh đã đoán đúng rồi!

Ngụy Nam Tâm bộp bộp vỗ tay, cười nói với đám người đang chờ ở nhĩ phòng bên cạnh: “Mọi người cùng ra đây để chúc mừng cho Vinh cô nương, cô ấy đã đoán trúng được cửa lớn có trận truyền tống. Người được gia nhập vào tông phái cấp hai chính là Vinh cô nương.”

La Xảo Tư là người xông ra đầu tiên, nàng ta khó tin hỏi: “Sao có thể? Cô ta làm thế nào mà đoán trúng được?”

Đại Ngưu nói lại cách chọn của Vinh Tuệ Khanh một lượt.

La Xảo Tư lớn tiếng nói: “Không thể nào! Rõ ràng phải là kiên trì với sự lựa chọn đầu tiên mới là đúng! Các người nhất định là có gian dối!”

Ngụy Nam Tâm trầm mặt xuống, ông ta chấp tay sau lưng bất ngờ nói: “Nói thì phải có chứng cứ, không có chứng cứ mà nói năng hàm hồ, thì gọi là vu khống!”

Cuối cùng La Xảo Tư không dám tranh cãi với Ngụy Nam Tâm nữa, nàng ta chỉ mang vẻ mặt phẫn hận nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh.

Hành Lữ chân nhân và Minh Nguyệt đang tán gẫu bên cạnh cũng im bật, quay đầu nhìn qua.

“Tông phái cấp hai chỉ thu nhận một đệ tử. Cô ta đoán trúng rồi, thì Sở Sở của ta phải làm sao đây...” Minh Nguyệt lo lắng truyền âm hỏi Hành Lữ chân nhân.

Hành Lữ chân nhân cười an ủi cô ta nói: “Yên tâm.”

Hành Lữ chân nhân và Minh Nguyệt mắt đi mây lại không lọt khỏi mắt của Vinh Tuệ Khanh.

Sự hưng phấn vừa yên lặng vừa có chút kìm nén của Ngụy Nam Tâm cũng không lọt qua được mắt của cô.

Có lẽ cô chưa nhìn thấy nhiều việc đời, nhưng cô không hề ngốc nghếch.

Thôn Dốc Lạc Thần bị tàn sát hàng loạt và tình thế biến hóa khôn lường của sơn trang Đóa Linh, đã khiến Vinh Tuệ Khanh nhận thức ra rằng, người xấu trên thế gian này có thể độc ác đến mức độ nào.

Nhưng tất cả những thứ đó đều không bằng sự chấn động khi cô nhìn rõ bộ mặt thật của Đại Ngưu.

Rất nhiều người đều biết rằng trên đời này có kẻ xấu, hơn nữa còn xấu là vô giới hạn.

Nhưng có rất ít người trải nghiệm qua sự phản bội, bán đứng của người bạn tốt từng rất thân thiết, gần gũi. Hơn nữa còn là loại phản bội và bán đứng muốn khiến đối phương phải hoàn toàn chết thảm thiết.

Đại Ngưu đã cho Vinh Tuệ Khanh một bài học quan trọng như vậy.

Khiến cô từ đó hiểu rằng, dù là đối với người từng thân thiết gần gũi, cũng cần phải biết đề ý, chú tâm.

Ngụy Nam Tâm là loại người gì, Vinh Tuệ Khanh đã hiểu quá rõ.

Ông ta chủ trì cuộc thi, thì sao để cô có lợi gì được?!

Dù cho cô có vẻ như đạt được cơ hội gia nhập vào tông phái cấp hai, nhưng trận truyền tống sau cánh cửa đó thực sự là quá kỳ dị. Ai biết được nó sẽ đưa mình đến nơi nào?!

Đây rõ ràng là một cái hố, mà còn là một cái hố làm riêng cho cô.

Vinh Tuệ Khanh thu lại những thứ đó vào trong đầu, ra quyết định. Cô cười rồi lần lượt chấp tay với Ngụy Nam Tâm và La Xảo Tư nói: “Hai vị không cần phải tranh cãi nữa. Dù ta đoán trúng trận truyền tống ở sau cánh cửa, nhưng ta mệnh nhỏ phúc mỏng, hơn nữa tư chất nông cạn, không xứng với tông phái cấp hai. Ta muốn tặng cơ hội này cho Sở Sở cô nương, con gái của Minh Nguyệt Quán chủ. Đây cũng coi như là lời xin lỗi cho chút mạo phạm của ta với Sở Sở cô nương lúc trước.”

“Người nói thật chứ?!” Ngụy Nam Tâm còn chưa kịp nói tiếp thì Minh Nguyệt đã vui mừng ngây ngất đứng bật dậy, vội vàng muốn xác nhận chuyện đó luôn.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Đương nhiên là thật. Tại nơi đông người, thật như vàng, thật đến không thể thật hơn. Sở Sở cô nương, mời đi vào trận truyền tống, để nó đưa cô đến tông phái cấp hai làm đệ tử nội môn.”

Đạo Tĩnh đại sư ho một tiếng, hai tay chấp lại nói: “Vinh cô nương thật có đức độ, bần tăng bái phục, bái phục!”

Hành Lữ chân nhân cũng gật đầu khen ngợi: “Đúng là một cô nương tốt. Nào, ta làm chủ, bây giờ để cháu chọn làm đệ tử nội môn của một môn phái trong ba đại môn phái của nước Đại Sở, cũng không cần tham gia thí luyện tiếp theo nữa.”

Vinh Tuệ Khanh lại lắc đầu nói: “Như vậy không được ạ. Cháu vẫn cần phải thí luyện với mọi người. Ý tốt của Hành Lữ chân nhân, cháu xin ghi nhận trong lòng.” Cô cười rồi từ chối lời đề nghị của Hành Lữ chân nhân.

Ngụy Nam Tâm trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh, đôi mắt như thể phóng ra lửa.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 99: Bắt Đầu Gia Nhập Môn Phái

 Minh Nguyệt nhanh chóng quyết định sẽ nhận ý tốt của Vinh Tuệ Khanh, điều này còn tốt hơn cả cầu xin Hành Lữ chân nhân. Hơn nữa thân thể của Sở Sở lúc này khẳng định đã được mấy người của tông phái cấp hai truyền tin về môn phái của bọn họ rồi. Có khả năng mấy hôm nữa đến Tư An cũng sẽ biết thôi. Tới lúc đó, để hãnh diện con gái của hãnh đã gia nhập vào tông phái cấp hai làm đệ tử nội môn, thì chắc chắn là song hỷ lâm môn...

“Có gì không thể chứ? Vinh cô nương đã nhường lại, chúng ta không nhận là bất kính. Vinh cô nương, ý tốt của người ta xin ghi nhận. Đợi đến lúc gặp cha của Sở Sở, đích thân ta nhất định sẽ nói với chàng một tiếng.” Minh Nguyệt chặn lại câu nói của Ngụy Nam Tâm, cứ thế quyết định chuyện này.

Ngụy Nam Tâm biết rằng đã không thể thay đổi được nữa, liền híp mắt lại, nhẹ nhàng thả ra linh lực, âm thầm phá hủy hoàn toàn phần mấu chốt trong trung tâm trận truyền tống phía sau cánh cửa màu đỏ.

Đạo Tĩnh đại sư của Hoa Nghiêm Tự là tu sĩ Nguyên Anh. Chút tiểu xảo của Ngụy Nam Tâm đều bị ông nhìn thấy hết.

Vì Thế Nguyên cũng nhìn ra mảnh khước, đứng bên cạnh có phần sốt ruột. Hãnh khẽ gọi một tiếng “Đại sư...”. Lúc trước hãnh đã xin đại sư, nói hãnh và Lâm Phiêu Tuyết lúc bị người ta đuổi giết đều là Vinh Tuệ Khanh tương cứu, nên bọn họ nợ Vinh Tuệ Khanh một ân tình.

Đạo Tĩnh đại sư cũng ưng thuận, dưới tình huống có thể, sẽ giúp Vinh Tuệ Khanh một lần.

Bây giờ chính là lúc nhờ đến Đạo Tĩnh đại sư.

Đạo Tĩnh đại sư ho một tiếng, nói với Ngụy Nam Tâm: “Tâm Phật từ bi, luôn khuyên con người ta hướng thiện. Vị cô nương này đã nhường lại cơ hội gia nhập vào tông phái cấp hai, thì người thành toàn cho cô bé đi. Hành Lữ chân nhân đã nói là cho vị cô nương này tự chọn gia nhập vào một trong ba đại môn phái rồi. Ta thấy cứ như vậy đi. Những người còn lại, để ba đại môn phái lựa chọn đi. Nói đến thí luyện, thí luyện trên đoạn đường lúc trước của các người vẫn chưa đủ nhiều sao?”

Ngụy Nam Tâm và Thịnh Dĩ Ninh nghe đến mức mồ hôi đầm đìa, hai người vội cùng với Khổng Đức chân nhân đang lơ mơ không hiểu gì gặp người lại tuân lệnh.

Đạo Tĩnh đại sư là cao tăng được phái đi của tông phái cấp hai Hoa Nghiêm Tự, ông cũng là bề trên trực hệ của Hoàng Vận Tự - nơi mà Ngụy Nam Tâm đang ở.

Đạo Tĩnh đại sư cất lời, dường như hiểu rõ nhưng không nói ra mưu mô lúc trước của họ. Ngụy Nam Tâm và Thịnh Dĩ Ninh không dám cố tình gây sự nữa, vội nói: “Đạo Tĩnh đại sư có lệnh, nào dám không theo.” Nói xong, ông ta quay người lại nhìn xuống những người đang đứng phía dưới đài, khẽ cười nói: “Đạo Tĩnh đại sư Phật tông đại năng. Hôm nay các người đều rất may mắn được Đạo Tĩnh đại sư mở lời nhập môn. Sau này tu hành, nhất định phải ghi nhớ công đức của Đạo Tĩnh đại sư. Không được làm xằng làm bậy.”

Mọi người phía dưới nghe thấy lời này, biết rằng không cần lại đi trải nghiệm thí luyện không biết sống hay chết kia nữa. Như gặp đại nạn mà

không chết, qua một lúc lâu mới định thần lại, từng người đều lộ ra thần sắc vui vẻ.

Khổng Đức chân nhân cũng rất vui mừng, vội nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nếu đã vậy, chi bằng cô nương đến Vạn Càn Quán của chúng ta đi. Với tư chất của cô nương, ta bảo đảm cô nương sẽ trực tiếp gia nhập môn phái làm đệ tử tinh anh.”

Lời nói vừa dứt, liền có hai cặp mắt phản hện từ hai góc khác nhau phóng về phía sau lưng Vinh Tuệ Khanh. Một là của Bách Hủy, một lại là của La Xảo Tư.

Gương mặt của Vinh Tuệ Khanh cứng lại, cô cười gượng hai tiếng: “Khổng Đức chân nhân khách khí rồi.” La Thần từng nói Đạo môn không phù hợp với cô. Hiện tại Đại Ngưu và Bách Hủy đều đã gia nhập Vạn Càn Quán, cô tuyệt đối không muốn làm đồng môn với hai con người đó.

“La cô nương tư chất vượt trội, hơn nữa tu vi lại nhiều hơn con. Khổng Đức chân nhân thu nhận La cô nương sẽ phù hợp hơn con.” Đôi con ngươi của Vinh Tuệ Khanh chuyển động, thấy La Xảo Tư đang ngơ ngác nhìn mình, cô vội vàng tỉnh bơ đẩy nàng ta ra.

Trong mắt người khác, cô đúng như là Thánh Mẫu. Nhưng trong lòng Vinh Tuệ Khanh lại đang tự trách móc mình, cơ hội tốt đều nhường hết cho người khác rồi, còn mình lại gia nhập vào Long Hồ Môn không biết tốt xấu ra sao. Dự là có rất nhiều người cho rằng cô mất trí bị điên rồi...

La Thần cũng khẽ cười nói: “Không sai. La tam tiểu thư là tam tiểu thư của Thiên Thủy La gia, hơn nửa năm nay tu vi tăng cao, chắc là người có phúc phận lớn. Vạn Càn Quán thu nhận La tam tiểu thư thì tuyệt đối sẽ không bị thiệt thòi.”

Khổng Đức chân nhân nghe ra Vinh Tuệ Khanh không muốn gia nhập Vạn Càn Quán thì rất thất vọng. Nhưng tu hành quan trọng nhất là tự nhiên,

miễn cưỡng sẽ gây trở ngại cho đạo tâm.

“Thế thì thôi vậy.” Khổng Đức chân nhân thu lại sự háo hức, rồi cẩn thận nhìn đánh giá La Xảo Tư. Ông phóng ra thần thức, thăm dò thấy nàng ta thực sự có tu vi của Luyện Khí tầng sáu dù tuổi vẫn còn nhỏ. Thực sự không tệ: “La cô nương có đồng ý gia nhập Vạn Càn Quán của ta không?”

La Xảo Tư thở phào một hơi, vội quỳ xuống khấu đầu lạy Khổng Đức chân nhân ba lạy, rồi gọi: “Sư phụ”. Thật là thông minh lanh lợi, khiến Khổng Đức chân nhân phải nhìn khác đi mấy phần.

Sự tức giận của Bách Hủy lại chuyển sang người của La Xảo Tư, đôi mắt như muốn đốt cháy một lỗ sau lưng của La Xảo Tư.

Phó Môn chủ Thịnh Dĩ Ninh của Long Hồ Môn đứng đưa chiếc quạt xếp trắng như tuyết nói: “Không biết Vinh cô nương có hứng thú với Long Hồ Môn chúng ta hay không?”

Vinh Tuệ Khanh chính là đợi câu nói này của ông ta, cô vội chấp tay lại, nói: “Nếu Long Hồ Môn có thể cùng thu nhận con và biểu thúc của con nhập môn, thì con nguyện ý gia nhập Long Hồ Môn làm đệ tử nội môn.”

La Thần còn lợi hại hơn Vinh Tuệ Khanh nhiều. Cũng cùng là song linh căn, nhưng La Thần đã là Trúc Cơ, còn Vinh Tuệ Khanh mới là Luyện Khí tầng hai.

Thịnh Dĩ Ninh mừng rỡ, vội làm ăn “Mua một tặng một” này cũng không tệ!

“Không thành vấn đề! Đây là lệnh bài của Long Hồ Môn ta. Từ nay trở đi, hai người các người sẽ là đệ tử nội môn tinh anh của Long Hồ Môn chúng ta.” Thịnh Dĩ Ninh chỉ sợ có gì thay đổi, nên liền gấp gấp dùng ngón tay lia hai tấm thẻ bài qua.

Ngụy Nam Tâm nhú chặt đôi lông mày lại, không nói thêm một câu nào nữa.

Những người còn lại đều là tam linh căn, nên không ai bị loại cả. Tất cả đều gia nhập ba đại môn phái của nước Đại Sở, tạm thời làm đệ tử ngoại môn trước. Đợi sau này lúc trong môn phái thi đấu, sẽ dựa vào tu vi và công lao với môn phái, luận công tính thưởng, mới có khả năng làm đệ tử nội môn.

Nội môn, ngoại môn dường như chỉ cách nhau một cánh cửa, nhưng đôi ngó lại có khác biệt rất lớn.

Một trận tranh đấu khốc liệt được chuẩn bị từ trước, cứ như vậy mà kết thúc.

Ngụy Nam Tâm nén sự hoảng sợ, rồi nhanh chóng vịn một cái cột, rồi khỏi sơn trang Dư Nga trước, quay về vương phủ kinh thành của nước Đại Sở.

Hành Lư chân nhân đích thân dẫn theo Lâm Phiêu Tuyết cùng với Minh Nguyệt và Sở Sở cùng quay về Thái Hoa Sơn.

Đạo Tĩnh đại sư thì dẫn theo Vi Thế Nguyên quay về Hoa Nghiêm Tự.

Những người khác thì đi theo người của ba đại môn phái quay về từng môn phái của mình.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần thì đương nhiên là cùng đi đến Long Hồ Môn.

Người cùng đi ngoài phó Môn chủ Thịnh Dĩ Ninh ra còn có một đệ tử ngoại môn tam linh căn nữa.

Long Hồ Môn nằm ở trên núi Long Hồ cạnh thành Vĩnh Chương.

Linh khí trên núi Long Hồ dồi dào, quanh co mờ dậm, đều thuộc phạm vi quản lý của Long Hồ Môn.

Vinh Tuệ Khanh là đệ tử nội môn, nhưng chỉ là tu vi Luyện Khí tầng hai. Vừa gia nhập vào Long Hồ Môn, thì cô bị gọi đến thủ tọa đường bên ngoài cùng nghe giáo huấn với các đệ tử ngoại môn mới được thu nhận.

La Thần thì được đích thân phó Môn chủ cùng đi đến chính điện của Long Hồ Môn, đi gặp Môn chủ của Long Hồ Môn cùng với các trưởng lão và các vị hộ pháp.

Vinh Tuệ Khanh không quan tâm, chỉ ở thủ tọa đường nhìn ngó xung quanh.

Một người phụ trách duy trì trật tự của đệ tử nội môn, nhìn thấy dáng vẻ lạ mắt của Vinh Tuệ Khanh, thì cười đi đến bắt chuyện: “Xin hỏi sư muội gia nhập môn phái lúc nào vậy?”

Vinh Tuệ Khanh cười đáp: “Hôm nay ta vừa cùng đến với phó Môn chủ.”

Người đệ tử đó ưỡn ngực, hùng dũng nói: “Ta đã ở đây được tám năm rồi. Ta là tam linh căn, năm ngoái mới gia nhập nội môn, là đệ tử thuộc hạ của Tăng hộ pháp. Còn muội?”

Vinh Tuệ Khanh cười kinh sợ. Cái kiểu tự giới thiệu này giống như kiểu mấy người đời trước lúc đi xem mắt nói thẳng báo cáo xuất thân và tài sản của mình vậy.

“... Ta là người mới đến. Vẫn chưa biết bái ai làm sư phụ.” Vinh Tuệ Khanh hàm súc nói.

Người đệ tử đó cảm thấy vừa gặp Vinh Tuệ Khanh mà như đã quen biết từ lâu, nên dè miệng bắt chuyện. Y chỉ chỉ vào một đám đệ tử ngoại

môn đông nghìn nghịt ở một bên, nói: “Đó, bên kia đều là tứ linh căn. Cả đời này chỉ có thể làm một đệ tử ngoại môn tạp dịch thôi.”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc hỏi: “Vậy sao còn thu nhận nhiều người tứ linh căn vậy?”

Người đệ tử đó ung dung kể chuyện cho Vinh Tuệ Khanh nghe: “Muội vừa nhập môn nên khó trách không biết những điển cố này. Ta nói cho muội biết, cách đây hàng vạn năm từng có một Vong lão quỷ bỗng dưng xuất hiện, mở đầu thời kỳ hưng thịnh cho đám phế nhân tu tiên. Theo trong bảo điển của Vong lão quỷ đó nói thì, linh căn càng nhiều càng vô dụng, thì càng có cơ duyên. Nghe nói lúc đó, nếu muội không có tứ linh căn thì đến nói mình là tu tiên còn thấy xấu hổ, chứ đừng nói đến chuyện thành đại đạo. Ngũ linh căn thì lại càng phi thường, chừng như đến môn phái nào cũng đều đi lại ngang ngược. Chỉ có những người từng được gọi là thiên tài song linh căn với đơn linh căn, từng người đều nản lòng ngã chí, về quê làm ruộng. Bởi vì họ nghĩ rằng dù tư chất tự nhiên của họ tốt nhưng không có cơ duyên thì có tu hành cỡ nào cũng không thể thành tiên được.”

“Sau này thì sao ạ?” Vinh Tuệ Khanh nghe tới mức nhiệt tình. Truyền thuyết của giới tu hành ở đây nhiều quá đi...

“Sau này ư? Sau này đương nhiên là khiến cho giới tu hành bị lụi bại hoàn toàn rồi. Vì giới tu hành đầy rẫy những người tứ linh căn với ngũ linh căn luôn tin rằng mình có thể đạt được các loại cơ duyên, nhưng cơ duyên nào có dễ dàng đạt được như thế? Dù Vong lão quỷ đó đã đạt được thành công chưa từng có, nhưng loại thành công đó hoàn toàn không thể có thêm lần thứ hai.”

“Đông Đại Lục của chúng ta một trăm năm trở lại đây, cũng chỉ xuất hiện một Vong lão quỷ tứ linh căn phi thăng. Vốn dĩ trước Vong lão quỷ, có thể đủ khả năng phi thăng vào tiên giới đa số đều là đơn linh căn và song linh căn, họa hoằn lắm mới có một tam linh căn. Vì Vong lão quỷ thăng

tiên, nên những người tài giỏi đều không tu tiên nữa, toàn để cho các tứ linh căn với ngũ linh căn đầy rẫy các phái lớn, hưởng dụng các nguồn tài nguyên đang ngày càng khan hiếm. Đáng tiếc đối với họ mà nói thì, đến Trúc Cơ đã là một ngưỡng cửa to lớn rồi. Toàn bộ những người tứ linh căn và ngũ linh căn đó đều chết vì hết tuổi thọ trước Trúc Cơ. Cho nên sau này Nhân giới tu hành mới lụi bại, rồi nhanh chóng biến mất triệt để. Lão tổ của chúng ta rút kinh nghiệm xương máu, mới định quảng bá điển về Vong lão quỷ đi, quay lại chính thống ban đầu. Để cho đám phế nhân tự đi tìm cơ duyên, còn tài nguyên của giới tu hành vẫn cung ứng cho các thiên tài đơn linh căn và song linh căn trước rồi nói.”

“Bây giờ thì chính là thứ muội nhìn thấy đó, môn phái của chúng ta vẫn thu nhận tứ linh căn, nhưng chỉ để làm tạp dịch ngoài sơn môn, ngoài ra phái người ngày đêm trông coi là được rồi. Nếu phát hiện tứ linh căn nào đột nhiên tiến mạnh vùn vụt, vượt qua tư chất của những người tốt hơn hẳn thì khẳng định là tìm được cơ duyên lớn rồi. Lúc đó sẽ lại được thu nhận vào nội sơn môn cũng chưa muộn.”

Vinh Tuệ Khanh cười lớn nói: “Tính toán của Long Hồ Môn thật chu toàn quá, đúng là không thiếu thứ gì, một người cũng không bỏ qua!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 100: Những Người Đó, Những Việc Đó

 Ai mà ngờ rằng còn có thể nhìn thấy một ông lão già đến vậy. Nhìn qua ông ta có dáng vẻ khá giống với ông nội của cô, vậy mà vẫn là một tu sĩ Trúc Cơ!

Giả Đại Hóa giảng xong bài thì nghiêm mặt đứng dậy, hướng về hàng nghìn đệ tử ngoại môn và đệ tử nội môn mới gia nhập môn phái đang đứng phía dưới, nói: “Đã đánh giá xong thành tích trong sổ công đức năm nay, ba đệ tử ngoại môn đạt điểm cao nhất sẽ có tư cách gia nhập nội môn. Những người khác quay về tiếp tục cố gắng, lúc đánh giá thành tích năm sau sẽ lại tính toán tiếp.” Nói xong, ông đọc tên ba đệ tử ngoại môn được phê chuẩn vào nội môn.

Ba người được đọc tên đó đều hớn hở ra mặt, họ ở lại đó rồi cùng Vinh Tuệ Khanh theo sau lão tu sĩ Trúc Cơ đó tiến vào nội môn Long Hồ Môn.

Long Hồ Môn chiếm giữ địa bàn rộng rãi. Nhưng chỉ có tiến vào nội môn, mới là nơi có tinh hoa thật sự.

Giữa nội môn và ngoại môn có kết giới ngăn cách. Không có ấn ký của đệ tử nội môn, thì các đệ tử ngoại môn sẽ không thể vượt qua “Ngưỡng cửa” đó được.

Quang cảnh bên ngoài mà người phàm nhìn vào, thật ra chỉ là các tạp dịch và đệ tử bình thường ngoại môn mà thôi.

Nhưng dù tiến vào nội môn, cũng không hẳn là một bước lên trời. Sau khi Trúc Cơ gia nhập nội môn, tu vi của rất nhiều tu sĩ không còn tăng thêm nữa.

Tu sĩ Giả Đại Hóa hôm nay đến giảng bài cũng như vậy. Ông ta Trúc Cơ đã quá trăm năm rồi, nhưng đến Trúc Cơ trung kỳ cũng chưa đột phá được. Mắt thấy tuổi thọ hết dần, thời gian của ông ta đã không còn bao nhiêu nữa nên tâm trạng ông ta rất buồn rầu.

Đặc biệt là hôm nay ông ta trông thấy hai đệ tử nội môn mới được thu nhận này. Nam giới nhìn qua mới qua hai mươi tuổi, vậy mà đã là tu vi Trúc Cơ trung kỳ rồi. Còn cô bé nghe nói chỉ có chín tuổi, mà đã là Luyện Khí tầng hai. Hơn nữa hai người bọn họ đều là song linh căn, cũng chính là Địa linh căn trong truyền thuyết, không phải chỉ tốt hơn tam linh căn của ông ta một hai phần.

Nghĩ vậy, sắc mặt của Giả Đại Hóa lại càng thêm đen như đáy nồi.

Vinh Tuệ Khanh vừa đi bên cạnh người đệ tử nội môn khéo miệng có thâm niên kia, vừa hiếu kỳ nhìn ngó khắp nơi.

Đang lúc giữa hè, trước đó Vinh Tuệ Khanh lại ở ngoại môn Long Hồ Môn, nên cô thấy rất nóng nực. Hiện tại vừa đi vào ngưỡng cửa nội môn vô hình này, cô lập tức cảm thấy khí hậu khác hẳn. Gió mát hiu hiu, không lạnh không nóng, độ ẩm với nhiệt độ vừa phải. Giống như bầu trời bên trong nội môn được lắp đặt một cái điều hòa không khí, tự động điều chỉnh nhiệt độ và độ ẩm vậy.

Vị Giả Đại Hóa đang nghiêm mặt đó dẫn bọn họ đến chỗ một cái sân nhỏ. Chỉ thấy dãy núi thấp thoáng, phần chóp mái cong trong rừng cây cao chót vót lúc ẩn lúc hiện, tường trắng ngói đen, các tòa lầu nhỏ san sát. Trên đỉnh núi phía không xa mây cuộn cuộn bay, lại có vài phần khí thể giống với sơn trang Dư Nga.

“Nhìn gì mà nhìn?! Đừng tưởng tiến vào nội môn là giỏi! Sau Trúc Cơ không thể tiến bộ thêm nhiều lắm đấy! Ta khuyên các người hãy kín tiếng mà tu hành, đừng tưởng mình đã đủ khả năng một bước lên trời. Đừng nói ta chưa nhắc nhở các người, leo càng cao thì ngã càng đau!” Giả Đại Hóa nhin không được chỉ gà mắng chó một hồi.

Đám người Vinh Tuệ Khanh nghe mà không hiểu ra sao cả, cũng chỉ có thể lén lút oán thăm trong lòng.

“Được rồi, các người đến phòng thượng y đi nhận trang phục đệ tử sơ cấp trước đi. Xuân hạ thu đông, mỗi mùa một bộ. Đến Luyện Khí tầng hai còn được phát một túi càn khôn. Mỗi tháng được lĩnh mười linh thạch hạ phẩm, mọi người đều phải dùng tiết kiệm một chút. Nếu muốn kiếm được nhiều linh thạch hơn, thì đến võ đường nhận nhiệm vụ ra ngoài giết vài con yêu thú, rồi quay về đổi linh thạch.” Vì Giả Đại Hóa đã hết hy vọng thăng cấp, nên đã bị môn phái bỏ qua rồi. Họ chuyên giao cho ông ta công việc giúp quản lý các đệ tử nhập môn sơ cấp tại nội môn.

Những công việc này dù không khó, nhưng rất vất vả rắc rối. Một tu sĩ bình thường đều không muốn làm loại công việc này.

Giả Đại Hóa gặp phải loại chuyện này, bản thân ông ta cũng bất khả kháng. Tâm trạng vốn buồn rầu của ông ta lại càng như tuyết lạnh thêm sương.

Vội vội vàng vàng sắp xếp cho các đệ tử nội môn mới gia nhập xong, là Giả Đại Hóa nhanh chóng đi đến phòng luyện đan.

Phòng luyện đan của Long Hồ Môn là nơi ở của Luyện Đan Sư, cũng là nơi chuyên dùng để luyện đan.

Là một trong ba đại môn phái của nước Đại Sở, Long Hồ Môn vì có lão tổ Đóa gia trấn thủ nên vốn là xếp phía sau Hoàng Vận Tự và phía trên

Vạn Càn Quán. Từ hàng trăm năm nay, đã âm thầm tích lũy được một khoản tài nguyên không nhỏ.

Bây giờ lão tổ Đóa gia bị Thánh nữ của thần điện Quang Minh phế thành tu sĩ Trúc Cơ, nên tình thế của Long Hồ Môn đã yếu đi không ít.

Nhưng cái cốt lõi của hàng trăm năm nay vẫn còn. Phòng luyện đan của Long Hồ Môn dù không bằng Vạn Càn Quán, có Luyện Đan Sư ngũ phẩm giữ thể diện, nhưng cũng có một Luyện Đan Sư tứ phẩm. Nghe nói đột phá tứ phẩm, tăng lên ngũ phẩm là chuyện trong tầm tay.

Luyện Đan Sư của Ngũ Châu Đại Lục xưa nay chia làm cửu phẩm. Thấp nhất là nhất phẩm còn cao nhất là cửu phẩm. Cách ba năm Ngũ Châu Đại Lục lại có một cuộc thi luyện đan, như là một cuộc họp lớn để giới tu hành lựa chọn chức danh cho Luyện Đan Sư. Chỉ có Luyện Đan Sư từ thất phẩm trở lên mới có tư cách đi thần điện Quang Minh, nghe dạy dỗ của chủ quản thần điện Quang Minh. Nghe nói gần năm trăm năm trở lại đây, Ngũ Châu Đại Lục chỉ có một Luyện Đan Sư được xét làm thất phẩm, đã đi một chuyến đến thần điện Quang Minh. Chỉ đáng tiếc là, người đó từ thần điện Quang Minh trở về thì tuổi thọ đã tận, rất nhanh liền chết đi, chỉ lưu lại một lò thất phẩm đan dược Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan dùng sinh mệnh của ông ta để luyện thành, trở thành báu vật trấn môn cao nhất của môn phái đó.

Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan có công hiệu đặc biệt phục hồi thần thức và hồn phách. Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan thất phẩm nếu để cho người phạm bị thương ăn vào thì dù đã chết bao nhiêu ngày, chỉ cần cơ thể chưa mục rữa thì đều có thể hoàn dương, tuổi thọ tăng mười năm. Cho nên tại nhân gian, nó còn được gọi là “Kẻ thù của Diêm Vương”, là thuốc tiên trị thương mà ngàn vàng khó mua được.

Nếu để cho tu sĩ ăn vào, thì thực sự là có bệnh chữa bệnh, không có bệnh thì bổ sức khỏe, là loại linh dược tốt nhất nuôi dưỡng thần thức.

Trong mắt tu sĩ bình thường thì loại đan dược này giống hệt như loại linh dược thần cấp. Đến tu sĩ Nguyên Anh còn khó được thấy.

Giả Đại Hóa là loại tu sĩ Trúc Cơ đã sắp cạn tuổi thọ, ông ta đương nhiên không còn hy vọng đến loại thần dược đó nữa. Thứ ông ta cần chỉ là một bình đan dược có thể khiến ông ta đột phá tu vi Trúc Cơ trung kỳ, để ông ta có thể trong vòng mười năm hoàn toàn tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ, cuối cùng Kết Đan mà thôi.

Nếu trong vòng mười năm ông ta không thể Kết Đan, thì tuổi thọ của ông ta sẽ hết.

“Châu đan sư có đó không ạ?” Giả Đại Hóa đi đến một căn phòng có viết chữ “Giáp” ở trước cửa lớn. Ông ta giơ tay ra gõ gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói của người ở trong phòng rất không vui vẻ.

Giả Đại Hóa khom người rồi lùi xuống phía dưới một đoạn, đẩy cửa bước vào.

“Châu đan sư, đây là một ít hoàn hồn thảo mà gần đây ta tìm được ở trên núi. Dù tuổi hơi ít nhưng vẫn tính là tươi mới, chắc vẫn có thể vào thuốc được chứ ạ?” Giả Đại Hóa lấy một cái túi vải ra, đặt trên tay rồi cung kính dâng lên.

“Đặt ở trên bàn đi.” Giọng nói truyền ra từ một góc phía sau lò luyện đan bằng đồng đen.

Giả Đại Hóa cẩn thận đặt chiếc túi vải lên bàn, rồi quay người đi về phía chiếc lò luyện đan bằng đồng đen.

Phía sau chiếc lò luyện đan ấy có một ông lão thân mình nhỏ bé đang ngồi ở đó. Đầu tóc ông rối như tổ quạ, bộ râu dài cũng đều nửa đen nửa trắng như mái tóc, nhưng gương mặt lại căng bóng hồng hào, không hề

giống như người đã lớn tuổi. Lúc nói chuyện rất mạnh mẽ, cũng rất khí thế. Chỉ là tay và mặt ông đều nhem nhuốc, có phần bẩn thỉu.

Giả Đại Hóa biết đối phương đã một trăm năm mươi tuổi rồi, còn lớn hơn mình đến mấy chục tuổi.

Châu Hào Thiện là Luyện Đan Sư tứ phẩm của Long Hồ Môn. Năm đó sau khi Trúc Cơ, ông đột nhiên lại yêu thích luyện đan, rồi vui đầu vào đó, từ bỏ việc tu hành. Cứ thế ông mắc ở Trúc Cơ sơ kỳ tăng một đến hơn một trăm năm rồi, ông cũng không để tâm. Đối với ông mà nói, có thể luyện ra một lò đan dược tốt còn vui vẻ hơn nhiều với việc tu vi tăng cao.

Dùng sinh mệnh có hạn đi tập trung vào trong luyện đan vô hạn, chính là toàn bộ sự theo đuổi của Châu Hào Thiện.

Chỉ là thiên chất có hạn, đến nay ông chỉ mới luyện ra đan dược tứ phẩm. Bất luận ông có vất kiệt óc như nào, cũng chỉ dừng lại ở tứ phẩm mà không thể tiến lên thêm được.

“Châu đan sư, xin hỏi... Cố Cơ Đan... mà ta nhờ ngài luyện giúp, đã luyện xong chưa ạ?” Giả Đại Hóa xoắn hai tay lại, không dám nói lớn tiếng, sợ sẽ làm phiền đến Châu Hào Thiện.

Châu Hào Thiện không quay đầu lại mà tiện tay lôi một bình đan dược từ trong tay áo ra, rồi ném ra ngoài, vừa hay rơi ngay vào lòng của Giả Đại Hóa.

“Đa tạ Châu đan sư! Đa tạ Châu đan sư!” Giả Đại Hóa vui mừng rồi vừa nhét chiếc bình đó vào lòng vừa lại lấy một cái túi vải ra đặt lên bàn: “Đây là một nghìn viên linh thạch hạ phẩm, là chút tấm lòng của ta, xin Châu đan sư nhận cho.”

Châu Hào Thiện phần nộ, rồi đứng bật dậy từ phía trước chiếc lò luyện đan bằng đồng đen, tay ông chống nạnh lớn tiếng nói: “Chút ít linh thạch

này của người đều cho ta hết rồi, thì tự người phải làm thế nào? Còn không mau cầm về đi! Chỗ của ta không thiếu chút linh thạch này của người! Đi đi, mau đi đi!” Ông khẳng khẳng không nhận linh thạch của Giả Đại Hóa.

Giả Đại Hóa thấy ấm áp trong lòng, ông ta cười khoát tay nói: “Ta biết Châu đan sư không coi chút linh thạch này là gì, nhưng đây là tấm lòng của ta. Xin Châu đan sư vui lòng nhận cho. Nếu không thì ta sẽ rất bất an, sẽ ảnh hưởng đến tu vi.”

Nghe Giả Đại Hóa nói như vậy, Châu Hào Thiện không cố chấp nữa. Ông dùng tay áo lau mặt, nhưng lại khiến cho vết nhem nhuốc trên mặt lại càng thêm dơ hơn.

Giả Đại Hóa vội cúi đầu xuống không dám nhìn thêm nữa, ông ta sợ rằng mình sẽ bật cười mất.

Châu Hào Thiện bê ấm trà đưa đến bên miệng mình rồi tu ừng ực.

Uống xong ông mới lau miệng, hỏi Giả Đại Hóa: “Tư chất của đám đệ tử mới thu nhận lần này thế nào? Có kỳ tài luyện đan để ta thu nhận làm đệ tử không?”

Câu hỏi này cứ ba năm Châu Hào Thiện lại hỏi một lần, đã sắp hỏi đến ba mươi lần rồi.

Mỗi lần ông đều không nhận được câu trả lời khẳng định nào.

Giả Đại Hóa cười đi qua rồi cong lưng xuống đấm vai cho Châu Hào Thiện nói: “Kỳ tài giống như Châu đan sư mấy nghìn năm mới có một người. Long Hồ Môn của chúng ta nào có phúc khí lại có thể thu nhận được một người nữa như vậy?”

Châu Hào Thiện lắc đầu, ngũ quan trên mặt đều sụp đổ nói: “Tuổi thọ của ta cũng không còn nhiều nữa. Nếu vẫn không tìm được truyền nhân, thì

bản lĩnh luyện đan một đời của ta sẽ bị thất truyền mất.”

Giả Đại Hóa vội nịnh bợ nói: “Châu đan sư nói gì vậy. Sang năm chính là cuộc thi luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục, nếu Châu đan sư có thể thăng cấp thành công, đạt được phần thưởng đan dược thượng phẩm, thì không những tuổi thọ gia tăng, mà nói không chừng còn có thể đột phá tu vi nữa...”

Châu Hào Thiện đau thương kêu lên một tiếng rồi quay người lại tóm lấy Giả Đại Hóa quật cho một trận nói: “Ta cho ngươi nhắc đến mấy chuyện đó hả!”

Cuộc thi Luyện Đan Sư mỗi ba năm một lần chính là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng của Châu Hào Thiện. Cái gã Giả Đại Hóa này làm sao mà hiểu được!

...

Vinh Tuệ Khanh cùng mọi người đi nhận trang phục của đệ tử nội môn, rồi quay lại căn phòng mà mình được phân mặc lên người.

Khăng Khăng thở dốc chui từ trong tay nải của Vinh Tuệ Khanh ra, lau mồ hôi nói: “Bức chết ông đây rồi...”

Bên ngoài phòng, một giọng nói yếu điệu vang lên: “Vinh cô nương có trong đó không? Đại tiểu thư của Môn chủ chúng ta đến gặp cô này.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 101: Phá Cố

 Vừa mới đến Long Hồ Môn đã có người đến thăm ư? Người ở đây cũng thật sự nhiệt tình quá...

Vinh Tuệ Khanh vừa nói thầm, vừa nhìn Khăng Khăng trốn dưới sạp sát tường, sau đó bản thân sửa lại quần áo, đi đến mở cửa.

Đứng trước cửa là hai cô gái. Dáng vẻ cô gái đối diện cửa chính khoảng mười sáu mười bảy tuổi, dáng người cao ráo, ngực lớn eo nhỏ, đôi mắt hạnh to tròn trong trẻo, đang yên lặng nhìn mình, miệng mỉm cười trông vô cùng thân thiện.

Cô gái bên cạnh thấp hơn nàng ta một cái đầu, dáng người mong manh như nhành liễu. Mắt phượng, má hoa đào, vai nhỏ, eo thon, khi nhìn người khác đôi mắt nghiêng nghiêng, nụ cười như có như không, còn hút hồn người khác hơn cả cô gái có vóc người đầy đặn bên cạnh, đặc biệt là ánh mắt của đàn ông.

Đôi khi gợi cảm không ở vóc dáng mà nằm ở phong thái.

Vinh Tuệ Khanh khẽ nói, chào hỏi hai vị cô gái: “Ta là Vinh Tuệ Khanh, đệ tử nội môn mới đến hôm nay, xin hỏi hai vị là...?”

Cô gái cao ráo đẩy đà hơi gật đầu, tự giới thiệu: “Ta là Trương Lữ Y.”

Cô gái bên cạnh vội vàng tiến lên khoác tay Trương Lữ Y, nói: “Đây chính là đại tiểu thư của Trương Môn chủ chúng ta.”

“Xin chào đại tiểu thư.” Vinh Tuệ Khanh vội hành lễ, lại hỏi cô gái gần hơn bên cạnh: “Vậy cô đây là...?”

“Ta là Xa Ái Sảng. Người gọi ta Sảng Sảng là được rồi.” Cô gái đó cười khẽ, lấy tay áo che miệng, điệu cười thản nhiên.

Vinh Tuệ Khanh vội nói: “Không dám, không dám. Trương đại tiểu thư, Xa cô nương, mời vào.” Nghiêng người, để hai người tiến vào.

Mặc dù Vinh Tuệ Khanh là đệ tử nội môn, nhưng tu vi thật sự quá thấp, chỉ có một gian phòng nhỏ hướng mặt trời ở đại tạp viện. Vào cửa chính là cái giường, ngang đầu là bàn, ba người đứng trong phòng thì đã chen chúc chật chội.

Trương Lữ Y nhíu mày, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nơi này chật quá, linh khí cũng bình thường. Người là cháu gái của La đại ca, không thể ở đây được. Người đợi chút, ta tìm người sắp xếp cho người một gian phòng khác. Những đại tạp viện này không phải là nơi ở của người có tư chất như người. Cha ta bế quan luyện công, công việc bên ngoài đều do phó Môn chủ và chấp sự lo liệu, thật sự làm loạn quá rồi. Người đừng để trong lòng, ta lập tức sắp xếp chỗ ở cho người ngay.” Nói xong, rời khỏi phòng Vinh Tuệ Khanh như một trận gió, đến viện tử bên ngoài gọi người đến.

Vinh Tuệ Khanh đuổi theo: “Trương đại tiểu thư, không cần đâu...”

Xa Ái Sảng dang hai tay, một luồng linh lực như có như không chắn trước người Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nửa bước cũng khó di chuyển, cảm thấy tu vi của đối phương cao thâm hơn mình rất nhiều, Vinh Tuệ Khanh không phí lực phản kháng, lập tức dừng bước, nhìn về phía Xa Ái Sảng, nghiêm túc hỏi:

“Cô có ý gì?”

Xa Ái Sáng phất nhẹ tay áo, một luồng sức mạnh đánh úp đến, đẩy Vinh Tuệ Khanh ngồi xuống góc tường. Đôi mắt đẹp chăm chú nhìn Vinh Tuệ Khanh, ánh mắt dần trở nên mờ nhạt, màu đen của con người dường như biến thành màu trà nhạt.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh biết không ổn, vội vàng khởi động Húc Nhật Quyết, bảo vệ tâm mạch.

Ánh sáng mặt trời giữa trưa xuyên qua cửa lớn mở rộng chiếu vào.

Húc Nhật Quyết của Vinh Tuệ Khanh nhận được sự trợ giúp của ánh mặt trời, sức mạnh tăng cao.

Màu con người của Xa Ái Sáng càng ngày càng nhạt, mày nhú chặt, hai tay giơ lên, để hai bên thái dương, thấp giọng kêu một tiếng: “Đi!” Một làn khói màu xám từ giữa chân mày Xa Ái Sáng nhẹ nhàng đi ra, chui vào trong thức hải của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh không ngăn chặn, khi làn khói xám mang theo thần thức của Xa Ái Sáng chui vào trong thức hải của cô, Húc Nhật Quyết lấy ánh sáng mặt trời từ nơi sâu nhất thức hải chiếu rọi lên trên làn khói xám kia.

Xa Ái Sáng kêu lên thảm thiết, chỉ cảm thấy dường như giữa mày bị người lấy đục đâm khoét vào, đào thành cái động, moi máu thịt cốt tủy bên trong ra.

Hai mắt khế đảo, Xa Ái Sáng đã hôn mê ngã trên mặt đất.

Vinh Tuệ Khanh ngồi ngay ngắn trên ghế, nhắm hai mắt, nhìn bên trong thức hải của mình.

Chỉ thấy bên trong làn khói xám dường như có một người tí hon đáng vẻ giống hệt Xa Ái Sáng.

Không phải Nguyên Anh, Nguyên Anh có thân thể thật, thể tích cũng lớn. Hơn nữa nếu thật sự là Nguyên Anh, căn bản Vinh Tuệ Khanh sẽ không phải là đối thủ của Xa Ái Sáng.

Nếu Vinh Tuệ Khanh đoán không lầm, Xa Ái Sáng cao nhất là tu vi Luyện Khí hậu kỳ, vẫn chưa có Trúc Cơ.

Nhưng cô ta có thể từ trong trán tạo ra một luồng thần thức, trong thần thức còn có xen lẫn hình dáng của một người tí hon, đi vào bên trong thức hải của đối phương, không biết là công pháp gì. Cô ta muốn làm gì đây?

Vinh Tuệ Khanh trầm ngâm, tâm niệm vừa động, một luồng ánh sáng trong thức hải đột nhiên trở nên cực kỳ sáng chói, chiếu vào làm tiêu tán khói xám rất nhiều. Người tí hon bên trong làn khói xám giống như bị thiêu đốt, trốn quanh trong làn khói.

Vinh Tuệ Khanh có chút sốt ruột, cô muốn hỏi người tí hon này một phen, nhưng cô không biết nên làm thế nào để giao lưu với người tí hon đó.

Trong lúc gấp gáp, Vinh Tuệ Khanh mở miệng hỏi: “Người là ai? Là Xa Ái Sáng sao? Người vào bên trong thân thể ta để làm gì?”

Lời vừa nói ra, ý tùy tâm động, Vinh Tuệ Khanh đã đem ý nghĩ của mình thông qua thần thức truyền đến cho người tí hon trong thức hải của mình.

Người tí hon run rẩy trả lời: “... Ta chỉ là một tia thần niệm của cô ta, không phải là cô ta.”

Vinh Tuệ Khanh biết, “cô ta” chắc chắn là chỉ Xa Ái Sáng.

“Cô ta muốn làm gì?” Vinh Tuệ Khanh cảnh giác hỏi, loại công pháp này có chút tà môn. Húc Nhật Quyết chuyên khắc tà công mị thuật, mặc dù

tu vi của Xa Ái Sảng cao hơn cô, nhưng gặp phải Húc Nhật Quyết, hiệu quả công pháp của cô ta liền bị giảm một nửa.

“Không... không có làm chuyện xấu... Cô ta chỉ muốn giúp Trương đại tiểu thư... Trương đại tiểu thư muốn lấy lòng người, cô ta muốn người có thiện cảm với Trương đại tiểu thư...” Khói xám quanh người tí hon ngày càng mờ: “Người mau thu hồi ánh sáng đó lại đi, chiếu đến ta sắp biến mất rồi...”

Vinh Tuệ Khanh ngạc nhiên: “Đem người vào trong thức hải của ta có thể khiến ta sinh ra thiện cảm với Trương đại tiểu thư? Lời nói hồ đồ này ai tin chứ?” Đây là biện pháp quỷ quái gì?!

Người tí hon kia ôm đầu, trốn khỏi ánh sáng trong thức hải của Vinh Tuệ Khanh, vừa chạy, vừa nói: “Ta không có lừa người! Ta có thể ngày ngày đêm đêm thì thâm trong lòng người, có thể khiến người yêu một người, cũng có thể khiến người hận một người...”

Thì ra là biện pháp giống với thôi miên và ám thị tâm lý.

Vinh Tuệ Khanh thở phào nhẹ nhõm, ánh mặt trời của thức hải phát ra ánh sáng trắng mạnh mẽ, chiếu lên tầng khói nhẹ mỏng manh, người tí hon phát ra tiếng la thảm thiết, nhanh chóng biến mất tăm tích. Khói nhẹ màu xám cũng hoàn toàn tan biến.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt, nhìn Xa Ái Sảng ngã trên mặt đất, nhúu mày, vẫn là đỡ cô ta lên, giúp dựa vào ghế.

Không bao lâu, Xa Ái Sảng tỉnh lại, giống như nằm mơ, lấy tay day trán nói: “Vừa rồi ta bị sao vậy? Đột nhiên choáng váng đầu óc.” Hai mắt không ngừng nhắm mắt đánh giá Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh bày ra dáng vẻ không rõ: “Lúc này đột nhiên cô ngủ mất, liền ngã vào trên ghế, ta gọi mãi mà cô cũng không tỉnh.”

Thần sắc tươi tắn, ánh mắt sáng sủa, không hề giống như trúng “Cổ” trong mình.

Xa Ái Sảng trong lòng chợt nghĩ, thúc giục mẫu cổ trong cơ thể mình, phát hiện mẫu cổ rất suy nhược, tinh thần không tốt.

Vinh Tuệ Khanh cười khanh khách, thậm chí đứng lên đưa cô ta chén trà: “Cô uống nước không?”

Xa Ái Sảng lập tức hiểu rõ, tử cổ của mình chắc chắn đã chết rồi.

Tử cổ đã chết, mẫu cổ sẽ bị sa sút tinh thần một trận.

Xem ra trong thời gian ngắn, mình không có cách nào thúc giục mẫu cổ nuôi tử cổ rồi.

Xa Ái Sảng có chút tiếc nuối, giơ tay nhận chén trà, xoa xoa trong tay không có uống, liền để xuống, cười nói: “La sư huynh là biểu thúc của người, vậy biểu thẩm của người đâu? Ở nhà hả?”

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu: “Không biết rõ.”

“Không biết?” Xa Ái Sảng ngạc nhiên: “Không biết rõ cái gì?”

“Không... biết rõ biểu thẩm ở đâu.” Vốn dĩ Vinh Tuệ Khanh định nói không biết La Thần đã thành thân chưa, nhưng lời nói đến miệng lại cảm thấy không ổn. Nếu cô nói không biết La Thần thành thân hay chưa, người khác chắc chắn sẽ có ý hoài nghi đối với quan hệ thân thích của bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh vẫn còn muốn dựa lưng cây đại thụ hóng mát, êm đẹp đi theo La Thần lẩn lộn, nghỉ ngơi dưỡng sức ở Long Hồ Môn. Chờ cho tu vi có thành tựu, mới đi tìm Ngụy Nam Tâm báo thù. Cũng không thể lật thuyền trong mương, bị Xa Ái Sảng bụng dạ khó lường nhìn thấy chân tướng...

Câu này Xa Ái Sáng nghe lại có một tầng ý nghĩa khác.

“Biểu thẩm của ngươi là người thế nào?” Xa Ái Sáng làm dáng “chị gái tri kỷ”, chơi trò chơi “Nói thật hay mạo hiểm” với Vinh Tuệ Khanh: “Ngươi nói thật với ta, ta cũng sẽ cho ngươi biết một bí mật.”

Vinh Tuệ Khanh cười mỉa nói: “Ta thật sự không biết. Biểu thức thời trẻ đã rời nhà, lưu lạc bên ngoài. Thê tử thúc ấy ở đâu, ta thật sự không biết.”

“À... thì ra là vậy.” Xa Ái Sáng thở phào một hơi, vuốt vuốt ngực đứng lên.

Đúng lúc Trương Lữ Y đi vào từ cửa, cười nói: “Các người nói gì mà sôi nổi quá vậy? Lại đây, Tuệ Khanh, ta giới thiệu một người cho người, đây là cao đồ của trưởng lão chúng ta, đại sư tử Thượng Gia Từ. Sau này người sẽ ở với tỷ ấy, tỷ ấy đã là Trúc Cơ trung kỳ, rất có kinh nghiệm trong việc tu luyện.”

Trương Lữ Y tránh qua bên cạnh, một cô gái dáng người cao ráo vững vàng bước đến. Gương mặt trái xoan trắng như tuyết không son phấn, đôi mắt to tròn đen láy, lông mi dài và dày, dung mạo đẹp như tranh vẽ.

Vinh Tuệ Khanh vừa gặp đã có hảo cảm, vội bước đến chấp tay hành lễ: “Xin chào đại sư tử.”

Thượng Gia Từ sáng khoái nói: “Không cần đa lễ. Nghe nói muội là song linh căn, tư chất tốt hơn tỷ nhiều rồi. Có lẽ không bao lâu nữa, muội sẽ thành sư tử của ta. Hãy thu nghi thức hành lễ này lại đi.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 102: Vào Lòng

 Thượng Gia Từ không hiểu, hỏi cô: “Bên kia có động phủ lớn hơn, sao muội cứ chọn cái gian nhỏ này?”

Vinh Tuệ Khanh đi một vòng trong động phủ, nói: “Ta thích nơi này. Ở đây thời gian ánh sáng chiếu vào nhiều nhất.”

“Muội thích ánh sáng mặt trời à?” Thượng Gia Từ có chút đăm chiêu: “Để ta giúp muội.” Nói xong, Thượng Gia Từ rút ra bội kiếm, kiếm chém lên nóc nhà của động phủ.

Trên nóc nhà kiên cố như đá hoa cương nhất thời bụi bặm bay tứ tung, nhanh chóng bị Thượng Gia Từ mở ra một lỗ hổng lớn vuông vắn.

Ánh sáng mặt trời trực tiếp chiếu vào.

Vinh Tuệ Khanh không biết nên nói gì cho phải.

Mặc dù ánh sáng mặt trời chiếu vào trực tiếp như vậy cũng tốt. Nhưng nóc nhà có một lỗ hổng lớn, mưa bão thì phải làm sao đây? Ở đây lại không có thủy tinh, chẳng lẽ mình phải đi nung thủy tinh? Cách chế tạo thủy tinh như thế nào nhỉ?

Vinh Tuệ Khanh miên man suy nghĩ.

Thượng Gia Từ lại nói: “Ở đây ta còn một khối thạch anh. Năm đó lúc đi ra ngoài thí luyện gặp được. Ta đào mấy khối đem về, vẫn chưa nghĩ ra làm gì có ích. Hôm nay nghĩ ra rồi, cho muội khảm trên nóc nhà.” Nói

xong, mở ra túi càn khôn đeo bên hông, cho tay vào, giống như ảo thuật, một khối thạch anh nhỏ như móng tay bay lên lỗ hổng lớn trên nóc nhà.

Thượng Gia Từ run trường kiếm, linh lực bắn ra ngoài, đưa khối thạch anh nhỏ đến trung tâm của lỗ hổng, nhanh như thổi khí, khối thạch anh nhỏ từ từ nở ra, lấp chặt chẽ lỗ hổng trên nóc nhà.

Ánh nắng khúc xạ thông qua thạch anh, trở nên sáng rõ hơn, nóng bỏng hơn.

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ, cảm ơn Thượng Gia Từ rồi rút.

Thượng Gia Từ dặn dò cô: “Theo thường lệ buổi chiều đệ tử mới của nội môn phải đi ra sau núi để bái tổ sư gia. Trước kia còn phải đi tiếp nhận răn dạy của đại trưởng lão, có điều bây giờ không cần nữa.” Nói xong nở nụ cười, sau đó nghiêm mặt nói: “Sau này muội phải cách xa động phủ của đại trưởng lão sau núi, tốt nhất là vĩnh viễn cũng đừng đi đến.”

Vinh Tuệ Khanh tỏ vẻ không biết, hỏi: “Đại trưởng lão là ai ạ?”

“Chính là lão tổ Đóa gia.” Thượng Gia Từ nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Muội với bà ta từng có khúc mắc. Sau này, muội cứ đi theo ta. Sư phụ ta là hộ pháp, bây giờ bà ta chỉ là tu vi Trúc Cơ, cũng sẽ kiêng kị vài phần.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Vậy ta sẽ đi theo đại sư tỷ lẫn lộn.”

Thượng Gia Từ cười vui vẻ: “Không vấn đề. Muội nghỉ ngơi trước đi. Buổi chiều đến sau núi, quay về còn phải đi nhận sư phụ.”

Sau khi Thượng Gia Từ đi, Vinh Tuệ Khanh đóng cửa, gọi: “Khăng Khăng?”

Cả buổi cũng không có tiếng động.

Vinh Tuệ Khanh ngồi xổm xuống, nhìn dưới sạp, phát hiện Khăng Khăng nằm rạp sát mặt đất, ngủ khò.

Mấy ngày nay luôn bắt nó trốn trong tay nải, thật sự mệt nó rồi.

Vinh Tuệ Khanh chui xuống dưới sạp, đem Khăng Khăng ra, lấy khăn phủ bụi, để nó bên cạnh gối đầu trên sạp.

Khăng Khăng trở mình, ngủ càng say hơn.

Vinh Tuệ Khanh sắp xếp đồ đạc, muốn đi ra ngoài gặp La Thần.

Động phủ cô ở hiện tại chung chỗ với tu sĩ Trúc Cơ, cách động phủ La Thần không xa.

“Thần thúc có đây không ạ?” Vinh Tuệ Khanh đến động phủ của La Thần, thấy mấy nữ tu sĩ đứng một bên chỉ trỏ.

Trong phòng không có tiếng động.

Vinh Tuệ Khanh đợi một lúc, thấy La Thần vẫn không mở cửa, chỉ đành xoay người quay về.

Về đến động phủ của mình, Vinh Tuệ Khanh vừa mới đẩy cửa vào thì nghe trong phòng truyền đến tiếng bùm vang lớn.

Vinh Tuệ Khanh cả kinh, vội vàng đóng cửa, chạy vào trong phòng.

Chỉ thấy La Thần thế nào lại ngã trên mặt đất, hai tay ôm đầu, lăn lộn trên mặt đất, đáng vẻ vô cùng đau đớn.

“Thần thúc! Thần thúc! Thúc sao vậy? Chỗ nào không khỏe, hay là bị thương rồi?!” Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh trở nên trắng bệch, nhào đến muốn đỡ La Thần lên.

La Thần phát ra vài tiếng gầm rú, giống như dã thú bị thương nặng vậy, bàn tay nắm chặt cánh tay của Vinh Tuệ Khanh, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nhóc hạ thuốc gì ở động phủ này?! Vết thương cũ của ta hoàn toàn tái phát lại rồi!”

Vinh Tuệ Khanh gấp gáp, vội nói: “Ta không có! Ta mới dọn vào đây mà! Động phủ này là chỗ của Thượng sư tỷ.” Nói xong lại bổ sung: “Thượng sư tỷ là người tốt!”

La Thần rống lên, tay co rút không thể khống chế nắm lấy cánh tay của Vinh Tuệ Khanh.

Cánh tay của Vinh Tuệ Khanh dưới sự tác động của lực mạnh, bị nắm đến nổi nửa người đều đau, dưới chân mềm nhũn. Cô liền ngã xuống, té đúng ngay trên người của La Thần.

Một thân hình nhỏ bé mềm mại va vào ngực, đau đớn của La Thần đột nhiên giảm đi một chút.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng xấu hổ, vội vàng muốn đứng lên, nhỏ giọng nói: “Có phải ngã làm đau thúc không? Ta không cố ý, thúc kéo muốn đứt cánh tay của ta rồi.”

Tay phải co rút của La Thần từ từ hồi phục bình thường, nhưng vẫn nhẹ nhàng khoát lên cánh tay của Vinh Tuệ Khanh.

“Nhóc gầy...” Giọng nói trầm thấp của La Thần chấn động đến nổi trong lồng ngực có tiếng ong ong.

Vinh Tuệ Khanh đơn giản kể khổ: “Ngày ngày ăn không ngon, ngủ không yên, sao mà không gầy chứ? Ta bị những người đó bức điên rồi, buổi tối đều nghĩ làm sao để đấu trí so đũa với bọn họ...” Đôi mắt sáng chứa đầy oán giận và không cam lòng, nhìn về La Thần.

Hoàn toàn là đáng vẽ con cháu làm nũng với trưởng bối.

La Thần cứng lại, buông tay đẩy Vinh Tuệ Khanh ra, chính mình ngồi dậy, tựa vào vách tường nhắm mắt lại, chậm rãi điều tức.

Vết thương lần trước, không phải đã lành lại rồi sao? Tại sao vẫn tái phát?

Trong đầu của La Thần rối bời, nhưng vết thương trên người luôn nhắc nhở y, thương thế của y đã tái phát lại rồi.

Vinh Tuệ Khanh vừa bực tức, vừa đứng lên, bàn tay thuận thế chống vào ngực La Thần làm trợ lực.

La Thần kêu lên thảm thiết, trong âm thanh chứa sự đau đớn cực độ.

“Vết thương của thúc thật sự tái phát sao?” Vinh Tuệ Khanh nhìn dưới trường sam của La Thần xuất hiện vết máu màu đỏ, cực kỳ hoảng sợ, vội rút tay về: “Rốt cuộc thúc bị thương khi nào? Là vết thương ra sao? Ai đã thương thúc?”

Câu hỏi đặt ra liên tiếp như pháo.

La Thần nhắm mắt lắc đầu: “... Vết thương cũ, đã rất lâu, ta không nhớ được.”

“Không nhớ?! Bị người ta đả thương lúc nào thúc đều không nhớ?! Vậy làm sao lành lại? Có thể trị khỏi không?” Vinh Tuệ Khanh gấp gáp đi vòng vòng trong phòng, lại lấy túi càn khôn mà đại nương mậ tặng trong tay nải mình ra, tìm kiếm thảo dược bên trong.

“Ở đây ta có chút thảo dược quý hiếm, thúc có biết loại nào có thể trị khỏi vết thương của thúc không?” Dưới tình thế cấp bách, cô không để ý

nhieu, đem tất cả thảo dược mà yêu tu phố Hồ Lô tặng cô ra, đưa cho La Thần nhìn kỹ.

La Thần mở mắt nhìn, không khỏi giật mình. Những thảo dược quý giá này đến Nhân giới khó thấy được, Vinh Tuệ Khanh từ đâu mà có được?

Sắc mặt La Thần vô cùng nghiêm túc, nhìn Vinh Tuệ Khanh, trong mắt đầy vẻ nghiêm nghị: “Nhóc nói cho ta biết, sau khi rời khỏi nhà Đại Ngưu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vinh Tuệ Khanh không muốn nói, nhưng cũng không muốn nói dối trước mặt La Thần, chỉ biết cúi đầu, nói sang chuyện khác: “Vết thương của thúc cuối cùng là ngoại thương hay nội thương, thân thể hay là thần thức bị thương? Cần phải thế nào mới trị khỏi?”

La Thần yên lặng nhìn Vinh Tuệ Khanh một lúc, không tiếp tục truy hỏi, sắc mặt bình tĩnh trở lại. Đau đớn đến tê tâm liệt phế vừa rồi giống như là chuyện của kiếp trước, trong lòng y có chút hoài nghi nhưng cũng không có nói ra, chỉ nói: “Chắc là ngoại thương, chỉ là miệng vết thương luôn không thể khép lại, không biết tại sao nữa.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn những thảo dược trên tay, biết La Thần là tu sĩ Nhân giới, không phải yêu tu, trực tiếp ăn thảo dược này thì hiệu quả sẽ không cao, ngược lại có chút đáng tiếc. Cô chỉ biết ngậy người nhìn những thảo dược này.

La Thần thở dài: “Những thảo dược này của nhóc khó mà có được, cất giữ kỹ. Đừng để những Luyện Đan Sư nhìn thấy, bằng không bất kể trộm ngày hay cướp đêm, bọn họ cũng sẽ không buông tha nhóc.”

Luyện Đan Sư?!

Vinh Tuệ Khanh bỗng nhớ đến những bí quyết luyện đan cần có mà năm đó ông nội thường nói với cô, lập tức vui vẻ ra mặt, nói với La Thần:

“Xem như thúc may mắn, Luyện Đan Sư ta đây lần đầu mở lò luyện đan chính là đặc biệt luyện cho thúc!”

La Thần sừng sờ: “Nhóc biết luyện đan à? Học khi nào?” Tiếp theo lạnh mặt: “Luyện đan là bàng môn tà đạo, nhóc nên dốc lòng tu hành, đừng đặt tâm tư vào những tạp học kia. Những thứ này dễ làm thay đổi tính tình nhất. Nếu nhóc đi vào, cả đời này đừng mong thành đại đạo.”

Lời này Vinh Tuệ Khanh đã nghe nhiều người nói rồi, nhưng cô nhớ rất rõ, ông nội cô đã cảm khái rằng, mọi người đều nói phải chuyên tâm tập trung làm một chuyện mới có thể thành công. Nhưng có những người tài năng xuất chúng, họ có thể đồng thời làm rất nhiều việc, việc nào làm cũng hơn người.

Còn có, lúc ở phố Hồ Lô, cô nghe Ô Lão Tam nói, vị nữ tu Nhân giới vạn năm trước, chính là đại sư trận pháp và là cường nhân tu hành.

Có thể thấy hai việc này không nhất định đối lập nhau.

Tiếc là vị nữ tu Nhân giới kia có quan hệ càng lớn với yêu tu, Vinh Tuệ Khanh không biết nên nói với La Thần như thế nào, chỉ đành nói có lệ với y: “Bản thân ta tự biết chừng mực.”

“Nhóc có cái gì đúng mực?!” La Thần nhìn dáng vẻ tiểu đại nhân tung hoành khắp nơi của Vinh Tuệ Khanh, ngược lại nở nụ cười, lấy tay xoa đầu cô: “Chỉ biết gây họa.”

Vinh Tuệ Khanh kêu oan: “Ta có gây họa đâu?! Toàn họa đến từ ta!”

La Thần cười cười, vịn vào chân tường đứng lên, dựa lưng vào tường hít sâu hai cái.

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu, vẻ mặt lo lắng nhìn y.

“Ta không sao, ta quay về nghỉ ngơi một chút. Chiều hôm nay nhóc đừng đi ra sau núi, giả bệnh ở trong phòng nghỉ ngơi đi.” La Thần đặc biệt đến đây là để nói chuyện này với Vinh Tuệ Khanh, ai ngờ được vết thương cũ đột nhiên phát tác trong phòng cô, đau đến chết đi sống lại, suýt chút nữa quên đi chuyện này.

Lúc này Thượng Gia Từ có nói, người mới trong Long Hồ Môn đều phải đi ra sau núi tế bái tổ sư gia.

Vinh Tuệ Khanh hơi khó xử: “Đã nhập môn rồi, không đi không phải cho lắm?”

La Thần phất tay áo đứng lên, nghiêm mặt nói: “Nhóc ngứa da phải không! Lời ta nói mà cũng không nghe!” Trông y có vẻ muốn lấy thân phận trưởng bối ra ép người.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 103: Đan Hoả

 Gần đây tính tình Vinh Tuệ Khanh ngày càng kỳ lạ, gặp mạnh thì càng mạnh hơn, gặp yếu thì càng yếu hơn, có chút khí thế “Lấn cứng sợ mềm”.

Lúc La Thần rắn dạy cô, trong lòng cô dâng lên một bụng bất mãn và không cam lòng.

Bây giờ nhìn dáng vẻ yếu ớt của La Thần, Vinh Tuệ Khanh mới mềm lòng. Cô vội vàng nhào lại nắm lấy cánh tay La Thần dìu La Thần ngồi xuống bên cạnh thấp giọng nói: “Thức như vậy không được, nói chuyện đàng hoàng với ta. Ta nghĩ cách luyện một mẻ đan dược cho thức.”

La Thần quay đầu nhìn cô, lạnh nhạt nói: “Nhóc không nói rõ ràng, thuốc nhóc luyện ta không dám uống.”

Vinh Tuệ Khanh cắn môi, nắm tay đứng bên cạnh La Thần, cúi đầu rất lâu, vẫn là lắc đầu: “Vậy thôi, thức không dám uống ta cũng không ép thức. Có điều mặc dù thuốc ta luyện thức không dám uống nhưng trên dưới Long Hồ Môn vẫn có Luyện Đan Sư. Thức có muốn gặp bọn họ, hoặc đi tìm đại phu xem thử không? Thức đừng giấu bệnh sợ thầy, bệnh từ nhẹ biến thành nặng thì không nên.”

La Thần gật đầu: “Ta biết rồi. Nhóc nằm đi, ta đi nói với Trương đại tiểu thư một tiếng, nói nhóc không được khoẻ, hôm nay không đi sau núi nữa.”

Vinh Tuệ Khanh đồng ý, đưa mắt nhìn La Thần tập tễnh rời khỏi động phủ của cô.

Sau khi La Thần đi, Vinh Tuệ Khanh lập tức đi tìm Thượng Gia Từ hỏi: “Đại sư tỷ, ta có chút không khoẻ, đan phòng nơi đây ở đâu ạ? Ta muốn tìm một viên đan được uống.”

Người tu hành không bị bách bệnh. Bình thường có khó chịu thì không phải mắc bệnh mà là bị thương, có thể là nội thương hoặc ngoại thương. Nghiêm trọng hơn, giống như lão tổ Đoá gia, tu vi có thể giảm đến hai cấp.

Thượng Gia Từ quan sát Vinh Tuệ Khanh từ đầu đến chân, nhìn gương mặt của cô, cằm và trên cổ hình như có chút vết thương hiện rõ, thông cảm nói: “Bị thương lúc tham gia đại điển thu nhận đệ tử ba đại phái hả? Ôi, tỷ đã nói trước với sư phụ rồi, cho dù không thể nhập môn làm đệ tử cũng không cần thí luyện nghiêm khắc như vậy, không chết cũng bị thương, thật sự quá hao tổn âm đức.”

Nói xong thì chỉ về hướng Đông của động phủ: “Đi ra ngoài quẹo phải, tiếp tục đi thẳng, cuối đường chính là đan phòng.” Lại lén lút nói cho cô biết: “Long Hồ Môn chúng ta có mười mấy Luyện Đan Sư, nhưng chỉ có Luyện Đan Sư Chu Hào Thiện là lợi hại nhất. Ông ấy là Luyện Đan Sư tứ phẩm, cả nước Đại Sở này không có ai giỏi hơn ông.”

Vinh Tuệ Khanh cười sờ lên vết thương trên mặt mình, nói: “Chu đan sư lợi hại như vậy sao? Không biết ông ấy có thuốc có thể giúp ta xóa đi vết sẹo trên mặt không.”

Thượng Gia Từ thương xót vỗ vai Vinh Tuệ Khanh: “Tuổi muội còn nhỏ, vừa mới nhập môn. Ta bảo này, dung mạo đối với nữ tu mà nói là gánh nặng không phải phúc khí. Muội phá tướng, nói không chừng mới có thể đi

xa hơn được trên con đường tu hành. Những nữ tu dung mạo như hoa đa số đều không thể nâng cao một bước.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn gương mặt của Thượng Gia Từ, cười lắc đầu, bày ra dáng vẻ không tin.

Thượng Gia Từ cũng bị Vinh Tuệ Khanh chọc cười nói: “Nếu muội thấy khó chịu, tạm thời không cần đi ra sau núi. Đi tìm Chu đan sư lấy mấy viên đan dược về uống trước đã.” Lại lấy mấy khối linh thạch cho Vinh Tuệ Khanh: “Đan dược không thể lấy không, muội phải trả thù lao.”

Vinh Tuệ Khanh vội nói: “Ta có linh thạch, sao lại không biết xấu hổ đi lấy linh thạch của đại sư tỷ chứ?”

Thượng Gia Từ không chịu lấy về, đẩy cô đi ra ngoài: “Đi nhanh đi, một hồi có người đến tìm, ta sẽ nói hộ muội.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu, đem linh thạch bỏ vào túi càn khôn, đi đến đan phòng của Chu đan sư.

Chu Hào Thiện khoanh chân ngồi trước lò luyện đan bằng đồng xanh, hai tay chống cằm, râu dài buông xuống đến đất, ngơ ngác nhìn xuất thần lò lửa bên dưới lò luyện đan.

Đan phòng của Long Hồ Môn được xây trên một địa hỏa tuyệt hảo.

Đối với luyện đan mà nói, trừ dược liệu và phương pháp điều chế ra, hai điều kiện quan trọng nhất chính là lò luyện đan và môi lửa.

Lò luyện đan tốt hay xấu lại quyết định bởi chất lượng môi lửa. Bởi vì môi lửa tốt, mới có được công hiệu luyện hóa, có thể biến lò luyện đan bình thường thành thần khí.

Mỗi lửa có thể luyện đan gồm ba loại, chính là yêu hỏa, thiên hỏa và địa hỏa. Về phần tam muội chân hỏa của bản thân tu sĩ cao cấp tu luyện mặc dù cũng rất lợi hại, nhưng lấy để luyện đan thì không bao giờ đủ, vì vậy thường không đáng kể tới.

Yêu hỏa là mỗi lửa tốt nhất để luyện đan, là bản lĩnh trời cho của một số yêu tu hệ hỏa.

Yêu tu hệ hỏa lợi hại nhất, có yêu linh là linh hỏa được sinh ra lúc trời đất xuất hiện. Ngày nay yêu linh như vậy dù đã tuyệt tích, nhưng huyết mạch yêu linh truyền xuống vẫn còn lưu truyền trong yêu tu. Giống như Hỏa Nha*, nghe nói là Kim Ô*, cũng chính là hậu duệ Hỏa Thần Nha sinh ra trong mặt trời. Cho dù huyết mạch Kim Ô đã không còn dấu vết gì lưu lại nơi Hỏa Nha, nhưng chỉ cần chút huyết mạch này, cũng đủ để Hỏa Nha khinh thường bày yêu. Thậm chí đến tu sĩ Nhân giới đều có lòng thèm muốn Hỏa Nha. Nếu có thể nuôi một con Hỏa Nha làm linh sủng, thì có thể hiên ngang ở Ngũ Châu Đại Lục rồi.

* Hỏa Nha: Quạ lửa; Kim Ô: Quạ vàng ba chân.

Bản lĩnh lớn nhất của Hỏa Nha là phun ra yêu hỏa. Tương truyền đan dược cao cấp cũng chính là đan dược trên thất phẩm đều cần yêu hỏa trợ giúp. Mặc dù cũng có yêu thú khác có thể phun yêu hỏa, nhưng đều không thể so sánh được với Hỏa Nha.

Nhưng tiếc thay vạn năm trước, Hỏa Nha đã được thỏa thuận của Nhân giới và Yêu Tu cùng bảo vệ, ngày nay đều vui vẻ sống ở ba nơi cư trú lớn của yêu tu.

Tu sĩ Nhân giới chỉ có thể ngóng về Hỏa Nha mà than thở, than thở rằng sinh ra không gặp thời.

Thứ hai chính là thiên hỏa, đặc biệt là thiên hỏa từ sấm chớp chín tầng mây giáng xuống, có khả năng hủy thiên diệt địa. Thiên hỏa không tính là ít

ôi.

Lần thiên hỏa giáng xuống gần đây chính là Dốc Lạc Thần và sơn trang Đóa Linh. Rất nhiều tu sĩ đều nhanh chóng đến hai nơi đó, thu nhặt được một ít môi lửa thiên hỏa về nuôi. Mặc dù uy lực đã có cách biệt rất lớn so với thiên hỏa thực sự, nhưng cũng mạnh hơn địa hỏa tốt nhất rất nhiều.

Loại lửa luyện đan cấp nhập môn là địa hỏa, cũng là môi lửa luyện đan mà các đại môn phái Ngũ Châu Đại Lục sử dụng phổ biến. Mặc dù uy lực của nó không bằng hai loại môi lửa ở trên, nhưng nó cũng có ưu điểm không thể thay thế, chính là giá rẻ lượng đủ, môn phái bình thường đều có thể cung cấp được.

Địa hỏa của Long Hồ Môn là số một ở Đông Đại Lục. Nhiều năm không nghỉ, nhiệt độ môi lửa ổn định, thao tác đơn giản linh hoạt. Có thể đồng thời cung ứng cho bảy lò luyện đan.

Địa hỏa Chu Hào Thiện sử dụng đương nhiên lại là chỗ tốt nhất trong Long Hồ Môn. Trung tâm môi lửa có màu xanh tím, hầu như đã đạt đến bậc thiên hỏa hạ cấp.

Chỉ đáng tiếc, mặc dù có môi lửa tốt, nhưng đan dược có thể luyện ra lại chỉ là quanh quẩn ở mức tứ phẩm.

Chu Hào Thiện năm mơ cũng nghĩ đến đột phá tứ phẩm. Nếu trong lúc còn sống ông có thể lấy được danh xưng luyện đan sư ngũ phẩm, ông không chỉ có thể tiến vào liên minh luyện đan sư Ngũ Châu Đại Lục, mà còn có thể được thần điện Quang Minh ban thưởng linh dược thất phẩm, tăng cường tuổi thọ, tiếp tục nhận được sự tán thưởng, danh xưng leo lên ngày càng cao.

Đối với Chu Hào Thiện mà nói, nâng cấp bậc luyện đan sư của bản thân chính là theo đuổi lớn nhất của ông.

Vinh Tuệ Khanh đứng trước cửa mềm giọng cầu xin thật lâu với đàn đồng* của Chu Hào Thiện, lại lén lút “hối lộ” hẳn một trăm khối linh thạch hạ phẩm, cuối cùng mang ra đại danh của La Thần, mới đổi được ưu đãi của tiểu đàn đồng, vào trong thông báo giúp cô.

* Đàn đồng: Đồng tử hầu hạ Luyện Đan Sư.

Chu Hào Thiện nghe đệ tử mới của nội môn cầu kiến, nghiêm cái mặt già, từ dưới đất đứng lên, chỉ vào mũi của đàn đồng kia quát mắng: “Người không thấy ta đang bận sao?! Một đệ tử Luyện Khí tầng hai hơi đau đầu nhức óc một chút muốn gặp ta, nó coi ta là gì? Thầy thuốc tha phương trên phố sao? Hay là thầy lang chữa bệnh súc vật?! Người kêu nó đi! Người kêu nó lập tức đi ngay cho ta!”

Đàn đồng bị Chu Hào Thiện mắng đến mặt mày tát mét, dờ dẫm cả buổi mới ngơ ngác nói: “Nhưng cô ta là cháu gái La Thần...”

“Ta mặc kệ nó là cháu gái của ai?! Cho dù là Môn chủ... cái gì? Đợi chút, người vừa nói nó là cháu gái của ai?” Chu Hào Thiện đột nhiên nhớ đến Cố Đại Hóa nói với ông, đệ tử mới nhập môn lần này, có một người tuổi còn trẻ nhưng đã có tu vi Trúc Cơ, hơn nữa là thiên tài song linh căn! Hình như tên là La Thần?

Ông còn nghe nói, đại tiểu thư Trương Lữ Y của Môn chủ, dường như đối xử rất đặc biệt với La Thần...

La Thần có tiền đồ hay không chẳng sao, quan trọng là y có thể trở thành con rể của Môn chủ. Nên biết rằng, Môn chủ chỉ có một cô con gái như vậy, sau này Long Hồ Môn, không phải đều nằm trong tay con gái và con rể ông ấy sao. Mặc dù mình là luyện đan sư giỏi nhất ở Long Hồ Môn nhưng không có môn phái cung cấp mọi mặt, ông sẽ không thể thành tựu đột phá ngày hôm nay...

Mặc dù Chu Hào Thiện luyện đan thành ngốc nhưng không phải là người không hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Một tay ông chấp sau lưng, một tay vuốt râu, vẻ mặt đau khổ nói: “Để nó vào đi.” Ngẫm lại vẫn chưa cam tâm, vươn tay với đan đồng: “Lúc này nó hồi lộ người bao nhiêu linh thạch? Lấy ra đây, ta bảy người ba, bằng không ta nói cho La Thần người lấy tiền hồi lộ của cháu y...”

Lão già chết tiệt! Một chân bước vào quan tài rồi còn hám tiền! Ta xem ông tích góp nhiều linh thạch như vậy có tác dụng gì? Hôm nay không dùng, ngày sau vô quan tài dùng...

Đan đồng kia tức giận, lại không dám cãi lời, không thể làm gì khác ngoài việc vừa hùng hùng hổ hổ trong bụng, vừa móc ra phân nửa linh thạch Vinh Tuệ Khanh vừa hồi lộ cho hắn, tổng cộng năm mươi khối, đưa đến trước mặt Chu Hào Thiện: “Chính là bao nhiêu đây.”

Chu Hào Thiện nhìn nhìn, chớp lấy hết: “Chắc chắn người giấu đi một nửa rồi. Vậy ta sẽ không khách sáo, tịch thu toàn bộ.”

Toàn thân đan đồng rung lên, thật sự là tức giận mà không dám nói, chỉ đành chán nản đi kêu Vinh Tuệ Khanh vào, nói với Chu Hào Thiện: “Chu đan sư, đây là Vinh cô nương.”

Chu Hào Thiện khoát tay, ý bảo đan đồng đi ra ngoài, bản thân đứng ở đó, ngửa đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh, vuốt vuốt râu dài, giọng lè nhè hỏi: “Người đến tìm ta có chuyện gì? Có chuyện thì nói nhanh, ta rất bận rộn.” Nói xong ngửa đầu nhìn trời, thuận tay móc móc lỗ tai.

Vinh Tuệ Khanh nhìn Luyện Đan Sư lợi hại nhất Long Hồ Môn trước mặt, thế mà lại thấp hơn mình cả một cái đầu, tóc dài râu dài, bụng thật to, lại mặc một thân xiêm y màu sắc rực rỡ, cô cố hết sức nhịn cười, hỏi: “Xin hỏi Chu đan sư có thể luyện đan được xóa được sẹo không ạ?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 104: Lấy Lòng Tín Nhiệm

 Một năm tròn vo nhào về phía Vinh Tuệ Khanh giống như quả cầu, tức giận đến nỗi quên thi triển uy áp tu sĩ Trúc Cơ, liền lấy cả người làm vũ khí, trực tiếp đâm vào Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nhẹ nhàng uyển chuyển lách sang bên cạnh, tránh né mũi nhọn của Chu Hào Thiện. Cô đứng ở một bên, bàn tay trắng nõn mở ra, cười khanh khách nói với Chu Hào Thiện: “Đây là Tuần Thảo trăm năm tuổi.” Bề ngoài của Tuần Thảo giống như phong lan, đóa hoa cũng là bốn cánh, thân khô màu vàng, phía trên kết mấy quả màu đỏ, rễ giống như rễ cây cao.

“Chu đại đan sư không xa lạ gì với Tuần Thảo đúng không? Dùng nó luyện chế đan dược, ăn vào có thể mỹ dung dưỡng nhan, xóa đi vết sẹo, khiến cho da dẻ ngài giống như mới sinh.”

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến một quảng cáo mỹ phẩm dưỡng da cô thấy kiếp trước, bỗng khóe miệng nhếch cao, cong lên một vòng cung vui vẻ.

Chu Hào Thiện nghe đến tên Tuần Thảo trăm năm tuổi, gắng gượng ghì lại thân hình đang lao lên phía trước. Ông lập tức đứng không vững, ngã lảo đảo xuống đất, cũng không quan tâm dáng vẻ, lập tức bò dậy từ dưới đất, nhìn chằm chằm Tuần Thảo trong tay Vinh Tuệ Khanh: “Thật sự là trăm năm tuổi? Theo ta biết, trên chợ đến Tuần Thảo mười năm tuổi đều có giá trên trời.”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh lén lút làm cái mặt quỷ. Tuần Thảo trăm năm tuổi tính là gì? Trong túi càn khôn của cô, còn có Tuần Thảo 0 năm trăm năm tuổi kia...

“Hàng thật giá thật. Chu đàn sư nếu không tin, có thể tự mình kiểm tra.” Vinh Tuệ Khanh phóng khoáng đưa Tuần Thảo đến trong tay Chu Hào Thiện. Chu Hào Thiện nâng như cầm được bảo vật, vui mừng hơn hờ cầm lên xem xét.

“Thật sự là Tuần Thảo trăm năm tuổi!” Âm thanh thích thú từ đàn phòng Chu Hào Thiện truyền ra. Vinh Tuệ Khanh nhàn nhã khoanh tay đứng giữa đàn phòng, hai mắt chăm chú nhìn lò luyện đàn đồng xanh và ngọn lửa màu xanh tím lộ ra phía dưới lò luyện đàn, đã bắt đầu tính phương pháp bào chế lô đàn được đầu tiên của cô.

Ông nội Vinh từng nói với Vinh Tuệ Khanh, luyện đàn giống như trận pháp vậy, số học là cơ sở nền tảng quan trọng nhất. Luyện Đàn Sư giỏi nhất, không phải là người chỉ có thể dựa theo giống y như phương thuốc lưu truyền của tiền nhân, mà là người có thể sửa cũ thành mới, bản thân căn cứ vào dược lý và thực tiễn, tự mình thiết kế phương thuốc mới.

Mà một phương thuốc mới từ khái niệm đến thành hình cần có nhiều lần tính toán và suy nghĩ còn có thực tiễn. Người tính toán không giỏi, sẽ không làm được một Luyện Đàn Sư giỏi nhất. Có lúc, cách biệt giữa phương thuốc với phương thuốc chỉ có chút xiu, nhưng sai một ly đi một ngàn dặm. Cũng có nghĩa là tỉ mỉ quyết định thành bại.

Giữa tài trí bình thường và thiên tài chỉ cách nhau một sợi chỉ. Nhưng khoảng cách sợi chỉ đó chính là khoảng cách khó mà vượt qua.

Còn có, người có kiến thức quá ít, cũng không làm được luyện đàn sư giỏi nhất.

Mặc dù Vinh Tuệ Khanh trước giờ chưa từng tự mình mở lò luyện đan, nhưng cô từ nhỏ đã được ông nội Vinh đích thân truyền thụ, bắt học thuộc lòng “Bách thảo tập” - quyển kỳ thư ghi lại dược thảo trong thiên hạ, nắm đến tám chín phần các loại kỳ trân dị thảo. Lại bởi vì luyện tập trận pháp, hơn nữa cô có thiên phú về số học, đây là điều kiện tiên quyết để cô chuẩn bị trở thành một luyện đan sư giỏi cao cấp.

Có điều thầy thuốc đọc sách hay không nhất định là thầy thuốc giỏi nhất.

Vinh Tuệ Khanh cũng biết, nhược điểm của mình chính là kinh nghiệm thực tế quá ít. Đặc biệt là lúc luyện đan, đối với việc khống chế độ lửa, không có thử nghiệm lặp đi lặp lại trăm nghìn lần, thì không thể khống chế nhuần nhuyễn được.

Nhìn lò luyện đan đồng xanh có vẻ giống đồ cổ, ngọn lửa phía dưới nhìn qua cũng không tầm thường. Lò luyện đan và môi lửa đều có tiêu chuẩn nhất định, nếu có thể nói Chu Hào Thiện cho mình thử một chút, chắc chắn có thể luyện ra đan dược không tệ.

Vinh Tuệ Khanh vừa suy nghĩ, vừa khởi động linh lực, tạo ra một tia thần thức, thổi đến bên trong lò luyện đan đồng xanh.

Trong lò luyện đan đồng xanh chỉ có một lô Bồi Nguyên Đan cơ bản nhất là cho tu sĩ cấp Luyện Khí dùng củng cố căn bản và bồi dưỡng nguyên khí. Độ tử mới thu nhận của Long Hồ Môn không ít, cần phải có lượng lớn Bồi Nguyên Đan để giúp củng cố tu vi cấp Luyện Khí của bọn họ và còn vì chuẩn bị Trúc Cơ. Trên lò luyện đan đồng xanh có một tầng ngăn cản mờ mờ, phải mở Thiên Nhãn mới có thể nhìn thấy, ngăn cản sự thăm dò của thần thức Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh không cam lòng, khởi động Húc Nhật Quyết, đồng thời gia tăng thêm linh lực vào lò luyện đan bên kia, rất nhanh đã phá được

tầng ngăn cản, tiến vào bên trong lò luyện đan.

Lúc này đan dược bên trong đúng lúc đang đến thời khắc quan trọng.

Một luồng khí nóng ùn ùn kéo đến, cuốn theo thần thức Vinh Tuệ Khanh vừa mới tiến vào, nóng hầm hập, lấp lánh sáng rực.

Không có tu sĩ nào có thể chống đỡ nhiệt độ cực cao bên trong lò luyện đan.

Thời gian Vinh Tuệ Khanh chịu đựng dài hơi một chút so với tu sĩ khác, chỉ kịp nhìn thấy đan dược đã từng viên từng viên chắc nịch mượt mà bên trong, màu xanh thẫm, bao phủ đan dược là một tầng sương mù xanh biếc. Thần thức Vinh Tuệ Khanh thậm chí còn ngửi được tầng mùi thơm ngát nhàn nhạt, đó là mùi thơm của Mi Vu Thảo, hình như còn có mùi thơm của Tham Thảo, Linh Chi, Tuyết Liên và Phục Linh.

Tham Thảo và Linh Chi có thể củng cố căn cơ, Tuyết Liên và Phục Linh có thể dưỡng thần.

Lò dược lần này chắc là dùng để củng cố nền tảng bồi dưỡng nguyên thần. Không có tác dụng đối với tu sĩ Trúc Cơ trở lên, nhưng lại là thứ tốt đối với đệ tử cấp Luyện Khí.

Những ý niệm chỉ vừa lóe lên trong đầu Vinh Tuệ Khanh thì cô liền hiểu rõ: Chu Hào Thiện đang luyện đan cho đệ tử mới nhập môn của Long Hồ Môn.

“Độ lửa đạt rồi. Luyện nữa cháy khét hết.” Vinh Tuệ Khanh liền vội vàng gọi Chu Hào Thiện trong phòng một tiếng: “Đan dược phải ra lò rồi.” Vừa nói vừa rút ra Nhật Câu, móc về phía lò luyện đan đồng xanh, cánh tay dùng sức, xách cái nắp lò luyện đan nặng cả năm chục cân lên.

Bồi Nguyên Đan ra lò, một luồng khí xanh xông thẳng lên, bay vòng vòng trên khoảng không của lò luyện đan, màu sắc biến thành đen thui, giống như tầng mây sẫm chớp, che phía trên lò luyện đan, xả ra mấy tia chớp, sấm rền vang dội mấy tiếng mới từ từ tản đi.

Chu Hào Thiện sợ chết khiếp từ trong phòng lao tới, hét với Vinh Tuệ Khanh: “Ai kêu người động vào lò luyện đan của ta! Người biết lò đan được lần này ta tốn biết bao nhiêu tâm huyết không! Thời gian còn thiếu thập tức (30 giây) mới có thể thành đan người có biết không...” Nói được một nửa tiếng nói của Chu Hào Thiện hơi ngừng lại, khịt khịt mũi: “Mùi gì vậy? Đây là mùi gì vậy?”

Nhắm mắt lại, gật gù đắc ý thưởng thức: “Ít nhất là ngũ phẩm, không, cũng có thể là lục phẩm. Hoặc thật sự có thể đến thất phẩm?!”

Chu Hào Thiện không để ý đến việc trách mắng Vinh Tuệ Khanh tiếp, tung mình nhảy lên, nhảy thật cao nhìn vào bên trong lò luyện đan.

Một lò đan được xanh thắm, còn tản ra mùi thơm của thảo dược ban đầu, lắng lặng nằm trong lò luyện đan, dùng nhiệt độ còn sót lại cuối cùng trong lò bồi dưỡng, hết thấy thời gian mở lò không nhiều không ít, coi như là vừa vặn.

Chu Hào Thiện luyện đan được hơn trăm năm rồi, trước giờ chưa từng nắm chặt thời cơ mở lò tinh chuẩn như vậy. Luôn là sớm một chút hoặc trễ một chút.

Một chút này lại là yếu tố quyết định khiến ông chỉ có thể làm luyện đan sư tứ phẩm, không cách nào đột phá cao hơn.

Cả người Chu Hào Thiện đu bên mép lò luyện đan, ngơ ngác nhìn Bồi Nguyên Đan trong lò đến ngây người.

Bồi Nguyên Đan là đan dược đơn giản nhất, cũng chính là đan dược khó luyện ra chất lượng thượng phẩm nhất. Cũng là hạng mục phải kiểm tra khi tham gia thi đấu Luyện Đan Sư Ngũ Châu Đại Lục.

Nếu lần trước, ông có thể luyện ra lò đan dược như vậy, đừng nói là Luyện Đan Sư ngũ phẩm, cho dù thất phẩm cũng đủ tư cách. Thật là kết quả khiến người lệ rơi đầy mặt.

“Người làm thế nào để canh thời cơ mở lò chuẩn xác như vậy? Đừng nói với ta, người mèo mù vớ được chuột chết!” Chu Hào Thiện từ trên lò luyện đan nhảy xuống, hỗn hển hỏi Vinh Tuệ Khanh.

Ánh mắt Vinh Tuệ Khanh nhìn lướt qua lò luyện đan bên kia, có chút không tự tin, vừa có chút hưng phấn: “Chu đan sư, độ lửa này chắc chắn là đúng lúc đúng không?”

“Đúng, đúng, đúng! Đúng đến không thể nào chuẩn hơn! Sớm hơn đan dược vẫn chưa thành hình, trễ hơn chút thì quá lửa rồi, dược tính sẽ giảm bớt rất nhiều.”

Chu Hào Thiện nói đến thời gian mở lò là nói đến thao thao bất tuyệt, nói cả buổi mới tỉnh ngộ lại, giận dữ với Vinh Tuệ Khanh: “Đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là người làm thế nào canh chuẩn thời gian mở lò xuất đan!”

Vinh Tuệ Khanh cười cười: “Chu đan sư là tu sĩ Trúc Cơ, tại sao biết rõ còn hỏi? Ngài dùng thần thức đi vào nhìn, chẳng phải sẽ biết lúc nào nên mở lò sao?”

Nói như vậy còn khiến Chu Hào Thiện tức giận hơn cả mèo mù vớ được chuột chết.

“Thần thức! Thần thức! Người thật sự nói cũng như không! Người cũng biết, nhiệt độ trong lò luyện đan cao đến cỡ nào! Đừng nói ta mới là

tu sĩ Trúc Cơ, cho dù là tu sĩ Hóa Thần cũng không dám dùng thần thức tiến vào lò luyện đan! Đó là lão thọ tinh ăn thạch tín, không muốn sống nữa rồi!” Chu Hào Thiện tức giận nói, tức đến râu vểnh lên, bụng càng phồng lên đến nỗi bụng đai lưng ra.

Ờ...

Vinh Tuệ Khanh nhất thời cứng họng. Rõ ràng cô vừa mới dùng thần thức đi vào trong lò luyện đan, mới có thể nhìn thấy tình trạng của đan dược. Đương nhiên, thời gian thần thức của cô ở bên trong lò vô cùng ngắn, lâu hơn một chút cô cũng không chịu nổi. Đến bây giờ cô còn nhớ trận đau đớn vừa rồi dường như muốn thiêu đốt cả người cô.

Được rồi, cô là đứa ngốc lớn mật, vừa mới làm chuyện mà rất nhiều người nghe qua đã sợ, vì vậy mới gặp được vận may. Chắc là như vậy chăng?

Vinh Tuệ Khanh có chút nhụt chí, cúi đầu nói: “... Vậy thì ta không biết. Chắc có lẽ là may mắn thôi.”

Vận may...

Chu Hào Thiện lại chịu không nổi, xoay người phun ra một ngụm máu tươi, quay đầu lại lấy tay áo lau miệng, hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Đưa Tuần Thảo của người cho ta, ta giúp người luyện một lô đan dược trị sẹo, thế nào?”

Đương nhiên Vinh Tuệ Khanh không đồng ý, lắc đầu nói: “Ta đưa cho ngài nửa gốc Tuần Thảo, coi như là phí ta mượn dùng đan phòng của ngài được không? Ta vẫn cần một nửa để luyện dược cho bản thân.”

“Người tự luyện? Trước đây người có học qua à? Sư phụ người là ai?” Hai mắt Chu Hào Thiện thiếu điều nổ đom đóm, thầm nghĩ nói không

chừng cô bé này thật sự là danh sư xuất cao đồ, vừa rồi suýt chút nữa bị nó lừa.

Vinh Tuệ Khanh ngượng ngùng nói: “Con chưa có học, chỉ thấy người ta luyện đàn một lần, biết sơ sơ, bản thân định thử một chút.” Lại bày tỏ với Chu Hào Thiện: “Chỉ mượn dùng lò luyện đàn và mồi lửa, những thứ khác con tự chuẩn bị, có được không ạ?”

Chu Hào Thiện rất thất vọng, vô cùng thương tiếc nhìn nửa gốc Tuần Thảo: “... Hay là ta luyện cho người. Nửa bụi Tuần Thảo trăm năm tuổi ấy, lãng phí là bị thiên lôi đánh đó.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 105: Đột Phá

 Kiến thức của cô về dược tính của thảo dược vẫn là nhờ đọc được trong sách.

Muốn đem thảo dược luyện thành đan dược, vấn đề quan trọng nhất trong phương pháp phối chế là liều lượng.

Vạn vật trên thế gian đều có chỗ hữu dụng, khác biệt chỉ ở liều lượng. Thạch tín dùng với một lượng nhất định thì là thuốc tốt để cứu người, nhưng dùng quá nhiều sẽ là thuốc độc giết người.

Vinh Tuệ Khanh lấy ra một chiếc cân bằng bạc từ trong túi càn khôn. Dem những thảo dược mình đã chọn ra phân loại theo trọng lượng, sau đó cho vào bát giã nát, chia làm mười phần.

Hiện tại, điều mà cô không thạo nhất là trong quá trình luyện đan, làm sao để khống chế ngọn lửa.

Điểm này không học được từ trong sách, cần phải tích lũy kinh nghiệm từ thực tế và thể nghiệm.

Có lẽ là La Thần đã nói giúp cho Vinh Tuệ Khanh, hoặc là Thượng Gia Từ có tác dụng, chung quy Vinh Tuệ Khanh bận rộn ở động phủ của mình cả một buổi chiều mà không có ai đến tìm cô.

Rời khỏi động phủ, Vinh Tuệ Khanh ăn một viên Chúc Dư thảo, có thể no bụng, trong vòng mười ngày không cần ăn cơm. Cô vẫn chỉ là Luyện

Khí tầng hai, không có tu vi ích cốc như tu sĩ Trúc Cơ, vẫn phải ăn cơm, vẫn phải ngủ nghỉ.

Nhưng vì là lần đầu cô thử luyện đan, quá mức phấn khởi nên không cảm thấy mệt chút nào.

Lúc trở về phòng đan dược của Chu Hào Thiện, Vinh Tuệ Khanh ném lại nửa gốc Tuần Thảo vào người ông, cười nói: “Ngài có thể ra ngoài rồi. Ta muốn một mình thử xem sao.”

Luyện Đan Sư luyện đan đều có phương pháp của riêng họ, cũng có cách phối chế độc đáo của mình. Ví như có Luyện Đan Sư thích rạch ngực mình, nhỏ một giọt máu tim vào lúc mở lò. Có người lại thích lập đàn làm phép trong lúc luyện đan, miệng nói luyện thần, muốn thêm một ít linh khí vào. Còn nhiều cách khác nữa...

Chu Hào Thiện hiểu rõ đạo lý này, cầm lấy nửa gốc Tuần Thảo rời khỏi phòng đan dược.

Vinh Tuệ Khanh đợi Chu Hào Thiện đi rồi, cấp tốc thiết lập cờ trận che kín cả căn phòng.

Có trận pháp này, dù cho lò luyện trong phòng nổ tung thì người bên ngoài cũng không nghe thấy bất kì tiếng vang nào.

Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, Vinh Tuệ Khanh bắt đầu nghiên cứu môi lửa dưới lò luyện đan.

Nhìn cẩn thận cả nửa ngày, Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi.

Có thể là vì Luyện Đan Sư ở nơi này đa số đều không có tu vi cao, thậm chí rất nhiều người còn là người bình thường, lửa trong phòng luyện đan đều dùng dụng cụ để điều khiển, không liên quan đến linh lực.

Phía dưới lò luyện bằng đồng xanh là một chiếc lồng như cái lưới sắt hình dáng cổ xưa, chụp ở phía trên mồi lửa.

Bên trên lồng có những lỗ nhỏ tròn tròn, đồng thời cũng có rất nhiều nắp nhỏ vừa vặn đẩy lên trên mỗi chiếc lỗ.

Lúc Luyện Đan Sư khống chế lửa chỉ cần khống chế những cái chốt mở nắp là được rồi.

Khi nào cần lửa lớn, chỉ cần kéo tất cả chốt vặn của những nắp đó. Khi nào cần lửa vừa thì có thể mở một phần, đóng một phần. Cần lửa nhỏ thì đóng luôn phần lớn, vô cùng tiện lợi tiết kiệm sức lực. Thậm chí bên trong còn có nguyên lý của những bếp lò ở kiếp trước của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh vừa tấm tắc khen ngợi, vừa kéo dây thừng mở nắp của lò luyện đan đồng xanh kia ra, đặt một phần thuốc đã được cô phối xong vào trong.

Một phần thuốc này hẳn có thể luyện được mười viên đan dược.

Cô còn lại chín phần thuốc, giữ đấy thử dần là được.

...

Một nén hương trôi qua, Vinh Tuệ Khanh vội đưa thần thức vào trong lò thăm dò, lại nhìn thấy thảo dược đã biến thành một mảnh đen sì, đã sớm hỏng rồi.

Xem ra là vì lúc đầu để sức lửa quá lớn rồi.

Vinh Tuệ Khanh lau mồ hôi, bắt đầu thử nghiệm lò thứ hai.

Lần này, qua được nửa nén hương cô đã phóng thần thức ra kiểm tra bên trong lò, phát hiện thảo dược bên trong vẫn ở dạng lỏng, chưa ngưng kết thành hình.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại bảy tám lần, Vinh Tuệ Khanh mới hiểu được một chút về độ dày của lửa, cũng có được nhận thức sơ bộ về thời gian thảo dược mình phối chế kết thành đan.

Quả nhiên thực tiễn ngộ chân lý nha.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười đứng thẳng dậy, đặt năm thuốc cuối cùng vào.

Lần này, qua mỗi khắc cô lại đưa thần thức vào thăm dò, dù cho mỗi lần đi ra đều đau đớn khi linh hồn bị thiêu cháy. Nhưng vào lúc cô đồng thời vận chuyển Húc Nhật Quyết, Vinh Tuệ Khanh phát hiện tu vi của mình lại mơ hồ có dấu hiệu đột phá!

Cô kẹt ở Luyện Khí tầng hai này đã rất lâu rồi, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Vinh Tuệ Khanh lắc lắc đầu, dứt bỏ những suy nghĩ loạn xạ trong đầu, tập trung toàn lực luyện mẽ đan cuối cùng.

Lần này, cô khống chế sức lửa vừa phải, thêm vào đó là thần thức không ngừng ra vào kiểm tra, quan sát rõ ràng cả một quá trình thành đan.

Đến cuối cùng đan thành, mở lò, quả đúng là có công mài sắt có ngày nên kim.

Húc Nhật Quyết của Vinh Tuệ Khanh cũng vận chuyển đến lúc quan trọng, tứ chi tràn đầy linh lực và chân khí dùng không hết. Cô lại còn nghe thấy mùi hương thoang thoảng của đan dược vừa ra lò, không khỏi ngẩng mặt lên trời hét to một tiếng. Tiếng hét kinh động bạch hạc vừa mới nghỉ ngơi ở rừng cây sau núi, nháy mắt đều bay nháo nhào lên trời, sải cánh về phía chiều tà.

Ánh trời chiều xa xa tỏa ra một vòng sáng ngũ sắc bí ẩn, vụt lóe rồi biến mất.

Thái dương như đã dùng hết tất cả ánh sáng, nhanh chóng lặn xuống nơi chân trời.

Trên núi Long Hồ thoáng chốc tối sầm.

Trời lại tối sớm hơn dự kiến.

Tu sĩ cấp cao ở Long Hồ Môn bị tiếng hét làm cho tâm thần không yên. Nhìn bầu trời lại không giống như có yêu thú độ kiếp hay tu sĩ thăng cấp. Phóng thần thức ra thăm dò cả Long Hồ Môn đều không tìm thấy nơi bắt nguồn tiếng hét ấy.

Trận pháp của Vinh Tuệ Khanh có công năng ngăn trở thần thức thăm dò rất mạnh, nhưng thời gian duy trì không được lâu. Linh thạch của cô đều dùng hết cho trận pháp, bây giờ sắp sa sút luôn rồi.

Chu Hào Thiện cũng nghe thấy tiếng hét, song căn bản không ngờ tới nó truyền ra từ phòng đan dược của mình. Chỉ nghiêng tai lắng nghe rồi lại không để tâm mà dồn toàn lực chú ý lên nửa gốc Tuần Thảo.

Vinh Tuệ Khanh đi ra khỏi phòng đan dược của Chu Hào Thiện, ngẩng đầu nhìn trời, thấy sắc trời đã tối đen, sao trên trời lấp lánh, mây nhạt trắng tỏ, thỉnh thoảng mang theo một hai tiếng quạ xám về tổ. Mà đêm đen lại không che nổi tầm mắt cô, giống như có thể nhìn thấu bầu trời mà nhìn về nơi xa xăm kia.

Vinh Tuệ Khanh thở ra một hơi thật dài, trọc khí tiêu tán, tinh thần thoải mái. Cả ngày hôm nay, thu hoạch trong luyện đan không cần phải nói, niềm vui ngoài ý muốn của cô chính là: Húc Nhật Quyết tựa hồ vô cùng thích ứng với nhiệt độ cao trong lò luyện đan, khiến cho cô tăng liền hai cấp, từ Luyện Khí tầng hai tiến thẳng đến Luyện Khí tầng bốn.

Vết sẹo trên mặt vẫn còn đó, nhưng da thịt đã sáng bóng như ngọc, ngũ quan lại sắc nét hơn nhiều. Ngay cả mắt cũng thoáng có màu xanh biếc, như biển cả trong màn đêm, trông không thấy bờ.

Trước cửa viện, một bóng người cao cao đứng đó, lưng đối với ánh trăng, lặng lẽ nhìn cô.

Vinh Tuệ Khanh chăm chú nhìn sang, mắt hiện vẻ hoan hỉ. Cô chạy vài bước xuống bậc thang đến chỗ đối phương, cười hỏi: “Thần thúc, sao thúc lại đến đây?” Lại thân thiết kéo tay y: “Vết thương của thúc đã khỏi chưa? Cho ta một ít thời gian, qua hai ngày nữa sẽ cho thúc... một chút đan dược ta làm.”

La Thần khẽ thở dài, đưa tay xoa xoa đầu cô, không nói gì, lại dắt tay dẫn cô rời khỏi viện của Chu Hào Thiện.

Hai bóng người một lớn một nhỏ chậm rãi hòa vào bóng tối.

Chu Hào Thiện từ trong phòng đuổi ra, chỉ nhìn thấy bóng lưng hai người càng đi càng xa, không khỏi sững người. Ông hất bộ râu dài thướt của mình, nghiêng răng nghiêng lợi giậm chân: “Phá phòng đan dược của ta thành như thế, rồi cứ vậy mà bỏ đi mất! Không thể cứ cho qua thế được...”

La Thần dắt tay Vinh Tuệ Khanh một đường trở về động phủ của cô.

Hai người đều không lên tiếng.

La Thần thân cao chân dài, một bước bằng mấy sải bước của Vinh Tuệ Khanh. Nhưng y không bước bước lớn, chỉ dắt tay Vinh Tuệ Khanh chậm rãi đi.

Đến trước cửa động phủ của Vinh Tuệ Khanh rồi, La Thần cũng không khách sáo mà bước thẳng vào trong phòng cô, thiết lập kết giới xong mới hỏi: “Vừa rồi có phải là do nhóc không?”

Vinh Tuệ Khanh biết y hỏi về tiếng hét vừa rồi, gật đầu cười nói: “Hôm nay ta gặp may mắn, một lần đột phá những hai tầng, đã lên Luyện Khí tầng bốn rồi.” Nói rồi lại lấy đan dược mình vừa mới luyện thành ra: “Thức nhìn này, lần đầu tiên ta luyện đan, tốn cả một buổi chiều mới được mười viên, mười phần thảo dược chỉ có một phần thành công. Tỷ lệ thành công mới được một phần mười, quá mức thấp rồi.”

La Thần cầm lấy chiếc bình ngọc trong tay Vinh Tuệ Khanh, đổ ra một viên đan dược đưa đến bên mũi người thử, mi mày nhú lại, liếc Vinh Tuệ Khanh một cái: “Thật sự là lần đầu luyện đan?”

“Đương nhiên là thật. Không phải chứng lẽ nào là nấu?” Có lẽ vì đã đột phá tu vi, tâm trạng Vinh Tuệ Khanh tốt lên nhiều.

* Thật (zhen) và chứng (zheng) phát âm gần giống nhau.

Có lẽ cũng không cần quá lâu cô sẽ có thể cứu được mẹ mình.

Mẹ, mẹ đợi con, con sẽ đến ngay...

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh, ngửa cổ, nuốt viên đan dược đó xuống.

Vinh Tuệ Khanh sững người: “Không phải thức nói không ăn đan dược ta luyện sao?”

La Thần nhắm mắt, vận khí đan điền hòa tan dược lực.

Đan dược của Vinh Tuệ Khanh kì thật có tác dụng thúc đẩy sinh da non, chữa nội thương.

Đối với La Thần mà nói, dù không có tác dụng gì lớn, nhưng cũng không phải không có lợi. Có điều, quan trọng hơn là La Thần muốn xác định đan dược này không có độc, có thể dùng được.

Qua một lúc lâu, La Thần mở mắt, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Lần đầu luyện đan đã có trình độ không tồi. Không được thất phẩm cũng được lục phẩm.”

“Thật sao?!” Mắt Vinh Tuệ Khanh sáng ngời. Chu Hào Thiện mới chỉ là Luyện Đan Sư tứ phẩm, mình đã luyện được đan được lục phẩm, vậy nghĩa là mình chí ít cũng là Luyện Đan Sư lục phẩm, càng thêm hào hứng.

La Thần mỉm cười, vươn tay đến vết sẹo trên mặt Vinh Tuệ Khanh, linh lực trên tay khẽ phả ra, làm cho vết sẹo sâu thêm một chút. “Vết sẹo này vẫn nên giữ lại thì tốt hơn. Lọ được của nhóc tạm thời đừng ăn.”

Vinh Tuệ Khanh không hiểu, nhưng nhìn ánh mắt của La Thần, cô lại không thể nói ra lời phản đối. Tâm tình vừa rồi còn đang cao hứng bừng bừng lập tức chuyển sang u ám, cúi đầu buồn bã đáp ứng, rất là không vui.

La Thần thở dài, nắm tay cô kéo đến trước mặt mình, thấp giọng nói về chuyện lúc chiều không để cho cô đến hậu sơn tế bái: “Người mới ở Long Hồ Môn lúc nhập môn đều phải rút một tia tinh hồn đặt vào hồn bài. Hồn phách của nhóc... yếu ớt, tốt nhất đừng để ai rút tinh hồn của nhóc, hiểu chứ?”

Vinh Tuệ Khanh mím môi, gật gật đầu, xem như đã hiểu.

La Thần lại muốn nói gì đó thì nghe giọng nói sốt sắng của một đệ tử ở bên ngoài truyền vào: “Tất cả đệ tử nội môn Long Hồ Môn mau đến đại sảnh của Môn chủ tập hợp, có yêu thú tập kích, mọi người chuẩn bị nghênh chiến cho tốt!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 106: Yêu Thú

 Tiếng bước chân bỏ chạy tán loạn, tiếng kêu la hô bạn gọi bè, thỉnh thoảng còn lẫn vào tiếng dã thú gào rống rung động cả sơn cốc, khiến cho Long Hồ Môn vốn luôn yên ắng an bình như thế ngoại đảo nguyên bỗng trở nên hỗn loạn không bì nổi.

La Thần có chút bất an, đi được vài bước lại quay đầu nhìn cô: “Ở lại trong phòng. Ta lập kết giới cho nhóc, những yêu thú bình thường sẽ không vào được.”

Nghe thấy tiếng xôn xao ở bên ngoài, không biết bên ngoài thế nào, Vinh Tuệ Khanh nóng lòng muốn xem sao. Hai tay duỗi về trước, gọi ra Nhật Nguyệt Song Câu của mình, đôi mắt càng sáng rõ: “Không cần nữa. Ta đi với thú thôi.”

La Thần hơi do dự, ngăn cô lại: “Bên ngoài rất nguy hiểm, nhóc còn nhỏ...”

Vinh Tuệ Khanh đảo tròn mắt, đối biện pháp thuyết phục La Thần: “Thần thúc, ta biết thú muốn tốt cho ta. Nhưng thú nghĩ xem, đại trận hộ sơn của Long Hồ Môn cũng đã bị yêu thú công phá, kết giới của thú còn có bao nhiêu tác dụng chứ?”

La Thần chỉ là tu vi Trúc Cơ, nhưng động phủ của Long Hồ Môn vốn tràn đầy linh khí, kết giới của y ít nhiều cũng sẽ có chút tác dụng.

“Vẫn là không đi thì hơn, nhóc cứ đợi ở đây, ta đi rồi sẽ về.” La Thần nói rồi lập kết giới cho Vinh Tuệ Khanh. Chính mình phi thân mà đi,0nháy

mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Vinh Tuệ Khanh ở phía sau làm mặt quỷ.

Chuyện kết giới dạng này, cô đã có Khăng Khăng đương nhiên không phải lo.

Nhưng mà Khăng Khăng đi đâu mất rồi?

Vinh Tuệ Khanh cả kinh. Ngẫm lại từ khi cô dời đến động phủ này, rồi sốt sắng lo chuyện luyện đan, cả một thời gian không thấy Khăng Khăng đâu.

Vinh Tuệ Khanh tìm kiếm khắp động phủ một lượt, quả nhiên không tìm thấy tung tích của Khăng Khăng.

Tiếng ồn bên ngoài dường như đã bị khổng chế, càng lúc càng xa dần.

Vinh Tuệ Khanh sốt ruột đi tới đi lui, nhưng bị kết giới của La Thần chặn lại, nửa bước cũng khó lọt. Đứng ở cửa động phủ, chỉ có thể nhìn thấy bóng đêm mờ mờ trong viện, còn có yêu hỏa lốm đốm trên núi Long Hồ, giống như cặp mắt của yêu thú nấp trong bóng tối theo dõi thế giới tu sĩ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, vào lúc Vinh Tuệ Khanh sốt ruột đến mức sắp nổ tung thì Khăng Khăng chui vào từ bên ngoài kết giới. Nó lăn đến bên chân Vinh Tuệ Khanh, ôm ngay lấy cẳng chân cô, chít chít kêu loạn.

“Bên ngoài có yêu thú rất lợi hại, chúng ta mau trốn đi! Đừng nói là tu sĩ Trúc Cơ, ngay cả tu sĩ Kim Đan cũng chưa chắc là đối thủ của nó!” Trong giọng nói khẩn thiết của Khăng Khăng còn mang theo hoảng loạn, trước nay chưa từng có.

Vinh Tuệ Khanh nâng Khăng Khăng đặt lên chiếc bàn bên cạnh, bình tĩnh hỏi nó: “Người đã đi đâu vậy? Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Khăng Khăng nghe cô hỏi vậy, ngượng ngùng xoay xoay cái thân béo phì của mình, đầu quay về hướng khác, không dám nhìn vào mắt Vinh Tuệ Khanh: “Khăng Khăng ra ngoài... đi dạo một chút. Bên ngoài có yêu thú tập kích, rất nhiều đệ tử tạp dịch ngoại môn của Long Hồ Môn bị giết rồi.” Nói đoạn, Khăng Khăng dùng chân trước che mắt, như kinh hãi vô cùng: “Những đệ tử ngoại môn kia chết rất thảm. Khắp nơi toàn là máu, còn cả cánh tay, đầu người bay lung tung khắp nơi. Mấy con yêu thú kia quá mức hung tàn, Khăng Khăng...”

Như nhớ đến kí ức nào từ rất lâu về trước, Khăng Khăng buông chân trước, ngẩng đầu nhìn vào mắt Vinh Tuệ Khanh: “Trước kia Khăng Khăng đã nhìn thấy một lần... A, mắt cô sao đã chuyển màu rồi?”

Trước nay, Khăng Khăng nói chuyện luôn rồi như tơ vò, lần này đổi chủ đề cũng chẳng có nguyên tắc gì.

Vinh Tuệ Khanh còn chưa nghe Khăng Khăng nói xong đã quay quay Nhật Nguyệt Song Câu trong tay, nói với Khăng Khăng: “Dẫn ta ra ngoài, ta muốn đi xem thử mấy con yêu thú kia.” Nói rồi Vinh Tuệ Khanh lại cảm thấy có điều không đúng, lại hỏi Khăng Khăng: “Những yêu thú kia không có quan hệ gì với yêu tu ở phố Hồ Lô chứ?”

Đều là yêu, có một số người chưa chắc phân biệt được.

Khăng Khăng lại lắc đầu mãnh liệt, phủ nhận: “Đương nhiên là không! Những yêu tu ở phố Hồ Lô là hậu duệ trực hệ của thượng cổ đại yêu. Họ từ khi sinh ra đã có thân người, có thể trực tiếp tu hành. Yêu thú là loài thú có trí tuệ, bọn chúng thì có thể tu hành, nhưng muốn biến thành dạng người chí ít cũng phải có tu vi Kim Đan Kỳ mới được!”

Lần này Vinh Tuệ Khanh đã hiểu rõ, cũng đã yên tâm. Hóa ra yêu tu và yêu thú không giống nhau. Giản đơn mà nói, yêu tu là bản tiến hóa, yêu thú là bản nguyên thủy. Cũng giống như con người và tinh tinh, người là từ tinh tinh tiến hóa lên, nhưng chỉ vẫn chưa tiến hóa thành người kia đến nay vẫn là động vật, đãi ngộ và thành tựu khác một trời một vực với con người.

“Chỉ cần không phải yêu tu của phố Hồ Lô là tốt rồi.” Vinh Tuệ Khanh buộc lại đai lưng, đồng thời nhắc nhở Khăng Khăng: “Ta đã bố trí trận pháp trong phòng, người chờ ở đó đừng có chạy lung tung, đợi ta trở về.” Nói xong, Vinh Tuệ Khanh lại cảm thấy kì quái. Giọng điệu nói chuyện của cô với Khăng Khăng sao giống như khi La Thần nói với cô...

Thật là dở khóc dở cười.

Vinh Tuệ Khanh bấu môi, nhảy ra khỏi kết giới với sự trợ giúp của Khăng Khăng, chạy vào trong viện.

Còn chưa kịp xông qua cửa, cô chỉ nghe thấy một tiếng ầm, cả cánh cổng bị một sức mạnh to lớn nào đó phá sập, về châu tiên tổ.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc ngẩng đầu, hai tay nắm chặt Nhật Nguyệt Song Cầu.

Cô nhìn thấy một con yêu thú cao hơn cả cửa viện đứng đấy, chỉ nhắc một bước chân, ngay cả tường viện cũng bị nó đập đổ.

Vinh Tuệ Khanh lòng trầm xuống, mơ hồ cảm thấy mình đã sơ suất rồi. Cô không do dự thêm nữa, xoay người chạy đến kết giới ở phía sau.

Khăng Khăng ở trong kết giới nhìn rõ tất cả, hoảng hốt chạy ra kéo Vinh Tuệ Khanh vào lại kết giới.

Vinh Tuệ Khanh lại tăng cường trận pháp phòng ngự của mình thêm lần nữa.

Một lớp kết giới lại thêm một tầng trận pháp, dù có là tu sĩ Kim Đan cũng phải phí sức một hồi nhĩ.

Vinh Tuệ Khanh thấp thỏm bất an nhìn sang phía bên kia viện.

Con yêu thú còn cao hơn cả tường viện đang bước từng bước lớn sang đây. Chân của nó cực kì to, giữa các ngón chân còn có màng, tựa hồ là loài sống cả trên cạn lẫn dưới nước. Tuy kích thước nó không nhỏ, thân trên lại dài kì lạ, gấp đôi phần chân. Hai cánh tay còn dài hơn, có thể chống đất. Toàn thân đen sẫm, lông đen trên người rất dài, đầu không to, nhưng trên đầu chỉ có một con mắt. Không phải dạng một mắt bị mù, mà là trên cả khuôn mặt chỉ có một con mắt thật to ngay chính giữa trán.

Độc nhãn cự nhân?

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh đột nhiên xuất hiện cái tên này.

Nhưng con yêu thú này cũng không thể gọi là “người”. Nó xoay thân ở trong viện, sau lưng lộ ra một cái đuôi vừa dài vừa to, lia ngang một đường, quét sập một loạt động phủ gần đó.

Vinh Tuệ Khanh kinh hoàng. Cô biết động phủ ở đây được phá mở từ núi đá, không biết cứng đến thế nào. Lúc đại sư tỷ giúp cô phá mở cửa sổ còn dùng linh lực của kỳ Trúc Cơ, đồng thời phối hợp căn cơ kiếm tu của sư tỷ mới có thể mở được một ô cửa sổ vuông vông.

Thế mà con yêu thú này cơ hồ da dày thịt béo đến mức khó tưởng tượng, nhấc chân giẫm xuống liền tạo ra một cái hố. Hai cánh tay quét ngang thì nhà bay tường nát. Đuôi sau lưng vừa quất một cái, không xong, chẳng khác gì hóa thân của đội phá dỡ chuyên nghiệp.

“Yêu... yêu thú lợi hại nhất sao lại chạy đến chỗ cô rồi? Đám tu sĩ chạy ra lập đội đánh yêu thú đều mù mắt cả rồi à? Bọn họ cố ý phải không,

cố ý phải không, cố ý phải không?!!!” Khăng Khăng muốn khóc mà không có nước mắt, nằm trong lòng Vinh Tuệ Khanh run lấy bầy.

Vinh Tuệ Khanh ôm Khăng Khăng lùi ra sau một bước.

Hóa ra yêu thú này lợi hại như vậy, không những có sức mạnh rất lớn mà hình như tu vi cũng không thấp.

Vinh Tuệ Khanh nhìn căng tay căng chân mảnh khảnh của mình, xoay người chạy vào trong phòng. Cô phải tăng cường trận pháp, hoặc là chạy từ cửa sau trốn đi...

Yêu thú kia đi lại mấy vòng trong viện, đột nhiên dấm ngực gào to. Âm thanh chói tai khiến người nghe phải đều bị đau tim.

Yêu thú như thế, dù nó không có tu vi cũng không phải một tu sĩ bé nhỏ vừa mới Luyện Khí tầng bốn là có thể đánh thắng. Huống hồ, nó có tu vi không ít hơn kỳ Kim Đan, có lẽ phải là tu sĩ Nguyên Anh mới có thể chiến đấu với nó một trận.

Tu sĩ Nguyên Anh duy nhất của Long Hồ Môn là lão tổ Đóa gia đã bị Thánh nữ thần điện Quang Minh phế đi rồi.

Vinh Tuệ Khanh tìm một hồi cũng không thấy cửa sau nào có thể chạy ra, chỉ đành nhét Khăng Khăng vào trong bao quần áo, lại đeo bao quần áo lên lưng, sau đó bưng tai ngồi xõm xuống, trốn vào một góc nhỏ hẹp.

Cô nhớ đến những kinh nghiệm ẩn nấp khi bị động đất mà cô đã học ở kiếp trước. Khi nhà có nguy cơ bị sập phải trốn ở một nơi nhỏ hẹp mới có khả năng sống sót.

Không lâu sau, yêu thú tựa như phát hiện trong một mảnh phế tích chỉ có một căn động phủ là còn sừng sững đứng vững, chính là động phủ mà Vinh Tuệ Khanh ở. Bởi vì có kết giới của La Thần, còn thêm trận pháp của

Vinh Tuệ Khanh, mấy lần yêu thú đánh đấm lung tung đều may mắn thoát nạn.

Nhưng khi động phủ xung quanh đều đã sụp đổ, một động phủ lẻ loi lại trở thành mục tiêu nổi bật.

Yêu thú cũng có chút trí tuệ, thấy dùng sức không được lập tức đổi sang cách khác. Con mắt duy nhất trên mặt chớp vài cái, sau đó ngưng thần nhìn động phủ trước mặt. Con mắt độc nhất phóng ra một ánh sáng màu vàng mạnh mẽ giống như đèn pha, bao trùm toàn động phủ.

Kết giới của La Thần gặp ánh sáng vàng chẳng mấy đã tan đi gần hết, chỉ còn lại trận pháp của Vinh Tuệ Khanh đang khổ sở chống đỡ.

Yêu thú phát hiện nơi đây có kết giới, ý chí chiến đấu tăng cao, hai nắm đấm đấm lên ngực vài cái, ngửa đầu gào to. Lúc cúi xuống, ánh sáng vàng trong con mắt kia lại dày hơn, chiếu vào kết giới của Vinh Tuệ Khanh.

Đồng thời, chiếc đuôi sau lưng cuộn lên, quét tới động phủ phía trước, tấn công hết đợt này đến đợt khác.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy mặt đất và vách tường đều rung lắc dữ dội, vật trang trí trong động phủ và vật dụng trong phòng đều lắc lư sắp đổ.

Trận pháp có thể phát huy tác dụng là khi lợi dụng được sức mạnh tự nhiên của thiên thời địa lợi, hình thành một hệ thống sức mạnh tự thành một thể. Không hiểu quy tắc của trận pháp đương nhiên sẽ bị trận pháp trói buộc.

Nhưng, nếu có sức lực đủ mạnh để thay đổi thiên thời địa lợi, giống như yêu thú bây giờ, giậm chân là có thể gây ra một trận động đất nhỏ, trận pháp của Vinh Tuệ Khanh thành ra không chống đỡ nổi.

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, trận pháp của Vinh Tuệ Khanh cuối cùng cũng bị phá, động phủ hoàn toàn bại lộ trước mặt yêu thú.

Yêu thú cúi đầu, con mắt phát ra ánh sáng vàng nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh đang trốn ở góc tường.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 107: Tai Bay Vạ Gió

 Chỗ lợi hại của con yêu thú này chắc chắn là con mắt của nó.

Mắt thì sợ cái gì nhất? Đương nhiên là ánh sáng. Ánh sáng mạnh có thể làm đau mắt, thậm chí có thể gây nên mù lòa.

Rất buồn cười có phải không?

Đêm tối cho ta đôi mắt màu đen, ta lại phải dùng nó đi tìm ánh sáng.

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên nhớ đến câu thơ đã từng đọc ở kiếp trước, cảm giác trong lòng càng thêm kì quái.

Thân móc câu lóe lên ánh trắng màu bạc, phản xạ lên người con yêu thú.

Đáng tiếc, so với con yêu thú này, Vinh Tuệ Khanh thật sự quá nhỏ bé. Dù cô có cách thì thực tế lại không thể dùng.

Ngay cả khi trong tay cô có ánh mặt trời chói mắt, cô cũng không thể chiếu đến con mắt của yêu thú.

Bỏ đi, vẫn nên chạy trước, bảo toàn tính mạng quan trọng hơn.

Vinh Tuệ Khanh xoay tròn Nhật Nguyệt Song Câu, tựa một màn sáng trắng bao phủ lấy người mình, làm rối tầm nhìn của đối phương.

Yêu thú quả nhiên bị ánh trắng Nhật Nguyệt Song Câu phản xạ mà nheo mắt, ánh sáng vàng ban nãy bắn ra từ trong mắt lập tức tiêu biến. Đôi

tay lớn như quạt hương bồ đưa lên dụi mắt.

Vinh Tuệ Khanh nhân cơ hội dùng giày ngàn dặm chế tạo bởi da rắn bay tung người bay lên, vọt qua đầu yêu thú, chạy ra khỏi viện.

Yêu thú phát0hiện con mồi đến tay rồi còn bị mất, hét to một tiếng, đuổi theo cô.

Dù nó cao to nhưng tu vi thì đều có đó cả, lúc di chuyển không thấy nặng nề vướng víu chút nào.

Vinh Tuệ Khanh căng thẳng, điều khiển giày ngàn dặm dưới chân, hoảng sợ chạy như bay không kịp suy nghĩ mình chạy đường nào.

Những đệ tử nội môn đều không biết đã đi đâu giết yêu thú, xung quanh đều lặng yên.

Vinh Tuệ Khanh vừa vào Long Hồ Môn không lâu, nhất thời không biết đường đi, nhìn thấy nơi nào có lối đi liền chạy qua.

Nói đến cũng lạ, mỗi lần nhìn thấy mình sắp vào ngõ cụt thì lại có hòn đá bay vèo qua tai, nơi5đá rơi xuống thì đường chết hóa thành đường sống. Chỉ cần men theo hướng hòn đá kia chỉ là có thể biến nguy thành an.

Vinh Tuệ Khanh không phải không cảm thấy lạ, cũng không phải không nghĩ tới bên trong có thể có bẫy. Nhưng yêu thú cao cấp đáng sợ đang truy đuổi ở phía sau, dù biết trước mặt là hố cũng không thể không nhảy vào.

Không biết Vinh Tuệ Khanh đã chạy bao nhiêu vòng trong Long Hồ Môn, cuối cùng cô cũng nhìn thấy phía trước có phòng ốc động phủ, vui mừng chạy ào tới.

Yêu thú lại đuổi theo không buông, đã sắp đuổi kịp được cô.

Vinh Tuệ Khanh không nghĩ nhiều, phi thân bay qua động phủ, trốn vào trong núi ở phía sau.

Yêu thú dừng trước động phủ, tựa hồ hoài nghi cả một lúc, không hiểu sao nơi này lại xuất hiện một cái động phủ...

Vốn có bản năng của “đội phá dỡ chuyên nghiệp”, yêu thú chọn phá hủy cái động phủ và nhà cửa ở đây trước, sau đó lại đuổi theo Vinh Tuệ Khanh.

Lần này, hình như không có kết giới cũng không có trận pháp.

Chiếc đuôi dài của yêu thú quất một cái, động phủ lập tức đổ sập. Xà nhà to lớn, khối đá nặng nề rơi từ mái nhà xuống, đổ vỡ khắp nơi.

Một gian mật thất bên trong động phủ lộ ra, một người đàn ông trung niên khoanh chân ngồi nơi đó, mặt đầy vẻ đau đớn, tựa hồ đang ở thời điểm vượt ải quan trọng.

Một tảng đá cực lớn bị đuôi yêu thú quét rơi xuống, vừa vạn chèn lên người người nọ.

Người đàn ông đang ở thời điểm suy yếu nhất, bị tảng đá rơi trúng, không kịp la một tiếng đã thổ huyết mà chết.

Yêu thú vô cùng bất mãn, hét to một tiếng, đập nát vụn động phủ trong viện.

Ở nơi cách đó không xa, tiếng khóc của một cô gái truyền tới: “Cha!”

“Bên này! Yêu thú ở bên này! Mau cứu Môn chủ!”

Một đám tu sĩ từ phương xa chạy như bay đến, dẫn đầu là một cô gái. Đó chính là Trương Lữ Y, đại tiểu thư của Môn chủ Long Hồ Môn.

Phi kiếm, trường tiên, đại đao, thiết chùy ra sức giáng xuống thân yêu thú.

Vài tu sĩ đón lấy trường kiếm bay về, bày kiếm trận, vây yêu thú vào giữa kiếm trận.

Tu sĩ Kim Đan của Long Hồ Môn còn hai ba người.

Yêu thú này cũng chỉ là tu vi kỳ Kim Đan. Một đánh một chưa chắc đã đánh thắng, nhưng nếu ba người cùng đánh một, yêu thú này liền không phải là đối thủ của tu sĩ Long Hồ Môn.

Dù cho nó da thịt dày cũng chịu phải trọng thương, không định tiếp tục hiếu chiến nữa, lùi ra sau vài bước, phi thân chạy ngược lại.

Nó trở về nơi gần với động phủ của Vinh Tuệ Khanh, đến cửa viện bị nó phá hủy quét mắt nhìn một cái.

La Thần ở hậu sơn nghe thấy tiếng rống của yêu thú, lập tức cảm thấy không ổn, bỏ lại mấy con tiểu yêu thú đang vây công mà chạy như bay về.

Nhưng trước mắt y chỉ có vài động phủ đã bị phá hủy, còn có một con yêu thú cực lớn đứng trước cửa viện nhìn quanh.

La Thần tối sầm mặt, tung người về trước, hai chân nhảy vọt lên, tay cầm dao găm đâm thẳng vào con mắt duy nhất ở chính giữa trán yêu thú.

Tu vi của yêu thú nọ vốn cao hơn La Thần, nhưng lúc này nó vừa bị ba tu sĩ Kim Đan vây công bị thương. Động tác của La Thần lại cực kỳ nhanh, hơn nữa còn ra tay tàn nhẫn, dao găm trong tay không biết dùng nguyên liệu gì tạo thành, không gì không xuyên được.

Con mắt là nơi lợi hại nhất của yêu thú, cũng là nơi yếu nhất.

Dao găm mang theo gió thốc hung hăng đâm xuống, yêu thú phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa, hai tay không ngừng quơ loạn, hoàn toàn không theo quy tắc.

Mấy tu sĩ Kim Đan đuổi đến phía sau nhìn thấy tình cảnh này đều chen nhau mà lên, trong chốc lát chém con yêu thú thành mười bảy mười tám khối.

Kì lạ là, sau khi yêu thú bị giết, thân người và tứ chi không hề dần thu bé lại, cuối cùng khôi phục như bình thường, không khác gì so với tu sĩ Nhân giới.

Nhưng chỉ cần cẩn thận phân biệt một chút thì không khó để nhận ra đó không phải là tu sĩ Nhân giới, mà là yêu tu.

La Thần vấy dao găm trong tay một cái, con mắt bị khoét ra cắm trên đầu dao găm vẽ nên một đường vòng cung, rơi trên mặt đất cách đó không xa.

Một tu sĩ Kim Đan tiếc rẻ: “Con mắt của yêu thú này có pháp lực không nhỏ, thật là đáng tiếc.”

Một tu sĩ Kim Đan khác tức giận: “Cái gì mà yêu thú? Rõ ràng là yêu tu!”

Những người ở đây nhất thời hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào mới phải.

Phó Môn chủ Long Hồ Môn - Thịnh Dĩ Ninh, đi từ phía sau lên, nghiêm giọng nói: “Các người đứng ở đây làm gì?! Yêu thú bên kia vẫn chưa thu dọn sạch sẽ, vẫn đang giết hại đệ tử Long Hồ Môn ta, còn không mau qua giúp?!”

Mấy tu sĩ Kim Đan khom người, quay đầu tiếp tục đi truy sát yêu thú.

La Thần không động đậy, thu tay cất dao găm vào lại trong tay áo, chậm rãi bước lên thêm động phủ của Vinh Tuệ Khanh. Nhìn thấy cảnh tan nhà nát cửa trong viện, La Thần đâm vào thân cây bên cạnh cửa viện, đại thụ đứt ngang, đổ ầm xuống đất.

Thịnh Dĩ Ninh nhìn vào bên trong, đồng cảm khuyên: “Nén bi thương. Cháu gái của người ở trong này phải không?” Nói rồi thở dài, vô cùng thương tiếc bày tỏ: “Đáng tiếc, thiên tài song linh căn lại táng thân dưới tay yêu thú như vậy...”

“La đại ca, cha muội... Cha muội... bị yêu thú hại chết rồi!” Trương Lữ Y chạy như bay qua, nhào vào người La Thần.

La Thần không động đậy, mặc cho Trương Lữ Y ôm cánh tay y, dựa vào vai y khóc nức nở.

Thịnh Dĩ Ninh cả kinh, vội hỏi: “Đại tiểu thư, sao lại nói như vậy? Môn chủ... Môn chủ... không phải đang bế quan tu luyện trong thạch động ở hậu sơn sao?”

Trương Môn chủ đã là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn. Vì để Kết Anh, ông vẫn nói với người ngoài là đang bế quan tu hành tại thạch động ở hậu sơn. Thật ra, ông nấu mình trong mật thất động phủ của mình tu luyện.

Bởi vì mật thất của ông có pháp bảo có thể bố trí trận pháp, giúp cho ông chống đỡ được lôi kiếp.

Trương Lữ Y thút thít đáp: “Cha ta... Cha ta... mấy ngày nay đều ở trong động phủ của ông tu luyện, vốn đã sắp Kết Anh rồi, kết quả... La đại ca...” Lại xoay người dựa vào La Thần mà khóc.

Thịnh Dĩ Ninh càng thêm đồng cảm, chấp tay sau lưng nhìn một mảnh phòng ốc tan nát kia: “Long Hồ Môn chúng ta đúng là gặp bất lợi liên tục. Đại trưởng lão bị đánh xuống tu vi Trúc Cơ, Môn chủ sắp Kết Anh lại bị

yêu tu đánh chết. Đệ tử thiên tài song linh căn mới thu nhận cũng chết dưới tay yêu tu. Ôi, chuyện này ta không dám làm chủ, mong đại tiểu thư cho chỉ thị có nên báo với Thanh Vân Tông ở trên một tiếng, để bọn họ phái người đến chủ trì công đạo cho chúng ta!”

Trong lòng Trương Lữ Y hỗn loạn, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn không mang biểu cảm gì của La Thần, rụt rè nói: “La đại ca, huynh cố nén bi thương...”

La Thần lắc đầu, lạnh giọng: “Các người đừng quan tâm đến ta. Ta biết, nó chưa chết...”

Vinh Tuệ Khanh nấp ở hậu sơn, tận mắt nhìn thấy yêu thú đẩy ngã động phủ, bên trong có một người đàn ông, ngay sau đó lại bị tảng đá lớn chèn chết.

Vinh Tuệ Khanh dùng tay bịt chặt miệng, trong lòng có mấy phần áy náy. Nếu cô không dẫn yêu thú đến đây, có lẽ người đàn ông trung niên kia sẽ không phải chết?

Nghĩ đến đó, Vinh Tuệ Khanh sức nhớ đến khối đá vẫn luôn chỉ đường cho cô, rõ ràng là có người cố ý dẫn cô đi!

Lẽ nào là mượn đao giết người?

Thế thì vì sao yêu thú kia không đi giết người đàn ông trung niên mà lại đến động phủ của mình?

Nơi mà người đàn ông trung niên ở rõ ràng là một mật thất. Nếu không phải yêu thú phá hủy động phủ, gian mật thất kia sẽ không bị lộ ra.

Nghĩ đến đó, Vinh Tuệ Khanh hiểu ra được một chút.

Náo loạn cả một đêm, những yêu thú xông vào đại trận hộ sơn dường như đã bị tu sĩ Long Hồ Môn tiêu diệt hết rồi.

Nơi chân trời hiện ra sắc trắng bạc, luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên xuyên qua tầng mây, hắt lên gò núi Long Hồ.

Vinh Tuệ Khanh loạng choạng xuống khỏi hậu sơn, thẳng đường đi đến gần nơi động phủ của mình.

Hôm qua ác chiến cả một đêm, đệ tử nội môn của Long Hồ Môn tử thương không ít. Về phần những đệ tử tạp dịch ngoại môn, Vinh Tuệ Khanh thở dài lắc đầu, không biết bọn họ còn được bao nhiêu người sống sót.

Gần đến cửa động phủ của mình, Vinh Tuệ Khanh đột ngột dừng bước, nhìn hai người đang ngồi trước cửa động phủ của mình.

Người đàn ông cao lớn anh tuấn, có điều vẻ mặt nghiêm nghị, hai mắt xuất thần trông thẳng về phía động phủ đã bị phá nát.

Một bóng lưng cô gái thướt tha nằm một bên đùi y, đầu như tựa vào gối y.

Hai người nhìn có vẻ rất thân mật.

Vinh Tuệ Khanh nhận ra được, người đàn ông là La Thần, nhìn bóng lưng của cô gái thì hẳn là đại tiểu thư của Môn chủ, Trương Lữ Y.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 108: Biểu Thúc, Biểu Thăm

 Vinh Tuệ Khanh đi ra khỏi bóng tối, đến trước La Thần và Trương Lữ Y.

“Biểu thúc, biểu thăm, khiến hai người phải lo lắng rồi.” Vinh Tuệ Khanh cười rạng rỡ nói. Trên mặt cô có vài vết máu do cành cây quất trúng, làm cho vết sẹo cũ càng thêm hung tợn. Quần áo đệ tử sơ cấp của Long Hồ Môn trên người cũng bị kéo rách lỗ chỗ, còn có vài chiếc lá vương trên đầu và thân cô, nhìn hơi chật vật.

Trương Lữ Y nghe thấy tiếng “biểu thăm” thì mặt đỏ ửng, đứng thẳng dậy, nhỏ giọng: “Tuệ Khanh cô nương, người không sao là tốt...”

La Thần cũng đứng lên, đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, nắm lấy tay cô, ngón tay đặt lên cổ tay cô bắt mạch: “Thật may, không bị thương.” Lại buông tay cô ra, nhàn nhạt bảo: “Biểu thăm của nhóc không ở đây, không chừng đừng có nhận bừa biểu thăm.”

Gò má ửng đỏ của Trương Lữ Y thoáng chốc biến đi mất hút, nàng ta ngơ ngác nhìn gương mặt nghiêng nghiêng anh tuấn, cương nghị của La Thần. Hai tay nắm chặt thành quyền, lùi về sau một bước, lại lùi thêm một bước, dần dần hòa vào bóng tối. Tiếp đó, lại nghe tiếng khóc òa nén từ trong bóng tối truyền ra, cùng với tiếng bước chân chạy đi.

Trương Lữ Y đi rồi.

Vinh Tuệ Khanh hiếu kì hỏi: “Ta thật sự có biểu thăm à? Vậy có biểu đệ, biểu muội gì hay không nhỉ?”

La Thần không để ý đến cô, quay đầu nhìn động phủ của cô một cái, lại nói: “Chỗ của nhóc không ở được nữa rồi, theo về chỗ ta ở vậy.” Cũng không cho phân trần, lập tức dắt tay Vinh Tuệ Khanh cùng về động phủ của y.

Động phủ của La Thần cách không xa động phủ của Vinh Tuệ Khanh. Nhưng không hiểu vì sao yêu thú kia lại chỉ chọn động phủ của Vinh Tuệ Khanh và động phủ của người đàn ông trung niên vừa rồi mà tiến hành “phá dỡ”.

“Nhóc đã chạy đi đâu?” La Thần dẫn Vinh Tuệ Khanh vào động phủ, chỉ vào một5gian phòng ở bên cạnh: “Ở đó có một con suối nước nóng, linh khí dồi dào, nhóc vào ngâm mình trước, thuận tiện tắm rửa một chút đi. Ta ra ngoài một chuyến, xem xem Long Hồ Môn như thế nào rồi.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu đáp: “Thúc phải cẩn thận một chút, ta cũng muốn đi tắm rửa một chút.” Cảm thấy trên người đầm mồ hôi, cô cởi bao quần áo trên lưng xuống đặt lên bàn.

Khăng Khăng nhảy ra khỏi bao quần áo, không đợi Vinh Tuệ Khanh lên tiếng đã tự mình chạy sang suối nước nóng ở phòng bên tắm trước rồi.

Vinh Tuệ Khanh cười mắng: “Con vật nhỏ này thật là biết hưởng thụ, làm linh sủng4còn bắt mình phải hầu hạ nó.” Sau đó lại oán trách: “Biểu thúc chẳng qua cũng chỉ là đệ tử vừa nhập môn. Long Hồ Môn xảy ra chuyện như vậy, những người đứng đầu lớn nhỏ đó cũng khó thoái thác trách nhiệm, thúc đi xem náo nhiệt cái gì?”

La Thần cau mày, chống ghế ngồi xuống: “Môn chủ Long Hồ Môn hôm nay chết dưới tay yêu thú, ta cảm thấy chuyện này không đơn giản.”

Vinh Tuệ Khanh cả kinh: “Môn chủ chết rồi? Không phải bảo ông ấy đang bế quan sao? Rốt cuộc sao lại chết?” Bất an trong lòng càng tăng thêm.

La Thần cười khỗ: “Vận khí không tốt. Lúc quan trọng sắp Kết Anh thì bị tảng đá lớn của yêu thú kia đè chết.”

Vinh Tuệ Khanh lùi về sau một bước, lưng dựa vào tường, mặt cắt không còn hột máu.

“Nhóc sao thế?” La Thần nhận thấy sự khác thường ở Vinh Tuệ Khanh, xoay đầu nhìn cô.

Nói như vậy, chuyện này nhất định có mờ ám.

Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh lại, kể cho La Thần từ đầu tới cuối chuyện đêm nay: “Thúc đi chưa được bao lâu thì yêu thú đã mò đến trước động phủ của ta. Sau đó, thúc cũng thấy rồi, kết giới của thúc, trận pháp của ta đều không phải là đối thủ của nó. Ta chỉ đành tìm cơ hội chạy trốn, kết quả không biết đường, bị người ta dẫn đến một động phủ gần đó. Ở đó ngay sát sườn núi, ta bèn trốn lên núi, lại thấy yêu thú kia không đuổi theo nữa mà dừng lại giải quyết động phủ kia.”

La Thần sững người: “Sao lại như vậy?”

“Sau nữa, ta nhìn thấy động phủ bị yêu thú phá dỡ thấy cả đáy, lộ ra mật thất bên trong, còn có một người đàn ông trung niên đang ngồi ở đó. Cuối cùng, tảng đá kia giáng từ trên trời xuống, trực tiếp đè chết ông ấy.” Vinh Tuệ Khanh nói xong, đứng ở một bên nhìn La Thần, không dám thở mạnh.

La Thần càng nhú chặt mày.

Vinh Tuệ Khanh đợi một hồi lâu, thấy La Thần vẫn không lên tiếng, không nhin được hỏi: “Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đại trận hộ sơn của Long Hồ Môn không thể dễ dàng bị người khác phá như thế đâu nhỉ? Những đệ tử đi tuần sơn hôm nay biến đâu cả rồi?”

La Thần trầm ngâm một lúc lâu, đứng dậy ra ngoài, vừa dặn dò Vinh Tuệ Khanh: “Chuyện này quả thật có điểm kì lạ, ta càng phải đi xem sao. Nhóc phải cẩn thận, đừng nói chuyện đêm nay cho ai biết.”

Vinh Tuệ Khanh không phải đứa ngốc, cũng không phải người lắm miệng, lập tức gật đầu, đưa mắt tiễn La Thần ra khỏi động phủ.

Vinh Tuệ Khanh dạo một vòng quanh động phủ của La Thần, nhìn khắp xung quanh, càng nhìn càng bĩu môi. Động phủ của tu sĩ Trúc Cơ sang hơn động phủ của đệ tử Luyện Khí như cô nhiều hết mức. Ngay cả suối nước nóng tắm rửa cũng có linh khí, có cần sa đọa như thế không...

Vinh Tuệ Khanh oán thầm cũng là oán thầm, lúc nên tranh thủ tiện nghi thì không nường tay. Cô bố trí một trận pháp có tác dụng ngăn trở ở cửa, sau đó cởi y phục ngâm mình vào suối nước nóng.

Nhiệt độ của suối nước nóng tương đối cao, có mùi lưu huỳnh, còn có bọt nước không ngừng sủi tăm từ dưới đáy.

Khăng Khăng nằm ở mép suối, sớm đã ngâm nước đến mơ màng ngái ngủ.

Vinh Tuệ Khanh ôm nó lên, đặt một bên suối nóng, cảnh cáo nó: “Đừng có vấy nước lung tung.”

Khăng Khăng dường như không nghe thấy, phản xạ có điều kiện lắc mình, hạt nước văng lên đầy mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh căng thẳng cả một buổi tối, đều nhờ cử động của Khăng Khăng lúc này mà nhẹ nhõm hẳn đi.

Khăng Khăng nhắm hờ mắt, lão đảo tìm đến một cái sạp ở góc tường, ạch một tiếng nằm bò lên, ngả lưng ngủ ngay.

Trong phòng không còn ai khác, Vinh Tuệ Khanh cũng nhắm mắt, thả người chìm vào trong nước, chỉ để đầu kê trên một chiếc gối nhỏ bên bờ.

Thân thể thoải mái rồi, não lại vận động tốt hơn.

Vinh Tuệ Khanh nhìn như đang nhắm mắt dưỡng thần, thật ra là đang hồi tưởng lại chuyện tối nay.

Dù cô còn chưa rõ lắm nội tình của Long Hồ Môn, nhưng chuyện tối nay yêu thú xông vào đại trận hộ sơn, chín phần không phải do ngẫu nhiên. Cô không dám nói năm chắc mười phần cũng là vì cô phát hiện, ở thế giới này có rất nhiều chuyện không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Ngay cả thần tiên cũng xuất hiện rồi, còn có gì mà không thể chứ?

Chỉ có cái người không ngờ đến, chứ không có gì là không thể xảy ra.

Cho nên, có lẽ có một phần khả năng là yêu thú kia thật sự tự mình xông vào.

Bản thân Vinh Tuệ Khanh tinh thông trận pháp, đương nhiên biết trận pháp không phải vạn năng, có rất nhiều khả năng khiến cho trận pháp mất tác dụng.

Thiết lập một trận pháp tốt vô cùng khó, nhưng muốn phá một trận pháp thật sự quá dễ. Nếu người có đủ thực lực.

...

Trong đại sảnh chính điện Long Hồ Môn, chiếc ghế màu vàng cao không thể với ở chính giữa là vị trí của Môn chủ. Một thiếu nữ mặc tang phục ngồi thẳng trên ghế, sắc mặt đau thương, hai mắt sưng đỏ, dường như vừa mới khóc xong. Đó chính là Trương Lữ Y, con gái của Môn chủ. Hai bên trái phải có một hàng cánh nhận, đặt mười mấy chiếc ghế màu tím, là

ghế ngồi của hộ pháp, trưởng lão và chấp sự, người nào người nấy mặt mày nghiêm nghị, đầy vẻ u ám.

Giữa đại sảnh bị một tấm bình phong chia thành hai bên. Một bên đặt thi thể của đệ tử nội môn Long Hồ Môn, mỗi người đều được che vải trắng, nằm trên đất. Bên kia bình phong đặt thi thể của yêu thú bị bọn họ giết chết, có vài phần vẫn duy trì hình dạng yêu thú, có phần đã biến trở về chân thân yêu tu.

Yêu thú và yêu tu chỉ khác nhau một chữ, ý nghĩa biểu thị lại chênh lệch rất nhiều.

La Thần đứng trong hàng ngũ đệ tử Trúc Cơ ở bên dưới, nhìn tình cảnh trước mắt, nhú mày không nói.

Qua một lúc, Thịnh Dĩ Ninh đứng ở bên cạnh Trương Lữ Y tiến lên trước hai bước, ôm quyền nói với những người trong đại sảnh: “Long Hồ Môn hôm nay gặp phải đại nạn, không chỉ mất đi rất nhiều đệ tử nội môn mà ngay cả Môn chủ cũng bất hạnh mất dưới tay yêu tu. Thù này Long Hồ Môn chúng ta nhất định sẽ báo!”

Thượng hộ pháp ngồi ở vị trí đầu tiên gãi gãi đầu, do dự nói: “Yêu tu giết Trương Môn chủ đã bị chúng ta giết rồi, xin hỏi phó Môn chủ còn muốn tìm ai báo thù?”

Oan có đầu, nợ có chủ. Hung thủ cũng đã đền tội còn kéo người khác vào làm gì?

Hàm ý của vị hộ pháp này mọi người đều hiểu rõ. Một số người không muốn rước thêm phiền phức liên tục gật đầu.

Thịnh Dĩ Ninh hơi bất mãn, thanh âm đề cao một chút, ánh mắt như điện trường sang Thượng hộ pháp một cái, lại chỉ vào thi thể đệ tử nội môn Long Hồ Môn đặt một bên bình phong nói: “Tuy thù của Môn chủ đã báo,

thế nhưng những đệ tử này thì sao? Không thể vì bọn họ đều là đệ tử cấp thấp mà bỏ mặc bọn họ như vậy chứ? Long Hồ Môn chúng ta ở nước Đại Sở mấy trăm năm, nếu không có những đệ tử tinh anh này làm sao có được địa vị như hiện tại? Các vị hộ pháp, trưởng lão không phải muốn qua cầu rút ván đấy chứ? Há chẳng phải đã phụ lòng mấy nghìn đệ tử Long Hồ Môn ta?!”

Cái mũ Thịnh Dĩ Ninh chụp lần này quá lớn, nhất thời hộ pháp, trưởng lão, chấp sự ngồi đó đều không nói nên lời.

Lại qua một lúc, ở dưới có người hừ một tiếng: “Môn chủ Long Hồ Môn hiện tại đã mất, có phải chúng ta nên chọn ra một Môn chủ mới hay không?” Rõ ràng là bất mãn với Trương Lữ Y đang ngồi trên vị trí Môn chủ.

Vị trí Môn chủ Long Hồ Môn không phải truyền thừa. Muốn ngồi lên vị trí đó phải dựa vào bản lĩnh, dù cha người có là Môn chủ cũng không hẳn vị trí Môn chủ chắc chắn đã là của người.

Song, thế hệ Trương Môn chủ cũng đã có ba đời ngồi trên vị trí Môn chủ, so với truyền thừa cũng không khác gì lắm.

Trương Lữ Y chưa từng nghĩ mình không thể làm Môn chủ, nhất thời quên đi bi thương, nhìn về phía người vừa cất lời, trầm giọng nói: “Người muốn tuyển thế nào? Lẽ nào để người trong môn lại tàn sát lẫn nhau thêm lần nữa?!”

Vốn là chờ khi Trương Môn chủ Kết Anh thành công, ông sẽ lui xuống, học theo lão tổ Đóa gia làm một thái thượng trưởng lão cao không thể với, đồng thời, có thể nâng đỡ con gái mình làm Môn chủ. Có tu sĩ Nguyên Anh chống lưng, địa vị Môn chủ của Trương Lữ Y mới có thể ngồi yên ổn.

Bây giờ, Trương Môn chủ xuôi tay về trời ngoài ý muốn, Trương Lữ Y chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, muốn làm Môn chủ lại không đủ cân lượng.

Trong đại sảnh nhất thời xôn xao nghị luận, tạp âm dâng cao.

Trương Lữ Y thấy vậy liền đưa mắt ra hiệu cho Xa Ái Sảng, tùy tùng của mình.

Xa Ái Sảng hiểu ý, cất tiếng cười nhạo, nói: “Đệ tử ngoại môn đã chết hơn ngàn người, đệ tử nội môn cũng tử thương nghiêm trọng, mọi người không đi tra rõ mọi chuyện lại ở nơi này thảo luận chức Môn chủ thuộc về ai. Thật là không biết xấu hổ!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 109: Sóng Ngầm Cuồn Cuộn

 Một trưởng lão đứng lên nói: “Long Hồ Môn gặp phải kiếp nạn lần này, chúng ta nên trên dưới một lòng, không nên gây thêm phiền phức nữa. Theo lão phu, chi bằng để Trương đại tiểu thư tạm thời thay mặt Môn chủ. Lại cho gọi những đệ tử tinh anh của Long Hồ Môn ở bên ngoài trở về, chúng ta cùng bàn bạc xem nên làm thế nào, được chứ?”

Thịnh Dĩ Ninh là người đầu tiên tán thành, cất tiếng thật to: “Ta thấy như vậy rất thỏa đáng.” Đoạn xoay người, vỗ tay nói với Trương Lữ Y: “Mong quyền Môn chủ phát lệnh phù Môn chủ cho đệ tử tinh anh ở bên ngoài, lệnh bọn họ trở về ngay lập tức.”

Trương Lữ Y thật sự thấy bất đắc dĩ. Đang yên lành, mình lại từ Môn chủ chính thức trở thành quyền Môn chủ. Nhưng, bọn họ nói phải gọi đệ tử ở ngoài trở về thì không sai. Sao nàng ta lại quên mất người đó...

Nghĩ vậy, Trương Lữ Y quyết tâm bước đầu bình định, gật đầu: “Đúng. Ta trở về sẽ phát lệnh phù Môn chủ, chiêu gọi đệ tử Long Hồ Đường quay về.”

Đệ tử Long Hồ Đường!

Tu sĩ Trúc Cơ đứng bên dưới đều xông cả lên.

Trong Long Hồ Môn, Long Hồ Đường là một tồn tại vô cùng đặc biệt.

Đệ tử đủ tư cách để vào không chỉ tu vi thăng cấp nhanh chóng, mà ai này đều mang trong mình tuyệt kỹ, lấy một địch mười. Ở Long Hồ Môn

cũng có địa vị nhất ngôn cửu đỉnh. Điều kì quái duy nhất đó là họ không thường xuyên ở núi Long Hồ, mà là chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài.

Còn về chấp hành nhiệm vụ gì thì người không được vào sẽ không biết được, người được vào lại không tiết lộ một chữ cho người ngoài, cho nên vô cùng thần bí.

Nghe nói đệ tử Long Hồ Đường cũng sẽ được chiêu gọi trở về, mọi người như có chỗ tin cậy, không hoang mang khủng hoảng nữa.

Trương Lữ Y thấy cục diện đã ổn định, lại ngồi lại trên ghế Môn chủ, phân phó: “Hôm nay trong môn đại loạn, mời các vị trở về trấn an đệ tử của mình. Đặc biệt là đệ tử ngoại môn, xin mời mấy vị trưởng lão Kim Đan đi một chuyến, trấn an bọn họ một chút. Còn có, lần này đệ tử của chúng ta tổn thất quá nhiều, các vị trưởng lão nên phái người xuống núi thu thêm một vài đệ tử, bổ sung nhân thủ. Như vậy đi, ngày mai ta sẽ cử hành tang lễ cho đệ tử nội môn và cha ta, đồng thời gửi thư cho ba đại môn phái và tông môn thượng cấp báo tang, cũng như thông báo chuyện này.”

Trương Lữ Y lại là một người có năng lực lo liệu chính sự, trong chốc lát đã phân phó mọi việc rõ ràng.

Xem ra chân tướng của chuyện yêu thú tập kích chỉ đành chờ đến khi đệ tử Long Hồ Đường trở về mới biết được.

Lúc mọi người rời khỏi đại sảnh chính điện đều không còn vẻ bàng hoàng như khi đi vào.

Khi La Thần trở về động phủ của mình, Vinh Tuệ Khanh đã ra khỏi suối nước nóng, thay quần áo, một mình chống cằm ngồi xuất thần dưới ánh đèn.

Nhìn thấy La Thần đi vào, Vinh Tuệ Khanh sáng mắt, vội vàng nghênh đón, hỏi y: “Thần thúc, rốt cuộc là sao?”

La Thần lắc đầu, ngồi xuống uống một chén trà thông hòng, bày tỏ khinh thường: “Còn có thể thế nào? Thi hài Môn chủ còn chưa lạnh, những người đó đã bắt đầu tranh quyền đoạt lợi. Chân tướng như thế nào vốn chẳng ai quan tâm.”

Vinh Tuệ Khanh cũng hơi an tâm. Cô có cảm giác chuyện này nếu thật sự có người muốn truy cứu, cuối cùng ắt sẽ kéo cả mình vào. Dù cô không có liên can gì, nhưng chuyện đổi trắng thay đen cũng đâu phải cô chưa từng gặp qua?! Huống hồ, yêu thú kia thật sự bị cô dẫn đến đó.

Ngay cả không thể vu cho cô có tâm giết người, phán cô tội ngộ sát chết người vẫn là chắc như đinh đóng cột.

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu. Dù sao mình cũng không làm gì, không thẹn với lòng. Bây giờ, cái cô thật sự quan tâm là vì sao khi yêu thú kia chết lại biến thành hình dáng yêu tu?

La Thần giải thích: “Yêu tu đó nhất định đã dùng phương pháp bí mật nào mới có thể che giấu được tướng mạo thật của mình.”

Vinh Tuệ Khanh cắn môi, vốn định phản bác. Nhưng nghĩ đến Mỗ Quang đã từng nói với cô, phở Hồ Lô có được đáng vẻ như hiện tại cũng đã trải qua biết bao trắc trở, xử lý biết bao yêu tu làm việc xấu mới có được cục diện an bình vui vẻ như ngày nay.

Yêu tu hóa thành yêu thú kia không chừng cũng là yêu tu xấu xa bị phở Hồ Lô trục xuất.

Vinh Tuệ Khanh thoải mái cười, đưa tay ngáp một cái: “Thần thúc, ta mệt rồi, ta muốn đi ngủ.”

Cô đã hai ngày hai đêm chưa ngủ, mệt đến mức xuất hiện cả tình trạng nghe, nhìn thấy ảo giác.

La Thần nhìn quăng đen dưới mắt cô, gật đầu: “Đi ngủ đi. Phòng ngủ của ta ở bên kia.” Y chỉ sang phía đối diện.

Vinh Tuệ Khanh căng cứng, qua một lúc mới thẳng thắn nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân. Thúc để ta ngủ ở phòng thúc, để người ta biết được ta còn có thể làm người nữa không?”

La Thần bữu môi nhìn khắp trên dưới người cô, ánh mắt phóng túng mà tùy ý: “Nhóc? Cũng xứng là phụ nữ? Nhóc soi gương xem, chẳng qua chỉ là một đứa nhóc.” Nói rồi, đứng dậy đi đến bên Vinh Tuệ Khanh, kéo tay cô, tự tay đưa cô đến cửa phòng ngủ của mình, chỉ vào giường mình: “Ngủ ở đây. Cây củ cải như nhóc đừng có nghĩ linh tinh nữa.”

Vinh Tuệ Khanh ngẩn người, thì thầm: “... Ta quen ngủ một mình.”

La Thần phì cười: “Nhóc cho là ta sẽ ngủ cùng nhóc hả? Đừng có nằm mơ nữa.” Nói rồi xoay người rời đi, sang phòng bên cạnh.

Vinh Tuệ Khanh thở phào, nằm xuống liền ngủ ngay.

Một giấc ngủ kéo dài hai ngày mới tỉnh lại.

Lúc ra ngoài, La Thần ngồi ở phòng ngoài và Khăng Khăng đứng trên bàn bên cạnh y đang mắt to trừng mắt nhỏ, không biết đang làm trò gì.

Vinh Tuệ Khanh lên tiếng chào hỏi, bày tỏ mình đã đói bụng.

La Thần là tu sĩ Trúc Cơ, có thể ăn Ích Cốc Đan qua ngày.

Vinh Tuệ Khanh thì không thể như vậy.

La Thần liền bảo cô ra ngoài tìm phòng ăn của đệ tử sơ cấp ăn cơm.

Vinh Tuệ Khanh lúc này mới có cơ hội quan sát tình hình nội môn Long Hồ Môn.

Cô đến hơi sớm, đệ tử ngồi trong phòng ăn không nhiều. Nhưng một nhóm khoảng ba, năm người đang tụ tập một chỗ thì thầm trò chuyện.

Vinh Tuệ Khanh không muốn nghe chuyện phiếm, tự mình tìm một nơi xa xa ngồi xuống, lại không ngăn được tiếng nói chuyện của những người đó bay đến tai cô.

“Nghe nói đại sư huynh Long Hồ Đường Hà Tân Tiên đã trở về rồi. Huynh ấy rất lợi hại, nghe đâu lần này ra bên ngoài đã giết được hái hoa tặc bị tông môn cấp hai truy nã nhiều năm, đã đến tông môn cấp hai lĩnh không ít phần thưởng.”

“Lợi hại thế. Nghe nói Hà sư huynh tuổi còn trẻ mà đã là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ. Nhưng tiếc chỉ là tam linh căn.”

“Người đừng có dùng mắt chó nhìn người. Song linh căn có gì hay...”

“Có gì hay? Ta cược với người năm viên linh thạch, sư huynh mới đến của chúng ta rất nhanh sẽ thay vị trí của Hà sư huynh. Người ta cũng là Trúc Cơ, nhưng người ta là song linh căn. Nói về tư chất, ở Long Hồ Môn không ai sánh bằng.”

Một giọng nói uy nghiêm vang lên: “Các người đang nói quàng nói xiên gì đó? Đệ tử tinh anh của Long Hồ Môn ta là để cho các người tùy tiện nghị luận sao?!”

Những đệ tử nội môn đang ngồi bàn tán với nhau vội vàng đứng dậy, hành lễ chào người vừa mới lên tiếng: “Chào Tiền sư thúc.”

Hóa ra là Kim Đan hộ pháp của Long Hồ Môn, Tiền Mỗ Nhân đến rồi.

“Ừm, ta cảnh cáo các người, có thời gian thì tu luyện nhiều một chút, tìm người so tài cũng được, ra ngoài làm nhiệm vụ cũng được. Đừng có chỉ biết tụm lại với nhau đánh cược. Lần này bỏ qua, lần sau không được vi

phạm. Ờ, vừa rồi là ai mở cược, ta cược năm mươi viên linh thạch, đặt La Thần sẽ thay thế Hà Tân Tiên.”

“Sư thúc anh minh! Sư thúc uy vũ! Sư thúc quả là có tiền...”

Một đám đệ tử nội môn vừa rồi bị dạy dỗ đến tái mặt lập tức reo mừng, đổi sang vẻ mặt tươi cười, sôi nổi móc linh thạch ra đặt cược.

Những đệ tử khác đang đợi trong phòng ăn dù là nam hay nữ đều sáp lại.

Vinh Tuệ Khanh cười cười, cũng theo qua đặt năm viên linh thạch. Nhưng cô đặt La Thần thua. Nếu La Thần thua, cô có thể thắng một khoản tiền rồi.

Vinh Tuệ Khanh ăn cơm xong, tâm tình tốt vẫn duy trì tới khi về đến động phủ của La Thần.

Trước cửa động phủ, đại sư tỷ Thượng Gia Từ đứng đó, dường như đang đợi cô.

“Đại sư tỷ, mời vào ngồi.” Vinh Tuệ Khanh nhiệt tình chào nàng.

Thượng Gia Từ nhìn hơi tiều tụy, lắc đầu nói với cô: “Ta đến thăm muội thôi.” Lại hỏi: “Muội ở đây thấy thế nào? La Thần là biểu thức của muội, muội theo y có ổn không?”

Vinh Tuệ Khanh ra sức gật đầu: “Biểu thức của muội là người tốt. Đại sư tỷ thật sự không muốn vào trong ngôi một lát sao?”

Thượng Gia Từ do dự một chốc vẫn từ chối, nhỏ giọng nói với cô: “Các sư huynh ở Long Hồ Đường đều sắp trở về rồi, ta phải đi phái người quét tước động phủ, dọn dẹp chỗ ở cho họ.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Vinh Tuệ Khanh không có hứng thú với Long Hồ Đường, chân bước nhanh về động phủ, tìm thấy La Thần đang tĩnh tọa nhắm mắt dưỡng thần, cười bảo: “Biểu thúc, nói cho thúc nghe chuyện này. Thúc...” Cô qua loa kể lại chuyện đặt cược vừa rồi một lượt.

La Thần đen mặt: “Nhóc cứ thế mà bán ta đi như vậy à?”

Vinh Tuệ Khanh đắc ý: “Chuyện mà Long Hồ Đường làm có khác gì với sát thủ? Biểu thúc đừng nên dính líu vào. Thúc nhận thua đi thì hơn.” Nói rồi kéo cánh tay La Thần lắc lắc, làm nũng: “Biểu thúc yêu quý! Thúc mà thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ, ta sẽ lo lắng cho thúc lắm đấy.” Xong lại hồi hộp nhìn vẻ mặt của La Thần, thân thiết, nhiệt tình như đang nhìn một núi linh thạch trắng lóa vậy.

La Thần khựng người, phất tay áo một cái, kéo tay mình ra khỏi vòng ôm của Vinh Tuệ Khanh: “Ta làm chuyện gì không cần nhóc bận tâm.” Nói rồi đứng dậy ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh làm mặt quỷ với bóng lưng của La Thần, sau đó vào trong phòng mình tu luyện.

Cả nửa tháng trôi qua, không thấy bóng dáng người của Long Hồ Đường đâu.

Không chỉ mỗi Vinh Tuệ Khanh mà ngay cả La Thần cũng ngồi không yên.

Chuyện yêu thú tập kích nửa tháng trước cứ như vậy mà bỏ qua ư?

Vinh Tuệ Khanh gần đây cố ý ra ngoài đi dạo, tìm đến nơi đặt trận pháp đại trận hộ sơn xem thử, cô tìm thấy một vài chứng cứ bèn len lén đem về giấu đi.

“Thần thức, đại trận hộ sơn bị người trong nội bộ phá hỏng.” Trong bóng đêm thanh tĩnh, Vinh Tuệ Khanh thông báo tin tức với La Thần.

La Thần sớm đã nghi ngờ có nội gián.

Chứng cứ mà Vinh Tuệ Khanh tìm thấy chỉ là chứng thực suy đoán của y.

Hiện tại, y càng thấy hứng thú hơn chính là bối cảnh của Vinh Tuệ Khanh.

Tư chất tuyệt giai, còn tinh thông trận pháp, đối với luyện đan cũng có chút tâm đắc. Luyện Đan Sư tứ phẩm của Long Hồ Môn Chu Hào Thiện ngày nào cũng đến tìm cô thảo luận về thuật luyện đan. Thật khiến người khác đoán không ra lai lịch của cô.

Nhưng La Thần trước nay chưa từng nói về lai lịch của mình cho Vinh Tuệ Khanh, y cũng chỉ đành im lặng không hó hé hỏi gì về chuyện đó.

Một tháng sau, người của Long Hồ Đường cuối cùng cũng trở về. Đi cùng không chỉ có đệ tử tinh anh của Long Hồ Môn mà còn có đại biểu từ Vạn Càn Quán, Hoàng Vận Tự, cùng tông môn cấp hai Thanh Vân Tông phái đến.

Chuyện Long Hồ Môn rốt cuộc là bị yêu thú đột kích hay là yêu tu đột kích lại bắt đầu nổi lên mặt nước một lần nữa.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 110: Mỹ Nam Bên Cạnh

 Đến đại sảnh chính điện Long Hồ Môn, Hà Tân Tiên ngẩng đầu lên nhìn. Người ngồi trên cao chính là đại tiểu thư Trương Lữ Y của Môn chủ.

Một đôi mắt tha thiết không rời. Hắn nhìn nàng ta đầy cháy bỏng không chút kiêng kỵ gì.

Trương Lữ Y trước kia không quan tâm gì tới hắn, nhưng hiện tại thì đã như một người hoàn toàn khác. Vừa thấy hắn đi vào, nàng ta đã lập tức chậm rãi đi xuống từ trên vị trí của Môn chủ, kéo lấy cánh tay hắn, cổ họng như nghẹn lại, không nói nên lời.

Hà Tân Tiên chấn động một trận, nói gằn từng tiếng: “Hà mỗ tới trễ, xin Môn chủ trách phạt!” Nói xong, hắn quỳ một chân xuống, hành đại lễ tham kiến Môn chủ với Trương Lữ Y.

Trương Lữ Y vừa vui vẻ vừa đắc ý. Nàng ta tự mình đỡ hắn dậy, thân thiết nói: “Hà Đường chủ vừa về, cát bụi dặm đường, chắc là mệt lắm rồi đúng không?”

Hà Tân Tiên cười lắc đầu, quay người lại giới thiệu với Trương Lữ Y: “Đây là Tăng huynh, Bách Hủy cô nương và La Xảo Tư cô nương của Vạn Càn Quán. Đây là đại sư Viên Thông của Hoàng Vận Tự và đệ tử tục gia Mạnh Lâm Chân. Còn một vị nữa.” Hà Tân Tiên chỉnh lại thần sắc rồi trịnh trọng chấp tay lại nói: “Đây là thiếu Tông chủ Phác Cung của Thanh Vân Tông.”

Thanh Vân Tông lại phái hần thiếu Tông chủ qua đây, có thể thấy được thái độ xem trọng của họ với chuyện này.

Trương Lữ Y vừa nhìn thấy Phác Cung Doanh đã vội tiến lên trước hành lễ nói: “Tham kiến thiếu Tông chủ.” Nói xong nàng ta tủi thân lau nước mắt: “Biết thiếu Tông chủ đến rồi, cha ta dưới tuổi vàng mà có biết được, nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt.”

Phác Cung Doanh vẫn một thân áo trắng, bộ dạng bần cực với đời. Y nhẹ nhàng đưa chiếc quạt xếp, rồi cười đỡ Trương Lữ Y dậy nói: “Trương Môn chủ đa lễ rồi.”

Trương Lữ Y cảm kích mời Phác Cung doanh lên ghế trên.

Phác Cung Doanh từ chối, y tìm một cái ghế phía dưới Môn chủ rồi ngồi xuống.

Trương Lữ Y lại đi qua chào ba người của Vạn Càn Quán.

Thái độ của Vạn Càn Quán khá mập mờ. Phải nói là không coi trọng, nên người ta mới phái ba người này qua. Nếu coi trọng, ba người đó đều là tu vi Luyện Khí, hơn nữa còn là người năm nay mới gia nhập môn phái chưa lâu. Dù cho là đệ tử nội môn, nhưng vẫn chưa đến đẳng cấp tinh anh.

Ba người đến từ Vạn Càn Quán chính là Tăng Đại Ngưu, Bách Hủy và La Xảo Tư mà Vinh Tuệ Khanh quen thuộc.

Hòa thượng Viên Thông của Hoàng Vận Tự cũng đi qua hành lễ với Trương Lữ Y: “Lão Môn chủ không may gặp nạn, gia sư hết sức kinh hoàng, nên đã đặc biệt phái tiểu tăng đến đây, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Đệ tử tục gia Mạnh Lâm Chân cùng nhẹ gật đầu nói: “Gia sư Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngự Nam Tâm, vô cùng coi trọng chuyện này, nên đã

đặc biệt phái tại hạ đến đây điều tra cẩn thận.”

Mạnh Lâm Chân ngẩng đầu lên. Tất cả mọi người tại đó bao gồm cả Xa Ái Sảng luôn có con mắt kén chọn cũng đều phải ngây ra.

Một người đàn ông với tướng mạo như vậy, còn muốn các nữ nhân khác sống sao đây? Thật đúng là yêu nghiệt.

Làn da trắng mịn như ngọc, đôi lông mày đẹp như tranh vẽ, hàng lông mi dày, chiếc mũi cao thẳng gọn gàng, sắc môi như hoa anh đào bắt đầu nở trong tháng tư, mang một màu hồng nhạt. Khi y khẽ cười lại lộ ra hàm răng trắng sáng. Răng trắng môi đỏ, đôi mắt sáng linh hoạt, mái tóc dài đen nhánh, một cây trâm đơn giản cắm lên búi tóc, còn mái tóc thả phía sau lưng không hề rối một sợi nào.

Nếu không thấy chỗ cổ họng của y có yết hầu, mà chỉ nghe thấy giọng nói trong trẻo của y, thì dường như mọi người đều sẽ tưởng y là nữ giả nam.

Mạnh Lâm Chân hình như đã quen với ánh mắt kinh ngạc này của người khác rồi, lông mày chỉ hơi nhíu khẽ một chút rồi lùi lại một bước, đứng phía sau Viên Thông đại sư.

Nhất thời, các nữ đệ tử của Long Hồ Môn tại đó đều hận cái đầu trọc của Viên Thông đại sư quá tròn, quá sáng và quá to, che mất cảnh xuân phơi phới của mỹ nam sau lưng.

Có người đã thì thầm rỉ tai với nhau: “Tướng mạo như này cũng chỉ có La Thần sư huynh của chúng ta là có thể sánh bằng thôi.”

Người hâm mộ của La Thần lập tức phản đối nói: “Đừng nói linh tinh. La Thần sư huynh tuần tú hơn nữa, mọi người vẫn biết huynh ấy là đàn ông. Còn cái vị này chẳng biết là nam hay nữ. Căn bản là yêu nghiệt, sao có thể đánh đồng với La sư huynh được?”

“Sao mà yêu nghiệt cho được? Ta thấy cô xem người ta không để ý đến mình, cho nên cô mới bôi nhọ Mạnh sư huynh người ta.”

“Sư huynh? Đùa, lẽ nào cô là ni cô của Hoàng Vận Tự hả? Cô cũng xứng gọi người ta là sư huynh hay sao?!”

Âm thanh tranh cãi đột nhiên lớn lên.

Từng nam đệ tử của Long Hồ Môn đều nghiêm mặt lại, ánh mắt nhìn sang Mạnh Lâm Chân như có thể phi con dao nhỏ ra, khiến đối phương bị dao chém vụn lần cũng đáng...

Loại yêu nghiệt này, sao Phật tổ không thu phục luôn đi! Để hấn làm đệ tử tục gia há chẳng là phí của trời sao!

Bầu không khí giữa các nam nữ đệ tử của Long Hồ Môn nhất thời trở nên kỳ lạ.

Trương Lữ Y ho một tiếng, chớp tay nói: “Cảm tạ Viên Thông đại sư, Mạnh tu sĩ, cùng với ba vị của Vạn Càn Quán. Mời qua bên này.”

Thư mà Trương Lữ Y gửi cho Vạn Càn Quán và Hoàng Vận Tự, đều nói là yêu tu gây rối làm hại tu sĩ nhân giới. Hy vọng họ có thể cùng hợp tác với Long Hồ Môn, cùng nhau bầm báo lên tông phái cấp trên, hy vọng có được sự ủng hộ của cấp trên để cùng ứng phó chuyện này.

Nhận được thư cầu cứu của Long Hồ Môn, biết được đệ tử của Long Hồ Môn chết thảm thiết, khiến cho tu sĩ của Vạn Càn Quán và Hoàng Vận Tự đều kinh hãi không thôi.

Hàng vạn năm trước yêu tu cải tà quy chính, lựa chọn cùng đứng với tu sĩ Nhân giới đối phó với sự xâm lược của Ma tộc. Vì vậy bọn họ đồng ý ký hiệp ước với yêu tu, để yêu tu xây dựng nơi ở tại Nhân giới và có thể tu hành bình thường.

Qua ngần ấy năm, lẽ nào bọn họ vẫn không nhìn được hay sao?

Lẽ nào thật sự là khác máu tanh lòng?!

Chuyện này liên quan đến đại cục, đại tu sĩ của Vạn Càn Quán và Hoàng Vận Tự đương nhiên không thể chỉ dựa vào cáo buộc từ một phía của Long Hồ Môn mà đắc tội với yêu tu được.

Vạn Càn Quán trải qua thảo luận chi tiết, đã phái ba đệ tử nội môn mới ra nhập môn phái năm nay đi. Ba người họ dù mới nhập môn nhưng tư chất không tệ, hơn nữa đều là môn hạ của đại tu sĩ Kim Đan của Vạn Càn Quán. Sư phụ thuộc tầng lớp cao của Vạn Càn Quán thì đồ đệ đương nhiên cũng có thể thuận nước đẩy thuyền. Đồng thời, chuyện này cũng là một lần kiểm tra đối với ba người họ, để xem họ có thể đảm nhiệm được việc lớn hay không.

Hai người mà Hoàng Vận Tự phái đến đó, dù ít hơn Vạn Càn Quán một người, nhưng Viên Thông đại sư và Mạnh Lâm Chân đều là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, so với Vạn Càn Quán thì cũng chẳng thua kém gì.

Còn Thanh Vân Tông là bề trên trực tiếp của Long Hồ Môn, lại phái hẳn thiếu Tông chủ đến kiểm tra rõ ràng sự việc.

Những cái khác không nói. Nếu Long Hồ Môn thật sự chịu oan ức, thân là bề trên trực tiếp của bọn họ, mà Thanh Vân Tông không thể nâng đỡ cho họ, thì sau này ai còn có thể quyết một lòng theo họ nữa?

Đương nhiên từ lúc Phác Cung Doanh quay lại Thanh Vân Tông thì đều ủ ê rầu rĩ, đến kỹ viện cũng chẳng buồn đi. Không biết đã khiến cho bao nhiêu danh kỹ trong lầu xanh âm thầm thương nhớ.

Mấy vị trưởng lão của Thanh Vân Tông thấy Phác Cung Doanh tinh thần sa sút như vậy cũng không phải là chuyện hay, nên trực tiếp giao cho y việc này. Thứ nhất là để cho y giải sầu, thứ hai cũng là muốn dùng chuyện

bi thương của Long Hồ Môn để kích thích lòng cùng chung kẻ thù của y một chút, chứ không nên tiếp tục u sầu như thế này nữa.

Những người này đến đã đủ để chứng minh tính nghiêm trọng của toàn bộ chuyện này.

Từ một tháng trước, đại trận hộ sơn của Long Hồ Môn đột nhiên bị yêu thú phá hoại, rồi chúng đánh giết đệ tử ngoại môn và đệ tử nội môn của Long Hồ Môn. Thậm chí đến Môn chủ đang qua ải cũng chết dưới tay của yêu thú. Long Hồ Môn từ đó chia làm hai phái. Một phái cho rằng mấy con yêu thú đó đều là yêu tu cải trang thành, hoặc là xúi giục bọn chúng. Họ phải tìm yêu tu để báo thù, không chết không thôi. Còn phái kia thì cho rằng yêu tu đã bị giết, bọn họ không cần thiết phải tăng thêm mâu thuẫn, gây chiến tranh giữa tu sĩ Nhân giới và yêu tu.

Bề trên của Long Hồ Môn đều duy trì trầm mặc với chuyện này. Ngoài việc tổ chức tang lễ long trọng cho đệ tử và Môn chủ ra, thì cũng không có bề trên nào của Long Hồ Môn xuất hiện nói lấy một câu về chuyện yêu thú tập kích giữa đêm.

Lúc đệ tử của Long Hồ Môn đều tưởng rằng bọn họ tham sống sợ chết, không quan tâm đến sống chết của bọn họ, thì Long Hồ Môn cuối cùng đã mời trợ thủ đến.

Mọi người đều hưng phấn hẳn lên.

Thì ra không phải là bề trên nhắm mắt làm ngơ với sự thương vong của đệ tử, mà là họ đang nghỉ ngơi dưỡng sức, để hạ một ván cờ thật lớn...

Trương Lữ Y vô cùng giỏi giang, nhanh chóng phái đệ tử dẫn các vị khách đến ở tại các động phủ tốt nhất. Đồng thời triệu tập cho trên dưới của Long Hồ Môn phải bắt tay vào điều tra chuyện yêu thú tập kích giữa đêm một tháng trước. Để các đệ tử có bất kỳ manh mối và nghi ngờ gì, đều có thể trình báo lên trên.

Vinh Tuệ Khanh đợt này ở tại động phủ của La Thần. Ngoài việc cùng bàn luận nghiên cứu luyện đan với Châu Hào Thiện ra, thì lại chuyên tâm tu luyện. Đáng tiếc là Húc Nhật Quyết của cô từ sau lần giúp cô đột phá Luyện Khí tầng hai, thì lại rơi vào trạng thái tạm ngừng lần nữa.

La Thần đến nơi cất bảo điển của Long Hồ Môn thu thập một hồi, y tìm được mấy cuốn công pháp phù hợp làm nền tảng, liền cầm về để Vinh Tuệ Khanh tu luyện.

Vinh Tuệ Khanh giở đọc một lúc thấy cũng được, nên tạm thời bỏ Húc Nhật Quyết lại, bắt đầu tập luyện công pháp nhập môn của Long Hồ Môn.

Thật ra công pháp nhập môn của các phái lớn đều na ná nhau. Mục đích đều là gột rửa gân cốt, giúp mở rộng đan điền, chuẩn bị cho Trúc Cơ.

Vinh Tuệ Khanh nhớ là Mảo Quang cũng từng nói là, Húc Nhật Quyết không hề xung đột với các công pháp khác, trừ khi công pháp đó là tà công mị thuật. Cho nên cô không kiêng kỵ gì, tùy ý chọn một cuốn rồi vui đầu luyện tập.

Có lẽ Húc Nhật Quyết thật sự phù hợp hơn cho các yêu tu như Mảo Quang tu luyện, một tu sĩ Nhân giới như Vinh Tuệ Khanh tu luyện chỉ thấy vô cùng gian khó. Nhưng cô luyện công pháp nhập môn của Long Hồ Môn thì đúng là thế như chẻ tre. Chưa qua mấy ngày đã khiến tu vi của mình tăng lên một bậc, tiến vào Luyện Khí tầng năm. Đến La Thần cũng phải nhìn cô bằng con mắt khác.

Long Hồ Môn có khách quý đến, La Thần thân là tu sĩ giai đoạn Trúc Cơ cũng phải đi nghênh đón, tham gia các loại hoạt động.

Vinh Tuệ Khanh chỉ là Luyện Khí tầng năm, nên chưa đủ đẳng cấp để đi tham gia các buổi gặp gỡ của bề trên như vậy. Nhưng cô cũng cầu còn không được. Lúc La Thần nói với cô Vạn Càn Quán phái Tăng Đại Ngưu,

Bách Hủy và La Xảo Tư đến xong, Vinh Tuệ Khanh chỉ hận không thể trốn đi thật xa, để khỏi phải gặp mấy người đó cho rồi.

Một ngày nọ, nghe nói bề trên của Long Hồ Môn mở tiệc chiêu đãi khách của các môn phái bạn bè tại đình Ủy Nhiên, Vinh Tuệ Khanh cố ý đi qua đình Ủy Nhiên, rồi mang theo Khăng Khăng ra hồ Tịch Nhan sau núi bắt cá tuyết. Khăng Khăng gần đây nghiền ăn cá tuyết, nhất là loại cá tuyết đặc biệt trên núi Long Hồ.

Đến bên hồ Tịch Nhan, Vinh Tuệ Khanh đặt cái sọt bắt cá sau lưng xuống bên hồ, bên trong có một ít mồi câu. Cô trải một tấm vải vuông lớn trên bãi cỏ, rồi thoải mái nằm xuống, nhàn nhã tắm nắng.

“Người dậy đi. Thiếu gia chúng ta sắp đi qua đây.” Giọng nói của một hạ nhân vang lên, ngạo mạn khoa tay múa chân với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh ngẩn người, mở to mắt. Đập vào mắt cô là một dung mạo âm nhu cực đẹp, không biết nam hay nữ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 111: Tên Biến Thái Chết Tiệt

 Mạnh Lâm Chân không nghĩ tới cô nhóc này chỉ liếc mình một cái, rồi lại chuyển ánh mắt sang người tùy tùng của mình, hơn nữa còn nói năng không lễ độ.

Có chút thú vị.

Phụ nữ thì y đã thấy nhiều rồi, chẳng có gì ngoài mấy loại thể này. Cô nhóc này chẳng qua muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt mà thôi.

“Người là ai? Tên là gì? Đến Môn chủ của các người còn phải có lễ, tôn trọng thiếu gia nhà chúng ta. Người tính là cái thá gì mà dám nói năng vô lễ với thiếu gia nhà ta!” Tên hạ nhân đó theo Mạnh Lâm Chân nên được ngưỡng mộ quen rồi, trước giờ chưa từng gặp phải tình hình không chút khách sáo như Vinh Tuệ Khanh thế này bao giờ.

Vinh Tuệ Khanh chợt dạ. Đến Môn chủ cũng phải lịch sự với với bọn họ, hơn nữa Long Hồ Môn bọn họ xưa nay chưa từng có loại xưng hô “Thiếu gia” này bao giờ. Xong rồi, vậy chỉ còn một khả năng. Người này là khách quý từ nơi khác tới.

Vinh Tuệ Khanh hí mắt lại. Ba người của Vạn Càn Quán cô đều biết, hiển nhiên không phải là người này. Thiếu Tông chủ Phác Cung của Thanh Vân Tông, cô cũng đã từng gặp, cũng không phải là người này. Chỉ còn Hoàng Vận Tự, cô nghe Thần thúc nhắc qua là có hai người đến. Một người là Viên Thông đại sư, là một hòa thượng. Một người là đệ tử tục gia Mạnh Lâm Chân của Ngụy Nam Tâm.

Khỏi cần nói, cái gã đàn ông kiêu căng tới mức cảm sắp vênh hãnh lên trời này, chắc chắn là đồ đệ của tên đại ác nhân Ngụy Nam Tâm đó.

Thật đúng là thầy nào trò nấy, độc ác xấu xa y như nhau.

Cái loại yêu quái chết tiết nam không ra nam, nữ không ra nữ, vốn là loại tướng mạo mà cô ghét nhất. Hơn nữa lại còn không có giáo dục, tôn mình lên làm Bồ Tát, coi người khác như là trộm cướp...

Vinh Tuệ Khanh chỉ thấy nỗi phiền muộn trong lòng càng dâng lên, cô nhẫn nhịn nói: “Ta chỉ là một đệ tử ngoại môn tạp dịch nho nhỏ. Các vị nếu là khách quý của Long Hồ Môn, thì tại sao lại điều võ dương oai trên địa bàn của người ta, ức hiếp kẻ yếu? Đây là quy tắc làm khách ở nơi đó sao?” Đôi mắt hạnh của cô trừng Mạnh Lâm Chân, hận không thể khiến bọn họ bị ngũ mã phanh thây. Cô nhìn thấy y, là lại nhìn thấy bóng dáng tên sư phụ không phải người đó của y!

Đôi mắt của Mạnh Lâm Chân chớp chớp, khóe miệng hơi hếch lên rồi tiến lên phía trước, bước về phía Vinh Tuệ Khanh một bước. Y giơ chiếc quạt xếp trong tay nâng cằm cô lên, ung dung một hồi rồi cười nói: “Cô nhóc thật là cứng miệng. Người nói thử xem, ta ức hiếp người chỗ nào?” Nói xong, chiếc quạt xếp trong tay y trượt xuống thuận theo cổ của Vinh Tuệ Khanh, chậm chậm đi đến trước ngực của cô, rồi đến trên phần bầu ngực hơi nhô lên của cô, khẽ ấn một cái: “... Như thế này, mới gọi là ức hiếp. Biết không hả? Ừm, chỗ này cũng không tệ. Thấy nhóc con tuổi còn nhỏ, để thiếu gia ta chăm sóc dạy bảo thật tốt cho, sau này sẽ càng có tiền đồ hơn đấy!”

Ngữ điệu cuối câu còn đặc biệt mang theo âm rung, ngân nga mơn trớn. Tên hạ nhân nghe đến mức tim cũng đập rộn lên, thầm hô to trong lòng: “Chịu không nổi rồi... Thiếu gia đúng là yêu nghiệt trong các yêu nghiệt...”

Vinh Tuệ Khanh tức giận tới mức run rẩy toàn thân, nhưng đến một đầu ngón tay cũng không thể động đậy được. Uy áp tu sĩ Trúc Cơ của Mạnh Lâm Chân phóng ra, ép cô tới mức không thể cử động nổi. Chỉ có thể trừng mắt nhìn đối phương muốn làm gì thì làm, dùng chiếc quạt xếp cột nhà với cô!

Mình mới có chín tuổi thì lấy đâu ra ngực chứ? Đúng là giống hệt như Ngụy Nam Tâm, một tên đại biến thái!

“Rất tức giận đúng không? Ha ha, tức giận rồi thì đã sao? Tu vi của ta mạnh hơn người, địa vị của ta cũng cao hơn. Nên ta muốn người làm gì thì người phải làm thế đó, thậm chí bây giờ ta khiến người phải lột sạch đồ trên người rồi đi đến đình Uy Nhiên nhảy múa mua vui, người cũng không thể không đi. Người dám nói một chữ “Không” xem? Đến Môn chủ của người, sợ rằng cũng không dám đâu. Chỉ cần ta nói một tiếng, nàng ấy sẽ chủ động tắm giặt cho người sạch sẽ rồi đặt lên giường của ta ngay...” Ngờ ngợ Mạnh Lâm Chân chậm rãi, không chút để tâm như thể đang nói một chuyện chẳng có chút quan trọng nào vậy.

Nói xong, chiếc quạt xếp của Mạnh Lâm Chân đột nhiên đưa lên, phẩy nhẹ một cái giữa không trung.

Vinh Tuệ Khanh lập tức bị đẩy xuống, đầu rạp xuống đất ngã ngay trước mặt y.

Đến nơi đây nhiều năm như vậy, dù là thập tử nhất sinh, từng chịu sự đe dọa của cái chết, bị bạn bè phản bội. Nhưng Vinh Tuệ Khanh trước giờ vẫn chưa từng chịu sự sỉ nhục và chòng ghẹo trắng trợn như thế này!

Mình càng nhịn thì đối phương càng được nước làm tới!

Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy Đế Lưu Tương chưa luyện hóa tại thượng vị đan điền đột nhiên xoay vòng thật nhanh. Khí dương cương mà Húc Nhật Quyết đem lại chảy xuống đan điền, dung hòa cùng với Đế Lưu

Tương. Một luồng linh lực to lớn từ đan điền lượn vòng lên, phá vỡ hai mạch nhâm đốc. Trong chớp mắt vận chuyển qua lại Tiểu Chu Thiên và Đại Chu Thiên.

Luyện Khí tăng năm đột phá thuận lợi!

Vinh Tuệ Khanh mượn uy lực tăng cấp đó nhảy lên, giãy giụa thoát khỏi từ dưới sự uy áp của Mạnh Lâm Chân. Cô nhẹ nhón mũi chân bay về phía sau, bỏ lại một câu: “Nhân yêu chết tiệt, chúng ta cùng chờ xem!” Sau đó cô dùng hết toàn bộ linh lực thoát khỏi hồ Tịch Nhan.

Dám mắng ta! Gan không nhỏ đâu!

Mạnh Lâm Chân đột nhiên biến sắc, nhìn thân ảnh đã đi xa của Vinh Tuệ Khanh. Y như có chút ý tứ gì đó xoa xoa cằm, nói: “Đi hỏi xem con nhóc đó là ai.” Y tiện miệng phân phó một tiếng cho tên tùy tùng của mình, rồi quay người đi từng bước lớn đến đình Ủy Nhiên.

Đợi lúc y đi đến đình Ủy Nhiên, thì thần sắc đã khôi phục lại như thường rồi. Một đám nữ đệ tử của Long Hồ Môn đều trang điểm tỉ mỉ xinh đẹp ra nghênh đón, cùng uống rượu cùng cười đùa. Quả là cảnh tượng vui vẻ tươi đẹp.

Tên tùy tùng của Mạnh Lâm Chân ra hiệu tay với y rồi đi xuống tìm người hỏi thăm.

Dung mạo của Vinh Tuệ Khanh khá dễ nhận ra. Dù không tuyệt sắc, nhưng vết sẹo trên gương mặt trắng nõn, thì khá ít thấy trong đám nữ tu sĩ. Lại thêm tuổi cô còn nhỏ, có lẽ là đệ tử sơ cấp.

Vinh Tuệ Khanh quay về động phủ của La Thần, mới nhớ ra là mình còn quên Khăng Khăng với cái sọt có ít đồ cá ở lại bên hồ Tịch Nhan.

Cô sốt sắng trong động phủ một lúc lâu, rồi vẫn lấy cọng cỏ ẩn thân rồi lén lút quay lại hồ Tịch Nhan.

Trốn ở gần đó hồi lâu, xác định cái tên biến thái kia không còn ở đó nữa, Vinh Tuệ Khanh mới bỏ cỏ ẩn thân vào trong túi càn khôn, rồi lộ ra thân hình.

“Khăng Khăng, Khăng Khăng?” Cô tìm kiếm xung quanh.

Khăng Khăng từ một khu rừng bên cạnh chui ra, ôm lấy Vinh Tuệ Khanh run lấy bầy.

Hành vi của tên biến thái ban nãy đã khiến cho Khăng Khăng sợ hãi.

Vinh Tuệ Khanh vội nói: “Nơi đây không thể ở lâu, chúng ta phải quay về ngay.” Nói xong, cô thu hết tấm vải trắng trên nền đất và chiếc sọt bắt cá lại, rồi chạy nhanh về.

Yến tiệc tại đình Ủy Viên bên đó đang say sưa.

Mạnh Lâm Chân nghe tên hạ nhân nói nhỏ bên tai, nghe nói cô bé đó chính là Vinh Tuệ Khanh, thì đôi mày kiếm của y nhăn lại, rồi y chậm rãi nở một nụ cười tuyệt mỹ: “Là nó sao? Thế thì càng thú vị rồi.” Nói xong, y ngẩng đầu uống một ly rượu. Đôi mắt sâu thẳm lại càng như mặt nước gợn sóng, khiến cho một nữ đệ tử Long Hồ Môn ở gần đó nhìn tới mức thiếu chút nữa chảy nước miếng...

Nam đệ tử của Long Hồ Môn lại càng thấy Mạnh Lâm Chân không thuận mắt, họ bắt đầu lớn tiếng thảo luận vấn đề tương lai của đệ tử tộc gia Hoàng Vận Tự: “Nghe nói đệ tử rục rịch của Hoàng Vận Tự cuối cùng đều xuất gia làm hòa thượng hết. Cho nên có vài người chỉ đẹp thôi chứ không ăn được đâu...”

Các nữ đệ tử của Long Hồ Môn nghe thấy thì đều nhao nhao liếc nhìn.

Mặt Phác Cung Doanh không chút biểu cảm rót rượu, y quay người lại hỏi Trương Lữ Y ở bên cạnh mình: “Trương Môn chủ, ta vừa nhận được câu trả lời của Thanh Vân Tông. Bọn họ sau khi thảo luận với Hoa Nghiêm Tự và Thái Hoa Sơn xong, thấy chuyện này không phải là hành vi đơn nhất. Các nước tại Đông Đại Lục cũng có môn phái bị yêu thú hoặc là yêu tu tập kích bất ngờ, thậm chí bị diệt môn cũng đều có cả.”

Bọn họ đến Long Hồ Môn cũng gần nửa tháng rồi, đều đã kiểm tra khắp nơi. Xác của yêu thú và yêu tu đều đã chuyển về tông phái cấp hai, rồi vẫn luôn đợi câu trả lời của tông phái cấp hai.

Phác Cung Doanh không hề có ý nói nhỏ giọng, nên lời nói của y mọi người đều đã nghe thấy cả. Cả trong ngoài đình Ủy Nhiên đột nhiên yên tĩnh lại.

“Vậy tức là sao?” Trương Lữ Y nghiêm mặt hỏi. Nàng ta cũng đã đợi rất lâu rồi. Nếu không có người chống lưng, thì chức Môn chủ này của nàng ta sẽ không ngồi vững được.

Phác Cung Doanh đặt ly rượu xuống rồi đứng dậy, nói với mọi người tại đó: “Thanh Vân Tông cùng với Hoa Nghiêm Tự và Thái Hoa Sơn cùng nhau bàn luận quyết định, yêu thú hoặc là yêu tu cải trang, chúng ta không thể khoan tay đứng nhìn được. Cho nên lệnh cho ba đại môn phái của nước Đại Sở thành lập đội săn yêu, bắt đầu hành động săn yêu ở Đông Đại Lục. Mục đích là quét sạch mối nguy hại yêu thú và yêu tu cho Nhân giới.”

Mạnh Lâm Chân nghe rồi cất giọng hỏi: “Vậy còn những yêu tu tại Ngũ Châu Đại Lục thì sao? Bọn họ không ra mặt nói gì sao? Họ giết nhiều người của chúng ta như vậy, lại làm như không biết ư?”

Phác Cung Doanh ngồi xuống cũng không nhìn Mạnh Lâm Chân, mà chỉ thay mặt Môn chủ Trương Lữ Y của Long Hồ Môn nói: “Ta chỉ là truyền đạt lại thái độ của tông phái bên trên. Những gì họ không nói, thì ta

không biết.” Đây cũng coi như là gián tiếp trả lời câu hỏi của Mạnh Lâm Chân.

“Lần hành động săn yêu này, sẽ lấy đệ tử của Long Hồ Môn là chính. Dựa theo tu vi, mỗi đội năm người sẽ do một tu sĩ Trúc Cơ dẫn theo bốn đệ tử giai đoạn Luyện Khí. Mỗi một con yêu thú giết được đều sẽ nhận được phần thưởng của tông phái. Giết được càng nhiều thì phần thưởng sẽ càng nhiều. Mỗi nửa năm sẽ luận công tính thưởng một lần, tiểu đội nào giết được nhiều yêu thú nhất, thì đệ tử cấp Luyện Khí sẽ nhận được một Trúc Cơ Đan, đệ tử cấp Trúc Cơ sẽ nhận được một Hồn Nguyên Đan.” Phác Cung Doanh lại nói ra điều kiện đã được thảo luận xong từ trước.

Người tu hành không xem trọng những vật ngoại thân như vàng bạc châu báu. Thứ mà họ coi trọng chỉ là linh thạch và các loại pháp bảo. Đương nhiên thứ được coi trọng nhất, chính là các loại đan dược đủ khả năng giúp họ thăng cấp.

Trúc Cơ Đan là thánh vật trong lòng tất cả đệ tử giai đoạn Luyện Khí.

Có được sự trợ giúp của Trúc Cơ Đan, bọn họ mới có thể càng nhanh lên Trúc Cơ, hoặc Trúc Cơ thành công.

Còn Hồn Nguyên Đan thì chính là thánh vật trong lòng của tất cả các tu sĩ giai đoạn trúc Cơ.

Nghe nói có được Hồn Nguyên Đan, thì tỉ lệ thành công của Kết Đan sẽ nâng cao hơn bảy phần!

Chỉ là bọn họ chẳng qua là đệ tử của tông phái cấp ba. Nên đối với họ mà nói thì, thứ như Hồn Nguyên Đan luôn được coi là truyền thuyết mà thôi.

Thông tin này vừa được ban bố ra, mọi người ở đó đều kích động hẳn lên.

Trương Lữ Y mỉm cười, gọi Hà Tân Tiên qua trước tiên, nói: “Hà đường chủ, Long Hồ Đường các người xưa nay có nhân thủ dồi dào, kinh nghiệm lại phong phú. Tiểu đội săn yêu thứ nhất, ta giao phó cho đường chủ.”

Hà Tân Tiên vui mừng, vội hành lễ với Trương Lữ Y, rồi cảm tạ Phác Cung Doanh, nói: “Đa tạ thiếu Tông chủ ban cơ hội. Tại hạ nhất định không phụ sự giao phó, sẽ giết thật nhiều yêu thú!”

Trương Lữ Y gật đầu tán thưởng, rồi nói với tu sĩ trong ngoài đình Úy Nhiên: “Mọi người quay về lập đội trước rồi ngày mai đến chính điện của Môn chủ báo cáo, lĩnh trang bị và linh thạch. Ngoài ra phải sắp xếp tốt hành trình, vạch rõ phạm vi, bắt đầu hành động săn yêu, để báo thù rửa hận cho đồng môn đã mất của chúng ta!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 112: Cây Cao Bóng Cả

 Dù sao mọi người cũng phải lập đội đi săn yêu thú, một đứa đệ tử giai đoạn Luyện Khí có chết cũng là chuyện quá dễ dàng. Việc sư phụ giao phó thực chẳng có ý nghĩa gì, tại sao lại bảo y “lưu ý” đến con nhóc giai đoạn Luyện Khí đó?

Nhưng bao nhiêu năm nay, sư phụ hình như chưa từng nói lời vô ích...

Mạnh Lâm Chân ôm đầy bụng nghi hoặc quay về động phủ mà y ở tại Long Hồ Môn, còn chưa kịp đến suối nước nóng linh khí đặc biệt của Long Hồ Môn để ngâm mình, thì đã nghe thấy tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến.

“Mạnh sư huynh, xin hỏi huynh có rảnh không ạ?” Một giọng nói trong trẻo truyền đến.

Chính là đệ tử La Xảo Tư giai đoạn Luyện Khí 3 tầng sáu của Vạn Càn Quán.

Vạn Càn Quán với Hoàng Vận Tự có giao tình, sư phụ của La Xảo Tư là Khổng Đức chân nhân nổi danh, cũng là tu sĩ Kim Đan. Ông với sư phụ Ngụy Nam Tâm của y có vai vế ngang nhau.

Mạnh Lâm Chân không dám quá lơ là, y đổi một gương mặt tươi cười rồi tự mình ra mở cửa, hỏi: “La sư muội tìm ta có việc gì vậy?”

La Xảo Tư cố giữ bình tĩnh, nhưng vẫn bị ánh mắt và nụ cười sáng chói của Mạnh Lâm Chân làm cho mơ màng.

Một lúc sau nàng ta mới định thần lại, nghiêm chỉnh hỏi: “Mạnh sư huynh, bọn muội nhận được tin tức của sư môn, để bọn muội hợp thành tiểu đội săn yêu với Mạnh sư huynh, cùng nhau tham gia vào lần hành động này.” Nói xong, nàng ta lấy một tấm bùa truyền âm ra, rồi dùng hai tay đưa lên cho Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân nhận lấy, đặt trong tay tập trung suy nghĩ hồi lâu, đã nghe hiểu thông tin bên trong. Y tiện tay đưa lại vào tay La Xảo Tư, nhẹ nhàng nói: “Nếu đã như vậy, ta mà từ chối là bất kính, không xứng đáng là người dẫn đầu của các vị đệ tử muội rồi.”

Bọn họ đại diện cho Hoàng Vận Tự và Vạn Càn Quán, có thể tự lập thành một đội. Nhưng Viên Thông đại sư cũng là tu sĩ Trúc Cơ. Đội này của họ có đến những hai tu sĩ Trúc Cơ, sẽ mạnh hơn đội khác một chút.

La Xảo Tư vô cùng hưng phấn. Có câu nói là “Cây cao bóng cả”. Dưới tay hai tu sĩ Trúc Cơ, khả năng giành vị trí thứ nhất sẽ càng lớn hơn. Đương nhiên khả năng họ giành được Trúc Cơ đan cũng sẽ càng lớn!

La Xảo Tư choáng váng quay lại chỗ ở của mình, rồi lập tức gọi Đại Ngưu và Bách Hủy cùng đến, hưng phấn nói: “Mạnh sư huynh đã đồng ý lập đội săn yêu với chúng ta rồi, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát săn yêu luôn!”

Đại Ngưu và Bách Hủy đều rất vui mừng. Bọn họ nghĩ giống hệt như La Xảo Tư, đều cho rằng lần này mình sẽ được hời.

Nhưng Bách Hủy vẫn hơi lấy làm tiếc. Bây giờ cô ta không thể nói chuyện, thậm chí đến thần thức cũng không thể tu luyện được, uống phí biết bao cơ hội tốt. Cô ta thật sự không ngờ rằng, đời này của mình còn có thể có cơ hội gặp được các vị đại nhân trong truyền thuyết kia, ví dụ như đệ đệ Mạnh Lâm Chân của Ngụy Nam Tâm. Người này vang danh lừng lẫy, từ trước đến nay, y vốn là người nổi bật nhất. Không chỉ nữ tu, mà đến nam tu

đều thêm chảy nước miếng với y. Không biết có phải vì lý do này, mà về sau Mạnh Lâm Chân mới hoàn toàn biến mất trong Ngũ Châu Đại Lục hay không. Từ đó mới khiến Đại Ngưu trở thành lửa nổi trội tiếp theo...

Đáng tiếc, thực sự quá đáng tiếc.

Nếu mình còn có thể nói chuyện, không chừng còn có thể ban ơn cho y, nói cho y biết năm năm sau y sẽ có kiếp nạn lớn, để bây giờ y nghĩ cách lần tránh.

Bách Hủy than thở trong lòng, rồi quay lại động phủ của cô ta và Đại Ngưu. Vốn hai người không thể ở cùng nhau, nhưng trước lúc họ thông qua tiến cử của Ngụy Nam Tâm gia nhập Vạn Can Quán, đã tuyên bố với bên ngoài hai người là vợ chồng, cho nên sau khi nhập môn phái, Bách Hủy trở thành bạn đời song tu với Đại Ngưu, cùng chung sống với hắn.

...

La Thần quay lại động phủ của mình, rồi nói với Vinh Tuệ Khanh chuyện phải lập đội săn giết yêu thú.

Vinh Tuệ Khanh rất lo lắng, nói: “Thúc cũng phải đi sao?”

La Thần nhàn nhạt nói: “Không chỉ có ta phải đi, mà nhóc cũng phải đi.” Trong lúc nói chuyện, y nhận ra tu vi của Vinh Tuệ Khanh biến đổi, hơi kinh ngạc nói: “Nhóc lại thăng cấp rồi à?” Mới thế mà đã từ Luyện Khí tầng năm thăng cấp lên Luyện Khí tầng sáu rồi.

La Thần nhớ lại Đại Ngưu, Bách Hủy và La Xảo Tư mà y nhìn thấy trên yến tiệc tại đình Ủy Viên hôm nay. Đại Ngưu và Bách Hủy đã là Luyện Khí tầng ba, La Xảo Tư là Luyện Khí tầng sáu. Vinh Tuệ Khanh vốn là người có tu vi yếu nhất trong mấy người đó.

Lúc trước cô nhóc mãi dừng ở Luyện Khí tầng hai, sau này ma xui quỷ khiến thế nào mà một lần thăng hai cấp, đến luôn Luyện Khí tầng bốn. Tiếp đó y tìm mấy cuốn sách Luyện Khí của Long Hồ Môn về cho cô nhóc tu luyện, thì cô nhóc rất nhanh đột phá lên Luyện Khí tầng năm, sau đó lại ngưng trệ. Lần này, lại thăng cấp rồi. Tư chất của song linh căn này thật không phải chỉ có bề ngoài...

Trong mắt La Thần xẹt qua ý cười, nhanh tới mức đến bản thân y cũng không ý thức được.

Vinh Tuệ Khanh đương nhiên không nói ra chuyện tên biến thái Mạnh Lâm Chân làm với mình. Cô ngồi trên chiếc ghế của mình, vuốt ve sau lưng Khăng Khăng, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Hôm nay vận khí tốt, chắc là ta đã nỗ lực đủ rồi.”

Khăng Khăng bất an lật người lại một cái trên đùi của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh giữ lấy Khăng Khăng, không cho nó quay ngang quay ngửa nữa.

“Nhưng, Thần thúc. Cái tên Mạnh Lâm Chân là đồ đệ của Ngụy Nam Tâm đó, ta rất ghét hắn.” Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ, rồi vẫn nói bóng gió với La Thần một chút.

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh một cái rồi cau mày nói: “Ngụy Nam Tâm là tu sĩ Kim Đan, lần trước có phải ông ta cố ý nhắm vào nhóc không? Rốt cuộc là vì sao?” La Thần luôn cảm thấy không hề đơn giản như vậy.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười túm chặt lấy lưng của Khăng Khăng, nói: “Không có gì, do ông ta điên khùng thôi.”

La Thần không hỏi thêm nữa, dặn dò cô: “Đi thu dọn đồ đạc để vào trong túi càn khôn. Ngày mai cùng ta đi săn yêu.”

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến tấm vải của mình, đó là đồ mà mẹ cô để lại cho cô. Dù nhìn qua nó không có chỗ nào đặc biệt, nhưng lúc trước cô đánh nhau với ly miêu yêu, nó đã lộ ra năng lực phòng ngự không bình thường của mình.

Mấy ngày này, Vinh Tuệ Khanh luôn suy nghĩ chuyện luyện vũ khí, cô muốn biết có thể dùng tấm vải gói đồ này để luyện thành một chiếc áo mặc bên trong người để hộ thân được hay không. Hơn nữa lần này đi săn yêu, dù là cùng với Thần thúc, nói không chừng sẽ gặp được yêu thú như ly miêu yêu, hoặc còn hung hãn hơn cả ly miêu yêu. Tu vi của cô vẫn chưa đến Trúc Cơ, vẫn nên nghĩ cách bảo vệ mình thì hơn.

Nhưng luyện khí không giống như luyện đan hay trận pháp. Luyện khí cần phải có tu vi nhất định. Luyện Khí Sư lợi hại nhất trên thế gian này đều là kiếm tu. Kiếm tu luyện kiếm, thật ra chính là luyện khí, luyện đến cuối cùng, nếu thuận buồm xuôi gió thì sẽ trở thành pháp bảo bảo mệnh của mình.

Tu vi của cô quá thấp, kinh nghiệm luyện khí cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể học được. Nếu luyện không tốt, ngược lại sẽ làm hại đến món đồ tốt đó của mình. Vinh Tuệ Khanh nhất thời hơi do dự, cúi đầu trầm tư.

La Thần nhìn ra sự chần chừ của Vinh Tuệ Khanh, y vốn không muốn nhiều chuyện. Nhưng lúc đi đến cửa, y vẫn quay đầu lại hỏi một câu: “Sao thế? Không muốn đi à?”

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ hồi lâu rồi vẫn quyết định cầu cứu La Thần. Nói cho cùng từ xưa đến nay, La Thần chưa từng lừa gạt cô. Nếu có một người mà cô có thể tin tưởng được, có lẽ người đó chính là La Thần.

Vinh Tuệ Khanh lấy tấm vải gói đồ của mình ra, rồi nói với La Thần: “Thần thúc, thúc có biết luyện khí không?”

La Thần vô cùng ngạc nhiên, quay lại cầm tấm vải gói đồ từ tay của Vinh Tuệ Khanh. Y tỉ mỉ quan sát, đuôi lông mày không kìm được nhẹ giật mấy cái, thần sắc nghiêm túc hỏi: “Thứ đồ này từ đâu nhóc có được?”

Vinh Tuệ Khanh có lý chẳng sợ nói: “Là người nhà ta cho.” Trông thấy sắc mặt La Thần càng khó coi, Vinh Tuệ Khanh lại nói thêm một câu: “Cho ta dùng để hộ mệnh!”

Đôi lông mày của La Thần nhíu thành một hàng, nhưng không có hỏi thêm nữa. Y tiện tay bỏ tấm vải gói đồ của Vinh Tuệ Khanh vào trong túi càn khôn của mình, rồi nói: “Ta đi xem có thể nhờ Luyện Khí Sư của Long Hồ Môn giúp nhóc luyện thành một bộ hộ giáp được không.”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc nói: “Sao Thần thúc lại biết được...?”

La Thần lại chỉ nhìn một cái đã biết tác dụng lớn nhất của tấm vải gói đồ này!

La Thần cười lạnh nói: “Sao ta lại không biết? Tấm vải này được dệt từ lông đuôi của chim phượng hoàng. Trừ khi là tu sĩ giai đoạn Hóa Thần dùng toàn lực đánh một chiêu, nếu không thì ai có thể làm nó tổn hại mấy may chứ?”

Vinh Tuệ Khanh trềng lớn mắt, nói: “Không phải chứ? Lông đuôi của chim phượng hoàng? Thúc là nói... Chim phượng hoàng thật à? Trên đời này có chim phượng hoàng sao?”

Một gương mặt lớn bằng bàn tay, một đôi mắt to trong suốt rõ ràng, đầy sự kinh ngạc, như thể còn kinh ngạc hơn cả y.

Lông mày của La Thần càng nhíu chặt hơn, y quay người lại tiện tay bày một kết giới, muốn nói rõ ràng chuyện này với Vinh Tuệ Khanh.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Nhóc không phải từ Dốc Lạc Thần đến ư?” La Thần nhìn chăm chăm Vinh Tuệ Khanh hỏi. Đồng thời phóng ra uy áp của tu sĩ Trúc Cơ. Nếu Vinh Tuệ Khanh muốn nói dối, nhất định sẽ bị y dò xét thấy.

Vinh Tuệ Khanh cũng một mặt mơ hồ, lắc đầu nói: “Ta thật sự không biết. Tất cả những gì ta biết đều là ông nội dạy cho ta. Tấm vải gói đồ là của mẹ cho ta. Từ lúc ta ra đời đến nay, đều lớn lên ở thôn Dốc Lạc Thần, trước giờ chưa từng đi đến nơi nào khác. Đến người họ hàng như Thần thúc, ta cũng là lần đầu tiên nghe nói.”

La Thần cứng người, trầm mặc hồi lâu, nhớ ra Vinh Tuệ Khanh mới có chín tuổi. Dù gia thế của cô bé có kỳ quái, thì người nhà của cô bé sợ rằng còn chưa kịp nói cho cô bé biết, thì đều đã chết dưới Thiên Kiếp đó rồi.

“Được rồi, nhóc cũng đừng lo lắng nữa, ta sẽ đi tìm người luyện khí. Nhóc thu dọn đồ đạc đi, ngày mai chúng ta lên đường.” La Thần dặn dò Vinh Tuệ Khanh thêm một lần nữa, rồi cầm lấy tấm vải gói đồ của cô đi ra khỏi động phủ.

La Thần đi đến phòng luyện khí của Long Hồ Môn. Y là đệ tử Trúc Cơ, cũng là tâm phúc trong đám đệ tử tinh anh của Long Hồ Môn hiện tại, nên đệ tử trông coi phòng luyện khí vội vàng chọn một gian phòng tốt nhất cho y, để y vào luyện khí.

Đến tận tối La Thần mới từ phòng luyện khí bước ra.

“Cho nhóc đó, mặc lên đi. Trưa mai chúng ta xuất phát rồi.” La Thần đưa chiếc hộ giáp đã luyện xong vào tay của Vinh Tuệ Khanh.

Vốn là một tấm vải gói đồ vuông vắn dài ba thước, bây giờ lại được cắt ngay ngắn thành hình vuông, kích cỡ như một miếng đậu phụ, hình dáng như một chiếc khăn tay mỏng như cánh ve.

Vinh Tuệ Khanh khẽ run lên. Chiếc “khăn tay” kia giãn ra như nước chảy, bằng phẳng nhẵn nhụi như mặt gương. Nền màu trắng bạc, phía trên còn có hoa văn hình lá rong màu chìm. Nhìn qua giống hình dáng một chiếc váy ngủ.

Gương mặt của Vinh Tuệ Khanh ửng đỏ.

Sau khi La Thần đi, Vinh Tuệ Khanh vội vã mặc chiếc hộ giáp có hình dáng như chiếc váy ngủ lên người. Cô vừa mặc lên người, chiếc “váy ngủ” nhìn qua vốn rộng vậy mà lập tức dính sát lấy cơ thể của cô. Thêm một chút thì rộng, bớt một chút thì chật, hợp với thân thể như lớp da thứ hai vậy.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 113: Chia Để Trị

 Cô chỉ khẩn cầu trước lúc mình Kết Đan, thì tu vi của Ngụy Nam Tâm sẽ không tăng thêm nữa...

Màn đêm bên ngoài càng lúc càng dày.

Tại động phủ của quyền Môn chủ Trương Lữ Y của Long Hồ Môn, một người thanh niên cao lớn oai phong đang thì thầm bên tai nàng ta: "... Ngụy vương gia nói, chỉ cần làm được việc đó, thì ngài ấy nhất định sẽ toàn lực ủng hộ Môn chủ."

Địa vị Môn chủ của Trương Lữ Y không chắc chắn, người giúp đỡ trong nội môn còn quá ít, nên nàng ta không thể không tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Hơn một tháng trước, nàng ta ngoài gửi thư công khai cho Hoàng Vận Tự và Vạn Càn Quán ra, thì còn âm thầm gửi mật thư cho vài người ngày trước có giao tình với cha mình ở Hoàng Vận Tự và Vạn Càn Quán.

Trong số những người đó, chỉ có Ngụy Nam Tâm tỏ thái độ ủng hộ nàng ta. Điều kiện là muốn nàng ta giúp một chuyện nhỏ.

Trương Lữ Y hơi khó xử, nàng ta đi đi lại lại trong động phủ. Gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có phần nặng nề khó xử.

Vinh Tuệ Khanh là cháu gái ruột đằng ngoại của La Thần. Nếu đối phó với cô bé, La Thần ắt không thể dễ yên.

Người thanh niên nói thầm bên tai của Trương Lữ Y chính là đường chủ của Long Hồ Đường, Hà Tân Tiên. Mật thư của Trương Lữ Y là gửi đến tay của hãn trước, sau đó nhờ hãn tận tay gửi cho hai người của Hoàng Vận Tự và Vạn Càn Quán, cho nên hãn mới nán lại ở bên ngoài lâu thêm một chút.

“Lữ Y, nàng là Môn chủ. Đừng nói đến Vinh Tuệ Khanh chỉ là một đệ tử giai đoạn Luyện Khí, dù cô bé có là trưởng lão Kim Đan, thì vì lợi ích của bản thân nàng, nàng cũng phải dứt khoát.” Hà Tân Tiên lạnh lùng nói. Hãn là tu sĩ cũng là sát thủ. Nhiều năm qua, công pháp mà hãn tu luyện là Sát Lục Chi Đạo. Giết được càng nhiều người, thì tu vi của hãn sẽ ngày càng thâm hậu.

Sát Lục Chi Đạo vốn là cách dùng giết chóc để ngăn cản giết chóc, dùng bạo lực để chấm dứt bạo lực mà tổ tiên của Long Hồ Môn ngộ ra. Để không khiến đệ tử của mình tu luyện đến mê muội, Long Hồ Môn mới đặc biệt lập ra Long Hồ Đường. Lấy việc chém giết các thành phần biến chất xấu xa của giới tu hành làm mục tiêu, đồng thời cũng thuận lợi cho đệ tử của mình tu luyện.

Chỉ đáng tiếc là vị tổ tiên đó chưa kịp hoàn thiện loại công pháp này, thì đã gặp phải cường địch. Nên chỉ có thể tự mình tiến vào đầm rồng của núi Long Hồ, lấy thân mình đánh đổi, mới cầu được Long Thần hiển linh, giải quyết khó khăn tai họa lớn năm đó cho Long Hồ Môn.

Nhiều năm qua, Hà Tân Tiên là đệ tử đầu tiên của Long Hồ Môn luyện đến tầng thứ bảy của Sát Lục Chi Đạo. Theo công pháp nói, đợi hãn luyện đến tầng thứ chín, thì sẽ thuận lợi Kết Đan. Đến lúc đó, khí thể tàn bạo được sản sinh ra khi tu luyện Sát Lục Chi Đạo, sẽ chuyển hóa thành khí hộ thân của cơ thể trong lúc Kết Đan, thật đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Gần đây Hà Tân Tiên phát hiện bản thân có phần không khống chế được dục vọng giết chóc của mình, cho nên càng thêm cấp bách có thể sớm

đến ngày Kết Đan.

Bây giờ ba phái lớn liên thủ sẵn yêu, Sát Lục Chi Đạo của hắn có lẽ có thể luyện nhanh hơn một chút.

Trương Lữ Y vẫn đang do dự.

Sắc mặt Hà Tân Tiên trầm xuống, hỏi: “Nàng còn đang nghĩ gì nữa? Nàng đừng quên, sau khi chuyện này thành công, nàng đã hứa sẽ gả cho ta.”

Trương Lữ Y vội nở nụ cười, ôm lấy cánh tay của Hà Tân Tiên lắc lắc, nói: “Chàng yên tâm, ta cũng không chờ được đến ngày được gả cho chàng đây. Nhưng...” Trương Lữ Y chuyển đề tài câu chuyện, nàng ta vẫn nhắc đến La Thần: “Chàng gặp La Thần rồi đúng không? Y là đệ tử xuất sắc nhất mà Long Hồ Môn thu nhận năm nay, song linh căn, đã Trúc Cơ. Chẳng bao lâu nữa cũng sẽ sớm Kết Đan. Nếu muốn trừng trị Vinh Tuệ Khanh, thì phải thận trọng với La Thần trước.”

Trong mắt Hà Tân Tiên đầy nghi vấn.

Trương Lữ Y nói thẳng: “Vinh Tuệ Khanh là cháu gái ruột đẳng ngoại của La Thần, bọn họ ở cùng nhau.”

Hà Tân Tiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, hắn suy nghĩ hồi lâu rồi kéo Trương Lữ Y qua, nhỏ giọng nói: “Ta giúp nàng vây hãm La Thần lại. Nàng phải tranh thủ thời gian xử lý Vinh Tuệ Khanh.”

Trương Lữ Y giật mình nói: “Chàng phải cẩn thận, bản lĩnh của La Thần cũng không nhỏ đâu. Ta không muốn hai người chém giết lẫn nhau. Tương lai hai người đều là trụ cột của Long Hồ Môn, thiếu ai cũng không được.”

Hà Tân Tiên chế nhạo một tiếng nói: “Nàng giết chết cháu gái của hần, mà còn muốn hần làm trụ cột của Long Hồ Môn ư? Đang đêm mà sao nàng lại nằm mơ giữa ban ngày thế?”

Trương Lữ Y xị mặt xuống, quay người đi không vui nói: “Không nói cách cho người ta thì thôi, chỉ biết giễu cợt, mỉa mai...” Giọng nói của nàng ta đã trở nên ghen ngào.

Hà Tân Tiên có tình ý với Trương Lữ Y, Trương Lữ Y vốn biết nhưng giả vờ không biết. Bây giờ nàng ta không thể tiếp tục giả vờ không biết được nữa. Hơn nữa từ sau lúc cha nàng ta qua đời, chỉ có Hà Tân Tiên là vẫn đối xử tốt với nàng ta như trước, từ đó cũng khiến cho Trương Lữ Y dần mềm lòng. Chỉ là nhớ đến tướng mạo tuấn tú và tư chất tuyệt vời của La Thần, nàng ta lại hơi lẩn tránh không nổi.

Trương Lữ Y vừa nũng nịu một cái là Hà Tân Tiên vội qua dỗ dành ngay.

Khó khăn lắm mới ngăn được dòng nước mắt, Trương Lữ Y hạ quyết tâm, đã nghĩ ra cách nói với Hà Tân Tiên: “Ta sẽ đi mời Long Thần sau núi, mở đầm rồng. Chàng hãy dẫn La Thần ra sau núi để không chế, để y chịu thiệt mấy hôm trước.”

Núi Long Hồ sở dĩ gọi là núi Long Hồ là vì trong núi có hai mật địa. Một cái là đầm rồng, một cái là hồ huyết. Hồ Thần trong hồ huyết đã bị tổ tiên trước kia của Long Hồ Môn chế ngự, luyện thành roi Long Hồ - bảo vật chấn môn của Long Hồ Môn. Đầm rồng là thánh địa của Long Hồ Môn. Long Thần bên trong luôn là trụ cột tinh thần của Long Hồ Môn. Dùng mạng người để tế Long Thần, thì sẽ được sự cho phép của Long Thần, đáp ứng một yêu cầu của Môn chủ.

Trương Lữ Y quyết định mở đầm rồng, cũng là muốn một mũi tên trúng hai đích. Ngoài trừ khử Vinh Tuệ Khanh, còn cho mình một cơ hội

tăng thêm tu vi.

Hà Tân Tiên vừa nghe thấy đã mừng rỡ, biết rằng Trương Lữ Y đã từ bỏ La Thần rồi. Hắc vội nói: “Nàng yên tâm, dù ta phải liều tính mạng, cũng sẽ giúp nàng vây La Thần lại.”

Trương Lữ Y gượng cười nói: “Vây y lại trước là được, tạm thời đừng giết y. Nhân thủ mệnh của chúng ta ngày càng ít, vẫn là có thể giữ lại được người nào hay người ấy.”

Hà Tân Tiên biết rằng chỉ cần vây La Thần lại, thì dù thế nào đi chăng nữa Trương Lữ Y và La Thần có lẽ sẽ không có khả năng nữa rồi.

Con mắt tình nhân không chịu được dù chỉ một hạt bụi. Hắc thường ngày không hay nhiều lời, nhưng không phải không biết gì. Trương Lữ Y nhìn La Thần với ánh mắt khác, từ lúc hắc trở về đã thấy được.

Bàn bạc xong kế sách, hai người cùng ra khỏi động phủ.

Trương Lữ Y đi đến đầm rồng trong khu rừng sâu sau núi.

Hà Tân Tiên đi thẳng đến động phủ của La Thần.

La Thần đang nhắm mắt ngồi thiền, thì cảm thấy một hơi thở mạnh mẽ từ xa đang tới gần đến ngoài cửa động phủ của mình.

“Đạo chích nơi nào dám đến Long Hồ Môn dòm ngó?!” La Thần cười lạnh một tiếng, đứng dậy nhảy ra ngoài cửa.

Hà Tân Tiên một tay cầm lấy thanh Ngũ Long Đoạn Môn Dao dắt ở thắt lưng, một tay đặt trước ngực, gật đầu ra hiệu với La Thần, mỉm cười nói: “La sư đệ, là ta, dọa tới đệ rồi sao?”

“Thì ra là đường chủ của Long Hồ Đường. Xin hỏi ngài đêm khuya đến thăm là có việc gì?” La Thần chấp tay sau lưng, lạnh lùng hỏi.

Hà Tân Tiên lại cười cười. Hắn đi đến bên cạnh La Thần, lại bị uy áp mà La Thần phóng ra chặn lại bên ngoài cách ba thước, không thể tiến lên được nữa. Hắn có chút ngạc nhiên, bất mãn nói: “Mọi người đều là đồng môn, hà tất phải như vậy?” Nói xong, hắn chỉ về hướng phía sau núi: “Ta vừa từ nơi đó trở về, có một chuyện không hiểu, nên đặc biệt đến mời La sư đệ cùng qua đó, xem cho rõ.”

La Thần liếc nhìn về phía sau núi một cái, rồi lắc đầu nói: “Ta là người mới đến. Ngài là người cũ của Long Hồ Môn, chuyện mà ngài không biết, thì ta lại càng không thể biết được. Ngài bảo ta đi cũng vô ích thôi.”

Hà Tân Tiên thở dài, bàn tay nắm chặt lấy chuôi đao tăng thêm lực, trên miệng lại thờ ơ nói: “Dù ta là người cũ, nhưng chuyện này lại có liên quan đến người mới đến. Chính xác mà nói, thì là liên quan đến cháu gái của đệ.”

“Là chuyện gì?” La Thần biến sắc, nghiêm nghị hỏi.

“Đi theo ta. Lẽ nào đệ không muốn biết trong đêm yêu thú tập kích ngày hôm đó, cháu gái của đệ rốt cuộc đã làm những chuyện gì sao?” Nói xong, hắn vượt lên trước một bước chạy về hướng sau núi.

La Thần ngoảnh đầu lại nhìn động phủ của Vinh Tuệ Khanh bên đó, y tiện tay bày một kết giới, rồi chạy như bay theo Hà Tân Tiên.

“Bên này. Ngày hôm đó, cô bé chờ ở đây, sau đó...” Hà Tân Tiên dừng lại trên một con đường nhỏ tại động phủ của Môn chủ phía sau núi, chỉ vào một tảng đá sâu trong rừng cây nói.

La Thần đi qua đó, nhìn chăm chú theo hướng tay của Hà Tân Tiên. Không nhìn được mà thầm giật mình, đến sắc mặt cũng biến đổi.

Hà Tân Tiên vẫn luôn quan sát cử chỉ và sắc mặt của La Thần. Lúc này nhìn thấy y không tập trung tinh thần, biết rằng thời cơ đã đến. Hắn vận

Sát Lục Chi Đạo biến bàn tay thành nắm đấm, hung hãn đánh vào giữa lưng của La Thần.

Hà Tân Tiên là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, La Thần mới là Trúc Cơ trung kỳ, vốn thấp hơn Hà Tân Tiên một bậc.

Lúc đó Hà Tân Tiên lại vận hết linh lực, phối hợp với Sát Lục Chi Đạo đánh vào giữa lưng của La Thần.

La Thần biết rằng trúng kế, nhưng đã chậm mất một bước. Y chưa kịp vận khí phản kích lại, thì đã bị đối phương đánh một đòn sau lưng.

La Thần thất tha thất thểu tiến vào rừng cây, vừa giẫm vào mặt đất màu xanh trong khu rừng thì cảnh tượng xung quanh lập tức biến mất.

Chạm vào cấm chế!

La Thần vội ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt tĩnh tâm, dùng bất biến ứng vạn biến.

Y chỉ hiểu sơ về trận pháp, cấm chế là một loại diễn biến khác của trận pháp, nó còn cao hơn trận pháp một bậc. Y chỉ biết rằng lúc chưa hiểu rõ về quy tắc của cấm chế này, thì y chỉ có thể tạm thời ngưng hô hấp, tiến vào trạng thái quy tức, mới có thể làm chậm lại thời gian cấm chế phát động.

Hà Tân Tiên nhìn thấy La Thần vừa đi vào rừng cây liền mất tích luôn thì cười lớn. Hắn tiện tay đập một cái vào hòn đá nhỏ, khiến cho các loài chim đang nghỉ lại trên rừng cây gần đó hoảng sợ đến mức bay tán loạn.

Lúc đó Trương Lữ Y đang quỳ ở đầm rồng trong rừng sâu sau núi. Nàng ta cúi rạp đầu xuống đất, trên tay cầm một nén nhang đặc chế đang cháy.

Đội nén nhang cháy hết, Trương Lữ Y đứng dậy, rắc tàn nhang trong tay vào đầm rồng.

Không bao lâu sau, đầm rồng phẳng lặng như mặt gương liền nổi lên từng cơn sóng gợn, từ nhỏ đến lớn. Tiếng bọt nước ngày càng vang, dù không có gió, trong đầm rồng vẫn cuộn lên từng con sóng lớn ngất trời.

Trương Lữ Y quỳ bất động bên cạnh, đến khi một con sóng lớn từ dưới đáy cuộn lên, khiến cho từ chân đến đầu của Trương Lữ Y đều ướt sũng, nàng ta mới liên tục khấu đầu lạy, nói: “Đa tạ Long Thần! Đa tạ Long Thần!”

Lời vừa dứt, con sóng lớn ban nãy liền biến mất không thấy tăm hơi. Đầm rồng lại khôi phục lại dáng vẻ bình yên như mặt gương.

Trương Lữ Y biết rằng Long Thần đã chấp nhận lời thỉnh cầu của mình.

Quay lại đại sảnh chính điện Môn chủ thì trời đã sáng. Trương Lữ Y đã sớm dùng một pháp thuật nho nhỏ, làm sạch toàn bộ cơ thể mình, nhìn không hề có dáng vẻ vừa bị dội nước ướt như chuột lột.

Hà Tân Tiên đứng trước cửa, làm một động tác tay ra hiệu “Đã xong việc” với nàng ta.

Trương Lữ Y gật gật đầu, rồi phân phó cho thuộc hạ: “Thượng trưởng lão, mời ngài đi một chuyến, áp tải đệ tử sơ cấp khi sư diệt tổ* Vinh Tuệ Khanh đến để tra hỏi!”

* Khi sư diệt tổ: Lừa gạt sư phụ, phản bội tổ tiên.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 114: Khi Sư Diệt Tổ (Thượng)

 Vinh Tuệ Khanh chỉ ở kỳ Luyện Khí, La Thần lại hết mực che chở, đương nhiên phải do chính y thu làm đệ tử. Dù sao họ cũng là thân thích, biểu thúc làm sư phụ, phù sa không chảy ruộng ngoài.

Trương Lữ Y nhớ đến sư phụ của Vinh Tuệ Khanh chính là biểu thúc La Thần của cô bé, vội đăng hăng một tiếng, nghiêm mặt nói: “Thượng trưởng lão, dù La Thần là sư phụ trực tiếp của cô ta, nhưng tất cả đệ tử của Long Hồ Môn đều phải tôn Môn chủ làm sư tổ, ngài không quên chứ?”

Trong lòng Thượng trưởng lão thầm quở một tiếng: Đương nhiên không quên, cho nên mọi người mới không muốn người làm Môn chủ. Nếu không, một đám tu sĩ Kim Đan già khú phải gọi một tu sĩ Trúc Cơ làm sư tổ, ghen chết mất... Ngoài mặt lại cười ha ha: “Đương nhiên là không quên. Chuyện quan trọng như vậy sao lại quên được?” Nói rồi nháy mắt ra hiệu cho tu sĩ Kim Đan ở phía bên kia.

Những người này đều cúi thấp đầu nhin cười.

Trương Lữ Y nhìn thấy hết vẻ mặt của bọn họ, chỉ cười lạnh trong lòng: Đợi khi ta tế Long Thần xong, Long Thần sẽ đáp ứng một yêu cầu của ta. Đến lúc đó, xem mấy lão già các người để mặt mũi đi đâu!

“Nếu không quên thì ta cũng yên tâm.” Trương Lữ Y đi đến trước chiếc ghế màu vàng của Môn chủ, xoay người, phất ống tay áo một cái ngồi xuống, sai bảo: “Đi mời Mạnh tu sĩ đệ tử tước gia của Hoàng Vận Tự đến

đây, có chuyện phải nhờ hãn ta giúp một tay.” Tiếp đó, lại giục già Thượng trưởng lão: “Thượng trưởng lão mau đi đi.”

“Môn chủ không nói rõ ràng, thuộc hạ thật sự không nỡ xuống tay tàn nhẫn với đệ tử sơ cấp mới nhập môn.” Thượng trưởng lão chấp hai tay ôm lấy cái bụng to tướng của mình, nói rầm rì.

Trương Lữ Y nhướng mày, lớn tiếng: “Ta còn phải nói rõ ràng đến thế nào? Các người nghe cho rõ, Vinh Tuệ Khanh là kẻ đứng sau ngộ hại lão Môn chủ! Thủ đoạn cô ta cao siêu, Thượng trưởng lão còn không mau đi, nếu chậm trễ khiến cô ta nghe tin bỏ trốn, lẽ nào ngài cũng muốn nhận tội đồng mưu với cô ta?!”

Thượng trưởng lão kinh hãi đến mức nhảy khỏi ghế trưởng lão, há to miệng kinh ngạc hỏi: “Sao lại như vậy? Lão Môn chủ cũng đã qua đời một tháng rồi, trước kia sao ta lại không nghe nói đến?”

“Thượng trưởng lão, trước kia Môn chủ vẫn ẩn nhẫn không hé lộ, đương nhiên là có lý do. Ngài đừng kéo dài thời gian nữa. Mau chóng bắt yêu nữ Vinh Tuệ Khanh lại, sau đó chúng ta lại đưa chứng cứ cho ngài xem, ngài thấy thế nào?” Hà Tân Tiên nắm lấy Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao của mình, chầm chậm bước tới, đứng vững vàng trước mặt Thượng trưởng lão.

Thượng trưởng lão là tu sĩ Kim Đan, đương nhiên không sợ một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ như Hà Tân Tiên. Nhưng nghĩ đến cái chết của lão Môn chủ sắp phơi bày chân tướng, ông cũng thu lại vẻ bất cần đời của mình, lớn tiếng nói: “Hà đường chủ đã nói như vậy, ta sẽ nể mặt Môn chủ. Đợi khi ta bắt được Vinh Tuệ Khanh, các người phải đưa ra được bằng chứng xác thực. Nếu không, đừng tùy tiện bắt đệ tử trong môn gánh nợ, khiến trên dưới Long Hồ Môn đều cảm thấy thất vọng!”

Trương Lữ Y cười lạnh: “Đương nhiên ta hiểu điều đó. Còn không đi mau!”

Thượng trưởng lão biến mất như một làn gió ở bên ngoài chính điện Môn chủ, trong giây lát đã đến trước động phủ của La Thần.

“Humm? Còn lập cả kết giới? La Thần đi đâu rồi?” Thượng trưởng lão gãi gãi mái tóc như tổ chim của mình, gọi một đệ tử sang hỏi chuyện.

Đệ tử đó cũng mù mịt: “La sư thúc? Không phải nên ở trong động phủ của y sao?”

“Cút! Rõ cái mặt ngu ngốc! Long Hồ Môn ta sao lại thu nhận những đứa vô dụng thế này!” Thượng trưởng lão nhấc chân đạp vào mông đệ tử nọ, xong lấy hồ lô rượu treo bên hông ra mở nút, ngửa đầu rót vào trong miệng, sau đó phun một hơi vào kết giới bên trong động phủ.

Rượu mạnh cháy bỏng bắn lên phía trên động phủ.

Vinh Tuệ Khanh đang dụ dỗ Khăng Khăng ở trong động phủ của mình. Cô không muốn Khăng Khăng đi săn yêu với cô, sợ Khăng Khăng bị những người lòng dạ khó lường đục nước béo cò hại cho, Khăng Khăng lại khăng khăng muốn đi cùng cô.

Một người một sóc chuột mắt lớn tròng mắt nhỏ ở trong phòng.

Lúc rượu mạnh nóng cháy phun đến, Khăng Khăng phản ứng đầu tiên, chít chít kêu lên: “Kết giới bị phá rồi!”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc đến bên cửa sổ, vừa lúc nhìn thấy Thượng trưởng lão bước từng bước lớn đi tới.

Cả Long Hồ Môn, trừ La Thần, Vinh Tuệ Khanh quan hệ tốt với Thượng Gia Từ hơn cả, cũng không lạ lắm gì Thượng trưởng lão, vội cười ra ngênh đón: “Thượng trưởng lão, có chuyện gì ạ? Thần thúc không ở đây, hay một chốc ngài lại tới?”

Thượng trưởng lão trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Vẫn chỉ là một cô nhóc, tuy mới chín tuổi nhưng dáng người rất cao, sắp cao gần bằng mình rồi. (Thượng trưởng lão tự động bỏ qua dáng người hình trụ chiều ngang hơn chiều dài của mình...)

Khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm đến vặn ra nước, dù có vết sẹo thì cũng vừa đúng chỗ, chính là đồng chí hướng với chúng ta đây.

Không cần nói gì, đôi mắt to tròn nhấp nháy vài cái nhìn người có thể khiến người mềm nhũn cả đầu đến chân, lòng cũng mềm đi. Mi mày vừa đen vừa dài, mũi vừa cao vừa thẳng, cái miệng nhỏ nhắn xinh như hoa, lại thêm hai búi tóc buộc trên đầu. Nhìn thế nào cũng giống một cô nhóc không am hiểu sự đời hơn.

Sao lại là kẻ khi sư diệt tổ?!

Trong lòng Thượng trưởng lão vẫn không tin.

Nhưng Hà đường chủ và Môn chủ cũng không giống như đang nói đùa.

Thượng trưởng lão là tu sĩ Kim Đan, đã sống trên đời hơn hai trăm năm, đương nhiên hiểu rõ câu không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Lòng đã kiên quyết, trên mặt Thượng trưởng lão vẫn treo nụ cười giống như Phật Di Lặc. Đôi tay to như quạt hương bồ đã cách không vươn đến, nắm lấy cổ áo Vinh Tuệ Khanh xách lên, thuận tay bịt miệng cô. Giống như đại bàng bắt gà con mà xách cô đến thẳng đại sảnh chính điện của Môn chủ.

Vinh Tuệ Khanh chỉ là tu sĩ sơ cấp Luyện Khí tầng sáu, trước đây ở trước mặt tu sĩ Trúc Cơ Mạnh Lâm Chân đã bị ức hiếp mà không cách nào

chống đỡ. Bây giờ ở trước mặt tu sĩ Kim Đan, trừ chuyện ngoan ngoãn nghe theo, hoàn toàn không có lựa chọn khác.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh hận đến vỡ bờ, chỉ âm thầm thề rằng nếu cô có thể thoát được lần này, nhất định sẽ không để kẻ khác ám hại thêm một lần nào nữa!

Sao ban đầu cô lại phát điên mà muốn vào môn phái cơ chứ!

Trước kia, lúc thoát khỏi tay Ngụy Nam Tâm, cô nên trốn đi luôn là được rồi...

Vinh Tuệ Khanh vừa nghĩ vừa bị Thượng trưởng lão ném vào giữa đại sảnh chính điện Môn chủ như ném bao quần áo.

Trước mặt bao nhiêu người, Vinh Tuệ Khanh ngã sấp mặt xuống đất, môi trên bị răng dưới va phải mà chảy máu, đau đến xót ruột gan.

Vinh Tuệ Khanh chịu đựng đau đớn, định đứng dậy. Nhưng lại có người cố ý phóng ra uy áp của tu sĩ Trúc Cơ, đè lại cơ thể Vinh Tuệ Khanh vừa mới bò dậy xuống đất.

“Để ta xem, nghịch tặc khi sư diệt tổ, gan lớn tà trời rốt cuộc là ai?” Một giọng nói mang ý cười nghe có phần quen thuộc vang lên bên tai cô, còn mang theo cả luyện âm và âm rung thành thực.

Vinh Tuệ Khanh ngậy người, sau đó cảm thấy da đầu râm ran. Búi tóc bên trái bị người ta kéo lấy, Vinh Tuệ Khanh bị ép ngẩng đầu, ánh lên trong mắt cô là gương mặt còn xinh đẹp hơn cả mỹ nữ của tên biến thái chết tiệt Mạnh Lâm Chân.

“Nhân yêu chết tiệt! Hừ!” Vinh Tuệ Khanh nhổ vào mặt Mạnh Lâm Chân, trong nước miếng dính theo máu vừa mới cắn phải môi, phun vào một bên mặt Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân không ngờ Vinh Tuệ Khanh thoi thóp rồi còn có thể phản kháng, không khỏi nổi giận, ra tay giáng hai cái bạt tai khiến cô ngất đi.

Thượng trưởng lão không nhịn được, đưa tay ngăn lại, kéo Mạnh Lâm Chân lên, cười ha hả: “Tiểu Mạnh à, người của Long Hồ Môn ta không tới lượt người của Hoàng Vận Tự các vị dạy dỗ đâu nhỉ?”

Tu vi Mạnh Lâm Chân không bằng Thượng trưởng lão, lại ngại bộ dạng lôi thôi của Thượng trưởng lão, lùi vội ra sau mấy bước, thuận tay lấy khăn ra lau nước và máu trên mặt, lạnh giọng: “Tiện nhân khi sư diệt tổ hạng này, ngài còn xem cô ta là đệ tử? Không sợ sau này cô ta cắn ngược các vị, kéo tất cả Long Hồ Môn xuống nước hay sao?!”

Trương Lữ Y chung quy cũng là phận nữ, nhìn Vinh Tuệ Khanh như vậy, hồi lâu không thốt lên lời nào.

Hà Tân Tiên đứng bên khẽ ho một tiếng, xoay người chấp tay hành lễ với Trương Lữ Y: “Môn chủ, có phải nên bắt đầu thăm vấn rồi chăng?”

Trương Lữ Y tỉnh táo lại, gật đầu: “Gọi cô ta tỉnh dậy đi.”

Thượng trưởng lão điểm nhẹ lên đầu của Vinh Tuệ Khanh, rót vào một luồng linh lực nhu hòa.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt, cảm thấy hai má nóng bừng, trước mắt vẫn còn sao bay vòng vòng, trong ruột có chút buồn nôn, không nhịn được mà nôn ọe cả ra.

Có lẽ bị hai cái tát của Mạnh Lâm Chân làm cho não bị chấn động rồi...

Vinh Tuệ Khanh hoảng hốt nhớ lại, ngồi thẳng dậy, lại không còn sức lực đứng lên.

Mạnh Lâm Chân ghé tởm nhìn Vinh Tuệ Khanh, lui về sau một bước.

Đệ tử hầu hạ ở bên vôi vàng đi sang dùng thuật Tịnh Trần dọn dẹp sạch sẽ những thứ Vinh Tuệ Khanh nôn ra.

Trương Lữ Y uy nghiêm đứng trên hỏi: “Vinh Tuệ Khanh, ta hỏi ngươi, vào đêm yêu thú tập kích tháng trước, ngươi ở nơi đâu?”

Lòng Vinh Tuệ Khanh nặng trĩu. Cô không ngờ những người này bắt cô đến đây là để hỏi chuyện này!

“Ở đâu? Nói mau!” Hà Tân Tiên sắc giọng hỏi lại.

Sát khí của Sát Lục Chi Đạo cuồn cuộn hướng về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy không thở nổi, lại không chịu cúi đầu nhận thua, giãy giụa hồi lâu mới có thể ngẩng đầu, đứng mực hỏi lại: “Ta còn muốn hỏi ngươi, vì sao yêu thú lợi hại nhất vào đêm đó lại đi đến động phủ của ta trước?!”

“Phải, vì sao yêu thú lợi hại nhất lại đi đến động phủ của ngươi đầu tiên? Có phải các ngươi vốn là đồng bọn, quen biết nhau, cho nên mới đến động phủ của ngươi trước?” Mạnh Lâm Chân phe phẩy chiếc quạt, cười đến vân đạm phong khinh.

Vinh Tuệ Khanh tức giận, nhưng nghĩ đến mình sơ sót đã nói ra lời nói mang hàm ý, chỉ đành đè nén cơn giận trong lòng, nghiêm túc trả lời: “Yêu thú kia chọn động phủ của ta vừa đánh vừa phá, còn muốn lấy mạng ta! Xin hỏi nếu ta quen biết với nó, vì sao nó lại san bằng động phủ của ta? Còn truy sát ta khắp núi?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 115: Khi Sư Diệt Tổ (Hạ)

 Vinh Tuệ Khanh xoay người, không để ý đến Hà Tân Tiên và Trương Lữ Y mà nhìn sang Thượng trưởng lão: “Bẩm Thượng trưởng lão, đệ tử có nội tình muốn bẩm báo.” Sau đó lại thêm vào một câu: “Có liên quan đến đại trận hộ sơn trên núi Long Hồ ạ.”

“Đại trận hộ sơn như thế nào?”

Từ sau đêm yêu thú tập kích, Vinh Tuệ Khanh đã lưu ý đến tình hình của đại trận hộ sơn trên núi Long Hồ, âm thầm dò hỏi vài đệ tử giữ trận, từ đó đoán ra đại trận hộ sơn đã xảy ra vấn đề gì.

“Thượng trưởng lão, các vị trưởng lão, xin hỏi các vị có thấy lạ kì làm sao yêu thú lại có thể phá được đại trận hộ sơn của núi Long Hồ, đột ngột tập kích hay chẳng?” Vinh Tuệ Khanh đứng thẳng người dậy, cao giọng đưa ra câu hỏi.

Đó cũng là điểm mà các vị tu sĩ cao cấp của Long Hồ Môn vẫn luôn nghi ngờ.

Đại trận hộ sơn của núi Long Hồ là do tổ tiên lưu lại, có thể ngăn chặn công kích của Nguyên Anh trở xuống. Lúc yêu thú tập kích, yêu thú lợi hại nhất cũng chỉ tương đương tu vi kỳ Kim Đan, không thể dựa vào sức mạnh mà đột phá đại trận hộ sơn.

“Có lẽ yêu thú đó là một đại sư trận pháp?” Một trưởng lão mắt lấp lóe đề ra nghi vấn.

Vinh Tuệ Khanh cười: “Yêu thú đó còn chưa tu thành hình người, nếu nói nó tinh thông trận pháp, đệ tử không tin được.” Nói rồi, Vinh Tuệ Khanh đem chứng cứ mình đã thu thập cất ở trong túi càn khôn ra, nâng lên cao, nói: “Mọi người hãy nhìn xem, đây là những gì đệ tử tìm được ở trận nhãn của đại trận hộ sơn núi Long Hồ. Đại trận hộ sơn đã bị người từ trong nội bộ phá hỏng, cho nên mới có thể để cho yêu thú thừa dịp đêm tối, thần không biết quỷ không hay đột phá trận pháp, đến nội môn Long Hồ Môn mà chém giết không chút kiêng dè!”

Những người có mặt ở đó đều giật mình, ngay cả Mạnh Lâm Chân cũng sửng sốt, đầu mày cau lại, chiếc quạt ngừng trên tay, cả người cứng nhắc như tượng gỗ.

“Cho nên đệ tử nghĩ rằng, Môn chủ và các vị trưởng lão hẳn nên đặt chú ý lên kẻ nội tặc đã phá hỏng đại trận hộ sơn, mà không phải suy nghĩ xa xôi, cho là một đệ tử kỳ Luyện Khí lại có thể câu kết với yêu thú, thừa cơ giết hại lão Môn chủ.” Vinh Tuệ Khanh xòe hai tay: “Nói thật thì, ngay cả mặt mũi của lão Môn chủ như thế nào, đệ tử còn chưa từng gặp qua, căn bản không hề biết ông ấy ở nơi nào. Xin hỏi đệ tử có tài cán gì có thể tạo ra một vụ án lớn như vậy?”

Thượng trưởng lão vốn không tin Vinh Tuệ Khanh đã làm ra chuyện như vậy, nghe cô nói xong liền nhanh chóng phủ họa: “Nói rất có lý! Nói rất có lý! Chúng ta vẫn nên điều tra xem con rùa rụt cổ kia là ai lại to gan tày trời, dám ăn cây táo rào cây sung, phá hỏng đại trận hộ sơn của Long Hồ Môn ta!”

Lời vừa dứt, một nam đệ tử bình thường tiến lên phía trước, cúi đầu hành lễ với Trương Lữ Y và các vị trưởng lão, hộ pháp, đường chủ: “Khởi bẩm Môn chủ, vị Vinh sư muội này từng thăm dò tình hình của đại trận hộ sơn từ đệ tử và những đệ tử chủ quản đại trận hộ sơn khác.”

Vinh Tuệ Khanh thở phào một hơi: Trên đời này vẫn còn nhiều người tốt, theo đó gật đầu nói: “Đúng vậy...”

Đệ tử nọ không để tâm đến Vinh Tuệ Khanh, lại tiếp tục nói: “... Sau đó không bao lâu, yêu thú lại đột phá đại trận hộ sơn, giết đến hậu sơn Long Hồ Môn!”

Vinh Tuệ Khanh lập tức biến sắc. Vừa rồi cô còn nghĩ trên thế gian này người tốt vẫn còn nhiều hơn người xấu, lập tức lại xuất hiện một người đứng ra tát vào mặt cô!

Phải, cô đã thăm dò tình hình đại trận hộ sơn, cơ mà đó là sau khi yêu thú tập kích, không phải trước khi!

Nhưng từ trong miệng người này nói ra, những cái khác thì là thật, chỉ có vấn đề quan trọng nhất là thời gian lại bị dịch lên trước mười mấy ngày.

Thế là cô từ một người điều tra sau khi chuyện xảy ra lại biến thành một người âm mưu trước sự việc.

Tang chứng này quả thật là không có chút sơ hở nào!

Vinh Tuệ Khanh tức giận đến mức mặt đỏ bừng, tiến lên trước một bước lại nói: “Vị sư huynh này xin đừng nói tùy tiện. Rõ ràng sau khi yêu thú tập kích ta mới đến hỏi huynh, vì sao huynh lại có thể ngậm máu phun người, nói thành trước lúc đó như vậy? Huynh có biết huynh đổi trắng thay đen như vậy sẽ hại chết ta không chứ?!”

Đệ tử nọ quay đầu ấp tay với Vinh Tuệ Khanh, lại lấy ra một cái túi ném xuống trước mặt Vinh Tuệ Khanh, cúi đầu nói: “Vinh... sư muội, thật xin lỗi. Ta không thể lừa dối lương tâm, nhận linh thạch của người.” Nói rồi lại bật khóc: “Những ngày này đệ tử luôn mơ thấy ác mộng, nhìn thấy những đồng môn sư huynh đệ đã bị yêu thú giết chết đến khóc lóc kể lể oan khuất của họ. Đệ tử thực sự không chịu đựng nổi nữa, xin Môn chủ thành

toàn!” Nói xong lại quay người quỳ xuống trước mặt Trương Lữ Y, cầm dao tự đâm vào ngực mình, ngã xuống chết tại chỗ.

Máu đỏ chảy ra từ ngực gã ta ào ạt, uốn lượn đến chân Vinh Tuệ Khanh, di chuyển vòng quanh ngay chỗ cô đứng, hình thành một vòng tròn máu, vây cô ở giữa.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc luống cuống đứng đấy, lần đầu tiên, cô không thốt ra được lời nào.

Cô nhớ đến lúc ở bên ngoài phố Hồ Lô tại thành Vĩnh Chương, cô cũng từng gặp qua tình huống thế này. Bị Đại Ngưu và Bách Hủy đẩy đến đường cùng không thể chối cãi, suýt chút đã cho rằng mình sắp bỏ mạng, là nhờ Thánh nữ thần điện Quang Minh đột nhiên xuất hiện, trừng phạt những kẻ ăn nói hàm hồ kia, đồng thời cứu mình một mạng.

Nhưng lần này, Vinh Tuệ Khanh vô thức nhìn lên bầu trời ở bên ngoài.

Trời xanh vạm vỡ, không có Diệu Âm Điều kéo theo chiếc xe lụa bay giữa bầu trời...

Vận may của cô quả nhiên đã dùng hết vào đêm hôm đó rồi sao?

Thần thúc? Thần thúc đâu? Thúc ở đâu?

Nhưng tình hình lúc này không cho cô tiếp tục suy nghĩ thêm.

Trương Lữ Y ở vị trí Môn chủ đã trầm giọng hỏi: “Vinh Tuệ Khanh, người còn lời nào có thể nói?”

Lông mày Thượng trưởng lão giật giật, xoay người cung tay nói với Trương Lữ Y: “Môn chủ, lời từ một phía không thể không tin cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Chuyện này rất cuộc như thế nào, bởi vì vị đệ tử kia đã tự vẫn, chân tướng đã không còn ai hay biết. Theo ta, chuyện này

nên dừng ở đây đi. Ta tin tưởng lời nói của Vinh Tuệ Khanh hơn, mọi người thì sao?” Ông nhìn những tu sĩ Kim Đan tại đây.

Những tu sĩ ấy đều chậm rãi gật đầu: “Đúng là mỗi người đều có lý của mình. Nếu đệ tử kia không chết, thì còn có thể có biện pháp phân biệt ai nói đúng, ai dối trá. Nhưng người đó đã chết rồi, chuyện này thành ra không còn manh mối.”

Trương Lữ Y không ngờ vở kịch sắp xếp không có sai sót nào lại bị mấy lão già này chuyển hướng đi, ghen hòng không thể nói gì. Bàn tay bạch ngọc siết chặt thành quyền, trầm giọng: “Vậy được, ngay cả khi đại trận hộ sơn không phải do cô ta phá hỏng, nhưng chuyện cô ta tự mình dẫn yêu thú đến trước cửa động phủ của cha ta là không thể phủ nhận rồi chứ?”

Vinh Tuệ Khanh không ngờ những tu sĩ Kim Đan của Long Hồ Môn lại bằng lòng đứng về phía cô. Cô có chút không tin vào vận may của chính mình, ngây ngốc đứng đó, mất hồn mất vía.

Lại một đệ tử đi lên hành lễ với mọi người ở trước: “Khởi bẩm Môn chủ, vào đêm yêu thú tập kích, xác thực Vinh Tuệ Khanh đã dẫn yêu thú đến trước động phủ của lão Môn chủ. Đệ tử tận mắt chứng kiến.”

Thượng trưởng lão nghe vậy liền vội vàng ném một lá bùa Định Thân lên người đệ tử nọ, chặn đứng gã, đồng thời nói lớn tiếng: “Má thật, có còn ai nữa không? Lại hết người này đến người khác! Các người muốn dồn cô nhóc này vào chỗ chết thì trực tiếp nói thẳng, cần gì phải lôi ra những chuyện trên trời dưới đất, ngay cả lão Thượng ta đây cũng nóng lòng thay các người!”

Đây là đề phòng đệ tử đó lại tự sát ngay tại chỗ giống như người vừa nãy.

Mới rồi ông đã bảo vệ Vinh Tuệ Khanh một lần, lần này còn có thể bảo vệ được hay không, ông không dám đoán chắc nữa.

Trương Lữ Y vô cùng cảm phần với hành vi ỷ mình lớn tuổi của Thượng trưởng lão, đứng dậy khỏi ghế Môn chủ, gắt giọng: “Thượng trưởng lão, xin hãy tự trọng!” Sau đó, dùng tay chỉ vào Vinh Tuệ Khanh: “Nói bọn ta dùng thủ đoạn để khinh miệt cô ta, cô ta xứng sao? Ngài cũng vừa nói, cô ta chẳng qua là một đệ tử kỳ Luyện Khí nho nhỏ, nếu không vì nể tình là đệ tử Long Hồ Môn, bọn ta cần gì phải bỏ công đưa ra bao nhiêu chứng cứ? Còn không bằng giết ngay cô ta?”

Mạnh Lâm Chân khẽ hừ một tiếng, từ phía sau tiến tới, chấp tay nói với Trương Lữ Y: “Môn chủ chớ nóng. Lúc ta đến, sư phụ đã đặc biệt dặn dò ta, có thể giúp được thì phải giúp. Về chuyện này, ta lại nghĩ ra một biện pháp có thể quay ngược trở lại tình hình lúc đó.”

Trương Lữ Y mừng rỡ. Nàng ta đợi biết bao lâu cuối cùng cũng đợi được Mạnh Lâm Chân nói ra câu này, vội đáp: “Mong Mạnh sư huynh thi triển tài năng, để chúng ta có thể mở rộng tầm mắt.”

Mạnh Lâm Chân khẽ cười một tiếng, đi đến bên cạnh đệ tử vừa bị Thượng trưởng lão hạ bùa Định Thân, hỏi gã: “Vào hôm yêu thú tập kích, người có thật sự tận mắt chứng kiến Vinh Tuệ Khanh dẫn yêu thú đến động phủ của lão Môn chủ hay không?”

Đệ tử nọ đã bị khóa cứng thân thể, đến gật đầu cũng không thể gật, không khỏi sốt ruột.

Mạnh Lâm Chân cười nói: “Ta quên người đã bị định thân rồi. Như vậy đi. Nếu phải, người hãy nháy mắt ba cái.”

Đệ tử nọ lập tức nháy mắt ba cái, sau đó lại trừng to mắt, sợ lại nháy thêm cái nữa.

“Được. Người hãy nhắm mắt lại, hồi tưởng tình hình ngày hôm đó, phải nhớ lại ngay từ lúc mới bắt đầu, không được bỏ qua bất kì chi tiết nào.” Mạnh Lâm Chân vừa nói vừa lấy một tấm gương lẳng hoa hình bầu

dục từ trong túi càn khôn ra. Mặt gương không lớn, xung quanh đều khắc hình lá cây cổ xưa, bên dưới còn có một cái đế bằng gỗ lim. Kịch cờ chỉ bằng khoảng gương trang điểm đặt trong khuê phòng.

Mạnh Lâm Chân vuốt nhẹ chiếc kính, trong giọng nói mang theo vẻ thương tiếc và quý mến: “Kính này tên Lang Hoán, lấy máu từ tim làm vật dẫn có thể tái hiện chuyện trong quá khứ.” Nói rồi, tay phải nửa nâng Lang Hoán Bảo Kính lên, tay trái đưa ra, ánh sáng vụt lóe, lòng bàn tay kẹp lấy con dao găm mỏng như cánh ve đâm vào ngực của đệ tử bị định thân kia.

Trên dao găm thấm máu từ tim của đệ tử nọ, từng giọt nhỏ vào mặt Lang Hoán Bảo Kính.

“Năm Canh Thân, tháng Đinh Dậu, ngày Giáp Tý, giờ Tân Hợi, yêu thú tập kích Long Hồ Môn. Hiện ra!” Hai tay Mạnh Lâm Chân chột nâng cao Lang Hoán Bảo Kính, nhắm ngay khoảng không ở chính giữa đại sảnh chính điện Môn chủ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 116: Nghi Ngờ Đoạt Xá*

 Mạnh Lâm Chân vừa dứt lời, mặt gương giống như nước gợn sóng lan ra từng vòng nhỏ, sau đó một con cá âm dương đen trắng như ẩn như hiện bên trong mặt gương, xoay tròn cực nhanh. Lúc nó xoay nhanh nhất thì chỉ còn nhìn thấy đầu đuôi hai màu đen trắng liền nhau, hòa thành một màu. Một luồng sáng trắng phóng ra từ bên trong Lang Hoán Bảo Kính chiếu lên giữa khoảng không của đại sảnh. Ánh sáng trắng khuếch tán ra tứ phía, hình thành một mặt phẳng hình vuông bốn thước, ở giữa luồng sáng trắng dần dần chuyển thành đen, tiếp theo, từng hình ảnh lần lượt xuất hiện trong không gian hình vuông đó.

Vinh Tuệ Khanh ngỡ3ngác nhìn một màn đó, trong lòng dâng lên một ý nghĩ kì quặc: Không lẽ Lang Hoán Bảo Kính kia là máy chiếu?

Giống như một bộ phim câm được chiếu giữa trời.

Trong màn đêm đen đặc, Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy hình ảnh mình đang lảo đảo chạy trên con đường nhỏ quanh co, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xung quanh, có lúc thì dừng lại, như đang nghiêng tai lắng nghe. Một con yêu thú độc nhãn cực lớn nhe nanh múa vuốt đuổi tới từ phía sau, xuất hiện ở góc dưới bên trái của “màn ảnh”.

Vinh Tuệ Khanh đứng ở một ngã ba đường, không biết nên đi hướng nào. Yêu thú phía sau sắp đuổi đến, cô quay đầu kinh hoàng0nhìn một cái, sau đó lấy đà giậm chân xuống đất, chọn con đường phía bên phải nhảy vọt đi.

Yêu thú theo sát không ngừng, tựa hồ còn đang rít gào.

Vinh Tuệ Khanh vốn nghĩ rằng Lang Hoán Bảo Kính trình hiện quá khứ có thể cho thấy hòn đá nhỏ chỉ đường nọ, để cô có thể giải thích với mọi người, vào đêm hôm đó là có người cố ý dẫn cô đến nơi động phủ mà lão Môn chủ giấu mình.

Nhưng xem chất lượng hình ảnh của “màn hình” lộ thiên, Vinh Tuệ Khanh cảm lạnh.

Bà nó, không phải chất lượng cao! Hòn đá nhỏ trong đêm tối, cô trợn to mắt đến muốn mù đi mà vẫn không thấy hòn đá nhỏ kia5tại nơi nào! Có cần phải gài nhau thế không...

Gần đến động phủ của lão Môn chủ, Vinh Tuệ Khanh đột nhiên nhớ lại có một viên đá nhỏ dường như ở không xa chỗ cô đứng.

“Dừng! Mau dừng lại! Dừng màn ảnh lại! Mọi người có nhìn thấy hòn đá nhỏ ở bên chân ta kia không?” Vinh Tuệ Khanh dùng tay ra hiệu cho Mạnh Lâm Chân, la lên thật to.

Mạnh Lâm Chân thiếu chút phun máu lên bảo kính của mình.

Còn bảo dừng lại, dừng màn ảnh...

Cô ta nghĩ bảo bối của mình là cái gì? Định Thân Bảo Kính? Pháp bảo một khi đã khởi động sao có thể nói dừng là dừng?!

Mạnh Lâm Chân liếc Vinh Tuệ Khanh một cái, lấy một4khối linh thạch trung phẩm ra đặt vào cái rãnh bên trên bảo kính.

Mặt Lang Hoán Bảo Kính lóe lên, màn ảnh vừa rồi còn có chút u ám bây giờ trở nên rõ ràng hơn, nhưng đã qua cảnh ban nãy mất rồi. Lúc này, Vinh Tuệ Khanh đã chạy trốn lên núi phía sau động phủ của lão Môn chủ.

Mà yêu thú kia thì đang càn quét động phủ của lão Môn chủ.

Không lâu, mỗi người ở đó đều thấy được, vào đêm hôm ấy, lão môn chủ đang đột phá cửa ải quan trọng cuối cùng của Nguyên Anh thì bị một tảng đá lớn chèn chết như thế nào.

Hình ảnh chấn động và chân thực khiến mỗi người ở đây đều tin phục, bao gồm cả Thượng trưởng lão mới rồi còn bảo vệ Vinh Tuệ Khanh.

Ánh mắt ông nhìn Vinh Tuệ Khanh một cách phức tạp, lắc đầu nói: “Vinh cô nương, cô hãy nói cho lão Thượng nghe xem cô làm như thế rốt cuộc là vì cái gì?”

Vinh Tuệ Khanh vô cùng tuyệt vọng, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Nghe câu hỏi đau lòng của Thượng trưởng lão, Vinh Tuệ Khanh cười khổ hỏi lại: “Đúng vậy, ta cũng muốn biết, rốt cuộc là vì cái gì? Ta cũng chỉ là đệ tử sơ cấp mới nhập môn, vì sao lại phải hãm hại lão Môn chủ? Lại nói, chuyện này trọng đại như vậy, mọi người tin rằng là do một tay đệ tử làm hay sao?”

Hà Tân Tiên rút Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao ra vung ngang trước mặt, đặt lên cổ Vinh Tuệ Khanh, lạnh lùng tra vấn: “Một mình ngươi không thể làm nên chuyện, nhưng cũng không thể phủ nhận ngươi không làm chuyện này! Nói, ngươi và biểu thúc của ngươi trà trộn vào Long Hồ Môn rốt cuộc có mục đích gì?!”

Vinh Tuệ Khanh nghe được lời này đã hiểu ra, Hà đường chủ đây là muốn kéo cả Thần thúc xuống nước.

Vinh Tuệ Khanh nhìn từng người ở đại sảnh, đôi mắt trắng đen phân minh càng lúc càng lạnh đi: “Các người vu khống ta cũng đủ rồi. Chuyện này không liên quan đến người nào khác. Các người vô cớ cáo buộc ta, bức chết một người vô tội, sau này nhất định sẽ gặp báo ứng! Các người đều là

người tu hành, ta nguyện rửa các người từ nay về sau, ngày ngày đêm đêm đều bị tâm ma quấy nhiễu! Nếu ta có chết đi, nhất định sẽ hóa thành tâm ma, khiến các người vĩnh viễn đời đời kiếp kiếp không thể giải thoát!”

“Yêu nữ! Ác độc như vậy!” Hà Tân Tiên cả giận, thu hồi đao, đưa tay bóp cổ Vinh Tuệ Khanh, đến mức cô ngất đi lần nữa.

Trương Lữ Y thở phào một hơi, gấp gáp nói: “Chân tướng đã rõ ràng, chúng ta không cần phải đợi thêm nữa, lập tức mang cô ta đến đầm rồng, buổi tối giờ Tý, mở đầm tế Long Thần!”

Đầm rồng ở núi Long Hồ là cấm địa, trừ Môn chủ cũng chỉ có tế phẩm hiến tế là đến qua đầm rồng.

Nơi cửa vào đầm rồng có một hang đá nho nhỏ.

Người của Long Hồ Môn có thể tiến vào hang đá này, nhưng tiến sâu hơn thì không thể.

Dù mọi người vẫn còn nghi hoặc, ví như trừ Vinh Tuệ Khanh, ai là người hợp tác với cô, có phải là biểu thức La Thần của cô hay không? Hơn nữa, trong lòng rất nhiều người đều cảm thấy La Thần mới thật sự là kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện, Vinh Tuệ Khanh chẳng qua là giúp La Thần gánh tội thay mà thôi.

Bàn về tu vi hay là tuổi tác, La Thần đều có khả năng cao hơn.

Trương Lữ Y phân phó xong xuôi, mọi người còn đứng nguyên tại chỗ chưa rời đi ngay.

“Môn chủ, bọn ta cho rằng La Thần cũng rất đáng ngờ, Môn chủ có nên phái người bắt La Thần đến thẩm vấn một phen hay không?” Phó Môn chủ Thịnh Dĩ Ninh vẫn luôn im lặng đứng một bên cuối cùng cũng lên tiếng.

Trương Lữ Y mất kiên nhẫn phát phát tay: “Không liên quan đến La Thần, người đừng thêm phiền phức.”

Thịnh Dĩ Ninh cười lạnh: “Thật đúng là ‘nữ sinh hưởng ngoại’. Vì tình lang mà ngay cả thù giết cha cũng có thể bỏ qua. May rằng ta không có con gái, nếu không, có một đứa như vậy, ta còn không bằng lấy dây thắt cổ chết đi cho xong!”

Trương Lữ Y cá giận: “Người mạng ai?!”

Hà Tân Tiên cũng đi qua, nói với Thịnh Dĩ Ninh: “Không phiền phó Môn chủ bận lòng. Lữ Y sẽ thành thân cùng ta nhanh thôi, sau khi thành thân, ta đương nhiên sẽ giúp lão Môn chủ báo thù.” Ngừng một lát, bên miệng treo một nụ cười nhạt, xoay đầu nói với tất cả mọi người trong đại sảnh: “Mọi người yên tâm, La Thần đã bị Môn chủ nhốt trong cấm chế ở sau núi. Cả đời này hẳn ta cũng đừng mong ra được.”

Trương Lữ Y há hốc miệng, cuối cùng vẫn chán nản ngậm lại, không nói gì thêm nữa.

Hà Tân Tiên lại gọi hai đệ tử sang: “Mang cô ta đi, ném vào trong hang đá trước đầm rồng.”

Mạnh Lâm Chân nghĩ ra điều gì, lên tiếng: “Ta cũng đi theo. Cô nhóc này có chút kì quái, hai người bọn họ e rằng không phải là đối thủ của cô ta.”

Trương Lữ Y biết sư phụ Ngụy Nam Tâm của Mạnh Lâm Chân muốn làm gì, nhíu mày: “Các người đều cẩn thận một chút. Tế phẩm của đầm rồng phải là người sống, không thể là người chết.”

“Ta hiểu. Môn chủ yên tâm.” Mạnh Lâm Chân gật gật đầu, sau đó liền đi theo hai đệ tử mang Vinh Tuệ Khanh cùng đến hang đá phía trước đầm rồng.

Đầm rồng là cấm địa, hang đá phía trước đầm rồng thì không phải.

Nơi đây luôn luôn có gió lạnh âm u, ngay cả giữa trưa mùa hạ cũng lạnh lẽo hơn những nơi khác nhiều.

Bởi vậy, đệ tử của Long Hồ Môn đều không muốn đến đây.

Thỉnh thoảng có vài đệ tử suy nghĩ viễn vông muốn có kì ngộ đã lén đi vào cấm địa đầm rồng, toàn bộ một đi không trở lại.

Thời gian qua đi, mọi người đều biết sự khác thường của nơi này, dù không có người trông coi, cửa động mở toang cũng không có ai muốn vào.

Đến được hang đá, hai đệ tử nọ vội vàng hát Vinh Tuệ Khanh xuống đất, ngay lập tức chạy như bay ra khỏi hang đá.

Mạnh Lâm Chân thấy bọn họ đã đi xa mới dùng thần thức dò la xung quanh.

Quanh hang đá không có tu sĩ dừng chân.

Nhưng đầm rồng ở phía sau hang đá lại có một luồng thần thức cường đại uồn lượn quanh nơi đó.

Thần thức của Mạnh Lâm Chân vừa ló đầu vào bên đó đã bị thần thức cường đại kia lập tức cắn nuốt.

Mạnh Lâm Chân toát mồ hôi lạnh toàn thân, khẩn trương hạ kết giới trong hang đá, vây mình và Vinh Tuệ Khanh vào trong.

Nhìn đáng vẻ Vinh Tuệ Khanh nằm bất tỉnh nhân sự ở dưới đất, ánh mắt của Mạnh Lâm Chân vô cùng phức tạp.

Lúc trước, trong hình ảnh hiện ra trên Lang Hoán Bảo Kính, Mạnh Lâm Chân đã nhìn thấy một vài thứ mà những người khác không nhìn thấy.

Y là chủ nhân của Lang Hoán Bảo Kính, và lại còn tu luyện một môn công pháp đặc biệt. Công pháp này có thể khiến y nhìn thấy một số hình ảnh mà mắt thường không thể nhìn thấy khi y và Lang Hoán Bảo Kính tâm linh tương thông.

Ví dụ như, trong hình ảnh phản chiếu của Lang Hoán Bảo Kính lúc đó, hình ảnh Vinh Tuệ Khanh vô cùng đặc biệt.

Rõ ràng y nhìn thấy phía sau thân thể Vinh Tuệ Khanh tựa như có một bóng ảnh khác. Mà hồn phách của cô ta lại lơ lửng bất định, gần như trong suốt, một chân tại âm, một chân tại dương, chính là người có thể đi lại giữa hai cõi âm dương trong truyền thuyết!

Lang Hoán Bảo Kính vốn không giữ nổi cô ta cũng không chiếu được toàn bộ hình dáng của cô ta...

Tư chất thượng hạng như vậy chính là khôi lỗi tốt nhất để mình tu luyện Tiểu Thiên Ma Cảnh!

Mạnh Lâm Chân vươn ngón tay thon gầy như bạch ngọc ấn lên trán của Vinh Tuệ Khanh, sau đó chậm rãi di chuyển xuống, sờ đến vết sẹo trên mặt cô.

Chính xác là một vết sẹo, mà còn rất sâu.

Mạnh Lâm Chân thở dài. Nếu không có vết sẹo này, Vinh Tuệ Khanh cũng xem như có tiềm chất mỹ nhân. Bây giờ chỉ có thể xem là thanh tú mà thôi.

Ngón tay kia tiếp tục hướng xuống dưới, dạo quanh người Vinh Tuệ Khanh, cách lớp y phục, chậm rãi cảm nhận mỗi một đường cong trên người cô.

Chỉ là một cô nhóc, lấy đâu ra đường cong?

Mạnh Lâm Chân cười giễu, thu tay, lấy ra một chiếc khăn tay trắng tinh từ trong ống tay áo lau tay, sau đó lại chán ghét đốt lửa thiêu cháy chiếc khăn ấy đi.

Y lấy Lang Hoán Bảo Kính ra chiếu đến Vinh Tuệ Khanh một lần nữa.

Trong kính dần dần xuất hiện hình ảnh của Vinh Tuệ Khanh, nằm yên dưới đất. Hình ảnh của cô càng lúc càng mờ hồ trên mặt kính, tựa như sắp biến mất vào trong không khí. Song, quay đầu nhìn đến cô đang bất tỉnh trong hang đá, vẫn là một con người hoàn chỉnh, không hề mờ đi, cũng không hề biến mất.

Rốt cuộc mắt nhìn thấy là giả hay trong kính mới là giả?

Cái bóng khác ở sau thân ảnh cô ta như đang nỗ lực hợp lại vào trong thân thể, nhưng vẫn chưa vào đúng chỗ, giống như bị bài trừ, lại giống như sinh ra đã vậy. Một người sinh ra đã có hai linh hồn.

Không, không đúng. Là có một linh hồn đã chết rồi, linh hồn còn lại mới là bản thể của cô ta.

Lúc Mạnh Lâm Chân rời khỏi hang đá, y vẫn còn nhúu mày trầm tư: Lẽ nào Vinh Tuệ Khanh từng bị đoạt xá?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 117: Tự Cứu Chính Mình

 Trong vòng mười dặm quanh đầm rồng, từ trước tới nay vẫn là ngàn non không bóng chim bay, muôn ngả không thấy bóng người.

Lúc Trương Lữ Y vào trong, Vinh Tuệ Khanh đã tỉnh lại, đang thờ ơ khoanh chân ngồi trên đất.

“Người cũng thật nhàn nhã, đến lúc này rồi còn có tâm tư luyện công.” Trương Lữ Y chậm rãi đi đến, áo dài trắng tuyết dùng khi tế tự kéo lê trên đất, mà lại không nhiễm bụi trần. Đôi chân trần đeo vòng vàng lướt qua, trên nền đá xanh như nở bung hàng đóa hoa sen.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại: “Ta sợ hãi, hoảng hốt, bi thương, khóc lóc, van cầu, quỳ bái có tác dụng không?”

“Đương nhiên không tác dụng. Người cũng biết, người đã là tế phẩm Long Thần, dù có là tu sĩ Nguyên Anh hay Thánh nữ của thần điện Quang Minh đến đây cũng không thể làm gì.”

“Nếu đã như vậy, ta cần gì phải làm trò cười trước mặt người chứ? Làm trò tiêu khiển miễn phí cho người đã có những người không liên quan kia. Tuy ta lớn lên tại xóm núi, không có nhiều kiến thức, nhưng cái gọi là khí phách ta vẫn có nhiều hơn những tu sĩ tự cho mình cao không thể với các người.” Vinh Tuệ Khanh nói dứt câu, đột nhiên mở mắt, nhìn Trương Lữ Y cười hỏi: “Người chỉ mới tu vi Trúc Cơ sơ kỳ nhỉ?”

“Liên quan gì đến người? Người cũng chỉ là một đệ tử Luyện Khí... trung kỳ.” Trương Lữ Y cảnh giác hỏi lại, cảm thấy có chút gì không đúng.

Vinh Tuệ Khanh quá thản nhiên, quá bình tĩnh. Những năm này, những người bị chọn làm tế phẩm Long Thần, không ai không bị dọa đến run rẩy cả người, có người còn ngất đi luôn, cho đến khi bị đưa vào đầm rồng.

Không có ai lại giống như Vinh Tuệ Khanh, đến lúc này còn có thể bình tĩnh ngồi đó tĩnh tọa luyện công.

Trương Lữ Y biến đổi sắc mặt, vươn tay âm thầm nắm chặt lấy một tấm lụa5Triền Nhiêu. Nếu sự tình có biến, nàng ta sẽ ném ra ngay lập tức, trói Vinh Tuệ Khanh lại ném thẳng vào đầm rồng phía sau hang đá rồi tính tiếp.

Vinh Tuệ Khanh chậm rãi đứng dậy trên nền đá xanh, nói với Trương Lữ Y: “Ta là một người tính tình bướng bỉnh, thà chết vinh chứ không sống nhục. Huống hồ, cái chết đối với ta mà nói không kinh sợ như người tưởng tượng. Ta thà đối mặt với cái chết còn hơn nhìn thấy bản mặt xấu xa của các người! Ra chiêu đi!” Hai tay cô vỗ vào nhau một cái, Vinh Tuệ Khanh gọi ra Nhật Nguyệt Song Câu của mình, chân thủ thế,4bày ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến.

Có lẽ đến lúc đối mặt với sống chết, lòng người đều vô cùng sáng suốt.

Vinh Tuệ Khanh tỉnh lại trong hang đá, phát hiện chỉ có một mình mình không ai trông giữ, cô đã rất vui mừng, đã muốn chạy thoát khỏi đây. Nhưng mỗi lần chạy đến cửa hang đá, lại có một sức mạnh vô hình cản bước chân cô. Sau vài ba lần, cô mới hiểu ra nơi này hẳn đã bày một loại cấm chế nào đó. Những người đó ném mình một mình vào đây ắt cũng đã khắc dấu ấn, không sợ mình sẽ chạy mất.

Đã biết không thể chạy, cũng biết tử vong mới là9kết cục cuối cùng, cô trái lại không thấy sợ hãi nữa. Có lẽ lần này, cô có thể trở về với ngôi nhà khác của chính mình.

Trương Lữ Y vốn cho rằng Vinh Tuệ Khanh có kế gì lợi hại, có lẽ còn có người trợ giúp, nhưng thấy cô chỉ triệu hồi binh khí như muốn tự thân khiêu chiến với mình, không nhịn được mà bật cười: “Người muốn đánh với ta? Người không nhớ ta là tu vi Trúc Cơ, còn người chỉ là Luyện Khí sao? Người có biết sự khác biệt giữa đẳng cấp tu vi là như thế nào không? Đó là một trời một vực! Người ở trước mặt ta chính là con kiến này.” Nói rồi, Trương Lữ Y tiến lên phía trước một bước, giẫm nát mấy con kiến không biết bò từ đâu đến.

Vinh Tuệ Khanh cúi đầu nhìn nó, sau đó ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Người sai rồi. Ta không phải kiến, ta là người. Là người phải có tôn nghiêm của con người.” Vừa nói, Vinh Tuệ Khanh vừa vận khí ngưng thần, đem linh lực toàn thân tập trung lên hai tay, sau đó đưa linh lực vào Nhật Nguyệt Song Câu trên tay. Nhật Nguyệt Song Câu phát ra một luồng sáng trắng chói mắt, như ánh mặt trời và ánh trăng cùng phủ xuống, cương nhu hợp lại, soi sáng hang đá tối tăm đến rõ như ban ngày.

Trương Lữ Y theo bản năng nâng tay che mắt, tránh cho luồng sáng chói mắt kia làm mù mắt.

Vinh Tuệ Khanh mượn cơ hội phi thân lên, Nhật Câu từ trên trời giáng xuống, Nguyệt Câu từ bên trái đảo qua, thế như sấm chớp đánh tới.

Trương Lữ Y nghe tiếng gió, buông tay, mắng một tiếng: “Không tự lượng sức!” Tay phải khẽ phất đánh ra chiêu thuật Khống Hỏa. Ngọn lửa bùng mãnh bay lên cao ập về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh tránh sang một bên, cười nói: “Ta có gì phải sợ? Người mới cần phải lượng sức mình mà làm! Giết ta rồi, người lấy gì tế Long Thần đây?”

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến “Hà Bá cưới vợ” đã từng đọc qua trong sách giáo khoa ở kiếp trước, biết rằng người tế thần phải là người sống.

Trương Lữ Y khựng người, thật sự không dám mạnh tay, sợ đánh chết Vinh Tuệ Khanh.

Uy áp Vinh Tuệ Khanh phải chịu lập tức giảm đi một nửa. Cô thu hồi Nhật Nguyệt Song Cầu, bảo vệ đầu và mặt, dùng tốc độ thật nhanh chạy vòng vòng quanh Trương Lữ Y, tránh xa ngọn lửa hùng hực kia.

Trương Lữ Y không thể thiêu chết đối phương, chỉ đành đổi sang pháp thuật khác. Thuật Lưu Sa, thuật Đằng Triền, thuật Tật Phong, ngay cả thuật Băng Tiễn cũng tung ra hết, chỉ muốn đánh trọng thương Vinh Tuệ Khanh, khiến cô không thể hành động là được.

Vinh Tuệ Khanh lại không hề cố kị, có thể dùng cả tính mạng chống đỡ. Cô đã tập luyện qua cuốn sách dạy kỹ năng chiến đấu mà Vương nữ Đồ Sơn cho cô trong một thời gian rất dài, trừ lúc chiến đấu với ly miêu yêu ở rừng Hắc Tùng ra cũng không dùng đến là bao. Lần này, là lần thứ hai bày ra.

Từ lúc ban đầu lạ lẫm, đến khi dần dần quen thuộc, cuối cùng là thành thạo vô cùng. Thân hình cô nhỏ bé, hành động linh hoạt mau lẹ, trong lúc dịch chuyển có quy tắc chừng mực, giống như đang vẽ tranh vậy.

Trương Lữ Y ban đầu không hề xem trọng cô, dù sao thì tu vi cách biệt đến thế nào chứ? Đối phương có mạnh ra sao cũng không thể một bước lên trời. Sau đó, lại phát hiện mình không chạm đến được cả góc áo của đối phương, mà mỗi lần phóng ra một phép thuật, linh lực của nàng ta như bị hút ra, ào ạt không dứt chảy xuôi về phía Vinh Tuệ Khanh.

Trương Lữ Y nhắm mắt cảm nhận được Vinh Tuệ Khanh dường như đứng trong một vòng xoáy. Vòng xoáy kia như có lực hút vượt mức bình thường đối với linh lực!

Vinh Tuệ Khanh càng đánh càng thoải mái, đồng thời âm thầm vận chuyển Húc Nhật Quyết, luyện hóa linh lực được hấp thu từ Trương Lữ Y.

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Trương Lữ Y, sự căm ghét tích tụ bấy lâu của Vinh Tuệ Khanh mới có chỗ giải tỏa.

Từ khi biết mình không thể chạy thoát, Vinh Tuệ Khanh lập tức thay đổi chủ ý. Cô sẽ không dễ dàng để người khác giết chết. Ngay cả khi phải chết, cô cũng phải kéo theo một cái đệm lót lưng.

Vinh Tuệ Khanh ngay tức khắc bố trí một Tụ Linh Trận bên trong hang đá. Cô đã sửa đổi một chút Tụ Linh Trận này, không những có thể tụ hợp linh khí tự nhiên trong trời đất, mà còn có thể hấp thu linh khí mà đối thủ tán phát ra chuyển hóa cho bản thân sử dụng. Trừ khi đối phương từ bỏ tấn công bằng linh lực, Tụ Linh Trận mới không còn tác dụng. Nhưng thân là tu sĩ, có ai sẽ từ bỏ tấn công linh lực chứ? Đặc biệt là trong tình huống đối thủ không bằng mình.

Trương Lữ Y đương nhiên không biết Vinh Tuệ Khanh dùng thủ đoạn gì. Nàng ta chỉ biết rằng mình là Trúc Cơ, đối phương mới chỉ Luyện Khí, dù thế nào cũng không thể chạy thoát khỏi tay nàng ta.

Mà Vinh Tuệ Khanh thứ nhất biết mình chắc chắn phải chết, chỉ muốn trước khi chết kéo thêm một cái đệm lót. Những người hại cô và mưu đồ hại cô, có thể giết một người thì được một người, có thể giết hai người cô cũng lời rồi. Thứ hai, cô đã tập luyện phương pháp đánh nhau mà Vương nữ Đồ Sơn cho cô. Đây lại là bao nhiêu tinh hoa tích lũy từ mấy ngàn năm thực chiến của Vương nữ Đồ Sơn, từng nhiều lần vượt cấp khiêu chiến tu sĩ cao hơn nàng một cấp. Vào tay Vinh Tuệ Khanh đương nhiên có tự tin khiêu chiến vượt cấp người khác.

Lại thêm Vinh Tuệ Khanh mới bước vào giới tu hành không lâu, ghé mới sinh không sợ hổ, cô không bị thứ gì bó tay bó chân. Huống hồ, Trương Lữ Y cũng chỉ là tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, không phải giống như tên biến thái Mạnh Lâm Chân, tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn. Nguyên Anh trở xuống, cách biệt chân chính ở đẳng cấp tu sĩ là trên mặt linh lực.

Nguyên Anh trở lên, cách biệt giữa tu sĩ lại là ở cảnh giới rồi, đó mới là mỗi cấp cách nhau một cái hố, mỗi cấp đều là cách biệt giữa trời và đất. Bây giờ, một Trúc Cơ sơ kỳ đối với Luyện Khí tầng sáu mà nói là cách biệt một trời một vực vẫn còn hơi sớm.

Vinh Tuệ Khanh vừa tránh né các loại phép thuật mà Trương Lữ Y phóng ra, vừa chui nơi này vừa lượn bên kia khiến cho Trương Lữ Y luống cuống tay chân.

Trương Lữ Y thì không sợ trường cận chiến. Dù có tu vi cao nhưng dưới tình huống không thể sử dụng linh lực quá nhiều, càng không thể giết chết đối phương, nàng ta thật sự không còn bao nhiêu ưu thế.

Tụ Linh Trận vận chuyển càng lúc càng nhanh, linh lực của Trương Lữ Y tuôn ra có dấu hiệu không thể khống chế được nữa, nhưng nàng ta lại không làm được chuyện nhận thua.

Trương Lữ Y cắn răng, đổ cả bình Hồi Linh Đan vào trong miệng, giúp nàng ta hồi phục linh lực.

Vinh Tuệ Khanh thấy linh lực đối phương suy kiệt, lập tức vọt người nhảy lên, toàn thân cấp tốc xoay tròn như một con thoi, thân hình nhanh đến mức chỉ lưu lại vệt bóng nhạt trong đồng tử của Trương Lữ Y. Nhật Nguyệt Song Câu trong tay Vinh Tuệ Khanh chính là mũi con thoi, xoay tròn đâm về phía Trương Lữ Y. Đó là chiêu tất sát của Vương nữ Đồ Sơn - “Hòa Quang Đồng Trần”.

Vinh Tuệ Khanh ôm quyết tâm đồng quy vu tận, vẻ mặt nghiêm nghị xông đến.

Trương Lữ Y vừa ăn Hồi Linh Đan, đang định vận chuyển một vòng Đại Tiểu Chu Thiên chuyển hóa đan dược thành linh lực, không ngờ Vinh Tuệ Khanh đã liều mạng nhào tới.

Trương Lữ Y cười lạnh một tiếng: “Muốn chết...” Định tung ra bùa chú của mình.

Một hòn đá nhỏ lặng yên bay đến, vừa vụn xé toạc Tụ Linh Trận của Vinh Tuệ Khanh, đồng thời đánh vào cánh tay của Trương Lữ Y.

Trương Lữ Y trong giây lát đã bị chặn đứng, trừng trừng nhìn Vinh Tuệ Khanh đỏ mắt giết tới. Nhật Câu đặt lên cần cổ thon dài của nàng ta, Nguyệt Câu đâm thẳng vào ngực trái. Máu tươi thấm đẫm áo dài trắng tuyết của nàng ta, như thạch lựu đỏ rực vỡ nở bung.

Trương Lữ Y đến lúc chết vẫn không hiểu được vì sao mình lại chết dưới tay một đệ tử kỳ Luyện Khí.

Vinh Tuệ Khanh cũng không rõ, Trương Lữ Y sao lại không né tránh, cũng không đánh trả, chỉ ngây ngốc đứng đó, giống như đang chờ chết vậy.

Một chiêu thành công, Vinh Tuệ Khanh lập tức lùi ra sau nhanh chóng, trốn vào một góc hang đá. Cô nghe được rõ ràng, viên đá cố ý hăm hại cô vào đêm yêu thú tập kích lại đến rồi!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 118: Đợi Nàng

 Thi thể của Trương Lữ Y ngã trên khoảnh đất trống chính giữa hang đá.

Bên trong hang đá không thông gió là mấy, mùi máu vô cùng nồng đậm.

“Chúng ta đã bàn trước rồi. Người lấy lệnh phù Môn chủ, cô nhóc kia thuộc về ta.”

Lại một giọng nói vang lên tiếp sau.

Vinh Tuệ Khanh hoảng sợ rợn tóc gáy.

Đó là giọng của tên biến thái Mạnh Lâm Chân!

Không cần suy nghĩ gì thêm, nếu rơi vào tay bọn họ, Vinh Tuệ Khanh thà đi làm thức ăn cho Long Thần!

Vinh Tuệ Khanh men theo tường hang đá từng bước dịch về phía cửa sau của hang đá.

So với Long Thần không biết thế nào thì Vinh Tuệ Khanh còn sợ những người mang da người mà không có tính người kia!

“Chắc chắc, cô nhóc ra tay thật là ác. Người nhìn xem, Tiểu Mạnh, người thật sự quản được cô nhóc bướng bỉnh này sao?” Thịnh Dĩ Ninh mặc một bộ võ trang màu đen, trong tay cầm một cây roi dài màu vàng sẫm

tiến vào, đập vào mắt là cảnh tượng Trương Lữ Y chết không nhắm mắt trên nền đá xanh!

Mạnh Lâm Chân đi theo sau Thịnh Dĩ Ninh bước vào, liếc nhìn Trương Lữ Y đã chết trên đất, lè lưỡi liếm cái môi đỏ nhạt, lạnh lùng nói: “Còn tạm được, có thể còn ác hơn nữa. Ta sẽ dạy cô ả.”

Lúc bọn họ tiến vào, vừa lúc Vinh Tuệ Khanh đã luyện hóa xong tất cả linh khí mà Tụ Linh Trận vừa hấp thu được. Húc Nhật Quyết trong lúc chiến đấu lại bất tri bất giác tăng thêm tu vi, dù còn chưa đến tầng thứ hai nhưng đã tiến rất gần rồi!

Tu vi của cô cũng0lên như điều gặp gió, đột phá Luyện Khí tầng sáu, tiến lên Luyện Khí tầng bảy!

Từ tầng sáu đến tầng bảy, nghĩa là cô đã từ Luyện Khí trung kỳ tiến lên Luyện Khí hậu kỳ, có thể tích trữ linh lực tăng cao một tầng!

Linh khí trong hang đá đột nhiên dao động.

Vinh Tuệ Khanh nhận lúc hai người đó đều chú ý vào Trương Lữ Y, lách mình từ phía sau hang đá cướp đường mà ra. Cô trực tiếp nhảy đến cửa sau hang đá, xông vào cấm địa đầm rồng ngay phía sau!

Lúc vào trong hang đá, Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy có hơi nước nhàn nhạt nhiều quanh hang đá.

Ra phía sau hang đá, đối mặt với đầm rồng trong truyền thuyết, Vinh Tuệ Khanh mới hiểu vì sao người của Long Hồ Môn nói đến đầm rồng lại biến sắc.

Dưới ánh trăng, cả một đầm nước chỉ thuần một màu đen. Bên cạnh đầm nước là tảng đá trơn nhẵn, cỏ không sinh sôi, cây đều không thấy. Núi cao xung quanh cũng là núi đá, trên núi không hề có bóng cây, chỉ thấy

quái thạch lởm chởm, như quái thú bị ngưng đọng thời gian, gương nanh múa vuốt, nhìn rất sống động. Tựa như chỉ một giây tiếp theo, bọn chúng sẽ sống lại chống nạnh cười to với người: “Ha ha, bắt được người rồi!”

Vinh Tuệ Khanh ngơ ngác một thoáng, nghe thấy tiếng hai người đàn ông từ trong hang đá phía sau truyền ra: “Hồngбет! Cô ta chạy mất rồi!”

Vinh Tuệ Khanh đi vài bước men theo đầm rồng. Nước trong đầm không gió tự lung lay, cuộn về phía chân cô.

Vinh Tuệ Khanh chống vào tảng đá lớn bên cạnh4đầm rồng, xoay người nhìn phía hang đá.

Nước đầm chậm rãi bao phủ hai chân cô, tung lên từng đóa bọt nước, như cái hôn của tình nhân, càng lúc càng dịu dàng lưu luyến.

Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh lại, khóe miệng mang theo một nụ cười mỉa mai, nhìn hai người đàn ông vội vã chạy ra từ trong hang đá.

“Vinh Tuệ Khanh, người không muốn sống nữa rồi!” Mạnh Lâm Chân buột miệng, tựa như đang sợ cô quá ngu ngốc.

Vinh Tuệ Khanh cười ha ha, giọng nói trong trẻo còn vương nét trẻ con vang vọng quanh đầm rồng: “Các người không phải muốn ta chết đi sao? Chết ở nơi này còn hơn chết với tên biến thái nhà người nhiều!”

Hai mắt Vinh Tuệ Khanh lại chuyển sang Thịnh Dĩ Ninh đang há hốc miệng bên cạnh, trong con ngươi chất chứa lửa giận9bất chấp tất cả: “Hóa ra tất cả đều là do tên hám làm quan không muốn làm phó nhà người gây ra!” Lại cười nhạo một tiếng: “Chỉ là một chức Môn chủ của Long Hồ Môn cũng đáng để người hao phí tâm cơ, mọi cách lập bẫy, giết chết thượng cấp của người, lại muốn vu oan giá họa cho tiểu đệ tử này. Cuối cùng còn không từ bỏ mà mượn tay tiểu đệ tử trừ khử đại họa lớn nhất của người. Chẳng trách người có thể làm bạn của đại ác nhân Ngụy Nam Tâm.

Quả là vật hợp theo loài, người tụ theo bầy. Các người đều là ma đầu hung ác tàn độc, giết người không chớp mắt! Ngụy Nam Tâm giết cả nhà ta, diệt toàn bộ Dốc Lạc Thần. Thịnh Dĩ Ninh người hại chết Môn chủ Long Hồ Môn và hàng ngàn đệ tử ngoại môn, chẳng qua là để thỏa mãn mong muốn cá nhân người!”

Từ lúc Thịnh Dĩ Ninh xuất hiện, Vinh Tuệ Khanh đã đoán ra được rõ ràng tiền căn hậu quả của chuyện này.

Thịnh Dĩ Ninh là phó Môn chủ, lại hiểu trận pháp, vậy đại trận hộ sơn của Long Hồ Môn do ai phá hỏng, cố ý để cho yêu thú tiến vào, tất cả đều rất rõ ràng rồi.

Tiếp sau đó, lại dẫn yêu thú đến giết Vinh Tuệ Khanh, không ngờ Vinh Tuệ Khanh còn có bản lĩnh, lại có thể chạy thoát khỏi động phủ.

Thịnh Dĩ Ninh vẫn không bỏ qua, liền sai khiến đệ tử môn hạ dẫn cô đến thẳng nơi lão Môn chủ bế quan. Mượn tay cô dẫn yêu thú đến nhân cơ hội giết chết lão Môn chủ.

Nực cười thay quyền Môn chủ Trương Lữ Y tự cho mình lo liệu mọi mặt chu toàn, nào ngờ cũng là bị người khác tính kế, bị người ta lợi dụng lần nữa hại Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu nhìn trời, càng lúc càng cười lớn: “Ông trời à, người như vậy mà ông cũng để bọn họ tu thành tiên?! Mắt ông mù rồi sao?!”

Vừa dứt lời, từ trong đầm rồng đột nhiên dâng lên một trận sóng lớn, ập lên đầu Vinh Tuệ Khanh.

Giống như phối hợp với bọt sóng trong đầm rồng, trên bầu trời đêm vang lên từng trận sấm, như sắp đánh xuống đến nơi vậy.

Thịnh Dĩ Ninh cả kinh, tung ra một lá bùa Cấm Thanh, phóng đến chỗ Vinh Tuệ Khanh.

Bên cạnh đầm rồng đã trở thành cấm địa.

Bùa Cấm Thanh của Thịnh Dĩ Ninh rơi xuống nơi cách bờ đầm rồng một thước.

Vinh Tuệ Khanh hừ một tiếng, căm hận nói: “Thịnh Dĩ Ninh, ngàn đệ tử Long Hồ Môn đã chết đi đều ở sau lưng người quan sát người! Cả đời này của người đừng mong tăng thêm tu vi!”

Thịnh Dĩ Ninh tức giận: “Tiểu tiện nhân, miệng tiện đáng chết!” Tay phóng ra một con dao găm, không mang theo linh lực gì, bắn sượt qua vai Vinh Tuệ Khanh.

Dao găm không có linh lực, thuận lợi đột phá cấm chế của đầm rồng, bay đến vai trái của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh khẽ đưa bàn tay trắng nõn, Nhật Câu lướt qua, câu lấy dao găm của Thịnh Dĩ Ninh, lại dùng lực đẩy ngược về trước. Con gao găm liền chuyển hướng bay trở về ngay trước mặt Thịnh Dĩ Ninh.

Mắt Mạnh Lâm Chân ánh lên, tay ném ra một sợi dây thừng tựa như làm bằng vàng, quấn lấy eo của Vinh Tuệ Khanh, tay phải hơi dùng sức. Vinh Tuệ Khanh bị dây thừng kéo lên không trung, cơ hồ sắp bị Mạnh Lâm Chân từ bên mép đầm rồng kéo giật trở về!

Vinh Tuệ Khanh ở giữa không trung lưu luyện nhìn ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời đêm, khẽ xoay mình, tay phải vung Nhật Câu, dứt khoát chém xuống đoạn dây thừng trói ngang eo cô.

Trong cấm địa đầm rồng, linh lực đều vô hiệu.

Linh lực của sợi dây thường bị cấm chế của đầm rồng hạn chế, giờ đây chỉ cứng chắc hơn dây thường bình thường một chút, nhưng nào có thể so với Nhật Nguyệt Song Câu?!

Chỉ một nhát, dây thường đã đứt làm đôi.

Không có dây thường chống đỡ, Vinh Tuệ Khanh như điều đứt dây, rơi ùm xuống nước, nháy mắt bị màu đen của nước đầm rồng nhấn chìm.

Mạnh Lâm Chân không nghĩ nhiều, tung người nhảy lên, nhảy theo vào đúng vị trí Vinh Tuệ Khanh rơi xuống nước. Y đã tìm cả trăm năm mới tìm được một nữ tu có thể trợ giúp y tu luyện Tiểu Thiên Ma Cảnh, sao cứ như vậy mà để cô ta dễ dàng chết đi cơ chứ?!

“Tiểu Mạnh!...” Thịnh Dĩ Ninh hoảng hốt, cũng xông đến cạnh đầm rồng. Trong tay ông ta có lệnh phù Môn chủ tìm thấy trên người Trương Lữ Y, mới dám đến gần đầm rồng phía sau hang đá.

Một tiếng rồng ngâm thâm trầm chậm rãi vang lên từ đáy đầm rồng, ngăn cản bước chân của Thịnh Dĩ Ninh.

Thịnh Dĩ Ninh lão đảo, quỵ xuống bên đầm rồng.

Một trận sóng cuộn lên từ sâu trong đầm rồng, tưới cho cả người Thịnh Dĩ Ninh ướt đầm.

Thịnh Dĩ Ninh vội nâng cao lệnh phù Môn chủ, nằm rạp bên bờ thỉnh tội.

Tiếng rồng ngâm xa dần, đầm rồng mau chóng trở lại yên tĩnh như trước.

Thịnh Dĩ Ninh lau đi mồ hôi lạnh cùng với nước trong đầm, run lấy bắp bò dậy. Ông ta vọt chạy như bay trở về hang đá, phát bùa truyền âm

cho hộ pháp, đường chủ và các tăng chấp sự của Long Hồ Môn, báo bọn họ đến hang đá trước mặt đầm rồng.

Các vị cấp cao của Long Hồ Môn mau chóng đuổi tới, nhìn thấy vẻ mặt đau xót của Thịnh Dĩ Ninh và thi thể đầy máu của Trương Lữ Y.

“Lữ Y!” Hà Tân Tiên gào lên, nhào đến bên Trương Lữ Y, chân tay luống cuống ôm nàng ta dậy: “Là ai làm? Là ai đã làm chuyện này?!” Hắn gào thật to.

Thịnh Dĩ Ninh khó nén đau thương, ghen ngào: “... Là Long Thần, đã nhập vào người đệ tử sơ cấp kia giết... Trương Lữ Y.”

“Long Thần?!”

Những người có mặt đều kinh hãi, nhưng cũng không nghi ngờ lời nói của Thịnh Dĩ Ninh.

Trong đầm rồng có một luồng thần thức cường đại khác thường, tất cả những ai ở đây đều biết điều đó.

Nếu nói Vinh Tuệ Khanh đã giết Trương Lữ Y thì sẽ không ai tin, trừ khi thật sự do Long Thần nhập vào.

“Thế Vinh Tuệ Khanh đâu rồi?” Thượng trưởng lão bán tín bán nghi, đi sang cùng với Hà Tân Tiên kiểm tra vết thương của Trương Lữ Y.

Vừa nhìn, vết thương chí mạng của Trương Lữ Y quả nhiên là do vũ khí sắc bén tạo thành, chứ không có dấu vết nào của công kích linh lực.

So về linh lực, Vinh Tuệ Khanh tuyệt đối không phải là đối thủ của Trương Lữ Y.

Thịnh Dĩ Ninh chỉ về phía đầm rồng đằng sau hang đá: “Long Thần đã mang Vinh Tuệ Khanh trở về đầm rồng.”

Vậy là đã tế tự thành công.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Long Thần giết chết quyền Môn chủ khẳng định là có điều bất mãn với quyền Môn chủ. Nhưng Long Thần đồng thời cũng tiếp nhận tế tự của bọn họ, hẳn sẽ không bất mãn đối với Long Hồ Môn.

Một chấp sự vội lên tiếng: “Nếu Long Thần đã ra lệnh, chúng ta không thể không nghe. Bây giờ quyền Môn chủ đã bị Long Thần tru diệt, chúng ta có nên chọn ra một Môn chủ mới hay không?”

Một hộ pháp có quan hệ tốt với Thịnh Dĩ Ninh lên tiếng: “Ta thấy chi bằng mời Thịnh phó Môn chủ làm Môn chủ mới của Long Hồ Môn đi. Long Thần đã đến mà Thịnh phó Môn chủ còn có thể bình an vô sự, đủ để thấy Long Thần rất tán thưởng Thịnh phó Môn chủ.”

Thịnh Dĩ Ninh thở dài, nói: “Chúng ta vẫn nên an táng cho Trương Lữ Y rồi hãy nói. Chuyện Môn chủ không cần gấp.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý, dùng pháp thuật vận chuyển thi thể Trương Lữ Y ra ngoài.

...

Sâu trong đầm rồng, Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt, vẫn tiếp tục rơi xuống đáy nước. Không biết đầm rồng sâu bao nhiêu, cũng không biết đầm rồng rộng lớn thế nào. Hô hấp của Vinh Tuệ Khanh dần khó khăn, không khí trong phổi đã sắp dùng cạn. Cô theo bản năng đưa tay nắm chặt lấy cổ họng mình, toàn thân thả lỏng, chìm xuống đáy đầm sâu thẳm.

Một luồng thần thức cường đại từ sâu dưới đáy đầm xoay vòng hướng lên, bao phủ lấy thân thể Vinh Tuệ Khanh, đỡ cô chậm rãi đáp xuống.

“... Là nàng sao? Nàng đến rồi đấy sao? Ta ở đây đợi nàng đã ngàn vạn năm, cuối cùng nàng cũng đến rồi đấy sao?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 119: Nhập Kính

 Cảm nhận được linh lực của Vinh Tuệ Khanh, luồng thần thức kia có chút chần chừ.

“Khanh Khanh, Khanh Khanh, có phải là nàng không... Ta đợi không được nữa rồi... Tha thứ ta, ta đã đợi rất lâu rất lâu rồi...” Luồng thần thức kia chần chừ một chút, rồi chui vào thức hải của Vinh Tuệ Khanh.

Khoảng không bên trong thức hải mây mù mờ mịt, chính giữa có một tia sáng vàng, giống như bị tầng mây che đi ánh sáng.

Một cô bé chân trần chạy trên bờ biển, trong tay mang theo một cái giỏ xinh đẹp, không ngừng tìm kiếm các loại vỏ sò trên bãi biển.

Người đàn ông cao lớn từ trên trời hạ xuống, đáp ngay trước mặt cô bé. “Thì ra không phải là nàng...” Sự thất vọng nặng nề trên mặt người đàn ông khiến người ta không thở nổi. Cô bé nhặt vỏ sò ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời lại to tròn.

Người đàn ông để tâm quan sát cô bé kia cả buổi, sau đó vươn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một luồng ánh sáng trắng chậm rãi dâng lên, nhẹ nhàng thổi về hướng cô bé. Cô bé nhìn luồng ánh sáng trắng, sắc mặt lộ vẻ tò mò, vươn ngón tay mập mập chọc vào ánh sáng trắng trước mặt. Ánh sáng trắng mở ra một khe hở, cô bé cười khanh khách, bị ánh sáng trắng kia bao phủ lấy.

Ánh sáng trắng bao bọc lấy cô bé, chậm rãi bay lên không trung, giống như một cái bong bóng nước lớn, bao bọc lấy cô bé hoạt bát tinh nghịch

bên trong. Cô bé vỗ vào lớp bên trong của bong bóng kia, lớn tiếng kêu a a, mặt mày rạng rỡ nhìn người đàn ông kia.

Bong bóng nước ánh sáng trắng bay về phía người đàn ông ấy.

Hắn đưa một tay ra, nhẹ nhàng khoát lên trên bong bóng nước, người đàn ông nhắm mắt, bắt đầu cảm nhận cô bé bên trong bong bóng nước ánh sáng trắng.

Qua một lúc lâu, người đàn ông kia rút tay về, mở mắt ra, yên lặng nhìn cô bé bên trong bong bóng nước, thần sắc trên mặt vừa buồn vừa vui: “Thì ra người không phải là nàng ấy. Nhưng người... Tại sao lại có huyết mạch của nàng ấy? Chẳng lẽ người là con của nàng? Hay là hậu duệ?” Nói xong câu này, người đàn ông kia xoay người, ngược mắt nhìn xa xăm, nhìn về tia sáng vàng kia lộ ra từ trong tầng mây màu xám.

Không biết trôi qua bao lâu, tia sáng của mảng không gian này đột nhiên tối sầm đi.

Người đàn ông kia quay đầu lại, thấy cô bé bên trong bong bóng nước ánh sáng trắng đã hấp hối.

“Mà thôi. Đợi người vạn năm vẫn không thể thấy được. Có lẽ, nàng ghét ta. Nhưng ta không thể nào thấy hậu duệ của nàng sắp chết mà không cứu...”

Trên mặt của người đàn ông một mảnh sầu thảm, vung tay lên, bong bóng nước ánh sáng trắng bay đến bên tay hắn, tiêu tan không tiếng động.

Cô bé rơi vào lòng người đàn ông kia.

“Đi đi. Sống cho thật tốt.” Người đàn ông cúi đầu hôn nhẹ trên trán cô bé một cái. Gương mặt tái nhợt xanh xao của cô bé lập tức trở nên hồng hào nhẵn nhụi, hô hấp cũng trở nên đều đặn.

Cô bé dụi dụi mắt, giống như vừa tỉnh lại sau một giấc mộng dài.

“Người là ai?” Trong âm thanh trong trẻo của cô bé còn mang vài phần trẻ con, nhưng thân ảnh của người đàn ông đang ôm cô bé dần dần mờ nhạt, trở nên mỏng manh, cuối cùng giống như bọt biển dưới đại dương biến mất trước mắt cô bé.

Cô bé phát hiện bản thân lẻ loi nửa nằm ở giữa không trung, không có bất kỳ chống đỡ nào, liền hét to, nặng nề té ngã trên bãi cát.

...

Vinh9Tuệ Khanh mở mắt, nhớ lại vừa nãy nhìn thấy người đàn ông kia trong mơ, nhú mày suy nghĩ hồi lâu, lại phát hiện làm thế nào cũng không thể nhớ rõ hình dáng của hắn. Cô chỉ nhớ, trong giấc mơ, mình là một cô bé nhặt vỏ sò...

Vinh Tuệ Khanh ngồi dậy, nhìn xung quanh, lại là một hang đá, cũng không khác lắm với hang đá trước đầm rồng của núi Long Hồ, chỉ là lớn và trống trải hơn một chút. Có điều linh khí bên trong động phủ mỏng manh không bằng với linh khí tràn đầy trong hang đá phía trước đầm rồng. Bố trí trong động phủ rất sơ sài. Một gian phòng vuông, nơi sát tường đặt một cái bàn bát tiên, hai bên bàn đặt hai cái ghế ngồi màu gỗ thô. Trên bàn để một chung trà bằng sứ trắng, hơi nóng vẫn còn bốc lên, dường như có người mới ngồi đối diện phẩm trà ở đây.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ vịn tường đứng lên, một hàng chữ ngang đập vào trong mắt cô, phía trên viết bốn chữ lớn ngay ngắn chỉnh tề: Nhặt nguyệt trường tịch (Những năm dài đằng đẵng cô đơn).

Lực bút mạnh mẽ, thê lương, nét phẩy cuối cùng của chữ “Tịch” dường như muốn phá vỡ mặt giấy chui ra.

Toàn bộ chờ đợi không có điểm cuối, mong mỗi không có hy vọng, dường như đều chứa đựng trong bốn chữ này.

Nhất thời Vinh Tuệ Khanh nhìn đến ngây ngốc.

Vách đá dưới hàng chữ còn có khắc một bài từ như rồng bay phượng múa:

“Sơn hà như tụ, tế nguyệt như tổ, vạn tải không lưu Long hành lộ.

Vọng cổ thổ, ý trù trù.

Thương tâm lao yển phân phi xứ, Tiên các Long đình đô tổ liễu thổ.

Khứ, li nhân khổ. Lưu, li nhân khổ.”

(Tạm dịch:

Sông núi như giao hòa, tháng năm như kể lại, vạn năm không lưu lại vết rồng đi.

Ngóng cổ hương, lòng lưỡng lự.

Thương chim yển diêu linh tứ xứ, Tiên các Long đình rồi cũng về với đất.

Người đi, đau khổ vì cất bước. Người ở, vì ly biệt mà khổ đau.)

Phía sau hang đá vang lên một tiếng “bùm”, giống như có thứ gì đó rất nặng từ trên cao nện xuống vậy.

Vinh Tuệ Khanh giật mình thức tỉnh, vươn tay cầm túi càn khôn của mình. Cũng may đồ đạc của cô vẫn ở đây. Lấy ra một cây cỏ ẩn thân từ trong túi, Vinh Tuệ Khanh lại phát hiện linh lực của mình không thể dùng được, không có cách nào làm cho cỏ ẩn thân phát huy tác dụng, chỉ đành

ném nó trở lại. Sau đó cô nín thở, rón ra rón rén men theo vách đá đi về phía phát ra âm thanh bên kia.

Khi vừa mới đến chỗ rẽ của hang đá, một người từ bên trong chui ra, suýt chút nữa đụng vào Vinh Tuệ Khanh!

“Quả nhiên người ở đây!”

“Tại sao lại là người!”

Hai người đồng thời kinh ngạc thốt lên. Người từ bên trong lao ra, thế nào lại là tên biến thái Mạnh Lâm Chân!

Vinh Tuệ Khanh lập tức quay người bỏ chạy.

Mạnh Lâm Chân cửu tử nhất sinh, cuối cùng đuổi theo đến đây, phục kích được Vinh Tuệ Khanh thì trong lòng vui vẻ. Y cười hì hì nhìn Vinh Tuệ Khanh chạy trốn xung quang trong hang đá, lớn giọng nói: “Người tiết kiệm chút sức lực đi. Ở đây nơi nơi đều là cấm chế, người cần gì phải khổ như vậy? Ở nơi quỷ quái này, chạy trời không khỏi nắng...”

Vinh Tuệ Khanh không quan tâm, giống như bướm bướm len lỏi qua những bông hoa trốn tránh qua lại trong hang đá, tránh né cấm chế, đồng thời giữ khoảng cách với Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân cười một lát mới ngộ ra dụng ý của Vinh Tuệ Khanh. Y khề hừ một tiếng, chậm rãi đi đến chỗ cách không xa với Vinh Tuệ Khanh, khoanh chân ngồi xuống, yên lặng điều tức vận khí, xem linh lực của bản thân có mấy phần dùng được.

Vinh Tuệ Khanh cũng ngồi xuống đối diện, cảnh giác quan sát nhất cử nhất động của Mạnh Lâm Chân.

Qua một hồi lâu, Mạnh Lâm Chân mở mắt ra từ trong dòng suy nghĩ, hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Đây là nơi nào? Sao người lại vào đây?”

Vinh Tuệ Khanh bữu môi, không muốn để ý tới ý: “Ta với người thân lắm sao? Người vào như thế nào thì ta vào như thế ấy.” Đương nhiên Vinh Tuệ Khanh không muốn đề cập đến giấc mơ kỳ lạ kia với Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân đổ vào miệng một lọ Hồi Linh Đan, lẳng lặng đợi linh lực hồi phục.

Vinh Tuệ Khanh lấy ra trận kỳ chế tạo lúc mình ở Long Hồ Môn từ trong túi càn khôn, thuận tay đặt quanh người mình.

Đây là một trận phòng hộ nhỏ, chỉ là lợi dụng cấm chế bên trong hang đá này, gia tăng công dụng của phản xạ phòng hộ mà thôi.

Nếu Mạnh Lâm Chân dám tiến hành công kích với cô, bất kể là dùng linh lực hay cậy sức mạnh, trận pháp này đều có thể đem toàn bộ lực sát thương phản xạ ngược lại.

Có điều linh lực của Vinh Tuệ Khanh cực kỳ chênh lệch với Mạnh Lâm Chân, cô cần phải không ngừng hấp thu linh lực từ linh thạch mới có thể duy trì vận hành của trận pháp.

Cũng may thời gian đầu lúc cô ở phố Hồ Lô, những yêu tu đó tặng cô rất nhiều linh thạch. Trong túi càn khôn của cô không những có đồng linh thạch hạ phẩm của Sơn Điền Hải, mà linh thạch trung phẩm cũng có số lượng đáng kể. Ngoài ra, yêu tu còn tặng cô chút dư, trước khi cô Trúc Cơ, có thể duy trì toàn bộ nhu cầu thức ăn.

Vinh Tuệ Khanh không rõ tu sĩ Kim Đan có cần ăn cơm không. Chỉ là nếu cũng phải ăn cơm, Vinh Tuệ Khanh sẽ rất vinh hạnh nhìn y chết đói. Cô tuyệt đối sẽ không ban phát lòng thương, tuyệt đối sẽ không đem lương thực của mình cho tên bên thái chết tiệt đó ăn.

Có điều cô suy nghĩ, tu sĩ Trúc Cơ hơn phân nửa đã ích cốc rồi, chiêu “đói chết người” này của cô e rằng sẽ không có tác dụng...

Mạnh Lâm Chân nhìn sắc mặt của Vinh Tuệ Khanh biến hóa, không khỏi mỉm cười: “Người không cần quyền rửa ta trong lòng. Ta đã chịu báo ứng rồi.”

Vinh Tuệ Khanh quay đầu, cự tuyệt nhìn Mạnh Lâm Chân.

“Người nhảy xuống đầm rồng, ta cũng nhảy xuống theo. Tấm lòng của ta đối với người, chẳng lẽ người còn chưa hiểu?” Đột nhiên Mạnh Lâm Chân thay đổi giọng điệu, thâm tình chân thành nói.

Chẳng hiểu sao Vinh Tuệ Khanh nhớ đến lời thoại kinh điển trong một bộ phim điện ảnh nổi tiếng cô từng xem qua: “Em mà nhảy xuống, anh cũng sẽ nhảy”. Nhất thời đầu cô bốc khói đen, bịt lại lỗ tai, hét lên: “Tên biến thái chết tiệt nhà người! Luyện đồng! Người nên nhảy xuống nước chết đuối, đi bộ té chết, ăn thì bị nghẹn chết, luyện công bị luyện chết...”

Mạnh Lâm Chân sững sờ. Hồn thuật của y tu luyện lâu như vậy, một khi sử dụng, đến cả nữ tu cấp Kim Đan cũng không thể chống lại mị lực của y. Cô nhóc này lại có thể bịt lỗ tai không quan tâm, hoàn toàn thờ ơ với những lời đường mật của mình!

Mạnh Lâm Chân nheo mắt, ý muốn Vinh Tuệ Khanh hỗ trợ tu luyện Tiểu Thiên Ma Cảnh càng thêm mạnh mẽ.

Sức mạnh hồn phách của cô bé này không ai có thể chống lại. Có lẽ chỉ có nó, mới có thể ngăn cản được sự đảo ngược Càn Khôn, long trời lở đất của Lang Hoán Bảo Kính...

Lấy Lang Hoán Bảo Kính từ trong túi càn khôn ra, Mạnh Lâm Chân dùng một khối linh thạch trung phẩm đặt vào bên trong vũng lôm của Lang Hoán Bảo Kính, sau đó quay ngược lại, chiếu ngay lên Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh thấy Mạnh Lâm Chân lấy ra một cái gương giống như máy chiếu, hai tay cô tiếp tục bịt lỗ tai, lớn tiếng nói: “Người tỉnh lại đi!...”

Lời còn chưa dứt, bên trong Lang Hoán Bảo Kính đã bắn ra một tia sáng trắng nhu hòa, bao phủ lấy Vinh Tuệ Khanh.

Đường như từng thấy cảnh này rồi thì phải.

Vinh Tuệ Khanh quên luôn chuyện bịt lỗ tai, nhú mào cố gắng nhớ lại. Rốt cuộc cô đã từng thấy khung cảnh như thế này ở đâu, nhưng lại không chú ý đến, cả người mình đã nổi lên, men theo đường đi của tia sáng trắng, bay về phía Lang Hoán Bảo Kính.

Tia sáng trắng không có thực thể, trận pháp phòng hộ của Vinh Tuệ Khanh không có bất kỳ phản ứng nào.

Mạnh Lâm Chân ném Lang Hoán Bảo Kính vào không trung, đồng thời hai tay nhanh chóng biến ảo, tạo ra tới vài cái thủ ấn đại vô tướng của Phật tông.

Lang Hoán Bảo Kính đột nhiên kéo dài, mở rộng, càng ngày càng lớn, chẳng mấy chốc đã cao bằng cả một người.

Vinh Tuệ Khanh hoảng sợ ngẩng đầu, phát hiện toàn thân mình cứng đờ, đang bay về phía trong tấm gương.

Tốc độ nhanh như vậy, Vinh Tuệ Khanh còn chưa kịp tự đoạn tâm mạch, thì đã đi thẳng tới trong gương rồi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 120: Tiểu Thiên Ma Cảnh (1)

 Để cô ngủ như chết rồi quên đi...

Song ông trời chưa từng để cô được như ý nguyện.

“Tuệ Khanh, Tuệ Khanh, dậy đi. Bữa sáng chuẩn bị xong rồi. Bên ngoài đổ tuyết lớn, hôm nay con không cần đi núi Lạc Thần.” Là tiếng nói của người mẹ dịu dàng không màng danh lợi đang lải nhải bên tai cô.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt, ngồi dậy đuổi người, ôm cánh tay của mẹ đang ở bên mép giường làm nũng nói:

“Mẹ, giao thừa rồi, để con ngủ thêm một chút đi mà?”

Âm thanh nhõng nhẽo của con gái nhỏ khiến cho lòng người lớn mềm nhũn đi: “Được, được, đương nhiên được rồi. Nhưng tốt xấu gì con cũng ăn một chút đi rồi hãy ngủ tiếp. Hôm qua con ăn không nhiều mẹ sợ con sẽ đói.”

Nói như vậy, hình như Vinh Tuệ Khanh thật sự cũng có hơi đói, vội vén chăn định đứng lên.

Giường được sưởi đến nóng ấm nên cô không hề cảm thấy lạnh chút nào.

Nhưng mới ngồi dậy từ giường một cái cô mới cảm thấy trong phòng lạnh lẽo đến thấu xương.

“Tại sao không có lò sưởi?” Vinh Tuệ Khanh mơ mơ màng màng hỏi. Cô nhớ rõ khi vào ngày đông, trong phòng của cô sẽ có một bếp lò, một ngày mười hai canh giờ đều không nghỉ.

Vừa dứt lời, trong góc phòng xuất hiện cái bếp lò một cách thần kỳ, giống y hệt cái bếp lò trong ký ức của cô.

Căn phòng nhanh chóng trở nên ấm áp.

Vinh Tuệ Khanh nhắm hờ mắt, để mẹ mặc đồ giúp cô, sau đó cùng mẹ đi ra ngoài ăn sáng.

Cha và ông nội đều đã đợi trong phòng bên ngoài.

Gian phòng bên ngoài thường đốt một cái lò sưởi, trên lò để một ấm nước. Bên trong lò thường vùi hạt dẻ, khoai lang, còn có cây mã thầy, nướng thơm phức, có thể đào ra ăn bất cứ lúc nào.

Ăn đến miệng lưỡi khô khốc rồi thì có thể dùng nước nóng luôn duy trì độ ấm trên lò nấu một chén bột. Hương vị ngọt ngào sưởi miệng, không lo đói.

Vinh Tuệ Khanh ngồi xuống, chào hỏi cha và ông nội: “Cha, ông nội, hai người dậy sớm ghê.”

Cha Vinh Tuệ Khanh cười hiền nói: “Con sóc hôm qua con bắt về, nửa đêm đã chạy rồi.”

Vinh Tuệ Khanh sửng sốt: “Con sóc?”

“Đúng vậy, con không nhớ sao?” Mẹ Vinh Tuệ Khanh hỏi, vừa múc một chén cháo vàng óng cho cô, vừa bỏ vào một quả trứng luộc đã lột vỏ.

Vinh Tuệ Khanh bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cô không muốn xem xét kỹ.

Tất cả những thứ này đều là khát vọng lớn nhất của cô, là điều nuôi tiếc nhất cũng là thứ cô không tiếc mọi giá muốn giữ gìn bảo vệ.

Ăn sáng xong, Vinh Tuệ Khanh ghé vào bên cạnh cửa sổ, nhìn tuyết lớn ngoài cửa sổ ngẩn ngơ.

Gia đình họ không tính giàu có gì. Giấy cửa sổ bôi hồ dày đặc u ám trên khung cửa, vốn dĩ nhìn không thấy bên ngoài.

Vinh Tuệ Khanh len lén đục một cái lỗ trên cửa sổ, gần như nhìn cảnh sắc trong sân đến không biết chán.

Từng cành cây ngọn cỏ nơi đó, Vinh Tuệ Khanh đều rành trong lòng bàn tay.

Hôm nay là giao thừa.

Nếu những biến động đêm đó không xảy ra, tất cả có lẽ sẽ giống như hôm nay.

Vinh Tuệ Khanh mơ mơ màng màng nghĩ, 4 trong đầu lúc thì tỉnh táo lúc thì mơ hồ.

Tuyết lớn rơi mấy ngày liền.

Người trong thôn đều không ra ngoài.

Đến cả pháo hoa tối đêm giao thừa cũng không có tác dụng.

Vinh Tuệ Khanh ngày càng trầm mặc.

“Tuệ Khanh làm sao vậy nhỉ? Một cô nhóc trầm mặc ít lời như vậy cũng không tốt.” Mẹ Vinh Tuệ Khanh rất lo lắng cho cô, len lén bàn bạc với cha cô, xem có nên dẫn cô đi loanh quanh, thay đổi không khí một chút không.

Sau đó Vinh Tuệ Khanh đi với mẹ đến chúc Tết nhà dân ở Dốc Lạc Thần.

Đại Ngưu thấy cô thì vô cùng mừng rỡ, không dài dòng xách ngay một xâu thịt khô đặc sản vùng núi đến tặng cho nhà Vinh Tuệ Khanh.

Sau khi Đại Ngưu đi, ông nội Vinh Tuệ Khanh liền cười ha hả nói: “Qua năm Tuệ Khanh đã chín tuổi rồi, cũng là lúc bàn bạc tìm một mối hôn sự cho nó rồi. Gái lớn ở nhà như hũ mắm treo đầu giường.”

Cha của Vinh Tuệ Khanh phụ họa nói: “Cha nói phải. Con thấy Đại Ngưu ở đầu thôn cũng không tệ. Cha Đại Ngưu hôm qua còn thử dò hỏi với con, hỏi thăm Tuệ Khanh nhà mình có hứa hôn với ai không, con nói không có.” Nói xong, nháy mắt với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh bỗng ngẩng đầu, nhìn cha cô hỏi: “Chẳng lẽ cha muốn hứa hôn con cho Đại Ngưu?”

Cha Vinh Tuệ Khanh muốn giúp đỡ nhìn về phía mẹ Vinh Tuệ Khanh cầu cứu: “Mẹ đưa nhỏ, bà nói một câu coi.”

Mẹ Vinh Tuệ Khanh đứng dậy, kéo Vinh Tuệ Khanh đi vào trong buồng, cười ôm cô vào lòng: “Con gái, đừng xấu hổ, nói với mẹ, con muốn gả cho ai?”

Mặt Vinh Tuệ Khanh lúc hồng lúc trắng, cắn răng nói: “Con không lấy chồng!”

“Thật là đứa con ngốc! Mẹ nói con nghe, con gái nhà nào lúc còn nhỏ đều nói không muốn lấy chồng, nhưng sau khi lớn lên, con thật sự không để nó xuất giá, nó sẽ hận con cả đời!”

Mẹ Vinh Tuệ Khanh cười hì hì nói.

Vinh Tuệ Khanh mím môi, không nghe theo uốn tới ẹo lui trong lòng mẹ: “Không lấy không lấy không lấy, chính là không lấy!” Qua một hồi, lại nói: “Cho dù phải lấy, cũng tuyệt đối không gả cho tên Tăng Đại Ngưu kia!”

“Tại sao vậy?” Mẹ Vinh Tuệ Khanh vô cùng kinh ngạc hỏi: “Đại Ngưu có điểm nào không tốt? Tuổi nó cũng chỉ lớn hơn con một chút, chỉ là đàn ông lớn tuổi một chút mới biết thương yêu. Giống như cha con, ông ấy lớn hơn mẹ rất nhiều...”

Vinh Tuệ Khanh ngạc nhiên ngẩng đầu. Cô nhớ rõ ràng, trước đây ông nội có nói với cô, cha mẹ cô cùng tuổi. Nào có lớn hơn nhiều?!

“Sao vậy?” Giống như cảm thấy được sự kỳ lạ của Vinh Tuệ Khanh, mẹ cô lại đổi đề tài: “Được rồi, chuyện này sau này hãy nói. Đầu xuân chúng ta dời vào thành Vĩnh Chương sinh sống, con thu dọn đồ đạc của mình đi. Đừng để đến lúc đó lại quên trước quên sau.” Nói xong, rời khỏi phòng của Vinh Tuệ Khanh, bước đi có chút kỳ lạ, dường như vội vã muốn thoát khỏi bên cạnh Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nheo mắt, nhìn bóng lưng của mẹ đang xa, trong lòng âm thầm tính toán.

Qua năm mới, tuyết ở Dốc Lạc Thần đều tan đi. Ngày xuân đến rồi, người dân trong thôn cũng bắt đầu chuẩn bị cày bừa vụ xuân.

Đại Ngưu ngày càng chăm chỉ đến nhà Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh lại ngày càng thờ ơ với Đại Ngưu, thậm chí càng lạnh nhạt với người của cả thôn.

Cô thường ngồi trên tảng đá lớn ở phía sau tiểu viện của Vinh gia, nhìn lên núi Lạc Thần cao chót vót trong mây ngấn ngời.

Người trong thôn ngày càng bận rộn, không ai đi để tâm chuyện tình cảm nam nữ mới lớn của hai người.

Cha và mẹ của Vinh Tuệ Khanh bắt đầu chuẩn bị dọn nhà.

Sáng sớm ngày phải dời nhà, Vinh Tuệ Khanh bầm tay tính thử. Cô đã ở đây bốn tháng rồi.

Từ khi cô bị mẹ gọi dậy vào buổi sáng ngày giao thừa hôm đó, đến hôm nay đã tròn bốn tháng.

Một nhà bốn người ngồi trước bàn tràm mặc ăn điểm tâm.

Tâm tình Vinh Tuệ Khanh hoảng hốt, lẩm bẩm nói: “Con không muốn ăn cháo. Con muốn ăn bột yến mạch, bồi căn, bánh yến mạch nướng, còn có trứng muối.”

Lời vừa nói xong, đồ vật trong phòng cũng thay đổi hình dạng.

Trước mặt cô không còn là nhà lá thấp bé, với chiếc bàn vuông đã không còn rõ màu sắc.

Ngược lại xuất hiện là một nhà bếp màu sắc hiện đại, lò nướng, tủ lạnh, lò vi sóng đầy đủ mọi thứ. Cô ngồi bên bàn ăn bằng inox thiết kế đơn giản, nhìn vật trước mặt nhú mày: “Mẹ, con không thích uống sữa nóng! Con muốn uống sữa lạnh!”

“Khanh Khanh, sữa lạnh không tốt cho dạ dày, con mau ăn sáng đi, lát nữa tài xế đến đưa con đi học thêm. Tuần sau là thi vào lớp chọn rồi, con phải cố gắng ôn tập, tranh thủ sớm đậu vào lớp chọn.” Giọng của người phụ nữ ôn hòa lại có cả kiên định nói.

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi, vô cùng mất hứng lâu bầu nói: “... Người ta mới mười bốn tuổi, người ta không muốn lên đại học sớm như vậy.”

“Không phải đại học, là lớp chọn. Đợi con vào được lớp chọn, ở trong đó học hai năm, cậu con sẽ làm thủ tục cho con, để học chuyển đến Học viện nữ sinh Wesley học tiếp.”

...

Bên ngoài Lang Hoán Bảo Kính, Mạnh Lâm Chân nhìn hoàn cảnh trong gương, mày nhú chặt.

Vinh Tuệ Khanh này, trong đầu toàn là những thứ lộn xộn!

...

Linh hồn Vinh Tuệ Khanh lúc này dường như bay ra khỏi thân thể cô, mắt lạnh nhìn một màn này.

Qua đi rất lâu, Vinh Tuệ Khanh ngồi ở trước bàn ăn khẽ cười một tiếng, quay đầu nhìn về một hướng, lớn tiếng nói: “Mạnh Lâm Chân, cái tên biến thái chết tiệt cuồng xem lén! Chơi đủ chưa!”

Mạnh Lâm Chân ngoài gương hốt hoảng ngạc nhiên, còn chưa kịp thay linh thạch mới thì Vinh Tuệ Khanh trong gương đã nhảy người lên, không biết từ lúc nào trong tay đã cầm Nhật Nguyệt Song Cầu của cô, mạnh mẽ lao đến hướng của Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân theo bản năng trốn sang một bên.

Vinh Tuệ Khanh đã nhảy ra khỏi gương, đứng ngay trước mặt Mạnh Lâm Chân, ngửa đầu nhìn y, hung tợn nói: “Không ngờ người còn tinh thông ảo thuật! Có điều người cho rằng chút tài mọn này có thể điều khiển được ta sao. Mắt người xem như mù rồi!”

Có lẽ do quá mức giận dữ, Vinh Tuệ Khanh lại quên Mạnh Lâm Chân là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, sắp Kết Đan rồi. Cô chỉ là tu sĩ Luyện Khí tầng bảy

nhỏ nhoi, ở trước mặt Mạnh Lâm Chân thật sự chỉ giống như con kiến dưới chân Trương Lữ Y, mặc cho người nghiền nát, không hề có sức chống trả.

Mạnh Lâm Chân bày ra uy áp của tu sĩ Trúc Cơ, trực tiếp làm cho Vinh Tuệ Khanh quỳ rạp trên mặt đất.

Nhật Nguyệt Song Câu và cô đã tâm linh tương thông, thu phóng vô cùng lưu loát, trong nháy mắt đã bị cô thu vào đan điền của mình. Cô dùng Húc Nhật Quyết lẫn Đế Lưu Tương bắt đầu không ngừng luyện chế Nhật Nguyệt Song Câu.

Mạnh Lâm Chân muốn cướp binh khí của Vinh Tuệ Khanh, nhưng vẫn chậm một bước. Y không khỏi có chút đau đầu ngồi xổm người xuống, nhìn Vinh Tuệ Khanh lắc đầu nói: “Người cần gì phải như vậy chứ? Nếu người nghe lời, ta sẽ để cho cha mẹ người thân của nhóc đoàn tụ, cả đời ở cùng nhau cũng được.”

Vinh Tuệ Khanh cười lạnh: “Cha mẹ người thân của ta đã không còn trên đời này rồi. Người cho rằng làm ra mấy ảo ảnh thì có thể mê hoặc ta sao? Ta thấy người tính lầm rồi!”

Mạnh Lâm Chân đứng lên, ngoắc tay, thu lại Lang Hoán Bảo Kính đang lơ lửng trong không trung.

Lúc trở về trong tay y, Lang Hoán Bảo Kính đã trở về hình dáng của cỡ một chiếc gương trang điểm.

Mạnh Lâm Chân lật qua lật lại nhìn cái gương, cau mày nói: “Bảo kính này có khả năng đảo ngược Càn Khôn, tuyệt đối không chỉ tạo ra mấy ảo ảnh đơn giản như vậy. Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ, làm sao người có thể nhìn ra được?”

“Có gì mà kỳ lạ?” Vinh Tuệ Khanh thừa dịp uy áp của Mạnh Lâm Chân yếu bớt, lăn lông lốc bò dậy từ dưới đất: “Giả chính là giả, người

không lừa được đôi mắt của ta.”

Mạnh Lâm Chân cười cười, nói: “Người sai rồi. Ta không có tu luyện ảo thuật, cái ta tu luyện là hồn thuật. Ảo thuật là lừa dối đôi mắt, còn hồn thuật là đánh lừa linh hồn. Cái nào cao cái nào cái thấp, không phải vừa xem liền hiểu sao?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 121: Tiểu Thiên Ma Cảnh (2) - Tình Yêu Nam Nữ

 Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt ngồi thiền, làm bộ mắt điếc tai ngơ.

Mạnh Lâm Chân đợi cả buổi, thấy Vinh Tuệ Khanh vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi, tự nói chuyện: “Điều quan trọng nhất là đoạn tình. Tình này không chỉ là tình yêu nam nữ, còn có tình cha mẹ, con cái. Người trải qua trước đó là tình cha mẹ.” Nói xong cẩn thận dè dặt nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Người có thể nói cho ta biết, rốt cuộc người làm thế nào nhìn thấu màn ảo cảnh kia không?” Chỉ có người nhìn thấu tình cha mẹ rồi, mới có thể buông bỏ thoát ra khỏi ảo cảnh của Lang Hoán Bảo Kính.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh thầm nghĩ, Lang Hoán Bảo Kính có thể biến hóa theo tâm lý con người, tùy ý biến đổi hoàn cảnh, thật sự không tầm thường. Chỉ là tình cha mẹ này đối với Vinh Tuệ Khanh mà nói, cũng không phải là mẫu chốt gì không vượt qua được. Bởi vì làm người hai kiếp, từng có hai đời cha mẹ, đó là ưu thế được trời cho của cô.

Một tình cảm bình thường có thể khiến người nhìn không thấu, không phải vì quá phức tạp mà là vì quá đặc biệt. Bất luận là loại tình cảm gì, cũng sẽ có yếu tố đặc biệt trong đó.

Tình cha mẹ cũng như vậy. Dưới tình huống bình thường, trong ký ức của đa số mọi người chỉ nhớ được một đời cha mẹ. Nhưng Vinh Tuệ Khanh lại nhớ hai đời cha mẹ. Bọn họ đều yêu thương cô, mà trong lòng cô chỉ đành chia làm hai, không phân cao thấp nặng nhẹ, không có nhân tố đặc biệt bên trong.

Việc này đương nhiên cô sẽ không nói rõ ràng cho tên biến thái chết tiệt Mạnh Lâm Chân.

Vinh Tuệ Khanh vẫn nhắm mắt không nói.

Mạnh Lâm Chân đợi cả buổi, thấy Vinh Tuệ Khanh vẫn không nói gì, không khỏi mỉm cười: “Lúc con nhím xù gai toàn thân cũng sẽ không cần thận để lộ ra cái bụng mềm mại. Người không cần trả lời, ta cũng đoán ra được vài phần. Vốn dĩ ta đoán người phải chăng là đại tu sĩ di hồn, nhưng khi nhìn thấy những việc của người xảy ra trong Lang Hoán Bảo Kính, ta phát hiện ta sai rồi. Người không phải là đoạt xá, người là người có thể phá vỡ hư không trong truyền thuyết.”

Khóe mắt Vinh Tuệ Khanh nhin không được giật giật.

Mạnh Lâm Chân vẫn tập trung toàn bộ tinh thần quan sát nhất cử nhất động của Vinh Tuệ Khanh.

Một chút thay đổi trên sắc mặt của Vinh Tuệ Khanh cũng không tránh được ánh mắt của y: “Ta đoán đúng rồi chứ? Loại năng lực này, nghe nói đại sư đột phá cấp Hóa Thần có thể tay không xé rách hư không, nhưng ta trước giờ chưa từng nghe qua có người trời sinh có loại bản lĩnh này.”

Vinh Tuệ Khanh mở mắt, lạnh lùng nói: “Nếu ta có loại bản lĩnh này, bây giờ đã có thể xé rách hư không đi rồi, không cần đòi co tới cùng với tên biến thái chết tiệt nhà người.”

Mạnh Lâm Chân nhin nhin, nhưng vẫn không nhin nổi hỏi: “Người không ưa ta, muốn ta chết, ta có thể hiểu được. Nhưng biến thái thì là cái gì? Trước giờ chưa từng nghe nói.” Dừng một chút lại nói: “Còn có nhân yêu (gay)... Người là người, yêu là yêu. Hậu duệ của người và yêu thì gọi là bán yêu. Người gọi nhân yêu (gay) là cái gì?”

Vinh Tuệ Khanh thờ ơ nói: “Ý nghĩa chính là mắng chửi người, ghê tởm, chán ghét người, muốn người chết. Không có ý nghĩa khác, người đừng nghĩ nhiều.”

Mạnh Lâm Chân tức giận, cánh tay dài bóp cổ Vinh Tuệ Khanh, hung tợn nói: “Ta thấy người rượu mồi không uống muốn uống rượu phạt mà! Nói nhanh, rốt cuộc người xảy ra chuyện gì bên trong Lang Hoán Bảo Kính? Người phụ nữ trung niên ăn mặc lộ tay chân xuất hiện sau đó là gì của người? Nếu người không nói, ta sẽ cởi sạch quần áo của người, dạy bảo người thành người phụ nữ dâm đẳng, khiến người cả đời này chỉ có thể làm lô đỉnh cho người khác!” Nói xong vươn tay, xé áo bên ngoài của Vinh Tuệ Khanh xuống.

Trong mắt Vinh Tuệ Khanh cuối cùng cũng lộ ra nét sợ hãi, hai tay gắt gao gỡ tay đang bóp cổ cô của Mạnh Lâm Chân, hét lớn: “Các bà ấy đều là mẹ ta!”

“Ai là mẹ nuôi, ai là mẹ ruột?” Đã có hai người mẹ, đương nhiên một người là mẹ ruột, một người mà mẹ nuôi rồi. Mạnh Lâm Chân không yên tâm, tiếp tục truy hỏi.

“Đều là mẹ ruột của ta!” Vinh Tuệ Khanh hét ra tiếng.

“Còn muốn gạt ta! Nhóc làm sao có thể có hai mẹ ruột?!” Mạnh Lâm Chân không tin.

“Tại sao không thể có? Người là đệ tử tục gia Phật tông chẳng lẽ không biết cái gì là Lục Đạo Luân Hồi sao? Cha mẹ kiếp này, không phải là cha mẹ kiếp khác, đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu, người tu Phật pháp kiểu gì?!” Vinh Tuệ Khanh tức đỏ mặt mắng.

“Cha mẹ kiếp này, không phải là cha mẹ kiếp khác...” Những lời này giống như “đề hồ quán đỉnh”* khiến Mạnh Lâm Chân có cảm giác hoàn toàn hiểu ra. Cha mẹ đều chết từ khi y còn nhỏ, nương tựa chú thím mà lớn

lên, mặc dù không có khổ cực gì, nhưng y cũng không có tận hưởng hạnh phúc. Sau này thì làm đệ tử tục gia của Ngụy Nam Tâm, trong lòng y, tu luyện là trên hết, chưa từng nghiên cứu kỹ về Phật pháp.

* Đề hồ rưới lên đỉnh đầu. Từ ngữ này được dùng để ví dụ một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể tiêu trừ phiền não, được thanh tịnh sáng suốt. Bởi thế nó còn có nghĩa là giúp cho người học hiểu biết một cách mau chóng.

Lang Hoán Bảo Kính là vật gia truyền của nhà mẹ y. Cha mẹ y là người bình thường, không biết kính này có gì thần kỳ, chỉ biết là tổ tiên truyền lại, bọn họ vẫn luôn giữ bên mình.

Sau khi Mạnh Lâm Chân Trúc Cơ mới phát hiện được sự thần kỳ của Lang Hoán Bảo Kính, phát hiện công pháp Tiểu Thiên Ma Cảnh giấu bên trong gương. Y giấu giếm công năng của gương, nhưng không giấu đi Bảo Kính, mà lại giao rõ ràng cho sư phụ y Ngụy Nam Tâm.

Bản thân Ngụy Nam Tâm có bảo vật kính Lưu Quang, đối với Lang Hoán Bảo Kính của Mạnh Lâm Chân, sau khi nghiên cứu tỉ mỉ ông ta cảm thấy làm việc vô bổ, lại trả về cho y, bởi vậy trở thành đồ vật có nguồn gốc rõ ràng.

Mà công năng đảo ngược Càn Khôn của Lang Hoán Bảo Kính chỉ có mình Mạnh Lâm Chân biết. Bây giờ Vinh Tuệ Khanh cũng biết.

“Vô ngã nguyên phi nhĩ, tông tha bất giải y”* Mạnh Lâm Chân cười ha ha, hai tay chấp thành chữ thập, đọc lên một câu Phật Kệ, trong lòng đã sáng tỏ cửa thứ nhất “Cuộc đời như giấc mộng” ở tầng một của Tiểu Thiên Ma Cảnh này. Tình cha mẹ coi như y đã qua được.

* Vô ngã nguyên phi nhĩ, tông tha bất giải y: Nguyên bản trích từ Hồng Lô Mộng, mang ý hai bên đã nương tựa vào nhau, tuy hai mà một, việc người ngoài suy nghĩ, đánh giá ra sao, đều không quan trọng.

Lĩnh ngộ được cửa đầu tiên, Mạnh Lâm Chân phát hiện linh khí đan điền của bản thân ngày càng phát ra tràn đầy đậm đặc, đúng là mơ hồ có điềm báo Kết Đan, trong lòng càng thêm vui mừng.

Tiểu Thiên Ma Cảnh tổng cộng có ba tầng.

Tầng đầu tiên, “Cuộc đời như giấc mộng”, tổng cộng có ba cửa phải vượt qua. Cửa đầu tiên, chính là tình cha mẹ. Cửa thứ hai là tình yêu nam nữ. Cửa thứ ba chính là tình con cái. Sau khi đột phá cả ba cửa này thì tiến vào tầng thứ hai.

Tầng thứ hai, “Giấc mộng tựa cuộc đời”.

Tầng cuối cùng là tầng thứ ba, chính là “Ai sớm giác ngộ mộng lớn”.

Mỗi một tầng đều phải qua ba cửa.

Trước đây y luôn không tìm được cửa mà vào, lãng phí vô ích rất nhiều thời gian.

Hiện tại có sự trợ giúp của Vinh Tuệ Khanh, y đã rất nhanh chóng phá được cửa đầu tiên.

Mạnh Lâm Chân thao thao bất tuyệt giải thích với Vinh Tuệ Khanh, cuối cùng hăng hái bừng bừng nói: “Cửa thứ hai chính là tình yêu nam nữ. Vinh Tuệ Khanh, nói không chừng lần này cũng phải cần người giúp rồi.”

Mặc dù Vinh Tuệ Khanh không muốn nghe, nhưng Mạnh Lâm Chân thật sự nói rất nhiều về tu hành gì đó, cũng có những chỗ đúng là trước đây cô không hiểu rõ, khó tránh lắng nghe.

Lúc này nghe Mạnh Lâm Chân lại muốn ném cô vào trong kính, Vinh Tuệ Khanh giật mình, cười nói: “Loại tình yêu nam nữ này, người đứng ngoài cuộc không được đâu. Hơn nữa tu hành quan trọng nhất là chứng

đạo. Nếu người không tự mình chứng minh, lĩnh hội từ người khác, cuối cùng cũng cách một tầng. Mạnh tu sĩ, sao người không tự mình vào kính, lĩnh hội thử xem tình yêu nam nữ là thế nào?”

Mạnh Lâm Chân là tu vi mức nào rồi, đương nhiên hiểu rõ ngụ ý của Vinh Tuệ Khanh. Nhưng loại đề nghị này khiến y cũng có chút muốn thử xem sao. Người tu hành quả thực chú trọng tự mình thể nghiệm, y đâu cơ trực lợi ở cửa tình cha mẹ, nhờ vào cơ duyên hiếm có của Vinh Tuệ Khanh, khiến bản thân bước ra bước đầu tiên của Tiểu Thiên Ma Cảnh. Con đường sau này đi như thế nào, y thật sự không có cơ sở.

Giống với lần trước, để Vinh Tuệ Khanh đi vào trải qua thế sự, y ở bên cạnh quan sát, có lẽ có thể thành công. Nhưng nếu không thành công, y chẳng phải uổng phí tâm trí sao? Hơn nữa tình yêu nam nữ không giống với tình phụ mẫu.

Từ cổ chí kim, không ít đại tu sĩ nổi tiếng đều thua bởi cái gọi là “Tình yêu nam nữ” này. Có thể thấy cửa này, y muốn đầu cơ trực lợi hơn phân nửa là không thành công rồi.

Hơn nữa trên công pháp Tiểu Thiên Ma Cảnh cũng nói qua, những cửa ải này sẽ ngày một khó khăn.

Mạnh Lâm Chân suy nghĩ rất lâu, nghiêng đầu, đúng lúc thấy khoe miệng Vinh Tuệ Khanh chợt lóe lên một tia cười giảo hoạt.

Nằm mơ đi!

Mạnh Lâm Chân cười lạnh, đột nhiên giơ tay nắm lấy cổ tay của Vinh Tuệ Khanh: “Vinh cô nương nếu đã có đại trí tuệ, không bằng cùng với ta đi một chuyến cùng nhau lĩnh hội tình yêu nam nữ này.” Nói xong, không cần giải thích, đem Lang Hoán Bảo Kính đến giữa không trung, phía sau phóng ra mấy cái tay ảo ảnh, giống như Quan Âm nghìn tay, tạo thành vô số dấu tay đại vô tướng ấn.

Vinh Tuệ Khanh kinh hãi, một tay gọi ra Nhật Câu, liều mạng đánh lên đầu Mạnh Lâm Chân.

Thân hình Mạnh Lâm Chân thoáng dao động, vươn tay kia ra, nắm lấy tay đang cầm Nhật Câu của Vinh Tuệ Khanh không để cô rút về sau lưng. Tay y ôm chặt Vinh Tuệ Khanh vào lòng, nhảy lên không trung, đi vào bên trong Lang Hoán Bảo Kính.

Lang Hoán Bảo Kính lần thứ hai phát ra một luồng ánh sáng trắng chói mắt, giống như một lối đi, thu Mạnh Lâm Chân và Vinh Tuệ Khanh vào bên trong.

...

Vinh Tuệ Khanh tỉnh lại lần nữa, chỉ cảm thấy cả người giống như bị người ta đánh đập một trận, trên móng đau rát, không khỏi sợ hãi, thốt ra: “Tên biến thái chết tiệt Mạnh Lâm Chân, người rốt cuộc làm gì với ta vậy?!”

“Khanh nhi im miệng! Trước khi cha con trách phạt con, ta còn cho rằng con bị oan, bây giờ xem ra, cha con đánh còn nhẹ! Con là con gái dòng chính duy nhất của Vinh gia, tại sao có thể làm việc tồi tệ như vậy? Con nhìn dáng vẻ con đi, miệng toàn lời thô tục, tại sao ta lại sinh ra nghiệp chướng như con chứ?!” Âm thanh người phụ nữ trầm thấp nặng nề vang lên trong phòng, Vinh Tuệ Khanh nghe được mà sửng sốt.

Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, cô lại không nghĩ ra rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy trong đầu một mảng mơ hồ. Trong thoáng chốc, cô nhớ hình như mình là con gái duy nhất của Vinh gia, năm nay mới chín tuổi, bình thường thích nhất là chơi binh khí võ thuật, giống như một đứa con trai.

Hôm nay đại phu nhân Mạnh gia đến làm khách dẫn theo con trai mình là Mạnh Lâm Chân, lớn hơn cô ba tuổi. Cô thấy tên nhóc kia gầy yếu, nhìn giống như cô nhóc trắng trẻo dễ thương, lại có ý muốn chọc phá, cố ý

đẩy y xuống hồ. Bởi vì chuyện này mà bị cha làm Lại bộ thượng thư đánh cho một trận, đánh đến gãy cả mấy cành cây...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 122: Tiểu Thiên Ma Cảnh (3) - Tình Yêu Nam Nữ

 Vinh Tuệ Khanh có chút không được tự nhiên, từ trên giường quay đầu sang chỗ khác, nhìn về phía người phụ nữ đang đứng bên giường với vẻ mặt tức giận.

Một thân quần áo với vải đỏ và hoa văn như ý, chiếc váy lá tảo màu xanh đậm phía dưới. Mái tóc búi lên cài một bộ bát bảo bằng trân châu, mặt như trăng tròn, mắt như hạnh. Mặc dù đã có tuổi nhưng được bảo dưỡng rất tốt, da dẻ trắng nõn nhẵn nhụi, không hề có nếp nhăn trên mặt.

Vinh Tuệ Khanh hờn dỗi kêu lên: “Mẹ... người con đau quá!”

Rốt cuộc vẫn là con gái ruột của mình, hơn nữa là con gái mà mình ba mươi tuổi đầu mới sinh. Bởi vì đứa con này, địa vị của bà ở Vinh gia được nâng cao, làm cho mặt mày một đám tiểu thiếp dung mạo xinh đẹp đen như đáy nồi, hơn nữa cũng không còn tác oai tác quái trong nhà, vì vậy bà mới cưng chiều cô nhiều như thế.

Vinh phu nhân thở dài, ngồi ở đầu giường Vinh Tuệ Khanh, vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc con gái, nói: “Vết thương trên hông con mới thoa thuốc rồi. Đợi tan máu bầm thì sẽ đỡ thôi. Sau này đừng bao giờ bướng bỉnh như vậy nữa. Con cũng biết, mạng người quan trọng. Nếu Mạnh thiếu gia có gì không may xảy ra ở nhà chúng ta, sẽ xuất hiện mâu thuẫn giữa cha con và Mạnh tướng quân.”

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi, lẩm bẩm: “Mạnh gia xuất thân nhà tướng, ai biết sinh ra đứa con nũng nịu ngai ngùng như con gái chứ. Nên con mới

không vừa mắt đáng vẻ của y.”

Vinh phu nhân vừa tức giận vừa buồn cười, lấy tay chọt trán Vinh Tuệ Khanh một cái, sáng giọng: “Con nghe ai nói huyền thuyên đấy? Mặc dù thiếu gia Mạnh gia nhìn yếu ớt nhưng cũng có vài phần tâm huyết, hơn nữa nhân phẩm không tệ, cha con...” Nghĩ đến Vinh Tuệ Khanh mới có ấn tượng xấu với Mạnh Lâm Chân, hơn nữa hai đứa vừa mới có mâu thuẫn, lời Vinh phu nhân đến miệng lại thôi.

“Con đừng thương đi, mẹ đi xem thiếu gia Mạnh gia thế nào rồi.” Vinh phu nhân vừa nói vừa đứng lên.

Vinh Tuệ Khanh cũng hơi lo lắng Mạnh Lâm Chân chết ở nhà bọn họ. Người này chết cũng không tiếc nhưng nên về nhà y mà chết, chết ở nhà người khác làm gì?

“Mẹ, con đi với mẹ. Con... cũng muốn xin lỗi thiếu gia Mạnh gia.”

Vinh Tuệ Khanh đỏ mặt, lần đầu tiên nói chuyện quanh co lòng vòng như thế.

Con gái hiểu chuyện đương nhiên Vinh phu nhân hài lòng. Nhưng: “Vết thương của con không sao chứ? Cha của con cũng thật là, lúc thương con thì như muốn đội lên trời, lúc phạt con lại không hề nương tay lần nào. Hãy, cũng không biết hai người rốt cuộc là làm sao vậy chứ.” Vinh phu nhân thở dài.

Vinh Tuệ Khanh lên tiếng kêu tỳ nữ của mình giúp cô thay quần áo. Cô vốn khoẻ mạnh, lại yêu thích tập võ thuật, mặc dù Vinh gia là quan văn, nhưng Vinh thượng thư cũng không cấm cản hay không cho phép cô học võ thuật binh khí.

Căn cơ tập võ từ nhỏ bây giờ càng thể hiện rõ. Lúc này bị đánh đến hôn mê bây giờ lại tràn đầy sinh lực.

Vinh phu nhân thật sự không biết nên khóc hay nên cười.

Vinh Tuệ Khanh thay quần áo xong, vịn cánh tay tỳ nữ, theo Vinh phu nhân trở về gian nhà chính.

Mạnh Lâm Chân bị té xuống hồ nước ở hậu viện Vinh gia, Mạnh đại phu nhân khóc đến sắp ngất đi.

Vinh phu nhân hết cách, sai người sắp xếp mẹ con họ ở gian nhà chính, kêu Vinh thượng thư tự đi mời thái y đến.

Vinh thượng thư mời thái y xong liền đi đến khuê phòng của Vinh Tuệ Khanh, cầm cành cây dùng hết sức mà đánh cô.

Vinh phu nhân nghe nói con gái yêu bị đánh, gấp đến độ không quan tâm mẹ con Mạnh gia, vội vàng đến khuyên bảo.

Vất vả lắm mới khuyên được Vinh thượng thư đi, Vinh phu nhân bèn ôm Vinh Tuệ Khanh về phòng thu xếp cẩn thận.

Ai ngờ Vinh Tuệ Khanh vừa tỉnh lại liền mắng chửi Mạnh Lâm Chân.

Lần này Vinh phu nhân mới đổi mặt, mắng cô hai câu.

Bây giờ cuối cùng Vinh Tuệ Khanh cũng trở nên ngoan ngoãn, không nói tiếng nào đi theo sau Vinh phu nhân.

Vinh phu nhân mới an tâm, liên tiếp căn nhắc căn dặn cô: "... Một lát nữa khi gặp Mạnh đại phu nhân phải ăn nói nhỏ nhẹ, đừng chống đối với người ta. Thăm thiếu gia Mạnh gia xong thì đi ra ngoài viện tìm cha con thỉnh tội."

Vinh Tuệ Khanh ngoan ngoãn đáp lời, theo Vinh phu nhân đến gian nhà chính.

Mạnh đại phu nhân còn đang khóc nước nỡ không ngừng, mắt sưng húp.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng tiến lên hành lễ, thấp giọng nói: “Mạnh bá mẫu, đều là lỗi của Tuệ Khanh.”

Vừa dứt lời, Mạnh Lâm Chân vẫn luôn mê man thấp giọng a một tiếng, mở mắt.

Con người đen sáng ngời đó thế nào lại nhìn Vinh Tuệ Khanh một cái.

“Thiếu gia tỉnh rồi!” Tỳ nữ vui mừng kêu lên.

Mạnh đại phu nhân không quan tâm Vinh Tuệ Khanh đang đứng trước mặt bà nhận tội, vội vàng nhào lại trước Mạnh Lâm Chân, liên tục nói: “Chân nhi, Chân nhi, con thế nào rồi?”

Mạnh Lâm Chân chớp mắt, một lát mới tỉnh táo lại, trong đầu cũng mơ mơ màng màng, cau mày suy nghĩ một lúc, mới nhớ đến mình bị một cô nhóc đẩy ngã xuống hồ. Đáng sợ hơn chính là mình muốn bơi vào bờ thì cô nhóc đó còn cầm cây trúc đẩy mình tới chỗ nước sâu hơn...

“Mẹ...” Mạnh Lâm Chân kêu lên một tiếng, đảo mắt lại thấy cô nhóc mặc váy màu đỏ hải đường đang đứng bên giường vô cùng căng thẳng nhìn mình.

Đôi mắt Mạnh Lâm Chân nhìn xuống, thấy hai tay của cô nhóc căng thẳng nắm thành quả đấm để dục theo người.

Khóe miệng Mạnh Lâm Chân hơi nhếch, dời tầm mắt nhìn Mạnh đại phu nhân, thấp giọng nói: “Là con nghịch ngợm làm mẹ lo lắng rồi.”

Mạnh đại phu nhân lại gào khóc, ôm Mạnh Lâm Chân nói: “Con ơi, thương cho mẹ sắp năm mươi rồi, mới có duy nhất mình con. Nếu con có

chuyện gì mẹ biết nương tựa ai đây?”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn Mạnh đại phu nhân, lại nhìn Mạnh Lâm Chân, vô cùng khó hiểu.

Vinh phu nhân cũng biết chuyện đó của Mạnh gia, thở dài lắc đầu, lại lấy khăn ra lau nước mắt.

Mạnh tướng quân là võ tướng, lớn lên vô cùng anh tuấn, nhìn dáng vẻ của Mạnh Lâm Chân cũng biết y lớn lên giống hệt dáng vẻ Mạnh tướng quân lúc còn trẻ. Chỉ là Mạnh tướng quân nhìn không yếu đuối như Mạnh Lâm Chân, so với Mạnh Lâm Chân có thêm vài phần khí khái nam nhi.

Người đàn ông như vậy, phụ nữ trong lòng ngưỡng mộ ông hàng hà sa số không đếm xuể.

Mạnh đại phu nhân là vị hôn thê ông đính hôn từ nhỏ, vốn dĩ hai nhà coi như môn đăng hộ đối, nhưng sau này nhà mẹ Mạnh đại phu nhân đứng sai đội, theo nhầm hoàng tử, lúc tân hoàng tiền nhiệm, lại bị cách chức chính đồn, địa vị thua xa Mạnh gia.

May mà nhà Mạnh tướng quân không bởi vì thế mà từ hôn, chỉ là cho Mạnh tướng quân nạp mấy tiểu thiếp trước, có nhiều thông phòng, chủ yếu làm cho tân hoàng coi, dưới tình huống không vi phạm đạo nghĩa biểu hiện một chút lòng trung thành.

Gia cảnh Mạnh đại phu nhân bình thường, thường ngày cũng không có gì nổi bật, càng không có tư bản bối móc, chỉ đành chịu thiệt thòi gả đi, giữ được danh phận chính thất.

Nào ngờ khi bà mới được gả vào, Mạnh tướng quân lại nhận được mệnh lệnh trấn thủ biên cương, liền dẫn theo tiểu thiếp cùng đi biên quan.

Mạnh đại phu nhân phụng dưỡng cha mẹ chồng ở kinh thành, xử lý việc trong phủ, chịu đựng mệt nhọc, một mình trông phòng mười mấy năm. Mãi đến khi con cái vợ kế ở biên quan đều phải bàn chuyện cưới gả rồi, mới đợi được Mạnh tướng quân về kinh báo cáo công tác, từ đó bắt bà đáp ứng điều kiện để thứ trưởng tử được ký danh làm đích trưởng tử, mới cùng bà viên phòng.

Mạnh đại phu nhân ngược lại không chịu thua, Mạnh tướng quân chỉ cùng phòng với bà hai lần liền khiến bà có thai, năm sau liền có con trai, sinh ra Mạnh Lâm Chân.

Chỉ đáng tiếc, đích trưởng tử tốt như vậy lại biến thành đích thứ tử.

Mạnh đại phu nhân chỉ có thể lén khóc thầm, ngày thường đều tỏ vẻ không sao, xử lý ngăn nắp chuyện trong phủ.

Đến nay đã mười hai năm trôi qua, cha mẹ chồng phủ tướng quân đều đã qua đời, Mạnh tiểu tướng quân cũng biến thành Mạnh đại tướng quân, thánh thượng mới ban một đạo thánh chỉ, để ông quay về. Điều nhiệm ông làm Binh bộ thượng thư, đồng thời cho ông tước vị Trung Dũng Bá.

Tước vị này truyền xuống năm đời, cũng có nghĩa là sau này còn phải lập thế tử.

Mặc dù là thứ trưởng tử đã gửi gắm cho Mạnh đại phu nhân, còn đã lấy vợ sinh con ở biên quan, lập được chiến công, nhưng rốt cuộc đích thứ vẫn khác biệt. Một đích tử* ký danh, không thể sánh bằng đích tử thực sự. Đặc biệt trong vấn đề thừa tước này, thứ hạng đích tử ký danh xếp sau đích tử thực sự.

* Đích tử: con trai của vợ cả. Thứ tử: con trai của vợ lẽ.

Đương nhiên người làm mẹ đều thiên vị con mình sinh ra, hơn nữa đích trưởng tử này là năm đó Mạnh đại tướng quân buộc bà thừa nhận,

Mạnh đại phu nhân rất không cam lòng.

Hơn nữa bà lại nghe nói về thiệp thất đi cùng kia, ở phủ đại tướng quân tại biên quan luôn tự cho mình là chính thê ngang hàng với bà. Nghe nói người kia rất có năng lực, không chỉ giải quyết công việc trong phủ mà còn giao thiệp qua lại với các nhà tướng lĩnh biên quan, khiến Mạnh đại tướng quân không có phiền muộn. Hơn nữa lại ở bên cạnh Mạnh đại tướng quân hơn hai mươi năm rồi, sinh được ba đứa con trai, ba đứa con gái, hậu duệ của phủ tướng quân này hơn phân nửa là do bà ta sinh ra.

Về phần các thất thiệp và thông phòng khác, mấy năm nay giống như góa phụ phòng không, đến một cái trứng cũng không có.

Nhà mẹ Mạnh đại phu nhân đã sớm thất thế. Để bảo đảm cho vị trí thế tử của con trai mình, Mạnh đại phu nhân đứng ngồi không yên, u sầu rất lâu, mới nghĩ đến một chủ ý, muốn sắp xếp một cuộc hôn nhân hiển hách cho con trai Mạnh Lâm Chân. Có sự giúp đỡ của bên vợ, tất nhiên không cần lo lắng vị trí thế tử của nó không vững.

Cũng vì lẽ đó, cho dù nghe nói đích ấu nữ của Vinh gia tính cách ngang tàng, không có chút tác phong tiểu thư khuê các, bà cũng bất chấp, muốn nói chuyện cưới gả với đối phương. Tiểu thư Vinh gia có thể không ra gì, nhưng lão gia Vinh gia lại là đệ nhất tâm phúc trước thánh thượng, ngay cả các nương nương trong cung cũng muốn lấy lòng ông.

Mạnh Lâm Chân là con trai Mạnh đại phu nhân ba mươi lăm tuổi mới có được, lúc sinh ra lại khó sinh, suýt chút nữa là lấy mạng Mạnh đại phu nhân. Sau khi sinh ra thì luôn ốm yếu, có nhiều người cho rằng không nuôi y lớn nổi. Nhưng cho dù là ốm yếu như vậy, y cũng đã lớn đến mười hai tuổi, có thể đến tuổi bàn chuyện hôn nhân.

Chỉ là không ngờ đến, tiểu thư Vinh gia này lại bướng bỉnh đến trình độ này, sút chút nữa đã lấy mạng Mạnh Lâm Chân!

Nếu tiểu thư Vinh gia thật sự ngang tàng như vậy, bà nói chuyện hôn sự của Mạnh Lâm Chân thì thế nào đây? Nếu đến mạng cũng không còn, thế tử tước vị lại tính là gì?!

Ánh mắt của Mạnh Lâm Chân âm u, vỗ nhẹ lên tay Mạnh đại phu nhân an ủi: “Mẹ, là do con không tốt. Con ham chơi ra hồ hái sen, nên mới trượt chân rơi xuống nước...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 123: Tiểu Thiên Ma Cảnh (4) - Tình Yêu Nam Nữ

 Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Vinh Tuệ Khanh, hàm răng trắng mịn đều đặn trong cái miệng nho nhỏ và cả khuôn mặt nhỏ nhắn giống như trái táo đỏ, trong lòng Mạnh Lâm dâng lên một chút cảm giác không thể giải thích rõ ràng. Y chỉ nhìn chăm chăm vào Vinh Tuệ Khanh, lắc đầu nhẹ vài cái không thể nhìn ra.

Vinh Tuệ Khanh ngậm miệng lại, một bụng đầy nghi ngờ mà đứng bên cạnh Vinh phu nhân.

Vinh phu nhân lại hiểu rõ suy nghĩ của Mạnh Lâm Chân. Bà cười khổ, lắc đầu nói: “Mạnh thiếu gia, cậu đừng vì Khanh nhi nhà chúng ta mà giả bộ ngây ngô dối gạt. Tính cách nó thế nào, ta làm mẹ chẳng lẽ còn không biết sao? Hôm nay, ta dẫn nó tới đây là vì muốn nói lời xin lỗi với Mạnh thiếu gia cậu.” Nói xong, đẩy đẩy Vinh Tuệ Khanh: “Đi lên nói xin lỗi Mạnh thiếu gia đi.”

Mạnh Lâm Chân vội vàng từ chối nói: “Không cần, thật sự không cần đâu...”

Lúc này, Mạnh đại phu nhân mới hiểu được ý nghĩ của Mạnh Lâm Chân. Trong lòng bà vừa chua xót, vừa kiêu ngạo. Bà đứng im lặng ở một bên, vẻ mặt ôn hòa nhìn Vinh Tuệ Khanh nói: “Nếu là hiểu lầm, mọi người nói rõ ra thì tốt rồi. Bá mẫu nghe nói cha con đã đánh con một trận. Để bá mẫu xem thử nào, liệu có đánh đau đại tiểu thư của chúng ta không.” Nói xong, bà đi tới kéo tay Vinh Tuệ Khanh, nhìn trên nhìn dưới.

Tuy rằng tuổi tác còn nhỏ, trên mặt cũng có một vết sẹo dễ nhìn thấy, nhưng vẫn xinh đẹp đáng yêu, môi hồng răng trắng, đặc biệt thân hình vừa vặn cân đối, vừa nhìn cũng thấy là vóc dáng dễ sinh đẻ.

Hơn nữa, từ trước đến nay con trai của mình nhơ nhĩ yếu đuối. Quả thực, nó cần một phu nhân mạnh mẽ chút xíu để giúp đỡ, tránh bị mấy người kia ức hiếp bắt nạt.

Nghĩ như vậy, càng nhìn, Mạnh đại phu nhân càng thấy Vinh Tuệ Khanh hợp mắt. Bà vừa cười vừa tháo chiếc vòng phỉ thúy trên tay xuống, nói: “Bá mẫu và con hợp ý, đây là chiếc vòng mẹ ta để nơi đáy hòm cho ta khi xuất giá. Chất lượng cũng không tệ lắm. Con cầm lấy thưởng cho nha hoàn chơi nha.”

Nếu là của hồi môn để ở đáy hòm khi xuất giá, tất nhiên Vinh Tuệ Khanh sẽ không thể chẳng có mắt mà lấy đi đem thưởng cho nha hoàn. Cô vội vàng giấu tay sau lưng, đầu lắc như trống bỏi: “Không được, không được, không được...” khiến Mạnh đại phu nhân và Vinh phu nhân cũng bị chọc cười.

Mặc dù cô bé này có chút liều lĩnh nhưng lòng dạ hiền lành, có điều gì cũng viết lên trên mặt. Nhưng thật ra so với những khuê tú tiểu chuẩn mà người vĩnh viễn cũng không biết nàng ta đang suy nghĩ điều gì, thì cô bé còn mạnh mẽ hơn nhiều lắm.

Mạnh đại phu nhân càng thêm muốn kết thân với Vinh gia.

“Vinh phu nhân, hay là chúng ta tìm một chỗ nói chuyện? Ở đây, thì để cho đám trẻ chuyện trò đi.” Mạnh đại phu nhân cười nói với Vinh phu nhân.

Mạnh Lâm Chân mười hai tuổi, Vinh Tuệ Khanh chín tuổi, cũng không tính là đứa nhỏ rồi.

Khuôn mặt Vinh phu nhân có nét khác thường. Bà do dự một lúc lâu. Sau đó nghĩ tới Vinh lão gia cũng có lòng muốn kết thân với Mạnh gia, bà vẫn gật đầu: “Mạnh đại phu nhân, đi theo ta.” Nói xong, bà dẫn Mạnh đại phu nhân đi tới căn phòng cách vách để trò chuyện, thuận tiện dẫn theo cả nha hoàn.

Trong căn gác ẩm chỉ còn lại Vinh Tuệ Khanh và Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân nhìn Vinh Tuệ Khanh bĩu chiếc miệng nhỏ, thấp giọng cười nói: “Muội yên tâm, ta sẽ không khai muội ra đâu.”

Vinh Tuệ Khanh nghe xong, giống như con nhím nhỏ xù lông, gương nanh múa vuốt mà nói: “Người nói cái gì chứ? Ta là người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám. Là ta làm thì chính là ta làm, tuyệt đối không đẩy lên người kẻ khác!”

Mạnh Lâm Chân mỉm cười: “Muội đẩy ta xuống nước, ta cũng nhận rồi. Thôi xem như không đánh không quen. Nhưng mà vì sao muội lại cầm gậy trúc đẩy ta ngã? Muội nên biết, nếu ta không biết bơi, muội như vậy sẽ gây chết người đấy.”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh có một giọng nói nhỏ nhỏ kêu lên:... Làm cho người chết luôn mới tốt đó!

Nhưng cô cũng không viết vì sao bản thân lại có suy nghĩ thế này, nên rất lo lắng. Tuy rằng cô thích múa đao chơi kiếm nhưng không phải kẻ giết người bừa bãi. Hơn nữa giết người phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền, cô biết chứ.

Cô không biết, sự chán ghét từ sâu trong lòng mình dành cho Mạnh Lâm Chân và cả ý nghĩ muốn sáng khoái vứt quách tính mạng của y đi, rốt cuộc từ đâu mà tới?

Mạnh Lâm Chân cũng đang quan sát Vinh Tuệ Khanh. Lần đầu tiên nhìn thấy cô bé, trong lòng y dường như có một cảm giác không nói rõ được rốt cuộc đó là gì. Nhưng nghĩ đến việc chung sống cùng cô bé cả đời, trong lòng y không chỉ không bài xích, mà ngược lại, còn có vui mừng nhẹ nhẹ, tựa hồ đây là chuyện đương nhiên phải thế.

Năm nay Mạnh Lâm Chân mười hai tuổi, lớn lên cùng mẹ phòng không gối chiếu trong phủ tướng quân. Y cũng biết, nhanh thôi, phụ thân mình sẽ dẫn theo theo người thiếp thất được sủng ái nhất kia cũng một đám con trai con gái của vợ lẽ về kinh.

Phủ đệ của bọn họ vừa mới chuyển thành phủ Bá tước ngự ban. Mà mẹ của y cũng bắt đầu giống như sắp gặp phải cường địch, dùng kế sách vườn không nhà trống, vì trận quyết chiến với vị thiếp thất kia mà làm công tác chuẩn bị đầy đủ.

Mạnh Lâm Chân cảm thấy lo lắng, cũng cảm thấy xót xa. Y thấy đáng vẻ bồng bồng sức sống của Vinh Tuệ Khanh, theo bản năng muốn được dựa dẫm, muốn được gần gũi.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ mà đứng trong phòng ngây ngẩn hồi lâu. Một nha hoàn vừa cười vừa bước vào nói: “Cơm chiều đã chuẩn bị xong rồi, mời tứ tiểu thư đi dùng cơm.” Lại nói với Mạnh Lâm Chân: “Chờ một lúc sẽ có người tới hầu hạ Mạnh thiếu gia dùng cơm.” Lúc nói lời này, trên khuôn mặt xinh đẹp của nha hoàn kia không kìm được nổi lên hai áng mây hồng rục.

Trong lòng Mạnh Lâm Chân hơi cười nhẹ. Phản ứng của nha hoàn này mới là bình thường đó.

Đối với sức hút của y, Vinh Tuệ Khanh nhìn mà như không thấy, đại khái cũng vì tuổi tác còn quá nhỏ mà.

Mạnh Lâm Chân biết dáng vẻ bình thường của bản thân, liền hơi mỉm cười với nha hoàn kia.

Nha hoàn kia luống cuống tay chân, chiếc khay trong tay vừa mới nâng lên, xoảng một tiếng rơi xuống đất.

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi xem thường, ngẩng cao đầu, xoay người đi ra ngoài.

Ăn xong cơm chiều, Vinh Tuệ Khanh mới biết chuyện chung thân đại sự của mình đã được quyết định.

Cái tên Mạnh Lâm Chân còn xinh đẹp hơn cả con gái kia, về sau lại chính là vị hôn phu của mình.

Vinh Tuệ Khanh nghĩ tới điểm này, liền cảm thấy giống như nuốt phải ruồi. Cô la to lên với mẹ: “Con không muốn gả cho y! Con không muốn gả cho y!”

Vinh phu nhân nhú mày, nói với Vinh Tuệ Khanh đang bất ngờ: “Chuyện này không tới phiên con quyết định. Lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, cho dù con không đồng ý cũng phải nghe lời cha mẹ.” Nói xong lại hạ giọng khuyên lơn: “Mạnh Lâm Chân có gì mà không tốt? Nó bình thường thì không nói, đẳng này nam nữ khắp thiên hạ gom lại cũng không đẹp mắt hơn nó, con còn bắt bẻ cái gì? Cái mà bây giờ con có, chẳng qua là thân phận con gái dòng chính của thượng thư, tính tình thì bướng bỉnh, nôn nôn nóng nóng...”

Vinh Tuệ Khanh không kiên nhẫn nói cắt ngang lời Vinh phu nhân: “Mẹ, y tốt như vậy tất nhiên sẽ chẳng phải lo không tìm thấy con gái gả cho y, sao cứ phải lôi con vào?”

Vinh phu nhân giật mình, nghiêm khắc hỏi: “Những câu chẳng ra sao này con nghe thấy từ đâu?! Sau này còn không chịu tu tâm dưỡng tính, mãi

mê chạy ra ngoài làm loạn, xem ta có đánh gãy chân con không!”

Vinh Tuệ Khanh không tiếp tục cãi lại nữa, chỉ cúi đầu oán thầm thôi.

Hai nhà Vinh, Mạnh định hôn không lâu thì Mạnh đại tướng quân đã chính thức dẫn theo vợ con quay về kinh nhậm chức rồi.

Vinh Tuệ Khanh đi theo Vinh phu nhân tới dự tiệc trong phủ Mạnh Bá tước. Cuối cùng cô cùng nhìn thấy vị thiếp thất lợi hại đã nhiều lần nghe Vinh phu nhân nhắc đến kia.

Mạnh Bá tước đã qua tuổi năm mươi. Gió cát nơi biên quan khiến cho ông già nua đi rất nhiều, nhưng cũng tăng thêm không ít khí thế trầm ổn. Ông đứng ở ngưỡng cửa chính phòng của Mạnh gia, đỉnh đạc ổn trọng, giống như một chiến thần khôi ngô dũng mãnh.

Đang đứng bên trái ông là Mạnh đại phu nhân, nhìn qua thì thấy tuổi tác không khác biệt ông bao nhiêu. Bên trái Mạnh đại phu nhân là vị thiếp thất kia. Vị thiếp thất được điều dưỡng chăm sóc cẩn thận, đáng vẻ nhìn qua còn trẻ hơn Mạnh Bá tước và Mạnh đại phu nhân mười tuổi. Thật sự khó tưởng tượng được, bà ta đã sinh tới sáu người con.

Vinh Tuệ Khanh chú ý tới, bà ta vậy mà lại có thể mặc váy áo màu đỏ thắm.

Mạnh Lâm Chân đứng bên phải Mạnh Bá tước. Tuy rằng y khôi ngô tuấn tú nhưng lại thấy rất yếu ớt. Dù có khôi ngô, cũng là một hạt đậu nành khôi ngô mà thôi. Trong lòng Vinh Tuệ Khanh không ngừng oán thầm Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân cũng rất nhiệt tình gọi hai mẹ con của Vinh gia: “Bá mẫu, Tuệ Khanh muội muội, mời ngồi bên này.”

Vị thiếp thất kia cười giòn tan bước ra chào đón, cúi người thi lễ với Vinh phu nhân: “Vinh phu nhân, hữu lễ.”

Vinh phu nhân cũng không nhìn vào bà ta, chỉ cười cười vẫy tay với Mạnh đại phu nhân, nói: “Thấy ta tới đây mà bà cũng không tới tiếp. Là nghĩ ta trèo cao bám vào bà sao? Bá tước phu nhân!” Bà cố ý nhấn mạnh cụm từ “Bá tước phu nhân”.

Mấy ngày nay, Mạnh đại phu nhân ngâm một miệng bức bối, rốt cuộc cũng được nhả ra trước mặt mọi người.

Bà cười cười đi tới nắm lấy tay Vinh phu nhân, cùng nhau đi lên bậc thêm, bỏ mặc vị thiếp thất kia ở nơi đó.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn vị thiếp thất kia, lớn giọng nói: “Không phải thiếp thất chỉ được mặc áo hồng thôi sao? Bà mặc áo váy đỏ thẫm, có phải vì bà bị mù màu nên nhìn màu sắc không được rõ không?”

Vừa rồi, Vinh phu nhân làm vị thiếp thất kia mất mặt, bà ta còn có thể chịu đựng.

Nhưng hiện tại, ngay cả một đứa nhóc cũng có thể hô to gọi nhỏ với bà ta. Vị thiếp thất này có chút không thể nhẫn nhịn, cũng không thể nhịn nữa rồi. Dù sao thì bà ta đi theo Mạnh đại tướng quân ở biên quan hai mươi mấy năm; làm chủ gia đình hai mươi mấy năm qua, sớm đã không biết hai chữ “nhẫn nhịn” viết thế nào rồi. Bà ta giận tái mặt, trầm giọng trách mắng: “Vinh tứ tiểu thư, cô chính là con dâu tương lai của Mạnh gia chúng ta, sao có kiểu nói chuyện với mẹ chồng như vậy được?”

Vinh Tuệ Khanh cười đến khom lưng, lấy tay chỉ vào vị thiếp thất: “A, bà thì tính là mẹ chồng gì chứ? Mẹ chồng của ta đang cùng mẹ ta nói chuyện ở phía trước kia. Bà không đi dâng trà theo quy củ, lại còn ở đây ra vẻ nương tử quản việc tiếp khách gì với ta...”

Yến hội này hôm nay là tiệc tẩy trần cho Mạnh đại tướng quân sau khi trở về kinh thành. Người tới người đi đều là quan lại quyền quý trong kinh thành, đi cùng bọn họ, đều là phu nhân chính thất.

Nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh chế giễu vị thiếp thất kia, những người này đều mỉm cười, hiểu trong lòng mà không nói.

Mạnh Lâm Chân cười tí mắt mà nói: “Bướng bỉnh.” Sau đó vươn tay tới: “Nào, ta dẫn muội đi vào tìm mẫu thân.”

Vinh Tuệ Khanh và Mạnh Lâm Chân là vị hôn phu thê đã đính hôn, làm như vậy cũng không tính là vượt quá chuẩn mực.

Vinh Tuệ Khanh lại không muốn nắm tay Mạnh Lâm Chân, cô lui về sau một bước nói: “Tự ta đi được.” Sau đó hùng hùng hổ hổ chạy về phía trước, bước chân đuổi theo Mạnh đại phu nhân và Vinh phu nhân.

Vị thiếp thất kia tức giận tới đỏ mắt, Mạnh đại tướng quân đành hạ thấp giọng trấn an bà ta: “... Đừng nóng vội, cứ thả cho bọn họ thoải mái thêm mấy ngày đi.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 124: Tiểu Thiên Ma Cảnh (5) - Tình Yêu Nam Nữ

 Cô muốn ăn điểm tâm của Thụy Phúc Tường, Mạnh Lâm Chân tự mình đi mua về cho cô.

Cô ghét gấm vóc chỉ toàn màu đỏ của Như Ý Trai nhìn không thuận mắt, Mạnh Lâm Chân đích thân đi tìm tơ lụa Tuyết Văn dâng lên, chuyên dùng cho cô may áo khoác ngoài.

Cô thích múa đao chơi kiếm, mặc dù thân thể yếu ớt nho nhã, Mạnh Lâm Chân vẫn dành thời gian mỗi ngày cùng cô đến thao trường tập luyện.

Cứ vậy như hình với bóng, một lòng một dạ khiến người ngoài phải đỏ mắt lên ghen tị.

Thế nhưng Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy như một dạng kim kẹp, gông cùm xiềng xích khiến cô sắp không thở nổi rồi.

Mùa thu năm này, Mạnh đại phu nhân nhiễm phải phong hàn, bệnh không dậy nổi, chẳng trụ được bao lâu thì qua đời.

Vinh gia chấn động.

Vinh phu nhân dẫn theo Vinh Tuệ Khanh đến Mạnh phủ phúng viếng.

Ở linh đường rộng lớn, chỉ có một mình Mạnh Lâm Chân để tang, đốt tiền giấy túc trực bên linh cữu.

Vinh phu nhân phần nộ quát: “Mẹ cả mất, thứ tử, thứ nữ đi đâu hết rồi? “

Hạ nhân của Mạnh gia lại nói: “Nhị phu nhân của chúng tôi bị bệnh, thiếu gia và các vị tiểu thư đều đã đi chăm bệnh rồi ạ.”

Vinh Tuệ Khanh đứng bên cạnh cười lạnh: “Nhị phu nhân? Ở đâu ra một nhị phu nhân thế? Ta nghe nói Mạnh Bá tước là con trai độc nhất cơ mà?”

Hạ nhân Mạnh gia có chút lúng túng, vội nói: “Là nhị di nương ạ.”

“Một người thiếp thất cũng dám xưng phu nhân, quy củ phủ Bá tước các người giúp ta mở mang kiến thức rồi đấy!” Vinh phu nhân bực tức nói. Bà hận không thể giải trừ hôn ước đã định. Bà không nỡ đem cô con gái mà mình nâng niu trong lòng bàn tay gả đến nơi muốn để vợ lẽ làm mẹ chồng này.

Thế nhưng Mạnh Lâm Chân lại ngẩng đầu lên bi thương nhìn Vinh phu nhân, rồi cuống quýt dập đầu nói: “Xin phu nhân cho con một con đường sống”.

Vinh phu nhân lại mềm lòng.

Vinh Tuệ Khanh cắn chặt răng. Lúc cùng Vinh phu nhân ngồi vào bàn, cô lén quay qua hỏi Mạnh Lâm Chân: “Tóm lại mẹ của người đã chết như thế nào?” Cô và Mạnh đại phu nhân rất thân thiết nên biết rõ tình trạng sức khỏe của bà rất tốt, ngày thường cũng chú trọng dưỡng sinh, thường xuyên để thái y xem mạch bình an.

Mạnh Lâm Chân rũ mắt xuống, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Thân thể mẹ ta trước giờ vẫn luôn khỏe mạnh. Từ sau khi người phụ nữ kia quay về, thể trạng ngày càng xấu đi.”

Vinh Tuệ Khanh nhất thời kinh ngạc, thấp giọng nói: “Ý người là, cái chết của mẹ người có điểm kỳ lạ?”

“Không phải có điểm kỳ lạ... mà là bị người phụ nữ kia và cả... hại chết!” Ánh mắt Mạnh Lâm Chân ảm đạm đi.

Vinh Tuệ Khanh thật sự không thích nhìn thấy ánh mắt của Mạnh Lâm Chân như vậy. Tuy nhiên cô biết Mạnh Lâm Chân là người bị hại, hẳn là nên thông cảm. Nhưng mà, cô không đồng cảm nổi. Bản thân cô chỉ muốn sớm giải trừ hôn ước.

Ngồi xuống bên cạnh Mạnh Lâm Chân, Vinh Tuệ Khanh vừa đốt vàng mã cho Mạnh đại phu nhân, vừa khẽ nói: “Nếu là như thế, người đã phải nhận cái gì thì trả lại hết cho họ đi.”

Mạnh Lâm Chân gật đầu: “Thật hợp9ý ta, ta cũng đã bố trí hết rồi. Chỉ là ta không có đủ bạc.”

Vinh Tuệ Khanh vội nói: “Ta đưa bạc cho người.” Ngập ngừng một chút, lại nói: “Nhưng ta có một điều kiện. Sau khi xong chuyện người phải đồng ý từ hôn với ta, ta sẽ đưa người bạc.”

Mạnh Lâm Chân nhìn sâu vào Vinh Tuệ Khanh: “Vậy thì không cần đâu.”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh càng mất hứng, hừ một tiếng rồi đứng dậy bỏ đi.

Qua tang lễ của Mạnh đại phu nhân không lâu, vị nhị phu nhân giả bệnh ở phủ Bá tước kia đã bị bệnh thật sự.

Vốn dĩ, Mạnh Bá tước tính đợi sau khi làm lễ năm bảy ba lăm ngày cho đại phu nhân, sẽ để nhị phu nhân lên làm vợ cả. Nhưng ông không ngờ rằng bà ta lại vô phúc như vậy, chẳng mấy chốc đã đổ bệnh, mê man không tỉnh. Mỗi ngày đều có những lời rì rầm sợ hãi, nói rằng do bà ta đã hại đại phu nhân nên bây giờ đại phu nhân đến tìm bà ta báo thù. Điều này khiến cho những vị phu nhân, tiểu thư đến thăm bệnh hết sức khó xử.

Lúc Mạnh đại phu nhân qua đời được ba mươi lăm ngày, nhị phu nhân của phủ Mạnh Bá tước cũng theo sau luôn rồi.

Lần đầu tiên, Mạnh Bá tước khóc đến tràn lệ như vậy, hoàn toàn không giống như lần trước, trông hết sức đoan chính, cẩn trọng trong lễ tang của đại phu nhân.

Cứ như vậy, mọi người đều nhìn ra được, vị Mạnh Bá tước này chính là một người có tác phong yêu thiếp hại vợ.

Đám quan Ngự sử thích cáo trạng được thể nào nhao nhao buộc tội Mạnh Bá tước.

Thánh thượng cũng hạ chỉ khiển trách Mạnh Bá tước.

Không biết Mạnh Bá tước là do đau lòng vì cái chết của ái thiếp hay bởi thánh thượng răn dạy mà cũng lâm bệnh không dậy nổi.

Không lâu sau, Mạnh Bá tước cũng đi nốt.

Phủ Mạnh Bá tước chưa đến ba tháng đã liên tiếp mất đi ba vị trưởng bối.

Mạnh Bá tước chết rồi, Vinh thượng thư dâng tấu xin ý chỉ của thánh thượng, hy vọng đem tước vị truyền cho đích tử của Mạnh Bá tước là Mạnh Lâm Chân. Dựa theo luật pháp, quyền thừa kế cũng thuộc về đích tử.

Tin tức này truyền đến phủ Mạnh Bá tước. Trong viện của Mạnh Lâm Chân đột nhiên nổi lên một trận lửa lớn. May mà lúc màn đêm buông xuống Mạnh Lâm Chân không có ở phủ, coi như thoát được một kiếp nạn.

Sau này trải qua quá trình điều tra xét xử, hóa ra ba người anh con thứ của y hợp mưu, muốn hại chết y để chiếm lấy tước vị và Mạnh phủ.

Thánh thượng biết được việc này rất giận dữ, nhốt ba người anh của Mạnh Lâm Chân vào thiên lao. Không đợi thẩm vấn, cả ba đều bị bệnh và chết trong đó.

Mạnh Lâm Chân còn có ba người chị con thứ. Ngoài chị cả và chị hai đã xuất giá, chị ba vẫn còn nán lại ở nhà chưa chịu gả đi. Trải qua việc lần này, người chị ba kia bị gả tới một nơi xa kinh thành, không còn liên hệ gì với Mạnh gia nữa.

Sau đó Mạnh Lâm Chân tiếp nhận tước vị, thực sự trở thành chủ nhân của phủ Mạnh Bá tước.

Nhiều chuyện liên tiếp xảy đến, rất nhiều người nói vận may Mạnh Lâm Chân tốt, phúc khí lớn. Chỉ có Vinh Tuệ Khanh biết, thực tế Mạnh Lâm Chân có nhúng tay vào thúc đẩy những sự việc đó.

Đương nhiên cũng không thể nói y làm sai. Là y tự bảo vệ bản thân mà thôi. Nếu không phải phụ thân và thiếp thất giết hại mẹ y, không cho mẹ con y một con đường sống, y cũng không tuyệt tình như vậy.

Sau khi Mạnh Lâm Chân trở thành Bá tước, y càng siêng năng chạy đến Vinh gia hơn. Đối xử với Vinh Tuệ Khanh tốt đến không thể tốt hơn được nữa. Cô muốn mặt trăng trên trời, Mạnh Lâm Chân cũng sẽ tìm thang leo lên trời hái cho cô.

“Tại sao lại đối tốt với ta như vậy?” Vinh Tuệ Khanh rầu rĩ hỏi y. Cô là người cẩn thận, người khác đối với mình tốt một, cô sẽ nghĩ cách hoàn lại gấp nhiều lần. Chỉ riêng đối với Mạnh Lâm Chân, cô có muốn trả cũng trả không hết được rồi.

“Là ta muốn đối tốt với muội, muốn chiều chuộng muội. Chờ đến khi muội bị chiều đến nỗi không ai chịu nổi tính muội nữa, muội sẽ vĩnh viễn thuộc về một mình ta rồi.” Mạnh Lâm Chân luôn như vậy, cười như không cười mà nói.

Vinh Tuệ Khanh nửa tin nửa ngờ, càng tỏ ra trầm mặc.

Năm ấy cô mười hai tuổi, Mạnh Lâm Chân mười lăm tuổi, tính ra cũng đã lớn rồi.

Mạnh Lâm Chân trình trọng đến Vinh gia hành lễ đề xuất nguyện vọng được cưới Vinh Tuệ Khanh khi cô tròn mười bốn tuổi về làm vợ, quản việc trong phủ Bá tước. Đồng thời, y bảo đảm vĩnh viễn không nạp thiếp, nữ chủ nhân của phủ Mạnh Bá tước chỉ có duy nhất một mình Vinh Tuệ Khanh.

Đương nhiên vợ chồng Vinh gia rất vui mừng, nhưng họ vẫn cảm thấy mười bốn tuổi xuất giá, dường như vẫn còn quá sớm.

Mạnh Lâm Chân kiên trì mãi, rốt cục cũng thuyết phục được vợ chồng Vinh gia, bắt đầu chuẩn bị của hồi môn cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh lại càng nôn nóng, lo lắng.

Người người đều nói cô dựa vào Mạnh Lâm Chân để trèo cao.

Người người đều nói cô không xứng với Mạnh Lâm Chân. Là cô gặp vận cứt chó gì mới có được vị lang quân tốt như Mạnh Lâm Chân. Có quyền có thế, có tài năng lại có cả diện mạo, lại còn đặt cô vào lòng, đồng ý dù có chuyện gì cũng sẽ không lập vợ lẽ thiếp thất.

Vị hôn phu như vậy thật có đốt đèn lồng cũng khó mà tìm.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh lại không vượt qua được khúc mắc trong lòng mình. Cô cũng không biết vì sao khi suy nghĩ đến việc thành thân với Mạnh Lâm Chân là đã có cảm giác buồn nôn.

Hai năm nhanh chóng qua đi, Vinh Tuệ Khanh đã mười bốn tuổi. Váy cưới đã chuẩn bị xong, của hồi môn đều đã mang đến phủ Mạnh Bá tước

rồi.

Ngày cưới đã định, tất cả đều như ván đã đóng thuyền.

Trước giờ đại hôn một ngày, có một người khách đến Vinh phủ, nói là họ hàng xa của Vinh phu nhân, là biểu thúc của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh giật mình, vội vàng chạy đến đại sảnh. Cô nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang đứng ở nơi đó, rõ ràng cô chưa từng gặp qua những bóng dáng sao lại quen thuộc đến vậy.

“... Thần thúc” Vinh Tuệ Khanh lẩm bẩm.

Người đàn ông kia xoay người, sắc mặt bình tĩnh đứng đối diện với Vinh Tuệ Khanh gật gật đầu, sau đó hỏi Vinh phu nhân: “Là Khanh nhi sao?”

“Đúng vậy. Năm nay đã mười bốn tuổi rồi. Khanh nhi, qua đây gặp mặt biểu thúc của con”. Vinh phu nhân vỗ tay cười nói.

Đột nhiên Vinh Tuệ Khanh nổi lên nghi ngờ, hình như mẹ họ La...

“Biểu thúc, xin hỏi người họ gì?” Vinh Tuệ Khanh có chút khẩn trương hỏi.

“Ta họ La, tên duy một chữ Thần, cùng dòng họ với mẹ nhóc.” La Thần nho nhã lễ độ nói, ánh mắt khó hiểu nhìn cô.

Hai mắt Vinh Tuệ Khanh ửng đỏ, nước mắt giàn giụa, chạy nhanh đến phủ Mạnh Bá tước.

“Muội muốn gặp ta à?” Mạnh Lâm Chân vui mừng nói.

Từ khi y tiếp nhận tước vị cho đến nay, chỉ có một mình y đến Vinh gia gặp Vinh Tuệ Khanh, còn Vinh Tuệ Khanh không đến phủ của y.

Vinh Tuệ Khanh đứng trong thư phòng của Mạnh Lâm Chân, hai mắt sừng đỏ nói: “Chúng ta từ hôn đi, ta thật sự không thể gả cho người.”

Vẻ mặt Mạnh Lâm Chân từ mừng rỡ dần dần lạnh đi: “Vì sao? Ta đối với muội tốt như vậy, tại sao muội... vẫn không chịu tiếp nhận ta? Muội nói đi, ta có điểm nào không tốt, muội nói đi, ta có thể thay đổi. Ta bảo đảm, ta sẽ tốt với muội một đời.” Mạnh Lâm Chân nói xong có chút kích động nắm lấy tay Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh không tránh đi, chỉ nhìn vào mắt y gần từng tiếng mà nói: “Ta biết, người đối với ta rất tốt, rất tốt. Nhưng mà, ta không thích người, vậy nên chúng ta không có cách nào ở cạnh nhau được.”

Mạnh Lâm Chân chỉ hận không thể nắm lấy bả vai cô mà điên cuồng hét lớn: “Rốt cục thì yêu thích là cái gì?” Bọn họ rõ ràng có lệnh của cha mẹ, có lời của mai mối. Y đối tốt với cô, trong lòng chỉ có mình cô, thế nhưng cô vẫn nói “Ta không thích người”.

Từng chút từng chút trong năm năm qua, dù là tảng đá cũng đã ấm lên rồi, nhưng cô vẫn khẳng khái như cũ, cô không thích y.

“Muội thích kiểu đàn ông như thế nào, muội nói ta biết đi, ta sẽ học.” Đôi mắt Mạnh Lâm Chân ửng hồng, ghen ngào nói. Từ khi y nhớ được các sự việc cho đến này, dường như y chưa từng khóc. Nhưng hiện tại, nước mắt nơi đáy lòng y cứ thể trào ra ngoài rồi.

Vinh Tuệ Khanh cười khố: “Người thích ta ở điểm nào, nói cho ta biết, ta sửa lại còn không được ư?”

Mạnh Lâm Chân bị câu nói của Vinh Tuệ Khanh đả kích đến không thở nổi. Lòng ngực y như bị một nhát dao đâm trúng. Y ngồi phịch xuống, lấy tay che ngực tựa vào chân bàn, nét mặt mất mát bi ai thống khổ.

Vinh Tuệ Khanh có chút cảm giác có lỗi, nhưng cô không làm không được.

Vinh Tuệ Khanh chân trước rời khỏi Mạnh phủ, Mạnh Lâm Chân đã nổi gót theo sau rồi.

Vinh phu nhân biết được những lời Vinh Tuệ Khanh nói ra, không kìm được cơn giận, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Thật sự con có chút không biết liêm sỉ rồi đấy. Tiểu thư con nhà khuê các, gì mà thích với lại không thích. Lời này mà cũng nói ra được. Người đâu, nhốt tiểu thư lại, đợi đến ngày xuất giá.”

Mình Vinh Tuệ Khanh nằm ở trên giường nơi khuê phòng, nhắm mắt ngủ say.

Trong năm năm qua, mỗi khi cô ngủ say trong tâm trí đều xuất hiện một thứ công pháp gọi là “Húc Nhật Quyết”, từ từ di chuyển trong cơ thể cô, đồng thời luyện hóa Đế Lưu Tương. Có lẽ không có ánh sáng mặt trời nên cô luyện cực kỳ chậm rãi. Thế nhưng thời gian năm năm vẫn có thể khiến nơi cô xuất hiện sự biến hóa khác biệt. Tuy rằng cô chỉ có mười bốn tuổi, nhưng thân thể đã nảy nở như một người phụ nữ trưởng thành, hoàn toàn không giống một thiếu nữ còn nhỏ.

Ngày mai chính là ngày Vinh Tuệ Khanh kết hôn với Mạnh Lâm Chân.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 125: Phá Kính

 Vẽ lông mày tinh tế, thoa son môi đỏ.

Búi tóc kết như ý đồng tâm, cài trâm phượng đỏ treo chuỗi ngọc, đeo vòng anh lạc bát bảo.

Váy cưới đỏ thắm, khăn voan đỏ thắm treo trên chiếc giá đặt trong khuê phòng của cô. Nơi nơi đều là màu đỏ, tràn ngập khắp chốn.

Lệ trong mắt Vinh Tuệ Khanh lại giống như hạt châu rơi xuống, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Lớp trang điểm xinh đẹp lần lượt bị nước mắt của cô gột rửa sạch sẽ.

Người săn sóc dâu biết “khóc gả” là tập tục. Nhưng người con gái bình thường khi xuất giá, vui mừng còn không kịp, khóc gả chỉ là làm dáng, đâu có như Vinh Tuệ Khanh, khóc đến đứt ruột đứt gan? Bà liền cảm thán tiểu thư khuê các đúng là tiểu thư khuê các, quả thật khác với người ngoài...

Cuối cùng Vinh phu nhân cũng chịu không nổi, ôm cô khóc lớn một hồi.

Vào thời điểm Vinh Tuệ Khanh trùm khăn voan lên đầu, không còn phần hồng, chỉ tô một chút lớp son đỏ thắm trên môi.

Cô được hỉ nương đỡ đến trước kiệu. Lúc chuẩn bị lên kiệu, đột nhiên Vinh Tuệ Khanh nhắc khăn voan lên, quay đầu nhìn về phía đám người đưa

dâu.

La Thần khoanh tay đứng trên bậc thềm phía sau mọi người. Y đang nhìn cô. Khuôn mặt y bình tĩnh tự nhiên, ánh mắt lại thêm trầm lắng.

Vinh Tuệ Khanh muốn ném khăn voan xuống mà chạy nhanh về phía y, nhưng trong lòng cô biết làm vậy là không đúng. Mạnh Lâm Chân mặc trang phục chú rể đỏ thẫm đang ngồi yên trên con ngựa cao cao bên cạnh kiệu hoa.

Vốn dĩ ngày thường, dáng vẻ y đã xuất chúng hơn người, hôm nay còn cẩn thận chừa chu hơn. Hơn nữa, cưới Vinh Tuệ Khanh là chuyện vui sướng nhất trong lòng y kể từ khi Bàn Cổ mở trời lập đất đến nay. Mà người ta hay nói, kẻ gặp chuyện vui, tinh thần sáng khoái lại đẹp ra thêm ba phần.

Vào lúc y tới đón dâu, nơi đi qua, vạn người đổ xô ra đường. Vô số phụ nữ, từ sáu tuổi tới sáu mươi tuổi, đều đang đuổi theo chiêm ngưỡng phong thái của y.

Vô số phụ nữ đang hâm mộ vận số may mắn của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh có khổ mà không thể nói. Cô bị hỉ nường bên cạnh thúc giục che kín khăn voan lại, đi về phía phủ Mạnh Bá tước.

Một đường xóc nảy đi tới phủ Mạnh Bá tước. Dưới sự giúp đỡ của mọi người, hai người tiến hành bái đường.

Cha mẹ của Mạnh Lâm Chân đều đã mất, lão thái gia và lão phu nhân của phủ Bá tước cũng đã cười hạc về trời từ lâu.

Bởi vậy, lúc bái đường, Vinh Tuệ Khanh và Mạnh Lâm Chân chỉ bái linh bài được đặt trên hỉ đường.

Sau đó là sáo trống diễn tấu đi vào động phòng.

Sau khi uống rượu giao bôi, Mạnh Lâm Chân ra ngoài tiếp khách.

Vinh Tuệ Khanh ở trong phòng tân hôn tháo trang sức, rửa mặt chải đầu, cởi bỏ hết tầng tầng lớp lớp váy cưới, chỉ đổi thành quần áo thường ngày.

Mạnh Lâm Chân trở về rất muộn. Y uống đến say khướt, chỉ là đôi mắt càng tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

“Tuệ Khanh, rốt cuộc nàng cũng gả cho ta rồi. Ta sẽ đối xử với nàng thật đối, khiến cho nàng thật lòng thật dạ yêu thích ta.” Mạnh Lâm Chân nói xong, một tay cởi bỏ quần áo trong của Vinh Tuệ Khanh, đưa tay vào vuốt nhẹ lên trên theo vòng eo cô.

Cả cơ thể của Vinh Tuệ Khanh run rẩy. Cô phải cắn răng mới không phát ra tiếng thét chói tai.

“Nàng thật sự mới mười bốn tuổi sao? Nhìn xem nơi này, một tay ta cũng không thể giữ hết....” Trong giọng nói của Mạnh Lâm Chân dần dần mang theo tiếng thở dốc quện cùng mùi tình dục nồng đậm.

Rốt cuộc Vinh Tuệ Khanh cũng không nhịn được, đè tay y, cố sức đẩy ra ngoài: “Không muốn, ta mới mười bốn tuổi... chờ sau khi ta cập kê (mười lăm tuổi) rồi mới viên phòng có được không?”

Mạnh Lâm Chân cười nhẹ: “Mười bốn tuổi? Cơ thể này vẫn còn phát triển nữa, không biết rồi sẽ mê người thế nào đây. Ta thật sự không chờ nổi nữa rồi.”

Cuối cùng nước mắt Vinh Tuệ Khanh cũng rơi xuống, từng giọt lăn xuống cổ, chảy tới trước ngực, cũng chảy tới cánh tay Mạnh Lâm Chân đang giữ chặt lấy ngực trái của cô.

Mạnh Lâm Chân chỉ cảm thấy trên tay giống như bị phỏng nóng rát.

Y dừng lại một chút, buông bộ ngực của Vinh Tuệ Khanh, chuyển sang nơi trái tim của cô. Bàn tay y nhấn mạnh vào nơi đó, cảm nhận trái tim cô đang đập rộn ràng. Y nói nhỏ: “Ta càng muốn, nơi này của nàng có ta. Chỉ có ta.” Nói xong, y hôn lên môi Vinh Tuệ Khanh.

Theo bản năng, Vinh Tuệ Khanh lập tức nghiêng đầu, tránh đi nụ hôn của Mạnh Lâm Chân.

Môi Mạnh Lâm Chân rơi trên gò má cô.

Lồng ngực Vinh Tuệ Khanh bắt đầu có thứ gì đó đau nhức như kim châm, nhịp tim đập càng lúc càng kịch liệt.

Trong lúc hoảng hốt, dường như Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang ngồi ngay ngắn bên trong một cấm chế, lông mày nhíu chặt, hơi thở toàn thân căng phồng lên, dường như đang ở trong giai đoạn quan trọng vượt qua cửa ải.

Vốn dĩ trên đỉnh đầu người đàn ông kia là trời xanh vạn dặm, vậy mà trong nháy mắt đã tối sầm lại. Sấm sét vang dội, vô số đụn vân kiếp nhoáng tia chớp kéo đến từ bốn phương tám hướng, vô số sấm sét bổ lên cơ thể người đàn ông ấy.

Sấm sét rơi xuống đỉnh đầu người đàn ông, cũng giống như rơi xuống cơ thể Vinh Tuệ Khanh. Đối với cỗ chấn động, sự tấn công và cảm giác đau đớn cực lớn kia, cô cũng cảm nhận được tất cả.

Vinh Tuệ Khanh che ngực hét to lên một tiếng. Cô bay lên, một chân đạp Mạnh Lâm Chân xuống giường.

Vốn dĩ Mạnh Lâm Chân là người yếu ớt, hôm nay lại hưng phấn quá mức dẫn tới mệt nhọc quá độ, không hề đề phòng chuyện bị đối phương đạp xuống giường.

“Tuệ Khanh, nàng đừng quá đáng quá!” Mạnh Lâm Chân giận tái mặt, từ dưới giường đứng lên. Nhưng y lại thấy sắc mặt Vinh Tuệ Khanh tím tái, đang che ngực cong lưng cúi xuống yếu ớt.

“Nàng sao thế?” Mạnh Lâm Chân hoảng sợ, có lòng muốn xông lên trước nhưng y phát hiện ra quanh cơ thể Vinh Tuệ Khanh có một bức tường vô hình, khiến y và cô bị ngăn thành hai phía.

Chuyện này là thế nào?

Chân tay Mạnh Lâm Chân luống cuống đứng ở nơi đó.

Vinh Tuệ Khanh nhắm chặt hai mắt nhưng vẫn có thể nhìn thấy tất cả tình hình bên cạnh người đàn ông kia. Chỉ là y vẫn luôn cúi thấp đầu, cô không nhìn thấy rõ bộ dáng của y. Cô chỉ cảm thấy rất rất quen thuộc, quen thuộc tới mức cô không tìm được muốn vì y gánh vác một đạo vận kiếp.

Dường như thần thức cảm giác được ở nơi xa có người đang nhìn trộm, vận kiếp ở phía kia chần chừ hồi lâu, tách một tia ra phóng tới, phiêu diêu lững đững, hướng về đầm rồng phía sau núi Long Hồ.

Vinh Tuệ Khanh cảm giác được sức mạnh to lớn của vận kiếp, thân thể cô tự động vận hành Húc Nhật Quyết. Tiếng sấm sét vang lên bên tai cô, trực tiếp tấn công thức hải của cô. Thức hải của một tu sĩ bình thường bị tấn công như vậy thì đã vỡ nát từ lâu, tu sĩ cũng hồn bay phách tán.

Nhưng dường như thức hải của Vinh Tuệ Khanh vô cùng hoan nghênh tia sét này. Sức mạnh to lớn của tia sét bị thức hải của Vinh Tuệ Khanh hấp thu ngẫu nhiên, tăng cường Lôi linh căn đang ẩn rất sâu trong cô.

Húc Nhật quyết mượn lực lượng của lôi kiếp, cuối cùng cũng đột phá, tiến vào tầng thứ hai.

Người đàn ông đang độ kiếp ở phía kia đường như cũng đang trong giai đoạn đột phá quan trọng.

Vân kiếp trên đỉnh đầu y dần dần tiêu tan. Trong đan điền của y, một viên kim đan đang nhanh chóng xoay tròn thành hình thành dạng.

Không bao lâu sau, một tiếng nổ rung động trời đất vang lên trong một vùng cấm chế ở núi Long Hồ khiến cấm chế kia chia năm xẻ bảy. Linh khí mười dặm xung quanh cấm chế bị tu sĩ độ kiếp tăng cấp càn quét sạch sẽ, rất nhiều linh thảo, linh thú lập tức trở nên thoi thóp.

Vinh Tuệ Khanh cảm nhận được một luồng linh lực cuộn cuộn truyền đến không dứt từ phía xa. Cô không hề lưỡng lự, lập tức khoanh chân ngồi xuống. Cô vừa hấp thu luồng linh khí chí cương chí dương này, vừa mượn sự trợ giúp của công pháp Húc Nhật Quyết vừa mới thăng cấp, tấn công vào tầng cao nhất của Luyện Khí.

Mạnh Lâm Chân cũng bị luồng linh khí này ảnh hưởng, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm túc. Hết thảy trí nhớ ngày xưa mạnh mẽ hiện lên trong đầu y, tiếp theo nữa, còn có cả tu vi của y.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Mạnh Lâm Chân liền biết trí nhớ của y cũng thức tỉnh rồi, cười ha ha nói: “Cửa thứ hai tầng thứ nhất Tiểu Thiên Ma Cảnh, nhất định người sẽ không qua được đâu!” Nói xong, linh lực trong cơ thể cô chuyển động lên tầng cao nhất, một lần đột phá hai tầng, từ Luyện Khí tầng bảy lên tới Luyện Khí tầng chín!

Đây chính là cửa ải cuối cùng của Luyện Khí đại viên mãn.

Mạnh Lâm Chân cũng khoanh chân ngồi xuống, mượn cơ hội khó có được này bắt đầu đánh vào Kết Đan.

Năm năm này, mỗi ngày sau khi đi vào giấc mộng, không có lúc nào là y không tu luyện.

Tuy rằng lúc trước y không biết vì sao, nhưng tiềm thức nói cho y biết, y không thể bỏ nó đi...

Vân kiếp trên đỉnh đầu bọn họ càng ngày càng nhiều, nhưng nó đang chần chừ ở giữa Vinh Tuệ Khanh và Mạnh Lâm Chân, không biết nên bổ lên người nào.

Mạnh Lâm Chân thấy thế, dữ dằn cười một tiếng, kéo Vinh Tuệ Khanh lại, vội vàng ôm chặt cô vào trong lồng ngực, nói: “Để cho chúng ta cùng nhau độ kiếp đi...” Linh khí dày đặc tản ra từ trong cơ thể Vinh Tuệ Khanh và Mạnh Lâm Chân, tràn ngập cả phòng tân hôn, sau đó là cả phủ Mạnh Bá tước, rồi cả kinh thành, cả đất nước, rồi đến khắp thế gian, cuối cùng toàn bộ thế giới trong gương cũng tràn ngập luồng linh khí mạnh mẽ.

“Người đừng hòng!” Vinh Tuệ Khanh nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cô gọi ra Nhật Nguyệt Song Câu, tập hợp uy lực mạnh mẽ của Húc Nhật Quyết tầng thứ hai, chém lên trên người Mạnh Lâm Chân!

Húc Nhật Quyết chí cương chí dương, chính là khắc tinh của công pháp giống như Tiểu Thiên Ma Cảnh.

Theo bản năng, Mạnh Lâm Chân buông tay ra, nhảy sang bên cạnh.

Vân kiếp nhắm đúng thời cơ, đánh xuống đỉnh đầu của Mạnh Lâm Chân.

Vinh Tuệ Khanh quát to một tiếng: “Người cứ từ từ thăng cấp, thứ lỗi cho ta không thể phụng bồi!” Nói xong, cô vươn thẳng lên trên, vọt lên giống như đại bàng giương cánh, phá tan nóc phòng tân hôn, bay về phía bầu trời xanh trên đỉnh đầu.

Trời xanh nhìn giống như bao la bát ngát, lúc này lại tựa mặt gương vỡ vụn, chia năm xẻ bảy trước mắt Vinh Tuệ Khanh.

Mạnh Lâm Chân vội vàng, chẳng quan tâm tới việc mình bị vân kiếp đánh xuống cho chết đi sống lại, cũng bất chấp Kim Đan mới tạo thành vẫn chưa ổn định, vội vàng bay lên đuổi theo bóng dáng của Vinh Tuệ Khanh.

“Người dừng tay lại!”

“Người nằm mơ đi!” Vinh Tuệ Khanh thét lớn. Nhật Nguyệt Song Cầu trong tay cô được dùng giống như phong hỏa luân, càng ngày càng nhiều mặt gương bị nghiền nát trong tay cô. Nhất thời, trên trời dưới đất tràn ngập mảnh vỡ của gương. Trong mỗi một mảnh gương vỡ đều có hình ảnh đảo ngược của cô và y.

Ranh giới của trời và đất triệt để trở nên mơ hồ. Trên dưới âm dương cũng đang không ngừng biến đổi chuyển động bên trong.

Không phân biệt rõ Đông Nam Tây Bắc đang ở hướng nào...

Lồng ngực Mạnh Lâm Chân cứng lại, phun ra một ngụm máu tươi. Kim Đan vừa hình thành bên trong đan điền lập tức xuất hiện vết nứt. Y sắp bị vỡ đan rồi.

Lang Hoán Bảo Kính cùng chung một nhịp thở với y. Tuy rằng vẫn chưa luyện hóa, nhưng khi nhảy vào thế giới trong gương, y đã đưa Lang Hoán Bảo Kính liên hệ cùng một chỗ với tử phủ của bản thân.

Vinh Tuệ Khanh không để ý đến Mạnh Lâm Chân. Cô đang tìm đường ra ngoài từ bên trong mảnh vỡ của hàng tỉ mặt gương.

Nhưng mảnh gương vỡ nhiều như vậy, mỗi một mảnh nhỏ lại khúc xạ phản chiếu lẫn nhau. Thế giới ở trong gương một phen thành hai, hai phen

thành bốn, bốn phân thành mười sáu... Cứ như vậy, cô vĩnh viễn cũng không tìm thấy con đường ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại, không tiếp tục nhìn thế giới trong gương hư ảo trước mặt nữa.

Vào lúc bạn lạc đường, không thể tiếp tục tin tưởng vào hai mắt của bản thân.

Một luồng linh khí trực tiếp đánh úp tới từ phía xa, đang uốn vòng quanh Vinh Tuệ Khanh hai vòng.

Là luồng hơi thở chí cương chí cường mà cô quen thuộc.

Vinh Tuệ Khanh không chút hoài nghi, không chút do dự nhắm hai mắt lại. Cô nâng cao Nhật Nguyệt Song Câu trong tay lên mở đường, phi thân nghênh đón con đường nhỏ mà cỗ linh khí kia đánh úp tới, nhanh chóng bay theo chiều ngược lại.

Mạnh Lâm Chân chỉ kịp túm lấy mắt cá chân của Vinh Tuệ Khanh. Y bị cô kéo lên, lão đảo bay về phía trước!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 126: Năm Tháng Sao? Là Năm Năm!

 Ở nơi không xa, nhà mẹ đẻ của Vinh Tuệ Khanh, phủ Vinh thượng thư, vừa hay ở đúng miệng khe hở, đã rơi xuống toàn bộ.

Trong lúc nhất thời Mạnh Lâm Chân có chút mơ hồ không rõ. Y không biết tất cả mọi thứ ở nơi này, rốt cuộc là thế giới ảo trong gương hay thật sự tồn tại ở một vùng hư không nào đó. Đúng là y biết, khả năng đảo ngược càn khôn của Lang Hoán Bảo Kính khiến nó trở nên khác biệt với những thứ đạo cụ ảo thuật bình thường.

Một bông hoa một thế giới, một nhánh cỏ một càn khôn.

Tu di giới tử, không gian vô hạn.

Đối với thế giới này, Mạnh Lâm Chân có một sự sợ hãi mơ hồ. Y chỉ nắm chặt lấy mắt cá chân của Vinh Tuệ Khanh, cùng cô bay nhanh lên. Tất cả mọi thứ dưới mặt đất càng lúc càng biến nhỏ giống như con kiến, cuối cùng thì biến mất khỏi tầm mắt của y.

Theo vết nứt vỡ của thế giới trong gương, Kim Đan bên trong đan điền của Mạnh Lâm Chân cũng bắt đầu vỡ vụn, dần dần hóa thành điểm ánh sáng nhỏ hư vô quay trở lại bên trong thức hải của y.

Mạnh Lâm Chân thở dài một tiếng. Cả người y suy yếu mất hết sức lực, đành phải nhắm hai mắt lại giống như Vinh Tuệ Khanh, vận chuyển linh lực, tự trị thương cho mình.

Vinh Tuệ Khanh tập trung tinh thần bay ngược với phương hướng linh khí đang đánh úp tới, không hề có cảm giác gì về chuyện Mạnh Lâm Chân đang giữ chặt lấy mắt cá chân của mình.

Trên thực tế, ở trong thế giới này, Mạnh Lâm Chân quả thật không có lấy một chút sức nặng nào. Bởi vì đây là thế giới trong gương của y, y chính là quy củ phép tắc của thế giới này.

Trong đầm rồng phía sau núi Long Hồ, bỗng nhiên cuộn lên đợt sóng gió động trời.

Bọt nước tầng tầng lớp lớp đánh tan những cụm đá hình thù kỳ quái xung quanh đầm rồng thành mảnh vụn, thậm chí núi đá bên cạnh5đầm rồng cũng xảy ra dấu hiệu sập xuống.

Tân môn chủ Thịnh Dĩ Ninh của Long Hồ Môn bận rộn tới sứt đầu mẻ trán, có cảm giác mệt mỏi muốn chết.

Ông ta mới lên làm môn chủ được năm tháng, trong môn phái liền xảy ra đủ thứ chuyện từ to tới nhỏ.

Đầu tiên là đệ tử Mạnh Lâm Chân của Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngụy Nam Tâm nhảy vào đầm rồng bị chết. Cho đến bây giờ, ông ta vẫn đang nghĩ lý do thoái thác để trốn tránh trách nhiệm. Ông ta cũng không dám báo rõ đầu đuôi ngọn nguồn cho Ngụy Nam Tâm biết. Ngay cả sư huynh đồng môn của Mạnh Lâm Chân - đại sư Viên4Thông của Hoàng Vận Tự cũng cho rằng Mạnh Lâm Chân đi bế quan tu luyện.

Sau đó là đường chủ Hà Tân Tiên của Long Hồ Đường, sau khi làm xong lễ tang cho quyền Môn chủ Trương Lữ Y, hắn liền lén lút đi vào cấm địa sau núi, trộm mất hồn bài của mình đem ra ngoài, phá cửa chạy khỏi núi.

Cuối cùng hoạt động săn yêu được bắt đầu ngay sau tang lễ. Cho đến tận bây giờ, không ngờ kẻ cầm cờ đi đầu lại là nhóm nhỏ do Viên Thông đại sư của Hoàng Vận Tự dẫn theo ba đệ tử Vạn Càn Quán tạo thành một đội. Đệ tử Long Hồ Môn của bọn họ kém hơn rất nhiều so với đệ tử của môn phái khác.

Đến ngày hôm nay, bỗng nhiên cấm chế sau núi có biểu hiện cho thấy La Thần đang độ kiếp thăng cấp. Ông ta cũng không dám đi vào trong xem thử, chỉ gia tăng công kích của cấm chế ở bên ngoài, nhưng ai ngờ vẫn để cho đối phương thành công thăng cấp, phá hủy được cấm chế, linh khí sau núi bị quét sạch. Ông ta không có biện pháp, vừa mới khởi động một trận pháp bên ngoài ở phía kia, nghĩ xem có thể ngăn cản được bao lâu.

Nhưng đầm rồng ở bên này cũng bắt đầu gây sóng gây gió, từng trận gió yêu ma thổi tới, thật không biết lại có nhân vật kiệt xuất nào ra đời.

Thịnh Dĩ Ninh dẫn theo người tới cấm địa đầm rồng phía sau núi rồi để bọn họ chờ trong hang đá, còn mình tự thân đi tới bên cạnh đầm rồng xem rốt cuộc là chuyện gì.

Không có lệnh phù của Môn chủ, bọn họ chỉ có thể vào mà không thể ra.

Nhưng vào năm tháng trước, sau khi Vinh Tuệ Khanh và Mạnh Lâm Chân lần lượt nhảy vào đầm rồng tế Long Thần, luồng thần thức cường đại chiếm giữ đầm rồng kia liền biến mất.

Đối với việc này, Thịnh Dĩ Ninh cũng vô cùng nhức đầu. Nhưng ông ta vẫn gạt mọi người, không muốn để cho người khác biết, chỉ giả bộ như không có việc gì.

Sóng gió bên phía đầm rồng ngày càng lớn, ngay cả nền đất cũng không ngừng lắc lư chấn động, đầm nước nổi lên từng dòng xoáy cuộn cuộn, sinh ra lực hút cực mạnh. Cụm đá hình thù kỳ quái phía trên đầm

rồng vang lên tiếng lọc cọc, vô số tảng bị bật ra ngoài, rơi vào dòng xoáy nước trong đầm rồng.

Mây đen dày đặc tụ lại trên bầu trời đầm rồng, từng cơn gió lạnh kéo tới, quét mạnh qua khiến người ta không mở nổi mắt.

Thịnh Dĩ Ninh đứng bên bờ đầm. Ông ta sử dụng thuật Ngưng Phong để tăng thêm cho mình một tầng chắn bảo vệ, bấy giờ mới có thể nhìn thấy rõ tình hình trong đầm rồng.

Vòng xoáy trong đầm nước xoay chuyển càng ngày càng nhanh, các vòng xoáy nhỏ từ từ tập trung lại một chỗ, hình thành nên một vòng xoáy cực lớn chiếm giữ toàn bộ đầm rồng. Mà trong trung tâm vòng xoáy, dường như mớ hồ có ánh sáng vàng tỏa sáng lấp lánh chiếu ra ngoài.

Thịnh Dĩ Ninh giật mình. Đất rung núi chuyển, gió lạnh rít gào giận dữ, đây là dấu hiệu bảo vật sắp xuất hiện đó. Ông ta không nhịn được định bước về phía trước một bước.

Vừa vặn vào lúc này, trong vòng xoáy truyền ra tiếng vang rất lớn. Từ trong đó, một luồng ánh sáng trắng lấp lánh xuyên thẳng ra ngoài, rơi trên bờ cát bên cạnh đầm rồng.

Thịnh Dĩ Ninh kinh ngạc mà nhìn một cô gái toàn thân ướt đầm vừa xuất hiện trước mặt mình. Cô gái có dáng người cao gầy, trên đầu vấn búi tóc, vai nhỏ eo thon, bờ hông tạo thành một đường cong bắt mắt. Cô gái ấy mặc một bộ đồ dính sát người màu xanh nhạt. Lúc này, bộ quần áo ướt đầm đang dính chặt vào cơ thể của cô, càng phác họa thêm bờ hông cong và đôi chân dài thẳng tắp.

Chỉ nhìn bóng dáng cũng khiến cho Thịnh Dĩ Ninh không kìm lòng được nuốt một ngụm nước miếng.

Thật sự là báu vật, báu vật trời sinh.

Không bao lâu sau, lại có một người phóng ra từ trong vòng nước xoáy, nặng nề ngã xuống bên chân cô gái.

Ánh mắt Thịnh Dĩ Ninh chuyển lên trên, nhất thời giật mình kêu to: “Mạnh huynh, không ngờ huynh vẫn còn sống.”

Người đàn ông bị ngã trên bờ cát kia quả đúng là Mạnh Lâm Chân.

Vinh Tuệ Khanh nhìn vòng xoáy trong đầm rồng đang quay cuồng, trong lòng có một chút bối rối và không cam. Nhưng khi cô nghe thấy giọng nói của Thịnh Dĩ Ninh truyền đến từ sau lưng, cô quay đầu lại, ánh mắt sắc lẹm nhìn vào ông ta.

Thịnh Dĩ Ninh là tu sĩ Kim Đan, còn Vinh Tuệ Khanh chẳng qua là tu sĩ Luyện Khí tầng chín. Lễ đương nhiên, ánh mắt của Vinh Tuệ Khanh không có quá nhiều ảnh hưởng đối với Thịnh Dĩ Ninh.

Thịnh Dĩ Ninh cũng nhanh chóng nhận ra tu vi của cô gái kia chẳng qua chỉ là Luyện Khí mà thôi. Trong lòng ông ta mừng thầm, vội vàng xông về phía trước đỡ Mạnh Lâm Chân dậy, hỏi han thân thiết: “Mạnh huynh, huynh có khỏe không?” Lại không nhìn được, hếch miệng về phía Vinh Tuệ Khanh bên cạnh: “Cô gái này là ai vậy?”

Vinh Tuệ Khanh sửng sốt. Tuy rằng trước kia cô không quen Thịnh Dĩ Ninh, nhưng cũng không tới mức đối mặt cũng chẳng nhận ra nhau.

Mạnh Lâm Chân níu tay Thịnh Dĩ Ninh để đứng lên. Y quay đầu, nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đang sửng sờ nhìn về phía mình. Quần áo của cô bị nước đầm thấm ướt, dính chặt lên cơ thể. Bộ ngực vênh cao, bờ hông tròn cong vút, thậm chí cả vòng eo mảnh nhỏ không đầy một vòng tay kia. Cho dù là mấy môn phái Hợp Hoan Tông, Hoan Hỉ Môn có những yêu nữ lò đỉnh quyền rũ trời sinh trong giới tu hành, thì với dáng người của cô gái này, vẫn sẽ nổi bật xuất sắc.

Mạnh Lâm Chân nhú mào, lấy từ trong túi càn khôn của mình ra một bộ áo choàng áo trắng, trùm lên cơ thể của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh tỉnh táo lại, vội vàng nắm chặt lấy áo choàng, che lại cơ thể mình. Đồng thời vận linh lực, cố hết sức hong khô nước đầm dính trên người.

Thịnh Dĩ Ninh vẫn muốn hỏi tiếp, nhưng ông ta lại nghe thấy đầm rồng bên cạnh phát ra tiếng vang rung trời động đất, lại nhìn thấy vòng xoáy lớn vừa rồi nhanh chóng hạ xuống dưới. Dường như ở đáy hồ mở ra một cái động cực lớn, hút hết tất cả nước trong đầm xuống.

Nhưng thời gian chỉ trôi qua trong chớp mắt, tất cả nước trong đầm đều biến mất sạch sẽ.

Trước mặt bọn họ chỉ còn lại một cái hố to đen tuyền, tỏa ra khí đen nặng nề, sâu không thấy đáy.

Thịnh Dĩ Ninh hít vào một ngụm khí lạnh. Ông ta bỏ đi mấy suy nghĩ mơ mộng với cô gái có dáng người xinh đẹp bên cạnh, nói khẽ với Mạnh Lâm Chân: “Huynh tới đầm rồng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Long Thần đi đâu rồi?”

Mạnh Lâm Chân thả thần thức ra thăm dò vào trong hố sâu âm u trước mặt, quả thực không có luồng thần thức cường đại kia chiếm giữ bên trong.

“Nàng ta từ đầm rồng đi ra, liệu có biết tung tích của Long Thần không?” Thịnh Dĩ Ninh hạ giọng hỏi Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân kinh ngạc không thôi, không kìm được mà nói: “Nàng ấy là Vinh Tuệ Khanh, người không nhận ra hả?”

Thịnh Dĩ Ninh kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Vinh Tuệ Khanh mấy lần, hoài nghi nói: “Không thể nào? Ta nhớ rõ cô bé đó... lúc ngã xuống đầm

rồng mới chỉ là cô nhóc mà, hình như mới chín tuổi? Nhưng huynh nhìn đáng vẻ hiện giờ của nàng ta đi...”

Trong lòng Mạnh Lâm Chân hơi trùng xuống. Y và Vinh Tuệ Khanh đã sinh sống trong Lang Hoán Bảo Kính năm năm, sớm đã quen đáng vẻ của Vinh Tuệ Khanh, căn bản đã quên cô bé trước khi rơi xuống đầm rồng vẫn chỉ là một cô nhóc chín tuổi.

Chẳng lẽ thời gian đã trôi qua năm năm rồi?

Mạnh Lâm Chân và Vinh Tuệ Khanh liếc nhìn nhau, rồi lại cùng quay đầu đi chỗ khác.

Thịnh Dĩ Ninh đi vòng quanh Vinh Tuệ Khanh trái phải ba vòng, nhìn một hồi lâu mới gãi đầu nói: “Thật sự không giống.” Lại hỏi Mạnh Lâm Chân: “Thật sự là Vinh Tuệ Khanh? Tới giờ mới chỉ năm tháng, huynh cho nàng ta ăn linh đan diệu dược gì thế, chớp mắt đã... lớn như vậy rồi.”

“Năm tháng?” Mạnh Lâm Chân và Vinh Tuệ Khanh đồng thời kêu lên.

Thế nhưng trong Lang Hoán Bảo Kính, bọn họ đã sống năm năm không hơn không kém!

Nhưng ở bên ngoài mới chỉ có năm tháng!

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh thay đổi càng thêm cổ quái. Trước kia cô chỉ biết tới một câu nói: “Trong núi mới một ngày, trên nhân thế đã là ngàn năm.”

Hiện giờ thì ngược lại. Bên ngoài mới chỉ năm tháng, trong gương đã trôi qua năm năm...

Vinh Tuệ Khanh trừng mắt liếc Mạnh Lâm Chân một cái, giận dữ nói: “Nhìn cái thứ bảo bối gì đó của người kia!... Người ta đều trộm thời gian để

nó trôi chậm lại, đồ hư hỏng nhà người thì hay lắm, không ngờ còn làm thời gian trôi nhanh hơn! Người ta nói thứ kia của người là vô tích sự, quả thực đâu có sai!”

Mạnh Lâm Chân cũng phản ứng lại. Y nhớ rằng mình từng dâng Lang Hoán Bảo Kính cho sư phụ Ngự Nam Tâm xem thử. Tu vi của sư phụ cao hơn y, kiến thức cũng rộng lớn hơn, ông ấy cũng nói “vô tích sự”. Hiện giờ nhớ lại, hẳn cũng vì nguyên nhân này. Thật giận, không ngờ sư phụ chẳng thèm nhắc nhở lấy một chữ cho y. Mà y cũng cho rằng tác dụng của Lang Hoán Bảo Kính này chỉ có một mình y biết được!

Nghĩ tới đây, Mạnh Lâm Chân cũng rất bất ngờ. Nhưng mà, Lang Hoán Bảo Kính đã bị Vinh Tuệ Khanh đập nát chỉ còn chừa lại một hạch kính giữ trong đan điền của y. Y chỉ có thể thử xem có thể từ từ luyện hóa nó, chuẩn bị cho ngày sau...

Vinh Tuệ Khanh hận tới mức muốn phun ra máu. Thời gian bên ngoài rõ ràng chỉ qua năm tháng, cuộc đời của mình lại đã trôi qua năm năm!

Tu sĩ tu hành đều là chạy đua với thời gian, cố hết sức kéo dài tuổi thọ của bản thân.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh và Mạnh Lâm Chân lại ở trong Lang Hoán Bảo Kính, dùng thời gian năm tháng để làm mất đi năm năm tuổi thọ!

Sắc mặt Mạnh Lâm Chân rất khó coi.

Thịnh Dĩ Ninh đang muốn hỏi tiếp lại nghe thấy cấm địa sau núi của Long Hồ Môn truyền đến một tiếng vang thật lớn. Trận pháp mà ông ta thiết lập bị La Thần công phá rồi.

Một luồng linh khí cường đại từ xa lại gần, đang gấp rút lan tới phía này.

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ, là Thần thúc tới!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 127: Đại Khai Sát Giới

 La Thần lần theo một sợi linh khí mỏng manh, bay như tên bắn từ cấm địa sau núi đến.

Thịnh Dĩ Ninh rời khỏi đầm rồng, ra đón ở hang đá, chặn đường đi của La Thần, ông ta cười lạnh nói: “La Thần, người là đệ tử của Long Hồ Môn, nhìn thấy Môn chủ còn không mau quỳ xuống?”

Năm tháng không gặp, La Thần đã cao lớn hơn không ít. Vai lưng rộng, mái tóc đen tung bay, mày sắc như đao, nhìn qua như chạm tóc mai. Đường nét gương mặt như được đẽo gọt, làm tăng thêm sự tinh xảo sâu sắc. Chỉ là đáy mắt mờ mịt cuộn cuộn huyết khí, đôi con ngươi đỏ thẫm, nhìn qua có phần khiến người ta sợ hãi.

“Ta chỉ hỏi một câu. Cháu gái của ta đang ở đâu?” La Thần không hề để Thịnh Dĩ Ninh vào mắt, y chỉ đằng đằng sát khí đứng đó mà hỏi.

Thịnh Dĩ Ninh cười lớn lắc đầu, rút thanh kiếm dài trong tay ra, rồi nói với La Thần: “Cháu gái của người đã đem tể cho Long Thần rồi. Người đi xuống âm ti địa ngục mà tìm nó!” Nói xong, tay phải của ông ta bắt lấy kiếm quyết*, miệng lầm bầm mấy tiếng, thanh kiếm dài trong tay ông ta liền phóng ra khỏi tay, bay thẳng đến trước ngực La Thần.

* Kiếm quyết: Là một quyết đặc biệt của đạo thuật Mao Sơn.

Nghe thấy lời nói của Thịnh Dĩ Ninh, La Thần vô cùng phẫn nộ. Y đứng bất động tại đó, như thể không hề trông thấy có một thanh phi kiếm đang đâm thẳng đến trước ngực mình!

Thịnh Dĩ Ninh cười lạnh. Chẳng qua cũng chỉ mới Kết Đan mà thôi, sao có thể bì được với một tu sĩ Kim Đan trung kỳ như mình!

Ai mà ngờ được lúc thanh phi kiếm đó sắp đâm vào ngực của La Thần, thì y liền vung một cánh tay lên, xòe bàn tay ra, dùng tay không bắt lấy thanh kiếm sắc bén. Thanh phi kiếm kia bị nắm trọn lấy, rồi sau đó uốn cong như sợi5mỳ. Nó bị nắm lại thành một đồng sắt vụn. La Thần tùy tay ném xuống đất, rồi nhảy lên trước một bước, trầm giọng hỏi: “Ta hỏi lại một lần nữa. Cháu gái của ta đang ở đâu?!”

Thịnh Dĩ Ninh kinh ngạc tới mức miệng không khép lại được. Ông ta là kiếm tu, thanh phi kiếm đó dù không tính là linh kiếm bản mệnh của ông ta, nhưng cũng là một thứ bảo vật phi thường, có thể đạt đến trình độ của pháp bảo hạ cấp. Nhưng lại bị tên Kim Đan sơ kỳ này dùng hai tay không vê nó thành sắt vụn.

Hơn nữa bàn tay trần của y lại không hề hấn gì!

Trong đầu Thịnh Dĩ Ninh hiện lên một suy nghĩ chẳng lành, nhưng đệ tử môn hạ của ông ta đang ở đằng sau quan sát, nên ông ta không thể tỏ ra yếu đuối được.

Thịnh Dĩ Ninh lùi về phía sau một bước, vẫy tay nói: “Các đệ tử nghe lệnh, bày Tam Tài Kiếm Trận!”

Tam Tài Trận, thiên địa nhân!

Tam Tài Kiếm Trận là kiếm trận có uy lực lớn nhất trong kiếm tu của Long Hồ Môn.

Do sáu tu sĩ Trúc Cơ bày ra, có thể đấu với đại tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

La Thần vẫn không để vào mắt như cũ, y đang muốn tiếp tục truy hỏi Thịnh Dĩ Ninh, thì nhìn thấy mấy đệ tử kia bày9kiếm trận xong lên đánh

giết.

La Thần lách mình tiến vào kiếm trận, chạy một vòng bên trong. Y dồn hết sức vào một tay trần, bẻ gãy toàn bộ trường kiếm của sáu đệ tử đó, còn y thì vẫn không bị thương chút nào.

Một đệ tử đột nhiên hét lên chói tai: “Hắn là thể tu! Hắn là thể tu!”

Trong lòng Thịnh Dĩ Ninh nặng trĩu.

Giới tu hành của Ngũ Châu Đại Lục từ xưa đến nay vốn có hai loại truyền thừa. Một loại là Luyện Khí, hay còn gọi là khí tu. Một loại là Luyện Thể, hay gọi là thể tu. Nhưng hàng vạn năm trước, lúc Ma giới xâm lược Nhân giới, mọi người mới phát hiện, thì ra toàn bộ thể tu đều là người trong Ma giới, trở thành nội ứng cho Ma giới xâm lược Nhân giới.

Từ đó lúc tu sĩ Nhân giới liều mạng tranh đấu với yêu nhân Ma giới, đồng thời cũng quét sạch toàn bộ thể tu trong tu sĩ Nhân giới. Không phải là giết hết bọn họ, mà là đuổi họ vào Ma giới. Nói chung từ hàng vạn năm nay, Ngũ Châu Đại Lục không còn xuất hiện thể tu nữa.

Mà dù có thì cũng chỉ dám lén lút tu luyện, chứ không dám rêu rao trước mặt người khác.

Thật ra khí tu của Ngũ Châu Đại Lục đều rõ trong lòng một chuyện. Chính là thể tu có thể giết chết khí tu cùng đẳng cấp trong vài giây. Ví dụ, La Thần bây giờ là Kim Đan sơ kỳ, nếu y là thể tu, thì dù Thịnh Dĩ Ninh là khí tu Kim Đan hậu kỳ, thì cũng chưa chắc đã là đối thủ của La Thần.

Khí tu và thể tu, từ đầu đã không đội trời chung.

Tên đệ tử đó đã làm Thịnh Dĩ Ninh bừng tỉnh.

“Người vậy mà lại là thể tu?! Tên yêu nhân Ma giới nhà người!”
Thịnh Dĩ Ninh hét lớn: “Chém chết yêu nhân Ma giới cho ta! Sẽ có thưởng hậu hĩnh!”

La Thần cười lạnh nói: “Người nói là thể tu thì là thể tu sao? Con mắt nào của người trông thấy ta luyện thể?!” Nói xong, y cướp lấy thanh kiếm bị gãy một nửa từ trong tay của một đệ tử quăng lên trời, tay phải của y bắt lấy kiếm quyết, điều khiển thanh kiếm gãy bay về phía người Thịnh Dĩ Ninh.

Thịnh Dĩ Ninh lại rút ra một thanh trường kiếm, đối đầu với thanh kiếm gãy của La Thần.

Cả hai người đều dùng linh lực liều mạng với nhau.

Những người khác tại đó thì lại không rõ thế nào.

Chưa ai từng nghe nói thể tu luyện thể có thể điều khiển được kiếm.

Cánh giới của La Thần dù thấp hơn một bậc, nhưng thanh kiếm gãy của y dường như lại sắc bén hơn.

Giao thủ với thanh trường kiếm của Thịnh Dĩ Ninh mấy hiệp, thanh kiếm gãy của La Thần đột nhiên vút lên trời rồi liên tục chém xuống nhiều lần, chém thanh trường kiếm của Thịnh Dĩ Ninh thành nhiều mảnh nhỏ.

Lúc kiếm tu ngự kiếm, đều phải phân ra một sợi thần thức bám lên thanh trường kiếm.

Thanh kiếm gãy của La Thần chặt gãy thanh trường kiếm của Thịnh Dĩ Ninh, đồng thời cũng chặt đứt sợi thần thức của Thịnh Dĩ Ninh.

Thịnh Dĩ Ninh phun ra một ngụm máu tươi, rồi vội lùi về phía sau.

La Thần lại xông lên phía trước, thu thanh kiếm gãy vào tay, rồi bổ nhào bay đến, vung ngang kiếm chặt đầu của Thịnh Dĩ Ninh.

Thịnh Dĩ Ninh ngã thẳng xuống đất.

“Y giết Môn chủ rồi! Y giết Môn chủ rồi!” Đệ tử của Thịnh Dĩ Ninh kinh hô lên.

Từ xa, các vị trưởng lão, hộ pháp và nghi trượng của Long Hồ Môn đang chạy như bay đến.

Chân La Thần giẫm lên trên xác của Thịnh Dĩ Ninh, con người đó ngẫu nhiên nhìn những người tại chung quanh đó, vẫn là câu hỏi cũ: “Cháu gái của ta đang ở đâu?”

Mấy tên đệ tử đó ngơ ngác nhìn nhau. Có người trong số họ nhìn thấy Mạnh Lâm Chân mang theo một cô gái chạy đi rồi, nhưng cô gái đó trông cao ráo nhỏ nhắn, lại xinh đẹp. Căn bản không phải là cháu gái Vinh Tuệ Khanh chín tuổi đó của La Thần!

“Cháu gái của người sớm đã đem tế Long Thần rồi!” Một tên đệ tử trông thấy các trưởng lão ở xa đang bay tới gần, liền to gan hơn một chút.

La Thần đang rất phẫn nộ, thì bỗng nhiên cảm thấy một tia linh khí chập chờn của Vinh Tuệ Khanh đang kéo đến liên tục từ một nơi nào đó.

Thần sắc của La Thần thoáng thả lỏng, nhìn thấy các trưởng lão đang chạy như bay từ xa tới. Chớp mắt một cái, y nhắc chân đá phần xác cụt đầu của Thịnh Dĩ Ninh về phía các vị trưởng lão, một tay y xách lấy cái đầu của Thịnh Dĩ Ninh, phẫn nộ nói: “Tránh ra! Nếu còn không tránh đường, thì các người sẽ có kết cục như hân!”

“Người đã giết chết Môn chủ, cũng đã giết chết sư phụ của bọn ta. Chúng ta không thể tránh ra được!” Một tên đệ tử run cầm cập định kéo dài

thời gian.

La Thần cười lạnh, quăng thủ cấp trong tay về phía đám đệ tử đó, sau đó y bay thẳng người lên, nhảy vọt qua đầu bọn chúng rồi chạy như bay về phía động phủ của Thịnh Dĩ Ninh.

Các vị trưởng lão và hộ pháp của Long Hồ Môn đuổi kịp La Thần ở trước động phủ của Thịnh Dĩ Ninh, họ ngăn y lại nói: “Sao người có thể khi sư diệt tổ?!”

La Thần chấp tay sau lưng, kiên cường nói: “Hắn cũng xứng làm bề trên của ta?! Một tên tiểu nhân nham hiểm, dựa vào việc giết đệ tử môn phái của mình để ngồi lên vị trí Môn chủ. Mấy người các người đều là kẻ ngốc, kẻ mù, kẻ điếc hay sao? Lẽ nào các người không nhìn ra chuyện yêu thú tập kích giữa đêm nửa năm trước là như thế nào ư?”

La Thần bị Trương Lữ Y nhốt tại cấm chế sau núi năm tháng, sau này lại bị Thịnh Dĩ Ninh gia trì trận pháp. Nên sớm đã hiểu ra rất nhiều chuyện ở trong đó, đặc biệt là chuyện yêu thú tập kích giữa đêm ngày hôm ấy.

Sau khi Vinh Tuệ Khanh bị đưa vào đầm rồng, bên trong Long Hồ Môn lại phát sinh thêm vài chuyện, khiến cho mấy vị tu sĩ bậc cao của Long Hồ Môn bắt đầu hoài nghi cảnh tượng mà mình thấy lúc đầu. Thượng trưởng lão là một trong số đó.

Đặc biệt là cùng ngày mà Vinh Tuệ Khanh bị đưa vào đầm rồng hôm ấy, quyền Môn chủ Trương Lữ Y cũng bị hại. Dù Thịnh Dĩ Ninh nói Vinh Tuệ Khanh đối diện với cái chết nên làm loạn, nhưng bọn họ đều không tin một tu sĩ giai đoạn Luyện Khí có đủ khả năng giết chết tu sĩ Trúc Cơ, hơn nữa tu sĩ Luyện Khí đó còn đang dưới tình trạng suy yếu. Ông cũng nghi ngờ Thịnh Dĩ Ninh, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ. Hiện tại nghe La Thần nói như vậy, Thượng trưởng lão chợt dạ, thở dài nói: “Lang Hoán Bảo Kính của Tiểu Mạnh đã mở ra cho chúng ta thấy nguyên nhân kết quả.

Thực sự là cháu gái Vinh Tuệ Khanh của người đã đưa yêu thú vào, sau đó dẫn chúng đi đến động phủ của lão Môn chủ.”

Các trưởng lão và hộ pháp khác cũng gật đầu lia lịa.

La Thần nhú chặt lông mày, hỏi lại: “Lang Hoán Bảo Kính là cái gì?”

Thượng trưởng lão mới nhớ ra, lúc họ xử lý Vinh Tuệ Khanh, Trương Lữ Y đã lừa nhốt La Thần vào trong cấm chế. Nên họ không nén nổi có chút khó xử kể lại chuyện lúc đó một lượt.

La Thần càng thêm tức giận, y giơ thanh kiếm gãy chĩa về phía các trưởng lão của Long Hồ Môn, nói: “... Các người... các người thế mà lại trơ mắt nhìn một cô nhóc chín tuổi bị vu oan đến nước đó, lại còn đưa con bé vào sầm rông?!”

Y nhớ lại sợi linh khí như có như không mà mình vừa cảm nhận thấy, thì vành mắt đều đỏ cả lên. Không phải là con bé đã chết rồi, sau đó linh hồn quay về báo tin cho y đấy chứ?

Vừa nghĩ đến cô nhóc thông minh đó rất có khả năng đã hồn vía lên mây, lồng ngực La Thần đau đớn. Lúc y lại ngẩng đầu lên hai con người đã đỏ ngầu.

Thượng trưởng lão thất kinh, hỏi: “Mắt của người bị làm sao vậy?”

La Thần để kiếm ngang trước ngực, y nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta muốn mạng của các người!” Y bay người lên không, rút kiếm chém giết điên cuồng.

Các trưởng lão của Long Hồ Môn cuống cuồng nghênh chiến, từng người đều lấy pháp khí tâm đắc của mình ra.

Thượng trưởng lão cảm thấy bất thường, truyền âm nói với các vị trưởng lão khác: “Chuyện này có chỗ kỳ lạ. Mọi người phải khắc chế, tránh mũi nhọn trước, để hấn qua đi.”

Thế phát cuồng như mãnh hổ của La Thần cũng khiến cho các trưởng lão Kim Đan có hơi sợ hãi, đều nhao nhao thuận nước đẩy thuyền, nói liên thanh: “Chúng ta nghe lời của Thượng trưởng lão!” Rồi nhanh chóng nhường đường.

La Thần giết sạch sẽ đám đệ tử của Thịnh Dĩ Ninh chặn đường y, rồi mới chạy như bay về phía có luồng linh khí tập trung.

Vinh Tuệ Khanh bị Mạnh Lâm Chân mang đến động phủ của Thịnh Dĩ Ninh, cô luôn nhắm mắt không nói một lời nào với y cả. Mạnh Lâm Chân chậm rãi đi đi lại lại trong động phủ của Thịnh Dĩ Ninh. Y suy nghĩ một lúc lâu rồi quyết định nói với Vinh Tuệ Khanh: “Xin lỗi. Không luyện người thành con rồi, thì ta không thể yên tâm hoàn toàn được.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 128: Giả Không Thể Thành Thật

 Bất kể thời gian bên ngoài đã trôi qua được bao nhiêu lâu, thì bản thân Vinh Tuệ Khanh đã ở trong Lang Hoán Bảo Kính được năm năm tròn. Thời gian năm năm đó đối với cô mà nói không phải là hư ảo, không phải trong mơ, mà là năm năm thực sự. Thậm chí còn để lại dấu vết nơi cơ thể cô, thật sự khiến cô lớn hơn năm tuổi. Những thứ đó không thể lừa người khác, cũng không thể lừa chính cô được.

Kiếp trước của cô có một nhà vật lý từng nói, thời gian vốn là tương đối. Nếu ở cùng với một mỹ nữ, thì một giờ chỉ như một phút. Còn nếu lúc làm việc khổ dịch, thì một phút lại như một giờ. Cô không xoắn xuýt mình rốt cuộc bao nhiêu tuổi nữa, mười bốn tuổi là mười bốn tuổi. Lúc cô rời khỏi cái thế giới kiếp trước kia là mười bốn tuổi. Nếu thêm chín năm cô sống ở cái thế giới này, còn có năm năm sống trong thế giới trong gương, thì tuổi tâm lý của cô có lẽ là hai mươi tám tuổi.

Nhiều năm tôi luyện như vậy, cuối cùng cô không còn là thiếu nữ thiên tài chuẩn bị thi lớp chọn nữa rồi.

Lời nói của Mạnh Lâm Chân không dọa được Vinh Tuệ Khanh chút nào cả.

Vinh Tuệ Khanh khẽ cười.

Mạnh Lâm Chân hơi do dự nói: “Đương nhiên.”

Vinh Tuệ Khanh cởi chiếc áo choàng bằng lông cáo trắng của Mạnh Lâm Chân ra ném trả y. Cô cười nói: “Con rồi thì không có linh hồn.

Người xem trọng ta chính là vì đặc tính độc nhất vô nhị của linh hồn ta đúng không?”

Mạnh Lâm Chân gật đầu.

“Vậy người biến ta thành con rối, thì đặc tính linh hồn của ta cũng biến mất. Vậy người còn cần ta để làm gì?” Vinh Tuệ Khanh buông thông tay, tiếp tục nói: “Tu vi của ta không cao, không thể làm vệ sĩ cho người. Ta cũng không xinh đẹp gì, không thể hầu hạ các khách khứa khác. Hoàn toàn vô dụng, không bằng người giết ta luôn đi cho rồi. Vì sao phải gặp nhiều rắc rối để luyện ta thành con rối? Người không phải không biết, Thần thúc đã đánh qua đây rồi. Tu vi của thúc ấy cao hơn người, năng lực mạnh hơn người, tướng mạo cũng tuấn tú hơn người...”

“Im miệng!” Mạnh Lâm Chân gầm lên giận dữ, cơ thể y vọt lên trước bóp lấy cổ của Vinh Tuệ Khanh: “Người câm miệng cho ta! Thần thúc của người chẳng qua cũng chỉ mới Kết Đan mà thôi. Long Hồ Môn có nhiều tu sĩ Kim Đan như vậy, còn sợ không làm gì được một tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ như hân hay sao?!”

La Thần cảm nhận thấy hơi thở của Vinh Tuệ Khanh, nên y chạy như bay về phía này. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Y không thể chỉ nghe lời nói từ một phía của mấy người kia, mà tin rằng Vinh Tuệ Khanh đã chết...

Mạnh Lâm Chân cũng cảm thấy có người đang chạy như bay về phía này, y liếc mắt lại trông thấy nụ cười còn chưa kịp thu lại trên khóe miệng của Vinh Tuệ Khanh. Trong lòng Mạnh Lâm Chân càng phần nộ, đột nhiên trong đầu y nghĩ ra một kế, vẻ mặt tươi cười nói: “Là biểu thức của người đúng không? Ta thật muốn xem xem, y có nhận ra hình dáng thật của người không!”

Nụ cười trên gương mặt của Vinh Tuệ Khanh vụt tắt. Sao cô lại quên khuấy mất chuyện này. Cô bây giờ so với năm tháng trước đã có sự khác biệt rất lớn rồi.

Một người hai mươi tuổi tăng thêm năm tuổi và một đứa trẻ chín tuổi tăng thêm năm tuổi. Đây là một khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Mạnh Lâm Chân cười lớn, y tiện tay bày một kết giới, rồi lấy một sợi tóc của Vinh Tuệ Khanh đem ra bên ngoài kết giới đó.

“Cho người xem thủ đoạn của Hoàng Vận Tự chúng ta.” Mạnh Lâm Chân cười đắc ý. Y lấy một người tí hon bằng ngọc sứ từ trong túi càn khôn của mình ra, rồi tùy ý ném xuống đất.

Người tí hon bằng ngọc sứ đó không hề bị rơi vỡ, mà ngược lại lớn như gió thổi, nhanh chóng trở thành một bé gái chín tuổi.

Mạnh Lâm Chân ghim sợi tóc của Vinh Tuệ Khanh vào trong người của người tí hon đó. Còn y thì ngồi xếp bằng xuống bên cạnh, hay tay giơ lên, thi triển đại vô tướng thủ ấn, đổi trắng thay đen, trao cho con rối tí hon mạng sống.

Rất nhanh gương mặt của bé gái đó bắt đầu biến đổi, biến thành hình dáng y đúc Vinh Tuệ Khanh lúc chín tuổi.

“Nói chuyện.” Mạnh Lâm Chân căn dặn.

Bé gái đó nhìn y rồi cười ngọt ngào gọi: “Mạnh đại ca!”

“Ngoan!” Mạnh Lâm Chân giơ tay vỗ vỗ vào đỉnh đầu của cô bé.

Vinh Tuệ Khanh nhìn một cô bé trông giống mình lúc chín tuổi y như đúc, đang làm ra đủ loại hành động nịnh nọt lấy lòng với Mạnh Lâm Chân,

thì cô không kìm được nhắm mắt lại không xem tiếp nữa. Mắt không thấy thì tim không đau.

Mạnh Lâm Chân nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của bé gái đó, thì hơi thương tiếc nói: “Đáng tiếc là ta vẫn chưa Kết Anh. Nếu không thì ta đã có thể biến nàng ta thành con rối rồi.” Nói xong y liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh một cái.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt ngồi ngay ngắn trong kết giới, cô căn bản không hề quan tâm đến tình hình ở bên ngoài.

Mạnh Lâm Chân cười lạnh, mang theo bé gái đó đi ra khỏi động phủ của Thịnh Dĩ Ninh. Y để cô bé ở bên đường cách trước cửa động phủ không xa, rồi đợi La Thần đến.

Mạnh Lâm Chân tìm một chỗ tốt để trốn, y nắm chiếc chày Vi Đà pháp bảo sư môn trong tay. Y định đợi La Thần bị lừa nhận nhầm người, lúc bé gái kia làm náo loạn, Mạnh Lâm Chân sẽ nhân cơ hội đó xông ra tiêu diệt La Thần.

Thân ảnh của La Thần chẳng mấy chốc đã xuất hiện trên đường.

Bé gái kia dưới sự dẫn dắt âm thầm của Mạnh Lâm Chân, liền cười ngọt ngào, chạy như bay xông về phía La Thần, “... Thần thúc!” Trong giọng nói có ba phần đáng yêu, ba phần ngọt ngào, và còn ba phần mềm mại. Dù cho là lòng dạ sắt đá cũng sẽ bị nung chảy.

La Thần nhìn thấy “Vinh Tuệ Khanh” chạy như bay về phía mình, trước tiên y vui mừng khôn xiết, sau đó lại giống như rơi xuống động băng, toàn thân y đều lạnh buốt.

Bé gái.. này, cũng tính là một con người sao?

Dù cô bé có khuôn mặt, dáng người và giọng nói của Vinh Tuệ Khanh, nhưng cô bé không hề có một chút nhân khí nào. Càng không nói đến có sợi linh khí mà y vô cùng quen thuộc của Vinh Tuệ Khanh!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây?!

Đời này của La Thần chưa từng lo sợ, nhưng lúc này y lại lo sợ như nhìn thấy một thứ khủng bố nhất trên đời vậy.

Y biết rằng, trên đời này cái chết không phải là thứ đáng sợ nhất. Rất nhiều thứ có thể khiến cho một người sống không bằng chết.

Bé gái này, rốt cuộc là có quan hệ gì với Vinh Tuệ Khanh đây?!

La Thần dừng lại tại một chỗ cách bé gái không xa, y trầm mặc không nói gì, chỉ nhìn bé gái đó đang chạy như bay đến bổ nhào vào lòng mình.

La Thần không hề giang tay ra ôm lấy cô bé, nhưng cũng không đẩy cô bé ra. Y chỉ thấy lạnh buốt từ đỉnh đầu xuống, khiến cho toàn thân y đông cứng thành một cây cột băng.

Không có người thi triển pháp thuật, thời tiết cũng không biến đổi.

La Thần chỉ cảm thấy toàn thân lạnh thấu xương, đó là loại cảm giác mọi thứ tan thành tro bụi từ tận đáy lòng

“Thần thúc? Thúc đi đâu vậy ạ? Ta nhớ thúc lắm...” Giọng nói của bé gái mềm mại như bông, rồi cô bé dụi dụi đầu vào lòng La Thần.

La Thần chậm chậm giơ tay ra, như thể muốn vuốt ve đỉnh đầu của cô bé.

Mạnh Lâm Chân nhìn một màn này, khóe miệng hếch lên. Màn thay xà đối cột này của y quả nhiên là cao minh!

“Động thủ...” Mạnh Lâm Chân âm thầm ra lệnh cho con rối tí hon của y.

Sắc mặt của bé gái liền biến đổi, toàn thân phờ phạc cứng đờ, rồi sống chết ôm lấy eo của La Thần không buông.

Ầm ầm một tiếng, một tiếng nổ lớn vang lên từ trong cơ thể của cô bé. Tro bụi từ ngọc sứ vỡ nát phủ La Thần thành một người tuyết...

La Thần không hề động đậy, trước ngực có một lỗ thủng lớn, tựa hồ là do con rối nhỏ kia nổ thủng.

Mạnh Lâm Chân mừng rỡ, vung chiếc chày Vi Đà lên, nhanh như chớp tấn công về phía đầu của La Thần.

Lúc sắp đến gần trán của La Thần, vừa rồi y bất động nhưng đột nhiên cử động lại. Một tay y vung lên, tóm ngay lấy chiếc chày Vi Đà của Mạnh Lâm Chân, rồi lạnh lùng hừm nói: “Thì ra là người!”

Mạnh Lâm Chân phản ứng lại rất nhanh.

Khi tấn công không thành, y lập tức quay người lùi về sau, đến chày Vi Đà pháp bảo sư môn cũng không cần nữa. Y chạy nhanh như tên bắn về phía động phủ của Thịnh Dĩ Ninh.

“Muốn chạy? Không dễ như vậy đâu!” Thân hình của La Thần lay động, y đã đuổi kịp lên. Tro bụi trên người y rắc khắp đường đến tận trước động phủ của Thịnh Dĩ Ninh.

Vinh Tuệ Khanh ở trong kết giới của Mạnh Lâm Chân cũng không nhàn rỗi.

Cô biết La Thần đã qua đây cứu mình. Nhưng người giúp cô không chỉ có một mình La Thần.

Lúc cô vừa mới bay từ đầm rồng ra, con sóc nhỏ Khăng Khăng đã lập tức cảm nhận thấy hơi thở của cô, nó đã chạy như bay từ trong rừng sau núi Long Hồ qua.

Trong mắt của Khăng Khăng, kết giới của Mạnh Lâm Chân hoàn toàn không đáng nhắc đến.

“Tuệ Khanh, cô đã đi đâu vậy? Sao lại quăng Khăng Khăng ở lại!” Chiếc chân của Khăng Khăng nhảy trên nền đất rồi chít chít gọi lớn, hoàn toàn không có dáng vẻ không nhận ra cô.

Vinh Tuệ Khanh vừa vui mừng vừa kinh ngạc, cô giơ tay ra ôm Khăng Khăng lên, nhỏ giọng nói: “Mang ta ra ngoài trước. Chúng ta ra ngoài rồi nói sau.”

Khăng Khăng liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh một cái, rồi chỉ chỉ về một hướng, chít chít nói: “Bên này, Khăng Khăng đã căn một lỗ ra rồi.”

Vinh Tuệ Khanh rất tin tưởng bản lĩnh của Khăng Khăng, theo hướng mà nó chỉ, cô chui qua chỗ lỗ thủng của kết giới.

Động phủ của Thịnh Dĩ Ninh rất lớn. Dù Vinh Tuệ Khanh đã xuyên qua được kết giới, nhưng vẫn chưa kịp đi ra ngoài, thì đã phát giác thấy Mạnh Lâm Chân quay lại rồi.

Vinh Tuệ Khanh vội lấy cổ ấn thân ra, che chở Khăng Khăng vào lòng. Cô phát động linh lực, vượt qua người Mạnh Lâm Chân đi ra bên ngoài động phủ.

Mạnh Lâm Chân và Vinh Tuệ Khanh đi lướt qua nhau, đột nhiên y giống như cảm thấy gì đó, liền quay đầu lại hỏi: “Ai đang ở đó?!”

Vinh Tuệ Khanh vội đứng bất động, đến hô hấp cũng ngưng lại, nén một hơi thở trong ngực.

Mạnh Lâm Chân vội vã đi vào trong động phủ để mang Vinh Tuệ Khanh ở trong kết giới đi, nên y cũng không nán lại ở đây lâu. Sau khi quét mắt khắp nơi một lượt, y liền vội vội vàng vàng đi ngay.

Vinh Tuệ Khanh thở phào ra, rồi gấp gáp chạy thật nhanh ra ngoài.

Lúc ở cửa ra vào động phủ của Thịnh Dĩ Ninh, Vinh Tuệ Khanh vừa hay đụng trúng La Thần đang đuổi đến.

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ, cô thu cổ ẩn thân lại, khẽ gọi: “Thần thúc!”

La Thần dừng bước, nhìn thân hình của thiếu nữ đang xuất hiện trước mặt mình.

Một mái tóc dài óng ả được búi lên, phía trước chòm tóc mái nghiêng là một đôi mắt to sáng, mũi cao môi đỏ, nên lại càng làm nổi bật vết sẹo trên gương mặt.

Đã là một cô nương rồi.

Mới có năm tháng trôi qua mà thôi.

Trong đầu La Thần thấy kỳ lạ, nhưng không hỏi nhiều thêm, mà y chỉ giơ một tay ra nói: “Chỗ này không thể ở lại lâu, chúng ta mau đi thôi!”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu lia lịa. Cô biết mà, Thần thúc tuyệt đối sẽ không thể nhận nhầm người được.

Kéo lấy cánh tay của Vinh Tuệ Khanh, tay còn lại của La Thần lấy một con thuyền nhỏ cỡ quả hạch đào từ trong túi càn khôn ra, rồi ném lên không trung.

Con thuyền nhỏ này giống hệt như người tí hon bằng ngọc sứ ban nãy, nó cũng lớn nhanh như thổi, nhanh chóng biến thành một con thuyền lớn gương buồm đón gió, bồng bềnh giữa không trung.

“Lên đó, rời khỏi nơi này trước, rồi ta sẽ nói rõ ràng với nhóc.” La Thần đỡ Vinh Tuệ Khanh vào phi thuyền, rồi tự mình bay lên.

Bánh lái của phi thuyền ánh lên một tia sáng trắng, sau đó đột nhiên bay lên. Trong chớp mắt bay cao lên hàng nghìn mét, gia tăng tốc độ bay hết như tàu bay, khiến cho Vinh Tuệ Khanh không kịp phòng bị, liền bổ nhào vào lòng La Thần. Đôi môi của cô vừa hay áp lên môi La Thần.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 129: Oan Gia Ngõ Hẹp (Thượng)

 Nhưng lúc ở trong Lang Hoán Bảo Kính, cô thiếu chút nữa đã thực sự thành vợ chồng với Mạnh Lâm Chân...

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên thấy rất chán ghét, tay chân luống cuống muốn đẩy La Thần ra.

Cánh tay của La Thần ngược lại lại càng giữ chặt lấy cô hơn, y đỡ cô vào bên trong phi thuyền ngồi xuống: “Ngồi xuống đây trước đi, đừng để bị người phía dưới nhìn thấy.”

Thân của phi thuyền không tính là quá lớn, vừa hay đủ rộng cho hai người trưởng thành ngồi song song.

Vinh Tuệ Khanh không tiếp tục giãy giụa nữa, cô ngồi xuống ôm lấy hai chân của mình, rồi vùi đầu vào giữa hai đầu gối, bộ dạng rất ngượng ngùng.

La Thần mỉm cười, nhỏ giọng nói: “Vừa rồi chỉ là3chẳng may thôi, nhóc không hẹp hòi như vậy chứ? Vả lại, ta là biểu thức của nhóc đó...”

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên nhớ lại biểu thức “La Thần” mà cô nhìn thấy ở thế giới bên trong Lang Hoán Bảo Kính kia, cô ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn La Thần một cái, định nói gì đó lại thôi.

Phi thuyền đã bay đến nơi cao nhất, bắt đầu ổn định tiến về phía trước.

Khăng Khăng đã sớm nháy ra khỏi lòng của Vinh Tuệ Khanh, nó bám lên cửa sổ của phi thuyền nhìn ra ngoài. Một đám mây trắng từ bên ngoài cửa sổ thuyền bay bay lướt qua, Khăng Khăng xem tới mức không chớp mắt.

La Thần ho một tiếng: “Phi thuyền này hơi thô sơ, thông cảm nhé.”

Ánh mắt của Vinh Tuệ Khanh nhìn khắp bên trong con thuyền một vòng quanh.

Tổng thể của con thuyền có hình dáng giống thuyền ô bông, phần thân thuyền có khoang thuyền với mái che, còn có cả cửa sổ. Phía trước con thuyền để một bộ bàn ghế, phía sau là bánh lái, lúc này đang không có ai cầm tay lái cả.

“Con thuyền này không cần người lái sao ạ?” Vinh Tuệ Khanh liếc nhìn về phía sau phi thuyền.

“Không cần.” La Thần cười nói: “Dùng thần thức của ta để chỉ đường.”

Vinh Tuệ Khanh im lặng, khẽ thở dài một hơi. La Thần bây giờ đã là tu sĩ Kim Đan, nên đã có sự khác biệt rất lớn với một tu sĩ giai đoạn Luyện Khí như mình rồi.

Nhưng y là biểu thức của mình.5Y càng mạnh thì những ngày sau mình lại càng dễ sống hơn. Cây cao bóng cả mà...

Vinh Tuệ Khanh mơ mộng về cảnh tượng dùng câu “Biểu thức ta là La Thần”, đánh bẹp một loạt các loại tiểu nhân bỉ ổi, cô nghĩ thôi đã thấy vui rồi.

Người khác dựa vào cha mẹ, còn cô thì dựa vào biểu thức...

Vinh Tuệ Khanh cười lên mấy tiếng.

“Cười gì thế?” Đã lại cười rồi, sự ngượng ngập ban nãy đã biến mất sạch sẽ.

Vinh Tuệ Khanh cười rồi nói lại một lượt về “Lý tưởng hào hùng” của mình.

La Thần vừa hài lòng vừa buồn cười. Y giơ tay gõ vào đầu Vinh Tuệ Khanh một cái, nói: “Toàn nghĩ mấy cái linh tinh.”

Vinh Tuệ Khanh đắc ý nhướng nhướng mày, nhưng không phản bác lại.

La Thần nghỉ ngơi một lát, cuối cùng hỏi: “Những ngày vừa qua, nhóc đi đâu vậy? Bọn họ thật sự ném nhóc vào đầm rồng tế Long Thần ư?”

“Vâng. Nhưng không phải là họ ném ta vào, mà là ta tự nhảy vào.” Vinh Tuệ Khanh thật thà trả lời, sau đó lại hơi buồn rầu nói: “Ta còn giết một người...”

“Năm tháng trước?”

“Vâng. Ta đã giết quyền Môn chủ Trương Lữ Y.” Vinh Tuệ Khanh nắm chặt tay thành nắm đấm, cổ vũ dũng khí như đang tự bạch.

Ngày trước cô ở trên núi Lạc Thần đã từng vây chết mấy tên thuộc hạ của Ngụy Nam Tâm. Nhưng suy cho cùng đó không phải là tự cô động thủ, mà là dùng trận pháp vây chết họ, thực sự là có khác biệt rất rõ ràng với việc bây giờ dùng tay giết chết một người. Lúc trước cô cũng từng giết chết ly miêu yêu, nhưng đó là yêu thú chứ không phải người, nên không tính.

“Nhóc chỉ giết có một người thôi, còn ta hôm nay suýt chút nữa đã giết sạch hết đám đệ tử của Long Hồ Môn.” La Thần nhàn nhạt nói: “May

mà đa số các đệ tử đều đã đi ra ngoài sân yêu, nếu không thì số người chết hôm nay còn nhiều hơn nữa.”

“Thế còn các trưởng lão của Long Hồ Môn ạ?” Tu sĩ Kim Đan của Long Hồ Môn không ít. Nếu không phải do Thánh nữ của thần điện Quang Minh phế Nguyên Anh của lão tổ Đóa gia, thì bọn họ hôm nay sẽ không thể thoát được.

Tu sĩ Kim Đan hoàn toàn không có cơ hội thắng tu sĩ Nguyên Anh.

La Thần đứng dậy đi ra khỏi khoang thuyền, rồi đứng ở đầu thuyền nhìn xuống.

Vinh Tuệ Khanh cũng đi ra theo, rồi đứng bên cạnh La Thần.

Ngày trước cô chỉ cao đến ngực y, còn giờ thì đã cao đến bả vai y rồi.

“Sao nhóc...lại biến thành cái bộ dạng này?” La Thần cuối cùng vẫn hỏi.

Vinh Tuệ Khanh định thần lại. Lúc trước cô vẫn có một chút giấu giếm với La Thần, có rất nhiều chuyện cô vẫn chưa nói cho y biết.

Nhưng từ sau khi ra khỏi ảo mộng Lang Hoán, Vinh Tuệ Khanh đã thay đổi cách nhìn rất lớn với La Thần, có lẽ họ thật sự là có huyết thống.

Hơn nữa, hôm nay La Thần không ngại đại khai sát giới ở Long Hồ Môn, muốn cứu cô ra từ trong tay của Mạnh Lâm Chân. Ở cứu mạng này đã khiến cho Vinh Tuệ Khanh gỡ bỏ phòng bị.

“Thần thúc, những ngày qua thúc đều ở tại Long Hồ Môn không đi đâu ạ? Đến năm mơ cũng chưa từng rời khỏi đó sao?” Vinh Tuệ Khanh thăm dò hỏi.

Cô vẫn hoài nghi sự việc trong ảo mộng đó, nhưng chỉ dựa vào mình cô thì không nghĩ ra được đáp án.

La Thần cau mày, y chấp tay sau lưng nhìn mây trắng bên ngoài phi thuyền nói: “Ta bị Hà Tân Tiên lừa vào trong cấm chế sau núi Long Hồ, ta phải mất thời gian đúng năm tháng mới Kết Đan phá vỡ cấm chế. Đừng nói đến năm mơ, năm tháng đó, đến mi mắt ta còn không hề sụp xuống.”

Vinh Tuệ Khanh hơi thất vọng, cô lại nhẹ thở phào một hơi, ngực như có một tảng đá lớn rơi xuống, chính cô cũng không rõ là chuyện gì. Cô liền thay đổi đề tài câu chuyện, nói ra hết chuyện của mình với La Thần.

“Mẹ nhóc bị Ngụy Nam Tâm cướp đi?!” La Thần vô cùng kinh ngạc. Không ngờ tới Ngụy Nam Tâm truy sát Vinh Tuệ Khanh là vì nguyên nhân này.

“Ông ta đã giết ông nội và cha của ta, rồi giết hết toàn bộ người trong Dốc Lạc Thần, còn cướp mẹ của ta đi. Những chuyện này, ta không nói với ai hết. Đến Tăng Đại Ngưu cũng chỉ biết người ở Dốc Lạc Thần là bị Ngụy Nam Tâm giết thôi, chứ hẳn không biết ông ta cướp mẹ ta đi.” Nói xong, Vinh Tuệ Khanh cầu xin: Chuyện này, thúc đừng nói với người khác được không ạ? Ta không muốn người khác biết. Hơn nữa, mẹ của ta cũng là bất đắc dĩ. Bà bị Ngụy Nam Tâm cho uống thuốc, nên căn bản không còn nhớ gì cả.”

La Thần chăm chú nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh thực sự không giống một cô bé nông thôn bình thường. Chỉ nhìn trình độ trận pháp và đan dược của cô, thì đã biết ông nội của cô nhất định không phải là người bình thường rồi. Nhưng bây giờ đến mẹ cô cũng phi phàm như vậy, La Thần có hơi ngẩn ra.

“Nhóc định làm thế nào?”

“Đương nhiên là báo thù cho người nhà của ta rồi ạ, giết chết Ngụy Nam Tâm, rồi cứu mẹ của ta về.” Vinh Tuệ Khanh nói như chặt đinh chém sắt: “Ta tu hành chính là để báo thù!”

La Thần kéo lấy một tay của Vinh Tuệ Khanh, đưa linh lực tiến vào trong người cô, thuận theo gân mạch vận hành một cái Tiểu Chu Thiên, rồi mới thu tay lại, hỏi: “Nhóc nói thật cho ta biết, thứ mà nhóc luyện là công pháp gì? Đừng nói với ta đó là thứ công pháp rác rưởi của Long Hồ Môn đấy.”

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một lát rồi cũng kể lại toàn bộ sự việc ở phố Hồ Lô, bao gồm cả Húc Nhật Quyết của Mão gia và quyền tập nhỏ mà Vương nữ Đồ Sơn cho cô.

Trừ dị năng của Khẳng Khẳng ra thì Vinh Tuệ Khanh đã kể hết mọi bí mật cho La Thần biết.

La Thần im lặng hồi lâu, rồi nhỏ giọng nói: “Những chuyện này không được lại kể cho người khác biết. Dù người đó có tốt với nhóc thế nào, cũng không được nói. Nhớ chưa?”

Vinh Tuệ Khanh vẫn còn hơi non nớt.

La Thần lắc lắc đầu, những chuyện quan trọng này nếu gặp phải người khác, thì mỗi chuyện đều đủ để giết Vinh Tuệ Khanh một trăm lần. Giết người cướp bảo vật là chuyện đơn giản.

“Nhóc vẫn chưa nói sao nhóc lại biến thành bộ dạng này?”

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi nói: “Không phải thúc bảo ta đừng nói sao?”

“Thần thúc không phải người ngoài.” La Thần cười trêu chọc một câu.

Vinh Tuệ Khanh nói ra chuyện Lang Hoán Bảo Kính của Mạnh Lâm Chân, còn có chuyện cô và y đã sống ở trong Lang Hoán Bảo Kính đó năm năm.

“Hai người bái đường thành thân rồi?” La Thần liếc xéo Vinh Tuệ Khanh, nói: “Có phải ta làm sai chuyện rồi không? Tự nhiên đi chia cắt hai người?”

Vinh Tuệ Khanh vội khua tay nói: “Đương nhiên không phải ạ! Ta thà chết cũng không gả cho hắn! Nếu như không phải do ta không thể chịu nổi được nữa thì đã không thể liên tiếp đột phá hai cấp ở giây phút cuối cùng.”

“Nhóc đã là Luyện Khí tầng chín rồi? Ừm, không tệ, không tệ.” La Thần cười tán thưởng một câu, rồi chỉ về phía dãy núi trước mặt nói: “Trước lúc trời tối, chúng ta phải đến được nơi đó. Hôm nay sẽ qua đêm ở đó.”

Vinh Tuệ Khanh không biết gì về nơi đó cả, ngớ ngàng hỏi: “Đó là nơi nào ạ?”

“Núi Triều Ca. Bay qua ngọn núi này, chính là nước Đại Lương. Dù là tục thể hay giới tu hành ở nước Đại Sở, Ngụy Nam Tâm đều là một nhân vật vang danh. Nếu chúng ta còn ở lại đó, thì sẽ không tránh khỏi sự truy sát của ông ta.” La Thần bình tĩnh nói, rồi y quay người đi vào chỗ bánh lái sau con thuyền. Y giơ tay cầm lái, điều khiển phi thuyền ổn định hạ xuống.

Vinh Tuệ Khanh đi vào trong khoang thuyền chờ đợi.

Núi Triều Ca đã là ngọn núi cuối phía Bắc của nước Đại Sở, cũng là ngọn núi phân chia ranh giới với nước Đại Lương.

Dù cánh tay của Ngụy Nam Tâm dài, nhưng vẫn chưa thể vươn tới nước Đại Lương được.

Vinh Tuệ Khanh tạm yên tâm. Cô cần thời gian, cần tập trung tinh thần để nhanh chóng nâng cao Húc Nhật Quyết và tu vi của mình.

Ngụy Nam Tâm đã là Kim Đan hậu kỳ, một khi ông ta Kết Anh rồi biến thành tu sĩ Nguyên Anh, thì có lẽ cả đời này của Vinh Tuệ Khanh cũng không thể báo thù được nữa.

...

Phi thuyền hạ xuống một khe núi của núi Triều Ca. Thảm cỏ xanh mướt, đủ các loại hoa dại tím tím đỏ đỏ nở rộ, còn có các loài động vật nhỏ bất chợt chạy qua lại như con thoi.

Khóe miệng Vinh Tuệ Khanh vênh lên, nói với La Thần: “Thần thúc, chúng ta ở lại trong thuyền được không ạ?”

La Thần lắc đầu, vẫy tay thu phi thuyền lại thành kích cỡ của quả hạch đào, rồi đặt lại vào trong túi càn khôn của mình, nói: “Chiếc phi thuyền này dùng để chạy thoát thân, rất tốn linh thạch. Nếu lấy dùng làm nhà thì thật sự quá lãng phí rồi.”

Vinh Tuệ Khanh đành chịu, rồi cùng La Thần leo xuống lưng chừng núi của núi Triều Ca.

La Thần nói, ở đây có một cái miếu thổ địa, có thể để họ tá túc một đêm.

Miếu thổ địa khá cũ nát, nóc miếu còn nhìn rõ cả ánh sáng của các vì sao.

Vinh Tuệ Khanh nhóm lửa, còn La Thần ra ngoài đi một vòng bắt mấy con gà rừng về rửa sạch. Tiếp theo y dùng mấy chiếc lá màu xanh bao lấy, sau đó trát lớp bùn dày bao quanh rồi vùi vào trong đống lửa.

Qua một lúc sau lấy con gà rừng ra, đập rơi hết chỗ bunn ở bên ngoài đi, hương thơm ngào ngạt bốc lên từ bên trong. Phần thịt ngoài con gà rừng thì xốp giòn, bên trong thì mềm ngọt, khiến cho Vinh Tuệ Khanh sắp rớt nước miếng đến nơi.

Hai người đang định ăn một miếng lớn, thì bên ngoài miếu truyền đến giọng nói chửi mát của mấy người.

“Nghen chết mẹ luôn! Ông đây khổ sở vất vả săn đuổi con yêu thú đó nửa tháng trời, cuối cùng lại bị hai con nhãi của Vạn Càn Quán cướp trước mắt! Dám cướp yêu thú của ông tổ mi, ông đây nguyện rửa các người cả đời làm lô đỉnh cho người ta!” Giọng nói thô lỗ nặng nề của một người đàn ông gào lên.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 130: Oan Gia Ngõ Hẹp (Hạ)

 Vinh Tuệ Khanh thở phào một hơi, nhìn về phía La Thần nhỏ giọng nói: “Thần thúc, xem ra là đám Bách Hủy, có thể còn có Đại Ngưu nữa.” Cô vừa nói, vừa liên hệ chuyện này với những chuyện đã phát sinh trong những ngày qua, rồi cùng phân tích: “Có lẽ là hành động săn yêu của Long Hồ Môn. Có điều...” Lòng mảy của Vinh Tuệ Khanh hơi cau lại: “Sao họ lại đến núi Triều ca? Thần thúc không phải nói đây đã là biên giới của nước Đại Sở, bay qua ngọn núi này chính là nước Đại Lương sao ạ?”

“Nhóc sợ à?”

Vinh Tuệ Khanh bực mình: “Ai sợ bọn họ chứ?” Nói xong cô lại thấy nhụt chí: “Bọn họ lúc đầu muốn dồn ta đến chỗ chết ở ngoài phố Hồ Lô thành Vĩnh Chương, ta nên báo thù mới phải. Nhưng hận ý của ta với bọn họ không lớn như đối với Ngụy Nam Tâm. Ta có thể lăng trì Ngụy Nam Tâm, nhưng lại không thể xuống tay giết Đại Ngưu với Bách Hủy được. Thần thúc, có phải là ta rất vô dụng không ạ?”

La Thần gật đầu: “Biết mình vô dụng là chuyện tốt, chí ít còn biết đường mà sửa. Sợ nhất là không biết mình vô dụng lại còn đi khoe khoang.”

Như vậy coi như là gián tiếp công nhận Vinh Tuệ Khanh có hơi vô dụng rồi.

Vinh Tuệ Khanh rụt cổ lại, lấy một cái chân gà lén lút quệt vào cái bóng sau lưng của La Thần.

Trong vô thức, khoe môi La Thần lướt qua một tia ý cười, gương mặt cũng nghiêm lại, nhỏ giọng nói: “Có người đến.”

Vinh Tuệ Khanh thò đầu ra từ sau lưng La Thần.

Khăng Khăng cũng thò đầu ra theo từ sau lưng Vinh Tuệ Khanh.

Hai cái đầu cùng nhìn chăm chăm cửa lớn.

“Có đâu ạ... Có ai đến đâu.”

Nhưng nghĩ tới tu vi của La Thần cao hơn mình hai cấp, nên thứ mà người ta nghe thấy, chắc chắn sẽ nhiều hơn mình nghe thấy. Vinh Tuệ Khanh cười ngượng ngập một tiếng: “Có nên đi trốn không ạ?”

“Không cần. Nhóc ngồi yên ở đó, đừng động đậy.” La Thần dặn dò, rồi tự mình ngồi thẳng người lên, đợi người bên ngoài bước vào.

Theo tính cách của y ngày trước, thì đã sớm hành động trước để chiếm ưu thế rồi. Lúc chạy thoát thân, bất cứ sự do dự và yếu đuối nào đều có thể đe dọa đến tính mạng của chính mình.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh rõ ràng vẫn chưa tới lúc sát phạt quyết đoán.

La Thần thấy, y nên bắt đầu rèn luyện Vinh Tuệ Khanh từ bây giờ.

Dù là người hay yêu mà sau này họ gặp, đều có thể là viên đá mài của La Thần dùng để mài giũa Vinh Tuệ Khanh.

Cửa lớn của miếu thổ địa bị đẩy ra kêu kẹt một tiếng, một giọng nữ nhẹ nhàng lễ phép cất lên: “Xin hỏi có ai ở đây không ạ? Chúng tôi là đệ tử của Vạn Càn Quán và Hoàng Vạn Tự, trên đường đi qua đây, muốn xin ta túc nhờ một đêm.”

Là giọng nói của La Xảo Tư!

Vinh Tuệ Khanh lại co người về phía sau, nhét cả người Khăng Khăng vào lòng mình.

La Thần ngồi xếp bằng xuống trước đồng lửa.

Đồng lửa không lớn lắm nhưng lại rất ấm áp, ánh lửa chiếu lên gương mặt y, khiến đường nét trên gương mặt y càng thêm rõ ràng, đôi mắt càng thêm trầm tĩnh.

Dẫu sao cũng là tu sĩ Kim Đan đã Kết Đan. Dù ẩn giấu đi tu vi, nhưng khí thế đó đã hoàn toàn không thể đánh đồng với tu sĩ Trúc Cơ được nữa.

La Xảo Tư vừa nhìn thấy là La Thần ngồi ở đó thì kinh động trong lòng, nàng ta lặng lẽ lùi về sau một bước, dò hỏi: “Là La đại thúc ạ? Thúc không phải...”

Bọn họ từ Long Hồ Môn ra ngoài tham gia hoạt động săn yêu. La Thần vì mạo phạm quyền Môn chủ Trương Lữ Y nên bị vây tại cấm chế sau núi Long Hồ. Vinh Tuệ Khanh mưu hại lão Môn chủ, lại tự tay giết chết quyền Môn chủ Trương Lữ Y, tội không thể dung tha, nên bị đẩy vào đầm rồng tế Long Thần.

Những chuyện này đều là Long Hồ Môn tuyên bố với đệ tử môn hạ.

La Xảo Tư, Đại Ngưu và Bách Hủy lúc đó cũng ở Long Hồ Môn nên đều biết rất rõ ràng.

Nghe thấy tin tức này, người vui nhất là Bách Hủy.

Người phiền muộn nhất là Đại Ngưu.

Còn người dừng dừng nhất thì là La Xảo Tư.

Bây giờ nhìn thấy La Thần đã thoát khỏi vây hãm sau núi ra ngoài, trong lòng La Xảo Tư thoáng có chút bất an.

Đại Ngưu bước ra từ sau lưng La Xảo Tư, rồi cung kính hành lễ với La Thần: “La đại thúc bình an. Nếu La đại thúc không tiện thì chúng tôi sẽ không ở lại đây qua đêm nữa. Dẫu sao thì trên núi Triều Ca này cũng có rất nhiều các hang núi, chúng tôi tùy ý tìm một chỗ là được.”

La Thần mỉm cười rồi đột nhiên nghiêng người qua một bên: “Vinh Nhi, qua đây chào hỏi với mấy người bạn cũ của nhóc đi.”

Vinh Tuệ Khanh không ngờ tới La Thần lại có thể bán đứng mình như vậy. Cô bực tức trừng mắt sau lưng La Thần một cái, để Khăng Khăng xuống mặt đất phía sau lưng La Thần, rồi cô đi ra từ sau lưng y, mặt không chút biểu tình chấp tay nói: “Lâu rồi không gặp, ba vị cố nhân vẫn khỏe chứ?”

Một thiếu nữ có dáng người thon thả, gương mặt trắng ngần, đôi mắt trong veo đang chấp tay hành lễ với ba người trước cửa miếu.

Tướng mạo của cô thì miễn bàn, nhưng thứ khiến cho người khác kinh ngạc nhất chính là bộ ngực của cô. Cô chỉ đơn giản chấp tay thôi, thì hai đỉnh đồi trước ngực đã rung lên theo, như thể nó đang vẫy tay ra hiệu ngầm với mọi người cảnh sắc kiều diễm tuyệt vời ở bên trong, nhìn qua đúng là rung động lòng người.

Thật đúng là cảnh xuân vô hạn ở tại nơi núi cao hiểm trở.

Đại Ngưu không sao khống chế nổi ánh mắt của mình, hắn liên tục liếc nhìn bộ ngực của Vinh Tuệ Khanh.

Trong số họ thì La Xảo Tư là không quen thuộc với Vinh Tuệ Khanh nhất. Nàng ta nhìn tình cảnh này cũng chấp tay hỏi: “Người là tiểu thiếp của La đại thúc à?”

Tuổi tác của cô nương này rất khó đoán. Chỉ nhìn gương mặt thì có lẽ khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Nhưng nhìn vóc dáng, thì có khả năng

hơn hai mươi tuổi rồi. Bộ ngực đó, eo đó, còn có phần hông đó, chỗ nào cũng như đang gào thét bốn chữ “Ta là lô đỉnh”...

La Xảo Tư có chút kinh thường bĩu môi, quay đầu lại nhìn Bách Hủy.

Bách Hủy lại chỉ ngây ngốc nhìn Vinh Tuệ Khanh, xuất phát từ nội tâm cô ta có sự ngưỡng mộ và ghen tị với thân hình của Vinh Tuệ Khanh. Đợi đẳng cấp mỹ thuật của cô ta luyện thành, thì vóc dáng của cô ta có lẽ cũng có thể giống như vậy chứ?

Vinh Tuệ Khanh nhướn mày, mỉm cười nói: “La Xảo Tư, mới có năm tháng không gặp thôi, mà ta đã từ cháu gái đăng ngoại biến thành tiểu thiếp rồi. Mắt của người thật đúng là không tốt, xin hỏi do thời gian người ở cùng với kẻ ngu dốt quá lâu, nên cũng bị kẻ ngu dốt đồng hóa rồi sao?”

Năm tháng?

La Xảo Tư không hiểu ý của Vinh Tuệ Khanh.

Bách Hủy đột nhiên hiểu ra, liền lấy tay bịt miệng lại. Tuy rằng làm như vậy cũng bằng không. Vì cô ta căn bản không thể phát ra tiếng nói được.

Vinh Tuệ Khanh chỉ Bách Hủy cười nói: “Xem kìa, bạn của người đã hiểu rồi đấy. Ta là Vinh Tuệ Khanh, mấy người còn nhớ ta chứ?”

Cầm của Đại Ngưu đều sắp rớt xuống đất đến nơi: “Vinh... Vinh... Vinh Tuệ Khanh?! Tuệ Khanh, thật sự là muội sao?” Ánh mắt hẩn nhanh chóng chuyển từ ngạc nhiên sang mê mẩn: “Mới năm tháng không gặp, sao muội đã... lớn đến thế này rồi.” Dù cố gắng che đậy, nhưng ánh mắt hẩn vẫn không ngừng liếc nhìn bộ ngực của Vinh Tuệ Khanh.

“Người mà còn nhìn lung tung nữa, thì cẩn thận đôi tròng mắt của mình đấy!” Đôi mày liễu của Vinh Tuệ Khanh dựng thẳng lên, một tay cô

chống nạnh, một tay thì chỉ Đại Ngưu mắng. Rồi cô quay đầu nhìn Bách Hủy nói: “Trông chừng người đàn ông của người cho tốt vào! Hẳn ta đã có người rồi, thì không được có người phụ nữ khác nữa!”

Bách Hủy buông tay xuống, rồi lặng lẽ lùi về sau một bước, đứng trong bóng râm chỗ cửa miếu thổ địa.

Đại sư Viên Thông ở ngoài cửa bước từng bước lớn tiến vào, hành lễ với La Thần nói: “La thí chủ, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Viên Thông đại sư là tu vi Trúc Cơ, ngày trước là cùng đẳng cấp với La Thần.

Nhưng bây giờ La Thần đã thuận lợi Kết Đan, nên tu vi đã hơn Viên Thông đại sư một cấp.

Viên Thông đã vào rồi, thì La Thần không cần che giấu tu vi của mình nữa. Ý phóng ra uy áp của tu sĩ Kim Đan, lập tức khiến cho hai người La Xảo Tư và Đại Ngưu đang đứng ở phía trên nhất bị ép tới mức quỳ sụp xuống.

Viên Thông kinh ngạc, dừng bước không tiến lên nữa, cau mày lại hỏi: “La thí chủ là muốn làm gì vậy? Bần tăng là đệ tử của Hoàng Vận Tự, ba vị này là đệ tử của Vạn Càn Quán. Chúng ta với Long Hồ Môn các vị nước sông không phạm nước giếng, La thí chủ hà tất phải thần hồn nát thần tính.”

La Thần chăm chú nhìn Viên Thông, dừng dừng nói: “Có phải thần hồn nát thần tính hay không, không cần ông nói.”

Thấy La Thần không thể bỏ qua cho họ, trái tim Viên Thông đập thành thịch, có lòng tin và quyết tâm hy sinh vì nghĩa, hai tay chắp lại nói: “A di đà phật! La thí chủ, hạ đồ đao là lập tức thành phật. Tâm phật từ bi, sẽ có thể chở La thí chủ đến miền lý tưởng.”

“Ta không quan tâm miễn lý tưởng đó. Ta chỉ muốn đời này bình an.” Y phúi quần áo, rồi đứng thẳng dậy: “Nhưng các người đã phát hiện ra hành tung của bọn ta rồi, thì chúng ta không thể bình an kiếp này được nữa. Người nói xem ta có từ bi đến như vậy, hy sinh thân mình để thành toàn cho các người hay không?” Thần thức của y khóa chặt lấy Viên Thông, uy áp của tu sĩ Kim Đan ép cho Viên Thông thở không ra hơi.

La Xảo Tư, Bách Hủy và Đại Ngưu bây giờ mới nghe hiểu lời nói của La Thần, thì ra là y muốn giết người diệt khẩu! Sắc mặt của từng người đều trắng bệch, tay chân luống cuống.

Sắc mặt của Viên Thông khế biến: “La thí chủ thật sự không thể châm chước sao?”

“Vinh Nhi, nhóc có thể không?” La Thần nghiêng đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh thoáng có chút do dự.

Viên Thông thấy vậy vội nói: “La thí chủ, thí chủ phạm tội giết người tày trời ở Long Hồ Môn. Bây giờ từng người trong các phái lớn ở nước Đại Sở đều đã biết. Hơn nữa do sự thúc Ngụy Nam Tâm của Hoàng Vận Tự ta ra mặt tạo thành Chính Nghĩa Minh, để lòng bắt La thí chủ và yêu nữ ở bên cạnh thí chủ. Bần tăng khuyên La thí chủ vẫn là theo bần tăng về Hoàng Vận Tự xuống tóc đi tu, làm đệ tử Phật môn thì hơn. Nếu không thì, dù hai người giết chết bốn người chúng ta tại đây, thì cũng không thoát khỏi sự đoàn kết truy sát của Chính Nghĩa Minh nước Đại Sở được đâu.”

Vừa nghe thấy lại là Ngụy Nam Tâm muốn làm mưa làm gió, Tuệ Khanh liền phẫn nộ. Hai tay cô giơ lên, gọi ra Nhật Nguyệt Song câu của mình, chỉ vào Viên Thông nói: “Ta nhổ vào! Cái tên cặn bã Ngụy Nam Tâm đó có mặt mũi gì mà được gọi là “Chính Nghĩa Minh”?! Cái đồ con lừa đầu trọc nhà ông, nói mấy cái lời quỷ gì vậy hả?! Lẽ nào muốn thành

Phật, thì phải cầm đao giết chóc trước hay sao? Cũng được, ta sẽ thành toàn cho ông. Ta còn chưa từng cầm đồ đao lần nào, hôm nay sẽ lấy ông ra để thử một chút, hoàn thành bước thứ nhất trên con đường thành Phật của ông!” Nói xong cô không đợi La Thần cất lời, thì đã nghiêng răng bổ nhào lên.

Dù Viên Thông là tu sĩ Trúc Cơ, Vinh Tuệ Khanh chỉ là Luyện Khí tầng chín. Nhưng trước giờ tính cách của cô càng gặp khó khăn lại càng mạnh mẽ, lại có Húc Nhật Quyết thôi thúc, nên cô sớm đã không kiềm chế được nữa rồi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 131: Đá Mài Dao

 Tay áo tăng bào màu xám trên người Viên Thông tung bay. Hai ống tay gặp nạn đầu tiên, nhanh chóng bị song câu của Vinh Tuệ Khanh chém nát, lộ ra hai cánh tay trần trụi.

Vinh Tuệ Khanh cười to, thế công càng mãnh liệt.

Viên Thông mắt thấy tăng bào của mình bị đối phương rạch nát, tu sĩ Trúc Cơ lại bị một tu sĩ Luyện Khí làm mất mặt đến mức này, không kiềm chế được nữa hét lớn: “Người đừng khinh người quá đáng!”

Vinh Tuệ Khanh đang định lên tiếng phản bác, La Thần chớp tay đứng sau cô đã không vui đáp lại: “Lúc so chiêu với người khác nào có nhiều lời thừa như thế? Ra tay thì không được nhân nhượng, đã nhân nhượng thì đừng ra tay!”

Vinh Tuệ Khanh tỉnh táo lại, ngưng thần tĩnh khí, vận chuyển Húc Nhật Quyết, linh lực trong cơ thể không ngừng rót liên tục vào Nhật Nguyệt Song Câu.

Nhật Nguyệt Song Câu dần sáng lên, phát ra hào quang. Vầng sáng trên Nhật Câu có màu vàng kim, vầng sáng trên Nguyệt Câu lại là màu trắng bạc. Lúc hai chiếc giao thoa, ánh mặt trời vàng cùng ánh trăng bạc va chạm tạo nên luồng sáng nhức mắt, nhật nguyệt cùng chiếu, rực rỡ chói lòa.

Mắt Viên Thông bị ánh sáng đó kích thích đến đau nhói, không câu nệ La Thần ở ngay bên nữa, lập tức ném một nắm hạt mầm cây gai trong tay ra. Hạt mầm rơi cả lên nền đất xung quanh Vinh Tuệ Khanh.

“Lên!” Viên Thông quát to một tiếng, vận chuyển linh lực, thúc đẩy hạt giống cây gai nảy mầm.

“Hóa ra người có mộc linh căn làm chủ.” La Thần trầm tư nhìn về phía cây gai xanh lục đang chồi lên khỏi mặt đất, vẫn khoanh tay đứng nhìn.

Đại Ngưu, Bách Hủy và La Xảo Tư nhìn thế mà kinh hồn táng đảm.

Thừa lúc lực chú ý của La Thần chuyển lên người Viên Thông, Đại Ngưu và La Xảo Tư đã lén bò dậy, lúi ra đến cửa miếu, đứng cùng với Bách Hủy.

Bọn họ cũng định lén lút chạy trốn, nhưng vừa lên ý định, ánh mắt như cười như không của La Thần lại liếc sang.

Ba người họ không dám nghĩ cách trốn nữa, ngoan ngoãn nấp vào bóng râm sau cánh cửa.

Vinh Tuệ Khanh không để tâm đến cây gai trên mặt đất. Cô đã dần dần lĩnh ngộ được rất nhiều thứ trong chiến đấu, bao gồm cả sự chuyển động của không khí lúc thân hình di chuyển, sự phối hợp giữa binh khí và linh lực của mình, còn có làm sao để giảm thiểu sức lực phải sử dụng mà có thể đạt được lợi ích nhiều nhất.

Lâu dần, hiểu biết của Vinh Tuệ Khanh về Húc Nhật Quyết và cách giao đấu của Nhật Nguyệt Song Câu lại nâng thêm một bậc.

Cô chỉ cảm thấy đầu óc mình vô cùng thanh triệt, mỗi một biến hóa của đối phương đều không cách nào che giấu được khỏi tầm mắt của cô.

Viên Thông thấy Vinh Tuệ Khanh thản nhiên, không đặt những cây gai đang lớn dần lên kia vào trong mắt, trong lòng ông ta lại cười lạnh. Cây

gai bình thường đương nhiên không có gì đáng ngại, nhưng cây gai của ông ta lại là hạt giống đặc biệt có được từ Hải Thượng Thận Lâu.

Dưới sự thúc đẩy linh lực của Viên Thông, cây gai chui lên khỏi mặt đất, cao lên bằng nửa người, quấn quanh hông Vinh Tuệ Khanh.

Tay trái Vinh Tuệ Khanh vung Nguyệt Câu, lia một vòng quanh eo, chặt đứt hết tất cả dây gai.

Nhưng dây gai bị cô chém đứt lại mau chóng dài ra, uyển chuyển linh hoạt, tựa như cánh tay lại ôm vòng cô một lần nữa.

Viên Thông cười thầm, ông ta tung ra pháp bảo mà sư phụ đã tặng mình, một thanh kiếm phù nhỏ nhỏ đâm đến đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh.

Kiểm phù không hồ là pháp bảo, nó như có linh tính, tự động nhiều quanh Nhật Nguyệt Song Câu của Vinh Tuệ Khanh. Viên Thông lại là tu vi Trúc Cơ, qua vài động tác, Nhật Nguyệt Song Câu của Vinh Tuệ Khanh đã rời khỏi tay cô bay đến chỗ Viên Thông.

Viên Thông thì không hề vui mừng. La Thần đứng bên cạnh tuyệt đối sẽ không để ông ta cướp đi binh khí của Vinh Tuệ Khanh, nên ông ta chỉ thu về pháp bảo kiếm phù của mình mà thôi.

Quả nhiên La Thần vung tay xuất một chiêu liên chuyển hướng Nhật Nguyệt Song Câu, khiến nó bay đến tay y.

Vinh Tuệ Khanh đã không còn binh khí, trên người bị cây gai quấn chặt có phần không thể thoát thân.

Gai trên thân cô càng lúc càng dài ra, đâm vào người Vinh Tuệ Khanh.

Trên người Vinh Tuệ Khanh mặc giáp làm từ vải mà mẹ cô cho, cũng chính là chất liệu lông đuôi phượng hoàng, bảo vệ những chỗ yếu hại, chỉ là hai chân hai tay bị đâm cho máu chảy đầm đìa.

Vinh Tuệ Khanh thở gấp, Húc Nhật Quyết vận chuyển càng nhanh hơn. Hai tay đột nhiên cứng lại như sắt, cô trực tiếp nắm lấy dây gai quấn quanh eo, mở ra một đường máu, xông về phía Viên Thông.

Viên Thông không ngờ đến Vinh Tuệ Khanh dũng mãnh như vậy, cũng bội phục khả năng nhẫn nại của cô, lùi về sau một bước: “Vinh thí chủ, hôm nay chúng ta không đánh không quen, chi bằng dừng tay tại đây. Chúng ta mỗi người về mỗi ngả, như thế nào?”

Vinh Tuệ Khanh cười lạnh: “Bây giờ mới nghĩ đến dừng tay, muộn rồi!” Đang muốn ra tay lại cảm thấy người mình váng vất, mắt hoa lên, từng trận tê dại lan từ bàn chân lên trên.

Chết, cây gai kia có độc!

Hai mắt Vinh Tuệ Khanh tóe lửa nhìn Viên Thông, lại không nói nên lời.

Là cô quá mức khinh địch!

Viên Thông cười ha hả, thuận tay lấy ra một hỏa phù ném về phía La Thần, đồng thời nói to: “Cây gai nọ là giống đặc thù trên biển, trúng độc rồi có thể dẫn đến liệt suốt đời! Nếu không muốn nó làm kẻ bại liệt cả đời thì hãy mau mau đi tìm một thân thể, để nó thoát xá đi! Ha ha ha...” Âm thanh ông ta loáng thoáng bên tai, chốc lát đã biến mất vào trong núi rừng.

Đại Ngưu, Bách Hủy và La Xảo Tư hoảng loạn chạy theo hướng tiếng nói của Viên Thông.

La Thần không để mắt đến ba tên tiểu lâu la kia, lách mình tránh hỏa phù của Viên Thông, sau đó dẫn nó đến chỗ cây gai trên đất. Cây gai nhanh chóng bị thiêu rụi. Y quay lại đỡ lấy Vinh Tuệ Khanh, hỏi không ngừng: “Nhóc thế nào rồi?”

Vinh Tuệ Khanh cười khổ: “Viên Thông là Trúc Cơ hậu kỳ, chung quy ta cũng không thể so được.” Trong lòng lại thầm hối hận, cây gai là thuộc tính mộc, sao cô lại quên đến chuyện đốt lửa chứ? Sau này, trên người mình phải chuẩn bị thêm hỏa phù mới được. Nhưng nghĩ lại bùa chú rất cần đến linh lực, tu vi càng cao, bùa chú tạo ra mới càng có hiệu quả. Mình chẳng qua là Luyện Khí, còn chưa lên Trúc Cơ, nào có thể tạo ra bùa chú giống như vậy được? Đành kiếm linh thạch tìm nơi mua vậy.

Thoáng chốc, trong đầu Vinh Tuệ Khanh đã lướt qua bao nhiêu ý nghĩ, với cuộc chiến giữa hai người nên làm thế nào để đánh úp mà thắng, lại có được thêm hiểu biết mới.

“Đừng nói những thứ này nữa. Ta chưa từng nghe cây gai lại có độc. Ông ta nói đây là dị chủng trên biển, hẳn cũng không phải giả. Vậy thì lại có chút nan giải, phải mau mau tìm được thuốc giải độc cho nhóc, nếu không...” La Thần không nói tiếp. Trong lòng y không được thoải mái, nhưng y cũng biết nếu muốn tới luyện Vinh Tuệ Khanh thì đây là những điều tất yếu phải trải qua. Cho người cá không bằng cho cần câu.

Nếu muốn tồn tại trong giới tu hành, hơn nữa còn có thể đắc thành đại đạo mà không biết tùy cơ ứng biến, chém giết quyết đoán thì không thể sống đến ngày ấy.

Dù trở thành kẻ giết người điên cuồng sẽ khiến kẻ khác khinh thường, nhưng để người khác lấn áp lên đầu mình mà không có sức lực phản kích, vậy thì lúc đầu đừng đi trên con đường này, tìm ngay một người mà gả đi còn hơn. Về phần oán thù của cô bé, mình báo thù giúp cô bé là được.

Bàn chân của Vinh Tuệ Khanh đã tê liệt hoàn toàn, ngay cả hai cẳng chân cũng mất đi cảm giác, hoàn toàn không thể đi lại.

La Thần nghĩ nghĩ lại bế ngang người cô lên, đặt lên bàn thờ miếu thổ địa, đồng thời thiết lập kết giới, dặn dò: “Nhóc đợi ở đây, ta đi rồi sẽ về ngay.”

Khăng Khăng lặng lẽ chui vào trong kết giới, trốn ở dưới bàn thờ.

La Thần dập tắt lửa, sau đó vụt biến vào bóng đêm.

Một mình Vinh Tuệ Khanh nằm trên bàn, nhớ đến lúc mình luyện đan cùng với Luyện Đan Sư Chu Hào Thiện của Long Hồ Môn đã từng luyện qua Thanh Tâm Giải Độc Hoàn. Tuy không thể giải bách độc cũng có thể cung cấp một chút sức đề kháng nhất định, ức chế độc tính lan ra.

Ăn Thanh Tâm Giải Độc Hoàn vào, sự tê dại dưới chân quả nhiên giảm đi nhiều.

Khăng Khăng bò lên bàn, tựa sát vào người Vinh Tuệ Khanh, một giọng nói khê khàng tiến vào đầu cô: “Tuệ Khanh, cô trúng độc rồi sao?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu, tâm lý dần bình tĩnh lại.

Khăng Khăng lại nói: “Núi Triều Ca này là một nơi tốt. Khăng Khăng nhớ có người nói qua, nơi này có rất nhiều thiên tài địa bảo, có vài linh thảo sống cả mấy vạn năm. Chỉ là người bình thường đều không biết mà thôi.”

Vinh Tuệ Khanh cười hỏi: “Người bình thường không biết, sao người lại biết được?”

Dường như đây là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Khăng Khăng nghiêng đầu ngẫm nghĩ hồi lâu mới ngại ngần đáp: “... Quên rồi.”

Nếu không phải vì không thể cử động, Vinh Tuệ Khanh đã sớm cười đến lăn xuống khỏi bàn.

Đây không phải tiêu biểu cho câu “Biết là vậy, nhưng không biết vì sao lại vậy” đó sao?!

...

Đại Ngưu dẫn theo Bách Hủy chạy phía trước, La Xảo Tư chạy theo sau lại có chút không tình nguyện.

Đại Ngưu quay đầu nhắc nhở nàng ta: “La Thần giết người không chớp mắt, người đừng suy nghĩ linh tinh.”

La Xảo Tư khinh bỉ liếc hắt một cái, nhưng không phản bác, chỉ đắn đo hồi lâu mới nói: “Người đắc tội bọn họ là Viên Thông, là Hoàng Vận Tự, còn có Ngụy Nam Tâm, đâu phải là chúng ta? Vì sao chúng ta phải chạy cơ chứ?”

Đại Ngưu mỉm cười: “Người không thể nói như vậy, người biết có một số người vốn không phân rõ trắng đen trái phải. Chúng ta từ đầu đã cùng đường với Viên Thông đại sư, cũng thu được không ít lợi ích, không thể chỉ đi theo người ta hưởng phúc lại không cùng người ta gánh họa chứ? Chưa kể, yêu thú mà chúng ta săn được vẫn còn ở trong túi càn khôn của Viên Thông đại sư kia.”

Những câu phía trước còn trượng nghĩa vô cùng, La Xảo Tư cứ ngỡ rằng mình đã nhìn lầm. Cho đến khi nghe được câu cuối cùng, La Xảo Tư mới tin rằng mình từ đầu đến cuối đều chưa từng nhìn lầm con người Tăng Đại Ngưu này.

Chỉ có Bách Hủy là đứa ngốc.

La Xảo Tư nhìn Bách Hủy một cái thương hại.

Bách Hủy lại tâm thần không yên, đang nhìn quanh khắp núi.

La Xảo Tư hốt hoảng, mắt chột lóe nhìn Bách Hủy, lại nhìn sang hai bên đường trên núi Triều Ca.

Đêm về, đường đi trên núi Triều Ca bắt đầu nổi lên những đốm lửa đủ sắc màu. Có một số là đom đóm, có một số là đốm lửa bốc lên từ xương cốt con thú không biết tên, mà có một số lại là thiên tài địa bảo ban đêm ra ngoài đi dạo.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 132: Nhục Chi

 Núi Triều Ca, vốn không phải là đích đến mà ban đầu bọn họ được phái đi. Thế nhưng La Xảo Tư trên đường nhiều lần bày kế, dụng tâm cực kì, cuối cùng cũng dẫn đoàn người bọn họ đi đến núi Triều Ca. Thủ đoạn vô cùng khéo léo, che giấu mục đích kĩ càng, nếu không phải Bách Hủy đã có kinh nghiệm từ kiếp trước thì đã không có ai nhìn ra. Đại Ngưu thì không cần phải nói, vẫn là bộ dạng vô tri vô giác, khuôn mặt đôn hậu, lừa người khác không đền mạng.

Dòng suy nghĩ của Bách Hủy chuyển sang người La Xảo Tư, nàng ta dùng trăm phương ngàn kế muốn đến núi Triều Ca, rốt cuộc là trùng hợp hay cũng giống như mình, biết trước thiên cơ?

La Xảo Tư bị những đốm lửa trên núi Triều Ca hấp dẫn không rời mắt. Cẩn cẩn môi nhìn phía trước tìm Viên Thông đã mất tung mất tích, lại nhìn về hai người trước mặt, cuối cùng La Xảo Tư cũng lên tiếng: “Đại Ngưu, Bách Hủy, chúng ta nghỉ chân một lát thôi, ta có chuyện muốn nói với hai người.”

Đại Ngưu do dự không quyết, nhìn Bách Hủy hành sự.

Bách Hủy thì lại không thể nói chuyện, cô ta lặng lẽ ngồi xuống một tảng đá bên đường. Đại Ngưu liền đi đến ngồi bên cạnh cô ta.

La Xảo Tư không ngồi, thay vào đó đứng trước mặt bọn họ, hít một hơi sâu rồi nói: “Viên Thông hạ độc Vinh cô nương là đã kết thù với La đại

thức.0Nếu chúng ta cứ tiếp tục theo ông ta thì sẽ không có được kết cục tốt.”

Đại Ngưu há há miệng. La Xảo Tư không nhin nổi nữa, mất kiên nhẫn nói: “Người đừng có lấy câu kia ra mà nói nữa, ai mà không biết ý của người là gì chứ? Những yêu thú kia chẳng qua là những con thú hỗn tạp vô dụng, dù có bắt về cũng không để làm gì. Nếu người thật sự có hứng thú với chuyện săn yêu, ở đây chúng ta cũng có thể bắt được những con yêu thú lớn lợi hại hơn nhiều!”

Bách Hủy đột nhiên ngẩng đầu lên, bối rối nhìn La Xảo Tư một cái lại cúi đầu xuống.

La Xảo Tư đã quan sát Bách Hủy từ lâu.

Tuy Bách Hủy đã che giấu5rất nhanh, nhưng sắc mặt biến hóa không thể qua được ánh mắt của La Xảo Tư.

“Bách Hủy, cô nói xem thế nào? Nếu cô đồng ý thì hãy gật đầu. Nếu không đồng ý thì lắc đầu, thế nhé?” La Xảo Tư đem Tử Mẫu Kiếm ra, quyết tâm dù cho hai người họ có đồng ý hay không thì mình cũng không đi theo Viên Thông nữa.

Bách Hủy khẽ gật đầu, đứng lên khỏi tảng đá, đi đến bên La Xảo Tư.

Đại Ngưu thấy hai cô nương này đã quyết định xong xuôi, đấu tranh một lúc lâu cũng gật đầu theo: “Hai người các cô hai đấu một, ta nhận thua.” Cười hì hì nhìn La Xảo Tư, rồi lại nhìn sang Bách Hủy, trong lòng có chút vui vui.

Ông trời vẫn không4bạc đãi hăn bao nhiêu. Nháy mắt lại nhớ đến Vinh Tuệ Khanh, sắc mặt của Đại Ngưu vẫn không đổi nhưng trong lòng lại hạ quyết tâm: Cả đời này, nhất định phải kết thành bạn lữ song tu cùng Vinh Tuệ Khanh, dù có thế nào hăn cũng sẽ không từ bỏ.

La Xảo Tư trợn mắt. Đại Ngưu huynh, có cần dùng ánh mắt như thấy hậu cung đó để nhìn bọn ta không?! Nghĩ mình là ngựa giống à? Người còn chưa đủ tư cách đâu. Nên cố gắng nâng cao tu vi mới là việc chính. Đến lúc đó, dù người có không muốn thì cũng có vô số nữ tu lớp lớp chạy đến ôm chân người.

Bách Hủy huých huých La Xảo Tư, hất cằm ra hiệu về phía bên đường.

Một bóng người nhỏ bé khoảng bảy tám tấc đang cưỡi một con ngựa lộc cộc chạy ngang qua chỗ họ, thoáng cái đã biến mất trong màn đêm.

Đại Ngưu cũng nhìn theo ánh mắt của Bách Hủy mà chứng kiến được, lại thở ra một hơi khí lạnh, vươn dài cổ hỏi: “Đó là gì vậy? Sao lại có người nhỏ như vậy chứ? Còn cả ngựa nữa? Cộng lại còn chưa to bằng lòng bàn tay ta.”

La Xảo Tư chăm chú nhìn phương hướng mà người và ngựa nhỏ bé biến mất, khẽ giọng đáp: “Đó không phải là người nhỏ, cũng không phải ngựa nhỏ. Đó là Nhục Chi.”

“Nhục Chi? Là cái gì? Không phải người lùn à?” Đại Ngưu rất ngạc nhiên, nhảy dựng lên đuổi theo về phía trước.

La Xảo Tư lại trợn mắt. Người lùn? Ta còn là công chúa Bạch Tuyết đây! Thật là, sao lại gặp phải một gã đàn ông cặn bã có tiềm chất ngựa giống cực phẩm mang ngoại hình đàn ông kinh tế điển hình thế này?

Bách Hủy nhìn La Xảo Tư, dường như đang cảm thấy lạ vì sao nàng ta lại biết nhiều như vậy.

La Xảo Tư không nhìn Bách Hủy, mỉm cười lẩm bẩm: “Nhục Chi ở đây là thứ chỉ có trong truyền thuyết. Nghe nói người bình thường ăn Nhục Chi có thể có được tiên căn. Người tu hành ăn vào có thể trực tiếp được liệt

vào hàng tiên ban. Bách Hủy cô nương, những lời này cô có tin hay không?”

Bách Hủy lắc đầu.

Những lời thế này cũng là để lừa những người ngu muội không tại giới tu hành thôi nhĩ.

Nếu thật sự ăn Nhục Chi mà có thể thành tiên, bọn họ cũng không cần phải tu hành cừu tử nhất sinh, chết đi sống lại như thế này nữa. Tu hành là vì điều gì? Không chỉ là để trường sinh bất tử, mà còn là để ngay khi chết rồi cũng có thể sống lại, có thêm quyền lợi nói chuyện một lần nữa.

La Xảo Tư kéo tay Bách Hủy: “Chúng ta đuổi theo xem xem. Nếu có thể tìm được Nhục Chi, chúng ta ăn rồi dù không thể thành tiên, nhưng tăng tu vi nhất định là chuyện có khả năng.” Nói rồi nhìn Bách Hủy cười: “Chúng ta phải đi nhanh một chút. Đại Ngưu ca của cô không giống như một người đàn ông có được thứ tốt sẽ chia sẻ cho người khác.”

Ý là, Đại Ngưu là một gã đàn ông quen ăn mảnh.

Lời nói đùa này không có chút nào đáng cười.

Bách Hủy liếc La Xảo Tư, đẩy tay nàng ta ra, còn mình cất bước như cười gió, thân người uyển chuyển lướt về phía trước.

La Xảo Tư thở dài, tự đánh vào miệng mình một cái: “Không rút được kinh nghiệm gì cả, ai bảo người nhiều chuyện. Người cho mình là Vinh Tuệ Khanh có giày vò thế nào cũng không chết à?!”

...

Lúc này, Vinh Tuệ Khanh bị La Xảo Tư và Bách Hủy ngưỡng mộ, đổ kị, ghi hận, đang nằm trên bàn thờ của miếu thổ địa, toàn thân bắt đầu tê

dại cứng ngắc.

La Thần còn chưa trở về, ngay cả Khăng Khăng cũng đã chạy ra ngoài rồi.

Trước kia trải qua biết bao nhiêu chuyện, Vinh Tuệ Khanh đều thành công vượt qua khổ ải, lẽ nào lần này lại lật thuyền trong mương sao?

Không, nhất định sẽ không như vậy.

Vinh Tuệ Khanh tin chắc, dù cho không tin vào vận khí của cô thì cũng phải tin vào Thần thức. Y sẽ không vứt cô lại đây mà không quan tâm tới.

Trước khi cô mất đi ý thức thì rốt cuộc La Thần cũng đẩy cửa miếu tiến vào, trong tay mang theo một gốc cây còn dính cả đất, cao khoảng hai thước, thân như san hô, màu đỏ như máu.

“May là vẫn kịp lúc. Dù Chu Thảo không phải thánh dược giải được độc nhưng cũng đủ để bứt gân tẩy tủy, cải thiện thể chất, làm chậm lại độc tính phát tác.” La Thần rút một cây trâm vàng từ trên đầu Vinh Tuệ Khanh, ném vào Chu Thảo.

Chu Thảo cao hai thước lập tức hóa thành “Kim Tương”.

La Thần mở miệng Vinh Tuệ Khanh ra, nhỏ từng giọt “Kim Tương” vào miệng cô.

Một mùi thơm nồng xông thẳng lên đầu, sau đó lại tràn xuống dưới, di chuyển quanh thân thể cô từng vòng lớn vòng nhỏ, trạng thái tê liệt toàn thân quả nhiên giảm đi rất nhiều. Trừ gan bàn chân vẫn không có cảm giác thì cô đã có thể ngồi dậy trên bàn.

“Thần thức, thức vừa cho ta ăn thứ gì vậy?”

“Chu Thảo ba ngàn năm. Dùng dụng cụ bằng vàng hòa nhuyễn nó, xưng là ‘Kim Tương’. Nếu dùng ngọc thì gọi là ‘Ngọc Ẩm’, hiệu quả sẽ kém hơn một ít, có thể chặt gân tủy tủy, thay da đổi thịt. Ta thấy hẳn là có thể làm chậm lại độc tính của cây gai một phần.”

Vinh Tuệ Khanh tiu ngửu. Cây gai này là loại đặc biệt từ Hải Thượng Thận Lâu.

“Thần thúc, Hải Thượng Thận Lâu là nơi nào?”

La Thần nhìn bầu trời đêm bên ngoài miếu thổ địa, vươn tay ôm ngang người Vinh Tuệ Khanh lên đi ra khỏi miếu: “Là một hắc điểm. Nhóc đừng để ý nữa, trên núi Triều Ca có rất nhiều thiên tài địa bảo, ta không tin không thể tìm thấy thứ gì có thể giải được độc cho nhóc.”

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến Khăng Khăng liền hỏi: “Không biết Khăng Khăng đã chạy đi nơi nào, chúng ta đợi nó một lát có được không?”

La Thần cau mày: “Nhóc không yên tâm về con sóc đó đến vậy à?”

“Sóc chuột. Sóc chuột và sóc không giống nhau.” Vinh Tuệ Khanh chỉnh lại lời La Thần.

Đầu mày La Thần cau lại thành một đường, đang định nổi cơn thì lại nghe thấy tiếng lộc cộc truyền đến từ một nơi không xa, còn có tiếng kêu chít chít đầy hưng phấn của Khăng Khăng.

Theo âm thanh đó truyền đến còn có một dòng tiên khí vô hạn. Đúng, không phải linh khí, mà là tiên khí.

Sắc mặt La Thần biến đổi, lồng ngực trở nên khó chịu vô cùng, như muốn nôn ra.

Vinh Tuệ Khanh hiểu kì, hai tay ôm lấy cổ La Thần, tò mò hỏi: “Mùi gì vậy nhỉ? Thơm quá.”

Giọng nói của Khăng Khăng truyền vào đầu Vinh Tuệ Khanh: “Tuệ Khanh, ta mang đồ ăn ngon cho cô đây...”

Nơi khúc ngoặt trên đường xuất hiện bóng dáng của Khăng Khăng. Nó đang cưỡi một con ngựa nhỏ xíu, đằng trước còn có một người bé nhỏ nhìn vẻ vô cùng phấn khởi. Tuy bề ngoài không giống Khăng Khăng, nhưng lại có sự ngây thơ không hiểu thế sự như nó.

Vinh Tuệ Khanh tròn tròn mắt.

La Thần không nhìn được nở nụ cười, ngay cả luồng tiên khí kia cũng không thấy khó ngửi nữa. Y đặt Vinh Tuệ Khanh ngồi xuống bên đường, thân hình y thoáng động, chốc lát đã đến bên Khăng Khăng và người tí hon kia. Tay trái đưa tới xách Khăng Khăng lên quăng sang bên đường, tay phải tóm lấy con ngựa và người tí hon kia.

Người tí hon lại không biết mình gặp đại họa, còn cười hi hi với La Thần.

Khăng Khăng nhảy nháy trên đất la to: “Là Khăng Khăng bắt được! Là Khăng Khăng bắt được! Thần thúc ỷ lớn hiệp nhỏ, không biết xấu hổ!”

La Thần không biết Khăng Khăng đang kêu la cái gì, Vinh Tuệ Khanh lại nghe được rõ ràng.

“Khăng Khăng, người đang làm gì vậy?”

Khăng Khăng liền vừa chạy vừa nhảy đến bên Vinh Tuệ Khanh, ôm chân cô bò lên, chui vào trong lòng cô, khoa tay múa chân: “Tuệ Khanh, thứ đó gọi là Nhục Chi, cô ăn vào sau này sẽ bách độc bất xâm. Là đồ tốt.”

Sau đó lại vui vẻ nhìn Vinh Tuệ Khanh, vẻ mặt lấy lòng “Khen ta đi, khen ta đi, khen ta đi”.

“Có thứ tốt như vậy à? Làm sao người bắt được nó?” Vinh Tuệ Khanh cao hứng hỏi lại.

Người tí hon trong tay La Thần giống như bây giờ mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thoát cái mặt mày xanh mét, không thể tin được nhìn về phía Khăng Khăng.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 133: Trước Thời Hạn

 Chỉ cần nghe nó nói chuyện liền có cảm giác đầu óc thoải mái. Thêm vào đó, sự tê dại nơi bàn chân của Vinh Tuệ Khanh có biểu hiện giảm bớt hẳn. Tiên khí quả là không thể xem thường.

Nhưng mà, Nhục Nhục...

Cái tên này thật là đặc biệt.

Vinh Tuệ Khanh nhin cười, đề cao ngữ điệu lên một chút: “Khăng Khăng?!”

Khăng Khăng cúi thấp đầu, không lên tiếng, qua một hồi mới ngẩng đầu, hùng hồn đáp: “Chuyện có nặng nhẹ hoãn gấp, Khăng Khăng cũng chỉ là bất đắc dĩ.”

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy rất tệ. Nhưng cô không thể nói Khăng Khăng không đúng. Dù Khăng Khăng có làm gì thì cũng là vì cô.

Người tí hon nhìn Khăng Khăng không chịu quay đầu, lại nhìn người đàn ông vẻ mặt lạnh lùng đang bắt giữ mình trong tay. Bên cạnh còn có một thiếu nữ đang ôm lấy Khăng Khăng, cuối cùng cũng hiểu ra. Cái miệng nhỏ mở to, bắt đầu gào khóc, từng giọt nước mắt to tướng rơi xuống tay La Thần, giống như một chảo nước mưa bắn lên từng đợt khói xanh. Tay La Thần như bị thiêu đốt, xuất hiện mấy mảng da cháy sém.

Vinh Tuệ Khanh đặt Khăng Khăng lên vai, tập tễnh đi qua, nâng lấy người tí hon và ngựa tí hon từ trong tay La Thần, có chút giận dữ hỏi

người tí hon: “Bọn ta không có làm gì người hết, sao người lại làm Thần thức của ta bị thương?”

Người tí hon nghe thấy Vinh Tuệ Khanh nói vậy liền lấy tay lau lau mắt, ngừng khóc, thút thít nói: “Không có, Nhục Nhục không làm bị thương người khác. Nhục Nhục chưa bao giờ làm hại người khác, 0 từ trước đến nay đều là người khác hại Nhục Nhục... Mẹ ơi... Nhục Nhục nhớ mẹ...” Lại tiếp tục khóc lớn.

Nước mắt rơi lên tay Vinh Tuệ Khanh lại không làm bỏng như đối với La Thần mà nhanh chóng thấm vào da cô, hết như chất rượu Quỳnh Tương thấm nhuần da dẻ và gân mạch cô.

Nước mắt vốn là thứ nước thanh khiết nhất, thuộc loại thần thủy tự nhiên.

Nước mắt của Nhục Chi lại càng thuần khiết hơn cả, không chứa bất kì tạp chất nào, chỉ kém một chút so với thịt của Nhục Chi.

Độc mà Vinh Tuệ Khanh trúng phải dù có đặc biệt nhưng không phải là chất độc chết người ngay tức khắc. Lúc trước, cô đã ăn Thanh Tâm Giải Độc Hoàn mà mình luyện, sau đó ăn Chu Thảo, bây giờ lại có thêm nước mắt của Nhục Chi.

Sự tê dại dưới chân dần dần biến mất, thân thể nhẹ nhàng như có thể bay lên.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt, cảm nhận nơi đan điền, phát hiện Đế Lưu Tương ở đó dung hòa cùng với nước mắt Nhục Chi, luyện hóa càng nhanh.

“Người đừng khóc nữa. Ta cũng không nói sẽ ăn người mà.” Vinh Tuệ Khanh làm mặt quỷ, thả người tí hon và ngựa tí hon xuống đất: “Mau về nhà đi. Hẳn mẹ người đang sốt ruột chờ người ở nhà đó.”

“Mau đưa Nhục Chi vào trong túi càn khôn. Có người đang đến đây.”
La Thần thu tay phải bị nước mắt Nhục Chi làm bỏng vào trong tay áo, xoay người dẫn dò Vinh Tuệ Khanh.

Người tí hon lại càng khóc lớn hơn: “Nhục Nhục không còn mẹ nữa. Mẹ bị người ta ăn mất rồi...”

Vinh Tuệ Khanh cảm động cho câu chuyện thương tâm này, không do dự đưa người tí hon và ngựa tí hon vào trong túi càn khôn, thấp giọng nói: “Đợi một lát ta sẽ đưa người về nhà.”

Tiếng bước chân gấp rút càng lúc càng đến gần, ấy mà lại là bóng dáng Đại Ngưu vòng qua nơi khúc quanh đường núi.

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến tay phải của La Thần bị bỏng, vội tìm kiếm trong số đan dược mình đã luyện trước kia. Cô đi đến bên La Thần, không nói gì mà kéo tay y ra, vén ống tay áo lên, nhai nhuyễn đan dược rồi đắp lên miệng vết thương của y.

Đại Ngưu đi qua chứng kiến cả một cảnh này, mắt lóe lên một ý nghĩ phức tạp.

“Người đến đây làm gì? Viên Thông đâu?” La Thần buông tay áo xuống, che đi vết thương vừa được đắp thuốc.

Đại Ngưu luống cuống đứng như trời trồng, gãi gãi đầu: “Viên Thông đại sư là người của Hoàng Vận Tự, vốn đã không cùng đường với bọn ta. Lại nói, ông ta chạy nhanh như thế, bọn ta theo không kịp.”

“Bọn ta?” La Thần hỏi ngược.

Bóng dáng Bách Hủy xuất hiện bên cạnh Đại Ngưu.

Ngay sau đó, La Xảo Tư cũng theo qua.

Nhìn thấy La Thần và Vinh Tuệ Khanh đứng chắn ở con đường mà Nhục Chi chắc chắn sẽ đi qua, La Xảo Tư chỉ muốn đỡ lấy trán. Cái này có phải gọi là định luật nhân vật chính không?

Nhục Chi ngàn năm khó gặp kia, còn nói gì nữa, chắc chắn đã vào bụng Vinh Tuệ Khanh rồi. Nếu không, cô sao có thể đứng ở đây được, sớm đã bị cây gai dị chủng ở ngoài biển của Viên Thông đại sư giày vò đến Tây Thiên rồi.

La Thần lạnh mặt: “Gan thật lớn! Lại dám xuất hiện trước mặt ta. Đừng cho rằng ta bỏ qua cho các người một lần thì sẽ tha các người lần thứ hai!

Uy áp của tu sĩ Kim Đan lập tức phóng ra, nháy mắt áp ba người Đại Ngưu, Bách Hủy và La Xảo Tư quỳ rạp xuống đất.

Vinh Tuệ Khanh thở dài, nhin xuống xung động muốn xông lên, xoay lưng nhìn về hướng khác của núi Triều Ca.

La Thần đang định ra tay kết liễu cả ba người này thì con đường trên núi Triều Ca đột nhiên chấn động.

Một khe nứt vừa vặn xuất hiện ngay dưới chân Vinh Tuệ Khanh.

La Thần không còn tâm trí xử lý ba người đó nữa, ném phi thuyền hạch đào của mình lên không, sau đó đỡ lấy eo Vinh Tuệ Khanh cùng nhảy lên phi thuyền.

Núi Triều Ca chấn động càng lúc càng lớn, cả một vùng núi dài miên man đều lung lay.

Bách Hủy vô cùng hoảng hốt.

Núi lở trên núi Triều Ca sao lại xảy ra sớm hơn dự kiến?!

Cô ta nhớ rất rõ, ở kiếp trước, một khối núi trong núi Triều Ca đột nhiên đổ sụp, lộ ra một nơi bí mật ở dưới đáy. Nhìn qua thì diện tích không lớn, nhưng dù có bao nhiêu người bước vào đều có thể biến mất không còn dấu vết. Cuối cùng, có người có thể trở ra được, có người vĩnh viễn ở lại trong đó, cũng có người xuất hiện ở Tây Đại Lục cách xa vạn dặm. Thậm chí, có người còn xuất hiện ở thần điện Quang Minh, trở thành người may mắn được thần điện chọn trúng.

Mà Bách Hủy vẫn còn tự biết mình là ai. Dù cô ta có sống lại một kiếp thì khi cô ta còn chưa luyện thành mị thuật đỉnh cấp, cô ta không bao giờ muốn đến bí địa ở núi Triều Ca thí luyện. Cô ta chỉ muốn đến nơi này, nhân trước khi có núi lở, trước khi các loại thiên tài địa bảo có dịp cảm trước mà bỏ chạy tán loạn, thì cô ta muốn đến tranh một chút bảo bối mà thôi.

Bách Hủy lại nhìn sang Đại Ngưu. Kiếp trước, Đại Ngưu sau đợt núi lở ở núi Triều Ca thì mang theo đại tiểu thư Đóa gia Đóa Ảnh đến bí địa đó để thí luyện. Kết quả, đại tiểu thư Đóa gia táng thân trong bí địa.

Nhưng tất cả những chuyện này hiện tại lại xảy ra sớm mất một năm.

Cô ta còn muốn chọn thêm một vài bảo bối ở nơi này kia mà...

La Thần đã mang Vinh Tuệ Khanh đi mất. Uy áp trên người bọn họ cũng hoàn toàn tan đi.

Đại Ngưu là người đầu tiên nhồm dậy, hét lên: “Không ổn rồi, địa long chuyển mình, chúng ta phải mau rời khỏi đây!”

La Xảo Tư tức đến mức đập cho Đại Ngưu một đập: “Động đất mà thôi, cái gì mà địa long chuyển mình.” Nói trắng ra, núi Triều Ca này chính là một ngọn núi lửa còn hoạt động, bây giờ sắp phun trào mà thôi.

La Xảo Tư cười cười nhìn lên trời. Phi thuyền đã bay xa dần, chỉ còn thấy một chấm nhỏ. Bản thân nàng ta cũng lấy một thanh kiếm phù ném lên

không, thân bay vọt lên, đứng vững trên kiếm phù, bay theo hướng chiếc phi thuyền.

Đại Ngưu và Bách Hủy cũng vội vàng khởi động pháp khí phi hành của mình, theo sau La Xảo Tư.

Bọn họ vừa mới chạy khỏi thì cả ngọn núi phun ra ánh lửa và dung nham tỏa khắp trời, theo đó còn có khói đen cuộn cuộn, che cả đất trời. Bao nhiêu ánh sao bay ra khỏi ngọn núi giống như tên bắn, cũng đang vội vã chạy thoát khỏi nơi này.

Nếu thị lực tốt còn có thể nhìn thấy bên trong những ánh sáng đó có bé nhân sâm trắng trắng mập mập với bím tóc chống lên trời. Có cả chu quả với vẻ mặt nghiêm nghị, tay cầm phát trần. Thậm chí còn có hà thủ ô mặt đầy nếp nhăn, tóc đen râu dài chấm đất và tuyết liên ăn mặc như cô bé năm tuổi. Ngay cả địa tinh, khoáng linh, hay căn ngũ hành cũng lần lượt cười pháp bảo của mình chạy đi.

Thiên tài địa bảo bên trong ngọn núi nháy mắt đã chạy đi khỏi không còn một mống.

Ngọn núi vừa rồi còn dạt dào linh khí, bây giờ trở nên tràn đầy tử khí. Theo dung nham màu đen phun lên càng lúc càng cao, một luồng trọc khí từ đáy núi tuôn ra, nhuộm đen cả một vùng trời không nhìn thấy năm ngón tay.

Tựa hồ tất cả vong linh dưới lòng đất đều nhân cơ hội bò ra, vung vẩy hắc khí của tử linh, xâm thực tất cả sinh linh trên núi Triều Ca.

Những động thực vật tinh quái chưa đến đẳng cấp thiên tài địa bảo không kịp chạy trốn liền bị cướp mất sinh mạng.

Thoáng chốc, tiếng khóc gào vang lên khắp mọi nơi, nơi nơi đều nghe tiếng rống thảm thiết. Xen lẫn vào mùi than bị lửa hun cháy, phủ lên Núi

Triều Ca khiến nó như biến thành địa ngục nhân gian.

La Thần và Vinh Tuệ Khanh đứng trên phi thuyền, tránh xa nham thạch phun tung tóe của núi lửa, lặng yên nhìn Núi Triều Ca chìm trong khói đen.

Nhục Chi được Vinh Tuệ Khanh thả ra khỏi túi càn khôn, một tay nó nắm lấy ngựa nhỏ của mình, một tay túm chặt lấy cột trên phi thuyền, nhìn cảnh nhà mình biến đổi hoàn toàn. Nó há to miệng, hồi lâu không ngậm lại nổi.

Qua một lúc, Khăng Khăng mới đến bên cạnh nó ngồi xuống, khề giọng nói: “Xin lỗi. Khăng Khăng đã gạt cậu.”

Nhục Chi nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Cậu không lừa Nhục Nhục, Nhục Nhục sẽ không theo mọi người đến đây, Nhục Nhục sẽ bị địa long nuốt sống. Cậu muốn hại Nhục Nhục, cuối cùng lại cứu sống Nhục Nhục, chúng ta hòa nhau rồi.” Nó lại cười hi ha vỗ vai Khăng Khăng, bộ dạng vô tâm vô tư.

Khăng Khăng muốn phun ra máu. Nhưng nó vẫn nhìn Nhục Chi vui vẻ cười. Tên ngốc này, hiếm khi tìm được một sinh linh còn ngây thơ hơn cả mình, Khăng Khăng quyết định bảo vệ nó thật tốt.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười: “Nhục Nhục, sau này người theo bọn ta nhé? Ta bảo đảm sẽ không ăn người đâu.”

La Thần hừ lạnh: “Ta không đảm bảo.”

Nhục Chi ôm lấy cổ ngựa, lúi sất vào Khăng Khăng: “Các người sao lại đi chung với người xấu thế?”

Khăng Khăng: “...”

Vinh Tuệ Khanh: “...”

...

La Xảo Tư đứng trên kiếm phù của mình, nhìn núi lửa núi Triều Ca phun trào cũng cảm khái vô hạn.

Hôm qua, nàng ta mới hiểu được phần nào quyển sách vô bổ kia rốt cuộc là thứ gì! Nhìn như một nửa cuốn đại cương hay là phiên bản tùy cơ kích động gì đó! Không làm nhiệm vụ thì nó sẽ ngạo kiều không hiển thị!

Chung quy, nàng ta rất là buồn phiền vì bị xuyên đến một thế giới tu hành không đáng tin, lại còn theo phong trào xuyên thành nữ phụ! Nàng ta không muốn tranh giành với nữ chính mà! Xem dàn ý thì là nàng ta không tranh nổi. Thế nàng ta có nên ôm chặt lấy chân của nữ chính hay không?

Nhưng nàng ta đã đến núi Triều Ca trước thời hạn, khởi động tình tiết trong nhiệm vụ, khiến núi lửa núi Triều Ca phun trào sớm hơn rồi.

Như vậy, có phải nàng ta cũng có tiềm chất làm nữ chính hay không? Biết đâu lại kiểu như ta có dàn ý trong tay, tức là có cả thiên hạ thì sao?!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 134: Cha Nuôi

 Nàng ta dựa vào chính mình, chân đứng vững vàng, từng bước đi đến ngày hôm nay.

Có thực lực rồi, vào được tông môn, mục tiêu của nàng ta đương nhiên không còn như trước, mà cử chỉ thái độ của nàng ta cũng không giống trước nữa.

Trước kia nàng ta cần phải nhẫn nhịn, bây giờ thì phải thẳng thắn.

Bởi vì mục đích của việc ẩn nhẫn chung quy cũng là để có thể sống thẳng thắn, sống một cách thoải mái.

Có một số người nhẫn nhịn, nhẫn đến khi thực lực mình lớn mạnh lại phát hiện đã chịu đựng thành quen. Dù có tài giỏi đến đâu cũng chẳng khác gì Ninja Rùa, cả đời đều sống trong âm thầm bất lực.

La Xảo Tư không phải là người sẽ cam chịu như vậy. Nàng ta trước nay đều chịu đựng những lúc cần chịu đựng, lúc có thể nói thẳng thì sẽ nói thẳng.

Ví như loại đàn ông cận bã tiềm chất ngựa giống như Tăng Đại Ngưu, nàng ta không ưa hẳn từ lâu, nhưng vì để duy trì hòa bình trên phương diện đồng môn, nàng ta đều nhân nhượng mọi lúc. Bây giờ, thực lực của nàng ta đã mạnh hơn hẳn, cơ duyên cũng lớn hơn, ngay cả năng lực nhiều mặt cũng hơn hẳn nhiều.

Nàng ta còn phải ẩn nhẫn sao? Nực cười, nàng ta đã nhận biết bao lâu nay chẳng phải là để chờ đến ngày nàng ta có thể khinh bỉ nhìn hãnh mà không cần phải che giấu ư!

Núi lửa phun trào ở phía xa tựa hồ đã tạm thời ngừng lại. Đất trời lại yên tĩnh, chỉ còn khói đen cùng nham thạch đang chậm rãi lắng xuống.

Dù ở rất xa nhưng bọn họ vẫn ngửi thấy mùi lưu huỳnh nóng cháy ấy.

Là mùi vị của dung nham núi lửa.

La Xảo Tư đứng trên kiếm phù dẫn đầu, dùng tay che trên trán nhìn sang, trầm ngâm nói: “Hình như kết thúc rồi. Chúng ta có nên sang đó xem thử hay không?”

Đại Ngưu thò đầu ra từ phía sau La Xảo Tư, cũng nhìn qua theo: “Hay cứ đợi một hồi? Hình như chỉ vừa ngừng.”

Cũng được.

Ba người yên lặng đứng trên không, sáu con mắt chăm chăm nhìn rằng núi vừa có núi lửa phun trào không chớp mắt.

...

Vinh Tuệ Khanh và La Thần sóng vai nhau đứng trên phi thuyền, cũng nhìn ngọn núi lửa yên tĩnh kia đến xuất thần.

Nhục Chi đã dắt theo ngựa sang ngồi cùng với Khăng Khăng nơi mép phi thuyền.

“Dãy núi bên kia đã không còn phun lửa nữa.” Vinh Tuệ Khanh chỉ tay về núi Triều Ca, nghiêng đầu hỏi Nhục Chi: “Nhục Nhục à, nhà của người ở bên đó nhỉ? Trong nhà còn có... Nhục Nhục nào không?”

Nhục Chi ôm đầu ngựa, cười hì hì lắc đầu: “Không còn Nhục Nhục nào khác nữa. Chỉ có một mình Nhục Nhục ở đó thôi. Nhưng động phủ của Nhục Nhục rất lớn, tiếc là không thể dẫn Khăng Khăng và tỷ tỷ đến chơi.”

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến những gì mà người bên phía mình vừa muốn đối xử với Nhục Chi, hơi hơi đỏ mặt, bối rối đáp: “... Vậy thì tốt.”

Ầm!

Rặng núi phương xa bất ngờ truyền đến một tiếng vang lớn, vang vọng giữa đất trời.

Tiếng nổ lớn đến thế, dù có cách xa bên này cũng bị tiếng nổ dội đến làm chấn động phi thuyền bọn họ.

“Cẩn thận.” La Thần đỡ lấy eo Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đưa tay nắm lấy cánh tay y.

Nhục Chi sơ suất một phát rơi ra khỏi phi thuyền.

Khăng Khăng vù một tiếng nhảy vọt lên, lao đầu xuống dưới, tóm được cánh tay trái của Nhục Chi. Tay phải Nhục Chi ôm chặt lấy con ngựa tí hon của nó.

“Khăng Khăng! Nhục Nhục!” Vinh Tuệ Khanh kinh hãi hô lên, nhưng cô đứng quá xa, tay lại không dài đến thế.

La Thần tay nhanh mắt lẹ, tay trái duỗi tới bắt lấy chân sau của Khăng Khăng, xách nó giữa không trung quay một vòng mới lôi bọn nó lên lại phi thuyền.

Vinh Tuệ Khanh nở nụ cười.

La Thần xách ngược Khăng Khăng. Khăng Khăng treo ngược đầu trên tay La Thần, hai chân trước nắm chặt lấy tay trái của Nhục Chi. Tay phải Nhục Chi vẫn ôm chặt con ngựa tí hon, chết cũng không chịu buông.

“Nhục Nhục, người mau buông tay đi!” Khăng Khăng cảm thấy cánh tay trái của Nhục Chi không ngừng tuột khỏi chân trước của mình, vội kêu lên: “Ném con ngựa đó xuống đi!” Dù sao cũng đã vào trong phi thuyền rồi, ném lên sàn phi thuyền nhiều lần cũng chỉ gãy xương thôi...

“Không!” Nhục Chi càng ôm chặt lấy ngựa tí hon, tay phải dùng sức, tay trái cũng dùng sức theo.

Oành!

Nhục Chi ôm theo ngựa rơi xuống sàn phi thuyền.

Khăng Khăng trừng mắt nhìn cánh tay nhỏ xíu trong hai chân trước mà mình nắm chặt lấy, hai tròng mắt trừng đến mức như sắp vọt ra ngoài: “A! Khăng Khăng kéo rớt cánh tay của Nhục Nhục mất rồi...!” Tiếp sau đó cả người bắt đầu run rẩy.

La Thần nhú mày, buông tay. Khăng Khăng ngã lộn nhào, rơi xuống bên cạnh Nhục Chi và ngựa tí hon.

Nhục Chi nhìn Khăng Khăng cười hì hì, buông ngựa tí hon ra, nâng cánh tay phải còn lại lên vuốt vuốt mặt: “Xấu hổ! Xấu hổ! Khăng Khăng mất mặt quá đi mất!”

Khăng Khăng thấy Nhục Chi không sao, vui mừng khôn xiết, vội nâng cánh tay trái của Nhục Chi đưa lên trước mặt: “Nhục Nhục, tay trái của cậu ở đây, cậu mau nhận lấy.” Nói rồi còn nịnh nọt nhìn nó.

Nhục Chi vươn cánh tay phải còn lại cầm lấy cánh tay trái từ trong tay Khăng Khăng, đứng lên, chạy đến bên Vinh Tuệ Khanh đang há hốc miệng,

ngửa đầu nhón chân nâng cánh tay trái nhỏ nhỏ của mình lên: “Tỷ tỷ, ăn đi ăn đi. Cái này cho tỷ tỷ giải độc. Tay của Nhục Nhục sẽ mọc ra lại.” Nói rồi lại nhìn Vinh Tuệ Khanh cười híp mắt.

Khăng Khăng vô cùng xấu hổ, dùng hai chân trước che mặt, nước mắt rơi khỏi đôi mắt to tròn của nó.

Một vạn năm nay, trừ Vinh Tuệ Khanh thì Nhục Nhục là người bạn đầu tiên của Khăng Khăng, cũng là người bạn đầu tiên bị nó lừa gạt.

Khăng Khăng thề, cả đời này nhất định sẽ không lừa dối Nhục Chi lần nào nữa! Nếu vi phạm lời thề, sẽ bị thiên lôi đánh!

Đùng!

Giống như đáp lại tiếng lòng của Khăng Khăng, trên trời cao thật sự vang lên một trận tiếng sấm lớn, đến mức Khăng Khăng sợ nhắm chặt mắt, hận không thể nuốt lời thề mình vừa lập kia đi!

Vinh Tuệ Khanh vô cùng cảm động, chậm rãi ngồi xuống nói với Nhục Chi: “Tỷ tỷ không ăn, độc của tỷ tỷ đã có nước mắt của Nhục Nhục trị khỏi rồi.”

Nhục Chi lộ vẻ mặt mờ mịt, tiến sát lại bên Vinh Tuệ Khanh thêm một chút, đầu mũi ra sức ngửi ngửi, lắc đầu cất tiếng nhẹ nhàng: “Nhục Nhục ngửi ra được. Độc của tỷ tỷ chưa được giải hoàn toàn, chỉ tạm thời ức chế mà thôi. Sau này còn gặp phải loại độc như thế nữa, dù cho có thuốc giải cũng không thấm vào đâu.” Nói rồi, cật lực nhét cánh tay nhỏ bé của mình vào trong miệng Vinh Tuệ Khanh: “Mau ăn đi. Nhục Nhục không đau đâu.”

Hai mắt Vinh Tuệ Khanh đỏ lên, nước mắt rỏ xuống cánh tay bị đứt của Nhục Chi.

Trên mặt Nhục Chi ửng đỏ, xoay trái xoay phải, ngại ngùng nói: “Có phải ít quá không? Ăn xong tay trái, có thể ăn tiếp tay phải của Nhục Nhục.” Nói rồi nhấp nháy đôi mắt to tròn, cẩn trọng nói thêm: “... Chỉ cần để lại một quả tim cho Nhục Nhục là được. Nhục Nhục sẽ tự sinh ra lại như cũ.”

Về mặt La Thần vẫn luôn căng thẳng giờ đây hòa hoãn đi nhiều, đứng bên lên tiếng: “Mau ăn đi, để lâu thì tác dụng lại giảm đi mất, sẽ phụ tấm lòng của Nhục... Nhục.”

Vinh Tuệ Khanh cố chấp nhắm chặt hai mắt.

La Thần thở dài, cầm lấy cánh tay trái nhỏ xíu từ trên tay Nhục Chi, bóp mũi Vinh Tuệ Khanh, sau đó lập tức nhét cánh tay vào trong miệng cô.

“Cứ xem như đang ăn củ cà rốt. Nhục Chi vốn là địa tinh, giống như những hoa cỏ cây cối khác, bị ngắt đi có thể mọc lại như thường.” La Thần tựa như hiểu rất rõ về Nhục Chi.

Là thế sao?

Vinh Tuệ Khanh nhìn sang phía Nhục Chi dò hỏi.

Nhục Chi gật đầu thật mạnh.

Vinh Tuệ Khanh lại nhìn nơi cánh tay cụt của Nhục Chi, quả nhiên đã có một cánh tay mới bắt đầu mọc ra, lúc này cô mới yên tâm nuốt trọn cánh tay kia xuống. Cô không dám nhai...

“Thịt” này thật là đặc biệt.

“Mau ngồi xuống bên kia, hấp thu Nhục Chi đến đan điền, luyện hóa kì kinh bát mạch của nhóc, từ nay nhóc có khả năng bách độc bất xâm rồi.”

La Thần dặn dò xong không quản Vinh Tuệ Khanh nữa, xoay đầu tiếp tục quan sát nơi núi lửa vừa ngừng phun.

Y vẫn luôn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Vừa rồi phun trào quá bất ngờ.

Bây giờ lại yên tĩnh quá nhanh chóng.

Có chuyện khác thường hẳn có điều kì dị.

Không biết lần này sẽ xảy ra chuyện gì.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng ngồi xuống khoanh chân, vận khí ngưng tâm, luyện hóa cánh tay Nhục Chi mà cô vừa mới nuốt xuống.

Nhục Chi lại như không có việc gì xảy ra, ngồi cùng với Khăng Khăng, ôm lấy ngựa tí hon bắt đầu trò chuyện.

“Tay trái của cậu sẽ tự dài ra sao?” Khăng Khăng hiếu kì hỏi.

Nhục Chi gật đầu, cười hì hì: “Đúng vậy. Trước kia cũng đã đứt một lần, sau đó lại tự dài ra.”

“Trước kia là lúc nào?”

“Ồ, không nhớ rõ nữa. Chính là có một tu sĩ trúng phải độc lạ trên núi Triều Ca, Nhục Nhục cho người đó ăn cánh tay trái của mình, cuối cùng người đó ăn xong, còn muốn ăn Nhục Nhục...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhục Chi nhăn lại, tựa hồ rất là ám ảnh với tình hình lúc đó.

“Hả?! Ai lại không biết xấu hổ như vậy?! Dám ra tay với cả ân nhân cứu mạng của mình! Mau nói cho Khăng đại gia ta biết hẳn là ai, ta sẽ giúp cậu xử lý hẳn...” Khăng Khăng đầy căm phẫn nhảy dựng lên, thiếu điều vén tay áo. Nếu nó có mặc áo...

Nhục Chi cảm thấy vô cùng hả dạ, gật đầu cười nói: “Được, sau này gặp người đó, Nhục Nhục sẽ nói cho Khăng Khăng.”

“Ừ.” Khăng Khăng lại ngồi xuống, rất thông minh, rất cẩn thận không đề cập đến chuyện của mẹ Nhục Chi. Nó không dám chắc mẹ của Nhục Chi có phải cũng vì chuyện tương tự, bị một tu sĩ tham lam ác độc nào đó ăn mất hay không. Dù sao có thể sinh ra một Nhục Chi kì diệu như vậy, mẹ của Nhục Chi hẳn cũng không phải tầm thường.

Nhục Chi tí hon lại rất cao hứng nói đến chuyện xảy ra sau đó: “Thật ra, tu sĩ đó đầu óc không được tốt. Ăn hết Nhục Nhục rồi, Nhục Nhục sẽ không còn nữa. Giữ lại Nhục Nhục, sau này còn có thể ăn cánh tay liên tục. Nhục Nhục sẽ còn sinh ra Tiểu Nhục Nhục nha. Nhưng, bây giờ chưa phải lúc...”

“A? Cậu là... giống cái sao?” Khăng Khăng giật mình, vội vàng dịch chuyển ra xa chút.

“Không phải.” Nhục Nhục lại cười.

“Được à?”

“Cũng không phải. Nhục Chi bọn này đều là lưỡng tính.”

“A!” Khăng Khăng vô cùng đồng tình: “Thế Nhục Nhục há chẳng phải là không có cha?”

“Không có.” Nhục Chi thành thật trả lời, tay chống cằm, có chút thương cảm.

Khăng Khăng vỗ ngực đáp: “Không sao, đợi khi nào cậu sinh ra Tiểu Nhục Nhục, Khăng Khăng sẽ làm cha nuôi của nó!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 135: Khuê Long Yêu Nguyệt

 Lại có một tiếng nổ vang truyền đến.

Phi thuyền bọn họ đang ngồi lung lay càng thêm dữ dội.

Nhục Chi ôm ngựa tí hon ngã vào lòng Khăng Khăng.

Khăng Khăng ôm chặt lấy người tí hon và ngựa tí hon, sợ bọn chúng lại rơi ra khỏi thuyền.

Vinh Tuệ Khanh vịn lấy mép thuyền, cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Nơi rặng núi xa xa vừa phun trào lửa, mây bên trên càng lúc càng thấp dần, càng lúc càng dày đặc, như một chiếc mũ hình đĩa bay áp xuống núi Triều Ca.

Mây đen áp thành, thành sắp đổ!

Vinh Tuệ Khanh và La Thần nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh hãi trong ánh mắt của đối phương.

Bên kia, La Xảo Tư cũng nheo mắt nhìn áng mây càng lúc càng thấp xuống, vội quát khẽ: “Mau lùi lại!”

Vù một tiếng, nàng ta điều khiển kiếm phù lập tức bay ra xa khỏi nơi bọn họ vừa mới đứng ngóng.

Đại Ngưu cùng Bách Hủy vội vàng điều khiển pháp khí phi hành bay theo La Xảo Tư. Hai người vừa bay vừa quay đầu lại nhìn.

Lại “ầm” một tiếng!

Tiếng này đã là tiếng thứ ba, cũng là tiếng vang lớn nhất truyền đến từ rặng núi xa xôi, trực tiếp chấn động thiên địa nguyên khí, khiến cho La Xảo Tư, Đại Ngưu và Bách Hủy đều bị chấn động té nhào khỏi pháp khí phi hành.

Bên khoe miệng La Thần chảy ra một dòng máu, tay ôm ngực, lão đảo lùi ra sau mấy bước.

Phi thuyền lại rung chuyển dữ dội, như sao băng rơi thẳng xuống mặt đất.

Vinh Tuệ Khanh khẩn trương vô cùng, đỡ lấy La Thần, hỏi: “Thần thúc, thúc sao rồi?” Lại giậm chân nói: “Sớm biết như vậy lúc này đã đưa thứ đó cho thúc ăn rồi.”

Lời này đã nhắc La Thần nhớ ra trên người y vẫn còn một ít Chu Thảo. Y lấy Chu Thảo ra, dùng trâm vàng của Vinh Tuệ Khanh ma sát, biến Chu Thảo thành Kim Tương mới nuốt một hơi vào.

Thiên địa nguyên khí vừa rồi chấn động quá mạnh. Phi thuyền của La Thần dùng linh lực của y nên bản thân y bị ảnh hưởng rất lớn.

May mắn Chu Thảo cũng là thiên tài địa bảo, hơn nữa hiệu quả hồi phục nguyên khí càng mạnh hơn Nhục Chi.

Nội thương của La Thần nhanh chóng được chữa lành, y vội đặt một viên linh thạch trung phẩm lên tay lái của phi thuyền, điều khiển phi thuyền chậm chậm hạ cánh.

Thiên địa nguyên khí trên không đã trở nên hỗn loạn, vô số dòng khí không ngừng lưu chuyển trên mảnh trời5ấy. Muôn vàn cánh chim cùng tu sĩ đều bắt buộc phải đáp xuống mặt đất, không dám chống lại uy lực của thiên địa.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Vinh Tuệ Khanh ngồi trở lại trên khoang thuyền, tay chống má nhìn ra rặng núi ngoài cửa sổ đăm chiêu.

La Thần ngồi xuống cạnh cô, vừa tĩnh tọa ngưng khí vừa ôn hòa đáp: “Ta nghĩ sắp có dị bảo xuất thế.”

Có dị bảo xuất thế, trời mới giáng dị tượng.

Vinh Tuệ Khanh nheo hai mắt: “Dị bảo như thế nào mới có thể khiến cho thiên địa biến chuyển lớn như vậy chứ?”

Khảng Khảng quay đầu sang: “Nhục Nhục nói dưới đáy ngọn núi nhà cậu ấy có thể có tiên phủ.”

“Cái gì?! Ta chưa từng nghe đến!” La Thần lập tức đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn thật kĩ.

Dãy Triều Ca bị mây trời bao4chặt lấy, tầng mây di chuyển càng lúc càng nhanh, như một quả trứng gà cực lớn nở ra giữa đất trời.

Vào lúc nó chuyển động nhanh nhất, trứng gà như bị nứt ra, tầng tầng mây xám tỏa ra xung quanh, đụng phải phi thuyền bọn họ khiến nó lại rung lắc một trận.

Đồng thời, ở một bên sườn núi, một luồng ánh sáng màu trắng bạc của bóng cá vọt thẳng lên trời, chiếu đến tầng mây thấp nhất trên không, khiến cho tầng mây đó cũng hóa thành màu trắng.

“Thế mà lại phát sáng rồi.” Mắt Vinh Tuệ Khanh sáng ngời, buông tay chống cằm xuống, ngời thẳng người nhìn sang.

Không bao lâu sau, ở một nơi cách không xa cột sáng màu trắng bạc bóng cá đó, một cột sáng màu xanh của đuôi chim yến lại vọt thẳng lên trời, nhuộm tầng mây cao nhất thành một màu xanh.

Sau đó là một cột sáng màu đen đầu quạ, cũng từ nơi sâu thẳm trong núi chiếu đến.

Tiếp sau đó, ngay bên cạnh cột sáng đen lại xuất hiện một cột sáng màu đỏ lửa. Cuối cùng là cột sáng màu vàng của cỏ khô.

Trong phút chốc, ngay dưới bầu trời xa xăm, năm cột ánh sáng với năm màu sắc khác nhau tạo thành một hình trụ, vây dầy núi vào giữa.

“Năm màu này là màu sắc của ngũ hành linh căn.” Vinh Tuệ Khanh nhú mày: “Không khéo như vậy chứ?”

Dị tượng trên núi Triều Ca bắt đầu từ khi núi lửa phun trào kéo dài đến bây giờ cũng sắp được nửa ngày rồi.

Trong thời gian nửa ngày này cũng đã kinh động đến tu sĩ cao cấp từ những nơi khác, đều lần lượt cưỡi mây hoặc pháp khí phi hành mà đuổi sang đây.

Người tu hành thích nhất là thu thập các loại dị bảo, dù có lợi cho tu hành hay cho chiến đấu cũng đều là đồ tốt có thể bảo vệ tính mạng, tiến cấp.

Trên nền trời bên này, năm cột ánh sáng khác màu nối liền vào nhau rồi đột nhiên xoay tròn với tốc độ cao. Năm cột ánh sáng càng chuyển càng nhanh, giống như một cỗ máy cắt kim loại tốc độ cao vậy. Ầm một tiếng,

khối núi Triều Ca vây ở giữa bị cắt ra một cách hoàn chỉnh, đổ nghiêng về phía đối diện.

Uỳnh!

Cả một ngọn núi rơi xuống hồ Đại Lương ở phía Bắc, lấp kín toàn bộ hồ Đại Lương.

Thủy tộc trong hồ chân chính gặp phải tai bay vạ gió, không một con chạy thoát.

Tất cả tu sĩ đuổi đến đều căng thẳng nhìn phía năm cột ánh sáng, nín thở, đợi dị tượng tiếp theo xuất hiện.

Quả nhiên không bao lâu, năm cột ánh sáng dần nhạt màu, lộ ra nơi bị nó bao vây.

Nơi trước kia là một ngọn núi, mà còn là một ngọn núi vừa phun lửa. Bây giờ ở nơi đó lại trở nên nhẵn nhụi, hóa thành một mảnh đất cháy đen.

Chỉ là, trên mảnh đất cháy đen kia dần nổi lên từng đụn khói màu xám. Từ thưa thớt đến hình thành một màn khói mỏng, dần dần màn khói ấy dày lên, lượn lờ trên vùng đất trống.

Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chú nơi mảnh đất ấy, bởi vì cách thật xa, cô lại càng nhìn thấy rõ ràng.

Đám khói xám ấy không phải rải rác lộn xộn mà có hình dạng của nó.

Và lại, theo sắc trời dần dần sáng rõ, hình dạng của đám khói xám cũng trở nên rõ rệt.

Đầu tiên là hai chiếc sừng trên đầu, nhìn như sừng của một con hươu sao. Sau đó là cái đầu như đầu lạc đà, vô cùng to lớn, trên đầu có một cặp

mắt giống như chuông đồng. Phía sau đầu kéo theo cái thân thật dài, bốn chân co duỗi, như cưỡi mây đạp gió. Y hết hình ảnh của một con rồng!

Vinh Tuệ Khanh lại thở ra một hơi khí lạnh.

Cô thông hiểu kỳ môn bát quái, kết hợp với phương vị của địa phương đó trước kia, tiếp sau là cột sáng ngũ sắc xuất hiện, bây giờ còn có khói xám hình rồng. Cô chắc chắn, đây không thể là gì khác ngoài Khuê Long Yêu Nguyệt Trộn trời sinh!

Khue Long Yêu Nguyệt, chỉ khi tiên phủ hiện thế mới có tư cách khiến Khuê Long xuất hiện, đi dưới ánh trăng!

“Là bí địa! Do Khuê Long bảo vệ tức bí địa đó có lai lịch không nhỏ!”

Hiển nhiên trong số người đến có người cũng hiểu biết về kỳ môn bát quái.

Vinh Tuệ Khanh khó hiểu nhìn sang La Thần.

Cô biết, tu sĩ ở đây rất ít người thuộc tầng cấp cao có thể tinh thông trận pháp.

Tuy La Thần là tu sĩ Kim Đan, nhưng ở mấy tu sĩ cao cấp nơi này hình như cũng không chiếm được bao nhiêu ưu thế.

Y rất chắc chắn, trong số những người ẩn sau tầng mây khắp nơi mà quan sát, không thiếu tu sĩ Nguyên Anh!

“Nơi này không thể ở thêm, chúng ta mau rời đi thôi.” Trong lòng La Thần khẩn trương, y nhìn số người, thú, thực vật lớn nhỏ trên phi thuyền, có chút đau đầu.

Chỉ sợ ý một chút, sao y lại mang theo cả một gia đình thế này!

Khăng Khăng ôm lấy Nhục Chi và ngựa tí hon đứng dậy.

Vinh Tuệ Khanh liền đưa Nhục Chi và ngựa tí hon vào trong túi càn khôn.

Nhục Chi là địa tinh, cũng là thực vật, ở trong túi càn khôn của Vinh Tuệ Khanh giống như cá gặp nước. Nó thích nhất là làm hàng xóm kế bên các loại dị thảo như Chúc Dư chẳng hạn. Nhục Chi phát hiện ra một lượng lớn Chúc Dư ở trong túi càn khôn của Vinh Tuệ Khanh, nó cao hứng vô cùng, trực tiếp mở một gian phòng cho mình ngay tầng bên cạnh tầng có đặt Chúc Dư, thoải mái ở đó.

Khăng Khăng bám trên lưng Vinh Tuệ Khanh.

La Thần thu lại phi thuyền.

Trên không đều là tu sĩ cao cấp, phi thuyền không cùng đẳng cấp của bọn họ mà bay lên sẽ bị người khác đánh rớt. Vẫn nên thay đổi phương hướng, đi dưới mặt đất thì hơn.

La Thần kéo tay Vinh Tuệ Khanh, trong tay nắm một lá bùa Thuận Phong, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tuy nơi này có dị bảo hiện thế, tiếc là không phải bảo bối bình thường. Những tu sĩ tép riu như bọn họ vẫn chưa đủ trình độ ra tranh đoạt với đám tu sĩ cao cấp mắt hổ rình mồi kia.

“Đứng lại! Muốn chạy đi đâu!”

Một tiếng hét vang lên, đuổi về phía bọn họ.

“Chính Nghĩa Minh tại đây! La Thần! Vinh Tuệ Khanh! Các người hãy bó tay chịu trời đi!” Lại một giọng nói vang lên.

“Chính Nghĩa Minh? Chính là thứ mà Ngụy Nam Tâm tạo ra đó sao?”
Vinh Tuệ Khanh lạnh lùng nói: “Thần thúc, ta không muốn chạy.”

Vinh Tuệ Khanh gọi ra Nhật Nguyệt Song Câu, sát khí đằng đằng đứng ngay đó.

Cô rút cuộc cũng hiểu ra được, Ngụy Nam Tâm không muốn cho cô đường sống!

Muốn chạy cũng chạy không thoát!

Nhưng cô cũng sẽ không để cho đối phương được yên ổn.

Người đã bắt nạt đừng trách ta bất nghĩa!

La Thần quét mắt nhìn xung quanh, thấy những lão quái tinh anh đều bay đến nơi bí địa vừa hiện thế, không ai để ý đến chuyện xảy ra ở dưới chân bọn họ.

Giới tu hành vốn là như vậy.

Có thể được như “đèn nhà ai nhà nấy rạng” thì cũng là phẩm chất vô cùng tốt rồi.

Hại người lợi mình cũng xem như có thể thông cảm được.

Đáng hận nhất là có nhiều người không lợi cho mình cũng phải đi tổn hại người khác, luôn luôn là thấy người điều kiện tốt hơn ta, ta vô cùng khó chịu.

Oán thù giữa Vinh Tuệ Khanh và Ngụy Nam Tâm vốn không chết thì không giải được.

La Thần dự định buông tay để tự cô giải quyết, rèn luyện mình trong chiến đấu, nâng cao bản thân.

“Sao chỉ có một cô gái như người ở đây?! La Thần đâu? Bảo hắn ra đây!” Người đến là một tu sĩ vừa Trúc Cơ chưa lâu, vô cùng khoa trương.

Húc Nhật Quyết của Vinh Tuệ Khanh đã luyện đến tầng hai, tu vi Luyện Khí cũng đã là tầng chín đại viên mãn. Những ngày này còn ăn Chu Thảo, vừa rồi còn ăn cả một đoạn Nhục Chi, cả người đang trong trạng thái đỉnh cao tràn đầy linh lực.

“Muốn tìm Thần thúc? Thằng ta trước đã hăng nói!” Vinh Tuệ Khanh vung Nhật Nguyệt Song Câu trong tay, Nhật Câu hướng lên, Nguyệt Câu hướng xuống, vẽ ra một hình tròn.

Nguyên khí của thiên địa vừa trải qua chấn động khi bí địa xuất thế, vẫn đang trong trạng thái chấn động không cân bằng.

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh lại nhớ đến Khuê Long Yêu Nguyệt Trận vừa được chứng kiến, lúc này thân hình lay động, bất tri bất giác nổi khớp với thân pháp khổi mù Khuê Long du tẩu kia. Song Câu trong tay hợp nhất, như trăng lừng lơ giữa trời, dung hòa cùng với thiên địa nguyên khí. Cả người trong chốc lát giống như kinh long xuất thế, siêu phàm thoát tục!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 136: Một Cước Phá Đan Điền

 Nếu không phải người đó chạy nhanh, trước ngực đã bị Nhật Nguyệt Song Câu chém thành một lỗ.

“Con tiện nhân này! Ác độc như vậy! Ông mới nhường người ba chiêu, bây giờ mới là thật đây!” Người nọ thở hỗn hển, tay phải khê lật, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay.

Thì ra là kiếm tu.

Vinh Tuệ Khanh cười lạnh. Đối với cô, có rất nhiều tu sĩ đối trá, mà tu sĩ kiếm tu lại chiếm tỷ lệ lớn trong số đó.

Cuộc chiến giữa tu sĩ, hoặc là dùng tu vi, linh lực; hoặc là dùng chiêu thức, binh khí. Chỉ có những kẻ chẳng thuộc trường phái nào ra hồn trong kiếm tu, động tác hoa mỹ rất nhiều, múa kiếm làm người khác hoa cả mắt, cũng chỉ là để thỏa mãn một chút lòng hư vinh bên ngoài của chính bọn họ, không có ý nghĩa thực chiến một chút nào cả.

Lúc đánh nhau, nếu linh lực tương đương, chính là xem thân pháp ai nhanh, chiêu thức độc, binh khí lợi hại.

Lúc kiếm tu rút kiếm, roi dài của người ta đã đánh đến trước ngực hần rồi. Đều là động tác đẹp để mà thôi, nhìn được dùng không được.

Đương nhiên, kiếm tu rất lợi hại, nghe nói nếu có thể nhân kiếm hợp nhất thì sẽ là thiên hạ vô địch.

Vinh Tuệ Khanh vẫn chưa từng được gặp qua.

Chỉ là kiếm tu này trước mắt cô rõ ràng không thể nhân kiếm hợp nhất, nhưng lại thể hiện đủ tư thế đẹp mắt. Lúc ngự kiếm, không đi thẳng đến đích, mà lại ngự khí ép trường kiếm của mình bay xiêu vẹo tạo ra đường cong trong không trung.

Cũng không biết là đang tạo ra một trận pháp phức tạp hay là đang chuẩn bị kiếm chiêu mới.

Vinh Tuệ Khanh nhìn đến trong lòng tức giận. Dù sao thì có Thần thức ở bên mình, cho dù tu vi đối phương cao hơn mình, cô cũng không lo sợ gì mà tiến về phía trước, dùng Khuê Long Yêu Nguyệt Câu cô mới ngộ ra được mạnh mẽ đánh tới.

Tu sĩ Trúc Cơ đó hoảng sợ, không kịp gọi trường kiếm đang bay trên trời về, cánh tay vươn dài ra, trong tay lại xuất hiện một thanh trường kiếm. Hóa ra là tuyển thủ song kiếm!

Nhật Nguyệt Song Câu của Vinh Tuệ Khanh nhất thời bị trường kiếm của đối phương chặn lại, hướng chệch lên trên.

Vượt cấp khiêu chiến tu sĩ cao cấp vẫn là có mạo hiểm.

La Thần lại yên lặng đứng bên cạnh, ẩn nấp thân hình, không có ý ra tay giúp đỡ.

Tu sĩ đó nhìn thấy thiếu nữ thanh xuân tiến gần, đặc biệt là trước ngực, cặp ngực sừng sững đang rung động không ngừng trong lúc chiến đấu. Hắn nhìn đến mê mẩn cả người, nhin không được mười ngón tay khẽ động, muốn chụp đến bầu ngực của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh vội xoay người, vặn eo tránh né được.

Tu sĩ Trúc Cơ đó chưa từ bỏ ý định, gọi thanh kiếm đang bay trên không trung về, tấn công Vinh Tuệ Khanh từ trên cao. Bản thân thì quỳ một chân trên đất, đột nhiên tấn công vào thân dưới của Vinh Tuệ Khanh, mười ngón tay chắp lại, đâm đến vùng kín của đối phương.

Vinh Tuệ Khanh giận dữ. Tên kiếm tu này⁴thật sự là xứng với danh “Tiện tu” Cái gì mà nhân kiếm hợp nhất chứ, phải là “nhân tiện hợp nhất” mới đúng.

* Chữ tiện và chữ kiếm trong tiếng Trung phát âm giống nhau, đều đọc là “jiàn”.

Vinh Tuệ Khanh cắn răng, tạm thời buông Nhật Nguyệt Song Câu ra, để hai tay mình tự do, nhớ lại thủ pháp tay không đấu đao của La Thần hôm đó. Húc Nhật Quyết ngưng tụ trong lòng bàn tay, hai tay nhất thời cứng như sắt, đánh đến trước ngực tu sĩ Trúc Cơ, đồng thời một cước bay ra, linh lực tích tụ ở chân, đá vào đan điền của đối phương.

Đánh nhau giữa tu sĩ, rất ít xảy ra tình cảnh đánh nhau xáp lá cà.

Tu vi thấp cũng đều sử dụng pháp bảo, binh khí để đấu. Tu vi cao⁹thì trực tiếp so bùa chú và linh lực, còn có các loại thần thông, để người khác đến gần là chuyện không thể tưởng tượng được.

Vinh Tuệ Khanh lại xuất chiêu, đánh bất ngờ vào đối phương. Đáng tiếc tu vi của đối phương cao hơn cô, lại xem cô là nữ tu, khó tránh nổi lên ý nghĩ hạ lưu.

Loại chiêu thức bất ngờ này đánh thức sự nhục nhã từng mà cô chịu ở chỗ Mạnh Lâm Chân. Nhất thời cô vô cùng tức giận, ngược lại phát huy vượt hẳn bình thường, lấy ngoài đánh trong, một cước đạp nát đan điền đối phương. Trực tiếp hủy đi tử phủ đan điền của tu sĩ Trúc Cơ kia, hủy đi tu vi Trúc Cơ của đối phương.

Tu sĩ Trúc Cơ khó tưởng tượng nổi bản thân bị một thiếu nữ mười mấy tuổi phá tử phủ đan điền. Hắn trừng hai mắt, quỳ xuống, sau đó té xuống mặt đất, làm bụi đất văng lên một mảng.

Trợ thủ mà hắn mang theo đều là cấp Luyện Khí, lúc này vừa nhìn thấy chủ của mình bị người giết thì sợ đến chim bay vỡ tổ, vội vàng trở lại tổng bộ Chính Nghĩa Minh ở kinh thành báo tin.

La Xảo Tư, Đại Ngưu, Bách Hủy đang nhìn lên ở cách đó không xa đều không tin nổi cảnh mình nhìn thấy. Bọn họ nhất trí cho rằng là do La Thần ra tay, Vinh Tuệ Khanh mới có thể lấy tu vi Luyện Khí, đánh bại một tu sĩ Trúc Cơ!

Vinh Tuệ Khanh khinh thường, đập tu sĩ đó thêm một cái, quát lên: “Chỉ là phá hủy tử phủ mà thôi, cũng không có lấy mạng người, người làm ra bộ dạng như chết này làm gì?”

La Thần hiện thân đi ra, khẽ vuốt cằm: “Bớt nói nhảm, ra tay đi!” Ý chỉ Vinh Tuệ Khanh giết tu sĩ đó đi.

Vinh Tuệ Khanh có chút khó khăn: “Tu vi của hắn đã bị ta phế rồi...” Hơn nữa người này chỉ là bị người ta sai khiến, cũng không phải là người cầm đầu, chỉ là tay sai.

La Thần lạnh lùng nói: “Ra tay không khoan dung, khoan dung thì đừng ra tay! Cái dáng vẻ không quả quyết này của nhóc đến khi nào mới sửa được đây?” Nói xong đi đến bên người tu sĩ đó, khom lưng vươn tay nắm tóc tên tu sĩ sống dở chết dở lên hỏi: “Ai phái các người tới? Chính Nghĩa Minh chia làm mấy đường? Có những người nào dẫn đội! Người nói rõ cho ta, ta cho người một con đường sống! Nếu dám nói dối!” La Thần vung tay lên, lấy thanh trường kiếm đã gãy, bóp nát trong tay, biến thành một đám sắt vụn, ném tới bên cạnh hắn: “Sẽ giống như kiếm này!”

Tu sĩ đó vốn đã không còn hy vọng. Hắn mất thời gian một trăm năm, lập được nhiều công lao cho Hoàng Vận Tự mới nhận được hai khối Trúc Cơ thạch, cuối cùng thuận lợi Trúc Cơ. Nhưng hôm nay sai một ly đi một dặm, bị yêu nữ này phế đi tử phủ đan điền, bị đánh quay về Luyện Khí. Đã không có Trúc Cơ, tuổi thọ của mình đã không còn nhiều.

Nó làm như vậy, so với giết mình có gì khác nhau!

Không muốn nghe nó nói giả mù sa mưa!

“Ta khinh! Muốn giết cứ giết, muốn chém tùy ý! Ta Ngưu Nhị chớp mắt một cái thì không phải là hảo hán!” Tu sĩ đó còn cứng miệng.

“Người còn dám xưng hảo hán!” Vinh Tuệ Khanh càng tức giận, đảo ngược Nhật Câu, chém lên lưng hắn: “Trời đất này làm gì có hảo hán nào hạ lưu như người!”

La Thần trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Tự mình đứng ở đây, suy nghĩ hôm nay đã làm sai điều gì!” Nói xong, đem tu sĩ đó xách vào trong rừng rậm ven núi.

Vinh Tuệ Khanh căn môi đứng dưới một cây đại thụ, có chút không cam tâm.

Khảng Khảng từ trên cây nhảy xuống, đáp lên vai Vinh Tuệ Khanh, nhìn chăm chăm vào phương hướng La Thần mang tu sĩ kia đi, nói với Vinh Tuệ Khanh:”... Bọn họ đi vào đó làm gì?”

Vinh Tuệ Khanh không lên tiếng, cô biết sẽ không phải chuyện tốt lành gì.

Quả nhiên không bao lâu, La Thần tay không từ trong rừng rậm đi ra, nhàn nhạt nói: “Nước Đại Lương tạm thời không đi được. Ngọn núi kia lấp

đầy hồ Đại Lương rồi, hoàng đế Đại Lương lo sợ nước Đại Sở đục nước béo cò, đã phái trọng binh tập kết ở biên cảnh.”

Vinh Tuệ Khanh hỏi: “Chỉ có thể thôi sao? Ngụy Nam Tâm không cầu kết với hoàng đế Đại Lương ạ?”

La Thần cười cười, kéo tay cô, ném ra một chiếc phi thoa, dắt Vinh Tuệ Khanh cùng nhau nhảy lên.

Phi thoa cách mặt đất không xa, chỉ khoảng ba thước, không lên tới trời, mà ở dưới đất, bay nhanh về phía trước như lướt trên cỏ.

Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy tiếng gió vù vù thổi qua tai, cảnh vật xung quanh lướt qua mắt cô nhanh tới trở nên hư ảo.

“Bảo bối này không tệ!” Vinh Tuệ Khanh đang định khen một phen.

“Đây là thứ lấy từ trên người của tên tu sĩ kia.” La Thần nhàn nhạt nói.

Vinh Tuệ Khanh vội ngậm miệng.

Có chiếc phi thoa này, chẳng mấy mà bọn họ đã rời khỏi phạm vi núi Triều Ca, chỉ cần nửa ngày thì đến núi Quán Đào phía Tây nước Đại Sở. Từ đây đi về phía Tây thêm một trăm dặm, chính đến chốn Âm Tê trong truyền thuyết, quanh năm không có ánh mặt trời, mây mù dày đặc, chướng khí khắp nơi. Nghe nói đi vào là người, đi ra đều không phải người...

Trên núi Quán Đào có rất nhiều cây đào, mùa xuân đến trên núi hoa đào nở khắp nơi, là vùng có phong cảnh tốt nhất của ngũ địa thập phủ phía Tây nước Đại Sở.

Hiện tại chính là mùa xuân tháng ba, Vinh Tuệ Khanh phút chốc đã bị cảnh sắc hoa đào diễm lệ hấp dẫn, cười lớn chạy tới chạy lui trong núi.

La Thần nhìn chung quanh, cảm thấy vẫn nên đến thị trấn Dao Xuyên dưới chân núi nghỉ tạm trước đã.

Vinh Tuệ Khanh không có ý kiến, đi theo La Thần xuống núi, trước khi mặt trời lặn đã đến khách điểm ở thị trấn Dao Xuyên.

La Thần mượn hai căn phòng hảo hạng nằm sát nhau.

Vinh Tuệ Khanh ăn cơm tối xong, đến phòng La Thần hỏi: “Thần thúc, tu sĩ kia rốt cuộc nói gì vậy?”

La Thần đem tu sĩ kia vào rừng “tra hỏi”, khẳng định là đã hỏi ra cái gì đó, bằng không sẽ không vội vàng dẫn cô rời khỏi phạm vi núi Triều Ca.

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh, tiện tay mở kết giới rồi mới nhàn nhạt nói: “Chính Nghĩa Minh của Ngụy Nam Tâm đã lôi kéo được không ít người, mặc dù tu sĩ tu vi Kim Đan trừ ông ta ra thì không còn ai, nhưng tu sĩ Trúc Cơ rất nhiều, tu sĩ cấp Luyện Khí lại càng nhiều. Bọn họ chia làm năm đường người ngựa, chia ra ở bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc nước Đại Sở và nơi tiếp giáp giữa nước Đại Sở và Đại Lương, há miệng chờ sung, đợi chúng ta đi qua.”

Vinh Tuệ Khanh tức giận đập bàn: “Thực sự là ức hiếp người quá đáng! Lần sau ta nhất định sẽ không khoan dung!”

La Thần lạnh lùng nói: “Không có lần sau đâu. Nếu có lần sau, ta trực tiếp phế tu vi của nhóc, đem nhóc gả đến Tây Đại Lục.”

Nước Đại Sở là ở Đông Đại Lục.

Vinh Tuệ Khanh biết, trên thế gian này phân thành Ngũ Châu Đại Lục. Đông Đại Lục, chỉ là một đại lục trong đó.

“Biết rồi ạ.” Vinh Tuệ Khanh rầu rĩ nói một câu: “Nếu bọn chúng đều có người ở Đông, Tây, Nam Bắc, chúng ta bất kể đi đến đâu đều bị người đuổi giết.”

La Thần gật đầu, lại lắc đầu: “Phía Tây là nơi bọn chúng yếu nhất. Bởi vì địa hình nước Đại Sở, là hình giống như túi tiền, phía Tây rộng rãi, phía Đông nhỏ hẹp. Thế nhưng đa số người lại ở phía Đông, vùng phía Tây thì hoang vắng. Người trong mỗi tổ của bọn họ không khác nhau là bao, bởi vậy phòng thủ phía Tây là yếu nhất. Chúng ta ở đây, mới có thể tạm thời tĩnh dưỡng một thời gian.” Cuối cùng lại mỉm cười nói: “Núi Quán Đào này từ trước đến nay yêu thú hoành hành, rất nhiều đại yêu thú, đều là từ đây đi ra. Nhân cơ hội này, chúng ta dùng yêu thú và săn yêu tu sĩ để luyện tập một chút.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 137: Linh Thạch Ngũ Hành

 La Thần cười cười, đứng lên bàn tay khẽ vung, giống như xem phim, trước mắt Vinh Tuệ Khanh lập tức xuất hiện một khung cảnh.

Cô đang đấu với con ly miêu yêu, giết ly miêu yêu rồi tu vi tăng lên Luyện Khí tầng bốn. Đem yêu thú tập kích Long Hồ Môn, cô đấu với yêu thú độc nhãn, một phát tăng hai tầng, lên đến Luyện Khí tầng sáu.

Ở hang đá trước đầm rồng sau núi của Long Hồ Môn, cô đấu với quyền Môn chủ Trương Lữ Y trước kia của Long Hồ Môn, thắng cấp lên Luyện Khí tầng bảy, tiến vào Luyện Khí hậu kỳ.

Sau đó lúc từ đầm rồng phá nước đi ra, cô đã tiến vào Luyện Khí tầng chín, chính là Luyện Khí hậu kỳ viên mãn.

Chỉ cách Trúc Cơ có một bước.

“Ta nhìn ra, mỗi lần nhóc đột phá đều là đạt được ở trong chiến đấu. Hơn nữa, hôm nay ta nhìn thấy nhóc đấu với tu sĩ Trúc Cơ, cuối cùng có thể bỏ binh khí, dùng tay không đối đầu, đủ thấy công pháp của nhóc cũng có một mặt luyện thể.”

Vinh Tuệ Khanh sửng sốt. Tu sĩ luyện thể bị gọi là ma tu, bị người người đuổi giết. Nhớ đến Húc Nhật Quyết cô có được từ nhà yêu tu họ Mão, cô lo sợ bất an, theo bản năng phản bác: “Không, ta không có...”

La Thần cười lớn: “Nhóc hà tất câu nệ? Đừng nghe đám tiểu tốt nói lời hồ đồ gì luyện khí không luyện thể, luyện thể không luyện khí, đơn giản

là bọn chúng không hiểu biết. Ta nói cho nhóc nghe, sinh linh vạn vật trên trần thế đều có một con đường riêng. Bất kể là luyện thể hay luyện khí, chỉ cần phù hợp với phương pháp của bản thân là được rồi.”

La Thần ngạo nghễ đứng lên: “Ta chính là kiêm tu thể khí, vừa luyện thể lại luyện khí, chẳng lẽ trong mắt nhóc Thần thúc cũng là ma tu à?”

“Đương nhiên không phải! Nếu Thần thúc là ma tu, ta cũng tính là ma tu rồi!” Vinh Tuệ Khanh nói to.

“Chính là như vậy. Tu hành quan trọng nhất là tìm được phương pháp tu luyện thích hợp với mình, cuối cùng ngộ ra đạo của bản thân. Có được quan niệm linh hội của chính mình, sau này mới có thể trở thành đại tu sĩ. Nhóc xem từ trước đến nay, đại tu sĩ nào không phải là người tài năng xuất chúng? Chỉ dựa vào khổ công, dựa vào cơ duyên thì không thành đại đạo được. Tóm5lại, tu hành là một con đường đặc biệt. Trên con đường này người có thể đi đến cuối cùng, bền lòng, nghị lực, cơ duyên, năng lực, đều rất quan trọng, thiếu một thứ cũng không được.” La Thần vung tay lên, những hình ảnh trong không trung biến mất.

“Chúng ta ở đây hai ngày trước đã, sau khi thăm dò tình hình mới rời đến thôn gần núi Quán Đào ở. Ngày thường là một thợ săn bình thường, lúc lên núi mới thể hiện bản lĩnh của mình.” La Thần giải quyết dứt khoát, nói rõ ràng sắp xếp sau này cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh không có gì phản đối.

Sáng ngày hôm sau, bọn họ đi đến dưới lầu của khách điểm ăn điểm tâm, thì nhìn thấy phòng khách náo nhiệt hôm qua lại trở nên có vẻ trống trải. Chỉ có bọn4tiểu nhị tùm ba tùm năm với nhau, tám chuyện khiến nước miếng văng tung tóe.

“Người nói xem, núi Triều Ca của người ta là núi, núi Quán Đào của chúng ta cũng là núi, vì sao người ta có bí địa tiên phủ xuất thế, chúng ta

chỉ có hoa đào khắp núi, cùng lắm mùa hè kết hai quả đào, hầy, thật sự cùng là núi nhưng mệnh không giống nhau.”

“Đúng vậy. Ta nghe nói, hôm qua đệ tử tục gia của hai nhà tiên nhân ở thị trấn chúng ta khởi hành suốt đêm, đi đến núi Triều Ca. Nghe đâu là tìm cơ hội vào bí địa, mà bí địa thì hẳn có đại cơ duyên.”

“Cho dù không vào được bí địa, chỉ riêng tìm được thiên tài địa bảo ở núi Triều Ca, tùy tiện sang tay thì con cháu mười đời cũng không9lo. Người nói ông chủ chúng ta tại sao không mở chi nhánh ở núi Triều Ca bên kia nhỉ.”

“Người còn nói?! Ông chủ hồi hận muốn chết đây này. Nghe nói thị trấn xung quanh núi Triều Ca bây giờ nước lên thì thuyền lên, tắc đất tắc vàng. Bây giờ đi, trễ rồi....”

“Các người nói nhảm gì đó? Còn không nhanh đi làm việc? Chỉ biết nói huyên thuyên, y chang mấy bà thím.” Một người dáng vẻ ông chủ cầm gậy gõ mạnh lên đầu đám tiểu nhị.

“A!”

“Ôi!”

“... Ông chủ tha mạng...”

Đánh cho bọn tiểu nhị gào khóc kêu chạy mất.

Vinh Tuệ Khanh thấp giọng hỏi: “Thần thúc, hay là chúng ta quay về xem thử?” Mặc dù cô tin năng lực phán đoán của La Thần, nhưng mọi việc đều có lẽ như. Hơn nữa nếu thật sự là bí địa tiên phủ, bọn họ bỏ lỡ chẳng phải là bỏ qua một đại cơ duyên sao?

La Thần lắc đầu: “Lời những người này nói nhóc đừng tin là thật. Bí địa bên đó không phải là chuyện đùa, không phải tông môn nào cũng có thể chiếm giữ, tán tu lại càng không thể. Nhóc chờ mà xem.”

Sự thật chứng minh quả thật La Thần có mắt nhìn.

Chưa được mấy ngày, càng có nhiều thông tin truyền xa đến thị trấn Dao Xuyên.

Mấy người tán tu từ thị trấn Dao Xuyên đi ra nói rằng, mọi người vừa đến lân cận bí địa tiên phủ thì đều như điên.

Để tranh giành cơ hội vào bí địa, đến Luyện Khí cũng dám khiêu chiến với tu sĩ Kim Đan, cho dù lập tức bị phanh thây cũng không tiếc, hoàn toàn náo loạn.

Càng kinh khủng hơn chính là mọi người ở xung quanh liều mạng máu chảy thành sông, đến khi giết đến xác phơi đầy đồng cũng không có một người nào tiến vào được bí địa, càng không ai biết bên trong bí địa rốt cuộc có cái gì. Các tu sĩ chỉ cảm nhận được chút tiên khí phát ra xung quanh bí địa, mỗi người đều phấn đấu quên mình, lấy mạng mình đi làm chuyện không thể.

Mỗi một người tu hành tự hào là có định lực và trí lực mạnh đều biến mất không thấy tăm hơi.

Ba đại phái nước Đại Sở vì vậy mà tổn thất vô số tu sĩ Trúc Cơ và Kim Đan, chỉ còn sót một tu sĩ Nguyên Anh có thể cầm cự được.

Chuyện này cuối cùng cũng dẫn đến sự chú ý của tông môn cấp hai. Sau đó tông môn cấp hai phái tới mấy người đệ tử nội môn tinh anh cũng đều bỏ mình lúc vào cửa bí địa, tông môn cao cấp cũng bị kinh động.

“Tông môn cao cấp của Đạo môn đặc biệt phái đại trưởng lão đã Hóa Thần Tư An đến, mới tra ra tiên khí mà bí địa phát ra có tác dụng mê hoặc tâm tính mạnh mẽ. Dưới Nguyên Anh đều bị đầu độc. Ngay cả tu sĩ Nguyên Anh ở đây lâu cũng sẽ tâm trí không kiên định. Thật sự chỉ có đại tu sĩ Hóa Thần mới có thể chống lại nổi.”

Lúc La Thần và Vinh Tuệ Khanh nghe được những tin tức này, Tư An đã thành công tiến vào bí địa, mà xung quanh bí địa đã bị đệ tử tinh anh của tông môn cao cấp bày đại trận, đem tiên khí bí địa phát ra bên trong thu nạp sạch sẽ.

“Còn có, thì ra bốn phía bí địa đều có mạch khoáng linh thạch ngũ hành bao quanh. Vô cùng quý giá, thậm chí không thua gì bí địa tiên phủ.”

“Mạch khoáng linh thạch ngũ hành? Ta chỉ biết linh thạch hạ phẩm, linh thạch trung phẩm, linh thạch thượng phẩm, còn có linh thạch cực phẩm, trước giờ chưa nghe qua linh thạch ngũ hành. Không phải người quá chén nói khoác chứ?”

“Thèm vào! Ta sao có thể quá chén chứ? Hôm nay mới uống bình thứ hai mà thôi. Ta đây được xưng là ‘Ngàn ly không say’, có phải chỉ là hư danh đâu. Các người biết đó, đối với người tu hành mà nói dùng linh thạch hỗ trợ tu hành là chuyện thường tình, nhưng linh thạch vô cùng quý giá, tán tu bình thường đến linh thạch hạ phẩm còn khó có được, ai sẽ đi quan tâm thuộc tính ngũ hành của linh thạch chứ? Hơn nữa đa số linh thạch đều không chia thuộc tính ngũ hành rõ rệt, vì vậy đều bị đa số tu sĩ xem nhẹ.”

Tán tu đang nói chuyện kia lại rót một bầu rượu, trong mắt lộ ra sự tiếc nuối: “Chỉ có linh thạch cực phẩm mới phân chia theo thuộc tính ngũ hành. Đối với tu sĩ mà nói, đương nhiên là dùng linh thạch có thuộc tính ngũ hành thích hợp với bản thân để tu luyện, mới có thể làm ít đạt được nhiều, có được hiệu quả tốt nhất. Đáng tiếc, linh thạch cực phẩm ở Ngũ Châu Đại Lục này gần như tuyệt tích rồi, ai ngờ ở núi Triều Ca lại xuất hiện

một mạch khoáng linh thạch ngũ hành cực phẩm, khó trách kinh động đến người của tông môn cao cấp. Nếu không phải như vậy, đệ tử tông môn cấp hai cho dù chết hết cũng sẽ không để cho tông môn cao cấp hành động.

Vinh Tuệ Khanh ở bên cạnh đứng thẳng lỗ tai lên nghe, trong lòng không khỏi chờ mong.

“Thông tin của người lạc hậu rồi, thông tin mới nhất là thần điện Quang Minh ra tay, phái Thánh tử đến, thi triển đại thần thông, đem toàn bộ mạch khoáng linh thạch ngũ hành cực phẩm chuyển đến Trung Đại Lục rồi, cũng chính là vị trí hiện tại của thần điện Quang Minh. Chắc chắn, lần này thần điện Quang Minh đúng là giàu to rồi.”

“A?!” Mọi người hít ngum khí lạnh: “Đem toàn bộ mạch khoáng đó dời đi? Cần có bao nhiêu thần thông đây?”

Vinh Tuệ Khanh có chút thất vọng: “Thánh tử, không phải là Thánh nữ ư?”

“Loại chuyện lấy mạch khoáng kia chỉ có Thánh tử mới có thần thông này thôi. Thần thông của Thánh nữ không có điểm này.” La Thần nhàn nhạt nói, cũng rót cho mình một chén rượu.

Thật ra Vinh Tuệ Khanh chỉ là có ấn tượng rất tốt với Thánh nữ mà thôi. Bởi vì nàng ấy đã cứu mình. Chỉ có điều những chuyện này cách cô quá xa rồi, cũng chỉ mơ mộng một lần thì từ bỏ.

Rốt cuộc bên trong bí địa tiên phủ núi Triều Ca có thứ gì, cũng chỉ có đại tu sĩ Hóa Thần Tư An tiến vào bên trong bí địa mới biết được. Sau khi hần đi ra bí địa, lập tức bẩm báo tông môn của mình, liên hợp với hai đại môn phái, biến nơi này trở thành nơi thử luyện.

Bình thường có đại trận phong tỏa, tông môn cấp hai phái người canh giữ, mỗi ba năm mở ra một lần, để cho đệ tử môn hạ của ba đại tông môn

mạnh nhất Phật tông, Đạo môn và Pháp gia ở Ngũ Châu Đại Lục tiến vào bí địa thử luyện. Bên ngoài bí địa vì có đại trận, tiên khí không phát ra nữa, cũng không có người bị ảnh hưởng đến mức phát rồ nữa.

Đại môn phái chủ yếu của Ngũ Châu Đại Lục đều dưới trướng của ba đại tông môn. Ví như ba đại phái nước Đại Sở, Long Hồ Môn thuộc Pháp gia, Vạn Càn Quán thuộc Đạo môn, Hoàng Vân Tự đương nhiên là nhất mạch Phật tông. Môn phái khác, đạo quán và phật tự, hoặc tự cho mình là đệ tử bên ngoài hoặc không gia nhập, chỉ là tiểu tốt mà thôi.

Cứ như vậy, trăm dặm xung quanh núi Triều Ca vườn không nhà trống, bất kể là người thường hay là tu sĩ, đều bị lệnh cường chế rời đi, không thể đến trong phạm vi ảnh hưởng của bí địa núi Triều Ca.

Chưởng quỹ của thị trấn Dao Xuyên nghe tin này, lại khôi phục dáng vẻ cao hứng, không hề tiếc nuối bản thân không biết nhìn xa trông rộng.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần không ở đây được lâu nữa. Bởi vì có con của một phú hộ ở trấn Dao Xuyên tình cờ một lần nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh trên đường, lại theo đuôi đến, muốn mang cô về làm thiếp.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 138: Yêu Thú Tuyên Chiến

 Sau khi La Thần để tên thiếu gia nhà giàu đó đi xong thì nói với Vinh Tuệ Khanh: “Được rồi, chuyện của bí địa khá giống với suy đoán của nhóc. Chúng ta có thể rời khỏi nơi này rồi.” Ngừng một lát, y lại cười hỏi: “Ta đoán nhóc cũng không muốn gả cho người ta đúng không?”

Vinh Tuệ Khanh nổi giận: “Ta trông giống người sinh ra để làm thiếp đến vậy sao? Hừ, dù gã có dùng kiểu tám người khiêng đến rước ta về làm vợ cả, ta cũng không thềm để ý đến gã.”

La Thần đưa một ít bạc vụn cho ông chủ để thanh toán, rồi họ rời khỏi thị trấn Dao Xuyên, đi đến thôn Bì Thị dưới núi Quán Đào ở.

Mọi người trong thôn này đa số cũng là từ nơi khác di cư đến, số người không nhiều nên họ rất nhiệt tình với người mới đến.

Bọn họ mua một gian nhà tranh bỏ không đã lâu ở cổng thôn Bì Thị.

Bọn họ đến ở ngày hôm đó, trưởng thôn của thôn Bì Thị đặc biệt đến mời bọn họ đi ăn bữa cơm. Ông nói là người trong thôn làm cơm tiếp đãi họ.

Thôn Bì Thị không giàu có gì, nhưng sống dựa vào núi nên bữa tiệc đãi khách này vẫn rất phong phú. Có thịt lợn rừng tươi ngon, còn có canh nấm mỹ vị. Dù chỉ là hương vị đồng quê, nhưng lại khiến Vinh Tuệ Khanh nhớ lại người thân và bạn bè ở Dốc Lạc Thần, cô ăn bữa cơm này mà cảm khái vạn phần.

Ăn xong bữa tiệc đãi khách, mọi người trong thôn Bì Thị đều đã quen biết hai người La thị mới đến thôn, là biểu thúc và cháu gái bên ngoại. Vì người nhà đã mất cả nên y mang theo cháu gái ra ngoài kiếm sống.

Loại chuyện này có khắp nơi ở nước Đại Sở vừa mới ổn định lại sau chiến loạn, nên họ cũng không lấy làm lạ.

La Thần âm thầm điều tra nghe ngóng mấy ngày, xác định người dân trong thôn đa số đều khá chất phác, lại không có 5 người tu hành, nên y cũng yên tâm mạnh dạn ở lại nơi đây.

Ban ngày y lấy danh nghĩa săn thú để đi dạo khắp núi Quán Đào, thăm dò cụ thể địa hình và tình hình yêu thú, cũng thuận tiện kiểm tra rõ có mấy đội đang săn yêu ở đây.

“Trước mắt trên núi Quán Đào không còn đại yêu thú nữa, nhưng lại có không ít các yêu thú có đạo hạnh. Nhiều con đã có thể biến hình rồi.” Dưới ánh đèn dầu ban đêm, La Thần vẽ ra địa hình của núi Quán Đào: “Nghe người trong thôn nói, tu sĩ đến núi Quán Đào săn yêu lúc trước có rất nhiều nhưng gần đây thì lại 4 ngày một ít đi.”

“Có hai con đường lớn để lên núi, đường nhỏ thì vô số. Đêm nay chúng ta sẽ đi lên từ con đường lớn trước.” La Thần đưa bản vẽ địa hình của núi Quán Đào cho Vinh Tuệ Khanh xem: “Nhớ kỹ bản vẽ địa hình này. Sau khi nhớ rồi thì đốt nó đi.”

Khả năng ghi nhớ của Vinh Tuệ Khanh rất tốt, cô vừa xem một lượt đã nhớ ngay. Cô đốt bản vẽ địa hình đó trước mặt La Thần.

“Mặc hộ giáp của nhóc vào cẩn thận. Hôm nay là lần đầu tiên ta dẫn đường cho nhóc. Từ ngày mai trở đi, phải tự dựa vào mình nhóc thôi. Sợ không hả?” La Thần hỏi.

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu: “Ta không sợ. Ta muốn dựa vào bản thân thử một lần xem sao.”

La Thần hài lòng gật đầu rồi dẫn cô lên núi. Con sóc nhỏ Khăng Khăng thì bị để lại ở gian nhà tranh trong nhà.

Ban đêm trên núi Quán Đào vô cùng tối. Chỗ nào cũng là cây cối um tùm, nên tối hơn ở dưới núi nhiều. Hơn nữa còn có âm khí không xua tan nổi.

Thình thoảng lại có tiếng của con cú đêm vang lên trong đêm đen, hết như có người đang khóc lóc, rất tang thương.

Vinh Tuệ Khanh có hơi sồn tóc gáy. Nơi này còn cho cô cảm giác khủng bố hơn ở đầm rồng nhiều. Núi Lạc Thần trước kia, nếu so với núi Quán Đào này, thì đúng là một thắng cảnh nghỉ dưỡng...

La Thần dặn dò: “Nhóc dùng cỏ ẩn thân ẩn mình đi. Ta biết nhóc đã mở Thiên Nhân. Bây giờ nhóc mở Thiên Nhân đi, xem xem khí trên đầu của các yêu thú ở trên núi Quán Đào này có màu gì.”

Vinh Tuệ Khanh nghe lời nhắm hai mắt lại, linh lực trong cơ thể tụ lại đan điền, sau đó dẫn khí ngược lên, xung kích cung Nê Hoàn* giữa hai chân mày. Một ấn ký màu đỏ nhạt nhanh chóng xuất hiện giữa hai đầu lông mày của cô, như là con mắt thứ ba.

* Nê Hoàn: Là cung thứ ba trong Cửu Cung, Nội Cảnh giải: Từ giữa hai chân mày đi vào ba thốn là Đan Điền Cung, cũng gọi Nê Hoàn Cung.

Đây chính là Thiên Nhân của cô.

Mở Thiên Nhân xong, cảnh tượng trước mắt cô lập tức khác đi.

Rừng cây hoa cỏ trên núi Quán Đào có một số thì biến đổi, một số thì xuất hiện những khí màu xanh nhàn nhạt. Đó là biểu hiện của việc mở linh trí. Mỗi một loại linh thảo dị mộc đều có loại khí màu xanh này xuất hiện.

Vèo!

Một thân ảnh màu đen đột nhiên tháo chạy qua trước mặt Vinh Tuệ Khanh và La Thần. Nó nâng cái đuôi dài, nửa thân trên là hình người, còn từ eo trở xuống vẫn là hai cái chân dê. Dù nó đứng thẳng đi, nhưng vẫn nhanh hơn người bình thường rất nhiều.

Vinh Tuệ Khanh nhìn qua đó không chớp mắt. Cô thấy màu sắc lộ ra trên đầu quái vật mình người chân dê đó là khí màu trắng nhạt, lại hơi có một chút tạp chất màu xám, nhưng không che được khí màu trắng kia.

La Thần không dùng cỏ ẩn thân cũng có thể ẩn giấu thân mình đi được. Đương nhiên, tu vi của tu sĩ Kim Đan cũng hoàn toàn phải ẩn mình đi, nếu không thì sẽ làm kinh động đến các yêu thú trên núi Quán Đào và càng làm kinh động đến những người săn yêu.

Xoạt xoạt xoạt!

Một loạt tiếng lá cây ồn ào.

Lần này lại là một đám tê tê chậm rãi bò qua trước chân của họ.

Vinh Tuệ Khanh rõ ràng nghe thấy đám tê tê đó nói tiếng người: “... Không đi không được nữa rồi. Mấy tiểu đội săn yêu đó quá lợi hại, ông bà tổ của chúng ta đều chết cả rồi...”

Màu sắc khí trên đỉnh đầu của những con tê tê đó khá phức tạp. Có một ít màu đỏ nhạt, một ít màu trắng còn có một ít màu đen thuần.

“Chạy trốn đi đâu!” Một giọng gào thét truyền đến, cùng theo đó là một cảnh tàn sát khốc liệt.

Vinh Tuệ Khanh vô thức lùi về sau hai bước.

Cô nhìn thấy hai tu sĩ giai đoạn Luyện Khí mặc trang phục Đạo môn một đen một trắng, đang cầm thanh đao lớn đuổi qua.

Hai người họ ngằm phối hợp, một trước một sau. Đầu tiên là ném viên sương mù ra, sau đó họ che miệng mũi của mình rồi đi vào trong đám sương mù, giết chết toàn bộ đám tê tê.

Đợi sau khi sương mù tản hết đi, Vinh Tuệ Khanh liền trông thấy hai người đó đang nhét từng viên yêu đan màu vàng nhạt vào trong túi càn khôn mà họ mang theo mình.

“Sư huynh, lần này chắc chúng ta có thể xếp thứ nhất của những đội săn yêu phía Tây rồi chứ?” Gã đàn ông mặc áo đạo sĩ màu đen nói.

Gã đàn ông mặc áo đạo sĩ màu trắng vừa kiểm tra chất lượng của yêu đan vừa cười khở nói: “Đệ quên rồi sao? Xét duyệt tiểu đội săn yêu lần này không chỉ nhìn đến số lượng mà còn xem chất lượng nữa. Ta nghe các sư bá sư thúc bên trên nói, yêu đan của yêu thú có thần thông trời sinh, mới có thể tăng điểm trong xét duyệt nhất.”

“Thần thông trời sinh á?” Gã đàn ông mặc áo đạo sĩ màu đen không hiểu.

“Ví dụ, đám yêu thú tê tê này, bản lĩnh trời sinh của chúng là dùi khoan. Có yêu đan của bọn chúng thì có thể có bản lĩnh này. Đáng tiếc, nó không tính là thần thông...” Nói xong câu này, cả hai gã đàn ông đều trầm mặc.

Một lúc sau, gã đàn ông mặc áo đạo sĩ màu đen chậm chậm nói: “... Bên trên cần những yêu đan có thần thông trời sinh để làm gì chứ?”

Để làm gì? Đương nhiên là để tu luyện rồi.

Gã đàn ông mặc áo đạo sĩ màu trắng không nói câu trả lời mà cả hai người đều hiểu trong lòng ra nữa, mà chỉ nói: “Đi thôi. Tối nay tóm được đám tê tê này, cũng đủ để báo kết quả rồi.”

Hai người họ đứng dậy nhìn xung quanh, rồi lần theo con đường nhỏ xuống núi.

Xác định hai tu sĩ đó đã rời khỏi núi Quán Đào, La Thần mới hiện thân. Y ra hiệu mắt với Vinh Tuệ Khanh, tiếp tục dẫn cô đi vào trong rừng sâu.

Càng đi lên trên, rừng cây lại càng um tùm, hơn nữa âm khí lại càng nặng.

Ánh trăng từ trong tầng mây lộ ra, hàng ngàn hàng vạn ánh sáng xuyên qua lá cây trong rừng chiếu xuống, vừa hay chiếu vào một vách núi.

Đợi đến lúc ánh trăng di chuyển đến vị trí nọ, như thể vừa hay tiếp xúc với một cơ quan. Vách núi bằng đá xanh bỗng xuất hiện một cánh cửa lớn ánh huỳnh quang lấp lánh. Nó cao bằng thân người, dưới ánh sáng của vầng trăng lại càng rõ nét hơn, giống như được họa sĩ khéo tay vẽ ra vậy.

Vinh Tuệ Khanh trốn phía sau một cái cây to nhìn cánh cửa lớn đó, cô chỉ muốn giơ tay mở rộng nó ra, để xem xem bên trong có những thứ gì.

Ầm ầm ầm!

Sau ba âm thanh lớn vang lên, cánh cửa lớn như được vẽ trên vách đá chậm chậm mở ra. Một yêu thú đầu sói thân người từ trên nền cỏ bên cạnh

cửa lớn xông tới, rồi lao vào bên trong cánh cửa lớn.

Nhân lúc cánh cửa lớn đó đang chậm chậm đóng lại, La Thần liền kéo lấy cánh tay của Vinh Tuệ Khanh, nhanh chóng đưa cô xông vào bên trong. Vừa hay đúng lúc cánh cửa đóng lại, hai người cũng tiến vào bên trong hang núi.

Vinh Tuệ Khanh vẫn dùng cổ ẩn thân, còn La Thần thì dựa vào tu vi để ẩn mình.

“Chú ý nín thở, đừng để bọn chúng phát giác ra sự tồn tại của nhóc.”
La Thần truyền âm bí mật với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh hít sâu một hơi, rồi cố gắng hết sức thả lỏng cơ thể, không để cho hơi thở của mình lộ ra ngoài.

Nơi mà họ tiến vào là một hang đá cổ xưa.

Nhưng ở bên trong hang là một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều là các vò rượu bị đổ, những chiếc bát vỡ quăng lung tung, còn có một vài cái xương người và da thú ném bừa bộn khắp nơi. Một mùi hôi thối nặng đến mức Vinh Tuệ Khanh chỉ muốn ói mửa.

La Thần không quay đầu lại, mà tiện tay lấy ra một cây cỏ xanh nhét vào tay của Vinh Tuệ Khanh, rồi truyền âm nói với cô: “... Ngậm vào miệng thì sẽ không cảm thấy khó chịu nữa.”

Thiên Nhân của Vinh Tuệ Khanh vẫn chưa đóng, nên cô nhìn ra được ngoại hình của cây cỏ xanh này dù bình thường, nhưng khí xanh rất nồng, có lẽ là La Thần tìm được lúc ở bên ngoài ban này, nó vẫn còn mang một chút hương thơm thanh dịu.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ ngậm cỏ xanh vào trong miệng, rồi cùng La Thần quẹo trái, quẹo phải bên trong hang đá, tiến vào một đại sảnh.

Bên trong tháp rất nhiều ngọn đuốc, khiến cho đại sảnh được chiếu sáng rực rỡ.

Đại sảnh rất cao, giống như đại sảnh này được dùng nguyên hân một ngọn núi để xây dựng nên vậy, còn nhìn thấy núi đá đen kịt trên phần đỉnh.

Nơi đại sảnh dựa vào, có một ngai vàng cao cao. Trên chiếc ghế ánh vàng sáng chói khảm nạm không ít bảo thạch.

Một người đàn ông vừa đen vừa cường tráng, cả người đầy lông lá, lộ ra nửa thân trên, eo quấn một tấm da thú, đang uống từng bát rượu lớn trên ngai vàng.

Uống xong một bát rượu, hân liền quẳng nó trên nền đất, đập vỡ tan.

Trong lòng hân ôm một cô gái xinh đẹp, đang quay lưng lại vội vàng rót thêm một bát cho hân.

Nhưng nhìn qua Thiên Nhân của mình thì Vinh Tuệ Khanh thấy, người đàn ông đen đúa cường tráng đầy lông lá đó rõ ràng là một con gấu đen lớn. Còn cô gái xinh đẹp bên cạnh thì là một con thanh xà.

...

“Mọi người đừng uống nữa! Đừng uống nữa! Nghe đại vương nói chuyện!” Một gã đàn ông gầy gò quay người lại vẫy tay gào thét bên trong đại sảnh.

Không dùng Thiên Nhân, Vinh Tuệ Khanh cũng nhìn ra gã đàn ông đó chính là con yêu thú nửa người nửa dê mà vừa rồi cô nhìn thấy trước tiên. Tu vi có lẽ cũng không cao đến đâu cả, biến hình thì mới chỉ biến được một nửa.

Người đàn ông ngồi phía trên ngai vàng do gấu đen biến thành lại đập thêm một cái bát nữa, mới thô lỗ nói: “Nghe cho rõ đây, đạo này tiểu đội săn yêu ở đây ngày càng điên cuồng ngang ngược, chúng đã giết không ít huynh đệ của chúng ta. Trước nay chúng ta ở trên núi Quán Đào này đều rất quy củ, nước sông không phạm nước giếng với họ. Nhưng lần này bọn chúng ức hiếp người quá đáng! Bản đại vương quyết định, chúng ta phải đoàn kết lại cho bọn chúng biết tay!”

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi. Quy củ? Thế xương người ở trong hang đá là từ đâu mà ra?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 139: Làm Ở Không Cầu Báo Đáp

 Vinh Tuệ Khanh nắm chặt lấy đôi Nhật Nguyệt Song Câu sau lưng, truyền âm nói với La Thần: “... Có cần động thủ không ạ?”

Nếu đám yêu thú này cứ như vậy giết xuống núi Quán Đào, thì thị trấn Dao Xuyên nhất định sẽ tắm trong biển máu.

Giọng nói của La Thần truyền vào trong đầu của Vinh Tuệ Khanh: “Tu sĩ ở thị trấn Dao Xuyên thì có liên quan gì đến nhóc? Nhóc đừng quên, có thể đám người ấy cũng là người của Chính Nghĩa Minh đó.”

Chính Nghĩa Minh là một nhóm tu sĩ mà Ngụy Nam Tâm thành lập để đặc biệt truy bắt La Thần và Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh im lặng một lúc rồi càng nắm chặt đôi Nhật Nguyệt Song Câu trong tay: “Việc nào ra việc đấy. Ta đã biết rồi, thì không thể khoanh tay đứng nhìn được. Yêu thú ở đây, trên đầu con nào cũng đều là khí màu đỏ, thậm chí còn có khí đen ngất trời, đều là tội ác đầy đủ. Giết bọn chúng, ta sẽ không có cảm giác tội lỗi.”

Cô không ngại tay vấy máu, chỉ cần chỗ máu đó không phải là của các sinh linh vô tội là được.

La Thần khẽ thở dài một hơi: “Tính cách này của nhóc không biết làm sao mới sửa được đây. Ta thà nhóc là một người lạnh lùng ích kỷ bạc bẽo, còn tốt hơn sau này thấy nhóc bị những người mà nhóc từng cứu làm hại...”

Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn không để bụng nói: “Làm ơn không cần báo đáp, trước giờ ta đều không cần người khác báo đáp. Ta muốn đi giết những yêu thú kia, là vì bọn0chúng đáng chết, chứ không phải muốn để mấy tu sĩ đó mang ơn với ta.”

La Thần không cố khuyên nhủ thêm nữa mà trực tiếp để lộ thân hình, nhàn nhạt nói: “Ở đây chỉ có con gấu đen kia là tu vi Trúc Cơ, những con còn lại đều là giai đoạn Luyện Khí, nhóc có thể đối phó được. Con gấu đen lớn thì giao cho ta.” Thân hình y khẽ động một cái đã đến ngay bên cạnh con gấu đen lớn đang sôi sục thù hận. Một quyền đánh ra trực tiếp đánh thủng đan điền của nó, sau đó chuyển từ nắm đấm thành cong bàn tay lại, y móc lấy yêu đan của con gấu đen lớn ra.

Chỉ trong tích tắc, sơn đại vương gấu đen của núi Quán Đào đã chết dưới bàn tay như sắt của La5Thần.

Vốn nếu dựa vào thực lực, thì tu sĩ Kim Đan giết chết tu sĩ Trúc Cơ trong giây lát cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Nhưng các yêu thú trong đại sảnh của hang đá đều không biết tu vi của La Thần cao đến đâu. Chúng chỉ thấy thủ lĩnh gấu đen chưa kêu lên một tiếng nào đã ngã xuống, nên chúng đều gào khóc rồi cả đám vây lên bờ nhào về phía La Thần.

Thân ảnh của La Thần trong chớp mắt liền biến mất trong đại sảnh hang đá.

Vinh Tuệ Khanh hiện thân, rút đôi Nhật Nguyệt Song Câu từ sau lưng ra, rồi cô nhảy lên như con cá, toàn thân bay vòng tròn hết như con thoi đánh đến chỗ yêu nữ lờ lợet bên cạnh con gấu đen.

Bên trong cả cái đại sảnh này, trừ con gấu4đen ra thì tu vi của ả yêu nữ lờ lợet đó là cao nhất.

“Dám giết bà cô của người à! Ta thấy người không muốn sống nữa rồi đấy!” Yêu nữ đó oán giận một tiếng nổ ra một luồng khí màu xanh, rồi nhanh chóng hóa thành một con thanh xà lớn. Nó vọt lên không trung, tiến về phía Vinh Tuệ Khanh.

Một cái đầu rắn to như chiếc chậu, nó thè cái lưỡi dài, bốc ra một mùi hôi tanh khiến người khác muốn ói mửa.

Vinh Tuệ Khanh không chịu được loại công kích này nhất, cô vội nín thở rồi nhắm mắt lại nhảy xuống phía dưới đầu rắn của con thanh xà đó. Đôi Nhật Nguyệt Song câu trong tay dễ dàng khua ra móc lấy bảy thước phía dưới cái đầu rắn lớn của đối phương. Cô mạnh mẽ kéo một cái, chặt con mãng xà màu xanh đẹp như mãng xà Brazil xuống dưới đôi Song Câu.

“Con nhóc này giết Xà cô rồi! Các anh em xông lên!” Một giọng nói rít lên chói tai, đó chính là giọng của tên thanh niên gầy gò nửa người nửa dê. Gã lớn tiếng hô hào rồi khua hai tay liên tục.

Phù phù phù!

Các bó đuốc sáng rực khắp đại sảnh đều vụt tắt, bên trong hang đá lập tức thành một mảng tối đen.

Vinh Tuệ Khanh đã mở Thiên Nhân, nên không chịu sự hạn chế của ánh sáng, cô vẫn nhìn rõ mọi thứ. Gã yêu thú nửa người nửa dê kia vừa xúi giục các yêu thú khác xông lên tìm chỗ chết, vừa thổi tắt hết đuốc đi để nhân lúc hỗn loạn bỏ chạy.

Vinh Tuệ Khanh hừ lạnh một tiếng, trong khi đám yêu thú náo loạn như nồi cháo, thì Vinh Tuệ Khanh chạy qua như giao long, trong nháy mắt đã đến phía trước người của con yêu thú nửa người nửa dê kia. Nhật Câu mạnh mẽ vung ra!

Xoẹt một tiếng.

Phần eo của con yêu thú nửa người nửa dê kia bị chặt thành hai khúc, nó ngã xuống mặt đất, co giật.

Trên người Vinh Tuệ Khanh bị dính một chất lỏng màu xanh lá, có lẽ chính là máu tươi của con yêu thú đó.

“Phì! Trước lúc chết còn muốn lôi người khác ra chịu tội thay cho mình! Có cái kết cục này cũng đáng đời!” Vinh Tuệ Khanh vận Húc Nhật Quyết, đôi Nhật Nguyệt Song Câu trong tay phát ra ánh sáng chói mắt, chiếu sáng bên trong đại sảnh.

Một đám yêu thú mới mở thần trí một nửa lại kêu gào xông về phía Vinh Tuệ Khanh.

Nhìn thấy ánh sáng là bổ vào như con thiêu thân.

Lúc này Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy vô số khí đen và khí đỏ xông đến phía mình, cô có hơi hoảng loạn gọi một tiếng: “Thần thúc?”

Không có hồi âm.

Nhưng đám yêu thú mở một nửa thần trí đã giết đến trước mắt.

Ai ya!

Một con hổ hung ác điên cuồng gầm lên một tiếng, rồi mở to cái miệng ra định nuốt Vinh Tuệ Khanh vào bụng.

Sau lưng nó còn cõng theo một con ma cạp vồ* tinh quái đang lặng lẽ giơ cái vuốt sắc ra vồ về phía trước ngực của Vinh Tuệ Khanh.

* Ma cạp vồ: Theo truyền thuyết, người bị cạp vồ biến thành ma, không dám tách ra khỏi cạp mà lại còn giúp cạp ăn thịt người khác.

Hồ yêu và ma cộp vô hợp sức không biết đã hại bao nhiêu tính mạng của tu sĩ và người bình thường.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy nguy hiểm đang đến gần, liền vội múa đôi Nhật Nguyệt Song Câu che kín mít.

Con ma cộp vô đó không kịp thu móng vuốt lại, nên bị tốc độ quay vòng tròn của đôi Nhật Nguyệt Song Câu chặt xuống.

Vinh Tuệ Khanh thuận thế xông lên, giơ đôi Nhật Nguyệt Song Câu ra chống vào trong cái miệng rộng của con hồ yêu. Bàn tay phải của cô nắm thành nắm đấm rồi học theo cách của La Thần, cô khom lưng xuống ra sức đánh vào đan điền của hồ yêu, rồi trực tiếp chọc thủng bụng của nó lấy yêu đan của nó ra.

Con hồ yêu khổng lồ ngã sập xuống, chấn động tới mức khiến cho mặt đất của hang đá đều nảy lên hai lần.

Yêu thú trong đại sảnh yên lặng một chốc rồi lại gào thét xông lên.

Dường như bọn chúng không biết cái gì là mệt mỏi và sợ hãi, mà chỉ có một suy nghĩ là: Giết chết nữ tu này!

So với đám yêu thú này thì Vinh Tuệ Khanh có tu vi cao nhất, nhưng cô cũng khó chống lại bị mấy chục con yêu thú cùng lúc tấn công.

Nếu các con yêu thú này đều đã mở hết thần trí, biết cách phối hợp hỗ trợ lẫn nhau tạo thành trận pháp, thì Vinh Tuệ Khanh sẽ không thể là đối thủ của chúng.

May mà chúng vẫn đang ở giai đoạn dần dần.

Vinh Tuệ Khanh nhân lúc hỗn loạn liền lấy một viên linh thạch ra để trong lòng bàn tay. Cô vừa hút lấy linh khí, vừa tránh công kích của đối

phương.

Vừa không cẩn thận một chút, thì vuốt sắc của một con yêu thú đã giơ ra kéo rách một nửa ống tay áo của Vinh Tuệ Khanh. Móng vuốt sắc bén thuận thế cào thành năm vết máu trên đầu vai trắng ngần của cô.

Vinh Tuệ Khanh lập tức quay người lại dùng sức chém xuống, chặt đứt cái vuốt làm việc xấu kia.

Có yêu thú kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

...

Một trận hỗn loạn, về sau biến thành một trận tàn sát đơn phương.

Sau khi qua được sự kinh hoàng lúc ban đầu, Vinh Tuệ Khanh bắt đầu học được cách chiến đấu thế nào và làm sao để dùng ít sức nhất chiến đấu. Cô dốc hết sức phóng ra uy áp tu vi của mình, khiến cho đám yêu thú đều bị áp cố định xuống mặt đất. Sau đó cô khua đôi Nhật Nguyệt Song Câu, chân bước cừu cung bát quái, xuất quỷ nhập thần trong đại sảnh. Lúc thì xuất hiện ở phía Tây sảnh, một lát sau lại ở phía Nam sảnh, qua một lúc đã lại xuất hiện ở chính giữa sảnh.

Mấy chục con yêu thú tội ác chồng chất đều lần lượt ngã xuống, rồi nằm rạp xuống mặt đất trong hang đá.

Các loại máu tươi đủ màu sắc tô nền đất thành loang lổ đầm đìa.

Giết!

Lần cuối cùng Vinh Tuệ Khanh nhảy vọt qua, đôi Nhật Nguyệt Song Câu trong tay mang theo một tàn ảnh, móc xuống chém chết con sói yêu gian xảo nhất.

Tay nắm Nhật Câu, Vinh Tuệ Khanh quỳ một gối xuống giữa đại sảnh trong hang đá, cúi đầu không ngừng thờ dốc.

“Ừm, tối nay làm cũng không tệ. Một đánh mấy chục, lúc bắt đầu còn hơi được đẳng này thì hồng đẳng khác, về sau thì tìm được cách rồi. Đáng tiếc, nếu nhóc sớm nghĩ ra các cách kia hơn một chút, thì đã không bị một thành cái bộ dạng này.” Thân hình của La Thần hiện ra, y đi đến trước mặt rồi giơ một tay ra cho cô.

Vinh Tuệ Khanh nắm Nhật Câu đứng dậy nói: “Người ta bắn lắm.”

La Thần mỉm cười, thuận tay sử dụng thuật tẩy trần, xử lý sạch sẽ các vết máu bắn trên người của Vinh Tuệ Khanh trong chớp mắt, rồi tiện tay làm liền ống tay áo bị kéo rách của cô lại.

Bên trong đại sảnh đều là xác của yêu thú tanh hôi đen sì, rất lộn xộn.

La Thần dùng thuật vận chuyển, di chuyển hết tất cả xác yêu thú đi rồi ném một bó đuốc ra, xác của yêu thú nhanh chóng biến thành tro bụi.

Đám lửa đó như có tác dụng gột rửa.

Mùi tanh hôi dày đặc từ lâu trong không khí lập tức biến mất.

Hang đá trở nên sạch sẽ, thanh mát.

“Tự nhóc đi được không?”

“Vẫn được ạ.” Vinh Tuệ Khanh theo sau La Thần, lão đảo đi ra khỏi hang đá.

Màn đêm bên ngoài đã bắt đầu hiện ra màu trắng bạc.

Đã qua một đêm, sắp đến hừng đông rồi.

Dưới chân của Vinh Tuệ Khanh mềm nhũn, cô liền ngồi xuống phía trước cửa lớn của hang động.

Dưới núi truyền đến giọng hát lạnh lót của người tiểu phu thôn quê.

“Chàng dành cho thiếp ân tình sâu nặng.

Thiếp không phụ tấm chân tình của chàng,

Lúc gặp chàng, thiếp chỉ muốn đối xử với chàng thật tốt,

Lúc không được gặp chàng thì thiếp ngày đêm nhung nhớ...”

Cái gì mà lộn xộn thế này? La Thần cau mày lại. Có người đến rồi, y mà phóng phi thoa ra thay đi bộ thì e là sẽ dọa đến mấy người bình thường.

Vinh Tuệ Khanh thu đôi Nhật Nguyệt Song Câu vào trong túi càn khôn, rồi vịn vào tảng đá đứng dậy: “Khúc hát này nghe hay quá.”

La Thần đứng trước mặt Vinh Tuệ Khanh rồi quay người lại cúi xuống: “Lên đi. Ta cũng nhóc đi xuống.”

Vinh Tuệ Khanh giật mình: “Thế này không được hay ạ. Tự ta có thể đi được.”

“Đừng lâu bầu nữa, một lát nữa có người qua đây thì càng khó giải thích.” La Thần hình như có hơi mất kiên nhẫn.

Vinh Tuệ Khanh do dự một lúc, rồi vẫn nhẹ nhàng cúi người xuống leo lên trên tấm lưng rộng của La Thần.

La Thần nhẹ hô một tiếng rồi cũng Vinh Tuệ Khanh đứng dậy, men theo đường lớn xuống núi.

Quả nhiên không lâu sau liền gặp người tiều phu lên núi đốn củi, cũng chính là người dân ở thôn Bì Thị dưới núi.

“La đại ca, sớm vậy mà đã lên núi rồi à?” Người tiều phu đó ngừng hát rồi cười chào hỏi với La Thần.

La Thần gật đầu, cười nói: “Chim dậy sớm mới có sâu ăn mà. Chẳng qua là dậy sớm quá, kết quả bị trọ chân rồi.” Nói xong, y nhẹ vỗ vào một cái chân nhỏ nhắn của Vinh Tuệ Khanh.

Người tiều phu đó cười lớn sảng khoái nói: “Cháu gái của huynh yếu điệu thế mà huynh cũng nỡ để nàng ấy lên núi đốn củi sao? Chẹp chẹp, huynh làm biểu thức thế này là chưa đủ tư cách đâu đấy!”

La Thần nhàn nhạt cười: “Nhà nghèo, không nuôi nổi tiểu thư yếu điệu.”

Người tiều phu đó trái lại lại phấn khởi, tiến đến gần y nói: “Huynh muốn kiếm bạc sao? Ta nghe nói ở đây có tu sĩ đang tuyển người đi làm việc, bao ăn bao ở, một ngày mười văn tiền.”

“Không cần đâu. Ta chỉ biết săn bắt đốn củi, sợ là không làm được việc của các tu sĩ đó.” La Thần không đổi sắc mặt nói, rồi công Vinh Tuệ Khanh nghênh ngang đi xuống.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 140: Phúc Trong Họa

 Trên đường La Thần công Vinh Tuệ Khanh về thôn Bì Thị, dọc đường đã gặp không ít người dân lên núi săn bắt, đốn củi hoặc hái thuốc.

Mọi người vui vẻ chào hỏi nhau.

Trong không khí tươi mát ở thôn quê vào sáng sớm còn mang theo một tia ấm áp của mặt trời mới mọc.

Chim hót hoa thơm, tháng ngày bình dị.

Vinh Tuệ Khanh hít sâu một hơi, cô nhẹ dựa đầu lên vai La Thần, ngâm nga lại khúc hát thôn quê vừa nghe thấy:

“Chàng dành cho thiệp ân tình sâu nặng.

Thiệp không phụ tấm chân tình của chàng,

Lúc gặp chàng, thiệp chỉ muốn đối xử với chàng thật tốt,

Lúc không được gặp chàng thì thiệp ngày đêm nhung nhớ...”

Tiếng hát khe khẽ lượn lờ bên tai La Thần, y càng nghe thì lông mày lại càng nhíu chặt lại. Y đang định nói cô ngừng lại, thì Vinh Tuệ Khanh vừa hay ngừng hát, cô cười nói bên tai La Thần: “Thần thúc, ta hát hay không ạ?”

La Thần không nói gì, một lúc lâu sau Vinh Tuệ Khanh hình như mới nghe thấy La Thần khẽ “Ừm” một tiếng.

“VẬY ta lại hát một khúc nữa. Hát bài gì nhỉ? Đúng rồi, bài này nhất định thúc sẽ thích.” Vinh Tuệ Khanh ngâm nga hát:

“Trò đời vô ý, đời người không thú vị, trong họa có phúc, trong phúc có họa.

Phú quý nào được dài lâu, yên ổn hưng thịnh nào được bền chặt? Mặt trời ngả về Tây, mặt trăng tròn khuyết, trời đất còn có không0hoàn chỉnh.

Mặt cau mày có, nghỉ ngơi thì tranh đấu, nhàn nhã thì bức bối. Hôm nay tóc còn xanh, mà ngày mai đã bạc đầu, là chuyện xưa nay khó chu toàn.

Quan tâm chi người thiện hay ác, mạnh hay yếu. Chỉ cần thân này có thể sống được qua một ngày. Ngày tháng trôi đi như nước chảy, còn mãi muôn đời.”

La Thần ngấn người, hồi lâu mới nói: “Nhóc mới mấy tuổi? Hát cái thứ này làm gì?” Trên đường y còn cảm râm: “Nhóc là người tu hành, đạo tâm phải thanh khiết, nhưng cũng phải thật cẩn thận. Thanh khiết không phải là ngốc, nhớ chưa hả?”

Vinh Tuệ Khanh vâng vâng dạ dạ, trong lòng thả lỏng, bèn nằm rạp trên lưng La Thần ngủ.

Quay về5ngôi nhà tranh mà hai người ở, La Thần để Vinh Tuệ Khanh đi vào trong buồng ngồi tu hành, khôi phục linh khí, còn mình ở ngoài nhà suy nghĩ về lần hành động buổi tối.

Biết Vinh Tuệ Khanh trọ chân, mấy thím trong thôn nhiệt tình mang mấy cái chân lợn rừng đen sang cho, căn dặn La Thần hầm canh cho Vinh Tuệ Khanh uống, còn nói: “Ăn gì bổ nấy.”

...

Qua một buổi sáng ngồi thiền, linh lực của Vinh Tuệ Khanh đã hồi phục lại rất nhanh. Cô lại ung dung hồi tưởng lại từ đầu chuyện chiến đấu tối hôm qua một lượt, rút ra được không ít bài học kinh nghiệm. Rồi cô suy nghĩ ra một vài cách có thể dùng pháp thuật kết hợp với nhau đánh rập lá cà. Đáng tiếc là cô vẫn chưa Trúc Cơ, nếu không thì cách thức công kích bằng pháp thuật đã nhiều hơn.

Lúc trời vừa tối, La Thần ở trước bếp lò, nấu cho Vinh Tuệ Khanh một bần đồ ăn tối phong phú. Canh chân heo rừng thơm ngào ngạt, đám cá nhỏ chiên giòn vàng ruộm, một đĩa rau thập cẩm ngon lành, còn có hai quả trám đã được gọt vỏ cẩn thận, khối màu xanh nồng đậm, vừa nhìn đã biết không phải vật phạm. Món chính là một đĩa màn thầu và bánh bao nóng hôi hổi.

Khăng Khăng đi loanh quanh ở bên ngoài trở về, nó nhảy lên trên bàn nhìn thấy bánh bao và màn thầu thì hai mắt đều sáng lên. Nó kêu ô lên một tiếng rồi bổ nhào đến bên cạnh cái đĩa, ôm lấy một cái bánh bao trắng lớn gặm cắn.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc: “Thần thúc, đây đều là thức làm hết ạ?” Trong phạm vi hàng trăm dặm ở đây không hề có quán rượu hay quán ăn nào, lẽ nào là Thần thúc thi triển thuật thần hành, đi đến thị trấn Dao Xuyên ngoài trăm dặm để mua về?

Vinh Tuệ Khanh hút một ngụm canh chân heo rừng, cô kêu lên một tiếng, đôi mày đẹp đều như muốn nhảy lên. Thực sự là quá ngon, dù cho có là quán rượu tốt nhất ở thị trấn Dao Xuyên, cũng không thể làm ra hương vị này được.

“Không phải ta làm, lẽ nào là nhóc làm? Ăn mau đi, nếu không sẽ bị con sóc tham ăn kia ăn hết mất đấy.” La Thần nhàn nhạt nói rồi quay người đi ra khỏi phòng, y ngồi xếp bằng trên tấm đệm cỏ giữa sân, nhắm mắt thở nạp.

Y là tu sĩ Kim Đan, nên đã không cần ăn những thức ăn phàm tục này nữa. Nhưng Vinh Tuệ Khanh vẫn còn là Luyện Khí, tuổi còn nhỏ lại đang lúc cơ thể phát triển, nên cần có thức ăn này bổ sung.

Vinh Tuệ Khanh cắn một miếng bánh bao rồi nói với Khăng Khăng: “Không ngờ tới Thần thúc lại biết nhào bột làm bánh bao đấy, thật là không tệ. Ủm, lần sau ta muốn ăn bánh nhân rau.”

Khăng Khăng gật đầu lia lịa. Trước giờ nó chưa từng được ăn cái bánh bao nào ngon như vậy, nghĩ tới ở cùng với La Thần lâu thế rồi, mà đến hôm nay mới biết được tài nghệ của y, nó không nhịn được nước mắt giàn giụa. Làm đồ ăn ngon đến như vậy thì còn tu hành để làm gì? Mỗi ngày ăn no uống say, tốt hơn làm thần tiên nhiều.

Trong cái đầu chỉ biết đến ăn của Khăng Khăng, nó không sao hiểu được tư duy muốn làm thần tiên của tu sĩ...

Gia vị bên trong bánh bao là Chu Thảo, nhân là thịt yêu thú có tu vi và yêu đan trộn lẫn với nhau. Dù hiệu quả kém hơn so với nuốt chừng yêu đan, nhưng ăn như thế này mùi vị lại ngon hơn, không gây cảm giác buồn nôn. Ngày trước, lúc Khăng Khăng ăn yêu đan của các yêu thú khác thường thấy mắc ói đến mấy ngày trời. Giờ thì tốt rồi, làm thành nhân bánh bao như thế này, nó ăn rất vui vẻ, dù hiệu quả có kém đi cũng chẳng sao.

Vinh Tuệ Khanh vừa ăn vừa tán thưởng, ăn nhanh như gió cuốn mây bay.

Khăng Khăng liếc Vinh Tuệ Khanh một cái, nó định không nói cho cô biết nhân trong bánh bao làm từ gì.

A di đà phật! Ăn ngon là được rồi!

Ăn xong bữa tối, Vinh Tuệ Khanh dùng thuật khứ trần, thu dọn bát đũa sạch sẽ rồi cô thay một bộ trang phục khác đi ra ngoài.

Khăng Khăng gọi Vinh Tuệ Khanh lại, nũng nịu nói: “Một mình Khăng Khăng ở nhà rất cô đơn... cô để Nhục Nhục ở lại làm bạn với Khăng Khăng đi...”

Vinh Tuệ Khanh: “...” Sau đó cô lấy người tí hon Nhục Chi và ngựa tí hon từ trong túi càn khôn ra, đặt bên cạnh Khăng Khăng.

Người tí hon Nhục Chi và ngựa tí hon vẫn đang ngủ.

Khăng Khăng hoan hô một tiếng, rồi liên tục thúc giục Vinh Tuệ Khanh: “Các người mau mau đi đi, đừng về sớm quá nhé.” Rồi không biết nó lôi ở đâu ra một mảnh vải hoa, đắp lên người Nhục Chi và ngựa tí hon đang say giấc.

Vinh Tuệ Khanh nhìn một cái, đó chính là tấm vải gói đồ hoa nhí của Khăng Khăng lúc trước, nên cô không nói nhiều gì thêm, lập một trận pháp bên ngoài căn nhà rồi sau đó đóng cửa lại đi ra ngoài sân.

Sắc trời đã tối hẳn, ánh trăng trong màn đêm rực sáng, ánh sáng chiếu xuống thân thể La Thần đang ngồi xếp bằng ngay ngắn trong sân, mơ hồ mang theo một vẻ đẹp trang trọng tao nhã.

La Thần đột nhiên ngẩng đầu lên, há lớn miệng. Một tia sáng lạnh từ miệng của y phóng ra, rồi bắn về phía ánh trăng.

Tia sáng đó đi thẳng mà mau lẹ, chỉ trong thời gian chớp mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Vinh Tuệ Khanh dường như chỉ thoáng thấy ánh trăng u ám một chốc, rồi mặt trăng lại dần dần chuyển thành màu vàng mờ.

Màn đêm lại càng đen hơn.

La Thần đứng dậy, quay đầu nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đang đứng ở cửa ngôi nhà tranh, nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

Vinh Tuệ Khanh bước lên: “Hôm nay làm gì ạ?”

La Thần phẩy tay áo đi lên phía trước: “Hôm qua chỉ là càn quét một ổ yêu của núi Quán Đào mà thôi. Nhưng...” Y quay đầu lại nhìn Vinh Tuệ Khanh một cái: “Tối nay chúng ta không đi trừ yêu, mà chúng ta sẽ ở sau tiểu đội săn yêu, xem họ hành sự như thế nào.”

Vinh Tuệ Khanh nóng lòng muốn thử: “... Lần này là muốn đối phó với tiểu đội săn yêu ạ?” Nói xong cô hơi lo lắng: “... Cũng phải giết họ sao?”

“Cái này phải xem bản thân nhóc thôi. Nhóc hỏi đạo tâm mình xem họ có đáng chết hay là không.”

Hai người một trước một sau đi lên núi Quán Đào.

La Thần đã là tu sĩ Kim Đan, thần thức mạnh hơn lúc Trúc Cơ rất nhiều.

Núi Quán Đào dài cả ngàn dặm, chỉ có một đêm thì sẽ không đi được bao nhiêu xa.

La Thần phóng ra thần thức, quét một lượt trong phạm vi một trăm dặm của núi Quán Đào, rồi khóa lại ở hướng Đông Nam: “Ở đó có hơi thở của yêu thú và tu sĩ. Đi.” Nói xong, y ôm lấy eo của Vinh Tuệ Khanh, đỡ cô nhảy lên phi thoa, rồi bay vọt lên khoảng không của rừng sâu núi Quán Đào, bay về hướng Đông Nam.

Rất nhanh đã tới điểm đến của họ.

Từ phi thoa nhảy xuống, La Thần thu phi thoa lại, ẩn đi thân hình, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Lấy cỏ ẩn thân ra, ngừng hô hấp lại, cẩn thận nhìn ba tu sĩ cách phía ngoài một trăm bước.”

Vinh Tuệ Khanh đã trấn tĩnh hơn tối qua rất nhiều, cô lấy cỏ ẩn thân của mình ra, truyền linh lực sau đó đi lên trước.

Ngoài một trăm bước, trên một khoảng đất trống hình bán nguyệt có ba tu sĩ đang đứng.

Nhìn qua thì có hai người là tu sĩ của Phật tông, mặc tăng y. Một hòa thượng mập mạp và một tiểu sa di. Ngoài ra còn có một tu sĩ Pháp gia mặc áo màu thẫm lịch lặc, trên đầu hấn kết một búi tóc, gương mặt khô ngô, đang nói chuyện với hai hòa thượng khác.

“Dù tu vi của yêu thú ở đây không cao, nhưng có một con yêu thú báo gấm có thần thông trời sinh. Bên trên có lệnh, nếu có thể bắt sống một con thì sẽ trực tiếp nhận được Trúc Cơ Đan hoặc Hồn Nguyên Đan. Nếu không thể bắt sống, mà lấy được yêu đan thì cũng có thể được ghi một công lao lớn, sau này có thể xin gia nhập vào tông phái cấp hai tu hành. Hai vị đại sư thấy thế nào? Chúng ta có nên giành lấy công lao lớn này hay không?”

Hòa thượng mập mạp vỗ vỗ vào cái bụng của mình, cụp mi mắt xuống, mặt kiên nhẫn nói: “Bắt được yêu thú thần thông khó đấy. Hòa thượng ta không muốn mất mạng đi hưởng dụng cái Trúc Cơ Đan đấy đâu.”

Tu sĩ khô ngô nhỏ giọng cười, chiếc quạt xếp trong tay phật một tiếng xòe ra, hần phe phẩy trước ngực: “Nếu ta có cách, có thể dễ dàng bắt được con yêu có thú thần thông đó thì sao?”

“Cách gì?” Tiểu sa di bên cạnh hòa thượng mập mạp ngơ ngẩn hỏi.

“Hai người qua đây.” Tu sĩ khô ngô đó vẫy vẫy tay.

Hai hòa thượng đi qua, ba người tụt lại thì thà thì thầm.

Vinh Tuệ Khanh cách đó hơi xa, nhin không được bước đến gần, lắng tai nghe.

Ba tu sĩ bên đó mới chỉ là Luyện Khí tầng bảy, Vinh Tuệ Khanh là Luyện Khí tầng chín. Tu vi của đối phương thấp hơn nên không cảm thấy có người khác đang ở gần.

Chỉ nghe thấy tu sĩ khôi ngô nói: "... Hai vị sư huynh trong Long Hồ Môn chúng ta là tu vi Trúc Cơ, bọn họ cũng truy lùng con yêu thú này rất lâu rồi. Với bản lĩnh của họ, bắt sống con yêu thú này chắc không có vấn đề gì. Đến lúc đó, chúng ta lập trận pháp và hồ bẫy ở đây, đợi đến lúc họ và con yêu thú kia lưỡng bại câu thương, chúng ta lại xuất hiện, há không phải là được cả người lẫn vật hay sao?"

Hai hòa thượng ngạc nhiên nói: "Đó là sư huynh đồng môn của người đó!"

Tu sĩ khôi ngô kia cười lạnh nói: "Họ quăng ta lại, không để ta cũng đồng hành, lại còn đề phòng ta đủ đường, có thể ngờ tới kết cục ngày hôm nay sao! Vì Trúc Cơ Đan, ta đã nói loại chuyện xấu đồng môn tương tàn này cho hai vị nghe rồi, hai vị còn có gì mà không tin ta nữa?"

Vinh Tuệ Khanh lập tức thông suốt, cô kinh ngạc tới mức lấy tay bịt miệng.

Phì phò!

Một con báo gấm nín thở đi đến sau lưng Vinh Tuệ Khanh. Đầu báo ngẩng lên, chỗ giữa hai đầu chân mày trên trán đột nhiên xuất hiện con mắt thứ ba, phát ra chùm sáng màu vàng nhạt, chiếu xuống chỗ Vinh Tuệ Khanh đang đứng.

Thân hình của Vinh Tuệ Khanh dần lộ ra.

Cổ ản thân của cô mất tác dụng khi bị con mắt thứ ba của con báo gấm chiếu vào!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 141: Trong Họa Có Phúc

 Trong đầu Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng xẹt qua câu nói “Yêu thú báo gấm, thần thông trời sinh” mà vừa rồi tu sĩ khôi ngô đó nói. Đây có lẽ chính là con yêu thú có thần thông trời sinh mà bọn họ nhắc tới, có thể khiến người ẩn thân hiện hình.

Vinh Tuệ Khanh như bị cố định tại chỗ, toàn thân trong chớp mắt cứng đờ, không thể cử động được. Không lẽ đây cũng là tác dụng kèm theo của thần thông đó? Có thể khiến một người mất đi cử động tự do trong thời gian ngắn? Nếu thật sự là như vậy, thì loại thần thông này quá phi thường rồi.

Trong một khắc Vinh Tuệ Khanh bỗng thấy vô cùng hứng thú với loại thần thông này. Cô dùng Thiên Nhân nhìn qua, trên đầu con báo gấm đó lại có màu xanh lá nhạt, giống hệt như dị thảo hoa quế có chút linh khí kia!

Nó lại là một con yêu thú chưa từng phạm đến giết chóc!

Tâm trạng của Vinh Tuệ Khanh lập tức thả lỏng. Đối với con yêu thú này, chỉ cần mình không tấn công nó, thì nó sẽ không làm hại gì đến mình.

Các yêu thú từng giết những sinh linh vô tội, khí sắc trên đầu không là màu đỏ thì cũng là màu đen, một số ít thì có lẫn tạp chất màu nâu đen trong màu trắng. Nó cho thấy, những con yêu thú đó chưa tự mình động thủ, nhưng lại xúi giục các con yêu thú khác phạm đến giết chóc.

Loại thần thông Thiên Nhân này, Vinh Tuệ Khanh có được từ chỗ yêu tu Mỗ gia của phố Hồ Lô, dùng để nhìn yêu thú, nên vừa nhìn một cái là

biết ngay.

Từ một góc độ nào đó mà nói, yêu tu và yêu thú đều cùng một tổ tông. Nhưng yêu tu tiến hóa sớm, nên cũng đã sớm thoát li khỏi hình dáng của thú vật.

Một con yêu thú chưa từng phạm đến giết chóc, lại còn có thần thông trời sinh...

Con báo đó nhìn Vinh Tuệ Khanh, biểu tình trên mặt nó khá nghi hoặc. Nó cảm thấy được rằng Vinh Tuệ Khanh không có ác ý, hơn nữa trên người cô có một mùi mà nó rất quen thuộc, thánh thiện trang nghiêm. Giống như lúc còn rất nhỏ, nó đã cảm nhận thấy trên cơ thể của một yêu tu...

Nhưng nó cũng cảm nhận được rằng, cô gái này không phải là yêu tu.

Yêu tu là đối tượng mà tất cả yêu thú phải bái lạy. Vì yêu tu sinh ra đã có hình người, còn yêu thú bọn chúng phải sau Trúc Cơ mới có thể biến hình. Trước kia, chỉ có thể dùng các loại pháp thuật để duy trì hình dáng con người trong chốc lát.

Trông thấy trong mắt của con yêu thú lộ ra ý nghi hoặc, suy nghĩ của Vinh Tuệ Khanh xoay chuyển cũng thật nhanh. Cô lộn một vòng về phía trước, ngồi vững trên lưng con báo gấm đỏ như lửa đỏ. Cô giơ tay tóm lấy cái gáy của nó, rồi lập tức truyền âm nói: “Báo gấm, ta không phải là đồng bọn với chúng. Ta có thể cứu ngươi.”

Con báo đó trúc trắc, nhỏ giọng gầm gừ mấy tiếng: “Xích Báo, ta là Xích Báo chứ không phải là báo gấm.”

Vinh Tuệ Khanh vỗ vỗ lên cái đầu của con yêu thú, ra hiệu nó hãy bình tĩnh lại. Vinh Tuệ Khanh thu tay lại hái một nhành hoa quế màu đỏ

máu từ trong bụi cây bên cạnh xuống, cản trước miệng, rồi cô xoa tóc ra phủ xuống bờ vai.

“Ai? Ai đang ở đó?!”

Ba tu sĩ đang mưu tính ở một chỗ không xa nghe thấy tiếng gầm gừ của báo gấm, đều bị dọa cho nhảy dựng cả lên. Ba người hốt hoảng lấy ra pháp khí của mình, rồi ngấm chuẩn vào nơi truyền đến tiếng gầm gừ nhỏ đó.

Chỉ thấy một con báo lớn lông đỏ như lửa, cao lớn tầm bằng một con nghé con đang đứng ở đó nhìn trừng trừng họ. Trên tấm lưng cao lớn của nó có một cô gái áo đen đang ngồi, tóc dài xoa xuống vai, làn da trắng như tuyết, miệng ngậm một nhành hoa quế màu đỏ như lửa cũng đang mỉm cười nhìn họ. Ánh mắt như tơ nhìn từng gương mặt của họ, mang theo sự uyển chuyển dạt dào. Một đôi giày nhỏ màu đen đưa lên, đứng đưa giữa không trung, khiến ba tu sĩ nhìn đến mức trong lòng đều phới phới theo. Hệt như đang chèo thuyền, khua lên thành từng trận sóng gợn.

Trên gương mặt của ba tu sĩ đều đỏ thành một mảng, qua một lúc lâu sau mới định thần lại.

Tu sĩ khôi ngô trong số đó là người hồi tỉnh lại trước nhất, hăn lớn giọng nói: “Đừng trúng mưu kế của yêu nữ! Ba chúng ta cùng nhau xông lên!”

Vinh Tuệ Khanh thì không để ba tu sĩ có tu vi không bằng mình đó vào mắt, cô nhẹ vỗ cái đầu của yêu thú Xích Báo: “Xông qua đó đi, đừng sợ!”

Xích Báo do dự một chốc, nói: “Túm chặt vào.” Sau đó nó gầm lớn một tiếng, vọt thân mình nhảy lên, bổ nhào về phía ba tu sĩ đó.

Ba tu sĩ đó lập tức hồi thúc pháp khí trong tay mình.

Một tay của tu sĩ khôi ngô loáng vung lên, một thanh đao lá liễu tinh vi rời khỏi tay hấn rồi bổ về phía đầu của Xích Báo dưới thân của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh giơ ngón tay trắng ngần ra, vận chuyển linh lực, bắn lại thanh đao lá liễu đó.

Thanh đao lá liễu ngừng lại một chốc giữa không trung rồi quay ngược lại, gia tăng tốc độ quay đầu bắn về phía tu sĩ khôi ngô.

“A!” Tu sĩ khôi ngô đó kêu lớn lên một tiếng, rồi ngửa mặt lên trời ngã xuống đất. Vị trí trái tim trước ngực hấn cắm một thanh đao lá liễu sáng loáng. Là pháp khí của chính hấn!

Hai hòa thượng bên cạnh nhìn thấy yêu nữ trên lưng con báo găm chỉ bắn đầu ngón tay ra, đã giết chết đồng bọn của mình, thì lập tức bị dọa cho quay đầu bỏ chạy. Pháp khí mà họ vừa lấy ra là một lần tràng hạt và một thanh giới đao, vì không có chống đỡ linh lực của chủ nhân, nên chúng đều bị rơi từ giữa không trung xuống.

Vinh Tuệ Khanh không tiếp tục truy đuổi hai hòa thượng đó nữa, mà cô giục Xích Báo đi đến cạnh xác của tu sĩ khôi ngô kia. Cô tùy tay lấy ra túi càn khôn của hấn ra nhìn ngó.

Xem ra thời gian bọn họ ở bên ngoài cũng rất dài, nên đồ bên trong túi càn khôn của tu sĩ kia đều sắp hết rồi.

Vinh Tuệ Khanh ném chiếc túi càn khôn trả lại. Đúng lúc cô vừa định nhảy từ lưng Xích Báo xuống, thì nghe thấy một âm thanh phản nộ vang lên: “Yêu nữ! Người dám giết đệ tử của Long Hồ Môn ta! Chúng ta không đội trời chung với người!”

Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại thì trông thấy hai tu sĩ mặc áo màu thẫm lệch vạt giống nhau. Hai người một cao một thấp, đang cầm thanh trường

kiếm chui từ trong rừng cây ra, đứng ở chỗ khoảng đất trống đối diện cô và Xích Báo vừa mới đứng.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh trùng xuống. Hai tu sĩ này là tu vi Trúc Cơ, lại còn nói là đệ tử của Long Hồ Môn. Có lẽ chính là hai người mà ba tu sĩ vừa rồi đang âm mưu hãm hại.

Vinh Tuệ Khanh cười lạnh một tiếng, cô lôi nhành hoa quế từ trong miệng ra, nhẹ ném xuống đất, nói: “Ta cứu các người một mạng, các người lại lấy oán báo ân! Sớm biết vậy ta đã mặc kệ các người rồi, kệ cho đồng môn các người tương tàn!”

“Con yêu nữ nhà ngươi! Còn muốn dùng lời nói nguy biện, làm bại hoại thanh danh của đồng môn sư đệ chúng ta! Đáng giận, đệ ấy đã chết rồi, mà ngươi còn nhục mạ đệ ấy như vậy! Bớt nói lời vô nghĩa đi, nhìn kiếm đây!” Gương mặt tu sĩ dòng cao lộ ra vẻ tang thương, tay thả lỏng, giục trường kiếm của mình mạnh mẽ đâm về phía Vinh Tuệ Khanh.

Dẫu sao cũng là tu sĩ Trúc Cơ, uy áp của tu vi khiến cho Vinh Tuệ Khanh có hơi không thở nổi.

Nhưng cô ở bên cạnh La Thần đã lâu, nên cũng không đến mức không chịu nổi uy áp của tu sĩ Trúc Cơ như trước nữa.

“Cứu ta!” Vinh Tuệ Khanh ngược lên trời gọi lớn.

Cô rất chắc chắn rằng, hai người này là tu sĩ Trúc Cơ, Thần thúc nhất định không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Hai tu sĩ đó ngơ ngác, vô thức cũng nhìn lên trời.

La Thần không hề xuất hiện như dự liệu.

Mắt Vinh Tuệ Khanh trông thấy thanh trường kiếm đang phi như bay qua, lại không có ai xuất hiện cứu cô cả. Cô mới nghiêng rằng, lôi một tấm lôi phù quý giá ra, ném về phía thanh trường kiếm.

Để cho Vinh Tuệ Khanh hộ thân, La Thần đã vẽ cho cô mấy tấm bùa chú.

Y là tu sĩ Kim Đan, nên bùa chú làm ra có uy áp rất lớn, đánh gần đánh xa đều được. Chỉ là số lượng hơi ít, dùng hết một tấm là ít đi một tấm.

Vinh Tuệ Khanh trước giờ luôn coi chúng như bảo bối, không phải lúc tính mạng bị đe dọa thì sẽ không lấy ra.

Tối hôm nay có lẽ không dùng thì không được nữa rồi.

Lôi phù gặp phi kiếm, nhanh chóng nổ tung, chẻ thanh trường kiếm thành hai đoạn.

“Yêu nữ! Dám chặt đứt kiếm của ta!” Tu sĩ dõng cao không nén được phần nộ, rồi lại lôi một con dao găm ra, hắt nhẹ nhả ra linh lực, rồi lại bay về phía Vinh Tuệ Khanh.

Tu sĩ thấp lùn bên cạnh không lấy pháp khí ra, mà lại dùng một thuật hàng rào, vây quanh chỗ mà Vinh Tuệ Khanh và Xích Báo đứng lại.

Vinh Tuệ Khanh bắt đắ dĩ lại dùng một tấm huyền băng phù mới đánh lại được con dao găm đó. Trong lòng cô không ngừng kêu khổ. So với dựa vào pháp kí, tu vi của cô thấp hơn đối phương một bậc, hoàn toàn không phải là đối thủ của họ. Cô căn bản không dám, mà cũng không thể lấy đá chọi đá với đối phương.

Nhưng nếu đánh giáp lá cà, thì hiện tại cô bị vây lại rồi, muốn chạy cũng không chạy nổi.

Vinh Tuệ Khanh đang lúc nóng ruột, thì Xích Báo dưới thân cô đột nhiên gầm lớn lên một tiếng, âm thanh chấn động cả núi rừng. Nó cũng Vinh Tuệ Khanh nhảy vọt lên không, thoát ra khỏi hàng rào vây hãm bọn họ. Con mắt thứ ba giữa hai đầu lông mày của Xích Báo lại phát ra chùm sáng màu vàng nhạt, chiếu qua phía hai tu sĩ đó.

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ. Cô nhớ ra, loại thần thông này của Xích Báo không chỉ có thể khiến người ẩn thân hiện hình, mà còn có thể khiến đối phương bất động trong thời gian một hơi thở.

Đối với tu sĩ mà nói, thời gian một hơi thở dù không đủ để tấn công giết chết họ, nhưng cũng có thể đủ để làm rất nhiều việc. Ví dụ như bỏ chạy chẳng hạn.

Vinh Tuệ Khanh cấp tốc thúc giục Xích Báo bay khỏi chỗ này.

Thân thể Xích Báo uyển chuyển, dường như nó rất quen thuộc với nơi này, nó tìm thấy một con đường nhỏ ở giữa rừng núi, rồi đem theo Vinh Tuệ Khanh chạy như bay về nơi xa.

Vinh Tuệ Khanh nhớ ra không biết La Thần đang ở đâu, liền kéo tai của Xích Báo nói: “Đợi một chút! Thần thúc vẫn còn đang ở chỗ đó!”

Lời vừa dứt, La Thần bay vút lên xuất hiện, y ngồi sau lưng Vinh Tuệ Khanh, hai cánh tay giơ ra cố định Vinh Tuệ Khanh lại, rồi ra lệnh với Xích Báo nói: “Đi, đi đến thôn Bì Thị!”

Uy áp của tu sĩ Kim Đan khiến cho Xích Báo chỉ có thể tuân theo.

Vinh Tuệ Khanh vội hỏi: “Thần thúc, vừa nãy thúc đi đâu vậy? Thật sự là quá nguy hiểm, có hai tu sĩ Trúc Cơ đuổi qua. Ta thiếu chút nữa là chết trong tay họ rồi!”

La Thần nhỏ giọng trách: “Không phải nhóc đã thu phục được Xích Báo rồi sao? Nhóc quên thần thông của nó rồi à?” Có thể thấy Xích Báo từ lúc vừa xuất hiện, La Thần ở bên cạnh đã nhìn thấy rồi.

Vinh Tuệ Khanh ngạc nhiên hỏi: “Vậy sao Thần thúc không hiện thân? Chỉ có ta bị nó làm cho hiện thân hình.”

“Ta là tu sĩ Kim Đan, nó chẳng qua chỉ là giai đoạn Luyện Khí. Nên nó chỉ có thể làm hiện hình tu sĩ Luyện Khí và Trúc Cơ thôi. Đợi nó Trúc Cơ rồi, ta cũng không thể ẩn thân trước mặt nó được nữa.”

Vinh Tuệ Khanh bừng tỉnh, vội nói: “Ta vẫn không quen. Vả lại, ta cũng không thể gọi là thu phục Xích Báo được, mà mà phối hợp với nó mà thôi.”

La Thần hậm rèn sắt không thành thép hừm một tiếng, rồi lại ẩn thân hình đi.

Trong con mắt của người ngoài nhìn vào, là một con báo gấm lông đỏ như lửa công một thiếu nữ yêu mị đang xuyên rừng.

Ánh trăng xuyên qua lá cây loang lổ nhiều màu chiếu lên khoảng đất trống trong rừng, cũng chiếu lên thân mình của Xích Báo và Vinh Tuệ Khanh. Như quỷ như ma, vô cùng động lòng người.

Tiếng gió bên tai rì rào lướt qua, nhanh như chớp đã gần đến thôn Bì Thị.

Vài người thợ săn sáng sáng lên núi đặt bẫy săn thú nhìn thấy Xích Báo và thiếu nữ, thì đều vội vàng quỳ xuống khấu đầu, miệng nói: “Sơn quỷ đại nhân đi tuần núi ạ ...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 142: Tâm Ma

 Xích Báo lại nhìn sang La Thần, lặng lẽ quỳ hai chân trước xuống, cúi đầu tỏ vẻ phục tùng trước mặt La Thần.

Vinh Tuệ Khanh tròn tròn mắt.

Muốn làm cái gì vậy?

“Xích Báo nguyện ý đi theo tu sĩ Kim Đan, trở thành linh sủng của tu sĩ Kim Đan.”

La Thần chấp tay sau lưng, nhìn Xích Báo một lúc mới nhàn nhạt đáp: “Ta không cần linh sủng. Nhưng nếu người đồng ý lập khế ước linh sủng với cháu gái ta, ta có thể hỗ trợ người Trúc Cơ.”

Trúc Cơ là mục tiêu lớn nhất của Xích Báo. Chỉ cần Trúc Cơ rồi, nó sẽ hóa thành hình người, không cần sống tiếp trong rừng nữa.

“Xích Báo nguyện ý đi theo cô nương đây.” Xích Báo không chút do dự quỳ bái Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cảm giác có hơi chua chát, bởi vì lựa chọn đầu tiên của Xích Báo không phải là cô. Mà là vì La Thần không cần nên Xích Báo mới lùi một bước tìm đến mình.

La Thần dường như nhìn thấu suy nghĩ của Vinh Tuệ Khanh, mỉm cười: “Chỉ khi nào nhóc đủ mạnh mẽ mới có thể nhận được sự thần phục

xuất phát từ nội tâm của người khác. Trong giới tu hành, nói cho cùng cũng là lấy thực lực làm đầu.”

Vinh Tuệ Khanh thở dài: “Ta hiểu. Ta sẽ cố gắng.”

Xích Báo cúi thấp đầu, không lên tiếng.

La Thần liền lấy một giọt máu tim của Xích Báo bắn vào trong cơ thể Vinh Tuệ Khanh, lập thành khế ước linh sủng.

Một khi khế ước được lập, trừ phi Vinh Tuệ Khanh chủ động giải trừ khế ước bằng không cả đời này Xích Báo sẽ cùng hưởng phúc họa với Vinh Tuệ Khanh.

“Nhóc trở về trước đi, ta ở đây giúp Xích Báo Trúc Cơ.” La Thần khoát tay, để Vinh Tuệ Khanh một mình xuống núi. Bọn họ đã trở về phạm vi thôn Bì Thị, yêu thú nơi đây đã bị bọn họ thu dọn qua rồi, trên núi rất sạch sẽ.

Vinh Tuệ Khanh không yên tâm, vẫn lên tiếng hỏi: “Hai tu sĩ Trúc Cơ khi ấy thế nào rồi ạ?” Cô đánh không lại, chỉ có thể bỏ chạy. Nhưng La Thần đã đi theo bên cô hẳn là có thể xử lý.

Quả nhiên, La Thần nói: “Đã giải quyết xong rồi. Bao gồm cả hai hòa thượng của Hoàng Vận Tự ta cũng xử lý cả rồi. Chuyện của Xích Báo chắc là vẫn chưa được báo lên, người bên trên không biết sẽ không đuổi đến nơi chúng ta ở.” Nếu không, bọn họ thu nhận Xích Báo cũng là nhận thêm một chuyện phiền phức.

Vinh Tuệ Khanh cười đáp: “Vậy thì tốt rồi.” Nói rồi vẫy tay với Xích Báo và La Thần, một mình vừa ngâm nga vừa đi xuống núi.

La Thần dẫn Xích Báo đến thẳng hang yêu đêm hôm trước: “Ở đây không tồi, địa phương ẩn mật, thuận tiện lập kết giới. Người Trúc Cơ tại

đây hẳn sẽ không xảy ra sai sót.” Nói rồi lại đưa cho Xích Báo một viên Trúc Cơ Đan.

Trúc Cơ Hoàn của tu sĩ nhân giới đối với một yêu thú như Xích Báo quả là linh đan diệu dược chỉ có ngẫu nhiên gặp chứ không cầu được.

Xích Báo rất đổi vui mừng, quỳ bái mấy lượt trước mặt La Thần.

La Thần không đổi sắc nói: “Đây là đan dược mà chủ nhân người luyện chế. Sau này, người đi theo cháu gái ta, chỉ cần trung thành với chủ, nhất định cháu gái ta sẽ không tiếc gì mấy viên đan dược.”

Xích Báo không ngờ một cô bé nhỉnh yếu diệu thể mà còn có cả bản lĩnh này, càng vui vẻ như lên tận mây xanh, trịnh trọng đáp: “Xích Báo đã là linh sủng của chủ nhân thì dù chủ nhân có không biết luyện đan, Xích Báo cũng sẽ dốc lòng phục tùng.”

La Thần hài lòng cười: “Nếu không phải ta thấy người là một yêu thú hiếm thấy chưa từng phạm phải sát nghiệt, thì ta sẽ không yên tâm để người làm linh sủng của cháu gái ta đâu. Ngày hôm nay, người cũng đã tiếp xúc với nó, hẳn cũng đã nhìn ra nó là người như thế nào...”

La Thần còn chưa nói xong câu, Xích Báo đã đáp chắc nịch: “Chủ nhân tâm địa thuần lương, là một người tốt.”

“Người tốt...” La Thần lẩm nhẩm từ này trong miệng bao nhiêu lần, mới bày ra vẻ như vừa mất mát thứ gì đó mà phát phát tay: “Người ăn Trúc Cơ Đan vào rồi thì đi vận công đi. Ta bảo hộ cho người.”

Xích Báo không nhiều lời nữa, ăn Trúc Cơ Đan vào liền cảm thấy một dòng khí mát lạnh dâng lên từ đan điền, yêu đan trong đan điền bắt đầu xoay vòng, hấp thu dược lực của Trúc Cơ Đan.

La Thần ngồi khoanh chân một bên, nhắm mắt, phóng thần thức ra bao phủ quanh hang yêu trong vòng trăm dặm, bao gồm cả bóng dáng Vinh Tuệ Khanh cũng được thần thức của y bảo vệ.

Lúc này, Vinh Tuệ Khanh còn đang đi trên con đường nhỏ xuống núi.

Sắc trời chưa sáng, cô lại không hề cảm thấy sợ. Cô vẫn luôn cảm nhận được La Thần như đang ở bên mình, y đang ở một nơi nào đó dõi theo cô.

Trở về gian nhà tranh ở thôn Bì Thị dưới chân núi, Vinh Tuệ Khanh thấy Khăng Khăng đã say ngủ, mà Nhục Chi thì đang cười ngửa tí hon của mình vui vẻ chạy vòng vòng quanh phòng, tựa hồ đang đi dạo.

Nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh trở về, Nhục Chi mừng rỡ, vội vàng cười ngửa tí hon đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, giương đôi mắt to tròn ngẩng đầu nhìn cô: “Nhục Nhục đói rồi...” Lại chỉ chỉ túi càn khôn của Vinh Tuệ Khanh, muốn vào trong.

Bên trong túi càn khôn của Vinh Tuệ Khanh có rất nhiều dị thảo do yêu tu phổ Hồ Lô tặng cho cô, vốn là cùng loại với Nhục Chi, có thể cung cấp linh khí cho nó.

Vinh Tuệ Khanh đưa Nhục Chi và ngựa tí hon vào túi càn khôn, sau đó gánh nước đi tắm rửa qua loa, thay y phục, khoanh chân ngồi trên bồ đoàn tu luyện.

Đế Lưu Tương của cô luyện hóa chưa nhiều, không biết có phải vì nguyên nhân này mà cô chậm trễ chưa thể Trúc Cơ hay không.

Lẽ ra lúc Húc Nhật Quyết đạt đến tầng hai, Luyện Khí cũng đã đại viên mãn, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Trúc Cơ, thế mà cô vẫn chưa có cảm giác Trúc Cơ. Bởi vì trước kia cô đã từng vượt qua cánh cửa ấy, cô

biết khi Trúc Cơ thì sẽ thế nào, nhưng bây giờ cô còn chưa nhìn thấy cánh cửa ấy.

Vinh Tuệ Khanh hít sâu vài lần, tĩnh tâm lại, kiềm chế không nghĩ gì nữa, tiếp tục luyện hóa Đế Lưu Tương. Xích Báo trên núi Quán Đào thuận lợi hơn so với Vinh Tuệ Khanh nhiều, lúc này đang ở vào thời khắc quan trọng để Trúc Cơ.

La Thần không phải yêu tu, không thể chỉ điểm cho nó, chỉ có thể tận lực giúp nó hội tụ linh khí, lấy một viên linh thạch trung phẩm của mình đặt lên chân trước của nó.

Linh lực toàn thân Xích Báo sôi sục, mở rộng gân mạch cả người nó, đồng thời yêu đan ở đan điền cấp tốc xoay tròn, vừa hấp thu linh khí vừa nhả linh khí đã luyện hóa được ra ngoài.

Dần dần, giữa hai hàng mi của Xích Báo hiện ra con mắt thứ ba, chùm ánh sáng vàng nhạt đột nhiên trở nên sáng rực, to rộng, chiếu thẳng lên nóc hang đá.

Tường đá xung quanh có kết giới La Thần bố trí. Ánh sáng vàng nhạt chiếu đến kết giới liền bị phản xạ trở lại, không thể xuyên thủng tường đá ra ngoài.

Ngay vào lúc quan trọng để Xích Báo đột phá Trúc Cơ, chùm sáng vàng nhạt lại là thần lực bẩm sinh của Xích Báo, khi va chạm vào kết giới của La Thần, uy lực của nó không thể xem là nhẹ.

La Thần đau kêu lên một tiếng, đồng thời tăng thêm linh lực duy trì kết giới.

...

Một ngày một đêm, La Thần và Xích Báo đều không thấy bóng dáng.

Vinh Tuệ Khanh tự mình Trúc Cơ rất khốn khổ, liền nghĩ Xích Báo phải chăng cũng gặp phải trở ngại.

Cô mở mắt dứt ra khỏi dòng suy nghĩ, nhìn thấy Khăng Khăng buồn bực xoay vòng trước mặt cô.

“Làm sao thế?”

“Nhục Nhục đâu rồi?”

“Trong túi càn khôn, nó cần linh khí. Linh khí ở nơi này hẳn là không đủ cho nó.” Vinh Tuệ Khanh nghĩ đến điều này, liền cảm thấy mình không thể cứ mang Nhục Chi ở bên người, nên tìm một nơi dồi dào linh khí cho nó tự do sinh trưởng. Nhưng Nhục Chi không có chút đề phòng nào đối với con người như vậy, khiến Vinh Tuệ Khanh lo rằng mình để nó đi sẽ đưa nó vào con đường chết. Trong lòng cô vô cùng rối rắm.

Khăng Khăng học theo Vinh Tuệ Khanh khoanh chân ngồi xuống, cúi đầu, qua một lúc lâu mới lên tiếng: “... Chúng ta phải nán lại đây bao lâu? Vẫn nên tìm một nơi có linh khí dồi dào, vừa có thể tu luyện lại vừa có thể cho Nhục Nhục sống thoải mái.” Đối với những thiên tài địa bảo như thế này, linh khí chính là lương thực của bọn chúng. Bọn chúng không cần tu luyện công pháp như tu sĩ, bọn chúng chỉ cần có thể tiếp tục sống tiếp, tu vi sẽ càng ngày càng cao thâm. Nhưng điều kiện là bọn chúng phải được cung cấp linh khí, một lượng linh khí đầy đủ, một lượng linh khí thật nhiều.

Dưới lòng đất núi Triều Ca vì sao lại có nhiều thiên tài địa bảo đến thế? Là bởi vì bên dưới khối núi đó có một bí địa tiên phủ, còn có đến năm mạch khoáng linh thạch cực phẩm.

Chỉ là những nơi quý báu ấy đều bị phong ấn, ngoài những thực vật sinh trưởng trên núi Triều Ca có thể cảm nhận được thông qua rễ cây thì những sinh linh khác đều rất khó để cảm nhận được linh khí đó.

Thế nhưng, phải đến đâu mới có thể tìm được một nơi giống với núi Triều Ca đây?

Vinh Tuệ Khanh và Khăng Khăng cùng lúc thở dài.

Khăng Khăng nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, có chút kì quái: “La Thần đi đâu mất rồi? Sao vẫn chưa về nấu cơm? Khăng Khăng đói cả một ngày rồi.”

Vinh Tuệ Khanh câm lặng. Cái đồ tham ăn này!

Đến khuya, La Thần vẫn chưa trở về.

Vinh Tuệ Khanh mất cả tinh thần, ăn một ít lá cây Chúc Dư, có thể sống qua mấy ngày.

Khăng Khăng từ chối ăn lá Chúc Dư, bảo rằng mình không phải Mỗ Tam Lang, kiên quyết không ăn lá cây, sau đó chạy nhanh ra ngoài như một làn khói.

Vinh Tuệ Khanh biết Khăng Khăng tài giỏi đến thế nào, cũng không mấy lo lắng, chỉ thu dọn đồ đạc rồi lên giường đi ngủ.

Nói đến, cô cũng đã mấy ngày rồi không ngủ. Nghe nói sau khi Trúc Cơ thì cô có thể ích cốc, không cần ăn cơm nữa. Cô cũng có thể không cần ngủ, chỉ cần ngồi thiền là được.

Không ăn, không ngủ... Vinh Tuệ Khanh không rõ đó sẽ là những ngày tháng ra sao.

Có lẽ thật sự quá mệt, Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng thiếp đi.

...

Trong lúc mơ màng, Vinh Tuệ Khanh mơ hồ hồ ngồi dậy, đi thẳng về trước. Trước mặt là một màn sương mù, Vinh Tuệ Khanh nghe được dường như có người đang gọi tên cô: “Tuệ Khanh... Tuệ Khanh... Tuệ Khanh, muội ở đâu?” Từng chữ chất chứa lệ máu, tê tâm liệt phế.

Giọng nói ấy dường như có chút quen thuộc, Vinh Tuệ Khanh hiểu kì, gắng sức mở to hai mắt nhìn vào bên trong màn sương.

Cô cơ hồ nghe thấy tiếng nói ấy phát ra từ trong màn sương.

Hệt như nghe được tiếng lòng của cô, màn sương mù dày đặc phân tán đi một ít, để cho Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy được tình hình bên trong.

Một người đàn ông có mặt mày như ngọc ngồi nơi đó, dường như đã đến lúc vượt ải quan trọng, mồ hôi đầy mặt, vẻ mặt hơi nhản lại.

Thế mà lại là cái tên Mạnh Lâm Chân biến thái chết tiệt!

Vinh Tuệ Khanh giật cả mình, vội vàng tự cấu mình mấy cái: “Nhất định là đang nằm mơ. Thật là xúi quẩy! Sao lại mơ thấy cái tên biến thái chết tiệt này!”

Mạnh Lâm Chân đột nhiên ngẩng đầu, nhìn sang nơi Vinh Tuệ Khanh đứng, vẻ mặt không rõ buồn vui: “Tuệ Khanh, thật sự là muội?”

...

Vinh Tuệ Khanh hét to một tiếng, giật mình tỉnh lại từ cơn ác mộng. Khiếp, đang yên đang lành lại mơ thấy Mạnh Lâm Chân, đúng là một cơn ác mộng! Hừ, xấu không linh tốt thì linh! Sau đó lại gõ gõ đầu ba cái, tâm tình của Vinh Tuệ Khanh mới bình tĩnh trở lại.

Mạnh Lâm Chân ở nơi cách xa ngàn dặm đột nhiên lĩnh ngộ, cuối cùng cũng đột phá được cửa ải. Kính hạch của Lang Hoán Bảo Kính xoay

chuyển cực nhanh trong đan điền, linh lực nhiều không đếm xuể ào ạt đổ đến kính hạch, cuối cùng hợp lại thành một viên kim đan màu vàng.

Trong mật lâu vương phủ của Nhất Tự Tịnh Kiên Vương nước Đại Sở Ngụy Nam Tâm, vầng sáng ngũ sắc đột ngột bay vụt lên, từng đóa pháo hoa nở bung trên nền trời màu xanh sẫm. Nếu có ai nhìn kĩ thì ở tâm của mỗi đóa như có một khuôn mặt cô gái đang mỉm cười.

Nơi chung đình trong Hoàng Vận Tự ở kinh thành nước Đại Sở, chuông Đại Phật không gió mà lay, đồng thời vang lên tiếng chuông ngân một cách trang nghiêm. Chuông vang lên chín tiếng tượng trưng cho Hoàng Vận Tự lại có thêm một tu sĩ Kim Đan.

Bao nhiêu tu sĩ hết mực xúc động, vội chạy đến vương phủ của Ngụy Nam Tâm chúc mừng. Ngay cả hoàng cung cũng phái sứ giả đến vương phủ cung chúc.

Chỉ là sứ giả ở hoàng cung vừa đi chưa được bao lâu thì nghe đâu từ trong tấm cung của Hoàng đế truyền ra tiếng hất đồ cốc chén, còn có cả tiếng thét giận dữ.

Mạnh Lâm Chân đều không quan tâm đến những chuyện này. Y yên lặng ngồi trong tĩnh thất ở mật lâu, nhớ lại quá trình vượt ải vừa qua.

Y đã ngồi nhập định ở tĩnh thất được nửa tháng, đến hôm nay mới Kết Đan thành công. Nếu không phải... căn bản y sẽ không thể Kết Đan.

Thật không ngờ, Lang Hoán Bảo Kính vừa sử dụng lại tạo cho y phiền muộn lớn như vậy.

Tiểu Thiên Ma Cảnh, rốt cuộc y nên tiếp tục luyện hay nên từ bỏ đây?

Trời tảng sáng, Mạnh Lâm Chân cuối cùng cũng ra khỏi tĩnh thất nơi mật lâu.

Phong thái của tu sĩ Kim Đan quả nhiên cao hơn một tầng so với tu sĩ Trúc Cơ. Y bẩm sinh đã khôi ngô tuấn tú, xinh đẹp hơn cả phụ nữ, lúc này lại càng khiến cho thị nữ trong vương phủ nhìn đến ngây ngốc.

Ngụy Nam Tâm đứng nơi cổng mật lâu, đích thân nghênh đón y xuất quan. Ông ta mỉm cười với Mạnh Lâm Chân đang từ trong mật lâu đi ra: “Lâm Chân, người đã thành công rồi.”

Mạnh Lâm Chân từng kết Kim Đan một lần ở thế giới trong gương của Lang Hoán Bảo Kính, tiếc rằng bởi vì Vinh Tuệ Khanh đập vỡ Lang Hoán Bảo Kính cũng đồng thời đập vỡ luôn Kim Đan của y, khiến tu vi của y giảm mạnh.

Sau đó, y trở về bên cạnh sư phụ, Ngụy Nam Tâm chuẩn bị cho y Hồn Nguyên Đan, để y tiếp tục vượt ải Kết Đan.

May sao cuối cùng cũng Kết Đan một lần nữa, tuy vẫn dựa vào sự trợ giúp của kính hạch Lang Hoán Bảo Kính, còn có người đó...

“Lâm Chân, người đã trở thành tu sĩ Kim Đan, sau này Hoàng Vận Tự đều dựa cả vào người.” Ngụy Nam Tâm cười nói.

Mạnh Lâm Chân vội đáp: “Sư phụ sao lại nói vậy. Sư phụ đã là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, lúc nào cũng đều có thể Kết Anh. Con chỉ là một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, thực sự không thể sánh với sư phụ.”

Ngụy Nam Tâm cười ha hả, lắc đầu nói: “Không cần khiêm tốn như vậy. Người cũng biết, sư phụ là người có gia đình. Gần đây, sư nương của người không được khỏe, ta phải đưa bà ấy đến biệt trang tĩnh dưỡng. Chuyện của Hoàng Vận Tự tạm thời ta không quản nữa. Người bỏ ra một chút tâm sức, xem như san sẻ giúp sư phụ vậy.”

Mạnh Lâm Chân ngỡ ra, cười hỏi: “Có phải sư nương có tin vui rồi?”

Ngụy Nam Tâm trầm sắc mặt, lắc đầu: “Không phải. Có thể bà ấy sẽ không bao giờ mang thai nữa.” Nói rồi xoay người liền đi.

Mạnh Lâm Chân lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Ngụy Nam Tâm, không dám nói cho ông ta biết rằng bên trong Kim Đan của mình là kính hạch của Lang Hoán Bảo Kính, mà mỗi một mặt trên kính hạch đều có hình bóng của Vinh Tuệ Khanh! Cô bé đó đã hoàn toàn trở thành tâm ma của y!

Mạnh Lâm Chân cắn răng, y nhất định không quản bất cứ giá nào cũng phải loại bỏ hình bóng của Vinh Tuệ Khanh ra khỏi Kim Đan của mình!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 143: Chuyện Không Như Nguyễn

 Quán Phượng Nữ xoa xoa đôi mắt: “Đúng là có hơi thối mệt. Gần đây cứ mơ mơ hồ hồ, đêm tối không ngon giấc, ban ngày lại buồn ngủ. Vương gia, có phải thiếp đã sinh bệnh rồi không?”

Nguyễn Nam Tâm vén lọn tóc mai của Quán Phượng Nữ ra sau vành tai mỹ miều của bà, dịu dàng đáp: “Đừng đoán mò. Thái y ngày ngày đến đây chẩn mạch cho nàng, nàng ngã bệnh sao ta lại không biết cho được? Nàng đừng nghĩ nhiều nữa. Chắc hẳn ngày nào nàng cũng chỉ ở trong vương phủ đến chán ngấy cả rồi, ngày mai ta sẽ đưa nàng đến biệt trang ở ngoại thành tĩnh dưỡng nhé. Nếu nàng thích dạo chơi ở bên ngoài, chúng ta có thể rời khỏi nước Đại Sở, đến một quốc gia nào đó chu du một vòng. Nàng thấy thế nào?”

Quán Phượng Nữ mỉm cười gật đầu: “Chỉ cần vương gia vui, thiếp thân sẽ phụng bồi.” Trong sự cung thuận còn mang theo một chút lạ lẫm, chỉ có người đổ hết tâm sức vào đó như Nguyễn Nam Tâm mới cảm nhận được.

Ai ai cũng ngưỡng mộ vương gia và vương phi phu thê tình thâm, chỉ có chính Nguyễn Nam Tâm mới hiểu rõ, trái tim của Quán Phượng Nữ trước giờ chưa bao giờ chân chính thuộc về ông ta. Thuốc của ông ta làm mất đi bản tính của Quán Phượng Nữ. Quán Phượng Nữ giờ đây đẹp thì vẫn xinh đẹp, nhưng chẳng khác gì một lọ hoa trang trí không có linh hồn.

Nghĩ đến chuyện này, Nguyễn Nam Tâm giống như đang phải chịu giày vò trong luyện ngục. Ông ta yêu Quán Phượng Nữ bao nhiêu thì căm hận

viên thuốc ấy đến bấy nhiêu!

Có lúc, ông ta cũng nghĩ đến: Nếu bà ấy không ăn viên thuốc kia, thì cho dù ban đầu bà ấy có không bằng lòng, trải qua thời gian kiên nhẫn bồi đắp lâu dài như vậy, trong lòng bà hẳn cũng sẽ có hình bóng ông ta? Nhưng mà vì viên thuốc đó, có lẽ trái tim bà vĩnh viễn cũng không bao giờ dành cho ông ta...

Đây có phải là tự tạo nghiệt, không thể sống hay không?

Ngụy Nam Tâm nén đi khổ sở trong lòng, cười đáp: “Bảo nha hoàn, bà vú thu dọn hành lý cho nàng, ngày mai chúng ta lên đường ngay.”

Quản Phụng Nữ khẽ gật đầu: “Vương gia không cần phải lo lắng. Chỉ cần Thánh thượng cho phép vương gia ngài rời kinh, dù có đi nơi nào, thiếp thân cũng sẽ theo bên cạnh ngài.” Trong nụ cười mỉm, ánh sáng diệu kì hợp tan, sáng ngời tiên diễm không tả nổi. Màu xanh biếc trong đôi con ngươi càng thêm đậm nồng.

Vẻ đẹp như vậy, dù có là một bình hoa không có linh hồn, ông ta cũng chấp nhận.

Ngụy Nam Tâm ngồi xuống bên Quản Phụng Nữ: “Ta lập tức vào cung xin chỉ dụ.” Ông ta ôm lấy Quản Phụng Nữ một lát liền đứng dậy rời đi.

Quản Phụng Nữ nhìn theo bóng lưng của Ngụy Nam Tâm, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

“Thưa vương phi, các quân sự đã đến để bẩm báo ạ.” Đại nha hoàn ở bên ngoài cung kính thông báo.

Quản Phụng Nữ đáp ứng một tiếng, chỉnh lại tóc tai, bắt đầu công việc của một ngày như thường lệ.

...

Trong thôn Bì Thị trên núi Quán Đào ở phía Tây nước Đại Sở, Vinh Tuệ Khanh lại tỉnh dậy, uể oải đuổi người một cái. Đêm qua, cái tên biến thái chết tiệt kia lại xuất hiện cả trong giấc mơ của cô, hại cô không được ngon giấc, tiêu tan cả cơn buồn ngủ, đến sáng lại tỉnh dậy muộn.

Vinh Tuệ Khanh theo thói quen gọi một tiếng: “Thần thúc...”

Không có tiếng đáp lại.

Vinh Tuệ Khanh ngẩn người, ngây ngốc cả một lúc mới nhớ tới Thần thúc hình như vẫn còn ở trên núi Quán Đào chưa xuống.

Linh sủng Xích Báo mà cô vừa mới thu nhận kia hẳn là đang Trúc Cơ.

“Khăng Khăng?” Vinh Tuệ Khanh mặc xong quần áo xuống giường, ra ngoài phòng ăn nhìn một lượt.

Khăng Khăng thích chạy đến phòng ăn.

Thế mà hiện tại Khăng Khăng lại không có ở đây.

Vinh Tuệ Khanh cau mày. Cô rất muốn lên núi xem xem, nhưng bây giờ trời sáng trưng, nếu cô đi ra ngoài không chừng sẽ khiến người khác chú ý đến bọn họ.

Cô đang băn khoăn ở trong phòng thì nghe bên ngoài truyền vào tiếng gõ chiêng.

“Mau tập hợp! Mau tập hợp! Mau đến từ đường ở phía Đông của thôn, thôn trưởng có chuyện muốn thông báo!”

Vinh Tuệ Khanh ngẫm nghĩ rồi cuộc cũng đi theo mọi người cùng đến từ đường ở phía Đông thôn.

Thôn Bì Thị là một sơn thôn nhỏ, không có nhiều quy tắc là mấy.

Tất cả nam nữ đều đến ngồi phía trong từ đường.

Vinh Tuệ Khanh ngồi cạnh đại thẩm nhà bên, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy ạ?”

Đại thẩm nhà bên lắc đầu, mặt mang vẻ âu sầu: “Không biết nữa. Nhưng mà từ lúc thị trấn Dao Xuyên xuất hiện bao nhiêu người tu hành thì tô thuế của chúng ta lại cao lên một bậc. Hầy, hiện tại ông nhà ta mỗi ngày cứ trời chưa sáng đã lên núi đặt bẫy, đi sớm về khuya, cũng vừa vắn gom được đủ tiền thuế.”

Vinh Tuệ Khanh thông cảm nhìn bà ấy, không hề nghĩ tới mình cũng phải đóng thuế.

Trong từ đường, thôn trưởng của thôn Bì Thị ưỡn ngực ưỡn bụng, mặt hồng hào lên tiếng: “Núi Quán Đào chúng ta cũng sắp có triển vọng rồi. Đêm qua, thôn Đông Miêu Nhi gần bên có người đã nhìn thấy sơn quý đại nhân đi tuần rồi! Và lại còn nghe nói là đi về hướng thôn Bì Thị chúng ta! Cho nên, các thôn đã họp lại cùng quyết định phải đến miếu sơn quý trên núi Quán Đào tế bái sơn quý đại nhân!”

Nước trà trong miệng Vinh Tuệ Khanh phụt cả ra ngoài. Có cần phải náo động đến thế không? Chẳng qua là một sự hiểu lầm đẹp đẽ thôi mà? Nhưng nơi này thật sự có miếu sơn quý sao? Vậy thì có thể đi xem xem thế nào.

Sau đó lại nhớ đến La Thần và Xích Báo còn đang ở trong hang yêu tại núi Quán Đào, trong lòng Vinh Tuệ Khanh chột căng thẳng. Nhất định phải tìm cách báo cho bọn họ biết thật sớm. Cô có cảm giác lần tế sơn quý này nhất định có vấn đề. Những tiểu đội săn yêu vẫn còn đang săn trên núi Quán Đào, nói không chừng còn đặc biệt thích thú với sơn quý đại nhân, hơn nữa còn có Xích Báo dưới trướng cô nữa.

Nghĩ đến Xích Báo, lại nghĩ đến những tu sĩ đã nói muốn bắt yêu thú có thần thông trời sinh đó, Vinh Tuệ Khanh mơ hồ cảm thấy những chuyện này đều có chút liên quan.

Thôn trưởng ở bên trên nói chuyện vắng nước bọt cả nửa ngày, cuối cùng tổng kết: “Lễ tế bách sơn quý đại nhân quyết định vào lúc hoàng hôn ba ngày sau. Mọi người có tiền thì góp tiền, có sức thì góp công, không cần phải miễn cưỡng. Tu sĩ trong thị trấn cũng sẽ tham gia tế bách sơn quý đại nhân lần này.”

Câu cuối cùng mới là trọng điểm nhĩ.

Vinh Tuệ Khanh giấu mình trong đám đông, cật lực không để người khác phát hiện ra sự bất thường nơi cô.

Ra khỏi từ đường, Vinh Tuệ Khanh vội vàng trở về gian nhà tranh của mình, dự định chờ đến tối mà vẫn không thấy La Thần thì cô sẽ lên núi tìm bọn họ.

May là vào chạng vạng, La Thần đã dẫn theo một người trẻ tuổi cao to, anh tuần uy vũ cùng vào sân: “Tuệ Khanh, ta trở về rồi.”

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ vội ra đón: “Thần thúc, thúc đã trở về rồi. Nếu thúc còn không về, ta còn định lên núi tìm thúc cơ.”

La Thần quay đầu gọi người trẻ tuổi kia lại: “Đây chính là Xích Báo.”

Một đầu tóc màu đỏ lửa vô cùng chói mắt. May sao nơi này mọi người đã quen nhìn tu sĩ với đủ sắc màu, cũng không còn quái lạ gì đối với một người đàn ông có đầu đỏ chói.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh vẫn cảm thấy không nên quá mức nổi bật thì tốt hơn.

Xích Báo liền biến đầu tóc của mình thành màu đen.

“Nhưng mà cậu ta sẽ ở đâu?” Vinh Tuệ Khanh tiếp tục rầu rĩ. Nhà tranh đơn sơ, chỉ có hai gian phòng, bình thường Vinh Tuệ Khanh ở trong phòng, La Thần sẽ ngồi thiền ở phòng ngoài hoặc ngay trong sân.

Xích Báo cười đáp: “Không cần phải lo. Ta ở dưới mái hiên trước cửa phòng là được rồi.”

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến những con chó trông nhà, có chút ngượng ngập, nhỏ tiếng nói: “Như vậy sao có thể?”

“Không sao.” La Thần nhàn nhạt nói: “Cậu ta vừa mới Trúc Cơ, khôi phục về nguyên hình vẫn tương đối thoải mái hơn. Đối với cậu ta bây giờ nếu cứ giữ mãi dạng người thì sẽ tiêu hao linh lực rất lớn.”

Vinh Tuệ Khanh không băn khoăn thêm nữa, nói vào vấn đề: “Vài thôn xung quanh núi Quán Đào muốn liên kết với nhau tổ chức tế bái sơn quỷ, nghe thôn trưởng nói thì đó hẳn là đề nghị của những tu sĩ trong thị trấn Dao Xuyên. Thần thúc, thúc nói chúng ta nên làm thế nào?”

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh, trầm ngâm: “Trước tiên ở yên quan sát động tĩnh đã. Ta đoán có lẽ chuyện của Xích Báo vẫn không thể giấu được bao lâu.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 144: Trùng Hợp Lễ Tế Sơn Quỷ

 La Thần nổi gân xanh trên trán, nhưng vẫn nhẫn nại nhìn sang Vinh Tuệ Khanh: “Đói rồi sao?”

Vinh Tuệ Khanh đã ăn Chúc Dư, vốn không cần dùng cơm trong vài ngày. Nhưng nghĩ đến những món ngon mình được ăn vào hôm ấy, Vinh Tuệ Khanh không khỏi liếm môi, cười gượng: “Cũng không có đói lắm...”

La Thần im lặng, hồi lâu mới phất phất tay: “Vào trong đợi một lát.” Xoay người lại quay vào phòng bếp.

Khăng Khăng được như nguyện, lúc này mới sực như nhìn thấy trong phòng xuất hiện thêm một người, mắt to mày đậm, vai rộng chân dài, thân thẳng như tùng. Khăng Khăng đánh giá Xích Báo một lượt, chợt hỏi: “Người là báo hả?”

Xích Báo gật gật đầu: “Ta là linh sủng của chủ nhân.” Hơi khom người cúi đầu với Vinh Tuệ Khanh.

Khăng Khăng kinh ngạc, giậm chân kêu la: “Khăng Khăng mới là linh sủng của chủ nhân, người thì có bản lĩnh gì xứng để đi cùng với Tuệ Khanh của bọn ta?!”

Vinh Tuệ Khanh đằng hắng: “Khăng Khăng!”

Khăng Khăng hươ hươ chân trước với Vinh Tuệ Khanh, ra hiệu cô không cần lên tiếng.

Xích Báo nhìn sang Vinh Tuệ Khanh, lại nhìn Khăng Khăng, sau đó liền biến về nguyên hình. Con mắt thứ ba hiện ra giữa đầu mày, phát ra chùm ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ cả người Khăng Khăng vào trong.

Khăng Khăng nhắm mắt cảm nhận chùm sáng ấy, thật lâu mới mở mắt ra, không cam không nguyện gật đầu: “Tạm được, tạm thông qua.” Sau đó lại nhảy lên lưng Xích Báo, xách hai tai nó: “Khăng0Khăng tới trước, người phải gọi Khăng Khăng là lão đại...”

“Được rồi, Khăng Khăng đừng ức hiếp Xích Báo mới đến.” Vinh Tuệ Khanh cười nhắc nhở một câu xong lặng lẽ theo vào phòng bếp, nhường phòng ngoài cho Khăng Khăng và Xích Báo kết nối tình cảm.

Trong phòng bếp, La Thần đang đứng trước một cái thớt gỗ xăn tay áo nhào bột mì.

Ở phần bên kia của thớt, một con dao to bản đang tự băm thịt một cách thần tốc, thịt mau chóng bị băm nhuyễn.

Một thùng nước đặt bên cạnh tấm thớt nhấp nhô vài búp rau cải xanh không nhìn ra là loại nào đang vui vẻ tự gột rửa ở bên trong.

Trong lúc La Thần nhào bột, thỉnh thoảng lại quay đầu bổ sung một ít linh lực vào dao to bản, 5 con dao ngay tức khắc lại hăm hở ra sức băm thịt. Hoặc là chỉ tay vài cái về phía rau cải đang tự tiêu khiển kia, rau cải liền bay ra khỏi thùng nước, nằm trên một cái thớt khác. Một con dao phay nhỏ hơn bay sang, bắt đầu tự thái rau cải làm nhân.

Vinh Tuệ Khanh nhìn mà miệng cười tùm tùm, lên tiếng hỏi: “Thần thúc, thúc đã có thể dùng linh lực băm nhân bánh rửa rau, sao lại không dùng cách như vậy để nhào bột?”

Hai tay nhào bột của La Thần dừng một chốc, quay đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Linh lực không phải vạn năng, không thể giải quyết tất cả vấn đề.

Có những chuyện cần phải tự thân làm mới có thể đạt đến hiệu quả cần có. Ví4như nhào bột, bột nhào bằng cách dùng linh lực sẽ không ngon bằng khi dùng tay.”

Ngọn đèn trong gian phòng bếp như hạt đậu, tỏa ánh mờ mờ khắp căn phòng. Trong ánh sáng lơ mờ mang theo hương thơm của thịt, mùi hương thoảng của rau xanh, còn có mùi ngũ cốc của bột mì, mùi vị của thể tục không thể nào trần tục hơn, nhưng lại khiến cho Vinh Tuệ Khanh cảm thấy như lạc vào tiên cảnh. Tu hành là vì điều gì? Có lẽ là vì để mỗi ngày đều có thể sống trong tiên cảnh như vậy...

Vinh Tuệ Khanh không kiềm được đi đến ôm lấy eo La Thần từ phía sau, dựa đầu vào lưng y, khẽ giọng nói: “Thần thúc, ta muốn được thúc nhào bột cho ta ăn, nhào9bột cả đời, mãi mãi ở bên cạnh ta nhào bột cho ta...”

Tay La Thần hoàn toàn khựng lại, qua một lúc lâu mới xoay người xoa xoa đầu Vinh Tuệ Khanh: “Nói cái gì thế, sau khi Trúc Cơ rồi ép nhóc ăn có khi nhóc còn không muốn ăn nữa kia.”

“A, Thần thúc, trên tay thúc có bột mì đấy!” Vinh Tuệ Khanh la to lên, luống cuống đẩy tay La Thần ra, vừa chạy nhanh ra ngoài, về phòng mình soi gương.

Quả nhiên trên đầu toàn là bột mì!

Vinh Tuệ Khanh cười cười nhìn gương phỉ phui, đột nhiên không muốn dùng phép thuật tẩy rửa mà thay vào đó đi gánh nước, tự tay gội đầu thật kĩ.

Phép thuật dù có thuận tiện thật nhưng đồng thời cũng làm mất đi bao nhiêu thú vui trong cuộc sống.

Vinh Tuệ Khanh vừa lau đầu vừa ngâm nga bài ca trở lại phòng, thấy bữa tối đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi.

Khăng Khăng ngồi ở vị trí của mình, ôm lấy bánh bao gặm một miếng thật lớn.

Xích Báo ngồi bên cạnh Khăng Khăng, nhả nhận ăn bánh bao.

Khăng Khăng liếc sang lải nhải: “Thật là kì quặc. Một con báo ăn chay, chắc, giả vờ thánh thuần gì chứ... Có giả vờ cũng không thể giả vờ cả đời...” Sau đó lại hô lên với Vinh Tuệ Khanh: “Tuệ Khanh mau đến xem, bánh bao chay của cô sắp bị Xích Báo đệ đệ ăn hết rồi này.”

Xích Báo bối rối, trong tay cầm một chiếc bánh bao nhân chay, ăn cũng không được, không ăn cũng không được, bỗng chốc sắc phát ho.

Vinh Tuệ Khanh không hề thấy đói, mỉm cười đi qua cầm lấy một cái bánh bao nhân chay mà ăn, vừa ăn vừa chỉ mấy cái bánh bao còn lại: “Của hai người hết đây.”

Khăng Khăng hoan hô một tiếng, bắt đầu ăn ngấu nghiến. Xích Báo cũng ăn hết bánh bao chay còn lại mới dọn dẹp tất cả bát đĩa.

Khăng Khăng vỗ vỗ bụng ngồi trên ghế nghỉ ngơi, nói với Xích Báo: “Đặt xuống đi, Tuệ Khanh sẽ thu dọn mà.”

Xích Báo nghiêm chỉnh đáp: “Linh sủng hầu hạ chủ nhân là tất yếu.”

Khăng Khăng: “...” Nhảy xuống khỏi ghế, chạy ra ngoài ngấm trắng, vờ như không nghe thấy Xích Báo nói.

Vinh Tuệ Khanh cảm ơn Xích Báo, sau đó vào phòng trong ngồi thiền, đợi đến lễ tế sơn quý ba ngày sau.

Những ngày này, Vinh Tuệ Khanh và Xích Báo đều ở trong viện không ra ngoài. Trong lúc đó chỉ có La Thần ra ngoài một chuyến, nói là muốn đi do thám địa hình, rồi đi hai ngày.

Vào lúc hoàng hôn ngày thứ ba, La Thần trở về nhà tranh trước giờ tế sơn quý, sắc mặt tái nhợt.

Đại thẩm và đại thúc ở kế bên sang hện Vinh Tuệ Khanh và La Thần cùng lên núi xem tế sơn quý.

Vinh Tuệ Khanh thay một bộ áo rộng tay và quần ống to như các cô nương trong núi thường mặc, đi sau La Thần theo dòng người đến trước miếu sơn quý.

Nơi đó quả nhiên có rất nhiều tu sĩ, như cố ý lại như vô ý đứng ở các con đường, yên lặng đánh giá những người dân trong núi ngang qua.

Tay Vinh Tuệ Khanh đầm mồ hôi.

La Thần nắm chặt tay cô: “Đừng sợ, bọn họ nhiều lắm là tu vi Trúc Cơ, không làm gì được chúng ta.”

Vinh Tuệ Khanh vẫn không dám ngẩng đầu.

Không dễ gì chen trong đám đông người đến được miếu sơn quý, Vinh Tuệ Khanh mới dám ngẩng đầu nhìn xung quanh.

La Thần khẽ “A” một tiếng.

“Sao thế?” Vinh Tuệ Khanh nhón chân nhìn vào trong.

“Nhóc xem tượng sơn quý ở trong đó kìa.” La Thần đưa tay chỉ pho tượng đất bên trong miếu sơn quý.

Ở giữa miếu thờ nhỏ hẹp bày một pho tượng đủ sắc màu. Một con báo màu đỏ thẫm đang trong trạng thái chạy thật nhanh, trên lưng báo là một thiếu nữ mặc võ trang màu đen, trong tay cô cầm một chiếc roi dài. Trong miệng thiếu nữ còn ngậm một nhành hoa quế màu đỏ!

Có lẽ công tượng đắp tượng tay nghề chưa tinh nên mặt mũi của sơn quỷ này không giống với Vinh Tuệ Khanh cho lắm. Nhưng hình dáng thân người, thậm chí nhành hoa quế trong miệng đều đặc biệt giống hệt với Vinh Tuệ Khanh vào đêm hôm đó! Trừ một điều trong tay Vinh Tuệ Khanh ngày đó không hề cầm roi.

“Hả?! Sao lại như vậy?!” Vinh Tuệ Khanh ngạc nhiên há hốc: “Đây... không phải là... vào ngày hôm đó...” Dáng vẻ của mình đó sao!

“Đại thẩm, đại thẩm, miếu sơn quỷ này có được bao lâu rồi ạ? Tượng sơn quỷ này là ai dựng nên ạ?” Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh lại, hỏi đại thẩm nhà bên.

Đại thẩm cười bảo: “Rất lâu rồi ấy nhỉ? Từ đời gia gia của gia gia ta, thậm chí còn lâu hơn, miếu sơn quỷ này đã tồn tại ở đây rồi.”

Vinh Tuệ Khanh vô cùng hoang mang. Sao lại có thể như thế! Trước kia cô còn không biết nơi này có miếu sơn quỷ! Giữa cô và Xích Báo cũng chỉ là bè nước gặp nhau, không phải là cố ý kia mà!

“Đúng vậy, nghe tổ gia gia ta nói, rất nhiều rất nhiều năm về trước, trên núi Quán Đào này, yêu thú đặc biệt vô pháp vô thiên, thường xuống núi quấy nhiễu bách tính. Sau này có sơn quỷ nương nương chế ngự yêu thú, lệnh bọn chúng không được rời khỏi núi Quán Đào, chúng ta mới có thể gây dựng thôn ở dưới chân núi Quán Đào.” Một thôn dân khác cảm khái.

Vinh Tuệ Khanh cười gượng: “Thế quả là không tồi. Nhưng những yêu thú ngày nay dường như không nghe lời sơn quỷ nương nương là

bao...” Không chỉ ở trên núi ăn thịt người mà còn chạy xuống dưới núi, đi nơi khác làm mưa làm gió.

Một bà lão ở bên cạnh vỗ đùi nói: “Cho nên sơn quỷ nương nương mới hiển linh! Bởi vì những yêu thú này không nghe lời ngài ấy nên ngài ấy hiển linh trừ yêu đấy!”

Vinh Tuệ Khanh sợ hãi lùi lại một bước. Không phải chứ? Trách nhiệm này quá trọng đại. Lẽ nào muốn một tu sĩ giai đoạn Luyện Khí như cô kế thừa di nguyện vĩ đại của sơn quỷ nương nương, hoàn thành công việc trừ yêu đánh quái rất có tiền đồ như thế này?!

La Thần nhìn tượng sơn quỷ trong miếu, lại nhìn dáng vẻ Vinh Tuệ Khanh, thấp giọng cười: “Chẳng qua chỉ là trùng hợp, nhóc đừng nghe gió thì tưởng là mưa.”

Vinh Tuệ Khanh cúi đầu, nắm lấy tay áo của La Thần thăm thì: “Thần thúc, ta có bao nhiêu cân lượng thúc cũng biết, việc sắm vai ‘Sơn quỷ nương nương’ có tính thử thách như vậy thực sự không hợp với ta.”

La Thần mỉm cười, khẽ cốc lên đầu Vinh Tuệ Khanh một cái: “Vẫn chưa có gốc lắm.” Sau đó lại dặn dò cô: “Chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nhóc, không cần gánh trên lưng mình như vậy.”

Vinh Tuệ Khanh xoay tròn con người, cười ha ha: “Không gánh, không gánh. Chúng ta không đánh lại thì chạy. Chỉ là không biết có làm tuột dốc danh tiếng của sơn quỷ nương nương hay không...”

La Thần lại vừa bực mình vừa buồn cười, xoay người không để ý đến cô nữa.

Phía trước, thôn trưởng các thôn đã bày xong dê, bò, lợn dùng để tế tự, đốt nhang, dẫn đầu quỳ lạy.

Những thôn dân xung quanh Vinh Tuệ Khanh cũng cùng quỳ bái theo.

Vinh Tuệ Khanh thấy vậy nhanh chóng quỳ xuống, tránh cho người khác phát hiện cô khác người.

Nhưng trong thoáng lơ là, Vinh Tuệ Khanh phát hiện La Thần đã biến mất.

Đợi khi quỳ bái kết thúc, trước miếu sơn quỷ bắt đầu xướng vở kịch đáp ơn thần, Vinh Tuệ Khanh mới nhìn thấy La Thần không biết đã quay lại từ lúc nào, khẽ hỏi: “Vừa rồi thúc đã đi đâu vậy?”

Sắc mặt của La Thần lại hơi tái đi, y thấp giọng đáp: “Trở về rồi nói.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 145: Họa Từ Miệng Mà Ra

 “Ta có chút không khỏe. Gần đây linh lực không đủ, vết thương cũ dường như lại tái phát rồi.” La Thần ho khê hai tiếng.

Vinh Tuệ Khanh càng thêm lo lắng: “Ta vẫn còn đan dược chưa dùng hết, Thần thúc ăn thêm một ít nhé?”

La Thần đưa tay ngăn cô lại: “Không cần phiền phức như vậy. Đan dược không thể chữa dứt điểm vết thương của ta. Ta phải đi một chuyến, tìm một nơi thích hợp bế quan tĩnh dưỡng một thời gian mới được.”

“Ta đi cùng Thần thúc!” Vinh Tuệ Khanh lập tức đề nghị: “Chúng ta đi ngay bây giờ.”

“Vậy làm sao được? Thôn dân nơi này vẫn đang trông mong sơn quý nương nương trừ hại vì dân cơ mà.” La Thần nhìn dáng vẻ gấp gáp của Vinh Tuệ Khanh, không kìm được muốn trêu cô.

Vinh Tuệ Khanh giậm giậm chân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Bây giờ là lúc nào rồi thúc còn có tâm trạng nói đùa!”

“Được rồi được rồi, nhóc đừng sốt ruột. Vết thương của ta ta biết rõ. Ta ra ngoài dưỡng thương một thời gian rồi sẽ trở về. Trước kia ta không yên tâm rời đi, lo nhóc một mình sẽ gặp nguy hiểm. Bây giờ có Xích Báo ở bên cạnh, ta lại yên tâm rồi. Nơi ta đến, nhóc không vào được.” La Thần ôn tồn nói, lại đứng lên.

Vinh Tuệ Khanh nóng ruột: “Vì sao lại không thể đi được?”

“Nghe lời đi! Nhóc không nghe lời ta nữa à?!” Mặt La Thần tối lại, đứng dậy khỏi ghế, chấp tay nghiêm mặt nói.

Xích Báo đã hiện nguyên hình, chờ theo Khăng Khăng từ cửa tiến vào, sững sờ nhìn vẻ mặt tức giận của La Thần, lại nhìn vẻ quật cường của Vinh Tuệ Khanh, không biết đã xảy ra chuyện gì.

La Thần nói với Xích Báo: “Ta phải rời đi một thời gian, nơi này dựa vào người cả, nhớ phải bảo vệ tốt chủ nhân của người.” Nói rồi xoay người bước nhanh ra khỏi phòng.

Vinh Tuệ Khanh lau đi nước mắt, cắn răng chạy theo La Thần ra ngoài.

La Thần vừa ra khỏi phòng đã tàng hình.

Vinh Tuệ Khanh không nhìn thấy bóng dáng La Thần đâu nữa, ngẩn ngơ tựa vào cửa nhà. Mắt nhìn con đường nhỏ trống vắng phía trước, chậm rãi trượt ngồi xuống bậc cửa. Cô cứ ngồi như vậy cho đến khi trời tối, trong mắt lại khô ráo không có nước mắt.

Xích Báo chờ theo Khăng Khăng ra khỏi phòng, ngồi trong sân, cùng Vinh Tuệ Khanh ngẩn người.

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt Vinh Tuệ Khanh, trắng nhợt dọa người.

Khăng Khăng trượt xuống khỏi lưng Xích Báo, nhảy lên vai Vinh Tuệ Khanh, cân nhắc hồi lâu nên an ủi cô thế nào, cuối cùng thốt ra: “Khăng Khăng đói rồi.”

Vinh Tuệ Khanh cười phì: “Người đúng là một kẻ tham ăn không hơn không kém!”

Trở vào nhà, Vinh Tuệ Khanh hâm nóng số bánh bao và thức ăn còn lại cho nó ăn thật no.

Những ngày tiếp theo, Vinh Tuệ Khanh ban ngày đóng cửa không ra ngoài, ban đêm lại thay một bộ quần áo màu đen, cầm theo cây roi trước kia, cười Xích Báo đi tuần núi Quán Đào.

Lúc gặp phải yêu thú đang tàn sát bừa bãi, cô sẽ ra tay giết yêu thú đó.

Lúc gặp tu sĩ truy sát yêu thú vô tội, cô cũng sẽ ra tay đối phó tu sĩ.

Những tu sĩ do đại môn phái cử đến núi Quán Đào săn yêu tu vi cao nhất cũng chỉ đến Trúc Cơ.

Vinh Tuệ Khanh là Luyện Khí hậu kỳ, Xích Báo là Trúc Cơ sơ kỳ. Nhưng Xích Báo có thần thông trời sinh, một khi sử dụng thì ngay cả tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cũng không phải đối thủ của nó.

Một người một báo phối hợp, một khi ra tay, tuyệt nhiên không có tu sĩ nào có thể sống sót chạy thoát khỏi tay hai người.

Tiểu đội săn yêu trên núi Quán Đào tìm kiếm mấy lượt đều không phát hiện ra tung tích của người mà họ cho là sơn quý nương nương và Xích Báo.

Tin tức của Xích Báo cuối cùng cũng được che giấu thành công.

Vinh Tuệ Khanh lần này đánh được rất nhiều yêu thú, tích trữ được khá nhiều lông của yêu thú, đều là những chất liệu thượng hạng. Cô không nỡ vứt đi liền tính toán đem đến thị trấn Dao Xuyên bán cho ông chủ hàng lông thú, thuận tiện thăm dò xem có tin tức của La Thần hay không.

La Thần đi cả nửa tháng đều không có bất kì tin tức nào, tuy Vinh Tuệ Khanh có chút không vui nhưng nỗi nhớ nhung đã lấn át cơn buồn bực.

Thị trấn Dao Xuyên vẫn như ngày trước, không có gì thay đổi, trừ chuyện trên phố có thêm một vài tu sĩ ăn mặc quái dị.

Vinh Tuệ Khanh đem lông yêu thú đến bán cho một cửa hiệu lông thú mà mình quen.

“La cô nương, lông hỏa ly này là loại thượng hạng, cô chỉ bán một trăm lượng thật sự quá rẻ rồi đấy?” Ông chủ của hàng lông thú là một người phúc hậu, rất quan tâm đến Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cười đáp: “Không rẻ đâu ạ. Nếu có thể bán đắt hơn thì đó là do ông chủ tài ba, không liên quan gì đến cháu.”

“Chi bằng thế này. Chúng ta chia lợi nhuận mỗi người một nửa. Xem ta bán ra được bao nhiêu tiền, chúng ta cứ chia nửa có được không?” Lông hỏa ly ít nhất cũng có thể bán được một nghìn lượng một tấm. Nếu mang đến thành Mã Lạc thì có thể bán được một vạn lượng, nếu mang đến kinh thành còn có thể bán được mười vạn lượng. Bởi vì hỏa ly không phải dã thú bình thường.

Vinh Tuệ Khanh vốn không để ý đến tiền bạc tục thế, liền cười đáp ứng, nhận lấy khế ước từ chương quỹ xong liền xoay người đi.

Đến con phố lớn ở thị trấn Dao Xuyên, Vinh Tuệ Khanh vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh, thấy ngay ở góc đường xuất hiện một quầy bói quẻ đoán mệnh.

Vinh Tuệ Khanh chợt ngộ ra. Sao cô lại quên mất chuyện này? Cô có mai rùa, có thể trở về bói một quẻ xem xem Thần thúc thế nào rồi.

Nghĩ đến đây, Vinh Tuệ Khanh cất bước thật nhanh trở về, nhưng lúc đi ngang qua gian bói quẻ ấy lại nghe được người có bộ râu sơn dương kia đang xoay xoay cái đầu phán: “Quẻ này là Ly hạ Khảm thượng, quẻ thứ sáu mươi ba, Ký Tế, kiên trì tiếp tục sẽ đạt lợi ích, là quẻ thượng thượng đại

cát. Bảng vàng đề tên, không phụ bao năm vất vả cố gắng, người được quẻ này vô cùng may mắn, tất cả mọi chuyện mưu cầu đều được hanh thông. Quẻ tốt! Quẻ tốt!”

Vinh Tuệ Khanh ngửa ngáy đi sang cười nói: “Đại sư nói lời ấy không đúng, Khảm là Thủy, Ly là Hỏa, thủy hỏa tương giao, thủy trên hỏa, thế nước sẽ áp đảo thế lửa. Ký nghĩa là ‘đã’, Tế nghĩa là ‘thành công’. Ký Tế chính là biểu thị sự đã thành công nhưng cuối cùng sẽ phát sinh biến cố, là căn nguyên của cực thịnh tất suy. Quẻ này không phải thượng thượng đại cát như đại sư đã nói.”

Lời vừa dứt, người phụ nữ bận áo gấm đang xem bói liền quở mắng Vinh Tuệ Khanh: “Đứa nhỏ này, nói xằng nói bậy gì đấy? Con trai ta lên kinh thành dự thi, nhất định có thể đỗ Trạng Nguyên, làm rạng rỡ tổ tông!” Nói rồi nhổ vào Vinh Tuệ Khanh một cái, hất đầu bỏ đi.

Vinh Tuệ Khanh cười cười định xoay người đi.

Người có chòm râu sơn dương lại gọi Vinh Tuệ Khanh lại, mặt mang vẻ kì quái hỏi: “Hình như cô nương tinh thông dịch lý?”

Vinh Tuệ Khanh trở nên cảnh giác. Gia gia của cô và cả Mão Quang ở phố Hồ Lô từng nói với cô rằng thoán từ trong dịch thuật không truyền ra ngoài, bên ngoài rất ít người biết được, bảo cô không được tùy tiện truyền ra.

“Ta không hiểu dịch lý, nhưng trước kia thường hay nghe lão gia gia ở nhà bên bốc quẻ, nghe đến năm lòng mà thôi.” Vinh Tuệ Khanh đáp lại cho qua, vội vàng cất bước rời khỏi thị trấn Dao Xuyên.

Ánh mắt của tiên sinh đoán mệnh lại trở nên âm u, nhìn bóng lưng Vinh Tuệ Khanh biến mất nơi cuối con đường, tay vò nát một lá bùa truyền tin, gọi hai người đệ tử ra phân phó: “Theo dõi cô ta, xem xem cô ta là

người nơi nào. Nếu có cơ hội mang cô ta về đây cho ta. Cô gái này dường như biết được thoán từ trong dịch thuật đã thất truyền từ lâu.”

Thoán từ trong dịch thuật chưa bàn đến, quan trọng là ba mảnh mai rùa có khắc thoán từ đó. Nghe nói năm ấy nước sông Lạc rút xuống, rùa thần chở theo Lạc Thư hiện thế, trên mai rùa có thoán từ của sáu mươi tư quẻ trong dịch thuật, từng bị thần điện Quang Minh đoạt lấy, sau này lại không rõ tung tích.

Vị tiên sinh đoán mệnh này càng xem trọng mảnh mai rùa có khắc thoán từ, thoán từ bản thân nó không quá quan trọng. Những điều này đương nhiên không cần nói rõ cho đệ tử mình biết.

Hai đệ tử nhận mệnh rời đi, một đường theo đuôi song vẫn mất dấu Vinh Tuệ Khanh.

Hai người vô cùng chán nản lại không dám trở về phục mệnh, chỉ đành cắn răng dùng biện pháp ngu độn nhất: Kiểm tra từng thôn xung quanh thị trấn Dao Xuyên.

Bọn họ vốn là tu sĩ Vạn Cạn Quán được phái đến săn yêu thú. Hôm nay là do sự thúc của bọn họ nhất thời hứng khởi đến thị trấn Dao Xuyên bốc quẻ, nào ngờ lại mang đến cho bọn họ thêm một chuyện phiền phức.

Hai người kiểm tra một đường, mất ba ngày ba đêm cuối cùng tra đến thôn Bì Thị.

Hoàng hôn ngày hôm ấy, Vinh Tuệ Khanh ăn xong bữa tối, đang cùng Xích Báo bàn bạc xem tối nay nên đi đâu tuần sơn. Khu vực núi Quán Đào xung quanh thôn Bì Thị đều được bọn họ tiểu trừ sạch sẽ cả rồi, hễ có yêu thú đã có thần trí mà tổn thương tính mạng của con người đều bị bọn họ giết chết. Mà những yêu thú nào tuân theo quy củ thì được Vinh Tuệ Khanh chỉ điểm đến nơi có linh khí dồi dào, để bọn chúng ở nơi ấy tu hành, tốt hơn là đi lang thang trên núi.

Xích Báo nhớ đến một chuyện liền nói với Vinh Tuệ Khanh: “Lúc ta bị những tu sĩ kia truy đuổi, từng nghe bọn họ nói rằng: Yêu thú có thể gây hại đến tính mạng của người bình thường mà không chịu trừng phạt của phép tắc thiên đạo, vì sao tu sĩ Nhân giới khi làm hại tính mạng của người bình thường lại phải chịu trừng phạt của thiên đạo? Thật đúng là thiên đạo bất công, làm người không bằng làm yêu.”

Vinh Tuệ Khanh nghe vậy thì chợt như nghĩ đến điều gì, đang định nói thì Xích Báo đột nhiên dừng đứng hai tai, nghe thấy tiếng bước chân của tu sĩ từ phía xa truyền lại, vội vàng xoay thân biến thành hình người, lo lắng nói: “Có tu sĩ đang đến.”

Xích Báo tu vi Trúc Cơ, cao hơn một cấp so với Vinh Tuệ Khanh. Cảm nhận của nó nhạy bén hơn Vinh Tuệ Khanh nhiều.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng đóng cửa viện, khẩn trương nói: “Mau vào phòng. Khăng Khăng dẫn Xích Báo vào phòng rồi, ngộ nhờ có điều gì không ổn thì trực tiếp lên núi Quán Đào.”

“Vậy còn cô?” Khăng Khăng lo lắng hỏi.

Vinh Tuệ Khanh cười: “Hai tu sĩ kia chẳng qua là tu vi Luyện Khí, không phải đối thủ của ta.”

Xích Báo không chịu đi: “Thần thúc bảo ta phải ở đây bảo vệ cô. Ta không đi, Khăng Khăng đi.”

Khăng Khăng trợn mắt nhìn Xích Báo một cái: “Gọi người tiểu đệ người còn không thừa nhận. Chỉ có mỗi tu vi thì có ích lợi gì? Không có đầu óc thì chỉ để người ta lấy ra làm bia để bắn mà thôi! Đi nào, Xích Báo đệ đệ, để ca ca dạy đệ hai chiêu!” Vừa nói vừa nhảy lên vai Xích Báo, tóm lấy tai cậu ta: “Mau biến trở lại! Mau biến trở lại!”

Xích Báo chỉ nghe lời của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cười khoát tay: “Đi đi, đi đi, các người mau trốn đi trước. Nếu ta không thể ứng phó thì hai người lại đánh úp.”

Khăng Khăng đặc ý huơ chân trước: “Ta và Tuệ Khanh vốn phối hợp rất ăn ý. Xích Báo đệ đệ, người phải học tập chút đi!”

Xích Báo yên lặng biến về nguyên hình, nhẹ nhàng nhảy ra khỏi song cửa sau, trốn vào phía sau nhà tranh.

Sơn thôn vốn yên tĩnh lại vì hai tu sĩ kia mà hóa thành gà bay chó chạy.

“Mở cửa, mở cửa! Tiên sư muốn vào truy tra yêu thú đây!” Một gã đàn ông có giọng khỏe đi theo hai tu sĩ giai đoạn Luyện Khí gõ cửa từng nhà trong thôn.

Vinh Tuệ Khanh ngồi trong phòng, tay nâng một chén nước trong, lặng lẽ đợi bọn họ sang.

Lúc này, bọn cô có trốn ra cũng không được, ngược lại còn khiến người khác nghi ngờ.

“Mở cửa, mở cửa! Người La gia có nhà không?” Người giọng khỏe kia lại gào lên.

Vinh Tuệ Khanh lấy lại bình tĩnh, phủi phẳng y phục, ra ngoài mở cửa viện, nhìn thấy trước mặt là hai tu sĩ mặc đạo bào của Vạn Càn Quán. Một người mặc áo đen nhìn như đầu trâu mặt ngựa, một người mặc áo trắng lại mang vẻ khí phách.

“Xin hỏi có chuyện gì sao?” Vinh Tuệ Khanh lễ độ hỏi.

Vừa nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh, hai tu sĩ kia liền vui sướng không thôi. Quả nhiên tìm được cô rồi!

“La cô nương, biểu thức của cô có nhà không?” Người giọng khỏe hấp tấp hỏi.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần ở lại thôn Bì Thị dùng họ La, hai người đều nói mình họ La.

Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh đáp: “Biểu thức đã đến thành Mã Lạc bán thú sẵn được rồi ạ.”

Thành Mã Lạc ở phía Đông thị trấn Dao Xuyên, cách nơi này khoảng hơn năm trăm dặm, cả đi cả về lại thêm thời gian bán đồ vật cũng phải mất hơn một tháng mới có thể về đến.

Trong thôn Bì Thị cũng có người thường đến thành Mã Lạc bán đồ, giá cả cao hơn so với bán ở thị trấn Dao Xuyên.

Người giọng khỏe kia không hề nghi ngờ, cười cười nói với hai vị tu sĩ: “Phải rồi, hôm nay bọn tôi có nhìn thấy biểu thức cô ấy ra ngoài, nói là đi bán những con thú đã sẵn được.” Lại giới thiệu tình hình của gia đình Vinh Tuệ Khanh: “Là người vừa mới chuyển đến, trong nhà chỉ có hai người biểu thức và cháu gái, rất là thành thật. Bình thường, ngoại trừ lên núi săn thú thì không đi nơi nào, luôn luôn ở trong nhà. Chúng tôi đều biết rõ. Tiên sư à, chúng ta đi sang nhà khác xem thôi.”

Tu sĩ áo trắng mặt mày khí phách nháy mắt với tu sĩ áo đen đầu trâu mặt ngựa, cười hỉ hả tiến lên nói với Vinh Tuệ Khanh: “Thế thì bọn ta nể mặt cô nương vậy, không vào trong nữa.” Nói rồi đột nhiên đưa tay định sờ lên mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh theo bản năng dịch sang bên một bước, nhẹ nhàng tránh đi cánh tay sàm sỡ kia.

“Cô nương có ý gì?” Tu sĩ áo trắng trầm sắc mặt, xoay người nói với thôn dân giọng khỏe nọ: “Sư thúc bọn ta đến thị trấn Dao Xuyên đã lâu,

vẫn nói muốn tìm một thị thiếp hầu hạ người. Ta thấy cô nương này không tồi, hay là để cô ta theo bọn ta đi.”

Hả?!

Không những người giọng khỏe sững sờ mà ngay cả Vinh Tuệ Khanh cũng ngây người. Đây là muốn cưỡng đoạt dân nữ à?

Người giọng khỏe ngơ ngác hỏi: “Tiên sư là người xuất gia không gần nữ sắc chứ nhỉ?”

Tu sĩ áo trắng cười nhạt: “Con mắt nào của người nhìn thấy đạo gia không gần nữ sắc? Ta nói người biết sư thúc của ta là tu sĩ Trúc Cơ, phụ nữ muốn trở thành thị thiếp của người có thể xếp hàng từ thị trấn Dao Xuyên đến tận thành Mã Lạc. Cho cô ta một cơ hội này là vì xem trọng thôn Bì Thị các người. Nào, gọi thôn trưởng sang đây cho ta, bảo ta có chuyện muốn bàn với ông ấy.” Nói rồi lại ngạo mạn đứng đó, đầu ngẩng bốn mươi lăm độ nhìn trời, không thèm để ý đến người khác.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 146: Quyết Định Nhanh Chóng

 Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ đứng nơi cửa, đợi hai tu sĩ đều vào trong viện mới đóng cửa đánh rầm, sầm mặt: “Xích Báo, ra tay!”

Hai tu sĩ cả kinh, quét mắt nhìn xung quanh.

Tu sĩ áo trắng cấp tốc móc ra một lá bùa truyền tin, định vò nát báo tin.

Động tác của Vinh Tuệ Khanh lại nhanh hơn động tác của tu sĩ áo trắng, một mặt cười lạnh: “Rơi vào trận Thiên La Địa Võng của ta rồi, dù người có Vạn Lý Thừa Phong Phù cũng vô dụng!” Một mặt rút roi ra rút linh lực vào, trong thoáng chốc, cây roi như một đường thẳng cuốn đến tay của tu sĩ áo trắng.

Từ lúc vào ở trong viện này, Vinh Tuệ Khanh đã dày công suy nghĩ, bố trí trận Thiên La Địa Võng vừa mới sáng tạo. Chỉ cần phát động nó thì các pháp thuật không gian như trận truyền tống, bùa truyền tin, thuận di đều không thể thi triển. Trận pháp này là sau khi cô trở về từ thế giới trong Lang Hoán Bảo Kính, hiểu biết đối với thời không bất đồng, thế giới bất đồng lại sâu thêm một tầng, do cô căn cứ vào nguyên lý cơ bản của trận pháp mà tự sáng chế ra.

Vừa lôi kéo liền cuốn bùa truyền tin trong tay tu sĩ áo trắng qua bên mình.

Tu sĩ áo đen bên cạnh còn chưa rút tay ra khỏi túi càn khôn của mình đã bị Xích Báo xông từ trong phòng ra đánh ngất.

Tu sĩ áo trắng dường như bị dọa chết lặng, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống trước Vinh Tuệ Khanh, luôn miệng cầu xin: “Cô nương tha mạng! Cô nương tha mạng!” Vừa la vừa cúi đầu, một đường sáng bén ngót từ phía sau gáy gã bắn ra, hết như mũi tên bắn về phía ngực Vinh Tuệ Khanh. Chiêu “quỳ xuống xin tha xuất đao sau gáy” không biết đã lấy đi bao nhiêu tính mạng của tu sĩ có tu vi cao thâm hơn gã.

Đứng gần như vậy, tu vi của bọn họ lại không cách nhau đến một trời một vực, có thể sẽ thành công chứ?

Nhưng gã không thể ngờ Húc Nhật Quyết có hiệu quả luyện thân thể, giúp Vinh Tuệ Khanh cực kì am hiểu cận chiến. Đối với thủ đoạn đánh lén này cô không còn gì quen thuộc hơn, trường tiên trong tay cô cuốn trở về, sớm đã cuốn lấy con dao găm như kiếm phù kia lại. Sau đó không chút lưu tình, Húc Nhật Quyết dồn dập xoay vòng, khí lực trên tay dần tăng lên cực đại, trường tiên quất đến, con dao găm bị trường tiên cuốn lấy chọt phát ra một luồng sáng chói lóa chuẩn xác đâm thẳng vào đỉnh đầu của tu sĩ áo trắng.

Xương đỉnh đầu vốn vô cùng cứng chắc dưới thần lực của Vinh Tuệ Khanh chẳng khác nào đậu phụ, bị dao găm đánh lén của chính mình xuyên thấu.

Tu sĩ nọ rên lên một tiếng, ngã xuống nền đất trong sân.

Xích Báo giương nanh gầm gừ, chân trước không ngừng dẫm đá lên mặt đất.

Vinh Tuệ Khanh nhìn tu sĩ áo đen đã ngất đi trên đất, hỏi Xích Báo: “Người không dám giết gã?”

Xích Báo chưa từng sát sinh, ngay cả ăn cũng chỉ ăn chay, là một con báo thuần khiết hiếm thấy.

Nhưng đã làm linh sủng đi theo Vinh Tuệ Khanh thì không thể giống như trước nữa. Nó cần phải bảo vệ chủ nhân, không thể lẫn lộn giữa điều trọng yếu và thứ yếu.

Xích Báo biến thành hình người nói với Vinh Tuệ Khanh: “Không phải là không dám, nhưng bây giờ thì không thể giết.”

Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh ngẫm nghĩ, đầu mày nhướn lên: “Người nói cũng có lý. Thôn trưởng sắp đến đây, nếu bây giờ chúng ta giết bọn họ thì lại rắc rối. Có điều cũng không thể để bọn họ tỉnh lại, nếu không sẽ càng hỏng chuyện.”

Không thể giết cũng không thể để gã tỉnh lại mà đứng trước mặt người khác, vậy rốt cuộc là giết chết hay là không giết chết đây?

Vinh Tuệ Khanh nhíu chặt mày.

“Hay là ta đổi y phục của tu sĩ áo trắng kia điều tu sĩ áo đen ra ngoài, để bọn họ nhìn thấy bóng lưng thôi là được.” Như vậy sẽ không ai nghi ngờ thôn Bì Thị và Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đang ngẫm nghĩ thì nghe bên ngoài loáng thoáng tiếng thôn dân ồn ào, biết là bọn họ sắp đến đây, tuy kế hoạch này có rất nhiều chỗ sơ hở nhưng trong lúc cấp bách cũng không nghĩ được cách nào khác. Cô đang định gật đầu thì lại nhìn thấy một tu sĩ áo trắng đi ra khỏi phòng, hình dạng giống hệt với tu sĩ áo trắng vừa bị Vinh Tuệ Khanh phản kích giết chết. Người đó đứng trên bậc thang nhìn bọn họ cười.

Vinh Tuệ Khanh cả kinh, vội vàng đứng đối lưng với Xích Báo, tay nâng cao trường tiên quát: “Yêu nghiệt phương nào?”

Tu sĩ áo trắng kia cười to một tiếng, âm thanh kì dị, giống như là lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, giọng nói vô cùng kì quái: “Tuệ... Khanh, ta là Khăng Khăng...”

Vinh Tuệ Khanh há hốc mồm, nhìn tu sĩ áo trắng kia vui vẻ nhảy đến trước mặt mình, chống nạnh cười to. Tuy hình dáng là của tu sĩ áo trắng nhưng cười lên thì không khác gì Khăng Khăng.

“Người... Người sao lại?!” Vinh Tuệ Khanh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, chỉ cảm thấy căng thẳng trong lòng đã bình ổn lại.

Tu sĩ áo trắng do Khăng Khăng biến thành nháy mắt: “Cô quên ta đã nuốt nội đan của ly miêu yêu rồi hay sao? Bà nó, cái tên ly miêu yêu khốn kiếp, yêu đan thối chết được, hại ta phải mất một thời gian dài như vậy mới có thể luyện hóa. Nếu không thì từ lâu đã có thể dọa các người một phen rồi...”

Vinh Tuệ Khanh nhớ rất rõ ly miêu yêu đích thực có thể biến hóa thành hình dáng của người khác. Một màn “Minh Nguyệt thật giả” trong rừng Hắc Tùng kia cô nhớ đến từng chi tiết, nửa đêm nghĩ đến còn có chút không lạnh mà run.

Nhưng giờ đây Khăng Khăng biến thành tu sĩ áo trắng lại khiến cô cảm thấy trăm mối cảm xúc đan xen.

Chuyện phiền phức như thế thoáng chốc lại có thể giải quyết rồi. Muốn “vu oan giá họa” không lộ dấu vết cũng phải có bản lĩnh vu oan giá họa nữa!

Chuyện tiếp sau lại trở nên dễ dàng hơn rồi.

Vinh Tuệ Khanh lấy hỏa phù mà La Thần cho cô ra thiêu rụi thi thể của tu sĩ áo trắng, ngay cả tro tàn cũng không chừa lại.

Sau đó, tu sĩ áo trắng do Khăng Khăng hóa thành đi lấy tu sĩ áo đen đã ngất đi. Trước khi đám người ồn ào bên ngoài gõ cửa thì nó đã mở cửa viện đi ra, trừng mắt nhìn thôn trưởng của thôn Bì Thị, mặt dài thộn, lâu lâu nói: “Sư đệ ta đột nhiên ngã bệnh, ta phải đưa đệ ấy về.” Lại quay đầu

chỉ vào Vinh Tuệ Khanh: “Sư thúc bọn ta không ừng đáng vẻ của cô ta, bọn ta đến thôn phía trước tiếp tục tìm người vậy.” Nói xong liền dìu tu sĩ áo đen nghênh ngang mà đi.

Vì để chuyển dời ánh mắt, Khăng Khăng dìu tu sĩ áo đen đi một đoạn đường, đợi khi không còn thấy người nữa mới kéo gã lên núi, đến nơi hang yêu mà trước kia La Thần đã dẫn Vinh Tuệ Khanh tới, cũng là nơi mà Xích Báo Trúc Cơ.

Tu sĩ áo đen bị Xích Báo gọi tỉnh, phát hiện mình bị trói cứng, tay chân đều không thể cử động, muốn lấy bùa truyền tin hoặc bùa để chạy trốn cũng không thể lấy được.

Tu vi Trúc Cơ của Xích Báo phát tán áp tu sĩ áo đen không thể mạnh động.

Vinh Tuệ Khanh đứng sau lưng gã hỏi: “Sư thúc các người là ai? Ai phái các người đến đây? Các người rốt cuộc muốn tìm ai?”

Tu sĩ áo đen lưỡng lự, Xích Báo liền âm trầm dọa: “Người không nói, để bọn ta sưu hồn thì kết quả cũng như vậy.”

Sưu hồn là một thủ đoạn tương đối ác độc, nhân sĩ chính đạo đều vô cùng khinh rẻ.

Tu sĩ bị sưu hồn căn bản sẽ bị phế.

Mắt tu sĩ áo đen lóe lên, mặt cả: “Các người thả ta ra, ta tự nhiên sẽ kể tất cả mọi chuyện cho các người.” Vừa nói vừa sử dụng tuyệt chiêu bí mật từng chút giãy thoát dây thừng trên thân.

Vinh Tuệ Khanh gọi ra Nhật Nguyệt Song Câu đặt lên lưng của tu sĩ áo đen, trầm giọng hỏi: “Hỏi người lần cuối, nói hay là không!”

Cảm giác đau đớn từ nơi bị Nhật Nguyệt Song Câu đâm vào lan ra khắp kinh mạch của tu sĩ nọ, sau đó dần di chuyển xuống đan điền.

Nếu như đan điền bị hủy, gã thật sự biến thành phế nhân!

Tu sĩ áo đen lúc này mới kinh hoảng, vội vàng khai ra: “Sư thúc ta là tu sĩ Trúc Cơ của Vạn Càn Quán, ông ấy rất thích bói quẻ. Ngày đó nhìn thấy cô nương tại thị trấn Dao Xuyên, ông ấy nói rằng cô nương có lời giải của sáu mươi tư quẻ trong dịch thuật...” Lời còn chưa nói hết, linh lực Vinh Tuệ Khanh đột ngột tăng lên, Nhật Nguyệt Song Câu trong tay đã đâm vào từ sau lưng tu sĩ kia xuyên thấu tim.

Tu sĩ áo đen cả người đổ ầm xuống đất.

Lại là do mình lắm miệng!

Vinh Tuệ Khanh vừa tức vừa hận, thuận tay ném ra một lá hỏa phù, thiêu cháy thi thể tu sĩ áo đen.

Khăng Khăng biến trở về nguyên hình sóc chuột, nhảy lên vai Vinh Tuệ Khanh, lo lắng hỏi: “Làm sao đây?”

Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi: “Trước hết đừng làm gì cả, cứ ở yên quan sát động tĩnh, chúng ta còn phải đợi Thần thúc quay về.”

Khăng Khăng và Xích Báo gật đầu liên tục.

Đợi đến khi trời tối, Vinh Tuệ Khanh ngồi trên lưng Xích Báo, ôm lấy Khăng Khăng trở về viện của mình.

Bọn họ không biết chuyện ngày hôm nay đã dấy lên sóng to gió lớn trong đám thôn dân của thôn Bì Thị.

Thôn dân thôn Bì Thị phân thành hai phía, một phía hy vọng thuyết phục được “La cô nương” làm thị thiếp của tu sĩ Trúc Cơ. Làm thị thiếp của

tiên sư là chuyện vinh quang biết bao, nói không chừng còn có thể làm ơn cho thôn dân bình thường khác trong thôn Bì Thị.

Phía còn lại kiên quyết không đồng ý. Bọn họ cho rằng “La cô nương” là một cô gái trong sạch, vì sao phải đi làm thị thiếp của tiên sư? Dù cho tiên sư có lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là làm thị thiếp, không phải chính thê, những cô nương đường hoàng đều không tự nguyện hạ thấp mình như vậy.

Lương thực đầy đủ mới có thể hiếu lễ nghi. Cũng là sau khi nước Đại Sở lập nên, cuộc sống của mọi người đều có mục tiêu hướng tới, được bảo đảm, những thứ trước kia đã vứt bỏ hoặc là những quy củ, lễ nghi, luân lý trước kia không màng đến đều được nhật lên lần nữa.

Chỉ là sau đó hai vị tiên sư kia đổi ý, nói rằng không thích dáng vẻ của “La cô nương”, chủ động rời đi, bọn họ mới đành chấm dứt tranh luận, không đề cập đến việc này nữa.

Mà vị tu sĩ Trúc Cơ ở thị trấn Dao Xuyên đợi gần mười ngày vẫn không thấy sư chất của mình quay về. Lão vô cùng tức giận, nhưng lại không biết bọn chúng lười biếng đi lang thang đâu đó rồi hay là chết ở nơi nào rồi. Một mặt lão phái người đến những thôn gần đấy tra hỏi, một mặt truyền tin cho sư môn của mình, bảo bọn họ tra xem hồn đăng của hai đệ tử kia như thế nào.

Tu sĩ ở môn phái thường có hồn đăng, nếu bỏ mạng ở bên ngoài, hồn đăng sẽ tự động tắt ngấm.

Khi tu sĩ Trúc Cơ của Vạn Càn Quán nhận được tin từ sư môn, báo rằng hai đệ tử kia đã chết thì đã qua năm ngày. Bên này, lão đã tra được hai đệ tử đó xuất hiện lần cuối tại thôn Bì Thị. Nghe nói sau khi họ rời khỏi thôn Bì Thị thì không còn thấy tung tích nữa.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 147: Nữ Thần Toán

 Nhưng tu sĩ râu dê kia không thể kiềm chế thêm nữa.

Không tin quỷ thì cũng không được! Sau ba lần tung đồng xu, mọi thứ dự đoán đều hỏng hết cả. Quả thật không phát hiện ra chút manh mối nào.

Nhất thời trong lòng tu sĩ râu dê không khỏi phiền muộn, lão bèn rời khỏi sạp bói đi ra bên ngoài. Sau đó lão ngẩn ngơ ngồi bên căn sạp mình dựng ở bên đường, nhìn dòng người tấp nập tới lui.

Chỉ một lúc sau, một người phụ nữ mặc áo gấm khóc lóc thảm thiết chạy tới lôi kéo tu sĩ râu dê rồi lớn giọng hỏi: “Lão già, cô nương lần trước cùng xem mệnh với ông ở đây đâu rồi? Ta có việc gấp muốn nhờ nàng ấy!”

Tu sĩ râu dê vốn mai danh ẩn tích ở đây xem mệnh để thỏa mãn một chút thú vui của bản thân, đến giờ vẫn chưa từng lộ thân phận thật của mình. Tự dưng bây giờ lại xuất hiện một người phụ nữ lao đến trước mặt gọi một tiếng “lão già”, đối với một tu sĩ Trúc Cơ như lão mà nói thì hành động này bất kính vô cùng. Chẳng qua xưa nay lão luôn khôn khéo nên gương mặt chỉ thoáng biến sắc một chút. Sau khi đánh giá người phụ nữ mặc áo gấm kia từ đầu đến cuối, thấy vài vóc trên người bà ta cũng thuộc dạng thượng hạng, chỉ hơi cũ sần một chút chứ không mới tinh giống như lần trước, lão thản nhiên hỏi: “Bà tìm nàng ấy có việc gì? Nói thử xem ta có giúp gì được không.”

Bà ta không đồng ý, sốt sắng nói: “Ông không được. Cô gái kia xem mệnh chuẩn hơn ông. Ông không giúp ta được, mau nói cho ta biết rốt cuộc cô gái kia đang ở đâu? Ta sẽ hậu tạ đàng hoàng!”

“Bà cứ nói rõ xem đã xảy ra chuyện gì, nói xong ắt ta sẽ đưa bà đi tìm nàng ấy!” Tu sĩ râu dê bèn làm bộ cầm cây bút lên, như thể muốn ghi hết lời kể của người phụ nữ ấy.

Bà ta cho rằng hai người đi cùng nhau, nhất định quen biết nên không dỗi gặt lão tu sĩ kia làm gì. Người phụ nữ vừa lau nước mắt vừa nói: “Lần trước ông đoán mệnh cho con ta, nói rằng vận nó đại cát đại lợi, nhất định sẽ đạt được những điều mình mong ước. Thế nhưng vị cô nương kia lại phán rằng, thịnh cực tất suy, hẳn là có chuyện sẽ xảy ra. Đáng tiếc rằng ta vì nhất thời nóng giận đã không nghe lời cô nương ấy. Bây giờ mới biết lời nàng ấy nói là lời vàng lời ngọc.”

“Ồ? Chẳng lẽ con bà xảy ra chuyện gì sao?”

Bà ta gào khóc nức nở: “Vốn con trai ta ở kinh thành được chấm làm Thám Hoa. Ai ngờ đâu thời điểm yến tiệc ban thưởng ở Kim Điện, nó lại đắc tội với huynh đệ kết nghĩa của bộ hạ là Nhất Tự Tinh Kiên Vương – Ngụy vương gia. Sau đó bị tổng thẳng vào thiên lao! Đại ca chân trước vừa tới báo tin mừng chưa đi được bao lâu, thì đã có người chạy tới nói rằng ngày mai quan lớn sẽ tới tịch thu gia sản nhà ta bởi vì đắc tội với Ngụy vương gia. Nhà ta đang yên đang lành, dùng một cái sắp tiêu rồi! Ông nói xem, chẳng phải câu thịnh cực tất suy ứng mệnh sao? Ta tới đây muốn van cầu nữ thần toán kia gieo thử xem có biện pháp nào giúp nhà ta qua được ải này không!”

Tu sĩ râu dê càng nghe càng khiếp vía. Lời của bà ta làm sao lão không tin cho được. Bất luận là trúng Thám Hoa, hay bị tịch thu gia sản đều không có cách nào làm giả được. Nếu muốn sẽ kiểm chứng được ngay thôi. Cho nên bà ta chẳng tội gì phải nói dối cả.

Vậy một khi lời người phụ nữ này là thật, chẳng phải chứng minh năng lực xem mệnh của cô nương kia cao hơn mình một bậc sao?

Nghĩ tới đây, lòng muốn tìm ra mảnh khóc của lão càng thêm mãnh liệt.

Phải biết rằng, ở toàn bộ Ngũ Châu Đại Lục này, số người có thể hiểu được dịch thuật để xem bói chẳng có mấy ai. Mà kẻ biết được cụ thể sáu mươi tư quẻ lại càng ít!

Muốn nhập môn kinh dịch thì nhất định phải biết được lời giải của sáu mươi tư quẻ.

Từ chuyện của người phụ nữ này có thể thấy được cô nương kia đã chính thức nhập môn rồi.

Mạng hai đệ tử Vạn Càn Quán mình phái đi tìm nàng ta cũng chẳng còn.

Điều này nói lên chuyện gì?

Điều này nói rõ rằng, không phải cô nương kia có bản lĩnh cao thâm gì mà chính là nàng ta có chỗ dựa bí ẩn phía sau. Chắc chắn đằng sau có cao nhân chống đỡ, bảo vệ cho nàng ta.

Tu sĩ râu dê híp mắt, đưa tay vuốt râu hồi lâu, đang tính muốn tự mình dẫn người đến thôn Bì Thị một lần.

Bọn họ đã sớm điều tra qua, ở vùng núi Quán Đào này không có tu sĩ nào có tu vi cao hơn Trúc Cơ, ngay cả yêu thú thì tu vi cao nhất cũng chỉ đến Trúc Cơ mà thôi. Bởi vì những người có tu vi cao hơn đã sớm xuống núi, hòa nhập cùng hồng trần thế tục và tiếp tục con đường tu hành của mình rồi.

Cho nên kể cả đằng sau cô nương kia có cao nhân bảo vệ thì tu vi chắc hẳn cũng không vượt qua Trúc Cơ.

Tu vi của mình bây giờ là Trúc Cơ hậu kỳ, lại còn mang theo nhiều sư đệ, đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ và Luyện Khí hậu kỳ. Như vậy chắc hẳn không có sơ hở nào đâu.

Nghĩ tới đây, lão râu dê vù một cái đứng lên, mới đi được vài bước đã biến mất trước mặt người phụ nữ kia, ngay cả sạp coi bói cũng không cần.

Người phụ nữ kia giật nảy mình, ngã ngửa ra nền đất, run rẩy thốt lên: “Hóa ra là tiên sư...”

...

Tu sĩ râu dê mang theo một đội phi thăng tới thôn Bì Thị.

Ban ngày Vinh Tuệ Khanh đều ở trong nhà tranh tu luyện cùng với Xích Báo và Khổng Khổng.

Ánh nắng chói chang giữa trưa chính là thời điểm tốt nhất để tu luyện Húc Nhật Quyết.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt khoanh chân ngồi ngay chính giữa viện. Nơi này cô có thiết lập một trận Thiên La Địa Võng, ngoài ra còn thêm cả trận tụ linh nhỏ để tăng cường linh khí hội tụ về đây.

Từng tia nắng rực rỡ bị hút vào mạch Bách Hội của Vinh Tuệ Khanh rồi thuận theo gân mạch chạy xuống phía dưới. Khi đã tập trung tại đan điền sẽ bị linh lực chuyển hóa. Sau đó từ đan điền chạy lên trên, tiến vào thức hải.

Đợi đến khi cô đạt đến Trúc Cơ, ở trong thức hải sẽ sinh ra tử phủ. Như vậy đồng nghĩa với việc cô đã chính thức bước vào con đường tu hành.

Chẳng qua từ trước đến giờ, cô vẫn không có cảm giác Trúc Cơ nào.

Gân mạch không ngừng mở rộng ra. Đan điền tựa hồ biến thành cái động không đáy. Rất nhiều khí dương cương bị cô luyện hóa, đầy ắp trong đan điền. Dưới sự tôi luyện của Húc Nhất Quyết, cơ thể Vinh Tuệ Khanh càng thêm rắn rỏi nhưng tu vi vẫn giậm chân khó có thể tiến thêm một bước.

Đã lâu như vậy rồi, thức hải vẫn không có nhiều thay đổi. Tử phủ như cũ, xa xôi vời vợi.

Vinh Tuệ Khanh mở to mắt, ánh mắt vô định nhìn về nơi xa xăm nào đó rồi lặng lẽ thở dài.

Cô mới bước vào Luyện Khí tầng chín đại viên mãn khoảng một hai tháng, lẽ ra không nên gấp gáp tiến vào Trúc Cơ như vậy làm gì. Chỉ có điều cứ nhớ đến mẹ mình đang nằm trong tay Ngụy Nam Tâm, lòng Vinh Tuệ Khanh lại nóng như lửa đốt, hận không thể hôm nay đột phá Trúc Cơ, ngày mai tiến hành Kết Đan. Như thế cô có thể chính diện đánh một trận tay đôi cùng Ngụy Nam Tâm.

Cô còn nghĩ đến việc, nếu lỡ mình không đợi được thì có thể xin Thần thúc ra tay tương trợ.

Ngụy Nam Tâm là tu sĩ Kim Đan mà Thần thúc cũng là tu sĩ Kim Đan.

Thế nhưng vết thương cũ của Thần thúc lại tái phát, giờ đang ẩn náu ở nơi khác để dưỡng thương nên cô không dám mở miệng nói với y. Cô không có lý do nào để Thần thúc phải mạo hiểm tính mạng đi cứu mẹ ruột của mình cả.

Hơn nữa, Thần thúc đối với mình ân trọng như núi. Mình không nên được voi đòi tiên, không biết tiến thủ, luôn có suy nghĩ dựa dẫm người

khác như thế.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện. Phải đến khi mặt trời xuống núi rồi, cô mới thu công và trở về phòng.

Khăng Khăng tu luyện được nửa chạng thì lặn ra ngủ mất tiêu, giờ đây nó đang nằm khênh chân, xoa bụng chờ ăn cơm tối.

Thật ra Vinh Tuệ Khanh không biết nấu cơm, chẳng qua bị kẻ sành ăn như Khăng Khăng ép mãi, cuối cùng cũng có thể nấu tạm vài món ăn. Nói đến hương vị thì mỗi người một ý.

Xích Báo cho rằng mùi vị như thế là vừa miệng rồi.

Khăng Khăng lại khách quan hơn, ăn không ngon thì có chết cũng không hé nửa lời. Còn nếu ăn được thì nó sẽ dùng hành động thực tế để bộc lộ sự khen ngợi, đó là chén sạch toàn bộ thức ăn.

Thời gian ở cùng Xích Báo và Khăng Khăng cứ chậm rãi qua đi.

Cho đến một ngày từ cửa thôn truyền đến tiếng ồn ào.

Tình cảnh này rất hiếm gặp ở sơn thôn nhỏ vốn yên bình êm ả như nơi đây.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng đi ra, nằm sấp xuống nhòm qua khe cửa nhìn ra ngoài. Trông thấy dáng vẻ lão tu sĩ râu dê không khỏi khiến trong lòng Vinh Tuệ Khanh nổi lên đề phòng. Đây chính là sư thúc của hai kẻ tu sĩ mặc áo đen trắng mà bọn họ đã xử lý.

Ngay lập tức một tia thần thức lạnh lẽo càn quét qua đây.

Vinh Tuệ Khanh khởi động Húc Nhật Quyết để dòng chảy âm áp xuôi dọc khắp cơ thể nhưng cuối cùng vẫn bại lộ tu vi của bản thân.

Ở nơi xa đường như có tiếng người hừ nhẹ một cái.

Vinh Tuệ Khanh biết không ổn. Mặc kệ kẻ đó có nhắm vào mình hay không, bọn họ cũng không thể ngồi đây chờ chết.

Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng gỡ bỏ trận pháp giăng trong viện, sau đó tiến vào phòng nhét hết đồ ăn và vật dụng thường ngày vào túi càn khôn. Khi đã làm xong bèn nói với Xích Báo và Khăng Khăng: “Đi tới núi Quán Đào. Nơi này không thể ở thêm nữa.”

Xích Báo nằm xuống để Vinh Tuệ Khanh và Khăng Khăng ngồi lên lưng nó, tiếp đó nhảy ra từ cửa sổ phía sau căn nhà tranh rồi chạy như bay về hướng núi Quán Đào.

Hang yêu trên núi Quán Đào giờ đây đã trở thành điểm nghỉ chân ban đêm của Vinh Tuệ Khanh.

Bọn họ dễ dàng theo lối cũ đi vào hang yêu.

Vinh Tuệ Khanh bày ra một Huyền Trận ngay tại cửa động.

Những ai không biết cửa động ở đây sẽ phải chờ đến thời điểm nhất định, khi ánh trăng chiếu sáng vách đá thì mới có thể thấy cửa động xuất hiện.

Giờ đây Vinh Tuệ Khanh còn bày một mê trận ở ngay cửa động khiến cho việc phát hiện thêm phần khó khăn.

Cô làm nhiều chuyện như vậy thật ra chỉ muốn kéo dài thời gian. Chờ đến khi La Thần trở về, coi như họ được cứu rồi.

Lão tu sĩ râu dê kia hình như là Trúc Cơ hậu kỳ. Mà những kẻ đi theo giúp lão phía sau nhìn qua vừa có Trúc Cơ, vừa có Luyện Khí hậu kỳ. Bọn chúng đều là tu sĩ có tu vi cao thâm.

Còn họ bên này chỉ có một Trúc Cơ, một Luyện Khí. Khăng Khăng thì không tính, bởi căn bản nó không có sức chiến đấu nào cả.

Thực lực quá cách biệt, Vinh Tuệ Khanh không dại gì mà lấy cứng chọi cứng.

Đánh không lại thì mình chạy.

Chỉ khác là, có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của đám tu sĩ Trúc Cơ hay không thôi.

...

Ở thôn Bì Thị lúc này, tu sĩ râu dê đang cẩn thận hỏi han trưởng thôn về tình huống có liên quan đến hai sư chất của mình.

Khi biết lúc đầu hai sư chất của mình ở đây tìm một cô nương, nói rằng muốn đưa cô ta về làm thị thiếp cho sư thúc. Sau đó bỗng nhiên đổi ý, họ muốn đi tìm người khác, mà một người trong đó hình như đang mắc bệnh thì đáy lòng nổi lên nghi ngờ.

Chuyện này nghe kiểu gì cũng thấy kỳ lạ.

“Cô nương kia đâu?” Tu sĩ râu dê nén kích động hỏi. Nếu như lão đoán không sai thì cô nương đó chính là người đã phán quẻ tượng là thịnh cực tất suy ở thị trấn Dao Xuyên.

Nếu có thể tìm ra cô ta sau đó đưa về tông môn, từ từ dạy dỗ thì không lo không lấy được sáu mươi tư quẻ dịch thuật, còn cả ba chiếc mai rùa kia nữa. Tất cả đều nằm gọn trong lòng bàn tay!

...

Sau khi thiền định tu luyện hoàn tất tại nơi âm linh tụ họp ở sườn Tây núi Quán Đào, La Thần kiểm tra vết thương trên cơ thể mình, thấy chúng

đã bắt đầu khép miệng lại rồi.

Chẳng qua vẫn luôn như thế, lúc tốt lúc xấu, y cũng không rõ đến khi nào mới có thể khỏi hẳn.

Chỉ là hôm nay khi ngồi thiền, bỗng trong lòng y cảm thấy bồn chồn lo lắng vô cùng, dường như đã xảy ra chuyện gì rồi nên y muốn trở về xem xét một chút.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 148: Vùng Đất Linh Hồn

 Đáng tiếc rằng, biết là một chuyện còn thực hiện hay không lại là chuyện khác.

Dưỡng thương ở chốn này hơn mười ngày, La Thần gặp không ít yêu thú qua lại nơi đây. Những yêu thú đó có tu vi đều đạt Trúc Cơ, đã có thể biến hình thành người. Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên chính là, vì khí tức ở nơi đây rất đặc biệt nên những yêu thú kia đều có chút biến dạng. Trên đầu chúng mọc ra những chiếc sừng nho nhỏ, kể cả đã biến thành người nhưng trên đầu vẫn thấy hai chiếc sừng, sau lưng có đuôi, rất khó che giấu. Gân cốt toàn thân chúng so với thời điểm là yêu thú còn cứng cáp, rắn rỏi hơn.

Nỗi bất an trong lòng càng lúc càng nghiêm trọng.

La Thần đứng thẳng người dậy, ánh mắt ngưng lại. Một tia sáng màu lam từ đôi con ngươi y bắn lên người con lang yêu dị dạng.

Con lang yêu biến sắc, muốn gào rú gọi đồng bọn tới.

Cánh tay La Thần khẽ đưa ra, tay phải làm hành động bóp chặt yết hầu. Ngay lập tức cổ họng con lang yêu như bị một bàn tay vô hình siết chặt, không thể thốt nổi thành tiếng.

“Rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì? Các người vào đây bằng cách nào?” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền vào trong đầu lang yêu.

Lang yêu0không thể mở miệng, đành phải dùng thần niệm trả lời La Thần.

“Xin đại gia tha mạng! Không phải chúng tôi muốn bước vào đây! Năm đó sơn quỷ nương nương đã mở nơi này, vốn không cho phép yêu thú và người phạm tiến vào. Nhưng một năm trước sơn quỷ nương nương truyền lệnh muốn bọn ta tiến vào, nói rằng tu sĩ Nhân giới muốn tới săn bắt yêu thú vậy nên chỉ còn cách trốn vào chỗ này mới có thể bảo toàn tính mạng. Vì thế mọi người mới bước vào đây. Đại gia, lão gia, tổ gia gia của tôi ời, thực sự không phải chúng tôi muốn vào đây..”

“Sơn quỷ nương nương truyền lệnh?” La5Thần nhướn mày. Y không biết chuyện sơn quỷ nương nương ngày trước là chuyện gì, nhưng y biết rõ sơn quỷ nương nương hiện tại là ai. Cô bé chắc chắn sẽ không hạ lệnh như vậy. Huống hồ cô bé không hề biết vùng đất linh hồn này ở đâu.

“Sơn quỷ nương nương truyền lệnh thế nào?”

“Sơn quỷ nương nương không tự mình tới đây mà phái sứ giả Xích Báo dưới trướng của mình đến truyền lệnh. Thật sự việc này không liên quan đến bọn ta. Nơi này một khi bước vào thì không còn cách để ra ngoài. Nếu không phải sợ hãi sơn quỷ nương nương thì chẳng ai tình nguyện mò vào cả!” Lang yêu4dường như rất ấm ức. “Không dám lừa đại gia, không phải mọi người đều tiến vào, vẫn có người không nghe lệnh. Cũng không rõ sơn quỷ nương nương suy nghĩ thế nào, hoàn toàn chẳng hiểu nổi.”

Cánh tay La Thần khẽ run: “Người nói một năm trước đã truyền lệnh rồi? Là Xích Báo đến truyền lệnh? Không phải gần đây hay hơn một tháng trước sao?”

Một năm trước bọn họ còn đang tu luyện ở núi Long Hồ. Khi đó yêu thú vẫn chưa thừa dịp đêm tối tiến hành tập kích Long Hồ Môn, thậm chí ba phái lớn ở nước Đại Sở cũng chưa có hành động săn bắt yêu thú!

Toàn bộ hành động săn bắt yêu thú, từ lúc lên kế hoạch đến đường đi nước bước cùng lắm mới chỉ sáu tháng thôi!

Tại sao lại có người biết trước được chuyện săn bắt yêu thú này sẽ xảy ra?

La Thần nhíu mày. Nhớ tới lần Vinh Tuệ Khanh mặc một bộ trang phục giống hệt tượng đất sơn quý nương nương trong miếu sơn quý, nhớ cả chuyện Xích Báo xuất hiện bên cạnh, thậm chí ngay trước khi hành động săn bắt yêu thú bắt đầu mở ra, đã có người biết tất cả và sớm bày ra thế cục bây giờ.

Rốt cuộc nguyên nhân là gì? Người nào đứng đằng sau thao túng mọi chuyện?

Nghĩ đến đây, ngay cả lần yêu thú đột kích ban đêm vào Long Hồ Môn cũng trở nên mịt mờ không rõ.

Chẳng lẽ phó Môn chủ Thịnh Dĩ Ninh của Long Hồ Môn thật sự là người đứng sau tấm màn này sao? Có khi nào ông ta chỉ là một con cờ bị kẻ đứng phía sau đẩy ra thế mạng hay không?

Kẻ đó bày ra thiên la địa võng như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

La Thần càng nghĩ càng hoảng sợ, chẳng lẽ y nhìn nhầm Xích Báo sao? Vô tình đặt cô bé trong vòng nguy hiểm rồi?

Sắc mặt La Thần tái nhợt, bất chợt giật mình rồi hỏi lại: “Sứ giả Xích Báo truyền lệnh tới đây có tu vi thế nào?”

Lang yêu bức bối trả lời: “Người ta đi theo sơn quý nương nương tu luyện nhiều năm như vậy, tu vi sớm đã Kết Đan rồi! Ôi mẹ ời, tưởng tu sĩ Kim Đan là giỏi lắm sao? Á, tráng sĩ, đại gia, không phải tôi nói ngài đâu,

kẻ tôi nói là Xích Báo mắt cao hơn đầu kia! Cùng sinh từ một gốc, vì sao phải khó khăn với nhau thế làm gì?”

La Thần âm thầm cân nhắc, vẻ ngoài có thể nguy trang nhưng tu vi thì không dễ. Đặc biệt là thời điểm Xích Báo đạt tới Trúc Cơ, mình ở ngay bên cạnh nên đã dò xét tu vi của nó rất rõ ràng. Tất nhiên nếu tu vi của Xích Báo là Nguyên Anh thì vẫn có thể che giấu được tu sĩ Kim Đan là mình. Thế nhưng, vật với vật có thể giống nhau, yêu với yêu cũng có điểm tương đồng. Thật sự Xích Báo bên cạnh Tuệ Khanh là sứ giả Xích Báo mà lang yêu nhắc tới sao?

Nhiều manh mối lúc ẩn lúc hiện, khi xa khi gần khiến người ta không thể nào nắm bắt được.

Hao tổn sức lực nhiều như vậy chẳng lẽ chỉ để hãm hại mình và... Tuệ Khanh?

La Thần lắc đầu. Không có chuyện đó, tuyệt đối không thể như thế được.

Cho tới bây giờ y có thể chắc chắn một điều, đó chính là đối phương trù tính mọi chuyện không nhỏ chút nào. Mà bản thân y và Tuệ Khanh có bao nhiêu phân lượng, cả hai đều biết rất rõ. Chắc chắn không đáng để đối phương dốc sức như vậy. Những gì bọn họ đã trải qua cùng lắm chỉ là tham dự cho thêm phần náo nhiệt thôi, cũng không phải mục tiêu cuối cùng của đối phương.

Mặc kệ đối phương tính toán vì cái gì, cũng không quản Xích Báo kia là thật hay giả, y đều cần phải trở về gấp.

La Thần hất tay một cái, quãng con lang yêu kia ra ngoài. Sau đó y sử dụng thuật Thần Hành, nhanh chóng đi về phía trước.

Giờ đây y đã là tu sĩ Kim Đan, phép thuật vượt trội, di chuyển nhanh chóng, một bước vượt ngàn dặm.

Thế nhưng, bỗng nhiên “ầm” một tiếng, bước chân của La Thần như đâm phải một tấm lưới vô hình, bị phản lực đẩy trở về.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sắc mặt La Thần tái xanh, một lần nữa khởi động linh lực xông về phía trước.

Ầm!

Lần này tiếng động gây ra lớn hơn so với ban nãy.

La Thần bị tấm lưới vô hình đẩy trở về, ngã nhoài trên mặt đất, khoe miệng chọt bật máu. Lần thứ hai y dùng linh lực lớn hơn nên phản lực dội ngược lại cũng theo đó mạnh hơn không ít.

La Thần từ dưới đất chồm chậm bò dậy, dùng tay áo lau đi vết máu nơi khoe miệng rồi đứng thẳng lần nữa. Hai con ngươi liên tục chớp nháy, sâu trong đáy mắt huyết khí ùn ùn dâng lên. Linh lực cứ vậy rót vào đáy mắt. Sau đó y khởi động phép thuật. Bấy giờ khi nhìn về phía trước, cảnh tượng y nhìn thấy đã thay đổi rõ rệt.

Trước mặt y là một cái lưới màu lam sẫm đang bao phủ cả vùng đất linh hồn vô cùng kín kẽ. Trên tấm lưới lóe lên ánh điện hình cung màu tím, thi thoảng nổ lách tách từng tiếng vang lớn khiến tia chớp bắn ra tứ phía.

Trong tầm mắt La Thần có thể thấy toàn bộ vùng đất linh hồn này đều bị tấm lưới kia bao trọn. Nhưng rốt cuộc y vẫn không thể nhìn ra tấm lưới điện màu tím kia được làm bằng gì. Một luồng uy áp nặng nề mang theo khí tức cổ xưa từ bên trên tấm lưới điện phát ra, bao quát toàn bộ sinh linh phía trong vùng đất linh hồn.

Hiển nhiên tu sĩ bình thường và yêu thú đều không thấy được tấm lưới điện ấy.

La Thần cười lạnh một tiếng: “Chỉ bằng vật này cũng muốn giam giữ ta sao?” Hai tay y mở ra, vô số thủ ấn xen lồng vào nhau, liên tiếp công kích vào tấm lưới điện. Tia điện màu tím hình cung đột nhiên lóe sáng, nương theo tàn ảnh thủ ấn mà chui vào trong cơ thể La Thần.

Sắc mặt La Thần liên tục biến đổi đủ màu sắc, cơ bắp toàn thân đều phồng to. Thân hình y mỗi lúc một lớn lên, cứ vậy phát triển, cho đến khi đỉnh đầu chạm vào lưới điện màu tím mới thôi.

Khi đỉnh đầu La Thần vừa chạm phải tấm lưới điện kỳ quái kia, những tia điện hình cung bên trên tấm lưới điện cuồn cuộn giáng thẳng vào đỉnh đầu y.

La Thần nhắm chặt hai mắt lại, đôi bàn tay siết chặt thành quả đấm, hàm răng nghiến kèn kẹt chọt rung lên. Y cố gắng chịu đựng nỗi thống khổ không thể diễn tả bằng lời để hấp thụ bằng hết những tia điện đang tồn tại bên trong cơ thể mình.

Bên trong thức hải của y lúc này cũng sấm sét vang dội, vô số tia điện hình cung lấp lóe trên không trung chẳng khác gì với bầu trời ngoài kia.

Đan điền Kim Đan giờ đây xoay tròn đến mức chóng mặt, bởi vì hấp thụ quá nhiều chớp điện mà từ màu vàng đậm chuyển sang màu xanh tím. Cả hình dáng cũng đang không ngừng biến đổi.

La Thần giật mình. Nói không chừng sau khi y hấp thụ tất cả chớp điện và luyện hóa thành công thì có thể Kết Anh.

Vừa nghĩ như vậy, đau đớn trên cơ thể cũng thuyên giảm đi nhiều.

Công pháp trên người bắt đầu từ từ vận chuyển, từng chút từng chút một luyện hóa những tia điện được cơ thể hấp thụ.

Không biết qua bao lâu, tia điện tím hình cung của tấm lưới điện trên đỉnh đầu càng ngày càng ít dần. Đồng thời, La Thần đã luyện hóa gần hết những tia điện y thu nạp vào trong cơ thể. Bây giờ Kim Đan của y đã lớn gấp đôi, gân mạch mở rộng gấp hai, thế nhưng ngưỡng cửa Kết Anh vẫn còn xa xôi ngoài tầm với.

Yêu thú bên trong vùng đất linh hồn thấy vậy dần dần tụ tập xung quanh La Thần, kể cả con lang yêu lúc trước bị y tra hỏi cũng đến, chỉ trở về phía y.

“Hắn làm sao rồi? Hắn đang làm gì thế?”

Con lang yêu ỷ vào việc mình có quen biết La Thần bèn trộm tiến lên mấy bước, duỗi móng vuốt dài chọc chọc vào người y.

Á! Á! Á!

Ngay lập tức một tia điện hình cung trên người La Thần bắn ra khiến vuốt dài của lang yêu bị nung nóng tới mức quăn lại. Theo đó toàn bộ lông tóc trên người nó cũng nóng phỏng xoắn cong hết cả. Mùi kết do da lông lang yêu cháy rụi chọt bốc lên.

“Ha ha... ha ha... nhìn ngu chưa kìa... biến thành chó ghê trụi lông...”
Lũ yêu thú biến dị không kiêng kị gì mà ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Lang yêu bị điện giật tới mức sùi bọt mép, ngã nhào xuống chân La Thần.

Giữa trời yên gió lặng, mái tóc đen của La Thần khẽ tung bay phất phơ sau lưng. Dáng người y bỗng trở nên cao lớn vĩ đại tựa như gã khổng lồ thời xa xưa. Đầu đội trời, chân đạp đất, khiến cho lũ yêu thú phía dưới nhìn tới mê mẩn, không nhin được cúi đầu bái lạy.

“Đi!” La Thần quát to một tiếng, hai tay giơ lên hấp thụ tia điện cuối cùng vào cơ thể. Sau đó hai tay đan vào nhau, phá vỡ hoàn toàn lưới điện bao phủ vùng đất linh hồn này.

Mặc dù đám yêu thú ở đây không nhìn thấy tấm lưới điện màu tím che phủ nơi này, thế nhưng bọn chúng đã sinh sống ở đây lâu rồi, tự nhiên sẽ nhận ra sự khác biệt.

“Cấm chế được giải trừ rồi! Chúng ta có thể đi ra rồi!”

Cũng thời điểm đó, từ trên chín tầng trời chợt truyền tới một tiếng gằn đầy nóng nảy tức giận: “Đúng là đồ không biết tốt xấu!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 149: Quẻ Thủy Sơn Kiến

 Bước ra khỏi vùng đất linh hồn, những yêu thú này bèn thi nhau hóa thành hình người. Kẻ đi, kẻ bay, kẻ chạy, kẻ bơi, nhau chống thi triển pháp thuật tiến về phía núi Quán Đào.

Bên trong vùng đất linh hồn, La Thần vốn đang ở dạng người khổng lồ cao trăm trượng theo tấm lưới biến mất cũng dần dần khôi phục hình dáng ban đầu.

Lang yêu nằm trên nền đất bằng gừ một tiếng, mơ màng tỉnh lại. Nó xoa xoa cái đầu, sau đó nói đầy oán giận: “Bà nó nữa, toàn một lũ cặn bã! Dám bỏ ông đây biến nhanh như thế!”

La Thần rũ mắt xuống, nhìn thấy lang yêu kể bên chân mình bằng ánh mắt thâm trầm. Sau đó y3vươn tay ra, tóm gáy nó xách lên rồi lạnh lùng nói: “Đi với ta một chuyến.” Tay còn lại móc một chiếc vòng cổ bằng da bên trong túi càn khôn, nhanh chóng chụp lên cổ lang yêu rồi ném nó xuống đất.

Lang yêu sợ quá, quỳ xuống trước mặt La Thần. Nó chắp hai tay lại với nhau, liên tục cầu xin: “Đại gia, lão gia, tổ gia gia, Lang Thất ta chưa từng làm chuyện nhần tâm hại người bao giờ. Cùng lắm chỉ bắt trộm vài con gà, sờ qua mấy con chó, chứ chưa từng làm hại ai bao giờ. Cầu ngài cho ta một con đường sống, thu lại cái vòng cổ này..”

“Ồn ào!” La Thần không quay đầu lại mà tiến về0phía trước.

Cổ Lang Thất lập tức căng cứng. Nó bị chiếc vòng cổ kia siết đến độ suýt chút nữa sùi cả bọt mép nên đành phải lẻo đẻo theo sau La Thần. Mặc dù bề ngoài tỏ ra ngoan ngoãn theo chân, nhưng trong lòng nó đã phỉ nhổ muốn mắng chết La Thần. Giờ trong đầu nó muốn La Thần bị đánh chết, ngã chết, độc chết, bóp chết, nghẹn chết, mệt chết, vui chết, các thể loại chết!

Bấy giờ ở thôn Bì Thị dưới núi Quán Đào đang náo loạn tới mức gà bay chó sủa.

Trưởng thôn Bì Thị lúc này mồ hôi chảy ròng ròng đứng trước mặt tu sĩ Trúc Cơ của Vạn Càn Quán, lắp bắp nói mãi không nên câu.

“Người nói, trước5khi hai sư chất của ta rời khỏi thôn các người đã để mắt tới một cô nương?” Tu sĩ râu dê chỉ vào căn nhà tranh lúc trước Vinh Tuệ Khanh và La Thần từng ở, dài giọng hỏi.

Trưởng thôn cúi đầu khom lưng đáp lại: “Đúng! Đúng vậy!”

“Đúng cái đầu người! Vậy ta hỏi người, người trong nhà đâu? Đừng nói với ta là người không biết!” Ánh mắt của tu sĩ râu dê như muốn phun lửa. Lão hếch cao cằm, đúng là dùng lỗ mũi nhìn người khác.

Toàn bộ uy áp của tu sĩ Trúc Cơ được phóng ra bằng sạch, khiến người trần mắt thịt như trưởng thôn bị ép tới mức hôn mê.

“Vô dụng!” Lão tu sĩ râu dê hét vang một tiếng4sau đó đá văng trưởng thôn ra xa, còn mình mang theo đám tu sĩ tiến vào căn nhà Vinh Tuệ Khanh và La Thần từng ở.

Trong phòng vốn chẳng có gì mấy. Hơn nữa, bao nhiêu đồ dùng thường ngày Vinh Tuệ Khanh đều mang đi hết rồi nên căn phòng càng thêm trống trải.

Tu sĩ râu dê cố gắng nén cơn giận lại, lôi ba đồng xu rỉ xanh ra rồi nghiêm túc tung một quẻ.

Trên Khảm dưới Cấn, là quẻ thứ ba mươi chín, quẻ Kiến. Non sông trắc trở, hiểm trở phía trước, quẻ Hung.

Tu sĩ râu dê tức giận tới mức ném ba đồng xu đi, rồi nện mấy cước xuống đất để trút giận.

Một đệ tử Vạn Càn Quán bên cạnh thấy vậy bèn cười nói: “Sư phụ chớ tức giận. Theo đệ tử thấy quẻ này không phải là xấu. Người xem, có non có nước, không phải ám chỉ cô gái kia đang lánh ở vùng có núi có sông hay sao? Bên cạnh thôn Bì Thị này chính là núi Quán Đào. Chúng ta có thể lên núi để lục soát, chắc chắn sẽ tìm ra!”

Sắc mặt lão tu sĩ râu dê hòa hoãn trở lại, mỉm cười khen đệ tử: “Trẻ nhỏ dễ dạy! Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy! Đi, chúng ta lên núi!” Một bên vừa âm thầm hạ quyết tâm, dù đệ tử có thông minh đến đâu cũng không thể để cho hãn có cơ hội giỏi hơn thầy, một bên vừa nghĩ vừa dẫn theo đám đệ tử Vạn Càn Quán lên núi.

Người dân thôn Bì Thị chỉ biết liếc mắt nhìn nhau, không hiểu đám tiên sư kia đang làm trò gì.

“La cô nương đi đâu rồi? Đến lúc La đại thúc trở về mà không thấy La cô nương thì chúng ta biết phải ăn nói thế nào?” Đại thẩm hàng xóm nhà Vinh Tuệ Khanh là một người phúc hậu, bình thường cũng quan tâm chăm sóc cô rất chu đáo.

Người bên cạnh bèn an ủi bà: “Sống chết có số, phú quý nhờ trời. Điều chúng ta có thể làm đều đã làm cả rồi. Tiên sư đã đến cướp người, dù có La đại ca ở đây cũng không dám hai lời. Bà chớ có nghĩ chuyện này là tại mình. Hơn nữa La cô nương đã trưởng thành rồi, nàng ta có tay có chân, muốn đi đâu thì sao chúng ta quản được?”

Lời nói này coi như công bằng rồi!

Không thừa dịp bỏ đá xuống giếng, cũng xem như là người tốt.

Đại thẩm lau lau nước mắt, thầm nói: “Tiên sư thì tài giỏi lắm sao? Cứ là tiên sư thì có thể ép người khác làm kỹ nữ à...” Lời còn chưa kịp nói hết, chồng bà đã vung tay tát bà một cái rồi quát: “Con mụ chết tiệt, ăn no rồi rửng mỡ à? Tiên sư là người chúng ta có thể tùy tiện nhắc đến sao? Bà mau ngậm miệng vào cho tôi! Nếu không ngậm được miệng thì tránh ra xa một chút. Nhà chúng ta không thờ nổi Đại Bồ Tát như bà!”

Đại thẩm ngay lập tức ngậm miệng lại, sau đó theo chồng mình về nhà.

Trước khi tiến vào cửa, trong lúc vô tình quay đầu lại thì bà bỗng thấy nhà họ La sát vách bất chợt lóe sáng.

Đại thẩm vội vàng lấy tay áo dụi dụi con mắt, đến khi nhìn lại thì không phát hiện ra điều gì.

Xem ra mình hoa mắt rồi!

Bà liền đóng cửa lại rồi đi vào trong nhà.

...

Bên trong hang yêu ở núi Quán Đào, Vinh Tuệ Khanh đang khoan chân ngồi thiền, luyện hóa Đế Lưu Tương trong cơ thể.

Phía trước hang động này có một dòng suối nhỏ. Khăng Khăng thích nhất là ra ngoài đến bên dòng suối nghịch nước, không xối đến ướt đầm người thì nhất quyết không chịu về động để đợi.

Xích Báo thì ngoan ngoãn hơn nhiều. Nó vẫn hiện nguyên hình, nằm ghé bên người Vinh Tuệ Khanh. Hai mắt báo chăm chăm nhìn sườn mặt

của Vinh Tuệ Khanh giống như sợ cô đột nhiên biến mất vậy.

Không biết qua bao lâu, Xích Báo đột nhiên vênh tai lên, thấp giọng nói: “Có người đến.”

Vinh Tuệ Khanh mở mắt, trên gương mặt lộ rõ vẻ thất vọng không giấu giếm. Cô vẫn chỉ là một Luyện Khí tầng chín đại viên mãn, trong khi linh sủng của mình đã đạt Trúc Cơ rồi. Những thứ nó nghe thấy, cô còn chưa nghe thấy được.

“Bao nhiêu người? Tu vi thế nào?” Vinh Tuệ Khanh hỏi.

Xích Báo dựng thẳng tai lên, ngừng thần yên lặng nghe ngóng động tĩnh. Nó đang định trả lời thì Khảm Khảm xuyên tường đi vào, đến trước mặt Vinh Tuệ Khanh và Xích Báo, vừa chống thắt lưng vừa thở hỗn hển: “Bên ngoài có mấy đạo sĩ. Một người Trúc Cơ hậu kỳ, hai người trung kỳ, còn ba người Luyện Khí hậu kỳ. Trông bọn chúng rất lợi hại!”

Xích Báo đứng lên, nôn nóng hỏi: “Muốn chạy hay không?”

Nó vẫn nhớ rất rõ lời Vinh Tuệ Khanh từng nói: Đánh không lại thì chạy.

Vinh Tuệ Khanh đứng lên: “Nếu có thể chạy thì tất nhiên sẽ chạy. Nhưng bây giờ đang ở trên núi Quán Đào, có thể chạy đi đâu? Đợi bọn chúng mệt rồi ta sẽ ra tay mới là đúng đắn!” Trên người cô bây giờ không còn Thuấn Di Phù nữa. Linh lực của La Thần tạm thời không thể viết ra được sức mạnh của Thuấn Di Phù.

Đối phương rõ ràng là người đông thế mạnh, tu sĩ cao cấp lại nhiều. Cho dù có trốn thì bọn họ cũng chỉ trốn được nhất thời, cũng không trốn được cả đời.

Ngón tay Vinh Tuệ Khanh khẽ mở, sau đó bắn một tia linh lực đập tắt từng bó đuốc treo trên vách hang động: “Chờ xem. Cửa hang ở đây vô cùng khó tìm. Bọn chúng chưa chắc đã có thể tìm ra nơi này. Chúng ta không nên hoảng loạn làm gì.” Nói xong lại ngồi xuống.

Bên ngoài hang động cô vốn bày sẵn Huyền Trận, mà bên trong lại bố trí Chu Vồng* Trận. Cho dù bọn chúng may mắn có thể phá bỏ được Huyền Trận của cô mà tìm được cửa hang, đến lúc xông vào cũng không tìm thấy bọn họ.

* Mạng nhện.

Họ cứ vậy chờ đợi, chờ liên tục ba ngày ba đêm.

Vào thời điểm Vinh Tuệ Khanh nghĩ bọn chúng sẽ từ bỏ thì tu sĩ râu dê không kiên nhẫn thêm được nữa, bèn lôi ra một viên Thế Hồ Phù đầy quý giá, ném thẳng vào trong Huyền Trận trước mặt mình.

Thế hồ quán đỉnh, có thể phá bỏ tất cả mê huyễn.

Thế Hồ Phù quý giá này có được là do một lần lão lập công lớn, sau đó được Quán chủ Vạn Càn Quán Chung Nhân Nghĩa đặc biệt khen thưởng. Vì chỉ có thể sử dụng một lần nên quý giá đến độ có tiền chưa chắc đã mua được, thậm chí cầm linh thạch thượng phẩm trong tay cũng chẳng có chỗ mà mua.

Quán chủ Chung Nhân Nghĩa của Vạn Càn Quán là một kiếm tu nổi danh. Mọi người gọi ông ta là “Nhân Nghĩa Kiếm”. Ông ta là một người có phẩm hạnh đoan chính, tấm lòng lương thiện, được khen là người chính trực trong giới tu hành của nước Đại Sở. Chung Nhân Nghĩa cũng là một trong hai tu sĩ Nguyên Anh của nước Đại Sở. Từ khi lão tổ của Đóa gia bị phế bỏ, Quán chủ Chung Nhân Nghĩa của Vạn Càn Quán trở thành tu sĩ Nguyên Anh duy nhất. Theo đó địa vị của Vạn Càn Quán càng ngày càng

tăng cao. Đệ tử Vạn Càn Quán ở nước Đại Sở chẳng khác gì lũ cua bò, ngang ngược hống hách.

Tuy Thế Hồ Phù có quý giá nhưng chung quy lại vẫn không quý bằng ba mảnh mai rùa trên lưng rùa thần Lạc Thủy. Lão từng nghe Chung Quán chủ nói rằng, nếu ai có được ba mảnh mai rùa đó sẽ tiên đoán được trước vạn năm, sau vạn năm, trở thành một nhà tiên tri.

Đối với tu hành mà có thể biết trước tất cả mọi chuyện thì quả nhiên tốt không cần phải bàn.

Sau khi Thế Hồ Phù lướt qua, Huyền Trận đơn giản của Vinh Tuệ Khanh lập tức bị phá bỏ.

Bị vây ba ngày ba đêm trong Huyền Trận, đám đạo sĩ Vạn Càn Quán mặt mày tái mét. Ai nấy đều đã kiệt sức vì trong trận không ngừng đấu đá lẫn nhau.

Huyền Trận vừa bị phá bỏ, bọn chúng mới nhận ra ngay từ ban đầu kẻ mình chiến đấu lại chính là đồng đội bên cạnh.

“Yêu nữ! Quá ngoan độc rồi!”

Tu sĩ Vạn Càn Quán không ngừng hướng về vách đá lớn tiếng mắng chửi.

Tu sĩ râu dê dựa vào muôi đồng chỉ hướng để tìm ra nơi này. Bởi đây có núi, có sông nên hẳn là nơi quê Kiến ám chỉ.

Dù bọn họ biết rõ cửa hang ở phía đối diện nhưng không làm cách nào vào được. Trước đó bị vây trong Huyền Trận ở cửa hang ba ngày ba đêm, bây giờ Huyền Trận đã được giải trừ nhưng bọn họ vẫn không có cách nào để tiến vào.

“Người nói xem cửa hang ở đâu?”

Mấy gã tu sĩ vòng quanh vách đá mấy vòng nhưng không tìm ra bất cứ manh mối nào. Cuối cùng bọn họ đành phải ngồi xuống nghỉ ngơi, khôi phục linh lực trước đã rồi tính tiếp.

Linh lực còn dư của họ quá ít.

Đến nửa đêm, trăng cao ló rạng. Ánh trăng từ từ chiếu đúng vào vách đá.

Trên vách đá bỗng nhiên lóe sáng, dần dần cửa hang hình chữ nhật xuất hiện trước mắt bọn họ.

“Cửa hiện ra rồi!” Một đệ tử reo hò vui mừng, lập tức xông lên đẩy cửa ra.

Chỉ cần dùng một chút linh lực là cửa hang đã mở ra rồi.

“Cẩn thận có bẫy.” Tu sĩ râu dê vội kêu to. “Ở cửa có ảo cảnh thì chắc chắn bên trong bày trận pháp.”

Nghe thấy vậy ai ai cũng cảm thấy có lý, vội vàng dừng bước. Sau đó họ cẩn thận ngó vào bên trong dò xét một hồi.

Khi ánh trăng lệch khỏi vị trí ban đầu, cửa hang cũng dần trở nên mờ hồ không rõ.

“Không tốt, cửa hang sắp biến mất rồi. Sư phụ, chúng ta cứ vào trước đã rồi nói tiếp.” Nếu còn chờ thì không biết phải chờ đến bao giờ nữa.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 150: Trận Chiến Ác Liệt

 Trước khi cửa hang biến mất, tu sĩ râu dê cũng kịp thiết lập một tầng kết giới bao phủ lấy toàn bộ hang động, sau đó xông vào bên trong.

Vừa bước vào cửa đã thấy bóng tối bên trong phủ kín đến độ đưa tay không nhìn thấy năm ngón đầu. Gã tu sĩ dẫn đầu không dám bước về phía trước mà lôi một viên dạ minh châu ra, chiếu sáng cả hang đá. Quả nhiên ở đây có trận pháp đang chờ bọn họ.

Cũng may có được kinh nghiệm xương máu do mới bị nhốt trong Huyền Trận nên chẳng ai trong số họ hành động thiếu suy nghĩ cả, mà lập tức đứng yên tại chỗ chờ tu sĩ râu dê tiến đến. Tu vi của lão cao nhất ở đây, pháp bảo trong tay cũng nhiều nhất. Huyền Trận ban này cũng do lão dùng phù để phá bỏ. Bởi thế nên khi đám tu sĩ xông lên, trông thấy trước mắt vô vàn sợi tơ trắng chớp lóe ánh sáng buốt lạnh, chông chéo đan thành mạng nhện cũng không hoảng loạn sợ hãi.

Cuối cùng tu sĩ râu dê cũng xông tới. Khi vừa mới đặt chân vào đã nghe thấy giọng nói trong trẻo của một cô gái: “Mạng nhện đoạt xương, xoắn giết tất cả những thứ dám bước vào hang đá ba bước. Nếu không muốn tai bay vạ gió thì mời trở về. Từ xưa đến nay ta và các người vốn không thù không oán, chắc các người cũng không muốn vì dục vọng của một kẻ mà mất mạng chứ!”

Lão tu sĩ râu dê tức giận, chửi ầm lên: “Nói năng bậy bạ! Yêu nữ như người, ai cũng có thể tiêu diệt! Mọi người chớ nghe ả mê hoặc, trận pháp

kia nào có lợi hại như thế! Ả tưởng ả từ thần điện Quang Minh tới chắc?”
Đứt câu bèn nhổ một bãi nước bọt xuống lưới nhện phía dưới.

Tơ nhện nơi ấy khẽ lay động, sau đó toàn bộ mạng nhện đều rung lên. Tựa như được gắn kết theo từng nhóm với nhau, trong nháy mắt biến thành các hình thù khác nhau rồi vọt thẳng qua đầu đám tu sĩ hướng về phía cửa hang.

“Á! Chân của ta!” Gã tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ đứng đầu đang cầm dạ minh châu bỗng kêu ré lên, tay phải run bần bật để dạ minh châu rơi xuống lăn trên nền đất.

Trước mắt bọn họ huyết quang lóe sáng, đồng thời thấy một cẳng chân bay lên không trung.⁵Khi cẳng chân rơi xuống mạng nhện phía dưới, lập tức bị vô số tơ bện cắt chém thành các mảnh thịt vụn, từ trên không lá tả rơi xuống. Cảnh tượng không khác gì một trận mưa máu.

Gã tu sĩ bị chém đứt chân tận mắt trông thấy chân mình biến thành mưa máu, mắt tròn tròng trắng dã, bị dọa đến ngã nhào xuống đất.

Tu sĩ râu dê nhanh tay tóm gã kia lôi trở về.

Bằng không để đến lúc toàn bộ cơ thể gã ta đụng phải mạng nhện thì thần tiên hạ phàm cũng khó cứu nổi.

“Yêu nữ quá độc ác! Trận pháp tà ma như vậy cũng bày ra được! Chờ đến khi ta trở về sư môn chắc chắn sẽ bẩm báo Quán chủ, tru sát thể loại yêu nữ coi mạng người như cỏ rác như người!” Tu sĩ râu dê thốt ra những lời đầy chính nghĩa.

Sắc mặt những tu sĩ còn lại đều tái mét, một câu cũng không nói thành lời. Bọn họ không nghĩ rằng một cô thôn nữ ở vùng núi hoang vu này lại có thủ đoạn như vậy!

“Sư huynh, chuyện này rất kỳ lạ! Người có thể bày ra trận pháp như vậy chắc chắn phía sau có chỗ dựa không nhỏ! Sư huynh, rốt cuộc chúng ta có quan hệ gì với ả? Bằng không, bằng không, quên đi thôi!” Một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ lo sợ khuyên nhủ. Nếu chỉ để “tru sát yêu nữ” thì tinh thần chính nghĩa của họ không cao đến vậy, càng không đến mức phải hy sinh vì nghĩa như thế.

Muốn trừng trị yêu nữ mà bản lĩnh của họ không đủ thì không thể mất mạng oan uổng như vậy.

Sắc mặt tu sĩ râu dê tối sầm lại, suy nghĩ trong đầu liên tục xoay chuyển. Vừa rồi nhìn thấy tốc độ chuyển động của mạng nhện, dường như chúng giống hết một mạng nhện chân thực vậy. Chỉ cần cho nó đồ ăn, nó sẽ tập trung ở phía “đồ ăn” chứ không bận tâm đến những vật khác.

Nếu như lão cung cấp đầy đủ đồ ăn cho mạng nhện thì có thể tranh thủ thời gian quý giá đó để tìm ra ả yêu nữ nói chuyện ban nãy. Muôi đồng trong túi càn khôn của lão đã báo hiệu tìm thấy vị trí của “bảo vật”.

Đúng vậy, muôi đồng của lão cũng giống như muôi chỉ hướng. Nó không phải là vật bình thường mà là một dụng cụ tìm pháp bảo. Chỉ cần xuất hiện pháp bảo trong vòng năm dặm xung quanh thì muôi đồng có thể xác định chính xác vị trí của bảo vật ấy. Trước đó ở trên núi, tu sĩ râu dê đã đoán rằng trong tay thôn nữ kia hẳn đang giữ mai rùa tiên thiên. Hiện tại lão đã xác định được đến tám phần rồi. Bởi vì muôi đồng của lão đang tỏa ra một lượng nhiệt rất lớn chưa từng có, thiêu đốt túi càn khôn.

“Ta nghĩ ả ta đang khoe khoang khoác lác. Nếu có bản lĩnh thì việc gì phải trốn đằng sau đồng mạng nhện như thế, có khi đã sớm tiêu diệt chúng ta rồi. Mọi người đừng sợ...” Tu sĩ râu dê chen lên trước, đột nhiên tay phải đẩy một cái lóe lên tia sáng, quăng thẳng đệ tử giai đoạn Luyện Khí vừa mới cứu được vào trong đồng tơ nhện. Đồng thời ngón trỏ tay trái bắ

thăng vào viên dạ minh châu lăn lóc trên nền đất phía xa khiến nó vỡ nát. Ngay lập tức bên trong hang động chìm vào bóng đêm vô tận.

Gã đệ tử kia trúng một chưởng của tu sĩ râu dê mà mất mạng, kêu cũng không kêu nổi một tiếng, lập tức biến thành mồi cho mạng nhện.

Đám người chỉ nghe thấy tiếng rào rào rơi trên tơ nhện, như thể tầm xuân từ từ ngẫu nhiên lá dâu, lại giống hết mưa đêm tưới tắm một vùng, che đi tất cả những thứ xấu xa đáng ghê tởm.

Vinh Tuệ Khanh ngồi trong trận pháp chứng kiến rõ ràng mọi chuyện, không nén được phần nộ nói: “Râu dê, người quá độc ác! Dám lấy đồng đội ra làm bàn đạp!” Dứt lời, mười ngón tay Vinh Tuệ Khanh liên tục thủ thế, trong nháy mắt đã châm lửa tất cả các bó đuốc có trong hang động.

Tu sĩ Vạn Càn Quán phía đối diện lập tức nhìn thấy đồng đội của mình mới vừa rồi còn được râu dê cứu, bây giờ đang bị mạng nhện nghiền nát, thoáng chốc chỉ còn lại chồng xương trắng!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Những người này không hèn mà cùng quay đầu nhìn lão tu sĩ râu dê phía sau bọn họ.

“Rõ ràng là yêu nữ kia tác oai tác quái, các người nhìn ta làm gì?” Lão tu sĩ râu dê tỏ ra kinh ngạc vô cùng, trong lúc trả lời phẩy nhẹ tay áo dập tắt tất cả bó đuốc trong hang động. Sau đó thừa dịp khắp nơi chìm vào bóng tối, lão ta lại đưa tay phải ra đánh chết một đệ tử giai đoạn Luyện Khí khác rồi ném lên phía trên mạng nhện.

Một lần nữa mạng nhện lại ngẫu nhiên xác tên đệ tử khiến sợi tơ co rút không ngừng.

Tu sĩ râu dê tiếp tục bước một bước dài lên phía trước.

Vinh Tuệ Khanh không ngờ được rằng có kẻ độc ác đến nhường này. Chẳng những không thấy khó mà lui, lại còn đạp lên đồng đội mình để từng bước tiến lên phía trước.

Chu Vỹ Trật này cũng làm cho chính cô cảm thấy sợ hãi. Thật không nghĩ rằng một góa phụ tư nhện lại có bản lĩnh hung tàn như vậy!

Trong giây lát Vinh Tuệ Khanh nhớ tới loài kiến Nam Mỹ chuyên ăn thịt người đã từng thấy qua trong sách.

Thế nhưng đến lúc này, người không chết ắt ta vong. Cô không còn đường lui nào nữa.

Bàn về tu vi, bên cô có một người, một báo, một sóc. Rõ ràng không phải là đối thủ của sáu người trước mặt.

Nếu hiện tại cô mềm lòng thì điều chờ đợi phía trước chính là bị kẻ thù không ngừng lăng nhục và tàn sát.

Vinh Tuệ Khanh cắn răng, một lần nữa thôi thúc Chu Vỹ Trật trực tiếp công kích về phía lão râu dê.

Dường như lão râu dê đã chuẩn bị từ trước nên hai tay liên tục tung chưởng, đánh chết sư đệ và sư chất bên cạnh mình rồi ném vào mạng nhện.

Chẳng qua những lời Vinh Tuệ Khanh nói ban nãy không khỏi khiến họ cảnh giác. Nhận ra điều kỳ lạ, ai nấy đều lờ phớt khí của mình ra, nhắm thẳng về phía lão râu dê rồi hỏi: “Sư huynh (sư thúc), người định làm gì vậy?”

Râu dê tức giận trả lời: “Tất cả đều do yêu nữ kia giở trò! Làm sao có thể do ta ra tay được?” Một bên vừa cắn phẫn trong lòng, một bên lại lặng lẽ đến bên tên đệ tử đã chết, chìa thanh kiếm phù trong tay ra, lại giết thêm một người, sau đó ném thẳng vào mạng nhện.

Lần này là một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ nên Chu Vồng Trận cần thời gian để tiêu hóa hết.

Vinh Tuệ Khanh khoanh chân ngồi dưới đất, cả người mồ hôi đầm đìa. Trận pháp này vốn dùng nguyên khí đất trời để thúc đẩy, thế nhưng bên ngoài hang đá lại giăng thêm một tầng kết giới khiến nguyên khí đất trời đều bị cản ở ngoài. Vì thế cô đành phải dùng linh lực của mình để chống đỡ. Cũng may trong người còn một ít linh thạch, có thể chống đỡ được một thời gian. Nhưng lâu dài thì không thể.

Lường trước được bản thân đã lâm vào bước đường cùng, Vinh Tuệ Khanh không nhịn được nữa khẽ kêu một tiếng: “Mẹ... Thần thúc...” Cô sẽ không còn cơ hội gặp lại họ nữa rồi.

Tu vi của lão râu dê cao hơn Vinh Tuệ Khanh rất nhiều. Trong giây lát đã cảm nhận được Chu Vồng Trận đang dần suy yếu, lão không khỏi vui mừng. Sau đó rút kiếm bản mệnh của mình ra, hạ quyết tâm. Miệng lẩm nhẩm thần chú, khởi động kiếm bản mệnh rồi công kích thẳng vào mắt trận.

Bên trong kiếm bản mệnh của lão có một tia kiếm khí được Quán chủ Vạn Càn Quán Chung Nhân Nghĩa phong ấn.

Kiểm khí của tu sĩ Nguyên Anh đương nhiên không phải là thứ mà Chu Vồng Trận đang suy yếu của Vinh Tuệ Khanh có thể ngăn cản được.

Khi kiếm bản mệnh của lão râu dê đâm qua, Chu Vồng Trận liên tục bị cắt đứt, hiện ra một con đường thẳng tắp dẫn vào bên trong.

Cuối con đường có một cô gái đang ngồi nhắm nghiền đôi mắt. Bên cạnh cô gái có một con báo săn màu đỏ đang nằm, giương mắt cảnh giác nhìn lão.

Lão râu dê vừa nhìn đã vui mừng khôn xiết vì cô gái kia chính là người ngày đó giải quẻ trên thị trấn. Có thể chắc chắn rằng dị bảo của rùa

thần Lạc Thủy đang nằm trên người ả ta!

Vinh Tuệ Khanh mở to mắt, toàn thân bị linh lực của cây trường kiếm đang bay tới phía đối diện khóa chặt. Cô chỉ kịp thu hồi toàn bộ tư nhện trong hang đá rồi giăng chúng che chắn trước mặt mình. Trong giây phút giăng co khốc liệt, cô khế nhích cơ thể sang bên để nơi hiểm yếu – trái tim có thể tránh được một đòn.

“A...!” Một tiếng hô vang lên, kiếm bản mệnh của lão râu dê đã đâm trúng ngực phải của Vinh Tuệ Khanh. May rằng cô có mặc áo giáp bảo vệ làm từ lông đuôi Phượng Hoàng nên kiếm bản mệnh không thể xuyên qua lồng ngực. Tuy nhiên kiếm khí tu sĩ Nguyên Anh bên trong lại thâm nhập vào cơ thể, chọc thủng lá phổi của cô.

Vinh Tuệ Khanh kêu lên một tiếng rồi phun ra ngụm máu tươi, sau đó đổ rạp người trên thân Xích Báo.

Chu Vồng Trận hoàn toàn biến mất.

“Thăng rồi!” Lão râu dê mừng quính trong lòng, đang muốn bước một bước cuối cùng lên phía trước thì sau lưng truyền đến tiếng sói hú. Tiếp theo lão thấy trước ngực mình có vuốt sói đâm xuyên qua. Lão ta chỉ kịp cúi đầu nhìn một chút rồi gục xuống, hộc máu mà chết.

Còn lại hai tu sĩ Vạn Càn Quán vừa mới quay đầu đã bị một cây roi dài như du long cuốn lấy, siết chặt cổ họng của bọn chúng. Khi trường tiên bị kéo căng, đầu của cả hai lập tức bị cắt đứt bay lên trời.

La Thần cầm theo trường tiên đằng đằng sát khí đi tới.

Xuyên qua hang đá đầy rẫy thi thể không nguyên vẹn, khắp nơi vương vãi máu thịt đỏ rực, y đi đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh đang thoi thóp.

“Ta đến muộn!” La Thần quỳ gối xuống trước mặt Vinh Tuệ Khanh, đưa tay ra ôm lấy cô vào lòng.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 151: Sống Chết Có Nhau

 Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh trắng bệnh như tuyết, ngay cả bờ môi cũng tái nhợt không chút huyết sắc. Cả người cô mềm nhũn, mái tóc dài từ khuỷu tay La Thần trượt xuống hết như thác nước tung bay bên hông y.

Hơi thở mỏng manh như thế, mạch đập yếu ớt như thế, ngay cả linh lực bên trong đan điền, gân mạch cũng sắp khô kiệt hoàn toàn, thậm chí giữa đôi lông mày cũng đã nổi lên luồng khí âm đạm. Đủ mọi dấu hiệu cho thấy cô sắp không chống cự được nữa rồi.

“Ta biết ta không sống được nữa.” Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, đưa tay chạm vào đôi gò má của La Thần. “Thần thúc, ta vẫn muốn được chạm vào khuôn mặt của người.”

La Thần khẽ nghiêng đầu, đôi môi ấm áp khẽ lướt qua lòng bàn tay của Vinh Tuệ Khanh, để lại nơi ấy chút ấm ướt, mang theo tình cảm ấm nồng.

“Ta sắp chết rồi. Trước khi chết, có chuyện này muốn xin Thần thúc.” Vinh Tuệ Khanh thoi thóp, chậm rãi nói.

“Ta không đồng ý với nhóc.” La Thần từ chối, khuỷu tay cứng rắn như sắt bất chợt buông lỏng, sợ sẽ khiến cô khó chịu.

“À?” Vinh Tuệ Khanh gượng cười đến phôi khiến cô ho một trận quặn thắt ruột gan, khẽ phun ra một ngụm máu tươi. “Thật mất mặt quá. Lần đầu cầu xin lại bị từ chối.” Cơ thể cô dưới sự hun đúc của Húc Nhất Quyết đã trở nên mạnh mẽ vô cùng. Thế nhưng khi đối mặt với tia kiếm

khí của tu sĩ Nguyên Anh, ruột gan bên trong lại bị phá nát thành mảnh nhỏ.

Lần đầu trong đời Vinh Tuệ Khanh cảm nhận rõ ràng rằng, Kim Đan không thể nào so sánh nổi với Nguyên Anh. Tu vi dưới Nguyên Anh, chiến đấu vượt cấp thì còn có cơ hội thắng. Thế nhưng Nguyên Anh là một bậc cửa, muốn vượt cấp khiêu chiến với tu sĩ Nguyên Anh chẳng khác nào tự tìm chỗ chết. Bên trong kiếm bản mệnh của lão râu dê kia chẳng qua chỉ phong ấn một tia kiếm khí của tu sĩ Nguyên Anh, mà cơ thể có thể sánh với yêu tu của Vinh Tuệ Khanh đã bị đánh đến không còn mảnh giáp.

Nếu như cô có cơ hội tu đến Nguyên Anh mới chết thì tốt biết bao.

Thật sự đáng tiếc. Vinh Tuệ Khanh khe khẽ thở dài một hơi, trần trọc trên tay La Thần.

“Bất luận là chuyện gì, ta đều không đồng ý với nhóc. Trừ khi nhóc còn sống. Nếu như nhóc còn sống thì chuyện gì ta cũng đồng ý. Một khi nhóc chết rồi, ta đồng ý hay không cũng đâu còn liên quan gì? Dù sao nhóc cũng chẳng nhìn thấy được!” Giọng nói của La Thần thêm trầm thấp. Y cố nén cơn giận ầm ầm muốn bùng phát trong lồng ngực.

“Ta biết người nói như vậy vì muốn ta sống sót. Nhưng mà có thể sống được hay không, ta không quyết nổi.” Ánh mắt Vinh Tuệ Khanh dần mất đi tiêu cự. Cảnh tượng trước mặt bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ. Cô đưa tay quờ quạng khắp nơi nhưng không nắm được thứ mình muốn.

“Ai nói không thể? Ta chỉ biết nếu nhóc không muốn sống thì ai cũng không cứu được! Vinh Tuệ Khanh, nhóc kiên cường lên cho ta!” La Thần lớn tiếng quát bên tai Vinh Tuệ Khanh.

Thế nhưng lọt vào tai Vinh Tuệ Khanh lại chỉ là những tiếng nói thoảng qua như thể từ phía chân trời xa xăm truyền tới.

“... Diêm Vương muốn người chết canh ba thì làm sao có thể giữ người đến canh năm? Thần thúc, tu sĩ tu hành đều chỉ muốn thoát khỏi vòng luân quần sinh lão bệnh tử, vượt ra khỏi tam giới, không có ngũ hành. Thế nhưng... sinh tử luân hồi. Không phải tu sĩ nào cũng có thể thoát được. Ta đã trốn được một lần, trời cao sẽ không buông tha ta lần nữa...” Vinh Tuệ Khanh chậm chậm nhắm mắt lại.

“... Ta nhớ mẹ. Thần thúc, mặc dù người không chịu đáp ứng nhưng ta vẫn hy vọng. Nếu có một ngày người Kết Anh, xin hãy thay ta giết chết Ngụy Nam Tâm và đưa mẹ trở về. Đừng nói với bà những chuyện đã xảy ra, chỉ cần sắp xếp cho bà ấy ở một nơi nào đó, sống thật khỏe mạnh...” Vinh Tuệ Khanh gục đầu, nhịp thở không còn nữa.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng một bàn tay kia vẫn còn vương lại nét cười dịu dàng.

Giống như lần đầu tiên y nhìn thấy cô ở bên ngoài căn nhà tranh trong sơn trang Đóa Linh. Khi ấy cô mới chỉ là đứa bé tám tuổi. Mái tóc đen nhánh chia thành hai búi cân xứng trên đầu, được cố định bằng dải lụa màu sen xanh. Khi bị y đoán trúng tâm tư, cô không khỏi sợ hãi. Sắc mặt trắng bệch đến độ gần như trong suốt. Giờ đây người ấy đang nằm trong vòng tay y nhưng không hề giống cô thuở đó chút nào.

Một dung mạo chỉ có thể coi là thanh tú. Khi nóng giận lại khiến người khác cảm thấy thích thú vô cùng. Dù dáng người tương đối cao, nhưng khi đứng trước mặt y vẫn chỉ là một đứa trẻ nhỏ bé.

Y còn nhớ rõ, khi bị mình nói trúng bí mật, cô vừa cố gắng che giấu sự sợ hãi trong lòng, vừa không nén được để lộ ra ánh mắt hoài nghi.

Chuyện xưa vẫn còn hiện rõ trước mắt, vậy mà giờ người nằm trong lòng y chỉ là một thi thể lạnh lẽo.

“KHÔNG...!” La Thần ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng. Khuôn mặt đang trắng bệch chợt tái xanh. Y xoay người định đặt Vinh Tuệ Khanh nằm xuống đất.

Xích Báo vội vàng hiện nguyên hình, ra hiệu La Thần hãy đặt Vinh Tuệ Khanh lên người nó.

Khăng Khăng thoi thóp, ghé đầu nằm cùng một chỗ với Vinh Tuệ Khanh. Bởi vì nó là linh sủng đồng sinh cộng tử của Vinh Tuệ Khanh, không hề giống khế ước linh sủng với Xích Báo. Thời khắc sự sống của Vinh Tuệ Khanh tan biến, sức lực của Khăng Khăng cũng suy kiệt theo.

Xích Báo quay đầu nhìn hai người bạn thân thiết của mình mà đau xót kêu một tiếng. Nước mắt giàn giụa tuôn rơi.

Đôi mắt La Thần nhắm nghiền. Y đứng bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, sau đó vung hai tay lên liên tục giao thoa đan xen lẫn nhau rồi xuất ra vô số thủ ấn. Linh lực toàn thân chấn động, cuối cùng y cũng dùng đến cấm thuật huyết đồng.

Nghe nói rằng thuật huyết đồng bắt nguồn từ Ma giới. Từ trước đến nay đều bị tu sĩ chính đạo ở Nhân giới khinh thường. Về sau được một đại tu sĩ ở Nhân giới biến đổi thành khả năng nhìn xa vượt trội, có thể nhìn xa tám phương, vượt qua không gian.

Còn thuật huyết đồng thực sự có thể nhìn thấu hai giới âm dương, so về tầm xa thì lợi hại hơn nhiều.

Trong chốc lát, con người của La Thần chuyển sang sắc đỏ máu, sau đó nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh.

Nơi âm dương giao thoa, giữa hai miền đen trắng xuất hiện dị thú trên đầu có sừng nhọn, trên thân mọc ra cánh dơi. Chúng đang nằm bên chân

Vinh Tuệ Khanh, há miệng to cắn nuốt bóng của cô. Đợi đến khi ăn hết bóng, chúng sẽ ăn đến linh hồn của Tuệ Khanh.

La Thần thét to một tiếng, đưa tay phải ra. Ngay lập tức trong tay y xuất hiện một thanh đao to dài vô cùng. Trong lúc lưỡi đao chớp nháy liên tục, những con dị thú đồng thời gào thét thảm thiết. Từ đầu đến chân đều bị chém thành hai mảnh dưới thanh đao.

Vinh Tuệ Khanh rên một tiếng đầy đau đớn, cùng lúc đó có thể nghe thấy hơi thở yếu ớt của cô.

Khăng Khăng lấy lại được sức mạnh, vui đến phát khóc. Nó nằm trên thân Xích Báo nứt vỡ thật to.

Lang yêu bị La Thần bắt tới cúi đầu nhìn tu sĩ Trúc Cơ vừa chết dưới móng vuốt của mình, lảng lảng núp vào một góc tránh né. Người kia là sát thần, không thể trêu chọc, mình phải trốn nhanh thôi.

Nét cười trên gương mặt La Thần không còn tươi tắn nữa mà dần trở nên thâm trầm.

Y nhú chặt đôi mày.

Những dị thú vừa rồi bị y chém thành hai nửa đang dần phân tách từ một thành hai sau đó sống lại với số lượng nhiều gấp đôi. Lúc này chúng lại nhao nhao lao tới cái bóng bên chân của Vinh Tuệ Khanh.

La Thần vung đao chém bọn chúng thành hai nửa một lần nữa.

Chỉ trong nháy mắt, hai khúc thân bị chém biến thành hai con dị thú.

Một phân thành hai, hai chia làm bốn, bốn lại thành tám, tám thành mười sáu.

La Thần chém giết càng nhiều, dị thú hai sừng có cánh kia xuất hiện càng đông. Cuối cùng chúng nhiều đến độ không đếm xuể, chật kín cả không gian nhỏ hẹp bên trong hang động. Chúng lũ lượt chen tới bên cạnh Vinh Tuệ Khanh.

La Thần sức cùng lực kiệt, cầm đao xuống nửa quỳ trước người Vinh Tuệ Khanh. Không nén nổi giận dữ hét lên: “Có gan tới đây ăn ta!” Dứt lời y ngửa đầu, đặt đao lên cổ cắt một đường.

Đúng lúc này trong không khí bỗng rung động thật khê, tựa như cánh hồ điệp chợt lóe lên khiến biển rộng ngoài vạn dặm nổi lên giông tố.

La Thần đang đặt đao trên cổ bỗng cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Khảng Khảng, Xích Báo lẫn lang yêu đột nhiên đứng im như tượng đất. Bọn chúng vẫn giữ nguyên động tác của một khắc trước, không hề nhúc nhích.

Vinh Tuệ Khanh nằm trên người Xích Báo, mở to đôi mắt như có như không, nâng cánh tay hướng về phía La Thần.

Ngoại trừ La Thần ra, tất cả mọi vật bên trong hang đá, kể cả không khí đều hoàn toàn bất động.

“Ai?” La Thần hét một tiếng, vung đao chém thẳng vào luồng không khí rung động vừa rồi.

Một tiếng cười khê từ trên trời vọng xuống, phá vỡ không gian tĩnh lặng.

“Rốt cuộc ngươi cũng đã triệu hồi thanh đao của mình ra.” Một bóng người mặc áo bào đen, bên tay cầm lưỡi liềm dài từ từ xuất hiện bên trong hang đá.

“Người là ai?” La Thần nhú chặt lông mày, siết mạnh thanh đao trong tay chĩa thẳng về phía kẻ lạ mặt.

“Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là... người có thể làm được những gì vì cô gái kia?” Bước chân người đó đầy uyển chuyển, dáng vẻ rục rờ động lòng đi tới. Một ngón tay nhẹ nhàng đặt lên phía trên thanh đao của La Thần.

Ngay lập tức La Thần cảm thấy phía trên thanh đao nặng tựa núi đè, ép y tới mức sắp nội thương.

“Ý người là gì?”

“Không có ý gì cả. Chỉ là vào lúc sinh tử, ta có thể quản chút việc liên quan đến cái chết mà thôi.” Khóe miệng người ấy khẽ nhếch lên hiện ra một nụ cười mê người. Kỳ lạ là La Thần cảm thấy mình không thể nhớ nổi dung mạo của đối phương. Cho dù nhìn thấy cũng không nhớ được.

Y lắc đầu vô cùng phẫn nộ.

“Nếu người muốn cứu cô ta thì phải làm giao dịch cùng ta!” Người ấy chìa ngón tay xanh xao chỉ vào mình.

“Người có thể cứu cô bé?” La Thần trầm mặc hồi lâu sau đó lên tiếng.

“Tất nhiên. Dưới cửu thiên này trừ ta ra, không một ai có thể cứu cô ta hết!” Đường như kẻ kia đã dự liệu hết thảy mọi việc.

Quả nhiên thiên hạ chẳng có bữa cơm nào là miễn phí. Muốn cứu người đương nhiên phải trả một cái giá tương đương.

La Thần hỏi: “Người muốn thế nào mới bằng lòng cứu cô bé?”

Kẻ này bất thành hình xuất hiện chắc hẳn là có ý đồ.

Chỉ cần đồng ý giao dịch, Vinh Tuệ Khanh chắc chắn còn hy vọng!

Kẻ kia mỉm cười: “Ta muốn trái tim của người. Giao trái tim cho ta, ta tha cho cô ta một lần!”

“Thật là đáng tiếc, ta không có tim.”

“Sao người lại không có tim?” Kẻ đó kinh ngạc, đưa tay ra tìm kiếm trước ngực La Thần.

La Thần nhắm mắt lại, không nhúc nhích, mặc cho đối phương tìm kiếm.

“Tim của người... Tim của người...” Cánh tay kẻ đó không ngừng run rẩy. “Làm sao người có thể xứng với ta đây?” Uy áp cuộn cuộn rời non lấp biển ập đến chạy một vòng trên người La Thần sau đó chuyển hướng sang Vinh Tuệ Khanh như thể muốn đè ép cô.

La Thần kêu lên một tiếng đầy đau đớn, một tay che ngực, tay còn lại chống thanh đao xuống đất, khuỵu một chân xuống.

“Giết cô bé thì ta cũng không sống được. Chẳng lẽ người không nhìn ra sao?” La Thần bật cười. “Ta không cần biết người là ai. Nếu muốn mạng của cô bé thì trước hết nộp mạng ra đây!” Thanh đao liên tục rung lên, mặc dù tu vi chỉ đạt Kim Đan nhưng lại mang theo một tia quyết tuyệt vô cùng tàn bạo mạnh mẽ. Kể cả tu vi kẻ kia có cao hơn y bao nhiêu cũng không dám trực tiếp nhận lấy một đao này!

Bên trong hang đá xuất hiện vô số tàn ảnh do lưỡi đao chém xuống, dồn kẻ kia tới mức luống cuống chân tay.

“Người điên rồi! Bây giờ còn đánh sao? Nếu tiếp tục đánh thì dù thượng thần sống lại cũng không cứu được cô ta đâu!” Kẻ đó không nhận được nữa quát lớn.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 152: Vì Cô, Bị Thần Và Người Cầm Hận

 La Thần cũng đang suy nghĩ về câu hỏi này.

Một lúc lâu sau, y vẫn lắc đầu, nói: “Không biết.”

“Không biết mà người vẫn có thể liều mạng vì cô ta?!” Người áo đen vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, người đó hận không thể dùng cái liềm dài “Gặt” cái đầu gỗ của La Thần xuống!

“Ta chưa từng nghĩ xem cô bé là gì của mình, ta chỉ không thể để cô bé chết đi được.” Ánh mắt của La Thần nhìn về hướng Vinh Tuệ Khanh đang bất động, giọng nói của y bất giác ôn hòa lại, “... Cô bé đã gọi ta một tiếng là Thần thúc, thì chính là hậu bối của ta, ta không thể để cô bé gọi không3được.”

Trong lòng người áo đen nóng như lửa đốt, một tay người đó run rẩy ôm lấy ngực mình. Người đó lo sợ nếu mình không cẩn thận, sẽ có một ngụm máu đen phun lên trên cái liềm dài của mình mất. Thánh khí bị vậy hẳn là một tội lớn. Thượng thần không trách phạt, thì ông trời cũng sẽ không tha.

“Chỉ vậy thôi sao? Chỉ vì cô ta gọi người một tiếng là ‘Thần thúc’?! Chắc người cũng biết người có vị trí gì trong lòng cô ta rồi chứ?” Người áo đen dụi lại, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

La Thần cup mắt xuống: “... Ta là Thần thúc của cô bé, chỉ vậy thôi.” Nói xong, y giương mày nhìn người áo0đen: “Quan hệ giữa ta và cô bé bất kể như thế nào, thì đều không liên quan tới người. Người nói một câu thôi,

có cứu hay là không. Nếu người không cứu, thì hà tất phải ở đây lâu lâu bầu mấy lời thừa thãi như vậy?”

“Người!” Người áo đen bị ngữ khí của La Thần làm cho nói năng lộn xộn, chỉ vào La Thần mà mắng: “... Có giỏi thì người đừng xin ta cứu cô ta nữa!”

“Ta không giỏi. Ta chỉ có một câu, rốt cuộc là người có cứu hay là không.” La Thần lưu loát nhanh gọn nói, rồi phủ phục người xuống ôm Vinh Tuệ Khanh lên.

Mấy con dị thú cánh dơi dài, đầu có hai sừng chen lên, muốn gặm cắn hồn phách của Vinh Tuệ Khanh.

Người áo đen thấy vậy, tay phải giơ đến đỉnh đầu của Vinh Tuệ Khanh, một chuỗi bong bóng màu trắng như tuyết chui ra từ đỉnh đầu của Vinh Tuệ Khanh. Bên trong mỗi quả bong bóng, đều có một một cô gái nhỏ nhắn đang ngủ say.

“Người đang làm gì?!” Sắc mặt La Thần vội biến, y hơi nghiêng thân mình, che chở Vinh Tuệ Khanh vào lòng.

“Người muốn ta làm gì, thì ta đang làm vậy đây.” Người áo đen trừng mắt nhìn La Thần, dường như nghĩ y không biết tốt xấu.

La Thần hiểu ra, một tay y ôm lấy Vinh Tuệ Khanh, còn một tay vung thanh trường đao trong tay lên chém mấy con dị thú kia thành hai, sau đó thấy chúng sống lại, y lại chém tiếp. Lại sống lại chém, mãi đến khi sức cùng lực kiệt.

“Người đây là muốn tự làm khổ mình à?” Người áo đen thở dài một hơi, rồi tùy tay khua khua dọa cho một đám dị thú lớn bỏ chạy.

La Thần tức giận nói: “Không còn thời gian nữa rồi! Người rút cuộc có cứu hay không!”

Người áo đen mỉm cười nói: “Thời gian? Người nói chuyện thời gian với ta sao? Lẽ nào người không nhìn ra, ta đã khiến cho thời gian trong hang đá này ngưng lại rồi sao?” Nói rồi, người đó nhìn đến Vinh Tuệ Khanh đang nằm trong lòng La Thần: “Tính mạng của cô ta vẫn dừng tại một khắc trước khi ta xuất hiện.” Sau đó người đó vẫy ta với La Thần: “Người muốn cứu cô ta? Vậy thì cầu xin ta đi.”

Ban này người áo đen không phải nói như vậy...

La Thần nghiêng rằng, cuối cùng y hạ trường đao xuống, bế ngang Vinh Tuệ Khanh lên, một bên đầu gối y quỳ trước mặt người áo đen, thành khẩn nói: “Cầu xin người hãy cứu cô bé.”

Người áo đen trầm mặc một chốc rồi đứng thẳng dậy, hai tay người đó cầm cái liềm dài của mình lên: “Lần đầu tiên được nghe hai chữ này từ miệng của người. Nhưng. Quy tắc của ta không thể thay đổi được, người muốn cứu cô ta, thì bắt buộc phải trả một cái giá tương ứng. Không có tim, thì người lấy gì ra để trao đổi với ta đây?”

“Mạng của ta. Dùng mạng đổi mạng, có thể chứ?” La Thần lại một lần nữa đưa trường đao lên ngang trên cổ của mình.

“Ta muốn mạng của người để làm gì?” Người đó dè bủ, ngón tay nhẹ búng lên cái liềm dài hai tiếng, âm thanh “tinh tinh” chấn động tới mức khiến bên trong hang đá rung lên hai lần.

“Vậy người muốn gì?” Tim thì không có, mạng thì không cần. Y còn gì để lấy ra trao đổi đây?

Người đó đi quanh người La Thần hai vòng: “Đưa sự thiện lương của người cho ta. Từ nay trở đi, linh hồn của người chỉ còn lại sự ác độc, sự ác

độc vô cùng vô tận. Ta muốn xem xem, người không có sự thiện lương, thì một cô gái quang minh như cô ta, sau này sẽ đối đãi với người như thế nào...” Người đó cười thành tiếng, trong thanh âm có sự thê lương và đơn độc vô tận.

La Thần trầm mặc.

Không có thiện lương, thì chỉ còn lại sự ác độc. Trong những năm tháng dài, y có lẽ sẽ trở thành yêu ma mà cả người và thần đều căm phẫn. Từ đó, y sẽ không thể cùng cô bé kề vai đứng dưới ánh mặt trời được nữa.

La Thần có hơi ngờ ngàng. Cô bé không thể biết, vĩnh viễn cũng không thể biết y đã làm những gì vì cô bé. Bản thân y cũng không biết vì sao y lại làm những việc đó. Thực sự là chỉ vì một tiếng “Thần thúc” đó sao?

La Thần không dám suy nghĩ sâu thêm nữa. Có lẽ làm như vậy sẽ là kết cục tốt nhất dành cho hai người họ.

“Người hãy suy nghĩ cho kỹ. Không có sự thiện lương, chỉ còn lại ác độc. Từ đây người sẽ bị người và thần căm hận, trời đất không dung. Chỉ vì một cô gái không biết trong lòng cô ta có người hay không, đáng chứ?” Người áo đen hỏi sâu xa, đôi mắt quét qua gò má của Vinh Tuệ Khanh, chân mày người đó khẽ nhíu lại, tiếp tục nói: “Không còn thiện lương, thì người còn có thể không chế nổi sự ác độc trong trái tim mình hay không?”

“Người vì cô ta như vậy, nhưng cô ta lại hoàn toàn không hiểu. Sau này cô ta lớn hơn một chút, có thể sẽ nhìn trúng một người đàn ông khác. Tất cả những gì mà người làm, đều sẽ là làm quà cưới cho người ta thôi. Người nữ dân cô nhóc yếu điệu này cho người khác sao? Người tự hỏi bản thân mình đi, nếu không phải trong lòng người có suy nghĩ khác, thì sao người có thể không chút do dự vì cô ta mà làm kẻ tùy tùng?”

Người áo đen chế nhạo một tiếng, nhìn biểu tình tiu nghỉu của La Thần, không ngừng suy nghĩ, nói: “Lúc không có được trong tay, thì nóng ruột nóng gan. Ta làm như vậy, thật ra cũng là thành toàn cho người. Trước mắt ta lấy đi thiện lương của người, cũng chính là lấy đi tất cả sự tự khống chế và nhẫn nại của người. Người không cần kìm nén bản thân nữa, muốn làm gì thì làm nấy.” Âm thanh dẫn dắt từng bước hết như ma quỷ, gọi lên tất cả sự đẹp đẽ mỹ lệ tận sâu trong lòng.

“... Không cần biết cô ta có bằng lòng hay không, cô ta là người của người, là người được người bỏ một cái giá ra đổi lại. Từ đầu đến chân cô ta, mỗi một tấc da thịt đều thuộc về người. Nếu cô ta phản kháng, chống cự thì lại càng thêm thú vị. Người nói xem có đúng không?” Giọng nói ma quỷ càng phát ra khàn khàn động lòng người.

Vinh Tuệ Khanh ở trong vòng tay của La Thần, như thể một bông hoa súng sắp nở rộ, đang chờ y ngắt xuống.

Phản ngực đột nhiên truyền đến một trận đau đớn.

“Nói hàm hồ!” La Thần bỗng nhiên tỉnh lại khỏi ma ám: “Dù ta không còn thiện lương nữa, mà chỉ còn ác độc, thì ta cũng không thể biến thành phẩm chất suy đồi, không biết nhục nhã như vậy!”

Người áo đen cười lớn: “... Hiểu ra mất rồi. Không vui, không vui một chút nào cả.” Người đó chậm rãi lùi lại phía sau một bước.

La Thần hít sâu một hơi, một lúc lâu sau mới hờ hững hỏi: “Vậy người làm như thế là vì sao? Người muốn tim và thiện lương của ta, rốt cuộc là có ý đồ gì?”

Người áo đen kéo chiếc mũ dài vòng trên đầu xuống thấp, nhỏ giọng nói: “Không liên quan đến người.” Ngừng một lúc, người đó lại nói: “Bất cứ việc gì đều có nhân quả, vạn vật đều có giá của nó. Con người đều có lòng tham, được thứ tốt rồi còn muốn thứ tốt hơn nữa. Nhưng không thể

chuyện tốt nào cũng rơi xuống đầu một người được. Muốn có được thứ gì đó, nhất định phải trả một cái giá tương xứng. Mỗi người đều dùng tất cả những thứ mình có, để đổi lấy thứ mình không có. Trừ khi không đồng ý đổi, nếu không thì nhất định sẽ ra giá.”

Người đó nói xong lại đánh giá La Thần từ trên xuống dưới một lượt: “Thứ trên người người xứng với tính mạng của cô nhóc này, thì chỉ có trái tim của người và sự thiện lương của người mà thôi. Nhưng người không có trái tim, người nói xem, ta không lấy sự thiện lương của người thì còn có thể lấy thứ gì khác đây? Chẳng lẽ ta lại lấy sự ác độc của người, để tác thành giúp cho hai người các người hay sao? Làm như vậy, thì ta lỗ chết mất. Thượng thần cũng sẽ tức giận tới mức sống lại, lại tìm người khác thay ta đi tam giới.”

La Thần bình tĩnh lại, y lắc đầu tỏ vẻ không tin nói: “Các hạ có tu vi cao thâm, thần bí sâu xa. Ta chỉ là một tu sĩ Kim Đan nhỏ bé, nên không đoán được ý của các hạ.”

Người áo đen giơ tay đỡ trán, khinh thường nhàn nhạt nói: “Người biết thì tốt.”

La Thần hơi nghiêng đầu, không tiếp tục nhìn gương mặt bí hiểm sâu xa của người áo đen nữa, mà y nhìn đến Vinh Tuệ Khanh đang ở trong lòng mình. Y nhìn thần sắc cứng đờ của cô bé, còn có nụ cười mỉm cứng lại trên khóe miệng cô bé.

Có một khắc, La Thần không biết mình đang nghĩ gì. Là cứu cô bé, để rồi từ đây bị cô bé ghét bỏ; hay là không cứu cô bé, rồi từ đây sẽ vĩnh biệt thiên nhân với cô bé?

Dường như bất kể lựa chọn như thế nào, thì cô bé vẫn sẽ rời khỏi bên cạnh y, y sẽ vĩnh viễn mất đi cô bé...

Vừa nghĩ đến kết cục này, toàn thân của La Thần đều giống như bị xé nát. Đau khổ như lắng trĩ, khiến cho tất cả tình cảm của y cũng chết.

Nhưng, tình cảm? Thiện lương? Sao y lại có những thứ này được?

Con người của La Thần xoay chuyển, khóe miệng y lộ ra tia cười nhẹ: “Người xác định chỉ cần sự thiện lương? Không cần thứ khác?”

“Đúng, ta chỉ cần sự thiện lương. Chỉ cần người đưa hết sự thiện lương của người cho ta, ta sẽ cho cô ta một cơ hội sống lại.” Người đó đứng phía trước Vinh Tuệ Khanh, tay phải khua múa cái liềm dài, đồng thời tay trái người đó giơ ra ngăm chuẩn vào đỉnh đầu của Vinh Tuệ Khanh.

Mấy con dị thú cánh dơi, đầu mọc hai sừng đó, nhìn thấy người áo đen cầm cái liềm dài lại ngăm vào chúng lần nữa, thì lập tức kinh ngạc thất sắc, nhao nhao lùi lại về sau.

Người áo đen nhẹ khua cái liềm dài, cái liềm liền nhả ra một tia sáng lạnh quét ngang qua bên trong đám dị thú đó. Vô số các con dị thú vừa đâm vào lưỡi liềm sắc bén của người áo đen một cái, là tức khắc biến thành tro bụi, tan trong trời đất.

Không còn có một biến thành hai, hai biến thành bốn, càng giết càng nhiều rầm rộ xuất hiện nữa.

Quả nhiên thuật nghiệp có chuyên môn.

“Vậy thì như người mong muốn.” La Thần gật đầu, nhắm mắt lại. Từng sợi vật chất màu trắng từ huyết bách hội trên đỉnh đầu của La Thần bay ra.

La Thần lại khua trường đao lên, cắt đứt phía trên không đỉnh đầu mình.

Những vật chất màu trắng bay ra từ huyết bách hội trên đỉnh đầu của La Thần bị trường đao tách ra, rồi bay vào trong tay của người áo đen.

Người áo đen khép bàn tay lại, tim đập loạn nhịp một lúc lâu, rồi người đó hít lấy vật chất màu trắng thu được từ trên đỉnh đầu của La Thần vào trong cơ thể. Đồng thời mười đầu ngón tay của người đó liên tiếp bắn về phía Vinh Tuệ Khanh. Những bọt bong bóng vừa lấy ra từ người của Vinh Tuệ Khanh, lại bay trở lại về phía cô, chúng chen lấn chui vào huyết bách hội trên đỉnh đầu cô.

“Ba hồn chín vía đều tập hợp rồi, cô ta sẽ nhanh sẽ tỉnh lại. Hy vọng cô ta xứng đáng để người làm như vậy, cũng hy vọng người sẽ không hối hận. Đương nhiên, nếu người hối hận, muốn lấy trái tim ra trao đổi, thì ta sẽ lấy mạng của cô ta để trả lại toàn bộ sự thiện lương của người.” Người áo đen nhàn nhạt cười nói, thân ảnh nắm lấy cái liềm dài chậm chậm biến mất trước mắt La Thần.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 153: Ra Tay Trước Chiếm Ưu Thế (Thượng)

 Lang yêu từng bước xê qua, trên mặt nó có một tia nghi hoặc: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?”

La Thần nhìn chăm chăm vào gương mặt của Vinh Tuệ Khanh.

Dung nhan của cô với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường đang nhanh chóng hồng hào trở lại.

La Thần nhẹ nhõm thở phào một hơi, rồi đặt cô xuống.

Xích Báo vội vàng nằm ngang xuống đất, để làm một cái đệm lót mềm mại nhất cho Vinh Tuệ Khanh.

La Thần đặt Vinh Tuệ Khanh nằm lên trên người Xích Báo, đồng thời y nhìn tay trái của mình. Thanh trường đao của y đã biến mất.

Bên trong hang đá lập tức đầy mùi máu tanh khiến người ta mắc ói.

La Thần lấy ra một tấm hỏa phù ném cho lang3yêu, phân phó: “Dọn dẹp chỗ này sạch sẽ đi. Nhanh một chút, đừng lề mề!” Trong giọng nói của y không có một tia cảm xúc nào, mà còn thêm lạnh lùng. Nó có sự khác biệt rất lớn với khí thế ban nãy.

Lang yêu thấy lạnh cả người, liền vội nhận lấy tấm hỏa phù, gật đầu khom lưng xuống nịnh bợ: “Lão đại yên tâm, tiểu nhân đi ngay, đi ngay đây ạ!”

Xích Báo ngờ vực nhìn La Thần, cậu ta cũng phát hiện ra sự khác thường của y. Thái độ không giống như ban nãy, dù không phải rất rõ ràng, nhưng bọn chúng thân là yêu thú nên mẫn cảm với sự thiện ác của con người nhất.

Ánh mắt của La Thần chuyển sang Xích Báo: “Người0qua đây. Ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Xích Báo rất do dự, cậu ta cúi đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh đang nằm trên bụng mình.

Vinh Tuệ Khanh vừa hay mở mắt, cô duỗi cái lưng mỏi nhừ, rồi cười nói với Khăng Khăng: “Mệt quá đi, cảm giác như lục phủ ngũ tạng đều bị xe cán quá ý. Ta còn tưởng toàn thân ta đều bị tan ra rồi chứ.” Nói xong cô lại khua múa năm đấm nói: “Mấy tên đạo sĩ đó quá là khó chơi. May mà Thần thúc kịp thời đuổi đến, rồi còn đánh bại họ nữa!”

Khăng Khăng cũng cười theo, rồi nó ôm lấy cái đầu của Vinh Tuệ Khanh cọ cọ.

Vinh Tuệ Khanh tỉnh rồi, sắc mặt của La Thần dịu lại. Y vẫy tay5với Xích Báo, để cậu ta bình tĩnh lại, rồi y nhìn Vinh Tuệ Khanh nhẹ giọng nói: “Chúng ta ra khỏi đây trước, ra ngoài rồi nói tiếp.”

Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại nhìn La Thần, cô vùng vẫy đứng dậy rồi vui vẻ chạy đến bên cạnh La Thần, lôi kéo tay áo y không buông: “Thần thúc, lần này thúc không được bỏ ta đi nữa đâu đấy. Nếu có lần sau, ta sẽ... ta sẽ...” Không biết phải nói như thế nào, mặt Vinh Tuệ Khanh liền đỏ lên, “Ta sẽ đi tìm thúc!”

Gương mặt thâm trầm của La Thần lộ ra một tia cười, y vỗ vỗ đầu của Vinh Tuệ Khanh: “Nhóc đã trưởng thành rồi, sao vẫn tính trẻ con như vậy.”

Dù thời gian mới trôi qua hơn nửa năm, nhưng Vinh Tuệ Khanh vì cảnh ngộ bên trong Lang Hoán Bảo Kính, nên cô đã là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều rồi, không còn đáng vẽ của một cô bé nữa.

Cô luôn cùng y đi khắp nơi, giống hệt như được y tận tay nuôi lớn vậy.

La Thần quay mặt đi: “Đi thôi.”

Cái hang đá này thật sự không phải là một nơi tốt đẹp gì.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới tình cảnh vừa rồi, sắc mặt biến đổi, hỏi: “Thần thúc, ta nhớ là ta sắp chết rồi mà, sao lại sống lại vậy ạ?” Đột nhiên cô thấy khẩn trương, liếc nhìn cái túi càn khôn của mình, rồi lục tìm người tí hon Nhục Chi: “... Không phải thúc cho ta ăn Nhục Nhục rồi đấy chứ?”

La Thần bực mình, thầm nói nếu Nhục Chi thực sự có thể cải tử hoàn sinh, thì y đã không phải làm chuyện đổi chác với người áo đen đó rồi...

“Tìm thấy rồi! Thần thúc thật tốt, không cho ta ăn Nhục Nhục!” Vinh Tuệ Khanh hoan hô. Khăng Khăng đến gần chào hỏi với người tí hon Nhục Chi.

Nhục Nhục cười vẫy vẫy tay với Khăng Khăng, rồi lại quay về không gian của mình trong túi càn khôn tiếp tục bận rộn.

Lang yêu vất vả dọn dẹp xong hang đá, thì nhìn thấy La Thần đã mang theo cô gái đó, còn có một Xích Báo và một con sóc rời khỏi hang đá rồi. Nó không nhịn được chống nạnh lớn giọng mắng, “Ăn no rửng mỡ! Toàn là cặn bã! Dám trêu chọc ông nội Lang Thất người...”

La Thần loáng thoáng nghe thấy âm thanh mắng nhiếc của lang yêu, y không quay đầu lại, chỉ khua cánh tay vút lên một cái.

“Bụp” một tiếng, một cái bạt tai lớn giáng lên mặt con lang yêu.

Lang yêu lập tức kính cẩn phục tùng, ngoan ngoãn đi theo, cười nịnh nọt sau lưng La Thần nói: “... Lão đại có mệt không ạ? Có cần tiểu nhân công lão đại một đoạn không ạ?” Nó liền làm động tác muốn biến về nguyên hình.

Xích Báo kinh ngạc nhìn con lang yêu một cái, cậu ta không hiểu nổi sao lại có một con yêu thú khúm núm nịnh bợ đến vậy, lại là một con yêu thú xưa nay kiêu ngạo nhất nữa...

Lang yêu đỏ mặt, trừng mắt nhìn Xích Báo nói: “Nhìn gì mà nhìn?”

Xích Báo gầm gừ lớn một tiếng, chấn động tới mức vang vọng núi Quán Đào, từng tốp chim đêm quay về tổ lại bị kinh động cùng phành phạch bay lên trong không gian đêm tối.

Lang yêu lập tức thu lại khí thế, cười nịnh thân thiết gọi Xích Báo một tiếng “Nhị gia”.

Xích Báo liếc nó một cái: “Người có chút khí phách đi được không? Sao mà thấy ai cũng đều là ‘gia’ vậy?”

Gọi La Thần là “Lão đại”, Xích Báo phần nộ, thì lập tức gọi Xích Báo là “Nhị gia”. Thật là làm mất mặt yêu thú, đặc biệt là thanh danh nổi tiếng gian xảo hung ác của lang yêu.

Lang yêu nhất thời quên nịnh bợ, nó dừng bước, làm thành tạo hình giống bình trà. Một tay nó chống nạnh, một tay chỉ vào Xích Báo tức giận mắng: “Đừng nói chuyện không thấy đau lưng! Đều là cặn bã! Đám tùy tùng như các người sao có thể nhận thức được sự vất vả của người nghe lệnh như chúng ta!”

Vinh Tuệ Khanh đi bên cạnh La Thần, cô hơi đi nhanh một chút là thờ hớn hển.

La Thần bất giác đi chậm lại, một tay như có như không đỡ ở eo của cô.

Nghe thấy lời nói của con lang yêu, Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại cười nói: “Quên hỏi mất rồi, con lang yêu này là thế nào vậy ạ? Sao nó lại cùng chúng ta qua đây?”

Vừa nghe thấy là cô gái quan trọng bên cạnh lão đại cất lời, con lang yêu lập tức ngoan ngoãn chạy qua, nó cúi đầu gập người xuống, nhẹ giọng cẩn thận hỏi: “... Cô nãi nãi có gì phân phó ạ?”

Dáng vẻ chân chó của con lang yêu chọc cho Vinh Tuệ Khanh cười như hoa nở rạng rỡ, vô cùng vui vẻ.

Lang yêu nhìn mà ánh mắt thẳng tắp. Không hổ là người phụ nữ của lão đại. Bộ ngực to đó, vòng eo nhỏ đó, đôi chân dài đó, thật không phải chỉ có bề ngoài...

La Thần liếc mắt một cái, thoáng thấy dáng vẻ háo sắc tới mức sắp rớt nước miếng của con lang yêu, trong lòng y có một trận chán ghét. Cánh tay y khẽ động, chân đá ra sau một cái vút lên cao.

Một lực đánh úp đến. Con lang yêu gào lên một tiếng, bị đập bay ra, đập mạnh lên cây lớn, sau đó thuận theo cành cây rơi xuống, nằm bò trên mặt đất.

Vinh Tuệ Khanh ngừng cười: “Con lang yêu này thật sự phải được dạy dỗ lại.” Cô không hề thấy La Thần làm quá đáng chút nào.

La Thần ngạc nhiên cau mày, đôi môi hé mở, khói mù đầy trong lòng dường như xuyên qua một tia sáng mặt trời. Có lẽ, sự tình không đến mức gay go như người áo bào đen đó nói...

Lang yêu than thở bò dậy từ mặt đất, căn nhân nói: “Mềm nắn rắn buông... toàn là cặn bã...”

La Thần giải thích với Vinh Tuệ Khanh: “Lúc ta ở bên ngoài đường thương, đã gặp con lang yêu này. Hình như nó biết một số chuyện gì đó, nên ta mới mang nó qua đây.”

“Lang Thất!” La Thần gọi một tiếng.

Lang yêu nhanh chóng chạy như bay qua, lại hỏi: “Lão đại, có chuyện gì ạ?”

La Thần dùng thần thức truyền âm cho lang yêu: “... Không được nói chuyện nơi Âm Tê, hãy nói là người ở dưới núi làm xằng làm bậy, bị ta gặp được, cho nên bắt người lại hỏi. Thuận tiện nói lại chuyện của sứ giả sơn quỷ Xích Báo.”

La Thần là người có tu vi cao nhất trong số những người và yêu thú này, y truyền âm cho lang yêu, Vinh Tuệ Khanh và Xích Báo đều không hề hay biết.

Lang yêu dù vừa gan bé vừa chân chó, nhưng vẫn đủ thông minh để nghe hiểu truyền âm của La Thần. Nó vội đáp ứng trong lòng, để La Thần yên tâm.

Vinh Tuệ Khanh hiếu kỳ nhìn chăm chăm con lang yêu một lúc: “Sừng nhọn trên đầu người là thế nào vậy?”

Lang yêu ấp úng, tiếp tục đau thương cảm phần: Mắt của cô ả này thật độc! Toàn là cặn bã! Sao lại nói đến chuyện này chứ?! Bắt nó phải nói sao đây? Sừng nhọn trên đầu nó còn không phải là từ ở nơi quý địa Âm Tê kia mà ra hay sao?

Nhưng La Thần lại không cho phép nó nói ra nơi Âm Tê.

Lang yêu lắm lắm hồi lâu, Vinh Tuệ Khanh cũng chỉ nghe thấy hai chữ “Bị thương”.

Dù sao thì lang yêu cũng là yêu thú, yêu thú vốn có nhiều chủng loại. Vinh Tuệ Khanh không truy hỏi sâu thêm nữa, mà đi lên cùng La Thần. Cô hơi mệt, lau mồ hôi hỏi: “Thần thúc, chúng ta phải đi đâu ạ?”

Thôn Bì Thị thì chắc chắn không thể quay lại được nữa.

La Thần cân nhắc hỏi: “Nhóc muốn đi đâu?” Họ đã không còn nơi ở cố định nữa, sắp phải coi bốn bề là nhà rồi.

Vinh Tuệ Khanh nhớ lại lúc cô tưởng rằng mình sắp chết, người mà cô muốn thấy nhất chính là mẹ của cô.

Nhìn gương mặt nghiêng của La Thần, Vinh Tuệ Khanh thêm dũng khí đáp: “Ta muốn đến kinh thành...”

Kinh thành của nước Đại Sở, nơi có vương phủ của Ngụy Nam Tâm.

La Thần hiểu ý của Vinh Tuệ Khanh, y suy nghĩ rồi nhẹ nhàng nói: “Nhóc đừng vội. Chuyện này chúng ta phải lên kế hoạch cẩn thận. Không nên đánh rắn động cỏ.”

Vinh Tuệ Khanh cũng biết mình hơi nóng vội. Nhưng cô thật sự không muốn đợi thêm nữa. Như lần trước, giây phút sống chết lại đến một lần nữa, cô không thể bảo đảm là mình còn có vận may như lần này.

“Chúng ta đi về phía Đông đi. Trên dọc đường từ từ bố trí, đợi đến kinh thành, cũng nước chảy thành sông rồi.” La Thần hàm súc khuyến khích.

Đây cũng là cách thích hợp nhất.

Vinh Tuệ Khanh kìm chế nỗi thất vọng trong lòng, cô hạ quyết tâm phải sớm Trúc Cơ.

Dừng lại trên núi nhiều ngày, họ mới xuống núi Quán Đào, định đi đến thị trấn Dao Xuyên để nghỉ chân ăn lót dạ, thuận tiện nghe ngóng tin tức.

Xích Báo và lang yêu đều biến thành hình dáng con người, giả làm đầy tớ, theo phía sau La Thần và Vinh Tuệ Khanh.

Lúc đó trời đã sáng, ở thị trấn Dao Xuyên mọi người đi qua đi lại, một cảnh tượng phồn vinh.

Cả đám bọn họ đi vào một khách điểm.

Ông chủ của khách điểm gọi tiểu nhị chạy bàn thu dọn phòng, nói lớn: “Chính Nghĩa Minh lại phái đại tu sĩ đến đây rồi. Các người cẩn thận mà hầu hạ!”

Đám tiểu nhị đồng thanh “vâng” một tiếng.

La Thần lấy ra một nén bạc ném cho ông chủ, cười hỏi thăm tin tức: “Xin hỏi những tu sĩ của tiểu đội săn yêu đang ở đâu vậy?”

Ông chủ nhìn thấy bạc liền vui mới mức mặt mày rạng rỡ. Ông ta vẫy tay kêu La Thần qua, rồi nhỏ giọng nói bên tai y: “Chúng tôi nghe nói, tiểu đội săn yêu bị sơn quỷ nương nương tiêu diệt rồi. Những tu sĩ của tiểu đội săn yêu còn lại không dám lên núi Quán Đào nữa, họ đã phụng mệnh quay về từng môn phái của mình rồi.”

La Thần làm ra dáng vẻ kinh ngạc: “Thật sự có sơn quỷ nương nương sao?”

“Đương nhiên là có rồi! Người anh em, cậu không phải người ở đây hả? Sơn quỷ nương nương ở chỗ chúng ta rất là nổi danh đó, cầu gì được đấy!” Ông chủ vô cùng đặc ý.

La Thần nhin cười, y quay người lại trông thấy một đội tu sĩ bước vào khách điểm.

Đây là khách điểm lớn nhất ở thị trấn Dao Xuyên này, những tu sĩ đó đương nhiên sẽ lựa chọn ở tại đây đầu tiên.

Người dẫn đầu lần này là một tu sĩ Kim Đan, tu vi đều cao hơn so với nhân sĩ Chính Nghĩa Minh đến lần trước.

“Ông chủ, đây là hai tên tội nhân một nam một nữ mà Chính Nghĩa Minh chúng ta đang muốn bắt, các vị có từng thấy qua chưa?” Người của Chính Nghĩa Minh có hiệu suất làm việc rất cao, vừa vào cửa liền lấy bức họa ra hỏi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 154: Ra Tay Trước Chiếm Ưu Thế (Hạ)

 Tu sĩ của chính nghĩa mình ngạc nhiên không thôi, hần tùy tiện thu hình vẽ lại, thề thốt phủ nhận: “Sao lại là con hát?! Đôi cầu nam nữ này đều là phản đồ của Long Hồ Môn, khi sư diệt tổ, đồng môn tương tàn. Chúng ta phụng mệnh Chính Nghĩa Minh của Ngụy vương gia Ngụy Nam Tâm, ra ngoài thay Long Hồ Môn kêu gọi chính nghĩa!”

Cái đầu của ông chủ rút lại. Long Hồ Môn là một trong ba phái lớn của nước Đại Sở, đều là tiên sư, không phải là chuyện mà những người phạm tặc như họ có thể xen vào. Nên ông ta đành mỉm cười nói: “À, là vậy sao. Long Hồ Môn cách nơi này vạn dặm xa xôi, sao các vị lại tìm đến đây?”

“Khắp cái nước Đại Sở này, có nơi nào không có người của Chính Nghĩa Minh chúng ta chứ? Tóm lại lần này chúng ta đã lập thiên la địa võng, khiến hai người bọn chúng dù có mọc thêm cánh cũng khó mà bay thoát được!” Tu sĩ của Chính Nghĩa Minh hung hãn đập xuống bàn một cái, khiến cho chén đĩa trên mặt bàn của ông chủ chấn động tới mức nảy lên.

Ông chủ xót của, bèn gọi tiểu nhị qua dẫn bọn họ đi.

La Thần từ lúc đến gần núi Quán Đào này đã đổi thành bộ dạng chất phác giống như người đàn ông trong núi, đến nay vẫn chưa đổi. Nên tự nhiên y đã khác hoàn toàn so với người đàn ông khôi ngô tuấn tú trong cáo thị đó.

Ông chủ đương nhiên là không biết gì cả. Ông ta chỉ vừa gảy bàn tính tính sổ sách, vừa giễu cợt nói: “Chính Nghĩa Minh? Coi người khác là kẻ ngốc chắc. Nếu Long Hồ Môn đó không bị diệt môn, thì sao phải nhờ đến người của Hoàng Vận Tự giúp họ kêu gọi chính nghĩa? Hai người này nhìn qua thì không phải là người xấu, ai biết được rốt cuộc là quan binh bắt cường đạo, hay là vừa ăn cướp vừa la làng đây?”

Trong lòng La Thần khẽ động, cười nói: “Ông chủ nói câu này rất có lý.”

Ông chủ không đề phòng La Thần vẫn ở bên cạnh. Dù ông ta nổi giận, nhưng bất luận là Hoàng Vận Tự hay Long Hồ Môn hoặc Chính Nghĩa Minh, thì bây giờ đều không phải là thứ mà ông ta có thể trêu chọc được, nên ông ta vội nói: “Ta đâu có nói gì đâu. Cậu cũng đừng có sinh sự, mau về phòng đi. Người đến trọ hôm nay nhiều, cậu muốn ăn cơm hay nước nóng, thì sớm báo xuống dưới, nếu không thì phải chờ đấy.”

La Thần mỉm cười cảm tạ ông chủ, rồi đi đến chỗ cầu thang của khách điểm.

Chính nghĩa minh lần này đã phái tu sĩ Kim Đan đến, tu vi của La Thần cũng có phần không giấu được nữa.

Các tu sĩ muốn ẩn đi tu vi với nhau, thường thì chỉ có tu sĩ cấp cao mới có thể che giấu tu vi trước mặt tu sĩ cấp thấp. Đương nhiên, nếu tu sĩ cấp thấp có pháp bảo gì đó, có thể dò tu vi, thì dù là tu sĩ cấp cao cũng không thể che giấu tu vi đi được.

La Thần mới là Kim Đan sơ kỳ. May mà y ở trong nơi Âm Tê dưỡng thương một thời gian, linh khí ở đó không phải là linh khí bình thường, mới khiến vết thương của La Thần chuyển biến tốt. Hơn nữa còn khiến y giữ vững sơ kỳ, nhưng vẫn chưa tiến vào Kim Đan trung kỳ. Nên y và tên đại tu sĩ được Chính Nghĩa Minh phái đến đó là cùng cấp tu vi với nhau.

Người vừa thăm dò tin tức từ ông chủ là tu sĩ đến trước để dò đường làm công tác chuẩn bị. Họ đều ở giai đoạn Trúc Cơ.

Y đứng bên cạnh, người mà y nhìn thấy chính là các tu sĩ Trúc Cơ đang hỏi chuyện. Nếu cảm giác của y không nhầm, thì tu sĩ Kim Đan đó đã mang theo mấy tu sĩ qua bên khách điểm này.

La Thần nén hơi thở lại, đi lên lầu hai.

Mấy tu sĩ đến trước của Chính Nghĩa Minh có khoảng bảy tám người, hai người ở một phòng, nên đã chiếm mất bốn gian. Họ còn đặt một phòng tốt nhất cho thủ lĩnh là tu sĩ Kim Đan ở. Ngoài ra còn một phòng để cho người hầu hạ tu sĩ Kim Đan ở.

Đều là giai đoạn Trúc Cơ, phong thái đương nhiên không giống người phạm, cũng không nghe thấy các loại âm thanh ồn ào gì.

Từ lầu một đi lên lầu hai, La Thần luôn ấn thân mình, rồi đi về phía gian phòng thứ nhất mà tu sĩ của Chính Nghĩa Minh ở.

Bên bọn họ chỉ có một người và hai yêu thú, cũng có năng lực chiến đấu nhất định. Nhưng nếu lấy cứng chọi cứng, họ sẽ không thể đấu lại được người của Chính Nghĩa Minh lần này.

Mà phía Chính Nghĩa Minh cầm bức họa của y và Vinh Tuệ Khanh. Lần này ông chủ không chú ý đến, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có người vẫn nhận ra tướng mạo của Vinh Tuệ Khanh. Ví dụ như, những người dân của thôn Bì Thị chẳng hạn.

La Thần mím chặt môi lại, y giơ tay mở căn phòng thứ nhất mà tu sĩ của Chính Nghĩa Minh ở ra.

Cửa phòng không một tiếng động mở ra, nhưng không có ai đứng ở cửa.

“Ai?!” Tu sĩ đang ngồi thiền trong phòng hoảng sợ. Bọn họ đã lập kết giới rồi, không ngờ tới lại bị người khác nhúng tay phá bỏ.

“Ra đây!” Một tu sĩ hét lớn, đồng thời sử dụng bản lĩnh sở trường của mình: “Lưu sa, phá!”

Cửa phòng lập tức xuất hiện một hố cát màu vàng, cát ở bên trong không ngừng xoáy tròn đọng lại ở cửa. Chỉ cần bước vào bên trong cánh cửa, thì sẽ bị rơi xuống hố cát này.

Hắn dùng chiêu này không biết đã bắt chết bao nhiêu tu sĩ cùng cấp, đến tu sĩ cao hơn hắn một bậc, cũng đã bắt được mấy người.

Một tu sĩ khác cũng lôi một thanh trường kiếm ra, tay bắt lấy kiếm quyết, miệng nhẩm đọc: “Truy vân, hây!”

La Thần bước vào cửa, hiện thân hình. Y phất tay áo một cái, cánh cửa phía sau liền yên lặng đóng lại. Bước chân y khinh thường vút qua thuật lưu sa của tu sĩ thứ nhất, y tiện tay bắt lấy thanh trường kiếm của tu sĩ thứ hai rồi cắm vào trước ngực của tu sĩ thứ nhất.

Tu sĩ thứ hai thất kinh, hắn đang định lôi tín phù trong túi càn khôn ra bóp vỡ, thì đã bị La Thần cản đến.

“Muốn báo tin sao? Hơi muộn rồi.” La Thần nhàn nhạt nói, rồi tóm lấy vạt áo trước của tu sĩ thứ hai. Y dùng tay đập vào khoảng không trên đầu hắn, một luồng linh khí thuận theo huyết mạch hội trên đỉnh đầu hắn hạ xuống, lập tức phong bế ngũ thức* của hắn, sau đó mặt y không đổi sắc quăng hắn vào trong hố lưu sa mà tu sĩ thứ nhất vừa lập ở cửa ra vào.

* Ngũ thức: tai, mắt, mũi, lưỡi, cơ thể.

Ngũ thức bị phong bế, thì không khác gì người đã chết. Nếu có hơn, thì chỉ là một tia ý thức của người còn sống.

Nhưng dù có ý thức, mà lại không thể nói, không thể nhìn, không thể nghe, không thể cử động. Như vậy còn khó chịu hơn cả chết.

Tu sĩ thứ nhất đã chết, thuật lưu sa vốn đã sắp mất hiệu lực rồi.

Nhưng La Thần là tu sĩ Kim Đan, thuật lưu sa lại không phải là pháp thuật bí mật gì. Nên y nhanh chóng gia tăng thêm một ít linh lực, chống lên lưu sa đó.

Hai chân của tu sĩ thứ hai vừa tiếp xúc với lưu sa, thì liền bị lún xuống.

Ngũ thức của hắn bị phong bế, cũng không thể cử động được, nên chỉ đành ngày càng lún sâu vào trong lưu sa, dần dần bị chìm chết.

Tu sĩ ở gian phòng thứ nhất đã giải quyết xong.

La Thần phúi tay, tiếp tục đi qua gian phòng thứ hai. Y cũng dùng cách thức giống như ban nãy để đối phó với tu sĩ trong này. Tiếp theo là phòng thứ ba, thứ tư.

Đợi lúc tu sĩ Kim Đan của Chính Nghĩa Minh đó mang theo hai nữ đệ tử qua đây, thì tám tu sĩ Trúc Cơ của Chính Nghĩa Minh đều đã chết cả rồi.

La Thần quay về phòng của mình, Vinh Tuệ Khanh đã ăn xong bữa tối. Cô dùng thuật tịnh trần chỉnh trang lại bản thân sạch sẽ, rồi nhắm mắt ngồi thiền trên giường.

Khăng Khăng ăn no tới mức da bụng nhô lên cao, đang nằm tiêu hóa thức ăn trên cái gối đầu phía sau cô.

Xích Báo trung thành ngồi chồm hổm trước giường của cô, cậu ta trừng mắt nhìn con lang yêu đang nằm co lại thành một đống ở góc tường đến thất thần.

Lang yêu dù có tu vi tương đương với Xích Báo, nhưng nó trời sinh đã nhát gan. Dù có lòng quấy rối, nhưng lại không có gan. Trừ việc oán thầm Xích Báo trong lòng một lát ra, nó hoàn toàn không dám một đấu một với Xích Báo.

Nhìn thấy La Thần tiến vào, lang yêu ô lên một tiếng chạy qua, tận lực phát huy sở trường nịnh hót: “Lão đại, hai chúng ta ở phòng khác đi ạ. Bốn người ở một phòng, thật sự rất chật chội.”

Xích Báo biến thành hình người đứng dậy, không nhịn được nói với con lang yêu: “... Người mà cũng có thể được coi là một người sao? Người chỉ là một con sắc lang!”

Vinh Tuệ Khanh khúc khích cười một tiếng, cô mở mắt ra nói với Xích Báo: “Lang Thất chỉ là hơi không biết ăn nói thôi, nó cũng chưa từng làm ra loại chuyện tàn nhẫn gì.”

“A! Cô nãi nãi của ta, người đúng là hiểu loài sói chúng ta...” Lang yêu quay người bụp một tiếng quỳ xuống trước Vinh Tuệ Khanh. Nghĩ thật là nước mắt đầy mặt, Lang Thất nó có ý ẩn giấu tính tình thật sự suốt nhiều năm, cuối cùng đã bị Vinh Tuệ Khanh phát hiện rồi. Thật là cảm động quá đi, nó có nên lấy thân báo đáp không nhỉ?

Sắc mặt La Thần biến đổi, hỏi Xích Báo: “... Sắc lang là thế nào vậy?

Tính tình Xích Báo ngay thẳng, thành thật nói: “Vinh cô nương ngồi thiền ở bên đó, con sắc lang này định dùng thuật nhìn thấu... để nhìn Vinh cô nương!”

Tay phải của La Thần nắm thành quyền. Lang yêu lập tức thấy mình như bị một bàn tay sắt tóm lấy yết hầu, không thể thở nổi, “bụp” một tiếng nằm sấp xuống đất, hai mắt trợn trắng.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Thần thúc, cho nó biết chút đau đớn là được rồi. Thúc biết ta có hộ giáp mà, dù thuật nhìn thấu của nó có lợi hại hơn nữa, cũng đều vô dụng.”

Nắm đấm của La Thần buông lỏng, chân đá lang yêu vút lên không, mắng: “Lần sau mà để ta biết có loại chuyện này nữa, ta sẽ trực tiếp lột da dóc xương, bóp nát mạng sống của ngươi!”

Lang yêu bò từ mặt đất dậy, ôm lấy dưới hông của mình, mồ hôi lạnh đầm đìa xin tha: “Lão đại, lão gia, lão tổ, Lang Thất không dám nữa đâu ạ...”

“Tránh sang một bên!” La Thần bước từng bước lớn qua, đi đến trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Lang yêu không dám tức giận với La Thần, chỉ đành trừng mắt với Xích Báo, làm khẩu hình nói: “Chỉ biết ton hót! Toàn là cặn bã!...”

Xích Báo cũng không ngờ tới sự tức giận của La Thần lại lớn đến như vậy, cậu ta cũng bị dọa cho một trận, ngồi một bên như có ý gì đó nhìn La Thần.

La Thần lại không để ý gì đến bọn chúng, mà chỉ nói với Vinh Tuệ Khanh: “Ta vừa đã xử lý tám tu sĩ của Chính Nghĩa Minh rồi. Nơi này không thể ở lại nữa, ngày mai chúng ta lên đường thôi.”

Vinh Tuệ Khanh mở to mắt, đứng dậy từ giường: “Thúc giết hết rồi ạ?”

La Thần gật đầu nói: “Ra tay trước chiếm ưu thế, ra tay sau ắt gặp họa. Họ cầm hình cáo thị của ta và nhóc qua đây, nên không đối phó với họ thì không được.”

Vinh Tuệ Khanh cắn môi dưới trầm tư.

“Ngoài họ ra, còn có một tu sĩ Kim Đan nữa. Đối với người này, ta không chắc sẽ toàn thắng được.” La Thần nói xong lại nói với Xích Báo: “Người ra ngoài canh chừng, chú ý ẩn thân đi, đừng để người khác phát hiện ra.”

Xích Báo tuân lệnh, yên lặng đi ra ngoài, rồi biến mất ở cửa phòng của họ.

Lang yêu lén lút lết ở góc tường, cũng định trốn ra ngoài.

La Thần nhìn nó, cánh tay vươn ra một đạo linh lực đánh vào trong cơ thể nó, rồi nói với Vinh Tuệ Khanh: “Lang yêu dù gian xảo nhưng nhát gan. Nó cũng có chút bản lĩnh, rất giỏi khống chế. Ta vừa rồi đã hạ cấm chế cho nó rồi, để nó nhận nhóc làm chủ. Sau này nếu nó muốn làm hại nhóc, thì cấm chế đó lập tức sẽ phản phệ.”

Lang yêu hận không thể dùng móng vuốt cào tường, đau khổ rơi lệ tỏ ý dù không có loại cấm chế này, thì nó cũng không dám hãm hại người phụ nữ của lão đại mà. Nhưng không có ai tin lời nó cả.

Danh xưng sắc lang quá nổi danh rồi, khó trách người khác không tin nó...

Lang yêu phiền muộn cúi gằm mặt xuống, đi qua để Vinh Tuệ Khanh nhỏ máu nhận chủ.

Vinh Tuệ Khanh không nở, nên nói với La Thần: “Ta đã có Khăng Khăng rồi, còn có Xích Báo nữa...”

Sắc mặt của La Thần trở nên lạnh lùng, y liếc mắt nhìn Khăng Khăng đang ngủ khò khò phía sau Vinh Tuệ Khanh, còn có Xích Báo không biết bên mình hay bên địch ở ngoài phòng. La Thần lắc lắc đầu: “Nhóc đừng sợ, nói không chừng sau này Lang Thất sẽ là thuộc hạ đắc lực nhất của nhóc đó. Lúc ta không ở bên cạnh nhóc...”

Vinh Tuệ Khanh hốt hoảng, túm lấy tay La Thần, gương mặt hoảng sợ hỏi: “Thần thúc nói thế là có ý gì ạ?”

La Thần truyền âm nói với lang yêu: “Ra ngoài! Xem chừng Xích báo. Để ý cẩn thận từng hành động của nó.”

Con lang yêu đang cảm thán “Mệnh của mình không tốt” thì nghe thấy truyền âm của La Thần một cái là lập tức phấn chấn tinh thần. Nó nghĩ nó có khả năng từ nô dịch xấu xa biến thành bạn đồng hành rồi, nên vui tới mức toàn thân ngứa ngáy, oạch một tiếng chuồn ngay ra ngoài. Nó biến thành một con chó lớn, canh trước phòng.

Xích Báo đang ẩn hình trong bóng tối, trông thấy lang yêu dương dương đắc ý làm con chó giữ cửa, thì quay đầu đi, cậu ta cẩn thận đánh giá tình hình xung quanh. Cậu ta cũng cảm thấy được, một tu sĩ bậc cao có tu vi mạnh mẽ đang đi qua đây. Tu vi của tu sĩ này tương đương với lão đại La Thần ở trong phòng. Khó trách lão đại của chúng như gặp phải kẻ địch lớn, phái hai yêu thú Trúc Cơ bọn chúng ra ngoài.

Bên trong phòng, La Thần nhìn Khăng Khăng đang ngủ khò khò trên giường, y vẫn lập một kết giới, vây mình và Vinh Tuệ Khanh vào trong đó.

Vinh Tuệ Khanh không tiện nói kết giới vô dụng với Khăng Khăng, cô vội chuyển sự chú ý của La Thần: “Thần thúc, vừa rồi thúc có ý gì vậy ạ?”

Từ sau khi rời khỏi Dốc Lạc Thần, rồi gặp được La Thần ở sơn trang Đóa Linh, bọn họ dường như đã gắn liền với nhau. Dù trong thời gian đó cũng có lúc La Thần không ở bên cạnh cô, nhưng cuối cùng y lại quay về bên cô, hơn nữa còn xuất hiện vào lúc mà cô cần y nhất.

Đối với một La Thần như vậy, Vinh Tuệ Khanh sớm đã dựa dẫm vào y rồi. Một tiếng “Thần thúc” của cô, là thành tâm thật ý gọi.

Nét mặt La Thần phức tạp nhìn Vinh Tuệ Khanh một lúc, rồi y nhè nhẹ vỗ sau lưng cô: “Nói chuyện về Xích Báo trước. Ta ra ngoài trị thương lần này, đã nghe thấy một chuyện kỳ lạ, phải nói rõ ràng với nhóc.”

Vinh Tuệ Khanh mở lớn mắt: “Xích Báo làm sao ạ?”

“Chuyện về sơn quỷ, lúc trước chúng ta luôn tưởng là trùng hợp. Nhưng gặp được Lang Thất, ta mới biết từ một năm trước, có người mượn cố sơn quỷ nương nương phái sứ giả Xích Báo truyền lệnh cho một vài yêu thú Trúc Cơ ở núi Quán Đào, nói tu sĩ Nhân giới sắp triển khai hành động săn yêu, nên bảo chúng đi đến nơi Âm Tê để trốn.” La Thần trầm ngâm rất lâu, rồi vẫn nói ra chuyện nơi Âm Tê cho Vinh Tuệ Khanh.

“Xích Báo truyền lệnh từ một năm trước?!” Vinh Tuệ Khanh kinh hô lên: “Một năm trước không phải chúng ta vẫn đang ở Long Hồ Môn sao? Lúc đó, còn chưa có chuyện yêu thú tập kích trong đêm, thậm chí đến tiểu đội săn yêu cũng còn chưa có nữa!”

“Chính là như vậy. Cho nên Xích Báo mà nhóc gặp được ở núi Quán Đào và Xích Báo truyền lệnh của một năm trước rốt cuộc có phải là cùng một con hay không. Đây là điểm mà ta luôn nghi ngờ.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 155: Nói Không Nên Lời

 “Cho đến bây giờ, ta vẫn chưa thấy Xích Báo có điểm gì không đúng.” Vinh Tuệ Khanh nghĩ qua nghĩ lại rất lâu, rồi vẫn quyết định còn nghi vấn. Nàng kéo tay La Thần, an ủi y: “Nếu Thần thúc không yên tâm, thì cũng hạ cấm chế với nó đi ạ. Hoặc là làm giống như Khăng Khăng, ký khế ước sinh tử tương liên với Thần thúc. Như vậy, thúc sẽ không cần lo lắng nữa.”

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại trong lòng bàn tay mình lại có một sức mạnh không thể xem thường, La Thần có một nỗi bất an nổi lên trong tích tắc.

Định thần lại, La Thần không đổi sắc mặt rút tay mình ra khỏi tay của Vinh Tuệ Khanh, cười nói: “Khế ước sinh tử tương liên? Chủ ý này không tệ, còn có thể khảo nghiệm được nó. Nhưng nó là linh sủng của nhóc, hay là ký khế ước sinh tử tương liên với nhóc đi.” Nói rồi, y gọi một tiếng ra ngoài: “Xích Báo!”

Xích Báo nghe thấy tiếng gọi tiến vào, hỏi: “Đại nhân có gì phân phó ạ?”

“Người có nguyện ý ký khế ước sinh tử tương liên với Vinh cô nương không?” Giọng nói của La Thần càng phát ra lạnh lùng hơn.

Khế ước sinh tử tương liên, một đời của một con yêu thú chỉ có thể ký một lần. Nếu Xích Báo đã là linh sủng sinh tử tương liên của người khác rồi, thì không thể lại kết thành khế ước sinh tử tương liên mới với Vinh Tuệ

Khanh được nữa. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu trước kia nó đã từng ký khế ước này, chủ nhân đã chết, thì nó chắc chắn cũng sẽ chết, đương nhiên không thể ký khế ước giống vậy với người khác được nữa. Trừ khi nó được chủ cũ chủ động giải trừ loại khế ước này. Dưới tình huống nếu chủ cũ còn chưa chết và chưa giải trừ khế ước, thì nó càng không thể ký khế ước tương tự với người thứ hai được.

Đây có thể coi là một cách kiểm tra Xích Báo.

Xích Báo ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn La Thần, rồi lại nhìn đến Vinh Tuệ Khanh đang ở bên cạnh y: “Đại nhân, Xích Báo đã là linh sủng của Vinh cô nương rồi. Đời này kiếp này đều sẽ không phản bội Vinh cô nương. Vì sao, vì sao người lại bắt Xích Báo ký kết khế ước sinh tử tương liên với Vinh cô nương ạ?” Làm như vậy chính là không tín nhiệm với sự trung thành của Xích Báo cậu, Xích Báo có hơi tủi thân. Cậu ta tự nhận rằng mình trung thành hơn nhiều cái con lang yêu nói năng đưa đẩy, chỉ biết khom lưng khụy gối nịnh nọt kia.

Vinh Tuệ Khanh không nói gì mà chỉ đứng yên lặng ở cạnh cửa nhìn Xích Báo. Giữa La Thần và Xích Báo, cô đương nhiên tin tưởng La Thần hơn.

Xích Báo không lên tiếng.

Sắc mặt của La Thần trầm xuống, tay trái phất lên, một thanh trường đao xuất hiện trong tay y.

Xích Báo vội hiểu ra, nhanh chóng cúi đầu nói: “Xích Báo nguyện ý ký kết khế ước sinh tử tương liên với Vinh cô nương.”

Vinh Tuệ Khanh thở phào một hơi, cô kéo kéo vạt áo của La Thần, nói: “Thần thúc, không có việc gì rồi.”

Ánh mắt của La Thần rơi xuống người Xích Báo, qua một lúc lâu sau mới chậm chậm gật đầu. Y thu thanh trường đao trong tay lại rồi động thủ ký khế ước cho Xích Báo và Vinh Tuệ Khanh.

“Ra ngoài đi. Trông chừng ngoài đó cẩn thận.” Một khi ký kết khế ước sinh tử tương liên, thì Vinh Tuệ Khanh sẽ có lực khống chế tuyệt đối với Xích Báo, nên La Thần lại yên tâm thêm mấy phần.

Xích Báo cúi đầu đi ra khỏi phòng.

Chuyện của Xích Báo đã giải quyết xong, nhưng sự nghi hoặc trong lòng Vinh Tuệ Khanh vẫn chưa giải trừ đi hết: “Thần thúc, nơi Âm Tê là gì vậy ạ?”

“Người ở nơi đó kể lại rằng, Âm Tê là nơi âm linh tụ lại. Phàm là sinh linh sống, chỉ cần tiến vào trong rồi thì sẽ không trở ra được nữa.” La Thần hít sâu một hơi: “Nhóc biết nguyên nhân là gì không? Chính là vì bên trong nơi Âm Tê đó có đầy linh khí không giống với thế giới bên ngoài. Đây cũng chính là căn nguyên của cái sùng trên đầu Lang Thất. Bọn chúng sống ở nơi Âm Tê được hơn một năm, thì đã khác trước rồi.”

Vinh Tuệ Khanh không quan tâm đến biến dị của Lang Thất, cô chỉ hồ nghi hỏi: “Thần thúc là đi đến nơi Âm Tê để dưỡng thương ạ? Nếu không thì sao lại gặp được Lang Thất chứ?”

La Thần ậm ừ, y không ngờ rằng Vinh Tuệ Khanh lại trực tiếp liên hệ chuyện y dưỡng thương với nơi Âm Tê lại với nhau. Y còn đã cố ý làm mờ hồ mối quan hệ giữa hai sự việc này với nhau rồi...

“Có phải không Thần thúc?” Vinh Tuệ Khanh nhẹ đẩy La Thần một cái.

La Thần ngoảnh mặt đi, nhàn nhạt nói: “Nếu ta cũng biến dị giống như Lang Thất, thì nhóc... hãy rời xa ta, xa một chút, vĩnh viễn cũng đừng đến

tìm ta.”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc: “Thần thúc nói vậy là có ý gì ạ?” Nói rồi cô ôm chầm lấy cánh tay của La Thần, rồi dựa đầu mình lên bả vai y, mỉm cười nói: “Bất kể Thần thúc biến thành dạng gì, ta đều không bỏ đi. Kể cả Thần thúc đuổi ta đi thì ta cũng không đi.” Nói xong cô đặc ý nhìn góc mặt nghiêng của La Thần, rồi lại nói thêm một câu: “Dù Thần thăm đuổi ta đi, thì ta vẫn không đi đâu!”

La Thần ngưng cười, quay đầu lại nhìn Vinh Tuệ Khanh lắc đầu nói: “Đừng nói mấy chuyện mà bản thân mình không hiểu. Tâm tư của nhóc bây giờ nên đặt lên việc tu hành. Húc Nhật Quyết của nhóc luyện thế nào rồi? Đến khi nào nhóc mới có thể Trúc Cơ?”

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi, nhẹ giọng thì thầm: “Dù thế nào Thần thúc cũng không thể đi.”

La Thần lặng lẽ nhìn cô, nắm đấm tay lại càng siết chặt hơn, một lát sau y đứng dậy: “Ta có việc, phải đi ra ngoài một chuyến đây.” Y bước từng bước lớn rời khỏi gian phòng.

Vinh Tuệ Khanh có hơi lo lắng, không biết Thần thúc bị làm sao. Nhưng La Thần từ đầu đến cuối, vẫn luôn như vậy với cô. Vinh Tuệ Khanh cảm nhận được rằng La Thần còn có một vài chuyện còn chưa nói với mình. Cô vốn từng muốn truy hỏi, nhưng nghĩ lại thì là cô luôn dính lấy La Thần không buông, chứ không phải là La Thần bám dính lấy cô. Cô có quyền gì mà truy hỏi La Thần căn nguyên sự việc chứ?

Vừa nghĩ như vậy, Vinh Tuệ Khanh lại hơi ngượng ngáp, cô tự nói với mình trong phòng: “Xem ra, cầu người không bằng cầu mình rồi. Trên thế gian này, có lẽ người đáng để dựa vào nhất, chính là bản thân.” Nói xong cô thở dài thườn thượt, rồi ngồi xếp bằng ngay ngắn xuống bắt đầu tập luyện Húc Nhật Quyết.

Còn tu sĩ Kim Đan của Chính Nghĩa Minh cũng về lại phòng của mình. Nhưng khá lâu mà vẫn không thấy thuộc hạ sang báo kiến, hăn nghĩ có chuyện chẳng lành liền dặn dò nữ đệ tử của mình: “Đi xem xem mấy người đó đang làm gì.”

Nữ đệ tử tuân lệnh đi ngay, nhưng lúc vừa bước vào gian phòng bên cạnh, thì liền kinh hãi hô lên.

Tu sĩ Kim Đan của chính nghĩa mình lách mình một cái, đã đến cửa gian phòng bên cạnh, hăn cau mày hỏi: “Sao thế? Kinh ngạc đến như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

“Sư phụ, người xem. Hai vị sư huynh... sư huynh...” Nữ đệ tử đó đột nhiên bật khóc.

Tu sĩ Kim Đan nhìn chăm chăm chỉ thấy hai tu sĩ bên trong, một người bị trường kiếm đâm trúng ngực mà chết, còn một người trên người có đầy lưu sa, thất khiếu xuất huyết nằm trên mặt đất, hình như bị ngạt thở mà chết.

“Đi gọi người của chúng ta qua đây!” Tu sĩ Kim Đan phẫn nộ.

Hai nữ đệ tử lại đi sang gian phòng bên cạnh kiểm tra.

Qua một lúc sau, sắc mặt các nàng trắng bệch quay lại thông báo: “Sư phụ, các sư huynh đều... đều... chết cả rồi ạ!”

Tu sĩ Kim Đan chỉ thấy một trận ớn lạnh từ dọc sống lưng chạy lên.

“Ta phải xem xem, ai có gan lớn đến vậy, dám đối đầu với người của Chính Nghĩa Minh!” Tu sĩ Kim Đan tức giận quát lên một tiếng, rồi nói với hai nữ đệ tử: “Đi thu dọn đồ đạc, rời khỏi quán trọ!” Còn hăn thì đốt tám tu sĩ đó, chỉ mang theo một ít tro xương quay về phục mệnh.

Tám tu sĩ Trúc Cơ liên tiếp chết bên trong quán trọ, mà người bên cạnh không hề hay biết. Không phải là tu sĩ có cảnh giới cao, thì đối phương cũng đã mai phục ở trong quán trọ này rất lâu rồi. Nếu họ còn ở lại đây, chắc chắn sẽ có kết cục như tám tu sĩ Trúc Cơ đã chết kia!

Tu sĩ Kim Đan mà Chính Nghĩa Minh phái đến đây lần này, là một người vô cùng cẩn thận.

Tu sĩ Kim Đan mang theo bốn nữ đệ tử cấp tốc rời đi, khiến cho La Thần thở phào một hơi. Y vốn lo lắng tu sĩ Kim Đan của Chính Nghĩa Minh phát hiện ra sự tồn tại của y, nên trước lúc đối phương đến, y đã cố ý dùng Thuần Di Phù trốn đi xa.

Nhưng đối phương đã lập tức rời khỏi quán trọ rồi, nên y cũng không cần trốn đi nữa.

Y không muốn động thủ với đối phương ở quán trọ.

Nếu y động thủ với tu sĩ Kim Đan ở trong quán trọ, thì thân phận của y và Vinh Tuệ Khanh sẽ không giấu được nữa.

Nếu đối phương rời khỏi quán trọ rồi, thì bọn họ có thể thư thả, ngày mai thông dong rời khỏi thị trấn Dao Xuyên.

La Thần cũng từng nghĩ sẽ bám theo tu sĩ Kim Đan đó đến nơi vắng vẻ hoang vu, rồi tập kích bất ngờ đối phương, thì cũng không phải là không được. Nhưng y lo lắng, nếu giết chết cả tu sĩ Kim Đan, thì sẽ càng làm kích thích sự truy sát ngày càng tàn độc hơn của tên Ngụy Nam Tâm đó. Nói không chừng lần sau, ông ta sẽ thuyết phục tu sĩ Nguyên Anh đến đây truy sát bọn họ.

Để tránh thêm quá nhiều phiền phức cho mình, La Thần vẫn định tha cho tu sĩ Kim Đan đó một mạng.

Tu sĩ Kim Đan lập một kết giới ở bên đường lớn của thị trấn Dao Xuyên, rồi cùng với nữ đệ tử của mình ở lại một đêm.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng liền mang theo hai nữ đệ tử đi dán hình cáo thị ở trong thị trấn.

Còn lúc sớm hơn nữa, La Thần đã dẫn Vinh Tuệ Khanh, Xích Báo, Lang Thất và Khăng Khăng rời khỏi thị trấn Dao Xuyên, rồi tiến về kinh thành nước Đại Sở.

Đội tu sĩ Kim Đan hỏi đến thôn Bì Thị dưới núi Quán Đào, sau khi biết được Vinh Tuệ Khanh từng sống ở đây, thì hẩn như bắt được vàng, lập tức truyền tin về cho Chính Nghĩa Minh ở kinh thành.

Ngụy Nam Tâm nhận được thông tin ở vương phủ, thì vui mừng không thôi. Lần này, ông ta sẽ không để mặc cho sự việc tiến triển theo tự nhiên nữa. Mắt thấy tu vi của con nhãi đó ngày một mạnh, đặc biệt là tay La Thần ở cạnh nó kia, khiến cho Ngụy Nam Tâm có hơi lo sợ, đứng ngồi không yên.

Quản Phượng Nữ đến thư phòng của Ngụy Nam Tâm, bức họa Vinh Tuệ Khanh ở trong tay Ngụy Nam Tâm còn chưa kịp thu lại.

“Cô bé này là ai vậy?” Quản Phượng Nữ nhíu mày lại: “Nhìn quen quá.”

Sắc mặt Ngụy Nam Tâm trầm xuống. Lẽ nào Quản Phượng Nữ đã nhớ lại chuyện lúc trước rồi?

“Nàng nhìn kỹ xem, rốt cuộc là có quen nó không?” Ngụy Nam Tâm dứt khoát đâm lao thì phải theo lao, đưa bức họa cho Quản Phượng Nữ xem.

Quản Phượng Nữ cũng không biết thế nào, bà nhìn chăm chăm bức họa đó một lúc lâu, rồi lắc đầu nói: “Thiếp không quen. Mà dù có quen, thì tuổi của cô bé cũng không lớn như này. Chắc là vật giống vật, người giống người thôi.”

Đôi mắt của Ngụy Nam Tâm híp lại. Đồ đệ Mạnh Lâm Chân của ông ta từ Long Hồ Môn trở về, đã bẩm báo với ông ta chuyện xảy ra ở thế giới trong gương rồi, y cũng nói đến chuyện kỳ lạ Vinh Tuệ Khanh qua năm tháng mà đã lớn thêm năm tuổi...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 156: Vàng Thau Lẫn Lộn

 Nét mặt Ngụy Nam Tâm vô cùng bi thương, hai tròng mắt bỗng lóe lên ánh sáng: “Đây là vận mệnh của nó. Đưa nó lên miếu cũng vì muốn tốt cho nó. Bằng không, chỉ sợ nó không sống nổi nữa rồi.”

Quản Phượng Nữ nhú mày lâm vào trầm tư. Một lát sau bà chậm rãi hỏi: “Cha của đứa trẻ ngày trước ấy là ai?”

Ngụy Nam Tâm nghẹn lời, gượng cười trả lời: “Tất nhiên là ta...”

Quản Phượng Nữ không tin, lắc đầu nói: “Chúng ta thành hôn mới hơn một năm, làm sao đã có đứa nhỏ chín tuổi? Nhất định là ta sinh từ trước...” Dừng lại một chút, bà quả quyết tiếp tục: “Cùng với người đàn ông khác.”

Ngụy Nam Tâm sa sầm mặt mày, ông ta rời khỏi Quản Phượng Nữ sau đó chấp tay sau lưng đi đến bên cửa sổ trong thư phòng rồi dừng lại, nói thẳng không ngại: “Từ đầu chí cuối nàng chỉ có một mình ta. Trước kia ta có lỗi với nàng, không thể cho nàng một danh phận vì thế chỉ đành để nàng sống ở biệt viện, sinh con, cũng không thể chăm sóc chu đáo.” Ông ta quay đầu lại nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của Quản Phượng Nữ đang thất thần: “Bây giờ chúng ta đã trở về bên nhau, cuối cùng cũng đã thành người một nhà. Nàng vẫn còn trách ta sao?”

Quản Phượng Nữ nghe thấy lấp bắp kinh hãi, sau đó bật dậy phẩy tay áo rồi nói đầy căm phẫn: “Ý chàng là gì? Không phải chàng nói chỉ có mình ta sao? Trước kia có lỗi với ta là ý gì? Để ta sống ở biệt viện tức là

sao?” Nước mắt tuôn rơi. “Chàng đừng có thấy ta không nhớ được chuyện xưa bèn nói lung tung. Quản Phụng Nữ ta xưa nay không làm chuyện có lỗi với lương tâm mình, có lỗi với trời đất!”

Ngụy Nam Tâm quay đầu sang nơi khác, khe khẽ thở dài rồi lẳng lặng đáp: “... Chắc hẳn nàng sẽ không làm vậy. Tâm hồn của nàng vô cùng thuần khiết. Khắp đất trời này ta chưa bao giờ thấy tâm hồn nào thuần khiết đến vậy.” Nói xong ông cúi đầu xuống, hai tay chống lên song cửa, đôi vai buông thõng. Trông dáng vẻ dường như không thể gánh nổi sức nặng ấy.

Quản Phụng Nữ vẫn không buông tha, đuổi theo hỏi đến cùng: “Có phải trước ta, chàng từng cưới người khác?”

Ngụy Nam Tâm trầm mặc hồi lâu rồi khẽ gật đầu: “Phải. Thời điểm gặp được nàng, ta không còn trẻ nữa nên sao không có người khác được? Nàng đừng quên ta là Nhất Tự Tịnh Kiên Vương của Đại Sở. Một người có thân phận, địa vị như vậy thì làm sao chỉ chung thủy một người đây? Kể cả ta có muốn thì thánh thượng cũng không cho phép.”

Quản Phụng Nữ vừa hoảng hốt vừa bi phẫn, thậm chí còn tia khổ sở. Hai tay vì cảm hận mà phát run, chỉ vào Ngụy Nam Tâm rồi nói: “Hóa ra là vậy! Chàng mau tìm con gái ta về đây, ta sẽ đưa con bé ra ngoài. Chàng cho rằng ta muốn vị trí vương phi này sao!” Dứt lời bèn đi thẳng ra ngoài cửa.

Ngụy Nam Tâm chợt đưa tay, duỗi ngón ra điểm trên người Quản Phụng Nữ.

Quản Phụng Nữ lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Nếu nàng có thể sinh cho ta một đứa con thì ta cần gì phải để nàng biết những chuyện này?” Ngụy Nam Tâm đau đớn dựa đầu vào vai Quản Phụng Nữ. Phương trượng của Hoàng Vận Tự trước kia là sư phụ, sau này là sư huynh của ông ta đã xem qua cho Quản Phụng Nữ và nói rằng, trải

qua lần sinh con trước, thân thể bà vô cùng yếu ớt. Bào cung đã thương tổn nặng nề nên đời này không thể mang thai được nữa.

Ngụy Nam Tâm từng nghĩ đến việc sẽ để Quản Phượng Nữ tu hành cùng ông ta. Nhỡ đâu có thể chữa khỏi hoàn toàn bệnh cũ của bà. Thế nhưng điều đả kích ông ta hơn cả chính là Quản Phượng Nữ không chỉ không có linh căn, mà tuyết sơn khí hải và kỳ kinh bát mạch đều bị tắc nghẽn như đá lớn đè chặn. Kể cả có mời được thần điện Quang Minh nhúng tay vào, đả thông cho bà thì bà cũng không thể tu hành. Nếu muốn bà tu hành trừ khi thượng tiên ra tay, thay da đổi thịt.

Thế nhưng nếu có cơ hội ấy, Ngụy Nam Tâm nhất định sẽ đoạt về mình chứ không nhường cơ hội tốt như vậy tặng cho Quản Phượng Nữ.

Từ khi biết Quản Phượng Nữ không thể mang thai được nữa, kế hoạch của Ngụy Nam Tâm đã có thay đổi.

Vốn ông ta có một người con trai năm nay mười bảy tuổi. Đứa con ấy là do trắc phi của ông ta sinh hạ. Bởi vì muốn cưới Quản Phượng Nữ nên thiếp thất trắc phi trước kia ông ta đều đuổi về biệt trang ở, con cái cũng theo đó đi cùng. Vốn dĩ muốn để dành nơi này cho đứa nhỏ mà Quản Phượng Nữ sinh.

Hiện tại biết Quản Phượng Nữ không có cách nào sinh con, mà trong kế hoạch đã vạch ra từ trước thì ông ta phải có người kế thừa. Vậy nên liền nghĩ đến đứa nhỏ do trắc phi sinh ra.

“Người đâu, mau đưa vương phi trở về nghỉ ngơi. Về sau không được sự đồng ý của ta, không cho phép kẻ nào tiến vào thư phòng, kể cả vương phi. Biết chưa?” Ngụy Nam Tâm lạnh lùng phân phó.

Vài ngày sau, Ngụy Kiến Thần – đứa con trai mười bảy tuổi của Ngụy Nam Tâm từ biệt trang trở về.

Trông thấy con nhỏ thấp thoáng bóng dáng của mình thời trai trẻ, giọng điệu của Ngụy Nam Tâm càng thêm dịu dàng: “Một năm qua đã để hai mẹ con chịu khổ rồi.”

“Phụ vương, nhi thần không khổ. Vì đại nghiệp của phụ vương, dù có phải tan xương nát thịt thì nhi thần thấy cũng đáng.” Ngụy Kiến Thần quỳ xuống bái lạy rồi cung kính đáp.

Ngụy Nam Tâm nhìn con trai thật lâu rồi giơ tay lên và nói: “Đứng lên đi. Ngày mai ta sẽ xin thánh thượng sắc phong con làm thế tử. Về sau con chính là tiểu vương gia của vương phủ. Từ trên xuống dưới đều lấy con làm chủ, hiểu không?”

Ngụy Kiến Thần mừng rỡ. Hơn một năm trước, phụ vương hăn vì coi trọng một người phụ nữ mà tất cả cơ thiếp trong vương phủ đều đưa đến biệt trang, trong đó có mẹ ruột của hăn. Trước kia bà chính là trắc phi được vương gia sủng ái nhất, hăn thậm chí còn cho rằng phụ vương chắc chắn sẽ phong mẹ mình làm chính phi. Ai biết được lại để cho một người phụ nữ chẳng biết ở đâu tới nâng tay trên!

“Phụ vương, mẫu phi ở nơi đó nên an bài thế nào? Có nên đưa bà cùng trở về hay không?” Ngụy Kiến Thần cố ý hỏi, muốn thăm dò xem người phụ nữ kia có vị trí thế nào trong lòng Ngụy Nam Tâm.

Ngụy Nam Tâm chấp tay đi quanh phòng hai vòng rồi lắc đầu, nghiêm nghị trả lời: “Ta vừa rồi có nói nhầm một chút. Con cứ quản lý tốt chuyện ở ngoại viện là được rồi. Còn chuyện nội viện vương phủ sẽ do vương phi làm chủ. Từ nay về sau, mẫu phi của con là vương phi. Đừng nhận nhầm người.”

Ngụy Kiến Thần giật mình, khi biết vị trí của người phụ nữ kia trong lòng phụ vương chưa chắc có thể thay thế được bèn cúi đầu xuống, không

dám để cho Ngụy Nam Tâm nhìn thấy sự không cam lòng trong ánh mắt mình. Hắn ngoan ngoãn trả lời: “Nhi thần đã rồi!”

Ngụy Nam Tâm hướng ra ngoài phân phó: “Mời vương phi tới đây, tới gặp thế tử một lần.” Sau đó lại nói với Ngụy Kiến Thần: “Con cũng nên biết điều một chút. Vương phi là một người nhân hậu, không hiểu những âm mưu thủ đoạn ở hậu trạch. Cho nên biết điều một chút, đừng có áp dụng những thứ vớ vẩn học được từ mẹ đẻ lên người thân trong nhà.” Dừng một chút rồi tiếp tục với giọng đầy mong đợi: “Con là con trai độc nhất của ta. Về sau mọi thứ của ta đều là của con. Nếu con chỉ biết chú ý đến những người đàn bà ở hậu trạch kia, học được chút mách khéo tiểu xảo thì làm sao ta có thể yên tâm giao mọi thứ cho con? Con đừng ép ta phải sinh một đứa con trai khác!”

Ngụy Kiến Thần vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ. Nhất thời nóng lòng đến khi ngẩng đầu lên quên mất che giấu nét mặt của mình, cứ vậy kinh ngạc nhìn Ngụy Nam Tâm.

Rốt cuộc cha con liền tâm, trong thoáng chốc Ngụy Nam Tâm cũng mềm lòng, thở dài nói: “Ta cũng vì muốn tốt cho con. Con nhất định phải nhớ kỹ, chớ phụ sự kỳ vọng của ta.”

Ngụy Kiến Thần rưng rưng nước mắt nóng hổi, nhanh chóng cúi xuống dập đầu ba cái trước Ngụy Nam Tâm rồi bình tĩnh trả lời: “Phụ vương yên tâm, nhi thần nhất định sẽ đối xử với chính phi nương nương như mẫu phi thân sinh của mình!”

Ngụy Nam Tâm gật đầu, lấy bức chân dung từ trong bàn làm việc ra rồi đặt vào tay Ngụy Kiến Thần: “Ngày kia ta phải ra ngoài một chuyến. Qua mấy ngày nữa sẽ có người đưa đứa bé này đến phủ, con nhớ phải sắp xếp người chăm sóc thật chu đáo. Chờ khi ta về rồi sẽ đưa tới gặp mẫu phi con.”

“Đứa bé này là ai ạ?” Ngự Kiến Thần tò mò. Trên bức họa là một cô bé tám chín tuổi, búi tóc hai bên. Nhờ đôi mắt linh động mà gương mặt thanh tú kia mới thêm phần thần thái.

Ngự Nam Tâm cười đáp: “Đây là em gái con.” Dừng lại một chút rồi nói thêm: “Em gái cùng cha khác mẹ.”

Ngự Kiến Thần thốt lên: “Là con gái của mẫu phi?”

“Phải. Đây chính là đứa bé của phụ vương và mẫu phi con năm đó. Mỗi ngày nay mẫu phi con nhớ thương con bé đến đau lòng, nên ta cảm thấy đây là thời điểm thích hợp để đón con bé trở về.” Nói xong, Ngự Nam Tâm thản nhiên nhìn Ngự Kiến Thần. “Con đừng có ý đồ xấu. Nó chỉ là đứa bé gái, không có chút uy hiếp nào với con. Huống hồ, mẫu phi con không thể sinh thêm nữa. Đây là điều duy nhất mẫu phi con mong nhớ. Nếu con không đối xử tốt với em gái mình, ta sẽ không dễ dàng tha thứ đâu.”

Ngự Kiến Thần hiểu rõ ý của Ngự Nam Tâm, tảng đá đè trong lòng cũng được bỏ xuống. Hắn mỉm cười gấp bức tranh lại rồi cất vào trong ngực: “Phụ vương yên tâm, tất cả cứ giao cho nhi thần.”

Hai người vừa dứt lời thì Quản Phụng Nữ mang theo thị nữ bước đến.

Ngự Nam Tâm đỡ lấy tay bà rồi nói với Ngự Nam Tâm: “Ra mắt mẫu phi con đi!”

Ngự Kiến Thần mỉm cười, chấp tay thi lễ: “Ra mắt...” Ngay khi hắn ngược mắt lên liền nhìn thấy một gương mặt mỹ lệ vô ngần, khó có thể tô vẽ phác họa. Người con gái ấy có đôi mắt màu xanh lam tựa như nước biển, vừa dịu dàng lại lạnh lùng vô cùng. Khoảnh khắc ánh mắt kia rơi xuống người Ngự Kiến Thần, hắn cảm thấy cả người lúc nóng lúc lạnh, nửa người tê cứng, một câu cũng không nói nên lời.

Ngụy Nam Tâm trông thấy dáng vẻ mất hồn của Ngụy Kiến Thần, bật cười rồi nói: “Làm sao? Không nhận ra sao? Đây là mẫu phi của con!”

Quản Phượng Nữ lạnh lùng mở miệng, quả quyết cắt lời Ngụy Nam Tâm: “Ta không có phúc lớn, có một con trai lớn thế này.” Dứt câu nhìn chăm chăm Ngụy Nam Tâm rồi hỏi: “Con gái của ta đâu? Chàng nói sẽ đón con bé về.”

Ngụy Nam Tâm mỉm cười vội nói: “Đã phái người đi rồi. Một ngày nữa sẽ về đến nơi. Nàng đừng vội.”

Quản Phượng Nữ nghe thấy con gái sắp về, trong lòng dễ chịu một chút. Bà cũng không muốn để ý tới con trai Ngụy Nam Tâm, chỉ trả lời: “Nói cho ta biết con bé ở đâu để ta đi đón!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 157: Đánh Một Ván Cờ Lớn

 “Ta ra ngoài đưa tiểu quận chúa trở về. Các người chăm sóc vương phi cẩn thận, nếu để vương phi không hài lòng, đợi đến khi ta trở về nhất định không tha cho các người.” Ngụy Nam Tâm lớn tiếng sai bảo nha hoàn và bà tử trong phòng Quản Phượng Nữ. Đêm đó ông ta không về nội viện mà ra khỏi vương phủ, đến sư môn Hoàng Vận Tự.

Hoàng Vận Tự có một am ni cô dưới trướng. Ngày thường am ni cô vắng vẻ vô cùng, không hề giao lưu quan hệ với bất cứ ai.

Mạnh Lâm Chân theo chân Ngụy Nam Tâm đến am ni cô, trong lòng có chút bất an bèn hỏi: “Sư phụ, người định làm vậy thật sao?”

Ngụy Nam Tâm gật đầu: “Gần đây sức khỏe của sư nương con không tốt. Mỗi ngày đều mệt mỏi vô cùng. Giờ đưa cho nàng một cô con gái sẽ khiến nàng an tâm ít nhiều.”

Ngụy Nam Tâm tín nhiệm Mạnh Lâm Chân vô cùng nên có một số việc, dù có giấu con trai mình thì cũng không giấu y.

Còn về nguyên nhân thì Mạnh Lâm Chân hiểu rõ do mình là tu sĩ.

Con trai độc nhất của Ngụy Nam Tâm là Ngụy Kiến Thần không có linh căn, không thể tu hành cho nên rất nhiều chuyện không thể cho hắn biết.

Hơn nữa, Mạnh Lâm Chân vốn tu luyện Tiểu Thiên Ma Cảnh cho nên ảo cảnh và lòng người, y nắm chắc trong lòng bàn tay. So với tu sĩ bình

thường thì y mạnh hơn không ít.

Nếu Ngụy Nam Tâm muốn làm chuyện khuất tất gì đều phải có Mạnh Lâm Chân hỗ trợ.

“Gần đây con sao rồi? Kim Đan đã ổn định chưa?”

Mạnh Lâm Chân cười khở: “Từ sau khi trở về, mặc dù lần thứ hai Kết Đan nhưng quả thật vẫn có chút bất ổn. Hiện tại con đang cố gắng củng cố căn cơ, bồi dưỡng đạo tâm. Nguy cơ trăm bề khiến con lo lắng, chỉ sợ sẽ vỡ đan lần nữa.”

Trong gương y từng Kết Đan một lần, nhưng bởi vì Vinh Tuệ Khanh phá vỡ Lang Hoán Bảo Kính khiến cho Kim Đan của y vỡ vụn theo. Từ khi thoát khỏi thế giới trong gương, y lấy kính hạch làm gốc rễ để thành công Kết Đan một lần nữa. Thế nhưng mỗi mặt gương bên trong đều là một nét cười duyên, một cái nhíu mày của Vinh Tuệ Khanh. Chính vì thế, y chẳng thể tránh khỏi việc đối mặt với cô gái ấy mỗi khi tu luyện.

Tu vi đã đạt nhưng đạo tâm không tròn nên tu vi Kim Đan hiện tại chỉ dừng lại ở bước sơ kỳ.

Ngụy Nam Tâm hiểu rõ cảm giác ấy. Bây giờ ông ta đã chững lại ở cảnh giới Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn rất lâu rồi nên không còn hy vọng Kết Anh. Ông ta cướp Quán Phượng Nữ đi cũng là để thành toàn đạo tâm của mình. Mặc dù Quán Phượng Nữ không thể tu hành nhưng linh hồn của bà vô cùng thuần khiết, không nhiễm bụi trần. Chính sự thuần khiết trong trẻo ấy là sự cảm dỗ lớn nhất đối với những người tu hành khô khan như ông ta.

“Đó chính là cơ duyên. Đã là cơ duyên thì chỉ có thể ngộ ra, không thể cầu được. Nếu sau này vẫn không thể Kết Đan thì con đi đâu một thời gian đi. Ở một chỗ chờ đợi cũng không được gì.” Ngụy Nam Tâm vô cùng hy

vọng đồ nhi của mình có thể tiến thêm một bước. Bởi vì thế sẽ khiến thực lực của ông ta càng thêm lớn thêm, cũng có lợi cho kế hoạch của mình.

Hai người nói xong liền đi vào bên trong am ni cô.

Trụ trì am ni cô vội vàng bước lên nghênh đón. Hai tay chấp lại hành lễ với Ngụy Nam Tâm: “Sư bá, người ngài muốn tìm chúng tôi đã lựa ra mấy người. Trước hết ngài hãy nhìn qua một chút.”

Ngụy Nam Tâm gật đầu, ông ta ngồi vị trí chủ vị trong phòng còn Mạnh Lâm Chân đứng bên cạnh.

Trụ trì vỗ tay một cái, bốn cô bé tầm tám, chín tuổi liền nối đuôi nhau bước vào. Bọn họ đều mặc quần áo giống nhau, tóc búi hai bên rồi đứng ngay ngắn trong phòng.

Ngụy Nam Tâm thờ ơ liếc qua rồi nói với Mạnh Lâm Chân: “Con quen nhất thì tới chọn ra một người.”

Mạnh Lâm Chân từ từ bước lên phía trước, sau đó đi qua trước mặt bốn cô bé và cẩn thận đánh giá.

Vốn dĩ Mạnh Lâm Chân xinh đẹp hơn cả con gái nên dù bốn cô bé này mới lên tám lên chín, có hai người trưởng thành sớm hơn đã biết đồ mắt, không ngừng liếc mắt đưa tình nhìn Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân cau mày, chỉ vào hai cô bé nhìn trộm mình: “Hai người này không được, đưa đi.”

Hai cô bé tái mét mặt mày, vừa che miệng đã bị một ni cô mang ra ngoài.

Còn hai cô bé trong phòng, một người nước mắt ngấn dài, một người lạnh nhạt thờ ơ, không thèm liếc Mạnh Lâm Chân dù chỉ một chút. Chính

thái độ lạnh nhạt kia lại có chút giống dáng vẻ của Vinh Tuệ Khanh khi còn ở trong gương.

Mạnh Lâm Chân đến trước mặt cô bé, vươn bàn tay đang cầm chiếc quạt ra đặt dưới cằm của cô bé. Y hơi dùng lực một chút ép cô bé phải ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mạnh Lâm Chân.

Sâu trong ánh mắt ấy ẩn chứa sự sợ hãi, nhưng được che giấu rất kỹ. Dù có cố gắng bình tĩnh đến độ khiến người bình thường không nhận ra, nhưng làm sao qua nổi ánh mắt tu sĩ giống như Mạnh Lâm Chân.

“Đã là giả, dù có giống như thật thì cuối cùng vẫn là giả.” Mạnh Lâm Chân thầm lắc đầu trong lòng, nhưng vẫn quay đầu nói với Ngụy Nam Tâm: “Người này đi.”

Ngụy Nam Tâm gật đầu, đứng lên phân phó: “Giữ lại người này, các người ra ngoài cả đi.”

Trụ trì am ni cô đưa cô bé còn lại ra ngoài, khi bước ra còn nhân tiện khép cửa lại.

Trong lòng chỉ còn hai người Ngụy Nam Tâm và Mạnh Lâm Chân.

“Con xem, con có thể sửa lại dung mạo của con bé này không? Ta muốn giống hệt chứ không phải bộ dạng hiện tại.” Ngụy Nam Tâm nhìn kỹ cô bé kia, trông gương mặt thanh tú kia quả thật giống Vinh Tuệ Khanh một năm trước. Tuy nhiên ánh mắt lại có chút khác biệt.

Ngụy Nam Tâm vẫn nhớ rõ ánh mắt của Vinh Tuệ Khanh. Trong đôi mắt ấy như có một ngọn lửa bùng cháy, bất cứ thời điểm nào cũng có thể hủy diệt thiên địa, thiêu đốt tất cả những thứ cản đường mình.

Có vài lần ông ta tưởng rằng Vinh Tuệ Khanh không nhận được sẽ để lộ chuyện của Quân Phượng Nữ ra ngoài. Thế nhưng không hiểu vì có gì

mà Vinh Tuệ Khanh vẫn nhẫn nhịn được.

Vinh Tuệ Khanh càng chịu đựng, Ngụy Nam Tâm càng khiếp sợ, càng không thể tha cho cô. Bởi vì ông ta hiểu, nhẫn nại bây giờ là để bùng phát về sau. Nhẫn nhịn càng lâu, bùng phát càng mạnh mẽ quyết liệt. Người có đôi mắt như Vinh Tuệ Khanh tuyệt nhiên không phải kẻ dễ dàng đổi phỏ.

Mà cô bé trước mặt này, mặc dù vẻ ngoài vô cùng lạnh nhạt nhưng thần sắc sâu bên trong đáy mắt đã bán đứng cô bé. Ngoại trừ sự lo lắng và sợ hãi ra, không hề có sự bèn bỉ khiến lòng người bất an.

Có thể xuất thân và trải nghiệm khác nhau đã tạo nên hai con người với tính cách hoàn toàn khác biệt.

Với lại, Ngụy Nam Tâm cũng không muốn kẻ có tính cách giống hệt Vinh Tuệ Khanh, thế chẳng khác nào nuôi cáo trong nhà.

“Chỉnh sửa khuôn mặt cho đứa bé, kể cả trí nhớ lẫn huyết thống.” Ngụy Nam Tâm nhìn cô bé kia giống như đang ngắm nghía một khối gỗ, hoặc xem tấm lụa may quần áo. Lúc này ông ta đang đắn đo người thợ xem nên đục gọt tạo hình thế nào.

Mạnh Lâm Chân khom người nhận lời: “Sự phụ yên tâm, đồ nhi đã hiểu.”

“Ta cho con thời gian ba ngày. Sau ba ngày hãy đưa đứa nhỏ đến vương phủ tìm thế tử. Nó sẽ để cho con đưa đứa nhỏ ở lại vương phủ đến khi ta về.” Ngụy Nam Tâm đưa lệnh bài giao cho Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân nhận lấy lệnh bài, trong lòng có chút khúc mắc: “Sự phụ muốn đi ra ngoài sao? Không mang theo đồ nhi đi cùng ạ?”

“Không cần. Con trấn giữ kinh thành giúp ta. Ta đi thỉnh thánh chỉ rồi qua núi Quán Đào ở phía Tây một chuyến. Chính Nghĩa Minh ở đó đã phát

hiện ra tung tích của con nhóc kia, lần này nó có chạy cũng không thoát được!” Ngụy Nam Tâm vừa cười vừa nói, ánh mắt chăm chú nhìn Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân không khỏi ngạc nhiên: “Con nhóc đó quả nhiên mệnh cứng. Chính Nghĩa Minh cũng phá ra không ít người nhỉ?”

Ngụy Nam Tâm sa sầm mặt mày, nắm tay nện một quyền xuống bàn: “Con nhóc đấy không đáng để tâm. Cái khó chính là người đàn ông bên cạnh con nhóc đó. Nghe nói tu vi của gã là Kim Đan. Nếu không tóm gọn được bọn chúng, chờ đến lúc gã Kết Anh thì chúng ta sẽ gặp phiền phức.”

Hai người trò chuyện như thế bên cạnh không có ai, còn cô bé kia chẳng khác gì bàn ghế kê trong phòng.

Cô bé ngẩng đầu lên, nhìn Mạnh Lâm Chân. Cô ta cảm nhận được người đàn ông kia có cảm giác khác lạ với mình. Cô ta biết chắc không phải xuất phát từ vẻ đẹp của mình, bởi vì cơ thể này chẳng có chút quyến rũ nào. Cô ta cũng không tự tin cho rằng, chàng trai xinh đẹp hơn con gái này sẽ trúng tiếng sét ái tình với đứa bé chín tuổi. Nhưng bản thân có thể cảm nhận được, chàng trai ấy không chỉ có cảm giác với mình, mà cảm giác còn rất phức tạp..

“... Cứ vậy đi. Con nhanh chóng đưa đứa bé này đi. Ba ngày sau dắt nó đến vương phủ. Ngày mai ta sẽ tiến cung thỉnh chỉ, sau đó rời khỏi kinh thành.” Ngụy Nam Tâm dặn dò. Ông ta là Nhất Tự Tịnh Kiên Vương, dưới một người trên vạn người, nhưng nếu không có chiếu chỉ thì ông ta không thể rời khỏi kinh thành được. Nếu tự ý rời đi, đồng nghĩa với loạn đảng. Mặc dù Ngụy Nam Tâm không quan tâm đến tội danh “loạn đảng” nhưng ông ta không thể ra tay trực tiếp với hoàng đế. Bởi vì hoàng đế không phải người tu hành.

Mạnh Lâm Chân dõi theo bóng lưng Ngụy Nam Tâm biến mất bên ngoài thiền phòng, sau đó quay đầu lại nhìn cô bé kia. Đúng lúc đụng phải ánh mắt đầy suy tư của cô bé.

Mạnh Lâm Chân khẽ nhếch miệng, lắc đầu ngón tay: “Người không cần phải nhìn. Có nhìn cũng không nhìn rõ đâu.”

Rồi một luồng linh lực đánh tới khiến cô bé lão đảo ngã xuống.

Trong cơn mê man, cô ta quay trở về trạng thái lúc ban đầu là một linh hồn phiêu bồng giữa không trung. Cô ta nhìn thấy chàng trai xinh đẹp tuyệt trần đang vươn tay ra, chạm vào gương mặt cô bé kia, vừa lưu luyến lại đầy thương yêu.

Cô bé kia có gì tốt? Linh hồn trôi nổi giữa không trung chột nhếch môi. Sau đó đau đớn ập tới, trên cơ thể nhỏ nhắn kia bỗng phát ra lực hút mạnh mẽ, kéo cô ta trở về cơ thể của cô bé kia.

“Nếu như ta biến cô bé này thành nàng, có phải sẽ xóa sạch hình bóng của nàng trong Kim Đan đi không?” Mạnh Lâm Chân tự nhủ. Đôi tay y chứa đầy linh lực tỉ mỉ đều gọt gương mặt cô bé kia như nhào nặn tượng đất.

Lông mi dài ra một chút. Trán rộng thêm một chút. Mũi cao lên một chút. Đôi gò má thêm chút hồng hào. Bờ môi dày thêm chút nữa.

Chỉ một chút, chỉ thiếu một chút thôi, cô bé sẽ trở thành nàng.

Đúng rồi, hiện tại khuôn mặt dưới tay mình đã giống hệt Vinh Tuệ Khanh thuở đầu gặp gỡ.

Hai tay Mạnh Lâm Chân khẽ nâng gò má cô bé lên, y nhắm mắt lại rồi mừng rỡ như quay về thế giới trong gương. Khi ấy, y vẫn là con trai

duy nhất của vị tướng quân kia. Còn Vinh Tuệ Khanh lại là vị hôn thê thanh mai trúc mã của y.

Trong lòng vừa chua xót lại xen chút ngọt ngào. Y muốn bắt lấy nàng, hung hăng tiến vào cơ thể ấy. Vì sao nàng không để ý đến ta? Vì sao nàng lại chạy theo người khác?

Nàng đã không quan tâm đến ta, thì sẽ có người khác để ý đến ta. Một người giống nàng như đúc.

Rồi sẽ có một ngày, người này sẽ thay thế được nàng. Người đó chính là nàng, nàng chính là người đó. Nàng sẽ mãi mãi ở bên ta, theo ta một đời...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 158: Đi Theo Con Đường Của Chính Mình

 Mạnh Lâm Chân nhẹ nhàng ôm lấy cô bé, cử chỉ dịu dàng nâng niu như châu như báu đến mức ngay cả bản thân cũng không nhận ra.

Y lôi một bình ngọc xanh trong túi càn khôn ra. Bên trong đó có một ống máu tươi Ngụy Nam Tâm chuẩn bị trước.

Mạnh Lâm Chân cầm chắc kim châm trong tay rồi đâm vào ngực cô bé.

Kim châm vốn rộng ruột nên có thể rút máu vào trong lỗ kim.

Nếu Mạnh Lâm Chân đoán không nhầm thì máu tươi bên trong ống này chính là của Ngụy Nam Tâm và vương phi ông ta.

Muốn đổi trắng thay đen, tráo đổi huyết mạch thì cần có máu tươi của hai người làm nguồn dẫn.

Huyết mạch một khi bị thay đổi thì dù có đá Vãn Tiên của giới tu hành cũng không tìm ra nguồn gốc huyết thống thật của cô bé.

“Ta cho nàng một muội muội, một muội ruột thịt. Không biết nàng có cảm ơn ta không.” Mạnh Lâm Chân đột nhiên bật ra ý nghĩ xấu xa, thậm chí nóng lòng muốn lôi Vinh Tuệ Khanh qua đây để cô tận mắt chứng kiến “thần tích” này.

Sửa đổi ký ức, thay đổi huyết mạch đều là công dụng lớn của Tiểu Thiên Ma Cảnh.

Chẳng qua cô bé này là tứ linh căn, lại chưa bước vào giới tu hành nên giờ vẫn là người trần mắt thịt. Phải chịu đựng giày vò khổ sở thế này, cô bé sớm đã lâm vào hôn mê rồi.

Khi Mạnh Lâm Chân làm xong tất thấy, linh lực toàn thân bị vắt kiệt, mồ hôi đầm đìa. Y vội vàng lấy hai khối linh thạch ra, nắm chúng trong tay rồi khoanh chân ngồi xuống. Một mặt vừa hấp thụ linh khí, mặt khác gắng bình tâm trở lại.

Qua một ngày một đêm, cô bé tỉnh lại. Vừa trông thấy Mạnh Lâm Chân, cô bé hỏi đầy nghi hoặc: “Người là ai?”

Mạnh Lâm Chân mỉm cười: “Ta là Mạnh Lâm Chân, sư huynh của muội.”

“Ta là ai?”

“Muội là Ngụy Khanh Khanh, con gái duy nhất của vương gia, cũng là tiểu quận chúa vương phủ.”

“A, ta nhớ ra rồi. Ta muốn gặp mẹ!” Cô bé từ dưới đất đứng lên, lay lay ống tay áo của Mạnh Lâm Chân. Dáng vẻ làm nũng này khiến Mạnh Lâm Chân không nỡ chối từ.

Thời điểm sống ở thế giới trong gương, y rất muốn Vinh Tuệ Khanh có thể làm nũng, mè nheo với người mình thương giống những cô bé khác. Nhưng cô không làm, dù chỉ một lần.

Nhắc đến lại thấy tiếc nuối. Chẳng lẽ lần này có thể bù đắp những điều đã qua sao?

Trong lòng Mạnh Lâm Chân phức tạp, y nói với cô bé: “Khanh Khanh, để ta đưa muội đi thay quần áo.”

...

Hai ngày sau, Mạnh Lâm Chân dắt một cô bé búi tóc hai bên bước vào vương phủ tại kinh thành của Nhất Tự Tịnh Kiên Vương.

“Mạnh chân nhân, mời đi bên này.” Quản sự vương phủ biết thân phận của Mạnh Lâm Chân nên đối đãi vô cùng cung kính.

Con trai của Ngụy Nam Tâm là Ngụy Kiến Thần vẫn luôn đợi Mạnh Lâm Chân, vừa nghe thấy y tới bèn vội vàng chạy ra nghênh đón.

“Mạnh đại ca, huynh tới rồi.” Hai người quen biết nhau từ nhỏ, lại cùng lớn lên trong vương phủ nên giao tình không tầm thường.

Mạnh Lâm Chân biết lý do một năm trước Ngụy Kiến Thần bị đưa đi, cũng biết nguyên nhân hãm trở về đây. Dưới con mắt của Mạnh Lâm Chân mà nói, y cảm thấy sư phụ mình có chút quá đáng. Nếu đã bước vào giới tu hành, cầu là đại đạo, thành là tiên gia thì vì cớ gì lại muốn tranh lợi cùng người phàm?

Thế nhưng sư phụ chính là sư phụ. Lời của sư phụ, tạm thời y không có năng lực phản bác lại!

“Vị này là?” Ngụy Kiến Thần nhìn cô bé đang nắm tay Mạnh Lâm Chân.

Ánh mắt rụt rè kia dường như chỉ muốn ở bên cạnh Mạnh Lâm Chân chứ không muốn rời xa y, cũng không dám ngược lên nhìn Ngụy Kiến Thần.

Mạnh Lâm Chân mỉm cười đáp: “Đây là muội muội của đệ, Ngụy Khanh Khanh, là tiểu quận chúa của vương phủ các người.”

Ngụy Kiến Thần cười một tiếng để lộ hai hàm răng trắng bóc như tuyết. Gương mặt tuần tú hiện rõ sự vui mừng: “Muội muội, cuối cùng cũng về nhà rồi!”

Ngụy Khanh Khanh trong lòng đau xót. Làm sao mệnh cô ta lại xui xẻo thế này? Khó khăn lắm mới có cơ hội duy nhất sống lại, kết quả phát hiện ra mình thành con rơi của vương phủ.

Nhìn dáng vẻ tiểu vương gia kia cũng không tệ. Chẳng qua dù hãn tốt đến đâu cũng không sánh được với chàng trai anh tuấn đưa mình tới đây.

“Mạnh ca ca, huynh phải rời xa Khanh Khanh sao?” Ngược đôi mắt to tròn long lanh ánh nước nhìn Mạnh Lâm Chân, bộ dạng khẩn thiết cầu xin.

Mạnh Lâm Chân chan hòa trả lời: “Không đâu. Hôm nay Mạnh đại ca ở đây chơi với muội, đợi đến khi phụ vương muội về.”

Ngụy Khanh Khanh gật đầu, thời điểm cúi xuống, trong đáy mắt ánh lên sự giảo hoạt. Cô ta có hai ký ức, mà bọn họ chỉ sửa có một.

Mạnh Lâm Chân đưa Ngụy Khanh Khanh ở lại tại vương phủ kinh thành, chờ đến khi Ngụy Nam Tâm trở về rồi tính tiếp,

Vinh Tuệ Khanh dẫn Khăng Khăng, Xích Báo cùng lang yêu theo chân La Thần đi về hướng Đông, tiến đến kinh thành.

Ban đầu La Thần đề nghị dùng tới pháp khí phi hành, ví dụ như phi thuyền hạch đào hoặc phi thoa.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh lại có chút bất an. Cô âm thầm dùng mai rùa gieo thử, quả bốc được là quả “Độn”. Trên Càn dưới Cấn, Càn là trời, Cấn là núi. Quả giải rằng: Trời đất có núi, núi cao trời lùi, âm thịnh dương suy, tiểu nhân đắc thế, quân tử thoái ẩn. Cần phải phòng thân giữ mình, tùy thời cứu lấy thiên hạ.

Ý muốn bọn họ phải che giấu hành tung, đừng đi đường quen.

Vinh Tuệ Khanh bèn khuyên nhủ: “Dọc đường có người của Chính Nghĩa Minh, còn cả tiểu đội săn yêu bay tới bay lui ở Đại Sở. Nếu không cẩn thận, chúng ta sẽ đụng phải họ. Không bằng chúng ta làm ngược lại, đi đường bộ đi!”

La Thần suy nghĩ một hồi rồi đồng ý. Ý cảm giác thời gian của mình không còn nhiều, nhất định trong thời gian ngắn phải dạy Vinh Tuệ Khanh nhiều một chút. Cho cô thêm cơ hội chiến đấu, cũng để cô mau chóng Trúc Cơ. Đợi cô Trúc Cơ, y có thể thả lỏng một chút được rồi.

Nhóm người Vinh Tuệ Khanh quyết định không dùng đến pháp khí phi hành. Chỉ dùng chút pháp thuật, gia tăng tốc độ bước bằng qua đường núi hiểm trở mà thôi.

Ngụy Nam Tâm lòng như lửa đốt tới thỉnh chỉ. Sau khi nhận được sự đồng ý, ông ta sử dụng pháp khí mau chóng đi đến núi Quán Đào ở phía Tây cả ngày lẫn đêm.

Thời điểm nhóm người Vinh Tuệ Khanh đi tới ranh giới núi Quán Đào thì Ngụy Nam Tâm cũng bay vào địa phận núi Quán Đào cùng lúc đó.

Trong một khoảnh khắc, kẻ bay trên trời người ở dưới đất chợt lướt qua nhau.

Ra khỏi địa phận núi Quán Đào, La Thần dẫn theo mấy người Vinh Tuệ Khanh dọc theo đường lớn tiến về thị trấn nhỏ Thạch La ở gần đó.

Vinh Tuệ Khanh mồ hôi đầm đìa, có chút hối hận: “Thần thúc, hay là chúng ta dùng pháp khí phi hành đi. Đi bộ thế này mệt lắm.”

La Thần mỉm cười: “Đến thị trấn Thạch La rồi. Chúng ta nghỉ một đêm, sáng sớm mai ta sẽ dạy nhóc thuật Thần Hành.”

Vinh Tuệ Khanh gạt đầu cái rụp: “Đêm nay dạy luôn đi. Chúng ta đến kinh thành sớm mới tốt!”

La Thần gạt khẽ rồi nhóm người qua đêm ở thị trấn Thạch La.

Xích Báo và Lang Thất vừa tiến vào thị trấn Thạch La chợt biến sắc. Bọn chúng ngửi thấy khí tức của yêu thú.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 159: Thời Khắc Gặp Ma

 La Thần cũng cảm thấy có điều không đúng. Gió đêm thổi tới cuốn theo mùi màu tanh nồng càng lúc càng đậm phảng phất trong không khí. Khi ráng chiều đỏ rực phía Tây sà xuống mang tới cảm giác thâm trầm.

Thế nhưng nơi này rõ ràng là một thị trấn nhỏ có người ở. Mặc dù hoàng hôn đã buông xuống nhưng khung cảnh nơi đây vẫn nhộn nhịp, tấp nập người qua kẻ lại.

La Thần nheo mắt. Không sai, những người đang đi trên đường đều là người phàm. Không có yêu ma, không có quỷ quái, càng không có yêu thú.

Nhưng khi hoàng hôn buông còn có tên khác là thời điểm gặp ma. Bởi vì vào thời gian đó, dương khí dần tiêu biến, âm khí phát triển không ngừng. Trong khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện kỳ quái, cũng là thời điểm yêu ma quỷ quái bắt đầu lộ hành. Khi bình minh đến, là buổi sáng của Nhân giới, thì lúc đêm về là buổi sáng của Dị giới.

Thời điểm này bọn họ phải cẩn thận hơn mới được.

Cũng may mỗi người trong nhóm đều có tu vi. Chỉ có tu vi của Vinh Tuệ Khanh hơi yếu một chút, nhưng bù lại cô đã mở Thiên Nhân, lại tu luyện Húc Nhật Quyết nên cơ thể có thể so với yêu thú, mạnh mẽ và rắn rỏi hơn tu sĩ Trúc Cơ bình thường nhiều, vì thế tính đi tính lại cũng bằng hòa.

Nhóm người ngây ngốc đứng trên giao lộ đường lớn tại thị trấn Thạch La, không biết nên đi vào hay không.

Đang lúc chần chừ, bỗng truyền tới tiếng chiêng đồng dồn dập từ nơi khác trên phố: “Xảy ra án mạng! Lại xảy ra án mạng0rồi!”

“Tại sao họ dùng chữ ‘lại’?” Lang Thất nghi ngờ ló đầu nhìn về phía trước.

“Muốn biết lý do thì tự lết xác đi xem đi, không phải sao? Mũi chó của người nhay phải biết!” Xích Báo liếc xéo Lang Thất. Nó cảm thấy con sói này vừa hóng hớt lại nhiều chuyện, chẳng xứng là một linh sủng hộ chủ.

Lang Thất xưa nay đâu có chịu thiệt bao giờ, lập tức cãi lại: “Mũi người mới là mũi chó. Cả nhà người đều là mũi chó!”

La Thần lại không để ý đến lời Lang Thất, thản nhiên nói: “Xích Báo nói không sai. Lang Thất, người đi phía trước tìm hiểu xem, chúng ta đợi người ở đây.”

Khăng Khăng từ sau lưng Vinh Tuệ Khanh nhô đầu ra, đôi móng nhỏ vun vẩy loạn xạ: “Đi đi, đi đi! Nơi nào có nguy hiểm, nơi ấy có bóng5dáng mạnh mẽ của Lang Thất nhà chúng ta! Người cứ dừng cảm mà đi, gặp nguy hiểm truyền tin về để chúng ta khỏi phải qua đó...”

Lang Thất giận run người nhưng chẳng dám nói ra, đành phải thừa dịp dòng người qua lại không chú ý mà nằm sấp xuống đất, biến thành một chú chó to đầy oai phong lẫm liệt. Nó vừa hăng hái bò về phía trước, vừa giần giụa nước mắt mắng xa xả trong lòng: “Biết ngay chỉ toàn ra lệnh cho Lang Thất ông đây! Rặt một lũ cận bã!”

Thế nhưng ồn ào phía trước chẳng khác cục nam châm thu hút Lang Thất chuyên đi hóng hớt, khiến nó càng chạy càng phấn khích. Rất nhanh nó đã tiến vào nơi phát ra tiếng chiêng khua.

Dù chưa nhìn tận mắt nhưng khí tức yêu thú nặng nề xen lẫn mùi máu4tanh nồng thoát ra từ kẽ hở giữa đám người phía trước.

Lang Thất vênh đuôi bên ngoài đám người đang tụ tập, trong đầu không khỏi sốt ruột: “Có nên vào hay không? Có nên vào hay không?” Trong lòng đấu tranh qua lại, rốt cuộc hiếu kỳ đã chiến thắng. Nó ngẩng đầu chen chân vào giữa đám người.

Xuất hiện trước mắt nó là một cổng viện nhỏ. Ngẩng đầu lên là thấy mặt tiền bên ngoài đơn sơ giản dị, môn lâu cao rộng. Trên cửa có treo một bảng hiệu sơn đen thiếp vàng, lủng lẳng trước môn lâu.

Lang Thất nghiêng đầu mới thấy rõ trên bảng hiệu kia viết hai chữ “Châu Trạch” thật to.

“Đi ra! Đi ra! Nha sai đến rồi! Mọi người nhường đường, nhường đường một chút!” Mấy người mặc y phục nha sai, mang theo gậy gộc, dây thừng và cang cứu thương đi tới.

Đám người tự động dạt ra hai bên nhường một con đường.

“Chó nhà ai cũng chạy tới đây hóng hớt thế này!” Tên nha sai sút một cước vào môn Lang Thất.

Lang Thất kêu một tiếng lại phát ra tiếng sói tru thứ thiệt, dọa nha sai đến hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngồi bệt ra đất.

“Tại sao lại có tiếng sói tru? Thật là tà môn mà! Một hai tháng qua thị trấn chúng ta chẳng có ngày nào bình yên!” Mấy người vây quanh nhỏ tiếng xì xào.

“Đúng rồi. Tháng trước ba vụ án mạng xảy ra ở hai con phố. Họ đều chết rất thảm. Toàn bị chặt đầu moi tim, ngay cả thi thể cũng không còn nguyên vẹn. Giống như bị dã thú ăn thịt vậy.”

“Phải rồi, phải rồi. Cả nhà đều chết sạch. Người còn nói thiếu, ngoài án mạng ra còn có mấy khuê nữ vô duyên vô cớ mất tích. Trước hết phải kể

nhị cô nương nhà lão Trương. Ban đầu mọi người còn đùa rằng, có phải khuê nữ nhà ông bỏ trốn cùng người tình rồi không. Hai ngày sau lại có mấy cô nương mất tích. Đến lúc đó mọi người mới biết không phải bỏ trốn mà là bị bắt đi!”

Ôi đậu xanh, một màn yêu đương hường phấn cơ đấy, đúng gu rồi!

Lang Thất mặc kệ không thèm tính toán với gã nha sai phiền phức vừa đập nó một cái, huơ huơ bốn cái chân, bước thật nhanh về người đàn ông đang buôn dưa lê bán dưa chuột đến nổi nước miếng văng tung tóe kia. Sau đó nó đứng yên đờng tai nghe ngóng.

“Ta nói với mấy người thế này, các người chớ có nói cho người khác. Nghe đâu đây không phải do người gây ra, mà họa do yêu ma tác quái. Những cô nương ấy đều bị yêu quái bắt đi, còn những người này đều do yêu quái ăn thịt.”

“Á! Không thể nào! Thật sự có yêu quái đả thương người sao?”

“Ta lừa người làm gì? Người không phải không biết, lúc trước có nhiều tiên sư đến nơi này như vậy chính để bắt yêu đó! Đáng tiếc là nhóm yêu quái khủng nhất nghe đâu trốn vào nơi bí mật nào đó rồi. Chỉ có bọn chúng vào được, người trần mắt thịt như ta thì bó tay. Người nói xem, cái này không phải rõ ràng ràng là để yêu quái làm thịt chúng ta sao? Đói thì ta chén thịt, khát thì ta uống máu!”

Ai ôi!

Lang Thất rống một tiếng thật to, cắt đứt mạch buôn chuyện của mấy người này. Họ bị dọa đến chân run tay rẩy, ai nấy đều cúi đầu khom lưng lén lút nhìn xung quanh một lần.

Cái loại vô sỉ này! Ngay cả một kẻ thích hóng chuyện thiên hạ, chuyên môn thêm mắm dặm muối như Lang Thất cũng không chịu nổi.

“Nói bậy nói bạ! Một lũ cặn bã! Uống máu các người? Ăn thịt các người? Có chỗ khỉ nào tốt? Từ nhỏ đến lớn Lang Thất ông đây đều không ăn thịt người! Thịt người đã chua, không ăn được thì chớ, lại còn cản trở tu vi! Chỉ có yêu thú Ma giới mới ăn thịt người!” Lang Thất tức giận nghĩ. Nó muốn chạy như bay về phía chủ nhân lăn lộn mấy vòng cầu an ủi!

Nhân phẩm bị người ta hoài nghi, Lang Thất chỉ muốn đắm đầu vào tường.

“Đi ra! Đi ra!” Bên trong đám người lại rối loạn xì ngậu.

Nường theo sự náo động này còn có một làn hương kỳ lạ mang theo sự quyến rũ chết người phảng phất vào lỗ mũi của Lang Thất, chui thẳng vào trong lòng như thể muốn lấy cái mạng nhỏ này của nó.

Lang Thất hắt hơi một cái, cứng rắn nhắc nhở bản thân dẫn dụ vọng đang nhộn nhạo bùng lên, kiên quyết chạy ra xa, đứng từ xa nhìn quanh.

Đám dân lại chừa một lối đi.

Lần này là những nha sai kia khênh xác người từ trong sân đi ra. À không đúng, phải nói là khênh từng phần cơ thể vỡ vụn đã không còn ra hình người...

Rất nhiều người tới hóng chuyện không nhin được quay đi nôn mửa liên tục.

“Thảm quá! Lần nào cũng thảm thương như thế. Rốt cuộc chúng ta trêu ai chọc ai cơ chứ? Có nên đến miếu bái lạy thần tiên không? Việc âm ỉ thế này, ta cảm giác rằng huyện lão gia không quản nổi!” Có người không chịu được, hoảng hốt rời đi.

Lang Thất cũng không chịu được, lão đảo rời khỏi đó.

Có trời mới biết nó phải quyết tâm thế nào mới chống cự nổi với mùi thịt người thơm lừng kia!

Nhưng trước kia nó nào có ăn thịt người! Ngửi mùi máu người sẽ nôn đó! Nó theo con đường tu hành bởi vì không hợp với những con sói khác trong cùng bộ tộc!

Ông trời của tôi ơi, rốt cuộc chuyện này là sao?

Lang Thất mặt mày xám ngoét chạy về nơi La Thần và Vinh Tuệ Khanh đang đứng.

“Phía trước xảy ra chuyện gì?” Vinh Tuệ Khanh bước lên phía trước, nhìn sang bên kia. “Hình như ta thấy có nhà sai đến đó!”

Lang Thất chạy vào con hẻm nhỏ bên cạnh, thừa dịp không ai chú ý bèn biến thành hình người, cúi đầu bước tới trước mặt bọn họ rồi lăm bằm trả lời: “Có nhà bị giết sạch. Nhìn sơ qua thì chắc do yêu thú làm.” Nói xong càng cúi đầu thấp hơn như thể nó là hung thủ vậy.

Vinh Tuệ Khanh thầm cảm thấy kỳ lạ, thế nhưng đây không phải là nơi tiện để tra hỏi nên quay sang nói với La Thần: “Thần thúc, đêm nay có nên ở lại nơi này không?”

Gương mặt treo ý cười của La Thần lúc này hết như chiếc mặt nạ, y lạnh nhạt nói: “Tất nhiên là ở rồi. Không ở chẳng phải có lỗi với những kẻ dày công tạo ra sao?” Trong đáy mắt lóe lên tia sáng đỏ, thoáng nhìn về nơi xa.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc phát hiện ra, La Thần không còn giữ gương mặt chất phác hiền lành khi ở trên núi nữa mà đổi thành gương mặt tuấn tú trước kia.

“Thần thúc, thúc...” Vinh Tuệ Khanh chỉ vào mặt mũi y.

“Không sao. Nhóc cho rằng những kẻ trong Chính Nghĩa Minh thật sự nhìn hình bắt người sao? Hừ, đều là tu sĩ, chẳng lẽ bọn chúng không rõ tu sĩ có rất nhiều thủ đoạn để thay đổi hình dạng?” La Thần khinh thường đáp lại. Nét mặt y đầy ngạo nghễ, càn bộ ra vẻ kiêu ngạo.

Xích Báo liếc sang Lang Thất, hỏi: “Người sao rồi? Không an tâm sao? Bị dọa khiếp vía rồi?”

“Người mới bị dọa! Cả nhà người đều bị dọa!” Lang Thất xắn tay áo, nhào tới muốn đánh Xích Báo.

Xích Báo dễ dàng đỡ lấy cánh tay Lang Thất, thuận tay vặn ngược một cái khiến cả hai tay vòng ra sau lưng.

Ở đằng trước, La Thần đã đưa Vinh Tuệ Khanh đến nhà trọ gần nhất.

Sau khi dừng chân ở nhà trọ, La Thần gọi Lang Thất đi vào phòng mình và Vinh Tuệ Khanh hỏi chuyện: “Bây giờ có thể nói hết những gì còn giấu chưa?”

Lang Thất nhìn quanh bốn phía, lí nhí hỏi: “Chủ nhân không ở đây sao?”

“Con bé ở dưới lầu dùng cơm.”

Lang Thất xốc lại tinh thần: “Lão đại, nơi này có vấn đề. Những người kia có vẻ bị yêu thú giết chết. Nhưng mà... nhưng mà... ngay cả ta ngửi mùi thịt người đó cũng suýt không nhận được. Xưa nay ta không ăn thịt người, cũng có thể vì không ăn thịt người nên mới bị đuổi khỏi tộc.” Yêu thú có khả năng tu hành, nếu theo con đường chính đạo thì chắc chắn không dính vào mạng người. Dính vào mạng người chỉ có thể là tà tu.

“Nghiêm trọng vậy sao?” La Thần nhíu mày. Ý hiểu rất rõ Lang Thất, cũng biết nó không ăn thịt người, không theo con đường tà tu, vì thế mới để

nó làm linh sủng của Vinh Tuệ Khanh.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 160: Vở Kịch Đặc Sắc

 “Lão đại, nơi này rất nguy hiểm. Tiểu nhân vẫn nghĩ nên ở bên cạnh chủ nhân.” Lang Thất trưng ra một vẻ mặt đầy quan tâm.

La Thần liếc sang Lang Thất, thản nhiên trả lời không thèm vạch trần: “Nếu thế người ở lại bên cạnh Tuệ Khanh đi. Tối nay một bước cũng không được rời khỏi con bé.”

Lang Thất mừng quýnh, hai mắt vừa chớp một cái đã không thấy bóng dáng La Thần đâu.

Lang Thất rầu rĩ rời khỏi phòng rồi xuống đại sảnh dưới lầu tìm Vinh Tuệ Khanh. Sau đó nó và Xích Báo đứng hai bên trái phải sau lưng cô như thể vệ sĩ.

Vinh Tuệ Khanh dờ khóc dờ cười.

“Các người đừng như vậy. Lang Thất, nói người3đấy, làm cái gì mà hằm hằm nhìn người khác thế? Người tiếp tục nhìn vậy dọa người ta chạy hết bây giờ!” Vinh Tuệ Khanh cực kỳ xấu hổ.

Bên trong đại sảnh tầng một của nhà trọ, lấy bàn ăn của Vinh Tuệ Khanh làm tâm điểm, các bàn xung quanh một vòng lớn đều trống không. Nhiều người túm năm tụm ba đều ngồi ở mấy cái bàn nhỏ phía xa ăn cơm.

Lang Thất “dữ tợn” hằm hằm nhìn đám người đi trên đường, ý muốn ngăn bọn họ bên ngoài mình ba trượng.

Sau khi dùng cơm tối xong, Vinh Tuệ Khanh trở về phòng nhưng không thấy La Thần đầy bèn gọi Lang Thất đến hỏi: “Người và Thần thúc đã bí mật nói gì với nhau?”

Lang Thất ôm dáng vẻ qua quýt, nhìn trái liếc phải trả lời.

Vinh Tuệ Khanh sa sầm mặt mày, nơi mi tâm lóe lên một tia sáng trắng bắn thẳng vào ngực Lang Thất.

Cấm chế La Thần hạ xuống bèn phát tác khiến Lang Thất đau đến mức hiện nguyên hình, nằm rạp dưới sàn cầu xin tha thứ.

“Nếu người đã là linh sủng của ta, lại còn là linh sủng ràng buộc sinh tử thì phải nói thật với ta!” Vinh Tuệ Khanh nén cơn giận dữ, trầm giọng quát to.

Lang Thất liên tục gật đầu: “Tiểu nhân sai rồi! Tiểu nhân sai rồi! Chủ nhân tha mạng!” Trước đó nó một mực coi La Thần như Thiên Lô chỉ đầu đánh đó mà quên khuấy mất chuyện mình là linh sủng ràng buộc sinh tử với Vinh Tuệ Khanh.

“Con bà nó, rất lũ cặn bã! Linh sủng cái con khi! Toàn lừa bố là nhanh!” Dù trong lòng rên la thảm thiết nhưng nó vẫn thẳng thắn thuật lại những lời đã nói với La Thần lúc trước cho Vinh Tuệ Khanh nghe.

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày: “Người nói, bọn họ đều do yêu thú giết chết? Mà người tự dừng lại thềm thịt người?” Dứt lời bèn đánh giá Lang Thất một hồi, trong mắt ánh lên một tia cảnh giác.

Khăng Khăng ới to một tiếng: “Muốn Xích Báo vào đây không?”

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu, bình tĩnh đáp: “Cho dù Lang Thất muốn ăn thịt người cũng không ăn ta!”

Lang Thất biến lại thành hình người, khúm núm nịnh bợ trước mặt Vinh Tuệ Khanh: “Chủ nhân nói chí phải! Nói chí phải!”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, tiếp tục gặng hỏi: “Lang Thất, người có nghĩ tới việc tại sao... người lại thay đổi... thói quen ăn uống?”

Lang Thất ngẩn người, nhanh chóng liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh.

“Tức là trước kia người không ăn thịt người, người thấy là buồn nôn. Bây giờ lại thích thịt người. Ý ta là vậy.” Vinh Tuệ Khanh nghiêm túc giải thích “thói quen ăn uống” là gì.

Lang Thất gượng cười: “Hiểu rồi, hiểu rồi, tiểu nhân rõ rồi!” Dứt lời vô thức gãi đầu một cái. Đến khi sờ phải cặp sừng nhọn nhô9dưới chiếc khăn vuông màu đen, sức nhớ ra: “Có khi nguyên nhân là do nơi đó!” Nói xong bèn tháo khăn ra để Vinh Tuệ Khanh nhìn cặp sừng nho nhỏ trên đầu nó.

Vinh Tuệ Khanh đưa tay sờ. Sừng nhọn có hình tam giác, có hơi ẩm lại rắn chắc, không khác sừng trâu là mấy.

“Hai cái sừng lại mọc ra ở nơi Âm Tê.” Lang Thất buột miệng nói ra. Mặc dù La Thần không cho phép nó kể với Vinh Tuệ Khanh, thế nhưng quan huyện không bằng quan vùng. Bản thân Lang Thất là một người rất biết thời thế nha!

“Thần thúc từng nói với ta về chuyện gặp người ở nơi Âm Tê!” Vinh Tuệ Khanh thản nhiên lừa người.

Quả nhiên Lang Thất mắc lừa, nói liếng thoảng không ngừng: “Ồ? Hóa ra lão đại đã nói với chủ nhân về nơi Âm Tê? Đúng là lừa người! Thế mà không cho phép ta hé răng nửa chữ!”

Chân mày Vinh Tuệ Khanh giật giật: “Bây giờ nói cũng không muộn!”

Lang Thất bèn kể lại chuyện xảy ra tại nơi Âm Tê một cách trôi chảy.

Không khác phỏng đoán của Vinh Tuệ Khanh trước đó là bao.

“Người ra ngoài đi. Người sang phòng bên ở cùng Xích Báo, nhớ kỹ là đừng đánh nhau, không được cãi nhau âm ỉ. Các người đều là linh sủng của ta, ta hy vọng các người có thể vui vẻ sống chung.” Vinh Tuệ Khanh đuổi Lang Thất ra ngoài rồi lôi một bộ quần áo màu đen từ trong túi càn khôn ra.

Khăng Khăng nhảy lên vai Vinh Tuệ Khanh, hỏi: “Cô muốn làm gì vậy?”

Vinh Tuệ Khanh khẽ nói: “Thần thức ra ngoài do thám, ta không thể để thức ấy một mình đối mặt với hiểm nguy!”

Khăng Khăng chặc lưỡi lắc đầu: “La Thần là tu sĩ Kim Đàn, còn cô thì sao? Cô đi cùng mới khiến y gặp nguy hiểm!”

Vinh Tuệ Khanh bị đả kích lớn, vành mắt đỏ lựng, ghen giọng đáp: “Có phải trong mắt các người, ta chỉ là bình hoa vô dụng đúng không?” Dứt lời cô không nén được nữa liền gục xuống bàn khóc nức nở.

Khăng Khăng luống cuống chân tay, lượn qua lượn lại trên bàn vài vòng, găng động não nghĩ cách an ủi cô.

Lượn một hồi lâu, Khăng Khăng chợt nảy ra một ý nghĩ. Nó nói với Vinh Tuệ Khanh: “Thế này nhé, ta sẽ ra ngoài đi theo La Thần. Cô lấy một tia thần thức để lên người ta. Như vậy cô có thể xuyên qua mắt ta nhìn thấy La Thần đang làm gì, thế nào?”

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu, thút thít hỏi: “Vậy cũng được sao? Người không gặp nguy hiểm chứ?”

Khăng Khăng gật đầu thật mạnh rồi lại lắc đầu: “Tất nhiên là có thể! Sao ta gặp nguy hiểm được? Ta đã nói với cô rồi, ta mà muốn theo dõi ai ở Ngũ Châu Đại Lục này thì chắc chắn làm được!”

Khăng Khăng thật sự có chút thần thông. Vinh Tuệ Khanh gật đầu đồng ý. Cô nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi trên giường rồi lấy một tia thần thức truyền vào trong đầu Khăng Khăng.

Khăng Khăng vẫy thần thức của Vinh Tuệ Khanh lại rồi giấu ở thức hải. Sau đó nó nhanh chóng xuyên tường chạy ra khỏi nhà trọ.

Vinh Tuệ Khanh giống như đang xem một cái camera di động vậy. Một mạch chạy ra cửa chính rồi đi về phía đường lớn.

Trời bên ngoài đã tối, dưới mái hiên dọc hai bên đường đều thấp đèn lồng sáng trưng.

Khăng Khăng chạy nhanh như một cơn gió, chẳng mấy chốc đã ra đường lớn.

Vinh Tuệ Khanh chưa tới thị trấn Thạch La lần nào nên không biết đây là đâu.

Khăng Khăng lại có cảm giác La Thần ở ngay chỗ này.

Bốn phía yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng râm ran kêu.

Đêm nay trăng trên cao sáng trong tròn đầy, điểm vài ánh sao lấp lánh, từng rặng mây lãng đãng trôi xa.

Khăng Khăng núp trên nóc của một căn nhà, chăm chú nhìn về chỗ phía trước gần đó. Nơi ấy có một bóng người đang mai phục.

Nếu Khăng Khăng không nhìn lầm thì La Thần đang ẩn náu ở đó.

Chỉ một lát sau, trên không phảng phất truyền đầy một tiếng cười khà khà lúc có lúc không.

“A! Tiếng động kia lại đến rồi! Mau trốn đi!” Người trong phòng hoảng loạn vô cùng, hình như đang tìm nơi để trốn.

Khăng Khăng ngáp một cái, mí mắt nặng trĩu suýt sụp đến nơi.

Vinh Tuệ Khanh ở khách sạn bức mình, không nhịn được giận dữ: “Không được phép ngủ!”

Trong đầu Khăng Khăng vang vang câu nói “Không được phép ngủ!” của Vinh Tuệ Khanh như sấm dậy.

Khăng Khăng giật nảy mình, lập tức tỉnh táo trở lại. Nó vừa xốc lại tinh thần nhìn chăm chăm nơi phát ra âm thanh, vừa nghĩ trong bụng, làm thế nào mà thần thức của Tuệ Khanh lại truyền xa như vậy? Thế mà chỉ là tu vi giai đoạn Luyện Khí, quả thật biến thái! Đương nhiên cũng vì mình có bản lĩnh lớn, là một vật truyền tài giỏi.

Mà ở phía chân trời xa xăm xuất hiện một bóng đen phóng đến nhanh như chớp.

Đến rồi! Khăng Khăng thì thầm một tiếng, lại gắng nấp thật kỹ, cực lực che giấu thân hình nhỏ bé của mình.

Khi bóng đen kia tới gần có thể nhìn thấy rõ đó là yêu thú Trúc Cơ. Phía sau nó có hai cái cánh như cánh chim, cơ thể thon dài, uốn mình trườn nhanh tới.

Nhìn qua thì giống xà yêu, nhưng trên người lại có cánh, trông có chút kỳ lạ.

Khăng Khăng mở to mắt, trông thấy xà yêu kia đi tới một căn phòng trên cao cách đó không ra. Nó cười quái dị hai tiếng rồi dần dần chìm xuống, tiến vào trong phòng.

La Thần phía đối diện trông thấy tình hình này, đôi mắt lóe lên ánh đỏ, tàng hình rồi tiến vào và biến mất trong căn phòng đó.

Khăng Khăng biết La Thần sẽ theo dấu xà yêu, nó suy nghĩ một hồi rồi chậm chậm bò từ trên nóc nhà xuống, thân nhiên xuyên qua mấy lớp tường, sau đó tiến vào căn phòng ban nãy xà yêu và La Thần đi vào. Nó khoanh chân ngồi ở góc tường, chống móng tì cằm lên rồi say sưa xem kịch vui.

“Con gái của các người ở đâu? Đừng để ta phải ra tay!” Lúc này xà yêu đã biến thành một thư sinh yếu ớt với khuôn mặt tái nhợt. Tay nó cầm một chiếc roi dài, vừa quất một roi lên bàn đã khiến cái bàn vỡ tan tành.

“Không phải Lang Thất nói những cô gái kia đột nhiên biến mất sao? Tại sao lại ngang nhiên đòi người thế nhỉ?” Khăng Khăng nghĩ thầm: “Có thể yêu thú kia thay đổi được ký ức con người. Nếu là vậy thì giải thích được rồi.”

Mọi người trong phòng bị dọa đến mức run lẩy bẩy, hai cụ già sợ tới mức mắt trợn ngược ngất lịm đi.

Có hai người trung niên hình như là cha mẹ của cô gái kia, vì con mà dốc hết dũng khí lớn tiếng quát yêu thú: “Người là yêu quái phương nào? Mau chóng rút đi! Ở đây chúng ta có pháp khí của tiên sư để lại, chuyên trấn yêu!” Dứt lời bèn lôi ra một thứ giống xương thú đập thẳng vào người nó.

Hình như vật kia có chút pháp lực.

Yêu thú không tránh thoát mà bị khúc xương nện trúng vào trán khiến nơi đó nhô lên một cục u lớn. Ngay lập tức nó hiện nguyên hình là con rắn có hai cánh mọc sau lưng.

“Yêu quái!!!!” Người trong phòng nhìn thấy yêu thú hiện nguyên hình không nhận được nữa mà hôn mê bất tỉnh.

“Hừ, dám đánh tổ tông Dực Xà của người, xem ta có giết chết con gái người không!” Nói xong yêu thú vọt người đến bên tường, tung ra một đòn biến nơi ấy thành một cái hố, lộ ra căn phòng tối bên trong. Lập tức nghe thấy tiếng con gái hét chói tai.

“Ha ha, đúng là tiểu mỹ nhân! Hôm nay phải để cho Dực Xà ta nếm thịt tươi!” Trong phòng tối truyền ra tiếng quần áo cởi xột xoạt.

“Thả ta ra!”

“Còn định giãy giụa sao? Đảm bảo khi thấy sự lợi hại của tổ tông, người sẽ sướng không chịu nổi mà muốn hết lần này đến lần khác!” Tiếng cười dâm dăng vang ra bên ngoài.

Khăng Khăng không đành lòng bịt tai lại.

La Thần bước vào.

Trong căn phòng tối, có thiếu nữ trần truồng nằm trên mặt đất. Cơ thể nàng xinh đẹp với đường cong quyến rũ, vô cùng lay động lòng người.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 161: Tự Trọng Tồn Thương

 “Ha ha, dù cho ngươi là liệt nữ trinh tiết lợi hại thế nào, gặp được người ‘một đêm bảy lần’ như ta, cũng phải ngoan ngoãn nằm xuống cho ta cười!” Dực Xà kiêu căng cười to, thậm chí còn không thèm biến thành hình người, cứ thế vặn vẹo thân rắn trực tiếp nhào lên trên!

Vừa vặn vào lúc này, trường đao trong tay La Thần vọt tới.

Vù!

Ánh đao chớp lóe, cả người Dực Xà trên không đang bị dục hỏa thiêu đốt bất chợt bị chém cắt, thân rắn thô cứng của Dực Xà ngay lập tức rầm rầm rơi xuống.

“A!!!!”

Dực Xà che đi phần thân dưới bị chém, chỉ kịp gào lên một tiếng thảm thiết. La Thần vung đao một lần nữa, chém xuống phần thân rơi từ trên người Dực Xà thành mấy mảnh, khiến máu đen phun ra ngoài. Máu rơi trên cơ thể nóng bừng không yên của cô gái. Nó nhanh chóng giải màn sương độc Dực Xà phun lúc trước, chẳng khác gì linh đan diệu dược.

Đỉnh đầu Dực Xà bốc lên một làn khói đen, đó là phần thần hồn của Dực Xà. Nó đột nhiên tập kích về phía thân thể người con gái đang nằm trên mặt đất.

Cô gái dính đầy máu đen của Dực Xà run rẩy tỉnh táo lại. Nàng ta chỉ kịp nhìn thoáng qua ánh mắt lạnh như băng của La Thần rồi hồn mê bất

tĩnh.

Khăng Khăng đang ngồi một bên nâng má quan sát, vội vàng nhắm mắt lại. Nó quên khuấy mất thần thức của Tuệ Khanh cũng đang ở bên trong thức hải của mình. Hình ảnh không thích hợp cho trẻ nhỏ này, tốt hơn hết đừng để Tuệ Khanh nhìn thấy...

Bên trong nhà trọ ở nơi xa, Vinh Tuệ Khanh choàng mở mắt. Cô bị hình ảnh vừa nhìn thấy dọa cho mặt mũi tái mét, ôm lấy lồng ngực thở dốc từng hồi.

La Thần đang ở bên trong mật thất lạnh lùng nhìn chăm chăm vào cô gái hai mắt nhắm chặt, trầm giọng nói: “Đừng làm ra vẻ, Dực Xà. Người cho là trốn bên trong thân thể con người thì ta không có cách giải quyết người sao?”

Cô gái đang nhắm chặt đôi mắt kia, lông mi đen nháy như cánh quạ lay động vài cái rồi chậm chậm mở ra. Cô ta nhìn về phía La Thần đang đứng trước mặt tay cầm trường đao rồi từ từ ngồi dậy.

Cô gái cũng không xấu hổ về thân thể đang hở hang của mình, nhẹ nhàng dựa vào bức tường, khoe miệng khẽ cười, sóng mắt không ngừng đong đưa nhìn La Thần.

“Người có biện pháp gì sao? Cơ thể này là của người phạm. Lẽ nào người dám chống lại Thiên Đạo Pháp Tắc? Hay là người thấy ta dễ bắt nạt nên cố ý tới bắt nạt ta chăng?” Cô gái kia phát ra một giọng nói thật quái dị.

Tình huống gì đây?

Nghe thấy điều này, móng vuốt nhỏ đang bịt mắt của Khăng Khăng mở ra, từ khe hở của móng vuốt nhanh chóng nhìn sang.

Cô gái đang ngồi trên mặt đất, lúc này đứng lên đi từng bước về phía La Thần. Bộ ngực cao ngất khẽ nhấp nhô lên xuống, một bóng đen mờ mờ cuốn hút dưới rốn. Từ trên xuống dưới, từ đầu tới chân, không có chỗ nào không tinh tế đến vô cùng. Khó trách bị tên Dực Xà háo sắc lựa chọn, quả thực có chút vốn liếng.

Trên thân thể trắng ngần kia lại điểm tuyết vết máu đen đầm đìa loang lổ của Dực Xà, lại lộ ra nét quyến rũ kích thích khác biệt.

Hô hấp của La Thần cũng trở nên nặng nề, vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Ý cười trên mặt cô gái kia càng sâu thêm, cách La Thần cũng ngày càng gần. Vào lúc sắp đến tới bên cạnh La Thần, cô gái mấp máy môi phun một ngụm khói vòng tròn màu vàng vào La Thần.

La Thần không dự đoán được việc Dực Xà chỉ có thần hồn cũng mượn được cơ thể con người để thi triển phép thuật. Y vội vàng ngưng thở, chỉ hít vào nửa ngụm khói vàng, nhanh chóng quay đầu đi. Cánh tay y vươn ra nhanh như chớp, bàn tay phải giữ chặt đỉnh đầu cô gái kia, vận chuyển linh lực rót vào trong cơ thể người đối diện. Y thi triển bí thuật, tìm kiếm hồn phách rồi kéo thần hồn của Dực Xà ra ngoài.

Tay phải của La Thần rời khỏi đỉnh đầu cô gái kia. Trong bàn tay y có một luồng khói đen đang quay cuồng, đó chính là thần hồn đang có ý đồ chạy trốn của Dực Xà.

Đôi mắt của cô gái kia trừng ngược lên rồi lại mềm nhũn ngã nhào trên mặt đất.

Dực Xà chẳng qua chỉ là tu vi Trúc Cơ, ngay cả Kết Đan còn chưa được thì nói gì tới Nguyên Anh. Cho nên, sau khi thân thể bị phá hủy thì thần hồn của nó chỉ có thể tồn tại trong khoảng thời gian rất ngắn. Cho dù

nó trốn được trong cơ thể của cô gái kia thì cũng không có cách nào đoạt xác mà đành song song tồn tại thôi.

Bởi vì La Thần thà rằng liên lụy tới hồn phách của cô gái kia cũng phải bắt được thần hồn của Dục Xà, khiến cho thần hồn của Dục Xà phải tổn thương nặng nề.

Nhìn thấy thần hồn của Dục Xà thoi thóp hấp hối, y lập tức tiến hành sưu hồn từ thần hồn của nó, thu lấy tất cả sự việc nó biết chứa bên trong ý thức.

Thần hồn của Dục Xà vốn dĩ yếu ớt không chịu nổi, vì bị La Thần sưu hồn nên chẳng bao lâu đã tan thành mây khói.

“Thì ra là thế, thì ra mấy hộ giàu có trong thị trấn Thạch La đã bị yêu thú chiếm giữ từ lâu...” La Thần hừ nhẹ một tiếng. Dục vọng trong lòng y không thể giải tỏa, đành phải dùng giết chóc và máu tươi kiềm chế bản thân.

La Thần không quay đầu, chỉ vài lần lên xuống liền giống như đại bàng vươn cánh bay đi. Để lại Khăng Khăng ngồi trong góc tường, ngây người nhìn chăm chăm vào người phụ nữ ngã bất tỉnh trên mặt đất.

“Sao rồi?” Thần thức của Vinh Tuệ Khanh hỏi.

“Xong rồi xong rồi. Nếu người phụ nữ này chết, Thần thức của cô phải chịu xui xẻo lớn.” Khăng Khăng lắp ba lắp bắp nói.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới hình ảnh vừa rồi, im lặng hồi lâu thì thấp giọng nói: “Người chờ chút, ta tới ngay.”

Khăng Khăng không kịp ngăn cản, Vinh Tuệ Khanh đã chặt đứt liên hệ thần thức với nó. Cô từ trong nhà trọ chạy ra ngoài và phóng về phía nhà dân.

Lang Thất và Xích Báo bảo vệ bên cạnh Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng đuổi theo.

Tốt xấu gì tu vi của Vinh Tuệ Khanh cũng là Luyện Khí hậu kỳ đại viên mãn, lại có Lang Thất và Xích Báo là hai yêu thú Trúc Cơ hỗ trợ nên rất nhanh đã tìm được phương hướng chạy tới mật thất.

Nếu tu sĩ trực tiếp giết chết người phạm sẽ bị Thiên Đạo Pháp Tắc trừng phạt, tu vi không thể tiếp tục tiến thêm một bước nào. Sau khi tuổi thọ hết sẽ tiến vào lục đạo luân hồi, đầu thai chuyển thế. Tu vi một đời này coi như vứt sạch.

Dực Xà là yêu thú, không phải người, không phải chịu ràng buộc của Thiên Đạo Pháp Tắc. Nếu nó giết chết cô gái kia cũng không gặp phải chuyện gì.

Nhưng hiện giờ, bởi vì La Thần sừ hồn cô gái đó mới khiến cô ta hấp hối, có thể mất mạng bất kỳ lúc nào.

La Thần đã Kết Đan, nếu tiếp tục tu luyện có thể Kết Anh và trở thành đại tu sĩ. Nếu bị liên lụy bởi chuyện này khiến tu vi đình trệ không tiến thì quả thực thiệt thòi.

Vinh Tuệ Khanh không biết vì cớ gì La Thần lại vội vàng ra tay độc ác với cô gái kia. Cô híp mắt, mím chặt môi, nhìn cơ thể người con gái nằm trên mặt đất. Cơ thể trắng ngần tinh tế, vết máu đen giống như hoa văn trên cơ thể, lộ ra một lực hấp dẫn khác biệt.

Đôi mắt Lang Thất lấp lánh ánh sao, ánh mắt như dính chặt lấy thân thể của cô gái kia, nhìn tới mức nước miếng chảy hết ra ngoài.

Khảng Khảng hừ một tiếng, nhảy lên lưng Lang Thất, che mắt nó rồi quay người nó lại, quát to: “Không được nhìn!”

Xích Báo cũng xoay người nhắm mặt lại.

Vinh Tuệ Khanh hơi gật đầu với Khăng Khăng, ý bảo nó làm rất đúng. Bản thân cô thì ngồi xồm xuống, thăm dò hơi thở của cô gái kia một chút. Vẫn may, còn hơi thở, vẫn chưa chết.

Vinh Tuệ Khanh ngẫm nghĩ, lấy một viên đan dược ra khỏi túi càn khôn, đặt vào trong miệng của cô gái kia. Đồng thời cô để cho Khăng Khăng, Lang Thất và Xích báo cùng đứng bên ngoài mật thất bảo vệ.

Đan dược trôi xuống bụng, một mùi hương thơm mát tẩm bổ cho hồn phách bị tổn thương của cô gái kia, khiến sắc mặt nàng ta dần hồng hào lên một chút.

Vinh Tuệ Khanh thở phào nhẹ nhõm. Cô khoanh chân ngồi phía sau cô gái, hai tay vươn ra đặt trên lưng nàng ta. Cô thúc giục linh lực ẩn chứa Húc Nhật Quyết giúp nàng ta luyện hóa đan dược, đồng thời giải trừ toàn bộ vết đen Dực Xà còn lưu lại trên hồn phách của nàng ta. Sưu hồn của La Thần quá mức thô bạo nên không xóa bỏ hoàn toàn vết tích của Dực Xà.

Nếu như vết tích của Dực Xà còn lưu lại bên trong hồn phách của nàng ta, thì dầu cho tỉnh lại, tính cách của nàng ta cũng thay đổi rất lớn, rất có khả năng sẽ trở thành người phụ nữ ham mê sắc đẹp của đàn ông.

Mà Húc Nhật Quyết là khắc tinh của tất cả tà công mị thuật. Nếu không có Húc Nhật Quyết, hồn phách của cô gái kia không thể cứu chữa. Giờ đây có sự trợ giúp của Húc Nhật Quyết, có thể tiến hành chữa lành và rửa sạch hồn phách bị tổn thương của nàng ta.

Vinh Tuệ Khanh vận chuyển Húc Nhật Quyết hết một vòng chu thiên lớn, bản thân cô cũng mệt mỏi vô cùng. Đây là lần đầu tiên cô dùng Húc Nhật Quyết để giúp người khác trị thương. Húc Nhật Quyết vô cùng cương trực, tràn ngập dương khí. Nó đi tới đâu, vết ô uế do thần hồn của Dực Xà lưu lại giống như sương sớm bị bốc hơi sạch sẽ.

Nhưng thân thể của đối phương là người phàm, không rắn chắc giống như tu sĩ. Ngay cả tu sĩ bình thường cũng không chịu nổi sự mạnh mẽ của Húc Nhật Quyết, đừng nói chi tới cơ thể của một cô gái người trần. Dưới tình huống bắt buộc, bản thân Vinh Tuệ Khanh phải nhận lấy phần lớn linh lực vô cùng mạnh mẽ, chỉ để lại một phần tinh hoa yếu ớt rót vào trong cơ thể cô gái kia.

Ở bên ngoài mật thất, Khăng Khăng nhân cơ hội này kể lại sinh động như thật chuyện mình nhìn thấy ngày hôm nay cho Xích Báo và Lang Thất.

Xích Báo thì miễn đi, chẳng qua nó chỉ cảm thấy Dực Xà kia độc ác hoang dã mà thôi.

Nhưng Lang Thất lại nghe tới nghiêng rằng nghiêng lợi, nổi trận lôi đình nói: “Xác chết của con Dực Xà ngu xuẩn kia ở đâu? Đừng có cản ông đây, ông đây muốn bầm thây nó thành vạn khúc! Dám lấy trộm tên tuổi của ông, thật không biết thẹn. Người một đêm bảy lần, nó xứng à! Cái thứ đồ chơi vừa nhỏ vừa ngắn kia của nó mà có thể dùng tới bảy lần. Bản lĩnh làm một lần cũng chỉ trong chớp mắt. Ông đây hắt hơi một cái thì con Dực Xà không biết xấu hổ kia cũng héo rũ luôn rồi...”

Khăng Khăng và Xích Báo tuyệt đối không ngờ tới Lang Thất còn tranh chấp tới cả việc này. Cả hai cùng không kịp được ngơ ngác nhìn nó xoay vòng tại chỗ, sau đó phóng vào bên trong mật thất, kéo thi thể của Dực Xà ra ngoài, ném vào túi càn khôn của mình. Nó nói hung hờ: “Trở về ăn khuya, nướng thịt Dực Xà!”

Khăng Khăng và Xích Báo: “...”

Bên trong mật thất, rốt cuộc cô gái kia cũng tỉnh lại hoàn toàn. Nàng ta vui sướng quay đầu lại, môi son khẽ mở: “Đa tạ quan nhân... A, sao lại là cô?”

Trong giọng nói có vẻ thất vọng sâu sắc.

Tuy Vinh Tuệ Khanh không cần đối phương đáp tạ, nhưng nét thất vọng trên mặt đối phương vẫn có chút làm tổn thương tới lòng tự trọng của cô.

“Cô cho rằng là ai?” Vinh Tuệ Khanh nhíu mày, từ mặt đất đứng dậy: “Trên người cô đều là máu của Dực Xà, nhanh chóng lau sạch đi, tìm quần áo mặc vào.”

Cô gái kia sợ hãi thét một tiếng, vội vàng lấy tay ôm ngực, đỏ mặt nói: “Cô ra ngoài mau!”

Lông mi Vinh Tuệ Khanh nhướn lên càng thêm cao, bỗng nhiên có chút mất hứng, cố ý dùng giọng khắt khe nói móc: “Ta là con gái, cô sợ cái gì? Còn nữa, cô ôm ngực thì được cái gì? Nơi kia của cô còn không quan trọng bằng ngực sao?” Cô nhìn về phía riêng tư của cô gái kia bĩu môi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 162: Nhận Lâm Người

 “Được rồi, đừng làm bộ ra vẻ ta đây nữa. Người nhà của cô đều đã bất tỉnh cả rồi, cô còn không mau đi chăm sóc họ đi?” Vinh Tuệ Khanh quay người muốn bỏ đi.

“Cô nương, xin chờ một lát!” Cô gái đó có hơi gấp gáp, để cơ thể trần trụi đuổi theo.

Vinh Tuệ Khanh không quay đầu lại, hờ hững nói: “Còn có chuyện gì nữa?”

Cô gái đó căn cứ môi dưới, dù có chút ngại ngùng, nhưng lại không cam tâm từ bỏ. Nàng ta nhớ rất rõ, lúc mở mắt ra trong ánh trăng mờ, người đàn ông đó có tướng mạo tuấn tú như người trên trời, như một mũi tên sắc bén đâm thẳng vào trái tim của nàng ta. Lại còn là ân nhân cứu mạng của nàng ta, nên nếu nàng ta biết ơn mà không báo đáp, thì sẽ không xứng làm người!

“Xin hỏi cô nương, vị quan nhân cứu ta rốt cuộc đang ở đâu?” Lấp ba lấp bắp, nàng ta đỏ bừng mặt hỏi.

“Hử?” Vinh Tuệ Khanh thấy hơi thích thú quay đầu lại, cô liếc nhìn cô gái đó một cái: “Quan nhân gì cơ? Nào có quan nhân gì đâu? Cô nhận lầm người rồi thì phải!” Nói xong cô xoay tay lại chỉ vào mình, rồi gằn giọng nói với cô gái đó: “Cô nhớ cho kỹ, người cứu cô là ta, không liên quan đến người khác. Cô lại vô lương tâm như vậy, nói là người khác cứu cô, xóa

sạch công lao và sự tồn tại của ta, ta thật sự thấy hối hận rồi đấy. Một khi mà ta hối hận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, cô có biết không hả?”

Cô gái đó bị dọa cho một trận, nàng ta hoang mang lùi lại về sau vài bước, giọng run rẩy nói: “Vị cô nương này, ta không biết cô đến nơi này khi nào. Nhưng lúc ta vừa mới tỉnh lại, rõ ràng người mà ta nhìn thấy là một... người đàn ông, đã cứu ta...”

Xem ra chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi. Vinh Tuệ Khanh vô thức không muốn để cô gái đó biết5vừa rồi là La Thần ở đây. Cô thầm suy nghĩ một chút, truyền âm nói với Khăng Khăng: “Kêu Lang Thất biến thành một tên đàn ông thô tục, rồi vào đây nhận làm ân nhân cứu mạng của cô gái này.”

Khăng Khăng đang ở bên ngoài cùng Xích Báo xem thất khiếu của Lang Thất bốc khói đến ngậy người, nó nghe thấy truyền âm của Vinh Tuệ Khanh, thì liền bình tĩnh lại, vội chút chút nói với Lang Thất: “Có chuyện tốt! Mau qua đây, ta nói cho người nghe!” Nói rồi, nó thêm mắm thêm muối vào lời dận dò của Vinh Tuệ Khanh rồi nói lại một lượt.

Lang Thất vừa nghe nói là làm ra vẻ ân4nhân cứu mạng của cô gái đó, người ta còn có khả năng “Lấy thân báo đáp”, thì nó không kìm được lòng vui như nở hoa. Nó lắc mình biến hình, rồi biến thành hình dáng thư sinh lẻo lết, tay nó phe phẩy chiếc quạt xấp rồi định xông vào trong.

“Đứng lại! Không được, dáng vẻ này của người không đủ thô tục!” Khăng Khăng kiên quyết bác bỏ: “Làm lại đi. Ánh mắt phải đục một chút, nụ cười phải thâm đặng một chút, lưng hơi khom xuống, còn có cái chân của người đi theo hình chữ bát cho ta!”

Lang Thất phẫn nộ: “Chỉ biết làm xấu hình tượng của ông Lang Thất nhà người! Toàn là cặn bã!”

“Người nói ai là ông hả?!” Khăng Khăng cũng phẫn nộ, nó nhảy lên đỉnh đầu của Xích Báo, rồi cúi xuống nhìn Lang Thất, bưng bưng khí thế.

Lang Thất liền cúi đầu xuống, gục vai cúi đầu xuống. Gương mặt đã biến thành hình dáng cái đầu heo thô tục, huyết thái dương bên trái còn có một nốt ruồi đen lớn, còn có mấy sợi lông dài bay bay. Thực sự là hoàn thành nhiệm vụ vượt mức.

“Lão đại Khăng Khăng, người xem tướng mạo này thế nào ạ?” Lang Thất nghiêng vai cười nhỉnh nói.

“Như này còn được.” Khăng Khăng nhìn đáng giá từ trên xuống dưới, nhìn thấy Lang Thất đi vào bên trong mật thất, thì nói với theo sau lưng: “Đi hình chữ bát! Nhớ là đi hình chữ bát!”

Lang Thất đi tập tễnh, mang bộ mặt thô tục dâm dăng đi theo hình chữ bát đặc biệt, ngâm nga một khúc hát tiến vào mật thất.

Trông thấy có người tiến vào, cô gái đó kinh hô lên một tiếng, rồi trốn phía sau Vinh Tuệ Khanh.

Nhìn thấy dáng vẻ của Lang Thất, Vinh Tuệ Khanh cố nhịn cười, quay đầu lại nói: “Cô trốn gì chứ? Đây chính là ân nhân cứu mạng cô ban nãy đó, còn không mau lên trước cảm tạ? Lấy thân báo đáp gì gì đó, hẳn có lẽ cũng không chê đâu. Đúng không hả? Các hạ Thất Thứ Lang?”

Lang Thất đắc ý cười lớn nói: “Cô nương quá lời rồi. Chăm sóc người bị thương, vẫn là tín ngưỡng suốt đời của Thất Thứ Lang ta. Vì cô nương phía sau, nàng muốn lấy thân báo đáp ở đây luôn sao?” Nói xong nó nhìn loạn xạ bốn phía, muốn tìm một nơi để “Đón nhận” người ta “Lấy thân báo đáp”.

“Ra ngoài! Các người ra ngoài hết đi! Lừa đảo! Đều là lừa đảo! Ta biết không phải chàng, tuyệt đối không phải chàng!” Cô gái đó bật khóc, co

người ngồi dưới góc tường, ôm chặt lấy thân mình.

Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi. Người tốt không được báo đáp, khó trách mấy người ở kiếp trước kiêu kỳ nhất là giúp đỡ mấy người già bị ngã trên đường...

Cô nhớ có một truyện cổ tích, hoàng tử được nàng tiên cá cứu sống, nhưng người mà chàng nhìn thấy khi mở mắt lại là công chúa của một vương quốc khác. Chàng liền coi vị công chúa đó là ân nhân cứu mạng của mình, rồi “Lấy thân báo đáp”. Nàng tiên cá đáng thương chỉ đành hóa thành bọt biển, biến mất trên biển cả bao la.

Cô gái này rõ ràng là do cô cứu, nhưng nhìn thấy lại coi như không thấy, rồi nói là người khác cứu mình.

Đúng là cùng là người mà sao lại khác biệt quá, mình còn không bằng cả nàng tiên cá đó nữa...

Lang Thất vô cùng tiếc nuối, nó tận tình hết nước hết cái khuyên nhủ cô gái đó: “Cô nương, nàng đây là tự làm khổ sao? Chúng ta không thể xem mặt mà bắt hình dong được, đúng không nào? Sao nàng lại kháng cự chuyện này với ân nhân cứu mạng của nàng là ta? Thật sự làm tổn thương vô số trái tim của anh hùng, làm nguội lạnh ý tốt của người trong toàn thiên hạ...” Nó lải nhải nói không ngừng.

Vinh Tuệ Khanh cười kinh ngạc, cô nhớ lại ngày trước từng nghe bạn học của mình thảo luận. Họ nói mấy cô gái lấy thân báo đáp ở thời cổ đại đó, đều là thấy ân nhân cứu mạng họ có địa vị cao, hoặc là tao nhã hiên ngang, nên mới dám khóc lóc đòi lấy thân báo đáp. Đối lại nếu là một người bình thường không có tướng mạo đẹp, thì nói một tiếng “Cảm ơn nhiều” đã là được lắm rồi. Nói không chừng lại nói thêm mấy câu, nói là mình quấy rối cô ta, rồi cô ta muốn chặt tay mình để trả lại sự thanh bạch ý chứ...

Thật không biết nên nói là vật đổi sao rời, hay là lòng người từ xưa đã như vậy.

Vinh Tuệ Khanh lắc lắc đầu, không muốn lằng nhằng ở đây thêm nữa, cô quay người đi ra khỏi mật thất.

“Đi thôi, ở đây không còn việc của chúng ta nữa rồi.” Vinh Tuệ Khanh bay người lên, nhảy lên mái nhà.

Khăng Khăng và Xích Báo cũng nhảy lên theo.

“Đợi ta với!” Lang Thất gọi lớn đuổi theo, trên mặt nó là vết bị tát rất rõ ràng. Vì da nó trắng nên nhìn rất rõ.

Khăng Khăng cười lớn: “Sao ngươi lại bị đánh vậy? Không chiếm được tiện nghi của người ta hả?!”

Lang Thất hậm hực nói: “Con mụ đó có mắt không trông, không nhìn thấy tính tình thực sự của Lang Thất ta... Lang Thất ta! Đây là tổn thất cả đời của mụ ta!”

Vinh Tuệ Khanh vội nói xin lỗi với Lang Thất: “Lang Thất, xin lỗi ngươi. Ta không biết cô gái đó lại như vậy. Nếu ta sớm biết vậy, thì đã trực tiếp đi luôn rồi. Đùa giỡn với nàng ta như vậy, cũng là ta không đúng.”

Lang Thất không ngờ tới Vinh Tuệ Khanh lại nói lời xin lỗi với nó, nên nhất thời nó bị khiếp sợ, dưới chân trơn trượt, thiếu chút nữa là ngã từ trên nóc nhà xuống.

Xích Báo cũng có hơi ngạc nhiên, cậu ta nhìn Vinh Tuệ Khanh một cái.

Vinh Tuệ Khanh giơ chân ra, chặn đỡ ở lưng Lang Thất, kéo nó lên: “Đừng nói nhảm nữa, chúng ta đi tìm xem Thần thức ở đâu đi.”

Vừa rồi Thần thúc không quan tâm bỏ đi, Vinh Tuệ Khanh vừa nghĩ liền thấy hơi kinh hồn bạt vía. Biểu tình của La Thần lúc đó hoàn toàn là đáng vẻ bị phệ huyết.

“Thần thúc đi đâu được nhỉ?” Bọn họ đứng trên nóc nhà cao, nhìn xuống toàn bộ thị trấn Thạch La.

Đêm càng muộn, trên thị trấn Thạch La lại càng heo hút, thỉnh thoảng lại truyền đến mấy âm thanh chó sủa. Trong màn đêm ảm chưa màu xanh da trời, như thể nổi lên từng tầng mây mù mờ ảo che phủ thị trấn Thạch La, có cảm giác hơi hư vô lúc ẩn lúc hiện.

Rốt cuộc có thể đi đâu được chứ? Vinh Tuệ Khanh vắt kiệt óc suy nghĩ.

Một cơn gió thổi qua, mũi của Xích Báo và Lang Thất đều co rúm lại: “Có sát khí! Có mùi tanh của máu!”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc: “Ở hướng nào? Lên trước dẫn đường đi!”

Xích Báo nhảy bổ xuống dưới, biến lại nguyên hình chạy thật nhanh lên phía trước.

Một đường thân ảnh Xích Báo màu đỏ xuất hiện tại cổng ra vào đầu đường của thị trấn Thạch La, theo phía sau là hai thân ảnh vút nhanh chạy cấp tốc đến nơi mấy hộ gia đình giàu có của thị trấn Thạch La.

Đúng là gia đình giàu có, đình viện rộng lớn, chiếm nhiều đất đai.

Đám Vinh Tuệ Khanh đứng ở trước gian nhà thứ nhất, lập tức cảm thấy sồn tóc gáy.

Cánh cửa lớn đóng chặt, nhưng phía dưới chân cửa lại rơi rớt huyết tương màu đỏ mờ.

Vinh Tuệ Khanh nghiêng rằng, nói với Xích Báo và Lang Thất: “Đừng lưu lại dấu chân trên nền đất, chúng ta bay qua!” Nói rồi, cô bật nhảy lên bay qua bức tường, đi vào bên trong tìm kiếm.

Chỉ thấy bên trong sân tứ tung lộn xộn, đều là xác của yêu thú. Thịnh thoảng lại có xác của người, nhưng không còn nguyên vẹn, thậm chí đều bị mục nát từ rất lâu rồi.

Càng đi vào bên trong, thì lại càng thấy mà giật mình.

Bên trong toàn bộ phủ đệ này dường như không có một nhân chứng sống nào, tất cả đều đã bị một đao mất mạng.

Vinh Tuệ Khanh nén cảm giác buồn nôn xuống, nén nhin nhìn qua đó.

Đợi tìm kiếm xong cái xác cuối cùng, Vinh Tuệ Khanh lau mồ hôi nói: “May mà đều là yêu thú.”

Khảng Khảng biết Vinh Tuệ Khanh đang suy nghĩ gì, vội an ủi nói: “La Thần dù có lạm sát, cũng không thể đi giết người bình thường...” Nhưng nhớ lại chuyện phát sinh ban nãy, Khảng Khảng lại ngượng ngập im miệng lại. La Thần vẫn có khả năng giết người bình thường, phải xem y có thể khống chế bản thân mình hay không.

Gương mặt của Lang Thất bị dọa cho đến mức trắng bệch. Nó quen những con yêu thú này! Chúng đều là những con yêu thú giai đoạn Trúc Cơ ở cùng với nó một năm ở nơi Âm Tê!

“Mùi ở chỗ bên đó giống ở bên này.” Xích Báo cũng tìm kiếm một vòng, cậu ta xác định những xác vừa chết đều là yêu thú, hơn nữa còn không để lại một nhân chứng sống nào.

Vinh Tuệ Khanh mang theo Khảng Khảng, Xích Báo và Lang Thất lại chạy nhanh sang gian nhà bên cạnh.

Cảnh tượng vẫn giống như vậy, đều là yêu thú, và lại đều là tu vi Trúc Cơ.

Nhưng rất nhiều yêu thú ở đây đều bị móc mất yêu đan, so với yêu thú lúc này, chúng còn chết triệt để hơn nữa.

“Còn một gian phòng nữa...” Lang Thất cũng chỉ chỉ về hướng đối diện.

Họ lại chạy bổ sang đó lần nữa.

Lần này, La Thần vẫn chưa đi khỏi, gương mặt y u ám đứng ở đó, hai mắt nhìn thẳng. Thanh trường đao trong tay trải qua nhiều giết chóc vô tận, nhưng lại không nhuốm chút bụi trần, hay dính chút máu nào.

Khắp bên trong sân đều là xác yêu thú bị chém thành hai nửa, các loại máu đủ màu sắc, như dòng nước cuộn cuộn chảy ra ngoài cửa.

Vinh Tuệ Khanh chạy như bay qua, cô túm lấy tay của La Thần, lo lắng nói: “Thần thúc, dù thúc muốn giết đám yêu thú làm xằng làm bậy này, thì cũng không cần một mình im hơi lặng tiếng qua đây. Bọn ta có thể giúp thúc mà!”

La Thần chậm chậm quay đầu lại nhìn Vinh Tuệ Khanh. Dục vọng trong đáy mắt y quay cuồng, bất luận giết chóc bao nhiêu cũng đều không áp chế nổi một nửa khí sương mù màu vàng của Dục Xà mà y hít vào.

“Ta muốn nàng!” Nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đang đứng trước mặt, La Thần không thể nhẫn nhịn thêm được nữa. Y ôm lấy eo của Vinh Tuệ Khanh rồi bay lên cao, biến mất giữa tầng không trên mấy gian phòng.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 163: Huyết Sắc Triều Miên

 Vinh Tuệ Khanh nhớ lại Dục Xà sau khi bị La Thần chém đứt đôi, thì hồn phách của nó đã chui vào bên trong cơ thể của cô gái bị hại đó. Cuối cùng nó còn nhân lúc La Thần không chú ý, đã phun ra một ngụm sương mù màu vàng vào y.

La Thần có hít khí sương mù màu vàng đó vào hay không, thì Vinh Tuệ Khanh nhìn không rõ cho lắm. Vì Khăng Khăng luôn ngồi ở góc tường, về sau lại dùng cái vuốt nhỏ che mắt lại, nó chỉ trộm nhìn La Thần và cô gái bị Dục Xà chui vào cơ thể đó giao đấu qua khe hở của móng vuốt.

Nhưng nhìn từ biểu hiện bây giờ của La Thần, thì Vinh Tuệ Khanh nghĩ có lẽ y đã hít vào một ít mất rồi.

Tình hình của cô gái đó sau khi bị Dục Xà phun khí sương mù vào người, Vinh Tuệ Khanh đã trông thấy tận mắt, đâu chỉ là đỏ mặt.

Chút sương mù đó có lẽ là sương mù phóng đặng mà Dục Xà phun ra, nó có hiệu quả kích dục.

Vinh Tuệ Khanh kiếp trước chỉ sống đến năm mười bốn tuổi, độ tuổi như một đoá hoa. Đúng là lúc cô vừa thấy hiếu kỳ vừa thấy lạ lẫm với chuyện tình cảm nam nữ.

“Thần thúc, thúc...” Vinh Tuệ Khanh không biết nên ứng phó thế nào, chỉ thì thầm gọi một tiếng.

Ánh mắt của La Thần rơi xuống đôi môi đỏ hồng của Vinh Tuệ Khanh.

“Khanh Khanh...” Giọng nói của La Thần khàn và nhỏ như đang nỉ non, tựa hồ y cũng bị khí sương mù màu vàng đỏ ngấm vào người rồi. Lúc lời từ miệng của y thốt ra, cũng có thêm một tầng dục vọng và tình cảm không rõ ràng.

Đầu của La Thần càng cúi xuống thấp hơn, bất chi bất giác chạm vào trán của Vinh Tuệ Khanh.

Vẫn nóng rực như lửa.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc, cô đưa cánh tay lên, một bàn tay cô áp lên trán của La Thần: “Thần thúc, thúc bị sốt rồi.”

Đáy mắt của La Thần đỏ lên, hơi thở nóng bừng quanh quần bên môi của cô, nhưng lại hơi có dáng vẻ do dự.

“Thần thúc, ta có đan dược...” Vinh Tuệ Khanh vùng vẫy, muốn lôi túi càn khôn bên eo của mình ra.

“Đừng động!” La Thần găm5khẽ, rồi lại càng ôm chặt lấy Vinh Tuệ Khanh hơn. Cuối cùng y không còn quan tâm đến chuyện gì nữa cúi đầu xuống, áp đôi môi của mình lên môi cô.

Vinh Tuệ Khanh trừng lớn mắt, sợ tới ngây ngốc.

Hai cánh môi nóng rực trần trổ cắt mút trên môi cô, nghiền qua từng chút một, không bỏ qua bất kỳ một chút hương thơm nào.

Giống như người lữ khách đói khát cuối cùng cũng tìm thấy được nguồn nước. Nụ hôn của La Thần càng lúc càng mạnh mẽ, y dứt khoát mở

miệng ngậm lấy đôi môi mềm mại của Vinh Tuệ Khanh vào trong, miệng mở lớn như trẻ nhỏ bú sữa mẹ, đòi lấy sự ngọt ngào trên đôi môi cô.

Vinh Tuệ Khanh chỉ thấy đôi môi của mình bị một lực lớn hút đến mức sắp sưng phồng lên, cô không kìm được “ô ô” lên mấy tiếng, rồi vô thức vùng vẫy.

Sao Thần thúc có thể như vậy? Y là trưởng bối...

Nhưng y thật sự được tính là trưởng bối sao?

Trong lòng của Vinh Tuệ Khanh có một giọng nói nho nhỏ. Bọn họ thật ra không hề có mối quan hệ ruột thịt gì, chẳng qua là tình cờ gặp nhau. Cô gọi y một tiếng là Thần thúc, chẳng qua là biểu hiện một chút sự cách biệt tuổi tác mà thôi, chứ không phải họ thật sự là họ hàng. Nhưng rốt cuộc là Thần thúc bao nhiêu tuổi rồi?

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh là một mớ hỗn loạn, rất nhiều sự việc không liên quan đến nhau đều lướt qua trong đầu cô, cô không biết phải làm như thế nào.

La Thần nhắm nghiền mắt lại, sự khô nóng trên toàn thân khó mà thổ lộ. Y chỉ có thể ôm lấy người trong lòng càng chặt hơn, chặt hơn nữa, mới dần dần có chút cảm giác thoải mái.

Nhưng tại sao cô vẫn mím miệng?

La Thần có hơi mất kiên nhẫn, đầu lưỡi cũng nóng hực duỗi ra, khiêu mở môi răng đang mím chặt của Vinh Tuệ Khanh.

Mở ra! Mở ra! Mau mở ra! Để ta tiến vào...

Đi ra! Đi ra! Mau đi ra đi! Không mời miễn vào...

Môi lưỡi của hai người giằng co vật lộn, cuối cùng La Thần chiếm thế thượng phong, mở một khe hở của hàm răng đang cắn chặt của Vinh Tuệ Khanh ra. Chiếc lưỡi nóng rẫy của y chen vào, chần chờ khám phá trong miệng cô, gấp rút tìm kiếm sự thanh mát bên trong.

Vinh Tuệ Khanh lại trốn tránh, nhưng cuối cùng vẫn bị La Thần tìm được. Lưỡi của y tìm được đến lưỡi của cô, thì sẽ không bỏ qua nữa. Y ép xuống từng tắc, nghiền qua. Rồi y lại liếm cắn từng tắc, cắn mút từng chút một.

Vinh Tuệ Khanh sốt sắng tới mức sắp khóc. Cô muốn vận công đẩy La Thần ra, nhưng lại lo lắng y trúng kế hãm hại của Dực Xà, nếu không thể phóng thích thì sẽ mang lại tổn thương càng lớn hơn.

Đang lúc cô do dự, La Thần đã buông tha cho cái lưỡi của cô, rồi quay lại hôn nhẹ hai cái bên môi cô.

Vinh Tuệ Khanh thở phào một hơi: “Thần thúc, ta thử Húc Nhật Quyết, thúc...”

Một giây sau, giọng nói của cô đã hoàn toàn biến mất trong không khí.

Đôi môi của La Thần đã thuận theo cái cắn của cô, trượt xuống cằm cổ. Cánh tay phải của y vẫn ôm chặt lấy eo của cô như cũ, tay trái thì đã rời khỏi sau đầu của cô, rồi đi đến trước ngực cô. Y không kìm được kéo bên ngoài một cái, áo ngoài của cô theo tiếng lộn xộn, lộ ra áo hộ giáp vừa vặn bên trong.

Vẫn là tấm hộ giáp được làm từ lông đuôi chim phượng hoàng.

Tấm hộ giáp quấn chặt lấy cơ thể cô, khuôn ngực nhô thẳng lên lộ ra trước mắt của La Thần.

Hai mắt của La Thần như xung huyết. Tay trái của y lướt qua trước ngực cô một cái, tấm hộ giáp của cô liền tách ra hai bên, để lộ phần thân thể trần trụi bên trong.

Thân hình của cô gái vừa rồi đã khiến cho người khác rất ngạc nhiên vì vẻ đẹp của nó. Nhưng so với cơ thể của Vinh Tuệ Khanh lúc này, thì lại không đáng nhắc tới.

Trên gương mặt cô vẫn còn mấy phần ngây thơ, nhưng thân thể đã mê hoặc vô cùng. Thật không biết làm sao có thể nuôi dưỡng ra được.

Tấm hộ giáp vừa được cởi ra, hai đỉnh núi cao ngất trắng ngần nhô lên, lắc lư lay động xung quanh. Nếu La Thần không kịp thời nắm lấy, thì nó đã đánh lên gò má đang cúi xuống của y rồi, thật như một thứ hung khí. Hai đỉnh đồi tuyết hoa màu hồng nhạt như nở rộ như có như không, còn chưa thực sự trưởng thành.

Hơi thở nóng hừng hực của La Thần nhẹ phả ra phía trước, cặp tuyết hoa dường như được tưới tắm, dần dần dựng đứng nở rộ.

Một bàn tay to lớn không khiêng nề gì chà xát, nhưng nó cũng chỉ có thể ôm lấy phân nửa. Bàn tay lớn dùng lực nắm chặt lấy, phần da thịt trắng mịn tinh tế lộ qua kẽ tay của y, bị dồn ép thành các loại hình dáng cổ quái.

Bị người khác ôm lấy ngực, thì giống như bị người ta nắm lấy chỗ hiểm, hoàn toàn không thể cử động được.

Vinh Tuệ Khanh lại vô cùng lạ lẫm với loại cảm giác nóng rực, lười nhác uể oải trong cơ thể này. Cô muốn tránh né, nhưng không thể làm chủ được tinh thần nên đành yêu kiều sợ hãi gọi lên một tiếng: “Thần thúc...”

Âm thanh này giống hệt như chất xúc tác.

La Thần cúi đầu xuống ngậm lấy đỉnh tuyết trắng như nhụy hoa non mềm, ngậm vào nhả ra, đầu lưỡi của y trên đầu đỉnh đồi trước giờ chưa từng bị ai tiếp xúc qua đó, mềm mại như không hề tồn tại.

Vinh Tuệ Khanh bị hút tới mức mê man, cô cúi đầu nhìn La Thần đang “tàn sát” trước ngực của mình. Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, cuối cùng không nhịn được nữa, hai tay cô ấn lên huyết bách hội trên đỉnh đầu của La Thần, đưa một luồng linh lực dương cương của Húc Nhật Quyết tràn vào.

Nhưng không biết là do La Thần là tu sĩ Kim Đan, tu vi cao hơn Vinh Tuệ Khanh rất nhiều, hay là vì Húc Nhật Quyết có xung đột với công pháp của La Thần. Tóm lại linh lực của Vinh Tuệ Khanh vừa tiến vào cơ thể của La Thần, thì một luồng linh lực tàn bạo ác liệt lượn vòng quanh đan điền của La Thần, mạnh mẽ đối đầu với Húc Nhật Quyết của Vinh Tuệ Khanh. Giống như đối thủ sống chết, hoàn toàn không thể dung hòa giao hội.

Vinh Tuệ Khanh khó chịu kêu lên một tiếng, công lực của Húc Nhật Quyết bị phản kích ngược lại xen lẫn với một luồng linh lực độc tài dội ngược vào trong đan điền của cô. Thậm chí trong thức hải của cô cũng dâng lên con sóng lớn cuộn cuộn ngất trời, vầng mặt trời màu vàng trên thức hải đều phai màu đi nhiều.

Gân mạch đan điền đều bị tổn hại, cô đã bị nội thương...

Vinh Tuệ Khanh cười khổ, cuối cùng không kìm được nữa, phun ra một ngụm máu tươi. Chỗ máu đó thuận theo cảm của cô chảy đến bầu ngực, rồi lại thuận theo đỉnh đồi cao ngất chảy xuống, rồi bị La Thần hút toàn bộ vào miệng.

Dòng máu đó có hương vị thánh khiết khó lòng diễn tả.

La Thần trong vô thức đã ăn chỗ máu đó vào, trong đầu óc đang hỗn loạn của y như xẹt qua tia chớp, khiến cho sương mù dày đặc vương vít trên linh thức của y tản dần đi.

La Thần chậm chậm ngẩng lên, nhìn chăm chăm trước mắt mình.

Vinh Tuệ Khanh đã ngất đi, toàn thân cô mềm nhũn nằm trên cánh tay y.

Máu tươi thuận theo khoe miệng cô vẫn chảy xuống, tô điểm phần ngực thành một màu đỏ loang lổ.

Sâu trong mắt La Thần lại nổi lên huyết sắc mờ mịt lần nữa. Y lại cúi đầu xuống tiếp, cọ đầu lên trước ngực Vinh Tuệ Khanh, mang điếu bộ thành kính thân thiết liếm sạch từng vết máu trên ngực cô.

Dòng máu mang hương vị ngọt ngào, thánh khiết đã giải trừ độc tố sương mù phóng đảng của Dục Xà, dục vong kêu gào trong toàn thân La Thần đã bình ổn lại.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ trang phục không chỉnh tề của Vinh Tuệ Khanh, còn có vết hôn loang lổ trước ngực, La Thần thấy xấu hổ vô cùng.

Y cấp tốc mặc lại hộ giáp cho Vinh Tuệ Khanh, rồi tìm một bộ trang phục con gái từ trong túi càn khôn của mình ra thay cho cô. Sau đó y vội vàng vàng đặt cô nằm cẩn thận lại trên giường.

La Thần vốn không dám đối mặt với Vinh Tuệ Khanh sau khi tỉnh lại, y định rời đi trước một thời gian để tránh cho hai người thấy ngỡ ngàng. Nhưng lúc chuẩn bị rời đi, y nhìn thấy sắc mặt của Vinh Tuệ Khanh nhợt nhạt khác với mọi ngày. Y vẫn không kìm được dùng thần thức kiểm tra một lát tình trạng của cô, liền phát hiện đan điền và gân mạch của cô hình như đều có dấu hiệu bị tổn thương.

Là ai làm hại cô? Lẽ nào vừa rồi cô thổ huyết, cũng là do nguyên nhân khác?

Gương mặt của La Thần trầm xuống.

Trải qua biết bao nhiêu chuyện, sự liên quan giữa hai người bọn họ sớm đã không thể tính nổi rồi.

Nhiệm vụ cấp thiết bây giờ vẫn là nhanh chóng điều tra rõ sự việc mới được.

Vừa nghĩ như vậy, y lại càng không thể rời đi.

La Thần thu kết giới lại rồi đi ra bên ngoài phòng. Y trông thấy Xích Báo và Lang Thất mỗi con một bên đứng ở trước cửa cảnh giác trông coi.

Dù biết rằng chuyện ban nãy là phát sinh trong kết giới của mình, Xích Báo và Lang Thất không thể biết được. Nhưng La Thần vẫn bất giác hơi đỏ mặt.

“Lão đại, chủ nhân bị sao vậy ạ?” Lang Thất cảnh giác có người đến, nên quay đầu lại nhìn. Thấy là La Thần nên nó vội vàng hỏi.

Xích Báo cũng dò hỏi nhìn qua đó.

Bọn chúng là lần theo hơi thở của Vinh Tuệ Khanh để đuổi theo về quán trọ.

Lúc ở chỗ nhà dân đó, La Thần đột nhiên mang Vinh Tuệ Khanh biến mất, khiến ba người bọn chúng nhất thời gấp gáp muốn chết.

Vẫn là Khẳng Khẳng phát hiện ra hơi thở của Vinh Tuệ Khanh dù hơi yếu nhưng dài. Có lẽ là quay về hướng quán trọ, nên nó liền dẫn Xích Báo và Lang Thất cùng đuổi theo về.

Kết quả quay về phòng của quán trọ, Xích Báo và Lang Thất lại không thấy bóng dáng của La Thần và Vinh Tuệ Khanh đâu. Chúng còn tưởng là đuổi theo nhầm hướng rồi nữa.

Chỉ có Khăng Khăng sắc mặt cổ quái kêu chúng canh tại cửa phòng, không được phép đi đâu cả. Còn nó thì không biết đã lén lút chạy đến nơi nào rồi.

Thấy La Thần xuất hiện, Lang Thất và Xích Báo bỗng nhiên tỉnh ngộ. Vừa rồi lão đại nhất định là dùng kết giới, cho nên bọn chúng đều không phát hiện ra tung tích của hai người.

“Tuệ Khanh bị thương rồi, các người có biết hôm nay cô nhóc giao thủ với ai không?” La Thần trấn tĩnh hỏi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 164: Bí Mật Không Thể Nói

 Xích Báo cười nói: “Chính là vị cô gái mà Lang Thất cứu đó ạ. Nhưng người ta lại không chấp nhận được là nó cứu, còn đánh nó một bạt tai nữa. Lão đại ngài xem này, vết tay trên gương mặt nó còn chưa mất đâu ạ!”

La Thần liếc Lang Thất một cái liền thông suốt ngay.

Là chuyện xảy ra lúc y giết chết Dực Xà.

“Cô gái đó sao rồi? Đã chết chưa?” La Thần lạnh lùng hỏi.

Lang Thất chỉ vào vết tay trên mặt mình đáp: “Người tốt thì mệnh ngắn, người làm chuyện xấu thì sống lâu. Lão đại xem này, nàng ta ra tay độc ác như vậy, lực tay lớn như này. Ta chết rồi thì nàng ta vẫn còn chưa chết được đâu. May mà có chủ nhân, nếu không phải là chủ nhân lãng phí công lực của bản thân cứu nàng ta, thì nàng ta sớm đã nằm cứng đờ rồi.”

Thấy Lang Thất nói lảm nhảm không trúng trọng điểm, La Thần chuyển sang nhìn Xích Báo.

Xích Báo nhẹ cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt của La Thần, cậu ta nhỏ giọng nói lại sự tình lúc đó một lượt.

La Thần im lặng hồi lâu, rồi quay người bước vào phòng, y nhàn nhạt nói: “Các người quay về phòng nghỉ ngơi đi. Chú ý che kỹ đuôi đi, đừng để người khác phát hiện ra các người.” Cuối cùng y nhớ ra một chuyện, liền quay đầu lại hỏi: “Khăng0Khăng đâu? Chạy đi đâu rồi?”

Xích Báo và Lang Thất đều đồng loạt lắc đầu: “Khăng Khăng là lão đại của chúng tiểu nhân, chúng tiểu nhân nào dám quản ạ?”

Trong mắt La Thần xoẹt qua một tia dị sắc, thần thức nhanh chóng phóng ra, cấp tốc tìm kiếm trong toàn quán trọ.

Nhưng lại không có hơi thở của Khăng Khăng.

Chạy đi đâu rồi đây? La Thần cũng bồn chồn. Khăng Khăng và Vinh Tuệ Khanh trước giờ đều dính với nhau như keo sơn. Hôm nay Vinh Tuệ Khanh bị thương, mà Khăng Khăng lại chạy đi đâu mất dạng, thực sự là quá kỳ quái.

La Thần trầm mặc quay người trở vào phòng.

Lang Thất nhớ lại đám yêu thú mà La Thần giết5ngày hôm nay, nó thấy hơi bất an. Nó không quay lại phòng của mình, mà sốt sắng theo sau La Thần hỏi: “Lão đại, tiểu nhân có chuyện muốn hỏi ạ!”

La Thần quay đầu lại nhìn Lang Thất: “Không cần nói. Người sẽ không có chuyện gì đâu.”

Y như thế đã hiểu Lang Thất muốn hỏi gì.

Lang Thất vừa nghe thấy mình sẽ không có chuyện gì, thì lập tức phần chấn tinh thần, cười nói: “Vậy đám tiểu nhân không quấy rầy chuyện tốt của lão đại và chủ nhân nữa ạ. Mời lão đại tiếp tục, tiếp tục... ạ!”

Xích Báo giơ một tay ra bịt miệng Lang Thất lại, rồi kéo nó rời khỏi phòng của La Thần và Vinh Tuệ Khanh, quay4về phòng của bọn chúng.

“Chỉ biết nịnh nọt! Toàn là cặn bã.” Lang Thất phần nộ nhìn Xích Báo, nhưng không dám mắng hằn ra.

Nó và Xích Báo dù cùng là tu vi Trúc Cơ, nhưng Xích Báo tự ý mình là dòng dõi chính thống, nên thường không để con lang yêu nửa đường cải tà quy chính như nó vào mắt.

Lang Thất trời sinh lại có tính tình ti tiện, thường không tự chủ được quy mình về “Tà môn mật đạo”. Trước mặt những người quân tử chính trực, nó chủ động thấy mình kém người ta một bậc.

Xích Báo lạnh lùng trừng nó một cái, nhỏ giọng nói: “Người còn không biết giữ mồm giữ miệng, thì cẩn thận đến chủ nhân9cũng không cứu được người nữa đâu!”

Á à, người còn nghiện ức hiếp ông Lang Thất nhà người nữa!

Lang Thất phần nộ quên luôn cả sợ sệt, đuổi theo Xích Báo hỏi: “Người nói rõ ràng ra cho ta! Ta không giữ mồm giữ miệng chỗ nào! Ta cũng chưa hề nói bọn họ cái này cái nọ!”

“Người còn nói!” Xích Báo gấp gấp tới mức bịt miệng Lang Thất lại lần nữa: “Còn nói nữa là ta khâu miệng người vào đó!”

“Đúng là nên khâu lại. Cái tính cách này của tiểu Lang Thất, thật không biết làm sao mà nó lại Trúc Cơ được nữa.” Giọng nói lười biếng của Khăng Khăng truyền từ trong phòng ra.

Xích Báo và Lang Thất cùng quay đầu lại trông thấy Khăng Khăng không biết đã mò vào phòng bọn chúng từ lúc nào. Nó vắt chéo chân nằm trên giường, ôm một cái nhân hạt thông cắn ăn ngon lành.

Cao nhân thực sự là đây.

Xích Báo và Lang Thất cuối cùng im bật, từng con ngồi xuống tu hành.

La Thần tức trực bên giường của Vinh Tuệ Khanh, nhìn dung nhan của cô lúc ngủ, trong lòng y vừa hồ thẹn vừa hối hận. Từ lúc sống đến nay, trước giờ y là người tính tình ngay thẳng, muốn gì làm nấy, chưa có lúc nào không nắm mà cũng không buông được, xoắn xuýt không biết làm sao thế này bao giờ.

La Thần nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng trên tấm đệm hương bồ trước giường tĩnh tọa tu hành. Đang lúc tự kiểm điểm trong lòng, thì y phát hiện khí màu xanh tím trong đan điền dường như dày hơn mấy phần. Kim Đan không biết lúc nào cũng lớn hơn ba lần, nên trong lòng y rất vui mừng. Y sẽ nhanh chóng đột phá Kim Đan sơ kỳ, để tiến vào Kim Đan trung kỳ.

Y nhớ rằng, Tuệ Khanh từng nhắc qua với y, muốn nhờ y giúp cô đi đối phó với tên tiện nhân Ngụy Nam Tâm đã giết cha và cướp mẹ của cô đi.

Ngụy Nam Tâm là Kim Đan hậu kỳ, nếu để ông ta Kết Anh trước, La Thần biết rằng, dù y có liều cái mạng của mình thì cũng không thể đấu lại ông ta được.

Muốn đấu với Ngụy Nam Tâm, thì y không thể đi con đường bình thường được.

La Thần buộc lòng phải làm vậy, trong đầu y hiện ra một vài cấm thuật mật pháp. Y không biết mình có được những cấm thuật mật pháp này từ đâu nữa, nó hệt như thuật huyết khế ăn sâu trong não của y vậy.

Vạn Cốt Khô Pháp, Vô Song Phổ, dùng cả thiên hạ nuôi một người, Vạn Vật Sô Cầu, Huyết Luyện Đan Chuyển,...

Nhiều cấm thuật mật pháp như vậy, có lẽ y nên chọn một loại để tu luyện thì mới có thể trong thời gian ngắn nhất đạt được hiệu quả cao nhất?

Nghĩ đi nghĩ lại, y vẫn còn hiểu quá ít về Ngụy Nam Tâm.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nhưng với Ngụy Nam Tâm, y chỉ biết ông ta là đệ tử tục gia của Hoàng Vận Tự, công pháp tu hành là Phật môn. Còn cụ thể là công pháp nào, thì y cũng không biết.

Tình trạng thế này, thì y làm sao đấu với Ngụy Nam Tâm được đây?

La Thần không nén nổi nhớ lại hòa thượng Viên Thông mà y đã thả đi.

Viên Thông là đồng môn của Ngụy Nam Tâm, những gì Viên Thông biết về Ngụy Nam Tâm chắc chắn khá chi tiết. Còn có tên đồ đệ Mạnh Lâm Chân của Ngụy Nam Tâm nữa...

Nhớ đến Mạnh Lâm Chân, bàn tay phải của La Thần run rẩy, ý định muốn giết người ở trong đầu y lập tức xuất hiện.

Không những là Ngụy Nam Tâm mà cả Mạnh Lâm Chân, cả hai đều phải chết!

Đợi y giải quyết xong hai người đó rồi, y sẽ lại giúp Tuệ Khanh tìm một môn phái lớn để gia nhập làm đệ tử nội môn, còn y có thể rút lui rồi. Tất cả những sai lầm mà y đã phạm phải, tất cả tội lỗi đều có thể đền bù được đúng không...

Nghĩ như vậy, La Thần cuối cùng cũng bình tâm lại, rồi nhanh chóng tiến vào trong suy tưởng.

Cấm thuật quá nhiều, nên y cứ luyện từng môn là được.

Trước nhất vẫn nên luyện Vạn Cốt Khô Pháp. Sớm tu luyện công pháp này, sương mù phóng đảng của Dục Xà căn bản không có tác dụng với y rồi, y cũng sẽ không vì vậy mà mạo phạm Tuệ Khanh.

Nóng lòng sốt ruột!

Trái tim La Thần đập kịch liệt. Sương mù phóng đấng trong thức hải dần tản đi, trước mắt y lại xuất hiện bóng lưng trần được khoác lên một tấm voan mỏng trong suốt của Vinh Tuệ Khanh, vai trắng như tuyết, vòng eo mảnh khảnh không đủ một vòng tay.

Tay của La Thần không kìm được ướm thử, thật sự là không đủ một vòng tay.

Bóng lưng nghiêng người qua, nhàn nhạt cười với y. Dưới tấm voan mỏng, đôi tuyết ngọc mềm mại rung rung, tấm voan nhẹ bay, thân thể quyến rũ, nhìn đâu cũng thấy mê hoặc.

“Tuệ Khanh! Hộ giáp của nàng đâu?” La Thần nhẹ giọng hỏi, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Bóng lưng đó cuối cùng hoàn toàn quay lại đối diện với La Thần, nụ cười trên gương mặt ngày càng lớn, dần dần lan rộng lộ ra cả hàm răng, da thịt trên mặt dần tróc xuống.

Rắc!

Người sống sờ sờ mà lại biến thành xương cốt màu hồng!

La Thần gọi lớn lên một tiếng: “Yêu quái nơi nào tác oai tác quái!” Một tay y giơ ra, một lực chưởng tâm lôi mạnh mẽ đánh về phía bộ xương khoác tấm voan mỏng trước mặt, khiến cho bộ xương đó bị đánh tới mức vỡ vụn.

Tấm voan mỏng đó tung bay rơi xuống trên thức hải của y.

La Thần kêu lớn lên mở to mắt ra, trên trán y đều là mồ hôi.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Nhất tiên công thành, há lại chỉ khô “vạn cốt”?

Vạn Cốt Khô Pháp khi luyện đến cảnh giới cao nhất, nhìn người đều sẽ là những bộ xương khô khoác da thịt lên, sẽ không bị bất cứ vẻ bề ngoài nào mê hoặc nữa. Môn công pháp này dù khó luyện, nhưng nếu luyện thành, thì vĩnh viễn sẽ không có tâm ma phá rối. Và lại sau khi luyện thành, tu vi nhất định sẽ đột phá lên Nguyên Anh.

Công pháp này hơi có hơi hương của Phật tông, sao có thể là cấm thuật được?

La Thần lau mồ hôi, tỉnh lại từ trong suy tưởng vừa rồi, trong đầu y ngẫm lại Vạn Cốt Khô Pháp lại từ đầu một lượt.

Xem xét xong mới hiểu, tại sao công pháp này lại bị liệt vào cấm thuật.

Vì công pháp này để có thể luyện thành công, thì hoàn toàn phải đứng trên hài cốt của tu sĩ mới có thể luyện được.

Vạn Cốt Khô Pháp tổng cộng có sáu tầng, ít nhất phải giết trên một vạn tu sĩ Trúc Cơ, thì mới có thể dùng đạo tâm và tu vi của họ khiến mình khai ngộ.

Hơn nữa, công pháp này có một điểm xấu. Chính là sau khi luyện thành, tu vi căn bản chỉ dừng lại tại Nguyên Anh. Nếu còn muốn có đột phá lớn, thì không thể tiếp tục tu luyện thuật này ở Nhân giới được nữa.

Nghĩ đến đây, trái tim của La Thần như rơi vào một cái động không đáy, rơi thẳng xuống.

Tại sao? Trong thức hải của y lại có loại cấm thuật mật pháp không thuộc về Nhân giới?!

...

Người bên trong quán trọ bị một trận tiếng chiêng đồng ồn ào trên đường phố bên ngoài khuấy tỉnh lại.

Lang Thất và Xích Báo tỉnh lại từ trong suy tưởng.

Lang Thất yêu thích náo nhiệt là người đầu tiên chạy lại gần cửa sổ, nhòai người ra cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Thính lực của yêu thú rất nhạy.

Tiếng nói xôn xao của mọi người trên phố phía dưới truyền vào trong tai của nó.

“Lại có người chết rồi! Ba hộ giàu có của thị trấn Thạch La chúng ta thì ra sớm đã bị yêu quái ăn hết sạch rồi! Không chỉ ăn hết sạch, những con yêu quái này còn biến thành hình dáng của con người, rồi sống trong thị trấn của chúng ta đấy!”

“Thật đúng là nghiệp chướng. Cũng không biết bọn chúng sống bao lâu rồi nữa, mà cũng không biết có còn con nào nữa không đây...”

“Bà nhìn tôi làm gì? Tôi đâu có phải là yêu quái đâu?!”

“Không biết vị tiên sư đó có ra tay vì dân trừ hại không?”

Đám người bàn tán xôn xao, nhất thời nhìn ai cũng đều thấy giống yêu quái, cuối cùng từng người đều cảm thấy hết sức nguy hiểm.

Lang Thất nghe một lúc lâu, rồi tổng kết thành hai trọng điểm: Thứ nhất, trong thị trấn có mấy kẻ không phải người, mà là yêu thú giai đoạn Trúc Cơ biến thành. Thứ hai, mọi người đều không mấy quan tâm là ai giết chết yêu thú, mà chỉ lo lắng trong số họ vẫn còn yêu thú chưa bị diệt trừ.

Lang Thất bĩu bĩu môi: “Đâu ra mà lăm yêu thú giai đoạn Trúc Cơ thế? Bọn họ suy nghĩ nhiều rồi.” Thật ra trong toàn bộ số yêu thú, thì yêu

thú giai đoạn Trúc Cơ tuyệt đối chiếm rất ít. Chỉ là lúc đó bọn chúng được sứ giả Xích Báo của sơn quỷ nương nương kêu gọi, nên đều bị tập trung ở nơi Âm Tê, mới khiến cho yêu thú giai đoạn Trúc Cơ ở nơi này nhiều lên.

Nếu không phải là La Thần phá bỏ cấm chế ở nơi Âm Tê, thì bọn chúng vẫn còn bị vây hãm không có đường ra ở nơi Âm Tê đó. Nào có biến thành phú hộ ở nơi này, ăn no uống say?!

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Lang Thất có hơi cổ quái, nó quay đầu lại hỏi Khăng Khăng: “Chủ nhân đã dậy chưa vậy? Ta có lời muốn nói với chủ nhân.”

Khăng Khăng duỗi cái eo mới nhừ ra: “Để ta đi xem sao.” Nó khệnh khạng đứng dậy, xuyên qua tường đi vào trong căn phòng bên cạnh.

Lang Thất liếc Xích Báo một cái, đến gần hỏi cậu ta: “Xích Báo, người không phải là linh sủng của sơn quỷ nương nương sao? Tại sao lại làm linh sủng của chủ nhân nữa?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 165: Có Người Phải Bị Dìm Lồng Heo

 Lang Thất bất thành lĩnh bị Xích Báo bóp nghẹt cổ, nó bị nghẹn tới mức trợn trắng mắt, rồi chỉ vào cổ họng không nói ra lời của mình.

Xích Báo liền buông lỏng tay.

Lang Thất thở hỗn hển, nó không đợi Xích Báo tiếp tục đe dọa dùng hình nữa mà khai hết ra luôn: “Ta sẽ nói cho người biết. Chính là một vài yêu thú Trúc Cơ trên núi Quán Đào hơn một năm trước, đều nhận được truyền lệnh của sứ giả Xích Báo, dưới trướng của sơn quỷ nương nương, kêu chúng ta đi đến nơi Âm Tê ở. Nói rằng tu sĩ muốn săn yêu, nên để chúng ta đi tránh nạn.”

Tay của Xích Báo khẽ run một cái, Lang Thất liền chớp lấy cơ hội giật ra khỏi tay nó.

“... Thì ra là như vậy. Ta nói vì sao lão đại lại không hài lòng ta lúc trước ký kết khế ước linh sủng với chủ nhân, mà còn bắt ta ký khế ước sinh tử tương liên. Lão đại lo lắng ta ẩn đi tu vi, mưu đồ gây rối.” Xích Báo gào lớn trong đáy lòng. Nó vừa thấy không thể hiểu, vừa yên tâm.

Thật lòng mà nói, lúc trước La Thần cường ép nó ký khế ước sinh tử tương liên với Vinh Tuệ Khanh, Xích Báo thật sự không phục. Vinh Tuệ Khanh chỉ là giai đoạn Luyện Khí, tu vi còn thấp hơn cả yêu thú là nó. Nếu cô gặp chuyện gì bất trắc thì nó cũng sẽ chịu liên lụy cùng. Và lại, vì tu vi của cô thấp, nên khả năng xảy ra chuyện không may rất cao, tính nguy

hiểm của bản thân nó lại càng nhiều thêm mấy phần. Cho nên lúc trước nó thật sự không tình nguyện ký khế ước sinh tử tương liên đó.

Bây giờ đã biết được chân tướng rồi, nó trái lại thấy thần nhiên. Nếu đổi lại là nó, thì nó cũng sẽ không yên tâm được. Dưới sự đe dọa to lớn như vậy, lão đại và chủ nhân không còn sự lựa chọn nào khác, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Như vậy chứng minh rằng họ khá tin tưởng nó, chứ không phải thật sự không tin nó.

Vì dù ký khế ước sinh tử tương liên, nếu bản thân linh sủng không muốn sống nữa, thì cũng sẽ kéo cả chủ nhân xuống nước cùng. Đây cũng không phải là chuyện chưa từng xảy ra.

Đã sinh tử tương liên rồi thì khế ước đó chính là một con dao hai lưỡi. Chẳng qua là mũi dao càng thêm sắc bén ở bên tu sĩ mà thôi.

Trên mặt Xích Báo lộ ra nụ cười nhẹ, nó nói với Lang Thất: “Người ký với chủ nhân khế ước gì?”

Lang Thất dương dương đắc đắc đáp: “Chủ nhân xem trọng Lang Thất ta, nên cùng sống chết với ta. Không chỉ ký khế ước sinh tử tương liên, mà còn giăng cấm chế trong cơ thể ta. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!”

Xích Báo kinh ngạc. Mạnh! Mạnh thật! Lang Thất quả thật là thần thú!

Dạng khế ước lệch về một bên như thế, còn có cấm chế muốn nó sống thì sống, chết thì chết nữa. Trong lời nói của Lang Thất, lại không chỉ có vinh hiển tối cao, mà còn mang chút hơi thở lãng mạn đẹp đẽ.

Xích Báo vuốt cằm trầm ngâm. Lẽ nào đây chính là nguyên nhân mà Lang Thất từ một con lang yêu có tư chất bình thường, không có đẳng cấp lại đủ khả năng đột phá Trúc Cơ?

Vì da mặt dày và nội tâm của nó lớn mạnh. Nội tâm lớn mạnh, biểu thị đạo tâm cũng lớn mạnh. Da mặt dày, biểu thị thân xác khỏe mạnh. Điều kiện khách quan, chủ quan đều có đủ, Lang Thất muốn không thành tiên cũng khó...

Nhìn Lang Thất, Xích Báo liền cười như có ý tứ gì đó.

Lang Thất trông thấy Xích Báo nhanh chóng bình tĩnh lại như vậy, thì ngược lại thấy có hơi vô vị, nó lại nhào người ra cửa sổ xem náo nhiệt.

...

Khăng Khăng đi vào căn phòng bên cạnh, nó lặng lẽ trốn ở góc tường nhìn La Thần ngồi xếp bằng trên khoảng đất trước giường, tiến vào trạng thái không để tâm đến bất cứ thứ gì.

Vinh Tuệ Khanh nằm trên giường, như thể vẫn còn đang ngủ, sắc mặt có hơi tái nhợt.

Khăng Khăng nghĩ ngợi, nó ho một tiếng đi ra khỏi góc tường, hét lên một tiếng với La Thần: “Lão đại, Tuệ Khanh tỉnh rồi!”

Tu sĩ đang tu luyện kiêng kỵ nhất là bị người khác cắt ngang giữa chừng. Nặng thì đan điền bị tổn hại, gân mạch rối loạn. Nhẹ thì đau đầu hoa mắt, gãy xương thổ huyết. Cho nên tu sĩ bình thường đều tu hành ở nơi núi sâu hoang vu hoặc trong động phủ được canh phòng nghiêm ngặt. Không giống như La Thần thế này, ngồi thiền trong phòng của quán trọ.

La Thần bị tiếng hét lớn có linh lực của Khăng Khăng làm cho chấn động tới mức lồng ngực đau đớn, y hé miệng nhổ ra một ngụm máu tươi, có chút giống với Vinh Tuệ Khanh thổ huyết buổi tối hôm trước.

Khăng Khăng cuối cùng cũng hài lòng rồi, trên mặt nó vẫn mang dáng vẻ ngây ngô leo lên đầu giường. Nó nhìn gương mặt đang say ngủ của Vinh

Tuệ Khanh, kỳ quái nói: “Ờ, vừa rồi không phải là tỉnh lại rồi hay sao?”

La Thần lấy ống tay áo lau miệng, quay đầu lại nhìn một lát.

Hơi thở của Vinh Tuệ Khanh đều đều, cô vẫn còn đang ngủ rất say.

“Người kinh hô ngạc nhiên cái gì, cẩn thận kinh động tới Tuệ Khanh.”
La Thần nói chậm rãi, mà không truy cứu lỗi của Khăng Khăng làm phiền y tu luyện.

Khăng Khăng ngồi trên chiếc gối đầu ở đầu giường, nói với La Thần: “Bên ngoài có chuyện rồi, lão đại có muốn ra ngoài xem không?” Cái vuốt nhỏ chụm lại, giống như bấm đốt ngón tay: “Lão đại mà muốn ra ngoài, thì có thể dẫn theo Lang Thất đi cùng, để nó biến thành chó đi trước dẫn đường là được.”

La Thần cũng có hơi nghi hoặc với chuyện mấy yêu thú biến dị giai đoạn Trúc Cơ đó. Y lại nhớ tới Lang Thất cũng từng sống ở nơi Âm Tê, nên y không muốn dẫn theo Lang Thất đi, y dặn dò Khăng Khăng: “Ta đi một mình là được rồi, người kêu Xích Báo và Lang Thất qua đây trông chừng Tuệ Khanh.” Nói xong y quay đầu lại nhìn, trong mắt có mấy phần quyến luyến không lờ, nhưng vẫn kiên quyết dứt khoát rời đi: “Ta đi đây.”

Đi mấy bước trong phòng, thì thân ảnh của La Thần liền biến mất trong không khí.

La Thần vừa đi khỏi, Khăng Khăng liền nhảy nhót trên cái gối đầu, lấy gối đầu làm đạn bắn.

Nó cứ nhảy qua nhảy lại như vậy, trừ khi là Vinh Tuệ Khanh đã chết rồi, thì mới không tỉnh lại.

Vả lại, thật ra cô đã sớm tỉnh lại rồi. Chỉ là không biết phải đối mặt với La Thần như thế nào mà thôi, nên mới luôn giả vờ ngủ.

“Ha, ta biết là cô tỉnh rồi mà.” Khăng Khăng chống nạnh, phủ phục người xuống cúi đầu nhìn thẳng Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh mở trừng mắt thì thấy một đôi mắt to trong veo màu hổ phách đang chớp chớp trước mặt mình tỏ vẻ đáng yêu.

“Khăng Khăng, cái đồ hâm này!” Vinh Tuệ Khanh giơ một cánh tay ra, túm lấy Khăng Khăng đặt xuống bên cạnh cái gối đầu, còn cô khoác thêm áo ngồi dậy: “Làm gì mà vừa nãy lại cố ý hại Thần thúc thổ huyết?”

Khăng Khăng lý lẽ hùng hồn đáp: “Ta báo thù cho cô mà! Hôm qua y hại cô thổ huyết, thì hôm nay bắt y phải trả lại!”

Thì ra là vì nguyên nhân này.

Trên mặt Vinh Tuệ Khanh như phủ một tấm vải đỏ, đến tai cũng đỏ ửng hết cả lên, cô quở mắng: “Khăng Khăng thôi tha, người nhìn trộm đúng không?”

Khăng Khăng cười nhăn nhở: “... Chưa xem được bao nhiêu, y cởi áo của cô... ô... chút chút...”

Vinh Tuệ Khanh méo mặt, giơ tay bịt cái miệng của Khăng Khăng lại, cô xách cả người của nó lên nói: “Không cho phép nói nữa! Sau này cũng không được nhìn!”

Khăng Khăng kêu gào chút chút, bốn cái chân không ngừng vẩy đập trong không trung, còn đôi mắt to tròn thì trợn trắng.

Vinh Tuệ Khanh đặt nó xuống, đang định cảnh cáo nó thêm một lần nữa.

Khăng Khăng ôm lấy cổ họng không ngừng ho, nó thở phì phò nói: “Còn có sau này nữa à? Vậy không xem là không được rồi...” Nói rồi, nó

trượt xuống khỏi giường rồi xuyên qua tường, quay lại phòng của Xích Báo và Lang Thất.

“Về rồi à? Lão đại nói thế nào vậy?” Lang Thất là người nhảy qua từ bên cửa sổ đến đầu tiên, nó từ trên cao nhìn xuống Khăng Khăng hỏi.

Xích Báo đang ngồi trên chiếc giường dài cũng mở trừng mắt nhìn qua.

Khăng Khăng không thích loại cảm giác bị Lang Thất nhìn từ trên xuống thế này, nó xoay mình một phát đã nhảy lên đầu Lang Thất ngồi ngon lành. Nó nhìn ngang nhìn dọc nói: “Lão đại vừa ra ngoài nghe ngóng tin tức rồi, kêu hai người đi sang bên cạnh bảo vệ Tuệ Khanh đấy.”

Xích Báo và Lang Thất vâng lệnh. Bọn chúng cũng không có bản lĩnh xuyên tường mọi nơi mọi lúc như Khăng Khăng, nên lách qua cửa lớn đi sang.

Vinh Tuệ Khanh rửa mặt súc miệng trong phòng, cô chuẩn bị buổi tu hành buổi sáng. Hôm nay ánh mặt trời thật đẹp, cô muốn tập hợp năng lượng của mặt trời một lần nữa, hy vọng có thể nhờ vào Húc Nhật Quyết để đột phá Trúc Cơ.

Xích Báo và Lang Thất nhắm mắt ngồi thiền bên ngoài phòng.

Khăng Khăng thì đang chạy qua chạy lại như coi thoi giữa hai phòng, diễn dịch một cách hoàn mỹ mấy từ “Khiến người ta chán ghét”.

...

La Thần rời khỏi quán trọ không lâu, thân ảnh của y đã xuất hiện tại gần gian nhà của mấy phú hộ ngày hôm qua.

Phía trước khu nhà, giống hệt như chỗ khu nhà xảy ra án mạng ngày hôm qua, vẫn đông đúc người như vậy. Mọi người đều đang chỉ chỉ trỏ trỏ xem náo nhiệt.

Chẳng qua lần này, đã có nha sai và người khám nghiệm xác chết khiêng mấy cái xác không còn nguyên vẹn ra, càng nhiều hơn nữa là xác yêu thú bị vụn nát.

“Ba nhà giàu có này là vọng tộc của thị trấn Thạch La chúng ta, cộng lại ít nhất cũng phải hơn trăm người, mà sao lại chỉ có mấy cái xác thôi vậy?”

Mấy người đứng bên cạnh xem náo nhiệt bàn tán xôn xao.

“Ta nghe nói, đại đa số người đều bị yêu quái chiếm mấy khu nhà này ăn thịt hết rồi. Mấy cái xác được khiêng ra này, chẳng qua là bọn chúng vẫn chưa ăn xong thôi.”

Nói như vậy dù không đúng, nhưng ngược lại cũng không sai.

La Thần chấp tay sau lưng đứng bên cạnh xem một lúc.

Vóc dáng của y cao lớn, mặc trên người một bộ quần áo màu tuyền, mặt mũi khôi ngô, giống như hạc giữa bầy gà, rất nhanh đã thu hút không ít ánh nhìn của các cô gái và các thiếu phụ.

La Thần cau mày lại, đang định quay đầu rời đi, thì lại nghe thấy có hai thiếu phụ trẻ tuổi đang thì thầm.

“Tỷ biết không hả, Ngũ gia hôm qua cũng hiện ra yêu quái rồi đấy. Cô nương đó của Ngũ gia tỷ cũng biết rồi mà, xinh đẹp mỹ miều. Nhà họ luôn muốn giữ nàng ta lại để gả cho những nhà bề thế. Cho đến nay đã mười tám tuổi rồi, kết quả nhà bề thế đâu chẳng thấy, mà lại bị yêu quái nhìn trúng, thiếu chút nữa là cả người và của đều mất không rồi.”

“Á? Thật thế sao? Con trai lớn của nhà cô tử nhìn trúng cô nương đó, mấy năm nay chạy vạy nợ nần muốn rước nàng ta về. Nhưng cô tử lại không muốn, nói cô nương đó quá xinh đẹp yêu kiều, không phải là kiểu người mà nhà họ chứa được, cần thận lại thành nuôi con dâu cho nhà khác...”

“Cũng đúng! Chỉ biết kén chọn nhan sắc, đáng đời mấy tên đàn ông đó làm con rùa sống... hi hi”.

Phong tục ở thị trấn Thạch La, vợ lén lút với người đàn ông khác thì người đàn ông sẽ bị người ta gọi là “Con rùa”.

Thì ra cô gái đó họ Ngũ?

La Thần có hơi khinh thường, nghĩ đến Tuệ Khanh vì nàng ta mà bị nội thương, trong lòng y càng thêm bất ngờ. Y đang định quay người đi về quán trọ, thì nghe thấy một trận tiếng chiêng đồng truyền đến.

Một đám người khiêng một cái sọt trúc lên, khua chiêng gõ trống đi đến bên này.

Mấy đứa trẻ con vui vẻ hò lớn trên đường phố: “Đại cô nương Ngũ gia bị yêu quái phá thân rồi! Dòng tộc Ngũ gia phải mang Ngũ cô nương đi dìm lồng heo.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 166: Họa Từ Ánh Trăng

 Tóc tai Ngũ Hồng Hoan tán loạn, gương mặt nhợt nhạt ngồi trong rọ trúc. Hai tay nàng ta bám chặt lấy nan trúc, tựa đầu vào khe hở giữa những que đan, nước mắt tuôn như mưa.

Chính bản thân nàng ta cũng không biết vì sao lại ra nông nổi này. Tối qua, nàng ta đã tát cho gã đàn ông bỉ ổi giả vờ làm ân nhân cứu mạng nàng ta kia một bạt tai. Kết quả lúc gã đàn ông đó rời đi lại ác độc đứng ở trước cửa viện nhà bọn họ gào to, nói nàng ta đã bị yêu quái làm nhục, bảo nàng ta tự giải quyết cho tốt.

Đến nước này, người nàng ta hận nhất ngoại trừ gã đàn ông bỉ ổi đã rêu rao chuyện này ra ngoài thì chính là thiếu nữ tự xưng đã cứu nàng ta một mạng kia. Nàng ta không phải là kẻ ngốc, sao lại không nhìn ra thiếu nữ kia cố tình làm ra chuyện này? Cố ý sai phái một gã đàn ông bỉ ổi đến bôi nhọ danh tiết của nàng ta!

Những tiên sư đó tài ba lắm sao? Có thể định đoạt chuyện sinh sát của phạm nhân như nàng ta hay sao?

Ngũ Hồng Hoan càng nghĩ càng uất ức, hận mình không thể ngửa mặt lên trời hét to “oan uổng”! Rõ ràng nàng ta vẫn còn trinh tiết! Cuối cùng, tộc trưởng của Ngũ gia nói rằng nàng ta đã bị người ta nhìn thấy hết thân thể, cũng xem như đã mất trinh, kiên quyết phải đem nàng ta thả lồng heo! Thật ra chỉ là lấy việc công trả thù riêng mà thôi! Nàng ta không chịu gả cho đứa cháu ngoại ăn chơi trác táng của tộc trưởng nên mới bị người ta hãm hại.

Tiếc rằng miệng của nàng ta đã bị bịt kín, không thể thốt ra một lời nào.

Ngũ Hồng Hoan ngược đôi mắt đắm nước mông lung, chợt nhìn thấy La Thần đang đứng dưới mái hiên.

“Ô...” Ngũ Hồng Hoan nắm lấy rọ trúc ra sức rung giật, đôi mắt mở to cố gắng nhìn chăm chăm vào La Thần.

Chính là y! Ánh trăng đêm hôm đó cũng sáng tỏ như vậy, nàng ta chỉ nhìn qua một lần nhưng cả đời này đều không thể quên được người đó!

“Cứu ta! Hãy cứu ta!” Nàng ta liều mạng đâm đầu vào thành rọ, mong hấp dẫn sự chú ý của người ven đường.

La Thần lại chỉ đứng yên bên đó, khuôn mặt lạnh lùng như đá tảng, ánh mắt thậm chí còn không liếc đến phía nàng ta một cái.

Nàng ta chớp chớp mắt, trong tích tắc, người dưới mái hiên đã không còn thấy bóng dáng.

La Thần lại đột ngột biến mất ngay trước mặt Ngũ Hồng Hoan.

Toàn bộ sức lực trên người Ngũ Hồng Hoan đã dùng cạn, đôi tay đang nắm nan trúc buông thõng, nàng ta chán nản ngã ngồi xuống đáy rọ, mặt như màu đất, tâm như tro tàn.

Không có đả kích nào khiến con người đau đớn tột cùng hơn là bị người mình thương phớt lờ.

Chết thì thôi vậy, dù sao nàng ta cũng không còn gì luyến tiếc.

...

Tiếng hô hào khoan khoái “dìm lồng heo” một đường hướng thẳng về sông Lưu Sa bên ngoài thị trấn Thạch4La.

La Thần đã trở về gian phòng ở quán trọ.

Vinh Tuệ Khanh đang ở phòng trong tu luyện Húc Nhật Quyết.

Xích Báo và Lang Thất đang tĩnh tọa thiền định ở phòng ngoài.

Khăng Khăng đang ôm nhân hạt thông gặm một cách ngon miệng.

“Lão đại trở về rồi!” Lang Thất là người đầu tiên mở mắt, vội cúi đầu khom lưng hành lễ với La Thần.

La Thần “ừm” một tiếng, ló đầu vào phòng trong ngó một cái, nhưng không đi vào tránh làm phiền Vinh Tuệ Khanh tu luyện.

“Ở bên ngoài như thế nào rồi? Sẽ không tra đến đầu chúng ta đâu chứ?” Lang Thất lo lắng hỏi, nó nhát gan nhất cũng sợ chết nhất.

“Hắn sẽ không.” La Thần ngừng một chốc lại nói: “Nhưng chúng ta vẫn nên lên đường sớm. Sau lần này, tiểu đội săn9yêu và Chính Nghĩa Minh chắc chắn sẽ lại phái người mới đến đây. Chúng ta còn có chuyện quan trọng phải làm, không nên dừng lại đây quá lâu.”

Lang Thất và Xích Báo mong còn không được, vội vàng trở về phòng mình dùng một vài pháp thuật khử sạch sẽ mùi của yêu thú, xong xuôi mới quay lại phòng của La Thần và Vinh Tuệ Khanh chờ.

Khăng Khăng đứng trên vai La Thần hiếu kì hỏi: “Vừa rồi ở bên ngoài còn nghe cả tiếng hô ‘dìm lồng heo’. Là ai bị dìm lồng heo vậy? Lão đại có đi xem náo nhiệt không?”

La Thần hơi cong khóe miệng, nhàn nhạt đáp: “Ừ, chính là cô gái ngày hôm qua bị Dực Xà nhắm đến. Tộc bọn họ phán cô ta đã mất trinh

phải đem dìm lồng heo cô ta.”

“Hả?! Không phải chứ?!” Lang Thất gào lên, xoay người ngồi xuống, mặt đối diện với vách tường, bị phần cào tường. Không trùng hợp đến thế chứ? Nó chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà!

Khăng Khăng cũng trợn tròn mắt, nhú mày: “Cô gái kia rõ ràng còn chưa kịp bị Dực Xà làm gì kia mà?” Nói rồi lại liếc mắt nhìn La Thần: “Lẽ nào là do lão đại thấy sắc nảy lòng tham?!”

La Thần tóm Khăng Khăng từ trên đầu vai mình xuống, tiện tay búng một cái thật đau vào đỉnh đầu đầy lông của nó: “Chỉ biết ăn nói vớ vẩn! Liên quan gì đến ta hả?”

Một màn đêm hôm qua, Khăng Khăng đều chứng kiến từ đầu đến cuối. La Thần trừ việc sưu hồn cô gái kia, suýt chút nữa khiến cô ta chết oan chết uổng thì không hề chạm đến cô ta một đầu ngón tay. Vừa rồi nó nói như vậy chẳng qua là đùa giỡn một chút mà thôi, vội tóm lấy tay La Thần lắc khê, cười nịnh nọt.

Xích Báo lại thấy Lang Thất có vẻ không ổn, chợt hỏi: “Lang Thất, người sao vậy?”

Lang Thất cắn răng đứng lên, cup vai, cúi đầu hạ mắt: “Chuyện này có chút liên quan tới ta...”

“Người dè cô ta rồi?” Khăng Khăng càng thêm tò mò.

La Thần phang một cái vào sau đầu Khăng Khăng, trầm giọng: “Người còn nói bậy, ta không cho người ở cùng với Tuệ Khanh nữa.”

Cái miệng nhỏ của Khăng Khăng trề ra cơ hồ có thể treo một lọ dầu, thẳng cổ lùi ra xa về phía góc tường bịt chặt miệng.

“Người nói xem, rốt cuộc là chuyện gì?” La Thần cũng không quan trọng chuyện này, chỉ là chưa từng thấy Lang Thất lo lắng bất an như vậy, đành phải hỏi han một câu, an ủi nó.

Lang Thất liền lầm bầm kể: “Đêm hôm qua, ta rơi lại phía sau, bị con mụ xấu xa kia tát cho một bạt tai. Ta tức quá nên trước lúc rời đi mới cố ý ở trong sân nhà cô ta hét lên, nói cô ta bị yêu quái làm nhục...” Nói đến đó, Lang Thất ngẩng đầu, vẻ khẩn thiết: “Ta chỉ nói như vậy thôi, chỉ là nói mà thôi. Ta đâu thể ngờ những người đó lại cho là thật?! Lại nói, cô ta có bị làm nhục hay không chỉ cần tìm người đến kiểm nghiệm là biết ngay thôi. Lẽ nào trước kia cô ta thật sự tư thông với người khác...”

“Người còn nói nữa!” Vinh Tuệ Khanh đột nhiên xông ra khỏi phòng, mặt đỏ bừng: “Danh tiết của con gái sao người có thể đem ra làm trò đùa? Người cho rằng nàng ta cũng giống như tu sĩ hay yêu thú xem danh tiết là rác rưởi ư?!”

Lang Thất không ngờ Vinh Tuệ Khanh lại mắng mình như vậy, ngần ngừ một hồi mới ngơ ngác đáp: “Chủ nhân, ta cũng là vì tốt cho người...”

“Người im miệng!” Vinh Tuệ Khanh đi vòng vòng trong phòng, tâm tình kích động, lại không dám nhìn La Thần: “Người làm như vậy là trực tiếp khiến nàng ta bị dìm lông heo! Hôm qua, chúng ta lừa nàng ta đã là không đúng, không ngờ người lại còn làm đến như vậy!”

Khăng Khăng thấy Vinh Tuệ Khanh đã ra đây liền như có người chống lưng cho mình, nó cười to nhảy lên vai Vinh Tuệ Khanh, đuổi chân trước chỉ vào Lang Thất hét lớn: “Ta còn thấy lạ hôm qua người bị người ta tát cho một cái sao lại không trả đũa? Hóa ra người còn có chiêu cuối!”

Lang Thất thấy Vinh Tuệ Khanh nổi giận, trong lòng hoảng sợ, mặt mày tái mét, bó tay bó chân thu sát người vào tường, không còn vẻ ngang ngược trời có sập xuống cũng có thể chống đỡ như trước kia nữa.

Xích Báo lần đầu tiên không hòa theo chỉ trích Lang Thất, trái lại đi sang vỗ vai nó, an ủi: “Đừng tự trách nữa, tâm tư cô gái kia không đúng đắn, người cũng không nói gì sai.”

Vinh Tuệ Khanh nghe vậy lại nổi giận, giọng oán hận: “Thật là không thể nói lý! Các người chỉ nói cho sướng miệng nhưng đó lại là tính mạng một con người đấy!”

Tuy đi lại ở thời đại viễn cổ lạc hậu, cũng là nơi thế giới tu hành kỳ quái lạ lùng này, Vinh Tuệ Khanh vẫn cảm thấy mạng người gắn với thiên mệnh, cho dù là tu sĩ cũng không thể khởi tử hồi sinh. Tuổi thọ đã hết, nếu không thăng cấp thì sẽ tử vong, dù có là tu sĩ lợi hại đến đâu cũng không ngoại lệ.

Sinh mạng rất công bằng, đều cho mỗi người một cơ hội như nhau.

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Nhóc định làm thế nào?”

Vinh Tuệ Khanh xoay đầu đi, không nhìn vào mắt La Thần: “Ta đi cứu nàng ta!” Nói rồi liền chạy như bay ra khỏi phòng, theo tiếng chiêng đồng huyền nhạc ra đến sông Lưu Sa ngoài thị trấn.

“Đuổi theo.” La Thần dùng mắt ra hiệu cho Xích Báo và Lang Thất: “Đừng quay về đây nữa. Đợi cứu được người rồi thì các người dẫn theo Tuệ Khanh đến thẳng Dốc Ngũ Lý bên ngoài thành tụ họp cùng ta. Chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này.”

“Hả? Thế còn cô gái kia phải làm sao?” Lang Thất gãi gãi đầu, cảm thấy chỉ thị của lão đại không rõ ràng cho lắm.

“Cô ta lại không phải mẹ của ngươi, ngươi còn muốn quản sinh lão bệnh tử của cô ta sao? Cứu cô ta lên là đã quá tốt với cô ta, sau này cô ta sống hay chết đều không liên quan đến chúng ta.” Xích Báo châm chọc Lang Thất một câu.

La Thần gật đầu: “Xích Báo nói đúng, ở bên ngoài hãy nghe lời Xích Báo một chút.” Đây xem như xác định địa vị lão nhị của Xích Báo.

Lang Thất chỉ đành ngậm nước mắt làm lão tam, xếp sau lão đại Khăng Khăng và lão nhị Xích Báo, theo Vinh Tuệ Khanh chạy đến sông Lưu Sa ngoài thị trấn Thạch La.

Bên bờ sông Lưu Sa, người đông như mắc cửi.

Đó cũng là lần đầu tiên từ khi thị trấn Thạch La hình thành, lại có hoạt động tiêu khiển “dìm lông heo” quy mô lớn mà nhân dân quần chúng muốn chiêm ngưỡng như vậy.

Chiến loạn vừa định, lễ nghi quy củ của con người phàm tục càng lúc càng nhiều, có cảm giác đã cách rất xa so với tu sĩ tu hành.

Vinh Tuệ Khanh dùng cỏ ẩn thân ẩn tàng thân mình, cô nhảy lên một gốc cây thật to, chống cành cây nhìn về phía sông Lưu Sa.

Bên bờ sông Lưu Sa đã bày biện hương án, nhang đèn cũng đã được thắp lên, tộc trưởng của Ngũ gia đang đứng trước sông Lưu Sa trức trặc đọc một đoạn diễn văn thật dài.

Chi hồ giả dã, lắc đầu xoay cổ, Lang Thất và Khăng Khăng nghe mà ngáp dài.

Mỗi lần trong đám người vang lên tiếng vỗ tay giòn vang, Lang Thất lại đột ngột tỉnh giấc, hỏi một tiếng: “Dìm rồi sao?”

Xích Báo vẫn luôn lắc đầu.

Vinh Tuệ Khanh tập trung chú ý nhìn về phía cô gái nằm trong rọ trúc không động đậy, nhíu mày: “Không phải đã chết rồi đấy chứ?” Nói xong lại

đá đá Lang Thất: “Người xuống dưới, đến gần đó xem xem nàng ta còn sống hay không.”

Tuy Lang Thất không nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh, nó cũng không tìm được mà trợn mắt nhìn vào không trung, trong lòng gào thét: “Chỉ biết ước hiếp Lang Thất ta! Độc ác!” Phát tiết xong, nó nhảy xuống khỏi cây, hóa thành một con chó to chen vào giữa đám đông.

Vừa lúc hôm nay có rất nhiều chó hoang chạy đến đây, Lang Thất trà trộn vào giữa bọn chúng không hề lộ tẩy, chỉ là mùi của nó khiến những con chó hoang ngửi được liền cụp đuôi trốn mất, không dám đến gần.

Lang Thất nhận ra tình hình này, nghĩ sao mình lại trở nên thảm đến như vậy, chỉ có thể tìm cảm giác tồn tại trong đám chó hoang, không khỏi cảm thấy càng thêm bi thương mấy phần.

Đến gần rọ trúc, Lang Thất đi lòng vòng quanh cái rọ mấy vòng.

Ngũ Hồng Hoan mở hé mắt, nhìn thấy là một con chó hoang liền thất vọng nhắm mắt lại.

“... Hoàng thiên hậu thổ, tứ phương thần linh. Nay con gái của Ngũ gia ta không giữ nữ tắc, bị yêu quái ô nhục, buộc đá thả trôi sông cảnh cáo, lấy cái chết chứng minh chí nguyện, gột tẩy nỗi sỉ nhục cho dòng tộc họ Ngũ chúng ta! Thời gian đã đến, thả xuống sông!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 167: Đạo Tâm Gieo Ma

 Xích Báo cũng nhảy xuống nước theo, chỉ còn Khăng Khăng bám lấy thân cây, con mắt mở to hận không thể phóng ra một con dao lôi Lang Thất đang xoay vòng vòng đuổi theo đuôi của nó ở phía xa kia lại đây! Người là lang yêu cơ mà! Bình thường hay hóa thân thành chó thì thật sự thành chó luôn rồi à!

Chẳng trách nữ tu xinh đẹp vô song từ vạn năm trước từng dẫn dò Khăng Khăng không được xem thường sự quan trọng của vẻ bề ngoài. Bởi vì vấn đề cuối cùng “mình là ai” này sẽ được quyết định đầu tiên bởi việc người khác nhận định thế nào về người. Không phải mình nghĩ thế nào thì mình chính là người ấy, mà là người khác nhìn mình thế nào sẽ quyết định mình là ai. Một người tàng hình, một người mà người khác mãi mãi không nhìn thấy được, có thể xem như người đó không tồn tại.

Khăng Khăng nhớ đến những lời mà nữ tu Nhân giới phi thăng từ vạn năm trước đó đã nói, đầu lại hơi đau đau. Những lời hại não như vậy chỉ mong sao cả đời này nó sẽ không phải nghe lại một lần nữa...

Vinh Tuệ Khanh biết bơi, hơn nữa kỹ thuật còn rất cao, tiền đóng vào lớp học bơi năm ấy đã không bị uổng phí. Lúc đó, sở thích duy nhất của cô sau giờ học chính là đi bơi, vài người bạn ít ỏi của cô cũng là quen biết qua lớp học bơi.

Không biết vì sao lúc Vinh Tuệ Khanh xuống nước, hai tay vô thức mò tìm rọ trúc đang từ từ chìm xuống dưới đáy sông, thì cô lại có cảm giác mơ hồ hư ảo. Tựa như ở nơi tăm tối có một lực nào đó đang điều khiển

hành động của cô, khiến cô cảm thấy mình thảnh thơi giống như một con rối. Nhưng cảm giác này lại mỏng manh vô cùng, chỉ khi thả lỏng toàn thân mới có thể cảm giác được. Mà bơi lội chính là cách thư giãn thoải mái, thả lỏng bản thân nhất của cô từ trước đến nay.

“Bên đó!” Xích Báo dù không biến trở về nguyên hình, nhưng khi5bơi cũng mang dáng vẻ linh hoạt của một con báo.

Vinh Tuệ Khanh điều chỉnh lại tinh thần, bơi nhanh theo Xích Báo sang bên kia, cùng nhau kéo lấy chiếc rọ trúc đang chìm xuống đáy.

Cô gái bên trong đã bất tỉnh nhân sự.

Vinh Tuệ Khanh rút con dao nhỏ cắt vào rọ trúc. Con dao của cô vốn không phải vật tầm thường, nó có thể chém sắt như chém bùn, chém vào nan trúc đương nhiên nan trúc dễ dàng đứt rời.

“Để ta.” Xích Báo duỗi dài tay đưa cô gái kia ra ngoài, cặp bên vai.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Vinh Tuệ Khanh đã có chủ ý từ sớm: “Đến bờ đối diện đi.” Bờ bên này vẫn còn đám đông đang vây xem, bọn4họ cứ vậy mà lên quả thật quá bắt mắt. Lại nói, cô gái này rõ ràng không còn chỗ tồn tại trong tông tộc, đến bờ đối diện bắt đầu một cuộc sống mới cũng là cách hay.

Xích Báo có chút do dự: “Lão đại nói chúng ta sẽ hội hợp ở Dốc Ngũ Lý bên ngoài thị trấn Thạch La. Nếu sang bờ bên kia, muốn quay về thì quá xa, e là lão đại sẽ chờ đến sốt ruột.”

Vinh Tuệ Khanh truyền âm cho Xích Báo: “Chúng ta là tu sĩ còn ngại gì con sông này? Đến lúc đó lại bay trở về là được rồi.”

“Thế còn cô ta thì sao? Cô ta là phàm nhân, lẽ nào để cô ta bay cùng?”
Xích Báo chỉ Ngủ cô nương mình đưa theo bên tay.

Vinh Tuệ Khanh vẫn một mạch bơi về phía trước, cơ thể nhỏ gầy mảnh khảnh, rẽ nước như đuôi cá chuồn, vô cùng lưu loát: “Đưa nàng ta đến bờ đối diện, đợi nàng ta tỉnh lại chúng ta sẽ đi.”

Xích Báo nghe đến không cần phải đưa cô gái này theo cùng, nó vô cùng vui vẻ, vội vàng tăng nhanh tốc độ, không bao lâu đã đến được bờ bên kia.

Vinh Tuệ Khanh lên bờ trước, xem xét xung quanh, thấy trên bờ không có người mới huýt sáo một tiếng.

Xích Báo cặp theo cô gái kia lên bờ, đặt nàng ta trên bãi cát ven bờ.

Vinh Tuệ Khanh đi sang kiểm tra hơi thở và con ngươi của nàng ta, xác định nàng ta vẫn còn thở mới trở người nàng ta lại, đặt đầu của nàng ta gối lên chân mình, vỗ vỗ sau lưng giúp nàng ta ọc nước ra.

Đồng thời, Vinh Tuệ Khanh cũng thi triển một phép thuật nho nhỏ giúp hong khô quần áo trên người cô gái kia.

Cô gái kia ho lên vài tiếng, lập tức bắt đầu nôn nước ra từng ngụm.

Vinh Tuệ Khanh thở phào một hơi, dìu nàng ta ngồi dậy tựa vào một tảng đá lớn cạnh bên, thấp giọng nói: “Cô không thể trở về nữa. Ở chỗ ta có mười lượng vàng, cô hãy cầm lấy tìm một người chồng, tự lo sinh nhai.” Vinh Tuệ Khanh đã sống ở thành Vĩnh Chương một thời gian, biết rằng hoàng kim ở nước Đại Sở vô cùng ít ỏi, giá trị giữa vàng và bạc chênh lệch rất lớn, một lượng vàng trị giá một trăm lượng bạc, mười lượng vàng tương đương với một nghìn lượng bạc. Mà ngay cả ở nơi phồn hoa như thành Vĩnh Chương, mười lượng bạc đã có thể mua được một trạch viện cao cấp.

Cô gái đây cầm trong tay khoản tiền này, dù không trở về nhà cũng có thể sống một đời không cần lo lắng cơm ăn áo mặc.

Nàng ta mệt đến kiệt sức, thực sự không ngờ sẽ có người cứu mình. Vừa mở mắt ra lại phát hiện là Vinh Tuệ Khanh, vốn vừa tức vừa hận, nếu có sức thì đã tặng cô hai cái bạt tai rồi! Bản thân mình rơi vào bước đường này còn không phải do cô ban tặng?!

Nhưng nghe thấy Vinh Tuệ Khanh cho mình số vàng lớn như vậy, nàng ta lại ngẩn người, đôi con ngươi đen như mực lóe sáng nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Người nói thật sao?”

Vàng bạc trong túi càn khôn của Vinh Tuệ Khanh không ít, đều là của yêu tu phố Hồ Lô tặng cho cô.

Vinh Tuệ Khanh móc ra một khối kim nguyên bảo, đặt lên chân cô gái kia: “Cô cẩn thận một chút, đừng để người khác thấy được, nhớ kĩ tiền tài không nên phơi ra ngoài.” Nói rồi liền đứng dậy muốn rời đi.

Cô gái kia cầm lấy kim nguyên bảo siết thử, xác nhận là vàng thật, tâm tình càng thêm phức tạp. Nàng ta chống tảng đá đứng dậy, căn môi dưới hỏi: “Các người định đi đâu? Đây là nơi nào? Ta chưa từng đến nơi này, sinh hoạt không quen, có thể nhờ các người đưa ta đến kinh thành hay không?”

Vinh Tuệ Khanh rất bất ngờ, quay đầu lại hỏi: “Cô muốn đến kinh thành làm gì?”

“Ta có một người cô đã gả đến kinh thành. Ở nơi này, ta không sống nổi, tìm đến cô mẫu nương tựa còn có thể có một con đường sống. Nếu không, các người cho rằng một cô gái yếu đuối như ta đây, trên tay lại có một khoản tiền lớn, sao có thể chỉ dựa vào bản thân mà sống sót nổi?”

Xích Báo lo rằng Vinh Tuệ Khanh sẽ mềm lòng, vội nói: “Đây là bờ đối diện sông Lưu Sa. Người là người bản địa sao lại không biết đây là nơi nào? Nếu muốn đến kinh thành, người đến thị trấn phía trước mượn một chiếc xe là được rồi. Bọn ta còn có chuyện không cùng đường với người.”

Vinh Tuệ Khanh hiểu ý của Xích Báo, cười cười nhìn nàng ta: “Ở đây ta còn mười mấy lượng bạc vụn, cô cầm lấy đi thuê một chiếc xe. Trời không còn sớm nữa, bọn ta còn phải lên đường, xin cáo từ tại đây!” Cô chấp hai tay chào, lại cùng Xích Báo rời đi.

Đợi đi đến nơi cô gái kia không còn nhìn thấy nữa, Vinh Tuệ Khanh đưa cho Xích Báo một cây cỏ ẩn thân, đồng thời cũng cài một cây lên người mình. Sau đó, cô cầm linh thạch trong tay, sử dụng thuật Thừa Phong nhẹ nhàng lướt qua sông Lưu Sa, gọi theo Khăng Khăng và Lang Thất cùng nhau đi đến Dốc Ngũ Lý bên ngoài thị trấn Thạch La.

Trên đường, Xích Báo mấp máy miệng, mấy lần muốn nói lại thôi.

Vinh Tuệ Khanh biết nó muốn hỏi điều gì, trầm mặc một lúc lâu mới khẽ giọng nói: “Ta cũng giống như cô gái kia, cũng từng vì một tu sĩ làm điều ác mà gặp phải tai bay vạ gió, cửa nát nhà tan. Nếu không phải vì ta may mắn, bây giờ có lẽ đã không còn trên đời này nữa. Lúc ta gặp nạn đã được người khác giúp đỡ. Tuy ta không thể trực tiếp báo đáp đại ân đại đức của họ, nhưng ta có thể đem thiện ý của họ truyền lại cho người khác. Ta cứu nàng ta là vì chuyện này cũng một phần do ta mà nên, nếu để nàng ta chết như vậy, tâm ma của ta sẽ khó lòng tiêu trừ.”

Xích Báo nghe vậy có chút mờ mịt. Trong thế giới của yêu thú, kẻ mạnh sẽ thắng, luôn luôn là lấy sức mạnh làm đầu. Yêu thú cũng không có tâm ma, khó thể hiểu được cảm xúc của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh không nói gì thêm, chỉ bảo: “Giống như người vẫn chỉ luôn ăn chay, đây cũng là điều ta kiên trì.”

Cứu được Ngũ cô nương, chấm dứt một đoạn nhân quả do mình mà nên, như vậy cũng đã đủ rồi. Về phần Ngũ cô nương sau này sẽ sống tốt hay không, hoàn toàn không còn quan hệ với cô.

Xích Báo như trầm tư, quay qua nhìn Lang Thất bộ dạng vui vẻ khoan khoái, trong lòng chợt bừng tỉnh.

Tu hành quan trọng nhất chính là đạo tâm.

Đạo tâm là gì? Đạo tâm, chính là tìm được một con đường phù hợp với chính mình, đồng thời kiên định không lay chuyển mà tiếp tục đi đến cùng. Đạo có muôn vàn, đạo mà mỗi tu sĩ phi thăng cuối cùng lĩnh ngộ sẽ không giống nhau, nhưng sẽ không cản trở họ thành Phật thành tổ.

La Thần chấp tay sau lưng đứng ở Dốc Ngũ Lý, nhìn thấy nhóm Vinh Tuệ Khanh đi đến liền ném thuyền hạch đào của mình lên không trung.

Con thuyền nhỏ dường như lớn hơn lúc trước rất nhiều, phân thành hai tầng trên dưới.

“Chuyện ở nơi này rất nhanh sẽ truyền ra ngoài, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây. Ba đại phái ắt hẳn sẽ phái đại tu sĩ đến đây.” La Thần giải thích. Trước đó, bọn họ vốn định đi đường bộ đến kinh thành, nhưng rời khỏi trạm đầu tiên núi Quán Đào đến thị trấn Thạch La, bọn họ lại gặp phải phiền phức. Đã như vậy, không bằng nhanh chóng đến kinh thành cho xong. Nếu vận may thực sự không tốt, đụng phải tu sĩ ở trên không trung, đến lúc đó bọn họ muốn ve sầu thoát xác cũng còn kịp.

Vinh Tuệ Khanh không phản đối, cô tìm một gian nhỏ trong thuyền ngòi thiền, thừa lúc ở gần ánh sáng mặt trời mà bắt đầu tu luyện Húc Nhật Quyết.

Hơi thở đã rất sung túc, linh lực cũng đã đến mức giới hạn, nhưng cô vẫn còn chưa qua được cánh cửa Trúc Cơ. Rõ ràng lúc ấy cô từng vượt qua

cánh cửa đó, nhìn thấy thế giới Trúc Cơ có dáng vẻ thế nào. Vì sao bây giờ lại không thể bước một bước cuối cùng kia chứ? Đúng là quá kì quái.

Nhưng cô cũng biết, trong thiên hạ có biết bao tu sĩ, những tu sĩ có thể Trúc Cơ đã là rất hiếm có. Chính mình không khéo gặp phải ai cũng là tu sĩ Trúc Cơ mới cảm thấy sốt ruột.

Chờ thêm một thời gian, có lẽ cô vẫn còn cơ hội.

Chuyến này, La Thần cũng tu luyện một mình trong một gian phòng trên phi thuyền, để cho Xích Báo cầm lái. Phi thuyền này nếu có công năng tàng hình thì tốt rồi, nhưng như vậy thì cần phải tìm một đại sư Luyện Khí luyện chế lại lần nữa. Mà đại sư Luyện Khí lợi hại như vậy chỉ có ở tông môn cấp hai. Y làm gì có cơ hội quen biết người của tông môn cấp hai? Liền từ bỏ chuyện này.

Nói đến cũng lạ, bọn họ đi một đường không hề gặp phải tu sĩ nào khác phi hành trên không, thuận lợi đến được bên ngoài kinh thành nước Đại Sở. Bởi vì ở kinh thành, Hoàng đế nước Đại Sở từng ra lệnh bắt buộc tu sĩ không được phi hành trên bầu trời kinh thành.

Tu sĩ thì nào có đặt Hoàng đế vào trong mắt, nhưng Hoàng đế nước Đại Sở có một người anh em kết nghĩa, Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngụy Nam Tâm. Vừa là đại tu sĩ, vừa là vương gia, kéo qua hai giới từ thế tục đến tu hành, không có tu sĩ nào không nể mặt ông ta. Cho nên điều lệnh này được chấp hành triệt để.

Trên bầu trời kinh thành nước Đại Sở được đại Trận Pháp Sư bố trí trận pháp cấm bay, tu sĩ Nguyên Anh trở xuống đều không thể phi hành trên bầu trời kinh thành nước Đại Sở.

Nhóm Vinh Tuệ Khanh bay đến một cánh rừng cách không xa kinh thành, thu lại phi thuyền, đổi sang y phục thường dân, theo đoàn dân chúng bình thường tiến vào cổng thành.

Bọn họ vào ở lại trong kinh thành.

Khăng Khăng ra ngoài dạo một vòng, trở về lại mang theo tin tức đáng tin cậy, Ngụy Nam Tâm đã rời kinh, lên đường đi đến núi Quán Đào phía Tây nước Đại Sở.

Vinh Tuệ Khanh vừa nghe liền mừng rỡ, dự định đêm xuống sẽ lên vào vương phủ tìm mẹ của cô.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 168: Ma Do Tâm Sinh

 Được, xem như người giỏi!

La Thần trừng mắt nhìn Khăng Khăng một cái lại thả nó xuống. Y phóng thần thức ra tra xét một vòng kinh thành.

La Thần là tu sĩ Kim Đan, tu vi đã đột phá đến trung kỳ, thần thức mạnh hơn không chỉ gấp bội. Qua một lần tra dò, y phát hiện có hai người tu vi Kim Đan sơ kỳ, mà Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn như Ngụy Nam Tâm thì không thấy ai.

Xem ra Ngụy Nam Tâm thật sự không còn ở kinh thành. Đương nhiên, cũng có khả năng ông ta có pháp bảo lợi hại nào đó có thể che giấu đi tu vi.

Nếu quả thật như vậy, Vinh Tuệ Khanh lên vào vương phủ chính là chui đầu vào lưới.

Đôi con người của Vinh Tuệ Khanh xoay tròn. La Thần nói như thế không phải không có lý, nhưng hệ thống tình báo của Khăng Khăng thật sự quá mạnh. Lần này, Vinh Tuệ Khanh quyết định tin tưởng lời của Khăng Khăng: Ngụy Nam Tâm thực sự không ở kinh thành. Không chỉ không ở kinh thành mà còn đang đến một nơi rất xa.

“Nhờ có Thần thức quả đoán, quyết định lập tức rời khỏi thị trấn Thạch La. Nếu chúng ta còn dừng lại dọc đường, không chừng sẽ gặp phải Ngụy Nam Tâm trên đường đuổi đến.” Bao nhiêu ngày trôi đi, lần đầu tiên Vinh Tuệ Khanh nhìn thẳng vào La Thần mà nói chuyện.

Quả nhiên, dù có là chuyện xấu hổ đến thế nào, chỉ cần cho nó một thời gian, nó sẽ dần dần trôi qua, cho vào quên lãng.

La Thần cũng cười theo: “Nhóc định thật sự sẽ đi tối nay à?”

Bọn họ chỉ vừa mới đến kinh thành ngày đầu tiên.

“Vâng, càng nhanh càng tốt. Sợ là Ngụy Nam Tâm lại đột nhiên trở về, lúc đó có muốn đi cũng không thể đi được nữa.” Vinh Tuệ Khanh đường hoàng đáp, sau đó trở về phòng của mình, bắt đầu tìm một vài thứ trong túi và khôn chuẩn bị cho tối nay.

Khăng Khăng cũng theo vào phòng nằm bò trên vai Vinh Tuệ Khanh, nhỏ giọng nói khẽ bên tai cô: “Dù Ngụy Nam Tâm không ở trong vương phủ, nhưng tu sĩ của Vạn Càn Quán mà ông ta mời đến giúp ông ta trông coi vương phủ và đệ tử chân truyền của ông ta, Mạnh Lâm Chân, đều ngụ lại ở ngoại viện vương phủ.”

Vinh Tuệ Khanh run tay, mấy bình đan dược vừa mới lấy lên rơi trở lại vào trong.

“Mạnh Lâm Chân bây giờ đã Kết Đan rồi phải không?” Vinh Tuệ Khanh cúi thấp đầu, tiếp tục tìm kiếm trong túi. Cô cần có Thanh Tâm Hoàn, Hồi Linh Đan và cả bùa chú có lực công kích mạnh, đề phòng khi gặp phải tu sĩ Trúc Cơ lợi hại thì cô còn có được đường sống. Đương nhiên, cô cần đến Thuần Di Phù nhất, nhưng loại phù chú này có yêu cầu quá cao về tu vi. Ngay cả La Thần đã là Kim Đan trung kỳ cũng không thể viết nên được phù chú giúp y trong nháy mắt dịch chuyển đến kinh thành.

Lĩnh vực phù chú hoàn toàn dựa vào tu vi và lĩnh ngộ, tu vi lại đứng trên lĩnh ngộ, cho nên căn bản không có con đường tắt nào để đi. Những phù chú có công năng lớn có giá đắt hơn đan dược thượng đẳng rất nhiều. Đương nhiên, nghe nói phù chú lợi hại nhất chính là tiên phù do tiên nhân

thượng cổ truyền lại. Nghe nói chỉ có thần điện Quang Minh ở Trung Đại Lục là có một tấm tiên phù cung phụng.

La Thần đi vào, nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đã chuẩn bị xong xuôi, không khuyên bảo gì nhiều mà chỉ nói: “Ta đi với nhóc.”

La Thần là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, nếu y ra tay thì ngay cả Mạnh Lâm Chân cũng không thể xem thường y. Vinh Tuệ Khanh tỏ vẻ vui mừng, lần đầu tiên nở một nụ cười từ đáy lòng: “Thần thúc, vậy nhờ thúc rồi.”

Vinh Tuệ Khanh không chút do dự nhận sự giúp đỡ của La Thần khiến La Thần cảm thấy thoải mái hơn một chút.

“Xích Báo và Lang Thất đâu? Có cần đi cùng không?” Khăng Khăng gác chân chữ ngũ, nằm trên chiếc gối đầu trong phòng Vinh Tuệ Khanh, hai chân trước vòng ra phía sau đầu, nhìn Vinh Tuệ Khanh và La Thần đứng ở bên song cửa nói chuyện.

“Lần đầu tiên đi mà, không cần kêu gọi nhiều người như vậy đâu nhỉ.” Vinh Tuệ Khanh chần chừ: “Ta có thể tự mình vào trong thăm dò trước, Thần thúc tiếp ứng ở bên ngoài là được rồi.”

La Thần đưa cao tay, một tấm lụa mỏng trải ra trước mắt Vinh Tuệ Khanh: “Đây là địa đồ của vương phủ, nhóc xem cho kĩ.”

Trong một thời gian ngắn như vậy mà La Thần đã vẽ xong địa đồ vương phủ cho cô, mắt Vinh Tuệ Khanh hơi ươn ướt, vội mở to mắt nhìn địa đồ không chớp lấy một cái.

“Mẹ nhóc chắc hẳn ở tại hậu viện vương phủ. Theo tin tức mà Khăng Khăng thăm dò được, Mạnh Lâm Chân ở ngoại viện, nội viện chỉ có một vài nữ quyến và nữ tu mời từ Vạn Càn Quán đến, nghe nói đều là tu vi Luyện Khí, tu vi Trúc Cơ là nam tu sĩ đều ở ngoại viện. Ta ở ngoại viện trông chừng bọn họ, một mình nhóc vào chính phòng nội viện, chính là nơi

này, tìm mẹ nhóc được chứ?” La Thần vừa chỉ bản đồ vừa hỏi Vinh Tuệ Khanh.

Trí nhớ của Vinh Tuệ Khanh rất tốt, nhìn qua sẽ không quên. Trong thoáng chốc, cô đã nhớ được rõ ràng, liền nói với La Thần: “Thần thúc, nếu mẹ ta đồng ý thì tối nay có thể đưa mẹ ta theo cùng hay không?”

La Thần nhìn sâu vào mắt cô: “Bây giờ, nhóc đưa mẹ ra ngoài không sợ Ngụy Nam Tâm trở về sẽ gây nên sóng to gió lớn hay sao? Đến lúc đó không chỉ là một Chính Nghĩa Minh nho nhỏ nữa, nói không chừng sẽ chiêu gọi cả những đại tu sĩ từ tông môn cấp hai kia đến.”

Vinh Tuệ Khanh cũng biết mình suy nghĩ không thấu đáo. Đáng hận là cô vẫn mãi không thể lên Trúc Cơ, Kết Đan vẫn còn rất xa xôi. Lẽ nào mẹ cô phải vĩnh viễn ở cùng kẻ đê tiện Ngụy Nam Tâm kia sao?

Trước kia, cô đã suy nghĩ quá đơn giản, còn tưởng là qua vài tháng đến một năm là sẽ có thể Trúc Cơ, Kết Đan. Đến lúc đó thì có thể chiến đấu với Ngụy Nam Tâm, quang minh chính đại đón mẹ của mình về.

Hiện tại, đình trệ trong tu hành giáng cho cô một kích thật nặng, cô không biết nên làm thế nào mới tốt.

Vinh Tuệ Khanh mím môi: “Ta đi thăm mẹ ta xem thế nào. Xem xem tình trạng của bà rồi mới tính tiếp. Nếu như... Ta cũng không thể quyết định thay mẹ. Nhưng nếu mẹ ta nhớ lại những chuyện xưa kia, không muốn ở cùng với kẻ tiện nhân Ngụy Nam Tâm ấy, thì ta nhất định phải đưa bà ấy đi. Nếu không, bà ấy sẽ không sống nổi mất.”

Chồng của mình bị giết, bà lại làm vợ chồng với kẻ thù đã giết chồng mình. Chuyện như thế, nếu bên nữ là Phan Kim Liên chắc chắn sẽ vui vẻ vô cùng. Nhưng mẹ của cô mang tình cảm sâu nặng với cha cô biết bao, trong lòng Vinh Tuệ Khanh hiểu rõ, cô không tin mẹ mình lại là một người vô sỉ như vậy.

Tình trạng của mẹ cô bây giờ là bởi vì bà ấy bị Ngụy Nam Tâm ép uống thuốc khiến bà quên đi hết những chuyện trước đây, mới để cho Ngụy Nam Tâm thừa cơ hờ chen vào.

Chung quy cũng là hành vi độc ác của tu sĩ gây ra với người bình thường khiến người ta phẫn nộ. Ý vào tu vi mình cao mà đùa giỡn người thường trong lòng bàn tay. Tuy thiên đạo trừng phạt trực tiếp những tu sĩ giết hại phạm nhân, nhưng khiến cho phạm nhân sống không bằng chết thì thiên đạo lại không xử phạt. Đây chính là chỗ sơ hở của ông trời!

Vinh Tuệ Khanh lấy một tấm vải đen che mặt, lại lấy cỏ ẩn thân ra đeo trên người mình. Nếu cỏ ẩn thân mất tác dụng thì cô cũng có thể tạm thời giấu đi diện mạo của mình.

Khăng Khăng từ gối đầu bò dậy, vỗ chân trước: “Hay là ta dẫn theo Xích Báo và Lang Thất đợi ở con hẻm bên ngoài vương phủ, nhờ như có chuyện gì thì chúng ta cũng có thể chuẩn bị trước.”

Vinh Tuệ Khanh lưỡng lự một hồi mới gật đầu: “Các người không được hành động tùy tiện, mọi chuyện phải nghe theo Thần thúc.”

Trong lòng cô có tâm sự, không nhìn thấy La Thần và Khăng Khăng trao đổi ánh mắt với nhau rồi cùng ngoảnh mặt đi hai hướng.

Từ khi theo Luyện Đan Sư Chu Hào Thiện ở Long Hồ Môn học tập luyện đan đến nay, Vinh Tuệ Khanh đã tốn rất nhiều công sức vào loại đan dược khiến con người ta quên hết những chuyện trong quá khứ. Đồng thời cũng tự mình nghiên cứu linh thảo và phương pháp phối chế, may mò được vài loại đan dược có thể giải được loại thuốc lãng quên đó.

Bây giờ, cô do dự không phải vì lo lắng không thể giải được tác dụng của thứ thuốc trên người mẹ cô, mà là lo sợ một khi giải được rồi, mẹ cô sẽ bị đả kích đến mức không thiết sống nữa, lại muốn tự vẫn ngay thì phải làm

sao? Nếu thế thì đó không còn là linh đan diệu dược cứu giúp mẹ cô nữa, mà chính là bùa đòi mạng!

Chỉ là, mẹ cô bằng lòng sống như vậy hay sao?

Cho nên, Vinh Tuệ Khanh nghĩ tới nghĩ lui vẫn muốn tận mắt nhìn xem mẹ cô sống trong vương phủ có ổn không. Dù đã uống thứ thuốc quên đi những chuyện quá khứ, nhưng tính tình của bà vẫn không thay đổi, bà vẫn là Quán Phượng Nữ của trước kia. Hiện giờ hẳn là thời điểm có thể nhìn thấu tâm tính của bà nhất, rốt cuộc bà có cam lòng như vậy không hay là không hề tình nguyện, tối nay sẽ có thể biết được chân tướng rồi.

Hai môi Vinh Tuệ Khanh mím lại càng lúc càng chặt, thậm chí lấy cả Nhật Nguyệt Song Câu ra xem xét một lượt.

La Thần lắc lắc đầu: “Đừng mang Nhật Nguyệt Song Câu. Pháp khí này quá đặc biệt, vừa nhìn đã biết là nhóc. Vậy thì nhóc che mặt, dùng cỏ ẩn thân còn có tác dụng gì chứ?”

Vinh Tuệ Khanh u uất thu hồi Nhật Nguyệt Song Câu vào trong túi càn khôn, chỉ đem theo nhuyễn tiên tơ vàng sẫm quấn quanh eo.

“Đi thôi.” La Thần dắt tay Vinh Tuệ Khanh, bước hai bước đã biến mất ngay trong phòng.

Đến bên ngoài vương phủ, Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chăm dãy phòng ốc liên miên, giống như người ở thôn quê mới lên kinh thành vậy.

Chắc, Ngụy Nam Tâm chỉ là vương gia thôi mà! Vương phủ đã giống hệt Tử Cấm Thành như vậy thì hoàng cung của Hoàng đế nước Đại Sở sẽ có dáng vẻ thế nào? Thiên cung à?

“Lúc xem địa đồ thì không cảm thấy gì, khi nhìn bên ngoài thực tế mới phát hiện thật sự là quá rộng lớn.” Vinh Tuệ Khanh cảm khái một câu,

cùng La Thần nhìn nhau, chỉ chỉ hướng nội viện vương phủ. Cô đưa linh lực vào trong cở ẩn thân, ẩn tàng thân mình, sau đó bay vọt lên phóng qua tường viện vương phủ.

La Thần không cần đến cở ẩn thân cũng có thể tàng hình. Y đi về phía ngoại viện giống như đi dạo trong sân vắng người vậy.

Bên trong tòa vương phủ, y là người có tu vi cao nhất đương nhiên không lo bị người khác phát hiện.

Y dạo qua từng căn phòng một, thần thức được phóng ra một ít mà không làm kinh động đến những tu sĩ khác.

La Thần ẩn thân trong bóng tối đi chưa được bao lâu thì dừng bước trước một cửa viện nhỏ.

Xét trên phương hướng thì đây hẳn là nơi mà Mạnh Lâm Chân trụ lại.

Một cô bé khoảng tám chín tuổi xách một cái bình tưới nước cho hoa trong viện.

“Khanh Khanh, muội lại nghịch rồi. Ta chỉ có hai cây hoa quỳnh này đây lại bị muội sáng tưới đêm tưới, sắp bị úng chết rồi.” Một giọng nam ôn hòa truyền đến, tiếp sau đó, một người đàn ông còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ bước ra.

Chính là Mạnh Lâm Chân.

La Thần lại không đặt chú ý lên Mạnh Lâm Chân, toàn bộ tinh thần của y đều bị cô bé kia hấp dẫn.

Trên đầu búi hai búi tóc, mặc một bộ áo váy, ngẩng đầu nhìn Mạnh Lâm Chân đứng trên bậc thềm cười rạng rỡ, giống y hệt Vinh Tuệ Khanh lúc tám chín tuổi, chẳng khác gì sinh đôi.

Ánh mắt La Thần dời đến trên người Mạnh Lâm Chân, liền thấy ánh mắt Mạnh Lâm Chân nhìn cô bé đó tràn đầy vẻ cứng chiều và bất đắc dĩ, tựa hồ không biết làm sao cho đành.

Ánh mắt này La Thần đã từng nhìn thấy, y đã nhìn thấy trong gương rất rất nhiều lần.

Mạnh Lâm Chân rốt cuộc dùng tâm thái gì đối với Vinh Tuệ Khanh?

Gã ta tạo ra một cô bé giống hệt với Vinh Tuệ Khanh lúc tám chín tuổi là có mục đích gì?

La Thần tỉnh táo lại, nhắm mắt ác cảm nhìn về phía Mạnh Lâm Chân.

Dung mạo Vinh Tuệ Khanh đã thay đổi, Mạnh Lâm Chân là người biết rõ nhất chuyện cô lớn thêm năm tuổi trong vòng năm tháng. Nhưng gã ta lại tạo ra một đứa trẻ tương tự như Vinh Tuệ Khanh ở lứa tuổi bình thường, ngay tại nơi mà mẹ cô ở, ắt hẳn có ý đồ xấu không còn nghi ngờ.

La Thần nổi lên ý muốn giết người.

Mạnh Lâm Chân chung quy cũng là rắn bản địa. Gã ta đã bày một vài trận pháp xung quanh viện này, lúc tu sĩ tu vi Kim Đan trở lên bước vào sẽ có tác dụng cảnh báo cho gã ta. Vả lại, trận pháp cũng có thể có tác dụng phòng ngự nhất định.

La Thần vừa nổi ý giết người, Mạnh Lâm Chân tức khắc nhận ra nơi cửa có người.

“Khanh Khanh lại đây!” Mạnh Lâm Chân đuổi tay kéo cô bé kia lại, thuận thế ném vào trong phòng.

Cửa phòng phía sau gã ta lập tức tự động đóng lại, hình thành một màn chắn thiên nhiên ngăn trở một phần công kích linh lực của tu sĩ.

La Thần phát hiện mình đã rơi vào bẫy, lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt không nhìn vào ảo trận ở trước mặt, thuận tay lập ra kết giới của mình từ trong trận pháp, che giấu vị trí của bản thân.

Mạnh Lâm Chân đột nhiên phát hiện người ở cửa đã biến mất không dấu vết, dù y có trận nhãn trong tay cũng không cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

“Xem ra đã chạy mất rồi.” Mạnh Lâm Chân nhìn trận nhãn trong tay mình. Loại trận pháp mua từ người khác thật không đáng tin cậy, lúc linh lúc không linh, hiệu quả hơi kém một chút.

Bên này, Vinh Tuệ Khanh đã dựa vào trí nhớ chuẩn xác của mình tránh đi tầng tầng trạm gác, đến được chính phòng hậu viện nơi Quản Phượng Nữ ở.

Ngụy Nam Tâm là người đa nghi, lại vô cùng yêu thương Quản Phượng Nữ, không chỉ đồng tử ba thước không được vào nội viện, mà ngay cả tu sĩ hộ viện ông ta tìm về giúp trông coi Vương phủ thì cũng chỉ nữ tu mới có thể tiến vào hậu viện, làm hộ vệ cho Quản Phượng Nữ.

Không biết vì sao Quản Phượng Nữ rất ghét những nữ tu đó, cho nên Ngụy Nam Tâm sau này cũng không có cách nào, đành lệnh cho nữ tu trốn ở nơi kín đáo, không được xuất hiện trước mặt Quản Phượng Nữ.

Tối ngày hôm ấy, vừa khéo là lúc các nữ tu thay ca, nhiều nơi lại không có người trông coi nên Vinh Tuệ Khanh thuận lợi vào đến phòng của Quản Phượng Nữ.

Quản Phượng Nữ vừa tắm rửa xong, khoác chiếc áo lụa mỏng màu tím nhạt, vẻ mặt lo âu chống cằm ngồi trước song cửa. Bốn bức tường quanh phòng treo những viên Dạ Minh Châu thật lớn làm công cụ chiếu sáng, chiếu cả căn phòng rõ như ban ngày.

Phòng vốn rất to, rộng như biệt thự. Xung quanh màn che lụa mỏng buông rũ, không gió tự lay.

Ở sát tường có một chiếc giường cực kì tinh xảo, đệm trải phù dung, chăn bày uyên ương, phong lưu phú quý không để đâu cho hết.

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến trong gian nhà tranh thấp bé ở Dốc Lạc Thần, cha và mẹ đắp cùng chiếc chăn chắp vá, tường viện thì trát bùn đất, vách nửa bị đèn dầu hun đen đặc, nhất thời lơ đãng.

Trong gian phòng lớn như vậy, Quán Phượng Nữ lại ngồi một mình ngây người.

Gương mặt nghiêng nghiêng hoàn mỹ tốt bậc, mái tóc vấn “đọa mã kế”, da dẻ vô cùng mềm mại. Đó là mẹ của cô năm ấy ở Dốc Lạc Thần làm việc quần quật suốt ngày, tay đều chai sạn đây sao?

Vinh Tuệ Khanh rơi nước mắt, chậm rãi tháo cở ẩn thân trên người xuống đặt lại vào túi càn khôn, lặng lẽ đi đến gần Quán Phượng Nữ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 169: Đại Cường Lừa Đảo Hiện Chân Tướng (1)

 Thế nhưng Quản Phượng Nữ không hề giãy giụa, cũng chẳng kêu gào một tiếng, bà chỉ sững sờ nhìn Vinh Tuệ Khanh, hàng mày dài tựa khói thoảng khẽ nhú lại: “Con tên là gì?”

Vinh Tuệ Khanh yên tâm một nửa. Cô biết rõ nguy hiểm trùng trùng trong chuyện này, biết rõ không chắc có thể hóa giải được hiệu của Quản Phượng Nữ, thế nhưng không thử một lần cô có chết cũng không cam lòng.

“Mẹ, con gọi người là ‘mẹ’. Mẹ còn nhớ con không? Con là Tuệ Khanh đây, Vinh - Tuệ - Khanh.” Vinh Tuệ Khanh nhấn mạnh từng từ một, chậm chậm quỳ gối xuống trước mặt Quản Phượng Nữ, ôm lấy hai chân của bà.

Đầu óc của Quản Phượng Nữ mơ hồ vô cùng, như là có thứ gì đó muốn phá kén chui ra nhưng lại vài lần đè ép xuống, không thể động dậy.

“Vương phi, ngài có cần thuộc hạ đi vào hay không?” Ngoài cửa vang lên tiếng gọi của một nữ tu sĩ, tựa như cảm thấy trong phòng có gì đó bất thường. Thế nhưng Ngụy Nam Tâm đã nghiêm lệnh, vương phi không cho phép, bọn họ không thể nào vào trong phòng.

Quản Phượng Nữ bình tĩnh lại, cất tiếng đáp nữ tu sĩ bên ngoài kia, giọng điệu mang theo tức giận: “Người khỏi vào đây. Thật ồn ào, không có chuyện gì đừng tự dưng hô to gọi nhỏ!”

Có vẻ như bị lời nói của Quản Phượng Nữ chọc giận, hoặc là quá bất mãn, nói chung bên ngoài im bật, ngay cả khí tức cũng không còn.

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của Quán Phụng Nữ, ánh mắt tràn đầy quần quýt. Cô phát0hiện, đôi con ngươi long lanh của Quán Phụng Nữ phảng phất có màu xanh lam. Làn da trắng như tuyết, cái mũi cao cao, hốc mắt sâu, còn có con ngươi màu lam nhạt. Bây giờ Vinh Tuệ Khanh mới chợt nhận ra dáng vẻ của Quán Phụng Nữ rất khác với phụ nữ của nước Đại Sở, đương nhiên là càng không giống cô.

Mẹ xinh đẹp như vậy, con cái sinh ra lại chẳng có đến một phần vạn vẻ đẹp ấy.

Nhớ đến dáng vẻ chất phác của cha mình, Vinh Tuệ Khanh thầm than thở trong lòng, ôi chao, di truyền thật là thứ kì quái mà.

Quán Phụng Nữ cúi đầu, đôi tay run run khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt của Vinh Tuệ Khanh, nâng gương mặt cô lên mà quan sát cẩn thận.

Bà không nhớ mình đã từng thấy gương mặt này, nhưng khi5người thiếu nữ ấy gọi bà là “mẹ”, lòng của bà cũng dần trở nên mềm mại. Đường như thứ khuyết thiếu trong lòng mình được tròn đầy lại, mà trái tim vẫn luôn thấp thỏm cũng thực sự được buông xuống.

Mặc kệ người thiếu nữ này là ai thì cô bé chắc chắn là người thân thương nhất của bà.

Quán Phụng Nữ nhớ rằng Ngụy Nam Tâm từng nói, con gái của bọn họ gửi nuôi ở bên ngoài, nói là giữ tóc xuất gia, bà không kìm được mà hỏi: “Con là được nhận về từ trong miếu sao? Không phải nói con mới tám chín tuổi, sao thoáng chốc đã lớn thế này?”

Vinh Tuệ Khanh không hiểu Quán Phụng Nữ có ý gì: “Nhận về từ trong miếu? Nhận ai trở về?”

Quán Phụng Nữ thở dài nói: “Mẹ thật xin lỗi con yêu của mẹ.4Vương gia nói con lúc nhỏ bệnh tật quần thân, đưa rất nhiều thể thân

vào trong miếu cũng không có tác dụng, sau đó phải đưa con vào trong miếu thì bệnh tình mới khá lên được. Ta thân là mẹ mà không làm tròn trách nhiệm người mẹ.”

Nói xong vành mắt của bà cũng đỏ lên, lại cầm lấy tay Vinh Tuệ Khanh không buông.

Vinh Tuệ Khanh càng thêm mù mờ, thử hỏi dò: “Mẹ, mẹ nói gì thế? Con chưa bao giờ đi vào trong miếu cả, lẽ nào người đã quên Dốc Lạc Thần rồi?”

Quản Phụng Nữ vừa nghe đến cái tên “Dốc Lạc Thần” này thì sắc mặt chợt trắng bệch, cảm thấy đầu đau buốt. Bà che trán, rên rỉ nói: “Những lời này ta chưa từng nghe bao giờ nhưng lại cảm thấy rất quen thuộc, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Xem ra thuốc của Ngụy Nam Tâm chưa hẳn đã có tác dụng triệt để. Quản Phụng Nữ thường xuyên cảm thấy hoảng hốt, còn bất giác cảm thấy gần gũi với Vinh Tuệ Khanh, điều này cũng cho thấy không chế về tinh thần của ông ta cũng không coi là thành công.

Vinh Tuệ Khanh nhìn kĩ khuôn mặt Quản Phụng Nữ, mặc dù mới qua một năm, thế nhưng dưới mắt Quản Phụng Nữ có quầng thâm, nét mặt uể oải, tất cả đều chứng tỏ bà ấy sống không vui sướng hạnh phúc gì.

Có lẽ để cho bà ấy tỉnh táo lại mới là điều tốt thật sự với bà ấy.

Vinh Tuệ Khanh lấy hết can đảm mà lấy ra Thanh Tâm Hoàn do mình luyện chế, đặt vào lòng bàn tay và đưa đến trước mặt Quản Phụng Nữ, cầu xin bà: “Mẹ, trước đó mẹ bị hại, đã quên hết chuyện lúc trước, con gái không trách mẹ. Đây là Thanh Tâm Hoàn, uống vào là có thể chữa khỏi chứng mất trí nhớ của mẹ, mẹ có thể nhớ lại tất cả mọi chuyện.”

Nhìn thấy viên thuốc này, Quản Phượng Nữ lại như chịu một kích thích cực lớn. Bà lắc đầu, liên tục khoát tay nói: “Vì sao lại phải cho ta uống thuốc chứ? Ta không uống! Ta không uống! Đừng cho ta uống thuốc nữa!”

Nói rồi thì bà đứng lên, nhanh chóng đi vào trong phòng.

Vinh Tuệ Khanh dường như đã chứng kiến Quản Phượng Nữ trải qua cuộc sống thế nào, đành phải nước mắt như mưa mà chạy vọt đến. Cô đè lấy vai Quản Phượng Nữ từ phía sau, xoay người bà ấy lại, sau đó bóp mũi của bà ấy lại để nhét hai viên Thanh Tâm Hoàn vào trong miệng.

Quản Phượng Nữ khẩn trương, ho khan liên tục, nhưng hai viên thuốc cũng đã trôi xuống bụng rồi.

Vinh Tuệ Khanh lập tức đặt tay lên phía sau lưng Quản Phượng Nữ, đưa linh lực vào trong cơ thể bà, giúp bà luyện hóa dược lực.

Qua thời gian một chung trà, sắc mặt của Quản Phượng Nữ dần hồng hào trở lại, ánh mắt cũng theo nhịp tim đập vội vã mà trở nên trong trẻo thanh tỉnh.

Hai mẹ con đều đứng hướng về cùng một phía, chẳng nói lời nào.

Qua hồi lâu, Quản Phượng Nữ mới xoay người, một lần nữa quan sát Vinh Tuệ Khanh, sau đó nước mắt rơi như mưa. Bà vỗ về gò má cô, cười nói: “Thật là Tuệ Khanh rồi, sao con lại đột nhiên lớn thế này. Ta nhớ rõ con mới chín tuổi thôi mà? Không phải, năm nay tròn mười tuổi rồi.”

Vinh Tuệ Khanh òa khóc, bổ nhào vào trong lòng Quản Phượng Nữ. Cô gắng sức kiềm nén tiếng khóc của mình, cả người kích động đến mức liên tục co giật.

“Được rồi, được rồi, bé ngoan, là mẹ không tốt, mẹ bị tên cầm thú kia...” Sắc mặt của Quản Phượng Nữ lại trở nên trắng bệch, như thể đang nhớ đến chuyện đáng kinh tởm nhất, cơ thể bắt đầu run rẩy lên.

Vinh Tuệ Khanh nhận ra vẻ khác thường của Quản Phượng Nữ, biết bà nhớ đến chuyện sau khi mình mất trí nhớ đã bị ép phải trao thân cho Ngụy Nam Tâm. Cô vội vàng kiềm nén đau khổ trong lòng, ôm Quản Phượng Nữ mà nói: “Mẹ ơi, mẹ đừng gập, cũng đừng tự trách mình. Tất cả đều là lỗi của tên khốn kia, không liên quan gì đến mẹ. Chúng ta không thể kích động, phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn.”

Quản Phượng Nữ còn kiên cường hơn Vinh Tuệ Khanh tưởng tượng nhiều. Bà thở dài hai hơi, bình tĩnh trở lại, vẫn ôm lấy Vinh Tuệ Khanh vào trong ngực, một tay chầm chậm vỗ nhẹ sau lưng cô, một bên thì khẽ nói thầm bên tai: “Con của ta, tai vách mạch rừng, chúng ta chỉ có thể nói ngắn gọn. Con bây giờ thế nào, mau nói cho mẹ nghe một chút, mẹ rất nhớ con. Còn mối thù của cha và ông nội con, là chuyện của mẹ, con đừng nhúng tay vào.” Nói xong, gương mặt Quản Phượng Nữ thoáng hiện ra vài phần tàn nhẫn: “Tên khốn Ngụy Nam Tâm căn bản không biết gã đã chọc phải người không nên trêu vào. Con đừng sợ, mẹ sẽ không để cho con chịu thiệt.”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc nhìn Quản Phượng Nữ, như là đang nhìn một người chưa từng quen biết.

“Làm con sợ rồi sao?” Quản Phượng Nữ sờ sờ mặt mình: “Mẹ và cha con, còn có ông nội của con mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy, tuy rằng chẳng còn tu vi nữa nhưng sự kiêu hãnh chúng ta vẫn còn đó. Ta bị sỉ nhục, ta sẽ đích thân đòi về từ chỗ Ngụy Nam Tâm!”

Mẹ như vậy làm cho Vinh Tuệ Khanh cảm thấy vừa xa lạ vừa thân thiết. Ở trong ấn tượng của cô, mẹ trước kia chỉ là một người phụ nữ dịu dàng hòa nhã, coi chồng là trời, chỉ biết bận bịu việc nhà. Mà mẹ bây giờ

lại có một loại uy nghiêm của kẻ bề trên, tựa như sự dịu dàng hòa nhã này chỉ bày ra cho người xứng đáng.

“Mẹ ơi! Con đã là tu sĩ. Con là Luyện Khí tầng chín, sẽ sớm Trúc Cơ thôi! Mỗi thù của cha và ông nội mẹ hãy để cho con nhé?” Vinh Tuệ Khanh gấp gáp nói.

Quản Phượng Nữ lấy làm kinh hãi, vội kéo Vinh Tuệ Khanh vào sâu trong góc phòng, nương theo ánh sáng dạ minh châu trên tường mà quan sát kĩ càng vầng trán của Vinh Tuệ Khanh: “Con thật sự đã là Luyện Khí rồi? Chẳng phải con không có linh căn hay sao?”

Quản Phượng Nữ nhìn thấy vết tích Thiên Nhân như ẩn như hiện nơi giữa hai hàng lông mày của Vinh Tuệ Khanh, lại dùng tay dò xét đan điền của Vinh Tuệ Khanh, cảm nhận khí hải của cô.

Động tác thuần thực, không giống người thường.

Vinh Tuệ Khanh càng thêm kinh ngạc: “Mẹ, lẽ nào mẹ cũng là tu sĩ ư?”

Quản Phượng Nữ khựng lại, lắc đầu nói: “Không phải nữa rồi.” Nói xong bà cười lạnh: “Nếu bọn ta không..., vậy thì gã khốn kia nào phải đối thủ của cha con? Cha con đuổi một ngón tay, gã đó liền hồn phi phách tán, vĩnh viễn cũng không được siêu sinh! Hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, gã sẽ gặp phải báo ứng! Cuối cùng đã có chuyện gì? Sao đột nhiên con lại có linh căn?”

Quản Phượng Nữ không bỏ qua vấn đề này. Vinh Tuệ Khanh cũng không gạt bà: “Con không biết là thế nào nữa, sau khi núi Lạc Thần đột nhiên xảy ra biến cố, con đã được Đóa Linh phu nhân đưa đến sơn trang Đóa Linh. Sau đó bà ta kiểm tra ra được con có Lôi linh căn.”

Một năm một mười kể hết mọi chuyện xảy ra ở sơn trang Đóa Linh, sau đó là chuyện gặp phải La Thần, cùng nhau đi lang bạt khắp nơi, cho đến tận khi gia nhập Long Hồ Môn, cô không giấu điều gì.

Quản Phượng Nữ nghe xong thì vui mừng không thôi, hai tay đan chéo trước ngực, hướng về phía Tây mà cầu khẩn: “Hồi thần Quang Minh, chí thiện chí thành, cảm tạ chỉ dẫn của ngài, Phượng Nữ suốt đời hầu hạ ngài, sống trong quang minh, thuộc về quang minh, nguyện thần Quang Minh mãi phù hộ!”

Vinh Tuệ Khanh không hiểu gì nhưng cũng không cắt ngang bà, chỉ lẳng lặng đứng nhìn một bên, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn. Cô vốn còn nghĩ rằng mình phải trải qua nhiều trắc trở mới có thể làm cho Quản Phượng Nữ tin tưởng, ai ngờ khả năng chấp nhận và tâm tính của bà ấy còn kiên cường hơn trong tưởng tượng của chính mình và tên khốn Ngụy Nam Tâm kia.

Quản Phượng Nữ cầu khẩn xong thì thấp giọng nói với Vinh Tuệ Khanh: “Mấy ngày trước gã khốn Ngụy Nam Tâm còn gạt ta, nói trước kia ta là đàn bà nuôi bên ngoài của gã, sinh cho gã một đứa con gái nhưng bị đưa đến trong miếu, không lâu sau sẽ trở về.”

Vinh Tuệ Khanh tiếp lời: “Vậy có nghĩa là ông ta sẽ đưa đến một đứa con gái giả mạo để lừa gạt mẹ ư?”

“Lưới trời tuy thưa mà khó lọt. Con của ta đã sớm đến giúp mẹ mình hóa giải tác dụng thứ thuốc kia, ý định của hãn nhất định sẽ không thành công.”

..

Bên ngoài phòng của Quản Phượng Nữ, nữ tu sĩ La Xảo Tư của Vạn Càn Quán ngồi trên hành lang, tay cầm quyển sách nhỏ mà sâu khổ suy tư:

“Vinh Tuệ Khanh giết yêu thú ở núi Quán Đào xong thì sao nữa đây? Nói một nửa giấu một nửa, người có cần gài hàng người ta đến vậy không?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 170: Đại Cường Lừa Đảo Hiện Chân Tướng (2)

 Nàng ta cũng không phụ kì vọng của mọi người, bế quan mấy tháng là đã đột phá đến Luyện Khí tầng chín, tuy rằng còn chưa đến đại viên mãn nhưng cũng đã bước một bước quan trọng trên đường đi đến Trúc Cơ. Chủ yếu hơn là, nàng ta còn trẻ, cho dù chờ mười năm nữa Trúc Cơ thì nàng ta cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, chính là độ tuổi mà rất nhiều tu sĩ ngay cả Luyện Khí trung tầng còn chưa đột phá đến.

Sau khi xuất quan, La Xảo Tư nghe nói Đại Ngưu và Bách Hủy cũng đã bước vào Luyện Khí hậu kỳ, Đại Ngưu Luyện Khí tầng bảy, Bách Hủy cao hơn một chút là Luyện Khí tầng tám.

Nàng ta còn nghe nói dường như Bách Hủy và Đại Ngưu có xảy ra chút mâu thuẫn. Hơn nữa Thường sư thúc vừa mới Kết Đan của Vạn Càn Quán bọn họ thường xuyên gọi Bách Hủy đi “phụ đạo riêng”, làm cho đệ tử nội môn Vạn Càn Quán đều thầm biết trong lòng nhưng không nói ra, ánh mắt nhìn Đại Ngưu cũng mang theo chút thương hại.

Đại Ngưu càng thêm trầm mặc, tu luyện cũng càng khắc khổ. Đáng tiếc thiên tư của hắn có hạn, nếu chẳng phải có Bách Hủy vẫn luôn đi theo hắn, lấy các loại đan dược quý hiếm từ chỗ Thường sư thúc giúp củng cố nền tảng thì rất khó đột phá đến Luyện Khí hậu kỳ. Có một số tu sĩ cao giai của Vạn Càn Quán đã từng khẳng định rằng, Đại Ngưu có tư chất bình thường, cơ duyên và vận thế đã cạn, tu vi cả đời chỉ có thể dừng ở Luyện Khí.

Những lời này là sau khi xuất quan, La Xảo Tư nghe được từ cuộc bàn tán rôm rả của đám đệ tử nội môn.

La Xảo Tư biết rõ xảy ra chuyện gì lại không vạch trần, chỉ là khuyên nhủ Đại Ngưu một cách uyển chuyển rằng đừng nên quá chấp nhất. Con đường nào đi cũng đến kinh thành, không cần phải treo cổ chết trên một cái cây làm gì, biết đường này đi chẳng thông5thì tức khắc quay đầu tìm đường khác mới là đúng đắn.

Đại Ngưu dường như rất cảm kích La Xảo Tư đã an ủi mình, thường xuyên đến động phủ La Xảo Tư ngồi chơi một chút, nói một vài vấn đề gặp phải trong tu luyện.

La Xảo Tư không ngờ Đại Ngưu cứ đến hoài như vậy, cũng hơi hối hận mình lảm miêng. Ngay khi nàng ta đang xoắn xít có nên lạnh nhạt một chút với Đại Ngưu hay không thì Đại Ngưu lơ đãng nói với nàng ta một chuyện: “Năm đó khi ta và Tuệ Khanh còn cùng ở Dốc Lạc Thần, lúc cả hai đi săn thú, hái nấm ở sau núi thì đã từng cùng nhau bắt được4một con sóc. Ta thấy Tuệ Khanh thích quá nên bèn đưa cho nàng ấy. Nàng ấy gọi con sóc nhỏ đó là Tiểu Hoa, còn luôn mang theo bên cạnh. Nhưng mà sau này hình như lại đổi tên, cũng chẳng biết là vì sao...”

Nghe Đại Ngưu nói xong, đầu óc La Xảo Tư lập tức “âm” lên một tiếng, choáng váng luôn rồi. Nàng ta thật là đồ ngu mà! Trước đây có thể coi như không biết thứ trong tay là gì, thế nhưng từ khi biết quyển sách nhỏ đó là đại cương gì đó thì nàng ta đã biết Vinh Tuệ Khanh là nữ chính, sao nàng ta lại không nghĩ ra cái gì tốt đẹp chẳng tụ tập ở9chỗ nữ chính cơ chứ?

Với tư cách linh sủng xếp hạng thứ hai trên bảng linh sủng của Ngũ Châu Đại Lục, Tiểu Hoa ắt là trang bị của nữ chính rồi!

Từ ngày đó bắt đầu, La Xảo Tư đã có một mục tiêu mới: Vinh Tuệ Khanh. Chẳng những vì Vinh Tuệ Khanh là nữ chính mà quan trọng là, cô có Tiểu Hoa. Trong mắt của La Xảo Tư, Tiểu Hoa là cơ duyên của nàng ta, là nhân tố mấu chốt để nàng ta có thể thành đại đạo. Dù có thế nào, vì Tiểu Hoa, nàng ta cũng phải hất cẳng Vinh Tuệ Khanh!

Nữ chính thì thế nào? Bao năm nay mặc kệ nữ chính hay nữ phụ, đại cường mới là vương đạo! Tác giả mới là thiên đạo! Thử nhớ xem những nhân vật nhỏ bé bị số phận đùa bỡn xem, ai có thể qua được tác giả chứ?! Tác giả chợt nổi hứng lên, nữ chính và nữ phụ đối với nhau cũng không phải là không thể...

Đáng tiếc, hiện nay đại cường trong tay nàng ta chỉ có vài gợi ý lẻ tẻ, còn phải làm một số nhiệm vụ để xúc tác. Đến bây giờ nàng ta chỉ biết Vinh Tuệ Khanh theo La Thần đi đến núi Quán Đào mà giết yêu thú ở đó.

Trong lúc La Xảo Tư còn chưa chuẩn bị đối phó Vinh Tuệ Khanh như thế nào xong thì sư phụ đã giao cho nàng ta một nhiệm vụ, bảo nàng ta đi đến vương phủ của Nhất Tự Tịnh Kiên Vương ở kinh thành nước Đại Sở để làm hộ vệ cho vương phi.

La Xảo Tư đương nhiên chẳng thể nói không với sư môn, vả lại nàng ta cũng muốn biết giữa Ngụy Nam Tâm và Vinh Tuệ Khanh có mối thù không đội trời chung gì. Chẳng bằng cứ đi vương phủ của Ngụy Nam Tâm góp vui, làm quen người ở đó, sau đấy mượn dao giết người cũng không tệ.

Kết quả là đi đến vương phủ Ngụy Nam Tâm rồi, nàng ta phát hiện vương phi của Ngụy Nam Tâm thật đáng ghét. Chẳng qua chỉ là y vào một gương mặt đẹp tuyệt thế liền làm ông làm eo, không coi những tu sĩ như bọn họ ra gì!

Tối hôm nay cũng giống như vậy, mình chẳng qua chỉ là cảm thấy bên trong nội điện của vương phi có một vài dao động khí tức khác thường, hỏi

nhiều một câu thì đã bị mắng “kêu gào inh ỏi”...

Bên trong nội điện, Vinh Tuệ Khanh vẫn đang cố thuyết phục Quản Phượng Nữ.

“Mẹ, Ngụy Nam Tâm là đại tu sĩ Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, mẹ chỉ là một người phàm, đừng nên cứng đối cứng với ông ta. Mẹ ơi, mẹ đi theo con đi, có được không? Chúng ta tìm một nơi ở. Đúng rồi, chúng ta đi Trung Đại Lục, nghe nói nơi đó có thần điện Quang Minh, Thánh nữ thần điện Quang Minh còn từng cứu con một lần nữa!”

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến lần đó bên ngoài phố Hồ Lô ở thành Vĩnh Chương, mình gần như bị Ngụy Nam Tâm ép đến đường cùng, là Thánh nữ đột nhiên xuất hiện, giải cứu mình.

Quản Phượng Nữ vội vàng để cho Vinh Tuệ Khanh nói rõ căn kể tình hình lúc đó, không bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Hỏi hồi lâu, Quản Phượng Nữ lấy tay vuốt một lọn tóc trên trán, cân nhắc có nên nói cho Vinh Tuệ Khanh biết chân tướng hay không.

Vinh Tuệ Khanh không nghi ngờ chút nào, còn đang liên tục khuyên nhủ Quản Phượng Nữ: “Mẹ, mẹ đi theo con đi. Chờ con gái Kết Đan là có thể đánh một trận với Ngụy Nam Tâm. Sau này chúng ta lại báo thù cho cha và ông nội có được hay không?”

Quản Phượng Nữ thở dài, quyết định tạm thời không nói cho Vinh Tuệ Khanh. Con bé còn nhỏ, hơn nữa nhiều năm qua mình chưa từng liên lạc với bên đó, nếu như bên đó vẫn mãi không chịu bỏ ý đồ, cho dù muội muội có giúp đỡ cũng sẽ gặp không ít trắc trở. Mình nói sớm cũng chỉ làm Vinh Tuệ Khanh thêm phiền nhiễu, không chừng còn khó lòng sắp xếp bên phía muội muội...

Bây giờ quan trọng nhất là phải để cho Vinh Tuệ Khanh rời khỏi phạm vi thế lực của Ngụy Nam Tâm, sau đó mình sẽ tìm cơ hội báo thù cho chồng và cha chồng.

Gã đề tiện Ngụy Nam Tâm kia cho là mình chẳng nhớ rõ chuyện lúc trước, ngay cả ánh mắt lương tâm cũng mất. Gã cho rằng mình thật là cô thôn nữ ngốc nghếch không kiến thức, chẳng qua là xinh đẹp một chút mà thôi, cho nên trước giờ làm bất cứ chuyện gì gã cũng không tránh mình.

“Tuệ Khanh, chuyện này chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn. Mẹ đã nói với con, nếu có một ngày con thật sự đến đường cùng thì đi đến Trung Đại Lục, tìm Vân Hạc lâu, cầu kiến chương quỹ nơi ấy. Sau khi gặp mặt thì cắt đầu ngón tay của mình, nhỏ giọt máu lên bức tượng ngọc thạch của con Diệu Âm Diệu mà Vân Hạc lâu thờ phụng, tự nhiên sẽ có người đến giúp con.” Quản Phượng Nữ thì thầm dặn dò bên tai Vinh Tuệ Khanh. Nói xong, bà khẽ hôn lên má cô.

“Tuệ Khanh, Khanh Khanh, con gái ngoan của mẹ, con là hi vọng duy nhất của Vinh gia và Quản gia chúng ta, con nhất định phải bảo trọng lấy mình. Tên khốn Ngụy Nam Tâm kia không đáng để con ngọc đá cùng tan với gã, lại nói, gã có rất nhiều nhược điểm nằm trong tay mẹ, mẹ có lòng tin là có thể làm cho gã phải tan cửa nát nhà!”

Năm đó Ngụy Nam Tâm ra tay tàn sát ở Dốc Lạc Thần, tự cho là mình tung hoành hai giới tu hành và thế tục, có thể muốn làm gì thì làm. Hừ, rốt cuộc cũng tính sai rồi!

Người hại người khác tan nhà nát cửa, người khác cũng sẽ làm cho người nhà tan cửa nát. Thiên đạo tuần hoàn, trước nay đều vậy. Trời nếu không phạt, tự có người thay trời hành đạo, lấy lại công bằng cho bản thân!

Vinh Tuệ Khanh tiếp tục khuyên bảo thêm nhiều lần nữa nhưng Quản Phượng Nữ nhất định không chịu đi cùng cô.

Vinh Tuệ Khanh biết mẹ muốn làm cái gì, vô cùng sốt ruột, nhưng mà bất kể là cô nói thế nào thì mẹ cô vẫn lộ vẻ yếu ớt thiếu sức sống.

Trước đây mẹ uống phải thuốc của Ngụy Nam Tâm, quên đi hết chuyện lúc trước, đều luôn buồn bực không vui, lòng dạ sầu lo.

Bây giờ đã khôi phục ký ức, lại thêm nhớ lại thảm kịch tan cửa nát nhà của mình, bà ấy không còn ý nghĩ nào khác ngoài báo thù. Sau khi báo thù thì mẹ chắc hẳn sẽ muốn đi theo cha.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng khổ sở, cô không muốn mẹ đi tìm cái chết, thế nhưng cô hiểu tâm trạng sau khi mất người yêu thương, mất hết hi vọng của mẹ.

Nếu mình vẫn là một cô bé nhỏ, mẹ nghĩ mình còn chưa trưởng thành, phỏng chừng bà ấy còn có thể nán lại một chút, không lập tức đi tìm cái chết.

Thế nhưng vì đủ loại nguyên do mà mình sớm trưởng thành lên năm tuổi, đã có dáng dấp thiếu nữ, hơn nữa cũng đã bước vào giới tu hành, Luyện Khí đại thành sắp Trúc Cơ.

Mình như vậy đã có thể làm cho mẹ yên lòng.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy bi ai. Không, cô chẳng trách mẹ không nhớ mong cô, mẹ làm rất nhiều điều cho cô, cản trở giúp cô khỏi bị tên khốn Ngụy Nam Tâm kia bức hại. Năm ấy trên núi Lạc Thần, nếu không phải trong tiềm thức mẹ muốn bảo vệ mình, vội vã bảo Ngụy Nam Tâm đi nhanh lên, e là mình cũng không tránh khỏi.

Có lẽ tâm nguyện duy nhất của mẹ giờ đây chính là báo thù cho cha, sau đó thanh thản mà chết đi, gặp lại cha dưới suối vàng.

Cô chẳng còn là đứa trẻ nữa. Ái tình, âm mưu, phản bội của thế giới người lớn này mình cũng phải học dần thôi. Không có những từng trải thế thái nhân tình này, cô chẳng thể hiểu đạo mà mình theo đuổi ấy là gì.

Thế nhưng để cho cô trơ mắt nhìn mẹ đi đến cái chết, tim cô như dao cắt, thật sự không làm được.

“Mẹ, mẹ lại nghĩ lại thử xem, nghĩ lại thật kĩ, chúng ta nghĩ một sách lược vẹn toàn, có được không? Lẽ nào mẹ không muốn nhìn thấy Tuệ Khanh trưởng thành, lập gia đình, sinh con ư? Mẹ không muốn nhìn thấy cháu ngoại của mình ư?” Vinh Tuệ Khanh vắt hết óc nghĩ ra vài lời mà nói.

Quản Phượng Nữ nở nụ cười: “Đứa nhỏ ngốc này, con đã là tu sĩ, còn gả cho ai? Sau này con sẽ có đạo侣 của mình, giống như cha và mẹ con, vĩnh viễn bên nhau. Về phần sinh con, đây là duyên phận, có thì sinh, không thì cũng chẳng thể cưỡng cầu.”

Không biết có phải nhìn lầm hay không, cô cảm thấy ánh mắt lúc Quản Phượng Nữ nói câu “sinh con” kia rất kì lạ, vô cùng thương xót, tựa như đó là một chuyện không có khả năng.

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu, ngã vào lòng Quản Phượng Nữ như một cặp mẹ con bình thường lâu ngày gặp lại.

Cô thì thầm nói: “Mẹ ơi, con kể cho mẹ nghe một chuyện, đi cùng với con là Thần thúc, chính là người đã cứu con rất nhiều lần, mẹ hãy giúp con xem thử, thúc ấy có thể làm đạo侣 của con hay không?”

Vinh Tuệ Khanh giống bao cô bé mới lớn khác, thủ thủ với mẹ mình bí mật thầm kín nhất.

“Ôi chao? Tuệ Khanh của chúng ta đã có mối tình đầu rồi sao? Thực sự là đáng mừng.” Quản Phượng Nữ hơi mỉm cười: “Con cần một đạo侣 có thực lực vô cùng mạnh mẽ. Tuệ Khanh, con phải nhớ kĩ, nam tu sĩ không

có thực lực thì sẽ không che chở được con. Con nhớ kĩ những lời này của mẹ là được rồi.”

Vinh Tuệ Khanh khó hiểu: “Thần thúc đã là tu sĩ Kim Đan, sau đó còn sẽ Kết Anh, thúc ấy rất lợi hại. Con... con chỉ là không biết, trong lòng thúc ấy có con hay không thôi.”

“Con gọi y là Thần thúc, tuổi của y hẳn là lớn hơn con nhiều. Ta khuyên con đừng nghĩ nhiều. Ngũ Châu Đại Lục nhiều tu sĩ trẻ tuổi nổi bật như vậy, lẽ nào con không tìm được ai thích hợp với mình sao? Ta đã nói với con, chuyện làm đạo lữ này, thà thiếu chứ đừng ầu. Thà rằng đừng có ai cũng không chấp nhận chấp vá tạm bợ. Ta và cha con chính là người cùng tuổi, chúng ta bên nhau rất hạnh phúc.”

Gương mặt Quán Phượng Nữ hơi phiếm hồng.

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến lời vừa rồi của Quán Phượng Nữ: “Mẹ, cha rất lợi hại ư?”

Bằng không thì làm sao có thể ở cùng với một mỹ nhân quốc sắc thiên hương như mẹ chứ?

“Đương nhiên là rất lợi hại! Thời điểm đó người số một của Ngũ Châu Đại Lục chính là cha con, Vinh...” Thế nhưng còn chưa dứt lời thì Quán Phượng Nữ đã khép miệng, không nói tiếp nữa.

“Vinh cái gì ạ?” Vinh Tuệ Khanh rất hào hứng, không ngờ cha nhìn bình thường như vậy mà cũng có lúc oai phong một cõi.

Quán Phượng Nữ miễn cưỡng cười gượng, lại vuốt ve hai gò má của Vinh Tuệ Khanh, nói một cách sâu xa: “Khanh nhi, con phải nhớ kĩ, con là hi vọng lớn nhất của cha con. Con sống chính là nguyện vọng lớn nhất của cha mẹ con, ông nội con, cùng với tổ tông của Vinh gia. Cho nên con nhất định phải quý trọng tính mạng của mình, tuyệt đối không được hành động

theo cảm tính. Nếu con chẳng còn nữa, tất cả những thứ chúng ta làm đều không còn bất cứ ý nghĩa gì.”

Vinh Tuệ Khanh cái hiểu cái không mà gật gật đầu.

“Con trở về đi. Ngày mai mẹ sẽ điều động hộ vệ nơi này đi, con hãy dẫn Thần thúc kia cùng nhau đến đây.”

Quản Phượng Nữ lại dặn dò lần nữa. Vị Thần thúc kia thế nào mà Vinh Tuệ Khanh lại đến mức muốn làm đạo lữ với y. Vì con gái mình, Quản Phượng Nữ cảm thấy mình phải thử thách y một phen.

Vinh Tuệ Khanh gật đầu lần nữa. Tối hôm nay là lần đầu tiên thăm dò vào phủ mà đã có kết quả rõ rệt, cô đã cảm thấy rất hài lòng. Cô sẽ thương lượng một chút với Thần thúc, ngày mai trở lại.

Quản Phượng Nữ sửa sang cổ áo cho Vinh Tuệ Khanh, dắt cô đứng lên, muốn dẫn cô ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh lấy ra vật ẩn thân, đeo lên người, đi theo sau Quản Phượng Nữ.

Coong! Coong! Coong!

Chuông lớn của Vương phủ đột nhiên vang lên, âm thanh rung động trời đất, vương phủ yên tĩnh bỗng chốc trở nên ồn ào náo động.

“Các vị chú ý! Có kẻ xấu xông vào vương phủ, các tu sĩ ra ngoài nghênh chiến!”

Quản Phượng Nữ biến sắc: “Là giọng nói của Ngụy Nam Tâm! Sao ông ta lại đột nhiên trở về!”

Vinh Tuệ Khanh cũng kinh hãi. Tốc độ của Ngụy Nam Tâm quá nhanh, mới đây mà ông ta đã từ núi Quán Đào chạy về rồi!

“Mẹ, mẹ mau quay về ngủ đi, coi như là không biết chuyện!” Vinh Tuệ Khanh móc ra một viên đan dược, nhét vào trong miệng Quản Phượng Nữ, sau đó đưa Quản Phượng Nữ đã ngủ thiếp đi vào trong giường.

Đi ra khỏi chính phòng của Quản Phượng Nữ, Vinh Tuệ Khanh phi thân lên nóc nhà.

Một nắm thuốc bột đột nhiên ném đến, Vinh Tuệ Khanh lập tức lộ ra dấu vết.

Loong coong!

Một cây búa nện xuống từ trên đầu, đập Vinh Tuệ Khanh văng xuống khỏi nóc nhà.

La Xảo Tư cười mà như không cười đứng trên nóc nhà, tay trái cầm một quyển sách nhỏ, tay phải cầm một cây tử kim đại chuỳ, khanh khách cười lên: “Cuối cùng lần này chân tướng cũng rõ ràng rồi!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 171: Mở Mắt Nhìn Đồi

 Thật đáng phỉ nhổ, kiếp trước đám gái trẻ cứ nói mãi về loại đàn ông này. Vừa mạnh mẽ, vừa gian tà lại còn hấp dẫn, cộng thêm tu vi cao thâm, tính cách lại vô cùng thâm tình, có thể giết hết người trong thiên hạ, chỉ đối xử tốt với mỗi người phụ nữ của mình. Chắc chắn, trong văn vẻ bình thường thì loại đàn ông chất lượng như vậy đều cho nữ chính gom hết vào trong hậu cung. Vậy sao bà tác giả vô lương này lại phân phối cho mẹ nữ chính chứ, thực là tạo nghiệt mà...

Nhưng mà vậy cũng tốt, dù sao thoát nhìn nữ chính Vinh Tuệ Khanh này có vẻ không được tốt số cho lắm, ngay cả đàn ông ưu tú cũng không chung tình với cô3ta, chẳng trách lại bị một nữ phụ không có tiếng tăm gì đoạt mất danh tiếng.

La Xảo Tư có cảm giác rằng nếu như nàng ta giết chết Vinh Tuệ Khanh, nói không chừng đại cương này có thể hiện ra càng nhiều nội dung hơn. Nàng ta nghiên cứu lâu như vậy, lĩnh hội tâm đắc duy nhất chính là quyền đại cương này có ý thức độc lập, biết nhận thức. Nó giống như biết ai là vai trò gì trong câu chuyện này, hơn nữa chỉ hiển hiện nội dung có liên quan đến bản thân người đó. Nội dung liên quan đến người khác thông thường chỉ khi vận mệnh của hai nhân vật giao nhau mới có thể hiện ra.

Có lẽ đây chính là lý do vì sao nội dung nàng ta nhìn0thấy cực ít ỏi, không đầy đủ chút nào. Tại vì nàng ta chỉ là một vai phụ tầm thường, rất nhiều nội dung liên quan đến nàng ta có lẽ tác giả lướt qua thôi, cho nên thứ nàng ta nhìn thấy cũng ít.

Nếu như mình có thể trở thành nữ chính, nội dung mà đại cường này thể hiện ra nhất định sẽ khác.

Bây giờ nhìn thấy đại cường hiện ra Vinh Tuệ Khanh đi dò xét vương phủ vào ban đêm, đang nói chuyện với vương phi. Điều này chứng minh dao động khí tức mà trước đó nàng ta cảm nhận được chẳng phải là ngoài ý muốn, mà là vì Vinh Tuệ Khanh ở bên trong!

La Xảo Tư xoay chuyển tròn mắt, lập tức bay lên nóc nhà, lấy ra một nắm thuốc bột⁵hiện thân đã chuẩn bị sẵn.

Để đối phó với Vinh Tuệ Khanh, La Xảo Tư trăm phương nghìn kế mà thúc đẩy đại cường, còn nghe ngóng một số tập tính cá nhân và phong cách tác chiến vụn vặt của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh thích dùng vật ẩn thân, binh khí sở trường là Nhật Nguyệt Song Câu, hình như trận pháp cũng rất mạnh.

Lúc Vinh Tuệ Khanh đi ra khỏi chính phòng, tuy rằng La Xảo Tư không nhìn thấy nhưng lại rõ ràng cảm nhận được dao động của luồng khí kia.

Lúc cô ta bay lên nóc nhà, La Xảo Tư mừng rỡ, tán thán mình thật may mắn. Nàng ta vung tay tung thuốc bột ra ngoài để loại bỏ công hiệu ẩn thân, đồng thời còn lấy cây búa lớn mà mình luyện⁴chế đập về phía đầu Vinh Tuệ Khanh.

Chẳng ngờ Vinh Tuệ Khanh vẫn phản ứng rất nhạy bén, lách mình một cái là tránh khỏi cây búa lớn đang vung lên rin rít, nhưng mà lại bị mất thăng bằng, trực tiếp rơi xuống dưới.

“Vinh Tuệ Khanh, ta có thể tha cho cô một mạng, chỉ cần cô bằng lòng giao linh sủng của mình ra đây là được.” La Xảo Tư mang theo cây búa, nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên nóc nhà. “Cô đừng có giờ trò gì. Vương gia

đã về phủ, ta tin rằng chỉ cần bóp nát tín phù trong tay thì ông ấy sẽ lập tức đến ngay. Vương gia chắc chắn là muốn đưa cô vào chỗ chết, cô còn không biết sao?”

Vinh Tuệ Khanh nhìn kĩ lại, lập tức nhận ra La Xảo Tư. Cô cũng không nói nhảm với nàng ta, roi dài trong tay vung lên, linh lực rót vào, roi dài dẻo dai nháy mắt đông lạnh duỗi ra thẳng tắp và cứng như sắt, cuốn về phía quyển sách nhỏ trên tay trái của La Xảo Tư. Cô biết tay trái là nhược điểm của La Xảo Tư.

La Xảo Tư không ngờ Vinh Tuệ Khanh căn bản không thèm đếm xỉa gì đến lời đề nghị của mình, trái lại còn không nói không rằng mà đã trực tiếp vung roi ra!

“Cô thực sự không sợ chết? Đừng tưởng rằng cô là... thì dám không màng gì đến uy hiếp của ta! Nếu cô không dừng tay, ta sẽ bóp nát tín phù!”

La Xảo Tư vội vàng đưa búa về trong tay, đập về phía roi dài của Vinh Tuệ Khanh.

Ai ngờ Vinh Tuệ Khanh vụt một roi, mũi roi chia lên, bỗng chốc cuốn về cổ họng La Xảo Tư!

La Xảo Tư kinh hoàng, nhất thời đành phải sử dụng ra Tật Phong Bộ, lùi về sau nhanh ngay lập tức, tránh né roi của Vinh Tuệ Khanh. Nàng ta đương nhiên không dám dùng búa tử kim đập vào trên cổ mình.

Vinh Tuệ Khanh không nói một tiếng nào, thần tốc bước theo. Cô xê dịch chớp nhoáng trước mặt La Xảo Tư, vung roi vun vút, như giao long rời hang, lại như phượng hoàng giương cánh. Bóng roi chớp lóe tựa muôn hoa đua nở, đóa lớn đóa nhỏ, khiến người ta hoa mắt không thôi, ấy vậy mà lại chứa trong đó chút ít tác dụng mê hoặc kẻ địch.

Suy cho cùng tu vi La Xảo Tư vẫn thấp hơn Vinh Tuệ Khanh một cảnh giới. Bộ phép dùng roi này của Vinh Tuệ Khanh đến từ yêu tu Vương nữ Đồ Sơn Quỳ Họa lại được chính cô cải tiến qua, thêm vào một chút linh lực, có thêm tác dụng mê hoặc kẻ địch. Khi công kích đối phương, nếu như kẻ đó có tu vi thấp hơn, đột nhiên nhìn thấy bóng roi này, định từ bóng roi mà nhìn ra phương pháp hóa giải thì nhất định sẽ bị thôi miên.

Đây là lần đầu Vinh Tuệ Khanh sử dụng nó với người ngoài. Trước đây cô chẳng qua chỉ là so chiêu một chút với Lang Thất trong lúc lên đường du hành mà thôi. Mà tên Lang Thất đó rất hay nịnh bợ, lúc nào vừa nhìn thấy bộ phép dùng roi này thì cũng tích cực “bị thôi miên”, làm cho Vinh Tuệ Khanh mãi không rõ tác dụng của tiên pháp ảo giác rốt cuộc là có hữu hiệu hay là không.

La Xảo Tư nhìn thấy bóng roi chớp lóe trước mắt, còn giống như là có quy luật vậy, bất giác bèn quan sát tỉ mỉ, định tìm ra quy luật là có thể phá giải.

Ai ngờ nhìn một hồi, nàng ta liền cảm thấy trời đất quay cuồng, ý thức bỗng chốc mơ hồ...

Vinh Tuệ Khanh thấy La Xảo Tư mềm oặt té xuống đất thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem chừng tiên pháp mà cô nghĩ ra có chút tác dụng. Ý tưởng dung nhập thuật thôi miên vào trong tiên pháp này là do ảo trận của Mạnh Lâm Chân mang đến linh cảm cho cô.

Ảo trận có thể phòng thủ cũng có thể tấn công.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy roi dài ngoài việc vung vẩy ra, bóng roi của nó còn có thể kì diệu giống như các loại dụng cụ dùng để thôi miên của bác sĩ ở kiếp trước. Thế là cô chợt nảy ra ý tưởng, rót linh lực vào trong roi dài, tăng thêm cho bóng roi một phần năng lực áp đảo tinh thần của người khác.

Nhưng mà công năng lớn nhất của bộ tiên pháp này vẫn là đối chiến với tu sĩ có tu vi thấp hơn cô, tu sĩ có tu vi cao hơn cô hoàn toàn sẽ không cho cô thời gian để diễn luyện ra toàn bộ bộ tiên pháp này. Cho nên trước mắt, bộ tiên pháp ấy vẫn còn yếu, chỉ là cái yếu này ngược lại vừa đủ để đối phó với La Xảo Tư.

Vinh Tuệ Khanh cảm giác tu vi của La Xảo Tư thấp hơn cô một cảnh giới. Cô là Luyện Khí tầng chín đại viên mãn, La Xảo Tư chỉ vừa mới leo lên Luyện Khí tầng chín.

“Hừ, tay trái cầm sách, tay phải cầm búa, cô lấy đâu ra cái tay thứ ba để bóp tín phù chứ? Lần tới lúc uy hiếp người khác phải nghĩ trước xem có hợp lý hay không!” Vinh Tuệ Khanh cười khẩy mà nói, thảo nào lúc trước cô chẳng mảy may lo lắng La Xảo Tư sẽ bóp nát tín phù, thông báo cho Ngụy Nam Tâm.

Đi đến trước mặt La Xảo Tư, cô khom lưng xuống, muốn lấy cuốn sách trong tay La Xảo Tư xem thử.

Tuy rằng La Xảo Tư bị thôi miên, thế nhưng tay trái vẫn giữ khư khư cuốn sách kia không buông.

Vinh Tuệ Khanh càng thêm hiếu kỳ, lại lần nữa gắng sức lấy ra, thậm chí sử dụng linh lực chui vào trong quyển sách kia, dùng thần thức dò xét xem bên trong quyển sách rốt cuộc là viết công pháp bí tịch gì.

Thần thức của Vinh Tuệ Khanh vừa vào đến, quyển sách trong tay La Xảo Tư lập tức tuôn ra một luồng sáng chói mắt, xông thẳng đến tận trời, phút chốc chiếu sáng bầu trời đêm của hậu viện sáng như ban ngày.

“Nguy rồi!” Vinh Tuệ Khanh cả kinh, lại phát hiện tay của mình cứ như bị hàn vào trên quyển sách kia, làm thế nào cũng không lấy ra được.

La Xảo Tư bị Vinh Tuệ Khanh đẩy đến đẩy lui, mí mắt giật giật, như sẽ lập tức tỉnh lại.

Vinh Tuệ Khanh càng thêm sốt ruột. Tuy rằng cô chẳng muốn giết người bừa bãi, thế nhưng nếu để cho La Xảo Tư tỉnh lại, cô chắc chắn là không thoát được.

Vinh Tuệ Khanh rút roi lại, vòng vào trên cổ La Xảo Tư, cố sức siết lấy.

La Xảo Tư gào lên một tiếng, hai mắt trắng dã, càng thêm siết chặt quyển sách nhỏ trong tay.

Nhưng đúng lúc này, ánh sáng chiếu lên tận trời mà quyển sách trong tay La Xảo Tư phát ra bỗng nhiên ảm đạm xuống, trên quyển sách xuất hiện những hạt ánh sáng màu lam nhạt, từng đốm từng đốm theo bàn tay cầm lấy quyển sách của Vinh Tuệ Khanh mà chui vào trong cơ thể cô.

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh lập tức nổi lên sóng gió ngút trời, cọ rửa lấy bờ đề xung quanh thức hải.

Đế Lưu Tương trong đan điền nhanh chóng xoay chuyển, linh lực của Húc Nhật Quyết chảy xiết trong gân mạch toàn thân, mà hạt sáng lam nhạt bé nhỏ kia cứ như vậy mà lần lượt chui vào trong thức hải của Vinh Tuệ Khanh, chen chúc nhau đến dày đặc chít chít, bắt đầu sắp xếp và tụ lại trên bầu trời thức hải.

Trong đầu của Vinh Tuệ Khanh “ầm” một tiếng, như muốn nổ tung vậy, khí huyết cuồn cuộn, một ngụm máu phun ra ngoài. Sau đó ánh mắt và thần trí của cô dần mơ hồ, rũ rượi ngã xuống bên cạnh La Xảo Tư.

Tay trái hai người cùng đặt lên một quyển sách phát ra ánh sáng huỳnh quang màu lam nhạt, La Xảo Tư ngửa mặt ngã xuống đất, Vinh Tuệ Khanh cũng ngã vào trên người La Xảo Tư.

...

Bên ngoài viện, nghe thấy giọng nói của Ngụy Nam Tâm, La Thần vô cùng khẩn trương. Y vội vàng thu kết giới lại, cường ép phá trận mà ra.

Mạnh Lâm Chân gấp rút thu xếp cho Ngụy Khanh Khanh xong thì vọt ra khỏi phòng.

La Thần vung một quyền mang theo linh lực dữ tợn, nháy mắt đánh nát tiểu viện của Mạnh Lâm Chân thành phế tích.

Mạnh Lâm Chân kinh hãi, vội vàng chạy trở lại, lôi Ngụy Khanh Khanh ra khỏi đồng gạch vụn.

Cũng may con bé này trốn trong gầm giường, khung giường cao lớn chặn lại nóc nhà sụp xuống, không đập trúng người nó, nhưng mà cũng làm nó sợ hãi quá chừng.

La Thần cười lạnh một tiếng, phi thân nhảy lên, tiến vào trong nội viện.

...

Ngụy Nam Tâm cấp tốc quay trở về, lúc đến bên ngoài phủ thì bị hai con yêu thú hung dữ cuốn lấy. Một con báo đỏ như lửa và một con sói gian trá, cả hai liều mạng tấn công ông ta. Tuy rằng chúng nó chỉ có tu vi Trúc Cơ, thế nhưng hình như có người thi triển ra một tầng pháp thuật phòng ngự trên người chúng, trong khoảng thời gian ngắn, linh lực của Ngụy Nam Tâm căn bản không xuyên qua được.

Trong tình thế cấp bách, ông ta đành phải sử dụng ra thần công Sư Tử Hống của Phật môn, truyền tin tức kẻ thù bên ngoài xâm phạm vào trong vương phủ. Hộ vệ trong vương phủ lập tức gõ vang chuông lớn, triệu hồi tu sĩ nghênh địch.

Trong thời điểm này, tất cả tu sĩ đều đang chạy về phía nội viện.

La Thần nhanh hơn bọn chúng một bước, đi đến bên ngoài chính phòng của Quán Phượng Nữ.

Thị nữ và người hầu chỗ này đều run lẩy bẩy trốn trong phòng, hoàn toàn không dám nhìn ra ngoài.

La Thần liếc mắt qua là lập tức nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh ngã nhoài trên mặt đất, bên dưới cô còn có một người khác.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 172: Biết Rõ Thiên Cơ

 Những tu sĩ ngoại viện vương phủ kia đều đã đuổi theo đến.

La Thần ôm Vinh Tuệ Khanh, nhanh chóng rời đi, cũng chẳng quay đầu lại. Bàn tay y mở ra, linh lực cuồng bạo tựa kim châm rợp trời đâm vào trên người đám tu sĩ vừa đuổi theo đến.

La Thần có tu vi cao hơn những tu sĩ này, y vừa ra tay, những người này đều luống cuống tay chân, nhất thời không đuổi theo nữa.

Thừa dịp này, La Thần nhảy lên nóc nhà, rời khỏi vương phủ.

Nếu Ngụy Nam Tâm đã lập thế ở đây lâu như vậy, vậy thì vương phủ của ông ta cũng không phải là không có chút phòng bị nào.

Đại trận phòng hộ mở ra, cả vương phủ như úp trong thùng sắt, trừ phi là tu sĩ Nguyên Anh, hoặc là Đại Trận Pháp Sư mới có thể phá trận ra ngoài.

La Thần rất nhanh đã phát hiện mình lạc hướng trong lúc di chuyển trên những nóc nhà. Y biết đây hẳn là hiệu quả của trận pháp phía trên bầu trời vương phủ.

Y chỉ hiểu sơ lược về trận pháp, ngược lại là Vinh Tuệ Khanh rất tinh thông, nhưng bây giờ cô đã bất tỉnh. La Thần thử vài lần cũng không đánh thức cô tỉnh dậy được, đành phải ôm cô liên tục nhảy giữa các phòng, cố sức không ở một chỗ, tránh cho bị người thao túng trận pháp nhanh chóng tìm được vị trí của mình.

Cứ di chuyển qua lại liên tục như vậy không bao0lâu, La Thần đột nhiên nhìn thấy phía trước xuất hiện một lối đi. Y lập tức không chút do dự mà đi vào, từ kinh nghiệm trước kia của y, đây hẳn là đường dẫn ra ngoài.

Chẳng biết tại sao gặp phải tình hình như vậy, dù sao có đường cũng tốt hơn là không, cho dù cửa ra có người canh gác cũng tốt hơn là cố thủ bên trong trận pháp.

Đi hết lối đi thật dài, La Thần phát hiện mình đã ra khỏi trận pháp, đang đứng ở cổng vào của một nơi hậu viện hoang vu. Trong viện cỏ dại mọc thành bụi, có vẻ chẳng ai ở đây cả, là một tiểu viện bị bỏ hoang.

La Thần ôm ngang lấy Vinh Tuệ Khanh, dừng bước chân.

Người5đứng ngăn cản ở cánh cửa đối diện chính là tu sĩ Kim Đan Mạnh Lâm Chân, đại đồ đệ đặc lực nhất của Ngụy Nam Tâm.

Mạnh Lâm Chân tay cầm trường kiếm mà đứng đó, vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Tuệ Khanh thế nào rồi?” Mạnh Lâm Chân lạnh lùng hỏi.

“Không biết, có lẽ là bị thương, có lẽ là trúng độc.” La Thần cũng lạnh lùng trả lời.

Mạnh Lâm Chân giơ trường kiếm lên, chỉ về phía La Thần. Kiếm ý bắn ra từ mũi kiếm, vòng quanh La Thần, khoanh một vòng tròn trên mặt đất.

“Người thực sự muốn đánh với ta sao? Người đánh không lại ta.” La Thần ngay cả lông mày cũng không nhúc nhích lấy một chút.

Mạnh Lâm Chân chán nản buông trường kiếm, bước4sang bên cạnh một bước: “Các người đi đi, đi ra ngoài rẽ trái, trực tiếp rời khỏi vương

phủ. Rẽ phải là đi đến cổng chính của vương phủ, Vương gia bị hai con yêu thú giữ chân, tạm thời không thể đến được.”

La Thần dường như không bất ngờ chút nào, gật gật đầu nói: “Làm phiền rồi.”

Sau đó y ung dung ôm Vinh Tuệ Khanh đi lướt qua bên cạnh Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân không kìm được mà nhìn Vinh Tuệ Khanh. Sắc mặt cô vẫn như cũ, dường như chỉ là đang ngủ, khóe miệng còn mang theo chút hoảng sợ giống đang đắm chìm trong giấc mơ kinh khủng nhất.

Mạnh Lâm Chân giật mình. Dáng vẻ này có hơi giống trúng ảo cảnh, thế nhưng thân9thể của chính bản thân Vinh Tuệ Khanh lại ở đây, bản chất không giống với ảo cảnh cho lắm. Dường như chỉ có ý thức của cô tiến vào ảo cảnh, cũng chính là nằm mơ mà mọi người thường nói.

Mang theo Vinh Tuệ Khanh, La Thần vội vã ra khỏi cửa sau của vương phủ, sau đó lập tức tản thần thức ra tìm Khăng Khăng, truyền âm cho nó, để nó mang theo Xích Báo và Lang Thất mau chóng rời khỏi.

Ngụy Nam Tâm nóng lòng lo chuyện trong vương phủ, tuyệt đối sẽ không đuổi theo Xích Báo và Lang Thất.

Khăng Khăng nhận được truyền âm của La Thần xong cũng vội vàng truyền âm cho Xích Báo và Lang Thất, để cho chúng nó giở trò lừa gạt, không tiếp tục công kích Ngụy Nam Tâm nữa.

La Thần không mang theo Vinh Tuệ Khanh trở về khách điểm mà nhanh chóng rời khỏi kinh thành Đại Sở, đi đến ngọn núi lớn ở gần đó.

Khăng Khăng dẫn Xích Báo và Lang Thất theo khí tức La Thần để lại cũng chạy đến.

Vùng lân cận của kinh thành Đại Sở có hai ngọn núi lớn, linh khí dồi dào, thế nhưng hai ngọn núi này được cho là nơi long mạch Hoàng đế của nước Đại Sở, không cho phép người bình thường lên núi.

Chỉ có Hoàng Vận Tự là miếu chùa của hoàng gia nước Đại Sở ngụ tại một ngọn núi trong đó.

La Thần mang theo Vinh Tuệ Khanh đi đến ngọn còn lại.

Ở đây linh khí dư thừa, cũng chỉ có vài tán tu dựng lên vài đạo quán và miếu thờ nho nhỏ để tu hành.

Bọn họ dễ dàng tránh né mấy tán tu này rồi đi đến một chỗ có đầm nước, khai mở ra động phủ ở giữa sườn núi, mang theo Vinh Tuệ Khanh vào ở.

Xích Báo và Lang Thất ở bên ngoài động phủ, La Thần mang theo Vinh Tuệ Khanh vào ở bên trong động phủ.

Vinh Tuệ Khanh vẫn còn hôn mê, La Thần không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng giờ Ngụy Nam Tâm trở về kinh thành rồi, bọn họ không thể tiếp tục ở trên địa bàn của kẻ địch nữa.

Lúc này trong vương phủ của Ngụy Nam Tâm cũng huyên náo một trận gà bay chó sủa.

La Xảo Tư được sư huynh của mình cứu tỉnh dậy. Nàng ta bẩm báo với Ngụy Nam Tâm, nói mình bị Vinh Tuệ Khanh đánh ngất xỉu, chuyện khác thì không biết, cũng không nói trước đó Vinh Tuệ Khanh đi vào trong phòng của Quản Phượng Nữ. Nàng ta biết nói ra lời này, vương phi liền không sống được nữa. Vương phi chết không sao cả, thế nhưng nếu bà ấy chết rồi, Vinh Tuệ Khanh sẽ không bao giờ đến vương phủ nữa, nàng ta phải đi đâu tìm đây?

Từ sau đêm gặp phải Vinh Tuệ Khanh, quyền đại cương của La Xảo Tư không hiện ra cái gì nữa. Điều này làm cho La Xảo Tư kinh hồn bạt vía, nàng ta rất sợ từ nay về sau đại cương này sẽ bị hỏng luôn. May mà qua hai năm nữa nó lại bắt đầu hiện chữ, chuyện này thì sau này hẵng nói.

Ngụy Nam Tâm đi vào chính phòng của mình, nhìn thấy Quản Phượng Nữ ngủ say sưa, hoàn toàn không biết gì về chuyện bên ngoài thì mới thở phào nhẹ nhõm. Ông ta biết việc phòng hộ sẵn sàng trước đó của mình tạo nên tác dụng, Vinh Tuệ Khanh hẳn là chưa kịp vào gian phòng này.

Nhưng mà vì lý do an toàn, Ngụy Nam Tâm vẫn cho Quản Phượng Nữ ăn thêm một viên thuốc nữa.

Quản Phượng Nữ ăn được hoàn Vinh Tuệ Khanh cho mình, tuy rằng thân thể mềm oặt nhưng ý thức vẫn tỉnh táo. Lúc này bà vờ như đang ngủ, đặt viên thuốc kia dưới lưỡi, chờ Ngụy Nam Tâm đi ra ngoài rồi thì mới nhanh chóng nhả ra, vút vào trong bồn thạch anh trồng hoa súng trước cửa sổ.

Ngụy Nam Tâm lại kiểm tra xung quanh, phát hiện sân viện của Mạnh Lâm Chân bị phá hủy tan nát, mới biết được thì ra La Thần cũng đến, đồng thời còn muốn giết chết đứa con giả mạo mà bọn họ chuẩn bị.

“Ngày mai dẫn Khanh khanh đi gặp vương phi, nếu như vương phi thích thì cứ để ở lại bên cạnh vương phi.” Ngụy Nam Tâm biết, đàn bà chỉ cần có con cái thì sẽ nhịn nhục mong yên ổn trong rất nhiều chuyện, hơn nữa cũng sẽ dần dần một lòng một dạ đi theo mình.

Mạnh Lâm Chân lặng lẽ gật đầu.

Ngày hôm sau, Ngụy Khanh Khanh giả mạo được dẫn đến trước mặt Quản Phượng Nữ.

Quản Phượng Nữ ngồi ngay ngắn ở đó, vờ tỏ vẻ mờ mịt mà nhìn về phía Ngụy Khanh Khanh: “Con là con gái của ta sao?”

Dáng vẻ kẻ giả mạo kia thật sự giống Tuệ Khanh y như đúc. Quản Phượng Nữ cảm khái, đáng tiếc Ngụy Nam Tâm không biết rằng, con cháu Vinh gia bọn họ nhận tổ quy tông dựa vào huyết thống chứ không phải dung mạo.

Quản Phượng Nữ cầm lấy tay Ngụy Khanh Khanh, cười híp mắt mà cảm nhận huyết mạch của cô bé, mi tâm lại nhảy lên. Đứa trẻ này lại có khí tức huyết mạch của bà, nhưng mà một nửa phần huyết mạch còn lại vô cùng vắng vẻ, còn có nhiều chỗ là một vùng ảm đạm xám trắng.

Đứa trẻ này bị người ta cải tạo huyết mạch.

Quản Phượng Nữ nhớ đến hồi trước, bà thường hay tỉnh lại lúc nửa đêm rồi phát hiện đầu ngón tay của mình có thêm mấy vết thương nhỏ. Nhất định là tên khốn Ngụy Nam Tâm kia nửa đêm đi lấy máu của mình.

Ngụy Khanh Khanh say mê nhìn người phụ nữ xinh đẹp vô song trước mắt, bà mặc váy dài với họa tiết hoa hải đường đỏ, khí chất bất phàm, cao không thể với.

“Mẹ, mẹ không còn nhớ Khanh Khanh ư?” Ngụy Khanh Khanh yếu ớt nói, nhào đến trong lòng Quản Phượng Nữ.

Quản Phượng Nữ vô thức đẩy cô bé này ra.

Ngụy Khanh Khanh không đứng vững, lập tức ngã ngòai trên mặt đất. Cô ta giật mình ngẩng đầu, nhìn về phía Quản Phượng Nữ mà nói: “Mẹ, mẹ không nhận ra Khanh Khanh sao?”

Quản Phượng Nữ mỉm cười lạnh nhạt mà nói: “Thật ngại quá, ta thật sự không nhớ rõ. Ta nhớ mình có một đứa con gái, thế nhưng ta không nhớ

rõ nó có đáng vẻ thế nào nữa.”

Nói xong, bà xoa xoa trán: “Ôi, gần đây trí nhớ càng ngày càng kém, ngay cả chuyện xảy ra vào ngày hôm qua thì ngày hôm nay đã quên hết sạch. Nào chỉ là con gái, ngay cả quê quán của cha mẹ ta cũng không nhớ là ở nơi nào.”

Ngụy Khanh Khanh chớp đôi mắt to, không biết nên ứng đối như thế nào. Cô ta nhìn về phía Mạnh Lâm Chân đang khoanh tay bên cạnh như đang xin trợ giúp.

Mạnh Lâm Chân khẽ lắc đầu.

Ngụy Khanh Khanh đành phải đứng dậy, không còn định nhào vào trong lòng Quán Phượng Nữ nữa.

Quán Phượng Nữ che trán, nói mình càng đau đầu hơn, chẳng nhìn Ngụy Khanh Khanh lấy một lần.

Mạnh Lâm Chân đành phải truyền tin cho Ngụy Nam Tâm.

Ngụy Nam Tâm dẫn theo đại phu đến bắt mạch cho Quán Phượng Nữ.

Đại phu cũng không nói ra được nguyên do, đành bảo là khí huyết suy yếu, cần nghỉ dưỡng cho tốt, không được vất vả hao tổn tinh thần.

Chờ đại phu đi rồi, Mạnh Lâm Chân lặng lẽ nói với Ngụy Nam Tâm: “Sư phụ, có nên dùng thuốc của sư nương lại hay không? Đệ tử thấy thứ thuốc kia đã có chút ảnh hưởng không tốt. Suy cho cùng sư phụ cũng đâu muốn sư nương biến thành người ngu đần?”

Ngụy Nam Tâm cũng không ngờ rằng Quán Phượng Nữ lại bị được hoàn ảnh hưởng đến mức này, ngay cả chuyện xảy ra vào ngày hôm qua cũng không nhớ được, như thế không ổn chút nào.

“Vậy sau này không uống nữa.” Ngụy Nam Tâm thở dài: “Thái độ của vương phi đối với Khanh Khanh thế nào?”

Mạnh Lâm Chân lắc đầu: “Vương phi tỏ vẻ không nhớ nổi dáng vẻ của con gái, thái độ lạnh nhạt với Khanh Khanh.”

Ngụy Nam Tâm cau mày: “Sao như vậy được?” Sau đó ông ta liền dặn dò: “Để cho đứa bé kia đến ở trong viện của vương phi đi. Năm rộng tháng dài, trước sau gì tình cảm cũng ăn sâu bén rễ.”

Mạnh Lâm Chân thừa vâng, tiếp tục sắp xếp chuyện của Ngụy Khanh Khanh.

Song song đó, Ngụy Nam Tâm phái vài nhóm người lục soát khắp cả kinh thành đến mức long trời lở đất, thế nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Vinh Tuệ Khanh và La Thần.

Hai ngọn núi vùng phụ cận cũng đã được lục soát qua, dường như không tìm thấy thấy bóng dáng của họ.

Không lâu sau Ngụy Nam Tâm nhận được mật báo, nói La Thần xuất hiện ở trên trấn nhỏ nước láng giềng, bấy giờ ông ta mới thở phào nhẹ nhõm. Điều này trùng khớp với suy đoán của ông ta, với thể lực và địa vị của bản thân, ông ta không tin La Thần và Vinh Tuệ Khanh còn dám ở lại trên bất cứ mảnh đất nào của nước Đại Sở cả.

Kỳ thực Vinh Tuệ Khanh vẫn đang hôn mê bất tỉnh trong một động phủ được mở ra trên một ngọn núi lớn ở phụ cận kinh thành Đại Sở.

Xích Báo, Lang Thất và Khăng Khăng vẫn luôn ở trong động phủ mà chăm sóc cô.

Ý thức của bản thân Vinh Tuệ Khanh lại đắm chìm trong một vùng đầy những viên ánh sáng màu lam nhạt, trước mặt cô diễn ra từng cảnh

tượng mà trong đó cô là nhân vật chính, kiếp trước và kiếp này bi thảm đến cùng cực...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 173: Nguyên Tác Huyền Huyền 18+ Hiện Ra

 Một lát sau, trang bìa dần biến mất, màn hình chậm chậm kéo ra, từng hình ảnh làm cho Vinh Tuệ Khanh giật mình không thôi hiện ra trước mặt cô.

Đợi một chút, đây thật là ta ở trong đó ư?

Nguy rồi, Vinh Tuệ Khanh kinh hãi trong lòng. Thứ này có gì đó quái đản, cô không thể tiến vào đó được!

Thế nhưng đã muộn rồi. Một cột sáng khổng lồ phát ra từ trong màn ảnh màu lam nhạt trên bầu trời thức hải, chiếu thẳng vào ý thức bản ngã của Vinh Tuệ Khanh, hút cô vào trong.

Bên trong màn sáng lam nhạt này tựa như là một vùng trời đất khác, một thế giới khác.

Cô vô tri vô giác ở nơi đó, lại lần nữa về đến buổi tối núi Lạc Thần gặp biến cố đó.

Dốc Lạc Thần bị tàn sát, tan cửa nát nhà, mẹ bị kẻ thù bắt đi, mình được Tiểu Hoa (Khăng Khăng) cứu, sau đó rơi vào trong tay Đóa Linh phụ nhân... Vất vả lắm mới chạy thoát khỏi sơn trang Đóa Linh lại gặp phải Ngụy Nam Tâm... Yêu tu phổ Hồ Lô dốc hết sức trợ giúp cô, cô trốn thoát thành công, tiến vào Long Hồ Môn làm đệ tử nội môn... Yêu thú đánh lén ban đêm, cô bị vu oan là hung thủ, bị dìm vào trong đầm rồng để tế Long Thần. Mạnh Lâm Chân nhảy vào theo cô...

Cô thành con rồi không có ý thức, bị những sợi dây rối vô hình dẫn dắt, lần nữa diễn lại thăng trầm cuộc đời mà mình đã biết rõ.

Mãi đến cuối cùng, khi đi đến bên trong Tiểu Thiên Ma Cảnh của Mạnh Lâm Chân, cô mới thức tỉnh được một chút ý thức của bản thân.

Chờ chút, đây là chuyện gì? Chuyện trước mắt cô đều biết, bởi vì đó là chuyện cô từng trải qua, thế nhưng vì sao phần sau lại không giống lắm với chuyện cô đã trải qua?

Trong ảo cảnh Tiểu Thiên Ma Cảnh của Mạnh Lâm Chân, Vinh Tuệ Khanh phát hiện mình không chỉ thành thân với y mà còn sinh con!

Lúc bọn họ đi ra từ trong ảo cảnh là đã qua bảy năm chứ không phải là năm năm!

Còn có một chút khác biệt chính là không phải cô chủ động phá kính, mà là trong Lang Hoán Bảo Kính, Mạnh Lâm Chân tu tập viên mãn Tiểu Thiên Ma Cảnh tầng thứ hai, được Ngụy Nam Tâm triệu hoán ra, cho nên mới mang theo cô rời khỏi. (Cô nhớ rõ ràng, Mạnh Lâm Chân không thành thân với cô, y cũng chưa tu tập viên mãn Tiểu Thiên Ma Cảnh tầng thứ hai thì đã bị mình đập vỡ Lang Hoán Bảo Kính, phá kính mà ra!)

Sau khi ra khỏi ảo cảnh, sự việc dường như lại trở về quỹ đạo mà cô quen thuộc.

La Thần kết thành Kim Đan, phá trận thoát ra, mang theo cô chạy trốn... Bọn họ bị Chính Nghĩa Minh truy sát ở núi Triều Ca, đành phải rời khỏi đó mà đi đến núi Quán Đào giết yêu thú, thu phục Xích Báo, La Thần cứu Ngũ Hồng Hoan cô nương... Sau đó, họ dẫn Ngũ cô nương cùng đi đến kinh thành, chuẩn bị thăm dò vương phủ vào ban đêm.

Vinh Tuệ Khanh lại một lần nữa phát hiện khác biệt. Lần này, bí địa núi Triều Ca còn chưa kịp xuất thế. Từ núi Quán Đào đi đến kinh thành

cũng không có bọn Lang Thất đồng hành. Ngũ cô nương cũng không bị buộc vào đá chìm xuống sông mà là sau khi được La Thần cứu ra từ trong tay Dực Xà thì được dẫn đi theo bên cạnh. (Người bên cạnh từ Ngũ Hồng Hoan biến thành Lang Thất, đây là ý gì? Vinh Tuệ Khanh có phần không hiểu rõ...)

Tiếp đó, cô đi cùng với La Thần thăm dò vương phủ vào ban đêm, tìm được mẹ. Vinh Tuệ Khanh chỉ kịp cho mẹ uống giải dược thì đã bị Ngụy Nam Tâm phát hiện tung tích. Ngụy Nam Tâm tự mình dẫn theo đại tu sĩ bao vây diệt trừ bọn họ. La Thần bị đánh trọng thương, bọn họ bị buộc phải lưu vong.

Ngũ Hồng Hoan cảm mến La Thần, lúc La Thần trọng thương, nàng ta cực nhọc ngày đêm mà hầu hạ y. La Thần chẳng biết tại sao cũng để Ngũ Hồng Hoan bên người làm ấm giường. Từ đó Ngũ Hồng Hoan tự cho mình là “Thần tẩu”, chỉ trích Vinh Tuệ Khanh làm liên lụy La Thần, tìm mọi cách bắt bẻ sỉ nhục cô. Vinh Tuệ Khanh tức giận rời khỏi, bị Mạnh Lâm Chân bắt được, nhốt lại, trở thành nô lệ XXX của hắn, mỗi ngày đều trải qua đủ kiểu OO rồi lại XX...

Sau khi Quân Phượng Nữ tỉnh táo lại, bà quyết định báo thù, lén lút đầu phục Hoàng đế nước Đại Sở thành công, đạt thành thoả thuận với ông ta. Bà ấy tiết lộ cho Hoàng đế nước Đại Sở chuyện Ngụy Nam Tâm muốn thống nhất Đông Đại Lục, xây dựng hoàng quyền thế tục, truyền cho đời sau của mình, từ đó trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn. Nhưng mà tin tức bị rò rỉ, bị đứa con gái giả mạo Ngụy Khanh Khanh nói cho Ngụy Nam Tâm biết.

Ngụy Nam Tâm giật dây cho Ngụy Khanh Khanh hạ độc giết chết Quân Phượng Nữ, bản thân ông ta thì cắn nuốt linh hồn thánh khiết của bà, rồi cuộc đột phá Kim Đan hậu kỳ, thành công Kết Anh.

Sau khi Quản Phụng Nữ chết, thần điện Quang Minh lập tức phái sứ giả đến, đón “con gái” của Quản Phụng Nữ và Ngự Nam Tâm đến thần điện Quang Minh, thu nhận làm đệ tử đích truyền của Thánh nữ Quản Khinh Sa.

Ngự Nam Tâm ý thế có được thần điện Quang Minh làm chỗ dựa, càng thêm hồng hách.

Hoàng đế nước Đại Sở biết tin Quản Phụng Nữ chết, hiểu việc này không thể chậm trễ nữa, vì vậy khởi binh trong lúc tang lễ Quản Phụng Nữ diễn ra, bao vây vương phủ của Ngự Nam Tâm, chỉ trích ông ta ngỗ nghịch phạm thượng, có ý đồ mưu phản, cả nhà bị tịch thu tài sản rồi chém chết.

Mặc dù Ngự Nam Tâm là tu sĩ Nguyên Anh nhưng lại không cách nào trực tiếp ra tay với Hoàng đế nước Đại Sở được, bởi vì đối phương là phạm nhân. Mà muốn so bì binh sĩ và tử sĩ phạm nhân trong tay, ông ta còn chưa phải là đối thủ của Hoàng đế nước Đại Sở. Thế nên ông ta đành phải vội vàng khởi sự, mưu toan dựa vào địa thế mà chống lại, chiến một trận sau cùng.

Năm đó Hoàng đế nước Đại Sở cùng phát lên với Ngự Nam Tâm trong dân gian, thế nhưng ông ta có thể làm Hoàng đế, Ngự Nam Tâm vẫn thao võ lược, không gì không am hiểu, còn là có tu vi đại tu sĩ với song linh căn trời sinh, lại vẫn chỉ có thể dưới Hoàng đế nước Đại Sở. Từ đó là thấy mưu trí và năng lực của ông ta, nói cho cùng, vẫn là thấp hơn Hoàng đế nước Đại Sở một bậc.

Hoàng đế nước Đại Sở không phải là tu sĩ, vốn là ở thế bất lợi, thế nhưng dưới pháp tắc thiên đạo hùng mạnh, đó lại trở thành ưu thế lớn nhất giúp ông ta kiềm chế Ngự Nam Tâm.

Ngụy Nam Tâm không dám tự mình ra tay với Hoàng đế nước Đại Sở, tử sĩ phạm nhân trên tay ông ta lại không nhiều bằng Hoàng đế nước Đại Sở.

Vội vàng khởi binh lại càng làm cho ông ta luống cuống tay chân. Dù sao thiên quân vạn mã giao đấu, chẳng phải là tranh đấu một chọi một như giữa các tu sĩ với nhau. Muôn ngàn phạm nhân đàn áp, ngay cả tu sĩ Hóa Thần cũng phải run rẩy hai cái, chớ đừng nói cho là một tu sĩ Nguyên Anh vừa mới Kết Anh.

Vô số binh sĩ phạm nhân liều chết xông lên.

Đội ngũ tu sĩ thuộc hạ của Ngụy Nam Tâm dần dần không chống lại được, cuối cùng dưới sự cực lực chiêu hàng của Hoàng đế nước Đại Sở, bọn họ đều tháo chạy, bại trận tán tác.

Ngụy Nam Tâm chỉ kịp bay vào trong trận truyền tống, dẫn theo người đệ tử đã có tu vi Kim Đan trung kỳ là Mạnh Lâm Chân.

Con cái, người nhà, thân thích, bạn bè ở thế tục của Ngụy Nam Tâm đều bị tàn sát hết sạch, liên lụy đến cửu tộc.

Ngụy Nam Tâm chạy trốn tới phía Nam Đại Lục, trở thành đại tu sĩ hoành hành một thời ở nơi này, nhưng rốt cuộc cũng không có con cái, dòng họ Ngụy thị không còn nữa.

Ngụy Nam Tâm và Mạnh Lâm Chân chạy trốn, Vinh Tuệ Khanh mới được La Thần cứu sống.

... (chỗ này giản lược vô số tình tiết không ai chịu đựng nổi)

Sau đó cô mai danh ẩn tích, vào một tông môn cấp hai là Thanh Vân Tông mà tu luyện, vẫn luôn có ý giả heo ăn thịt hổ, thế nhưng gặp phải vô số đệ tử đồng môn bắt nạt và chèn ép... Cô trơ mắt nhìn phố Hồ Lô bị diệt

vong, Mão Tam Lang chết trước mặt cô... Yêu tu chạy trốn tứ tán, Quỷ Họa chẳng biết tung tích...

... (chỗ này giản lược vô số tình tiết gây ức chế)

Sau cùng của sau cùng, cô tu luyện hơn một nghìn năm vẫn dừng ở tu vi Luyện Khí hậu kỳ. Trải qua vô số gian khổ và đả kích, cô rốt cuộc thương tích chồng chất mà đứng ở trước mặt La Thần, chỉ muốn hỏi y một câu, hỏi rằng trong lòng y có cô hay không.

La Thần rốt cuộc nói ra lời trong lòng, bày tỏ trong tâm trí từ đầu đến cuối đều chỉ có một mình cô. Y và Ngũ Hồng Hoan bên nhau là bởi vì trên người Ngũ cô nường có khí tức của cô. Sau đó hai người cuốn lấy nhau, xuân phong một đêm. Vinh Tuệ Khanh rốt cuộc khôi phục dung mạo, trực tiếp Trúc Cơ trong một đêm, sau đó Kết Đan, Kết Anh, Hóa Thần, tự tay giết chết Ngụy Nam Tâm, báo mối thù lớn.

Mấy ngàn năm tu luyện, sau khi vui vẻ cùng người trong lòng, rốt cuộc cũng có hồi đáp, đó cũng là chương cuối.

Lúc này La Thần lại bày tỏ là mình đã bị trọng thương, không thể đi cùng với cô nữa, muốn hẹn cô kiếp sau gặp lại, sau đó biến mất trước mặt cô.

Màn sáng tối xuống, quyển sách kia lại chậm chậm xuất hiện, lật ra một trang giấy, câu chuyện lại bắt đầu. Trên trang sách viết: Bi kịch của kiếp trước.

...

Tình tiết diễn biến đến lúc này, ý thức bản ngã của Vinh Tuệ Khanh đã phần nộ rồi!

Lửa giận của cô mãnh liệt đến mức cả màn sáng màu lam nhạt cũng không ngăn cản được.

Vù!

Ý thức bản ngã của Vinh Tuệ Khanh rốt cuộc thoát khỏi khống chế của màn sáng, trở lại trên thức hải.

Lửa giận hừng hực đốt cháy thức hải của cô thành một vùng vàng rực.

Khốn kiếp, bi kịch thì thôi đi, kiếp trước còn bi kịch nữa, còn có để người ta sống hay không?!!

Vinh Tuệ Khanh tức giận đưa tay tóm lấy màn hình tạo thành từ những hạt sáng màu lam kia. Húc Nhật Quyết vận chuyển đến mức mạnh nhất, cứ thế mà kéo luôn quyển sách đang trong màn hình xanh kia ra ngoài.

Nơi này là thức hải của cô, trời đất của cô, cô là chúa tể của thế giới này! Muốn thay thế thức hải của cô, ý thức bản ngã của cô, thì phải xem là thực lực của mi mạnh hay là thực lực của ta mạnh đây!

Vinh Tuệ Khanh tóm lấy quyển sách kia mà nhìn, lập tức hiểu ra, đây không phải là quyển sách nhỏ trước đó cô nhìn thấy trên tay của La Xảo Tư hay sao?!

Thảo nào ả đó lại luôn luôn có thể dự đoán trước được, nhắm vào cô ở mọi lúc mọi nơi, còn liên tục tìm kiếm linh sủng Tiểu Hoa (Khảng Khảng) của cô!

Thì ra ả có đại cương trong tay!

Nhưng mà trong nội dung Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy, La Xảo Tư chỉ là một nữ phụ tầm thường, chẳng biết ả làm thế nào đột phá hạn chế của đại cương mà leo đến địa vị hiện nay.

Vinh Tuệ Khanh trầm ngâm mở ra quyển sách trên tay, ở trong tay cô, quyển đại cương kia vậy mà lại hiện ra thêm nhiều nội dung hơn.

Vinh Tuệ Khanh bực mình không muốn xem mấy đoạn vừa hành hạ thân xác vừa bạo X, trực tiếp lật đến trang cuối, lại nhìn thấy tác giả vô lương kia dương dương đắc ý viết ở cuối sách một đoạn văn như sau: “Nhân vật chính hỏi: Vai phụ có người vu cáo ta, ức hiếp ta, sỉ nhục ta, cười chê ta, khinh thường ta, luôn luôn làm khổ ta, ta làm thế nào đây?

Tác giả đáp: Đành phải nhẫn nhịn nàng ta mọi nơi, nhường nàng ta, tùy theo nàng ta, tránh nàng ta, chịu đựng nàng ta, tôn kính nàng ta, đừng để ý đến nàng ta mà đợi đến kết truyện, cô nhìn lại nàng ta đi.”

Ha! Phì!

Là có thể nhẫn nhịn thì chuyện gì còn không chịu đựng được hay sao?

Cũng kết truyện rồi, ai còn mẹ nó mà nhìn nàng ta làm gì?! Đây không phải là phép thắng lợi tinh thần AQ* hay sao?

* Phép thắng lợi tinh thần AQ có nguồn gốc từ “AQ chính truyện” của Lỗ Tấn. Tinh thần AQ nói đơn giản là tự an ủi mình, là các loại biểu hiện như tự giễu, tự hiếu, tự mình say sưa. Nói tóm lại là không dám nhìn nhận hiện thực, mà tự an ủi mình hoặc là lập tức quên đi, coi đó là thắng lợi về mặt tinh thần.

Nam phụ phản diện, nữ phụ phản diện điên cuồng ngang ngược cả truyện, nam phụ chính diện, nữ phụ chính diện bị đè chèn ép cả truyện, nam nữ chính hiếu lắm cả truyện, sau đó kết truyện, hai người còn là có kết cục “kiếp này không thể gặp được, kiếp sau bên nhau”!

Mẹ nó tác giả, cô hận nữ chính bao nhiêu mới viết ra thứ “truyện M” hành xác bạo mạng tối tăm mù mịt phản xã hội như vậy!

Là đang tuyên dương vai phản diện thiết thực hơn là vai chính diện hay sao?

Là đang khích lệ mọi người không từ thủ đoạn nào hay sao?

Vậy sao không viết hẳn ra các nhân vật nữ phụ phản diện lợi ngược dòng vượt qua nữ chính đi? Trực tiếp đoạt lấy lợi ích và địa vị nữ chính không được à? Cần gì phải treo đầu dê bán thịt chó, tránh né mà viết ra một cốt truyện ca tụng nữ phụ phản diện đến mức thực dụng như vậy chứ?

Nữ chính đáng thương đang đảm đương một hư danh nữ chính mà thôi, bị nhục nhã, bị đả kích, bị tổn hại khắp mọi nơi!

Vậy tại sao lại gọi đây là truyện “ngọt ngào, HE” chứ!

Lúc này Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn ngây ra như phỗng.

Cô nói sao mà từ khi đến nơi này, không sống hạnh phúc yên ổn được mấy năm thì thảm kịch cứ thi nhau kéo đến không ngừng!

Thì ra tiền căn hậu quả của bi kịch này, chính là: Cô - ở - trong - một - quyển - sách - tiên - hiệp - huyền - huyền - bi - kịch - 18+!

Còn là nữ chính thì thảm bị hành hạ, bị XXX!

Cao xanh hời, ta có thể yêu cầu đổi vai hay không?!

Các nữ phụ nằm mơ cũng muốn vượt lên nữ chính, mau mau vào trong chén của ta này! Ta lập tức chủ động nhường chỗ cho các người!

...

Vì sao người khác là có thể xuyên vào truyện Mary Sue, nữ chính vạn năng, mà mình thì thảm như vậy, xuyên vào trong một câu chuyện quá trình không tốt, kết cục cũng không tốt này chứ?!

Trên đời này còn có thiên lý hay không?

Vinh Tuệ Khanh thật vô cùng hối hận, kiếp trước trẻ người non dạ, đi với bạn bè từng phỉ nhổ truyện Mary Sue, nữ chính vạn năng, từng mắng chửi tác giả ngây thơ nào tàn, không có logic, không biết thương thức. Quả thực là gặp báo ứng rồi ư?

Vinh Tuệ Khanh đau buồn và phần nộ không thôi. Thế nhưng cô cũng không phải là người ngồi đó chờ chết. Nếu đã đắc tội tác giả rồi, cô cũng không cần nghĩ nhiều nữa, ôm đúi tác giả chắc chắn là vô dụng rồi.

Trời đất bao la, độc giả là lớn nhất!

Coi như mình từng phỉ nhổ tác giả cũng không thể lấy đó làm lý do để cô xuyên đến làm nữ chính truyện tiên hiệp huyền huyền 18+ được!

Ta nói không được là không được!

Nếu ta là vai chính, trò này muốn chơi thế nào, truyện này viết ra làm sao, phải là ta quyết định! Tác giả nào tàn vô lương dám nảy ra ý tưởng quái đản gì, ta thề phải chiến với cô ta tới cùng!

Sóng lớn vỗ rung trời bên trong thức hải, một cơn sóng to cuộn cuộn vỗ đến, rớt cuộc đánh nát màn sáng tạo thành từ những hạt lam nhạ kia.

Quyển sách trên tay Vinh Tuệ Khanh cũng hóa thành vô số hạt sáng, tiêu tán trong bầu trời thức hải của cô. Sau đó nó như là ánh đom đóm, chậm chậm hạ xuống, hòa tan vào trong thức hải.

Từ đây nội dung có liên quan đến nữ chính trong quyển sách này sẽ chôn sâu ở trong thức hải của cô.

Nội dung khác không có liên quan đến nữ chính tuy là không hiện ra nhưng suy luận logic một chút cũng có thể biết được tám chín phần mười.

Sau phần nộ ban đầu, Vinh Tuệ Khanh tỉnh táo lại, suy nghĩ cẩn thận chỗ tương đồng và bất đồng giữa những gì mình trải qua với những thứ hiện ra trong đại cương.

Trải qua suy xét hồi lâu, Vinh Tuệ Khanh rút ra kết luận: Nữ chính trong nguyên tác nhất định không phải là cô, không phải người xuyên qua mà đến như cô, hoặc là nói, không mang linh hồn này của cô. Nữ chính trong nguyên tác rốt cuộc có lai lịch gì chẳng liên quan gì đến cô. Bây giờ nếu như cô là nữ chính thì tất cả phải nghe theo cô!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 174: Khước Từ Giả Heo Ăn Thịt Hổ

 La Xảo Tư xuất hiện và quật khởi không còn là hiện tượng ngẫu nhiên nữa, mà là đại cường làm ra thỏa hiệp trong tình huống nào đó. Bởi lẽ nó cần đi qua một trung gian mới đi đến bên cạnh nữ chính Vinh Tuệ Khanh, từ đó đạt thành mục đích khống chế nữ chính! La Xảo Tư chẳng qua là gặp vận, cho nên mới được tuyển chọn, có cơ hội một lần thay đổi vận mệnh!

Nói như vậy, đại cường đến bên cạnh cô thực ra chính là muốn sửa chữa sai lầm, kéo tình tiết biến dạng trở về quỹ đạo nguyên tác. Về phần tại sao lại xuất hiện rối loạn như vậy, Vinh Tuệ Khanh nghĩ, đại khái chính là vì cô xuyên không, làm cho nữ chính này xảy ra tình trạng không bị đại cường và tác giả khống chế ý thức bản ngã nữa!

Cũng giống như đã nói ở trên, nhân vật dưới ngòi bút có linh hồn của chính mình, tác giả không cách nào điều khiển tất cả hướng phát triển của câu chuyện!

Cho nên mục đích cuối cùng của đại cường ngoài việc sửa sai ra chính là muốn giết chết linh hồn độc lập của mình!

Chờ Vinh Tuệ Khanh móc nối những chuyện này lại, nghĩ rõ ràng ra thì đã có hơi muộn màng. Quyền đại cường kia đã biến thành những hạt sáng xanh nhạt chìm vào trong thức hải của cô, đang cố gắng hòa làm một thể với thức hải.

Để cho quyền đại cường này tồn tại trong thức hải của cô có nghĩa là hành vi sau này của cô đều sẽ bị đại cường ảnh hưởng, thậm chí bị đại cường chi phối!

Không được! Cô tuyệt đối không thể để cho chuyện đó xảy ra! Cô không muốn trở thành cô nữ chính nô lệ xxx, vừa bị hành hạ thân xác vừa bị hành hạ tinh thần kia, càng không muốn để cho mẹ của mình lần nữa gặp phải kết cục bi thảm, gặp phải tai ương ngập đầu này, hơn nữa hồn phách còn bị tên khốn Ngụy Nam Tâm kia cắn nuốt, trọn đời không được siêu sinh!

Vinh Tuệ Khanh lập tức có biện pháp.

Cô bây giờ là tu sĩ, nếu đại cường có thể phân tán trong thức hải thì cô cũng có thể nghĩ cách lọc ra từng chút một.

Nghĩ đến đây, ý thức bản ngã của Vinh Tuệ Khanh lập tức khoanh chân ngồi xuống trong bầu trời thức hải, hợp nhất tất cả linh lực của Húc Nhật Quyết trong đan điền thành một cái rây lọc màu vàng, chìm xuống thức hải của cô, lần lượt lọc nước trong thức hải.

Cũng may hạt sáng màu lam nhạt của đại cường chỉ mới hòa vào trong thức hải, còn chưa chân chính hợp thành một thể với thức hải của cô.

Cô còn có cơ hội!

Khoanh chân ngồi xuống trong thức hải, Vinh Tuệ Khanh bắt đầu quá trình sàng lọc buồn chán, vừa sàng chọn hạt sáng màu lam nhạt ra rồi dùng linh lực ngăn cách nó với thức hải, vừa suy nghĩ hướng phát triển tình tiết hố hàng như thế này, cô phải phá giải thế nào đây?

Cô phải làm sao mới có thể thoát khỏi khống chế của tình tiết nguyên tác, tạo ra một con đường tu hành xán lạn cho bản thân đây!

Nghĩ kĩ lại, thiết lập vận mệnh của cô thực ra không coi là hồngбет cả. Trái có Xích Báo, phải có Lang Thất, trên có Khăng Khăng, sau có La Thần, chính là dáng vẻ của nữ chủ. Vinh Tuệ Khanh trong nguyên tác lại có thể biến thành kết cục “bị sỉ nhục, bị đả kích, bị tổn hại” thật có hơi không thể tưởng tượng nổi, đúng là vì ngược đãi mà ngược đãi mà...

Mà nguyên nhân lúc đầu để cô bị sỉ nhục, bị tổn hại chính là vì cô ẩn giấu tư chất và dung mạo của mình, một con bài tốt như vậy mà mãi đến cuối cùng sắp kết truyện mới được phơi bày ra.

Bởi vì vị tác giả vô lương kia yêu thương thiết tha với thiết lập “giả heo ăn thịt hổ” này, cho nên luôn để cho nữ chính xuất hiện với hình tượng yếu đuối, mãi đến chương thứ hai từ dưới đếm lên, cô mới lộ ra dung nhan tuyệt thế và tu vi phi phàm của mình.

Thế nhưng nếu quá trình vẫn luôn là khổ sở đến muốn phát điên, cuối cùng thành đại đạo thì có nghĩa lý gì? Những trải nghiệm khổ sở đã khắc sâu vào ADN của cô rồi, cho dù sau đó có thách thức nào nữa, cô cũng sẽ chọn con đường khổ sở nhất.

Lẽ nào ý nghĩa cuộc sống chỉ ở kết quả không ở quá trình? Vậy với người tu hành mà nói, để đạt được bất diệt thì vĩnh viễn chỉ có quá trình không có kết quả, thế thì cô ấy sẽ phải vĩnh viễn chịu khổ sở và hành hạ sao? Đây là lòng dạ ác độc, tàn nhẫn đến mức nào chứ?!

Trước đây cô cho rằng nữ chính trong truyện là phản chiếu của bản thân nữ tác giả, nam chính trong truyện nam là phản chiếu của nam tác giả. Thế nhưng câu chuyện hành hạ thân thể ngược đãi tinh thần, ngược đãi đến vô bến bờ này lại làm lung lay lòng tin của cô rồi. Tác giả này rốt cuộc là hận cô cỡ nào mới có thể dương dương đắc ý thể hiện một bi kịch lớn như vậy?

Trong cái nhìn của Vinh Tuệ Khanh, nữ chính có từng ăn thịt hổ sao? Từ đầu tới cuối, cô ấy đều là một con heo mặc cho người ta xẻ thịt chứ đâu!

Thực ra người bình thường giả heo ăn thịt hổ, khả năng lớn nhất chính là thực sự biến thành heo. Bởi lẽ quan điểm của bản thân bị ảnh hưởng rất lớn từ thái độ của người khác đối với chính mình. Người khác coi bạn là công chúa, dần dà, bạn sẽ tự nhiên mà hình thành phong thái của công chúa dù bạn không thật sự là công chúa. Bởi vì trải nghiệm sẽ quyết định phong thái.

Từ trước đến giờ, phong thái đều không phải bẩm sinh mà là hình thành sau này.

Cùng một lập luận ấy, nếu như bạn vẫn luôn giả heo, người khác cũng luôn coi bạn là heo, vậy thì bạn sẽ hình thành phong thái của heo. Một người bước đi như heo, nói chuyện như heo, ngay cả chỗ ở cũng là chuồng heo, như vậy cho dù trong nội tâm bạn cao quý và tốt đẹp, thông minh và nhạy cảm như đoá sen trắng cũng không thay đổi được sự thật bạn là heo. Đừng nghi ngờ, trước sau gì cũng có một đám người hô hoán ủa lên, làm thịt bạn, bạn còn ăn hổ cái quái gì nữa.

Cho nên, bí quyết hàng đầu để sinh tồn trong truyện bi kịch chính là phải sống phách lối. Bởi vì giả vờ khiêm tốn gì đó đều là phí công. Bất kể là giả vờ thế nào đều không chạy thoát được kết cục tồi tệ, cho nên không bằng cứ phách lối đi.

Nếu như là hổ thì phải lộ ra nanh vuốt của mình, có thế nào cũng đừng học người ta mà giả heo. Cho dù vốn là heo cũng phải cắn cọng hành vào mũi giả voi mới được. Bằng không thì sẽ thật thê thảm và uất ức, bị nam phụ nữ phụ hành hạ, cũng bị nam chính được định sẵn hành hạ, thật sự là lợi bất cập hại.

Để phản kháng, cô cần làm hoàn toàn trái ngược, bước đầu tiên chính là phải khước từ giả heo ăn thịt hổ! Cô muốn ngay từ giai đoạn đầu tiên xuất hiện trong mắt người đời thì đã bày ra dung mạo và tư chất tuyệt thế của mình, trở thành mục tiêu mà các đại phái tranh đoạt nhau.

Thế nhưng cô phải làm thế nào mới có thể lộ ra dung mạo tuyệt thế của mình, đồng thời Lôi linh căn bị cô ẩn giấu cũng được thể hiện đây?

Từ tình huống của bản thân cô mà nói, cô cần luyện Húc Nhật Quyết đến tầng chín mới có thể biểu hiện ra Lôi linh căn.

Trước mắt cô còn đang quanh quẩn ở Húc Nhật Quyết tầng hai, cho nên tạm thời Lôi linh căn không xuất hiện được. Nhưng mà cho dù không có Lôi linh căn cô cũng là thiên tài song linh căn, vẫn sẽ được coi trọng trong tông môn.

Vốn là Húc Nhật Quyết luyện đến tầng thứ hai thì cô cần phải Trúc Cơ, thế nhưng hiện nay cô lần nữa không thể Trúc Cơ, liệu có phải là do tình tiết nguyên tác ảnh hưởng, làm cho cô không đột phá nổi?

Mà theo tình tiết nguyên tác thể hiện ra, đột phá cuối cùng của cô là từ việc xuân phong một đêm với La Thần.

Trên người La Thần dường như có chìa khóa mở ra tất cả bí mật của cô.

Gương mặt Vinh Tuệ Khanh đột nhiên đỏ ửng. Thế nhưng vừa nghĩ đến trong nguyên tác, người cùng với La Thần chính là “Thần tẩu” Ngũ Hồng Hoan, sắc mặt Vinh Tuệ Khanh lại sa sầm.

Lần này cô cứu Ngũ Hồng Hoan một mạng, trả cho nàng ta một số vàng lớn, nàng ta sẽ không lại dính chặt lấy La Thần nữa chứ?

Trong nguyên tác, La Thần cuối cùng là bày tỏ với cô, trong lòng chỉ có mình cô, thế nhưng vì sao y lại thu nhận Ngũ Hồng Hoan để làm ấm giường? Chuyện này không hợp lý.

Vinh Tuệ Khanh siết nắm tay. Nguyên tác thể hiện rõ, mấu chốt để cô Trúc Cơ, mấu chốt để cô khôi phục dung mạo của mình chính là phải cùng với La Thần!

Tại sao vậy chứ?

Vinh Tuệ Khanh có phần khó hiểu. Chẳng lẽ là tình tiết đó tạo ra để kiểm cố viết thật? Trong nguyên tác, Vinh Tuệ Khanh sớm đã chẳng còn là gái trinh. Người cướp đi tấm thân trinh trắng của cô chính là Mạnh Lâm Chân. Không chỉ trong ảo cảnh mà còn cả trong hiện thực, Mạnh Lâm Chân đều là gã đàn ông mê mết cô đến mức làm người ta phẫn nộ. Kinh khủng hơn chính là, y say đắm chính là hình dạng bình thường như bây giờ của cô, chứ không phải dung mạo tuyệt thế sau khi cô khôi phục lại!

Cô nhớ rõ ở đoạn cuối của nguyên tác, nữ chính khôi phục dung mạo và tu vi xong đã tự mình chém giết đại tu sĩ Ngụy Nam Tâm, kẻ bấy giờ đã Hóa Thần, còn Mạnh Lâm Chân lại chán chường ra đi không biết tung tích, mang theo con rối mà hắn tự tay chế tạo. Con rối đó có hình dạng giống y hệt Vinh Tuệ Khanh trước khi khôi phục dung mạo.

Lẽ nào tiền căn hậu quả để La Thần và cô ở chung với nhau còn có huyền cơ khác?

Đáng tiếc đại cương chỉ hiện ra nội dung khi nữ chính có ý thức. Hình ảnh sau khi ngất đi ở núi Lạc Thần là trống rỗng!

Vinh Tuệ Khanh bất an trong lòng, vừa tăng tốc chặt lọc đại cương ra khỏi thức hải của mình, vừa nỗ lực luyện hóa Đế Lưu Tương. Vì Húc Nhật Quyết là linh lực chí cương chí dương, loại linh lực này tiêu hao lượng lớn đã làm cho thân thể của cô mất cân bằng âm dương, cô nhất định phải tăng

tốc luyện hóa Đế Lưu Tương để điều hòa âm dương trong cơ thể mình. Cô nhớ Mỗ Tam Lang từng nói, Húc Nhật Quyết có thể làm cho tính tình của cô cực đoan giống như bị nam tính hóa, Vinh Tuệ Khanh không khỏi rùng mình.

...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, ý thức bản ngã Vinh Tuệ Khanh mô phỏng ra dáng vẻ của cô, nhắm mắt ngồi ngay ngắn ở bầu trời thức hải. Chẳng biết qua bao lâu, cô mới lọc ra phần lớn đại cương khỏi thức hải. Còn lại một phần rất ít đã hòa làm một thể với thức hải, cô cũng hết cách.

Có lẽ hành vi của cô sẽ bị đại cương hố hàng này ảnh hưởng ở một mức độ nào đó, nhưng mà Vinh Tuệ Khanh tin mình nhất định có thể phân biệt chính xác rốt cuộc là ý thức chủ động của mình hay là ý thức bị động do đại cương thúc đẩy.

Nói như vậy, sau này vì để cẩn thận, bất cứ việc gì cô cũng phải nghĩ đi nghĩ lại trước khi làm, tuyệt đối không được hành động theo cảm tính. Bởi vì có một phần rất ít của đại cương này quấy phá, một khi cô kích động thì sẽ không phân rõ bản năng của cô rốt cuộc là sinh ra từ ý thức chủ động của mình hay là ý thức của đại cương kia.

Xác định cách ly những hạt sáng màu lam nhạt của đại cương ra rồi, Vinh Tuệ Khanh thở phào nhẹ nhõm. Húc Nhật quyết của cô trải qua quá trình sàng lọc lần này lại tiến bộ một tầng, Đế Lưu Tương nơi đan điền đã được luyện hóa phân nửa, tiến triển còn nhanh hơn lúc tu luyện ở bên ngoài.

Hiện tại nội ưu đã giải trừ, cô cần phải giải quyết ngoại hoạn rồi.

Mục tiêu thứ nhất, cô nhanh chóng ra ngoài, giải cứu mẹ khỏi tay Ngụy Nam Tâm!

Vinh Tuệ Khanh mới vừa định rời khỏi thức hải của mình thì một bóng người mờ ảo xuất hiện trước mặt cô, gương mặt xinh đẹp, dung mạo tuyệt thế, chính là mẹ Quán Phương Nữ của cô!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 175: Hai Năm Tựa Một Ngày

 “Mẹ!” Vinh Tuệ Khanh lại gọi một tiếng, cất bước tiến lại gần.

Bóng người nửa trong suốt của Quán Phượng Nữ khẽ kéo lấy thân hình hư ảo của Vinh Tuệ Khanh, tựa đầu vào trán cô. Một giọt chảy ra từ trong mắt bà, chảy xuôi theo gương mặt nửa trong suốt của bà, rơi xuống thức hải của Vinh Tuệ Khanh.

Giọt lệ vừa rơi xuống thức hải Vinh Tuệ Khanh, bầu trời thức hải lập tức giăng đầy mây đen, ánh sáng mặt trời màu vàng nấp sau tầng mây, toàn bộ thức hải trở nên âm đạm.

Vinh Tuệ Khanh khó hiểu, tiếp tục hỏi: “Mẹ ơi, mẹ làm sao thế? Mẹ nói chuyện đi mà?”

Bóng người lơ mơ trong suốt của Quán Phượng Nữ há miệng nhưng lại không phát ra được chút âm thanh nào.

Vinh Tuệ Khanh mơ hồ cảm thấy bất an, cô kiểm chế tâm trạng của mình, run rẩy hỏi: “Mẹ, mẹ có thể nói cho con nghe. Con sẽ đọc khẩu hình.”

Quán Phượng Nữ tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, sau đó bà chậm chậm há miệng, nói với Vinh Tuệ Khanh mấy câu, cuối cùng hai tay đan chéo trước ngực, cúi người về phía Tây bầu trời.

Vinh Tuệ Khanh đứng ngẩn ngơ nơi đó, nhìn bóng hình nửa trong suốt như sương mờ của Quán Phượng Nữ tan biến trước mắt mình.

“Không!!!” Vinh Tuệ Khanh thét lên hoảng loạn. Đôi tay cô dùng hết sức, mang theo linh lực Húc Nhật Quyết mà vùng mạnh ra, một quyền đâm bay Lang Thất0đang trông coi đến ngủ gà ngủ gật trước giường cô.

“Aaaaaaa, chủ nhân, ngài uống lộn thuốc hay sao!” Lang Thất giận dữ trượt xuống từ trên vách đá, chống mạnh mà mắng lên: “Chỉ biết thừa dịp ta không chú ý, chơi đánh lén! Cạn bã hết!”

Xích Báo và La Thần chạy vội đến: “Sao rồi? Tuệ Khanh tỉnh rồi?”

Khăng Khăng lại không chạy vào mà là đứng trên một cái bàn đá bên ngoài động phủ, mắt lớn trừng mắt nhỏ với Ngũ Hồng Hoan đang đoan trang ngồi đó, vẻ mặt nhìn nàng ta như nhìn kẻ trộm.

Ngũ Hồng Hoan che tay áo, cười khê: “Con sóc nhỏ nhà mi thật thú vị. Đến đây, tỷ tỷ có hạt thông này, còn có bánh màn thầu, bánh bao,5mi có ăn hay không?”

Khăng Khăng xoay đầu, kiêu hãnh mà ngược đầu bốn mươi lăm độ lên nhìn bầu trời, hoàn toàn không thèm nhìn thứ mật ngọt chết ruồi được cầm trong tay ả nọ.

Trong động phủ, Vinh Tuệ Khanh mờ mịt ngồi dậy, tóc mai tán loạn, đầu đầy mồ hôi. Cô vén chăn ngồi dậy: “Ta muốn đi kinh thành.”

La Thần nháy mắt với Xích Báo.

Xích Báo vội vàng kéo Lang Thất đang chống nạnh trừng mắt rời khỏi động phủ.

La Thần tiện tay bày kết giới, xong lại thở dài, đi đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, ấn vai để cô ngồi xuống: “Nhóc đừng vội. Chuyện đến nước này, nhóc có gặp cũng không có tác dụng gì. Cứ để ta xem tình hình cơ4thể của nhóc thế nào trước đã.”

Vinh Tuệ Khanh đẩy La Thần ra, lớn tiếng nói: “Sao ta có thể không vội được? Mẹ ta... mẹ cháu... sắp gặp phải bất trắc, ta muốn đi cứu bà ấy!”

La Thần có vẻ tức giận, y đè tay Vinh Tuệ Khanh lại, trầm giọng nói: “Nhóc bình tĩnh một chút, mẹ nhóc đã qua đời, bây giờ nhóc nóng nảy muốn xuống núi chỉ tổ cho Ngụy Nam Tâm bắt tại trận!”

“Không đâu!” Vinh Tuệ Khanh gào lên, che lỗ tai lại, liên tục lắc đầu: “Không! Tuyệt đối là không! Mẹ ta phải hai năm nữa mới bị tên khốn Ngụy Nam Tâm kia hại chết! Bây giờ ta đi còn có thể cứu được bà ấy!”

“Tuệ Khanh!” La Thần tách mở hai tay của Vinh Tuệ Khanh ra, cầm lấy ở trước ngực. “Tuệ Khanh, nhóc hãy nghe ta nói, nhóc có biết là mình đã ngủ bao lâu hay không?”

Đây chính là vấn đề mà Vinh Tuệ Khanh không muốn đối mặt.

Trong thức hải của mình, cô nhìn thấy dáng người nửa trong suốt mẹ. Bà ấy dùng khẩu ngữ nói cho cô một câu: “Tuệ Khanh, mẹ đi đây, con phải bảo trọng. Nhớ kĩ, đừng cho thần điện Quang Minh biết con là con gái của mẹ và cha con.”

Vào lúc đó, cô đã có dự cảm chẳng lành, thế nhưng cô theo bản năng mà không muốn thừa nhận dự cảm ấy. Cô cố chấp tin rằng, bây giờ cách lúc mẹ mình qua đời trong đại cương còn hai năm, cho nên đây chắc chắn không phải là thật, chắc chắn là cô suy nghĩ quá nhiều mà đêm nằm mộng. Cho nên, đây nhất định là giả.

“Hôm qua ta mới đi đến vương phủ, hôm nay mới là ngày tiếp theo thôi, có đúng không? Có đúng không?” Vinh Tuệ Khanh ứa lệ, siết chặt lấy tay La Thần, đôi mắt đầm nước hoang mang nhìn vào y.

La Thần ghen lời, ôm Vinh Tuệ Khanh vào trong lòng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Tuệ Khanh, đã qua hai năm kể từ ngày nhóc dò xét vương phủ rồi. Nhóc có biết không, nhóc đã nằm trong động phủ này, nằm yên bất động suốt hai năm.” Giọng nói trầm ấm của La Thần rất có tác dụng khiến lòng người yên ổn, thế nhưng Vinh Tuệ Khanh lại nghe như tiếng sấm bên tai.

“Sao có thể như vậy được? Rõ ràng ngày hôm qua ta mới ngủ? Rõ ràng là ta...”

Vinh Tuệ Khanh muốn thử đứng lên, lại nhận ra chân mình yếu ớt, quá thật giống như nằm trên giường quá lâu, cơ bắp không có sức nữa.

Nhưng mà cô là tu sĩ, cơ thể của cô còn mạnh hơn tu sĩ thông thường.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại, vận chuyển Húc Nhật Quyết hoàn thành một đại chu thiên, khu trừ cảm giác mệt mỏi và khó chịu trong người, đồng thời cũng để cho tâm trạng của mình ổn định lại.

Suy nghĩ cẩn thận, chẳng mấy chốc cô đã hiểu ra. Đây là âm mưu của đại cường nhằm vào cô! Mục đích chính là muốn kéo nội dung tình tiết trở lại quỹ đạo của nguyên tác.

Trong nguyên tác, cô và Mạnh Lâm Chân thoát khỏi ảo cảnh trong Lang Hoán Bảo Kính là bảy năm. Mà trong trải nghiệm chân thực của cô, bọn họ chỉ qua năm năm thì đã bị Vinh Tuệ Khanh nhìn thấu ảo diệu của Lang Hoán Bảo Kính, phá kính mà ra!

Cứ như vậy, cả câu chuyện xuất hiện sai lệch lớn về thời gian, rất nhiều tình tiết đều không thể không xảy ra sớm, nói ví dụ như bí địa núi Triều Ca, còn có yêu thú núi Quán Đào!

Nếu như không kéo thời gian về quỹ đạo cũ, nội dung tình tiết phía sau sẽ hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của đại cường!

Để đạt được mục đích này, đại cường không tiếc tự mình xuất hiện, dùng một cám dỗ cực lớn mà dẫn Vinh Tuệ Khanh vào tròng, khống chế ý thức bản ngã của cô trong thức hải, mất đi quyền khống chế với thân thể.

Cứ như vậy, cô nằm đó suốt hai năm trời!

Thực sự là hai năm như một ngày, một đi không trở lại!

Lần này Vinh Tuệ Khanh lấy được đại cường, nói từ bản chất thì thành cũng là đại cường, bại cũng là đại cường.

Cô ngàn vạn lần không ngờ, một thần khí vốn có tác dụng tiên tri khi ở trong tay cô lại có thể thành một thứ đại sát khí, trăm phương ngàn kế muốn giết chết ý thức bản ngã của cô!

Thời gian hai năm quý giá ấy chính là thời gian để cho mẹ Quản Phượng Nữ của mình đi vào dưới trướng Hoàng đế nước Đại Sở, giúp ông ta thu thập chứng cứ mưu phản của Ngụy Nam Tâm!

Sau đó là đến thời điểm Quản Phượng Nữ phải chết, tất cả đều xảy ra đúng kỳ hạn.

Vinh Tuệ Khanh, người có thể ngăn cản chuyện này nhất, lại bị đại cường ung dung khống chế trong thức hải, mãi đến sau khi chuyện xảy ra xong mới thả ra.

Cho dù cô muốn xoay chuyển tình thế cũng không kịp nữa rồi.

Ai có thể hồi sinh người chết đây? Cho dù là tu sĩ Hóa Thần, hay là tiên nhân cũng đều không làm được.

Một khi vào luân hồi, mọi chuyện đã xong.

Mà Quản Phượng Nữ căn bản là không vào luân hồi...

Vinh Tuệ Khanh chợt ngẩng đầu: “Thần thúc, mẹ ta qua đời lúc nào?”

Nếu như đến kịp, chẳng phải là cô có thể cướp về được thi thể của mẹ hay sao? Tên khốn Ngụy Nam Tâm có cần nuốt hết hồn phách của mẹ hay không?

La Thần có phần thương cảm, lại lần nữa ôm Vinh Tuệ Khanh vào lòng: “Bà ấy đã qua đời mười ngày trước. Sau khi bà ấy qua đời, nghe nói Ngụy Nam Tâm cực kì đau buồn, bệnh liệt giường, không muốn gặp ai.”

Vinh Tuệ Khanh giận dữ, lông mày dựng ngược: “Ông ta đau khổ sao? Ông ta hài lòng còn không kịp đâu! Ta thấy là ông ta trốn tránh để vượt ải Kết Anh...”

Vừa dứt lời, bên ngoài động phủ đột nhiên truyền đến tiếng sét đánh cuồn cuộn.

Tiếng động kia như là sấm sét từ cửa tiêu đánh xuống, tiếng này nối tiếp tiếng kia mà đánh xuống ở phương xa.

La Thần biến sắc: “Nguy rồi, đây là lôi kiếp. Có người sắp đột phá tu vi.”

Vinh Tuệ Khanh đẩy La Thần ra, lao đảo chạy đến bên ngoài động phủ.

Cô chạy nhanh như một cơn gió, lướt qua căn phòng bên ngoài động phủ, đi đến cửa động.

Ngũ Hồng Hoan nhìn thấy La Thần đuổi theo, hai người lại không ai nhìn về phía nàng ta lấy một lần. Nụ cười trên mặt Ngũ Hồng Hoan tuy rằng bất biến, nhưng đôi mày lại hơi nhíu lại.

Khăng Khăng thấy rõ rành rành, hận không thể chửi ầm lên: “Nhíu cái đầu mi chứ nhíu! Mi là cái gì? Còn dám giành nam nhân với Tuệ Khanh chúng ta?!”

Vinh Tuệ Khanh đi đến bên ngoài, híp mắt nhìn ra.

Nơi này nằm ở vị trí giữa vách đá dốc. Chỗ cửa động có một cái sân nho nhỏ nhô ra từ trong vách đá, trên dưới đều có vô số cành cây rậm rạp che lấp lại, vô cùng kín kẽ. Bất kể là nhìn từ dưới lên hay nhìn từ trên xuống thì cũng không dễ thấy, ẩn giấu vô cùng tốt.

Xuyên qua những kẽ lá, Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy trên bầu trời phía tây mây kéo đến cuộn cuộn, sấm sét dày đặc đánh xuống mặt đất.

“Đó là nơi nào?”

“Kinh thành. Bên hướng đó là kinh thành.”

La Thần đứng ở sau lưng cô, đỡ lấy vai cô.

Vinh Tuệ Khanh lùi về sau, tựa vào trong lòng La Thần, nước mắt rơi như mưa.

Xem ra tên khốn Ngụy Nam Tâm kia đã sớm cắn nuốt hồn phách của mẹ! Cho nên ông ta mới có thể đột phá cửa ải sau cùng, Kết Anh thành công.

Người vừa đi đến trong thức hải mình hẳn là một mảnh hồn còn lại cuối cùng của bà...

Nói như vậy, Ngụy Nam Tâm cũng không cắn nuốt hết tất cả hồn phách của mẹ. Cho nên, mình có thể gây ra một ít ảnh hưởng bất lợi với việc ông ta Kết Anh hay không?

Vinh Tuệ Khanh cau mày suy tư, lại nghĩ đến câu nói sau cùng mà mẹ nói với cô: “Đừng cho thần điện Quang Minh biết con là con gái của mẹ và cha con.”

Lôi kiếp đánh xuống, trời đất đều chấn động không thôi.

La Thần lắng tai nghe: “Thông thường tu sĩ Kết Anh, số lần lôi kiếp là từ chín đến mười tám. Chín là tối thiểu, mười tám là tối đa. Lần này Ngụy Nam Tâm...” Y đếm tới đếm lui: “... lại có đến hai mươi bốn lần!”

La Thần kinh ngạc.

Vinh Tuệ Khanh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sao lại không có chín chín tám mươi một tia sét, đánh chết ông ta luôn đi!”

“Chín chín tám mươi một, chỉ có tu sĩ Hóa Thần mới có cơ hội biết đến nhiều lôi kiếp như vậy thôi mà?” Phía sau truyền đến giọng nói rụt rè của Lang Thất.

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên nhớ đến trong nguyên tác, Ngụy Nam Tâm còn thành công Hóa Thần, không khỏi thẹn quá thành giận, quay đầu lại mắng: “Mi không nói cũng không ai bảo mi câm đâu!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 176: Bày Thiên La Địa Vỡ

 “Mi còn dám kêu à?!” Lang Thất giận dữ. Lại còn dám cáo trạng bôi bác ta! Đều là cặn bã hết! Bây giờ chủ nhân đã tỉnh lại, ả đàn bà thối tha còn chưa dứt à?

Lang Thất cong người nhảy lên, một tay đột nhiên hiện ra nguyên hình móng vuốt sói, tát về phía mặt Ngũ Hồng Hoan.

La Thần quay đầu lại, nhẹ phẩy tay áo, một luồng sức mạnh đánh đến, treo Lang Thất lên một vách đá bên cạnh.

Ngũ Hồng Hoan tránh khỏi bị phá tướng, vội vàng chạy đến bên cạnh La Thần, uất ức nói: “A Thần, ta muốn về nhà.”

Vinh Tuệ Khanh đứng ở khoảng đất trống nơi cửa động, sững sờ nhìn về hướng lôi kiếp, lại thấy mây đen trên bầu trời tản ra, tựa như sắp đại công cáo thành.

Không được! Không thể trơ mắt nhìn ông ta Kết Anh rồi lại Hóa Thần!

Ta không thể đợi đến cuối cùng mới có thể chém giết tên khốn này mà báo thù rửa hận...

Vinh Tuệ Khanh cấp tốc suy nghĩ, tỉ mỉ nhớ từng chuyện chuyện liên quan đến Mạnh Lâm Chân mà đại cương hiện ra cho cô. Khi đó nữ chính là bị Mạnh Lâm Chân nhốt, cho nên tin tức về Ngụy Nam Tâm mà nữ chính

biết đều đến từ Mạnh Lâm Chân, bao gồm cả Truyền Tống Trận mà Ngụy Nam Tâm dẫn Mạnh Lâm Chân chạy trốn theo.

Phải! Có rồi! Ông ta muốn chạy trốn à? Có cô ở đây, không có cửa đâu!

Ngụy Nam Tâm đã Kết Anh, thế nhưng chịu tội kiếp vừa nhiều vừa nặng, thời gian bình phục cũng sẽ dài hơn tu sĩ Kết Anh bình thường. Chậm thì một ngày, lâu là một tháng, Nguyên Anh của ông ta cũng đang trong trạng thái không ổn định.

Nét mặt của Vinh Tuệ Khanh lập tức bừng sáng, hai tròng mắt lấp lánh như sao. Cô gọi vào trong động phủ: “Thần thúc, chúng ta đi kinh thành đi, mau lên nào!”

Ngũ Hồng Hoan biến sắc, kéo vạt áo La Thần, cùng y đi đến cửa động.

“Bây giờ đi kinh thành cũng đã muộn rồi. Hay là nhóc nghỉ ngơi một chút đi.” La Thần khuyên nhủ.

“Đúng vậy, nghe Thần thúc của nhóc nói đi. Đừng theo bọn ta đi kinh thành nữa.” Ngũ Hồng Hoan nhếch miệng, lại tựa vào La Thần.

Vinh Tuệ Khanh mặc kệ Ngũ Hồng Hoan, cô có chuyện quan trọng hơn phải làm. Cô có kẻ thù giết cả nhà chờ cô đưa lên đường xuống suối vàng, mà Ngũ Hồng Hoan thật là quá ồn ào.

Vinh Tuệ Khanh cất giọng nói: “Lang Thất, ả này giao cho mi. Tùy mi muốn thế nào cũng được!”

Nói đoạn, cô lại vẫy tay với La Thần: “Thần thúc, chúng ta đi thôi.”

La Thần không cách nào chống cự lại lời vẫy gọi như vậy, tuy rằng cảm thấy không ổn nhưng mà cơ thể lại nhanh chóng đi đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, vòng tay qua hông cô, cùng nhau nhảy lên.

“A4Thần!” Ngũ Hồng Hoan phát ra một tiếng gọi đau đớn xé ruột gan, nghiêng ngã tựa vào vách đá nơi cửa động.

Lang Thất cười gằn mà đi đến, vươn móng vuốt xách Ngũ Hồng Hoan vào trong động phủ.

Chẳng lâu sau, Khăng Khăng và Xích Báo mặt mày dửng dưng đi ra khỏi động phủ, ngồi xuống khoảnh đất trống nho nhỏ phía trước, để lại động phủ cho Lang Thất và Ngũ Hồng Hoan.

“Lang Thất có thể là...?” Khăng Khăng dùng tay làm một động kỳ quái.

Xích Báo vút đi một cọng cỏ đang ngậm trong miệng, lắc đầu: “Nó thích phô trương thanh thế, hù dọa người ta mà thôi. Vị Ngũ cô nương kia chẳng có chuyện gì đâu...”

Lời còn chưa dứt thì chợt nghe Ngũ Hồng Hoan phát ra một tiếng thét kinh thiên động địa, sau đó trong động phủ liền im lìm không tiếng động.

Tai của Khăng Khăng và Xích Báo đều muốn điếc cả rồi.

Xích Báo vọt đứng dậy, đi vào trong: “Lang Thất, mi phải có chút chừng mực. Dù sao ả cũng là người lão đại vừa ý...”

Bên trong, một hồn ma xám trắng nửa trong suốt bay ra, chân không chạm đất.

Xích Báo nhú mày: “Mi giả ma dọa ả ngất sao?”

Linh hồn kia xoay một vòng, biến thành dáng vẻ của Lang Thất: “Đúng vậy đó, ả quá là ồn ào. Lần này phải để cho chúng ta sống yên ổn mấy ngày chứ. Báo Tử huynh, huynh nói sao lão đại lại vừa ý ả này chứ? Chủ nhân của chúng ta thế nào bây giờ?”

Xích Báo thở dài: “Đây là chuyện của bọn họ, mi đừng tự tiện xen vào. Lại nói, giữa lão đại và ả kia là trong sạch, mi đừng lăm miệng làm cho chủ nhân tức giận.”

Lang Thất gật đầu lia lịa: “Còn cần huynh nhắc sao? Nói về chăm sóc ấy à, mấy người đều là cận bã! Chỉ có Lang Thất ta mới ổn...”

Xích Báo liếc xéo nó một cái.

Lang Thất mất hứng, cũng đi theo sau Xích Báo đến khoảnh đất trống trước cửa động, ngồi xuống cùng Khăng Khăng, ngẩng đầu nhìn phương trời nơi kinh thành.

La Thần mang theo Vinh Tuệ Khanh cấp tốc phi hành trên không trung, phi thuyền dưới chân liên tục di chuyển.

La Thần dặn dò: “Trên bầu trời kinh thành có trận pháp cấm phi hành, đến cổng thành chúng ta phải tiếp tục đi bộ. Bắt lấy này.”

“Không, không cần. Thần thúc, chúng ta ẩn thân, tiếp tục bay.”

Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh nói, lấy vật ẩn thân ra mà đeo lên. Đồng thời cô nhắm mắt lại, vừa cảm nhận nguyên khí đất trời khác thường nơi đây, vừa chỉ phương hướng phi hành cho La Thần: “Khảm tứ, lui năm. Ly tam, tiến sáu. Càn bát, đi ngược lên một thước. Cấn tứ, hạ xuống một tấc...”

La Thần tập trung tinh thần điều khiển phi thuyền, dưới sự chỉ dẫn của Vinh Tuệ Khanh, y thuận lợi bay đến vùng trời phía trên kinh thành.

Nhìn thấy vương phủ của Ngụy Nam Tâm càng ngày càng gần, hai người ẩn nấp trên không trung, nhìn hết toàn cảnh vương phủ không sót một chỗ nào.

Ở một nơi đó phía Tây Nam vương phủ, linh khí dao động vô cùng lớn, hơn nữa xung quanh nơi đó có vô số hố sâu cháy khét, như là bị lôi kiếp đánh xuống.

La Thần hỏi: “Rốt cuộc là nhóc am hiểu trận pháp đến mức độ nào?”

Vinh Tuệ Khanh không muốn giấu giếm sở trường và bản lĩnh của mình nữa, cô mở to mắt, kiêu hãnh nói: “Trận pháp sư giỏi nhất Ngũ Châu Đại Lục này xé rách giấy cho ta cũng không xứng!”

Lần trước đi đến kinh thành, sống không quen, hơn nữa cô vẫn luôn muốn thật khiêm tốn, cho nên chỉ vội vàng tìm hiểu chút chút về trận pháp trên bầu trời kinh thành, cũng không nghĩ phá giải nó.

Nhắc đến trận pháp cấm phi hành, so với trận pháp Đại Đổ Môn của phố Hồ Lô, nó quả thực là đồ chơi trẻ con. Năm đó ở Dốc Lạc Thần, trận pháp mà cô cải trang ở trước tiểu viện còn phức tạp hơn trận pháp này.

“Trận pháp đó có uy lực không nhỏ, thế nhưng người bố trí chỉ biết là như vậy, lại không biết tại sao như vậy, bày trận quá sơ sài.”

Vinh Tuệ Khanh vừa nói vừa cùng La Thần đáp xuống khỏi tầng mây.

Tuy rằng vương phủ của Ngụy Nam Tâm canh phòng nghiêm ngặt, thế nhưng phần lớn lực lượng đều đang hộ vệ cho ông ta, hộ vệ thông thường cũng chẳng phải là đối thủ của tu sĩ như La Thần và Vinh Tuệ Khanh.

“Khoảng không bên trên vương phủ cũng có trận pháp.” La Thần nhắc nhở.

Vinh Tuệ Khanh càng khinh thường hơn: “VẬY cũng gọi là trận pháp sao? Nếu chẳng gặp phải La Xảo Tư kia thì ta đã hủy diệt trận pháp của ông ta từ lần trước rồi.”

Nói đoạn, cô tiện tay ném ra mấy viên đá, phá hỏng mắt trận Tụ Linh Trận thô sơ bên dưới mặt đất vương phủ, sau đó thì lần lượt rút ra hết trận kỳ của trận pháp phòng hộ rồi cầm trở lại.

La Thần chỉ biết sơ sài về trận pháp, hoàn toàn không hiểu Vinh Tuệ Khanh đang làm cái gì.

Thế nhưng Vinh Tuệ Khanh hưng phấn đến hai má đỏ ửng, không còn đáng vẻ đau khổ nữa, y lại cảm thấy cô như vậy cũng rất tốt.

Trong mật thất của Ngụy Nam Tâm, linh khí đang liên tục cuộn cuộn truyền đến từ tụ linh trận đột nhiên bị đứt quãng, Ngụy Nam Tâm kêu lên đau đớn, tốc độ chữa thương chậm lại.

Lúc này chính là lúc ông ta củng cố Nguyên Anh, phân tâm chốc lát, Nguyên Anh vừa bị hai mươi bốn lôi kiếp đánh cho suýt tiêu tan lại có dấu hiệu bất ổn.

Ngụy Nam Tâm cắn răng lấy ra một viên linh thạch thượng phẩm có được từ trước đây rất lâu, cầm vào trong tay, thay thế cho linh khí từ Tụ Linh Trận.

Vinh Tuệ Khanh bấy giờ đã mang theo La Thần tìm đến chính phòng ở hậu viện mà Quản Phượng Nữ ở trước đây.

“Nhóc lại đến nơi này làm gì?” La Thần cho rằng Vinh Tuệ Khanh là đến gặp Quản Phượng Nữ một lần cuối.

“Linh đường không đặt ở đây đâu.” Vinh Tuệ Khanh lắc đầu, hài cốt mẹ sớm đã mất, trong quan tài kia chẳng qua là một bộ quần áo và một cái

mũ phượng thôi.

“Thúc theo ta đi.” Vinh Tuệ Khanh vẫy tay về phía sau, thuận lợi đánh ngất mấy nha hoàn canh cửa.

Có lẽ là Quản Phượng Nữ đã chết mười ngày, phòng bị ở nơi này đã buông lỏng rất nhiều, không còn nghiêm ngặt cẩn thận như trước đó nữa.

Truyền Tống Trận ở ngay dưới chiếc giường bên trong buồng ngủ của chính phòng.

Chuyện thứ nhất cô phải làm chính là phá huỷ Truyền Tống Trận này, làm cho lúc bị Hoàng đế nước Đại Sở bao vây tiêu diệt, Ngụy Nam Tâm không trốn thoát đi được nữa!

La Thần theo Vinh Tuệ Khanh đi vào gian buồng ngủ phía trong.

Vốn cho rằng bên trong không có ai, đi vào lại thấy một người phụ nữ mặc cung trang đỏ thẫm đang ngồi trước bàn trang điểm, bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ tuổi và một cụ già. Người phụ nữ cười nói: “Uống cho vẻ sắc nước hương trời của ả thôn phụ kia, chẳng qua là được phu quân ta đùa bỡn một năm mà thôi. Cuối cùng vẫn là hài cốt chẳng còn, thật đúng là báo ứng!”

Gã đàn ông trẻ tuổi kia cười đáp: “Mẫu thân nói rất đúng.”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Trắc phi nương nương! À không, cụ đây nói sai rồi, hôm nay nương nương đã là chính phi nương nương!” Cụ già kia nói hòa theo, cúi đầu khom lưng lắc lắc hộp trang sức trong tay hai cái: “Chắc chắc, vương gia cũng thật hào phóng, cho ả đề tiện kia nhiều châu báu trang sức như vậy...”

“Vậy thì sao? Còn chẳng phải tất cả những thứ của ả đều rơi vào trong tay ta hay sao?” Người phụ nữ kia cười khẩy một tiếng: “Còn có đứa con

hoang kia, dặn dò nhà bếp không được cho nó ăn cơm, bỏ đói nó mấy ngày mấy đêm, chết đi cho xong!”

Vinh Tuệ Khanh biết, đây là đang nói về Ngụy Khanh Khanh giả mạo kia.

Ngụy Khanh Khanh hạ độc giết chết mẹ cô, một lát nữa cô sẽ tìm nó tính sổ!

Vinh Tuệ Khanh không nói không rằng bước lên trước, đưa tay đánh nhất người phụ nữ và mụ già kia, sau đó trối bọn họ lại.

La Thần thì xử lý người đàn ông trẻ tuổi.

Y đưa tay ngăn cản cô: “Đừng tự tay giết chết bọn họ.”

Vinh Tuệ Khanh là tu sĩ, không thể tự tay giết chết phạm nhân: “Ta có chừng mực. Phiền Thần thúc đưa bọn họ đến hoàng cung đại nội, sau đó tìm Hoàng đế, nói với ông ta rằng, nếu như muốn phát binh thì bây giờ chính là thời cơ tốt nhất.”

La Thần không đồng ý: “Ta chờ nhóc đi cùng.”

Y lo lắng Vinh Tuệ Khanh phải một mình ở lại trong vương phủ của Ngụy Nam Tâm.

Hiện tại Vinh Tuệ Khanh biết được hướng phát triển của sự việc, chuyện cô phải làm chính là phá hoại, làm lệch hướng phát triển đó mà thôi.

Phá hoại luôn luôn dễ dàng hơn gây dựng.

“Vậy được, Thần thúc theo ta đi.” Vinh Tuệ Khanh chỉ vào cái giường kia: “Thúc lấy cái giường này ra đi.”

La Thần khẽ nhấc hai tay lên, một luồng sức mạnh truyền đến, dời chiếc giường kia ra, để lộ mặt đất bên dưới giường.

Phần giữa rõ ràng cao hơn hai bên trái phải một chút.

“Lật sàn nhà chỗ ấy lên, phá hủy Truyền Tống Trận bên trong.” Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh hướng dẫn.

La Thần đi đến, đá văng sàn nhà đi, bên dưới lộ ra một cái Truyền Tống Trận có vẻ xưa cũ. Y hít một hơi khí lạnh: “Làm sao nhóc biết chỗ này có Truyền Tống Trận?”

“Mẹ nói với ta.” Vinh Tuệ Khanh nói mà mặt không biến sắc. Trải nghiệm của cô quá kỳ lạ, cho dù nói ra cũng chẳng ai tin.

La Thần không nghi ngờ, trong tay gọi ra trường đao, chém xuống Truyền Tống Trận kia, chỉ vài nhát chém thì đã khiến Truyền Tống Trận nát vụn.

Vinh Tuệ Khanh ném mắt trận cùng với một khối giống đá mà không phải đá, giống ngọc mà không phải ngọc vào túi Càn Khôn của mình, phúi phúi tay nói: “Bây giờ chúng ta có thể đi hoàng cung rồi, mang theo cả bọn họ.”

La Thần lấy ra một sợi dây trói ba người kia lại, sau đó trùm bọn họ vào trong một cái túi, vác theo sau lưng.

Lần này hai người cũng không che giấu nữa, ngồi trên phi thuyền nhanh chóng vọt lên trời cao, đi đến hoàng cung đại nội.

Hoàng cung này còn không lớn bằng vương phủ của Ngụy Nam Tâm, thế nhưng phòng ốc cũng rất nhiều.

Cuối cùng La Thần phải dùng thuật Quan Khí mới nhìn ra long khí của Hoàng đế ở chỗ nào.

Hoàng đế nước Đại Sở đang phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần lặng lẽ đi đến trước mặt ông ta.

Hoàng đế kia ngẩng đầu, nhìn thấy một nam một nữ đang đứng trước mặt mình thì cười khẩy: “Các người là do Ngụy Nam Tâm phái đến lấy tính mạng của trẫm sao?”

Ông ta hằng mong muốn diệt trừ Ngụy Nam Tâm, Ngụy Nam Tâm cũng là mong muốn diệt trừ ông ta như vậy.

Đến nay Quân Phụng Nữ đã chết, Ngụy Nam Tâm lại thành công Kết Anh, Hoàng đế cảm thấy có lẽ vị trí Hoàng đế của mình sắp xong rồi, tâm trạng rất buồn bực.

Vinh Tuệ Khanh vẫy tay, ném cái túi lớn trong tay của La Thần xuống trước bàn phê duyệt tấu chương của Hoàng đế.

“Ông xem, đây là con trai duy nhất của Ngụy Nam Tâm và trắc phi của ông ta. À không, bây giờ đã là chính phi nương nương rồi, hẳn cũng chính là mẹ ruột con trai duy nhất của ông ta. Bọn ta cũng đã bắt họ lại rồi, ông vẫn còn nghi ngờ bọn ta là người của Ngụy Nam Tâm sao?”

Hoàng đế trừng mắt, nhìn hai nữ một nam lặn ra từ trong túi, cẩn thận nhận định một phen rồi cười to nói: “Trời cũng giúp ta!”

Nói đoạn, ông ta lại lùi về phía sau, trốn vào trong cửa ngấm.

La Thần đã chú ý từng hành động cử chỉ của ông ta, phát hiện ông ta muốn chạy trốn thì vọt đến sau lưng ông ta, lôi ông ta về.

“Người đừng làm càn! Ta là phạm nhân, giết ta người cũng không thành tiên được!” Tuy rằng bị La Thần bắt được, thế nhưng Hoàng đế cũng không quá hoảng hốt, trái lại còn chiêu hàng y.

La Thần cười cười: “Ta không giết ông đâu, nhưng mà ông phải lập tức phát binh, bao vây vương phủ của Ngụy Nam Tâm, diệt trừ ông ta sớm!”

Hoàng đế biến sắc.

Vinh Tuệ Khanh tiếp lời: “Quản Phượng Nữ là... thân thích của ta. Bà ấy nói với ta, bà ấy tặng tính mạng cho ông, mong ông có thể báo thù cho bà ấy.”

Mặt Hoàng đế chuyển hồng: “Không phải là trẫm không muốn đổi phó Ngụy Nam Tâm, thế nhưng gã đã là tu sĩ Nguyên Anh. Trận pháp cấm phi hành của kinh thành này đã không hạn chế được gã nữa. Trẫm lo rằng hấp tấp khởi binh không thể diệt cỏ tận gốc.”

Vinh Tuệ Khanh nói như đã có dự liệu trước: “Ông đi điều binh đi, chuyện trận pháp cứ giao cho ta, ta sẽ cải tạo nó một chút. Đến lúc đó, đừng nói là tu sĩ Nguyên Anh, ngay cả tu sĩ Hóa Thần cũng đừng mong bay ra khỏi kinh thành!”

Dứt lời, cô cầm lấy một con dao găm, nhanh như chớp mà rạch vào ngực con trai của Ngụy Nam Tâm, lấy ra một giọt máu từ tim hắc.

La Thần theo Hoàng đế đi điều binh khiển tướng, Vinh Tuệ Khanh lại nhảy lên phi thuyền của La Thần, bay nhanh lên khoảng không phía trên hoàng cung.

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận tiếng gió thổi vù vù bên cạnh, còn có sự thay đổi của nguyên khí đất trời, đồng thời điều chỉnh vị trí phi thuyền, đi đến mắt trận của trận pháp trên không trung.

Trận pháp lớn như vậy, Trận Pháp Sư thông thường không thể nào dựng ra được, ít nhất cũng phải có người thuộc cấp bậc Đại Trận Pháp Sư mới có thể bố trí trận pháp bao phủ hết cả kinh thành vào.

Trận pháp này tên là Tù Lung, tên như ý nghĩa, có thể tạo ra tác dụng giam cầm. Đại Trận Pháp Sư kia lại chỉ dùng một công hiệu của Tù Lung, chính là công dụng cấm phi hành.

Thực ra một trận pháp Tù Lung hoàn chỉnh không chỉ có thể cấm phi hành trên không mà còn cấm độn thổ. Một khi trận pháp đóng lại là có thể đối phó với người có tu vi thông thường, cũng có thể chuyên môn nhằm vào người có tu vi nào đó, còn xem thiết lập thế nào.

Vinh Tuệ Khanh lại lần nữa nhắm mắt lại, thần thức xuôi theo mạch lạc của trận pháp, trải dài ra bốn phương tám hướng trong kinh thành. Cô mới chỉ là Luyện Khí hậu kỳ, thần thức lại mạnh hơn người có cảnh giới Luyện Khí thông thường, thế nhưng cũng không mạnh đến mức có thể bao trùm cả kinh thành. Chẳng qua có trận pháp hỗ trợ, mọi chuyện liền khác.

Trận pháp cao minh thật sự là sử dụng ba nhân tố thiên thời - địa lợi - nhân hòa, biến nguyên khí đất trời thành cái cho mình sử dụng. Cho nên trong quá trình chuyển đổi ấy, nguyên khí xuôi theo mạch lạc trận pháp, giống như bộ khung một cái lồng vậy, là cầu nối để nguyên khí đất trời lưu chuyển.

Vinh Tuệ Khanh là đang lợi dụng mạch lạc của Tù Lung Trận, đưa thần thức vào trong các trận kỳ của trận pháp.

“Khởi!” Vinh Tuệ Khanh khẽ hô một tiếng, gắng sức nâng hai tay lên, cứ như trên cánh tay khiêng lên một vật nặng nghìn cân. Trong thức hải đột nhiên truyền đến đau đớn như kim châm. Cánh tay Vinh Tuệ Khanh chợt lơ lửng, trận kỳ bị cô rút ra này suýt nữa lại rơi xuống.

“Khởi!” Vinh Tuệ Khanh nghiêng răng, vừa chống lại cơn đau trong thức hải vừa vận chuyển linh lực, di chuyển trận kỳ đến không trung.

Mấy nghìn trận kỳ bay lên trời từ khắp bốn phương tám hướng, đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, xoay tròn xung quanh cô.

“Nam tứ là trọng điểm, năm trăm trận kỳ, đi!” Vinh Tuệ Khanh vừa thầm tính trong lòng phương hướng mặt trời và mật độ nguyên khí, vừa cầm lại mấy nghìn trận kỳ đã thay đổi vị trí một cách gọn gàng.

Nếu như tình tiết không thay đổi, Ngụy Nam Tâm sẽ theo Truyền Tống Trận đến phía Nam Đại Lục, tiếp tục làm đại tu sĩ của ông ta ở nơi đó, hoành hành một thời.

Vinh Tuệ Khanh đương nhiên không muốn để cho ông ta ngông cuồng đến phút cuối mới đi trừng trị. Lần này, cho dù một vài hạt ánh sáng từ đại cương còn sót lại trong thức hải của cô làm tổn hại đến tu vi, thì cô cũng bất chấp! Tu vi giảm xuống, cô còn có thể tu luyện lại. Thế nhưng lần này để cho Ngụy Nam Tâm chạy thoát, không biết phải đợi đến bao giờ cô mới có thể trừng trị ông ta!

Bờ môi Vinh Tuệ Khanh nở một nụ cười lạnh lùng, cô lại bố trí thêm nhiều trận kỳ nữa ở phía Nam kinh thành. Nhất định không thể để cho ông ta chạy thoát.

Vinh Tuệ Khanh mơ hồ cảm thấy, cô không chỉ đang đấu trí đấu dũng với Ngụy Nam Tâm, mà còn chống lại quyền đại cương trong thức hải đang liên tục gây ảnh hưởng đến cô kia!

Cuối cùng, Vinh Tuệ Khanh lấy con dao găm có dính máu của con trai Ngụy Nam Tâm ra, một tay tạo một ngọn lửa bốc cao, phát ra một luồng linh khí, bao bọc lấy vết máu dính trên con dao găm kia, sau đó mang nó xuôi theo mạch lạc trận pháp mà chìm vào giữa mắt trận.

Tù Lung Trận, hoàn thành. Lần này, với tất cả những người có huyết mạch của Ngụy Nam Tâm, trận pháp này chính là một cái lồng giam khổng lồ!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 177: Báo Ứng

 Lấy trời đất làm lồng giam, là lúc Tù Lung Trận phát huy ra tác dụng lớn nhất, đáng tiếc Tù Lung Trận trên bầu trời kinh thành nước Đại Sở vẫn chưa đạt đến hiệu quả ấy, chẳng qua với Ngụy Nam Tâm mà nói, như vậy là đủ rồi.

Vinh Tuệ Khanh nâng hai tay qua đầu, mặt hướng về phía mặt trời, động tác trên tay bắt đầu biến ảo.

Đại Nhật Như Lai Ấn, Liên Hoa Pháp Chùy Ấn, Bất Động Minh Vương Ấn, diễn luyện hết từng thủ ấn có trong Húc Nhật Quyết, hấp thu năng lượng trong ánh mặt trời ở mức độ cao nhất, trải qua sự tinh luyện chuyển hóa của bản thân, biến thành linh khí, lại rót vào trong Tù Lung Trận.

Ánh mặt trời là nguyên khí chí cương chí dương trong trời đất, có ánh mặt trời bảo vệ, tác dụng của Tù Lung Trận càng tăng thêm một bậc.

Sắp đến chính ngọ, chính là lúc ánh nắng mạnh nhất, Vinh Tuệ Khanh đắm chìm dưới ánh nắng vàng ươm, đoan trang mà cẩn thận, cả người buông lỏng, tiếp nhận sự tẩy rửa của ánh mặt trời.

Húc Nhật Quyết vận chuyển tới cuối cùng, tầng thứ ba đã gần trong gang tấc nhưng đan điền của cô vẫn không có dấu hiệu Trúc Cơ.

Nếu như cô Trúc Cơ rồi, năng lượng trong Tù Lung Trận của cô sẽ tăng thêm cực lớn, thậm chí có thể dựa vào chính mình mà đơn thương độc mã giết chết Ngụy tặc!

Đáng tiếc...

Tâm trạng Vinh Tuệ Khanh dao động, thủ ấn chậm một nhịp, một luồng linh lực dịu dàng ấm áp như ánh mặt trời lặn lẽ đến bên cạnh cô, lượn quanh cô một vòng, như là đang điều tra lại như là đang hỏi đường.

“Là ai ở đó?” Vinh Tuệ Khanh khẽ hô một tiếng, mở mắt ra.

Một tràng tiếng ca tuyệt diệu truyền đến từ phía chân trời xa xôi, bỗng chốc đã vang đến bên tai Vinh Tuệ Khanh.

Một chiếc bộ liên che lụa mỏng được kéo bằng chim thần Diêu Âm Diêu cứ như chui ra từ trong mây mù, dừng lại trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đứng lên trên phi toa, đôi môi hơi há ra, nhìn về phía chiếc bộ liên quen thuộc này.

Bộ liên của Thánh nữ thần điện Quang Minh!

Không ngờ sau ba năm, cô lại gặp được bộ liên này!

“Vị cô nương này, xin nhờ cô mở Tủ Lung Trộn của mình ra, để cho chúng ta hạ xuống đón một người, được chứ?” Một con Diêu Âm Diêu đến gần Vinh Tuệ Khanh, miệng nói tiếng người, lễ phép hỏi.

Diêu Âm Diêu đầu người thân chim, lông chim ngũ sắc lấp lánh dưới ánh mặt trời, phát ra hào quang như cầu vồng, từng vòng từng vòng bao phủ trên bộ liên che lụa mỏng trắng như tuyết phía chúng nó, lại không át được màu trắng không nhiễm bụi trần của bộ liên kia, vô cùng nhạt nhòa cũng vô cùng tươi đẹp.

Thánh nữ thần điện Quang Minh chấp chưởng bóng tối, trước nay đều xuất hành ban đêm. Hôm nay mới là giữa trưa, sao người ấy lại đi ra?

Vinh Tuệ Khanh biết tận dụng thời cơ, vội vàng chấp tay hành lễ nói: “Tiểu nữ tử ra mắt Thánh nữ đại nhân! Tiểu nữ tử có oan khuất, muốn cầu xin Thánh nữ đại nhân...”

Vinh Tuệ Khanh còn chưa dứt lời thì bên trong bộ liễn đã vang lên một giọng nói dịu dàng, âm lượng không lớn, ngữ điệu không cao, êm ái như là chiếc lông chim mềm mại nhất, khẽ lướt qua lướt lại trong lòng người, cảm giác ấy dần truyền từ trong lòng đến đến bên tai.

“Ân tình của thần điện Quang Minh, cô nương không trả nổi đâu. Vẫn là mời cô nương mở Tù Lung Trận ra, để cho ta đi đón một người.” Còn chẳng nghe đến “án oan” của cô thì đã trực tiếp từ chối thỉnh cầu.

Kết quả này dường như cũng hợp lý. Vinh Tuệ Khanh không nói rõ được mình thất vọng bao nhiêu, vốn là cô cũng chỉ tâm lý may mắn mà thử một lần. Cẩn thận nghĩ lại, là cô đường đột rồi.

“Thật xin lỗi.” Vinh Tuệ Khanh lại mở trận pháp ngay mà hỏi tiếp: “Xin hỏi các vị muốn đón ai?”

“Con gái của vương phi, Ngụy Khanh Khanh.”

Thánh nữ bên trong bộ liễn không nói gì thêm, mà là một con Diêu Âm Diệu thay mặt Thánh nữ đáp lời.

Vinh Tuệ Khanh cười khẩy một tiếng, nguyên khí của Tù Lung trận lập tức xao động vài phần. “Nếu như ta không cho thì sao?”

Diêu Âm Diệu cũng cười một tiếng: “Thần điện Quang Minh nói chữ ‘mời’ là có ý khách sáo. Ta nghĩ cô nương hẳn là hiểu.”

Quả đúng là nói thật lòng.

Một nữ tu Luyện Khí hậu kỳ lại có thể cò kè mặc cả trước bộ liên của Thánh nữ thần điện Quang Minh, nói ra quả thực khiến người ta cười rớt răng.

Vinh Tuệ Khanh đỏ mặt, lấy hết dũng khí ra mà nói: “Các người là đưa Ngụy Khanh Khanh đi thần điện Quang Minh nhận trừng phạt sao?”

Mấy con Diệu Âm Diệu nhìn nhau, bật cười trong trẻo: “Ngụy Khanh Khanh là khách quý của thần điện Quang Minh bọn ta, làm sao lại bị trừng phạt chứ? Tiểu nữ tu nhà ngươi, còn không cảm thấy lỗ mũi mình quá dài, cứ hay xen vào chuyện của người khác?”

Vinh Tuệ Khanh lớn tiếng nói: “Ngụy Khanh Khanh hạ độc chết vương phi, các người lại còn tôn nó như khách quý! Thần điện Quang Minh chó má gì, ta khinh!”

Cô ra sức mà phi nhổ về phía bộ liên.

Từ trong bộ liên chọt bắn ra một dải lụa trắng, tốc độ nhanh như chớp, quần lại trên người Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh chỉ có tu vi Luyện Khí hậu kỳ, trước mặt Thánh nữ thần điện Quang Minh sâu không lường được này, cô vốn có vẻ như là trẻ con, không có chút năng lực phản kháng nào. Thế nhưng bây giờ cô đang chủ trì trận pháp Tù Lung, mượn nhờ nguyên khí đất trời mà lung thiên trảo địa, trước mặt Húc Nhật Quyết chính dương nhất trong trời đất này, dải lụa trắng kia chạm đến cơ thể Vinh Tuệ Khanh lại như là cái bóng mờ ảo, trực tiếp xuyên qua người người Vinh Tuệ Khanh. Nhất thời khó có thể phân biệt rốt cuộc Vinh Tuệ Khanh là hư ảo hay là dải lụa trắng kia là hư vô.

“Ồ?” Bên trong bộ liên lại truyền ra giọng nói của Thánh nữ: “Người mang họ gì?” Người đó hỏi có phần bức thiết.

Vinh Tuệ Khanh cảnh giác, nhớ đến lần cuối cùng gặp được hồn phách của mẹ trong thức hải. Nghe theo lời của mẹ, Vinh Tuệ Khanh lạnh lùng nói: “Hạng người vô danh, không đáng nói đến, không nhọc lòng Thánh nữ phải hỏi.”

Diệu Âm Điều kéo bộ liễn bên ngoài có hơi bức mình, bèn thúc giục: “Thánh nữ đại nhân, vô danh tiểu tốt thế này ngài còn nói nhiều lời vô ích với nàng ta làm gì?”

Thánh nữ bên trong bộ liễn thở dài một tiếng, lụa trắng khê rung, vậy mà đột nhiên trở nên dài ra, vô cùng dài, kéo liễn một mạch từ bộ liễn ở giữa không trung đến khoảng không phía trên vương phủ.

Mọi người trong kinh thành rốt cuộc nhìn thấy cảnh tượng lạ kì này, vội vàng chen nhau lên trước mà quỳ lạy, dập đầu cho vị thần tiên nào đó mà mình cũng không biết.

Dải lụa trắng đi sâu vào trong vương phủ Ngụy Nam Tâm, sau đó khê rung lên, xoay tròn một vòng trên không trung, đầu dải lụa đánh nát một gian phòng, sau đó lại quay ra khỏi đó, bấy giờ bên trên đã mang theo một cô bé.

Bộ liễn khê rung rung, dải lụa trắng rũ xuống kia nhanh chóng cuộn lên trên.

“A, phủ Ngụy vương gia có người thăng tiên!”

“Chẳng lẽ là Ngụy vương gia?”

“Không phải! Ta nhìn thấy không phải, đó là đứa con gái do vị vương phi vừa mới qua đời sinh ra, là tiểu Quận chúa!”

Càng thêm nhiều người kinh thành quỳ xuống, liên tục dập đầu bái lạy về phía không trung.

Vinh Tuệ Khanh trở mắt nhìn dải lụa trắng kia tìm ra một kẽ hở cuối cùng của Tù Lung Trận, từ đó mà kéo Nguyệt Khanh Khanh ra.

Nguyệt Khanh Khanh có Nguyệt Nam Tâm huyết mạch, nếu như thần điện Quang Minh không ra tay, cho dù Tù Lung Trận của Vinh Tuệ Khanh vẫn chưa hoàn toàn khép lại thì nó cũng không thể trốn thoát được.

“Chính là đứa bé này sao?” Thánh nữ bên trong bộ liên lại nói thêm một câu, dường như có hơi thất vọng.

Từ trước đến nay Vinh Tuệ Khanh chưa từng nhìn thấy Nguyệt Khanh Khanh. Đối với cô mà nói, cái đêm dò xét vương phủ vào hai năm trước ấy tựa như mới hôm qua. Chính là ở đêm đó, cô nghe được từ chỗ Quản Phụng Nữ có một đứa trẻ mang dáng vẻ giống hệt mình khi còn bé.

Khi đó, đứa trẻ đó hẳn là chín tuổi, bây giờ cũng đã mười một tuổi rồi.

Vinh Tuệ Khanh thì đã mười sáu tuổi. Dường như cuộc sống của cô luôn luôn quá nhanh so với người khác.

Nguyệt Khanh Khanh bị bỏ đói trong vương phủ mấy ngày, đã thoi thóp sắp chết.

Nghe có người nói chuyện, vừa đưa mắt nhìn thì thấy mấy con quái vật đầu người thân chim đang liếc mình, bỗng chốc trời đất quay cuồng, Nguyệt Khanh Khanh lập tức lại hôn mê bất tỉnh.

“Ôi chao...” Một tiếng thở dài vang lên: “Đi thôi...”

Dải lụa trắng kia khẽ rung lên, cột Nguyệt Khanh Khanh vào trên lưng một con Diệu Âm Điều.

Mấy con Diệu Âm Điều đồng thời phát ra một tiếng hít lạnh lạnh, vỗ cánh kéo bộ liên, quay đầu bay đi.

Vinh Tuệ Khanh nghiêng rằng, lại quát to một tiếng: “Nó chính là hung thủ hạ độc giết chết vương phi! Thánh nữ ngài phải cẩn thận một chút, đừng ăn thức ăn không rõ nguồn gốc!”

Cũng không biết Thánh nữ có nghe thấy hay không, ngược lại là Vinh Tuệ Khanh lại thấy con Diệu Âm Diệu vác Ngụy Khanh Khanh kia lao đảo một chút, suýt nữa là rơi xuống từ trên trời cao.

Bộ liên của thần điện Quang Minh đi rồi, Vinh Tuệ Khanh vội vàng ngồi xuống, khép lại chỗ hở cuối cùng của Tủ Lung Trận. Nếu như có người đến nữa, cho dù là Thiên Vương lão tử đến cô cũng không chịu thua đâu!

Trên mặt đất, lúc này trong kinh thành đột nhiên vang lên vô số tiếng chiêng trống.

Một giọng nói vang vọng trong trời đất.

“Hoàng đế bệ hạ tự mình mang binh chém giết phản tặc, mời các vị bách tính rời khỏi đường phố, tạm lánh trong nhà. Nếu như vậy xem, giết bất luận tội!”

Dân chúng quỳ trên mặt đất vội vàng đứng dậy, chạy đi tứ tán.

Cùng lúc đó, nhiều đội kỵ sĩ mặc giáp sắt, cưỡi trên lưng ngựa cao to, từ bên ngoài cổng chính của hoàng cung mà tập kết thành đội, đi về hướng vương phủ Nhất Tự Tịnh Kiên Vương của Ngụy Nam Tâm.

Người bên trong vương phủ của Ngụy Nam Tâm nghe thấy tiếng động này cũng lập tức hỗn loạn cả lên.

“Vương gia! Vương gia! Không thể chờ nữa! Bệ hạ đã ra tay, vương gia phải sớm khởi sự thôi!” Một mưu sĩ vội đến trước cửa mật thất bế quan của Ngụy Nam Tâm mà hét to.

Canh giữ ở bên ngoài mật thất của Ngụy Nam Tâm chính là một đám tu sĩ do Mạnh Lâm Chân cầm đầu.

“Các người nói bậy bạ gì đó? Vương gia đang ở bước ngoặt quan trọng để Kết Anh, các người âm ỉ như vậy, nếu như quấy rầy Vương gia thì có gánh nổi hay không?” Một tu sĩ Trúc Cơ của Hoàng Vận Tự lớn tiếng quát lên.

Mạnh Lâm Chân đang muốn bước ra nói chuyện thì một gã sai vặt ở bên cạnh lén lút mò đến, ghé vào lỗ tai hắn mà nói nhỏ: “Mạnh đại nhân, tiểu Quận chúa bị người ta bắt đi rồi.”

“Cái gì?!” Mạnh Lâm Chân kinh hãi: “Không phải là nó ở phòng chứa củi sau chính viện hay sao? Ta đã bảo người âm thầm trông nom con bé rồi mà?”

Kể từ khi Quân Phượng Nữ đột nhiên mất, vương gia lại đón trác phi trước kia về vương phủ mà phù chính, Ngụy Khanh Khanh lại bị nhốt vào phòng chứa củi, bỏ đói năm ngày năm đêm. Nếu như không có Mạnh Lâm Chân phái người âm thầm trông nom thì nó đã chết đói từ lâu.

“Mạnh đại nhân, một lời khó nói hết...” Gã sai vặt kia kể lại tình hình nghe ngóng được.

“Thăng tiên?” Mạnh Lâm Chân cười khẩy: “Dẫn ta đi xem thử!”

Nói xong, y theo gã sai vặt rời khỏi nơi tiểu viện có mật thất của Ngụy Nam Tâm.

Không còn Mạnh Lâm Chân trông coi, đám mưu thần gia tướng và các tu sĩ của Ngụy Nam Tâm lại tiếp tục tranh cãi âm ỉ, mãi không xong.

Mà bên ngoài vương phủ, chẳng lâu sau đã có thư chiêu hàng do Hoàng đế bệ hạ phái người đưa tới, bảo bọn họ đừng kháng cự vô ích, đồng

thời biểu thị chỉ truy cứu đầu đảng tội ác Ngụy Nam Tâm, không truy xét tông phạm.

Mưu sĩ của Ngụy Nam Tâm nghiêm mặt mà nói lớn: “Kẻ sĩ có thể bị giết, không thể chịu nhục!” Nói đoạn thì rút kiếm ra, chém chết quan chiêu hàng mà Hoàng đế phái đến.

Quan chiêu hàng kia lắc lư ngã xuống đất, sau đó hóa thành một tấm người giấy mỏng manh.

“Hừ, chút tài vật vãn cũng dám khoe khoang trước mặt vương gia bọn ta!” Người trong viện vô cùng căm phẫn, lớn tiếng chửi bậy.

Bên ngoài vương phủ, Hoàng đế đã biết “đặc sứ” mình phái bị giết, liền vùng tay lên.

Một tu sĩ ra khỏi hàng, tay nâng thánh chỉ, đọc ra trước mặt mọi người. Thánh chỉ lần lượt liệt kê bảy tội lớn của Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngụy Nam Tâm: sưu cao thuế nặng, ngầm nuôi tư binh, lòng dạ thâm sâu, hãm hại trung lương, ý đồ mưu phản, tàn sát thôn dân vô tội ở Dốc Lạc Thần, cướp đoạt dân phụ; biểu thị Hoàng đế muốn thay trời hành đạo, giết chết Ngụy Nam Tâm.

Giọng nói của tu sĩ kia dùng pháp thuật, giống như Sư Tử Hống của Phật môn, vang vọng khắp bầu trời kinh thành.

Từng người trong kinh thành đều nghe được bảy tội lớn của Ngụy Nam Tâm.

Tại trên không trung, Vinh Tuệ Khanh cũng nghe thấy rõ ràng, không kìm được mà quỳ hướng về phía tây, hai tay hợp lại thành chữ thập che lại ở trước trán, dập đầu ba lạy cho mẹ và người thân của mình: “Cha, mẹ, ông nội, mối thù của mọi người hôm nay đã được báo! Hôm nay Tuệ Khanh xin thề ở đây, không chém chết lão này, tuyệt không dừng tay!”

Trên mặt đất, sau khi tuyên đọc hết bảy tội lớn của Ngụy Nam Tâm, Hoàng đế lại hạ lệnh: “Ngụy Nam Tâm, người ra đầu hàng, trẫm liền miễn tội cho người nhà người!”

Nói xong thì sai người đẩy Ngụy Kiến Thần, đứa con trai duy nhất của Ngụy Nam Tâm và mẹ ruột của hắn ra: “Trẫm cho người thời gian một nén hương. Trong vòng một nén hương, người còn không ra, cái đầu mẹ con bọn họ sẽ phải rơi xuống đất. Người tốt nhất là nghĩ thử xem, rốt cuộc là đã tâm của mình quan trọng hay là tính mạng của bọn họ quan trọng!”

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Bên trong mật thất, Ngụy Nam Tâm lòng nóng như lửa đốt, biết là không xong rồi. Nguyên Anh của ông ta vẫn còn ở giai đoạn dung hòa, có thể tan rã bất cứ lúc nào. May mà trước đó ông ta đã bóp nát hai lá tín phù, một gửi cho quán chủ Chung Nhân Nghĩa của Vạn Càn Quán, một gửi cho sư môn của mình là phương trượng của Hoàng Vận Tự, thông báo bọn họ mau đến cứu viện.

Với bản lĩnh của hai người này, kìm chân Hoàng đế chắc chắn là không thành vấn đề. Ông ta chỉ cần mang theo đại đồ đệ của mình là Mạnh Lâm Chân rời khỏi theo Truyền Tống Trận là được.

Chỉ cần ông ta có thể đi ra ngoài, thì ván này, ông ta sẽ không thua!

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Ngụy Nam Tâm bình tĩnh lại, tiếp tục củng cố tu vi Nguyên Anh của mình.

Thời gian một nén hương trôi qua, phía Ngụy Nam Tâm vẫn còn im hơi lặng tiếng.

Kỵ binh giáp sắt của Hoàng đế đã bao vây toàn bộ vương phủ.

“Thời gian một nén hương đã đến. Khai đao!” Quan truyền lời ra lệnh một tiếng, con trai duy nhất của Ngụy Nam Tâm là Ngụy Kiến Thần bị chém đứt đầu.

Mẹ ruột của hắn hét lên một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Cái đầu tiếp theo rơi xuống chính là chính phi nương nương vừa mới được phù chính không được mấy ngày.

Ngay sau đó, càng có thêm nhiều tộc nhân Ngụy thị bị trói đến, từng kẻ từng kẻ bị chém chết trước cửa vương phủ.

Ngày ấy người tàn sát cả thôn Độc Lạc Thần, có từng nghĩ đến chính người cũng có một ngày bị liên lụy cửu tộc hay chăng?!

Luồng huyết khí phóng lên cao, vọt lên đến đỉnh Tù Lung Trận.

Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh mà khoanh chân ngồi trên phi thuyền ở giữa không trung, đánh ra thủ ấn, hấp thu huyết khí, vận chuyển đến trong Tù Lung Trận.

Cách đó không xa, vô số tu sĩ cùng nhau bay đến. Một đạo sĩ đạp phi kiếm đi trước nhất đụng đầu vào Tù Lung Trận của Vinh Tuệ Khanh, lập tức bị dội ngược trở lại.

“Chuyện gì xảy ra? Trận pháp cấm phi hành này, sao ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng bị ngăn cản?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 178: Dừng Trí

 Vinh Tuệ Khanh cũng chẳng biết Ngụy Nam Tâm thảm bại thế nào trong nguyên tác, bởi vì nữ chính bị Mạnh Lâm Chân nhốt lại, sau đó mới được La Thần cứu ra ngoài.

Nhưng mà lần này, cô muốn ông ta phải thảm bại thật sự, không chỉ thảm bại, hơn nữa phải tan thành mây khói, từ thân xác đến tinh thần đều bị phá hủy triệt để. Cho nên cô nhất định phải suy nghĩ thật chu toàn, suy xét hết mọi tình huống, bao gồm cả chuyện không có trong nguyên tác hoặc là tình tiết cô không nhìn thấy, tất cả đều phải cân nhắc đến.

Hiện tại điều cô có thể nghĩ tới chính là Ngụy Nam Tâm biết dùng tín phù cầu cứu Hoàng Vận Tự, Vạn Càn Quán và cả Long Hồ Môn.

Đại tu sĩ Long Hồ Môn đã không còn, lợi hại nhất chẳng qua là tu sĩ Kim Đan, bọn họ cũng sẽ không dính vào, cho dù đến cũng không có gì phải sợ.

Hoàng Vận Tự là sư môn của Ngụy Nam Tâm, thế nhưng Hoàng Vận Tự đồng thời cũng là chùa miếu hoàng gia nước Đại Sở. Trong tình huống như vậy, còn phải xem bọn họ bằng lòng đứng ở một bên, ủng hộ Ngụy Nam Tâm thượng vị hay là ủng hộ hoàng thất chính thống của nước Đại Sở.

Điều có khả năng nhất hiện tại, cũng là khó giải quyết nhất, chính là Vạn Càn Quán.

Bởi vì quán chủ Vạn Càn Quán là Chung Nhân Nghĩa, một tu sĩ Nguyên Anh có uy tín, không phải là một tu sĩ Nguyên Anh vừa mới Kết Anh như Ngụy Nam Tâm có thể so bì.

Suy xét đến những tình huống này xong, Vinh Tuệ Khanh bèn tiến hành cải tạo Tù Lung Trận, biến thành phạm là tu sĩ có tu vi đều không vào được, cũng không ra được, cố tình muốn không để Ngụy Nam Tâm nhận được bất cứ trợ giúp nào.

Chỉ là làm như vậy, linh lực mà cô cần lại càng nhiều, năng lượng hoàn toàn dựa vào Húc Nhật Quyết hấp thu từ ánh mặt trời dường như đã chèo chống hết sức rồi.

Nếu như cô Trúc Cơ thì tất cả sẽ tốt hơn nhiều.

Thế nhưng muốn Trúc Cơ, La Thần là mấu chốt. Nghĩ đến Ngũ Hồng Hoan xuất hiện trong động phủ của bọn họ, trong lòng Vinh Tuệ Khanh không biết rõ mình cảm thấy thế nào. Có chút chua chát, lại thêm phần đắng cay. Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô đã sớm cho rằng bất kể như thế nào đều có La Thần bên cạnh mình. Thế nhưng Ngũ Hồng Hoan xuất hiện lại làm cho cô lung lay, không dám chắc nữa.

Bên trong nội dung tình tiết mà đại cương mở ra, Ngũ Hồng Hoan và La Thần có mối quan hệ như thế nào, đương nhiên Vinh Tuệ Khanh hiểu rõ. Đồng thời chuyện cô rơi vào trong tay Mạnh Lâm Chân sau này cũng có liên quan trực tiếp đến Ngũ Hồng Hoan.

Cô càng thấy cay đắng hơn.

Chẳng có tình cảm nào làm cho người ta khổ sở bằng chân tình trao lẫn.

Bỏ đi, cho dù y không có tình cảm với cô trước thì cô cũng phải làm đến cùng. Cho dù trong lòng La Thần bây giờ Ngũ Hồng Hoan còn quan

trọng hơn cô4 thì cũng phải gấp rút để y và cô hoan hảo. Bởi lẽ cô cần Trúc Cơ, cần phải nhanh chóng Trúc Cơ. Cô không thể giống như trong nguyên tác, đợi đến khi tình tiết diễn ra đến cuối cùng, trải qua tang thương, thống khổ và dẫn vật, hai người mới tâm đầu ý hợp, sau đó lại lập tức vĩnh viễn cách xa...

Vinh Tuệ Khanh khép mi mắt, kiềm chế cảm giác khác thường trong lòng. Cô cảm nhận được tu sĩ Nguyên Anh kia đang đứng trên không trung phía bên ngoài Tù Lung Trận, đang trò chuyện với người đệ tử bên cạnh ông ta.

“Người đi xuống xem thử, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Người đệ tử lĩnh mệnh, từ trên trời lao xuống, nhìn thấy cổng thành đóng kín, vô số binh sĩ mặc giáp sắt đang9 đứng đó, trận địa sẵn sàng đón quân địch, bất cứ ai cũng không cho vào.

“Đánh ngã bọn họ cho ta.” Tu sĩ Nguyên Anh lạnh lùng ra lệnh. Bọn họ là tu sĩ, tuy rằng chẳng thể tàn sát tính mạng phạm nhân nhưng bọn họ có vô số phương cách có thể khiến cho phạm nhân sống không bằng chết.

Người đệ tử kia tung ra một cái gì đó như là pháo đốt.

Ầm!

Pháo nổ, khói mù dày đặc bao phủ cửa thành phía Tây này.

Chờ khói tán đi, đám binh sĩ giáp sắt thủ vệ dưới tường thành đều đã hôn mê bất tỉnh.

“Đi mở cổng thành đi!” Tu sĩ Nguyên Anh ra lệnh một tiếng.

Người đệ tử kia đánh ra một chưởng về phía cổng thành.

Cổng thành bị nổ thủng, hấn lại nhẹ nhàng phất tay, cổng thành cao mấy trượng đã rầm rầm ngã xuống mặt đất.

“Đi vào thôi.”

Đám tu sĩ hạ xuống khỏi tầng mây, bước trên mặt đất, định bụng đi bộ vào thành.

Thế nhưng khi bọn họ đi đến cổng thành thì dường như nơi ấy xuất hiện một lá chắn vô hình, mặc cho bọn họ cố gắng ra sao cũng không thể tiến thêm một bước.

Cổng thành rộng mở trước mặt, thế nhưng bọn họ nửa bước cũng khó đi. Tựa như phía trước chỉ là ảo ảnh, bọn họ cảm thấy gần trong gang tấc nhưng lại vĩnh viễn không chạm thấy, không với đến.

Tình hình kỳ lạ này làm cho đám tu sĩ Vạn Càn Quán người nào người nấy đều kinh ngạc không thôi, vội vàng báo cáo lại cho Quán chủ Chung Nhân Nghĩa còn đang đứng trên không trung.

Chung Nhân Nghĩa cũng rất kinh ngạc, lập tức điều khiển phi kiếm hạ xuống tầng mây, đi đến cổng thành để kiểm tra.

“Đi bắt một phạm nhân đến đây.” Chung Nhân Nghĩa vẫn là có hiểu biết về trận pháp trên bầu trời kinh thành nước Đại Sở, nhìn thấy tình hình thế này, trực giác mách bảo ông ta là có liên quan đến trận pháp kia.

Đệ tử Vạn Càn Quán tùy tiện bắt một người từ trong đám dân chúng đang chờ vào thành ở gần đó.

“Ném hấn vào đi.”

Người đệ tử kia dùng sức, ném phạm nhân kia vào cửa thành Tây đang rộng mở.

Như là kì tích, người nợ vô cùng thuận lợi vào thành.

Đệ tử Vạn Càn Quán cũng nhìn thấy rõ ràng, người nợ đứng dậy, nhìn chung quanh một lát rồi hét lớn: “Mau vào đi, lát nữa không chừng lại muốn đóng cổng thành bây giờ!”

Dân chúng đợi ở phụ cận e dè nhìn tu sĩ Vạn Càn Quán, không dám nhúc nhích.

Tu sĩ Nguyên Anh kia vượt chòm râu dưới hàm, nói ra: “Để cho bọn họ vào đi.”

Đám phàm nhân vội vàng đứng dậy xếp hàng đi vào trong thành, không chút trở ngại nào.

Có một số tu sĩ Vạn Càn Quán định bụng lẫn vào trong đám phàm nhân mà vào thành.

Thế nhưng cổng thành kia tựa như có một bàn tay vô hình, lúc đến phiên tu sĩ Vạn Càn Quán thì làm sao cũng không vào được, người khác lại đi qua bình thường.

“Xem ra trận pháp này được cao nhân cải tạo, thảo nào Ngụy Nam Tâm phải vội vàng cầu cứu.” Tu sĩ Nguyên Anh kia trầm ngâm nói.

“Quán chủ, chúng ta làm sao bây giờ?”

Tu sĩ Nguyên Anh chính là Chung Nhân Nghĩa - Quán chủ của Vạn Càn Quán, vị kiếm tu đại danh鼎鼎, một tay Nhân Nghĩa kiếm xuất thần nhập hóa.

Chung Nhân Nghĩa cười khẩy một tiếng: “Tuy rằng trận pháp này lợi hại nhưng cũng không phải không cách nào phá giải. Ta ở đây có Cửu Thiên Kinh Lôi mua được từ một cửa hàng trong lần đi đến Trung Đại Lục

dâng lễ, nghe nói là do người chủ quán trận pháp trong thần điện Quang Minh chế tạo, có thể phá hết tất cả đại trận.”

Rõ ràng phá hoại dễ dàng hơn kiến thiết, trước sức mạnh tuyệt đối, bất kể là trận pháp gì cũng sẽ thành hồ giấy.

Tuy rằng Vinh Tuệ Khanh không ở dưới mặt đất nhưng cô chủ trì trận pháp, toàn bộ thần thức có thể lan ra theo đến những nơi trận pháp bao trùm.

Lời của Chung Nhân Nghĩa, cô đương nhiên cũng nghe thấy. Tuy rằng có lòng tin với trận pháp của mình, thế nhưng cô vẫn hơi e dè về một nơi thần kỳ như thần điện Quang Minh. Nhất là vừa rồi Thánh nữ thần điện Quang Minh còn cứu đi Ngụy Khanh Khanh từ trong tay cô.

Vinh Tuệ Khanh nghĩ rồi lại nghĩ, lo lắng thứ trong tay Chung Nhân Nghĩa thực sự sẽ gây ra tổn hại lớn với trận pháp. Tu vi của cô quá thấp, linh lực không đủ, chỉ có thể lợi dụng bây giờ là giữa ban ngày, có ánh mặt trời, dùng Húc Nhật Quyết hấp thụ linh khí từ ánh mặt trời để duy trì vận chuyển. Nếu như đến buổi tối, Hoàng đế Đại Sở vẫn không bắt được Ngụy Nam Tâm, sức chống chịu của trận pháp chắc chắn sẽ hạ thấp xuống.

Đến lúc đó, những người này vẫn có thể vọt vào.

Không được, cô phải tìm cách khác.

Nếu không thể ép kẻ địch ra bên ngoài, thì hãy suy xét từ góc độ khác mà ly gián đồng minh của chúng.

“Chung Quán chủ, xin mời nói chuyện một chút.” Từ giữa không trung, Vinh Tuệ Khanh truyền âm cho Chung Nhân Nghĩa.

“Người là ai?” Chung Nhân Nghĩa truyền âm hỏi, đồng thời âm thầm triển khai thần thức, muốn lục soát ra người truyền âm.

Đáng tiếc Vinh Tuệ Khanh ở trung tâm mắt trận của Tù Lung Trận, cho dù Chung Nhân Nghĩa là tu sĩ Nguyên Anh thì nhất thời cũng không tìm ra cô.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta có mấy lời muốn nói với Chung Quán chủ, tránh cho Chung Quán chủ sai một lần, thua hết cả bàn, đến lúc đó, may áo cưới cho kẻ khác, ngay cả hồi hận cũng đã muộn rồi.”

Chung Nhân Nghĩa giật mình. Ở đây phòng vệ nghiêm ngặt như vậy, thậm chí có trận pháp kỳ dị trấn giữ, lần này Hoàng đế nước Đại Sở chuẩn bị những ai, ông ta thật sự phải cẩn thận một chút mới đúng.

Tu hành gian nan đến thế, trong hàng tỉ nhân loại mới có một người có thể kết thành Nguyên Anh. Sinh mạng của ông ta rất quý giá, chẳng thể quyết định sơ suất như vậy được.

Chung Nhân Nghĩa ném ra trường kiếm, bay lên giữa không trung.

Vinh Tuệ Khanh đạp phi thuyền, cũng đi đến khu vực sát biên của trận pháp, hiện lộ ra hình dáng.

“Ta nghe nói Chung Quán chủ là Nhân Nghĩa kiếm, là lương tâm của giới tu hành nước Đại Sở. Ta muốn hỏi một câu, chuyện này là thật hay chẳng?” Vinh Tuệ Khanh cười khanh khách mà hỏi.

Chung Nhân Nghĩa lập tức ghen hòng, thầm mắng đối phương xảo quyệt, có ai mà hỏi như vậy chứ? Nếu như mình nói là thật, chính là tự dát vàng lên mặt, nếu như nói không phải sự thật, đó chính là đang tự đánh vào mặt. Bất kể là trả lời thế nào, đối phương vẫn có cơ hội chê cười mình.

Chung Nhân Nghĩa đành phải nghiêm mặt không nói lời nào, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Vinh Tuệ Khanh vẫn không buông tha, tiếp tục truy vấn: “Xin Chung Nhân chủ cho ta một câu trả lời, phải, hay là không phải.”

“Tại sao ta phải trả lời người? Ngay cả chuyện người là ai ta cũng không biết, người hỏi như vậy chẳng phải là rất buồn cười hay sao?”

Chung Nhân Nghĩa vốn muốn thử xem tu vi đối phương sâu cạn thế nào, nhưng mà thần thức phóng xuất ra lại như đá chìm đáy biển, hoàn toàn không tìm ra được tung tích đối phương.

Chung Nhân Nghĩa trong lòng sa sầm, cảm thấy hẳn là gặp phải kẻ khó chơi rồi, giọng nói liền hòa hoãn lại, cười nói: “Người phải nói cho ta biết người là ai trước đã, xong ta sẽ trả lời vấn đề của người.”

“Ta là người hỗ trợ được Hoàng đế nước Đại Sở mời đến.” Vinh Tuệ Khanh cố ý lập lờ, sao cô lại không nhìn ra vẻ do dự và thăm dò trên mặt Chung Nhân Nghĩa.

Câu trả lời này càng thêm củng cố phỏng đoán sai lầm của Chung Nhân Nghĩa. Nữ tu này cho dù tu vi không thâm bất khả trắc thì cũng là có nguồn gốc gia đình sâu xa, có lẽ là truyền nhân hoặc là thân thích dòng chính của tu sĩ cao giai nào đó.

“Ồ, thì ra là người Hoàng đế bệ hạ mời tới giúp đỡ, thất kính thất kính.” Chung Nhân Nghĩa cười ha hả nói.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, cố ý kéo dài thời gian. Cô cảm nhận được, bên dưới trận pháp, nguyên khí đất trời trong kinh thành chợt có dao động khác thường, Ngụy Nam Tâm xuất quan rồi!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 179: Đối Đầu

 “Nguyện nghe tường tận.”

“Gã vợ vét của dân, hãm hại trung lương, giết thôn diệt tộc, chiếm đoạt dân nữ, bây giờ còn muốn mưu phản làm loạn, thay đổi triều đại nữa. Ông nói xem, người như thế thì Hoàng đế Đại Sở sao có thể tha thứ được? Cho dù gã ta có là thần tiên, Hoàng đế cũng sẽ không cho phép gã thực hiện được.” Vinh Tuệ Khanh cười khẩy. Pháp tắc đạo trời ở thế giới này vẫn còn chút ý nghĩa.

Kiếp trước cô cũng hay đọc mấy quyển tiểu thuyết tiên hiệp huyền huyền sau giờ học, vẫn luôn cảm thấy mấy người tu hành trong này tùy tiện giết người thường chẳng hợp lý chút nào. Nếu thật sự có người tu hành, mà lại còn có quyền tùy ý sinh sát người thường ở trong tay thì toàn bộ thế giới này ngay cả đạo trời còn không có thì còn tu tiên cái gì nữa? Tu thành ma thì còn được...

Chung Nhân Nghĩa hít vào một hơi khí lạnh, tựa hồ không tin: “Người nói vậy! Ngụy Nam Tâm là tu sĩ, sau này sẽ thành tiên. Ai lại đi có sở thích làm Hoàng đế chứ?”

“Việc gì cũng có ngoại lệ. Chung Quán chủ, ông không muốn làm không có nghĩa là tu sĩ khác cũng không muốn làm, đúng không?” Vinh Tuệ Khanh chậm rãi nói rồi tung đòn sát thủ cuối cùng: “Ngụy Nam Tâm đã Kết Anh,0mà tài nguyên của nước Đại Sở có thể cung cấp cho bao nhiêu tu sĩ Nguyên Anh, Chung Quán chủ có nghĩ tới chưa? Mà Ngụy Nam Tâm

dựa vào việc nuốt chứng hồn phách của người khác để Kết Anh thì cũng đã là ngằm tu ma rồi.”

Đối với người tu hành mà nói thì tài nguyên là thứ quan trọng nhất, từ linh mạch đến linh thạch, còn có các loại linh thú hay hoa hiếm cỏ lạ, thiên tài địa bảo đều sẽ dựa theo thực lực mà phân chia.

Trước đây nước Đại Sở có hai tu sĩ Nguyên Anh là: Chung Nhân Nghĩa của Vạn Càn Quán và với lão tổ Đoá gia của Long Hồ Môn. Đa số tài nguyên tu hành trước kia chia đều cho Vạn Càn Quán với Long Hồ Môn, sau đó mới đến lượt Hoàng Vận Tự.

Từ khi lão tổ Đoá gia bị Thánh nữ của thần điện Quang Minh phá vỡ tu vi Nguyên Anh thì cả nước Đại Sở chỉ có Chung Nhân Nghĩa là tu sĩ Nguyên Anh mà thôi. Vì thế các loại tài nguyên khi phân chia thì sẽ tức khắc lấy Vạn Càn Quán làm chủ.

Vạn Càn Quán một nhà độc chiếm hết thứ tốt thì chắc hẳn phải suy nghĩ lại một phen.

“Nếu như cứu Ngụy Nam Tâm thì Chung Quán chủ không chỉ bị Hoàng đế nước Đại Sở chèn ép mà còn đem tài nguyên tu hành của nước Đại Sở chia một nửa cho Hoàng Vận Tự. Thế xin hỏi Chung Quán chủ, ông có chắc mình còn muốn đi cứu Ngụy Nam Tâm nữa không?” Vinh Tuệ Khanh cường điệu nhấn mạnh vấn đề tài nguyên, bởi vì tài nguyên chính là lợi ích. Cô tin rằng đứng trước lợi ích thì ngay cả anh em ruột thịt cũng sẽ tương tàn lẫn nhau, chứ nói chi đến quan hệ của Chung Nhân Nghĩa với Ngụy Nam Tâm, họ còn chưa gắn bó vững chắc như anh em ruột thịt đâu.

Sắc mặt Chung Nhân Nghĩa nghiêm lại rồi lớn tiếng nói: “Ta không biết người nhắc đến tài nguyên là có ý gì, thế nhưng ta biết những tên ma tu từng kẻ thù kẻ phải bị tiêu diệt! Vị cô nương này, xin hãy để ta vào thành, ta muốn giúp Hoàng đế nước Đại Sở tiêu diệt Ngụy Nam Tâm!”

Vinh Tuệ Khanh sững sờ một lát rồi gật đầu cười bảo: “Xin chờ ta một lát, ta đi báo cho Hoàng đế bệ hạ một tiếng.” Nói xong thì Vinh Tuệ Khanh truyền âm với La Thần ở trong thành, chốc sau đã được La Thần đáp lại, bảo cô dẫn Chung Nhân Nghĩa đi vào.

Vinh Tuệ Khanh thuận theo nói với Chung Nhân Nghĩa: “Ta muốn nhắc nhở Quán chủ trước một chút, hậu đài của trận pháp này có đại năng điều khiển, bây giờ tuy ông có thể đi vào, thế nhưng muốn ra thì Ngụy Nam Tâm phải chết rồi mới ra được. Không biết Quán chủ có còn muốn vào không?” Cô cố ý không nói chính mình là người chủ trì trận pháp, miễn cho bị Chung Nhân Nghĩa xem thường rồi đánh giá thấp hiệu quả.

Suy đoán của Vinh Tuệ Khanh cũng vừa vặn khớp với Chung Nhân Nghĩa. Ông ta hoàn toàn không tin trận pháp to lớn như thế này sẽ được một thiếu nữ tuổi còn trẻ làm chủ trì.

“Người không cần lo lắng đâu. Tu vi của ta đã sắp đến Nguyên Anh trung kỳ, còn Ngụy Nam Tâm chẳng qua chỉ mới Kết Anh mà thôi, ta giết gã ta dễ như trở bàn tay.” Chung Nhân Nghĩa ngạo nghễ nói.

Vinh Tuệ Khanh gật gật, giả vờ giả vệt nói: “VẬY ta về khởi bẩm sư tôn.” Nói xong thì lẩn vào trong trận pháp rồi biến mất dạng.

Chung Nhân Nghĩa đợi một lúc thì đã nghe thấy Vinh Tuệ Khanh truyền âm đến: “Cách vị ba, Chấn vị năm, trên ba, dưới bảy, vào thành.”

Chung Nhân Nghĩa biết đây là đang chỉ dẫn phương hướng vào trận, thế nên lập tức đi theo lời dẫn, từ trên không đáp xuống kinh thành, đi đến trước cửa vương phủ của Ngụy Nam Tâm.

Chỉ thấy mặt Ngụy Nam Tâm cháy đen, tóc tai bù xù, trên người mặc một chiếc tăng bào rách tả tơi đang đứng trước cửa vương phủ của mình đối diện với hàng người Hoàng đế nước Đại Sở dẫn đến.

“Ngụy Nam Tâm, người lòng muôn dạ thú, tội ác đã phơi bày, hôm nay nếu người ngoan ngoãn đưa tay chịu trói thì ta còn có thể tha cho người trong họ khác chi của người một cái mạng!” Một tu sĩ bên phía Hoàng đế lạnh lùng nói.

Ngụy Nam Tâm cười khẩy: “Muốn gán tội cho người khác mà theo dết lý do sao? Bây giờ người là Hoàng đế, đương nhiên người đã tính toán xong cả rồi! Được làm vua thua làm giặc mà thôi, đạo lý ở đâu mà nói nữa?”

Hoàng đế khẽ nói: “Đưa chứng cứ cho gã ta.” Nói xong thì có một tên binh sĩ đi lên ném một đồng số sách tới trước mặt Ngụy Nam Tâm.

Ngụy Nam Tâm cúi đầu nhìn, sắc mặt không khỏi tái nhợt lại. Đây là những tài liệu bí mật ở trong thư phòng của ông ta!

Chắc chắn là con tiện nhân Quân Phượng Nữ đã thông đồng với Hoàng đế!

Vẻ mặt Ngụy Nam Tâm âm u, sau đó lại cười ha ha: “Những thứ này ta thuận tay cũng có thể làm ra được một đồng, còn giống thật y đúc đấy. Bệ hạ, người thấy vụ oan thế này có cần thả quá không?”

Hoàng đế còn muốn nói tiếp thì La Thần ở bên cạnh đã lạnh lùng lên tiếng: “Bệ hạ, đánh rồi hẵng nói.” Nói xong đã nghiêng người tiến lên, gọi một trường đao ra cầm trong tay mà gào thét chém lên người Ngụy Nam Tâm.

Ánh lam tím chớp nhoáng lập loè trên thân đao, linh lực mạnh mẽ bao vây lấy Ngụy Nam Tâm kín mít.

Ngụy Nam Tâm vừa Kết Anh không lâu đã gặp phải cường địch xâm lấn, vốn cũng không ngờ lúc ông ta củng cố Nguyên Anh của mình thì đợi mãi chẳng thấy sự giúp đỡ của Hoàng Vận Tự cùng Vạn Càn Quán đâu.

Mắt thấy linh thạch trong tay ông ta đã sớm dùng hết, trận Tụ Linh cũng mất đi hiệu dụng thì ông ta nghĩ giờ có ngồi chờ thêm nữa cũng chẳng có ích gì nên mới ra khỏi mật thất.

Vừa đi ra xem thử thì đã biết nguy rồi. Lần này Hoàng đế đến đã có chuẩn bị trước, không chỉ có đoàn kỵ binh giáp sắt đen nghịt chẳng thấy điểm cuối thì còn có rất nhiều tu sĩ đến giúp đỡ. Thậm chí ngay cả phương trượng Hoàng Vận Tự của mình, là người từng là sư phụ trước đây của mình cũng có mặt ở trong đấy.

Bản thân xem như đã bị sư môn vứt bỏ.

Ngụy Nam Tâm không còn thời gian để suy nghĩ nữa, đành phải lùi về sau một bước rồi gọi chày Kim Cương của mình ra, qua loa tiếp một chiêu của La Thần.

Trường đao của La Thần vừa chém xuống thì y lập tức cảm nhận được nửa cánh tay của mình đã tê rần. Suy cho cùng thì tu sĩ Nguyên Anh, cho dù là vừa mới Kết Anh thì thực lực đã không thể giống được với tu sĩ Kim Đan. Trường đao của y không phải vật thường, nhưng Ngụy Nam Tâm chỉ mới tùy tiện ra một chiêu đã cảm thấy rã rời rồi.

Cẩn rằng, La Thần lần thứ hai rút đao tấn công đến, ý vào bản thân mình kiêm tu thể và khí mà cận chiến với Ngụy Nam Tâm.

Ngụy Nam Tâm nhẹ bay ra sau mà đã lui xa vài trượng, ngón tay cũng đồng thời khẽ gảy thủ thế Niêm Hoa Phật, từ ngón tay ông ta có một luồng linh khí dâng trào ra.

Xoẹt một tiếng!

Ngực La Thần đã bị bắn xuyên qua.

Khí tức của La Thần hơi ngưng lại rồi vội vàng vận khí điều tức, tiếp tục giờ trường đao lên tấn công lần nữa.

Ngụy Nam Tâm lại nhàn nhã giống như đi bộ vậy, ngón tay khẽ vung đã bắn ra vô số Niêm Hoa Phật, thiếu chút nữa đã bắn ngược La Thần thành cái tổ ong.

La Thần vội vàng lui về sau, nhượng chiến trường này lại cho thuộc hạ của Hoàng đế. Y chống trường đao nửa quỳ trên mặt đất rồi thở hồng hộc từng hơi.

Ngụy Nam Tâm dám động thủ với y nhưng sẽ không dám ra tay với những kỵ binh giáp sắt không có tu vi gì kia.

Đại tướng thuộc hạ của Hoàng đế hét lớn một tiếng rồi vọt tới chỗ Ngụy Nam Tâm.

Lúc đầu Ngụy Nam Tâm còn né tránh, nhưng sau rồi lại phát hiện né tránh chỉ để những người kia càng lúc càng đánh ông ta bị thương nặng hơn mà thôi. Binh khí trong tay bọn họ rõ ràng đều là pháp khí, có thể tạo thành thương tổn đối với thân thể của ông ta.

Dù ông ta có lợi hại đến đâu thì chẳng qua cũng chỉ là Kết Anh chứ chưa Hoá Thần, cũng càng chưa tới được giai đoạn Phản Hư vứt bỏ nhục thể như trong truyền thuyết kia.

Nếu như đến cả mạng cũng không còn thì ông ta còn tu tiên gì nữa? Nhưng ngược lại chuyện gì ông ta cũng đều đã làm rồi, không kém gì lần này. Coi như hôm nay ông ta có chết thì cũng phải kéo Hoàng đế chết theo với mình.

Ngụy Nam Tâm hét lớn một tiếng, uy thế của tu sĩ Nguyên Anh phơi bày ra hết, hai tay kết trận thì đã có hàng ngàn, hàng vạn kỵ binh giáp sắt

liên tiếp nhau chảy máu mũi miệng, rơi từ trên ngựa xuống đất rồi tắt thở chết.

“Người dám tàn sát người thường?!” Hoàng đế vừa giận vừa sợ mà lui về sau hai bước.

“Người thường thì sao? Bọn chúng chỉ là giun dế, bọn chúng đáng chết!” Ngụy Nam Tâm cười gằn rồi bước ra từ trong vô số thi hài của kỵ binh giáp sắt, từng bước tiến tới chỗ của Hoàng đế.

“Dừng tay! Ngụy Nam Tâm, tên loạn thần tặc tử người chó đụng đến bệ hạ của ta!” Từ không trung truyền đến một tiếng hét lớn bao hàm linh lực, ngay lập tức chấn động đến mức miệng mũi của Ngụy Nam Tâm đều chảy máu.

Chung Nhân Nghĩa điều khiển phi kiếm đang bay giữa không trung đáp xuống đất thật nhanh. Ông ta nhảy xuống, đưa tay bắt lấy thanh kiếm rồi huy kiếm bắn thẳng đến Ngụy Nam Tâm ở bên kia.

Ngụy Nam Tâm có thể qua loa đánh bại được La Thần, cũng có thể hai tay kết trận giết chết được thiên quân vạn mã. Thế nhưng đối mặt với một tu sĩ Nguyên Anh cao hơn ông ta một bậc thì ông ta lại trở thành một đòn cũng không đỡ nổi.

“Chung Nhân Nghĩa, người...” Ngụy Nam Tâm muốn mắng Chung Nhân Nghĩa là đồ vong ân phụ nghĩa nhưng Chung Nhân Nghĩa đã phất tay áo lên, bỗng có một luồng sức mạnh bóp yết hầu của Ngụy Nam Tâm lại khiến ông ta chẳng thốt được lời nào.

“Bệ hạ, xin hỏi người định xử lý tên nghịch tặc này như thế nào?” Chung Nhân Nghĩa quay đầu lại nói với Hoàng đế.

Hoàng đế lại một lần nữa bước ra từ cõi chết, vừa mừng vừa sợ vội nói: “Thì ra Chung đạo trưởng đã đến.” Rồi lại khen ngợi Chung Nhân

Nghĩa: “Thật không hổ là Nhân Nghĩa kiếm! Là lương tâm của giới tu hành!”

Chung Nhân Nghĩa cười nhạt: “Bệ hạ quá khen rồi.” Nói xong lại tung một Khổn Tiên Tác từ trong tay ra trói chặt lấy Ngụy Nam Tâm lại, trông như một cái bánh chưng vậy, ông ta nói: “Giao cho bệ hạ đấy.”

Hoàng đế vẫn còn chút do dự.

Chung Nhân Nghĩa nói: “Bệ hạ yên tâm đi, Nguyên Anh của gã ta chẳng mấy chốc nữa sẽ tiêu tán đi, bây giờ là lúc gã yếu ớt nhất.”

“Được rồi. Phương trượng, Ngụy Nam Tâm là đồ đệ của người, người muốn xử lý gã ta như thế nào?” Hoàng đế quay đầu lại nói với phương trượng của Hoàng Vận Tự.

Phương trượng tiến lên một bước, niệm a di đà phật một tiếng rồi thở dài bảo: “Oan oan tương báo biết đến khi nào? Bệ hạ, Nam Tâm đã phạm sai lầm lớn rồi, chi bằng để gã ta xuất gia, thoát khỏi phạm trần tục thế, sau này sẽ lại lần nữa làm người.”

Vinh Tuệ Khanh ở trên không nghe phương trượng nói thế thì giận sôi máu. Cô bỏ ra nhiều công sức như thế không phải chỉ để Ngụy Nam Tâm xuất gia làm hòa thượng ung dung tự tại cả một đời!

Hoàng đế hơi bất mãn: “Tên này nghiệp chướng nặng nề, dù có xuất gia sợ Phật tổ cũng không chịu nhận.”

“A di đà phật! Bệ hạ, chẳng phải có tám từ bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật sao? Để lão nạp phế bỏ tu vi của gã ta rồi quy y xuất gia cũng là hợp lẽ.” Phương trượng đưa hai tay làm thành chữ thập mà nói.

Hoàng đế suy nghĩ một lát: “Gã ta giết nhiều tướng sĩ của ta như thế mà ta lại dễ dàng bỏ qua cho như vậy, thế thì ta chẳng biết phải nói sao với

các tướng sĩ này...”

“Bệ hạ lòng dạ từ bi, là phúc của Đại Sở ta, Hoàng Vận Tự ta nhất định sẽ bảo hộ bệ hạ nghìn thu muôn đời!”

Mắt thấy Hoàng đế vẫn đang do dự thì Vinh Tuệ Khanh không chịu nổi, thật sự lo rằng trăm tính ngàn tính của mình sẽ thành công dã tràng nên điều khiển phi thuyền đang ở giữa không trung xông thẳng xuống phía dưới hét lên: “Không được! Ta không đồng ý!”

“Người là ai? Liên quan gì tới người?” Sắc mặt của phương trưởng Hoàng Vận Tự trở nên khó coi.

Vinh Tuệ Khanh đứng trước mặt phương trưởng rồi chỉ vào cái đầu trọc của gã mà cả giận nói: “Đồ con lừa trọc, đừng có ăn nói linh tinh! Cái gì mà lòng dạ từ bi? Hoàng Vận Tự các người cũng là đệ tử Phật tông, thế mà lại che chở cho một tên thấp hèn làm nhiều việc ác, giết người hàng loạt, ác độc gian trá như thế mà không sợ Phật tổ trách tội sao?”

Phương trưởng ngang nhiên nói: “Toàn bộ đại sư của Phật tông ta trước đây đều giết người vô số, sau này đã hoàn toàn tỉnh ngộ và ra sức làm tròn phép Phật. Mấy năm trước Thiên Phủ gặp lũ, gã ta đã phát đại tâm nguyện, làm nhiều việc thiện, cứu sống vô số mạng người. Người nói xem, người như thế chúng ta có nên cho gã một cơ hội không?” Nói xong lại chỉ vào Ngụy Nam Tâm đang bị Khốn Tiên Tác trói chặt rồi bảo: “Gã có tư chất xuất sắc, thông minh giỏi lý, Phật tổ cũng từng nói, nếu gã có thể tránh khỏi một kiếp nạn trong số mệnh thì sẽ khiến cho Phật tông ta rục rĩ muôn đời về sau!”

Vinh Tuệ Khanh cười lạnh nói: “Thế nếu lão ta không tránh khỏi được một kiếp nạn này thì sao? Chẳng lẽ Phật tông các người sẽ lập tức bị diệt sạch?!”

“Nha đầu thối! Đừng có nói bậy mà coi nhẹ Phật tông ta!”

“Mở miệng trắng trợn nói dối thì xuống địa ngục sẽ bị rút lưỡi!”

Đệ tử Hoàng Vận Tự mồm năm miệng mười xúm vào nhau chỉ trích Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh một bên cùng đấu võ mồm với phương trượng Hoàng Vận Tự, một bên thì liếc nhanh qua trong đám người xem thì lại chẳng thấy bóng dáng La Thần đâu cả.

Cô có thể cảm nhận được khí tức của La Thần lúc liền lúc đứt, hình như là đang bị thương.

“Bệ hạ người xem, vừa rồi con lừa trọc này còn làm người dao động, bảo rằng phế bỏ tu vi của lão ta thì có thể đảm bảo được ngôi vị Hoàng đế của người sẽ trường tồn mãi mãi. Nhưng nguyên nhân thật là vì Ngụy Nam Tâm vẫn còn tác dụng rất lớn đối với Phật tông bọn họ. Bảo vệ ông ta thật ra chính là bảo vệ Phật tông bọn họ tồn tại mãi mãi!” Vinh Tuệ Khanh nhìn ra do dự của Hoàng đế nên lập tức châm thêm lửa vào. Ngày hôm nay Ngụy Nam Tâm nhất định phải chết, ai cũng không thể ngăn cản được! Nếu có người nào muốn xen vào thì thần cản giết thần, Phật chặn giết Phật!

Trong lòng Hoàng đế có chút không vui. Tự miếu Hoàng gia của ông ta thế mà lại nghĩ tất cả biện pháp để bảo vệ một tên tội nhân. Nghĩ một lát thì Hoàng đế cũng đã động sát cơ với Hoàng Vận Tự.

“Chung Quán chủ, ngài vừa rồi vì việc nước mà quên tình nhà, nhưng Hoàng Vận Tự đã dồn sức phá huỷ đài...” Vinh Tuệ Khanh vừa cười vừa nhắc nhở với Chung Nhân Nghĩa.

Tuy sắc mặt Chung Nhân Nghĩa không đổi nhưng trong lòng đã cân nhắc. Nếu lần này mà thả Ngụy Nam Tâm đi thì như thả hổ về rừng. Ông ta đã trở mặt thì già ta chắc chắn phải chết mới được...

“Đi!” Chung Nhân Nghĩa khẽ quát một tiếng thì bỗng có một phi kiếm nhỏ màu đen xuất hiện ở vùng đan điền của ông ta rồi nhẹ nhàng không tiếng động gì mà bắn tới ngực của Ngụy Nam Tâm.

Vinh Tuệ Khanh cũng cùng lúc quay đầu lại cười lạnh với phương trượng của Hoàng Vận Tự mà nói: “Bỏ xuống đồ đao là có thể lập địa thành Phật à? Ông ta đã bỏ xuống đồ đao, thế những người trước kia ông ta nhấc lên đồ đao giết chết chẳng lẽ đều là đá kê chân để ông ta thành Phật thành Tổ sao? Ta là vì cha, vì mẹ, vì người thân của ta, cũng là vì ngàn vạn người dân mà ông ta đã tàn sát trước khi bỏ đồ đao xuống mà khiêu chiến! Đây là nhân quả của ông ta, là tội nghiệt của ông ta! Ở trước mạng hàng ngàn người vô tội thì ai cũng không thể bảo vệ được ông ta! Ai bảo vệ ông ta thì người đó chính là kẻ thù của ta!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 180: Si Tâm Vọng Tưởng

 Một bóng người nhỏ bé chui ra từ đỉnh đầu ông ta, một đôi mắt đỏ nhìn khắp xung quanh, khi bỗng thấy được chỗ Vinh Tuệ Khanh đứng thì lại trở nên ấm áp ôn hoà như ánh mặt trời vậy, đôi mắt sáng ngời lên rồi mau chóng nhào đến chỗ Vinh Tuệ Khanh.

Từ khi La Thần nghe được tiếng nói của Vinh Tuệ Khanh thì đã vội chống trường đao mà đứng dậy, chịu cơn đau nhói ở lồng ngực mà lê từng bước tới chỗ của cô. Y lo cô tu vi thấp, đứng trước bày lừa trọc xảo quyết của Hoàng Vận Tự này thì sẽ chịu thiệt thòi.

Đến khi y sắp đến, y thấy Vinh Tuệ Khanh đang đưa lưng lại với Ngụy Nam Tâm đã ngã gục xuống, đang tranh chấp với phương trượng của Hoàng Vận Tự đến đỏ mặt tía tai thì lại có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu.

Vù!

Nguyên Anh nhỏ bé của Ngụy Nam Tâm bỗng lao đến đến chỗ của Vinh Tuệ Khanh. Nó muốn đoạt xá! Bên kia có một phôi thai thượng hạng!

“Cẩn thận!” La Thần thấy Nguyên Anh của Ngụy Nam Tâm phóng lại đây thì trong lúc cấp bách đã vung trường đao lên, đao phong nổi lên từng trận đã chớp mắt ngăn lại Nguyên Anh nhỏ bé kia.

“Đừng nhiều chuyện!” Nguyên Anh nhỏ bé kia ác độc trừng La Thần một lát rồi lại vòng qua trường đao nhào tới chỗ Vinh Tuệ Khanh.

Tim gan La Thần như muốn nứt ra, y bỗng hét lên đầy giận dữ rồi lao người tới há miệng nuốt chửng Nguyên Anh bé nhỏ kia vào mồm.

Chung Nhân Nghĩa đi sát phía sau cũng thuận tay tung một chưởng vào trên lưng La Thần.

Vinh Tuệ Khanh hoảng sợ cúi đầu nhìn La Thần đã té xỉu ở trên đất rồi lại vội vàng khom người xuống thăm dò thử hơi thở của y.

May quá, vẫn còn thở.

Vinh Tuệ Khanh móc vài viên đan dược ra đút cho La Thần ăn rồi quay đầu nhìn cái xác trợn tròn mắt của Ngụy Nam Tâm mà hỏi: “Ông ta chết chưa?”

Chung Nhân Nghĩa nhã nhặn đáp: “Chết rồi, ngay cả Nguyên Anh của gã ta cũng bị người kia nuốt mất.” Nói xong còn chỉ chỉ La Thần nằm trên đất rồi lắc đầu một cái: “Nay chẳng như xưa, nay chẳng như xưa mà*!” Làm ra một bộ dáng có đức độ và lương thiện thấu tình đạt lý.

* Thế phong bất cổ: Ý nói xã hội hiện nay đã không thật thà chất phác như khi xưa.

Phương trượng của Hoàng Vận Tự giật nảy cả mình, nhưng Chung Nhân Nghĩa là tu sĩ Nguyên Anh, ông ta đã ra tay muốn lấy mạng của Ngụy Nam Tâm thì ở đây không ai có thể cứu được gã ta cả. Bây giờ uy áp của tu sĩ Nguyên Anh đang toả ra khiến phương trượng Hoàng Vận Tự có giận cũng chẳng dám ho he gì, chỉ có thể triệu tập các đệ tử lại niệm chú vãng sinh cho Ngụy Nam Tâm, mong gã ta có thể chuyển kiếp đầu thai.

Vinh Tuệ Khanh cả giận: “Còn muốn đầu thai à? Mơ đi!” Nói xong thì vội chạy đến bên cạnh thi thể của Ngụy Nam Tâm rồi đẩy mấy hoà thượng Hoàng Vận Tự ra một bên: “Tránh ra coi! Tránh ra coi!”

Phương trượng Hoàng Vận Tự nhường sang bên cạnh một bước.

Hai tay Vinh Tuệ Khanh khép lại, miệng khẽ quát một tiếng, sau đấy lại giơ hai tay lên xoè rộng ra về phía ánh mặt trời, niệm Húc Nhật Quyết trôi chảy, cảm thụ lấy khí chí dương chí cương của ánh mặt trời cùng tất cả linh khí mà Tù Lung Trộn tụ tập lại được, tất cả đều bị hút lại đây hết.

“Ta cho các người xem, thứ ác tặc mà các người đồng lòng bảo vệ này rốt cuộc là thứ gì?!” Vinh Tuệ Khanh hợp hai tay rồi nắm hờ lại năm ngón, bỗng có một luồng ánh sáng trắng loé lên từ kẽ hở ngón tay cô. Chùm tia sáng này bao phủ lấy cả toàn bộ bầu trời, rồi từ trên trời lại vẽ ra một vết trắng trắng, sau đó vết trắng ấy lại hạ xuống từ trên chín tầng mây rồi bao trùm lấy cả người Ngụy Nam Tâm.

Ánh sáng trắng bắt đầu di chuyển từ đỉnh đầu Ngụy Nam Tâm, rồi từ đầu đến chân của Ngụy Nam Tâm, bao gồm cả tầng bào rách tả tơi trên người cũng đều từ từ hoá thành một bãi bùn sệt đen đặc.

“Thấy rõ chưa? Tên Ngụy Nam Tâm này từ đầu đến chân đều là những thứ dơ bẩn như này. Lão ta sớm đã không xứng làm người nữa! Còn muốn tu hành à? Đầu thai chuyển kiếp nữa?! Ta nhổ vào! Chỉ cần ta còn sống một ngày thì ngày đó sẽ không để lão ta toại nguyện được đâu!”

Vinh Tuệ Khanh dùng lực lượng ánh mặt trời mạnh mẽ trong Húc Nhật Quyết để “tịnh hoá” từ đầu đến đuôi cho xác chết của Ngụy Nam Tâm, phải khiến cho ông ta từ thân thể cho đến linh hồn đều chết sạch chẳng chừa gì.

Ông ta nuốt linh hồn của Quán Phượng Nữ, khiến cho Quán Phượng Nữ không thể đầu thai chuyển kiếp, cơ hội chuyển thế không còn. Như thế thì ông ta cũng phải có kết quả giống vậy.

“Cha, mẹ, ông nội, Tuệ Khanh đã báo thù cho mọi người rồi!” Vinh Tuệ Khanh quỳ trên mặt đất dập đầu lạy ba cái về phía Dốc Lạc Thần, lễ

rơi đầy mặt.

Người ở đây thấy được một màn như vậy thì cũng biết rằng thiếu nữ này hẳn mang mối thù không đội trời chung với Ngự Nam Tâm, vì thế nên chỉ đứng một bên yên lặng nhìn chứ không ai lên tiếng cả.

Sau khi làm nóng chảy xác chết Ngự Nam Tâm thì Vinh Tuệ Khanh có cảm giác trống rỗng vì đại thù đã báo, bỗng cảm thấy đời người chẳng còn nghĩa lý gì, cũng không biết còn muốn tiếp tục tu hành hay không nữa.

La Thần nằm cạnh chân cô bỗng khẽ kêu một tiếng rồi tỉnh lại: “... Tuệ Khanh.” Giọng nói của y rất nhỏ, thế nhưng Vinh Tuệ Khanh lại nghe rất rõ.

Vinh Tuệ Khanh cúi người xuống đỡ La Thần dậy.

“Hai vị, mời theo ta đến Vạn Càn Quán một chuyến.” Chung Nhân Nghĩa tiến lên một bước chặn lại đường đi của Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần.

Phượng trượng Hoàng Vận Tự lấy lại dũng khí cũng đi ra cản đường hai bọn họ: “Bọn họ phải nên theo ta về Hoàng Vận Tự chứ.”

Linh lực của Tù Lung Trận vừa rồi đã bị Vinh Tuệ Khanh dùng hết sạch nên trong chốc lát uy lực của Tù Lung Trận đã yếu bớt đi.

Các tu sĩ Vạn Càn Quán bị chặn ngoài cửa thành giờ đã đuổi đến đây đứng xung quanh Chung Nhân Nghĩa.

Đại Ngưu với Bách Huỷ cũng theo tới rồi, nhưng họ chỉ làm trợ thủ cho tu sĩ Trúc Cơ nên chỉ đứng ở xa xa.

Thấy Vinh Tuệ Khanh đỡ một tên đàn ông vô cùng đẹp trai nên Bách Huỷ khinh thường bĩu môi.

Ánh mắt của Đại Ngưu thì khó hiểu, không biết là đã nhớ ra được chuyện gì mà ánh mắt cứ lờng lự.

Vinh Tuệ Khanh với La Thần bị hai người Chung Nhân Nghĩa cùng phương trượng Hoàng Vận Tự đồng thời chặn đường thì trong lòng có chút sốt ruột. Đáng tiếc vừa rồi cô quá nôn nóng nên đã dùng hết linh lực của Tù Lung Trận, vì thế trong chốc lát không điều động được đại trận. Cho dù là Chung Nhân Nghĩa hay phương trượng Hoàng Vận Tự thì ai cũng có thể đánh bại được cô và La Thần.

“Mời hai vị thương lượng với nhau xem rốt cuộc muốn chúng ta đi đâu.” Vinh Tuệ Khanh lạnh lùng thốt ra, trong đầu thì ra sức nghĩ biện pháp thoát thân, tình thế cấp bách như này đúng là có chút bó tay. Không nhịn được phải nhìn về phía Hoàng đế nước Đại Sở, xem thử ông ta có vì cô và La Thần đã giúp mình loại bỏ Ngụy Nam Tâm mà giúp đỡ bọn họ một tay hay không. Thế nhưng Hoàng đế nước Đại Sở lại dời ánh mắt sang chỗ khác mà xì xào bàn tán với đại tướng quân của mình, làm như không thấy bên này đã xảy ra chuyện gì.

Vinh Tuệ Khanh cắn răng. Không thể dựa vào người khác thì chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Đang sốt ruột thì trên bầu trời của Tù Lung Trận truyền đến vài tiếng vang nhỏ xèn xẹt, như phượng hoàng cất giọng, véo von hơn người.

Mọi người ở dưới mặt đất đều ngẩng đầu lên nhìn trời.

Chỉ thấy ở trên chín tầng trời kia, thuận theo vệt ánh sáng trắng vừa rồi của Vinh Tuệ Khanh bỗng có một cô gái mặc áo xanh ló đầu ra nhìn, sau đó lại rút về, một cánh tay ngọc ngà thon dài vươn ra ngoài, tựa như khoá kéo mà lần nữa kéo dài vệt sáng trắng kia ra.

Bầu trời xanh thẳm bị vạch ra một lỗ hổng, bỗng một luồng gió mạnh trong chốc lát đã kéo thối ra từ trong vết nứt kia.

“Nguy rồi! Vết nứt không gian sao lại xuất hiện ở đây?! Mau tránh đi!” Chung Nhân Nghĩa rút cuộc vẫn là tu sĩ Nguyên Anh nên kiến thức rộng rãi, ông ta vội quát to một tiếng rồi chỉ huy mọi người lùi tới chỗ an toàn.

Trong chốc lát trên bãi đất trống chỉ còn Vinh Tuệ Khanh đang đỡ La Thần đứng lẻ loi một mình.

Đùng!

Âm thanh như tiếng vung lên của cây roi dài trọc trời bỗng vang lên.

Đồng thời luồng gió mạnh từ không gian trong vết nứt kia bỗng mang theo một dải lụa trắng cuốn tới chỗ bãi đất trống, quấn lại xung quanh hai người Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần từng vòng từng vòng, quấn họ kín mít từ đầu đến chân, nhìn tựa như một con thoi trắng lớn vậy.

Một đầu khác của lụa trắng thì nằm trong cánh tay ngọc ngà thon dài duỗi ra từ trong vết nứt trắng kia.

Vinh Tuệ Khanh bị quấn ở trong lụa lại chẳng thấy ghê tởm, chỉ là có chút kinh ngạc. Chẳng lẽ Thánh nữ thần điện Quang Minh đã quay lại rồi? Bộ liền lụa mỏng của nàng ta đâu? Diệu Âm Điều của nàng ta đâu? Chưa từng nghe Thánh nữ thần điện Quang Minh lại có thể tự mình xuất hành cả?

Nhưng nhớ đến vừa rồi có nhìn thoáng qua được cô gái mặc áo xanh che mặt, Vinh Tuệ Khanh lại có chút cảm giác đã từng quen biết.

Đúng rồi! Lúc cô suýt chút nữa đã bị Đoá Linh phu nhân đoạt linh ở sơn trang Đoá Linh thì cô gái mặc áo xanh kia cũng từng xuất hiện! Còn lấy đi cả Bích Ngọc Liên Hoa của sơn trang Đoá Linh nữa!

Cánh tay ngọc ngà trong vết nứt trắng kia hơi dùng sức một chút thì Vinh Tuệ Khanh và La Thần đã bị lụa trắng kéo lên đến chỗ khe nứt trắng trên không kia.

Bọn họ vừa bị kéo vào thì khe hở liền khép lại, những luồng gió mạnh lạnh thấu xương kia cũng nháy mắt biến mất.

“Đây là vết nứt không gian, mấy luồng gió mạnh kia có thể thổi bay cả hồn phách của những tu sĩ có tu vi Hóa Thần trở xuống. Hai người kia bị kéo vào vết nứt không gian rồi thì chắc hẳn sẽ không về được đâu.” Chung Nhân Nghĩa lắc đầu thở dài nói.

Phượng trượng Hoàng Vận Tự đưa hai tay hợp thành chữ thập, niệm một tiếng a di đà phật: “Oan oan tương báo biết đến khi nào. Sao phải khổ đến vậy chứ?” Nói xong thì chào từ biệt với Hoàng đế nước Đại Sở.

Hoàng đế lạnh lùng hừ một tiếng rồi phất tay cho bọn họ đi.

Tu sĩ Vạn Càn Quán vây quanh Chung Nhân Nghĩa hỏi: “Quán chủ, giờ chúng ta làm gì?”

Chung Nhân Nghĩa khề thi lễ với Hoàng đế: “Bệ hạ, chúng ta cũng cáo từ.”

Hoàng đế vẫn tính là nhiệt tình với bọn họ, ông ta sai người vớt hết các loại linh đan thần dược cùng với linh thạch được thảo từ trong phủ Ngụy Nam Tâm ra đưa hết cho tu sĩ Vạn Càn Quán.

Chung Nhân Nghĩa chấp tay với Hoàng đế, cảm nhận được sức mạnh của trận pháp ở đây đã yếu bớt liền nhảy lên phi kiếm của mình bay đi.

Đệ tử Vạn Càn Quán cũng hấp tấp theo sau.

Đại Ngưu cùng Bách Huỷ thì gặt gao nhìn chăm chăm vết nứt trắng nơi Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần biến mất kia, mãi đến khi không thấy gì nữa thì mỗi người mang tâm tư riêng mà cúi đầu xuống bắt đầu âm thầm cân nhắc.

Tình cảnh vừa rồi hình như thật sự đã từng gặp qua.

Thậm chí Đại Ngưu còn chưa nói qua với Bách Huỷ nữa. Tối hôm thôn Dốc Lạc Thần bị tàn sát ấy, trên bầu trời Dốc Lạc Thần cũng từng xuất hiện một vết nứt như vậy, cũng có một cô gái mặc áo xanh che mặt xuất hiện. Lúc đó núi Lạc Thần lập tức đại biến, trên nền trời cạnh núi liền xuất hiện một vết nứt, một cô gái mặc áo xanh che mặt phóng ra một dải lụa, rồi cũng đem xác của hai người nhà họ Vinh đi như thế.

Vinh gia này rồi cuộc có lai lịch gì?

Đại Ngưu liếc nhìn ý trung nhân Bách Huỷ mềm mại trẻ trung đang càng ngày càng xinh đẹp bên cạnh mình, trong lòng lại hừ lạnh một tiếng. Đều là do cô ả khóc lóc van nài bám lấy cả! Nếu không thì mình đã thành đôi thành cặp với Tuệ Khanh rồi...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 181: Chạm Mặt Lại Không Quen

 Bây giờ cô gái mặc áo xanh che mặt này lại xuất hiện lần nữa, rồi lại mang người của Vinh gia đi tiếp.

Bách Hủy ngẩng đầu lên, cô ta có hơi oán hận trong lòng nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của Đại Ngưu. Đại Ngưu đã lạnh lùng với cô ta hơn nhiều rồi, đều trách Thánh nữ của thần điện Quang Minh đó lo chuyện bao đồng. Ba năm không thể cất tiếng nói, bọn họ đã bỏ lỡ biết bao cơ hội tốt! Nếu không thì cô ta và Đại Ngưu đã sớm Trúc Cơ rồi.

May mà qua một trận này, thời gian bị cấm nói ba năm của cô ta cũng sắp hết, cô ta sẽ có thể mở miệng nói chuyện được rồi. Đến lúc đó, Đại Ngưu sẽ không lạnh lùng với cô ta như thế này nữa đúng không?

Không thể nói chuyện, không thể giao lưu, rất nhiều chuyện mà cô ta biết đều không cách nào nói trước với Đại Ngưu được, nên cô ta cũng gấp đến độ không thể gấp hơn được nữa.

Cũng may mà Thường sư thúc của Vạn Càn Quán đối xử với cô ta không tệ, chỉ là hơi có lỗi với Đại Ngưu...

Bách Hủy đỏ mặt, trong đôi mắt ứa lệ. Kiếp trước cô ta làm lô đỉnh cho tu sĩ Trúc Cơ, mị thuật mà cô ta tu hành là một loại mị thuật hạ cấp. Dục vọng trên thân thể bị dạy dỗ đã thấm sâu vào trong trí nhớ của cô ta. Công hiệu của mị thuật đỉnh cấp dù không phải tầm thường, nhưng Bách Hủy tu luyện đến bây giờ, vẫn đang tranh đấu giữa dục vọng và tình cảm.

Mị thuật đỉnh cấp coi trọng mặt tình cảm.

Mị thuật hạ cấp coi trọng mặt dục vọng.

Bách Hủy hiện tại đang lưỡng lự giữa tình cảm và dục vọng. Thân thể của cô ta hướng về dục vọng, cảm giác khắc cốt ghi tâm điên cuồng hút lấy linh lực của đối phương trong lúc luật động thỏa thích, vui sướng luân phiên và nước chảy thành sông.

Song tu giữa cô ta và Đại Ngưu dù là hài hòa nhất, nhưng cơ thể hai kiếp đều tu hành mị thuật, thì một người đàn ông là không thể đủ được. Huống hồ, cô ta là tu sĩ tu luyện mị thuật, trình tiết là thứ gì, trước giờ cô ta chưa bao giờ hiểu.

Bách Hủy đã quyến rũ không ít nam nhân tôn sùng tới mức quỳ gối dưới gấu váy cô ta. Nhưng thủ đoạn của cô ta cao5cường, nhãn giới lại càng cao hơn. Nên trừ Đại Ngưu là tu vi Luyện Khí ra, thì những người đàn ông khác của cô ta đều là tu sĩ Kim Đan. Đệ tử Trúc Cơ thì khó mà đến gần cô ta được.

Bách Hủy nhẹ thở dài một hơi, trong sự mượt mà có mang theo tư vị ngọt ngào, dần dần lan ra trong phi thuyền.

Đó là tư vị độc nhất của Bách Hủy...

Đệ tử Trúc Cơ ngồi phía trước phi thuyền của Vạn Càn Quán lập tức quay đầu lại, niềm nở nói: “Qua bên này ngồi đi, đứng bên đó không thoải mái...”

Đệ tử của Vạn Càn Quán có người thì tự ngự kiếm bay lên, còn đại đa số vẫn là ngồi trong phi thuyền của Vạn Càn Quán.

Tu vi của Đại Ngưu và Bách Hủy vốn là thấp nhất, chỉ4có thể ngồi ở phần đuôi. Nhưng mị thuật đỉnh cấp của Bách Hủy có thể khiến cho nam nhân say mê mà không tự biết được, tu vi càng thấp, thì càng dễ bị mê hoặc.

Đương nhiên Đại Ngưu là ngoại lệ, đây chính là nguyên nhân mà cho đến nay Bách Hủy không từ bỏ Đại Ngưu. Dù Đại Ngưu không còn tư chất Lôi linh căn nữa, tu hành tiến triển cũng chậm. Nhưng dường như Đại Ngưu trời sinh có lực kháng cự với mị thuật của Bách Hủy, lúc hắn còn chưa biết phải trái ngày trước, mị thuật của Bách Hủy còn hơi có tác dụng.

Chỉ là hai người song tu càng lâu thì lực kháng cự của Đại Ngưu đối với Bách Hủy lại càng lớn. Điểm này khiến Bách Hủy nghĩ mãi không hiểu tại sao. Đến Thường 9 sư thúc là tu sĩ Kim Đan mà cô ta mới qua lại bây giờ, số lần hoan hảo cùng cô ta càng nhiều, thì lại càng lún sâu thêm. Chứ không giống như Đại Ngưu, còn là tu vi Luyện Khí mà đã có thể chống cự lại mị thuật đỉnh cấp của cô ta.

Có thể Đại Ngưu chung quy vẫn có phúc lớn.

Bách Hủy âm thầm suy nghĩ, xinh đẹp quay đầu cười với vị sư huynh phía trước, rồi chậm rãi đi lên phía trước ngồi xuống.

Đại Ngưu lặng lẽ ngồi ở đuôi tàu, đôi mắt ngược lên nhìn trời xanh rộng lớn, đặc biệt là nơi vết nứt trắng kia biến mất.

Mặt này của vết nứt trắng, cũng là mặt khác của bầu trời. Vết nứt không gian trong mắt của tu sĩ ở nước Đại Sở, thật ra là một khoảng hư không vô cùng vô tận. Gió lớn gào thét điên cuồng, như lang sói gian ác hống hách lộng hành trong hư không, những ngôi sao như dòng sông chảy dưới chân. Một cô gái mặc áo xanh che mặt, tay cầm tấm lụa trắng đứng trong hư không, chẳng may sợ hãi gió lốc, thoải mái giơ ngón tay ngọc ngà thon nhỏ ra bấm đốt ngón tay.

“Thanh Long ở phía Đông, Bạch Hổ ở phía Tây, ngọn núi đặt động phủ đó có lẽ là dưới sao Tinh và sao Liễu phương Nam. Từ đây qua đó, có lẽ chỉ cần một bước nhỏ là được.” Cô gái mặc áo xanh che mặt đó tự nói

một mình, rồi quay người đi đạp lên vị trí giữa sao Tinh và sao Liễu phía Nam.

La bàn chiêm tinh trong tay xoay tròn điên cuồng, đến khi nàng ta đứng vững rồi nó mới dừng lại, chỉ chắc chắn về hướng phía dưới.

“Bỏ cái la bàn dở của người đi! La bàn khác đều chỉ Đông Tây Nam Bắc là đủ rồi, cái của người còn phân ra trên dưới trước sau, đúng là hợp với người đấy.” Giọng nói của cô gái mặc áo xanh che mặt động lòng người, thậm chí còn có điểm rất giống giọng nói của Thánh nữ thần điện Quang Minh.

Chiếc la bàn đó đột nhiên vặn vẹo hai cái, như một đứa bé mập mập bị người lớn trêu đùa, cất lên tiếng cười khúc khích.

Vinh Tuệ Khanh bị quần trong tấm lụa trắng, gió mạnh bên ngoài thổi qua bên cạnh tấm lụa. Dù có thể nghe thấy tiếng gió thét gào, nhưng hoàn toàn không cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của gió lớn.

La Thần trước đó đã uống đan dược của Vinh Tuệ Khanh nên vết thương bắt đầu có chuyển biến tốt. Nhưng bị tấm lụa trắng này lôi lôi kéo kéo, lại đến trong nơi hư không này, dường như khiến y rất khó chịu, nên đã ngất đi.

Cơ thể cao lớn nặng trĩu dựa lên đầu vai của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh phải vươn cả hai tay ra mới có thể ôm lấy phần nửa phần eo lưng của La Thần vào lòng. Y thực sự là quá cao lớn.

“Đến rồi.” Giọng nói của cô gái mặc áo xanh che mặt truyền đến, Vinh Tuệ Khanh luôn cảm thấy rất quen thuộc, giống như không biết đã từng nghe thấy ở đâu đó.

Một tiếng ầm lớn vang lên.

Như thế kéo một tấm màn mở ra trời đất.

Vinh Tuệ Khanh không làm chủ được cơ thể, cô với La Thần cùng bị kéo đến mức nhảy vọt lên không. Một khắc sau bọn họ đã đứng trên ngọn núi ở ngoại ô của kinh thành nước Đại Sở rồi.

Dưới ngọn núi cao dốc chính là động phủ được La Thần xây dựng.

Vinh Tuệ Khanh đã nằm trong đó vền vện hai năm.

Khăng Khăng, Lang Thất và Xích Báo còn có Ngũ Hồng Hoan đó đều ở trong động phủ phía dưới.

Tấm lụa trắng buông ra, Vinh Tuệ Khanh và La Thần đứng trên nền cỏ của đỉnh núi.

“Mở miệng, nhả Nguyên Anh của Ngụy Nam Tâm ra.” Cô gái mặc áo xanh che mặt nhàn nhạt nói với La Thần.

“Thức ấy ngất rồi...” Vinh Tuệ Khanh có hơi rụt rè nói.

Tu vi của cô gái mặc áo xanh che mặt đó là mạnh nhất trong tất cả những tu sĩ mà Vinh Tuệ Khanh từng gặp qua. Thậm chí đến tu vi của Thánh nữ của thần điện Quang Minh, hay Tư An của Thái Hoa Sơn lúc Hóa Thần cũng không cho cô cảm giác lớn mạnh như cô gái này.

Sức mạnh này không phải là đấu đầu gay gắt, mà là sức mạnh sống còn - có ta thì không có người.

Sức mạnh ấy giống như biển rộng lớn vì thu nạp và dung chứa được trăm sông đổ về.

Trong sự lớn mạnh đó còn mang theo tia ấm áp của mặt trời, khiến Vinh Tuệ Khanh không kìm được cảm thấy gần gũi. Thậm chí còn khiến cô thấy thân thiết hơn cả với Thánh nữ của thần điện Quang Minh.

“Ngất rồi?” Cô gái mặc áo xanh che mặt đó cau mày đi qua, đứng tại nơi cách xa họ ba thước, một bàn tay nhanh chóng giơ ra rồi thu lại, linh lực nhả ra vừa khéo đánh vào trong đan điền của La Thần. Đồng thời phóng ra thần thức chui vào trong đan điền của y.

Ở giữa đan điền có một viên Kim Đan màu xanh tím phát sáng rực rỡ. Bên cạnh Kim Đan là một Nguyên Anh có sắc mặt xanh đen đang trừng mắt thèm thường ngồi bên cạnh. Nó hận không thể nuốt viên Kim Đan kia vào bụng, nhưng trên viên Kim Đan đó dường như có linh lực bảo hộ nên nó không thể làm gì được. Nó vừa mới thoát chết, nên không dám lấy cứng chọi cứng. Kim Đan vẫn chưa luyện hóa Nguyên Anh, Nguyên Anh cũng chẳng thể làm gì được Kim Đan.

“May mà ta đến.” Cô gái mặc áo xanh che mặt cảm thán một tiếng, tay phải nàng ta nhẹ giơ lên đưa linh lực vào trong cơ thể La Thần, đánh thức y tỉnh lại.

La Thần ho lên một tiếng rồi bình tĩnh.

“Mau nhả Nguyên Anh của Ngụy Nam Tâm ra đây.” Cô gái mặc áo xanh che mặt đó lại ra lệnh.

Có lẽ vì tu vi của cô gái áo xanh che mặt đó quá cao, nên La Thần không hề có chút phản kháng nào. Y nhanh chóng vận chuyển trong đan điền, một luồng linh lực lớn mạnh từ nơi đan điền của y cuốn theo Nguyên Anh của Ngụy Nam Tâm phá vòng vây phóng ra ngoài!

Cô gái mặc áo xanh che mặt đó giơ tay ra nhanh như điện, lập tức trong chớp mắt tóm lấy Nguyên Anh vào trong tay, đồng thời quăng lên trong không trung.

Nguyên Anh đó đang định chạy trốn, thì lại phát hiện cơ thể mình như thể bị khóa lại. Bất luận nó chạy đến hướng nào, đều thấy có một cỗ lực

lượng chạy sát theo nó, ở ngay phía sau đầu nó rồi có thể bắt nó trở lại bất cứ lúc nào.

Mặt mày của cô gái mặc áo xanh che mặt hơi cong lên, giống như đang cười, cô nói với Vinh Tuệ Khanh: “Xem như được rồi, dưới Húc Nhật Quyết, tất cả mọi sự ô uế đều không có chỗ ẩn thân. Chỉ có linh hồn thánh khiết thực sự mới có thể chịu đựng được sự tôi luyện của Húc Nhật Quyết.”

Vinh Tuệ Khanh ngạc nhiên, nhưng vẫn nhìn theo hướng động tác tay của nữ tử đó.

Động tác tay quen thuộc quá!

Trái tim của Vinh Tuệ Khanh đập nhanh, đó là động tác tay nhập môn cơ bản của Húc Nhật Quyết!

Giữa hai bàn tay của cô gái mặc áo xanh che mặt cũng xuất hiện một vòng sáng, giống ánh sáng trắng thuần phát ra từ các ngón tay của lực lượng lớn trận pháp Tù Lung của Vinh Tuệ Khanh. Nhưng ánh sáng giữa các ngón tay của cô gái mặc áo xanh che mặt là trạng thái tầng mây vô sắc.

Lúc này dù trời sắp tối rồi, nhưng trên đỉnh núi ánh chiều dương vẫn sáng chói.

Cô gái mặc áo xanh che mặt hình như cũng đang đồng thời vừa hấp thụ ánh sáng của mặt trời, vừa dẫn dắt ánh sáng trạng thái tầng mây vô sắc về phía trên cơ thể của Nguyên Anh.

Nguyên Anh đó bị giữ cố định ở giữa tầng không, không thể lên trên cũng không thể xuống dưới, sắc mặt nó càng thêm xấu và hung ác.

Còn linh lực của Húc Nhật Quyết cũng bắt đầu thẩm thấu vào bên trong Nguyên Anh, bắt đầu phát huy tác dụng.

Rắc!

Nguyên Anh đó phát ra tiếng xương thô, còn thô hơn cả âm thanh phát ra khi bề mặt hòn đá lăn qua, vô cùng đầy đọa trái tim và màng nhĩ của con người.

Vinh Tuệ Khanh trừng mắt nhìn Nguyên Anh màu xanh đen bị Húc Nhật quyết tới luyện, trái tim cô lại càng đập nhanh hơn.

So với tu vi của cô gái mặc áo xanh che mặt thì Vinh Tuệ Khanh không thể so bì được. Vinh Tuệ Khanh dùng Húc Nhật Quyết “nung” xác của Ngụy Nam Tâm một lượt, như thế đã mất thời gian một nén hương.

Còn cô gái mặc áo xanh che mặt chỉ mất thời gian có hái cái chớp mắt thôi, là đã “nung” Nguyên Anh của Ngụy Nam Tâm được rồi.

Thần sắc tàn độc trên mặt của Nguyên Anh màu xanh đen dần đóng băng bất động. Cơ thể nhỏ bé của nó dần dần cứng lại biến thành cứng nhắc, cuối cùng trở thành chất như đất sét.

Cô gái mặc áo xanh che mặt lấy ra một cái kim chùy nhỏ, gõ hai cái vào Nguyên Anh đã biến thành đất sét.

Lớp vỏ bên ngoài lập tức chia năm xẻ bảy, lộ ra một vòng sáng trắng thuần khiết bên trong, kích cỡ của nó bằng quả trứng vịt. Như thời hồng hoang, giống như quả trứng vàng mở đầu cho đất trời, cất chứa và sinh ra tất cả sinh linh vạn vật trong trời đất.

Vinh Tuệ Khanh cảm nhận được hơi thở thân thuộc bên trong ánh sáng ấy, lập tức gương mặt cô giàn giụa nước mắt: “... Mẹ.”

Theo tiếng gọi của Vinh Tuệ Khanh, ánh sáng ấy khẽ động, giống như dáng vẻ của một người vừa mới ngủ dậy ban sáng ngáp một cái, sau đó đỡ lấy cái eo mới đứng dậy.

Thân hình và dung mạo hư ảo trong suốt của Quán Phượng Nữ dần hiện ra trong ánh sáng đó, rồi dần biến thành kích thước như một người thật.

Vinh Tuệ Khanh tìm nén kích động muốn chạy qua, cô tìm lấy linh hồn của Quán Phượng Nữ ở trong thức hải của mình rồi ném vào trong ánh sáng đó.

Thu nạp linh hồn cuối cùng, thân hình của Quán Phượng Nữ lập tức biến thành nửa trong suốt.

“... Tuệ Khanh.” Bà khẽ gọi một tiếng, trong đôi mắt nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh của bà có đầy sự thương yêu.

Vinh Tuệ Khanh ra sức cản lấy ngón tay, không thể cho mình phát ra tiếng khóc.

Dù sắc mặt của La Thần thành màu đen, đôi môi tái nhợt, nhưng đôi tay cứng rắn của y vẫn ôm lấy cơ thể sắp ngã xuống đất đến nơi của Vinh Tuệ Khanh: “Mạnh mẽ lên. Đó là linh hồn của mẹ nhóc. Nhóc không muốn mẹ mình vào luân hồi hay sao?”

Vinh Tuệ Khanh ra sức gật đầu, nghẹn ngào nói: “Đương nhiên là ta muốn!” Nói rồi, cô hành đại lễ với cô gái mặc áo xanh che mặt.

Cô gái đó cũng không từ chối, nàng ta nhẹ khua tấm lụa trắng trong tay, vạch hướng lên trên cửu thiên, rồi lại vạch một vết nứt trên trời.

“Ta phải tiễn bà ấy đi rồi. Người phải tự giải quyết ổn thỏa. Nhớ kỹ, tu hành cho tốt thì người mới có cơ hội cứu vãn vận mệnh cha mẹ và người nhà của người. Nếu người từ bỏ, họ sẽ vào địa ngục vô gian, vĩnh viễn không thể siêu sinh!” Cô gái mặc áo xanh che mặt bỏ lại một câu với Vinh Tuệ Khanh rồi quay người bay lên trời, đuổi theo linh hồn của Quán

Phượng Nữ phía trước. Sau đó nàng ta chui vào trong vết nứt vừa mới vạch ra trên nền trời kia.

Bọn họ vừa tiến vào trong thì vết nứt đó liền khép chặt lại, không còn nhìn thấy gì nữa.

Vinh Tuệ Khanh nghe lời nói đó của cô gái mặc áo xanh che mặt thì kích động tới mức toàn thân run rẩy, nước mắt lưng tròng, bụp một cái quỳ xuống trên đỉnh núi dập đầu ba cái với nơi mà linh hồn của mẹ cô biến mất trên trời.

Cô vốn tưởng giết chết Ngụy Nam Tâm rồi, cô đã báo được đại thù. Có lúc cô đã mất sự yêu thích và dừng khí tiếp tục tu hành, vì cô không biết tiếp tục tu hành là để đạt mục đích gì.

Để trường sinh bất lão ư? Hay là lĩnh ngộ đạo tối cao giữa trời đất, từ đó trở thành người thế ngoại nắm rõ giới luật tam giới, thật sự đạt đến tự tại chân chính? Hay là hi vọng có đủ khả năng đạt được năng lượng tối cao, thay trời đổi đất, xoay chuyển càn khôn?

Phải tới tu vi gì, cô mới có thể có được năng lực như vậy?

La Thần khép hờ mắt nghiêng người dựa lên tảng đá bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói có vài pháp bảo ra đời trong thời hồng hoang, nằm trong tay tu sĩ Hóa Thần, đủ khả năng có đại thần thông nghiền nát hư không.”

Nghĩa là nếu có thể làm theo lời nói của cô gái mặc áo xanh che mặt thì tu vi của cô bắt buộc phải đạt tới mức Hóa Thần mới được.

Đối với Vinh Tuệ Khanh mà nói, cô không hề thấy hứng thú với trường sinh bất lão, hay nắm giữ tam giới. Thứ duy nhất cô thấy hứng thú chính là hi vọng đủ khả năng cứu vãn người nhà của cô kiếp này.

Dưới mưu mô của Ngụy Nam Tâm, bọn họ vô tội chết thảm, đó là đả kích lớn nhất mà Vinh Tuệ Khanh nhận phải.

Dù cô đã báo được thù, nhưng cha mẹ và ông nội của cô đều đã chết cả. Dù cô có lăng trì Ngụy Nam Tâm hết lần này tới lần khác một trăm lần, thì cha mẹ và ông nội của cô cũng không thể sống lại được.

Có phải nếu cô tiếp tục đi trên con đường tu hành thì có lẽ một ngày nào đó cô có cơ hội quay lại quá khứ, cứu người thân của cô khỏi bàn tay tàn độc của Ngụy Nam Tâm?

La Thần không cách nào trả lời được câu hỏi của Vinh Tuệ Khanh, y xoa nhẹ tóc mái của cô, rồi cười nhẹ nói: “Ta không có tu vi cao như vậy, nên không biết nhiều. Nhưng ta nhớ từng nghe có người nói rằng, dù tu sĩ Hóa Thần có thể tìm thấy pháp bảo nghiền nát hư không, xuyên qua thời gian, cũng có nhiều quy tắc không thể không tuân thủ. Nếu làm trái quy tắc thì sẽ phải chịu tai họa ngập đầu. Cho nên không phải chỉ muốn quay lại quá khứ, nhóc có thể làm việc mình muốn. Nếu thật sự như vậy, tất cả mọi thứ há không phải đều loạn hết lên rồi sao.”

Vinh Tuệ Khanh lập tức nhớ lại đại cương trong thức hải bị cô cắt đứt hôm nay. Thứ đó là đến truy sát cô vì linh hồn cô không nghe theo sự sắp xếp ban đầu của kịch bản.

Vinh Tuệ Khanh có hơi chột dạ cười khổ mấy tiếng, cô đỡ lấy thân thể của La Thần bên cạnh: “Thần thúc, chúng ta đi xuống thôi.”

Động phủ của họ được xây dựng ở nơi cao dốc lưng chừng núi.

La Thần bị Ngụy Nam Tâm và Chung Nhân Nghĩa đánh trọng thương, hiện tại đến đi bộ cũng thở dốc, nên không cách nào ôm lấy Vinh Tuệ Khanh nhảy xuống dưới đó được.

Một mình Vinh Tuệ Khanh vẫn có thể leo trèo xuống núi được, nhưng đỡ theo La Thần thì tuyệt đối không thể.

Vinh Tuệ Khanh thở dài. Đúng là trăm sự nhưng không sự nào làm được chính là Luyện Khí.

Nhất thời cả hai người đều không đi nổi, Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ rồi lôi một cây bút than củi từ trong túi càn khôn đeo bên hông ra. Cô viết mấy chữ lên khăn tay, sau đó bọc lấy hòn đá định ném xuống dưới khe núi.

Vinh Tuệ Khanh nhớ rất rõ, phía dưới này là một khoảng trống nhỏ đột nhiên xuất hiện ở cửa động phủ của họ. Khăng Khăng, Xích Báo và Lang Thất có lẽ đang canh chừng trong đó.

Còn có Ngũ Hồng Hoan.

Sắc mặt của Vinh Tuệ Khanh khẽ biến, chiếc khăn tay bọc viên đá trong tay cô bị vôn vê tới mức toát mồ hôi. Bản thân cô cũng không phát giác ra rằng trong giọng nói của mình đang có sự run rẩy nhẹ nhẹ: “Thần thúc, cô nương Ngũ Hồng Hoan đó, tại sao lại ở động phủ của chúng ta? Ta nhớ hình như cô nương ấy là người phạm mà?”

Cô vừa tỉnh lại đã phát hiện thời gian đã qua hai năm. Sau đó liền vội vàng vàng kéo La Thần vào trong thành, giúp Hoàng đế đối phó với Ngụy Nam Tâm trước.

Bây giờ đại thù đã báo, tâm tư của cô mới để ý đến điểm nhỏ này. Lúc trước cô căn bản không hề hỏi vấn đề gì liên quan đến Ngũ Hồng Hoan.

Là cô lo rằng khi đối diện với chân tướng sẽ không thể chịu đựng nổi, cho nên căn bản là không dám hỏi, hay trong lòng cô hoàn toàn không quan tâm đến Ngũ Hồng Hoan?

Bản thân Vinh Tuệ Khanh cũng không thể nói rõ ràng được.

La Thần cười cười như đang hồi tưởng lại: “Hai năm trước, nhóc bỗng nhiên ngủ mãi không tỉnh. Ta tìm đủ mọi cách cũng không thể khiến nhóc tỉnh lại được. Nhưng bắt mạch cho nhóc thì thấy cơ thể vẫn bình thường. Có một lần, ta đi đến cửa hàng trong kinh thành mua y phục và thuốc cho nhóc, vừa hay gặp Ngũ cô nương. Nàng ta đến kinh thành tìm người thân, nhưng thúc ruột của nàng ta không muốn thu nhận một cô nương chỉ biết ăn không biết làm, lại còn phải tốn của hồi môn nên đuổi nàng ta đi. Nàng ta dựa vào số vàng mà nhóc cho để mở một hiệu y phục, tự làm tự ăn, rất giỏi.”

Thế là rất giỏi rồi? Lấy tiền của mình đi mở tiệm thì có gì mà giỏi cơ chứ?

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi: “Sau đó thì sao ạ?”

“Nàng ta nghe nói là mua y phục cho nhóc, liền kiên quyết phải tự mình đưa qua để giúp nhóc thử đồ. Lúc đó, Ngụy Nam Tâm vừa hay đang lòng sục chúng ta khắp nơi, để đánh lạc hướng sự chú ý của họ, cứ cách một thời gian ta lại lộ diện một chốc ở các nước lân cận. Ta nghĩ nhóc là con gái, lúc ta không ở bên cạnh thường không thể để Xích Báo và Lang Thất đến trông nom được. Cho nên ta đã thương lượng với nàng ta, mời nàng ta đến động phủ của chúng ta, lúc ta không ở đây, nàng ta sẽ giúp ta chăm sóc cho nhóc. Về sau Lang Thất nói, nàng ta đã lên núi, nếu thả nàng ta xuống núi thì sẽ để lộ tin tức, nhưng cũng không thể để nàng ta ở trên núi mãi được. Ta sẽ để Lang Thất hạ khống chế nàng ta, nếu nàng ta dám bán đứng chúng ta, thì chỉ cần một ý niệm thôi là Lang Thất sẽ phát giác ra ngay, sau đó giết nàng ta.” Lang Thất và Xích Báo đều là yêu thú, nên không chịu khống chế pháp tắc của luật trời.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 182: Cảnh Xuân Sắc Thắm

 Vinh Tuệ Khanh có hơi căng thẳng, lòng bàn tay đang nắm chặt viên đá của cô toát mồ hôi.

La Thần hơi mất tự nhiên, y quay đầu sang nhìn trái nhìn phải mới biết nói mình: “Nhóc có thể xuống núi trước không? Sau đó có thể kêu Xích Báo hoặc Lang Thất lên công ta xuống đều được.”

Trái tim của Vinh Tuệ Khanh trầm xuống sâu vạn trượng, cổ họng có hơi khô khốc, cô ho lên một tiếng rồi kiên trì hỏi: “Thần thúc, thúc vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Giọng nói của cô dù mềm mỏng, nhưng ngữ khí ngang bướng không chút nghi ngờ.

La Thần hơi cúi đầu xuống, trầm mặc không nói gì.

Vinh Tuệ Khanh vịn vào tảng đá bên cạnh rồi dần dần trượt xuống ngồi dưới chỗ đất phía trước tảng đá. Cánh tay cô vòng ôm lấy hai đầu gối, đôi mắt mờ mịt nhìn vầng trăng mới nhô lên trong đêm tối: “Thần thúc, thúc thật sự muốn ở bên nàng ta sao?” Lẽ nào lúc cô vừa mới tỉnh lại, Ngũ Hồng Hoan khoát lấy cánh tay của La Thần, là biểu thị công khai quyền sở hữu trước mặt mình.

La Thần vẫn không nói gì. Y không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Vinh Tuệ Khanh vùi đầu vào giữa hai đầu gối, cô nhìn thảm cỏ dưới nền đất dường như đã có hơi mơ hồ, cô nhìn không rõ. Sắc đêm lại càng tối đen hơn, trước mắt cô dường như cũng rất mơ hồ. Vinh Tuệ Khanh mở lớn

mắt phát hiện từng giọt từng giọt nước mắt như hạt trân châu rơi lên thảm cỏ. Trên nền cỏ thấm ướt nước mắt, dưới ánh trăng chiếu rọi, nó phát ra ánh sáng màu ngọc trắng long lanh.

Vinh Tuệ Khanh lẻ loi ôm gối cúi đầu ngồi trước tảng đá lớn trên núi cao dốc, hiện ra sự cô đơn và không sự giúp đỡ đến như vậy.

Cánh tay khoác lên vai Vinh Tuệ Khanh của La Thần siết chặt, y phát hiện bờ vai cô có hơi gầy, trong lòng y liền đau xót. La Thần vịn vào tảng đá chầm chầm ngồi xuống bên cạnh Vinh Tuệ Khanh.

“Tuệ Khanh, nhóc... còn nhỏ.” La Thần khó khăn nói ra câu đó, dường như từng chữ đều như lưỡi dao sắc bén. Mỗi một đao đều đang lăm trì da thịt và ý chí của y.

Vinh Tuệ Khanh không biết nên làm như thế nào. Theo những gì mà cô thấy trong đại cương đó, phải đến khi mọi chuyện kết thúc rồi La Thần mới nói trong lòng y chỉ có duy nhất một mình cô. Nhưng giữa La Thần và Ngũ Hồng Hoan, hình như có vẻ còn có nữ nhân khác nữa, cô không nhớ rõ. Lẽ nào giữa họ cũng phải trải qua nhiều chuyện mới có thể ở bên nhau?

Hay là kiên quyết từ bỏ cho xong?

Nếu phải chia sẻ với người khác thì cô thà không cần thứ tình cảm này!

Nhưng dù không cần thứ tình cảm này, thì cô vẫn cần... thân thể của y.

Vinh Tuệ Khanh hơi ngẩng đầu lên, liếc nhìn về phía La Thần một cái.

“... Thần thúc, thúc hứa với ta sẽ không ở bên cạnh nàng ta được không?”

Cánh tay của La Thần rời khỏi vai của Vinh Tuệ Khanh, y lại quay đầu đi đáp: “Ta phải chịu trách nhiệm với nàng ta.”

“Trách nhiệm? Chịu trách nhiệm4gì ạ?” Vinh Tuệ Khanh ngờ vực hỏi.

“Ta... ta... ta có một lần, không cẩn thận đã nhìn thấy... cơ thể của nàng ta.” La Thần khó khăn nói rõ từng câu từng chữ.

Vinh Tuệ Khanh phần nộ đứng bật dậy, hai tay nắm lấy tà áo của mình kéo sang hai bên, để lộ ra cơ thể của mình.

Vì tức giận và kích động nên toàn cơ thể trắng ngần như tuyết của cô lộ ra tia sáng phấn hồng non nớt. Dưới ánh trăng, cô yêu kiều xinh đẹp như mỹ nữ họa quốc. Mỗi một người đàn ông từng nhìn thấy cô đều sẽ bị hút vào vực sâu dục vọng vô tận, rồi cam tâm cả đời hại nước hại dân vì cô...

“Thần thúc, thúc từng thấy cơ thể của Ngũ Hồng Hoan nên phải chịu trách nhiệm với nàng ta. Vậy còn9ta thì sao? Thúc không thể quên chứ? Thúc không những từng nhìn thấy cơ thể của ta mà còn hôn lên nữa! Ta cũng là trinh nữ, thúc đối xử với ta như vậy thì thúc có từng nghĩ sẽ chịu trách nhiệm với ta hay không?!”

Vinh Tuệ Khanh lại rơi nước mắt thêm lần nữa. Giọt nước mắt sáng long lanh tuôn theo má cô rơi xuống trước ngực.

Trên đỉnh núi tĩnh mịch, vầng trăng trốn vào tầng mây. Bốn bề chỉ có tiếng chít chít của sâu bọ mùa hè không ngừng vang lên, sắc trời ngày càng tối hơn.

Nhưng cơ thể đang lộ ra của Vinh Tuệ Khanh như có ánh sáng, vô cùng hấp dẫn ánh mắt của La Thần.

La Thần nuốt nước miếng, giọng y khàn khàn hỏi: “Nhóc đang làm gì đây? Còn không mau mặc áo lên!”

Vinh Tuệ Khanh ngược lại lại cởi bỏ toàn bộ quần áo trên người mình xuống. Cô đi đến trước mặt La Thần, đôi chân dài khép lại, cô cúi đầu nhìn xuống La Thần.

La Thần ngẩng đầu nhìn cô.

Trước mắt lại là một mảnh xuân quang trên đỉnh núi cao hiểm trở.

“Ầm” một tiếng trong đầu, tất cả máu huyết đều dồn đến phần đầu và ngực của y.

“Tuệ Khanh!” La Thần nhỏ giọng gọi rồi vội vàng lập kết giới: “Sao nhóc có thể cởi quần áo ở đây? Đồng không mông quạnh, nếu như có yêu quái ranh ma gì đó, nhóc trúng kế của chúng cũng không biết chừng!”

La Thần vốn đang bị trọng thương, bây giờ lại bị cơ thể trần trụi của Vinh Tuệ Khanh kích thích tới mức nội thương càng thêm nặng. Kim Đan vốn sắp vỡ rồi, bây giờ lại hơi có dáng vẻ tan ra.

La Thần cười khổ nhắm mắt, ôm lấy ngực: “Nhóc muốn ta chết đúng không?”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh băng lạnh, nhưng lời nói phát ra từ miệng lại vạn phần nhu tình: “Sao có thể chứ? Nếu Thần thúc chết rồi thì ta phải làm sao đây?” Nói rồi, cô cong lưng xuống trước mặt La Thần, cô ôm lấy đầu của y, áp đầu của La Thần vào trước ngực của mình.

Hương thơm trời sinh của thiếu nữ khiến La Thần lâm vào mê man, hoàn toàn mất đi lý trí. Dù trên thân thể có vô số vết thương nặng, nhưng y vẫn tùy ý để đôi tay nhỏ nhắn của Vinh Tuệ Khanh cởi bỏ quần áo trên cơ thể mình.

Bả vai dày rộng màu đồng thiếc, khuôn ngực rắn chắc như thép phồng lên. Thân thể hình tam giác, vòng eo dửng mãnh chắc nịch. Vì kìm nén quá

mức, nên cơ thể y phủ một lớp mồ hôi mỏng.

Vinh Tuệ Khanh chậm chậm cúi người xuống ngả toàn thân vào lòng La Thần. Cô đưa lưỡi ra liếm giọt mồ hôi trên ngực của y: “Thần thúc, thúc có nóng không?”

Hơi thở của La Thần ngày càng thô nặng. Y biết mình nên đẩy Vinh Tuệ Khanh ra, không thể để cô tiếp tục. Nhưng tay của y vừa đẩy ra phía trước một cái, đã đẩy ngay nhâm chỗ...

Đôi mắt của Vinh Tuệ Khanh rơi xuống khuôn ngực trần trụi của La Thần.

Nơi ấy có rất nhiều vết thương, ngang dọc nối tiếp nhau. Nếu không phải đan dược của cô phát huy tác dụng, thì La Thần bây giờ vẫn đang chảy máu không ngừng rồi. Nhưng trong các vết thương khắp cơ thể y thì hơi thở của y càng khiến cô say mê hơn.

Bàn tay của Vinh Tuệ Khanh phủ lên ngực của La Thần, cô cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ trong trái tim y. Trong lòng cô vừa ngỡ ngàng vừa chua xót, còn có một tia ngọt ngào.

Người đàn ông này phải là của cô.

Giờ phút này, có lẽ sẽ không có ai cướp y đi được nữa.

Cô tự nói với chính mình, chỉ cần hoan hảo với y mà thôi. Cô làm tất cả đều là để mê hoặc y, mê hoặc y chủ động hoan hảo với cô mà thôi.

Đúng vậy, không liên quan đến tình cảm. Không có tình cảm.

Cô không yêu y, không yêu y một chút nào cả...

Vì y không yêu cô, vì y muốn chọn Ngũ Hồng Hoan...

Từ bỏ tình cảm, cô chỉ mê hoặc y. Cô cần tinh nguyên của y để giúp cô đột phá ngưỡng Trúc Cơ.

Chỉ vậy thôi.

Vinh Tuệ Khanh không ngừng nhắc nhở thuyết phục bản thân, tất cả những gì cô làm đều không liên quan đến tình cảm.

Nhưng cô không nhìn thấy gương mặt của chính mình. Biểu tình lộ ra lúc cô nhìn La Thần, giống như y là ông trời của cô, cô có thể ngưỡng vọng nương tựa suốt cuộc đời.

Ôm lấy cơ thể mềm mại đến không thể tưởng tượng nổi vào lòng, cái đầu vừa mới thất thần của La Thần dần tỉnh táo lại.

Cô là thuốc của y, chữa trị mọi bệnh tật. Loại thuốc cho mọi vết thương.

Ôm lấy cô càng chặt, nỗi đau đớn trên vết thương lại càng giảm đi. Hôn tới mức càng dùng lực thì linh lực của y lại càng hồi phục nhanh hơn. Kim Đan sắp bị tan ra nhận được linh lực lớn nhất bổ sung, nó nhanh chóng xoay chuyển trong đan điền, dâng lên từng trận đan phong sương mù, khuấy đảo rối loạn trong đan điền.

Hai cánh tay của Vinh Tuệ Khanh vòng ôm lấy cổ của La Thần, cô ngửa mặt cùng hôn lên đôi môi của La Thần.

Cả hai người đều gấp gáp, răng va vào răng, môi chạm vào môi, lưỡi càng quấn lấy nhau, dây dưa triền miên.

Không biết là môi của ai chảy máu trước.

Mùi máu tanh nhàn nhạt thêm kích thích La Thần. Y phát ra tiếng gầm nho nhỏ. Sự ngang bướng trong toàn thân bị sự mê hoặc mang thêm chút

ngọt ngào kích động.

Không biết rằng kích tình bị kìm nén bao nhiêu năm một khi bạo phát, sẽ không ai có thể ngăn cản họ được.

Trời không thể, đất không thể, lý trí càng không thể!

Y muốn phóng thích, toàn cơ thể y đều đang kêu gào muốn được phóng thích!

Trên đỉnh núi có một cây tùng đón khách không cao, cành cây hình rồng có sừng dài nhô ra phía trước, cùng với thân cây tạo thành một cái ghế vòng quanh thiên nhiên.

La Thần trong lúc cấp bách nhìn lên, phát hiện cây tùng đón khách đó vừa hay cũng được vây bên trong không chế của mình.

Y ôm lấy Vinh Tuệ Khanh đi đến trước cây tùng đón khách đó, La Thần đặt Vinh Tuệ Khanh lên chiếc ghế được tạo thành từ hai cái chạc cây.

Trong màn trời chiếu đất, hai người đều quay lại thời khắc mở đầu ban sơ của nhân thế.

Hai cánh tay của Vinh Tuệ Khanh chống lên chạc cây phía sau lưng, cô ngẩng đầu nhìn ánh sáng của những vì sao chiếu xuống các khe hở của cành cây, rồi chờ đợi La Thần biến cô thành phụ nữ.

“... Thần thúc.” Vinh Tuệ Khanh nhỏ giọng gọi, rồi lại ngửa mặt ra sau.

“Gọi ta là Thần.” Động tác tay của La Thần ngừng lại, dường như y vô cùng miễn cảm với cách xưng hô “Thần thúc” này.

“Thần... Thần...”

Vinh Tuệ Khanh trước giờ chưa từng trải qua loại cảm giác nhẫn nhịn khó chịu như thế này, hai cánh tay của cô đều mềm như bông, sắp không chống đỡ được nữa.

Toàn thân tê dại không chịu nổi, rồi lại mong mỏi vô cùng, do vậy lại càng thêm buồn bực bất an.

“Không đợi được nữa rồi à?” La Thần cười khẽ.

“...!” Gương mặt Vinh Tuệ Khanh đỏ hồng, trong lòng sốt sắng.

La Thần dán mặt lên.

Vinh Tuệ Khanh lại càng không thể chịu nổi, tình triều cuộn trào mãnh liệt vừa rồi đã khiến cô kinh sợ, không biết có thành hay không. Nào ngờ chưa qua bao nhiêu lâu, cơn sóng trước mặt ập đến, như thể muốn cô chết chìm trong dục vọng đoạt mạng.

Mồ hôi thấm ướt toàn cơ thể cô, gương mặt nhỏ nhắn vừa bằng bàn tay của cô bị La Thần hôn đến mức như hoa nở rộ rồi.

Vinh Tuệ Khanh mê man hỏi: “... Được chưa vậy?”

“Được chưa? Còn chưa bắt đầu đâu.”

La Thần hít sâu một hơi rồi đứng dậy.

Chưa vì khách quét lối hoa, cửa phòng nay mới mở ra vì người.

Vinh Tuệ Khanh run rẩy toàn thân, chờ đợi thời khắc đó tới.

La Thần mím chặt môi, nhẫn nhịn dục vọng bộc phát của mình, lần cuối cùng hỏi: “Khanh Khanh, nàng thật sự không hối hận chứ?”

Vinh Tuệ Khanh nhắm nghiền mắt: “Không hối hận. Vĩnh viễn không hối hận.”

Trong lòng La Thần nóng lên, y không còn do dự gì nữa, vươn người lên trước.

Trước mắt người phụ nữ của mình, đàn ông sẽ trở thành tướng lĩnh bày mưu tính kế, chỉ huy quân sĩ sát khí đằng đằng tiên phong, sát phạt chinh chiến trong doanh trại quân địch, ra ra vào vào như chỗ không người.

Cô quá yếu ớt, sức mạnh đó lại quá mạnh mẽ, độ mạnh yếu như cầu xé cô, khiến cô hoa mắt chóng mặt, vừa có chút bủn rủn, vừa có chút hưng phấn, lại có phần tê dại, thông dong quần lầy từng chút một, phá tan gần hết ý thức của cô. Cô chỉ muốn rơi xuống vực sâu vô tận, cùng y trầm luân, vĩnh viễn không ngừng...

Rơi thẳng xuống dưới, rơi xuống, vì sao sáng lấp lánh trong đáy mắt. Nhưng trong mắt hai người chỉ có đối phương, còn có con người lóe ánh trắng và sao sáng đầy trời của đối phương.

Hai người cùng trầm luân, cùng thăng hoa, không biết tương lai ở đâu, cũng không biết con đường ngày mai đi về hướng nào.

Đời người giận mãi ít buồn vui, lại tiếc vàng thoi chuộc tiếng cười?

Trong va chạm của xác thịt và linh hồn, bọn họ chỉ có thể liều mình triền miên, dùng sức lực toàn thân thể để yêu và được yêu.

Chắc cây tùng đón khách không ngừng đong đưa, lay động, vô vàn lá cây trên ngọn rụng xuống, bay lả tả rơi xuống trên đầu, trên cơ thể họ và thuận theo tiết tấu luật động rơi xuống trong đồng quần áo rải rác xung quanh.

“Nàng còn khó chịu không?” La Thần thở hỗn hển, đôi cánh tay của y cẩn thận ôm lấy lưng của Vinh Tuệ Khanh, y sợ cành cây cứng sẽ làm cô bị đau.

Vinh Tuệ Khanh nhắm nghiền mắt lắc đầu, hai tay cô càng ôm chặt lấy La Thần hơn, chiếc cằm của cô tựa lên trên cầu vai của y.

Dưới một trận kích tình, Vinh Tuệ Khanh không kìm được cúi đầu cắn lên vai của La Thần một miếng, lưu lại một hàng dấu răng nhỏ.

Có ngoại lực tập kích, bả vai của La Thần như tự có ý thức, nó lập tức trở nên cứng như đá.

“... Răng của người ta.” Vinh Tuệ Khanh trách móc: “Không được cắn vào vai hay sao?”

La Thần vội vàng thả lỏng: “Được chứ, được chứ, đương nhiên là được cắn mà...” Trong lúc nói, y đã đưa vai của mình hướng đến miệng của Vinh Tuệ Khanh, cô yêu kiều kêu lên một tiếng. Toàn thân mềm nhũn như sợi mỳ, hoàn toàn xụi lơ trong lòng La Thần.

Vinh Tuệ Khanh vui đầu lên bả vai của La Thần, mái tóc đen dài buông xoa trên vai, không ngừng lay động.

Lúc y lui ra, cô tiến lên.

Lúc y đưa vào, cô lại lui về sau.

Linh hồn bay bổng, tự do vẫy gọi. Cô cùng với người cô yêu đang cùng nhau mây mưa cảnh tượng ban sơ của sinh mệnh.

Toàn cơ thể đều bay lên sau đó lại rơi xuống. Tình triều xa lạ bào mòn con đề lớn của lý trí, cô không muốn lên bờ, chỉ muốn vĩnh viễn trầm luân. Chỉ cần được ở bên y, địa ngục cũng biến thành thiên đường.

Tình cảm trong lòng khó thổ lộ.

Vinh Tuệ Khanh không chịu nổi khoái cảm choáng váng như vậy, cô mềm mại ngã đi trên cành cây tùng.

La Thần thở hỗn hển, vội ôm cô dậy.

Mặc lại quần áo cẩn thận, rồi ngồi lại lên cây tùng đón khách vừa trải qua một đợt xuân quang ban nãy. Đôi mắt La Thần càng thêm thâm sâu, nhưng y không nói gì, mà chỉ ôm chặt lấy Vinh Tuệ Khanh vào lòng.

Vinh Tuệ Khanh từ từ tỉnh lại, cô mở mắt nhìn gương mặt nghiêng hoàn mỹ không một khuyết điểm của La Thần, rồi giơ tay lên vuốt ve: “Thần... ta là lần đầu tiên. Người phải chịu trách nhiệm với ta.”

La Thần cười cười, y nghiêng đầu hôn lên tay của Vinh Tuệ Khanh: “Ta cũng vậy. Nàng cũng phải chịu trách nhiệm với ta.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 183: Ảnh Phản Chiếu Thật Giả

 Đó là kiếm cốt, một cái cốt để từ chối tấm chân tình của cô.

Cô không biết tại sao La Thần lại mâu thuẫn như vậy, rõ ràng trong lòng y có cô, nhưng luôn có tâm sự ngổn ngang. Dường như ở bên cạnh cô có sự nặng nề khiến y không thể chịu nổi.

La Thần cười khố: “Xem nàng kia, nàng lại gọi ta là Thần thúc rồi. Đây là điểm mà ta sợ nhất.” Nói xong câu này, La Thần trầm mặc hồi lâu mới nói tiếp: “Nói thật lòng với nàng, trước kia ta bị thương, nhưng không nhớ là bị thương tại nơi nào, cũng không biết bị thương kiểu gì. Nhưng vết thương của ta rất nặng, nặng tới mức đầu óc ta còn hơi có vấn đề. Ta không nhớ ra mình là ai, từ đâu tới. Ngày trước ta từng nói với nàng, ta mở mắt ra thì đã nằm ở trong ngôi nhà tranh ở sơn trang Đóa Linh rồi. Lúc trước phát sinh những chuyện gì, ta không nhớ một chút nào cả. Ta hỏi Đóa Linh phu nhân, nhưng bà ta chưa từng nói thật cho ta nghe. Sau này, bà ta bị sét đánh chết, ta lại càng không còn cách nào nữa.”

Vinh Tuệ Khanh không hiểu, cô chống lên ngực của La Thần hỏi: “Vậy thì sao chứ? Ta biết thúc là người tốt, như vậy là đủ rồi.”

Đôi mắt trong suốt của La Thần chăm chú nhìn Vinh Tuệ Khanh, đột nhiên y cúi đầu xuống, nặng nề hôn lên cánh môi của cô: “... Ta chỉ là người tốt với một mình nàng. Trong mắt những người khác, ta là một người vô cùng xấu xa. Ta chỉ có thể làm một người tốt ở trước mặt nàng mà thôi.”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh ấm áp, cô tựa đầu lên ngực y, lắng nghe nhịp đập của trái tim y, trong lòng vô cùng thỏa mãn: “VẬY là đủ rồi. Tốt nhất chỉ cần tốt với một mình ta thôi. Ta không muốn thúc đối tốt với người khác, đặc biệt là với những người phụ nữ khác, bao gồm cả Ngũ Hồng Hoan.”

La Thần cười khở: “Nàng nghe ta nói hết đã. Ở sơn trang Đóa Linh, lúc ta nhìn thấy nàng lần đầu tiên đã có một loại cảm giác quen thuộc rất đặc biệt. Ta nghĩ có lẽ ta quen nàng, còn rất thân nữa. Mỗi quan hệ của chúng ta có lẽ rất không đơn giản. Nhưng lúc đó, nàng mới là một cô nhóc tám tuổi. Rồi nàng mở miệng đã gọi ta là Thần thúc.”

Vinh Tuệ Khanh cười khúc khích, cô ngược mặt lên hôn lên mặt La Thần một cái: “Ta mới tám tuổi, không gọi thúc là Thần thúc thì gọi là gì đây? Nếu có thể, ta tình nguyện gọi thúc cả đời...”

La Thần mạnh mẽ cắt ngang lời cô: “Ta không đồng ý! Ta không muốn nàng gọi ta là Thần thúc cả đời!”

“Tại sao vậy? Chỉ là một cách xưng hô thôi mà.” Vinh Tuệ Khanh thấy ngạc nhiên, cô vỗ nhẹ ngực La Thần: “Hạ hỏa, hạ hỏa. Không gọi thì không gọi, có gì quan trọng đâu?”

“Nàng không hiểu.” Trong giọng nói của La Thần có sự cay đắng: “Ta luôn nghĩ rằng, ta còn có một cảm giác giống như với người thân với nàng... Ta sợ... Nếu chúng ta thật sự là... Là ta không tốt, không kiềm chế được bản thân. Chuyện của mình còn chưa nghĩ rõ ràng, mà đã cùng với nàng...” Nói đoạn, y quay đầu đi, giọng nói càng thêm nghẹn ngào, giọt nước mắt thấm ướt chảy trên khuôn mặt y, rồi rơi xuống tay của Vinh Tuệ Khanh.

Màu hồng hào trên toàn gương mặt của Vinh Tuệ Khanh lập tức rút đi sạch sẽ: “Thúc nói gì cơ? Ta không quen thúc! Lúc trước ta căn bản là

không có quen thú! Nhà ta cũng không người họ hàng nào họ La cả...”

Đột nhiên một ý niệm đáng sợ xuất hiện.

Vinh Tuệ Khanh nhớ lại lúc cùng sống trong thế giới trong gương Lang Hoán Bảo Kính với Mạnh Lâm Chân, cô là con gái của chính thê nhà Vinh thượng thư, nhưng mẹ của cô ở đó họ La! Điều đáng sợ nhất là, cô cũng đã nhìn thấy một La Thần khác xuất hiện ở đó, còn đến tặng quà lúc cô xuất giá! Lúc đó, người mẹ ở thế giới trong gương từng nói với cô, đây là biểu thức của cô, La Thần!

Một đoạn chuyện cũ trong Lang Hoán Bảo Kính, Vinh Tuệ Khanh vô ý quên mất. Cô nói với chính mình, đó là ảo ảnh, đó là giả. Nhưng cô thực sự đã sống năm năm trong ảo cảnh đó, nên nó dễ dàng đập tan cái suy nghĩ này của cô.

Vinh Tuệ Khanh phát run, lẩm bẩm tự nói trong đầu: “Không thể nào... Không thể nào... Đó là ảo cảnh, là giả...”

Định thần lại, Vinh Tuệ Khanh cẩn thận nhớ lại. Lúc đó, cô ở trong thế giới trong gương Lang Hoán Bảo Kính, La Thần ở trước mặt cô này thì bị vây ở không chế sau núi Long Hồ Môn. Sau khi cô thoát khỏi vây hãm thì y mới thoát ra ngoài.

Dù La Thần ở thế giới trong gương thực sự là người khác, thì cũng không phải là La Thần ở trước mặt cô này. Đối với Vinh Tuệ Khanh mà nói, như vậy là đủ rồi.

Vinh Tuệ Khanh lại hơi hiếu kỳ, cô cẩn thận nhìn chăm chú La Thần, ngầm so sánh y và La Thần ở thế giới trong gương đó.

Trí nhớ của cô rất tốt, từng nhìn qua sẽ không quên, đặc biệt sở trường ghi nhớ hình ảnh hình tượng.

La Thần ở thế giới trong gương đó hình như trẻ tuổi tao nhã hơn, càng thêm sức sống. Cũng không có sát khí toàn thân như La Thần ở trước mặt mình này, hơn nữa luồng sát khí này mấy năm trở lại đây ngày càng đậm, khiến cho toàn thân y càng thêm thâm trầm.

Trừ ở trước mặt cô ra, thì Vinh Tuệ Khanh chưa từng thấy mi tâm của La Thần giãn ra lúc nào cả.

Cô duỗi thẳng ngón tay ra, nhẹ vuốt thẳng hàng lông mày đang nhíu chặt của y, nhẹ cười nói: “Không phải, không có khả năng. Ta biết giữa chúng ta không có mối quan hệ gì hết. Ta gọi thúc là Thần thúc, là do thói quen mà thôi. Nếu thúc không thích, thì sau này ta không gọi nữa là được.”

“Vậy nàng gọi ta là gì?”

“... Ủm, gọi là Thần ca?”

Loại xưng hô này có lực sát thương quá lớn, còn không bằng Thần thúc.

La Thần rung mình, ôm chặt lấy Vinh Tuệ Khanh vào lòng, dường như muốn ép cô vào xương cốt của mình. Y cúi đầu hôn lên môi cô, trong nụ hôn triền miên, y nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hay là cứ gọi là Thần thúc đi. Bất kể như thế nào, ta đều chấp nhận. Dù chúng ta thật sự là..., ta cũng sẽ không từ bỏ nàng. Nếu phải xuống địa ngục, chúng ta cũng sẽ cùng nhau. Bất luận ở đâu, ta sẽ luôn bên nàng...”

Vinh Tuệ Khanh vô cùng thỏa mãn, cô ôm chặt lấy cổ La Thần, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của y. Không còn giả bộ ngại ngùng, càng không chùn chân sợ sệt. Cô yêu y, y cũng yêu cô. Hai người yêu nhau làm chuyện muốn làm, không có gì phải xấu hổ cả.

Ánh trăng từ tầng mây nhô ra, ánh sáng màu vàng xuyên qua kẽ lá cây tùng đón khách chiếu xuống, chiếu lên hai cơ thể của Vinh Tuệ Khanh và

La Thần, phác họa hình ảnh sắc sỡ.

Dần dần ánh trăng trên bầu trời biến thành màu vàng kim, từng viên Đế Lưu Tương hình quả bông bay lả tả, rồi rơi từ trên mặt trăng xuống, rơi trên đỉnh núi.

Vô số sơn tinh thụ quái dốc sức xuất động, chạy đến đỉnh núi, hấp thụ Đế Lưu Tương khó gặp.

Đế Lưu Tương sáu trăm năm mới quay lại một lần. Vinh Tuệ Khanh nhớ rất rõ, lần trước có lẽ là ba năm trước, lúc cô còn ở phố Hồ Lô, trăng tròn rơi xuống một lần Đế Lưu tương.

Mới qua ba năm mà thôi.

Giống như “Hồng thủy năm mươi năm mới gặp một lần, giờ mỗi năm đến một lần” ở kiếp trước.

Sao bây giờ lại có Đế Lưu Tương xuất hiện? Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng, trong lòng cô bất an, không biết xảy ra chuyện gì.

La Thần ngẩng đầu, màu sắc con người trở nên thâm trầm: “Đi thôi. Trên núi không sạch.” Nói rồi, y thu kết giới lại, ôm lấy Vinh Tuệ Khanh đi xuống núi.

Vết thương của y sau một đợt luân quang với Vinh Tuệ Khanh đã tốt lên rất nhiều rồi. Đến Kim Đan cũng đều vững chắc trở lại, hơn nữa linh lực trong cơ thể y ôn hòa trấn tĩnh một cách lạ thường. Nhìn vào bên trong cơ thể, y phát hiện trong đan điền đã bình ổn trở lại, Kim Đan lại lớn mạnh thêm một bậc, có vẻ có vết tích đột phá.

La Thần kinh sợ, không thể nào lại đột phá thăng cấp ngay lúc này chứ. Nơi đây nguy hiểm trùng trùng, bất cứ lúc nào cũng có thể có người quay lại vây quét bọn họ.

Sơn tinh thụ quái trên đỉnh núi ngày càng nhiều, Vinh Tuệ Khanh vùi đầu vào lòng La Thần: “Mau đi thôi. Để bọn chúng nhìn thấy thì ngại lắm.”

“Không có gì phải ngại cả.” Vinh Tuệ Khanh buông Vinh Tuệ Khanh ra, y khép tà áo của cô lại cẩn thận, còn mình thì quay người lại muốn giết chết hết tất cả các sơn tinh thụ quái leo lên đỉnh núi.

Vinh Tuệ Khanh giữ tay y lại: “Bọn chúng cũng chưa làm chuyện xấu xa gì, tha cho chúng một mạng đi. Tu luyện không dễ dàng, có cơ duyên lại càng không dễ dàng.”

La Thần nhìn vào đôi mắt của Vinh Tuệ Khanh, y nắm chặt tay thành nắm đấm: “Được rồi, nể mặt nàng vậy.” Y giữ lấy eo của cô, rồi cùng cô nhảy xuống núi.

Hai người nhẹ tựa lông hồng bay xuống chỗ đất trống nhỏ đột nhiên xuất hiện trước động phủ.

Khăng Khăng nhảy ra đầu tiên: “Tuệ Khanh! Cô về rồi! Ta không có lên núi đâu nha! Ta luôn đợi cô ở đây, không có chạy đi đâu hết á!” Nó vừa nói vừa ngược cổ lên, nở một nụ cười đơn thuần vô hại với Vinh Tuệ Khanh, chỉ là khuôn mặt đỏ bừng bừng đã bán đứng nó.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới bản lĩnh có thể nhìn xuyên kết giới của Khăng Khăng thì vô cùng mắc cỡ. Cô vội ôm lấy nó, trừng mắt với nó một cái rồi thuận tay bịt miệng nó lại, rồi nhanh chóng đi vào trong động phủ: “Ta đi tắm rửa thay đồ.”

Lang Thất vuốt gáy, gương mặt nghi hoặc nói: “Không phải là đi kinh thành sao? Thế nào mà trên người toàn là bùn với đất thế kia, còn cả lá thông nữa? Hai người đi đánh nhau mà không gọi ta!”

La Thần ho một tiếng: “Đêm nay có Đế Lưu Tương, các người không lên núi sao?”

“Đế Lưu Tương?!” Lang Thất và Xích Báo đều chấn động tinh thần, lập tức quên luôn dáng vẻ khác lạ của Vinh Tuệ Khanh và La Thần, liền xoay mình biến lại nguyên hình.

La Thần âm thầm lau mồ hôi, rồi đi vào động phủ.

Y vừa tiến vào liền trông thấy hai người Vinh Tuệ Khanh và Ngũ Hồng Hoan đang đứng đối diện nhau ở giữa sân ngoài phòng của động phủ, khí thế giương cung bạt kiếm.

Khảng Khảng đứng trên vai Vinh Tuệ Khanh, cũng vênh váo tự đắc giống như cô.

“Ngũ cô nương, đêm nay nghỉ ngơi ở đây một đêm đi, ngày mai chúng ta sẽ tiễn cô về kinh thành.” Vinh Tuệ Khanh cố ý cao giọng nói.

Ngũ Hồng Hoan nhíu mày: “Vinh cô nương, Thần thúc của cô đâu rồi? Không gặp huynh ấy, ta sẽ không đi đâu hết.”

La Thần đi đến đứng bên cạnh Vinh Tuệ Khanh: “Ta đến rồi, cô đi đi.”

Ngũ Hồng Hoan lập tức vui vẻ hẳn lên, nàng ta vui mừng hơn hở đi lên trước kéo lấy tay của La Thần, nhu tình kéo dài nói: “Thần, huynh về rồi.”

Vinh Tuệ Khanh lật bàn tay phải, bàn tay cô xuất hiện Nhật Câu phát sáng, chĩa về bàn tay đang lôi kéo La Thần của Ngũ Hồng Hoan, lạnh lùng nói: “Còn chạm vào người đàn ông của ta, ta sẽ chặt cái móng vuốt của cô!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 184: Song Tu Có Được Không?

 Pháp bảo có khả năng tâm ý tương thông với người sử dụng không phải hiếm lạ gì, ví như pháp khí bản mệnh đều có khả năng này. Ngoài ra, một số pháp bảo trải qua hơn mười vạn năm dài đằng đẵng, cơ duyên xảo hợp mà sản sinh ra linh tính, cũng sẽ có biểu hiện như vậy.

Nhưng muốn sở hữu pháp khí bản mệnh chí ít cũng phải Kết Đan thành công.

Mà những pháp bảo có linh tính, chưa từng có ngoại lệ, đều là linh bảo cao cấp, so với pháp khí bản mệnh còn lợi hại hơn rất nhiều. Ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng chưa hẳn đã có cơ hội thu được một pháp bảo như vậy.

Vinh Tuệ Khanh tu vi thấp, chỉ mới ở giai đoạn Luyện Khí, không thể nào luyện được pháp khí bản mệnh. Cô vẫn luôn theo bên cạnh mình, có cơ duyên kỳ ngộ nào mà mình lại không biết cho được? Hơn nữa, Nhật Nguyệt Song Câu là do Vương nữ Đồ Sơn tặng cho cô, từ độ mạnh của Canh Tinh trong song câu mà nói, ai cũng có thể đoán ra chúng được chế tạo như thế nào. Đơn giản mà nói, đây là một pháp khí chưa đến trăm tuổi, còn chưa xứng với danh pháp bảo, huống hồ là linh bảo, mà còn là linh bảo cao cấp. Đương nhiên cũng không thể nào tự sinh ra linh tính.

Khi ánh sáng trắng trên Nhật Câu lóe lên, trong đầu La Thần lướt qua những ý nghĩ như vậy, y khẽ nhú mày, trầm ngâm.

Ngũ Hồng Hoan bị lời nói của Vinh Tuệ Khanh hù dọa, nín chặt lấy tay áo của La Thần: “Thần, huynh xem cô ta kìa. Huynh cứu cô ta mà cô ta

lại vô lễ với người của huynh như vậy. Ta không muốn ở đây nữa, ta muốn về nhà!” Nước mắt nàng ta từng giọt từng giọt lướt qua gò má, rơi lên tay áo của La Thần.

Vinh Tuệ Khanh nâng cao Nhật Câu, nhắm thẳng vào cánh tay của Ngũ Hồng Hoan, lạnh nhạt nói: “Vừa rồi là chặt bàn tay, bây giờ là chặt cánh tay! Cho người cơ hội cuối cùng, ta đếm đến ba, cô buông tay ra, ta sẽ không truy cứu những chuyện trước kia. Nếu còn không buông, cô cứ đợi mình biến thành thần cột tay đi! Ta nói được làm được, ai chạm vào người đàn ông của ta, ta chém người đó!”

Ánh sáng trắng trên Nhật Câu bung tỏa, lay động khiến Ngũ Hồng Hoan tối sầm mặt mũi, vội vàng đưa tay che mắt, tránh né ánh sáng trắng chói lòa kia.

“Xem như cô thức thời.” Vinh Tuệ Khanh hừ một tiếng, thu Nhật Câu lại, kéo Ngũ Hồng Hoan trở về một gian phòng khác trong động phủ, chỉ vào chiếc giường đá thô sơ ở bên trong: “Cô ở đây! Ngày mai ắt có người đưa cô xuống núi.”

Ngũ Hồng Hoan tức đến phát run, chỉ vào Vinh Tuệ Khanh: “Tiểu cô nương sao lại vô liêm sỉ như vậy? Đó là biểu thức của cô, sao cô lại có thể coi y là người đàn ông của mình? Cô có còn để mặt mũi nào cho huynh ấy về sau hay không? Bội nhọ danh dự của huynh ấy như vậy, cô không nghĩ cho huynh ấy chút nào sao? Huynh ấy đã cứu mạng cô mà cô lại báo đáp huynh ấy như vậy? Đuổi người mà huynh ấy yêu thương đi khỏi?”

Vinh Tuệ Khanh nghe nàng ta nói mà liên tục nhú mày, hỏi ngược lại: “Ta cũng đã cứu mạng cô, cô báo đáp ta bằng cách cướp đoạt người đàn ông của ta sao?” Trong lòng cũng chợt nghĩ đến, Ngũ Hồng Hoan là do kịch bản sắp xếp, nếu mình trực tiếp ra tay đối phó nàng ta, không biết sẽ bị phản lại thế nào. Nhưng cũng không thể càng giúp càng loạn, khiến cho hậu quả càng thêm nghiêm trọng, như vậy thì được không bồi nổi mất.

Mà không đối phó nàng ta cũng tuyệt đối không thể.

Cô đã biết hướng đi của cốt truyện thì không thể để mình bị nó ràng buộc nữa.

Nhưng chuyện phản kháng thế nào thì lại phải cẩn thận từng bước ứng phó. Giống như khi chơi cờ tướng vậy, đi một bước nhìn ra ba bước, thậm chí có khi còn phải đi một bước, nhìn xa mười bước.

Ngũ Hồng Hoan ngừng lại một lúc, rút người đứng sát về phía giường đá, đỏ mặt: “Rõ ràng là Thần cứu ta, người mà ta phải báo đáp là huynh ấy!”

“Ha! Dù lần Dực Xà là do Thần thúc đã cứu cô, nhưng lúc cô bị chìm lồng heo thì sao? Ai đã cứu cô? Lẽ nào cô đã quên rồi?” Tay phải Vinh Tuệ Khanh cầm Nhật Câu gõ nhẹ vào tay trái của mình, sự khinh thường trên mặt vô cùng rõ ràng.

Ngũ Hồng Hoan bị sự khinh rẻ này kích động đến mê muội, nàng ta cảm thấy vô cùng không cam lòng, rõ ràng nàng ta vẫn luôn có cảm giác La Thần phải là ở bên mình. Rõ ràng y tốt với mình không còn gì để nói, trước nay chưa từng làm trái lời mình, thậm chí đã ngầm đồng ý đợi khi Vinh Tuệ Khanh tỉnh lại sẽ thành thân cùng mình, mãi mãi ở bên nhau. Nhưng không biết vì sao, từ khi Vinh Tuệ Khanh tỉnh lại, toàn bộ đều rối loạn, không hề giống như trong tưởng tượng của nàng ta nữa.

Giấc mộng đẹp song túc song phi cùng với người đàn ông tuần mỹ như người trên trời kia lại vô duyên vô cớ tan vỡ mất rồi, Ngũ Hồng Hoan thật không cam tâm, bất chấp tất cả mà gào to: “Nếu không phải cô sai tên yêu quái đó đến hại ta, sao ta lại bị chìm lồng heo?! Nói đi nói lại, tất cả đều do lỗi của cô! Cô không giữ phép tắc, quyến rũ trưởng bối, hãm hại phụ nữ nhà lành, yêu nữ như cô sao lại có mặt mũi sống trên thế gian này...”

La Thần đứng xa xa bên ngoài nghe được, mi mày nhú chặt, tung ra một luồng linh lực cực đại đánh vào trong phòng.

Bốp!

Ngũ Hồng Hoan bị một bạt tai từ trên trời giáng xuống đánh ngã ra mặt đất, lăn nhào như con quay bay vùn vụt, cuối cùng va phải tường đá trong động phủ, chưa kịp thốt lên một tiếng đã bất tỉnh.

Vinh Tuệ Khanh giật mình, vội vàng đi sang thử dò hơi thở của Ngũ Hồng Hoan. May quá, vẫn còn thở, chỉ cần không chết là được.

La Thần tiến bước lớn vào trong phòng, trầm giọng: “Nói nhiều với nàng ta làm gì? Đánh ngất đi đợi ngày mai ném nàng ta xuống núi.”

Vinh Tuệ Khanh nghe La Thần nói vậy lại không vui vẻ gì, châm chọc y: “Ngài là tu sĩ Kim Đan, ấy mà một cái tát chỉ có thể đánh ngất một con người bình thường. Thần gia, tu vi của ngài thật lù cũng nhanh đấy nhỉ?”

La Thần ngạc nhiên nhìn Vinh Tuệ Khanh. Sao y không hiểu cô đang nói điều gì?

“Loại người như nàng ta không đáng để ta ra tay giết chết.” La Thần đến bên Vinh Tuệ Khanh, đỡ lấy đôi vai gầy gò: “Nàng hãy nghỉ ngơi một chút, ngày mai bảo Lang Thất tiễn nàng ta về.”

Vinh Tuệ Khanh chợt bừng tỉnh. Trong bản gốc không hề có Lang Thất!

Lang Thất hóa ra lại thay thế vị trí của Ngũ Hồng Hoan đi cùng với bọn họ, và lại Lang Thất suýt chút đã gián tiếp tiêu diệt Ngũ Hồng Hoan. Lúc nàng ta bị chìm lờng heo, nếu không phải mình chạy đi cứu nàng ta thì Ngũ Hồng Hoan đã sớm đi lĩnh phần cơm cuối rồi, nào còn nhảy nhót mãi ở đây làm mình chán ghét?!

Là dàn ý! Nhất định là do dàn ý gây ra!

Mà Lang Thất đứng về phía mình thì hẳn là đã có thể chống lại cái dàn ý đó!

Vinh Tuệ Khanh bỗng cảm thấy ấm lòng hơn, vội gật đầu cười: “Cũng được. Chuyện này cứ giao cho Lang Thất xử lý vậy.”

Khăng Khăng nhảy xuống khỏi vai Vinh Tuệ Khanh, chạy ra ngoài động phủ, vừa chạy vừa hét to: “Khăng Khăng lên đỉnh núi hấp thụ Đế Lưu Tương đây, hai người cứ tùy tiện... tùy tiện...”

Khuôn mặt chỉ bằng lòng bàn tay của Vinh Tuệ Khanh bỗng chốc đỏ lên thành hai quả táo nhỏ.

La Thần quay đầu nhìn bóng lưng bé xíu đã chạy thật xa của Khăng Khăng: “Con sóc chuột này quả là kì lạ.”

“Không... không có gì kì lạ cả.” Vinh Tuệ Khanh kéo vạt áo của La Thần, lấp bấp đáp lại.

La Thần nhìn nhìn Vinh Tuệ Khanh, sau đó cúi đầu, ánh mắt rơi lên bàn tay nhỏ nhắn đang kéo lấy vạt áo mình. Đó là đôi tay ngọc ngà mười ngón thon nhỏ như cọng hành, mềm mại mà lại có tính đàn hồi.

Yết hầu La Thần chuyển động, y quay đầu đi nơi khác, có hơi khó nhọc nói: “Nàng có muốn nghỉ ngơi không? Hay là muốn tu luyện? Ta bảo vệ cho nàng.”

Vinh Tuệ Khanh xoay tròn con mắt, cười rạng rỡ: “Cũng được ạ. Nơi này không biết có mật thất hay không?”

Động phủ này là do La Thần đích thân khai phá. Bởi vì có nhiều người, thêm hai yêu thú và một con sóc chuột, La Thần phân bên trong

thành sáu phòng, mỗi người một phòng.

Nơi này ngay giữa sườn núi, dưới núi có một dòng linh mạch, dù không mấy to lớn nhưng nó tốt ở chỗ chảy cuộn cuộn không dứt, nuôi dưỡng cả một ngọn núi, cho nên sơn tinh thụ quái trên ngọn núi này nhiều vô cùng. Mà động phủ của bọn họ lại không thiếu linh khí.

Tu sĩ hể khai mở động phủ nhất định phải chuẩn bị một gian mật thất.

La Thần gật đầu: “Đi theo ta.” Y xoay người rời khỏi gian phòng.

Vinh Tuệ Khanh nhìn Ngũ Hồng Hoan nằm trên mặt đất, ngẫm nghĩ lại thấy không yên tâm, thế là cô nhặt lấy vài viên đá nhỏ bố trí một trận pháp đơn giản, vây Ngũ Hồng Hoan vào bên trong. Xong xuôi mới rời khỏi phòng, theo sau La Thần tiến vào một gian phòng ở đối diện.

Đó là căn phòng mà La Thần chuẩn bị cho chính mình, không gian không lớn nhưng đầy đủ các loại dụng cụ.

La Thần dừng bước, đợi Vinh Tuệ Khanh đi đến, không quay đầu mà vươn tay kéo cô cùng tiến vào mật thất.

Bên trong mật thất hoàn toàn khác biệt với bên ngoài.

Tường xung quanh được mài nhẵn bóng như mặt kính, vô số Dạ Minh Châu to như chiếc đấu được khảm trên trần mật thất, hệt như những ánh sao trong đêm.

Ở chính giữa mật thất có một cái ao hình tròn, nước suối bên trong bốc hơi nóng lượn lờ, không ngừng nổi bọt khí, thật chẳng khác gì suối nước nóng.

Vinh Tuệ Khanh vừa nhìn thấy ao nước nóng thì toàn thân đều mềm nhũn, uể oải hỏi La Thần: “Sao Thần thúc lại biết ta muốn tắm rửa chứ?”

La Thần quàng lấy eo Vinh Tuệ Khanh, cúi đầu cười nói: “Con suốt này cho ta cảm giác giống như nàng vậy. Ấm áp vô cùng.” Y vừa nói vừa khẽ chuyển động ngón tay, cởi hết toàn bộ quần áo mà Vinh Tuệ Khanh vừa khoác lên chưa được bao lâu.

Hào quang từ Dạ Minh Châu trong mặt thất lấp lánh, soi rọi nơi này sáng rực như ban ngày.

Vinh Tuệ Khanh lại không được tự nhiên như khi ở trên đỉnh núi bóng tối bao trùm.

Cô hơi xấu hổ quay người đi, chỉ để lại bóng lưng cho La Thần.

Lòng ngực nóng hổi của La Thần dán tới, áp sát vào tấm lưng trần của Vinh Tuệ Khanh, cúi thấp đầu hôn lên gáy cô: “Bảo bối ngoan, cho ta một lần nữa có được không?”

“Không được.” Vinh Tuệ Khanh tiến lên trước một bước: “Thức còn cả Tứ cô nương, Ngũ cô nương không biết đang đợi thức ở nơi nào đấy. Đừng dây dưa với ta ở đây nữa. Lúc trước, ta... như thế với thức, chẳng qua là vì tu luyện, thức đừng nghĩ nhiều.”

La Thần cười không thành tiếng, bước một bước lên trước ôm lấy Vinh Tuệ Khanh từ phía sau, một tay lần lên bầu vú cô xoa nắn: “Vẫn còn giận sao? Đừng có giận nữa, có nàng rồi ta còn cần đến Ngũ cô nương làm gì chứ? Nào, chúng ta cùng tu luyện, cùng nhau song tu...” Nói rồi, y bế Vinh Tuệ Khanh cùng nhảy vào ao nước suối.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 185: Kịch Tình Trúc Cơ

 La Thần ngồi dưới đáy suối linh mạch, dựa vào vách hồ nóng bỏng, cẩn thận đặt Vinh Tuệ Khanh ở trên đùi mình, để cô ngồi đưa lưng về phía y.

Vinh Tuệ Khanh cố gắng đẩy cái tay đang ôm lấy ngực cô ra, lên tiếng quở mắng: “Ngồi yên mà tu luyện, người cứ nắn bóp như vậy làm sao ta có thể tập trung tinh thần? Đây là hộ pháp cho ta đấy hả? Hay là làm loạn?” Thần thúc trước kia cẩn trọng chu đáo là thế, sao bây giờ lại giống như một kẻ vô lại. Vinh Tuệ Khanh bên ngoài thì có vẻ tức giận, trong lòng lại thấy cảm giác ấy thật là kì diệu.

Cô không biết được, đàn ông khi rơi vào bế tình thì không phân biệt tuổi tác lớn hay nhỏ, ở trước mặt người mà mình yêu thương vẫn chẳng khác gì một đứa trẻ, không kiềm chế được mà đùa giỡn quá trớn.

La Thần ừ ả vài tiếng, đôi môi nóng ẩm không ngừng lướt qua cổ cô. Hơi thở nặng nề rơi vào tai Vinh Tuệ Khanh. Toàn thân cô mềm nhũn, thiếu điều hóa thành dòng nước hòa vào suối nóng linh mạch này.

“Song tu cũng là tu luyện. Chi bằng chúng ta thử song tu xem sao.” Một bàn tay to lớn muốn gom cả hai đầu nhũ trắng nõn vào cùng xoa nắn, ấy mà lại phát hiện ngay cả một bên cũng đã không chăm được hết, huống là cả hai bên?

“... Hơi lớn rồi nhì. Ở nơi này đừng có phát triển thêm nữa. Nếu mà còn phát triển thêm nữa, ta chỉ đành nhốt nàng lại, nhốt nàng cả đời, không

để cho bất cứ gã đàn ông nào nhìn thấy được nàng. Nhìn bộ dạng bọn họ thèm muốn nàng, ta sẽ phát điên lên mất.” La Thần nỉ non, nói ra những lời trước đây y vẫn cho rằng sẽ không bao giờ có cơ hội thổ lộ.

Y sẽ không quên khi mình biết được Mạnh Lâm Chân có ý đồ với Vinh Tuệ Khanh, còn tạo ra huyền cảnh muốn phá trinh cô, trong thoáng chốc y phần nộ đến mức muốn hủy thiên diệt địa. Nhưng vào lúc đó, y lại không dám làm gì. Ngoài cách quan tâm bảo vệ cô như một người trưởng bối, y không dám làm điều gì khác. Y sợ cô sẽ biết được rằng mình có ý nghĩ không an phận đối với cô, cũng lo lắng giữa mình và cô thật sự có cùng gốc rễ, nếu ở chung thì sẽ không hợp luân thường đạo lý...

Y không thiện, y chỉ ác, nhưng đối với cô thì bản thân y lại không quan trọng thiện ác nữa. Y chỉ muốn cô đạt được những điều tốt nhất, có được những thứ mà cô muốn.

Áp chế đến cùng cực, y đã từng không tự chủ mà dịu dàng thân cận với những cô gái có mùi hương giống cô.

Y nhắm mắt lại, cảm nhận mùi hương của cô. Dù cho trước mắt là rượu độc, y cũng mỉm cười mà uống cạn.

Từ trước đến nay, y đều không ngờ hóa ra cô lại có cùng ý nghĩ với mình. Cô cũng yêu mình!

Từ tận đáy lòng, La Thần luôn cảm thấy tình yêu của cô thật không thể tưởng tượng nổi. Y luôn cảm thấy sẽ có một ngày, giống như tỉnh lại từ trong giấc mộng, cô sẽ nhún vai, thờ ơ mà nói rằng: “Đúng là một cơn ác mộng, sao mình lại ở cùng một người như y chứ?”

La Thần không biết tại sao mình lại có cảm giác ấy, có lẽ có liên quan đến kí ức đã mất của y, có lẽ có liên quan đến khả năng nhận biết tương lai của mình.

Nhưng bây giờ nghĩ đến, tất cả đều hỗn loạn cả rồi.

Ranh giới giữa quá khứ và tương lai tựa hồ bị con người phân tách rạch ròi, không nhìn thấy điểm xuất phát cũng chẳng nhìn thấy con đường phía trước.

Quên đi, sáng nay có rượu sáng nay say, quản gì mai này là đúng hay sai?

Trinh nữ mới khai mở lần đầu sẽ khó khăn một chút, cần được đàn ông chở che săn sóc thật nhiều.

La Thần biết mình chưa từng trải qua chuyện này, nhưng đối với chuyện phải làm thế nào cũng không xa lạ gì. Bởi vì, y nhớ có một môn công pháp gọi là song tu.

Không phải chỉ có tu sĩ tu luyện mị thuật mới cần đến song tu.

Âm dương điều hòa vốn là con đường tự nhiên.

Đạo môn có “thuật phòng the”. Phật tông cũng có “Thiền hoan hỉ”. Pháp gia lại không cấm cưới gả.

Nói cho cùng, tu luyện vốn là thuận theo thiên đạo. Mà thiên đạo vô vắn, có trắng có đen, có âm có dương, có thuận có nghịch, cũng giống như cá Âm Dương, truy đuổi lẫn nhau, chính phản nối tiếp.

Người cho rằng mình nghịch thiên xông pha, anh hùng giỏi giang, thật ra đó là do thiên đạo cho phép người thì người mới có thể nghịch thiên. Giống như ngồi xe đi đường, khi xe hướng Nam bánh xe lại hướng Bắc, nếu con đường đó chỉ là đường thẳng, ắt hẳn sẽ cách mục tiêu định trước của người càng lúc càng xa. Nhưng nếu thiên đạo là một hình cầu, nếu cứ tiếp tục như vậy, ắt hẳn cũng có thể đến được đích đến cuối cùng đã định

trước. Chỉ là sẽ tốn thời gian hơn rất nhiều so với những người đi theo phương hướng chính xác.

Bởi tuổi thọ là con số đã định, không đạt được tu vi nhất định thì đến khi tuổi thọ hết, người đó sẽ chết. Cho nên, tu luyện phải tranh thủ từng phút từng giây, không có tu sĩ Nhân giới nào có thể dùng phương pháp nghịch thiên mà đạt thành đại đạo. Phương pháp nghịch thiên chỉ chuẩn bị cho người trong Ma giới. Vì đó là sự trừng phạt mà thiên đạo dành cho họ. Nhưng sự trừng phạt này không phải tuyệt vọng, không khiến bọn họ vĩnh viễn không thể bước vào cánh cửa của thiên đạo. Mà là cho bọn họ một hi vọng, đồng thời cũng khiến cho hi vọng đó vĩnh viễn cũng không thể đạt được. Đó mới chính là sự trừng phạt cao nhất.

La Thần không biết vì sao mình lại nghĩ đến chuyện này, chợt mỉm cười, khẽ giọng dặn: “Đợi ta tiến vào, nàng phải vận chuyển Chu Thiên, hấp thụ linh khí của ta có thể giúp nàng Trúc Cơ.”

Vinh Tuệ Khanh vốn đã nhũn ra trong lòng La Thần, nghe thấy lời nói ấy chợt giật mình. Phải rồi, bây giờ không phải lúc hưởng thụ cảnh cá nước vui vậy.

“Ha...” Một tiếng rên trầm thấp phát ra.

La Thần sáng khoái không nói nên lời, chỉ ôm thật chặt lấy người ngồi trong lòng. Y dùng tất cả ý chí đè nén dục vọng của mình, ở bên tai Vinh Tuệ Khanh nhẩm vài câu khẩu quyết:

“Trong nhìn đan điền mắt nhìn đỉnh, mũi dẫn thanh phong nhắc giếng vàng;

Trong đỉnh hơi bốc năm ngọc trụ, huyền châu tự thượng đỉnh Côn Lôn.”

“Hấp thu linh khí của ta vào đan điền, sau đó vận chuyển Đại Chu Thiên, hẳn có thể Trúc Cơ một lần là thành công.”

Vinh Tuệ Khanh có chút mờ mịt, vô thức vận công theo khẩu quyết của La Thần, dần tiến nhập cảnh giới quên vật quên ta.

La Thần vốn là Kim Đan trung kỳ, sau khi cùng Vinh Tuệ Khanh giao hoan lần trước, linh khí tích trữ sục sôi, thậm chí có dấu hiệu đột phá Kết Anh ngay được.

Y không hiểu vì sao lại thế, nhưng trực giác cho rằng điều đó không ổn. Nếu cứ Kết Anh như vậy thì sau này khẳng định hậu họa không gánh hết.

Trên con đường tu luyện, không có con đường tắt nào để đi.

Thế nên, y vẫn là đưa linh khí trở ngược về giúp Vinh Tuệ Khanh Trúc Cơ.

Y có thể cảm giác được thần thức và linh lực của Vinh Tuệ Khanh sớm đã vượt qua cấp độ Trúc Cơ, vậy mà tu vi của cô không biết bị điều gì áp chế, mãi vẫn không thể Trúc Cơ.

Không thể Trúc Cơ, con đường tu hành của cô sẽ khó khăn hơn vạn phần, thậm chí nguy cơ bỏ mạng cũng cao hơn rất nhiều.

Vinh Tuệ Khanh hấp thu linh khí của La Thần đến đan điền, sau đó dùng toàn lực vận chuyển đi khắp thân thể.

Một Đại Chu Thiên, hai Đại Chu Thiên... bảy Đại Chu Thiên... chín Đại Chu Thiên...

Dù ngồi trong suối nóng phỏng người, nhiệt độ trên người Vinh Tuệ Khanh lại càng lúc càng hạ thấp. Trên đầu không còn khí nóng bốc lên mà

lại ngưng kết thành sương, kết hợp với suối linh mạch khí nóng hừng hực bên dưới cùng tôn nhau lên một cách thú vị, tạo thành hai tầng băng hỏa.

Sắc mặt La Thần từ màu đỏ hồng chuyển thành trắng xanh, không ngừng mất đi lượng lớn linh lực, toàn thân y đang dần khô cạn. Ngoại trừ Kim Đan trong đan điền được linh khí mà Vinh Tuệ Khanh rót trở vào bảo vệ, lúc này La Thần đã như bộ xương khô, chỉ còn bọc một lớp da bên ngoài mà thôi.

La Thần cười khổ ngẩng đầu, nhìn lên trần mật thất giống như chiếc gương kia, trong lòng chợt rung động.

Trên trần nhà phản chiếu rõ ràng tình hình trong suối linh mạch.

Một nữ tử tuyệt sắc trắng như tuyết, quyến rũ vô cùng ngồi trong lòng một nam tử sắp bị hút cạn kiệt.

Vinh Tuệ Khanh không biết vẻ bề ngoài của mình sinh ra thay đổi thế nào, chỉ tập trung tinh thần nhìn vào đan điền và tâm thức của mình.

Trong đan điền trước kia vẫn trống rỗng, giờ đây linh khí tràn đầy đến mức dường như đưa tay là có thể chạm vào. Tuy linh khí không ngừng chuyển động xoay tròn nhưng mãi chưa thể kết thành khối.

Bên trong thức hải xanh thẳm, hạt năng lượng của dàn ý đại cương rơi vãi khắp nơi nổi lên xoáy vần, mãnh liệt tách ra khỏi người Vinh Tuệ Khanh, sau đó lao về phía bản dàn ý nguyên gốc với ý định hòa làm một với bản dàn ý đó.

Vì ảnh hưởng của những hạt tinh thể dàn ý phát tán trong thức hải, linh khí sung mãn trong đan điền cô mới không thể Trúc Cơ. Hơn nữa, hồn phách của cô cũng bị sự vật lộn giằng xé đó giày vò sắp tách rời khỏi thân thể.

Đây hẳn là ý đồ của bản đàn ý đó, không bỏ qua bất cứ cơ hội nào giết chết linh hồn ngoại lai của mình.

Nghĩ đến đây, Vinh Tuệ Khanh chợt nảy ra một ý. Nếu giết linh hồn ngoại lai này của cô, thân thể của Vinh Tuệ Khanh sẽ thế nào? Theo sự phát triển của cốt truyện, Vinh Tuệ Khanh vẫn còn tồn tại, hơn nữa còn là nữ chính. Nhưng vì tính cách của mình không giống với tính cách của nữ chính được miêu tả trong truyện mới khiến cho tình tiết phát triển không giống kịch bản nữa.

Cái gọi là tính cách quyết định vận mệnh, hẳn đây cũng là một cách giải thích.

“Thần thúc, dù người có cảm nhận được bất cứ biến hóa nào cũng đừng tin. Ta muốn xem xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” Vinh Tuệ Khanh lập tức dùng thần thức dẫn dò La Thần. Trạng thái hiện tại của hai người họ là trong ta có người, trong người có ta, hai người như một, giao lưu càng thêm dễ dàng.

La Thần giật mình, thấp giọng nói: “Đừng tùy tiện! Trúc Cơ xong hẳn nói!” Y cắn răng, truyền tia linh lực cuối cùng trong cơ thể sang.

Vinh Tuệ Khanh thở dài, vận chuyển Húc Nhật Quyết, truyền tất cả khí tức của Húc Nhật Quyết sang lại cơ thể La Thần thông qua nơi hai người xếp chồng lên nhau.

Nhờ vào linh khí Vinh Tuệ Khanh truyền trở lại, thân thể La Thần hồi phục nguyên trạng một cách nhanh chóng, không còn đáng vẻ bộ xương bọc da đáng sợ nữa.

“Thần thúc, ta đi trước đây...” Một giọng nói nhẹ nhàng nỉ non bên tai La Thần, khẽ xoáy nhẹ, giống như chiếc lá vàng rơi trong ngày thu, rồi biến mất ngay bên tai La Thần.

“Vinh nhi!” La Thần kinh hoảng thốt lên, đảo mắt nhìn xung quanh.

Thân thể Vinh Tuệ Khanh vẫn ngồi trên người y. Dung nhan cô đã phục hồi, quốc sắc khuynh thành, thân thể mềm mại, thậm chí còn khiến người khác vui thích hơn cả trước kia. Nhưng hơi thở của cô đã mất tung mất tích.

Người vẫn là người đó, nhưng linh hồn tựa hồ không giống như trước nữa.

“Người là ai?!” La Thần đứng dậy từ trong suối linh mạch, một tay nâng người kia lên xoay lại.

Người nọ kinh hoảng: “Sao ta lại ở đây? Ta muốn về nhà! Đây không phải nhà ta!”

La Thần cẩn thận quan sát. Người nọ quả thật giống hệt Vinh Tuệ Khanh, nhưng vị trí mắt mũi trên khuôn mặt lại không giống.

Vị trí như lúc trước chỉ cho cảm giác ngũ quan bình thường, tư sắc chỉ có thể khen một tiếng thanh tú.

Nhưng hiện tại, ngũ quan thay đổi vị trí một chút đã như biến thành một người khác. Mái tóc đen dài ướt sũng buông rũ một bên vai, mày phượng hơi nhướng lên không vẽ mà biếc xanh. Đôi mắt sâu sắc câu hồn đoạt phách, không chỉ thuần một màu đen mà còn ánh lên màu xanh nhàn nhạt. Mũi ngọc đẹp xuất sắc, má hồng đánh mờ. Bờ môi như cánh hoa trông hơi trắng bệch, dường như là bị đông lại. Da thịt óng ánh sáng ngời, trắng cả sương tuyết. Thân hình một đường cong quyến rũ, rung động lòng người.

Dù nhìn ở góc độ nào cũng không có một chút tì vết.

Chỉ không biết vì sao tính tình ương ngạnh cố chấp, khí phách tuyệt đối không chịu thỏa hiệp của Vinh Tuệ Khanh trước kia đều biến đi mất. Trong đôi mắt xanh biếc chỉ hàm chứa vẻ nhu nhược yếu đuối hết mực.

Đây là cô, nhưng cũng không phải là cô.

Ánh mắt La Thần tối lại, y vươn tay bóp cổ cô, lại lần nữa nhấc cô lên giữa không trung: “Người rút cuộc là ai? Không nói ta sẽ giết người!”

Cô gái kia la lên một tiếng sợ hãi, hai tay đưa lên che mặt: “Đừng giết ta! Thần thúc, đừng giết ta!” Tiếng gọi mềm yếu, từng tiếng thấu xương.

La Thần lại không có cảm giác gì. Đây không phải là Vinh nhi của y, dù có khoác lên lớp da của cô thì cũng không phải.

Tay phải của y lại siết chặt một chút.

Cô gái kia thở không thông, dần dần biến đổi nét mặt, buông đôi tay đang che mặt xuống, vẻ đáng thương nhìn La Thần: “Thần thúc, người quá thật tàn nhẫn như vậy? Ta mới là Vinh nhi thật sự của người. Cô gái đó chẳng qua là tu hú chiếm tổ mà thôi. Người quên rồi sao? Chúng ta vừa rồi còn vui vẻ với nhau đó, người còn yêu thương ta như vậy...”

“Câm miệng! Người mới là kẻ chiếm thân thể này! Ngọn nguồn chuyện giữa ta và nàng ấy sâu hơn những gì người biết rất nhiều. Cho nên, không cần phải học đòi theo, miễn cho người ta cười rụng hết cả răng. Người cho rằng mình chiếm thân thể của nàng ấy thì ta không phân biệt được người sao?” Trong lòng La Thần không hề có thiện ý, tập trung linh lực vào lòng bàn tay định hạ sát thủ.

Hồn phách Vinh Tuệ Khanh bay giữa không trung, nín thở yên lặng xem cảnh trước mắt, trong lòng vừa kinh ngạc, vừa cảm động lại có một chút mê muội.

Chỉ là, cô vẫn chưa quyết định xong thì đã cảm giác nơi cổ họng bị bóp chặt nghẹn tức, thân thể đang bị La Thần nhấc lên truyền đến một lực hút cực lớn.

Hồn phách Vinh Tuệ Khanh nhanh như chớp chui trở vào cơ thể. Đồng thời, lợi dụng khe hở tạo bởi những hạt đàn ý trong tâm thức đang tạm thời rời khỏi thức hải, huyền hóa thành linh hồn Vinh Tuệ Khanh trong truyện, Vinh Tuệ Khanh dùng Húc Nhật Quyết phong ấn tâm thức, không cho những hạt bên ngoài trở về nữa. Nhờ đó, cô chiếm được quyền khống chế thân thể mình, cấp tốc vận chuyển Húc Nhật Quyết bóp chết từng linh hồn dị vật xâm nhập trong thân thể.

La Thần lập tức cảm nhận được chuyển biến của Vinh Tuệ Khanh, vội vàng thả lỏng cổ cô ra, ôm lấy cô ngồi lại xuống đáy suối linh mạch.

Lần này hai người ngồi đối diện nhau.

Một tiếng gầm nhẹ dồn dập bộc phát từ La Thần, toàn bộ tinh nguyên của y đều đưa vào cơ thể Vinh Tuệ Khanh. Nhưng dường như nơi đó vừa đúng vào thời khắc quan trọng, tự động hấp thu càng lúc càng nhiều tinh nguyên của La Thần.

La Thần cắn răng, thả lỏng bản thân, hoàn toàn không thiết phòng bị; cho đến khi bị đối phương hấp thụ toàn bộ khiến y ngất đi, ngã xuống một bên suối linh mạch.

...

Từng luồng linh lực thuận theo nơi hai người giao hợp rót vào trong cơ thể Vinh Tuệ Khanh, cung cấp động lực cuộn cuộn không dứt giúp cô trấn sát những hạt đàn ý đại cương đang chạy loạn tứ phía.

Trước kia, cô đã phong ấn đại đa số những hạt đàn ý đại cương, chỉ có số ít chìm vào thức hải của cô hòng khống chế ý thức và hồn phách cô, điều

khiến hướng đi của truyện.

Bây giờ, những hạt bị cô truy sát là số ít hạt chưa bị phong ấn, đã chìm vào thức hải.

Vừa rồi, cô nhiều lần trùng kích Trúc Cơ mà vẫn không thành công. Cuối cùng cũng nhận ra chính những hạt dàn ý đại cương chìm vào trong thức hải kia tác quái.

Chúng không muốn cô Trúc Cơ ngay bây giờ. Bởi vì một khi cô Trúc Cơ, cả bộ truyện này sẽ thật sự mất khống chế.

Tất cả chân tướng nên được phá giải ở cuối truyện, mà nữ chính như cô vốn phải chấp nhận vận mệnh bị ngược từ đầu đến cuối. Nào ngờ nữ chính lại không nghe theo sai sử, không chịu bị ngược nữa!

Quả là kẻ sĩ thà chết vinh chứ không chịu sống nhục!

Dàn ý đại cương cảm thấy bị sỉ nhục ghê gớm, nhưng hồn phách của cô gái kia có tính tình quá mạnh bạo, nếu không giết chết được thì chỉ đành trục xuất cô khỏi đây thôi.

Lúc Vinh Tuệ Khanh Trúc Cơ, cô cảm nhận được hồn phách và thân thể tách rời liền nhảy bén nghĩ ra cách “dẫn rắn rời ổ”, tự mình rời khỏi cơ thể.

Quả nhiên, cô vừa đi thì những hạt đề cương kia liền nhảy ra khỏi thức hải, biến thành ý thức hồn phách của Vinh Tuệ Khanh trong truyện định mê hoặc La Thần.

Vậy mà không ngờ ngay cả La Thần cũng bị cô ảnh hưởng, căn bản không có cảm giác gì đối với Vinh Tuệ Khanh trong nguyên tác!

Tâm tình Vinh Tuệ Khanh kích động, linh khí trong đan điền rớt cuộc ngưng kết lại một lần nữa, hạt đàn ý bị Vinh Tuệ Khanh diệt hết toàn bộ, không còn dị vật nào có thể ngăn cản cô trèo lên đỉnh Trúc Cơ!

Đoàng!

Linh khí vô vàn như những đám mây hình nấm bùng lên từ trong đan điền của Vinh Tuệ Khanh, sau đó thuận theo gân mạch nhanh chóng tiến ngược lên thức hải Nê Hoàn Cung giữa chân mày.

Trong thức hải sóng cả dâng trào, diện tích mở rộng hơn gấp mười.

Thái dương vàng rực bên trên thức hải xua tan sương mù, chiếu sáng cả một vùng trời.

Húc Nhật Quyết của Vinh Tuệ Khanh đột phá tầng thứ hai, tiến lên tầng thứ ba!

Tiên cơ trong đan điền đã định, cô, cuối cùng cũng Trúc Cơ rồi!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 186: Người Là Ai?

 Chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới thật sự đặt chân lên con đường tu hành truy cầu thiên đạo. Ngay cả khi sau này không thể Kết Đan, Kết Anh cũng xem như đã từng tiếp xúc rất gần với đại đạo.

Vinh Tuệ Khanh vừa Trúc Cơ xong, lập tức nhận thấy cảm giác trên người hoàn toàn khác với lúc trước.

Những tạp chất nước bẩn bị bài trừ vì Trúc Cơ đã bị suốt linh mạch gột rửa sạch sẽ, Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, cả người như được thay da đổi thịt.

“Thần thức...” Vinh Tuệ Khanh mở to mắt, muốn chia sẻ niềm vui khi mình Trúc Cơ với La Thần.

Thế nhưng, lại nhìn thấy La Thần nghiêng người tựa vào một bên vách suối, đã ngất đi từ lúc nào.

Vinh Tuệ Khanh cả kinh, vội vàng áp sát tới thăm dò hơi thở của La Thần.

Vẫn còn hơi thở mỏng manh. Chỉ là sắc mặt y trắng nhợt, linh lực trên người gần như cạn kiệt, mà nơi sâu kín của mình vẫn còn đang hút lấy hút để hấp thu linh khí của đối phương.

Vinh Tuệ Khanh chợt đỏ bừng mặt, vội vàng ngừng động tác bản thân mình lại, vận chuyển linh khí trong thân thể rồi lại truyền trở vào cơ thể La Thần.

Sắc mặt La Thần mới từ trắng nhợt chuyển sang đỏ hồng, xa xăm thở ra một hơi, dần mở mắt.

Đập vào mắt là một gương mặt tuyệt sắc kinh hoàng thất thố, con ngươi ánh lên sắc xanh ngập tràn nước mắt, lại đè nén không chịu rơi xuống.

La Thần hơi ngẩn người. Sao dáng vẻ của cô vẫn như vậy? Sao không biến trở về? Đây không phải gương mặt do kẻ yêu nghiệt vừa rồi đã giả trang thành cô nặn nên sao? Nhưng khi nhắm mắt, y vẫn cảm nhận được mùi hương giống hệt của cô.

Chính là người con gái mà y quen thuộc, mà y yêu sâu sắc.

La Thần cười cười, trong lòng thầm tự giễu mình lại quan tâm đến tướng mạo. Đều là người trong giới tu hành còn so đo dáng vẻ bên ngoài như vậy. Dù cho dung nhan cô có biến hóa thế nào, linh lực và tu vi của cô, cả mùi hương mà y không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được đều không hề thay đổi. Chỉ vậy thôi là đủ. Y trông theo cô, cô cũng nhìn về phía y, tướng mạo đều không còn quan trọng.

“Ta còn chưa chết, nàng khóc cái gì?” La Thần nâng tay, lại phát hiện cánh tay mình như nặng ngàn cân, nâng cũng không nâng nổi, liền chán nản thả xuống, vẩy lên một trận bọt nước trong suối linh mạch.

“Thần thúc, thúc mau hấp thu linh khí trong suối linh mạch. Ta ra ngoài hộ pháp cho thúc.” Nói rồi, Vinh Tuệ Khanh đứng dậy khỏi ao, bò lên bờ.

La Thần điều chỉnh tinh thần. Y hiểu rằng Vinh Tuệ Khanh vừa mới Trúc Cơ, dung mạo của cô lại biến thành dáng vẻ yêu nghiệt hiện tại, bản thân mình không mạnh hơn sẽ không bảo vệ được cô.

“Nàng cứ ở đây đừng ra ngoài. Đợi ta hồi phục rồi lại cùng nhau trở ra.” La Thần dặn dò một tiếng, lại khoanh chân nhập định trong dòng4suối.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy toàn thân vô cùng nhẹ nhàng, lúc đi đến bên giường đá trong mật thất, những hạt nước trên người đã khô đi, ngay cả mái tóc ướt sũng cũng khô ráo.

Y phục mặc lúc trước đã bị dính bùn, bẩn vô cùng.

Vinh Tuệ Khanh cầm hộ giáp lên, dùng Tịnh Trần Thuật tẩy rửa sạch sẽ mới mặc lên người.

Sau đó, cô kiểm tra trong túi càn khôn của mình, phát hiện số quần áo còn lại của mình quá ít. Tuy tu sĩ không thường thay áo mới như người bình thường, nhưng Vinh Tuệ Khanh là con gái, là con gái sẽ thích quần áo mới và trang sức mới. Dù cô đi trên con đường tu hành, nhưng chưa đến mức buông bỏ tất cả, chỉ biết máy móc tu luyện.

La Thần vận9chuyển linh lực đi chín Đại Chu Thiên, cuối cùng cũng hồi phục. Kim Đan trong cơ thể không chỉ không bị tổn thương, mà ngược lại còn đột phá Kim Đan trung kỳ, tiến lên Kim Đan hậu kỳ.

Tiến bộ như vậy vẫn là không tồi, tương đối bền vững, ổn định tiến tới là được.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là Vinh Tuệ Khanh đã Trúc Cơ, đó mới là thu hoạch lớn nhất của họ suốt đoạn đường này.

La Thần chỉ cảm thấy hơi lạ, vì sao Vinh Tuệ Khanh Trúc Cơ lại phải cùng mình điên loạn đảo phượng một phen? Có chút không hợp lẽ thường.

Y biết trong giới tu hành kỳ thật rất kiêng kỵ thuật thải bổ. Cho nên, mị thuật vẫn luôn bị cho là tà môn ngoại đạo, những môn phái tu chính đạo đều nghiêm cấm đệ tử môn hạ tu hành mị thuật.

Song mị thuật cũng phân thành nhiều loại.

Nghe nói mị thuật cao cấp nhất phải là trình nữ tu luyện. Một khi phá thân, mị thuật của người đó sẽ không bảo đảm, cũng là rẽ sang một hướng cực đoan khác.

Vừa rồi chuyện bọn họ làm không liên quan đến mị thuật, cũng không liên quan đến thải bổ, mà là song tu, bất cứ người tu hành nào cũng có thể thực hiện. Chỉ là, giữa hai người họ có trao nhận linh khí với nhau, lại có hiệu quả gần giống với thuật thải bổ.

Khác ở chỗ tình trạng giữa bọn họ là ta thải bổ nàng, nàng thải bổ ta, hình thành một sự cân bằng, không ai thiệt thòi.

La Thần đứng dậy khỏi suối linh mạch, thân hình cao lớn, như thần linh thời viễn cổ không một mảnh vải che thân đi về phía cô.

Vinh Tuệ Khanh nhún vai, cười với y: “Thúc nói đã mua quần áo mới cho ta, nó ở đâu hết rồi?”

Mắt La Thần ánh lên tia sáng, một bộ võ trang màu đen liền hiện ra trên người y, vừa vặn ôm sát, giống như đặt may vậy.

Vinh Tuệ Khanh tò mò, vội vàng chạy sang sờ sờ, cảm giác thật trơn nhẵn, kéo thử rất có độ dẻo, giống như chiến bào chế tạo từ da một loại yêu thú nào đó.

“Bộ này ở đâu ra vậy ạ?”

La Thần mỉm cười, lấy một bộ y sam lụa mỏng cánh ve màu tím nhạt từ trong túi càn khôn, đưa cho Vinh Tuệ Khanh: “Bộ áo này thật ra là pháp bảo, dệt từ Thiên Tằm Tơ trên Tuyết Sơn, đao thương bất nhập không nói, nó còn có thể ngăn được ba thành công kích linh lực của tu sĩ Kim Đan.”

Vinh Tuệ Khanh vui mừng, vội vàng truyền linh thức của mình vào chiếc áo pháp bảo để nhận chủ, sau đó mặc lên người. “Trước kia sao lại không đưa ta?”

“Bộ áo pháp bảo này chỉ có thể mặc sau khi đã Trúc Cơ. Đành chịu, trước kia nàng mãi vẫn không thể Trúc Cơ, ta cũng không có cách nào cho nàng.” La Thần cười, lấy ra một chiếc gương từ trong túi càn khôn đưa đến tay Vinh Tuệ Khanh: “Nhìn xem có thích không nào.”

Vinh Tuệ Khanh nhận lấy chiếc gương, vừa soi thấy hai tay đã run rẩy. Cô nhớ đến trong bản đàn ý từng triển hiện trước mặt mình, có nhắc đến vào đêm trước khi kết thúc truyện, nữ chính trong nguyên tác mới dần hiển lộ dung nhan tuyệt thế cùng tư chất nghịch thiên.

Lúc đó, dáng vẻ cô nhìn thấy không phải là dáng vẻ trong gương đây sao?

Thêm nữa, đôi mắt mơ hồ ánh sắc lam giống hệt với mẹ cô - Quản Phụng Nữ, không giống với vẻ ngoài của những cô gái khác ở nước Đại Sở.

La Thần nhìn thật kĩ vẻ mặt của Vinh Tuệ Khanh: “Nàng không kinh ngạc là mấy. Nàng đã biết dung nhan của mình bị che giấu?”

Vinh Tuệ Khanh không muốn nói cho y biết chuyện liên quan đến bản đàn ý: “Có một chút. Chủ yếu là gương mặt này rất giống với mẹ ta, cho nên ta không kinh ngạc lắm.” Sau đó lại kể chuyện mẹ mình trước đây cũng che giấu dung mạo.

La Thần lúc này mới hiểu ra, chợt nói: “Hóa ra là vậy. Mẹ nàng mỹ mạo như thế, cha nàng lại chỉ là một người bình phàm, quả thật rất khó bảo vệ bà ấy.”

Vinh Tuệ Khanh vẫn còn hơi nghi hoặc: “Nhưng dung mạo mẹ được che giấu rất kín, dù Ngụy Nam Tâm là đại tu sĩ, ta cũng không tin ông ta có thể nhìn thấu được.”

La Thần đáp: “Việc này cũng không lạ. Ta biết có một số pháp bảo có thể chiếu được dáng vẻ thực sự của con người. Dù cho có che giấu thể nào cũng bị chiếu xuyên thấu. Pháp bảo nổi danh nhất có khả năng ấy là Lưu Quang Kính. Nếu ta đoán không lầm thì Lưu Quang Kính đã rơi vào tay Ngụy Nam Tâm, cho nên mới dẫn đến tai họa như vậy.”

Đây là mang ngọc vô tội, người lấy ngọc có tội rồi.

Vinh Tuệ Khanh sầm mặt: “Loại pháp bảo đó nhất định đã rơi vào tay Mạnh Lâm Chân. Lễ nào Thần thúc không chú ý đến, vào đêm qua, Mạnh Lâm Chân từ đầu đến cuối đều không hề xuất hiện, không biết gã ta đã trốn đi đâu.”

La Thần gật đầu: “Lúc Ngụy Nam Tâm xông ra khỏi vương phủ, hắn đã phát hiện đường lui mình sắp đặt đã không còn nữa, nhất là ngay cả Truyền Tống Trận cũng bị chúng ta phá hủy từ sớm. Trong khi đó, trợ thủ đắc lực nhất của ông ta là đệ tử Mạnh Lâm Chân cũng biến mất vô tung, ông ta mới vô cùng bất đắc dĩ mà ra mặt quyết một trận tử chiến với Hoàng đế.”

“Ta cũng nghĩ như vậy. Nếu chúng ta không phá Truyền Tống Trận của ông ta, e rằng sẽ không làm gì được ông ta.” Vinh Tuệ Khanh vô cùng đồng cảm gật đầu: “Về phía Mạnh Lâm Chân, gã ta sau này đừng có để rơi vào tay ta.”

La Thần bật cười: “Nàng vẫn nên chú ý đừng để rơi vào tay gã ta đi.” Nói rồi ngừng mắt nhìn gương mặt Vinh Tuệ Khanh: “Dáng vẻ nàng như vậy, nếu hắn nhìn thấy nhất định sẽ bị rơi vào ma chướng giống như Ngụy Nam Tâm đối với mẹ nàng.”

Vinh Tuệ Khanh cười lớn: “Vốn dĩ gã chính là ma chướng, còn cần rơi vào? Thần thúc thật xem nhẹ trình độ biến thái của tên đó rồi.”

Hai người nói nói cười cười, tâm tình vô cùng thoải mái.

“Ra ngoài thôi. Đến lúc tiền Ngũ cô nương của thúc quay về rồi.” Vinh Tuệ Khanh thắt chặt đai lưng, càng hiện rõ dáng vẻ ngực cao, eo nhỏ, chân dài, lại thêm tu vi của tu sĩ Trúc Cơ khiến cho thần thái cô càng thêm xuất chúng. Như vậy mà ra ngoài, đừng nói là phụ nữ tục thế, cho dù là toàn bộ nữ tu nổi danh vì dung mạo trên Ngũ Châu Đại Lục đều không xinh đẹp bằng cô. Ngay cả Thánh nữ của thần điện Quang Minh có lẽ cũng chỉ sánh ngang với cô.

“Nếu nàng cứ ăn mặc như vậy, ta chỉ có thể nhốt nàng vào động phủ này cả đời, đợi khi ta Kết Anh, thậm chí Hóa Thần lại thả nàng ra.” La Thần lẩm bẩm.

Vinh Tuệ Khanh nhón chân, hôn lên má La Thần, nhoẻn miệng cười: “Thần thúc đừng sốt ruột. Ta đã dám để lộ bộ dạng này thì đã có kế để đối phó. Ta biết Thần thúc sẽ bảo vệ ta, nhưng ta cũng có bản lĩnh để bảo vệ bản thân. Nếu ta không có bản lĩnh thì đã sớm vẽ sọc lên mặt mới đúng.”

La Thần nhíu mày: “Nàng nói gì thế? Dù có không thể bảo vệ bản thân mình cũng không nên vẽ sọc lên mặt chứ?”

Vinh Tuệ Khanh nghiêm mặt đáp: “Thần thúc không hiểu rồi. Làm người không được quá tham lam, nếu ta có thể tự bảo vệ mình, đương nhiên có dáng vẻ thế này cũng chẳng có gì đáng ngại. Không cần dựa vào người khác, cũng không cần cầu xin người khác ta cũng có thể đảm bảo một đời bình yên, sống một cách thoải mái. Nhưng nếu ta không thể tự bảo vệ, đột nhiên có được một dung mạo tuyệt thế, lại muốn được sống an ổn, không bị người ta giành qua giật lại thì cách tốt nhất chính là vẽ sọc lên mặt

mình. Dù sao cũng không muốn nhờ vào bản thân mà tìm kiếm sự bảo vệ, nếu thế thì còn cần dung mạo này để làm gì?”

Nếu không thể tự bảo vệ, chi bằng nhận mệnh làm một yêu cơ họa quốc, hoặc là che đi dung mạo làm một dân phụ bình thường cũng có thể được yên ổn một đời. Tuyệt đối đừng vừa khóc vừa gào muốn được sống cuộc sống như dân chúng bình thường, nhưng lại không nỡ vứt bỏ dung nhan tuyệt thế của mình.

Sinh ra đã xinh đẹp đương nhiên không hề sai, nhưng sống trong thế giới phân rõ đẳng cấp, thứ bậc trên dưới thế này thì cần phải đưa ra lựa chọn. Thế đời như vậy, người không có khả năng tự bảo vệ mình chỉ có thể chọn bên ít tổn hại hơn mà thôi.

Mẹ Vinh Tuệ Khanh vốn cũng định vẽ sọc lên mặt mình, nhưng cuối cùng vẫn chọn cách che giấu đi dung mạo.

Nào ngờ lại giống như oan nghiệt, vẫn bị tên ác tặc Ngụy Nam Tâm phát hiện, dẫn đến tai họa ập lên cả nhà cô.

Sắc mặt La Thần tối đi: “Ta sẽ nỗ lực tu luyện.”

Vinh Tuệ Khanh phì cười: “Ta nói mình có bản lĩnh bảo vệ bản thân chính là có bản lĩnh bảo vệ bản thân, Thần thúc vẫn không tin ta sao? Đi thôi, chúng ta mau đi xem xem Ngũ cô nương thế nào rồi.”

Bởi một mục đích nào đó, Vinh Tuệ Khanh thậm chí còn lúi từ trong túi càn khôn ra chút son phấn trước nay chưa từng dùng đến, tự trang điểm lại một lần.

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh tỏa sáng rực rỡ trước mặt mình, nín lặng hồi lâu: “Phải làm đến vậy sao? Dù nàng mang dáng vẻ trước kia, ta cũng chưa từng động lòng với nàng ta.”

Vinh Tuệ Khanh không bỏ qua: “Chưa từng động lòng nhưng đã động tình, đã có cảm giác.” Lại tiếp tục dồn tới: “Thúc dám nói mình không như vậy xem?!”

La Thần lùi về sau một bước, hai tay chấp sau lưng: “Đó là vì nàng dùng Húc Nhật Quyết trị thương cho nàng ta, trong linh hồn nàng ta mang hơi thở của nàng.”

Vinh Tuệ Khanh tức đến giậm chân: “Làm sao mới có thể lấy lại hơi thở của ta? Ta không muốn để hơi thở của mình lưu lại trong thân thể nàng ta!”

“Để ta cảm nhận một chút xem có còn giống không.” La Thần tiến lên, nâng má Vinh Tuệ Khanh, cúi xuống bên môi cô hít lấy một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt thưởng thức: “Không giống, thật ra đã không còn giống nữa.” Nói rồi lại cúi đầu, nói bên tai Vinh Tuệ Khanh: “Thật ra, lần đầu tiên ta tiến vào thân thể nàng đã phát hiện mình hoàn toàn sai lầm rồi...”

Vinh Tuệ Khanh đỏ bừng mặt: “Thần thúc cũng biết nói mấy lời thế này! Không biết xấu hổ!”

Hai người cuối cùng cũng rời khỏi mật thất, trở lại động phủ bên ngoài.

Bên ngoài lại vẫn là ban đêm.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy kì lạ: “Chúng ta ở trong đó bao lâu rồi?”

La Thần nhìn dụng cụ đếm canh trong động phủ, “A” lên một tiếng: “Vậy mà đã qua ba ngày ba đêm rồi.”

Nghe giọng hai người, Khăng Khăng, Lang Thất và Xích Báo cùng chạy vào.

“Tuệ Khanh! Cô ra ngoài rồi! A, cô Trúc Cơ rồi! Cô cuối cùng cũng đã Trúc Cơ rồi!” Khăng Khăng cười to nhảy lên vai Vinh Tuệ Khanh, ôm đầu cô, thân mật dán lên mặt cô.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc hỏi: “Khăng Khăng, người nói chuyện được rồi?” Khăng Khăng trước kia chỉ có thể dùng thần thức giao lưu với cô.

Khăng Khăng gật mạnh: “Hôm qua đã có thể nói được rồi. Tu vi của ta lại vượt bậc rồi!” Khăng Khăng bày ra tư thế chống nạnh nhìn trời, vô cùng đắc ý.

Vinh Tuệ Khanh cười vỗ vai nó, nhìn sang Lang Thất và Xích Báo: “Các người vất vả rồi.”

“Không vất vả ạ. Chúc mừng chủ nhân đã Trúc Cơ.” Xích Báo lễ độ nhất, tiến lên chúc mừng.

Lang Thất lại không chịu bỏ qua một cơ hội phô trương nào, liên tục kể khổ: “Lão đại, chủ nhân, hai người đã ra ngoài rồi! Hai người không biết Lang Thất ta vì ứng phó nữ nhân đáng ghét kia mà phải chịu bao nhiêu thiệt thòi! Hai người nhìn xem, ở đây, ở đây, đều bị cô ả cấu véo đấy!”

Vinh Tuệ Khanh đang định an ủi Lang Thất mấy câu, lại nghe bên ngoài cửa truyền vào một giọng nói rụt rè: “Thần...” Sau đó mới thấy Vinh Tuệ Khanh, chợt la hoảng: “Cô là ai?! Vinh cô nương đi đâu mất rồi?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 187: Lựa Chọn Khiêu Chiến

 La Thần truyền âm cho Vinh Tuệ Khanh giải thích: “Linh sủng không dùng mắt để nhận chủ. Nàng yên tâm, dù nàng có biến thành hình dạng gì thì bọn chúng cũng sẽ nhận ra được.”

Vinh Tuệ Khanh chợt hiểu ra. Khăng Khăng, Lang Thất và Xích Báo đều là linh sủng đã lập khế ước sinh tử với cô, quan hệ giữa chúng nó và cô đương nhiên sẽ không thay đổi vì vẻ bề ngoài.

Đối với người bình thường thì lại không như vậy. Đặc biệt là một người phàm như Ngũ Hồng Hoan.

Vinh Tuệ Khanh tiến lên một bước, đứng trước mặt Ngũ Hồng Hoan: “Ta chính là Vinh Tuệ Khanh. Hiện tại cô có thể chịu thua triệt để rồi chứ?”

“Cái gì?!” Mắt Ngũ Hồng Hoan trừng to như chiếc đèn lồng: “Cô thật sự là... Vinh3Tuệ Khanh? Vinh Tuệ Khanh làm gì có thể như...”

“Không xinh đẹp bằng ta, đúng không? Ý cô là vậy chứ gì?” Vinh Tuệ Khanh bức ép hỏi tới: “Vậy có phải ta xinh đẹp hơn cô không?”

Ngũ Hồng Hoan cứng họng không nói nên lời, chỉ đành dùng ánh mắt chua chát nhìn sang La Thần.

La Thần vốn không nhìn nàng ta, thay vào đó chấp tay nhìn ra ngoài bầu trời phía trước động phủ.

Lang Thất chỉ sợ thiên hạ không loạn lập tức nhảy ra, cười giễu nói với Ngũ Hồng Hoan: “Đồ xấu xí, lần này ngươi từ bỏ được rồi chứ gì? Chủ nhân bọn ta xinh đẹp hơn ngươi, tu vi cao hơn ngươi, lên được phòng khách, vào được phòng bếp, nằm được lên giường, ngươi thì là tha gì? Dám...” Lời còn chưa dứt, Lang Thất đã ôm hòng lè lười, cơ hồ bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt đường thở.

Vinh Tuệ Khanh cười thầm, biết La Thần đã ra tay, liền ôn hòa nói: “Được rồi, chuyện trước kia cũng đã qua rồi. Người đàn ông của ta xem như cũng có chỗ sai, bởi y không từ chối cô thẳng thừng mà lại chơi trò ám muội với cô, khiến cô ấp ủ hi vọng không nên có. Đó cũng không thể hoàn toàn trách cô. Để bù đắp cho lỗi lầm y gây ra, mười lượng vàng trước kia coi như tặng cho cô, không cần trả lại nữa. Nếu cô còn tiếp tục dây dưa không buông, ta đành phải bảo Lang Thất đi đòi nợ, lấy vàng về lại!”

Ngũ Hồng Hoan tức giận: “Vàng vốn là cô nên bồi thường cho ta! Cô hại ta bị người nhà đuổi khỏi cửa, bị tông tộc dìm sông, trở thành một kẻ không nơi nương tựa. Ta rơi vào kết cục như ngày hôm nay đều là do cô hại! Số vàng kia là để bồi thường cho việc ta bị đuổi khỏi gia môn!”

“Ồ? Thế ý cô là ta phải trả cô thêm một khoản nữa để bồi thường tổn thất vì cô chơi trò ám muội với người đàn ông của ta phải không?” Vinh Tuệ Khanh nói xong liền sầm mặt: “Đã cho cô thể diện cô đừng có từ chối! Lời tốt lời xấu đều đã nói cả rồi, cô vẫn cứ chấp mê bất ngộ thì xin lỗi, mười lượng vàng ta đã cho cô lúc trước ta đều phải đòi lại. Đừng nói thêm gì nữa! Mau trả tiền!”

Ngũ Hồng Hoan nghiêng rằng: “Tiền thì ta không có, chỉ có một cái mạng này!”

Vinh Tuệ Khanh ôm bụng cười lớn: “Mạng cô đáng tiền lắm ấy chứ! Hơn mười lượng vàng gấp nhiều lần, phải không, Lang Thất? Nói cho Ngũ

cô nương cần tiền không cần mạng đây biết mạng của nàng ta đắt giá như thế nào!”

Lang Thất chống nạnh cười đến điên cuồng: “Đương nhiên rồi. Thứ nhất, ta có thể bán người cho nhà giàu có nào đó làm thiếp, với dung mạo của người... Đúng rồi, người còn là hoàng hoa đại khuê nữ nữa nhỉ? Ôi, người trừng mắt cái gì? Phải thì phải, không phải cũng không sao, cùng lắm lấy giá rẻ hơn một chút là được. Thứ hai, ta có thể bán người vào thanh lâu làm hoa khôi. Dù trên người không có nhiều tiền đến mười lượng vàng, nhưng chỉ cần làm việc trong thanh lâu một thời gian, rồi cũng có ngày người kiếm được mười lượng vàng. Thứ ba...”

Ngũ Hồng Hoan không nghe thêm nổi nữa, bịt tai hét lớn: “Các người ác độc như vậy sẽ bị báo ứng!”

Vinh Tuệ Khanh không muốn nghe nữa, hỏi La Thần: “Có thể xóa đi kí ức của nàng ta không? Để nàng ta quên đi những chuyện trước kia là tốt nhất.”

La Thần gật đầu, tiến lên phía trước, một tay ấn tại huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Ngũ Hồng Hoan, khẽ rót linh lực vào đầu Ngũ Hồng Hoan, tìm đến những kí ức có liên quan đến bọn họ mà xóa sạch tất cả.

Trong đầu Ngũ Hồng Hoan “bùm” một tiếng, cả người mềm nhũn ngã đi.

Vinh Tuệ Khanh bảo Lang Thất: “Đưa nàng ta về.”

Đợi Lang Thất vác Ngũ Hồng Hoan xuống núi rồi, Vinh Tuệ Khanh âm thầm đuổi theo, dặn dò Lang Thất: “Đừng cho nàng ta sống an nhàn quá.”

Cuộc sống quá an nhàn sẽ dễ dẫn đo cân nhắc được mất, đến lúc đó dù không có việc gì cũng thành có.

Tuy bọn họ có lỗi nhưng cũng đã sửa đổi, huống hồ chuyện nam nữ vốn không thể cưỡng cầu.

Lang Thất hiếu ý, sau khi đưa Ngũ Hồng Hoan về nhà nàng ta tại kinh thành, nó trở ra đi mua một thùng sơn đỏ, viết lên cửa hiệu trang phục của nàng ta: “Ngũ Hồng Hoan mau trả ta mười lượng vàng!”. Sau đó lại thừa lúc đêm tối, đi đến ngõ hẻm thanh lâu trong kinh thành, viết lại nơi ở của Ngũ Hồng Hoan, bày tỏ “Cửa nhà riêng biệt, kín đáo tuyệt đẹp, hầu hạ chu đáo, tuyệt đối bảo mật”, rõ là tác phong của một kĩ nữ ngầm.

Ngày hôm sau, Ngũ Hồng Hoan tỉnh dậy, đầu đầu chóng mặt, không nhớ nổi những ngày gần đây đã làm gì. Lại thấy bà mụ, nha hoàn hốt hoảng chạy vào bẩm báo: “Tiểu thư, bên ngoài có người đến đòi nợ, cũng có người... có người... đưa thiệp đến, nói tối nay sẽ sang uống rượu hoa.” Nói thế lại đỏ cả mặt.

Ngũ Hồng Hoan cá giận: “Cái gì? Còn không mau đi tìm lý trưởng?! Ta là con gái nhà lành, sao bọn họ lại có thể khinh thường ta như vậy?!”

Nha hoàn nọ bữu môi, dâng một mảnh giấy nhỏ người ta đưa kèm với thiệp đến tay Ngũ Hồng Hoan: “Tiểu thư, nghe nói những tấm thiệp này được dán khắp thành, những nhà xung quanh đều đã biết chuyện này, họ bàn tán sôi nổi, muốn tiểu thư phải dọn khỏi nơi này. Họ nói rằng nơi này không phải chỗ để làm kĩ nữ ngầm...”

Ngũ Hồng Hoan tức đến run người: “Ai là kĩ nữ ngầm? Bảo bọn họ nói rõ ràng cho ta!”

...

Từ đó, Ngũ Hồng Hoan trải qua những ngày gà bay chó chạy. Sau này, nàng ta không chống chọi được miệng lưỡi sắc như dao của đám đông, lại có người thỉnh thoảng đến cửa nhìn ngó tài sản của mình, bất đắc dĩ mới

tìm một người đàn ông lớn tuổi gả đi, xem như giữ lại được một chút gia sản.

Về sau, nàng ta sinh con dưỡng cái, lúc nửa đêm tỉnh mộng cũng từng giật mình thảng thốt, luôn cảm giác cuộc sống của mình không nên trải qua như vậy, nhưng phải như thế nào thì nàng ta lại không nói rõ được.

...

Lang Thất trở về động phủ trên núi, cười hì hì kể lại toàn bộ mọi chuyện nó đã làm ở kinh thành cho Vinh Tuệ Khanh nghe.

Vinh Tuệ Khanh nghe xong, cười kinh khiếp: “Ngay cả chiêu cay độc như thế mà người cũng nghĩ ra được, người hay quá ha!”

Lang Thất đắc ý: “Tạt sơn đỏ, phát tờ rơi khắp phố đều là trò hay đúng sở trường của Lang Thất!”

Vinh Tuệ Khanh ngậy ra, sau đó mỉm cười.

La Thần không để ý, cả ngày tu luyện trong mật thất, củng cố tu vi Kim Đan hậu kỳ, hi vọng có thể trùng kích Kết Anh sau vài năm nữa.

Vinh Tuệ Khanh cũng biết cơ duyên Kết Anh đã vượt mất thì phải chờ đến lần tới, không biết phải mất mấy trăm năm, cô không thể cứ ở mãi trong động phủ. Cô còn rất nhiều kế hoạch, phải hoàn thành từng cái một, không thể cầm cố mình trong động phủ này.

Chiều ngày hôm đó, Vinh Tuệ Khanh đến mật thất tu luyện của La Thần, ngồi trên giường đá bên cạnh suối linh mạch thương lượng cùng La Thần: “Thần thúc, ta muốn gia nhập Thanh Vân Tông.”

Thanh Vân Tông là tông môn cấp hai, một nhánh của Pháp gia tại Ngũ Châu Đại Lục, nằm trên núi Côn Ngô bên ngoài kinh thành nước Đại Chu -

đất nước lớn mạnh nhất Đông Đại Lục. Thực lực tông phái vô cùng hùng hậu, vả lại Thiếu tông chủ Phác Cung Doanh của Thanh Vân Tông từng có duyên gặp mặt với Vinh Tuệ Khanh, là một người đầu óc nhạy bén, không dễ bị qua mặt.

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến bản đại cương từng triển hiện trước mặt cô, cho thấy ngày bi thảm tại Thanh Vân Tông của nữ chính trong nguyên tác. Tuy đã cố gắng giả heo ăn thịt hổ, nhưng có vài vị sư huynh và sư muội lại hợp lực ức hiếp cô.

Cô đã từng có cơ hội minh oan với Thiếu tông chủ Thanh Vân Tông Phác Cung Doanh, nhưng nữ chính trong truyện lại là một người dĩ hòa vi quý, có tính cách yếu đuối thánh mẫu “ta không xuống địa ngục thì ai xuống”, cho nên đã lãng phí một cơ hội tốt. Phác Cung Doanh có muốn chống lưng cho cô cũng không cách nào lên tiếng, đành phải buông xuôi.

Những ngày ở Thanh Vân Tông trong nguyên tác tuy rất cực khổ, nhưng Vinh Tuệ Khanh thật lòng cảm thấy nữ chính trong nguyên tác đã tự mình biến những ngày tháng đó thành ra như vậy. Nếu đổi một cách khác, cô sẽ không phải bi thảm đến vậy.

Huống hồ, ở Thanh Vân Tông còn có công pháp cao cấp thích hợp cho cô thăng tiến tu vi. Nữ chính vốn có được công pháp đó mới có thể từ tu vi Luyện Khí mà lần lượt tránh thoát bao nhiêu lần bị hãm hại, chống đỡ cho đến kết truyện, cuối cùng vui vẻ bên nhau với La Thần.

Công pháp cao cấp đó là kim chỉ nam do dàn ý, hoặc có thể nói là do tác giả đưa ra cho nữ chính.

Theo cách nghĩ của Vinh Tuệ Khanh thì những cái hố kia cô sẽ không nhảy vào, nhưng kim chỉ nam thì nhất định phải có. Bởi vì chắc chắn những tình tiết đau buồn đó vẫn sẽ tấn công cô theo các cách thức không ngờ đến được, cô phải chuẩn bị thật chu đáo.

Làm những thứ mình quen thuộc còn hơn là những thứ mình không thạo gì. Thế nên Vinh Tuệ Khanh quyết định lần này cô vẫn chọn đến Thanh Vân Tông bá sự. Dù sẽ có nhiều cạm bẫy thì tự đáy lòng cô cũng đã biết nên làm thế nào. Nếu đổi sang một tông môn khác, cô sẽ không có nhiều tinh lực để phòng ngừa mình thương ám tiễn khắp phía.

Mặc dù vậy, cô sẽ không làm giống như lần trước, không chỉ che giấu dung mạo và tư chất, mà còn cẩn thận thông qua khảo thí nhập môn của tông môn cấp hai để vào tông môn. Lần này, cô nhất định phải tỏa sáng khắp nơi, để cho Thanh Vân Tông cung cung kính kính mời cô vào!

“Thanh Vân Tông?” La Thần nhíu mày hồi lâu: “Đó là tông môn cấp hai.”

Vinh Tuệ Khanh đi qua đi lại trong mật thất: “Năm nay là năm tông môn cấp hai sẽ tổ chức đại điển thu đồ đệ ba năm một lần. Ta muốn đến đó thử vận may.”

La Thần lắc đầu: “Nếu chỉ là muốn thử vận may thì không cần đâu. Vận may của tông môn cấp hai không phải ai cũng có phần.”

Vinh Tuệ Khanh cắn răng: “Nếu ta có cách làm người ta chú ý đến mình thì sao?”

“Nàng có cách gì?”

“Thần thúc, thúc có ấn tượng gì về trận pháp trên không ở kinh thành nước Đại Sở không?”

La Thần nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Ta nhớ, dường như nàng đã sửa đổi một ít.”

Vinh Tuệ Khanh đặc ý: “Trận ấy tên Tù Lung. Tiếc là Trận Pháp Sư lập ra trận ấy chỉ có trình độ bình thường, biến một trận pháp vốn có thể

bao phủ đất trời dựng thành chẳng ra gì, thật là khiến người ta cười ngất.”

La Thần nhíu mày: “Thế thì sao? Theo ta biết, bài thi nhập môn của tông môn cấp hai lại không thi trận pháp.”

Đâu chỉ không thi trận pháp, ngay cả luyện đan, luyện khí cũng sẽ không thi. Bởi vì những kỹ năng này cần đến thiên tư, mà thiên tư như vậy thậm chí còn hiếm thấy hơn cả linh căn. Đương nhiên, có thiên tư lại có cả linh căn thì càng hiếm thấy.

“Tù Lung Trận trên bầu trời kinh thành nước Đại Sở được bố trí bởi Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông Kỷ Lương Đống. Ta muốn khiêu chiến với ông ấy, đánh bại ông ấy, đoạt được danh hiệu Đại Trận Pháp Sư, thăng tiến vào Thanh Vân Tông. Ta tu vi Trúc Cơ, lại là Đại Trận Pháp Sư, chắc chắn khi vào được chí ít cũng nhận đãi ngộ của đệ tử nội môn.” Vinh Tuệ Khanh đã suy nghĩ rất kỹ, nếu cô không muốn giả heo ăn thịt hổ thì phải giương nanh giương vuốt của mình ra, khiến cho những người muốn tính kế với cô phải khiếp sợ.

Có thân phận Đại Trận Pháp Sư bảo vệ, con đường cô đi trong Thanh Vân Tông hẳn sẽ dễ đi hơn rất nhiều nhỉ?

Nghe Vinh Tuệ Khanh nói xong, La Thần rơi vào trầm tư, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng: “Ta đi cùng nàng. Chắc hẳn Thanh Vân Tông cũng sẽ không đuổi một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ ra khỏi cửa.”

Vinh Tuệ Khanh hết sức vui vẻ. Đương nhiên là cô muốn đi cùng với La Thần, trước đó còn lo rằng La Thần sẽ không chịu đi, còn đang tiếc mình sắp phải rời xa La Thần. Hiện tại, La Thần lại chủ động nói ra, thật không còn gì bằng.

Sau khi ra ngoài, hai người dặn dò Khăng Khăng, Xích Báo và Lang Thất một lượt, sau đó lại thu dọn đồ đạc cùng lên đường đi nước Đại Chu Quốc - đất nước lớn nhất ở Đông Đại Lục. Vinh Tuệ Khanh đã sớm bố trí

một trận pháp che giấu linh khí ở nơi này. Động phủ của bọn họ cho dù có tu sĩ Nguyên Anh đi ngang qua cũng không thể dùng thần thức tra dò ra được.

Để thuận tiện, họ cùng ngồi trên phi thuyền hạch đào của La Thần thông dong tự tại tiến về nước Đại Chu.

Dọc đường, họ thấy được những đệ tử từ các môn phái và rất nhiều tán tu đều vội vã đi đến nước Đại Chu.

“Những người này đều muốn đến tham gia thi vào tông môn cấp hai.” La Thần cười giới thiệu cho cô.

Vinh Tuệ Khanh hết sức tò mò về chế độ đẳng cấp này. Hóa ra giữa các môn phái, nếu rời tông môn cấp dưới vào được tông môn cấp trên thì không bị xem là phản bội. Mà tông môn trên một cấp cần bổ sung đệ tử tinh anh liên tục cũng ngầm chấp nhận hành vi này.

Mỗi lần tông môn cấp hai mở cuộc thi nhập môn, những đệ tử môn phái cấp dưới đều giống như đi tham gia khoa cử vậy, bất kể ngày đêm đuổi đến tông môn cấp hai của mỗi môn phái. Họ chỉ mong có thể gặp may, được tông môn cấp hai chấm trúng thì bọn họ có thể một bước lên trời.

“Có điều người có thể tiến vào tông môn cấp hai trong số những người này lại rất ít, trừ phi là đặc biệt ưu tú. Mà tu sĩ đặc biệt ưu tú đa số lại tự cao tự đại, sẽ không nhân nhượng những tông môn cấp ba đó.”

Vinh Tuệ Khanh im lặng. Trước đây, ba đại phái của nước Đại Sở là Long Hồ Môn, Vạn Càn Quán và Hoàng Vận Tự đối với bọn họ từng xa xôi không thể chạm đến. Họ còn phải tốn rất nhiều công sức hi vọng có thể được ba đại phái chọn làm đệ tử nội môn.

Nào ngờ bây giờ, những môn phái hô mưa gọi gió ở nước Đại Sở chẳng qua chỉ là tông môn cấp ba tầm thường mà thôi. Một tông môn cấp

hai thôi đã có thể đè ép bọn họ không thở nổi.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ lắc đầu. Nếu không phải tông môn cấp cao nhất trong ba cấp không thu đệ tử từ bên ngoài, cô hẳn đã đến thẳng tông môn cấp cao, không cần phải chịu đựng khuất nhục ở tông môn cấp hai một lần nữa.

Không còn cách nào khác, đường phải đi từng bước một, cô chỉ đành đấu trí đấu dũng với đại cường trong phạm vi mình có thể khống chế được.

Vinh Tuệ Khanh đeo mạng che mặt màu đen, đứng ở đầu thuyền liễu kì nhìn quanh.

Ở một nơi không xa, trên phi thuyền của Vạn Càn Quán có vài đệ tử nội môn tư chất tương đối xuất chúng, trong số đó bỗng đâu xuất hiện cả Đại Ngưu, Bách Hủy và La Xảo Tư.

Đại Ngưu ngồi bên cạnh La Xảo Tư, vô cùng tò mò với cuốn sách trong tay La Xảo Tư, cười hỏi: “Sư tỷ đang xem sách gì vậy?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 188: Đại Cường Đối Chủ

 Lúc trước, Quán chủ Vạn Càn Quán của nàng ta dẫn theo một nhóm người đến kinh thành nước Đại Sở chuẩn bị tương trợ Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngụy Nam Tâm. Kết quả cuối cùng lại biến thành Ngụy Nam Tâm chết thảm, Vạn Càn Quán lại được Hoàng đế nước Đại Sở ban thưởng hậu hĩnh, khiến cho Hoàng Vận Tự vô cùng bất mãn với bọn họ.

La Xảo Tư lần đó không đi cùng. Theo nàng ta được biết từ Đại Ngưu thì Vinh Tuệ Khanh lại xuất hiện ở nơi đấy, còn chủ động đối đầu với phương trượng Hoàng Vận Tự rất là lợi hại.

La Xảo Tư biết vì sao Vinh Tuệ Khanh lại hận Ngụy Nam Tâm đến vậy. Trong quyển sách đại cường có hiển thị, bởi vì vương phi sau này của Ngụy Nam Tâm là mẹ của Vinh Tuệ Khanh. Vương phi đột nhiên tử vong, tuy không ai hoài nghi Ngụy Nam Tâm nhưng Vinh Tuệ Khanh chắc chắn không nghĩ như vậy. Lại nói, dù vương phi vẫn còn sống thì Vinh Tuệ Khanh cũng sẽ không bỏ qua cho Ngụy Nam Tâm.

Mỗi thù giết cha cướp đoạt mẹ là không đội trời chung.

Đại Ngưu lần đó trở về thường đến chỗ nàng ta than ngắn thở dài, nhớ lại những ngày hảnh cùng Vinh Tuệ Khanh sống ở Dốc Lạc Thần.

La Xảo Tư vô cùng thích thú với chuyện đó, những lời sáo rỗng của Đại Ngưu luôn thay đổi cách thức.

Sau lần Vinh Tuệ Khanh xuất hiện ở kinh thành nước Đại Sở, quyển sách trong tay nàng ta hiển0hiện nội dung trở lại một cách thần kì, biểu thị

Vinh Tuệ Khanh sẽ đến nước Đại Chu tham gia cuộc thi nhập môn của tông môn cấp hai. La Xảo Tư mới thở phào nhẹ nhõm, hiểu rằng “đại thần vận mệnh” không vứt bỏ nàng ta, trước kia không xuất hiện có lẽ là đi “nghỉ phép”.

Vừa lúc đệ tử Vạn Cạn Quán năm nay cũng có một nhóm muốn tiến vào tông môn cấp hai Thái Hoa Sơn, La Xảo Tư tặng cho sư thúc quản sự một nhánh dược thảo vạn năm nhật được từ núi Triều Ca, thế là nàng ta mới có chỗ trên danh sách đi cùng.

Không ngờ Bách Hủy cũng nhờ cậy Thường sư thúc “thân thiết” của cô ta cho tên cả hai người Đại Ngưu và Bách Hủy cùng vào.

Bách Hủy ngồi trong khoang thuyền với Thường sư thúc, Đại Ngưu chỉ đành một mình ra ngoài tìm người nói chuyện.

Những đệ tử khác của Vạn Cạn Quán nhìn thấy Đại Ngưu không phải võ vai hấn khen “vận khí tốt”, thì là không nể mặt hấn, tỏ vẻ lạnh nhạt vô tình. Đại Ngưu có không để ý thì cũng bị những người này làm cho cụt hứng. Hấn chỉ đành tìm La Xảo Tư trò chuyện.

Không biết La Xảo Tư làm sao mà hai năm này, nàng ta giống như có nghiệt duyên với Đại Ngưu, làm bất cứ điều gì đều chạm mặt hấn.

Mới đầu nhận nhiệm vụ rời môn phái đi săn yêu còn chưa có nghiêm trọng đến thế.

Nói đến, hình như bắt đầu từ khi cuốn sách trong tay nàng ta đột nhiên mất tác dụng, ngay cả khi nàng ta nhân lúc nửa đêm, lặng lẽ lén mọi người đến sau sơn tìm cơ duyên cũng sẽ gặp phải Đại Ngưu bởi hồi buồn bã ở đó...

Đến mức nàng ta muốn gào lên mà hỏi ông trời!

Nhưng con người đều có thói quen ha, gặp mãi rồi cũng thành quen.

Sau này, nàng ta đã quen cùng Đại Ngưu làm nhiệm vụ, tu luyện, thậm chí thường bàn luận với nhau về các vấn đề gặp phải trong tu luyện.

Dần dần, nàng ta cũng phát hiện Đại Ngưu không phải kẻ vô năng nhu nhược như nàng ta vẫn tưởng, con người Đại Ngưu vẫn có đầu óc và sáng kiến. Tư chất sao? Ngoại trừ tam linh căn không tính là quá xuất chúng, chỉ sự nỗ lực của cá nhân hãn cùng tâm cơ thâm tàng bất lộ kì thật cũng rất có tiền đồ.

La Xảo Tư không biết cảm nhận của mình đối với Đại Ngưu lại vô tình nảy sinh biến hóa, thậm chí cũng không còn phản cảm chuyện hãn gặp thứ gì cũng đến chỗ nàng ta chen chân vào.

Mà Đại Ngưu đến tìm La Xảo Tư chẳng qua là không có ai để ý hãn, hãn mới lôi kéo La Xảo Tư nhiều một chút. Đồng thời hãn cũng rất hiếu kì với chuyện La Xảo Tư tựa hồ có thể tiên tri được sự việc. Nàng ta có chút giống với Bách Hủy trước kia, nhưng còn ung dung, tự tin hơn Bách Hủy mấy phần.

Càng tiếp xúc nhiều với La Xảo Tư, hãn càng tin rằng La Xảo Tư cũng giống với Bách Hủy, chắc chắn cũng có một vài bí mật mà hãn không biết.

Mọi người trên phi thuyền trò chuyện với nhau một hồi, rất nhanh đã đến núi Côn Ngô bên ngoài kinh thành nước Đại Chu.

Nơi này chính là nơi tọa lạc của tông môn cấp hai Thanh Vân Tông, cũng là nơi ba đại môn phái của tông môn cấp hai Thái Hoa Sơn, Hoa Nghiêm Tự và Thanh Vân Tông liên hợp tổ chức đại điển thi nhập môn thu đồ đệ lần này. Ba đại môn phái cách ba năm lại mở một lần thi tuyển tông môn, địa điểm luân phiên thay đổi giữa ba nơi. Lần này đã đến lượt Thanh Vân Tông làm chủ trường thi.

Có rất nhiều người đến đây, như đệ tử tinh anh từ môn phái cấp ba đưa đến, cũng có một vài nhân tài kiệt xuất của những thế gia trong giới tu hành, còn có không ít tán tu kinh tài tuyệt diệu. Những khi tông môn cấp hai thu đồ đệ đều sẽ xuất hiện một loạt nhân vật truyền kỳ, thành tựu sau này không thể lường được.

Tông môn đỉnh cấp trước nay không công khai thu đệ tử, thực lực của tông môn cấp ba vẫn còn hơi nhỏ, cho nên lúc tông môn cấp hai mở sơn môn thì đó chính là đại điển thu đồ đệ nhận được nhiều chú ý nhất trên Ngũ Châu Đại Lục.

Vinh Tuệ Khanh theo La Thần đến núi Côn Ngô, nhất thời bị lầu trướng đủ màu sắc dựng nên khắp núi và các kiểu nhà cao ngất mọc lên trên nền đất phẳng làm cho sững sờ.

“Thần thúc, sao ở đây có nhiều người vậy? Tông môn cấp hai không phải khó vào hơn tông môn cấp ba sao?” Vinh Tuệ Khanh mở to mắt đánh giá đám người đông đúc ấy, tim đập thình thịch.

La Thần cũng không rõ lắm, lắc đầu đáp: “Trước tiên tìm một nơi nán lại rồi nói tiếp. Còn nửa tháng mới đến lúc thi nhập môn, ta còn cho rằng chúng ta đến sớm thì sẽ có cơ hội, nào ngờ...” Không ngờ có rất nhiều người còn đến sớm hơn cả bọn họ.

Phi thuyền hạch đào của La Thần đáp xuống dần, dừng trước lối vào dưới chân núi Côn Ngô.

Vinh Tuệ Khanh quan sát thật kỹ, phát hiện núi Côn Ngô được bao phủ bởi một huyền trận cực lớn. Trước mặt bọn họ nhìn thấy không phải là núi Côn Ngô chân chính.

Chỉ là huyền trận này xem ra cũng không tệ, bố trí tốt hơn Tù Lung Trận ở kinh thành Đại Sở Quốc nhiều.

Suy xét kĩ càng thì huyền trận ở núi Côn Ngô hẳn phải được truyền từ thời viễn cổ, không phải một kẻ lơ mơ như Đại Trận Pháp Sư Kỷ Lương Đống của Thanh Vân Tông là có thể bày bố được.

“Các vị vừa mới đến sao? Xin hỏi các vị ở môn phái nào?” Một đệ tử Thanh Vân Tông nho nhã lễ độ tiến lên hỏi, đánh giá khắp lượt nhóm người Vinh Tuệ Khanh.

Để tạm không rước phiền phức, Vinh Tuệ Khanh dùng mạng che mặt màu trắng che đi dung mạo của mình.

Rất nhiều môn phái trang phục đủ màu sắc đến núi Côn Ngô, cũng có không ít nữ tu quen mang mạng che mặt di chuyển xung quanh. Vì thế, Vinh Tuệ Khanh đeo mạng che cũng không quá bắt mắt.

“Một vị tu sĩ Kim Đan, một vị tu sĩ Trúc Cơ, hai yêu thú Trúc Cơ, một linh sủng không có tu vi.” Đệ tử họ cầm một cây gậy gỗ sơ sài chỉ vào bọn họ vài cái, đo được tu vi của bọn họ một cách rõ ràng. Chỉ trừ Khăng Khăng, đương nhiên Khăng Khăng là ngoại lệ, Vinh Tuệ Khanh không cảm thấy lạ vì sao bọn họ không đo ra được tu vi của Khăng Khăng. Công pháp của Khăng Khăng vô cùng kì dị, quan trọng là bản thân nó lại mơ mơ hồ hồ, đến nay còn không biết rốt cuộc mình có tu vi gì.

La Thần lạnh nhạt đáp: “Chúng tôi là tán tu, không thuộc môn phái.”

“Hả?” Trên mặt đệ tử Thanh Vân Tông kia lộ vẻ vui mừng, càng nồng nhiệt hơn mấy phần. “Tán tu sao? Có tiền đồ nha, có triển vọng nha. Đây, cho người một mảnh địa bài. Cầm lấy nó đến ngọn núi phía Đông, đó là nơi chuẩn bị cho tán tu tham gia cuộc thi nhập môn.” Sau đó, hắn lại hỏi: “Mọi người dự định tham gia thi vào môn phái nào?”

Vinh Tuệ Khanh đáp: “Thanh Vân Tông. Chúng tôi muốn vào Thanh Vân Tông.”

Đệ tử nọ càng thêm hào hứng: “Cô nương đúng là có mắt nhìn. Không giấu cô nương, trong ba đại phái tông môn cấp hai, chỉ có Thanh Vân Tông bọn ta là có gốc gác nhất. Tuy là những năm gần đây có chút yên ắng, nhưng chó khôn là chó không sữa, không khôn mới suốt ngày sữa gâu gâu gâu!”

Vinh Tuệ Khanh cười sợ hãi, đây là đang khen hay là đang châm biếm?

Đệ tử nọ quyết định đưa cho họ một cái địa bài to hơn, nhỏ giọng nói: “Đến ngọn núi ở phía Đông phải cẩn thận hành sự. Các sư thúc ở Thanh Vân Tông bọn ta rất thích cải trang vi hành, trước ngày thi hay đi lên núi tìm hạt mầm tốt...”

Tin tức này xem như là tin tức ngầm nóng hổi rồi. Vinh Tuệ Khanh vô cùng cảm kích, móc trong túi càn khôn một nắm linh thạch hạ phẩm nhét vào tay đệ tử nọ: “Một chút tâm ý, chưa thành kính ý, mong tiểu ca nhận cho.”

Đệ tử nọ cười hì hì nhận lấy, nhưng đợi nhóm Vinh Tuệ Khanh đi rồi lại đổi sắc mặt ghi vào cuốn sổ nhỏ: “Hồi lộ đệ tử nghênh đón, phẩm hạnh có chút thiếu sót, trừ một điểm.”

Ha ha, bắt đầu từ khi đến núi Côn Ngô, mỗi một bước chân của các người đều là thí luyện. Đến lúc bị đào thải thì cũng đừng trách ta!

Vinh Tuệ Khanh đi theo La Thần đến ngọn núi phía Đông, nhìn lều vải được dựng lên khắp nơi mà nín lặng.

“Chúng ta không mang theo lều.” Vinh Tuệ Khanh buồn rầu nói.

Lang Thất chở Khăng Khăng chạy loạn khắp nơi, thỉnh thoảng lại lén ra tay khoét lỗ trên lều vải của người ta, nhìn xem bên trong đang làm gì, vô cùng nghịch ngợm.

Kết quả bị tu sĩ khác phát hiện ra, một đám người xông ra khỏi lều đuổi giết bọn nó.

Lang Thất và Khăng Khăng không muốn rước phiền phức cho Vinh Tuệ Khanh liền phóng vèo vào khu rừng trên núi, tạm thời trốn đi.

Trên núi Côn Ngô, cơ quan trùng trùng, còn có không ít yêu thú hung tợn. Trừ nơi chuyên dùng cho đệ tử tham gia thi nhập môn ở tạm thời thì mọi người đã được nhắc nhở không được đi đến những nơi khác, nếu còn đi, hậu quả tự chịu.

Những người đang truy kích thấy yêu thú kia đã chạy vào rừng cây, cho đó là yêu thú từ núi Côn Ngô ra mới thở phào, tự quay về lều trại của mỗi người.

Nhóm người của Vạn Càn Quán ở ngọn núi phía Tây, cách xa nhóm người Vinh Tuệ Khanh, tạm thời vẫn chưa gặp mặt.

Mọi người ra khỏi phi thuyền, theo sư thúc dẫn đường đi nhận địa bài xong lập tức phân cho bọn họ chỗ dựng lều trại.

Lúc trời tối, sư thúc dẫn đường đến lều của Bách Hủy và Đại Ngưu dành đãi ngộ đặc biệt cho Bách Hủy, chuyên “giải đáp thắc mắc” không cho Đại Ngưu dự thính, bảo hắn ra ngoài đi dạo một lúc rồi về.

Đại Ngưu ngẫm nghĩ một hồi lại chạy đến lều của La Xảo Tư, đứng trước cửa hỏi: “La sư tỷ, ta có thể vào trong được không?”

La Xảo Tư vội nhét cuốn đại cương vào trong túi Càn Khôn, ra khỏi lều cất tiếng hỏi: “Muộn thế này rồi, sao ngươi vẫn còn lang thang ngoài này?”

Đại Ngưu cười khở: “Sư thúc dẫn đường đến lều của ta...” Lại than ngắn thở dài, bộ dạng vô cùng ngại ngùng.

La Xảo Tư rất đồng cảm với hần, nhưng căn lều nhỏ của nàng ta chỉ đủ cho một mình nàng ta ở, hai người mà vào trong thật sự quá chật chội. Nàng ta lại không chuẩn bị kiệu lều đặc biệt có thể mở rộng không gian, đành nói: “Ta cùng người đi dạo bên ngoài vậy.”

Đại Ngưu gật đầu, chỉ vào rừng cây ngay bên: “Bên đó tương đối thanh tịnh, chúng ta vào đó dạo xem?”

La Xảo Tư thấy rừng cây ấy cách không xa chỗ bọn họ ở là bao, còn có cả bảng cảnh báo “yêu thú thường lui tới”, nàng ta vốn không muốn đi nhưng không biết vì sao lại gật đầu, mơ mơ màng màng theo sau Đại Ngưu tiến vào rừng.

La Xảo Tư sốt sắng vô cùng. Chuyện gì thế này? Hình như nàng ta đã mất đi quyền khống chế thân thể. Giờ đây Đại Ngưu bảo gì nàng ta cũng làm theo, thật là dở khóc dở cười.

Đại Ngưu cũng không ngờ đến La Xảo Tư lại đồng ý, hơi mỉm cười, đến một khu đất trống trong rừng sau đó vẫy gọi La Xảo Tư sang.

La Xảo Tư từng bước đi đến, trong lòng nghi hoặc, rất muốn hỏi Đại Ngưu đã dùng tà thuật gì với mình. Nhưng tu vi của Đại Ngưu rõ ràng còn thấp hơn mình, rốt cuộc mình đã trúng kế của hần từ lúc nào?

Đợi La Xảo Tư tiến gần về phía mình chỉ còn cách hai thước, Đại Ngưu đổi sắc mặt, ném một lá bùa chữ Khốn vây cả hần và La Xảo Tư vào bên trong.

Đó là một lá bùa mà hần ngẫm ra hiệu Bách Hủy lấy từ chỗ tu sĩ Kim Đan Thường sư thúc cho hần. Lá bùa ấy có tác dụng như trận pháp cao cấp, có thể vây khốn tu sĩ Kim Đan trở xuống trong thời gian một nén nhang, tu sĩ Trúc Cơ có thể bị vây đến một tháng, mà tu sĩ Luyện Khí thì có thể nhốt đến mười mấy năm. Chỉ có lá bùa giải Khốn trong tay hần mới có thể cứu được bọn họ.

Bùa chữ Khốn vừa được ném ra, La Xảo Tư lập tức biết ngay có điều không hay. Nàng ta dùng toàn bộ tu vi của mình lấy lại quyền khống chế thân thể, hỏi hần: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Đại Ngưu có hơi ngạc nhiên bởi sự phối hợp của La Xảo Tư. Hần vốn nghĩ phải tốn rất nhiều công sức mới có thể dẫn La Xảo Tư vào tròng. Nào ngờ đối phương lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy, không cần tốn chút sức lực nào đã nhốt được nàng ta.

Xem ra là ông trời giúp ta.

“La sư tỷ, sư đệ có chuyện không hiểu được. Xin hỏi vì sao La sư tỷ có thể liệu sự như thần, chuyện gì cũng có thể tiên tri?” Đại Ngưu vẫn một vẻ ngốc nghếch, ngay cả ngữ điệu cũng không hề thay đổi.

La Xảo Tư rùng mình, không muốn nói ra bí mật của mình, nhưng miệng lại không tự chủ mà khai hết: “Ta có một cuốn sách nhỏ, bên trong hiển thị những chuyện sẽ xảy ra sau này.”

“Hả?!” Đại Ngưu mừng rỡ, thật sự có loại pháp bảo như vậy? Nói không chừng mình chỉ có thể giết người đoạt bảo mà thôi! Trên đường tu hành đã không có cơ duyên, vậy thì mình sẽ tự tạo ra cơ duyên!

“Ở đâu? La sư tỷ có thể cho sư đệ mượn xem qua một chút không? Sư đệ đảm bảo chỉ xem một lần, xem xong sẽ trả lại nguyên vẹn.” Đại Ngưu nói một cách vô cùng thành khẩn.

La Xảo Tư nhận thấy mình đứng giữa bờ vực sinh tử, không biết lấy sức lực ở đâu ra mà giành lại quyền khống chế thân thể, hét lớn: “Không được! Ngươi đừng hòng mơ mộng hão huyền!” Nói xong nàng ta định vò nát một lá bùa truyền tin, thông tri cho sư thúc dẫn đường.

“Dừng tay!” Đại Ngưu hốt hoảng, vươn tay nắm lấy cổ tay của La Xảo Tư không cho nàng ta hành động.

Không ngờ hân vừa nắm lấy cổ tay của La Xảo Tư thì vô số kí tự thông tin đột nhiên kéo dài không ngừng truyền từ cổ tay của La Xảo Tư vào trong đầu Đại Ngưu!

La Xảo Tư chỉ cảm thấy toàn thân mất hết sức lực, trong đầu chỉ đọng lại một ý nghĩ: Hồngбет! Đại cường sắp đổi chủ rồi!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 189: Kiếp Trước Kiếp Này (Thượng)

 La Xảo Tư vẫn còn sợ hãi mà sờ sờ cổ tay của mình, nàng ta nhìn xung quanh một lượt thì biết mình đã bị bùa chú của Đại Ngưu nhốt lại rồi. Nàng ta cúi đầu nhìn thử Đại Ngưu đang ngất kia, La Xảo Tư do dự cả buổi. Một là nàng ta lập tức đánh chết hẳn, hai là nàng ta cứ giả bộ mình chẳng liên quan gì mà rời đi. Còn chỉ đánh hẳn một trận cho hả dạ thôi thì là hành vi trẻ con, chẳng có tác dụng gì cả.

Về mặt La Xảo Tư u ám, thầm nghĩ Đại Ngưu lừa nàng ta đến đây còn dùng bùa chú để nhốt nàng ta lại thì chắc hẳn không có ý tốt gì rồi. Nhưng nếu nói Đại Ngưu muốn lấy mạng nàng ta thì La Xảo Tư lại cảm thấy không khả thi lắm. Bởi vì không phải bọn họ đi một mình đến chỗ này mà là theo chân sư môn tới, đồng thời cũng đến đây để gia nhập cuộc thi nhập môn của tông môn cấp hai. Một khi đột nhiên có người tử vong thì chắc hẳn sẽ khiến người ta nghi ngờ, huống hồ vừa rồi nàng ta đi vào rừng cây thì chắc cũng có người thấy rồi.

Quán chủ Vạn Càn Quán Chung Nhân Nghĩa được gọi là lương tâm của giới tu hành, ông ta kiêng kị nhất là chuyện đồng môn tàn sát lẫn nhau như vậy. Và lại chỉ mới bắt đầu cuộc thi nhập môn của tông môn cấp hai đã xảy ra chuyện đồng môn tương tàn thì toàn bộ Vạn Càn Quán bọn họ chẳng ai còn mặt mũi để tiếp tục thi nữa, chắc chắn sẽ nhanh chóng dọn dẹp hồi phủ mới phải.

Nhưng họ lại đang ở trong rừng cây hay có yêu thú qua lại, hơn nữa đây còn là nơi bị Thanh Vân Tông ra thông báo cảnh cáo mọi người nữa.

Nghĩ đến đây thì La Xảo Tư giật cả mình. Nàng ta không chủ động ra tay giết Đại Ngưu, thế nhưng Đại Ngưu một mình ở trong rừng cây này bị yêu thú làm hại thì sẽ chẳng có ai mắng lên đầu mình đâu đúng không? Nói không chừng đây lại là chủ ý của Đại Ngưu đấy chứ, thế mới lừa nàng ta đến trong rừng cây này rồi ép hỏi bí mật của nàng ta.

Khoé miệng La Xảo Tư hơi cong lên, cúi người xuống lần mò trong ngực của Đại Ngưu một lúc thì quả nhiên tìm được một tấm bùa, trên mặt bùa có ghi hai chữ “Giải khốn”.

“Đây rồi.” La Xảo Tư vừa cười vừa truyền linh lực vào trong tấm bùa, sau đó lại tiện tay ném sang bên cạnh.

Bùa chữ Khốn lập tức bị giải.

La Xảo Tư nhìn rừng cây lại lần nữa hiện ra ở trước mặt thì khẽ mỉm cười, ung dung đi về lối cũ.

Lúc đi ra khỏi rừng cây thì gặp phải một đệ tử Vạn Càn Quán hỏi nàng ta: “Đại Ngưu bảo muội vào rừng làm gì thế?”

Lúc Đại Ngưu tới quả nhiên đã bị người khác nhìn thấy.

La Xảo Tư thuận tiện vẫy vẫy tay: “Thường sư thúc tới lều vải của hãn ‘phụ đạo’ Bách Huỷ nên hãn chán ngán, vì vậy mới hẹn muội vào rừng để tu luyện. Nhưng muội thấy trong đây nguy hiểm quá nên muội vòng về rồi, chắc hãn vẫn còn chờ người ra đứng ở trong đó đấy.” Nói xong còn chỉ chỉ.

Đệ tử Vạn Càn Quán đều biết Bách Huỷ cùng Thường sư thúc đã xảy ra chuyện gì nên ha ha cười bảo: “Thế muội mau về lều của mình đi. Đừng có động đến Đại Ngưu đấy, loại người như hãn thì dù gặp phải chuyện gì cũng đều đáng đời. Ai bảo hãn chỉ muốn bám váy đàn bà con gái, không làm mà đòi hưởng chứ?”

La Xảo Tư che miệng cười: “Sư huynh sắc xảo quá.”

Đệ tử Vạn Càn Quán kia phất tay một cái: “Huynh tới kia tuần sát đã.”
Rồi tiếp tục đi về phía trước.

La Xảo Tư nhanh chóng trở lại lều của chính mình rồi vội vàng lấy quyển sách nhỏ ra xem.

Quyển sách da dê trước đây chỉ ố vàng màu cổ điển, bây giờ đã trở nên khô quắt tàn tạ, ỉu xiu không sức sống, đã hoàn toàn mất đi tinh khí thần của trước đây!

Tựa như một pháp bảo mất đi linh lực vậy, hoặc giống như linh bảo mất đi linh khí, dáng vẻ yên tĩnh bất động này hoàn toàn khác với hai năm trước!

Hơn nữa La Xảo Tư còn phát hiện liên hệ tự nhiên giữa nàng ta với quyển sách nhỏ giờ đã hoàn toàn biến mất.

Từ khi nàng ta vừa đến thế giới này, thứ liên hệ nàng ta cảm giác được vào thời điểm mở mắt ra trước mặt Phật tổ kia đã biến mất!

Do đại cương chế nàng ta vô dụng nên đã lựa chọn một người khác là Đại Ngưu sao?

La Xảo Tư bàng hoàng luống cuống, khoanh chân ngồi trên đệm cói trong lều mà buộc bản thân trấn định lại, rồi bắt đầu ép mình nhớ bằng hết những nội dung mà đại cương đã từng cho nàng ta xem qua.

...

Bên trong lều của Đại Ngưu và Bách Huỷ.

Váy của Bách Huỷ bị vén lên trên eo, quần lót ở bên trong cũng bị tuột xuống dưới chân.

Một đạo nhân trung niên mày kiếm mắt sao, khuôn mặt trắng nõn đang đỡ lấy sau lưng cô ả mà không ngừng đưa hai đùi mình.

“Cục cưng ơi, uốn người hút lấy ta chút nữa đi, đạo gia của nàng sẽ vui hơn đấy. Sao hôm nay nàng lười thế hả, chẳng chịu nhúc nhích gì cả?!” Nói xong thì đạo nhân kia lại đánh liên tiếp vài cái lên mông của Bách Huỷ, in lên nó dấu tay hồng hồng.

Vì đang nghĩ tới Đại Ngưu nên Bách Huỷ hơi mất tập trung, khi phía sau bị đạo nhân kia vỗ một cái thì bên trong tự động co rút lại, không ngừng hút lấy tinh nguyên cùng linh lực từ nam căn của đạo nhân kia.

Đạo nhân kia đã sớm khuất phục trước mị thuật của Bách Huỷ nên được cô ả hút lấy thì thích mê. Mặc dù biết như vậy là không tốt, thế nhưng ngày nào không được cô ả hút như thế thì cả người đều khó chịu, chỉ hận không thể mang cô ả theo bên mình rồi bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng dè cô ả xuống mà làm mấy chuyện mây mưa thích thú.

“A... A... Mau hút lấy đi... Dừng sức lên...” Đạo nhân kia hét lên một tiếng rồi bắn hết tinh nguyên ra, cả người run rẩy vài cái rồi gục ngất xuống người Bách Huỷ.

Bách Huỷ mặt không đổi sắc hất đạo nhân đang ngất trên lưng mình ra, còn mình thì khoanh chân ngồi xuống vận chuyển mị thuật, đem toàn bộ tinh nguyên cùng linh lực của đạo nhân kia thu nạp hết vào trong đan điền của mình.

Nương theo việc tu luyện của cô ả, một làn hương ngọt ngào nhàn nhạt lan toả ra ngoài, bay đến phía Tây của rừng rậm bên kia.

Chỉ một lát sau, yêu thú giống đực khắp nơi trong ngọn núi kia đều gào rít lên.

Đệ tử phụ trách tuần sơn của Thanh Vân Tông vô cùng ngạc nhiên: “Xuân qua lâu rồi mà, sao những yêu thú này vẫn còn động dục thế?”

...

Bách Hủy mở mắt ra rồi khẽ mỉm cười. Mị thuật của cô ta phát triển rất thuận lợi, nếu cứ tiếp tục giao hợp với Thường sư thúc có tu vi Kim Đan này thêm vài lần nữa thì cô ta có thể Trúc Cơ rồi.

Mị thuật, mị thuật, không phải là thuật mê hoặc đàn ông sao?

Nhớ tới công pháp mị thuật đỉnh cấp kia thì Bách Hủy lại thấy bức mình.

Lúc cô ta bắt đầu tu luyện tầng thứ nhất thì vốn không cảm thấy có gì khác với mị thuật trước đây cô ta từng tu, cũng đều lấy sơ tinh của đàn ông làm nền móng.

Nhưng lúc luyện đến cuối tầng thứ hai rồi công pháp này lại nói một câu, bảo rằng nếu là trình nữ luyện công pháp này thì mới có thể đến đại thành!

Lúc nhìn thấy câu này, Bách Hủy suýt chút nữa đã đem cuốn công pháp mị thuật đỉnh cấp này đi đốt rồi!

Tên thiếu đạo đức nào viết chuyện quan trọng như thế ở sau chứ?

Đoạn đầu thì bảo cô ta cần phá thân, có được sơ tinh của đàn ông thì mới có thể tu hành.

Nhưng chờ cô ta tu đến tầng thứ hai rồi lại nói thật ra phải có thân trình nữ mới có thể tu được đại thành!

Vấn đề là nếu lúc cô ta chưa luyện xong tầng thứ nhất của mị thuật đỉnh cấp thì sẽ không thấy được tầng thứ hai của công pháp!

Nói cách khác, muốn luyện mị thuật thì trước hết phải phá thân; nếu không phá thân thì mới có thể thành công... ㄣ (ㄣ ▽ ㄣ) ㄣ

Tuy Bách Hủy chịu thiệt nhưng cô ta trước giờ vẫn không tin mấy chuyện vớ vẩn, lại càng không tin trình nữ mới có thể tu thành mị thuật, thế nên vẫn cứ theo cách của mình mà tiếp tục tu luyện, thậm chí còn không tiếc đi giao hợp với các tu sĩ cấp cao hơn.

Quả nhiên dù khổ cực nhưng vẫn có hồi đáp.

Bách Hủy cười nhếch miệng. Mị thuật đỉnh cấp đúng là tốt hơn nhiều so với loại mị thuật cấp thấp mà trước đây cô ta từng luyện. Loại mị thuật trước đây tu không thể khiến cho đàn ông mê mẩn, mà chỉ làm mình nghiện thêm thôi.

Còn mị thuật đỉnh cấp bây giờ lại vô hại với bản thân, nhưng lại khiến cho mấy tu sĩ cấp cao không thể ngừng khao khát cô ta được. Mỗi ngày nếu không “thải bỏ” với cô ta một phen thì những tên đàn ông kia căn bản không có tâm tư làm chuyện khác!

Có điều cô ta phải rèn mình lại một chút. Không nói đến phải nể mặt Đại Ngưu, chỉ nói nếu cô ta quá phạm thì sẽ ảnh hưởng đến tu vi của những tu sĩ cấp cao này. Khi ấy Vạn Càn Quán chắc chắn sẽ không tha cho cô ta.

Lại nói mị thuật đỉnh cấp của cô ta bây giờ hình như vẫn chưa có tác dụng với tu sĩ Nguyên Anh.

Chí ít cô ta đã đưa đẩy vài lần với Quán chủ Vạn Càn Quán Chung Nhân Nghĩa nhưng người ta chẳng thèm để ý gì.

Bách Hủy quay đầu lại nhìn Thường sư thúc trần truồng một lát rồi mặc quần áo vào, khẽ liếc nhìn hạ thân của ông ta liền lại lấy đạo bào ném lên người che thân ông ta lại.

Thường sư thúc thật ra cũng không tệ, tu vi lại cao, nhưng đáng tiếc thứ kia quá nhỏ, ngay cả một phần ba của Đại Ngưu cũng không bằng nữa.

Nhớ lại lúc điên loạn đảo phượng cùng Đại Ngưu, Bách Hủy không khỏi có chút đỏ mặt. Cô ta giao hợp với những sư thúc khác chỉ để luyện công, nhưng với Đại Ngưu thì lại hận không thể hoà tan thân thể mình ra...

Bách Hủy vội vàng đứng lên đi ra ngoài tìm Đại Ngưu.

Đại Ngưu nằm nhoài trong rừng cây, hình như đã mơ một giấc mơ dài.

Ở trong mơ, hắn nhìn thấy một bóng người tựa phán quan đang cười híp mắt với hắn mà hỏi: “Người là ai? Sao lại đến đây?”

Đại Ngưu ngơ ngác trả lời: “Ta là Tăng Đại Ngưu. Đây là đâu?”

“Chỗ này là địa phủ đầu thai chuyển thế. Tuổi thọ của ngươi chưa hết sao lại chạy đến đây?” Phán quan kia nhíu mày, trong tay lật xem một quyển sách nhỏ: “Tăng Đại Ngưu, vốn là nhân sĩ Dốc Lạc Thần, liên tiếp gặp nhiều kỳ ngộ, lẽ ra phải là tu sĩ Kim Đan. Tiếc rằng... A! Tiếc quá, ngươi lại...” Nói xong còn lắc đầu nhìn Đại Ngưu.

Đại Ngưu không hiểu gì: “Ông có ý gì? Sao ta nghe không rõ? Ta chẳng qua chỉ mới Luyện Khí, ngay cả Trúc Cơ còn khó với, ông nói cái gì mà Kim Đan chứ, có phải muốn đem ta ra làm trò cười đúng không?”

Phán quan kia ho khan một tiếng rồi nghiêm túc nói: “Nghiêm phán quan ta chưa bao giờ đùa bỡn người khác. Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ, ngươi vốn là một tu sĩ có đại tu vi, tại sao lại rơi vào kết cục như bây giờ? Lôi linh căn của ngươi đâu?”

Đại Ngưu lại càng thêm kỳ quái: “Ta là tam linh căn, không có Lôi linh căn. Ông có nhớ nhầm không?”

“Không, sách của ta chưa bao giờ sai cả, nếu sai, thì chỉ có những kẻ điên độn ở trần gian như các người thôi!”

Đại Ngưu cười khẩy: “Không sợ người ta cười rớt hàm sao. Ông nói ta chắc chắn là Lôi linh căn, nhưng ta xác thực chỉ là tam linh căn. Cái này còn có thể giả sao? Ta đâu có tự ki, không dùng đi bỏ Lôi linh căn, cứ một mực tìm tam linh căn về để dẫn vật bản thân hả? Có tên nào ngu như thế sao?”

Phán quan kia vuốt vuốt râu mép của mình rồi lắc đầu nói: “Thảo nào người không tin. Bên cạnh người có yêu nghiệt trọng sinh, làm loạn sinh mệnh của người, khó trách người gặp chuyện bất trắc, đến tận giờ vẫn còn là kẻ vô tích sự, thiếu chút nữa còn bị người hại chết sớm! Đáng thương thật! Cũng đáng tiếc quá!”

Trong mắt tên phán quan kia loé lên vẻ cười gian xảo rồi lau lau tập sách nhỏ ở trong tay, thuận tiện xoá luôn mấy chữ lớn “Tiên X kỳ duyên chi Vinh Tuệ Khanh”, rồi lén đổi lại thành ba chữ triện “Sách tam thế”.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 190: Kiếp Trước Kiếp Này (Hạ)

 Từ trong tấm gương đồng kia, Đại Ngưu đã nhìn được một hình ảnh mà hắn không thể tưởng tượng nổi.

Vẫn là Dốc Lạc Thần kia, vẫn là buổi tối đại biến long trời lở đất kia, chỉ khác là sau khi hắn đi hái thuốc về trễ rồi rơi xuống vách núi, đã thấy được đêm hôm đó Vinh Tuệ Khanh tiến vào kết giới kia... Hình ảnh lại chuyển đổi, hắn lại thấy mình đang nằm trong sơn trang Đoá Linh, phu nhân Đoá Linh đang cầm một miếng băng ngọc quản mà vui mừng reo lên: “Lôi linh căn! Hắn là Lôi linh căn!”

Sau đó thì hình ảnh lại từ từ nhòa đi, lúc rõ lên lại thì sơn trang Đoá Linh đã treo đèn kết hoa, đâu3đâu cũng đỏ rực, hắn đã báai đường thành thân cùng với đại tiểu thư của Đoá gia. Sau đấy hắn với đại tiểu thư Đoá gia cùng nhau tiến vào Long Hồ Môn, ở đấy được lão tổ Đoá gia chăm sóc chu đáo nên đã nhanh chóng Trúc Cơ, Kết Đan...

Sau hắn lại thấy Bách Hủy từ lúc cô ta bị người nhà giao cho Tùng Mộc đạo nhân làm thị thiếp, sau đó gắng gượng tu lên Luyện Khí rồi tu mị thuật, chỉ biết mỗi việc giao hợp, cuối cùng lại chết dưới thân đàn ông...

Nhìn thấy những hình ảnh hoàn toàn khác biệt với đời hắn thì đôi mắt Đại Ngưu từ kinh ngạc, đến nghi hoặc, đến hoang mang, cuối cùng như bỗng nhiên tỉnh0ngộ, trở nên phản nộ.

“Đây vốn dĩ chính là con đường người nên đi, đáng tiếc không may rằng bên cạnh người có đến hai con yêu nghiệt đã cướp đi cơ duyên của

người.” Phán quan kia vung tay lên, chiếc gương đồng kia đã biến mất dạng.

Đại Ngưu thở dốc nặng nề hỏi: “Ai? Ai là yêu nghiệt?”

Phán quan cười mỉm nói: “Còn phải để ta nói ra à? Hai người kia chẳng lẽ người còn chưa nghĩ ra sao?”

Đại Ngưu ngẩng phắt đầu lên, trừng mắt nhìn phán quan kia: “Người nói Bách Hủy cùng Tuệ Khanh sao?”

Phán quan chậm rãi gật đầu: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Bách Hủy hoàn toàn không có quan hệ gì với hắn, từ đầu đến cuối chỉ là người qua đường. Nhưng người qua đường này lại bỗng nhiên chạy đến bên cạnh hắn, quấn lấy hắn.

Đại Ngưu nện “bốp” một đấm xuống cây cột: “Tất cả là do tiện nhân này! Nếu không phải do ả thì ta đã là Lôi linh căn!”

Bây giờ Lôi linh căn trái lại lại rơi vào người Vinh Tuệ Khanh, mà bây giờ Bách Hủy lại có quan hệ không sạch sẽ với đám sư thúc ở trong Vạn Càn Quán, khiến hắn mang nhục!

“Tất cả đều là do lỗi của Vinh Tuệ Khanh, người phải xử lý nàng ta thì mới có thể lấy lại hết tất cả.” Phán quan kia cười mỉm dạn dò.

Nghe thấy phán quan nói như thế thì Đại Ngưu lại ỉu xiu xuống: “Ta đã chết rồi thì làm sao xử lý các nàng đây? Chi bằng cầu xin người cho ta đầu thai thành số tốt, kiếp sau sẽ không còn xui xẻo như thế nữa.”

Phán quan kia lại vỗ vỗ vai Đại Ngưu: “Người là người có tạo hóa lớn. Tuổi thọ chưa hết, thôi thì ta tiễn người một đoạn đường.” Nói xong thì vòng qua sau lưng của Đại Ngưu rồi tung một chưởng mạnh vào hắn.

Đại Ngưu hét “A” một tiếng rõ to, khi mở mắt ra thì phát hiện mình đang nằm trong khu rừng cũ, trong miệng lại có một mùi tanh của cỏ cây. Thế mà lại ngã chổng vó xuống làm cho miệng có cả một đồng bùn.

“Phì phì!” Đại Ngưu liên tục phun hết bùn đất trong miệng ra rồi ngồi dậy.

Giọng nói của Bách Hủy ở đằng sau truyền đến: “Đại Ngưu... Đại Ngưu...”

Đại Ngưu hết nhìn lại nhần, gắng điều chỉnh giọng nói lại sao cho hợp lý rồi mới quay người lại hô: “Ta ở đây.”

Bách Hủy lắc lư eo đi đến bên cạnh Đại Ngưu rồi ngạc nhiên hỏi: “Huynh sao thế? Sao lại ngã thế này?” Nói xong liền khom lưng xuống phủi bùn cho Đại Ngưu.

Đại Ngưu bắt lấy tay của Bách Hủy lại rồi lớn giọng nói: “Không cần.” Hắn tự mình đứng dậy rồi lạnh nhạt hỏi: “Thường sư thúc đã đi chưa?”

Mặt mày Bách Hủy lập tức đỏ lên rồi thấp giọng ngáp ngừng nói: “Đi rồi...”

Đại Ngưu xoay người rời khỏi rừng cây, đi đến phía lều của mình.

La Xảo Tư lại vừa vặn bước từ trong lều của mình ra, thấy Đại Ngưu không tổn hại lông tóc gì đi ra từ rừng cây ở phía xa xa thì đột nhiên rụt cả người lại nấp ở sau lều bạt.

Trong lòng La Xảo Tư vừa đổ kỵ vừa hâm mộ. Xem ra đúng là đại cương đã chọn Đại Ngưu, vứt bỏ mình rồi!

Có nên đi làm gì đó không?

Thế nhưng vừa nhớ đến tác dụng mang tính quyết định của đại cương đối với thế giới này thì La Xảo Tư lại sợ sệt. Nàng ta không đấu lại nổi, vẫn nên đi cầu phúc vậy...

Đại Ngưu trở về lầu của mình thì vẫn còn ngửi thấy được mùi tanh nồng chưa tan đi trong không khí, cười lạnh bảo: “Ngày nào người cũng làm nhiều lần với ông ta như vậy, rốt cuộc thì có lợi gì chứ?”

Hai tay Bách Hủy xoắn xuýt lại vào nhau, rứt rứt trả lời: “Đại Ngưu, huynh đừng giận. Chờ muội Trúc Cơ rồi sẽ nghĩ cách để huynh Trúc Cơ...”

Sắc mặt Đại Ngưu âm u đến đáng sợ, gằn từng chữ từng chữ hỏi: “Người chuẩn bị Trúc Cơ rồi?”

Bách Hủy gật đầu, trong lòng vừa vui vẻ vừa tự hào.

Kiếp trước ngay cả ngưỡng cửa Trúc Cơ cô ta còn không trèo đến nổi, bây giờ cô ta đã có thể tiến vào hàng ngũ tu sĩ Trúc Cơ rồi!

Tiện nhân dùng sắc hầu hạ người khác đã Trúc Cơ rồi! Bản thân ngay cả Luyện Khí đại viên mãn cũng chưa từng nghĩ tới nữa!

Đại Ngưu hít sâu hai hơi, tự nhắc chính mình phải tỉnh táo lại.

“Bách Hủy, người nói ta nghe xem, người không tu mị thuật đấy chứ?” Đại Ngưu đột nhiên hỏi.

Bách Hủy hoảng loạn lắc đầu: “Không có... Muội không có... Muội không tu mị thuật.”

“Không tu mị thuật thì sao có thể chỉ mới lên giường với vài gã đàn ông là có thể Trúc Cơ rồi?” Giọng nói của Đại Ngưu càng thêm lạnh lẽo: “Đừng nghĩ ai cũng là kẻ ngu! Khắp cả Vạn Càn Quán này ai chẳng biết người là loại người gì!”

Nói xong thì Đại Ngưu lập tức nhào tới, kéo lê Bách Hủy vào trong lều rồi đẩy lên giường. Hắn xốc váy của cô ta lên, còn mình thì chỉ tháo đai lưng ra để lộ nam căn đang cứng dậy của mình, rồi bỗng nhiên đâm vào.

Nơi đó vẫn ướt át trắng mịn như cũ, một chút cản trở hẳn tiến vào cũng không có.

Đại Ngưu nhanh chóng đưa đẩy: “Ồ tiện nhân nhà người khiến ta bị người khác chê cười! Ta thật sự muốn xem thử xem người có bản lĩnh gì đây?!” Nói xong thì Đại Ngưu một bên rút ra đâm vào, một bên lại chẳng kiêng nể gì vận chuyển thuật thái bổ, hung hãn hấp thụ lấy âm nguyên của Bách Hủy.

Bách Hủy không ngờ Đại Ngưu lại thái bổ với cô ta nên kinh ngạc hét lên một tiếng rồi vội vàng đẩy Đại Ngưu ra, nhưng lại bị Đại Ngưu đè tay chân lại ghì chặt ở dưới thân, nghiêng răng nghiêng lợi hấp thụ lấy âm nguyên của cô ta.

Linh lực Bách Hủy vừa ngưng tụ lại được trong phút chốc đã bị Đại Ngưu hấp thụ hết chẳng sót lại gì.

“Được rồi... Được rồi... Huynh đừng hấp thụ nữa...” Bách Hủy thoi thóp nói rồi hôn mê bất tỉnh.

Đại Ngưu hồi thần lại, hừ một tiếng rồi bò ra khỏi người Bách Hủy, hẳn ngồi khoanh chân lại mau chóng điều tức âm nguyên vừa hấp thụ của Bách Hủy cho bản thân sử dụng.

Lần này hắn hấp thụ vừa nhiều vừa ác, ngồi thiền một đêm thì tu vi đã vào Luyện Khí hậu kỳ đại viên mãn!

Mà tu vi của Bách Hủy sẽ từ hậu kỳ Luyện Khí đại viên mãn sắp Trúc Cơ rớt xuống đến Luyện Khí tầng sáu. Cũng có nghĩa là từ Luyện Khí hậu kỳ rơi xuống Luyện Khí trung kỳ, là rớt xuống một tầng cảnh giới.

Bách Hủy hồn bay phách lạc ngồi ở trên giường, nước nở khóc cả một buổi tối.

Đại Ngưu mở mắt ra cười an ủi cô ta: “Hôm qua là ta không phải, oan cho muội rồi.” Nói xong còn thì thầm bên tai cô ả: “Nơi đó của muội đúng là mê người thật đấy, ta nhìn không nổi... Sau này sẽ không...”

“Bách Hủy có ở đây không? Thường sư thúc cho gọi người.” Bên ngoài truyền đến giọng nói của đệ tử Vạn Càn Quán.

Bách Hủy có chút sợ hãi mà nhìn Đại Ngưu.

Đại Ngưu cười bảo: “Đi đi, đi đi, cứ theo Thường sư thúc đi. Phải hút lấy nhiều dương nguyên của ông ta đấy nhé, như thế thì muội mới khôi phục nhanh hơn được.”

Bách Hủy nhỏ giọng hỏi: “Huynh hết giận muội rồi ư?”

“Sao ta giận được? Hôm qua là ta nói bậy thôi. Ta biết muội là vì tốt cho hai chúng ta, ta không phải là người không có lương tâm đâu. Ý tốt của muội, ta đều ghi tạc ở trong lòng.” Đại Ngưu nặng nề nói ra mấy lời “hay”.

Bách Hủy liền nín khóc mà mỉm cười, đẩy nhẹ Đại Ngưu một cái: “Ghét thật mà! Hôm qua làm muội sợ muốn chết. Sau này đừng như thế nữa nhé, muội tụt một cảnh giới rồi, không biết mất bao lâu mới có thể bù đủ đây.”

Đại Ngưu cười ha ha: “Sẽ không đâu, không có lần sau đâu.” Mắt thấy bóng người của Bách Hủy rời khỏi lều thì nụ cười trên mặt của Đại Ngưu cũng nhạt dần.

Phía Đông trên núi Côn Ngô, Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần cũng đã tỉnh lại từ trong suy tư.

Xích Báo với Lang Thất hôm qua đều có chút kích động, cả hai hận không thể hóa thành nguyên hình vọt tới phía sau núi đi tìm việc vui.

May mà La Thần ra tay trấn an chúng nó nên mới bình yên được đến sáng sớm hôm sau.

“Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Vinh Tuệ Khanh tò mò hỏi.

La Thần qua loa: “Có người tu mị thuật khiến cho yêu thú khắp núi động dục.”

Vinh Tuệ Khanh đang uống nước, nghe thế thì suýt nữa đã phun hết ra ngoài.

“Thần thúc sao biết rõ thế?”

Lang Thất ủ rũ đi vào, hiện nguyên hình rồi nằm úp sấp xuống đất, há miệng sói thờ dốc bảo: “Câu hỏi của lão đại sao chúng ta dám không trả lời chứ?” Hừ hừ, còn dùng thuật Huyền Băng phong ấn nó với Xích Báo lại cả một buổi tối! Đồ cặn bã! Nếu mà tiểu Lang Thất của mình bị đóng băng đến hư luôn thì mình sẽ không để yên cho y đâu!

Khứu giác của yêu thú là mẫn cảm nhất, vì thế nên hương thơm nhàn nhạt ngọt ngào vừa truyền tới thì nó với Xích Báo đều cảm thấy rạo rực trong người, tiểu Lang Thất cùng tiểu Xích Báo đều muốn tạo phản hết...

Tất nhiên La Thần sẽ không thả chúng nó chạy loạn ra núi Côn Ngô rồi. Chỗ của tông môn cấp hai, dù là một đệ tử tuần sơn ngoại môn cũng có tu vi Trúc Cơ rồi. Cái này không hề giống với tông môn cấp ba ở dưới được, có thể thấy rằng thực lực của tông môn cấp hai mạnh mẽ đến nhường nào.

“Nàng nghĩ kỹ chưa, định lúc nào ra tay?” La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh đang ngồi chải đầu ở một bên mà lo lắng hỏi.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu hỏi lại: “Cuộc thi nhập môn còn bao lâu nữa?”

“Còn mười bốn ngày nữa.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Thế đợi đến trước cuộc thi nhập môn một ngày đi. Khi đó thì mọi người đều đến đông đủ cả rồi. Các đại tu sĩ của đại môn phái tông môn cấp hai cũng sẽ đến đây chọn đệ tử, lúc đấy ta sẽ gửi thẳng chiến thư đến.”

La Thần vô cùng yên tâm đối với trình độ trên phương diện trận pháp của Vinh Tuệ Khanh, y chỉ không yên lòng ở chỗ Vinh Tuệ Khanh phải giới thiệu nguồn gốc sư môn của cô thế nào đây. Dù sao thứ trận pháp này không phải bẩm sinh mà có, nó cần đời trước truyền lại mới được.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta là không thầy tự hiểu, không có sư môn nào cả. Ta tinh thông toán học cùng dịch thuật thì tất nhiên sẽ một pháp thấu, vạn pháp cũng thấu với trận pháp rồi, không cần phải nghi ngờ gì nữa đâu.”

Lang Thất ở bên cạnh nghe xong thì thấy kỳ lạ mà chen vào một câu: “Không thể nói thế được, ai học mà chẳng có sư phụ chứ? Hay là chủ nhân tìm cái cơ khác hay hơn đi.”

Vinh Tuệ Khanh khẽ nói: “Người sai rồi. Tổ sư gia khai thông lập địa nào có sư phụ.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 191: Gặp Lại Người Xưa (Thượng)

 La Thần nói theo: “Ta đi với nàng.”

Vinh Tuệ Khanh cũng không từ chối, đeo khăn che mặt lên rồi sóng vai cùng La Thần đi ra khỏi lều bạt họ đang ở.

Tâm trạng Lang Thất chán ngán lười nhác liếm liếm vuốt sói của mình, híp mắt ngủ gật trên đất.

Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần đi ra ngoài nhìn thử mây mù giăng khắp núi một lát, cô nói với La Thần: “Thần thúc, chúng ta đi lên kia xem sao.”

La Thần tung thuyền nhỏ hạch đào lên không trung để nó phóng to ra.

Thuyền nhỏ tựa hồ đụng vào cấm chế nào đó mà “đùng” một tiếng thu nhỏ lại rơi về trong tay của La Thần.

Vinh Tuệ Khanh cau mày lại, lấy thuyền nhỏ hạch đào trong tay La Thần qua xem, cân nhắc kỹ lưỡng rồi sau đó ngẩng đầu lên nhìn trời mà ngưng thần suy nghĩ một lát, mặt lại giãn ra cười bảo: “Thì ra là Tù Lung Trận gà mờ trên vùng trời kinh thành nước Đại Sở là từ đây mà ra đấy à.”

Tù Lung Trận trên núi Côn Ngô này so với Tù Lung Trận do Đại Trận Pháp Sư Kỳ Lương Đồng bày ra thì tất nhiên là hoàn thiện hơn rất nhiều rồi. Hơn nữa mặt trận pháp hình như còn có một huyền trận lớn chồng lên để cho Tù Lung Trận này thêm phức tạp hơn nữa.

“Xem ra không bay được rồi.” La Thần ngửa đầu nhìn bầu trời một chút, mênh mông chẳng có áng mây nào, còn xanh thẳm đến nỗi như thể màu xanh lam thủy tinh trong veo lấp lánh vậy.

“Sao không thể bay chứ?” Vinh Tuệ Khanh cười cười: “Phạm vi bao phủ của trận pháp càng lớn thì lỗ hổng có thể chui lại càng nhiều. Cái này gọi là lớn thì cũng có chỗ khó, mà bé cũng lại có chỗ lợi.”

“Nàng biết à.” Mặt mày La Thần đều giãn ra.

Vinh Tuệ Khanh kiểm mấy cục đá ở trên mặt đất rồi tùy tiện ném lên trời, chú ý quan sát những góc độ mà cục đá này bị cản lại, đồng thời cảm nhận cây nhật được trên đất viết viết vẽ vẽ, tính toán thử mức độ chia cắt của trận pháp này.

Bọn họ muốn phá được Tù Lung Trận này thì phải tìm được khe hở của trận pháp cùng với hướng đi của nguyên khí đất trời bị trận pháp này chia cắt.

Chỉ cần thăm dò được cái này thì bọn họ có thể bay rồi. Nhưng phi thuyền vẫn quá to, có chút bất tiện, dùng phi thoa thì sẽ linh hoạt hơn.

Vinh Tuệ Khanh liền nhét thuyền nhỏ hạch đào vào trong tay La Thần lại: “Chúng ta dùng phi thoa đi. Theo hướng ta nói mà bay lên.”

La Thần đồng ý, thu thuyền nhỏ hạch đào lại rồi lấy phi thoa ra cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh áng chừng phi thoa này một chút rồi ném nó xuống đất cách chỗ đứng một khoảng, sau đó lại nhảy lên, La Thần cũng nhảy theo lên đỡ lấy eo Vinh Tuệ Khanh và đứng sau lưng cô.

Vinh Tuệ Khanh dùng không chế phi thoa tựa như chơi trượt ván ở kiếp trước vậy, cô nhún người bay lên trời.

Nguyên khí trong đất trời lại hiện ra như một mảnh kết cấu hình lưới ở trước mắt cô. Cô cùng La Thần chao qua đảo lại ở trong khe hở của màn lưới ấy.

Từng đám từng đám mây trắng ở bên cạnh lướt qua họ, còn có chim muông tò mò bay lượn vòng quanh hai người họ, bộ dáng tựa như không sợ người.

Vinh Tuệ Khanh đuổi tay ra, một con chim ngũ sắc đậu lên cánh tay cô, đôi mắt đen láy sáng lấp lánh nhìn cô không chớp mắt.

Năm đó lúc Vinh Tuệ Khanh ở phố Hồ Lô đã được đại nương mậ mở ra Thiên Nhân, đồng thời cũng khai thông luân thất khiêu cùng lục thức, cũng tiện thể nghe hiểu được tiếng thú. Lúc trước, khi Khăng Khăng chưa biết nói chuyện thì đều là dùng tiếng thú để giao tiếp với Vinh Tuệ Khanh.

Chú chim nhỏ kia lúu ra lúu rúu một hồi thì giương cánh bay đi.

“Thần thức, ta không ngờ nơi này lại từng bừng như thế đấy.” Vinh Tuệ Khanh nở nụ cười. Chú chim nhỏ kia nói với Vinh Tuệ Khanh rằng nếu bay cao hơn nữa sẽ không còn mấy cấm chế đáng ghét này đâu.

Thật ra những trận pháp cấm chế này có tác dụng với tu sĩ mà thôi, còn đối với động vật thì không có tác dụng gì. Thế nhưng bởi vì trận pháp quá mạnh mẽ nên lúc chim nhỏ đang bay ngang trời thì cũng cảm giác được nguyên khí đất trời không nối liền với nhau, cũng ảnh hưởng đến việc định vị hướng bay của chúng nó.

“Vậy chúng ta cứ tiếp tục bay lên phía trên thôi. Thần thức, ôm chặt ta nhé.”

La Thần ở sau lưng Vinh Tuệ Khanh càng ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô.

Vinh Tuệ Khanh dang rộng hai tay, nhắm mắt lại rồi dùng thần thức để cảm nhận hướng đi của nguyên khí đất trời quanh người, cùng lúc đó cũng điều khiển phi thoa ở dưới chân đi theo hình xoắn ốc trong Tù Lung Trận mà bay lên cao.

Tiếng gió vù vù thổi qua bên tai họ, Tù Lung Trận mạnh mẽ cũng thỉnh thoảng bốc lên một làn khói trắng ở dưới lòng bàn chân họ. Nếu động vào thì lập tức sẽ bị ngã chổng vó.

Bọn họ càng bay lên cao, nếu không cẩn thận đụng trúng cấm chế của trận pháp thì sẽ ngã càng thảm. Bởi vì ở trong trận pháp, một khi đã chạm vào cấm chế thì linh lực của họ sẽ bị giới hạn lại đến một mức độ rất nhỏ.

Vinh Tuệ Khanh tập trung tinh thần tìm con đường bay lên ở trong Tù Lung Trận. Suy cho cùng thì cô vừa mới chủ trì một Tù Lung Trận quá lớn trên không trung kinh thành nước Đại Sở, mặc dù không khổng lồ như trận này nhưng so về sự tinh vi thì chỉ có hơn chứ không có kém.

Vù!

Bọn họ cuối cùng cũng thoát khỏi tầng cấm chế cuối cùng của trận pháp, bay ra khoảng trời ngoài trận.

Bầu trời nơi đó càng thêm xanh, càng thêm chói chang, mây trắng từng làn rong ruổi tự như đang chơi đùa.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt ra, thứ đầu tiên nhìn thấy là ánh vàng chói lòa của mặt trời nơi xa xôi, Húc Nhật Quyết tự động lưu chuyển, toàn thân dồi dào linh khí, cảm giác nhẹ nhàng tưởng chừng bản thân có thể nhảy khỏi phi thoa mà tự mình bay lượn.

La Thần cúi xuống hôn nhẹ lên đầu Vinh Tuệ Khanh một cái rồi nhắc nhở cô: “Đừng chú tâm vào ánh mặt trời quá, không phải nàng muốn quan sát trận pháp ở đây à?”

Vinh Tuệ Khanh lấy lại bình tĩnh rồi nhìn xuống mặt đất ở dưới chân mình.

Mạch núi Côn Ngô nối liền nhau trải dài cả vạn dặm, vô cùng rộng lớn. Núi chính cao vút giấu mình sau mây, chẳng thấy được đỉnh là ở đâu cả. Hai ngọn núi kề bên thấp hơn một tí, nhưng lại trùng điệp kéo dài. Từ giữa không trung nhìn xuống thì mạch núi tạo thành hình một chữ “Sơn” vĩ đại.

Bọn họ ở trên không một ngọn núi phía Đông, phía Tây đối diện cũng có một ngọn.

Nhìn từ trên xuống thế này, nếu bố trí trận pháp ở cả ngọn Côn Ngô thì nơi suy yếu nhất hẳn là đỉnh của ngọn núi chính giữa kia. Thế nhưng chỗ đó lại là vị trí của nội môn Thanh Vân Tông, vì thế dù là nơi suy yếu nhất lại trở thành nơi mạnh mẽ nhất, bù đắp cho khuyết điểm của trận pháp này.

Vinh Tuệ Khanh một bên nhìn một bên lại gật đầu tấm tắc: “Trận pháp này đúng là không tệ, có được một phần ba thần vận của phổ Hồ Lô.

Lông mày của La Thần nhướn lên: “Phổ Hồ Lô lợi hại đến thế à?”

Vinh Tuệ Khanh cười khanh khách quay đầu lại nhìn y: “Có lợi hại đến đâu đi nữa ta cũng có thể phá được. Trận pháp kia là do ta tu sửa, mức độ tinh vi đúng là khó tưởng tượng được, ít nhiều gì bọn họ có một tiên thiên hồ lô dưới lòng đất, không phải như thế thì cho dù là thứ gì cũng không chống đỡ nổi nhu cầu của một năng lượng khổng lồ như vậy cả.”

La Thần hơi khó hiểu, nhưng cũng không muốn hiểu rõ. Phổ Hồ Lô không có quan hệ gì với y cả.

Hai người bọn họ bay trên không chưa bao lâu thì đã gặp phải đệ tử tuần sơn của Thanh Vân Tông phi kiếm đến cản lại: “Xin mời hai vị nhanh

chóng rời đi. Trời mây trên núi Côn Ngô chỉ có đệ tử Thanh Vân Tông mới được phép bay, người ngoài thì ai cũng không được phép cả. Nếu không nghe theo, tự gánh lấy hậu quả!”

Vinh Tuệ Khanh kiên nhẫn nghe cho xong một hồi thì phát hiện không nói cách xử phạt mà chỉ bảo “Tự gánh lấy hậu quả” mà thôi, thế nên chốc lát tò mò mà hỏi: “Nếu chúng ta đồng ý gánh chịu hậu quả thì sao?”

Đệ tử Thanh Vân Tông này khinh bỉ đánh giá từ trên xuống dưới cả người bọn họ rồi ngạo mạn nói: “Hậu quả này các người không gánh vác nổi đâu, ta khuyên các người vẫn nên mau chóng hạ xuống đi. Đừng ý có vài món pháp bảo phá trận là có thể làm càn ở đây! Trận pháp của Thanh Vân Tông chúng ta quý thần khó lường, một ngày mười hai canh giờ đều biến ảo. Các người có tránh quả dưa thì vẫn gặp quả dưa thôi. Hừ!” Thì ra là cho rằng họ cầm trên tay pháp bảo phá trận nên mới có thể tạm thời bay được ở đây.

Vinh Tuệ Khanh cười lắc đầu rồi qua loa nói: “Vị đạo hữu này nói đúng lắm, chúng ta xuống ngay đây.” Nói xong thì điều khiển phi thoa bay qua ngọn núi ở phía Tây.

Đệ tử Thanh Vân Tông trừng mắt nhìn hướng bọn họ bay đi thì tức đến giậm chân: “Lời hay không nghe, cứ nhất thiết phải té vỡ đầu rồi mới biết sợ mà! Các người tự mà đi chịu chết đi!” Nói xong thì chân đạp kiếm bay sang hướng khác, về tông môn để báo tin.

Vinh Tuệ Khanh bọn họ đến ngọn núi phía Tây kia thì cũng chính là đến chỗ ở của đám người Vạn Càn Quán.

Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần điều khiển phi thoa đến ngọn núi phía Tây. Lều bạt nơi này còn nhiều và dày đặc hơn cả so với phía Đông, hơn nữa còn có trật tự hơn. Vừa nhìn là đã biết đệ tử trong môn phái đến đây được huấn luyện nghiêm chỉnh. Không giống với ngọn núi ở phía Đông,

tán tu chiếm đa số, một người ở đẳng này, một người lại sống đẳng kia, chỗ ở rất phân tán.

“Có muốn xuống đây xem thử không?” La Thần đột nhiên hỏi. Nơi này có vài chỗ khiến y cảm thấy quen thuộc, như đang triệu hoán y đến vậy.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại nhìn La Thần một chút: “Thúc muốn xuống thì chúng ta xuống thôi.”

La Thần lại một lần nữa ôm chặt chiếc eo mảnh khảnh của Vinh Tuệ Khanh, Vinh Tuệ Khanh điều khiển phi thoa xuyên mây lướt sương trở về lại Tù Lung Trộn, luồn theo khe hở trong trận pháp mà từ từ hạ xuống, cuối cùng cũng đáp xuống đỉnh của ngọn núi phía Tây.

Đệ tử Vạn Càn Quán mới vừa học xong khóa sáng, giờ đang tùm năm tùm ba đàm kinh giảng đạo với nhau.

Vinh Tuệ Khanh tùy tiện nhìn lướt qua thì đã thấy Đại Ngưu cùng La Xảo Tư đang đứng đối mặt nhau, không biết đang nói cái gì.

Bách Huỷ buồn bực ngán ngẫm đứng bên cạnh Đại Ngưu, toàn thân đều là vẻ biếng nhác, phàm là nam đi qua cạnh cô ta thì đều không nhận được mà liếc mắt nhìn trộm. Thế nhưng cô ta cũng không để ý chút nào, cười tùm tùm chào hỏi với từng người.

Cũng không lâu lắm thì có một đạo trưởng trung niên có râu mặt mày sáng sủa vẫy vẫy tay với Bách Huỷ.

Bách Huỷ do dự một chút rồi cũng lặng lẽ rời khỏi người Đại Ngưu mà đi đến bên cạnh đạo sĩ trung niên kia.

Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần đứng ở xa xa nhìn thấy cảnh này thì lòng ai cũng sáng tỏ.

“Kỳ hạn ba năm cấm ngôn của Bách Huỷ đã qua chưa?” Vinh Tuệ Khanh cau mày lại. Tin tức về Tiểu Hoa của cô đã không thể giấu giếm được nữa, thế nhưng tại sao La Xảo Tư lại không đi gây sự với cô cơ chứ?

Nghĩ đến lần đụng độ trước đó của mình và La Xảo Tư, nàng ta hăng hái đến thế, còn tính kế cô, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, bây giờ thì về mặt lại khép nép sợ hãi mà nhìn Đại Ngưu. Đúng là kỳ quái.

Vinh Tuệ Khanh nhìn một lúc rồi lắc lắc đầu một cái nói với La Thần: “Chỗ này không có gì kỳ lạ cả, bố trí giống như đúc với phía Tây.”

La Thần không nói gì mà chỉ nhìn về phía Bách Huỷ đi rồi truyền âm cho Vinh Tuệ Khanh bảo: “Bách Huỷ kia hình như tu mị thuật. Nàng có cảm nhận được không?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu. Cô vừa đáp xuống ngọn núi phía Tây là đã ngửi được mùi hương pha lẫn ngọt ngào cùng tanh nồng này. Đó là mùi hương thôi thúc tình ái. Cũng là một trong những đặc chế của mị thuật. Nhưng Vinh Tuệ Khanh vận chuyển Húc Nhật Quyết thì rất nhanh đã xua tan được thứ mê hoặc tâm ý này. Húc Nhật Quyết là khắc tinh của tất cả tà thuật mị công, mùi hương ngọt ngào này không ảnh hưởng chút gì đến cô cả.

Cô nhìn lên La Thần một chút, hình như cũng không bị ảnh hưởng.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Hai người xoay người định lên phi thoa thì bỗng có một người mặc đồ trắng chạy như tên bay đuổi đến chỗ bọn họ rồi kêu lên: “Chờ một chút! Chờ một chút! Xin hỏi người là ai?”

Vinh Tuệ Khanh quay đầu nhìn lại thì không khỏi phải trợn to hai mắt. Thế mà lại là Mảo Tam Lang! Sao cậu ta lại chạy đến nơi này rồi?!

Từ năm đó lúc cô rời khỏi phố Hồ Lô thì chưa từng gặp lại Mảo Tam Lang.

Mão Tam Lang thở hồng hộc đứng trước mặt Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần.

Ba năm không gặp, Mão Tam Lang đã cao hơn, nét mặt cũng sáng sủa, một bộ dạng trời quang trăng sáng.

“Mạo muội quấy rối hai vị rồi, ta chỉ muốn hỏi một chút thôi, vị cô nương này tên là gì? Với lại luyện công pháp nào nữa?” Ánh mắt Mão Tam Lang sáng trong nhìn Vinh Tuệ Khanh, sâu trong con người kia là sự hưng phấn cùng vui mừng không kìm nén được.

Còn có thể là ai chứ? Húc Nhật Quyết tổ truyền của Mão gia nhà bọn họ chỉ có một người trong giới tu sĩ luyện được, chính là Vinh Tuệ Khanh!

Nhưng Vinh Tuệ Khanh năm đó lúc ở phố Hồ Lô chỉ mới chín tuổi, qua ba năm thì cùng lắm cũng chỉ là mười hai. Thế nhưng cô nương trước mắt này thoạt nhìn lại tựa mười lăm, mười sáu tuổi vậy, Mão Tam Lang lại có chút không chắc chắn.

Vinh Tuệ Khanh cười gật đầu, thân mật nói: “Mão tam ca, ta là Tuệ Khanh đây.”

Mão Tam Lang nghe được một lời này của Vinh Tuệ Khanh thì chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng như chỉ muốn nhảy ra ngoài, không nhịn được mà xoay một vòng tại chỗ rồi cười ha ha hai tiếng, đưa tay kéo lấy tay Vinh Tuệ Khanh: “Đi, đến lầu vải của ta ngồi nào. Muội có muốn vào Thái Hoa Sơn không? Cha ta vừa đưa ta đến Thái Hoa Sơn đấy.”

Lúc này Vinh Tuệ Khanh mới nhớ lại Thái Hoa Sơn là Đạo môn tông môn cấp hai, lần này cũng muốn tham gia đại lễ thu đồ này, tiện thể vớ luôn mấy đệ tử giỏi về.

Vạn Càn Quán là Đạo môn tông môn cấp ba, cũng là trực thuộc nhánh dưới Thái Hoa Sơn, vì thế cũng ở ngọn núi phía Tây này, là ở cùng với

người của Thái Hoa Sơn.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Thái Hoa Sơn hẳn là khách quý của Thanh Vân Tông nhỉ? Tại sao lại không mời đến ở nội tông môn vậy?” Mà sao lại ở cùng một chỗ với đệ tử tham gia cuộc thi nhập môn chứ?

Mão Tam Lang có chút ngượng ngùng, gãi gãi sau gáy rồi vẫn thật thà nói: “... Thiếu tông chủ của Thanh Vân Tông có hơi không ưa hộ pháp là đại nhân Tư An trước đây của Thái Hoa Sơn chúng ta. Vì thế lần này Thái Hoa Sơn chúng ta đến không được ở trong nội tông của Thanh Vân Tông, mà lại ở chung một chỗ với tu sĩ đến dự thi để dễ dàng quan sát bọn họ hơn.

“Cậu đi chung với ai của Thái Hoa Sơn?” La Thần chen vào một câu.

Mão Tam Lang tựa hồ giờ mới nhìn thấy La Thần đứng bên cạnh Vinh Tuệ Khanh vậy.

La Thần cao to đẹp trai khiến Mão Tam Lang có chút không dễ chịu.

Vinh Tuệ Khanh giới thiệu với cậu ta: “Đây là Thần thúc. Thần thúc, đây chính là người lúc trước ta đã nhắc đến với người, Mão Tam Lang của Mão gia phố Hồ Lô, ta gọi huynh ấy là Mão tam ca.”

Mão Tam Lang vừa nghe Vinh Tuệ Khanh gọi người đàn ông kia là “Thần thúc” thì lông mày vừa mới nhăn lại đã giãn ra, lập tức kêu lên: “Chào Thần thúc!”

La Thần lạnh lùng thốt: “Không làm nổi đâu. Gọi ta là La Thần được rồi.” Y sầm mặt lại phất tay áo bảo: “Ta muốn về rồi. Nàng có đi không?”

Vinh Tuệ Khanh đã ba năm không gặp Mão Tam Lang, giờ thấy cậu ta thì lại lập tức nhớ đến hình ảnh có liên quan đến phố Hồ Lô và Mão Tam

Lang trong nội dung của đại cương, trong lòng phút chốc lại nặng nề xuống. Nguy rồi, sao cô lại quên mất chuyện này chứ?!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 192: Gặp Lại Người Xưa (Hạ)

 Những cái tên quen thuộc cùng chuyện xưa cứ ùa về, khiến cho Vinh Tuệ Khanh cũng có chút lưu luyến chẳng nỡ rời đi, cô ngẩng đầu nài nỉ La Thần: “Thần thúc, chúng ta đến đó ngồi một lát được không?”

Vẻ mặt của La Thần hơi khựng lại, đang định nói “Được” thì Vinh Tuệ Khanh đã xen ngang: “Ta có rất nhiều chuyện muốn nói với Mão tam ca đây.”

Nghe Vinh Tuệ Khanh nói thế thì hai con mắt của Mão Tam Lang chốc lát lóe lên sáng quắc tựa như bắn ra ánh mặt trời vậy, loá mắt như thế, đứng bên cạnh La Thần thì đúng là chẳng kém hơn chút nào.

Vẻ mặt của La Thần càng lạnh hơn, nhìn khuôn mặt của Mão Tam Lang thì lại để lộ ra ánh mắt uy nghiêm đáng sợ.

Ánh mắt của Mão Tam Lang lại rơi hết lên người Vinh Tuệ Khanh, chẳng để ý chút nào đến La Thần bất thường ở bên cạnh.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một lát thì vẫn cảm thấy phải nên đi theo trò chuyện với Mão Tam Lang, vì thế liền kéo tay La Thần bảo: “Thần thúc, chúng ta cùng đi nhé.” Nói xong lại chép miệng với Mão Tam Lang: “Lều của huynh ở đâu vậy?”

Mão Tam Lang không rảnh mà để ý đến thái độ của La Thần, cậu ta vô cùng vui mừng đi dẫn đường ở phía trước.

Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần đi theo Mão Tam Lang cả một đường, ngang qua những lều bạt của tu sĩ Vạn Càn Quán.

Đại Ngưu cùng La Xảo Tư đều dừng miệng lại mà nhìn về phía hai người theo sau Mão Tam Lang.

Trên mặt cô gái kia có mang khăn che mặt, không thấy rõ bộ dạng ra sao được. Nhưng thân hình kia nhìn qua lại vô cùng quen thuộc.

Mà gã đàn ông kia thì bọn họ cũng chẳng xa lạ gì, chính là La Thần!

Không cần đoán nữa, cô gái bên cạnh La Thần chắc chắn là Vinh Tuệ Khanh.

Sâu thẳm trong mắt Đại Ngưu lóe lên một tia do dự, nuốt một ngụm nước bọt rồi lên tiếng gọi: “... Tuệ Khanh? Muội là Tuệ Khanh sao?”

Bước chân của Vinh Tuệ Khanh chẳng ngừng lại, vẻ mặt đeo ý cười, kéo lấy tay La Thần đi theo sau Mão Tam Lang, ngay cả mắt cũng chẳng liếc qua, cứ thế đi ngang qua bên người Đại Ngưu cùng La Xảo Tư.

La Xảo Tư lặng lẽ bước sang một bên nhường đường cho họ, trong lòng rất phức tạp mà nhìn bước đi của Vinh Tuệ Khanh, cứ ung dung chẳng hề vội vàng như thế, phong thái thoải mái nhẹ nhàng như vậy, là bởi vì cô ta là nữ chính nên mới có sự tự tin cùng cơ duyên đến vậy chăng?

Bách Hủy chui ra từ trong một cái lều ở phía xa xa, cũng vừa lúc thấy được mặt bên của La Thần, lông mi cứ nhắm lên nhắm xuống rồi mím môi lại bước nhanh đến bên cạnh Đại Ngưu thò đầu ra hỏi: “Sao bọn họ lại đến đây thế?”

Đại Ngưu nở nụ cười ngốc nghếch bảo: “Chắc cũng đến bái sư đây. Tuệ Khanh có song linh căn, tư chất tốt như thế thì không vào được tông môn cấp hai cũng đáng tiếc.”

Lời của Đại Ngưu được gió cuốn vào trong tai của Vinh Tuệ Khanh.

Bước chân của Vinh Tuệ Khanh hơi dừng lại một chút, quay phắt đầu lại, mắt như băng lạnh mà nhìn lướt qua phía Đại Ngưu bên kia. Không phải hẳn từng thề bảo rằng mình là ma nữ à? Sao giờ lại trở nên hòa nhã dễ gần đến thế chứ?

Nụ cười bên khóe miệng Đại Ngưu hàm xúc mang theo một tia tàn nhẫn, hẳn khẽ rướn đầu lên rồi lại gật gật ra hiệu với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh lại trong chốc lát nhìn về La Xảo Tư ở bên cạnh Đại Ngưu, thấy vẻ mặt của nàng ta cũng khá phức tạp, tựa như hơi rụt rè mà nhìn Đại Ngưu.

Biểu hiện này của hai người hình như đều khác so với quá khứ.

Mão Tam Lang ở trước mặt quay đầu lại nói: “Bên kia là lều của ta đây, ta là đến cùng với vị sư thúc này đây.”

Vinh Tuệ Khanh biết cha của Mão Tam Lang - Mão Quang hình như cũng qua lại thân thiết với chưởng môn Thái Hoa Sơn, nên đã đưa con mình đến Thái Hoa Sơn tu luyện.

Đi vào trong lều của Mão Tam Lang, mọi người phân chủ khách ngồi xuống, Vinh Tuệ Khanh tháo khăn che mặt xuống rồi gật đầu cười ra hiệu với Mão Tam Lang: “Mão tam ca, vừa rồi không tiện lắm, thất lễ rồi.” Ở trước mặt người quen mà che mặt thì đúng là không có lễ cho lắm.

Mão Tam Lang nhìn kỹ khuôn mặt của Vinh Tuệ Khanh thì lập tức ngây ra, tròng cả hai mắt, miệng thì há hốc đến nỗi nhét vào quả trứng gà cũng vừa.

Vinh Tuệ Khanh hơi xấu hổ mà ngượng ngùng nói: “Mão tam ca, đại nương mậ với Mão đại thúc có khỏe không?” Hỏi ngay đến tình trạng gần

đây của phố Hồ Lô.

La Thần hững hờ bố trí một kết giới để tránh khỏi tai vách mạch rừng.

Phải qua nửa ngày thì Mão Tam Lang mới hồi phục tinh thần lại, chỉ thấy cái miệng nhỏ như cánh hoa của Vinh Tuệ Khanh khi thì đóng khi thì mở, tựa như đang nói vậy. Mà giọng nói của cô như truyền đến từ nơi chân trời, vang vọng bên tai cậu. Nó như luân âm phạt ngữ* lọt vào tai khiến người thoải mái, làm người khác phải tin phục từ tận đáy lòng. Tuy rồi cuộc cô nói cái gì thì cậu cũng chẳng nghe lọt một chữ nào cả.

* Luân âm phạt ngữ: là một thành ngữ của Trung Quốc, ý nói làm người ta không thể không phục tùng.

Bên trong căn lều nhỏ hẹp, ánh sáng lắt léo, mà cô lại ngồi trong góc của căn lều, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn ánh lên tia sáng trong suốt, tựa như một bức tượng ngọc không nhiễm bụi trần vậy. Phong cảnh ồn ào xung quanh dần nhạt đi, trong mắt của cậu cuối cùng chỉ còn đọng lại một mình cô.

Đôi mắt của Mão Tam Lang có chút nhoi nhói, cậu vội vã cúi đầu dụi dụi mắt, nghĩ đến một chuyện rồi hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Lẽ vật ta đưa cho muội trước kia, muội vẫn còn mang theo mình chứ?”

Vinh Tuệ Khanh ngẩn người. Lẽ vật gì vậy? Cô có chút không nhớ nổi.

Nhìn vẻ mặt của Vinh Tuệ Khanh thì Mão Tam Lang hơi thất vọng, nhưng vẫn nhắc cho cô nhớ: “Là Tú Hoa Châm đấy, muội còn mang theo không?”

La Thần ở bên cạnh ho khan một cái, tay nắm lại đưa lên miệng đung đung vài cái, trong mắt thế mà lại có chút ý cười châm biếm.

Mão Tam Lang lại tiếp tục truy hỏi: “Muội có mang theo không?”

Vinh Tuệ Khanh hơi đau đầu. Cô muốn nói chuyện quan trọng với cậu ta, thế mà cậu ta lại cứ để ý đến mấy chuyện chẳng liên quan gì. Tú Hoa Châm kia là pháp khí bản mệnh của cậu ta, lúc đó cô đã lập tức giao trả lại cho Mão Quang rồi. Bây giờ nói đến không phải quá thừa sao?

“Mão tam ca, ta có chuyện quan trọng muốn hỏi huynh, huynh đừng có ngắt lời.” Vinh Tuệ Khanh nghiêm túc nói

Vẻ mặt của Mão Tam Lang lập tức đỏ bừng lên.

Ý cười bên mép của La Thần lại thêm rõ hơn, y ung dung đứng lên nói với Vinh Tuệ Khanh: “Ta đi ra ngoài một chuyến, nàng cứ đợi ở đây đi, chờ chút nữa ta trở lại thì cùng về.”

Vinh Tuệ Khanh cầu còn không được nhìn La Thần đi ra ngoài.

Căn lều trong kết giới chỉ còn lại hai người Vinh Tuệ Khanh cùng Mão Tam Lang.

Sắc mặt của Mão Tam Lang trở nên rất khó coi, cậu cố chấp hỏi: “Không phải muội lấy Tú Hoa Châm của ta tặng người khác rồi đấy chứ?”

Vinh Tuệ Khanh thở dài: “Mão tam ca, Tú Hoa Châm kia là pháp khí bản mệnh của huynh, sao ta có thể dám mang theo bên mình chứ? Trong tay của cha huynh đấy. Về nhà thì huynh sẽ thấy thôi, huynh đừng vội, không mất đâu.”

Mão Tam Lang nghe xong thì có chút dở khóc dở cười, sững sờ nhìn Vinh Tuệ Khanh một lát rồi lắc đầu nói: “Thôi quên đi, sau này hẵng nói. Muội muốn nói gì?”

Vinh Tuệ Khanh vội sắp xếp lại mạch suy nghĩ của mình, xâu chuỗi lại hết những chuyện mình vừa nghĩ ra hỏi cậu ta: “Ta nhớ trước đây Mỗ đại thúc đã từng nói phở Hồ Lô của các huynh cũng có yêu tu làm ác, sau đấy đã bị đuổi ra ngoài hết rồi đúng không?”

Mỗ Tam Lang gật đầu: “Đuổi rồi.”

“Chỉ đuổi ra thôi! Vậy chúng nó bây giờ đang sống ở đâu?” Vinh Tuệ Khanh có chút vội vàng mà hỏi: “Vậy huynh có biết hành động săn yêu của nước Đại Sở không? Chính là việc chỉ nhằm vào mỗi yêu thú để giết ấy?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 193: Động Cơ Ở Đâu

 Vinh Tuệ Khanh tự hỏi cho kỹ.

Trước đây cô không biết tất cả những chuyện này chỉ là một vở kịch lớn được trù tính kỹ càng, nên không thể làm gì khác ngoài việc bị động theo sát nội dung vở kịch này, hoàn toàn chẳng biết những chuyện này sẽ đẩy cô về đâu.

Bây giờ cô rốt cuộc cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cũng giống như vận mệnh thôi, bạn biết vận mệnh đẩy bạn về phía vực sâu mà bạn cũng nghe theo à?!

Vinh Tuệ Khanh chỉ có một đáp án: Không theo!

Dù cho kết quả cô có phải cùng số mệnh đầu mưu đi nữa thì cô cũng sẽ không lùi nửa bước.

Người thông minh có can đảm, quyết tâm và năng lực thay đổi vận mệnh. Cô không muốn phải nghe có người lại nói với cô rằng: Đây là con đường của cô, cô chỉ có thể đi theo nó.

Không, đây là con đường của cô, cô muốn đi như thế nào thì cũng là do bản thân cô tự định đoạt.

Trên đời xưa nay không phải chỉ có một lối đi. Có lúc bạn cảm thấy đây là đường cùng, thật ra chỉ đang xuất hiện điểm mù trong mắt mà thôi. Lui về sau một bước hoặc tiến lên thêm bước nữa, cũng có thể bước ngoặt sang bên, bạn sẽ vui sướng phát hiện có “đường sống trong chỗ chết”.

“... Vương nữ Đồ Sơn cũng từng làm một cuộc truy nã, chuyên truy bắt những yêu tu làm xằng làm bậy kia rồi đưa bọn họ ra xét xử theo pháp luật.” Mảo Tam Lang nói.

Vinh Tuệ Khanh giật mình: “Yêu tu cũng có pháp luật à?”

“Tất nhiên là có rồi.” Mảo Tam Lang cười bảo: “Yêu tu đã rời khỏi nơi tụ cư từ thời thượng cổ, sau đó lại đến ẩn cư tu hành trong tu sĩ Nhân giới, không có pháp luật thì làm sao mà quản chế được? Mọi người phải biết, yêu tu từ khi sinh ra là đã có hình người, may mắn hơn so với yêu thú nhiều. Thêm vào đó lại có thân thể cường hãn như yêu thú, nếu không có pháp luật ràng buộc, yêu tu... thì yêu tu có ưu thế tuyệt đối hơn hẳn tu sĩ Nhân giới.”

Mảo Tam Lang nói rất hàm xúc, nhưng Vinh Tuệ Khanh nghe hiểu được ý của cậu.

Có thể thấy được năm đó tu sĩ nhân giới ký hiệp nghị với yêu tu cũng bao hàm luôn ràng buộc thực lực yêu tu. Thế vừa có thể cân bằng trạng thái, vừa có thể khiến cho yêu tu chỉ duy trì được một thực lực nhất định, lại tiến hành trói buộc thực lực để họ không phải muốn gì là làm được.

Vinh Tuệ Khanh trầm ngâm nói: “Tại sao yêu tu lại rời khỏi nơi tụ cư từ thời thượng cổ rồi lại đến Nhân giới tu hành chứ?”

Mảo Tam Lang ngạc nhiên. Cậu chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Chuyện này thì không biết.”

Vinh Tuệ Khanh cười cười: “Vấn đề này sau rồi hãy nói. Ta muốn đưa thư cho Vương nữ Đồ Sơn một lần, huynh có cách nào để tìm nàng ấy không?”

Mão Tam Lang kiêu ngạo trả lời: “Giao cho ta. Ta nghĩ cách cho muôi.”

Vinh Tuệ Khanh biết yêu tu có đường dây liên lạc đặc thù của riêng mình, vì thế lập tức lấy giấy bút từ trong túi càn khôn ra viết một phong thư hỏi thăm tình hình gần đây của Vương nữ Đồ Sơn, còn có hướng phát triển của vấn đề liên quan đến việc yêu thú tác oai tác quái.

Mão Tam Lang nhận thư trong tay Vinh Tuệ Khanh, có hơi do dự: “Có điều mấy năm gần đây Vương nữ Đồ Sơn bỗng nhiên vô âm bất tín, không biết nàng ấy đã đi nơi nào nữa.”

Vinh Tuệ Khanh nhướn mày lên: “Không thấy Vương nữ Đồ Sơn à, hay là nàng ấy đã bế quan tu hành?”

Mão Tam Lang cẩn thận từng chút cất thư vào trong túi càn khôn của mình: “Vương nữ Đồ Sơn là tộc Cửu Vĩ Hồ, bọn họ đều thần thông quảng đại cả. Cứ vài trăm năm là bọn họ sẽ biến mất một lần, sau đó lại xuất hiện, không phải việc gì đáng lo cả.”

Vinh Tuệ Khanh thở phào nhẹ nhõm. Không bất ngờ mất tích là được rồi.

Cô phải liên lạc với Vương nữ Đồ Sơn thì mới có thể xác định được cách giúp yêu tu trong phố Hồ Lô được.

“Mão Tam ca, huynh cũng gửi cho cha huynh cùng Ô Lão Tam một bức thư đi, để họ biết mà cẩn thận thêm nhiều mặt nữa, đừng bỏ lơ mấy tên yêu tu khả nghi đi vào phố Hồ Lô. Trận pháp kia ta đã sửa lại giúp rồi, đánh từ bên ngoài thì không đánh vào được. Các huynh chỉ cần bảo vệ cho tốt ở bên trong thì không cần phải lo lắng vấn đề an toàn nữa đâu.” Vinh Tuệ Khanh dặn dò.

Mão Tam Lang nghe thế thì thấy kì lạ, cau mày lại hỏi: “Chẳng lẽ có người sẽ gây bất lợi cho phố Hồ Lô chúng ta?”

“Chỉ là phòng tai nạn xảy ra mà thôi. Hành động săn yêu vẫn khiến ta có chút bất an, không biết người giật dây sau trận này có ý đồ gì nữa.” Vinh Tuệ Khanh trước đây cho rằng Phó Môn chủ Thịnh Dĩ Ninh của Long Hồ Môn là kẻ đứng sau thao túng lần hành động săn yêu này, mục đích là muốn mượn sức mạnh của yêu thú để giết lão Môn chủ trước đây của Long Hồ Môn, thế thì gã ta mới thượng vị dễ dàng được.

Nhưng sau khi Thịnh Dĩ Ninh chết thì hành động săn yêu này không những không ngừng chiến mà ngược lại càng kịch liệt hơn trước, đến bây giờ vẫn rầm rộ như cũ.

Những tình huống này kết hợp với nội dung mà Vinh Tuệ Khanh xem được trong đại cương thì cô càng tin rằng, đối phương đang chơi một chiêu “Hạng Trang múa kiếm, ý ở bái công*”.

* Hạng Trang múa kiếm, ý ở bái công: ý chỉ dù hành động như thế nhưng ý đồ thực sự lại ở chỗ khác.

Bây giờ lần hành động săn yêu kia nhìn thì như nhắm vào yêu thú, nhưng thật ra mục đích cuối cùng là nhắm vào yêu tu!

Nghĩ rõ được điểm này rồi thì Vinh Tuệ Khanh lập tức bắt đầu tư duy ngược trở lại. Muốn nhắm vào yêu tu thì một là một người hoặc một nhóm tu sĩ Nhân giới nào đó, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì chứ?

Phá bỏ hiệp nghị thỏa thuận vạn năm trước của Nhân giới và yêu tu?

“Mão Tam ca, huynh có biết hành động săn yêu đã mở rộng đến chỗ nào rồi không?” Vinh Tuệ Khanh cẩn thận hỏi.

“Theo ta được biết thì chỉ ở nước Đại Sở mà thôi.” Mảo Tam Lang rất chắc chắn mà nói, sau đó cũng không muốn nói tiếp vấn đề này nữa: “Tuệ Khanh, chúng ta lâu như thế không gặp mà muội chỉ biết hỏi mấy chuyện này thôi sao, sao không nói một chút về muội đi?”

“Ta ư? Ta có gì đâu mà nói?” Tâm tư của Vinh Tuệ Khanh đều tập trung lên câu nói mà Mảo Tam Lang vừa nói, thầm nghĩ nếu hành động sản yêu mới chỉ hạn chế ở trong nước Đại Sở thì không liên quan đến việc phá bỏ thỏa thuận của tu sĩ Nhân giới với yêu tu cho lắm. Dù sao thế gian này có đến Ngũ Châu Đại Lục, nước Đại Sở chỉ là một đất nước ở Đông Đại Lục trong Ngũ Châu Đại Lục mà thôi, còn cách tu sĩ Nhân giới một khoảng vô cùng xa.

Nghĩ đến thế thì kẻ thao túng phía sau trận này phải là người trong nước Đại Sở, mục đích cũng chỉ là phố Hồ Lô mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh liếc Mảo Tam Lang một chút, chân tướng không còn xa nữa rồi.

Mảo Tam Lang nhích đến bên cạnh ngồi gần Vinh Tuệ Khanh hơn một chút rồi cười hỏi: “Muội nói ta nghe thử, sao cao đến thế vậy?”

Mảo Tam Lang rất cao to, mà Vinh Tuệ Khanh lại có thể đứng ngang vai cậu thì trong nữ tu đã là rất cao rồi.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, dùng lời ít ý nhiều mà nói về chuyện mình đi vào ảo cảnh năm đó nói qua một lần, sau đó chuyện mình hôn mê hai năm cũng nói ra luôn.

Nụ cười trên mặt Mảo Tam Lang dần nhạt đi, cậu duỗi tay ra nắm chặt lấy tay của Vinh Tuệ Khanh rồi thấp giọng nói: “Tuệ Khanh, khổ cho muội rồi. Nếu năm đó ta kiên trì hơn nữa đem muội về lại phố Hồ Lô thì muội đã không phải quá khổ cực như bây giờ.”

Vinh Tuệ Khanh không chút biến sắc mà rút tay mình ra, bùi ngùi nói: “Cũng còn tốt mà, nếu không trải qua bao phen trắc trở thì ta cũng không thể báo thù cho người nhà nhanh đến vậy được.”

Vinh Tuệ Khanh có nợ máu gia tộc, Mảo Tam Lang cũng biết.

“Hả? Muội báo thù được rồi sao?” Mảo Tam Lang hình như hơi thất vọng: “Ta còn định giúp muội...”

“Không cần đâu. Ý tốt của Mảo Tam ca ta nhận. Thế nhưng mối thù này phải là do chính ta tự báo.” Vinh Tuệ Khanh đổi đề tài: “Mấy năm này Mảo Tam ca làm gì thế?”

Mảo Tam Lang nói qua một lần chuyện của mình trong ba năm lại đây. Thì ra sau khi cậu rời khỏi phố Hồ Lô thì đã bị Mảo Quang đưa đến Thái Hoa Sơn, đi theo Chương môn Thái Hoa Sơn tu hành. Mảo gia bọn họ có phương pháp tu hành riêng của mình, đến Thái Hoa Sơn chẳng qua là dùng thân phận làm khách, đi theo tu luyện một ít pháp môn đạo thuật, tu tâm dưỡng tính mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh nghe đến say sưa quên cả thời gian. Cô muốn vào Thanh Vân Tông, cũng giống như Thái Hoa Sơn vậy, đều là tông môn cấp hai cả, thế nên phong cách hành sự cũng không khác mấy.

“Á, người là ai? Sao lại đứng ở ngoài này? Tới tìm Mảo Tam ca sao?” Phía bên ngoài bỗng truyền đến một giọng nữ lạnh lạnh như chim hoàng anh vậy.

Vinh Tuệ Khanh cùng Mảo Tam Lang đều im lặng.

Giọng nói của La Thần truyền vào: “Ta đang chờ người.”

Vinh Tuệ Khanh có chút lúng túng. Thì ra La Thần vẫn luôn chờ ở ngoài lều, cô còn tưởng y đi có việc rồi chứ.

Mão Tam Lang cũng lắp bắp nói: “Tiểu cô nương ở bên ngoài kia là cháu ngoại của Chưởng môn Thái Hoa Sơn, Hoàng Ly.”

“Đúng là giống như một chú hoàng anh nhỏ vậy.” Vinh Tuệ Khanh cười khen một tiếng, lấy khăn che mặt đeo lên lại.

Mão Tam Lang vội lấy hết dũng khí mà nói: “Tuệ Khanh, ta rất nhớ muội.”

Vinh Tuệ Khanh có hơi xấu hổ, may mà đã đeo khăn che mặt rồi nên che được mảng đỏ ửng trên mặt mình, cười bảo: “Mão Tam ca, ta cũng rất nhớ huynh, nhớ tất cả hàng xóm láng giềng ở phố Hồ Lô nữa.” Nói xong thì gọi với ra ngoài một tiếng: “Thần thúc, chúng ta có thể đi rồi.”

La Thần ở bên ngoài thu kết giới lại.

Vinh Tuệ Khanh bước từ trong lều ra, theo sau đó còn có một Mão Tam Lang đang hồn bay phách lạc nữa.

Thấy La Thần đang đứng cạnh một thiếu nữ xinh đẹp mặc một thân áo vàng, đầu cài lông chim xanh biếc, nhìn rất thoát tục, bỗng Mão Tam Lang mở miệng nói: “Hoàng Ly.”

“Á? Cô là ai? Sao lại ở trong lều Mão Tam ca của ta?” Cô nương kia lập tức khẩn trương mà chạy đến bên cạnh Mão Tam Lang, mang theo chút địch ý nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cười cười phất tay với Mão Tam Lang một cái: “Mão Tam ca bảo trọng nhé.” Còn cố ý nháy mắt với cô nương kia một cái.

“Không cho cô gọi là Mão Tam ca! Chỉ có ta mới được gọi thế thôi!” Tiểu cô nương kia giận sôi lên.

Vinh Tuệ Khanh cười vang: “Lúc ta gọi hắn là Mảo Tam ca thì không biết cô đang ở đâu nữa!” Nói xong thì kéo tay La Thần đi.

Mảo Tam Lang nhìn bóng lưng rời đi của họ thì bỗng cảm thấy sức lực toàn thân mất hết, một mình ngơ ngác ngồi phịch xuống phía trước lều.

Hoàng Ly thấy dáng vẻ kia của Mảo Tam Lang thì không dám làm phiền cậu nữa, chỉ đành phải lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần rời khỏi chỗ ở của Thái Hoa Sơn thì rẽ đến một khe núi, thừa dịp không ai để ý thì ném phi thoa ra, sau đó nhảy lên rồi bay đến phía Đông ngọn núi.

Bọn họ chưa cất cánh được bao lâu thì bỗng có một bóng người cao gầy đi ra từ trong làn sương mù giữa núi. Hắn nhìn bóng hai người Vinh Tuệ Khanh và La Thần bay khỏi mặt đất thì cười lạnh nói: “Muốn phá trận pháp của ta à? Đừng có mơ! Ta sẽ để các ngươi nếm mùi cái gọi là một đi không về.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 194: Thời Khắc Giết Chóc (Thượng)

 Khi hắn ta vừa biết được Vinh Tuệ Khanh là nữ tu thì đã từng xem thường, chẳng để vào mắt. Nhưng sau đó lại nghe cô đã là tu sĩ Trúc Cơ, hơn nữa thấy cô ở phương diện trận pháp thì trình độ như cá gặp nước, thậm chí đã chỉ có hơn chứ không có kém so với hắn ta!

Tu vi của Kỷ Lương Đồng chỉ là Luyện Khí, đời này của hắn ta cũng chỉ dừng lại ở tầng Luyện Khí mà thôi. Bởi vì hắn ta là tứ linh căn, tuy bảo mạnh hơn so với mấy Trận Pháp Sư hoàn toàn không có linh căn gì kia, thế nhưng nếu so với trận pháp sư tu vi Trúc Cơ thì hắn ta chẳng là gì cả.

Theo như hắn ta biết thì trong tông môn đỉnh cấp, hoặc là trong thần điện Quang Minh cũng từng có mấy vị Đại Trận Pháp Sư tu vi Trúc Cơ. Còn những Đại Trận Pháp Sư khác đạt được Luyện Khí đã là không tệ rồi. Còn đa phần Đại Trận Pháp Sư toàn là người thường không có linh căn, chỉ hoàn toàn dựa vào đầu óc thông minh, tính toán tỉ mỉ và đạo trận pháp gia truyền của bọn họ mà thôi.

Cho nên người có thể làm được Đại Trận Pháp Sư, bất luận tu vi thế nào đều có một điểm chung đó là vô cùng thông minh. Người không thông minh sẽ khó có thể tu luyện được trận pháp.

Kỷ Lương Đồng vừa nhìn chiêu thức của Vinh Tuệ Khanh thì biết ngay cô muốn làm gì.

Cô muốn khiêu chiến với Đại Trận Pháp Sư Thanh Vân Tông là hắn ta đây, muốn đạp đổ vị trí của hắn ta!

Trước kia Kỷ Lương Đồng chỉ là một đứa nhóc bình thường, bởi vì vô cùng thông minh nên được Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông trước đây vừa ý rồi thu làm đồ đệ. Cuối cùng cả một đời sở học của ông ta đều truyền hết lại cho Kỷ Lương Đồng. Kỷ Lương Đồng cũng không phụ lại sự kỳ vọng của mọi người, trò còn giỏi hơn thầy, hẳn ta duy trì trận pháp của Thanh Vân Tông rất ổn định. Đồng thời hẳn ta cũng dày công bố trí trận pháp Tù Lung trên không bao quanh kinh thành của các nước ở Đông Đại Lục.

Tuổi của hẳn ta cũng không lớn, chỉ vừa mới đầy ba mươi mà thôi, chính là lúc phát triển thịnh vượng nhất. Hơn nữa hẳn ta có rất nhiều trù tính đối với tương lai, đối với gia tộc của mình nữa. Vị trí Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông này hẳn ta muốn cho đời sau của mình thay nhau ngồi xuống.

Con trai trưởng của hẳn ta rất thông minh, mặc dù không có linh căn nhưng trong mấy đứa con của hẳn ta thì nó là đứa có thể kế thừa sở học một đời của hẳn ta.

Nếu như không có bất trắc gì thì hẳn ta có thể đem ngôi vị Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông truyền lại, chỉ giới hạn ở trong huyết thống trực hệ Kỷ gia bọn hẳn ta mà thôi.

Nhưng nếu nữ tu kia khiêu chiến với hẳn ta rồi giành được chiến thắng thì hẳn ta không thể không nhường lại vị trí Đại Trận Pháp Sư cho cô.

Không những nhường chỗ mà còn phải đem tất cả những thứ mà Đại Trận Pháp Sư trước đây của Thanh Vân Tông truyền xuống, tất cả đều giao lại cho nữ tu kia!

Hết thấy những chuyện này đều là thứ mà Kỷ Lương Đồng khó mà chịu đựng được. Hẳn ta không muốn đồ đã ở trong tay mình rồi mà lại nhảy sang tay người khác.

Nhìn hai người trên phi thoa ngày càng xa kia, khóe miệng của Kỷ Lương Đồng nhếch lên một nụ cười âm hiểm: “Tù Lung thêm Huyền Trộn, có chuyện vui để xem rồi...” Sau đó lại chậm rãi đi vào làn sương mù giăng giữa núi.

Sương mù khẽ lay động một lát, nuốt trọn thân hình Kỷ Lương Đồng vào trong.

Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần bay lượn trên không trung, đang muốn bay lên cao hơn nữa để thoát khỏi sự khống chế của trận pháp thì bỗng cảm giác được nguyên khí đất trời bên cạnh biến động, cảnh vật xung quanh cô điên cuồng xoay tròn.

Nguyên khí biến thành khí lưu, khí lưu lại thành lốc xoáy, phi thoa bọn họ xóc nảy tiến lên ở trong vòng xoáy nguyên khí, tựa như một chiếc thuyền đơn độc đối diện với biển rộng đang cuộn sóng mãnh liệt, chẳng thể xác định được phương hướng.

La Thần vội vàng ôm chặt lấy eo nhỏ của Vinh Tuệ Khanh, chỉ sợ vòng xoáy nguyên khí này đánh tới sẽ cuốn cô đi mất.

Thân thể của Vinh Tuệ Khanh lập tức cứng ngắc lại, sau đó là vùng vẫy.

“Vinh nhi, đừng động đây.” La Thần lại ôm chặt cô hơn.

Vinh Tuệ Khanh lại tiếp tục giãy giụa, hai người đứng trên phi thoa mà vật lộn.

Dựa vào tu vi của La Thần thì muốn áp chế Vinh Tuệ Khanh không phải chuyện gì khó cả. Nhưng y không đành lòng làm cô bị thương nên chỉ có thể tự kiềm chế bản thân.

Vòng xoáy nguyên khí càng lúc càng lớn, phi thoa của bọn họ từ từ bị dồn rơi xuống từ không trung.

Dưới trận pháp nguyên khí đất trời mênh mông như vậy, La Thần phát hiện tu vi Kim Đan của mình chỉ như một chiếc thuyền nhỏ giữa đại dương mênh mông, chẳng dấy lên được chút bọt nước nào.

Một tiếng “rầm”!

Hai người bọn họ bị hất xuống phi thoa, từ trên cao vạn trượng mà rơi xuống.

La Thần chỉ kịp vận chuyển linh lực bảo vệ chỗ yếu của cả hai. Bên tai vút qua tiếng gió gầm rú, như thể mãnh thú gầm rống vô cùng đình tai nhức óc.

Ầm!

Hai người rơi trúng một tảng đá nhô ra ở trên mặt đất, đau đến mắt nổ đom đóm.

La Thần đưa tay lên bảo vệ đầu của Vinh Tuệ Khanh rồi thấp giọng hỏi cô: “Nàng có đau không?”

Vinh Tuệ Khanh không nói lời nào, tránh khỏi tay y rồi bò dậy từ trong lòng y.

La Thần sốt sắng, trở mình muốn đứng lên nhưng lại nhìn thấy cô quay lưng lại nhanh chóng chạy xa khỏi y.

“Tuệ Khanh!” La Thần kêu to.

Vinh Tuệ Khanh không quay đầu lại, thân hình cứ ngả nghiêng bước tiếp về phía trước.

Ở gần đấy đột nhiên xuất hiện hai gã đàn ông, trông có vẻ cũng như đến tham gia cuộc thi nhập môn tông môn cấp hai.

Vừa thấy Vinh Tuệ Khanh thì hai gã bỗng ha ha cười vô cùng hèn mọn rồi xông lên hai bên bắt lấy cánh tay của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh kêu to hét lên, hai gã kia lại cùng nhau bịt miệng cô lại rồi kéo lê cô về phía trước.

Đôi mắt của La Thần như sắp nứt ra, huyết dịch toàn thân đều xông đến đỉnh đầu, hét lên: “Buông nàng ra!” Nhưng hai gã kia lại ngoảnh mặt làm ngơ, cứ kéo lên Vinh Tuệ Khanh lôi vào một căn lều...

Linh lực trên người La Thần nhất thời mất khống chế, bên trong kỳ kinh bát mạch như thể loạn kiếm đâm đến, làm cho gân mạch của y bị đâm cho thủng trăm ngàn lỗ. Cũng may có một luồng linh khí ấm áp ôn hòa trong đan điền y đang bảo vệ Kim Đan y một cách vững vàng.

Đây là linh khí mà đêm đó Vinh Tuệ Khanh phản độ trở về của Húc Nhật Quyết, công chính dương cương, cuộn trào mạnh mẽ.

Nhưng cô gái cho y cổ linh khí hộ thân lúc này lại đang ở trong căn lều kia, bị hai gã đàn ông chẳng biết chui ra từ đâu chà đạp!

Từng tiếng thét chói tai truyền tới từ phía bên kia căn lều, xen lẫn tiếng cười hả hê dâm dăng của hai gã đàn ông, La Thần chỉ cảm thấy ong một tiếng, tất cả linh khí vọt đến thức hải ở huyệt Nê Hoan giữa lông mày, khiến y hôn mê bất tỉnh.

...

Cũng trong lúc đó, Vinh Tuệ Khanh vẫn còn đứng trên phi thoa ở giữa không trung, nhắm mắt lại cảm thụ nguyên khí đất trời đang biến động này, suy tính quy luật biến hoá của Huyền Trận này.

Cô biết mình đang bị vây trong Huyền Trận, trong thời gian ngắn không ra được.

Cô không biết La Thần đã đi đâu. Thế nhưng cô biết dựa vào pháp lực của Huyền Trận này thì có thể nhốt được La Thần, nhưng chắc chắn không thể thương tổn y được, bởi vì tu vi của y đã đạt đến Kim Đan.

Vinh Tuệ Khanh lập tức ngồi khoanh chân xuống phi thoa, một bên dựa vào cơ hội ở trên không gần với ánh sáng mặt trời hơn để chớp thời cơ luyện Húc Nhật Quyết, một bên vừa cảm thụ sự biến động của nguyên khí đất trời trong Huyền Trận, chuẩn bị để bản thân phá trận.

...

Lúc trăng treo lên đầu cành cây thì La Thần mơ màng tỉnh lại.

Mở mắt ra, sâu trong đáy mắt là một mảng máu tươi mờ mịt.

Y không nói lời nào mà đứng lên từ dưới đất, duỗi tay trái ra, một thanh đao xuất hiện.

“Tất cả ai đụng vào nàng đều phải chết!”

Bốn phía đều yên tĩnh như lúc đầu, chỉ có tiếng ve kêu mùa hạ thỉnh thoảng vang lên.

Trong căn lều phía trước hình như có tiếng khóc đứt quãng của một cô gái, cùng với tiếng gào to rên rỉ của gã đàn ông đang thoải mái đến cực độ.

Đôi mắt của La Thần lạnh lẽo, ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng, giữa lông mày nổi lên sát khí ác liệt.

Vù!

Trường đao kéo theo tiếng gió mãnh liệt, bay thẳng về phía căn lều kia.

Căn lều lập tức bị chẻ làm hai, bên trong lộ ra hai người đàn ông đang ngủ.

“Hả? Ai? Người muốn làm gì?!” Hai người đàn ông kia giật mình tỉnh lại, luống cuống tay chân mặc quần áo vào.

“Cô gái các người bắt về lúc chiều đâu rồi?” La Thần lạnh lùng nói. Y đứng ngay lối vào của căn lều đã đổ sập, đưa lưng đứng ngược với ánh trăng. Dưới ánh trăng thân hình cao lớn khuất bóng chỉ còn là một cái bóng màu đen. Một trận gió đêm thổi tới làm cho tóc dài trên lưng bay lên loạn xạ, có vài sợi tóc bị thổi ngang qua mặt y, khiến gương mặt điển trai của y tăng thêm vài phần dữ tợn.

Hai người kia lùi về phía góc lều, nhìn người đàn ông cao to đứng ở lối vào kia, tựa như thần chết cầm trong tay trường đao, sợ đến lắp bắp.

“... Cô... Cô gái nào chứ? Chúng ta là đệ tử Phật tông, không gần nữ sắc, người... người có nhìn nhầm không?” Hai người kia rất cuống cũng hiểu được vì sao nên vội vàng lắc đầu phủ nhận.

“Ta nhìn nhầm? Xế chiều hôm nay ta tận mắt thấy các người lôi nàng vào trong!” Lời còn chưa dứt thì La Thần không nhịn nổi sự phẫn nộ, đau thương cùng ân hận cuộn cuộn trong lòng. Trường đao vung lên, một luồng linh lực mang theo ánh đao chém thẳng vào hai tên đang đứng run lẩy bẩy ở đằng kia.

“Á...!”

Hai người kia vốn có tu vi Trúc Cơ, nhưng trước mặt của một tu sĩ Kim Đan đang thịnh nộ thì lấy tu vi bọn họ cũng chẳng đỡ nổi một đòn.

Đao vừa bổ xuống đã vang lên một tiếng thật lớn!

Trường đao lóe lên hai lần, hai người kia bị chẻ làm đôi chia thành bốn mảnh bay thẳng ra khỏi căn lều sụp.

Ở chỗ căn lều này trong chốc lát đã nổi lên một hồi gió tanh mưa máu. Nội tạng tay chân rơi rải rác đâu đâu cũng có.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Rất nhiều người từ trong lều chui ra lộ đầu nhìn xung quanh.

“Ngộ Sa với Ngộ Trần bị giết rồi! Là kẻ nào làm?”

Những người này đều là đệ tử Phật tông đến từ tông môn cấp ba phía dưới, lần này cũng tới tham gia cuộc thi nhập môn tông môn cấp hai.

La Thần xách ngược trường đao, chậm rãi đi đến rồi nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Đưa cô gái của ta ra đây!”

“Cô gái gì của người? Tên điên này! Chúng ta là đệ tử Phật tông, không gần nữ sắc! Muốn tìm nữ nhân thì đến kỹ viện mà kiếm! Đừng có ở đây nổi máu điên!” Một hòa thượng lớn giọng mắng

Trước mắt La Thần đỏ ngầu, chỉ thấy một bóng người đang huơ tay múa chân ở trước mặt y.

“Cút!” La Thần hét lên một tiếng, ánh trường đao lại lóe lên.

Hòa thượng vừa rồi đứng ở kia lại nhai phát hiện đầu của mình bỗng bay về phía chân trời. Gã đưa mắt xuống thì hình ảnh cuối cùng thấy là thân thể không đầu của mình ngã khuyu....

Một cái đầu người trọc lóc có vài giới ba* bay lên trời, bắn lên vô số tia máu tươi, vẽ ra một đường cong giữa không trung rồi rơi xuống lăn đến

bên chân La Thần.

* Giới ba: Những hình tròn thường có trên đầu của các nhà sư.

La Thần nhắc chân đạp lên đầu người kia, đôi mắt lại lần nữa quét đến đám người đang ngây như phỗng ở trước mặt: “Ta lặp lại lần nữa, nếu không giao cô gái của ta ra thì các người đều phải chết!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 195: Thời Khắc Giết Chóc (Hạ)

 “Tên kia sao người có thể nói như vậy? Người bảo bọn ta giấu cô gái của người là bọn ta sẽ giấu à? Người phải đem chứng cứ ra đây chứ? Không có chứng cứ gì, chỉ dựa vào miệng trên miệng dưới của người, chỉ nói chứ không làm thì không phải người đang bịa đặt sao?! Người đừng có mà quá đáng, Phật tông chúng ta không phải dễ ức hiếp đâu.” Một chủ trì trông như tăng nhân đứng dậy huơ tay múa chân với La Thần, nói được một nửa thì đã mềm nhũn ra, ngoài mạnh trong yếu nói tiếp: “Các trưởng lão của Hoa Nghiêm Tự đang làm khách nghỉ ngơi trong nội môn Thanh Vân Tông rồi, có chuyện gì thì chờ chúng ta đi báo cho trưởng lão Hoa Nghiêm Tự đã rồi nói tiếp.”

Hoa Nghiêm Tự là tông môn cấp hai Phật tông, là một đại môn phái ngang hàng với Thanh Vân Tông và Thái Hoa Sơn.

La Thần lại tựa như chẳng nghe thấy gì mà vùng trường đao lên, huyết quang bắn tung toé, đầu của tăng nhân đang nói chuyện kia lập tức bay lên trời, rơi xuống trong rừng của Côn Ngô Sơn phía xa xa.

Ục ục...

Trong rừng cây vang lên một tiếng động xì xì xù xù.

Tựa như có yêu thú đang chuyển động về phía bên này.

“Thật sự muốn động thủ à?! Mọi người cùng nhau lên đi! Đừng độ lượng!”

Những đệ tử Phật tông này cuối cùng đã rõ rồi, chẳng có cách nào nói đạo lý với người như tên La Thần này. Tăng nhân bọn họ tuy lòng dạ từ bi, thể nhưng không có nghĩa là nhu nhược, càng không phải là kẻ vô dụng mặc người xâu xé.

Trên bãi đất trống trong rừng phút chốc đã lấp loé ánh đao, các loại pháp bảo bay loạn, các tăng nhân ở chỗ này đều sử dụng bản lĩnh sở trường của họ.

Từng tia, từng tia linh khí lấy La Thần làm trung tâm tụ tập đến, bắn mạnh về hướng thân thể của y.

Toàn thân La Thần rung lên, từ trên xuống dưới cả người y bỗng bốc lên một làn sương nhàn nhạt màu đỏ, bao phủ cả người y lại.

Linh lực của tăng nhân trong chốc lát bị lớp sương đỏ kia cản lại ở bên ngoài, không cách nào chạm đến thân thể của La Thần.

“Đó là gì vậy?” Có tăng nhân tò mò hỏi. Không chỉ có linh lực của bọn họ công kích không có tác dụng mà ngay cả bùa chú họ ném ra cũng chẳng tấn công được chút xíu nào.

Làn sương đỏ kia càng ngày càng đậm, xoay chuyển quanh người y càng lúc càng nhanh, thậm chí còn nhìn được nó có một ít mặt người vụn vụn lộ ra từ làn sương đỏ này, điên cuồng gào thét gầm rít, mặt lộ vẻ đau đớn, như thể muốn trốn khỏi sự khống chế của làn sương đỏ này vậy.

“Dùng chú phục ma Bất Động Minh Vương của Phật tông đi! Nhanh lên! Mọi người cùng nhau niệm chú! Đó là sát khí! Phật tổ ơi, sao người này lại có sát khí nặng nề đến vậy chứ! Y chẳng qua cũng chỉ có tu vi Kim Đan thôi mà! Quả thực như là ác ma mấy vạn năm xuất thế vậy!” Một tăng nhân kiến thức uyên bác bỗng nhận ra làn sương đỏ trên người La Thần.

Tăng nhân Phật tông lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay hợp thành chữ thập, vận chuyển linh lực, dốc sức niệm tụng chú phục ma Bất Động Minh Vương.

“Nam mô tất để tất để tô tất để.

Tất để già la.

La da câu diễm.

Tam ma ma tất lợi.

A thập ma tất để.

Sa bà kha.”

Cùng niệm tụng, trong rừng cây có một ít yêu thú ẩn náu ở đó đang bắt đầu ôm đầu lăn lộn đầy đất, tiếng kêu gào thống khổ truyền ra thật xa.

Làn sương nường đỏ trên người La Thần bắt đầu nhạt dần theo chú phục ma Bất Động Minh Vương mà các tăng nhân niệm tụng.

Những tiếng niệm tụng kia như đồng nhất dùng cái búa lớn nện thẳng vào thức hải và trái tim của La Thần.

Trái tim của y theo những âm thanh niệm tụng trầm bổng du dương của các tăng nhân kia mà càng lúc càng nảy lên chẳng theo quy luật nào.

La Thần gầm nhẹ một tiếng, tay phải chống trường đao nửa quỳ xuống, tay trái che nơi trái tim đang sắp nhảy ra khỏi lồng ngực mà cười khổ. Đồ giả đúng là đồ giả, thời khắc mấu chốt lại hỏng bét...

“Có tác dụng rồi! Các vị sư huynh sư đệ mọi người cùng nhau nỗ lực tiếp đi!” Một tăng nhân đột nhiên kêu to lên, kết quả lại làm nhiễu loạn một khúc tiết tấu của chú phục ma Bất Động Minh Vương.

Tiếng niệm tụng ngừng lại một chút.

Đôi mắt của La Thần nghiêm lại, thừa dịp chỗ hở này mà vận chuyển linh lực, mạnh mẽ luyện hóa làn sương đỏ trên người này, biến nó thành một cái áo bào máu khoác trên người. Sau đó đứng bật dậy từ mặt đất rồi bay lên giữa không trung, xoay trường đao lại phóng đến những tầng nhân đang ngồi khoanh chân cúi đầu tụng kinh trên mặt đất.

Lộp cộp!

Vô số đầu lâu bay lên bầu trời, tiếng niệm tụng trong miệng vẫn còn đang kéo dài.

Đầu La Thần càng đau, tim nhảy càng ngày càng kịch liệt, cả người như thể một cái khí cầu đang phình lên vậy, gặp nguy cơ không biết lúc nào cũng có thể nổ tung.

Lạch cạch! Lạch cạch!

Đầu lâu bay lên trời cuối cùng rớt từng cái từng cái xuống đất.

Những lời niệm tụng khiến đầu y đau như búa bổ cuối cùng cũng dứt.

Trên mảnh đất trống không lớn giữa rừng này, ngang dọc tứ tung đều là xác chết không đầu cùng đầu lâu không thân thể, đan xen lộn xộn.

Một mùi máu tanh nồng đậm trong chốc lát lan tỏa khắp bốn phía từ nơi đất trống nhỏ hẹp này và vào cấm chế đại trận hộ sơn trên núi Côn Ngô.

Chuông báo động trên núi Côn Ngô Sơn chốc lát ngân vang, một tiếng rồi lại một tiếng, vang vọng không ngớt khắp cả mạch núi Côn Ngô.

Mọi người ở tại những đỉnh núi khác bị tiếng chuông đánh thức, dồn dập chui ra khỏi lều mình hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Đại trận hộ sơn báo động trước, chẳng lẽ có ngoại địch đến tấn công? Không thể nào. Bây giờ tất cả ba đại phái tông môn cấp hai đều đang quy tụ về đây, đều có tu sĩ Nguyên Anh dẫn đội, có người còn nói đại nhân Tư An của tông môn đỉnh cấp đến đây tham gia, ông ta chính là tu sĩ Hoá Thần đấy! Hơn một vạn năm qua, Ngũ Châu Đại Lục của chúng ta mới có tu sĩ Hóa Thần đầu tiên. Kẻ nào lại không có mắt mà chọn ngay lúc này để tấn công núi Côn Ngô của Thanh Vân Tông chứ?!”

Mọi người nhốn nháo bàn tán, thế nhưng cũng đều tự mình tụ tập lại một chỗ với nhau. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất thôi.

Khảng Khảng nằm giang bốn cẳng ra ngủ trên bụng Lang Thất.

Xích Báo thì dựa đầu bên cạnh căn lều mà ngủ gật.

Chuông báo động trên núi Côn Ngô reo vang, Xích Báo tỉnh lại đầu tiên rồi vội đến đập Lang Thất một cú: “Tỉnh mau, hình như xảy ra chuyện gì rồi.”

Lang Thất há miệng sói của mình ra ngáp một cái, giường vuốt che đầu sói còn đang ngái ngủ của mình: “Trời có sập xuống thì cũng có người đỡ hộ thôi, người vội gì chứ? Người chẳng qua cũng chỉ là một con báo mà thôi, đừng có lấy lòng dạ thiện lương làm nhiệm vụ của mình...” Còn chớp cơ hội châm biếm Xích Báo nữa.

Xích Báo trừng nó một lát, bản thân thì hóa thành hình người đi ra ngoài lều.

Chẳng thấy bóng dáng La Thần cùng Vinh Tuệ Khanh đâu.

Trong lòng Xích Báo cảm thấy có chút không ổn.

Vinh Tuệ Khanh là chủ nhân lập kế ước sinh tử với nó, đáng ra trong phạm vi trăm dặm thì nó đều có thể tương thông tâm ý với Vinh Tuệ

Khanh.

Nhưng bây giờ nó lại hoàn toàn không cảm giác được đối phương đang ở nơi nào.

Núi Côn Ngô mặc dù lớn, nhưng nơi để bọn họ đi kiểm tra cũng chỉ có gần ấy thôi, cô còn có thể đi đâu chứ?

Xích Báo vội vã trở về căn lều, làm thuật Bồ Vũ lên Lang Thất cùng Khăng Khăng đang ngáy ngủ kia, xối tụi nó ướt nhẹp mới bắt tụi nó tỉnh dậy được.

“Kẻ nào? Kẻ nào hả? Kẻ nào thất đức thế! Đều là cặn bã! Dám dội nước lên đầu ông Lang Thất này hả, không muốn sống nữa có phải không?!” Lang Thất quay người biến thành hình người, nhảy lên mắng to.

Khăng Khăng đứng trên bả vai của Lang Thất, cũng chống nạnh mắng xối xả. Cảm giác đang ngủ nửa giấc mà bị người khác đánh thức đúng là không dễ chịu mà!

Xích Báo có chút phiền muộn vô cùng đau đầu với hai đứa đồng bạn thường ngày này, lạnh lùng nói: “Câm miệng! Bên ngoài hình như xảy ra chuyện lớn rồi! Còn nữa, lão đại với chủ nhân không biết đã đi đâu rồi, ta không cảm ứng được vị trí của hai người bọn họ. Các người thì sao?”

Khăng Khăng lập tức nhắm mắt lại, thả thần thức ra ngoài.

Tu vi của Lang Thất thấp nhất, tuy cũng đã Trúc Cơ rồi nhưng vì nó quá lười nên tu hành thường là ba ngày làm hai ngày ngủ, lúc này cũng không giúp được cái gì cả, vì thế lập tức lấy công chuộc tội nói: “Hai người các người ở đây cảm ứng dần đi, ta ra ngoài xem thử với hỏi thăm một lúc xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Nói xong lại biến thành hình chó vui vẻ chạy ra ngoài.

Qua một lúc lâu sau Khăng Khăng mới mở mắt ra nói với Xích Báo: “Tuệ Khanh bị cản lại trong một trận pháp. Lão đại... Đại phát ma tính rồi...”

Xích Báo vô cùng kinh ngạc: “Sao người biết được? Ta chẳng cảm nhận được gì cả.”

Nếu lúc trước Xích Báo mà nói như thế thì Khăng Khăng chắc chắn sẽ hả hê. Thế nhưng lúc này nó vốn chẳng nghĩ tới cái gì mà hả hê, hai cái móng vuốt nhỏ dùng sức lau mặt một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xù lông có nét nghiêm túc: “Hi vọng cấm chế đại trận hộ sơn núi Côn Ngô phát tác lần này không liên quan gì với bọn họ.”

Xích Báo không nói gì. Người đã nói lão đại đại phát ma tính, sao có thể không liên quan gì với họ được chứ? Lão đại thì thôi đi, nhưng chủ nhân thì làm sao đây? Cô đúng là luôn nghĩ đến việc tới Thanh Vân Tông bá sự...

Lang Thất theo một đoàn người chen lên trên một đỉnh núi.

Dọc trên đường đi nó cũng nghe được những người kia thảo luận nhỏ với nhau, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh trên người ứa ra, không ngừng điên cuồng hét lên ở trong lòng: “Không được! Lão đại! Ngàn vạn lần cũng phải chịu đựng...”

Càng đi về phía trước thì mùi máu tanh lại càng nồng, nồng đến nỗi ngay cả Lang Thất cũng không chịu được nữa, có vài lần dừng lại ở ven đường mà nôn thốc.

Trong đám tu sĩ thì có nhiều người buồn nôn hơn nữa. Rất nhiều nữ tu đã dừng lại ở ven đường, không đi tiếp nữa.

Lang Thất cố nhịn buồn nôn, cuối cùng cũng đi theo đám người kia đến đỉnh núi xảy ra sự cố kia.

Nhìn thấy khắp nơi trên đỉnh núi toàn là xác chết cùng đầu lâu, còn có vết máu và não bay tứ tung, Lang Thất chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lập tức ngã nhào xuống gốc cây ở bên cạnh.

...

Mão Tam Lang một buổi tối không ngủ, vẫn ngồi chờ ra ở trước cửa lều mình.

Hoàng Ly vẫn luôn ở bên cạnh Mão Tam Lang, cứ mãi ngồi bên cậu như thế.

Nghe thấy tiếng chuông của đại trận hộ sơn núi Côn Ngô thì sư thúc dẫn đội của đạo môn tông môn cấp hai Thái Hoa Sơn lần này lập tức phái đệ tử đến gọi Mão Tam Lang cùng Hoàng Ly đến lều của ông, tránh cho có việc gì xảy ra thì cũng khó xử với Chương môn.

Vạn Càn Quán là Đạo môn tông môn cấp ba, cũng ở chung một chỗ với Thái Hoa Sơn. Mọi người cũng bị tiếng chuông này đánh thức, dồn dập đi ra khỏi lều của mình rồi nghe ngóng lẫn nhau đã xảy ra chuyện gì.

“Nghe nói là đỉnh núi đông bắc bên kia xảy ra chuyện rồi. Chính là đỉnh núi mà đệ tử Phật tông ngủ lại ấy...” Có một vài nhân sĩ nhanh nhẹn tin tức đang trao đổi thì vừa vạn nghe được tin tức ngầm.

“Đi xem xem, rốt cuộc là chuyện gì chứ.” Thường sư thúc của Vạn Càn Quán lập tức phân phó nói với Đại Ngưu.

Đại Ngưu ngẩn ra, liếc nhanh qua Bách Hủy áo quần không ngay ngắn đang đứng bên người Thường sư thúc một chút rồi cúi đầu đáp lời, yên lặng đi về phía trước.

Thường sư thúc quay đầu lại nhìn thấy đệ tử Vạn Càn Quán đều đang lộ ra vẻ kỳ quái trên mặt, trong lòng đã rõ, đánh giá đám người kia một

chút rồi gọi La Xảo Tư: “Người cũng đi thăm dò tin tức cùng với Đại Ngưu đi.”

La Xảo Tư không dám trái lời, vội vàng đi theo sau Đại Ngưu đến đỉnh núi phía đông bắc kia.

Dưới chân núi Côn Ngô có một nữ tu mặc đạo bào màu xanh lục, dẫn theo một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp mà vội vàng vàng chạy về đằng này, vừa đi vừa nói: “Sở Sở, muội nhanh lên một chút đi. Lần này phải chớp lấy cơ hội mà mau chóng nhận, để ông ta cho muội vào tông môn đỉnh cấp. Muội là con gái của đại nhân Tư An, không thể cứ giậm chân ở tông môn cấp hai cả đời được.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 196: Cửa Giới

 * Cái chiêm lệc.

Lúc sắp rơi đến đáy thì đôi đồng bạt kia bỗng biến lớn đến lạ thường rồi lần nữa gõ vào nhau vang lên, chấn động đến mức cả tòa núi đều run lẩy bẩy.

Mà sâu trong sơn cốc có một người đàn ông mặc áo đỏ ngồi khoanh chân ở đáy vực, vẫn không nhúc nhích gì, tựa như không vì tiếng vang kinh thiên động địa của đồng bạt kia mà bị dao động.

Màu áo đỏ này nhìn qua như từng được ngâm trong bể máu tươi, tựa như một cái áo máu vậy.

“Đi!” Tăng nhân mặc đồ xanh đứng trên đỉnh núi xòe hai tay lại thành hình hoa sen, sau đó ngấm hai bên trái phải rồi trùng điệp khép lại.

Hai chiếc đồng bạt tựa như lưỡi dao sắc bén, một trên một dưới lao vùn vụt về phía người đàn ông ở dưới đáy vực, thế như chẻ che, chỉ hận không thể chém y thành ba khúc.

Người đàn ông áo đỏ kia chính là La Thần.

Huyền Trận của Đại Trận Pháp Sư Kỳ Lường Đồng ở Thanh Vân Tông có tên là Huyền Tâm Trận, lại nhờ vào linh thú đặc biệt Huyền Vân Thú có linh lực khác thường của Thanh Vân Tông, thì có thể triển khai đại pháp huyền tâm với người vào trận. Vừa có thể mê hoặc bản tâm của

người, cắt đứt ngũ giác của người, có thể làm nổi lên đục vọng0nguyên thủy nhất của người, làm trỗi dậy ký ức đã phủ bụi.

Hơn nữa lúc trước giết chóc liên miên trên đỉnh núi thì rốt cuộc cũng đã đánh thức ký ức của y dậy một phần. Lần này đã để y hiểu được tại sao lại có cảm giác phức tạp đến thế với Vinh Tuệ Khanh. Nhưng bây giờ còn nói gì nữa đây, đều đã muộn rồi. Y đã không còn đường lui, cũng không có cách nào cứu vãn cả.

Liên kết không nói rõ được kia giữa y và Vinh Tuệ Khanh vào đúng lúc này đã đoạn tuyệt. Y cũng không cảm nhận được chút khí tức nào của cô cả.

Cô đã chết thật rồi sao?

Biết đâu cô chết5rồi thì con đường sau này y đi sẽ dễ dàng hơn.

Không có lo lắng, cũng không có bất cứ thiện ý nào, y chỉ cần làm cho tốt bản thân mình, làm cho xứng một chức vương của Ma giới. Không phụ sự mong đợi của mọi người, lại một lần nữa nhắc lên một hồi gió tanh mưa máu ở ba giới này đây.

Nếu bọn họ đã hủy diệt sự nhớ nhung duy nhất ở đáy lòng y, vậy thì hãy để cho ba giới này chôn vùi cùng cô đi!

Nhớ tới khoảng thời gian tươi đẹp mà họ từng có với nhau, những lúc vành mai chạm tóc, những lúc màn trời chiếu đất, ánh mắt La Thần từ cực nóng4đần trở nên lạnh lẽo, tịch mịch.

Cảnh đẹp mà người chẳng thương. Hóa ra chỉ là một câu lừa mình dối người, chẳng có cái gì là chúc phúc cả.

Ánh mắt của La Thần càng ngày càng lạnh, càng ngày càng tàn ác, vẫn ngồi ngay ngắn ở dưới đáy vực như cũ.

Đợi đến lúc hai cái đồng bát sắp bay đến trước mặt y thì tay trái liền vung lên, lấy ra thanh trường đao chống vào giữa hai cái đồng bát, hoàn toàn tạo ra khoảng cách giữa hai đồng bát. Còn bản thân thì vọt vào giữa hai cái đồng bát, vận chuyển linh lực rồi thông qua lưỡi và chuôi đao, nhanh chóng truyền tổng linh lực ra ngoài.

Ầm!

Hai cái đồng bát già thiên cái địa kia trong chốc lát bị linh lực của La Thần đánh nát, chuông khánh khổng lồ lại vang lên lần nữa trong trời đất, giống như phật ngữ luân âm tuyên truyền giác ngộ vậy.

“Hả? Phá hủy được Đồng Khánh của ta rồi à?!” Tăng nhân mặc đồ xanh kia đau lòng đến mức miệng cũng méo xệch đi. Lão là một chấp sự tăng của tông môn cấp hai Phật tông, cũng có tu vi Nguyên Anh, lại dùng pháp bảo hệ thanh chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới điều khiển được, thế mà lại rơi vào kết cục này đây. Lão lại vui mừng, may mà bản thân lấy ra không phải là pháp khí bản mệnh, nếu không thì Nguyên Anh của lão đã tràn đầy nguy hiểm rồi...

“Xem ra mọi người coi thường năng lực của ác đồ này rồi. Còn chờ gì nữa? Mọi người cùng nhau tiến lên đi!” Trên đỉnh núi có người hét lên.

Những người này đều là nhân sĩ cấp cao trong môn phái được Thanh Vân Tông cùng Hoa Nghiêm Tự phái đến để xử lý sự cố lần này, tu vi thấp nhất cũng là tu sĩ Kim Đan, tu sĩ Nguyên Anh cũng có vài người.

Nhưng tăng nhân mặc đồ xanh của Hoa Nghiêm Tự kia đã ra quân không thuận lợi, khiến cho mọi người cũng hơi nghi ngờ một chút. Ai cũng không dám ra tay nặng quá, chỉ sợ chọc giận ác đồ này thì lại sẽ khiến cho bọn họ không chống đỡ nổi.

Các loại pháp khí bùa chú cùng linh lực lại bay đến sơn cốc, tất cả đều nhắm vào người La Thần.

La Thần có áo máu hộ thể, lại là thể khí kiêm tu, trường đao trong tay thoát nhìn có vẻ ngoài xấu xí nhưng không gì không xuyên thủng được. Hơn nữa những pháp bảo hay thậm chí là linh bảo của các tu sĩ cấp cao kia cũng không có tác dụng gì với nó.

Có mấy người đã “ồ” lên một tiếng, hai mắt tỏa sáng, cũng tính toán thâm trong lòng. Thanh trường đao kia rõ ràng là một bảo vật đáng gờm!

Giám bảo cách của Ngũ Châu Đại Lục chia bảo vật đại khái thành ba đẳng cấp: Pháp bảo, linh bảo, và tiên bảo.

Ngay cả linh bảo cũng không mấy may làm nó bị tổn thất gì thì lập tức biết được cấp bậc của thanh trường đao này, nó thuộc đẳng cấp trên cả linh bảo.

Trên cả linh bảo thì chỉ có tiên bảo thôi?!

Hiện nay trên toàn bộ Ngũ Châu Đại Lục, có người nói chỉ có thần điện Quang Minh mới có bảo vật cấp tiên bảo. Ở nơi khác chỉ cần có linh bảo thì cũng có thể đem ra làm bảo vật trấn tông rồi.

Những tu sĩ cấp cao của tông môn cấp hai này ánh mắt độc ác, tu vi lại cao. Một khi đã nổi lên ý định giết người đoạt bảo thì trên tay lập tức ra chiêu vừa nhanh vừa độc, vô số kiếm trận, trường thẳng cùng phi đao bày bố thành thiên la địa võng, phải căn giết hoàn toàn La Thần này.

La Thần lại như càng đánh càng ngộ ra, trường đao vung lên vậy mà đã hoàn toàn vượt qua uy lực cực lớn của tu sĩ Kim Đan, trong chớp mắt đã chém xuống hai tên tu sĩ Nguyên Anh định đánh lén y.

Hai nguyên anh một đen một trắng từ trong người hai tu sĩ Nguyên Anh này nhảy ra ngoài, định trốn thoát thì đã bị La Thần nhanh như chớp đuổi tới, nuốt xuống hai nguyên anh này từng cái một.

“Ăn sống nguyên anh ư! Y là ma tu! Thì ra y là ma tu!” Một tu sĩ hoảng sợ kêu lên rồi lui về sau hai bước.

“Ha ha ha ha...” La Thần cười lớn một trận kinh thiên động địa: “Ma tu thì là gì chứ?! Ta thấy các người còn chưa gặp qua cái gì gọi là ma đâu!”

Đang lúc nói chuyện thì thân hình La Thần nhanh chóng phình lớn lên, từ sơn cốc cao đến đỉnh núi.

Tựa như trong toàn bộ đất trời này đều lấp kín một mình y.

Những tu sĩ đứng trên đỉnh núi vội vã bay ra ngoài, lui đến một chỗ xa hơn.

Mà thân thể của La Thần vẫn tiếp tục lớn lên, càng lúc càng lớn, càng lúc càng cao, cuối cùng thành đầu đội trời xanh, chân đạp đất đen, tóc đen dài ở sau lưng tung bay, một vệt máu ngấn ngấn lộ ra trên trán y.

Sắc mặt trắng như tuyết, một đôi mắt hẹp dài lộ ra màu máu yêu dị, dưới cánh mũi cao thẳng là một đôi môi mỏng đang mím lại, khóe miệng cũng câu lên một độ cong tuyệt tình, tựa như đang cười khẩy, cũng tựa như đang xem thường.

Là ma, hay là người đã không còn quan trọng nữa rồi. Trường đao trong tay hắt cuối cùng lóe lên một luồng sáng chói mắt, bỏ đi lớp ngụy trang màu trắng, lộ ra màu nền sâu kín. Vô số hắc khí tràn ra từ thân thanh trường đao.

Tay phải La Thần giơ trường đao lên, vạch một đường xé trời ngay trên đỉnh đầu của mình.

Rào!

Vô số mảnh vỡ rơi từ không trung xuống, dường như ruột phích thủy tinh trong suốt hoàn mỹ, cuối cùng lại vỡ nát thành từng mảnh, lộ ra một vết sẹo.

Lần này xuất hiện không phải là vết trời, mà là cửa giới.

Đại môn đi về Ma giới bị trường đao của La Thần chẻ ra rồi.

Những tu sĩ hoàng hồn trốn thoát được khi quay đầu lại liếc nhìn một cái thì vừa vặn thấy được bầu trời lần này được chẻ ra một vết nứt dài, không phải là phá toái hư không, cũng không có gió mạnh lăng liệt mà là lộ ra một thế giới màu đỏ au, một đại trận ma quân nghìn nghịt chẳng nhìn đến được điểm cuối.

Đầu mọc hai sừng lưng đeo hai cánh, phía sau còn có cái đuôi dài thông hươ qua hươ lại.

Chiều cao vài trượng, trong tay cầm đủ loại binh khí cùng khiên chắn. Đứng ở đấy mang theo vẻ mặt khát máu tha thiết hưng phấn mà nhìn chăm chăm bọn họ ở bên kia bầu trời.

“Trời giúp Ma tộc! Ngô vương về rồi!”

“Trời giúp Ma tộc! Ngô vương về rồi!”

“Ô lạp! Ô lạp!”

Vô số ma quân hét lên tiếng kêu vui sướng từ tận đáy lòng, quỳ xuống bái lạy La Thần.

La Thần vẫn như cũ tay giơ trường đao, ngạo nghễ đứng đấy, nghiêm nghị lớn giọng nói với ma quân đang đứng sau cửa chính Ma giới: “Cửa giới đã mở, các người còn không mau đến đây càn quét những tu sĩ Nhân giới ra về đạo mạo này!”

“Giết!” Một đám ma quân nghe theo mệnh lệnh của La Thần mà xung phong nhảy từ bên kia cửa giới ra ngoài. Không đợi rơi xuống đất mà đã bay nhào đến những tu sĩ cách đây không xa.

Số ma quân từ Ma giới đi qua cũng không nhiều nhưng cơ thể của chúng nó thực sự quá mạnh mẽ, hơn nữa tu vi cũng không thấp, ít nhất cũng tương đương với tu sĩ nhân giới có tu vi Kim Đan. Giương nanh múa vuốt xông đến bắt được những tu sĩ Nhân giới chậm chân chạy không thoát là cho vào miệng cả, khiến bọn họ ngay cả sức chống cự cũng không kịp có.

La Thần chống trường đao đứng giữa đất trời mà ha ha cười như điên.

Lang Thất theo đoàn người chạy đến đây thấy được dáng vẻ như nhập ma của La Thần thì trong lòng hoảng hốt. Đợi đến khi thấy được những ma quân nhảy ra từ cửa giới trên trời thì lại là kinh ngạc không thôi. Nó theo bản năng sờ sờ hai cái sừng trên đỉnh đầu của mình rồi mắng thăm một tiếng: “Ta nhổ vào! Thì ra linh khí vùng âm tê này đều là ma khí, chẳng trách nó cũng khiến cho ông biến dị. Đúng là cặn bã! Với lão đại thì tốt nhỉ, còn đối với dân hèn vô tội như chúng ta lại là uống rượu độc giải khát mà.” Mắng một lúc lại nghĩ: “Nơi âm tê này có chuyện ma quỷ, không biết có ai biết không...”

“Ma giới xâm lược rồi! Mau gửi thư cho đại nhân Tư An của tông môn đỉnh cấp biết đi!” Một tu sĩ điên cuồng gào thét nói rồi đưa tay bóp nát một tin phù.

Một con ma quân đuổi một cái móng dài ra, chặn lại cổ họng của tu sĩ này rồi kéo gã ta về ném vào trong miệng mình mà nuốt chửng.

Nghe được Ma giới xâm lấn thì có rất nhiều tu sĩ không phản ứng lại được.

Vạn năm trước, yêu nhân Ma giới đã từng xâm lấn Nhân giới, thế nhưng bị tu sĩ Nhân giới cùng yêu tu kết đồng minh đẩy lùi lại được Ma giới. Cũng từ vạn năm trước có một nữ tu lợi hại nhất đứng ra phong ấn lại cánh cửa giữa Ma giới và Nhân giới.

Ai biết mới qua vạn năm mà cái phong ấn này đã mất hiệu lực rồi chứ?

Ở trước mặt ma quân hung hăng thì có một số tu sĩ tu vi cao cũng đã nhũn chân ra, không lo chống cự với ma quân mà chỉ toàn bóp thun di phù của bản thân, biến khỏi đỉnh núi này nhanh như tia chớp rồi chạy về trong tông môn Thanh Vân Tông.

Hai ngọn núi Côn Ngô này chốc lát rồi beng cả lên, có vô số người gào khóc chạy trốn khắp nơi, tránh né sự truy sát hung tàn của ma quân.

Đại Ngưu cùng La Xảo Tư thấy thế thì vội vàng né ra xa, nằm nấp ở phía sau núi nhìn chăm chăm nhất cử nhất động.

“Chúng nó sắp giết đến đây rồi.” La Xảo Tư vô cùng bất an: “Chúng ta trở lại báo tin đi.”

Đại Ngưu nhìn chăm chăm ngực ma quân kia thì trong lòng khó chịu muốn thử xem sao nên qua loa nói với La Xảo Tư: “Cô trở về báo tin đi, ta ở đây nhìn xem.”

La Xảo Tư không muốn ở lại đây nữa nên vội vàng xoay người chạy về báo tin.

Đại Ngưu nghe có tiếng một lão già râu bạc nói trong thức hải, đang truyền thụ kinh nghiệm cho hắn: “Sao không bắt một con ma quân giúp mình tu luyện...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 197: Xoay Chuyển Tình Thế (Thượng)

 Đại Ngưu gật gật đầu, ánh mắt lóe lên một chút khát máu. Hắn tin tưởng lời của lão già râu bạc, biết lão sẽ không gạt hắn. Xông lên ôm lấy ma quân không khó, khó là làm thế nào dẫn một con ma quân đơn độc đi ra.

Đại Ngưu nhào người trên mặt sau của tảng đá, cẩn thận quan sát đám người đang chạy trốn tán loạn, theo dõi một nữ tu xinh đẹp, dường như là một tán tu, không môn không phái, tu vi cũng chỉ vừa mới là Luyện Khí trung kỳ.

Đại Ngưu đi ra từ phía sau tảng đá, vẻ mặt chất phác mà nói với nữ tu kia: “Cô đừng chạy cùng với những người đó. Bọn họ có tu vi cao nên chạy nhanh, cô theo bọn họ sẽ rất vất vả.”

Nữ tu kia bị ma quân làm sợ đến đứng tim, thấp thỏm nói: “Chẳng hay vị đạo hữu này có thể chỉ ra một đường sống hay không?”

“Đi theo ta. Chúng ta trốn qua bên kia, ta biết chỗ ấy có cái sơn động, hai ta đi vào, lấy đá lớn chặn lại, lại bố trí trận pháp, hẳn là có thể vượt qua lần này. Ta nghe nói bọn họ đã đưa tin cho Tư An đại nhân của tông môn đỉnh cấp. Chờ Tư An đại nhân vừa đến, những yêu nhân Ma giới này ắt như tên hề nhảy nhót, chưa đánh đã tan.” Biểu cảm trên mặt Đại Ngưu càng thêm thành khẩn, hai tay có hơi cục mịch mà chà xát với nhau, nhìn nữ tu kia một tí lại lập tức rời mắt đi, sau đó lại như không kiềm được mà len lén liếc nhìn nàng ta.

Lòng đã ước mong, lời cũng đã tỏ.

Nữ tu kia vừa nhìn dáng vẻ của Đại Ngưu thì lập tức hiểu đối phương đã quy dưới gấu váy mình, không khỏi mỉm cười, chủ động kéo tay Đại Ngưu: “Đạo hữu cao kiến, vậy thì phải phiền đạo hữu vậy.”

Đại Ngưu mỉm cười, cũng trở tay nắm lấy tay nữ tu, dẫn nàng ta đi đến phía sau tảng đá.

Phía sau tảng đá rất nhanh đã vang lên tiếng kêu rên.

Chẳng lâu sau, Đại Ngưu kéo tóc nữ tu té xỉu kia, vẻ mặt tươi cười mà đi vòng ra phía trước.

“... Bên kia có vài ma quân lạc đàn, người ném nữ tu này đến trên con đường nhỏ bên kia đi.” Lão già râu bạc trong thức hải Đại Ngưu khẽ dặn dò, trong lòng cũng rất đặc ý với thủ đoạn của Đại Ngưu, lão biết lần này, nhất định là không tìm sai người.

Trên đường nhỏ, con ma quân kia quả nhiên là bị hương vị thịt người hấp dẫn đến, vừa thấy là thấy một nữ tu xinh đẹp té ngã trên con đường nhỏ, còn đang thoi thóp, nó không khỏi vui mừng nhào đến, bắt đầu xé rách quần áo của nữ tu kia.

“Mau đi lên!”

Thừa dịp ma quân kia đang muốn vui vẻ với nữ tu, Đại Ngưu đi ra từ sau tảng đá, nhào lên, ôm lấy ma quân từ phía sau.

Lão già râu bạc lập tức rút tu vi toàn thân vào bên trong đan điền của Đại Ngưu, tiếp quản thân thể hắn, một tay nắm lấy ma quân, dùng sức vòn vò, sau đó há miệng, nuốt ma quân đã bị vòn tròn lại vào bụng.

“Hừm, thứ này, hẳn là đủ rồi.” Linh lực của lão già râu bạc hoàn toàn dùng vào việc bắt ma quân này, tiêu hao rất nhiều. Lão biết mình phải rơi vào ngủ say một khoảng thời gian, lần nữa tích góp linh lực mới có thể đi ra chỉ đạo Đại Ngưu. Trước lúc đó, lão căn dặn Đại Ngưu: “Ta sắp không chịu được nữa rồi, muốn đi ra ngoài tìm một chỗ bế quan chữa thương. Ta đã đưa ma quân này đến bên trong đan điền của ngươi, ngươi phải chăm chăm luyện hóa nó. Chờ khi ngươi đã hoàn toàn luyện hóa nó, 9 tu vi của ngươi ít nhất có thể Kết Đan.” Nói xong hình dáng của lão già râu bạc kia liền biến mất trong thức hải của Đại Ngưu.

Đại Ngưu cho rằng lão già râu bạc đi thật rồi, không khỏi vô cùng thất vọng, thế nhưng cũng đành chịu. Cảm nhận một chút ma quân đã được lão già râu bạc dùng linh lực ngăn cách bên trong trong đan điền của mình, hẳn vội vàng khoan chân ngồi xuống, trước tiên cứ hấp thu luyện hóa linh lực của lão già râu bạc rồi hẳn nói, sau đó sẽ là hưởng dụng con ma quân này.

Mà trên đỉnh núi đối diện, càng ngày càng có nhiều ma quân thông qua cánh cửa mà vọt đến, trắng trợn ăn thịt tu sĩ Nhân giới.

Rất nhiều tu sĩ không chịu nổi cảnh tượng thảm thiết như vậy, cười pháp bảo phi hành của mình mà bỏ chạy tán loạn.

La Thần cầm trường đao đứng ở giữa trời đất, đang ác chiến với vài tu sĩ Nguyên Anh.

“Mọi người phải cố chịu đựng! Tư An đại nhân sẽ lập tức đến ngay!” Một tu sĩ Nguyên Anh nhận được tin của tông môn thì vui mừng thông báo cho mọi người.

Tất cả mọi người đều mừng rỡ. Tư An là tu sĩ Hóa Thần, chỉ cần hắn đến, mọi người sẽ bình an vô sự...

Cuộc chiến của La Thần và các tu sĩ càng thêm kịch liệt, trường đao va chạm nhau với pháp khí của các tu sĩ, linh lực giao hội, chớp lóe lên

thành từng tia sét trên đỉnh núi Côn Ngô.

Những tia sét này rớt cuộc tạo thành một khe hở trên nguyên khí đất trời được trận pháp nối thành một thể trên núi Côn Ngô.

Nguyên khí gián đoạn, Huyền Tâm Trận lập tức có kẽ hở.

Vinh Tuệ Khanh vẫn luôn yên lặng tập trung tinh thần bên trong trận pháp. Nếu như chỉ là muốn thoát đi, cô đã đi từ lâu rồi. Nhưng mà bởi vì chuyện với Mạnh Lâm Chân năm đó, cô hận nhất chính là huyền trận. Lần này đối phương chẳng những phát động huyền trận có hiệu quả thay trời đổi đất mà còn cố ý cô lập cô và La Thần, bố trí ra tình thế như vậy, có thể thấy được đối phương có mưu đồ không nhỏ.

Bản thân cô tinh thông trận pháp, sẽ không bị trận pháp ràng buộc, thế nhưng La Thần lại không hiểu, nói không chừng sẽ bị huyền trận của đối phương vây khốn.

Lúc bị huyền trận vây khốn, gặp phải những cục diện khiến người ta khó xử này, Vinh Tuệ Khanh quả thực nghĩ cũng không dám nghĩ nữa.

Cho nên cô đã hạ quyết tâm rồi, chẳng những phải phá trận, hơn nữa còn phải trực tiếp bắt được Đại Trận Pháp Sư Kỷ Lương Đống đang trốn trong mắt trận điều khiển trận pháp kia!

Cô nín thở đợi lâu như vậy, rốt cuộc cũng đến lúc trận pháp xuất hiện sơ hở!

Vinh Tuệ Khanh đứng lên, khép chặt hai mắt, cánh tay khép sát đưa về phía trước, cao ngang thân. Cô giống như một con cá đang bơi lội mà rong chơi trong vùng biển do nguyên khí đất trời tạo thành, chạy theo mạch lạc của trận pháp mà đi về phía trung tâm mắt trận.

Trong mắt trận Huyền Tâm Trận, Kỳ Lường Đồng ngồi ngay ngắn ở trung tâm bát quái đồ, bên cạnh bày tám cái bàn nhỏ, trên mỗi cái bàn có cung phụng một khối linh thạch thượng phẩm, đang tỏa ra linh lực vô tận.

Phía trên đỉnh đầu của Kỳ Lường Đồng đang có một đám mây bông bành. Trên đám mây thì có một linh thú cả người trắng như tuyết, lông tơ bông, trông như một con cừu nhỏ, thế nhưng đôi mắt lại trong suốt không màu, trong miệng há ra đóng lại, phun ra nuốt vào linh khí do linh thạch thượng phẩm cung ứng ra.

Thần thông ảo thuật của Huyền Tâm Trận chính là do con Huyền Vân Thú trắng như tuyết này cung cấp.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ tiến đến chỗ mắt trận, cảm giác được hấp dẫn từ dòng linh khí kia càng ngày càng mạnh, Nhật Nguyệt Song Câu trên tay đã tự động vọt nhanh về phía trước.

Nơi mắt trận còn có một trận pháp phòng vệ, có tác dụng tăng cường bảo vệ đối với Đại Trận Pháp Sư bên trong.

Trước đây, nếu như Đại Trận Pháp Sư cần chủ trì trận pháp, Thanh Vân Tông đều sẽ phái ra ba bốn tu sĩ Nguyên Anh đến hộ pháp.

Bởi lẽ bồi dưỡng một Đại Trận Pháp Sư thật sự là quá khó khăn, bất kể là những tông môn kia, Đại Trận Pháp Sư cũng tuyệt đối là đối tượng cần được ưu tiên bảo vệ của môn phái.

Thế nhưng lần này Kỳ Lường Đồng che giấu việc mình tư lợi, lại thấy Vinh Tuệ Khanh và La Thần chẳng qua là một tu sĩ Trúc Cơ và một tu sĩ Kim Đan, hoàn toàn không phải là đối thủ của Huyền Tâm Trận, cho nên hẳn không báo cho Thanh Vân Tông mà là một mình lén chạy đến, phát động Huyền Tâm Trận, muốn sớm giết chết Vinh Tuệ Khanh và La Thần.

Nào biết rằng La Thần có thực lực vượt xa tu vi Kim Đan, hơn thế nữa, chuyện tư lợi của hắn dường như không chỉ mang đến đại họa cho Thanh Vân Tông, mà thậm chí còn mang đại họa ảnh hưởng cả Nhân giới!

Kỷ Lương Đồng ngồi ở trong mắt trận, nhìn thấy rõ ràng tất cả động tĩnh bên trong trận pháp, tất nhiên cũng biết cuộc tàn sát của La Thần, còn có cánh cửa nối liền các giới không nên mở ra kia.

Mồ hôi trên trán Kỷ Lương Đồng càng ngày càng nhiều, sắc mặt từ đỏ chuyển sang trắng, lại từ trắng chuyển xanh, lại từ xanh chuyển thành tái mét, đủ mọi màu sắc, như là trong phường nhuộm vậy, vô cùng đặc sắc.

“Beeeeee!” Huyền Vân Thú cảm giác được nguy hiểm đến gần, đột nhiên dời ánh mắt không có tiêu cự nhìn về hướng của Vinh Tuệ Khanh mà kêu lên.

Với trận pháp phức tạp này, Vinh Tuệ Khanh không dùng đá nhỏ để phá trận nữa mà lấy ra trận kỳ mình đã dày công chuẩn bị, cắm vào trận pháp phòng hộ xung quanh mắt trận kia, lập tức phá giải vòng phòng hộ của mắt trận.

Tầng tầng mây dày nặng từ từ tán đi, Kỷ Lương Đồng và Huyền Vân Thú xuất hiện ở trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt ra, tay phải cầm Nhật Câu chỉ về phía Kỷ Lương Đồng, lạnh lùng nói: “Là người chủ động dừng tay hay là ta đánh đến người dừng tay, tự người chọn một cái đi!”

Kỷ Lương Đồng cắn răng, cười ha ha nói: “Đã chậm rồi, đã chậm rồi. Cho dù là người đánh chết ta cũng không cứu được tình lang của người nữa! Chậc chậc, lại có thể làm bạn với người của Ma giới, người còn muốn vào Thanh Vân Tông thay thế vị trí của ta? Quả thực là buồn cười!”

Không biết tại sao, Vinh Tuệ Khanh rất không vui khi nghe thấy những lời như vậy, cô sa sầm sặc mặt, không nói nhảm nữa mà ném ra Nhật Nguyệt Song Câu trong tay về phía trước, nhìn chúng nó bay vút ra, bắt đầu chiến đấu với luồng linh lực bảo vệ cuối cùng chỗ mắt trận.

Nhìn thấy Nhật Nguyệt Song Câu sắp tấn công đến mình, Kỷ Lương Đồng vội vàng nhất tâm nhị dụng, vừa duy trì gia tăng công kích của Huyền Tâm Trận đối với La Thần, vừa nghĩ cách đưa hai thanh binh khí kỳ quái hình lưỡi câu kia của Vinh Tuệ Khanh ra ngoài mắt trận.

Vinh Tuệ Khanh thừa dịp Kỷ Lương Đồng bị Nhật Nguyệt Song Câu cuốn lấy thì tung người nhảy lên không trung, đi đến Khảm vị, chuyển sang Ly vị, ngược lên trên về Khôn, tức thì đi đến bên cạnh Huyền Vân Thú, vươn tay ra tóm lấy cổ Huyền Vân Thú hãy còn đang phun mây nhả khói.

Huyền Vân Thú bị đau, đành phải ngừng phun khí, be be kêu lên.

Vinh Tuệ Khanh nghe thấy mà bực mình, tiện tay cắt lấy một ít lông trên người Huyền Vân Thú, nhét vào trong miệng nó, chặn kín âm thanh của nó, nhân tiện cũng ngăn chặn sương mù phun ra từ trong miệng nó.

Huyền Tâm Trận đã không còn công kích linh vụ của Huyền Vân Thú, uy lực huyền trận lập tức giảm xuống.

Mà ngọn đồi chỗ La Thần đã trở thành cỏi Tu La. Tư An đại nhân của tông môn đỉnh cấp cuối cùng đã vội vàng cười Hỏa Vũ Vân mà đến, hiển lộ ra Pháp Ngoại Hóa Thân trên đỉnh núi, biến thành cao lớn như La Thần, đứng song song giữa đất trời, như là hai vị thần.

Một cuộc ác chiến dường như hết sức căng thẳng.

Đúng vào lúc này, Vinh Tuệ Khanh một tay mang theo Huyền Vân Thú, tay kia thì mang theo Kỷ Lương Đồng đã hôn mê, chân đạp đổ mắt trận, nhảy ra ngoài từ trong hư không, xuất hiện ở giữa hai người.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 198: Xoay Chuyển Tình Thế (Hạ)

 “Chuyện gì vậy?”

“Có chuyện gì thế?”

“Những làn sương này là sao?”

Những lão già của tông môn cấp hai đứng cạnh Tư An bắt đầu nhónhạo nghị luận.

Đại nhân Tư An tu sĩ Hóa Thần đã lộ pháp ngoại hóa thân đang định quyết chiến một trận sinh tử với La Thần, bỗng phát hiện sát khí nồng đậm của đối thủ đã biến mất chẳng thấy đâu nữa.

Sương trắng đang dần tan hết, vì lẽ đó mà cảnh vật trước mặt mọi người cũng biến đổi theo.

Lúc trước núi Côn Ngô trong mắt mọi người chỉ nhìn thấy cây xanh núi thẳm, lưng sông suối trong. Ai cũng cho rằng chỗ ở của nội môn Thanh Vân Tông rất xa, cho dù những tu sĩ đã đi qua nội môn Thanh Vân Tông cũng cho là thế cả.

Mãi đến khi làn sương trắng này tan hết thì những tu sĩ này mới phát hiện thì ra nội môn Thanh Vân Tông ở ngay trước mắt họ chứ chẳng đâu xa vời cả.

Đại điện nguy nga, hiên nhà uốn lượn, bốn góc nhà đều có diêm thú dữ tợn ngồi xồm chẳng nhúc nhích, tỏa ra khí thế của tu sĩ Kim Đan.

Khắp cả dãy núi đều có vô số mái hiên nóc nhà trùng điệp, đình đài cao lầu, còn có động phủ thiên nhiên giữa núi nữa, tựa như một tấm tranh thủy mặc bày ra phất phơ vậy, từng0bức bày ra trước mặt của các vị tu sĩ. Cảnh tượng giống y như đúc với nội tông môn mà trước kia muốn tiến vào là bọn họ phải hở một tí bay cả mấy ngàn dặm..

Thì ra đây đều là uy lực của Huyền Trận Thanh Vân Tông.

Ở giữa núi này, mây sâu chẳng thấy nơi đâu.

Đi vòng cả ngàn dặm, thì ra chỉ loanh quanh ở mảnh đất nhỏ trước mắt.

Tu sĩ ở đây hiểu rõ rồi thì cũng không sinh lòng hiềm khích với Thanh Vân Tông, trái lại còn thêm cảm khái vạn ngàn trước uy lực trận pháp này.

Có một Đại Trận Pháp Sư thì đối với một môn phái mà nói thật sự rất5quan trọng.

“Yêu nữ! Mau thả Đại Trận Pháp Sư của bọn ta ra!” Tu sĩ Thanh Vân Hồng gân họng quát mắng với Vinh Tuệ Khanh đang đứng giữa không trung.

Vinh Tuệ Khanh lia mắt nhìn một cái rồi lắc lắc đầu, tháo khăn che mặt của mình xuống

Một khuôn mặt đẹp đẽ quá sức tưởng tượng hiện ra trước mắt mọi người.

Làn tóc đen theo gió tung bay, lông mày nét xuân sơn, màu mắt xanh thăm hửu ý, mũi ngọc tinh xảo đẹp đẽ, má hồng như đang e giận, môi đào không tô mà đỏ, hai gò má trắng nõn nà, dáng người nhấp nhô như dãy núi, đường cong tuyệt mỹ, sắc mặt bình tĩnh. Thần quang4ly hợp, dung mạo

tuyệt thế, thấy được ở phía dưới ai cũng hơi cúi đầu không dám nhìn thẳng cô.

Tư An thấy được dung mạo của Vinh Tuệ Khanh thì không dám tin vào mắt mình, trong lòng chấn động cực mạnh, lập tức thu hồi lại vẻ ngoài hóa thân pháp ngoại, biến trở lại thành hình người đứng trên đỉnh núi đối mặt với cô.

Vinh Tuệ Khanh giẫm phi thoa đứng giữa không trung, quay người lại cười lạnh với đám tu sĩ gào thét ở bên dưới: “Hắn ta cũng xứng gọi là ‘Đại Trận Pháp Sư’ sao?!” Nói xong còn tiện tay quăng Kỳ Lường Đồng xuống giữa đám người. Một tay khác lại bỏ Huyền Vân Thú bị đánh ngất xỉu vào trong túi càn khôn của mình.

Huyền Vân Thú chỉ kịp kêu be be hai tiếng, thể hiện sự kháng nghị rồi lập tức hôn mê bất tỉnh.

La Thần thấy Vinh Tuệ Khanh đột nhiên xuất hiện thì trong lòng cũng giật mình.

Cô không chết!

La Thần lại một lần nữa cảm nhận được sự liên kết không tả được giữa mình và Vinh Tuệ Khanh!

Lúc trước cảm giác đó đã hoàn toàn bị cắt đứt, y còn tưởng lần này bọn họ sẽ thật sự vĩnh viễn cách trở đất trời.

Trên mặt La Thần như vừa vui vừa buồn mà bình tĩnh nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Trong lòng nhanh chóng xoay chuyển, cửa giới trên trời cao sau lưng y đã biến mất chẳng thấy tăm hơi, phong trời xanh thẳm hoàn hảo chẳng

chút tí vết, tựa như đại quân Ma giới mà bọn họ vừa thấy được chỉ là ảo giác mà thôi.

Bộp! Bộp! Bộp!

Trong đất trời bỗng nổi lên tiếng của từng trận gió lớn tiêu tan như tiếng bóng xà phòng nổ vậy.

Nhưng bởi vì cửa giới đột nhiên biến mất nên ma quân ở Nhân giới cũng như bong bóng vậy, bộp một tiếng, bỗng dưng tiêu tan ngay trước mặt mọi người.

Mà những tu sĩ Nhân giới trước đó bị chúng nuốt chửng giờ lại rên rỉ xuất hiện từng người từng người tại ngay nơi ma quân biến mất.

“Á? Chuyện gì thế này?”

Mọi người trên đỉnh núi đều xôn xao.

Tư An khẽ nhíu mày lại, đang định lên tiếng thì đã thấy thân hình La Thần nhanh chóng thu nhỏ lại, trở lại kích thước của một người thường, vừa đến trên đỉnh núi thì đã hôn mê bất tỉnh.

Vinh Tuệ Khanh sốt sắng cười phi thoa vạt đến bên người La Thần, hai tay liên tục xoay chuyển, trước hết dùng trận kỳ bảy bảy bốn chín cầm xung quanh người La Thần, để bảo vệ bản thân cùng y.

Những tu sĩ nhân giới vừa rồi bị ma quân ăn thịt mờ mịt từ dưới đất ngồi dậy, nhìn xung quanh một lát cũng không dám tin mình vừa từ cõi chết trở về.

“Sự phụ!”

“Sự thúc!”

“Sư huynh...”

Tu sĩ đang đứng trên đỉnh núi có rất nhiều người là đồng môn với những kẻ lúc trước bị ma thú ăn thịt. Vốn nghĩ ôm một bầu máu nóng cùng bị phần đến báo thù, bây giờ lại thấy đồng môn tưởng chừng đã chết đi của mình lần nữa xuất hiện thì loại huyết tính này lập tức tiêu tan hết nửa.

Trên đỉnh núi lại lần nữa loạn nhào lên, sự giương cung bạt kiếm lúc trước cũng hòa nhã lại hơn.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy những tên kia đều đi theo những người lúc trước bị ma quân nuốt chửng mà than dài thở ngắn thì mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại kiểm tra La Thần.

Y đã trở về thành hình người bình thường, có điều hơi thở mỏng manh, linh lực trên người cũng đã tiêu tan rất nhiều, gần như là cạn sạch luôn rồi.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng đổ một bình Tụ Linh Đan vào miệng La Thần, đồng thời cũng lấy hai khối linh thạch trung phẩm ra đặt trong tay La Thần để bổ sung linh khí cho y.

Tư An chậm rãi đi đến đứng bên cạnh trận pháp của Vinh Tuệ Khanh liếc nhìn rồi hững hờ bảo: “Vị cô nương này, xin giao y ra đây cho ta. Y giết tu sĩ tông môn của ta, tội danh ngập trời, ba đại phái liên minh chúng ta tuyệt đối không thể chịu đựng được ma tu hiện thế như vậy.”

Vinh Tuệ Khanh biết Tư An là tu sĩ Hóa Thần, cô cũng không dám chắc trận pháp của mình có thể đỡ được một đòn chí mạng của tu sĩ Hóa Thần hay không, nhưng cô biết Tư An không phải là người không có đầu óc. Hắn rất thông minh, cũng rất hiểu đạo lý

“Đại nhân Tư An, chuyện này có hiểu lầm.” Vinh Tuệ Khanh rút từ trong túi càn khôn ra một chiếc gối êm kê lên đầu La Thần. Sau đó mới

đứng dậy quay người giải thích với Tư An: “Vừa rồi ngài cũng đã thấy, Thần thức của ta không phải là yêu nhân Ma giới, cũng không phải là ma tu. Y là bị Huyền Trận mê hoặc, mọi người cũng đều bị Huyền Trận mê hoặc nên mới thấy được cảnh tượng vừa rồi.”

Vinh Tuệ Khanh cũng nhìn thấy dáng vẻ đội trời đạp đất vừa rồi của La Thần cùng Tư An, ngay cả cửa giới sau lưng của La Thần và ma quân bên kia cửa giới cô cũng thấy rõ hết.

Nhưng cô không cho rằng mắt thấy chính là sự thật.

Bởi vì bọn họ đang ở trong Huyền Trận. Huống hồ bây giờ tình huống còn bất lợi với La Thần. Cho dù có là sự thật thì cô cũng sẽ cố chấp đến cùng với hắn, bảo rằng đây là giả dối mà thôi...

Kỷ Lương Đồng không ngờ Vinh Tuệ Khanh sẽ trả hấn ta về lại Thanh Vân Tông, có chỗ dựa là những đại tu sĩ kia thì Kỷ Lương Đồng lại mạnh mẽ hơn, trốn đằng sau tu sĩ Nguyên Anh mà lớn tiếng nói: “Đừng nghe ả nói bậy! Huyền Trận này có năng lực gì chính ta là người rõ nhất! Những ma quân kia vốn chẳng liên quan gì đến Huyền Trận cả! Người đàn ông kia trăm phần trăm là yêu nhân Ma giới! À, không đúng, y không phải là yêu nhân Ma giới mà y vốn là vương của Ma giới! Mọi người tuyệt đối không được tha cho y, còn có cô gái kia nữa, ả là người phụ nữ của vương ma giới, cũng là ma nữ!”

Vinh Tuệ Khanh cười lạnh một tiếng. Cô đã đem Kỷ Lương Đồng trở về thì tất nhiên không sợ hấn ta tạo phản.

“Lần này là phạt ngươi ăn nói lung tung, nói xằng nói bậy.” Vinh Tuệ Khanh vận chuyển linh lực thôi thúc cấm chế đã gieo xuống trong thân thể của Kỷ Lương Đồng.

“Á!” Kỷ Lương Đồng bỗng thấy trong đầu đau đớn dữ dội tựa như có người cầm cái muôi nhỏ đang từng chút từng chút khoét lấy não hấn ta, đau

đến nỗi trước mắt trở nên nhạt nhòa, ngã rầm một tiếng xuống đất rồi bắt đầu lăn lộn gào thét.

Tu sĩ Nguyên Anh của Thanh Vân Tông lộn xộn cả lên, rốt cuộc cũng ổn định lại tình hình của Kỷ Lương Đống. Có điều hẳn ta đau đến hôn mê bất tỉnh, không ồn ào được nữa.

Vinh Tuệ Khanh nhìn Tư An: “Đại nhân Tư An, chuyện vừa rồi ngài cũng thấy rồi đấy. Nếu như bảo Thần thúc của ta đúng là người trong Ma giới thì tại sao những ma quân kia lại biến mất dạng, còn có những tu sĩ Nhân giới lúc trước bị nuốt chửng lại bỗng dưng xuất hiện? Ngài hẳn phải biết người chết không thể hồi sinh. Nếu như bọn họ đã chết rồi thì cho dù đại la thần tiên cũng không thể khiến bọn họ sống lại. Nhưng mà ngài xem đi, chỗ nào có vẻ như đã từng chết một lần chứ?”

Tư An quay đầu lại nhìn, hai tay đều chấp lại ở trước mắt, sử dụng thần thông “quan khí” nhìn về đỉnh đầu của những người kia.

Nếu như những người này đã chết thì khí sắc trên đỉnh đầu bọn họ là màu đen tuyền.

Bây giờ Tư An dùng thần thông “quan khí” nhìn sang thì khí sắc trên đầu mỗi người tuy không giống nhau, nhưng cũng không có ai đen tuyền cả.

Những người này từ đầu đến cuối đều là người sống, điều này thì không thể nghi ngờ.

Tư An thở phào nhẹ nhõm

Thật ra hẳn cũng không nghĩ La Thần là người trong Ma giới, chứ nói gì là vương của Ma giới.

Chuyện vạn năm trước Ma giới xâm lấn thì hẳn đã cho là chuyện cổ tích đầu giường từ nhỏ.

Ma giới xâm lấn, ba giới đại nạn, cách hiện tại chỉ mới vạn năm. Ở trong năm tháng vĩnh hằng của giới tu hành thì chỉ là muối bỏ biển, cũng đã bị rất nhiều người quên lãng rồi.

Nguyên nhân cuối cùng là sau khi Ma giới xâm lấn thì tu sĩ Nhân giới bọn họ có thể sống qua vạn năm đã ít nay còn ít hơn.

Tu sĩ mới trưởng thành sau này đã coi sự rối loạn của ba giới niên đại đó thành truyền thuyết xa xôi, căn bản không nghĩ tới sẽ phát sinh lên thế hệ mình hôm nay.

Tư An có hiểu biết nhiều hơn so với người khác một ít, cũng cảm động lây với một đại nạn quần ma loạn vũ, sinh linh đồ thán khi đấy.

“Đại nhân Tư An, cho dù ma quân kia là do Huyền Trận biến ra nhưng La Thần này đã giết mấy trăm đệ tử Phật tông chúng ta trên đỉnh núi này. Món nợ này phải tính thế nào đây?!” Câu nói kia của Vinh Tuệ Khanh khiến cho Tư An dao động, cũng khiến cho trưởng lão Hoa Nghiêm Tự rất không vui.

Tư An chấp tay lại nhìn về phía trưởng lão Hoa Tự: “Những đệ tử Phật tông kia đã chết thật rồi sao?” Nếu như cũng giống như những tu sĩ Nhân giới bị ma quân nuốt chửng thì chỉ là do Huyền Trận, cũng không có gì đáng nói cả, chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Trưởng lão Hoa Tự kia bị phần nói: “Nếu đại nhân Tư An không tin thì có thể đến sau núi mà nhìn thử. Thi thể đệ tử Phật tông chúng ta còn đang ở bên đỉnh núi kia chờ bắt được ác đồ rồi sẽ cũng hỏa thiêu, để kính linh hồn bọn họ trên trời cao!”

Món nợ này đúng là khá vướng tay vướng chân.

Tư An cùng Vinh Tuệ Khanh đồng thời nhú mảy lại.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 199: Chân Tướng Chỉ Có Một

 Ngay cả các đệ tử Hoan Hỉ Tông, loại tông môn trứ danh vì sản xuất lô đỉnh, cũng chưa từng nhìn thấy nữ tu xinh đẹp như vậy.

Không, dung nhan của cô đã không thể dùng hai chữ “xinh đẹp” để hình dung nữa.

Chỉ là thần sắc của cô mang sự ngạo mạn không nói thành lời, có vẻ hơi khó gần, không bằng các sư tỷ sư muội nói cười tự nhiên, khả ái thân thiện trong tông môn của bọn họ.

Nữ tu như vậy chỉ để nhìn cho đỡ ghiền mà thôi.

Đương nhiên cũng có những tên cá biệt tự cho mình là rất hơn người, tướng mạo có hơi đoan chính thì đã thấy mình tiên phong đạo cốt, hơn nữa có chút tu vi là cho rằng mình hơi xem trọng bất cứ nữ tu nào thì người ta sẽ cảm động đến3rơi nước mắt, lấy thân báo đáp.

“Vị cô nương này, cô nương có cần ta hỗ trợ hay không? Ta là Môn chủ Chấp Pháp Môn của Thanh Vân Tông. Gã đàn ông bên cạnh cô phạm tội trên địa bàn Thanh Vân Tông, bọn ta sẽ không dễ dàng tha thứ. Mong rằng cô nương phối hợp, giao y ra đây. Ta nể mặt cô nương, nhất định sẽ không làm khó y.”

Một tu sĩ mày kiếm mắt sáng, mặc trang phục của Thanh Vân Tông mỉm cười bước lên trước.

Vinh Tuệ Khanh ngẩng mặt, lạnh lùng liếc nhìn hần, lắc đầu nói: “Không cần. Thúc ấy có phạm tội hay không, ta biết rõ ràng nhất.”

Nói xong cô nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi xuống, nhốt mình và La Thần vào trong trận pháp mà mình đã thiết lập, chờ Tư An trở về nói chuyện.

Những người ở đây, cô chỉ tin tưởng Tư An.

Nhưng mà Thiếu tông chủ Phác Cung Doanh của Thanh Vân Tông dường như cũng là kẻ có đầu óc mà nhỉ?

Vinh Tuệ Khanh tuy nhắm mắt tu luyện, thế nhưng trong đầu mãi không thể tập trung tinh thần, vô số ý nghĩ trôi đến trôi đi ở trong đầu, từng ý nghĩ nổi lên lại chìm xuống, tâm tư thật khó yên bình.

Mà ở đỉnh núi cách đó không xa, Đại Ngưu tựa vào sau một tảng đá, nhìn cảnh tượng cô ra tay xoay chuyển tình thế này, vẻ mặt hết sức phức tạp.

Nhìn thấy nữ tu trên con đường nhỏ đằng trước dần tỉnh lại, Đại Ngưu vội vàng lùi về sau từng bước, rời khỏi đỉnh núi, chạy như bay về chỗ tụ họp của tu sĩ Vạn Càn quán.

Hần chạy trốn rất nhanh, bên tai vù vù tiếng gió thổi, trái tim càng là đập lên thành thịch.

Hình ảnh những ma quân vừa rồi biến mất như bọt biển đó, in đậm vào trong đầu óc hần. Nhất thời hần cũng chẳng biết rõ, những ma quân này rốt cuộc là chân thực hay ảo giác.

Chạy như điên suốt một mạch trở lại chỗ ở của tu sĩ Vạn Càn quán, Đại Ngưu một mình tiến vào bên trong lều của mình và Bách Hủy, ôm đầu gối ngồi xuống, đầu dựa vào giữa hai chân.

Cho dù những ma quân này đó đều là giả, thế nhưng Đại Ngưu biết có một ma quân trong đó là thật. Ma quân đó bây giờ đang ở trong đan điền của hãn, bị linh lực của lão già râu bạc bao vây, để cho hãn luyện hóa.

Nếu như ma quân này cũng là giả,4vì sao ma quân trong thức hải Đại Ngưu lại là thật?

Lẽ nào chỉ có một là thật, cái khác đều là giả? Có phải chính là như vậy hay không?

Đại Ngưu có cảm giác dường như mình đã nhìn thấy chân tướng, trong lòng vui mừng, lại là sợ hãi, còn có mấy phần kích động muốn thử xem.

Đây là cơ duyên trời cao cho hãn. Hãn bỏ lỡ một lần thì chẳng thể lại bỏ qua lần thứ hai nữa!

Mà trên đỉnh núi bên này, Vinh Tuệ Khanh rốt cuộc đã chờ được đám người Tư An trở lại.

Sắc mặt Tư An trong vẻ bình tĩnh mang theo một chút u ám còn chưa tan biến.

Vinh Tuệ Khanh trong lòng sa sầm, xem ra chuyện đệ tử Phật tông quả thực không phải là ảo giác.

“Cô nương, vị nam tử này đã phạm tội lớn ở9Thanh Vân Tông, bọn ta cần phải xích y lại, trở về tông môn đỉnh cấp để chịu thẩm tra.”

Giọng nói của Tư An mặc dù lạnh nhạt, thế nhưng lại mang theo quyết đoán không cho kẻ khác hoài nghi.

Vinh Tuệ Khanh hít sâu một hơi, đứng lên từ dưới đất, nhìn thoáng qua đám người phía sau Tư An, hỏi: “Xin hỏi nơi này có tu sĩ tinh thông

thuật khôi lỗi (con rối) hay không?”

Tư An sững người, không rõ vì sao Vinh Tuệ Khanh phải hỏi như vậy.

“Con rối có liên quan đến chuyện chúng ta đang bàn hay sao?” Một tu sĩ sau lưng Tư An không tìm được mà hỏi ngược lại.

Vinh Tuệ Khanh gật gật đầu: “Ta chỉ muốn hỏi tiền bối hoặc đạo hữu tình thông thuật khôi lỗi một câu, nếu là con rối giết người, phạm tội rồi, vậy thì kẻ gánh trách nhiệm rốt cuộc là chủ nhân con rối này hay là bản thân nó đây?”

Nghe Vinh Tuệ Khanh nói xong, rất nhiều tu sĩ đều cười ồ lên.

“Tiểu cô nương này thật là thú vị. Còn hỏi con rối phạm tội, do ai gánh chịu trách nhiệm?”

“Đúng vậy, đã nói là con rối rồi, chẳng lẽ con rối kia còn có thể hành động trái lại ý thức của chủ nhân sao? Cô nương cũng biết, tu sĩ tu luyện khôi lỗi, điều thứ nhất phải học chính là khống chế. Nếu như ngay cả con rối mình luyện ra cũng không thể khống chế, vậy còn nói viễn vông tu đạo khôi lỗi gì đây?”

Một tu sĩ thậm chí lấy ra từ trong túi càn khôn một con rối hình khi con, ném về phía khe núi, hét lớn: “Đi lấy một chút lấy Hồn Nhi Tử về đây!”

Con khi kia linh hoạt nhảy nhót vọt vào khe núi, vịn dây leo trên vách núi mà trèo xuống, dường như thật sự đi tìm “Hồn Nhi Tử” gì đó.

Vinh Tuệ Khanh đang chờ những lời này, quay đầu liền cười nói với Tư An: “Tư An đại nhân, vị đạo hữu đây nói rất hay. Con rối giết người, người gánh chịu trách nhiệm là chủ nhân, không phải là con rối. Những lời này, cũng áp dụng vào trường hợp của Thần thú.”

Tư An càng thêm nhúu mày, khoanh hai tay lại, bàn tay chống má trái: “Cô nương có ý gì?” Lẽ nào La Thần là con rối? Hay là cô nhóc kia chỉ hướng điều khác, ám chỉ hành vi của nam tử kia bị người ta khống chế, giống như là con rối.

Con rối? Tư An nghĩ đến một chuyện, trong lòng hơi có suy nghĩ, vẻ mặt có phần mất tự nhiên.

Nếu như khả năng mà Vinh Tuệ Khanh ám chỉ chính là thực tế đã xảy ra, hẳn cũng phải ứng đối cẩn thận mới được.

“Nam tử bên cạnh cô đây, tuy rằng tu vi không cao thế nhưng thần thông không nhỏ. Chuyện này liên quan trọng đại, y mang trên thân mấy trăm mạng người, ta phải đặc tội rồi.” Tư An cười nói một câu, quay đầu dặn dò hộ vệ mà mình dẫn đến: “Bắt nam tử kia đến đây.”

Dứt lời, hắn tiện tay ném ra một tấm bùa Phá Trận.

Tuy rằng Tư An không hiểu trận pháp thế nhưng hắn là người thừa kế vị trí Tông chủ của một tông môn đỉnh cấp, pháp bảo, phù lục trên người nhiều không đếm xuể.

Ầm ầm!

Một ánh sáng trắng lóe lên, Vinh Tuệ Khanh vậy mà chỉ lão đảo một chút trong trận pháp liền khôi phục trở lại.

Nguyên lý của bùa Phá Trận rất đơn giản, chính là nói chuyện bằng thực lực. Thực lực của ai cao, thì trận pháp của kẻ đó càng hữu hiệu.

Vinh Tuệ Khanh cũng không ủng hộ điều này. Cô biết, nếu phạm nhân không tu vi cũng tu tập được trận pháp thì đã nói rõ chỗ căn bản của trận pháp không ở tu hành mà là ở tố chất trời sinh và truyền thừa kiến thức.

Bùa Phá Trận của Tư An tuy rằng ẩn chứa linh lực rất cao lại vẫn không thể phá được trận pháp của Vinh Tuệ Khanh.

Bởi vì cô lại một lần nữa khởi động trận pháp Tiểu Đổ Môn, bảo vệ mình và La Thần.

Bọn họ vốn ở bên trong trận pháp Tiểu Đổ Môn, người bên ngoài đáng lẽ phải không nhìn thấy họ.

Thế nhưng lần này, bọn họ cần được người bên ngoài nhìn thấy để tránh những người này gây ra công kích không đáng có. Tu vi của hai người kém quá xa với những người đó, hơn nữa La Thần dường như đã bị trọng thương, nếu để những người bên ngoài đó liên hợp lại, cho dù là chạy trốn, hợp sức lại với nhau cưỡng ép phá trận, thì cô và La Thần cũng sẽ gây ra rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Cho nên Vinh Tuệ Khanh hơi cải tiến trận pháp Tiểu Đổ Môn, xóa đi công năng tàng hình, chỉ để lại hai công năng cực kì quan trọng là phòng hộ và bảo vệ.

Bùa Phá Trận của Tư An tuy rằng có linh lực không kém thế nhưng không tạo thành bao nhiêu thương tổn đối với trận pháp Tiểu Đổ Môn của Vinh Tuệ Khanh.

Tư An “ồ” một tiếng, không ngờ bùa Phá Trận của mình lại không có tác dụng.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Tư An đại nhân chớ vội. Nghe ta nói hết đã. Ta có chứng cứ chứng minh, Thần thúc là bị kẻ gian khống chế bằng Huyền Tâm Trận, không thể tự chủ, cho nên mới bị lợi dụng, giết đệ tử Phật tông. Dụng ý chủ yếu là muốn đối phó ta, không cho ta tham gia cuộc thi nhập môn tông môn cấp hai, tránh cho tạo thành tổn thất đến địa vị và thân phận của kẻ đó.”

Vinh Tuệ Khanh vừa nói xong, mọi người trên đỉnh núi liền bàn tán xôn xao.

“Thật có chứng cứ sao? Là ai lợi hại như vậy? Có thể điều khiển một tu sĩ Kim Đan thành con rối?”

Mọi người nghĩ như vậy, ánh mắt đều nhìn về phía Tư An.

Tuy rằng tu sĩ Nguyên Anh có tu vi rất cao, thế nhưng còn chưa đến mức có thể khống chế một tu sĩ Kim Đan làm con rối được.

Thế nhưng tu sĩ Hóa Thần thì khác.

Tu sĩ Hóa Thần kỳ đã bước vào cảnh giới bán tiên, cho dù luyện hóa tu sĩ Nguyên Anh làm khôi lỗi cũng dư sức, một tu sĩ Kim Đan càng là chuyện nhỏ.

Càng ngày càng có nhiều tu sĩ đưa mắt nhìn chăm chăm vào phía sau lưng Tư An, vô số thuyết âm mưu bỗng chốc nảy ra trong đầu các vị tu sĩ.

“... Nếu quả thật là do Tư An khống chế, vậy chẳng phải là tông môn đỉnh cấp không vừa mắt với bọn cấp dưới như chúng ta, cho nên phái người xuống ‘tẩy trừ’?”

“Hay là, mấy lão yêu quái tông môn đỉnh cấp này, một bên vừa làm bàn tay đen phía sau màn, vừa phái người đến làm kẻ chấp pháp, làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, thực sự là sâu không lường được...”

Tư An lập tức cảm thấy lửa đốt sau lưng, đột nhiên ngoảnh đầu nhìn quét qua những tu sĩ kia một lượt.

Có vài tu sĩ không kịp thu dọn suy nghĩ trong đầu thì đã bị Tư An nhìn thấu tất cả, lòng dạ vô cùng hoảng loạn, cúi đầu lui về trong đám đông phía sau.

Tư An nhìn thấy hết thảy, không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười. Hắn quay đầu lại, như cười như không mà nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh: “Cô nương, lời nói của cô thật là có lực sát thương lớn nhỉ.”

Vinh Tuệ Khanh cũng cảm thấy có chút dở khóc dở cười, ý của cô hoàn toàn không phải như bọn họ nghĩ.

“Tư An đại nhân, ngài hiểu lầm. Kẻ có thể khống chế tu sĩ Kim Đan chắc gì phải là tu sĩ Hóa Thần.” Vinh Tuệ Khanh cố ý dừng lại, đôi mắt nhìn lướt qua đám tu sĩ, quả nhiên thành công gợi lên sự hứng thú của mọi người.

Nhiều người đều đang lắng tai nghe.

“Ha? Còn có cách gì có thể khống chế một tu sĩ Kim Đan làm con rối?” Tư An nhàn nhạt hỏi, không tin một chữ nào.

Vinh Tuệ Khanh lấy từ trong túi càn khôn ra một con Huyền Vân Thú, nắm cổ nó giơ lên, nói với Tư An: “Chính là trận pháp, Huyền Tâm Trận do con linh thú này cung ứng linh lực. Nó có thể khống chế một tu sĩ Kim Đan, để cho người đó trở thành con rối của trận pháp hoặc là Trận Pháp Sư, giúp cho Trận Pháp Sư làm chuyện mình muốn làm, hoặc là không làm được.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 200: Đấu Pháp Theo Kiểu Áp Đảo

 Vinh Tuệ Khanh cũng biết mình có hơi già mồm át lễ phải, nhưng mà vào lúc này, cho dù là vu oan thì cái tên đầu sỏ Kỷ Lương Đồng kia cũng phải gánh cho cô!

Nếu như Kỷ Lương Đồng không có ý định xấu xa muốn hại cô, ra tay với bọn họ, tách bọn họ ra, thì làm sao Thần thúc lại gặp phải chuyện như vậy chứ?

Nhất định là bị Kỷ Lương Đồng mê hoặc, bức bách!

Vinh Tuệ Khanh kiên quyết với ý nghĩ của mình, nhắc Huyền Vân Thú lên thật cao, hỏi đám người phía sau Tư An: “Người của Thanh Vân Tông có tại đây không? Linh thú của các vị ở đây, có thể cho ta mượn linh thú của các vị một chút chứ?”

Nói như vậy là vì linh thú bị tu sĩ bắt được thì chính là thuộc sở hữu của tu sĩ này, đây cũng là quy định bất thành văn của giới tu hành.

Tu sĩ Thanh Vân Tông chỉ cảm thấy liên tục bị Vinh Tuệ Khanh làm mất mặt, lúc này cô lại còn giả vờ lễ độ, hỏi bọn họ có thể “mượn dùng” Huyền Vân Thú chẳng, còn chẳng phải là khinh người quá đáng hay sao?

“Huyền Vân Thú ở trong tay cô nương, không phải là cô nương muốn như thế nào thì cứ thế đó hay sao, còn nói với bọn ta như vậy là có ý gì? Lễ nào hôm nay cô nương sỉ nhục Thanh Vân Tông bọn ta còn chưa đủ hay sao?” Một tu sĩ Thanh Vân Tông tướng mạo mập mạp lạnh lùng nói. Ngày

thường hắt mặt mũi hiên lành, nhìn qua là biết tính tình không tồi, nhưng bây giờ quả thực là tức giận lắm rồi, giọng nói cực kỳ bất thiện.

Tại sao hắt lại nói như vậy? Rõ ràng Huyền Vân Thú là khác biệt với những linh thú khác mà? Lẽ nào bọn họ cũng không biết?

Vinh Tuệ Khanh hơi nhíu mày, đôi mắt trong trẻo càng mở to, tựa như tấm gương, phản chiếu bóng người lay động bên trong, sắc xanh biếc nơi đáy mắt càng làm đôi mắt sáng ngời.

“Xin vị tiền bối Thanh Vân Tông này thứ lỗi. Ta cũng không si nhục Thanh Vân Tông, ngược lại, ta kính trọng có thừa với Thanh Vân Tông, vạn dặm xa xôi mà đến chính là vì tham gia khảo hạch nhập môn vào Thanh Vân Tông, trở thành đệ tử Thanh Vân Tông.” Vinh Tuệ Khanh muốn vào Thanh Vân Tông, tất nhiên không muốn đại tu sĩ Thanh Vân Tông hiểu lầm về mình.

Về mặt tu sĩ mập mạp kia đi một chút, hắt lạnh nhạt gật đầu nói: “Nói còn hay hơn hát, nhưng Thanh Vân Tông bọn ta thu đồ đệ, điều chú ý hàng đầu là phẩm hạnh. Cho dù tư chất của người tốt, phẩm hạnh không tốt, chúng ta cũng sẽ không thu nhận làm môn hạ.” Ngụ ý chính là tỏ vẻ nghi ngờ về phẩm hạnh của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh biết nếu không lấy ra vài thứ thực chất thì e rằng là phải xong với trên dưới Thanh Vân Tông rồi. Đến lúc đó đừng nói muốn trở thành môn hạ, cho dù là an toàn tính mạng cũng không chắc được. Bị Thanh Vân Tông truy sát coi như là việc nhỏ mà thôi...

“Tiền bối hiểu lầm ta, ta có thể hiểu, thế nhưng xin tiền bối hãy nghe xong lời của ta đã.”

Vinh Tuệ Khanh âm thầm rót vào linh lực, làm cho Huyền Vân Thú tỉnh lại, sau đó chỉ vào nó mà nói với tu sĩ Thanh Vân Tông: “Huyền Vân

Thú không giống với linh thú khác. Nó không thể làm linh sủng của tu sĩ, chỉ có thể thuần phục với một nơi chốn nào đó.”

Đây là ý gì?

Ngay cả Tư An cũng thấy mơ hồ.

Tuy rằng hãn có kiến thức nguyên bác, thế nhưng Huyền Vân Thú cũng rất hiếm thấy. Cả Ngũ Châu Đại Lục này cũng chỉ có Thanh Vân Tông mới có một con Huyền Vân Thú, hơn nữa nếu Vinh Tuệ Khanh không lấy Huyền Vân Thú ra thì ngay cả Tư An cũng không biết Thanh Vân Tông có một linh thú như vậy. Hãn vốn cho là Huyền Vân Thú đều đã bị giết sạch khi Ma giới xâm lấn vào vạn năm trước.

Tu sĩ mập mạp của Thanh Vân Tông tỏ vẻ nghiêm trang: “Nói tiếp đi.”

Lời nói của Vinh Tuệ Khanh làm cho ông ta có cảm giác quen quen. Ngoảnh đầu nhìn thoáng qua Kỷ Lương Đống đang được mấy đại tu sĩ Thanh Vân Tông bảo vệ, tu sĩ béo mập kia vung tay bắt hãn đến, rút linh lực vào trên người hãn, làm cho hãn tỉnh dậy.

Vinh Tuệ Khanh đã không xúc động cấm chế bên trong cơ thể Kỷ Lương Đống nữa, đầu của Kỷ Lương Đống rốt cuộc cũng hết đau.

Hãn mở mắt, nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh cười gằn gờm Huyền Vân Thú ở trước mặt mình thì buột miệng nói ra: “Yêu nữ còn chưa chịu chết? Đại hộ pháp, còn không mau giết ả, báo thù cho những đệ tử Phật tông kia?!” Dứt lời, hãn nín ống tay áo tu sĩ béo mập bên cạnh mình.

Tu sĩ béo kia lờm hãn: “Người gấp cái gì? Chờ nàng ta nói hết lại giết cũng không muộn.”

Vinh Tuệ Khanh cười lắc đầu: “Kỷ Lương Đống, người vội vàng muốn ta chết như vậy, chẳng lẽ là lo lắng ta phơi bày ra hết đầu đuôi gốc

ngọn thủ đoạn hèn hạ của người, hủy hoại giấc mộng ngàn đời của người ư? Các vị, ta vừa mới nói rồi, Huyền Vân Thú không cách nào trở thành linh sủng của tu sĩ, không thể ký kết bất cứ khế ước nào, chỉ có thể thuận phục với một nơi chốn nào đó. Một khi nó ở một nơi nào đó phun ra nuốt vào hộp linh vụ đầu tiên của nó, thì nó sẽ bị ràng buộc vào nơi này, trở thành địa phước linh của nơi ấy. Sở dĩ nó gọi là Huyền Vân Thú là bởi vì nó là linh thể, không phải thực thể!”

Lời nói của Vinh Tuệ Khanh làm trên dưới Thanh Vân Tông xôn xao cả lên.

Nói thật, không phải là Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông thì căn bản sẽ không biết thường thức có liên quan đến Huyền Vân Thú. Những chuyện này là truyền miệng đời này sang đời khác giữa các Đại Trận Pháp Sư. Đối với tu sĩ Thanh Vân Tông mà nói, thường thức cổ hữu đã lừa gạt bọn họ, khiến bọn họ luôn cho rằng Huyền Vân Thú là linh sủng của Đại Trận Pháp Sư. Bởi lẽ Đại Trận Pháp Sư và Huyền Vân Thú ở chung với nhau nhiều thời gian nhất và cũng chỉ có Đại Trận Pháp Sư có thể triệu hồi ra Huyền Vân Thú.

Thế nhưng theo lời Vinh Tuệ Khanh, thì ra Huyền Vân Thú và Đại Trận Pháp Sư căn bản là quan hệ hợp tác bình đẳng chứ không phải là quan hệ phụ thuộc giữa linh sủng và chủ nhân.

Quan hệ không cùng loại, lập tức có khác biệt lớn.

Sắc mặt Kỷ Lương Đống bỗng chốc trở nên trắng bệch. Chuyện như vậy, sao yêu nữ này lại biết? Xưa kia lúc Đại Trận Pháp Sư đời trước lâm chung, người đó mới nói cho hắn từ đầu chí cuối chuyện liên quan đến Huyền Vân Thú, còn căn dặn hắn, đây là bí mật của Thanh Vân Tông, bảo hắn bảo vệ bí mật này cẩn thận, sau đó truyền cho Trận Pháp Sư đời kế tiếp.

Khi đó hắc liên rục rịch có ý nghĩ, phải thuận phục Huyền Vân Thú biến thành linh thú thuận phục Kỷ gia bọn họ, trở thành lợi thế cho các Đại Trận Pháp Sư truyền đời ở Thanh Vân Tông của bọn họ. Cho nên hắc đã nhiều lần ám chỉ với Chương môn và đại tu sĩ Thanh Vân Tông rằng, Huyền Vân Thú đã nhận hắc làm chủ. Để Huyền Vân Thú ở lại Thanh Vân Tông, Đại Trận Pháp Sư ở Thanh Vân Tông sau này nhất định phải có huyết mạch của hắc mới được. Bằng không thì Huyền Vân Thú sẽ theo đời sau của Kỷ gia bọn họ mà rời khỏi.

Chương môn và thái thượng trưởng lão Thanh Vân Tông chỉ biết đại khái về Huyền Vân Thú, cũng hiểu tầm quan trọng của Huyền Vân Thú đối với Thanh Vân Tông, nghe thấy Kỷ Lương Đống nói như vậy cũng biết hắc bản lĩnh rất cao, vốn còn đang suy xét có nên cho Kỷ gia truyền thừa chức vụ Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông hay không.

Kỷ Lương Đống tính ngàn tính vạn, không ngờ lại bị Vinh Tuệ Khanh vô tình vạch trần ra.

Hắc vốn tưởng rằng chẳng ai biết chuyện, nhưng bỗng nhiên lại bị phơi bày ra trước mặt mọi người, Kỷ Lương Đống bỗng chốc đầu óc trống rỗng, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, không biết nên ứng đối thế nào.

Vinh Tuệ Khanh vận linh lực rót vào trong thân thể Huyền Vân Thú, thăm dò vào thức hải của nó rồi dùng linh lực bao bọc lại, lôi ra khỏi thức hải của nó một con Huyền Vân Thú cỡ nhỏ.

Con Huyền Vân Thú nhỏ trong suốt, tựa như một đám mây bông bành bành bay ra, còn con Huyền Vân Thú to lớn sau lưng lập tức tiêu tán trước mắt mọi người, tựa như một làn sương mù.

“Mọi người đã thấy rồi đấy, đây mới thật sự là Huyền Vân Thú. Cơ thể to như con cừu nhỏ mà mọi người vừa nhìn thấy chẳng qua là nó biến ảo ra. Huyền Vân Thú có bản lĩnh đặc thù, nó chẳng những có thể bày ra ảo

ảnh, hơn nữa còn có thể mang đến cho ảo ảnh cảm giác chân thật. Nói cách khác, nó có thể bắt chước cảm giác của người ta, tạo ra ảo ảnh hết như thật.” Dứt lời, Vinh Tuệ Khanh đưa tay chỉ vào Kỷ Lương Đồng đang trắng bệch cả mặt mày: “Tất cả điều này, Đại Trận Pháp Sư như Kỷ Lương Đồng chắc chắn là biết được. Nhưng nhìn vẻ mặt của mọi người, có lẽ là hoàn toàn không hay biết về chuyện này. Mọi người hẳn là nên hỏi vị Đại Trận Pháp Sư này một chút, xem thử rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Tu sĩ mập mạp của Thanh Vân Tông kia là người đầu tiên xoay người giơ nắm đấm với Kỷ Lương Đồng: “Chẳng phải người nói Huyền Vân Thú đã nhận người làm chủ hay sao? Tại sao vị cô nương này lại nói Huyền Vân Thú không có khả năng nhận tu sĩ làm chủ? Các người rốt cuộc ai nói thật ai nói dối?”

Tu sĩ mập quả thật đang rất kích động, cũng quên kiềm chế, uy áp của tu sĩ Nguyên Anh trực tiếp bộc phát ra, ép cho Kỷ Lương Đồng mắt trợn trắng, lại té xỉu xuống đất một lần nữa.

Vinh Tuệ Khanh tiếc nuối nói: “Tiền bối lại bày ra uy áp nữa, Kỷ Lương Đồng này sẽ chết ngay tại chỗ mất.”

Nói xong, cô nghiêm mặt nói với Tư An: “Nếu như Kỷ Lương Đồng chết rồi, oan khuất của Thần thú cũng không thể rửa sạch được nữa. Mong rằng Tư An đại nhân trợ giúp, để ta làm rõ trắng đen của chuyện này.”

Tư An chấp tay, thong dong nói: “Cô nương hẳn cũng biết, nói suông sao đáng tin?” Hẳn ám chỉ là Vinh Tuệ Khanh cần phải đưa ra chứng cứ xác đáng.

Vinh Tuệ Khanh dùng linh lực bao bọc lấy linh thể của Huyền Vân Thú, ép buộc nó đi đến trên đỉnh đầu Kỷ Lương Đồng, khẽ quát một tiếng: “Đi!”

Linh thể Huyền Vân Thú phun ra một đám linh vụ thật lớn về phía Kỳ Lương Đồng, sau đó lại lần nữa biến ra thân thể Huyền Vân Thú, be be kêu hai tiếng, chui vào lòng đất.

“Sao người lại thả cho Huyền Vân Thú chạy đi?” Tu sĩ béo mập kia vội vàng nói.

Vinh Tuệ Khanh cười giải thích: “Huyền Vân Thú là địa phước linh của ngọn núi này, căn bản là không trốn thoát được. Chỉ cần Đại Trận Pháp Sư dùng biện pháp đặc thù triệu hoán thì nó sẽ xuất hiện.”

Tu sĩ mập yên tâm, quay đầu nhìn về phía Kỳ Lương Đồng, lại sợ hết hồn.

Chẳng biết từ lúc nào, căn tiểu viện của Kỳ Lương Đồng ở Thanh Vân Tông lại xuất hiện ở đỉnh núi trước mặt mọi người.

Kỳ Lương Đồng đã tỉnh lại, đẩy cửa tiến vào trong nhà mình, lau mồ hôi, than thở nói với con cái và người nhà của mình: “Hôm nay thật quá nguy hiểm, suýt chút nữa là thua trong tay yêu nữ kia rồi. Ta thua không sao cả, nhưng cơ duyên để mấy đời Kỳ gia chúng ta chiếm giữ vị trí Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông sẽ phải tiêu tan. Cũng may, gã đồng bọn của ả sát tâm quá nặng, bị ta lợi dụng, thiết lập thế cục, gài bẫy hết cả hai. Có vết nhơ này, Thanh Vân Tông có tiếc người tài cũng sẽ không để cho yêu nữ vào sư môn...”

Sau đó Kỳ Lương Đồng bô lô ba la, vô cùng đặc ý miêu tả với người nhà của mình rằng hãn dày công sắp đặt Huyền Tâm Trận, còn có sử dụng Huyền Vân Thú bày trận thế nào.

Đại tu sĩ Thanh Vân Tông nghe mà mặt mày một hồi đỏ, một hồi xanh, nhìn dáng vẻ dương dương đắc ý bên trong ảo cảnh của Kỳ Lương Đồng, hận không thể bóp chết hãn.

Kỷ Lương Đồng có tu vi Luyện Khí, đã không phải là phạm nhân, tu sĩ giết chết hắn không có chương ngại tâm lý nào.

“... Nhưng mà thật quái lạ, đồng bọn của yêu nữ kia quả thật có chút cổ quái, làm sao có thể mở ra...” Kỷ Lương Đồng kể hồi lâu, lại nhíu mày suy tư.

Vinh Tuệ Khanh giật mình, lập tức khởi động cấm chế mai phục ở trong thân thể Kỷ Lương Đồng.

Kỷ Lương Đồng kêu thảm thiết một tiếng, ngã trên mặt đất, ôm đầu lăn qua lăn lại, không lâu sau tắt thở, chết thẳng cẳng.

Hắn vừa chết, ảo ảnh trước mặt mọi người lập tức tiêu tan thành mây khói, tiểu viện vừa rồi và người nhà Kỷ Lương Đồng cũng đều biến mất.

Huyền Vân Thú trong lòng đất cảm nhận được khác thường, có hơi nghi hoặc trôi ra từ dưới lòng đất, lượn vòng quanh phía trên thi thể Kỷ Lương Đồng. Đôi mắt to trong suốt nhìn Kỷ Lương Đồng một chút rồi lại nhìn sang Vinh Tuệ Khanh, nghiêng đầu tỏ vẻ vô cùng nghi hoặc.

Vinh Tuệ Khanh thở dài, vẫy tay gọi linh thể Huyền Vân Thú đến, ném cho nó một khối linh thạch trung phẩm: “Cầm lấy bổ sung một chút linh lực đi. Có ta ở đây, sau này sẽ không để cho ngươi bị người xấu lợi dụng nữa.”

Huyền Vân Thú cảm thụ được thiện ý thuần khiết từ trên người Vinh Tuệ Khanh, nó lượn quanh cô hai vòng, dùng linh thể ủa ủa vào cánh tay cô, sau đó ngậm lấy linh thạch trung phẩm mà Vinh Tuệ Khanh cho nó, lại một lần nữa lặn xuống lòng đất.

“Chuyện ngày hôm nay, mọi người chắc hẳn đều đã hiểu. Thần thúc giết đệ tử Phật tông hoàn toàn là vì bị Kỷ Lương Đồng khống chế, làm cho thúc ấy thành con rối. Con rối không có năng lực tự chủ hành vi, chuyện

con rồi gây ra phải do chủ nhân gánh chịu trách nhiệm. Huống hồ Kỷ Lương Đồng vừa chính miệng thừa nhận lập bầy hãm hại bọn ta, chính là để ngăn cản ta vào Thanh Vân Tông, khiêu chiến vị trí Đại Trận Pháp Sư của hần! Động cơ, thủ đoạn và chứng cứ đều có, xin hỏi còn có ai không phục, muốn cố ý hãm hại bọn ta nữa? Vinh Tuệ Khanh ta tuy rằng không môn không phái nhưng cũng chẳng phải quả hồng mềm. Nếu như Thanh Vân Tông không chứa chấp được ta, vậy ta sẽ đi đầu nhập vào tông môn khác. Ta không tin, với bản lĩnh trận pháp của mình lại không tìm được một môn phái bằng lòng thu nhận mình!”

Vinh Tuệ Khanh rèn sắt khi còn nóng, giải quyết dứt điểm chuyện của Kỷ Lương Đồng nhân tiện nói ra ý định gia nhập Thanh Vân Tông làm Đại Trận Pháp Sư. Đồng thời cô còn vừa đấm vừa xoa, nếu như Thanh Vân Tông khăng khăng không chịu, cô sẽ đi đầu nhập vào môn phái khác.

“Đại Trận Pháp Sư Thanh Vân Tông chúng ta chú trọng truyền thừa. Thế nhưng Kỷ Lương Đồng chưa kịp giao đãi thì đã chết dưới cấm chế của người. Cho dù chúng ta cho người vào Thanh Vân Tông thì người làm sao có thể gánh vác được trách nhiệm này?” Tu sĩ Thanh Vân Tông có ánh mắt bất phàm, vừa liếc mắt là nhận ra Kỷ Lương Đồng chết vì cấm chế. Mà trước đó Kỷ Lương Đồng bị Vinh Tuệ Khanh bắt, bị hạ cấm chế cũng là chuyện dễ hiểu.

Vinh Tuệ Khanh nghe được trong lời nói của tu sĩ kia có ý cho cơ hội, vui mừng khôn xiết nói: “Tiền bối yên tâm. Nếu Kỷ Lương Đồng có ý định truyền thừa vị trí Đại Trận Pháp Sư cho gia tộc, hần hần là đã lén lút viết ra các bố trí trận pháp của Thanh Vân Tông, dự định truyền thừa xuống như đồ gia truyền. Trước đó ta công kích vào mắt trận Huyền Tâm Trận thì có lấy được vài quyển sách, là thứ hần lén lút viết ra về những chỗ tinh túy, quan trọng nhất của trận pháp Thanh Vân Tông.”

Dứt lời, Vinh Tuệ Khanh ném về phía tu sĩ mập mạp kia vài quyển sách.

“Đây là đồ đạc của Thanh Vân Tông các vị, nên vật về nguyên chủ.”

Hành động của Vinh Tuệ Khanh làm cho toàn thể Thanh Vân Tông thở phào nhẹ nhõm.

Bộp bộp bộp!

Một tràng tiếng vỗ tay vang đến gần.

“Thật là một vở kịch hay! Không ngờ Thanh Vân Tông ta lại nuôi ra thứ sói con ăn cây táo, rào cây sung như vậy!” Thiếu tông chủ Phác Cung Doanh của Thanh Vân Tông đập trên một thanh phi kiếm mà đập xuống từ trên trời.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 201: Vào Thanh Vân

 Tư An ngẩng đầu ra hiệu bằng mắt với Phác Cung Doanh rồi cất tiếng chào hỏi.

Tư An và Phác Cung Doanh cũng coi như có chút giao tình, chẳng qua bây giờ một người đã là đại tu sĩ cấp bậc Hóa Thần, nửa bước nữa là đạp lên hành trình tìm thiên đạo; một người thì vẫn chỉ là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, bước chân đi đến Nguyên Anh như là bị cái gì đó níu kéo lại, mãi không tiến lên được.

Phác Cung Doanh nhảy xuống từ trên phi kiếm, thu kiếm lại, hành lễ với Tư An: “Kính chào đại nhân.”

Tư An gật gù đầu: “Vốn là chuyện của tông môn các người, ta không nên nhúng tay vào. Nhưng mà có người hồi báo Ma giới đến quấy nhiễu, chức trách còn đó, ta không thể không đến nhìn xem một chút.”

Hắn biểu thị không phải mình có ý định nhúng tay vào chuyện nội bộ của Pháp gia.

Tư An đại diện cho tông môn đỉnh cấp của Đạo môn, là cấp trên cao nhất của Thái Hoa Sơn. Thanh Vân Tông là tông môn nhị cấp của Pháp gia, phía dưới có vô số tông môn tam cấp, tỷ như Long Hồ Môn của nước Đại Sở chính là cùng hệ thống với bọn họ, phía trên cũng có tông môn đỉnh cấp. Thế nhưng tông môn đỉnh cấp của Pháp gia vô cùng thần bí, đến nay đã mấy nghìn năm vẫn không ai đến tông môn phía dưới tuần sát. Tư An được sự nhờ vả của thần điện Quang Minh, cũng thay mặt chưởng quản sự vụ

của tông môn nhị cấp và tông môn tam cấp phía dưới của Pháp gia. Thế nhưng trong ngày thường hẳn biết tự tiết chế, chưa bao giờ nói nhiều hơn một câu, đi thêm nhiều hơn một con đường.

Nhưng nói cho cẩn thận, chuyện Tư An làm cũng không gọi là vượt quá chức phận.

Các hòa thượng của Hoa Nghiêm tự nhìn thấy Phác Cung Doanh đến thì đều bước lên trước, cả giận nói: “Thiếu tông chủ, Đại Trận Pháp Sư của các người lấy việc công làm việc tư, thao túng con rối giết nhiều đệ tử Phật tông chúng ta như vậy, món nợ này phải tính thế nào đây?”

Phác Cung Doanh chấp tay: “Chuyện này có nguyên nhân từ Thanh Vân Tông chúng ta mà ra, chúng ta nhất định sẽ cho Hoa Nghiêm tự một câu trả lời thỏa đáng. Mong rằng các vị đại sư yên tâm, đừng nóng vội.”

Phác Cung Doanh là Thiếu tông chủ Thanh Vân Tông, lời y nói đương nhiên có thể đại diện cho Thanh Vân Tông.

Các hòa thượng của Hoa Nghiêm tự thấy Phác Cung Doanh không chối bỏ trách nhiệm, cũng không tiện gây sự tiếp nữa, đành phải gật đầu nói: “Chúng ta đây sẽ chờ. Nếu như Thanh Vân Tông không cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, cho dù có làm lớn chuyện lên đến thần điện Quang Minh thì chúng ta cũng phải đòi bằng được một câu trả lời.”

Vinh Tuệ Khanh đứng bên cạnh, không kiềm được mà cười khẩy: “Kỷ Lương Đồng mặc dù là Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông, nhưng hành vi của hắn cũng không phải do Thanh Vân Tông bày mưu đặt kế. Mà Thiếu tông chủ còn chưa vì vậy mà thoái thác, trái lại còn tỏ ý sẽ cho các người một câu trả lời thỏa đáng, các người còn muốn thế nào nữa? Lấy thần điện Quang Minh ra hù dọa ai đây?” Kỳ thực Vinh Tuệ Khanh không phải là muốn nói đỡ cho Thanh Vân Tông, mà là cô không muốn để cho đám

hòa thượng Hoa Nghiêm Tự làm nhốn nháo quá mức, nếu thật kéo lên đến thần điện Quang Minh, nói thật, cô cũng hơi chột dạ.

Thế nhưng bất kể là thế nào, lời nói của Vinh Tuệ Khanh vẫn làm cho các tu sĩ Thanh Vân Tông ở đây có hảo cảm hơn với cô thật nhiều. Trong tình huống như vậy cô có thể bênh vực cho Thanh Vân Tông, và lại còn biết cô từng bày tỏ ý nguyện vọng vào Thanh Vân Tông làm Trận Pháp Sư, những người này đã bất tri bất giác che chở Vinh Tuệ Khanh như người một nhà. Tất cả đều nhao nhao nói với các hòa thượng Hoa Nghiêm tự: “Mỗi môn phái đều có con sâu làm rầu nồi canh. Bây giờ tên đó đã đền mạng, các người còn không vừa lòng thì cứ lấy thi thể của hắn về mà trút căm phẫn cũng được.”

Một người mặc áo lam, có bộ dáng như thư sinh phe phẩy quạt, thông dong nói: “Năm năm trước, có dân tăng Hoa Nghiêm Tự thái độ cường gian rồi giết chết mấy trăm nữ tu ở Hợp Hoan Tông nước láng giềng, cuối cùng yêu tu Vương nữ Đồ Sơn mới ra tay giết chết dân tăng kia. Khi đó cũng đâu thấy Hoa Nghiêm tự các người đi ra chịu trách nhiệm cho tên dân tăng tội ác chất chồng đó nhỉ.”

Hòa thượng Hoa Nghiêm Tự giận dữ, nhao nhao nói: “Dân tăng tội ác chất chồng, phạm phải tội nghiệt tày trời, đã sớm bị bọn ta đuổi ra khỏi môn phái, tại sao người còn gán tội của hắn lên đầu chúng ta?”

Vinh Tuệ Khanh hỏi tiếp: “Xin hỏi dân tăng kia là bị trục xuất khỏi Hoa Nghiêm Tự từ lúc nào? Là trước khi phạm tội hay là sau khi phạm tội?”

Thư sinh áo lam phe phẩy quạt kia cười nhìn Vinh Tuệ Khanh, nói: “Đương nhiên là sau khi phạm tội rồi, nói cho chính xác, còn là sau khi dân tăng bị Vương nữ Đồ Sơn hành quyết.”

“Ồ, thì ra là như vậy. Thanh Vân Tông cũng có thể làm theo Hoa Nghiêm Tự, đuổi Kỳ Lương Động ra khỏi môn phái. Hẳn phạm phải tội nghiệt tày trời như vậy, quả thực không xứng làm đệ tử Thanh Vân Tông!” Vinh Tuệ Khanh lạnh lạnh nói, càng có vẻ mồm mép lạnh lợi.

Các tu sĩ Thanh Vân Tông liên tục gật đầu phụ họa: “Nói chí lý! Nói chí lý!”

Hòa thượng Hoa Nghiêm Tự bị Vinh Tuệ Khanh chặn họng nói không nên lời, đang muốn dẫn đề tài đến trên người La Thần thì Tư An đã ho khan một tiếng, nhàn nhạt nói: “Thanh Vân Tông nói có lý. Chuyện này là Kỳ Lương Động tự mình có lòng riêng, khiến cho đệ tử Phật tông gặp bất hạnh, thực sự không liên quan đến Thanh Vân Tông. Nếu như việc này là do Thanh Vân Tông lên kế hoạch, mọi người lại trách cứ Thanh Vân Tông cũng không muộn.”

Quả thật là vừa rồi Vinh Tuệ Khanh đã sử dụng Huyền Vân Thú, vạch trần rõ ràng rằng Kỳ Lương Động tư lợi thế nào. Huống hồ bây giờ là lúc diễn ra khảo hạch vào tông môn cấp hai, đệ tử Phật tông đã chết không phải là đệ tử tinh anh thiên tài, cũng càng không phải là nhân vật quan trọng của Phật tông, nói Thanh Vân Tông cố ý sắp đặt giết họ, quả thật có chút già mồm át lễ phải, Thanh Vân Tông làm thế đâu có ích lợi gì.

Phác Cung Doanh biết Tư An đang nói thay cho Thanh Vân Tông, vội vàng hành lễ lần nữa tỏ vẻ cảm ơn, dặn dò chấp sự Thanh Vân Tông đi trợ giúp các hòa thượng Hoa Nghiêm tự nhật xác, chuẩn bị nghi thức hỏa táng.

Sau đó hẳn lại sai người dẫn người của các tông môn đang ở trên đỉnh núi đi, đưa từng người trở về chỗ của mình, lệnh cho đệ tử gia tăng số lần tuần tra.

Dưới sự hướng dẫn của chấp sự Thanh Vân Tông, mọi người trên đỉnh núi nhanh chóng tản đi hết.

Ngay cả Tư An cũng theo hộ pháp Thanh Vân Tông trở về nghỉ ngơi trong tông.

Cuối cùng Phác Cung Doanh mới xoay người nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh, vẻ mặt ôn hòa mà nói: “Vị cô nương này, xin mời đến nội tông môn Thanh Vân Tông. Mọi người có vài việc muốn thỉnh giáo cô nương một chút.”

Vinh Tuệ Khanh hơi chần chờ, nhìn thoáng qua La Thần đang hôn mê bất tỉnh rồi nói: “Cũng được.”

Xích Báo và Khăng Khăng cuối cùng cũng đến đỉnh núi, tụ họp lại với Lang Thất.

Nhìn phía xa xa Vinh Tuệ Khanh đang mang theo La Thần mà bước lên chiếc phi thuyền Thanh Vân Tông phái đến tiếp ứng bọn họ, Xích Báo và Khăng Khăng đều trầm mặc, không biết nên ứng đối thế nào.

Lang Thất ở bên cạnh thì lái nhai kể về tình hình vừa rồi, chẳng những kể thật chi tiết mà còn dông dài.

Xích Báo và Khăng Khăng lại không quát nó, vẫn lặng im mà lắng nghe, cuối cùng thì quyết định cứ chờ trong lều. Vinh Tuệ Khanh nhất định sẽ trở về tìm bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh mang theo La Thần đi theo sau Phác Cung Doanh, đến đại sảnh chính điện của Thanh Vân Tông.

Lúc bọn họ đến, có đến tận chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang, làm cho đại diện ở bậc thềm cuối cùng kia cao vợi vợi.

Vinh Tuệ Khanh là đi cùng với Phác Cung Doanh, cô có thể ngồi trên pháp khí phi hành đặc biệt. Nếu thật sự là đệ tử mới nhập môn thì đã phải từng bước từng bước leo lên mới được.

Vào trong đại sảnh, Vinh Tuệ Khanh được Phác Cung Doanh cho phép, đỡ La Thần ngồi lên một cái ghế, thân trên tựa vào trên bàn nhỏ bên cạnh ghế.

Các vị đại trưởng lão của Thanh Vân Tông cũng không ở trong đại sảnh, chỉ có một mình Phác Cung Doanh ngồi trên cái ghế đầu hàng bên dưới.

Vinh Tuệ Khanh sắp xếp ổn thỏa cho La Thần xong mới hành lễ, nói với Phác Cung Doanh: “Xin hỏi Thiếu tông chủ muốn nói chuyện gì?”

Phác Cung Doanh tỉ mỉ quan sát Vinh Tuệ Khanh, rất là kinh ngạc vì dung mạo của cô nhưng cũng không nhốn nháo thấy lạ, chỉ là nghĩ đến y bị mấy trưởng lão của Thanh Vân Tông này đẩy ra nói những lời này thì có vài phần cảm tức, qua một lát mới nói: “Xin hỏi quý tính của cô nương là gì?”

“Thật không phải quý tính gì, là họ Vinh.” Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh đáp. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng, phải cố gắng thuyết phục Phác Cung Doanh.

“Hóa ra là Vinh cô nương. Ta muốn nói, chuyện vừa rồi ta cũng rất xin lỗi. Hơn hết, chuyện này bọn ta cũng có sai. Kỷ Lương Đồng có lòng riêng như vậy cũng là thường tình, bọn ta không sớm phòng bị, quả thật là do bọn ta làm việc chưa thỏa đáng.” Phác Cung Doanh than thở, dùng nắm đấm nện vào bàn.

Y cũng không phải không hiểu cách đối nhân xử thế, ngược lại, Thanh Vân Tông coi trọng tu hành nhập thế, rất nhiều người đều đi rèn luyện trong thế tục, không giống như những môn phái khác, luôn tu hành ở thế ngoại.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ rồi hỏi: “Trận pháp sư của Thanh Vân Tông các vị đã truyền thừa bao nhiêu đời rồi?”

Phác Cung Doanh bấm tay tính toán một chút: “Bắt đầu từ hơn một vạn năm trước, đến bây giờ có lẽ là hơn hai trăm đời rồi?”

“Vậy thì đúng rồi. Hơn một vạn năm, truyền thừa như vậy cũng không tệ, đến tận bây giờ mới có sai lầm, có thể thấy được phương pháp này vẫn có hiệu quả. Thế nhưng bất kể là phương pháp nào cũng sẽ có thiếu sót, không có gì lạ. Ngài xem lần này, tuy rằng suýt nữa gặp rắc rối nhưng vẫn không xảy ra hỗn loạn gì.” Vinh Tuệ Khanh ngượng ngùng nói.

Đương nhiên lời này có vài phần trái lương tâm, cái chết của mấy trăm đệ tử Phật tông kia, với Phật tông mà nói, cũng là một khoản tổn thất không hẳn lớn nhưng cũng không hề nhỏ.

Phác Cung Doanh đứng lên, chấp tay sau lưng, đi tới đi lui ở trong đại sảnh.

Vinh Tuệ Khanh lẳng lặng ngồi đó, chờ Phác Cung Doanh mở miệng.

Qua hồi lâu, Phác Cung Doanh mới dừng bước lại, đứng ở trước mặt Vinh Tuệ Khanh, hỏi cô: “Cô nương thật sự tinh thông trận pháp sao? Có thể gánh vác được chức trách Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông chúng ta chăng?”

Không phải là Phác Cung Doanh không tin tưởng cô, cũng không phải là vì cô quá trẻ tuổi, mà là thuần túy vì Kỷ Lương Đống đã chết, trong giới trận pháp vô cùng chú trọng truyền miệng cầm tay chỉ dạy này, rất nhiều thông tin liên quan đến đại trận hộ sơn của Thanh Vân Tông sẽ có khuyết thiếu.

Vinh Tuệ Khanh nhú mày, nói như đã lường trước: “Bây giờ ta nói cái gì ngài cũng không tin. Cho nên ta mong ngài cho ta một chút thời gian, ta có thể chứng minh với ngài bằng thực tế rằng ta có thể gánh vác được trách nhiệm này.”

Phác Cung Doanh chính là đang đợi những lời này của Vinh Tuệ Khanh.

Cô vừa nói xong, Phác Cung Doanh liền gật đầu nói: “Như vậy rất tốt. Bằng không thì như vậy đi, Thanh Vân Tông chúng ta sẽ nhận cô làm đệ tử tinh anh trong tông môn, cô có thể đồng thời kiêm nhiệm Trận Pháp Sư. Một mình cô phụ sẽ trách sửa chữa toàn bộ đại trận hộ sơn. Nếu như thành công, chúng ta sẽ chính thức bổ nhiệm cô thành Đại Trận Pháp Sư.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 202: Khách Không Mời Mà Đến

 Vinh Tuệ Khanh không lập tức đáp lại, mà là hỏi tiếp: “Thần thúc thì sao đây? Các vị có thu thúc ấy là đệ tử nội môn hay không? Nếu không, ta cũng không vào Thanh Vân Tông.”

Vào Thanh Vân Tông mặc dù trọng yếu, thế nhưng điều kiện tiên quyết chính là cô không thể cách xa La Thần.

Hôm nay ở đỉnh núi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Vinh Tuệ Khanh càng nghĩ càng thấy áy náy. Nếu không phải do cô, Thần thúc cũng sẽ không bị nghìn người lên án...

Phác Cung Doanh nhìn Vinh Tuệ Khanh bằng ánh mắt phức tạp, rất lâu sau mới hỏi: “Cô thực sự bằng lòng vì hãn mà buông bỏ cơ hội vào Thanh Vân Tông?”

Vinh Tuệ Khanh nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy.”

Phác Cung Doanh phát tay: “Cô nương yên tâm đi. Chỉ bằng vào việc một tán tu cũng có thể đạt được đến tu vi Kim Đan thì đã là tu sĩ có tư chất và cơ duyên vô cùng xuất chúng. Thanh Vân Tông chúng ta sẽ không ngăn một tu sĩ có tiềm lực như vậy ngoài cửa. Nhưng mà...” Phác Cung Doanh dừng một chút, quay đầu lại nhìn Vinh Tuệ Khanh, “... Cô nương cũng biết, y bị Huyền Trận mê hoặc, quả thực đã giết không ít đệ tử Phật tông, cho dù không phải là ý định của của y nhưng y cũng có chút trách nhiệm, bên phía Phật tông...”

Còn chưa nghe hẳn nói xong, Vinh Tuệ Khanh đã tức giận đứng lên, ngược phập0phồng: “Vừa rồi ở bên ngoài ta đã nói, mọi người cũng nhìn thấy tường tận, rõ ràng là Kỷ Lương Đồng sử dụng trận pháp, biến Thần thúc thành con rối, thao túng thúc ấy giết người mà thôi, không có liên quan gì đến Thần thúc cả. Nhân phẩm của Thần thúc, ta có thể đảm bảo, thúc ấy vẫn luôn là người tốt.”

Phác Cung Doanh cười cười: “Kẻ tu hành, không thể nói là tốt hay xấu. Phẩm hạnh mà chúng ta xem trọng là trung thành với Thanh Vân Tông, không làm chuyện tổn hại lợi ích Thanh Vân Tông. Những thứ khác, chúng ta cũng không quan tâm.”

Tông môn cần phải truyền thừa, đương nhiên phải đề cao sự trung thành đối với tông môn. Bằng không thì5những tông môn này căn bản không truyền thừa được mấy nghìn năm.

Hàng mi của Vinh Tuệ Khanh chớp động, tựa như cánh bướm vỗ, dưới rèm mắt chập chờn bóng mờ.

“Thiếu tông chủ nói như vậy là đồng ý Thần thúc cũng vào Thanh Vân Tông?”

Phác Cung Doanh thông dong gật đầu: “Chỉ cần cô làm người đảm bảo cho y, ta sẽ đi thuyết phục mấy lão già kia.”

Vinh Tuệ Khanh cắn môi, do dự nửa ngày mới nói: “Ta đương nhiên sẵn lòng làm người đảm bảo. Ta cũng mong muốn ngài mau chóng cho ta câu trả lời thuyết phục.”

Phác Cung Doanh gọi người đến, dặn dò: “Vinh cô nương là đệ tử tinh anh mới nhập môn của Thanh Vân Tông chúng ta, còn có vị bên cạnh4kia cũng vậy, các người dẫn bọn họ đi đến động phủ tạm thời của đệ tử mới đi.”

Sau đó y đưa một tấm minh bài bằng ngọc vào tay Vinh Tuệ Khanh: “Đây là vật tượng trưng cho thân phận đệ tử Thanh Vân Tông của cô. Minh bài của vị Thần thúc kia của cô, chờ ta nói với các trưởng lão và Chương môn xong sẽ đưa đến cho cô.”

Vinh Tuệ Khanh đưa tay nhận lấy, phát hiện trên minh bài lập tức hiện ra tên và thân phận của mình, bao gồm số thứ tự của động phủ sắp vào ở lại. Cô rất là ngạc nhiên, cảm thấy giống hệt như máy quét vân tay của kiếp trước vậy, cũng không biết có phải là thật hay không, bèn cầm ở trong tay, xoay qua xoay lại nhìn ngắm.

Phác Cung Doanh cười giải thích: “Nếu như cô vào môn phái Phật tông và Đạo môn, sau khi nhập môn họ sẽ lấy một chút máu của cô làm hồn đăng, đặt trong môn phái làm nhận dạng. Pháp gia chúng ta không thích hạn chế chỉ trong cơ thể như vậy, nên tổ sư gia năm xưa mới truyền xuống minh bài bằng ngọc này, chỉ cần là đệ tử Thanh Vân Tông, đưa linh lực của mình vào là được. Minh bài này sẽ ghi nhớ khí tức của đệ tử đó, người khác muốn giả mạo cũng khó.”

Hảo cảm của Vinh Tuệ Khanh với Thanh Vân Tông lại tăng thêm vài lần, thầm nghĩ mình không uổng công phí sức, ít nhất cô đã lựa chọn chính xác nơi muốn vào. Thế nhưng nhớ đến phương hướng phát triển tình tiết mà đại cương cho cô xem, Vinh Tuệ Khanh lại có chút mờ mịt.

Trên dưới Thanh Vân Tông này đâu giống cái loại môn phái rắn chuột một ổ, chương khí mù mịt, thế nhưng vì sao nữ chính lại bị vô số đồng môn ở Thanh Vân Tông bắt nạt và áp bức chứ?”

Vị Thiếu tông chủ Phác Cung Doanh thoát nhìn tuệ nhãn như đuốc, nhìn rõ mọi việc này, khi đó đang ở đâu?

Nhớ đến dáng vẻ nhẵn nhụi của nữ chính mà mình từng thấy trước kia, trong lòng Vinh Tuệ Khanh cũng cảm thấy hơi mất tự nhiên. Mặc kệ

thế nào, cô đã có khác biệt rất lớn với nữ chính trong nguyên tác rồi.

Cô không phải mai danh ẩn tích mà vào Thanh Vân Tông, cô cũng không có ẩn giấu tu vi và dung mạo. Thậm chí vừa đến núi Côn Ngô thì cô đã lớn tiếng hù dọa người ta, để lại cho trên dưới Thanh Vân Tông một ấn tượng lẫn át kẻ khác.

Bất kể là tu sĩ hay là phàm nhân, có lẽ trời sinh đều có vài phần mềm nắn rắn buông. Mình làm bánh bao cũng đừng trách có chó chạy theo.

Vinh Tuệ Khanh nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể giải thích bằng nguyên nhân này. Đồng thời cô cũng cảnh tỉnh bản thân, Thanh Vân Tông cũng chẳng phải là thế ngoại đào nguyên hòa hợp êm ấm. Chỉ cần là chỗ có người ắt sẽ có đấu đá, muốn tiếp tục sinh tồn ở nơi này, làm cho mình mạnh lên mới là vương đạo.

Theo chấp sự của Thanh Vân Tông đi đến động phủ thứ sáu của núi Giáp xong, Vinh Tuệ Khanh sắp xếp cho La Thần ngủ trong phòng, lại bố trí một trận pháp nho nhỏ bảo vệ La Thần, sau đó thì một mình đi ra khỏi động phủ, bước lên phi thoa, bay về phía lều vải trên đỉnh núi.

Khăng Khăng, Xích Báo và Lang Thất đang chờ cô ở đó.

“Tuệ Khanh, cô trở lại rồi!” Khăng Khăng kêu to rồi xông lên, ôm hai gò má Vinh Tuệ Khanh mà cọ cọ.

Vinh Tuệ Khanh cười vỗ vỗ vào gáy nó, nói với Xích Báo và Lang Thất: “Dọn lều đi, chúng ta đi vào nội tông môn Thanh Vân Tông.”

Xích Báo và Lang Thất mừng rỡ, vội vàng làm phép, dọn dẹp lều bạt rồi cùng Vinh Tuệ Khanh bước lên phi thoa của cô, cùng nhau bay vào nội tông môn.

Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng bọn họ lại gặp được tu sĩ bay tới bay lui, hơn nữa cũng có rất nhiều tu sĩ lén lút nhìn ngó nội tông môn Thanh Vân Tông.

Trước đây Thanh Vân Tông có đại trận hộ sơn bảo vệ, nội tông môn chân chính đều là ẩn giấu sâu trong trận pháp, cho dù bày ra trước mặt cũng không ai nhìn ra nơi đó là nội tông môn chân chính. Bây giờ thì hay rồi, trận pháp bị Vinh Tuệ Khanh phá hỏng, công năng che giấu của đại trận hộ sơn đã mất đi hiệu lực, chẳng trách có rất nhiều người nhân cơ hội rình rập vị trí nội tông môn của Thanh Vân Tông.

Nhưng mà trận pháp ở chỗ nội tông môn vẫn còn hoàn chỉnh không hư hao gì, người bên ngoài chỉ có thể nhìn từ xa xa, căn bản là không vào được.

Trong tay Vinh Tuệ Khanh có minh bài đệ tử tinh anh, không bị trận pháp nội tông cản trở, mà là thuận lợi dẫn theo Xích Báo, Khăng Khăng và Lang Thất đi đến động phủ tạm thời của mình.

Hình như tin tức cô đến cũng không truyền ra, La Thần vẫn đang ngủ ngon lành bên trong động phủ.

Vinh Tuệ Khanh thở phào nhẹ nhõm, dặn dò Khăng Khăng, Xích Báo và Lang Thất: “Từ hôm nay trở đi, ta chính là đệ tử nội môn của Thanh Vân Tông, các ngươi là linh sủng của ta, cũng là một phần tử của Thanh Vân Tông, phải nhớ rõ thân phận của mình, không được cứ thích gì là làm nấy.”

Xích Báo cung kính gật đầu đáp lại.

Lang Thất cười hì hì mà nịnh nọt: “Chúc mừng chủ nhân, rốt cuộc cũng vào được môn phái nhị lưu Thanh Vân Tông... A, người đập ta làm cái gì?” Lang Thất chống nạnh, trợn mắt nhìn Xích Báo.

Xích Báo cho dù có tính tình dễ chịu cũng bị Lang Thất làm tức giận đến giờ chân, lớn tiếng nói: “Không biết nói cũng đừng có nói! Người một ngày không nịnh bợ thì chết à!”

Lang Thất khinh thường: “Chắc chắn là người đồ kị! Ta và chủ nhân có quan hệ tốt, mi đỏ mắt thèm muốn có phải không? Đều là lũ cặn bã! Chỉ biết đồ kị người tài!”

Phụt!

Xích Báo và Khăng Khăng đồng thời cảm thấy thật muốn phun máu tươi rồi.

Vinh Tuệ Khanh cũng nghe không lọt nữa, ho khan một tiếng, dặn dò với Lang Thất đang tự cảm thấy mình tốt đẹp: “Ta cần phải có người trông cửa động phủ, để phòng khi có vài tên có ý xấu chạy vào, quấy rầy Thần thúc. Các người đều biết, Thần thúc bị thương, cần phải tĩnh dưỡng.”

Lang Thất vội vàng đáp ứng, xoay người muốn chạy ra bên ngoài.

Vinh Tuệ Khanh quát lên: “Đứng lại! Người còn phải biến thành chó mới thích hợp.”

Từ đây lẽ nào nó sẽ phải lấy hình tượng “chó” để gặp người ta hay sao?

Lang Thất khóc không ra nước mắt, nhưng lại không dám không nghe lời của Vinh Tuệ Khanh, đành phải ôm hận xoay người biến thành một con chó to, lắc lắc cái đuôi đi canh cửa.

Khăng Khăng và Xích Báo liếc nhìn nhau, len lén bật cười.

Vinh Tuệ Khanh nghĩ thấy mình cũng đùa dai quá, cũng cười nói: “Hai người cũng phải cẩn thận một chút. Mấy ngày nay, các người đừng đi

ra ngoài, nhất định phải chờ ở chỗ này.”

Khăng Khăng và Xích Báo đáp ứng.

Vinh Tuệ Khanh liền đi vào căn phòng bên trong, lục tìm đan dược có trong túi càn khôn của mình, bồi bổ cho La Thần.

Nhìn thấy chỗ đan dược không còn lại bao nhiêu, Vinh Tuệ Khanh biết mình phải nghĩ cách mở lò luyện đan. Những đan dược trong tay cô đây đều là đan dược luyện chế ra từ khi còn ở Long Hồ Môn, là theo Luyện Đan Sư Chu Hào Thiện nơi đó luyện ra được. Phẩm chất tuy rằng vô cùng tốt, nhưng khoảng thời gian còn ở Long Hồ Môn ấy, cô cũng không luyện chế được ra nhiều đan dược lắm. Hơn nữa chịu hạn chế của độ lửa và dược thảo, cô cũng không luyện ra được loại đan dược thượng đẳng nào.

Vinh Tuệ Khanh khoanh chân ngồi ở trước giường La Thần, vừa đả tọa tu luyện vừa tính toán phải hỏi thăm chuyện về Luyện Đan Sư của Thanh Vân Tông như thế nào. Tuy rằng Thanh Vân Tông có danh tiếng không nhỏ, thế nhưng thứ mà Thanh Vân Tông nổi danh vẫn là Đại Trận Pháp Sư Kỷ Lương Đồng. Loại người như Luyện Đan Sư, rốt cuộc trong tông môn có hay không, Vinh Tuệ Khanh vẫn luôn hiếu kỳ.

Đến buổi tối, Phác Cung Doanh mang theo thuộc hạ đến, truyền đạt với Vinh Tuệ Khanh ý của Chương môn và các trưởng lão: “... Nếu như cô có thể chữa trị Huyền Trận của Thanh Vân Tông trong vòng một ngày, Thanh Vân Tông chúng ta sẽ thu nhận Thần thức của cô làm đệ tử nội môn, đồng thời không cho phép bất cứ ai nhắc lại vụ việc giết chóc với đệ tử Phật môn nữa.”

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi, lầm bầm nói: “Ta có thể chữa trị Huyền Trận, thế nhưng đệ tử Phật tông bị giết không có liên quan chút gì đến Thần thức cả. Thúc ấy chẳng qua là con rối mà thôi.”

Lúc đó La Thần rốt cuộc có phải là con rối hay không, các đại tu sĩ đều nhìn thấy trong mắt nhưng chín người mười ý, ai cũng có suy nghĩ riêng của mình.

Nhớ đến xế chiều hôm nay, cuộc tranh luận và chỗ khó xử của Chương môn và các trưởng lão, Phác Cung Doanh có vài phần thốn thức.

Y cũng không tranh cãi với cô, chỉ cười nói: “Bây giờ chúng ta phải đi đến chỗ mặt trận, mau chóng chữa trị trận pháp cho thỏa đáng. Thanh Vân Tông chúng ta từ hơn vạn năm nay đều có trận pháp bảo vệ, hiện tại không có Huyền Trận ẩn nấp hành tung, cảm thấy rất khó chịu, giống như không mặc quần áo vậy, luôn lo lắng có người nhìn trộm. Mấy ngày nữa ta đi xa một chuyến, người nhớ phải chuyển đến trong động phủ ở lại vĩnh cửu của đệ tử tinh anh, bên này chỉ là chỗ ở tạm thời thôi.”

Vinh Tuệ Khanh nhận lấy từ trong tay Phác Cung Doanh vài quyển sách nhỏ mà Kỷ Lương Đồng Lương viết, tiện tay cất vào trong ngực, sau đó liền theo Phác Cung Doanh đi ra ngoài.

Phác Cung Doanh càng nhường cao mày.

Xích Báo có hơi lo lắng mà nhìn bóng lưng khuất xa của cô và Phác Cung Doanh, tự nhủ với mình: “... Cũng không biết Thiếu tông chủ này là hạng người thế nào.” Làm sao lại cứ vậy mà đi ra ngoài với y được? Nếu như gặp phải người xấu thì làm sao bây giờ?

Khăng Khăng leo lên cái giường đặt ở gian ngoài động phủ, đuổi người nằm xuống mà nói: “Người đừng lo lắng. Tuệ Khanh có chừng mực. Thiếu tông chủ này không phải là người xấu.”

Xích Báo mím môi, hóa thành nguyên hình báo, nằm chờ bên cạnh giường của La Thần.

Phác Cung Doanh dẫn theo Vinh Tuệ Khanh đi đến chỗ mắt trận của đại trận hộ sơn tại Thanh Vân Tông.

Nơi này, Vinh Tuệ Khanh cũng không xa lạ chút nào. Trước đó cô đã một mình tìm đến nơi đây, tự tay bắt đi Kỷ Lương Đồng và Huyền Vân Thú, mang bọn họ đến đỉnh núi bên ngoài kia, vạch trần âm mưu của Kỷ Lương Đồng.

“Các vị định làm sao xử trí Kỷ gia?” Vinh Tuệ Khanh hỏi.

Điều này rất quan trọng. Nếu như Thanh Vân Tông còn muốn giữ Kỷ gia ở lại núi Côn Ngô, sau này Vinh Tuệ Khanh ắt phải đề phòng mà sống qua ngày, Kỷ gia có thù giết cha không đội trời chung, cô phải luôn luôn lo lắng sẽ bị bọn họ truy sát.

Phác Cung Doanh thản nhiên nói: “Theo luật, bọn họ bị xóa ký ức, đưa về nguyên quán.”

Kỷ Lương Đồng phạm vào sai lầm lớn, người Kỷ gia đương nhiên phải bị phạt theo. Giống như trước kia Kỷ Lương Đồng là Đại Trận Pháp Sư, địa vị của bọn họ cũng nước lên thì thuyền lên, cùng nhau hưởng phúc. Dù sao quyền lợi và nghĩa vụ là tương ứng nhau, không thể nào chỉ thấy kẻ trộm ăn thịt, không thấy kẻ trộm chịu đòn được.

Nếu người Kỷ gia bị đưa ra ngoài, vấn đề của Kỷ gia này liền được giải quyết rồi.

“Ta cần tám khối linh thạch thượng phẩm.” Vinh Tuệ Khanh yên tâm, đi vào rồi lấy ra trận kỳ mà mình đã luyện chế, dựa theo phương vị mà mình đã tính toán từ trước, lần lượt cắm từng cây xuống.

Phác Cung Doanh đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, liền đưa cho Vinh Tuệ Khanh một cái túi nhỏ, thượng phẩm linh thạch bên trong chất đống như núi.

Vinh Tuệ Khanh đi đến trung tâm mắt trận, khoanh chân ngồi xuống, lấy ra tám khối linh thạch, chia ra ném vào tám cái bàn nhỏ bên cạnh mình.

“Linh khí xuất trận, Huyền Trận tập hợp. Huyền Vân Thú, ra!” Vinh Tuệ Khanh liên tục di chuyển hai tay, làm thành vài động tác.

Huyền Vân Thú cất tiếng kêu đầy mỉa mai, trời lên từ dưới lòng đất, lướt đến chỗ ba thước trên đầu Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại, bắt đầu sử dụng linh vụ mà Huyền Vân Thú phun ra nuốt vào để bắt đầu chữa trị công năng tạo Huyền Trận ẩn giấu của đại trận hộ sơn.

Ngũ cảm lục thức của cô cũng đi theo mạch lạc của Huyền Trận, lấy mắt trận làm trung tâm, từ từ lan ra khắp nội tông môn, sau đó xông ra khỏi nội tông môn, du đãng khắp vùng núi Côn Ngô.

Một đường bước đi, thần thức lướt vòng quanh những đường mòn, rồi đến đại đạo thẳng tắp rộng rãi, vô số đại điện nguy nga hùng vĩ, lầu các tinh xảo lung linh và cả cánh cổng vào nội tông môn có long bàn hổ cứ, tất cả đều lần lượt hiện ra trong mắt cô.

Ồ? Sao ở đây lại có người?

Tuy rằng nhắm mắt, nhưng thần thức của cô rõ ràng phát hiện, một người phụ nữ trung niên ăn mặc kiêu đạo cô đang dẫn theo một thiếu nữ xinh xắn, đứng ở cửa vào nội tông môn Thanh Vân Tông.

Vinh Tuệ Khanh giật mình: “Đây không phải là nữ tu Minh Nguyệt và con gái riêng Sở Sở của cô ta, những người mà cô từng có dịp gặp trên đường đi đến đại lễ thu đồ đệ của ba đại phái nước Đại Sở hay sao?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 203: Quy Tức

 Đạo trận pháp, kỳ thực chính là quá trình thăm dò quy luật nguyên khí tự nhiên trong trời đất, mượn lực đả lực, lấy đó cho mình sử dụng.

Nói ra có thể là huyền diệu khó hiểu, thế nhưng hành động cụ thể lại là cần đến vô số tính toán phức tạp khô khan và nhàm chán, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả cần có. Hơn nữa, lại căn cứ vào mức độ hiểu biết của Trận Pháp Sư về nguyên khí bốn mùa của trời đất và vô số các loại thiên văn, mà khiến cho hiệu quả trận pháp có cao có thấp.

Điều này cũng giống như linh căn, là thiên phú, không phải cố gắng là được.

Từ nhỏ Vinh Tuệ Khanh đã được ông nội tự mình giáo dục, đọc sơ qua đã hiểu sâu rộng về trận pháp, hơn nữa vì lai lịch của cô kỳ lạ nên còn cao hơn người một bậc về mặt toán học.

Vì vậy, ở trong mắt cô, đại trận hộ sơn của Thanh Vân Tông cũng chỉ có thể coi là trận pháp hạng hai, chỗ tinh diệu kém xa so với trận pháp ở phố Hồ Lô, điều duy nhất đáng nói đến chính là vô cùng to lớn, nếu phải chữa trị thì phí thời gian và công sức cũng không ít.

Vinh Tuệ Khanh khoanh chân ngồi ở tâm mắt trận, dựa vào nguyên khí 0đất trời vận chuyển trong trận pháp, cô trước tiên là chữa trị những chỗ bị cô cố ý phá hỏng khi tấn công vào mắt trận trước kia, thay thế bằng trận kỳ do chính cô chế tạo. Hơn nữa trong quá trình chữa trị, thần thức của cô

còn phát hiện một vài trận kỳ vì có niên đại quá lâu, hoặc là vì tính toán chưa đủ tỉ mỉ mà cảm sai lệch, cô cũng lần lượt sửa lại hết.

Phương vị và canh giờ Vinh Tuệ Khanh tính toán ra còn chính xác hơn tất cả Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông cộng lại một chút.

Để chữa trị trận kỳ ở những nơi khá xa, Vinh Tuệ Khanh đi theo Phác Cung Doanh, suốt đêm bay đến núi Côn Ngô. Dưới màn đêm thấp thoáng, cô lần lượt rút ra từng cây trận kỳ, sau đó đổi thành trận kỳ do chính mình luyện chế.

Phác Cung Doanh mang theo Vinh Tuệ Khanh bay ra khỏi nội tông môn Thanh Vân Tông, đi đến sườn tây của núi Côn Ngô. Quay đầu nhìn lại, công năng ẩn giấu đã chữa trị xong, bây giờ bọn họ chỉ có thể nhìn thấy khắp núi là cổ thụ cao rợp trời, nội tông môn Thanh Vân Tông rốt cuộc cũng đã biến mất trong núi non, không còn hiện ra rõ mồn một trước mặt mọi người giống như ban ngày nữa.

Phác Cung Doanh thầm gật đầu trong lòng. Vinh Tuệ Khanh này quả là có chút năng lực, quan trọng nhất là cô còn nhỏ tuổi, hơn nữa có tu vi cao thâm, đã là tu sĩ Trúc Cơ. Trận Pháp Sư có tu vi Trúc Cơ, trên Ngũ Châu Đại Lục chỉ có tông môn đỉnh cấp và thần điện Quang Minh có được.

Người này, nhất định phải giữ lại.

Phác Cung Doanh càng khách sáo hơn vài phần với Vinh Tuệ Khanh, chủ động nói với cô rất nhiều chuyện về Thanh Vân Tông, cần phải để cho cô quen thuộc với tình hình ở Thanh Vân Tông, có lòng trung thành với Thanh Vân Tông.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười lắng nghe, lại đối chiếu một số chuyện với những gì mình thấy trong đại cương, qua đó mà cô đã có nhiều hiểu biết hơn về trên dưới Thanh Vân Tông.

Đại trận hộ sơn núi Côn Ngô có tổng cộng hơn ba trăm chỗ cần chữa trị.

Hai người bận rộn suốt gần nửa tháng mới chữa trị hết tất cả những chỗ sai sót. Thậm chí còn gia tăng thêm một vài công năng tấn công và theo dõi.

Vinh Tuệ Khanh đề nghị với Phác Cung Doanh, mở một mật thất ở chính điện nội tông môn Thanh Vân Tông, bố trí trong đó thành phòng giám sát của trận pháp. Vinh Tuệ Khanh sẽ đích thân làm một bộ trận pháp mô phỏng cỡ nhỏ của đại trận hộ sơn Thanh Vân Tông, những chỗ then chốt sẽ tương thông với nhau. Sau đó đặt nó trong mật thất, mỗi ngày suốt mười hai canh giờ đều có bốn đệ tử ở đó theo dõi. Như vậy nếu như bên ngoài có chuyện thì bọn họ có thể biết ngay, từ đó mà làm ra phản ứng kịp thời.

Phòng giám sát này cũng có tác dụng giám sát với chỗ mắt trận đại trận hộ sơn.

Bởi lẽ mắt trận rất quan trọng, thông thường chỉ có chính Trận Pháp Sư hoặc là người có thân phận Thiếu tông chủ như Phác Cung Doanh mới có thể đi vào, những người còn lại đều không thể. Chỗ tốt khi làm như vậy chính là có thể phòng ngừa kẻ khác có ý định phá hoại. Đương nhiên cũng có chỗ hại, chính là nếu như Trận Pháp Sư tự mình nổi ý xấu, giống như Kỷ Lương Đồng vậy, thế thì không có cách nào ngăn cản kịp thời cả.

Có phòng giám sát trận pháp tồn tại, nếu như Trận Pháp Sư lại muốn dùng trận pháp để mưu tư lợi cũng sẽ bị đệ tử bên trong phòng giám sát phát hiện nhanh chóng.

Đương nhiên, đệ tử ở phòng giám sát sẽ là được luân phiên rút thăm đảm nhiệm từ trong đệ tử nội tông môn Thanh Vân Tông, không cố định là

ai, như vậy sẽ tránh cho có kẻ bị Trận Pháp Sư mua chuộc, thông đồng làm bậy.

Vinh Tuệ Khanh đưa ra đề nghị này làm cho Phác Cung Doanh phải nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

Bởi vì trên thực tế, đề nghị này của cô chính là hạn chế quyền hạn và năng lực của Trận Pháp Sư, thế nhưng trên bản chất cũng là thật sự suy nghĩ vì Thanh Vân Tông.

“Ý tưởng của cô rất hay, ta trở về sẽ bàn bạc với Chương môn và các vị trưởng lão. Trong mắt của ta, cô đã có thể đảm nhiệm được vị trí Đại Trận Pháp Sư này. Cô đừng lo, ta sẽ đi đốc thúc đám lão già kia sớm bổ nhiệm cô.” Phác Cung Doanh dẫn theo Vinh Tuệ Khanh đáp xuống từ trên phi kiếm, trở về nội tông môn Thanh Vân Tông.

Hơn mười ngày nay, bọn họ vẫn luôn bận rộn trên núi Côn Ngô, không có thời gian rảnh rỗi trở lại nội tông môn.

Cũng may hai người họ một là tu sĩ Trúc Cơ, một là tu sĩ Kim Đan, đã có thể không cần ăn ngũ cốc hoa màu, cũng không cần nghỉ ngơi như người bình thường.

Thế nhưng hơn mười ngày không ngơi không nghỉ mà chữa trị trận pháp, linh lực và tinh thần của Vinh Tuệ Khanh cũng tiêu hao rất nhiều.

Với lời nói của Phác Cung Doanh, Vinh Tuệ Khanh chỉ là cười thản nhiên: “Thuận theo tự nhiên thôi. Nếu như Thanh Vân Tông cảm thấy ta còn chưa xứng làm Đại Trận Pháp Sư thì cũng có thể tìm người thích hợp hơn. Trước khi tìm được Trận Pháp Sư mà các vị công nhận, ta có thể tạm thời kiêm nhiệm một chút, trợ giúp duy trì sự vận chuyển của trận pháp.”

Phác Cung Doanh càng thêm áy náy trong lòng, thế nhưng y cũng không phải là người có năng lực giải quyết dứt điểm chuyện này, đành chỉ

nhìn sâu vào mắt cô một chút rồi cáo từ đi.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu nhìn vào động phủ của mình.

Nơi này đã không còn là sơn động tạm cư lúc cô vừa rời đi kia nữa, mà đã là động phủ chân chính của cô với tư cách đệ tử nội môn Thanh Vân Tông.

Trên động phủ viết sáu chữ to “Xích Vân Phủ số bảy, Vinh.”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, giơ mình bài trong tay về phía động phủ. Không khí trước cửa động phủ đột nhiên xuất hiện một cơn gợn sóng, như là một trận gió thổi qua mặt hồ. Vinh Tuệ Khanh cất bước tiến vào trong cơn sóng gợn. Hình dáng của cô nháy mắt biến mất trước cửa động phủ.

“Tuệ Khanh đã trở về!” Khăng Khăng là người đầu tiên kêu lên, xông ra ngoài phòng.

Vinh Tuệ Khanh đứng ở trước cửa động phủ, nhìn xung quanh một chút.

Động phủ này rất lớn, linh khí cũng rất dồi dào. Phía trước có một gian phòng rộng và trống trải, như là dùng để tiếp khách, xung quanh có bốn cái cửa hình quả trứng, dẫn ra bốn gian phòng khác nhau.

Khăng Khăng lao đến từ gian phòng thứ hai, nó leo lên vai Vinh Tuệ Khanh, vui vẻ nói: “Rốt cuộc cô cũng về rồi!”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, chào nó, sau đó hỏi: “Không phải là ta để cho Lang Thất trông cửa hay sao?” Tại sao lại không thấy con chó nào ngồi ở cửa thế nhỉ?

Khăng Khăng che miệng cười.

Xích Báo cũng đi ra từ gian phòng kia, cười nói với Vinh Tuệ Khanh: “Chủ nhân đã trở về.” Vừa nói vừa chỉ vào trong phòng: “Lão đại ở trong đó đấy.”

Vinh Tuệ Khanh biết là đang nói về La Thần, mừng rỡ đi vào trong phòng, cất tiếng hỏi: “Thần thức đã tỉnh lại rồi ư?”

Sắc mặt của Khăng Khăng và Xích Báo đều trầm xuống.

Vinh Tuệ Khanh đi vào trong phòng, nhìn thấy La Thần đang mỉm cười, gương mặt thả lỏng, nằm ở trên một cái giường huyền ngọc đặt sát tường, vẫn không nhúc nhích.

“Chuyện gì xảy ra? Lẽ nào Thần thức vẫn chưa tỉnh lần nào?” Vinh Tuệ Khanh có hơi hoảng loạn, đã hơn mười ngày, chẳng lẽ là xảy ra vấn đề gì?

Vinh Tuệ Khanh chạy như bay đến, thử bắt mạch cho La Thần, cũng may, còn bình thường, cô lại rút linh lực vào, vận chuyển một Đại Chu Thiên trong người La Thần, điều tra linh lực và Kim Đan trong cơ thể y.

Tất cả đều rất bình thường.

Thoạt nhìn dáng vẻ của La Thần chỉ là đang ngủ mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh chán nản ngồi trên giường huyền ngọc, lấy tay che trán hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao mãi vẫn không tỉnh lại? Chẳng lẽ là dùng sai đan dược?”

Khăng Khăng và Xích Báo liếc nhìn nhau, châm chước hồi lâu mới nói với Vinh Tuệ Khanh: “... Bọn ta cảm thấy, lão đại là rơi vào trong Quy Tức. Chỉ cần linh khí không ngừng thì không cần phải lo lắng, chỉ là tu vi của lão đại sẽ tạm thời chững lại, dừng ở Kim Đan hậu kỳ.”

Quy Tức?

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày: “Tại sao lại như vậy?”

Theo cô biết, trạng thái Quy Tức xảy ra khi tu sĩ bị thương cực nặng, tình trạng bất ổn mới lâm vào một dạng chữa thương ở mức độ sâu. Thông thường là khi hồn phách bị tổn thương thì phần nhiều sẽ dùng trạng thái Quy Tức để chữa thương.

Thế nhưng từ khi nào mà La Thần bị thương tổn hồn phách?

Vinh Tuệ Khanh cắn răng, linh lực vận chuyển đến huyết Nê Hoàn, cũng mở ra Thiên Nhân, nhìn về phía La Thần.

Lúc mở Thiên Nhân, cô có thể nhìn thấy nguyên hình của yêu thú hoặc là yêu tu, cũng có thể thấy được hồn phách con người.

Mà trong thân thể La Thần, toàn bộ trong suốt sạch sẽ, không nhìn thấy được chỗ linh hồn ở lại.

Vinh Tuệ Khanh trong lòng chìm xuống, linh khí trong cơ thể xông ra bốn phía, đau đến cô phải che ngực cong lưng.

“Tuệ Khanh, cô sao rồi?” Khăng Khăng cực kỳ hoảng sợ, đáp lên vai Vinh Tuệ Khanh, vỗ vỗ sau lưng giúp cô.

Vinh Tuệ Khanh khoát tay: “Các người đi ra ngoài trước, ta muốn yên tĩnh một mình chốc lát.”

Khăng Khăng không muốn đi, Xích Báo lại xông đến mang theo Khăng Khăng đi ra ngoài.

“Người xách ta đi làm gì?” Khăng Khăng đá Xích Báo một cái.

Xích Báo nói nhỏ: “Trạng thái của lão đại quả thực rất kỳ quái. Người không thấy vậy sao?”

Khăng Khăng im bật, lát sau nhỏ giọng nói: “Không phải là không có hồn phách sao?”

“Người biết?!” Xích Báo nhướng mày, gương mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Khăng Khăng khinh thường nó một tiếng, ngồi vào góc tường, cúi đầu nghịch cái móng vuốt của mình.

Lang Thất hào hứng xông vào từ bên ngoài động phủ, trên mặt đầy vẻ đắc ý: “Tuyệt Lang Nữ kia thực là thú vị! Cuối cùng hôm nay nàng ấy cũng đáp lời ta rồi!”

Khăng Khăng kinh ngạc ngẩng đầu: “Nàng ta để ý người? Nàng ta nói cái gì?”

Lang Thất chống hông cười to: “Nàng nói với ta, cú!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 204: Tiểu Sư Thúc

 Thế nhưng nếu như hồn phách biến mất tằm thì sao đây? Cô phải đi đâu tìm?

Vinh Tuệ Khanh bàng hoàng cõi lòng không biết phải làm thế nào cho phải.

Giọng nói của Lang Thất vọng vào từ bên ngoài động phủ tràn đầy vui sướng, lọt vào trong tai Vinh Tuệ Khanh lại biến thành châm chích.

Môi vừa hé một chút, Vinh Tuệ Khanh lại ngậm miệng. Bỏ đi, trong lòng cô khó chịu cũng không thể khiến người khác phải khó chịu theo được. Vả lại, La Thần cũng chưa chết, chỉ cần bấy nhiêu là đủ rồi. Về phần hồn phách, cô muốn nghiên cứu kỹ càng thử xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Vinh Tuệ Khanh lần nữa vực dậy tinh thần, buông đầu gối của mình ra, bò qua giường huyền ngọc, đặt lên trán La Thần một nụ hôn, khẽ nói bên tai y: “Thần thúc, ta sẽ bảo vệ thật tốt cơ thể của người... Linh hồn của người phải nhớ quay về đây nhé...”

Nét mặt La Thần không thay đổi, vẫn nhắm mắt bình thản ngủ trên giường huyền ngọc.

Vinh Tuệ Khanh lưu luyến nhìn y không chớp mắt hồi lâu mới thở dài một hơi, xuống khỏi giường huyền ngọc rồi đi ra gian bên ngoài.

Lang Thất cảm tức nhìn Xích Báo đang cười đến gập cả người, mắng to: “... Có gì đáng cười hả?! Đều là cận bã hết! Nếu không nể mặt là đồng môn, ông đây...”

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày, hờ hững tiếp lời: “Ông đây cái gì? Ông đây là ai?”

Lang Thất lập tức biến thành vẻ mặt tươi cười, khom lưng nghiêng vai đi đến trước mặt Vinh Tuệ Khanh: “Ông đây đương nhiên là chỉ lão đại rồi. Mà lão đại hôm nay thế nào ạ? Lang Thất vô cùng mong nhớ ngài ấy, chẳng biết khi nào mới có thể lần nữa nhìn thấy được dáng vẻ như chim liền cánh của lão đại và chủ nhân...”

Thực sự ngu ngốc ngu, mã tầm mã.

Vinh Tuệ Khanh nghe xong mày liễu dựng thẳng, chỉ vào cổng động phủ mà mắng: “Đi ra ngoài! Trông cửa!”

Lang Thất sững sờ, tròn mắt quay vòng nhìn lướt qua Xích Báo và Khăng Khăng đang đứng bên cạnh, sau đó buồn khổ mà hóa thành một con cho to, cụp đuôi chạy đến nằm ở cửa, sợ bị Tuyết Lang Nữ vẫn bị nó tán tỉnh gần đây thấy được. Vậy cũng quá mất mặt, đời này nó đừng hòng thẳng lưng trước mặt Tuyết Lang Nữ đó nữa...

Vinh Tuệ Khanh hỏi Khăng Khăng và Xích Báo: “Lang Thất sao vậy? Tuyết Lang Nữ là ai?”

Từ góc tường Khăng Khăng xông đến, nhảy lên trên cái bàn bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, líu ríu giới thiệu cho cô: “Tuyết Lang là linh sủng của một nữ tu Thanh Vân Tông. Vì là con cái, Lang Thất bèn đặt tên người ta là Tuyết Lang Nữ, ngày ngày chạy đi xum xoe, thế nhưng người ta không để ý đến nó...”

Xích Báo tiếp lời: “Cho đến hôm nay rốt cuộc đã để ý, nói với nó một chữ, cút...”

Tâm trạng của Vinh Tuệ Khanh lập tức khá hơn nhiều, cô lắc đầu cười: “Cái tính tình này của Lang Thất, thật không biết làm thế nào mà có được nữa...”

Ở ngoài cửa Lang Thất nghe thấy rõ ràng, trong lòng không khỏi chua xót. Nhìn móng vuốt lông lá xồm xàm và cả hình dạng bốn chân của mình, nó thầm nghĩ: “Mi cho là ông đây muốn như vậy sao? Đều là cặn bã hết! Kẽ no sao hiểu nổi lòng người đối cớ...”

Đang lúc tự mình thương mình, Lang Thất lại nghe có người cất tiếng gọi ở bên ngoài động phủ: “Xin hỏi Vinh cô nương có ở đây không? Ta là Lỗ Oánh Oánh, đệ tử thuộc hàng chữ Hoàng, hôm nay đến đây để thăm hỏi sư muội.” Còn có một tiếng sói tru trầm trầm xen lẫn trong giọng nói trong trẻo.

Lang Thất mừng rỡ, lập tức muốn xông ra nhưng liếc thấy hình dạng của mình lại rút chân về. Nó quay trở lại phòng khách trong động phủ, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Chủ nhân, bên ngoài có nữ tu thuộc lớp đệ tử chữ Hoàng của Thanh Vân Tông đến chơi, chủ nhân có muốn gặp thử một lần hay không?”

Vinh Tuệ Khanh từng nghe Phác Cung Doanh giới thiệu qua, đệ tử bên trong Thanh Vân Tông dựa theo tu vi mà sắp xếp làm bốn đẳng cấp: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Đệ tử chữ Hoàng có tu vi Trúc Cơ, chữ Huyền là tu vi Kim Đan, chữ Địa thì là tu vi Nguyên Anh, mà chữ Thiên chính là tu vi Hóa Thần. Trên nữa, Thanh Vân Tông còn chưa xuất hiện đệ tử có tu vi cao hơn. Thực ra cho dù là Hóa Thần, mấy nghìn năm qua Thanh Vân Tông cũng chỉ có một vị tu sĩ tiên bối thành công Hóa Thần, sau đó liền đi vân du khắp nơi, đến nay chưa về.

Vinh Tuệ Khanh là tu sĩ Trúc Cơ, mới nhập môn, vị nữ tu nọ nếu là thuộc hàng chữ Hoàng thì cũng là tu sĩ Trúc Cơ, gọi cô là “sư muội” cũng hợp lý.

Vinh Tuệ Khanh nhìn Lang Thất, thấy nó đã hóa thành hình dạng sói mà không còn giữ hình dáng chó giữ nhà nữa thì hơi kinh ngạc.

Lang Thất cúi đầu, có phần ngượng ngùng: “... Tuyết Lang Nữ cũng đến.”

Sau đó nó ngẩng đầu, cõil long tràn hi vọng mà nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Tuyết Lang Nữ là linh sủng của Lỗ Oánh Oánh, nó cũng đi theo.”

Vinh Tuệ Khanh chợt hiểu ra, không trêu chọc Lang Thất nữa mà dặn dò rằng: “Ta mở cấm chế của động phủ, người dẫn bọn họ vào đi.”

Lang Thất mừng rỡ, kích động đến bốn chân nhẹ bẫng, vui vẻ phóng ra ngoài như một cơn gió.

Không lâu sau, Lang Thất dẫn một con tuyết lang lông trắng chạy vào, phía sau còn có một nữ tu, cũng mặc y phục màu trắng, mặt mày như tranh vẽ, đôi mắt nhu hòa long lanh đáy nước

“Nhìn phong thái của Vinh sư muội mà xem, công chúa Đại Chu chúng ta cũng không có tướng mạo xinh đẹp như vậy. Vinh sư muội, ta đây liền tự kiêu một chút, làm sư tỷ của muội.” Lỗ Oánh Oánh nói, che tay áo mà nở nụ cười.

Vinh Tuệ Khanh cũng cười theo. Cô nhớ được Lỗ Oánh Oánh này, trong nguyên tác Lỗ Oánh Oánh cũng có ý giao hảo với nữ chính, sau đó liên tiếp ngấm ngầm mưu hại chết cô. Mãi đến cuối cùng nữ chính mới nhận rõ bộ mặt thật của nàng ta, phơi bày tính tình tráo trở hai mặt của nàng ta ra trước mặt mọi người ở Thanh Vân Tông, làm cho nàng ta rớt đài, đồng thời phế bỏ tu vi của nàng ta.

Lần này thì sao? Nàng ta có còn khẩu phật tâm xà như vậy không?

Vinh Tuệ Khanh cẩn thận quan sát từng hành động cử chỉ của Lỗ Oánh Oánh.

“Lỗ sư tỷ, mời ngồi bên này đi.” Vinh Tuệ Khanh dẫn nàng ta đi đến một căn phòng nhỏ bên cạnh đại sảnh, cùng nàng ta ngồi trên một băng ghế đá.

Lỗ Oánh Oánh cũng quan sát tỉ mỉ dáng dấp của Vinh Tuệ Khanh, kinh ngạc được kìm nén trong lòng lại không kìm được mà hỏi ra: “Vinh cô nương, xin thứ cho ta mạo muội, hỏi một câu không nên hỏi...”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười ngắt lời nàng ta: “Lỗ sư tỷ nếu đã biết không nên hỏi thì chớ hỏi nữa. Đến đây, chỗ muội có linh trà, sư tỷ nếm thử xem?”

Lỗ Oánh Oánh không ngờ mình lại bị Vinh Tuệ Khanh chặn lời ngay mặt như vậy, trong lòng càng thêm không yên. Vinh Tuệ Khanh này rốt cuộc có phải là con ả nhất gan kiếp trước hay không? Bây giờ nhìn lại, ngoại trừ cái tên tương đồng ra, dáng dấp và tính tình đều không giống.

Vinh Tuệ Khanh tự nâng chung trà lên uống một hớp, hỏi: “Hôm nay Lỗ sư tỷ đến đây, là có chuyện gì sao?”

Lỗ Oánh Oánh có hơi bối rối, gượng cười nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, ta chỉ là đến gặp sư muội cho biết mà thôi.”

Vinh Tuệ Khanh tươi cười rạng rỡ, Lỗ Oánh Oánh quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng.

Vội vàng uống hết tách trà, Lỗ Oánh Oánh đứng ngồi không yên, rất muốn cáo từ, thế nhưng lại nghĩ đến tiểu sư thúc còn chưa đến. Nếu như

nàng ta đi rồi, để cho Vinh Tuệ Khanh lọt vào mắt tiểu sư thúc một lần nữa, vậy nàng ta sống lại đời này thì còn hi vọng gì nữa đây?

Vinh Tuệ Khanh không biết Lỗ Oánh Oánh đang nghĩ gì, nhưng cô nhìn ra được Lỗ Oánh Oánh dường như đang chờ ai đó.

“Vinh cô nương có ở đây không?” Một con hạc trắng đột nhiên phá cấm chế động phủ của Vinh Tuệ Khanh, bay đến bên ngoài phòng khách, một giọng nam trầm có hơi khàn khàn truyền vào.

Lỗ Oánh Oánh chợt ngẩng đầu, vẻ mặt mừng rỡ nhìn về cửa động hình quả trứng.

Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh đứng dậy, nói với Lỗ Oánh Oánh: “Lỗ sư tỷ xin chờ chốc lát, muội đi một chút sẽ trở lại.”

Lỗ Oánh Oánh bỗng nhiên đứng bật dậy, ba bước nhập làm hai mà giành đi trước Vinh Tuệ Khanh, đến gian ngoài đại sảnh, nàng ta nói: “Đây là giọng nói của tiểu sư thúc, sư thúc đến thăm muội đây.”

Vinh Tuệ Khanh đi theo nàng ta, hủy bỏ cấm chế phía trước động phủ, để cho “tiểu sư thúc” trong lời của Lỗ Oánh Oánh tiến vào.

Một người thư sinh mặc nhu sam màu xám bạc thông thả bước đến, dáng vóc cao gầy, gương mặt tuấn tú lại vô cùng nho nhã, tràn đầy phong thái người đọc sách. Vinh Tuệ Khanh lập tức sinh lòng hảo cảm, tựa như gặp được đàn anh chu đáo, khéo hiểu lòng người trong trường học ở kiếp trước vậy...

“Xin hỏi các hạ là...?” Vinh Tuệ Khanh tò mò hỏi. Cô có thể cảm nhận được đối phương là tu sĩ Kim Đan, thế nhưng có vẻ là vừa mới kết đan, hẳn là Kim Đan sơ kỳ.

Lỗ Oánh Oánh vội vàng tiến lên trước, hành lễ với vị nho sinh kia, quay đầu giới thiệu cho Vinh Tuệ Khanh: “Đây là tiểu sư thúc Lục Kỳ Hoảng của chúng ta.”

Nói xong, ánh mắt nàng ta đưa tình mà nhìn Lục Kỳ Hoảng: “Trước đây tiểu sư thúc là đại sư huynh của chúng ta, là người đứng đầu trong hàng đệ tử chữ Hoàng. Đến nay đã kết đan, đã lên thành hàng chữ Huyền, trở thành sư thúc của chúng ta.”

Lục Kỳ Hoảng mỉm cười ôn hòa, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Ta là đệ tử mới nhất trong hàng chữ Huyền, cho nên tất cả mọi người đều gọi ta là tiểu sư thúc.”

Tuy rằng thái độ ôn hòa nhưng trong đôi mắt của hắn vẫn thể hiện rõ ràng là choáng ngợp vì dung mạo của Vinh Tuệ Khanh.

Lỗ Oánh Oánh thấy thế, ánh mắt âm đạm, càng nhích lại gần Lục Kỳ Hoảng thêm một chút.

“Thì ra là Lục sư thúc. Xin hỏi Lục sư thúc đến tề xá, là có việc gì?” Vinh Tuệ Khanh chấp tay thi lễ, cử chỉ phóng khoáng mà cười mở, mang vẻ dứt khoát như là nam nhi.

Lục Kỳ Hoảng thầm gật đầu trong lòng. Không phải vừa thấy đàn ông sẽ xương cốt yếu mềm, cũng không toát ra chút ý nghĩ muốn trèo cao nào, tuy rằng không biết tâm trí trong tu hành của cô gái này ra sao nhưng chí ít cô sẽ không phạm sai lầm dính đến nam sắc. Biết bao nữ tu có thiên phú đều không qua được cửa ải “nam sắc” này mà tu vi không tiến thêm nữa.

Nam tu giới tu hành đến tu vi nhất định, phong thái và bề ngoài sẽ mang theo vẻ xuất trần một cách tự nhiên, hơn nam giới thế tục nhiều.

Mà nữ tu giới tu hành cũng giống vậy, mỹ nữ nhiều như mây.

Nhưng mà so với nam tu, nữ tu trời sinh là có cách trở ở một chữ “tình”, bất kể là nữ tu có tu vi cao bao nhiêu, cuối cùng vẫn có thể thất bại ở trên chữ “tình”.

Hi vọng rằng Vinh Tuệ Khanh này sẽ là ngoại lệ.

Lục Kỳ Hoảng cười gật đầu nói: “Ngày mai là ngày chính thức bắt đầu khảo hạch nhập môn của tông môn cấp hai, Thiếu tông chủ bảo ta đến đây nói với cô nương một tiếng. Mặt khác, đây là minh bài của La Thần, cô hãy nhận lấy giúp y trước, chờ y khôi phục lại cô nương đưa cho y cũng không muộn.”

Vinh Tuệ Khanh biết đây là Phác Cung Doanh đáp ứng chuyện của cô, bèn nhận lấy minh bài, cảm ơn Lục Kỳ Hoảng rồi hỏi: “Lục sư thúc còn có việc gì nữa sao?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 205: Cường Thế Bao Che Khuyết Điểm

 Vinh Tuệ Khanh không chịu, mỉm cười cự tuyệt.

Lỗ Oánh Oánh chuyển chuyển đôi mắt, giọng điệu tràn đầy thâm ý: “Đây là người thương của Vinh sư muội, cho nên không thể để cho người ngoài xem. Là vậy sao?”

Lục Kỳ Hoảng sửng sốt. Thần thức phóng ra, thăm dò trên người Vinh Tuệ Khanh, lại nhìn sắc mặt cô, trong lòng càng không vui. Cô gái này đã mất nguyên âm, rõ ràng là từng quan hệ với đàn ông. Hẳn không khỏi khinh bỉ Vinh Tuệ Khanh thêm vài phần, mới Trúc Cơ mà đã thế, ngay cả tẩm thân trinh nguyên cũng không giữ được, xem ra tu vi của người này cũng là dựa vào đàn ông mới có được.

Lỗ Oánh Oánh nhìn mặt đoán lòng, càng thêm vui mừng, lắc lắc ống tay áo của Lục Kỳ Hoảng: “Tiểu sư thúc, thúc cũng đừng nhọc lòng nữa. Vinh sư muội chắc chắn sẽ chăm sóc chu toàn cho người thương của mình, không cần chúng ta phải quan tâm đâu.”

Nàng ta biết đời trước Lục Kỳ Hoảng có chút tâm tư với Vinh Tuệ Khanh, tuy rằng từ đầu đến cuối đều không bày tỏ ra, thế nhưng những lúc mọi người bắt nạt Vinh Tuệ Khanh, hẳn sẽ hay đứng ra nói câu công bằng. Đời này, Vinh Tuệ Khanh đã sớm có người thương, không chừng Lục Kỳ Hoảng sẽ chuyển lòng hảo cảm vẫn luôn che giấu kia thành chán ghét...

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt xinh đẹp vô song của Vinh Tuệ Khanh, thiếu nữ chỉ coi như thanh tú của kiếp trước thật không thể sánh

nổi, nàng ta lại không biết rõ Lục Kỳ Hoảng lòng dạ như thế nào. Theo lý thuyết, đời trước Vinh Tuệ Khanh chỉ có dáng vẻ thanh tú, Lục Kỳ Hoảng cũng đã đối xử khác biệt với cô, đời này cô quốc sắc thiên hương, Lục Kỳ Hoảng còn chẳng phải càng thêm rề tình thâm sâu hay sao?

Lục Kỳ Hoảng có vẻ bình tĩnh, sâu trong đáy mắt lại tỏa ra hào quang nóng rực.

Lỗ Oánh Oánh nhìn thấy trong mắt, cõi lòng như mắc một cây gai, nghĩ đến dù mình có kinh nghiệm của một kiếp mà vẫn phải thua trên tay Vinh Tuệ Khanh, nhất thời nói ra mà không suy nghĩ: “Thực sự quái lạ, trước đây dáng vẻ của Vinh sư muội chẳng qua là bình thường, bây giờ lại có thể biến thành đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương, kể cũng lạ. Hơn nữa Vinh sư muội luôn luôn cư xử hiền lành với người ngoài, thà rằng người khác phụ mình cũng không bao giờ phụ người khác. Thế nhưng bây giờ, thực như là hai người... Tiểu sư thúc cần phải ra sức điều tra muội ấy thử xem, xem thử muội ấy có là Vinh sư muội thật sự hay không...”

Vinh Tuệ Khanh giật mình, nhú mày lại. Lỗ Oánh Oánh này rõ ràng là người của Thanh Vân Tông, trước đây mình chưa từng gặp qua nàng ta, tại sao nàng ta lại biết dáng vẻ trước đây của mình thế nào? Lẽ nào nàng ta từng gặp được Đại Ngưu và Bách Hủy...

Lang Thất ở bên cạnh nháy mắt mấy lần với Tuyết Lang Nữ, Tuyết Lang Nữ cũng không thèm để ý đến nó. Lang Thất giận dữ, bèn khiêu khích Lỗ Oánh Oánh: “Tiểu sư thúc là gì với cô? Kêu người ta như thân thiết lắm vậy, người ta còn chẳng để ý đến cô, cô còn không biết xấu hổ à? Thật là ngựa không tự biết mặt dài, tự mình đa tình!”

Ầm!

“Khốn kiếp!” Lời của Lang Thất như con dao đâm vào trong lòng Lỗ Oánh Oánh. Lỗ Oánh Oánh giận dữ, bất chấp đây là động phủ của Vinh

Tuệ Khanh và Lang Thất là linh sủng của cô, vừa ra tay chính là một Chương Tâm Lôi ập xuống đầu Lang Thất.

Vinh Tuệ Khanh khẽ nhướn mày, cũng là xuất ra một Chương Tâm Lôi.

Rầm rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, Chương Tâm Lôi của Vinh9Tuệ Khanh ra sau mà đến trước, chẳng những cản được Chương Tâm Lôi của Lỗ Oánh Oánh mà còn có dư lực mà đánh tiếp vào mặt Lỗ Oánh Oánh.

Lục Kỳ Hoảng thấy tình thế không ổn, vội vàng dời bước tiến lên, ống tay áo khẽ vung ra, xua đi Chương Tâm Lôi còn lại của Vinh Tuệ Khanh.

Lỗ Oánh Oánh trừng mắt nhìn một tràng lôi quang xen với điện quang lóe lên, sợ đến choáng váng, ngơ ngác đứng ra đứng đó.

Nếu không có Lục Kỳ Hoảng ra tay, Lỗ Oánh Oánh chắc chắn đã bị sét đánh đến ngoài khét trong sống...

Vinh Tuệ Khanh tu luyện Húc Nhật Quyết, cũng đi con đường tu luyện thể khí kiêm tu, pháp thuật dạng công kích do cô sử dụng ra mạnh mẽ hơn nữ tu khác nhiều.

Lúc này nhìn Lỗ Oánh Oánh đang khóc lóc ngã vào ngực Lục Kỳ Hoảng, nhớ đến nữ chính trong nguyên tác bị con ả hai mặt này làm hại đến mức có khổ mà còn không dám nói ra, Vinh Tuệ Khanh cười khẩy nói: “Đánh chó còn phải nể mặt chủ. Người muốn dương oai ở chỗ này của ta, trước tiên nên xem thử mình có bao nhiêu phân lượng!”

Lỗ Oánh Oánh càng khóc dữ dội, ghì lấy vạt áo Lục Kỳ Hoảng không buông, nước nỡ nghẹn ngào như là chim nhỏ nép vào người.

Lang Thất thấy Vinh Tuệ Khanh bao che cho mình như vậy, tâm trạng vốn có hơi buồn bực bỗng chốc dâng trào. Nó nhảy vọt lên ba thước, hét lớn: “Một đấu một! Một đấu một! Ta khẩn thiết yêu cầu người và chủ nhân ta một đấu một! Không đánh cho người rãng rời đầy đất, chủ nhân ta theo họ người!”

Xích Báo vốn đang căng thẳng, đề phòng hai người Lục, Lỗ có tráo. Hiện tại nhận thấy Lục Kỳ Hoảng không có ý động thủ, bèn đánh một luồng linh lực về phía Lang Thất, trầm giọng nói: “Câm miệng!”

Đôi mắt xinh đẹp của Tuyết Lang Nữ dừng trên người Xích Báo, lại không rời đi nữa.

Lang Thất nhạy bén cảm nhận được biến đổi của Tuyết Lang Nữ, không kịp tránh né công kích của Xích Báo, lập tức bị linh lực của Xích Báo đánh văng lên vách đá của động phủ. Nó phun ra một búng máu tươi, có vẻ bị nội thương.

“Sao mi lại không né tránh chứ?” Xích Báo ngạc nhiên, tuy rằng muốn dạy dỗ Lang Thất thế nhưng nó cũng không có ý đánh Lang Thất trọng thương, vả lại chúng nó ngày thường cũng cãi nhau ầm ĩ quen rồi.

Lang Thất cũng có tu vi Trúc Cơ, Chương Tâm Lôi của Lỗ Oánh Oánh đối với nó mà nói chỉ là tổn thương ngoài da thịt, thế nhưng Xích Báo thì không giống, nó là yêu thú, vốn có công kích mạnh hơn tu sĩ Nhân giới, hơn nữa Lang Thất bị ánh mắt của Tuyết Lang Nữ làm thất thần nên mới bị đánh trúng.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng chạy đến, đưa vào trong miệng Lang Thất một viên đan dược.

Khí huyết đang cuộn trào của Lang Thất từ từ bình lặng lại, nó dựa vào vách đá động phủ, dùng hai cái chân trước che kín đầu.

Vinh Tuệ Khanh đứng dậy, nhìn Lỗ Oánh Oánh và Lục Kỳ Hoảng, bất mãn nói: “Xin Lục sư thúc nhường ra một chút, Lỗ sư tỷ làm bị thương linh sủng của ta, ta phải lấy lại công bằng cho nó!”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Xích Báo sửng sốt mà ngay cả Lang Thất đang ai oán mỗi tình đầu chết đi cũng lập tức tỉnh thần, lắc lắc cái đầu, há hốc cái miệng soi xem chuyện vui.

Cái tình huống gì thế này? Đây là tình huống gì thế?!

Chủ nhân vậy mà bao che đến mức này sao?

Lang Thất đột nhiên tràn ngập chờ mong đến ngày tháng mình càn quét khắp Thanh Vân Tông sau này!

Phải ở cùng với chủ nhân mới được! Ở cùng với một chủ nhân đã cương quyết còn bao che khuyết điểm, là quan trọng biết chừng nào!

Lục Kỳ Hoảng nhíu mày, đẩy ra Lỗ Oánh Oánh ra, phui ống tay áo rồi nói với Vinh Tuệ Khanh: “Chuyện vừa nãy ta thấy rõ ràng, là một linh sủng của người làm bị thương linh sủng khác. Chúng nó chém giết lẫn nhau, liên quan gì đến Lỗ sư tỷ của người chứ?”

Vinh Tuệ Khanh lật tay phải, gọi ra Nhật Câu, chỉ vào Lỗ Oánh Oánh mà nói: “Sao lại không liên quan đến nàng ta? Nếu nàng ta không ra tay trước, dùng Chương Tâm Lôi tấn công linh sủng của ta, linh sủng của ta cũng sẽ không thất thần mà tránh hụt công kích của đồng bạn. Nói tới nói lui, nàng ta chính là đầu sỏ gây họa. Đây là động phủ của ta, kẻ bị thương là linh sủng của ta, ngày hôm nay nàng ta không giao ra câu trả lời thỏa đáng thì đừng hòng rời khỏi động phủ này!”

Vinh Tuệ Khanh vừa dứt lời liền gia tăng cấm chế ở cửa động phủ mạnh thêm vài phần, cho dù là Lục Kỳ Hoảng muốn xông ra cũng không dễ.

Lỗ Oánh Oánh nghe mà sửng sốt một hồi, liếc mắt thoáng nhìn thấy vẻ mặt Lục Kỳ Hoảng hình như có thay đổi, trong lòng không khỏi khẩn trương. Nàng ta biết rõ đối phương đang cường từ đoạt lý thể nhưng nhất thời cũng không biết nên nói gì để phản bác, đành phải che mặt khóc nức nở tiếp.

Vinh Tuệ Khanh không chịu nổi cái dáng vẻ chim nhỏ nép vào người này nữa, lại nhớ đến Lỗ Oánh Oánh trong nguyên tác dựa vào thủ đoạn này mà giành được không ít sự đồng tình từ nữ chính, cho nên nữ chính mới coi ả rắn rết lá mặt lá trái này làm tri kỷ, chịu thiệt vô số. Cô không khỏi càng giận dữ, người nhoáng lên, tay phải duỗi lên trước, lấy Nhật Câu làm côn, ra sức giáng xuống đầu Lỗ Oánh Oánh.

Lỗ Oánh Oánh đang khóc thút thít cũng không quên dán mắt nhìn động tĩnh của Vinh Tuệ Khanh, thấy thế thì vội vàng phi thân lùi về phía sau, trốn sau lưng Lục Kỳ Hoảng.

Pháp thuật khác Lỗ Oánh Oánh học không ra gì, thế nhưng các loại thủ đoạn thoát thân lại học được mười phần mười. Trước đây nàng ta thường hay để cho nữ chính trong nguyên tác cản tai họa, còn bản thân thì núp ở sau co giò chạy trốn. May mà nữ chính là nữ chính, có hành hạ thế nào cũng không chết được. Nếu như là một cô gái khác không phải nữ chính, e rằng sớm đã bị nàng ta hại đến hài cốt cũng không còn.

Nhận thấy cấm chế ở cửa động phủ thay đổi, Lục Kỳ Hoảng cũng không để trong lòng lắm nên bắt đầu nhúng tay vào, che chở phía trước Lỗ Oánh Oánh, hòa nhã nói: “Lỗ sư muội ra tay trước quả thực là muội ấy không đúng. Nhưng linh sủng của người nói lời tổn thương người khác trước, cũng khó trách muội ấy giận dữ ra tay.”

Vinh Tuệ Khanh cười khẩy: “Nói lời tổn thương là muốn động thủ đáp trả? Hay lắm, trước đó nàng ta nói năng lỗ mãng, làm tổn thương ta, ta cũng muốn động thủ đáp trả, ngày hôm nay ta nhất định không thể bỏ qua

cho nàng ta. Mời Lục sư thúc nhường một chút, ta nhất định phải đánh với Lỗ sư tỷ một trận.”

Dứt lời, Vinh Tuệ Khanh không nói nhảm nữa, tay phải ném Nhật Câu lên không trung, Nhật Câu lao về phía Lỗ Oánh Oánh đang nấp đằng sau Lục Kỳ Hoảng.

Lục Kỳ Hoảng thấy Vinh Tuệ Khanh ngay cả mình cũng chẳng nề mặt, sắc mặt sa sầm, đưa tay muốn ngăn chặn Nhật Câu của Vinh Tuệ Khanh.

Ai ngờ Nhật Câu của Vinh Tuệ Khanh chỉ là hư chiêu, trường tiên nơi tay trái mới đòn thật sự.

Trong lúc không ai hay biết, một thanh trường tiên đã vòng qua Lục Kỳ Hoảng, tấn công về phía Lỗ Oánh Oánh đang trốn phía sau.

Lỗ Oánh Oánh vừa thút thít, khóe miệng lại mang ý cười, hai mắt đắm lệ rưng rưng nhìn Lục Kỳ Hoảng giúp mình ngăn cản binh khí của Vinh Tuệ Khanh, lại không ngờ đến có một thanh trường tiên đã im hơi lặng tiếng đánh lén mình.

Pằng một tiếng vang giòn!

Trường tiên nặng nề quất vào trên mặt Lỗ Oánh Oánh, gai ngược phía trên trường tiên rạch vào gò má trái của nàng ta, mang một mảng máu thịt.

“Aaaaaaaa!” Tiếng thét đinh tai nhức óc vang vọng ra từ trong động phủ của Vinh Tuệ Khanh kinh sợ đám chim muông đậu trên cổ thụ gần đó, làm chúng bay hết lên trời, tránh xa khỏi núi Côn Ngô.

Linh sủng Tuyết Lang của Lỗ Oánh Oánh nóng lòng muốn bảo vệ chủ nhân, điên cuồng gào lên một tiếng, thân mình vụt lên thành một cái bóng trắng nhào về phía Vinh Tuệ Khanh.

Xích Báo lập tức biến thành nguyên hình, cũng nhảy lên thật cao, rộng to một tiếng rồi chặn đứng tuyết lang ở giữa không trung.

Tuyết Lang tránh trái tránh phải, không chịu chính diện nghênh chiến Xích Báo.

Xích Báo lại không chút thương hương tiếc ngọc, móng vuốt vươn ra, tạt mạnh xuống đầu của Tuyết Lang.

Tuyết Lang tuy rằng cũng là yêu thú, thế nhưng vẫn chưa Trúc Cơ, bị Xích Báo dốc toàn lực vồ xuống, lập tức nhận trọng thương, phun ra một búng máu tươi rồi từ trên không trung rơi xuống trước mặt Lang Thất.

Lang Thất nhảy vọt lên, đứng cùng với Xích Báo, một trái một phải bảo vệ phía trước Vinh Tuệ Khanh, trong miệng gừ gừ mà kêu lên, nhìn chòng chọc vào Lục Kỳ Hoảng đầy cảnh giác.

Lỗ Oánh Oánh không sao nhưng Lục Kỳ Hoảng lại là tu sĩ Kim Đan. Hắn mà ra một kích toàn lực thì Vinh Tuệ Khanh chắc chắn không phải đối thủ.

“Sao người có thể ra tay độc ác như vậy?!” Lục Kỳ Hoảng nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh ra đòn nhưng phải kiềm chế vì bản thân là tu sĩ Kim Đan, vậy mà cô lại dùng trường tiên phá hủy nửa bên mặt của Lỗ Oánh Oánh, cho dù hắn có tốt tính thế nào cũng phải nổi giận.

“Vinh Tuệ Khanh! Thanh Vân Tông tối kỵ nhất là đồng môn tương tàn! Người đừng nên quá làm càn! Nhập môn chưa bao lâu đã ngang ngược như vậy!” Lục Kỳ Hoảng vội vàng lấy ra một viên đan dược, nhai nát trong miệng rồi thoa lên mặt Lỗ Oánh Oánh.

Má phải của Lỗ Oánh Oánh đau rát, nàng ta lấy tay sờ thử thì cả bàn tay đều là máu tươi. Sau khi hét lên một tiếng thì hai mắt trợn trắng, bất tỉnh nhân sự.

Lục Kỳ Hoảng bế Lỗ Oánh Oánh lên, gằn giọng nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nếu như muội ấy không sao thì coi như người may mắn. Nếu như muội ấy có chuyện gì...”

“Có chuyện thì thế nào? Thanh Vân Tông cấm đồng môn tương, thế nhưng ta cũng không đánh chết ả. Và lại tất cả chuyện này là do ả tự chuốc lấy. Ả đến động phủ của ta khiêu khích, lấn lướt ta, ta dù có lương thiện thì cũng nhất quyết không chịu thiệt như thế! Chờ ả tỉnh lại, mời ngài nói với ả, sau này nếu còn muốn ức hiếp ta như vậy, ta thấy ả lần nào thì đánh lần đó, để ta xem ả có mấy gương mặt để cho ta đánh nát!” Vinh Tuệ Khanh không sợ chút nào. Đây là địa bàn của cô, có trận pháp hỗ trợ, cô cũng có thể đấu một trận với tu sĩ Kết Đan sơ kỳ như Lục Kỳ Hoảng.

May là Lục Kỳ Hoảng cũng không phải người không nói lý lẽ.

Lỗ Oánh Oánh ra tay muốn giết chết linh sủng người ta ngay trong động phủ của họ, đó đã sai trước rồi.

Nhưng mà Vinh Tuệ Khanh thoát nhìn nhát gan yếu đuối nhưng tính tình lại cực kỳ dũng mãnh, hơn nữa vô cùng bao che khuyết điểm, ra tay cũng rất tàn nhẫn. Một Chương Tâm Lôi của cô đến tu sĩ Kết Đan như hãn cũng phải tốn sức một phen mới hóa giải được.

Lục Kỳ Hoảng nhìn sâu vào trong mắt Vinh Tuệ Khanh, nói: “Mở cấm chế, để cho bọn ta ra ngoài.”

Vinh Tuệ Khanh hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay rồi lại buông ra, cuối cùng vẫn mở cấm chế, để cho bọn họ đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Lục Kỳ Hoảng biến mất ở cửa động phủ, Vinh Tuệ Khanh nổi lên ý bồn chột, bèn lớn tiếng nói: “Tiểu sư thúc! Lỗ sư tỷ lòng đã ngưỡng mộ ngài từ lâu, bây giờ hai người đã có gần gũi da thịt, không bằng kết làm đạo侣 song tu đi thôi!”

Lục Kỳ Hoảng đang sai bước về phía trước bỗng lão đảo vài cái, sau đó lập tức biến mất trên con đường nhỏ phía trước động phủ của Vinh Tuệ Khanh.

“Chủ nhân thật lợi hại!” Lang Thất quả thực hận không thể có thêm mấy cái miệng nữa để nịnh bợ Vinh Tuệ Khanh, nó lập tức thao thao tâm bocc như nước thủy triều, hận không thể lấy cả Điều Sinh Ngư Thang* ra mà nịnh.

* Điều Sinh Ngư Thang: là loại xưng hô của Vi Tiểu Bảo với Hoàng đế trong Lộc Đình Ký, thật ra là hài âm của “Nghieu Thuấn Vũ Thang”, ý Vi Tiểu Bảo là ca ngợi Hoàng đế anh minh.

Vinh Tuệ Khanh xua xua tay, chỉ vào con Tuyết Lang đang nằm trên đất mà nói: “Đưa nó ra ngoài đi. Ta nể mặt Lang Thất tha nó một lần. Lần sau nó còn muốn công kích ta, ta nhất định sẽ giết nó!”

Lang Thất rung mình, vội vàng nhìn về phía Xích Báo: “Xích Báo, mi là người trong lòng của nó, sao còn không mau van xin chủ nhân?”

Vinh Tuệ Khanh sửng sốt một chút: “Lang Thất, không phải người vừa ý Tuyết Lang Nử à? Sao Xích Báo lại biến thành người trong lòng của nó rồi? Hai các người giở trò quỷ gì vậy?”

Lang Thất trong lòng chua xót, thần thờ chạy đến nằm trước vách đá, vừa hấp thu linh khí chữa thương vừa lẩm bẩm nói: “Người ta chương mắt ta, còn cách nào đây? Dưa hái xanh không ngọt, ta buông tay là được... hức... hức...” Nó lại còn bắt đầu ghen ngào.

Xích Báo hết biết nói gì, chậm rãi đi đến, lấy cái đầu báo đẩy đẩy đầu Lang Thất: “Ta không thích sói, nó là của người.”

Lang Thất: “...” Không an ủi người thì cũng đừng có mở miệng nói chứ!

Vinh Tuệ Khanh đi đến gian phòng bên trong động phủ, khoanh chân ngồi bên giường huyền ngọc của La Thần, cẩn thận hồi tưởng lại chuyện vừa rồi một lần. Từng cử chỉ, nét mặt, còn có từng câu nói của Lỗ Oánh Oánh cô đều ngẫm nghĩ cẩn thận lại.

Càng nghĩ cô càng thấy không đúng.

Đại Ngưu và Bách Hủy vẫn còn ở lều trên đỉnh núi, chờ tham gia cuộc khảo hạch nhập môn của tông môn cấp hai.

Vả lại bọn họ là phe Đạo môn, Thanh Vân Tông là thuộc Pháp gia, bình thường nước sông không phạm nước giếng, Lỗ Oánh Oánh hoàn toàn không có cơ hội quen biết Đại Ngưu và Bách Hủy.

Nếu như tin tức của nàng ta không phải có từ Đại Ngưu và Bách Hủy, vậy thì là từ đâu mà đến đây?

Ngay cả Phác Cung Doanh còn chẳng liên tưởng cô với thiếu nữ mà y đã cứu trong lúc vô tình nhúng tay vào chuyện trên phố Hồ Lô, vậy thì làm sao Lỗ Oánh Oánh lại thốt ra được những lời này? Hơn nữa nàng ta không những biết mình trước đây có dáng vẻ thế nào, mà thậm chí dường như còn nắm rõ như lòng bàn tay về tính tình trước kia.

Thế nhưng tính tình của cô trước giờ chưa hề thay đổi mà?

Rốt cuộc là cảm giác không đúng này đến từ đâu chứ?

Vinh Tuệ Khanh trước mắt chợt sáng lên. Không! Không đúng!

Nàng ta không phải là biết rõ như lòng bàn tay về Vinh Tuệ Khanh bây giờ! Nàng ta là rõ như lòng bàn tay đối với nữ chính Vinh Tuệ Khanh trong nguyên tác mới đúng!

Lẽ nào Lỗ Oánh Oánh cũng từng xem đại cương?

Vinh Tuệ Khanh nhú mày, khê lắc đầu. Không thể nào. Thứ như đại cương, mình có thể hiểu là cái gì, còn những người vốn ở thế giới này chắc gì đã có thể hiểu.

Được rồi, La Xảo Tư hình như cũng biết rõ đại cương là thứ gì, tiếp nhận rất tự nhiên.

Chẳng lẽ nàng ta cũng không phải người chính gốc ở đây?

Tất cả những điều mơ mơ hồ hồ rốt cuộc cũng bắt đầu hiện rõ đường nét đại khái trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

La Xảo Tư thoát trông cũng giống như mình, có lẽ không phải là người thuộc về thế giới này.

Vinh Tuệ Khanh lấy tay chống má, suy nghĩ cặn kẽ.

Cuối cùng cô quyết định có cơ hội sẽ tự mình bắt Lỗ Oánh Oánh lại để tra hỏi một phen.

Chuyện này không vội. Nếu như Lỗ Oánh Oánh muốn bắt nạt mình giống như nữ chính bi thảm trong nguyên tác, mình nhất định sẽ cho ả ta đẹp mặt...

Bên này Lục Kỳ Hoảng đưa Lỗ Oánh Oánh về động phủ của nàng ta, nhìn nàng ta tỉnh lại rồi mới an ủi: “Sau này người đừng nóng nảy như vậy, cũng đừng nói nhiều như thế. Vinh sư muội của người là người nóng tính, lại chọc giận nàng ta nữa, người sẽ càng chịu thiệt nhiều hơn.”

Lỗ Oánh Oánh vô cùng ngóng trông Lục Kỳ Hoảng sẽ báo thù cho mình, lúc này không khỏi thất vọng tràn trề: “Hôm nay tiểu sư thúc cũng đã thấy rồi đó, ta còn chưa làm cái gì, Vinh Tuệ Khanh kia lại lòng dạ như rắn rết, một lời không hợp ý là lập tức ra tay. Vì sao Thanh Vân Tông chúng ta lại cho một ả ác độc như vậy nhập môn chứ?!”

Lục Kỳ Hoảng thở dài nói: “Nàng ta là kỳ tài trận pháp, nếu không phải Chương môn cho rằng nàng ta nhỏ tuổi, cần tôi luyện nhiều hơn thì hôm nay nàng ta đã là Đại Trận Pháp Sư.”

“Hả?!” Lỗ Oánh Oánh khẽ kêu lên một tiếng, ngực phập phồng không yên. Thực sự là thay đổi cả rồi!

Chuyện Vinh Tuệ Khanh là thiên tài trận pháp rõ ràng là sau khi rời khỏi Thanh Vân Tông mới hiển lộ ra!

Không được, lần này chắc chắn không thể giữ cô ta lại. Lỗ Oánh Oánh thầm hạ quyết tâm. Kiếp trước, cô ta đã thua trên tay một Vinh Tuệ Khanh yếu đuối, cuối cùng còn bị phế bỏ tu vi. Lần này, nàng ta phải ra tay trước chiếm lợi thế, lấy mạng của Vinh Tuệ Khanh đầu tiên!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 206: Có Vốn Liếng Là Có Thể Càn Quấy

 Thế nhưng Vinh Tuệ Khanh này giống như đã định trước là oan gia của nàng ta vậy, cho dù là nàng ta sống lại một lần nữa thì Vinh Tuệ Khanh vẫn bám riết như hình với bóng.

Hôm qua nàng ta vừa mới sống lại, ngày hôm nay đã phát hiện Vinh Tuệ Khanh cũng vào tông môn...

Lỗ Oánh Oánh không kìm được mà lấy nước mắt rửa mặt, cúi thấp đầu, lộ ra cái cổ trắng ngần, tạo thành tương phản rõ rệt với vết thương dử tợn trên má phải.

Lục Kỳ Hoảng cũng cảm thấy hơi áy náy, trầm ngâm một lát thì lấy ra từ trong túi càn khôn đeo bên hông của mình một cái mặt nạ, đưa cho Lỗ Oánh Oánh.

“Trước khi ta tìm được đan dược cho muội, muội đeo cái này trước đi.”

Lỗ Oánh Oánh không dám3ngẩng đầu, co người lùi về sau một chút.

Lục Kỳ Hoảng nâng cằm nàng ta lên, đặt mặt nạ bạc lên mặt nàng ta, nhẹ nhàng che lại má phải của nàng ta.

“Bây giờ tốt hơn nhiều rồi, không tin muội soi gương thử đi.” Giọng nói của Lục Kỳ Hoảng vô cùng dịu dàng, như là một sợi lông chim, vuốt ve lướt qua trên trái tim thiếu nữ của Lỗ Oánh Oánh.

Lỗ Oánh Oánh nhắm mắt lại, không dám thút thít nữa, rất sợ nước mắt rơi xuống vết thương càng làm nó khó khô phục lại.

Lục Kỳ Hoảng lấy cái gương trên bàn trang điểm của Lỗ Oánh Oánh đưa đến trước mặt nàng ta: “Muội xem thử xem.”

Lỗ Oánh Oánh mở mắt, nhìn mình trong chiếc gương Lăng Hoa, nửa bên mặt trắng trẻo như ngọc, nửa bên kia lại che kín một lớp mặt nạ bạc, càng thêm xinh đẹp. Mặt nạ màu bạc kia không biết làm từ vật liệu gì, kề sát vào gò má phải của nàng ta, vết thương gò má phải lại bất giác như là hoảng sợ, biết vâng lời hơn. Tâm trạng nàng ta lập tức khá lên vài phần.

“Cảm tạ tiểu sư thúc.” Lỗ Oánh Oánh ánh mắt ẩn tình, nhìn chăm chăm vào Lục Kỳ Hoảng.

Lục Kỳ Hoảng lắc đầu: “Không cần cảm ơn ta. Muội cũng đừng ghi hận Vinh sư muội. Nàng ta mới vừa nhập môn, lại được lòng Thiếu tông chủ. Ngài ấy muốn nàng ta kiêm nhiệm Trần Pháp Sư, sau này còn sẽ có tu sĩ Nguyên Anh bảo vệ. Muội cũng đừng so đo.”

Lỗ Oánh Oánh lấy làm kinh hãi, vội nói: “Nàng ta cũng xứng làm Trần Pháp Sư sao? Thanh Vân Tông chúng ta chú trọng nhất là phẩm hạnh, nàng ta làm ra chuyện như thế này, cho dù không bị đuổi ra khỏi môn phái thì tuyệt đối cũng đâu thể cho nàng ta làm Trần Pháp Sư chứ?!”

Lục Kỳ Hoảng biết Lỗ Oánh Oánh nhất định sẽ bất mãn trong lòng, thế nhưng điều này cũng không thể trách Lỗ Oánh Oánh được. Vì một con linh sủng không ra gì gây chuyện mà bị hủy dung, cho dù là ai cũng nuốt không trôi cục tức này.

Lục Kỳ Hoảng gượng cười một tiếng, trong lòng có chuyện, ở lại động phủ của Lỗ Oánh Oánh chốc lát liền đứng dậy rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng của hân nháy mắt biến mất trên đường nhỏ trước cửa động phủ, đáy mắt Lỗ Oánh Oánh càng dày đặc khói mù.

Nếu để cho Vinh Tuệ Khanh thực sự ngồi ở vị trí Trận Pháp Sư, nàng ta sẽ không thể nào giết Vinh Tuệ Khanh được nữa.

Lỗ Oánh Oánh lập tức nghĩ ra cách, vội vàng rời khỏi động phủ của mình, tìm chấp sự của Chấp Pháp Đường, để cho người đó nhìn thấy mặt mình, khóc lóc kể lể hành động ác độc của Vinh Tuệ Khanh.

Chấp sự Chấp Pháp Đường chắc chắn là quen thuộc với Lỗ Oánh Oánh hơn một chút, nhìn thấy vết thương đương nhiên là thất kinh, vội vàng dẫn nàng ta đi gặp Tông chủ và mấy vị đại trưởng lão.

Tông chủ Thanh Vân Tông nhìn thấy mặt của Lỗ Oánh Oánh, lại nghe nàng ta kể lại từ đầu đến cuối chuyện này, cũng có hơi kinh ngạc, bèn sai người đi gọi Lục Kỳ Hoảng đến.

Theo như lời vừa rồi của Lỗ Oánh Oánh, Lục Kỳ Hoảng cũng có ở hiện trường.

“Kỳ Hoảng, hôm nay có chuyện gì xảy ra?” Tông chủ chỉ vào mặt của Lỗ Oánh Oánh mà hỏi.

Lục Kỳ Hoảng trở về cũng đã suy xét cẩn thận lại, lập tức cung kính đáp: “Hồi bẩm Tông chủ, chuyện hôm nay hai bên đều có chỗ không đúng.”

Nhưng khi hân kể ra tất cả mọi chuyện, mấy đại trưởng lão Thanh Vân Tông lại rõ ràng có ý kiến với Vinh Tuệ Khanh nhiều hơn.

“... Cho dù Oánh Oánh ra tay, thế nhưng cũng đâu có đụng đến con linh sủng kia. Về phần sau đó con linh sủng đó bị thương, Kỳ Hoảng và Oánh Oánh đều nói giống nhau, là do con linh sủng khác của Vinh Tuệ

Khanh ra tay. Chuyện thế này sao lại có thể vu vạ cho Oánh Oánh chứ?! Vinh Tuệ Khanh kia ý vào vài phần hiểu biết trận pháp, cũng quá lớn lối! Nữ tử này lòng dạ độc ác như vậy, ai mà vừa động đến là hủy dung mạo người ta, phẩm hạnh thực sự có vấn đề. Đừng nói để cho nàng ta làm Trận Pháp Sư, cho dù thu nàng ta làm đệ tử Thanh Vân Tông ta cũng đã thấy không hài lòng rồi.”

Tông chủ ngồi ở ghế chủ vị trầm mặc không nói. Ông ta vốn đã đáp ứng con trai của mình, chính là Thiếu tông chủ Phác Cung Doanh, là sẽ nhanh chóng bổ nhiệm Vinh Tuệ Khanh làm Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông, sau này cô ra vào đều sẽ có tu sĩ Kim Đan làm hộ vệ, ra ngoài làm nhiệm vụ sẽ có tu sĩ Nguyên Anh bảo vệ.

Nhưng vì Vinh Tuệ Khanh còn nhỏ tuổi, hơn nữa bên cạnh cô có La Thần, làm cho các đại trưởng lão khác của Thanh Vân Tông rất lo lắng, mãi không chịu buông.

Mấy ngày trước đã có đại trưởng lão xuất hành ra ngoài, dự định tìm vài Trận Pháp Sư lợi hại thật sự trở về.

Vinh Tuệ Khanh ở đây là để cô làm chuyển giao, tạm thời dùng thử một chút thôi.

Kết quả Tông chủ còn chưa thuyết phục được mấy đại trưởng lão thì Vinh Tuệ Khanh đã làm ra chuyện như vậy.

Hơn nữa con trai của ông ta lại đúng lúc nhận được tin tức liên quan đến Vương nữ Quý Hòa của Đồ Sơn, đã lập tức rời khỏi Thanh Vân Tông, đi ra ngoài du lịch, chẳng biết đến khi nào mới trở về.

Không có Phác Cung Doanh ở chỗ này ra sức tranh luận, nhưng đại trưởng lão có thành kiến từ trước này sẽ rất khó bị thuyết phục.

Hết cách rồi, ông ta đành phải xoa dịu trước một chút.

“Nếu tất cả mọi người đã nói như vậy, vậy thì chúng ta sẽ tạm thời không bổ nhiệm cô ta làm Đại Trận Pháp Sư nữa. Để cho cô ta làm một đệ tử nội môn bình thường, tập trung tu hành. Chờ Vạn trưởng lão tìm được Trận Pháp Sư giỏi trở về, chúng ta lại tính tiếp.” Tông chủ giải quyết dứt khoát mọi chuyện.

Khóe miệng Lỗ Oánh Oánh khẽ nhếch lên, coi như là thỏa mãn với quyết định này.

Các đại trưởng lão khác cũng đều mỉm cười phụ họa, biểu thị đồng ý với quyết định của Tông chủ.

Đi ra từ đại sảnh chính điện của Thanh Vân Tông, Lỗ Oánh Oánh nhanh chóng trở về động phủ của mình, âm thầm tính kế.

Chuyện đã thế này, gương mặt nàng ta bị hủy coi như là đáng giá. Thứ nhất, làm cho Vinh Tuệ Khanh không trở thành Đại Trận Pháp Sư, sau này có ra vào cũng không có tu sĩ cao giai bảo vệ, muốn diệt trừ sẽ dễ dàng hơn nhiều. Thứ hai, vì chuyện này lại kéo gần khoảng cách giữa nàng ta và tiểu sư thúc, cái này coi như là trong họa có phúc. Kiếp trước, cho dù nàng ta cố gắng thế nào đi chăng nữa, tiểu sư thúc cũng chưa từng đối xử với nàng ta dịu dàng như vậy...

Lục Kỳ Hoảng đi ra từ đại sảnh chính điện, nghĩ nghĩ rồi đi thẳng đến động phủ của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đang thổ nạp tu hành trong phòng, để cho Lục Kỳ Hoảng đợi cả một hồi lâu mới đi ra, lạnh nhạt hỏi: “Lục sư thúc có chuyện gì sao?”

Lục Kỳ Hoảng nhìn dung mạo của Vinh Tuệ Khanh, khẽ thở dài, hạ giọng nói: “Nữ tử phải dịu dàng mới tốt. Cô nương hà tất phải để cho mình cứng đầu cứng cổ như vậy để làm gì?”

Vinh Tuệ Khanh buồn cười, thong thả ngồi xuống cái ghế đá trong phòng khách, tùy tiện chỉ vào một cái ghế khác để cho Lục Kỳ Hoảng ngồi xuống, rồi mới cười nói: “Lục sư thúc rốt cuộc là có chuyện gì, xin hãy nói thẳng đi.”

Lục Kỳ Hoảng ho khan một tiếng rồi nói: “Ta nghĩ rồi lại nghĩ, cảm thấy cô còn trẻ, tính tình bốc đồng, sẽ gây bất lợi với chuyện tu hành sau này của cô, còn cần phải tôi luyện. Cho nên ta đồng ý với quan điểm của Tông chủ và đại trưởng lão, tạm thời không bổ nhiệm cô làm Đại Trận Pháp Sư. Cô vẫn nên là từng bước đi lên từ đệ tử nội môn bình thường, như vậy mới có lợi cho tu hành của cô.”

Vinh Tuệ Khanh càng nghe càng sa sầm, sau đó ngay cả nụ cười trên mặt cũng không duy trì được nữa. Cô tái mặt nói: “Lục sư thúc là đến chuyển cáo quyết định của bọn họ sao? Ta chẳng những không thể làm Đại Trận Pháp Sư, mà ngay cả đệ tử nội môn tinh anh cũng không được? Chỉ có thể làm đệ tử nội môn bình thường?!” Vinh Tuệ Khanh đứng bật dậy: “Nếu như vậy, ta đi là xong. Nơi này không giữ ta lại, tự có chỗ khác giữ!”

Lục Kỳ Hoảng khẩn trương, vội vàng tung ra một tấm Định Thân Phù, làm cho Vinh Tuệ Khanh buộc phải ở tại chỗ.

Vinh Tuệ Khanh càng thêm tức giận, nhìn thấy Lục Kỳ Hoảng từng bước đến gần, cô nghiến răng quát lên: “Xích Báo, Lang Thất, lên cho ta!”

Grào!

Một tiếng sói tru cộng thêm một tiếng báo gầm, hai linh sủng xông về phía Lục Kỳ Hoảng.

Lục Kỳ Hoảng là tu sĩ Kim Đan, đối phó với tu sĩ Trúc Cơ đương nhiên không thành vấn đề.

Thế nhưng Lang Thất và Xích Báo là yêu thú Trúc Cơ, thực lực công kích gần người thực sự quá dũng mãnh. Lục Kỳ Hoảng chỉ hơi lơ là, lập tức đã bị đuôi Xích Báo quét trúng, trên mặt bị vạch ra vài vết bầm xanh.

“Dừng tay!” Vinh Tuệ Khanh hét lớn. Cô nhìn ra được, Xích Báo và Lang Thất đều bị linh lực của Lục Kỳ Hoảng công kích, dường như đã bị thương rồi.

Lang Thất và Xích Báo lập tức dừng lại, lui về phía sau, đứng chờ trước người Vinh Tuệ Khanh.

Khăng Khăng len lén đi ra từ trong phòng, thừa dịp Lục Kỳ Hoảng không chú ý, lặng lẽ đến đằng sau Vinh Tuệ Khanh, lấy Định Thân Phù trên người cô xuống.

Cơ thể Vinh Tuệ Khanh chấn động, lại vẫn vờ như không nhúc nhích được, phòng ngừa Lục Kỳ Hoảng lại làm ra trò điên rồ gì nữa.

Với bản lĩnh ngay cả kết giới cũng không coi là gì của Khăng Khăng, đến cả tu sĩ Nguyên Anh cũng không chắc có thể cảm nhận thấy sự tồn tại của nó, một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ như Lục Kỳ Hoảng thì càng không cần phải nói, hăn chẳng may may phát hiện ra Định Thân Phù trên người Vinh Tuệ Khanh đã bị hóa giải.

Lục Kỳ Hoảng chậm chậm giơ một ống tay áo lên, lau lau hai gò má bị đánh xanh tím của mình, lắc đầu cười khổ: “Cô cần gì phải quyết liệt như vậy. Ai nói không hợp ý, không đánh thì chửi, còn có chút đáng vẻ gì của nữ nhân hay không?”

Vinh Tuệ Khanh lạnh lùng nói: “Ta đầu tiên là tu sĩ, sau đó mới là nữ nhân. Với tư cách tu sĩ, điều thứ nhất phải làm là sống sót, nếu như ngay cả sống còn không thể thì còn nói gì đến tu hành?!”

“Sống sót? Ai không cho cô sống?” Lục Kỳ Hoảng dù là tốt tính nhưng cũng bị Vinh Tuệ Khanh làm tức muốn phun máu: “Là Oánh Oánh không cho cô sống hay là ta không cho cô sống?! Vì để trút giận cho linh sủng của mình, cô có thể hủy hoại gương mặt Oánh Oánh. Ta còn phải tìm mọi cách khuyên giải muội ấy, đồng ý giúp muội ấy chữa thương mới làm cho muội ấy không đến tìm cô tính sổ...”

Vinh Tuệ Khanh cười xùy một tiếng, lắc đầu nói: “Lỗ Oánh Oánh là hạng người gì, ta biết rõ hơn ngài. Đương nhiên, người tình trong mắt hóa Tây Thi. Ngài và nàng ta song tu đi thôi, nàng ta cầu còn không được nữa kìa.”

Mặt Lục Kỳ Hoảng đen một nửa. Hắn luôn luôn tự xưng là có tác phong quân tử, cư xử luôn đoan chính lễ độ, thế nhưng vừa nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh, hàm dưỡng của hắn cũng bắt đầu gặp sự cố rồi.

Cái này chính là oan gia ngõ hẹp đấy à?

“Cô quả thực là không nói lý lẽ gì! Ta đã nói với cô, người tu hành, thứ nhất phải chú ý tu dưỡng tâm tính, thứ hai mới là rèn luyện tu vi. Nếu như cô không tu tâm được, cũng đừng mong tiến xa trên đường tu hành!” Lục Kỳ Hoảng trầm giọng nói, nhìn thấy nét mặt bướng bỉnh của Vinh Tuệ Khanh, hắn lại có hơi mềm lòng, hạ thấp âm điệu, tận tình khuyên bảo: “... Ta cũng là muốn tốt cho cô thôi.”

Vinh Tuệ Khanh im lặng một lát. Cô nhớ Lục Kỳ Hoảng hình như còn từng giúp nữ chính trong nguyên tác mấy lần. Nữ chính trong nguyên tác đã từng cảm động đến rơi nước mắt. Thế nhưng trong cái nhìn của Vinh Tuệ Khanh, chút trợ giúp này quả thật như muối bỏ biển, không đủ, còn lâu mới đủ.

“Sư thúc đi đi. Ta không cần sự trợ giúp của ngài. Đường ta, ta đi. Ngài đi mà giúp cho Oánh Oánh của mình là được rồi.” Vinh Tuệ Khanh

lạnh lùng nói, không có vẻ gì là giả vờ.

Lục Kỳ Hoảng lộ ra vẻ bị tổn thương, tựa như vô cùng kinh ngạc vì sự từ chối thô lỗ của Vinh Tuệ Khanh, còn chưa từng có ai ngăn chặn lòng tốt của hắn ở ngoài cửa.

Thế nhưng với Vinh Tuệ Khanh mà nói, thân thể không linh hồn của Thần thúc ở trong phòng ngủ mê man không tỉnh, cô không có bất cứ kiên nhẫn gì với người đàn ông khác, càng không quan tâm có tổn thương trái tim nhỏ bé yếu ớt của họ hay không.

“... Một canh giờ sau Định Thân Phù sẽ hóa giải. Cô tự thu xếp ổn thỏa cho mình đi.” Lục Kỳ Hoảng không dám nhìn gương mặt xinh đẹp vô song mà lại lạnh lùng như sương của Vinh Tuệ Khanh, hắn cúi đầu chấp tay rồi xoay người rời đi.

Chờ hắn rời khỏi động phủ, Vinh Tuệ Khanh mới “ui chao” một tiếng, vỗ vỗ bả vai, thân thể phải đứng bất động thật là mệt.

“Tuệ Khanh, chúng ta làm sao bây giờ?” Khăng Khăng lo lắng hỏi.

Không thể làm Đại Trận Pháp Sư, thậm chí ngay cả đệ tử tinh anh cũng không được, còn phải từ đệ tử nội môn bình thường đi lên, thật sự là khinh người quá đáng!

Lang Thất phụ họa theo: “Lại dám bắt nạt chủ nhân Lang Thất ta! Đều là bọn cặn bã! Xem Lang Thất ta có xé bọn chúng ra hay không...”

“Mi câm miệng đi!” Xích Báo rống lên một tiếng với Lang Thất, quay đầu nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh: “Chủ nhân, trước đó cách làm của ngài với vị Lão sư tỷ kia quả thật có hơi không thỏa đáng.”

“Nàng ta làm Lang Thất bị thương.” Vinh Tuệ Khanh buồn bực nói, cô cũng không thể nói ra Lỗ Oánh Oánh đã từng làm những chuyện gì.

“Là ta làm Lang Thất bị thương, chủ nhân muốn trách thì cứ trách ta đi!” Xích Báo bò rạp xuống trước mặt Vinh Tuệ Khanh, chờ Vinh Tuệ Khanh trách phạt.

Vinh Tuệ Khanh thở dài, chống má trái mà trầm ngâm. Lỗ Oánh Oánh Này rốt cuộc là thế nào? Cô thật không muốn nàng ta là một con rối khác của đại cường...

Thế nhưng cô buộc lòng phải nghĩ theo phương diện.

Bởi vì sự xuất hiện của Lỗ Oánh Oánh mà con đường tốt đẹp cô đã trù tính bấy lâu lại bị đánh về nguyên hình, trở về đệ tử nội môn bình thường, đây chính là vị trí của nữ chính trong nguyên tác ở Thanh Vân Tông, ngoài đại cường ra thì còn ai có bản lĩnh như thế chứ!?

Không, không được, cô nhất định không thể khuất phục!

Vinh Tuệ Khanh đứng lên: “Ta đi gặp Tông chủ.”

Đi đến đại sảnh chính điện Thanh Vân Tông, Vinh Tuệ Khanh phát tín phù cầu kiến Tông chủ. Tông chủ lần nữa không ra, Vinh Tuệ Khanh đứng trong đại sảnh, lạnh lùng cười: “Ta biết Tông chủ là quý nhân bận nhiều việc. Nhưng mà thời gian của ta cũng rất quý giá, nếu mọi người đều tránh né không gặp, ta đành phải thu dọn đồ đạc rời khỏi Thanh Vân Tông. Minh bài đệ tử tinh anh nội môn Thanh Vân Tông này cũng xin trả lại!”

Dứt lời, cô ném minh bài về phía trước, để nó rơi xuống sàn đá thanh ngọc trước ghế Tông chủ, xoảng một tiếng, minh bài rơi nát vụn.

Thấy không trốn tránh được nữa, Tông chủ mới truyền tin cho các đại trưởng lão khác, đi ra cùng bọn họ để gặp Vinh Tuệ Khanh.

“Đây là khảo nghiệm dành cho ngươi...” Tông chủ nói một cách tẻ ngắt.

Vinh Tuệ Khanh cười một tiếng: “Khảo nghiệm? Văn bối cho rằng chữa trị đại trận hộ sơn của Thanh Vân Tông mới là khảo nghiệm. Nếu như kia cũng là khảo nghiệm? Vậy thì văn bối đến nhằm chỗ rồi.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 207: Dùng Thực Lực Mà Nói Chuyện

 Ở giới tu hành vẫn luôn nói đến thực lực đầu tiên này, chỉ dựa vào miệng lưỡi là không ăn thua được ai.

Cho đến ngày hôm nay, Vinh Tuệ Khanh đã nhận thức sâu sắc về khuôn vàng thước ngọc này hơn bất cứ ai.

Cô dám đơn thương độc mã, một mình đến nơi này tranh luận với những tu sĩ cao giai này, đương nhiên đã làm chuẩn bị xong cả rồi.

“Nếu nói đến đây, ta phải nói cho rõ ràng, đại trận hộ sơn Thanh Vân Tông là do vị Đại Trận Pháp Sư Kỷ Lương Đồng mà các người chọn lựa kỹ càng ra phá hủy. Hẳn thao túng trận pháp, mưu tư lợi cho mình, có ý đồ đưa ta vào chỗ chết, ta chẳng qua là tự bảo vệ mình mà thôi. Muốn truy cứu trách nhiệm hủy hoại đại trận hộ sơn, các người cứ đi mà tìm Kỷ Lương Đồng ở hoàng tuyền, chứ không phải là đẩy trách nhiệm lên người ta. Ta khuyên các người nên nghĩ lại một chút. Nếu ta đã có thể chữa trị đại trận hộ sơn của các người thì ta cũng có thể hủy diệt nó, thậm chí ta có thể biến nó thành vũ khí trong tay mình. Không tin, các người cứ việc đến đi, xem thử là suy nghĩ của ta nhanh hay là tài nghệ là của các người nhanh.” Vinh Tuệ Khanh bị uy áp của tu sĩ Nguyên Anh làm cho ứa máu tươi ra khóe miệng, đan điền chịu sức ép cực lớn, thế nhưng cô vẫn cứ đứng ngay tại đó, không chịu quỳ xuống xin tha.

“Dừng tay!” Tông chủ Thanh Vân Tông tức giận quát lên một tiếng. Đại trưởng lão làm như vậy kỳ thực cũng là không coi ông ta và con trai ông ta ra gì. Ông ta chỉ hận đứa con trai Phác Cung Doanh của mình đến

nay còn chưa có cách nào Kết Anh, mắc kẹt ở Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn mấy trăm năm, thậm chí bị người thế hệ sau trong tông môn vượt qua mới làm cho dòng dõi của mình có địa vị càng ngày càng thấp ở Thanh Vân Tông.

Nói cho cùng ông ta vẫn là Tông chủ, lời nói vẫn có tác dụng.

Vài đại trưởng lão liếc nhau, thu lại uy áp.

Vinh Tuệ Khanh chú ý đến điều này, cô nhìn ra Tông chủ và mấy đại trưởng lão dường như có mâu thuẫn, bèn nói theo: “Còn nữa, ta cảnh cáo các người một câu, mắt trận đại trận hộ sơn Thanh Vân Tông của các người đã bị ta nắm giữ. Các người tiêu diệt ta rồi thì chính là phá hủy Thanh Vân Tông và núi Côn Ngô của chính các người. Nếu như không tin, các người cứ thử xem!”

Mấy đại trưởng lão sửng sốt một chút, lắc đầu tỏ vẻ không tin, cười lạnh nói: “Ranh con miệng còn hôi sữa cũng dám học người ta nói mạnh miệng hù dọa kẻ khác, thực sự là buồn cười!”

Vinh Tuệ Khanh ho khan một tiếng, lấy tay áo lau đi vết máu nơi khóe miệng, sau đó chậm rãi đến gần bên cạnh Tông chủ Thanh Vân Tông một chút, hành lễ đối với ông ta: “Tông chủ đại nhân, trước khi đi Thiếu tông chủ đã nói với văn bối, văn bối thực sự không rõ vì sao đột nhiên lại bị lật lọng như vậy. Lòng kính ngưỡng của văn bối với Thanh Vân Tông có nhật nguyệt chứng giám. Không biết các vị ở Thanh Vân Tông đây vì sao lại thấy thấy văn bối không vừa mắt, còn muốn chèn ép và nhục nhã văn bối? Xin hỏi đây chính là cách chiêu mộ anh tài thiên hạ của Thanh Vân Tông các vị hay sao?”

Một đại trưởng lão họ Hoàng không kìm được mà cười nhạo: “Anh tài hay không, chẳng phải là tự phong là có. Người có được coi là anh tài hay chẳng còn phải để cho người khác nói, tự người nói thì được gì!”

Vinh Tuệ Khanh cũng cười nhạo nói: “Nếu như chút ít tự tin ấy ta cũng chẳng có, vậy bản lĩnh cũng quá ít ỏi.” Nói xong, cô nhìn Tông chủ: “Văn bối là thành tâm thành ý muốn ra sức đóng góp cho Thanh Vân Tông. Thế nhưng hôm nay xem ra Thanh Vân Tông cũng không muốn giữ văn bối lại. Mà thôi, xin hãy thay văn bối gửi một lời xin lỗi đến Thiếu tông chủ, sau này có cơ hội, văn bối sẽ lại báo đáp ý tốt của ngài ấy.”

Trong lúc cô nói, bầu trời bên ngoài đại sảnh chính điện vàng lên tiếng sấm ầm ầm, mặt đất bằng phẳng đột nhiên dậy sóng, chấn động không ngừng.

“Chuyện gì xảy ra?” mấy đại trưởng lão biến sắc, Hoàng đại trưởng lão vội vàng chạy ra khỏi đại sảnh, nhìn lên phía trên.

Vinh Tuệ Khanh thối thối ngón tay tựa chồi non của mình, nói một cách dửng dưng: “Không cần nhìn làm gì. Ta là đang triệt trận cho các người đó thôi. Dẹp bỏ đại trận hộ sơn, từ đây Thanh Vân Tông sẽ thấy ánh mặt trời, dầu cho các người có mời được Đại La thần tiên cũng không chữa trị nổi đâu.” Nói xong, cô mỉm cười vẻ như đã biết đấy, tâm trạng khoan khoái hơn rất nhiều.

Đúng vậy, cần gì phải để mình ngột ngạt chứ? Có bản lĩnh thì cứ bày ra, dù đối phương có thực lực cao hơn mình, thế nhưng thứ đối phương phải băn khoăn cũng chẳng ít.

Đây gọi là vua cũng thua thằng liều, xem ai càng liều mạng hơn!

“Mau dừng tay! Dừng tay! Ta đồng ý cho người là Trận Pháp Sư! Lập tức! Lập tức có hiệu lực!” Tông chủ Thanh Vân Tông vội vàng quát lớn, đồng ý với điều kiện của Vinh Tuệ Khanh.

Mấy đại trưởng lão giận đến mặt đỏ bừng bừng, nhưng vừa nghĩ đến nếu như đại trận hộ sơn thực sự bị triệt tiêu, đừng nói đến chuyện sau này có thể tìm được người chữa trị hay không, chỉ riêng cái cảnh đất rung núi

chuyến này, nhờ mà động phủ của bọn họ lơ lửng giữa trời như vậy thì mấy thứ bảo bối của bọn họ sẽ chẳng đối gạt được ai nữa. Nghĩ vậy, bọn họ cũng chỉ có thể nhin nhục không nói gì, bàn tay giấu trong tay áo, biểu cảm trên mặt đều vô cùng khó coi.

Vinh Tuệ Khanh hít sâu một hơi, ngưng động tĩnh nơi mắt trận.

Tiếng sấm bên ngoài bầu trời chợt biến mất, mặt đất cũng yên ổn trở lại, không còn dao động lắc lư nữa.

“Ta nghĩ mọi người cũng nhìn thấy rồi. Cái gọi là tài năng không đợi tuổi, Vinh cô nương tuy rằng tuổi còn trẻ nhưng quả thật có trình độ rất cao ở lĩnh vực trận pháp. Kỳ tài trận pháp như vậy bằng lòng góp sức cho Thanh Vân Tông, mọi người cần phải vui vẻ mới phải, vì sao lại muốn chèn ép cô ấy đủ mọi cách chứ?” Tông chủ Thanh Vân Tông rốt cuộc cũng toát ra uy nghiêm Tông chủ một lần.

Mấy đại trưởng lão vẫn luôn bán tín bán nghi về bản lĩnh của Vinh Tuệ Khanh trong trận pháp. Nhưng mà trải qua trận đất rung núi chuyển vừa rồi, bọn họ cũng đã tin tưởng vài phần, không mở miệng phản bác nữa.

Vinh Tuệ Khanh lại không chịu bỏ qua cho bọn họ, cô ưỡng ngực nói: “Thanh Vân Tông bổ nhiệm Trận Pháp Sư rốt cuộc là có trình tự thế nào? Lễ nào chính là một câu nói của Tông chủ là xong? Nếu như mấy ngày nữa, các người lại cảm thấy ta chiếm lợi của các người, lập ra một cái bẫy, để cho ta muốn sống không được, muốn chết không xong, ta còn có thể tìm ai để giải oan đây?”

“Tiểu nha đầu tuổi tác không lớn, lòng dạ lại đề phòng không ít. Nếu Tông chủ chúng ta đã mở miệng, người còn lo lắng cái gì? Chẳng lẽ là không tin tưởng Tông chủ?” Một đại trưởng lão mặc nhu sam màu xám nói một cách đầy ngụ ý.

“Không có quy củ, không thành chuẩn tắc. Thanh Vân Tông truyền thừa mấy nghìn năm, lẽ nào trước nay bổ nhiệm Trần Pháp Sư cứ tùy tiện như vậy? Hay chỉ là đối xử với mình ta đặc thù như vậy?” Vinh Tuệ Khanh tiếp tục ép buộc bọn họ. Cô biết, Trần Pháp Sư của Thanh Vân Tông phần lớn là người bình thường. Muốn sống sót trong tông môn cấp hai với tu sĩ cao giai đâu đâu cũng có này, một người không có tu vi chẳng thể nào không có chút quyền lợi đảm bảo được.

Tông chủ Thanh Vân Tông thấy mặc dù Vinh Tuệ Khanh có hơi hung hăng mạnh bạo nhưng ý nghĩ lại sáng suốt, miệng lưỡi lưu loát, thông minh nhanh nhẹn, cho dù muốn được lợi thế cũng có lý lẽ đâu ra đấy. Ông ta ngược lại là thay đổi vài phần cách nhìn về cô, gương mặt lộ ra chút ý cười, đưa tay lấy ra lệnh bài linh ngọc của Trần Pháp Sư, tiện tay ném về phía không trung.

Trên lệnh bài kia vẽ một đồ án bát quái âm dương, tự động xoay chuyển trên không trung, lơ lửng tại chỗ.

“Mời các vị đại trưởng lão cắt máu.” Tông chủ nói rồi cắt ngón trỏ của mình trước, bàn tay vung lên, vài giọt máu bắn ra, bay về phía lệnh bài linh ngọc kia.

Lệnh bài linh ngọc lóe ánh sáng, hút máu tươi của Tông chủ vào.

Trên lệnh bài trắng ngần và bóng loáng mơ hồ xuất hiện vết máu sợi li ti.

Đại trưởng lão có mặt tại đây đều là tu sĩ tầng cao nhất của Thanh Vân Tông, bọn họ nhìn nhau rồi đều cắt ngón trỏ của mình, làm theo Tông chủ, bắn ra giọt máu của mình vào trong lệnh bài linh ngọc.

“Người là Trần Pháp Sư, bây giờ phải cho lệnh bài nhận người làm chủ.” Tông chủ phất phất tay, đẩy lệnh bài về phía Vinh Tuệ Khanh.

“Vân bối phải làm sao đây?” Vinh Tuệ Khanh hỏi, nhìn ngón trỏ của mình một chút, lẽ nào cũng phải cắt ngón tay?

“Nếu như ngươi là phạm nhân thì quả thực cũng phải đưa máu mình vào lệnh bài. Nhưng ngươi đã là tu sĩ Trúc Cơ, có thể rút vào linh lực để cho lệnh bài nhận chủ. Đây là lệnh bài chế tạo bằng linh ngọc, là thứ mà vạn năm trước tông môn đỉnh cấp của Pháp gia truyền xuống cho các tông môn nhị cấp bên dưới.” Giọng nói của Tông chủ có vài thốn thức.

Vinh Tuệ Khanh biết linh ngọc quý giá thế nào, cô chăm chú quan sát một phen, sau đó mới thật cẩn thận mà rút linh lực của mình vào.

Lệnh bài linh ngọc kia dường như có ý thức, bao bọc lấy linh lực của Vinh Tuệ Khanh, sau vài lần quay cuồng, trên lệnh bài kia dần dần hiện hiện ra tên và tuổi tác của Vinh Tuệ Khanh.

“Trận Pháp Sư mười sáu tuổi, trên toàn bộ Ngũ Châu Đại Lục coi như là hàng đầu.” Tông chủ Thanh Vân Tông tỏ vẻ mừng rỡ.

Mấy đại trưởng lão khẽ gật đầu, nghiêm mặt nói với Vinh Tuệ Khanh: “Bây giờ ngươi là Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông chúng ta, thế nhưng ngươi đồng thời cũng là đệ tử nội môn tinh anh, thuộc vào hàng chữ Hoàng. Sau năm năm, nếu như ngươi có thể đảm nhiệm được, Tông chủ sẽ bổ nhiệm ngươi làm Đại Trận Pháp Sư, từ đó về sau, ngươi sẽ chính là kẻ dưới một người trên vạn người ở Thanh Vân Tông.”

Vinh Tuệ Khanh im lặng một lát. Thiếu tông chủ Phác Cung Doanh của Thanh Vân Tông từng nói, Đại Trận Pháp Sư trước đây đều là chú trọng truyền thừa. Trước khi bị bắt nhập môn phái thì sẽ làm đồ đệ suốt nhiều năm cho Đại Trận Pháp Sư, sau đó thăng chức là Trận Pháp Sư, cuối cùng trước khi Đại Trận Pháp Sư lâm chung thì mới chính thức lên làm Đại Trận Pháp Sư. Quá trình từ Trận Pháp Sư đến Đại Trận Pháp Sư thông thường là năm năm. Bởi vì Thanh Vân Tông là tông môn tu hành, có thể

tính toán tương đối chính xác được đại nạn sinh tử của phạm nhân. Cho nên Đại Trận Pháp Sư có thể sớm biết được đại nạn của mình, bắt đầu chuẩn bị chuyển giao cho người sau.

Mà Vinh Tuệ Khanh trực tiếp đá rơi Đại Trận Pháp Sư tiền nhiệm, lược bỏ quá trình truyền thừa trung gian, thế nhưng giai đoạn năm năm chuyển giao từ Trận Pháp Sư đến Đại Trận Pháp Sư là nhất định phải tuân thủ.

Vinh Tuệ Khanh không phản bác nữa. Tuy rằng bây giờ cô mới chỉ là Trận Pháp Sư, không phải là Đại Trận Pháp Sư, thế nhưng phía trên cô cũng không có thượng cấp ràng buộc, trên thực tế cô chính là Đại Trận Pháp Sư, khác biệt duy nhất cũng chính là vấn đề đãi ngộ thôi.

Đại Trận Pháp Sư ngày thường suốt mười hai canh giờ đều có tu sĩ Kim Đan trong tông môn hộ vệ, khi rời khỏi Thanh Vân Tông sẽ có ít nhất một tu sĩ Nguyên Anh đi theo, bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt.

Mà Trận Pháp Sư lại không có những đãi ngộ này, hoàn toàn là dựa vào chính mình.

Vinh Tuệ Khanh bản thân có rất nhiều chuyện, cô cũng không muốn bị những người này đi theo hằng ngày. Vả lại nếu như cô ở trong Thanh Vân Tông mà còn không có cách tự bảo vệ mình, sau này còn bàn tu hành cái gì, bàn đại đạo cái gì?

“Năm năm thì năm năm. Năm năm này, ta sẽ cố gắng tu hành, đồng thời cải tiến xong đại trận hộ sơn, sẽ không làm cho các vị thất vọng. Đa tạ các vị tiền bối đã cho ta cơ hội này.” Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh lại, gương mặt tươi cười như là trăng tỏ sau mây tan, hào quang tỏa xung quanh, các tu sĩ Nguyên Anh ở đây cũng bị chói lòa đến không mở mắt nổi.

Tông chủ Thanh Vân Tông ho khan một tiếng, còn hỏi một câu: “Chuyện ngày hôm nay đều là do người vô cớ hủy dung Lão sư tỷ của mình

mà gây ra. Bọn ta mong sau này người có thể kiềm chế bản thân, khiêm tốn và bình tĩnh, không được ỷ thế hiếp người mới tốt.”

Tâm trạng vốn đang nhẹ nhõm của Vinh Tuệ Khanh lập tức tan nát không còn gì.

“Tông chủ đại nhân, văn bồi cũng đang muốn nhắc đến sự kiện đó đây. Chuyện của Lỗ sư tử, Tuệ Khanh làm sai chỗ nào?”

“Người còn không nhận sai?!” Hoàng đại trưởng lão trừng mắt: “Nha đầu, có bản lĩnh là tốt, thế nhưng trên đời này người có bản lĩnh thì nhiều lắm, lẽ nào ai cũng ỷ thế hiếp người, điêu ngoa như vậy?!”

Vinh Tuệ Khanh giận quá mà cười, vừa muốn mở miệng phản bác bọn họ rồi lại bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Mình mới vừa vào tông môn. Mấy chuyện xấu lá mặt lá trái Lỗ Oánh Oánh còn chưa có bắt đầu, trong mắt người khác, mình hoàn toàn là kẻ gây sự và đui lý trước, hành động quá quắt, thậm chí là vì chuyện còn chưa xảy ra mà trừng phạt Lỗ Oánh Oánh, hoàn toàn là một người không có phẩm hạnh, không có hạn độ.

Nhưng mà mình đã biết nàng ta là hạng người gì, sẽ làm ra những chuyện thế nào, nếu như còn phải theo nàng ta tái diễn từng tình tiết trong nguyên tác, thì mình trăm phần trăm là một đứa nảo tàn, đáng bị người ta sỉ nhục, uất ức cả đời.

Với cô mà nói, chuyện tiến hành báo thù Lỗ Oánh Oánh không liên quan gì đến giới hạn làm người, mà liên quan đến chỉ số thông minh cá nhân.

Người thông minh đều biết cái gì gọi là phòng bệnh hơn chữa bệnh, sẽ không nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà. Mình phải ra tay chớp lấy thời cơ, có thể xóa bỏ hoàn toàn sự kiêu ngạo của đối phương, đồng thời tránh

cho sau này Lỗ Oánh Oánh sẽ giả vờ làm bạn tốt với mình trước mặt đồng môn, thuận lợi cho nàng ta đâm mình một dao.

Chỗ duy nhất mà mình phạm sai chính là không nên hủy dung Lỗ Oánh Oánh ngay trước mặt Lục Kỳ Hoảng. Có làm gì cũng phải chờ lúc Lục Kỳ Hoảng không có ở đây mới lại ra tay với Lỗ Oánh Oánh.

Vinh Tuệ Khanh trầm ngâm chỉ là vì hối hận mình không lên kế hoạch cẩn thận, hoàn toàn chẳng hề có ý hối cải vì chuyện làm bị thương gương mặt của Lỗ Oánh Oánh.

Vả lại cũng không phải là cô đi đến động phủ của Lỗ Oánh Oánh khiêu khích.

Hoàn toàn là Lỗ Oánh Oánh có tật giết mình, đến khiêu chiến giới hạn cuối cùng của cô.

Nhưng mà trong mắt của Tông chủ Thanh Vân Tông, ông ta lại cho rằng Vinh Tuệ Khanh đang hối hận. Ông ta khẽ vuốt cằm nói: “Có sai thì sửa, sau này không thể xung động như vậy. Thanh Vân Tông chúng ta ngăn cấm nhất là đồng môn tương tàn.”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười: “Những lời này của Tông chủ phải nói cho Lỗ sư tỷ nghe. Nếu như Tuệ Khanh đoán không lầm, Lỗ sư tỷ đang tìm cách để tương tàn đồng môn. Lần này không đưa ta vào chỗ chết, sư tỷ chắc chắn sẽ không dừng tay.”

“Nói xằng nói bậy! Về sau nếu như Oánh Oánh có lỗi với người, ta nhất định sẽ giúp người lấy lại công bằng! Thế nhưng người cũng không thể ăn nói bừa bãi, khinh miệt người khác!” Một đại trưởng lão họ Lỗ không chịu nổi nữa. Ông ta là trưởng bối cùng tộc với Lỗ Oánh Oánh, rất xem trọng tình thân gia đình. Lần này mấy vị đại trưởng lão đoàn kết lại phản đối Vinh Tuệ Khanh làm Trận Pháp Sư cũng có liên quan rất lớn đến ông ta.

Vinh Tuệ Khanh khẽ nhượng mày, nhìn về phía Lão đại trưởng lão:
“Xin hỏi quý tính của vị đại trưởng lão đây?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 208: Xem Cuộc Vui Không Ngại Sân Khấu Cao (Thượng)

 Vinh Tuệ Khanh gật đầu, lạnh nhạt mỉm cười: “Thì ra như vậy, thụ giáo thụ giáo. Tuệ Khanh thấp cổ bé họng, chẳng qua là trước giờ dám làm dám chịu, chưa bao giờ lá mặt lá trái. Nàng ta đến động phủ của ta, gây sự với ta, đó là nàng ta tự làm tự chịu, đừng trách móc ai. Nếu là ta đến cửa khiêu khích, các người lại trách phạt ta cũng không muộn.”

Điều này đúng là sự thật. Cho dù Vinh Tuệ Khanh hơi quá quắt, thế nhưng Lỗ Oánh Oánh đi đến động phủ người ta, ra tay với linh sủng của người ta, có thể nào cũng là sai trước.

Tu sĩ vốn vô cùng để ý đến địa bàn của mình, rất ít tu sĩ sẽ ra tay trong động phủ người khác, trừ phi là muốn trở mặt với đối phương.

Cho nên nhìn từ phương diện này mà nói, Lỗ Oánh Oánh càng có vấn đề hơn.

Vinh Tuệ Khanh cùng lắm là phòng vệ quá mức, còn động cơ của Lỗ Oánh Oánh lại rất đáng ngờ. Hơn nữa sau đó nàng ta lập tức đến chỗ Tông chủ, đòi đuổi Vinh Tuệ Khanh ra khỏi Thanh Vân Tông. Cuối cùng Tông chủ cho Vinh Tuệ Khanh xuống làm đệ tử nội môn bình thường làm trừng phạt, mới khiến Vinh Tuệ Khanh đến đây đòi lý lẽ như bây giờ.

Mấy vị đại trưởng lão trao đổi ánh mắt với nhau một chút rồi nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nếu đã đều có sai lầm, vậy thì người cũng phải tự kiểm điểm một chút, sau này không được ỷ thế hiếp người nữa. Người phải biết rằng, tuy mình bài này có vài hạn chế đối với bọn ta, nhưng Thanh Vân

Tông bọn ta kẻ tài ba xuất hiện lớp lớp, nếu người cứ mê muội không tỉnh, vi phạm lệnh cấm, bọn ta muốn trừng trị một tu sĩ Trúc Cơ như người vẫn là dư sức.”

Vinh Tuệ Khanh nghe xong càng thấy buồn cười, chấp tay vái chào xung quanh: “Thụ giáo.”

Vinh Tuệ Khanh đi rồi, Tông chủ Thanh Vân Tông và mấy đại trưởng lão nhìn bóng lưng đằng xa của cô, không hẹn nhau mà cùng lắc đầu, thở dài nói: “Là nữ tu mà còn có nhan sắc như vậy, làm việc lại có phần khí khái như nam nhi, thật không biết nàng ta trưởng thành như thế nào mà có bộ dạng này.”

Xích Báo, Lang Thất và cả Khăng Khăng trông mong chờ ở cửa động phủ, nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đi đến thì hoan hô chạy ra nghênh tiếp.

“Thế nào? Thế nào rồi? Bọn họ nói cái gì?” Khăng Khăng hỏi ra đầu tiên.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Không có chuyện gì.”

Dứt lời, cô lấy minh bài ra cho chúng nó xem: “Bây giờ ta là Trận Pháp Sư, đệ tử nội môn tinh anh, ngày mai đi lĩnh quần áo. Chờ khảo hạch nhập môn kết thúc, ta cùng đệ tử mới nhập môn bá sư phụ là được. Năm năm này chúng ta cứ chuyên tâm ở đây mà tu luyện thôi.”

Xích Báo, Lang Thất và Khăng Khăng đều thở phào nhẹ nhõm. Thanh Vân Tông là một nơi tốt, núi Côn Ngô linh khí dồi dào, mặc dù Vinh Tuệ Khanh chỉ là ở động phủ của đệ tử hàng chữ Hoàng, thế nhưng linh khí dồi dào hơn lúc ở Long Hồ Môn không biết gấp bao nhiêu lần. Chúng nó cũng là người tu hành, từ khi theo Vinh Tuệ Khanh và La Thần, chúng nó vẫn không ngừng lưu lạc, trốn tránh và lánh nạn khắp nơi, trong lòng cũng muốn tìm một chỗ để ổn định lại.

Chẳng trách những đệ tử ở tông môn cấp ba bên dưới đều muốn tiếp tục trèo lên đến tông môn cấp hai làm đệ tử. Cho dù chỉ làm đệ tử ngoại môn cũng tốt hơn là đệ tử tinh anh của tông môn cấp ba bên dưới.

Vinh Tuệ Khanh cười đi vào trong cùng chúng nó. Cô xem thử tình hình của La Thần, sau đó quyết định làm một Tụ Linh Trận bao quanh La Thần ở giữa, vừa có thể ngưng tụ linh khí giúp y, vừa có tác dụng bảo vệ. Cho dù là cô, Xích Báo, Lang Thất và Khăng Khăng đều vắng mặt trong động phủ thì cũng khỏi phải sợ có người sẽ thương tổn đến cơ thể của y.

Cô đã là Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông, trong động phủ của cô cũng là trận pháp trùng trùng.

Xích Báo và Lang Thất đều phải cẩn thận, Khăng Khăng lại bình chân như vại.

Ngày hôm sau, chính là ngày khảo hạch nhập môn tông môn cấp hai.

Vinh Tuệ Khanh dậy từ sáng sớm, là do có một đệ tử thuộc hàng chữ Hoang đến đây hẹn cô, nói rằng: “Vinh sư muội, tiểu sư thúc để cho chúng ta cùng đi đến đỉnh Vọng Nguyệt, hôm nay khảo hạch nhập môn trên Thái Hoa Sơn sẽ tiến hành ở bên đó.”

Khảo hạch nhập môn tông môn cấp hai năm nay đều được tiến hành ở núi Côn Ngô của Thanh Vân Tông.

Với tư cách là nơi chủ trì, Thanh Vân Tông đương nhiên phải ra lượng lớn nhân viên, trợ giúp hai tông môn khác là Hoa Nghiêm Tự và Thái Hoa Sơn.

Chuyện vặt vãnh như quét tuyết sân bãi, dựng lôi đài đương nhiên có đệ tử ngoại môn phụ trách, nhưng mà Thanh Vân Tông cũng sẽ phái ra vài đệ tử nội môn tinh anh chia nhau đi đến hai ngọn núi Hoa Nghiêm Tự và Thái Hoa Sơn ở lại. Vừa là để cho bọn họ đứng ngoài quan sát, nâng cao

kiến thức, cũng là đề phòng có chuyện xảy ra, đệ tử nội môn đưa tin sẽ nhanh hơn đệ tử ngoại môn một chút.

Chuyện công vụ béo bở này luôn luôn làm cho đệ tử nội môn tranh giành nhau vỡ đầu lại rơi xuống Vinh Tuệ Khanh mới vừa nhập môn.

Nhiều đệ tử có hơi không phục, thế nhưng chuyện này là một tay tiểu sư thúc Lục Kỳ Hoảng lo liệu. Lục Kỳ Hoảng luôn luôn trứ danh là công chính nghiêm minh, không ai ở Thanh Vân Tông dám nói hấn thiên vị. Những người đó cũng đành cất giấu bất mãn trong lòng, lăm ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn không biết mình đã bị gác lên lửa mà nướng.

Đương nhiên, cho dù biết cô cũng không quan tâm. Kể cả không bị gác lên lửa, cô cũng sẽ bị nướng thôi. Khác biệt chỉ là nướng ở trên chỗ cao hay là bị người lén lút quay nướng trong bóng tối.

Vả lại, suy nghĩ cặn kẽ một chút, sự sắp đặt này cũng đã cân nhắc vì Vinh Tuệ Khanh. Vinh Tuệ Khanh từng có đụng chạm với hòa thượng Hoa Nghiêm Tự, Lục Kỳ Hoảng cũng không phái cô đi đỉnh Quan Nhật nơi Hoa Nghiêm Tự cử hành khảo hạch nhập môn, mà là phái cô và một đồng môn khác đi đỉnh Vọng Nguyệt của Thái Hoa Sơn.

Đồng môn hàng chữ Hoảng cùng đi với Vinh Tuệ Khanh là một cô gái mặt tròn mắt phượng, trông không biết bao nhiêu tuổi. Nàng có nước da hơi nâu, thích cười to đến mức lộ ra hàng răng trắng tuyết. Nàng để cho Vinh Tuệ Khanh gọi mình là “Miêu sư tỷ”. Nàng họ Miêu, khuê danh là Viện Trúc.

Vinh Tuệ Khanh biết đây là đồng môn trung lập, trong nguyên tắc không qua lại với nữ chính cũng không bắt nạt, ngược lại là có thể kết giao.

Hai người cười cười nói nói đi đến đình Vọng Nguyệt.

Lang Thất chạy tung tăng ở phía trước, vô cùng hưng phấn.

Miêu Viện Trúc tò mò nhìn Lang Thất, lại nhìn Vinh Tuệ Khanh một chút, không kìm được mà tiến đến hỏi khê bên tai cô: "... Sư muội là vì con sói này mà rạch mặt Lỗ Oánh Oánh sao?"

Vinh Tuệ Khanh không lạ gì khi Miêu Viện Trúc biết chuyện này. Với tính tình của Lỗ Oánh Oánh, ngày trước được lợi còn muốn giả vờ đáng thương trước mặt mọi người, bây giờ thật sự bị cô ức hiếp không tuyên dương ra khắp thế giới mới là lạ.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười: "Kẻ hèn hạ thường hay làm ra vẻ. Có liên quan gì đến linh sủng của muội đâu? Bất kể là tử tin hay không, dù sao muội cũng là không tin."

Miêu Viện Trúc gật đầu đồng ý: "Bọn ta cũng có nhiều người không tin. Nào lại có chuyện như vậy chứ? Nàng ta nói cũng có hơi quá một chút. Ta thấy Vinh sư muội chẳng phải là người không nói lý lẽ như vậy, ngược lại là Lỗ sư muội, ngày thường cứ coi mọi người là kẻ ngu, chuyện nàng ta làm cũng rất quá quắt. Nếu chẳng phải vì trường bối trong nhà của nàng ta là đại tu sĩ của Thanh Vân Tông thì ai mà muốn tâng bốc nàng ta chứ? Chẳng qua là giả vờ hồ đồ mà thôi."

Vinh Tuệ Khanh thầm cười lẫn lộn trong lòng, thế nhưng cũng không thừa nhận hay phủ nhận, thẳng tay gây ông đập lưng ông, để cho Lỗ Oánh Oánh cũng nếm thử mùi vị bị người ta đâm một dao sau lưng thế nào!

Lang Thất dù đi ở phía trước thế nhưng vẫn luôn dựng thẳng lỗ tai nghe hai người phía sau nói chuyện. Khi nghe thấy Vinh Tuệ Khanh hơi hột nói một câu đã lấp liếm chuyện này, trong lòng nó càng vui hơn, nhìn quanh quần xung quanh, hận không thể kiếm một tên để gây chuyện, để

cho những người này nhìn thấy sự lợi hại của ông Lang Thất đây... Nhất là để cho con Tuyết Lang Nữ có mắt không trông kia nhìn thử xem...

Đến đỉnh Vọng Nguyệt, Vinh Tuệ Khanh trông thấy trên đỉnh núi bằng phẳng có dựng lên một sàn đấu vuông vức, bao bọc xung quanh sàn đấu là khán đài, giống như khán đài hình tổ chim của sân vận động ngoài trời ở kiếp trước, từ gần đến xa, từ thấp đến cao, có thể ngồi quan sát ở phía trên.

Gần bên vị trí tốt nhất đang có mấy người đàn ông mặc đạo bào ngồi đó, chính giữa là một người cực kỳ tuấn tú và phóng khoáng, thần thái sáng láng nhìn xung quanh, chính là đại tu sĩ Hóa Thần Tư An đại nhân được đỉnh cấp tông môn Đạo môn phái đến.

Bởi vì tu vi đệ tử tham gia khảo hạch nhập môn cũng không cao, các đại tu sĩ ngồi trên khán đài đều thu lại uy áp như người bình thường, châu đầu ghé tai với nhau mà khe khẽ trò chuyện.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười trong trẻo mà đi đến từ dưới chân núi. Cô mặc phục sức tiêu chuẩn của đệ tử hàng chữ Hoàng trong Thanh Vân Tông, mái tóc đen dài búi cao cao tùy ý cắm cây trâm bạch ngọc, bên ngoài lớp áo lót màu xanh lục lam khoác thêm một lớp áo vải sa mỏng màu vàng nhạt tay lửng, gương mặt không son phấn, cũng không giấu giếm dung mạo, trong tay cầm một trường tiên màu vàng sẫm.

Trên đỉnh Vọng Nguyệt nhất thời yên tĩnh lại.

Ánh mắt tất cả mọi người cầm lòng khôngặng mà tập trung vào gương mặt của Vinh Tuệ Khanh.

Một cơn gió núi dịu dàng thổi qua, lá cây xào xạc vang lên.

Ánh mắt Vinh Tuệ Khanh tùy ý lướt nhìn qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở Tư An đang ngồi trên đài, khẽ gật đầu ra hiệu.

Từ khi Vinh Tuệ Khanh vừa mới lộ diện, những người này như bị người ta bịt miệng, bất giác nín thở. Mãi đến khi Vinh Tuệ Khanh gật đầu ra hiệu với đại tu sĩ trên khán đài, những người này mới thở ra một hơi thật dài, nhận ra mình đã nín thở đến mặt mày đỏ bừng.

Vừa nãy dáng điệu tuyệt thế ấy chợt xuất hiện suýt nữa làm cho mọi người nghẹn hơi.

Vinh Tuệ Khanh đi đến phía dưới khán đài của Tư An, chấp tay nói với người ngồi phía trên: “Các vị tiền bối, văn bối Vinh Tuệ Khanh, đại diện sư trưởng của Thanh Vân Tông đến vấn an các vị. Chúc khảo hạch nhập môn ở Thái Hoa Sơn hôm nay xuôi chèo mát mái, vạn sự như ý, đệ tử anh tài, lớn mạnh tông môn!”

Miêu Viện Trúc ngượng ngùng mỉm cười đứng ở bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, giống như cái phong nền trang trí.

Nàng trái lại cũng không ghen tị với Vinh Tuệ Khanh.

Có đôi khi, hai người kém nhau quá xa thì lại có thể kết làm bạn tốt mà không mang khúc mắc gì.

Đố kị thường đều nhắm vào người tương đương mình.

Nếu như đối phương mạnh hơn quá nhiều, hoặc kém hơn quá nhiều thì đều không dễ khiến người ta nổi lòng ghen tị.

Miêu Viện Trúc chỉ cảm thấy xấu hổ mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu nói với Miêu Viện Trúc: “Sư tỷ, lời tỷ bảo ta nói ta cũng đã nói rồi. Sư tỷ còn có gì dặn dò nữa không?”

Miêu Viện Trúc có hơi giật mình, chút ít khó chịu vừa rồi đều tan thành mây khói, nàng thoải mái nói: “Muội nói rất hay.”

Sau đó nàng quay đầu nói với người trên khán đài: “Các vị tiền bối có thể quyết định khi nào bắt đầu, chúng tôi sẽ ngồi ở bên kia, có việc gì các ngài cứ dặn bảo.”

Nói xong nàng liền kéo tay Vinh Tuệ Khanh, đi đến hai chỗ ngồi bên cạnh. Đó là chuyên môn giữ lại cho đệ tử Thanh Vân Tông.

Vinh Tuệ Khanh và Miêu Việ Trúc ngồi vào trên khán đài, mỉm cười nhìn về phía các đệ tử tham gia khảo hạch nhập môn bên dưới, giống như là người đến xem cuộc vui bình thường.

Người đứng dưới đài có người của Vạn Càn quán.

Đại Ngưu, Bách Hủy và La Xảo Tư đều đang trong đám người chuẩn bị tham gia khảo hạch nhập môn.

Nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đã mặc vào phục sức đệ tử nội môn tinh anh của Thanh Vân Tông, ngồi cùng chỗ với tu sĩ cao giai Thái Hoa Sơn, Đại Ngưu híp hai mắt lại, nói với vẻ chất phác: “Tuệ Khanh muội thật là lợi hại, đã là đệ tử nội môn rồi.”

Bách Hủy trầm mặc không nói, nhìn mấy tu sĩ cao giai trên khán đài, lặng lẽ phóng ra mị thuật, một luồng hương ngọt ngào âm thầm bay về phía khán đài.

Tư An tựa như vô ý liếc nhìn sang bên này, thuận miệng thối một hơi.

Một luồng linh lực khổng lồ cuốn đến, lao thẳng về phía thức hải Bách Hủy.

Cơ thể Bách Hủy lung lay, sắc mặt trở nên trắng bệch, cô ta cố nhịn xuống nhưng vẫn không kìm nổi mà phun ra một búng máu tươi.

Tu sĩ Hóa Thần thực sự là quá lợi hại, chỉ thổi một hơi, không chỉ thổi tan sạch sẽ mị thuật cô ta thả ra, hơn nữa còn nhân tiện giáo huấn cô ta. Vận chuyển linh lực chuẩn xác như vậy, người bên ngoài hoàn toàn không cảm giác được vừa nãy đã vô hình trúng một chiêu.

“Muội làm sao vậy?” Trước mặt người ngoài, trước giờ Đại Ngưu đều là cực kì quan tâm Bách Hủy.

Quầng thâm dưới mắt Bách Hủy hiện rõ. mấy ngày nay Đại Ngưu yêu cầu vô độ với cô ta, thái độ hàng đêm, đã sắp Trục Cơ. Bách Hủy không còn cách nào, đành phải ban ngày đi tìm Thường sư thúc mà giao hợp, lấy đó bù đắp nguyên âm của mình bị Đại Ngưu hấp thụ. Thế nhưng tốc độ thái độ của cô ta vẫn không nhanh bằng Đại Ngưu, gần đây Đại Ngưu giống như một động không đáy, không lúc nào lấp đầy.

La Xảo Tư không muốn nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh, thế nhưng cô ngồi ở trên đài cao, hào quang tỏa ra bốn phía, nàng ta không muốn nhìn thấy cũng không được.

“Hào quang nữ chính có gì mà hay? Chờ ta lấy đại cương về rồi, người cứ chờ đó!” La Xảo Tư cảm hận nghĩ, nhích lại gần bên cạnh Đại Ngưu.

Đại Ngưu lặng lẽ vỗ vỗ vai La Xảo Tư, khẽ nói: “Đừng sợ, có huynh đây.”

La Xảo Tư thở dài, quay đầu đi chỗ khác.

Trên đài cao, một tu sĩ cao giai Thái Hoa Sơn đứng lên, đang muốn tuyên bố quy tắc cuộc khảo hạch nhập môn ngày hôm nay thì một giọng nữ trong trẻo truyền đến từ dưới chân núi: “Đợi một chút! Xin đợi một chút! Ta có chuyện muốn nói với Tư An đại nhân!”

Trí nhớ của Vinh Tuệ Khanh vô cùng tốt, cô lập tức nghe ra đây là giọng nói của nữ tu Minh Nguyệt.

Chẳng phải cô ta đã đến đây từ lâu rồi sao? Mấy ngày nay lại không thấy cô ta xuất hiện lần nào.

“Minh Nguyệt đạo hữu, có việc xin mời nói sau khảo hạch nhập môn được chứ?” Tu sĩ cao giai Thái Hoa Sơn trên khán đài vô cùng khách sáo với Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt kéo tay Sở Sở, kích động đi đến bên dưới khán đài, chỉ vào Tư An đại nhân mà nói với Sở Sở: “Sở Sở, đó chính là cha con! Con mau đến gọi cha đi!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 209: Xem Cuộc Vui Không Ngại Sân Khấu Cao (Hạ)

 Minh Nguyệt được nhờ hào quang từ Sở Sở mà vào Thái Hoa Sơn, trở thành một tu sĩ Đạo môn chân chính. Thân phận địa vị như thế đối với một tu sĩ đã quán mà nói thật đúng là miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Dù vậy, Thái Hoa Sơn đã âm thầm báo lại vấn đề thân thế của Sở Sở cho tông môn đỉnh cấp nhưng lại bị chấp pháp tư của tông môn đỉnh cấp khiến trách một trận. Mắng bọn họ đặt điều hoang đường, dám hạ thấp danh dự của Tư An đại nhân- một đại tu sĩ của tông môn đỉnh cấp, nhất mực không thừa nhận quan hệ giữa Sở Sở và Tư An. Đồng thời, tông môn đỉnh cấp của Đạo môn lại truyền mật lệnh cho Thái Hoa Sơn phải giữ Minh Nguyệt và Sở Sở lại Thái Hoa Sơn, không được để hai người họ đi lung tung, càng không được nhắc đến chuyện này thêm nữa.

Nào ngờ gần đây bọn họ đang bận rộn lo chuyện tổ chức thi nhập môn ba năm một lần, thế là để Minh Nguyệt dẫn Sở Sở chạy ra khỏi Thái Hoa Sơn mất. Hơn nữa còn chạy thẳng đến Thanh Vân Tông đứng trước mặt Tư An đại nhân!

Tu sĩ Kim Đan dẫn đường của Thái Hoa Sơn lần này thiếu điều choáng váng, trong bụng thầm chửi mắng té tát những tu sĩ phụ trách trông chừng Minh Nguyệt và Sở Sở.

Mắng cũng chỉ mắng thế, dù sao đến khi trở về còn có thể tìm bọn họ tính sổ, còn chuyện khẩn cấp trước mắt có mắng những người đó cũng không giải quyết được gì.

“Tư An đại nhân, nó là con gái của chàng, chàng không còn nhớ thiếp sao? Thiếp là Minh Nguyệt. Ngày đó, chàng đã ở Minh Nguyệt Quán cùng với thiếp như chim liền cánh, như cây liền cành trong suốt nửa năm. Tư An đại nhân, lẽ nào chàng đã quên hết tất cả?” Minh Nguyệt nghe Tư An hỏi người bên cạnh “kia là trăn bảo thất lạc của ai”, trong lòng không khỏi thất vọng.

Lẽ nào hãn không muốn nhận nợ?

Không có dễ như vậy!

Cô ta vẫn nhớ rất rõ quãng thời gian đẹp đẽ giữa mình và Tư An!

Cô ta sống qua bao nhiêu năm, cũng chỉ có mỗi một người đàn ông trong đời là Tư An!

Sau khi Tư An rời đi, cô ta đã mang thai.

Lúc đó, Tư An giấu đi tu vi và thân phận, mà hãn khi ấy vẫn còn là một tu sĩ Kim Đan của Thái Hoa Sơn mà thôi.

Minh Nguyệt lén sinh con ra, ban đầu cũng không định ép Tư An phải chịu trách nhiệm gì.

Nhưng đến sau này, Tư An trở thành tu sĩ Hóa Thần đầu tiên của Ngũ Châu Đại Lục sau 4 nghìn năm, đồng thời quay trở về tông môn đỉnh cấp. Thân phận của hãn bày rõ trước thiên hạ, Minh Nguyệt mới nhất mực muốn con gái Sở Sở của mình nhận tổ quy tông.

Nếu Sở Sở cứ theo mình cả đời, nó chỉ có thể làm truyền nhân của một dã quán không tên không tuổi.

Nhưng nếu theo Tư An, Sở Sở sẽ là con gái ruột của Tư An đại nhân, đại tu sĩ của tông môn đỉnh cấp Đạo môn tại Ngũ Châu Đại Lục!

Thân phận như vậy, nhìn khắp thiên hạ cũng chỉ kém hơn Thánh nữ của thần điện Quang Minh một chút mà thôi!

Cô ta chỉ không ngờ khi mình dẫn con gái đến Thái Hoa Sơn, âm thầm tiết lộ thân thế của Sở Sở cho một vài tu sĩ cấp cao của Thái Hoa Sơn biết, thì không hiểu vì sao những tu sĩ này lại nửa giám sát mình và Sở Sở. Bọn họ không hề báo cho tông môn đỉnh cấp cũng không dành sự đối đãi đặc biệt nào cho hai mẹ con cô ta. Điều đó khiến Minh Nguyệt thực sự ảo não một thời gian.

Cô ta cũng biết mình thế đơn lực mỏng, tu vi chỉ đến Trúc Cơ, đương nhiên không thể làm trái ý các tu sĩ cấp cao ở Thái Hoa Sơn ra mặt. Cô ta chỉ đành giả vờ như không biết gì, nhẫn nhịn không để lộ ra, chờ đợi thời cơ đến.

Đợi qua bao nhiêu năm, cuối cùng cô ta cũng thuyết phục được tu sĩ Kim Đan Hành Lữ chân nhân của Thái Hoa Sơn giúp đỡ cô ta. Cô ta cũng hứa với Hành Lữ chân nhân, chỉ cần Sở Sở thuận lợi nhận Tư An làm cha, được đưa đến tông môn đỉnh cấp, cô ta cũng sẽ có cách để đồ đệ cưng của Hành Lữ chân nhân là Lâm Phiêu Tuyết cũng được đưa đến tông môn đỉnh cấp.

Lần này, cô ta có thể thuận lợi từ Thái Hoa Sơn chạy đến Thanh Vân Tông cũng nhờ Hành Lữ chân nhân giúp đỡ rất nhiều.

Khi cô ta cuối cùng cũng gặp mặt Tư An, còn tưởng rằng sự chờ đợi và khuất nhục cô ta chịu đựng bấy lâu nay sẽ được đền bù trong ngày hôm nay. Nhưng rồi vẻ lạnh lùng băng sương của Tư An khiến tim cô ta lạnh lẽo tột cùng.

Lẽ nào cô ta lại nhìn lầm người?

Lẽ nào tất cả đàn ông đều bạc tình phụ nghĩa như vậy? Trên giường thì nói lời nỉ non, xuống giường lập tức trở mặt xem như không quen biết?!

Minh Nguyệt trừng mắt nhìn Tư An, cô ta rốt cuộc cũng rơi lệ.

Tu sĩ Kim Đan của Thái Hoa Sơn bị dọa đến tan hồn lạc phách. Mặc cho Tư An đang ở bên, hắn đột ngột phóng ra luồng linh khí ác liệt nhắm vào Minh Nguyệt và Sở Sở, ý định đánh ngất bọn họ.

Tư An vốn đang rất ngạc nhiên. Hắn nhận ra nữ tu Minh Nguyệt, trước kia cũng đã từng trải qua một đoạn tình cảm với Minh Nguyệt. Nhưng có trời chứng giám, giữa hắn và những nữ tu đó chỉ luôn là nảy sinh tình cảm đơn thuần với ràng buộc lễ nghĩa, căn bản chưa từng phát sinh quan hệ xác thịt. Mà công pháp hắn tu luyện có hạn chế, đến bây giờ hắn vẫn còn là đồng nam!

Minh Nguyệt lại thề đảm bảo, chỉ vào hắn mà nói hắn chính là cha của con gái cô ta!

Sắc mặt Tư An không hề chuyển biến, mắt lại nhìn sang Sở Sở.

Lúc nhìn kĩ nó, Tư An cũng không khỏi ngẩn người.

Đứa bé này quả thực giống mình đến bảy phần.

Tư An phất tay áo, một cây châm hoa mai thật mảnh bay vèo đến chỗ Sở Sở, lướt ngang qua huyết Bách Hội của nó, trích một giọt máu sau đó lại bay trở về trên tay Tư An.

Tư An nhìn chăm chăm giọt máu trên cây châm trong tay, tim giật thót.

Chuyện này là sao? Đứa bé này quả nhiên mang dòng máu của mình!

Nhưng bản thân hắn chắc chắn chưa bao giờ quan hệ với nữ nhân, sao có thể sinh ra được đứa bé ấy?!

Tư An ngoảnh đầu, thản nhiên nói với hộ vệ bên người mình: “Dẫn mẹ con họ sang chỗ khác trước. Đợi cuộc thi nhập môn kết thúc, ta sẽ lại điều tra rõ chuyện này.”

Minh Nguyệt nghe vậy cũng không kiềm chế thêm được. Cô ta ôm lấy đầu Sở Sở, cả giận nói với Tư An: “Chàng không nhận thiếp cũng được, nhưng chàng không thể không nhận đứa con này!”

Tất cả mọi người ở đây đều xôn xao cả lên.

Người đứng ở phía sau nhón gót chân, ló đầu nhìn về phía trước, sợ bỏ lỡ mất cảnh náo nhiệt này.

Lang Thất càng hưng phấn nhảy tới nhảy lui, hận không thể chạy đến bên chân Minh Nguyệt để có thể nghe chuyện này không sót chữ nào, rồi còn có cái mà về ba hoa với Xích Báo và Khăng Khăng.

Vinh Tuệ Khanh kinh hãi đến há hốc miệng.

Hóa ra Minh Nguyệt và Sở Sở có lai lịch thế này. Chẳng trách ở đại điển thu đồ đệ của tông môn cấp ba ở nước Đại Sở khi xưa, những người đó đã công khai mở cửa sau cho Sở Sở, tặng cô nhóc đó một cơ hội vào tông môn cấp hai vô cùng quý giá.

Hóa ra người ta cũng không coi trọng tông môn cấp hai gì cả, người ta chỉ trông mong đến được tông môn đỉnh cấp mà thôi!

Trên mặt Vinh Tuệ Khanh hiện lên nụ cười kì quái. Quả nhiên dù có ở thời đại nào thì cũng đều phải dựa vào cha ông cả...

Tư An đứng dậy trên khán đài, uy áp của tu sĩ Hóa Thần toàn lực phóng ra, khắp đất trời nhất thời đổi sắc. Bầu trời vừa rồi còn trong xanh đột nhiên lại chuyển thành âm u, sắc trời trở nên u ám. Gió núi từ khắp nơi

rít gào ập đến, nhiệt độ không khí hạ thấp nhanh chóng, khiến tất cả mọi người lập tức cảm thấy lạnh buốt.

Mà vốn dĩ những tu sĩ đang đứng đây tu vi thấp nhất cũng là Luyện Khí hậu kỳ, phản ứng với cái lạnh cái nóng đã không còn mạnh mẽ như so với những người bình thường nữa.

Thế mà Tư An vừa nổi giận, tất cả mọi người đều được thể nghiệm sâu sắc cái cảm giác mà chỉ có người bình thường mới cảm nhận được. Ai nấy đều run lẩy bẩy, thi thoảng lại có người ngã rầm xuống đất, không bò dậy nổi.

Chín tầng trời gió bão cuồn cuộn, mây đen thấp dần treo giữa đường chân trời. Như sắp ầm ầm đổ xuống, nặng nề đè lên người tất cả, nghiền nát mọi vật thành bột phấn.

Minh Nguyệt chỉ là tu vi Trúc Cơ, Sở Sở thì mới Luyện Khí hậu kỳ, cũng bị uy áp của Tư An vây khốn, quỳ rạp xuống mặt đất ngay trước khán đài.

Vinh Tuệ Khanh và Miêu Viện Trúc là người của Thanh Vân Tông, có trận pháp thiên nhiên của núi Côn Ngô bảo vệ. Đồng thời cũng nhờ gặt gao nằm lấy chiếc bàn dài trước mặt mình mới không bị mất mặt như những tu sĩ tông môn cấp ba khác, nằm úp sấp xuống mặt đất.

Một hộ vệ của Tư An tiến lên phía trước, chỉ vào Minh Nguyệt và Sở Sở đang quỳ dưới đất, cao giọng nói: “Các người có mục đích gì tạm chưa nói đến. Nhưng chuyện hôm nay nhất định phải cho mọi người một lời giải thích, tránh cho sau này có người bắt chước theo, mưu đồ tráo giả thành thật.” Nói rồi, gã nhìn sang Tư An vẻ thăm dò.

Tư An chậm rãi gật đầu với gã.

Hộ vệ đó liền cất giọng: “Đại tu sĩ Tư An đại nhân của Đạo môn bọn ta vốn tu luyện Hỗn Nguyên Tam Thanh Công!”

“Ồ!”

Tu sĩ Đạo môn đều hít vào một hơi khí lạnh, lại nhìn về phía Minh Nguyệt và Sở Sở mang theo vẻ khinh thường.

Dâm phụ thật là to gan!

Ngay cả đại tu sĩ Hóa Thần tu luyện Hỗn Nguyên Tam Thanh Công cũng dám miệt thị! Quả là không muốn sống nữa!

Minh Nguyệt cũng thấp giọng kêu lên một tiếng, chột ngắc đầu nhìn vào đôi mắt lạnh băng của Tư An mà khó thể tin được: “Là thật sao? Chàng thật sự... luyện Hỗn Nguyên Tam Thanh Công?!”

Không chỉ tu sĩ Đạo môn mới biết mà ngay cả Phật tông và Pháp gia chỉ cần có chút kiến thức đều hiểu rất rõ.

Hỗn Nguyên Tam Thanh Công là một môn công pháp khó tu luyện nổi danh của Đạo môn. Môn công pháp này dị thường ở chỗ chỉ có đồng nam mới có thể tu luyện, một khi người nam phá tân thì nguyên dương mất đi, công pháp cũng theo đó mà tiêu tán, tất cả tu vi đều bị mất sạch. Hơn nữa, càng về sau, độ khó càng nâng lên rất nhiều. Nhưng công pháp này có một chỗ tốt, đó là có thể tu luyện thẳng đến đẳng cấp Hóa Thần.

Cả Ngũ Châu Đại Lục, chỉ dựa vào một bản công pháp mà có thể trực tiếp từ Luyện Khí lên Hóa Thần cũng chỉ có Hỗn Nguyên Tam Thanh Công mà thôi.

Những công pháp khác đến Nguyên Anh thì phải tìm một công pháp cấp cao hơn mà luyện lại từ đầu, tiêu tốn thời gian và tinh lực cũng không hiếm thấy.

Theo đó, có lẽ tu sĩ tu luyện Hỗn Nguyên Tam Thanh Công tương đối nhiều. Nhưng nói thì dễ, làm mới khó.

Vạn năm trở lại đây, dù là đồng nam tu luyện Hỗn Nguyên Tam Thanh Công thì ở Ngũ Châu Đại Lục cũng chỉ có một người có thể đạt thành đại đạo. Những người khác tu luyện nhiều nhất là lên đến Kim Đan, tu vi đã đứng mãi một chỗ không tiến rồi.

Mà Tư An lại là người đầu tiên trong vạn năm nay dựa vào Hỗn Nguyên Tam Thanh Công có thể trực tiếp thăng đến đại tu sĩ Hóa Thần.

Hắn vừa triển hiện tu vi Hóa Thần là để chứng minh cho tất cả mọi người nguyên dương của hắn không hề mất đi. Cho nên, Sở Sở không thể nào là con gái của hắn được.

Không cần đến những chứng cứ khác nữa, chỉ một bằng chứng này đã đủ để khiến Minh Nguyệt câm miệng. Đồng thời cũng đủ để những nữ tu khác từng phát sinh tình cảm với Tư An phải từ bỏ ý định dùng cách tương tự đến lừa gạt hắn.

Vinh Tuệ Khanh không hiểu lắm về Hỗn Nguyên Tam Thanh Công. Cô nhìn thấy vẻ mặt như ngộ ra gì của Miêu Viện Trúc mới quay sang hỏi Hỗn Nguyên Tam Thanh Công rốt cuộc ra sao.

Miêu Viện Trúc truyền âm cho Vinh Tuệ Khanh nói về chỗ đặc biệt của Hỗn Nguyên Tam Thanh Công.

Vinh Tuệ Khanh vừa nghe vừa gật đầu, đồng thời để ý sắc mặt cùng ánh mắt của Minh Nguyệt.

Thật kỳ lạ, Vinh Tuệ Khanh không thấy dấu hiệu Minh Nguyệt nói dối, cũng không thấy cô ta có vẻ gì chột dạ khi lời nói dối bị vạch trần.

Cô chỉ thấy Minh Nguyệt như gặp phải đả kích vô cùng lớn, giống như mất đi cha mẹ vậy.

Sở Sở thì kinh hoàng, không biết chống đỡ vào đâu, tiến sát vào bên Minh Nguyệt cả người run lẩy bẩy.

Nói đi nói lại, dựa vào người khác cũng vô dụng, chỉ có dựa vào chính mình mới là hữu dụng nhất.

Vinh Tuệ Khanh thầm cổ vũ chính mình. Trước kia, cô có cha mẹ, có người thân để dựa dẫm, nhưng chỉ chớp mắt, nhà tan cửa nát cô chẳng còn ai. Sau này gặp được Thần thúc, y đối với cô yêu chiều che chở hết mực. Nhưng bây giờ, cô không những phải bảo vệ được bản thân mà còn phải bảo vệ Thần thúc.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh dâng lên ý chí đấu tranh vô hạn.

Chỉ khi cô mạnh mẽ hơn nữa, cô mới bảo vệ được chính mình, hơn nữa còn có thể bảo vệ được cho những người khác!

Thần thúc, trước khi người tỉnh lại, ta nhất định sẽ bảo vệ người...

Vinh Tuệ Khanh tự thề với mình, cảm thấy gánh nặng trên vai lại nhiều thêm vài phần, ý chí cũng càng thêm kiên định quả quyết.

“Dẫn bọn họ xuống dưới trước.” Tư An lạnh nhạt phân phó, thu lại uy áp của tu sĩ Hóa Thần rồi ngồi trở lại.

Trên bầu trời đỉnh Vọng Nguyệt, mây đen tan đi, trời xanh vạn dặm, gió núi ôn hòa trở lại, hương hoa tiếng chim lan tỏa khắp nơi.

Một hộ vệ tiến lên trước, nhắc Minh Nguyệt và Sở Sở vẫn còn nằm nhũn ra trên mặt đất lên, bước đi vài bước sau đó biến mất trước mặt mọi người.

Tu sĩ Kim Đan của Thái Hoa Sơn không ngừng lau mồ hôi trán, vừa nói với những tu sĩ dưới đài: “Mời mọi người mau chóng đứng ổn định, phân theo từng môn phái. Bài thi nhập môn của Thái Hoa Sơn sắp bắt đầu rồi. Hôm nay sẽ nói về quy tắc cuộc thi trước. Những tu sĩ mong muốn tham gia thi nhập môn phải là đệ tử hiện ở trong tông môn cấp ba của Đạo môn, tu sĩ thuộc những tông môn khác, hoặc là thuộc các dã quán lần này chúng tôi xin được từ chối tiếp đãi, mong các vị không đứng lẫn vào.”

Câu này vừa nói ra khiến không ít người thất vọng kêu gào.

Tông môn cấp hai của Đạo môn trước kia thu đồ đệ chưa từng quy định điều kiện như vậy. Chỉ cần người muốn tham gia thi nhập môn, chỉ cần người có thiên tư, có tư chất, có thể thông qua thí luyện nhập môn thì Thái Hoa Sơn đều sẽ mở rộng cửa tiếp đón.

Lần này lại giới hạn trong đệ tử chính tông của Đạo môn, đừng nói là tán tu, ngay cả đệ tử dã quán cũng không thể tham gia thi nhập môn.

“Thật sự không được sao? Xin hỏi tiền bối, vì sao lần này lại có yêu cầu như vậy?” Thân phận đệ tử chính tông của Đạo môn không phải dễ dàng mà có được.

Tông môn cấp ba cũng là đại môn phái chính thống. Lại nói, trước kia không hề có quy tắc này, rất nhiều tán tu có lòng tự cao không muốn hòa lẫn vào tông môn cấp ba mà trực tiếp tham gia thi vào tông môn cấp hai, thông qua thì sẽ đứng trên đầu tông môn cấp ba rồi.

Tu sĩ Kim Đan của Thái Hoa Sơn cuối cùng cũng khôi phục phong thái thường ngày, tươi cười đáp: “Mọi người đừng sốt ruột. Lần này không thể tham gia thì năm sau mọi người có thể đến tham gia đại điển thu đồ đệ của tông môn cấp ba. Đợi khi vào tông môn cấp ba, có được thân phận đệ tử chính tông của Đạo môn rồi, ba năm sau lại tham gia thi vào tông môn

cấp hai bọn ta. Cùng lắm chỉ đợi qua hai năm thôi mà. Mọi người đều là tu sĩ, tuổi thọ dài hơn người bình thường rất nhiều, đợi hai ba năm có là bao?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 210: Ý Của Túy Ông

 Trước kia chỉ cần có tư chất là có thể được đại tu sĩ của tông môn cấp hai coi trọng, đều có thể tiến vào tông môn.

Lần này, trừ việc chỉ có đệ tử chính thức của tông môn cấp ba mới được tham gia thi nhập môn, ngoài ra còn có danh sách hạn định. Theo quy định chỉ có năm người đứng đầu trong số các đệ tử tham gia thi mới được gia nhập.

“Quy tắc đều đã nói rõ. Lần này những đệ tử có tư cách tham gia thi tổng cộng có năm mươi người. Tất cả sẽ tiến hành ba vòng tỉ thí. Vòng thứ nhất, mọi người sẽ bốc thăm, dựa vào số thăm bốc được mà ghép cặp, sau đó sẽ lên đài tỉ thí. Mỗi một nhóm đều có nơi cố định được khoanh tròn.³Trong thời gian một nén nhang, người đầu tiên ra khỏi vòng xem như thua, nhưng cũng không thể đánh chết đối phương. Nếu có người làm hại đến tính mạng người khác thì sẽ bị hủy tư cách. Nếu trong vòng một nén nhang, cả hai người đều chưa rời khỏi vòng thì sẽ đồng thời mất đi tư cách vào vòng tỉ thí thứ hai.” Tu sĩ Kim Đan của Thái Hoa Sơn kéo dài giọng, thông báo rõ các quy tắc.

Tu sĩ ở bên dưới hơi sững người. Lại không giống với trước kia. Thi nhập môn trước kia chỉ cần thắng là được, dù có đánh chết hay đánh tàn phế đối phương cũng không vấn đề gì.

Mà quy tắc bây giờ lại tăng thêm độ khó cho cuộc tỉ thí. Phải đánh thắng đối phương mà lại không thể đánh chết người đó thì cần có trình độ

rất cao, hạn chế một vài tu sĩ định dựa vào pháp bảo mà một đòn lấy mạng người khác.

Không thể dùng mảnh khóc để giành phần thắng thì chỉ đành thành thật so đấu kỹ năng cơ bản với đối phương rồi. Nếu hai người thế lực ngang nhau, ai cũng không làm gì được người khác thì cả hai đều đánh mất tư cách tiến vào vòng thứ hai.

Phương pháp này quả thật có chút xảo quyết.

Tư An và vài tu sĩ cấp cao của Thái Hoa Sơn ngồi trên khán đài, mỉm cười nhìn từng nhóm từng nhóm người trên đài đối diện, tâm tình tốt lên hẳn.

Vinh Tuệ Khanh chống cằm ngồi một bên bàn, đôi mắt đen láy xoay tròn, vắt óc xem rốt cuộc ba người La Xảo Tư, Đại Ngưu và Bách Hủy có quan hệ thế nào. Vì sao La Xảo Tư lại đi sát cạnh Đại Ngưu như thế? Cô nhớ rõ ràng, trong tay La Xảo Tư cũng có đại cương. Nhưng sau này gặp được mình, nàng ta không còn hùng hổ với mình như trước kia nữa, càng không còn nhìn chăm chăm Khăng Khăng nữa mà là chủ động trốn tránh cô, ngay cả nhìn vào mắt cũng không dám.

Lúc La Xảo Tư nhìn Đại Ngưu cũng không còn khinh khi như trước kia nữa. Lúc nhìn Bách Hủy càng không hề thương hại như trước.

Sự thay đổi của La Xảo Tư thật là thú vị.

Vinh Tuệ Khanh vốn đã nhạy bén, hiện tại vì ấn tượng đầu đối với La Xảo Tư quá sâu sắc cho nên cô không hiểu nổi tại sao nàng ta lại thay đổi đến vậy.

Đáng lý có đại cương hỗ trợ, La Xảo Tư phải tràn đầy khí phách, tinh thần hăng hái hơn mới đúng chứ. Vì sao nàng ta lại biến thành rụt rè sợ hãi, luôn nghe theo sai sử của Đại Ngưu như vậy?

Lẽ nào đại cường đã chỉ điểm nàng ta Đại Ngưu mới là mục tiêu để nàng ta nịnh bộ?

Như vậy xem ra, Đại Ngưu hẳn là có chỗ nào đó không tầm thường.

Vinh Tuệ Khanh buông khuỷu tay xuống, mơ hồ cảm thấy mình như đã đến gần với một chân tướng nào đó...

“Đang nghĩ gì vậy? Để hồn đi đâu rồi.” Giọng nói ôn hòa của Lục Kỳ Hoảng vang lên bên tai cô.

Miêu Viện Trúc chột ngắc đầu, vội vàng đứng dậy nhường ghế cho Lục Kỳ Hoảng: “Sao tiểu sư thúc lại đến đây?”

“Ta đến xem. Hôm nay, cả ba đỉnh núi đều có tử thi, ta sợ xảy ra chuyện rắc rối nên đi quanh xem sao.” Lục Kỳ Hoảng nói với Miêu Viện Trúc, ánh mắt lại không kiềm chế được mà lia một vòng qua Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đứng dậy theo, lùi sang một bên.

“Các người cùng ngồi xuống đi.” Lục Kỳ Hoảng ngồi xuống vị trí của Vinh Tuệ Khanh.

“Miêu sư tỷ ngồi đi ạ. Ta đứng là được rồi.” Vinh Tuệ Khanh cười nói. Cô nhập môn sau, đúng lý nên kính trên.

Miêu Viện Trúc cười cười, mặt ửng hồng, ngồi xuống bên cạnh Lục Kỳ Hoảng.

Vinh Tuệ Khanh bồn chồn đứng phía sau Lục Kỳ Hoảng, ánh mắt không ngừng di chuyển giữa ba người Đại Ngưu, Bách Hủy và La Xảo Tư.

Không còn giống trước đây, Đại Ngưu bây giờ đem đến cho cô cảm giác thâm trầm hơn. Dù trước đây hẳn cũng không phải người tốt gì, nhưng

cũng chẳng đến mức toát ra cái mùi khiến cô thấy không thoải mái như vậy. Không rõ nó từ đâu đến, chỉ là khi mới thoáng ngửi thấy cô đã có cảm giác buồn nôn. Chỉ khi vận chuyển Húc Nhật Quyết mới có thể xua tan đi tất cả cái mùi từ Đại Ngưu truyền đến.

Đại Ngưu không nhìn về phía khán đài này, nhưng tâm thần hẳn đã lảng lảng bám sát trên người Vinh Tuệ Khanh.

Không thể ngờ bây giờ, người còn gái này lại có dung mạo rực rỡ tỏa sáng, khuynh quốc khuynh thành như vậy...

So với cô, Bách Hủy chỉ là cọng cỏ bên đường, ngay cả hoa đại cũng không bằng. Hơn nữa còn là một cọng cỏ mặc cho bất cứ ai cũng có thể hái.

Mà bản thân hẳn mang cơ duyên, sau này xuất chúng hơn người, sẽ không còn lâu nữa. Nếu không phải con tiện nhân Bách Hủy gây trở ngại thì hẳn sẽ là tu sĩ có Lôi linh căn duy nhất tính trong một vạn năm trở lại đây. Mà mỹ nữ tuyệt sắc như Vinh Tuệ Khanh cũng sẽ cảm mến hẳn mới phải.

Nói đi nói lại cũng chỉ tại con tiện nhân Bách Hủy!

Khóe mắt của Đại Ngưu giật giật, nhìn sang đôi mắt chứa đầy tình ý của Bách Hủy ở bên cạnh, mỉm cười vươn tay vén sợi tóc mai của cô ta ra sau tai.

La Xảo Tư chú ý đến nụ cười của Đại Ngưu, không nhin nổi mà rùng mình, trốn sang một bên.

Vinh Tuệ Khanh trên khán đài nhìn thấy rõ ràng, bao gồm cả ánh mắt Đại Ngưu nhìn Bách Hủy trước đó, cái ánh mắt lóe lên sự oán thù, tất cả không lọt khỏi mắt cô. Đương nhiên, Đại Ngưu vẫn âm thầm dõi theo Vinh

Tuệ Khanh, Vinh Tuệ Khanh cũng cảm giác được. Cô chỉ thấy cả người mình không được thoải mái, khó chịu như bị con sên nhìn chòng chọc vậy.

Lúc quay đi tiến lên đài cao tỉ mỉ, Đại Ngưu còn ngoảnh lại nhìn một cái, vừa vặn nhìn thấy Lục Kỳ Hoảng đã đến ngồi tại vị trí của Vinh Tuệ Khanh khi trước.

Đại Ngưu biết Lục Kỳ Hoảng, lão đầu râu trắng ở trong tâm thức hắc đã giới thiệu qua cơ sở tình hình của tông môn cấp hai. Trong đó bao gồm cả thiên tài mới thăng cấp của Thanh Vân Tông - Lục Kỳ Hoảng. Hắc còn biết rằng con người này vô cùng nhân nghĩa, thích áp dụng quy củ, pháp môn tu hành của hắc là “Chính khí môn”, thu thập chính khí cuộn cuộn giữa đất trời mà thành. Nhập đạo với chính khí, mới hơn ba mươi đã Kết Đan, lợi hại hơn cũng như có triển vọng hơn rất nhiều so với tu sĩ thiên tài Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngụy Nam Tâm của nước Đại Sở trước kia.

Đại Ngưu chợt có một suy nghĩ. Có lẽ nơi hắc muốn chọn vào là Thanh Vân Tông chứ không phải Thái Hoa Sơn.

Linh lực của lão đầu râu trắng trong tiềm thức của Đại Ngưu bao phủ lấy ma quân lại đang rục rịch muốn nổi dậy.

Nín thở ngưng thần, luyện khí hóa tinh, lấy hữu hình luyện vô hình, lấy tiểu đạo nhìn đại đạo...

Đại Ngưu vội vàng lăm nhăm khẩu quyết luyện hóa mà lão đầu râu trắng truyền cho hắc, vội vàng luyện hóa ma quân trong biến tâm thức của mình.

Bách Hủy thấy Đại Ngưu đứng ngây tại chỗ, không động đậy liền đẩy đẩy hắc, thấp giọng bảo: “Đi mau lên, phải bốc thăm rồi.”

Một nguồn sức mạnh phát ra từ trên người Đại Ngưu, như có ý thức đánh vào Bách Hủy.

Bách Hủy bị đánh ngã xuống đất kêu đau một tiếng.

Đại Ngưu bưng tỉnh, vội vàng thu lại công pháp, đi sang ân cần dìu Bách Hủy đứng dậy, vẻ lo lắng hỏi: “Muội không sao chứ?”

Bách Hủy cười khổ lắc đầu, nín lấy cánh tay Đại Ngưu mà đứng dậy.

Đại Ngưu, Bách Hủy và La Xảo Tư đều có tên trong năm mươi người có tư cách tham gia thi nhập môn. Vạn Càn Quán có sáu tu sĩ tham gia thi, còn lại bốn mươi bốn tu sĩ đến từ các nước khác hoặc là đệ tử của tông môn cấp ba trên đại lục.

La Xảo Tư hiếu kì quan sát một người phụ nữ tóc đỏ phía đối diện, trong lòng cảm thấy có chút buồn rầu.

Bốc thăm hoàn tất, tu sĩ Thái Hoa Sơn phụ trách giám sát đi qua, lần lượt kiểm chứng số hiệu trong tay các đệ tử dự thi. Kiểm chứng xong xuôi liền cho họ theo từng cặp tiến vào đứng trong vòng đã được đánh số trước.

Chẳng khéo là Đại Ngưu và Bách Hủy lại bốc trúng cùng một con số, biến thành đối thủ cạnh tranh.

La Xảo Tư mỉm cười, nhìn nhìn Đại Ngưu lại nhìn sang Bách Hủy, ý tứ sâu xa gật đầu với Bách Hủy một cái, sau đó đi sang cái vòng có đánh số của mình. Đứng trước mặt nàng ta chính là người con gái tóc đỏ mà nàng ta đã nhìn thấy trước đó.

Vinh Tuệ Khanh ngồi trên khán đài nhìn thấy tất cả, cũng có chút hứng thú nở nụ cười. Cặp đôi cộng sự hoàng kim Đại Ngưu và Bách Hủy cuối cùng cũng bị chia rẽ rồi sao?

Bàn tay vận mệnh quả là không thể đoán trước được.

Đại Ngưu nhìn Bách Hủy, trên mặt lộ ra vẻ không nhẫn tâm. Hắn cúi đầu, thấp giọng nói: “Muội đánh ta đi, ta sẽ không đánh trả đâu. Đây là cơ hội khó có được, ta dành nó cho muội.”

Bách Hủy sững sốt, trong lòng vô cùng khó chịu. Cô ta tuyệt đối không muốn chia xa Đại Ngưu, nhưng cô ta cũng biết vào tông môn cấp hai là một cơ hội hiếm có đến thế nào, Đại Ngưu lại chủ động nhường cho cô ta...

“Đại Ngưu ca, chúng ta đều không vào nữa có được không? Chúng ta cứ ở lại Vạn Càn Quán thôi.” Bách Hủy nóng lòng, truyền âm nói với Đại Ngưu.

Chỉ cần hai người họ trong thời gian một nén nhang đều không ra khỏi vòng thì sẽ cùng mất đi tư cách vào tông môn cấp hai.

Đại Ngưu có hơi do dự.

“Hai người các ngươi còn đứng đó làm gì? Mau bắt đầu đi! Nếu không muốn tham gia thi nhập môn thì mau rời đi cho sớm.” Một tu sĩ Thái Hoa Sơn giám sát trường thi đi qua, nhíu mày nói với Đại Ngưu và Bách Hủy.

Đại Ngưu và Bách Hủy liền vội vàng thủ thế.

Bách Hủy nhìn Đại Ngưu, vẻ mặt không đành, thi triển Đăng Triền Thuật lên chân hắn. Một nhánh dây leo xanh lục nhanh chóng vươn dài ra từ trên mặt võ đài, khóa chặt lấy hai chân của Đại Ngưu.

Đại Ngưu nhìn Bách Hủy, cười cứng chiều, giở tay thi triển Ngưng Hỏa Thuật thiêu rụi sợi dây leo.

Hai người ở trên đài ngơ ngác nhìn nhau, bắt đầu tranh đấu trong không khí ngột ngạt tràn tình ý.

La Xảo Tư đứng trong cái vòng ở ngay bên cạnh bọn họ, nhưng không được may mắn như thế. Người con gái tóc đỏ đôi diện đã quyết tâm phải vào tông môn cấp hai cho bằng được, tung toàn những chiêu số tàn nhẫn thương tổn gân cốt, dốc toàn lực ném những loại bùa chú công kích hướng đến La Xảo Tư.

May sao tu vi của La Xảo Tư cao hơn cô ta hai tầng, tuy có giật gấu vá vai né tránh đến vất vả, nhưng vẫn có thể ứng phó được.

Vèo!

Người con gái tóc đỏ ném một lá bùa có chứa lôi lực ra khỏi vòng của bọn họ, hướng về phía Đại Ngưu và Bách Hủy.

Bách Hủy đứng quay lưng với nhóm La Xảo Tư bên này, tâm tư đều đặt trên phi kiếm thoát ẩn thoát hiện trong tay Đại Ngưu. Lá bùa ấy nhanh như chớp bay đến sau lưng Bách Hủy!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 211: Làm Lại Từ Đầu

 Vinh Tuệ Khanh lắc đầu, hai mắt nhìn chăm chăm về phía bên kia.

Lục Kỳ Hoảng nương theo tầm mắt của cô nhìn sang, vừa lúc nhìn thấy một lá bùa đã phá bỏ cấm chế mỏng manh trên khoảng không vòng tròn, như cung rời tên đâm thẳng về phía lưng của nữ tu đang đứng quay mặt hướng khác.

Đại Ngưu những ngày gần đây đều luyện hóa ma quân trong tiềm thức, tu vi đã có được bước tiến lớn.

Lá bùa ở vòng bên cạnh phá được cấm chế bay sang, hắn nhìn thấy ngay, chỉ là lúc nhất thời không biết nên làm thế nào mới có thể đạt được mục đích của mình.

Thanh Vân Tông đối với hắn mà nói còn quan trọng hơn cả Thái Hoa Sơn.

Ở trên khán đài không xa, khóe mắt Đại Ngưu liếc thấy tiểu sư thúc hàng chữ Huyền của Thanh Vân Tông Lục Kỳ Hoảng đứng dậy, đi đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, cúi đầu nói chuyện với cô. Đại Ngưu không nhìn rõ ánh mắt của hắn nhưng thấy khóe miệng hắn hơi nhếch, phong thái nhẹ nhàng thoải mái, tỏ rõ tâm tình đang rất tốt.

Đại Ngưu chợt nghĩ thông, hô lên một tiếng “tránh ra”, tay đẩy Bách Hủy sang bên, đồng thời lòng bàn tay âm thầm đè lên huyệt Đan Trung trên ngực Bách Hủy. Một luồng linh lực đột ngột tuôn ra rót vào cơ thể Bách Hủy, chạy thẳng đến đan điền muốn hủy đan điền của cô ta.

Đan điền một khi bị hủy thì cả đời này Bách Hủy đừng mong tiếp tục tu hành lên nữa. Từ nay cô ta sẽ không thể Trúc Cơ, chỉ có thể dừng ở tu vi Luyện Khí cả đời, cuối cùng đến tuổi thì sẽ chết như những người bình thường khác.

Bách Hủy hét lên một tiếng, bị linh lực từ lòng bàn tay của Đại Ngưu đánh bay ra ngoài vòng.

Đồng thời Đại Ngưu cũng đã trực tiếp đối mặt với lá bùa từ vòng bên cạnh bay ngược trở lại.

Ầm ầm!

Lôi lực chứa trong lá bùa lập tức bắn ra, toàn bộ đánh vào lồng ngực Đại Ngưu.

Đại Ngưu không ngờ lá bùa này không phải loại bình thường mà là gần với loại cao cấp, bên trong ẩn chứa lôi lực tự nhiên!

Đại Ngưu hét lên một tiếng thảm thiết, cũng bay ra khỏi vòng của mình.

Tia lôi lực đó đánh cháy đen cả người hắn.

Linh khí từ đan điền dâng lên, di chuyển khắp gân mạch Đại Ngưu.

Đại Ngưu nhất thời cảm thấy như bị người ta cầm dao từng xẻo, đau đớn từ nơi tận cùng thân thể lan ra.5“Ầm” một tiếng ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Bách Hủy bị một chương của Đại Ngưu làm cho u mê, không biết vì sao đối phương lại ra tay ác độc như vậy. Nhưng cô ta vừa quay lại liền nhìn thấy Đại Ngưu cũng bay ra khỏi vòng, toàn thân đen cháy nằm rạp trên đất, đã mất đi tri giác.

La Xảo Tư nhân lúc người con gái tóc đỏ đối diện còn đang ngạc nhiên, lập tức điều khiển phi kiếm đâm đến ngực cô ta.

Đến khi phi kiếm của La Xảo Tư đã sắp tiến sát người mình, cô gái tóc đỏ mới phản ứng được, cũng hét lên một tiếng lui về sau.

Đợi khi cô gái ấy bình tĩnh lại thì phát hiện mình đã lùi ra khỏi vòng mắt rồi.

La Xảo Tư thu hồi phi kiếm của mình về cầm trong tay, chấp tay mỉm cười với cô gái tóc đỏ: “Đã nhường rồi.”

Vòng thứ nhất lại là La Xảo Tư thắng.

Bách Hủy và Đại Ngưu hai người còn chưa biết được tương lai.

Vốn dĩ Bách Hủy đã bị Đại Ngưu đánh ra khỏi vòng, nhưng ngay sau đó Đại Ngưu lại bị bùa đánh cho cháy đen, cũng bay ra khỏi vòng. Thời gian rời vòng không hơn không kém so với Bách Hủy bao nhiêu.

La Xảo Tư đi đến bên cạnh Bách Hủy, cười nói: “Dù thế nào thì Đại Ngưu vẫn đối với cô không tệ. Vừa rồi là đối thủ của ta phóng bùa chú tấn công ta, ta tránh né thì lá bùa kia lại bay sang phía các người. Nếu không nhờ Đại Ngưu thì cô thảm rồi. Lúc đó người bị nổ cháy đen chính là cô không chừng.”

Bách Hủy ngẩn ra, giãy giụa muốn đứng dậy nhưng không sao bò dậy nổi.

Tu sĩ Kim Đan dẫn đường của Vạn Càn Quán Thường sư thúc là nhân tình của Bách Hủy, thấy vậy thì vô cùng đau lòng đi sang dìu cô ta dậy. Ông ta dùng linh lực kiểm tra một lượt khắp người cô ta, cả kinh hỏi: “Đan điền của nàng sao lại bị thương nặng như thế?!”

Bách Hủy cười khổ. May là cô ta tu hành mị thuật đỉnh cấp, không chú trọng bồi bổ đan điền nhiều bằng các công pháp bình thường khác. Linh lực của Đại Ngưu đột nhiên tăng mạnh, lại còn hung hãn, như kim châm đâm vào cơ thể cô ta, suýt chút xuyên thủng toàn bộ đan điền của cô ta.

May là, may là...

Bách Hủy đỡ cánh tay của Thường sư thúc mà thở dốc, đổ mồ hôi đầy đầu.

Thường sư thúc chỉ vào Đại Ngưu đã ngất đi, nói với tu sĩ giám sát: “Kẻ này thâm sâu khó lường, thiếu chút nữa đã hại đến tính mạng của đối thủ. Người như vậy Thái Hoa Sơn nhất định không thể nhận.”

Một lời nói ra đã cắt đứt đường vào Thái Hoa Sơn của Đại Ngưu.

Bách Hủy có chút không đành, nhưng nghĩ đến sự tuyệt tình của Đại Ngưu vừa rồi liền ngậm miệng im lặng.

Cô ta đã làm quá nhiều thứ cho Đại Ngưu, thậm chí mỗi ngày bị hắt hủi bỏ đến mức tu vi giảm sút cũng chưa từng một lời oán thán.

Vậy mà... Cô ta thật sự không ngờ Đại Ngưu lại vô tình với cô ta như vậy. Không chỉ muốn tu vi của cô ta mà còn muốn lấy mạng cô ta!

La Xảo Tư không biết rốt cuộc Bách Hủy đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa rồi nàng ta nhìn thấy rõ ràng Đại Ngưu giúp Bách Hủy che chắn lá bùa nên mới đẩy cô ta ra. Có thể vì dùng sức hơi mạnh, không cẩn thận đẩy cô ta ra khỏi vòng. Vấn đề ở chỗ nếu hãn không làm vậy thì bây giờ Bách Hủy đã chết rồi.

La Xảo Tư không nghĩ rằng với tu vi càng ngày càng giảm của Bách Hủy có thể chống đỡ được lá bùa chứa lôi lực ấy.

“Thường sư thúc, như vậy không công bằng với Đại Ngưu. Vừa rồi rõ ràng là bùa chú của đối thủ bên ta phóng ra bị mất khống chế, sắp đánh đến người Bách Hủy rồi Đại Ngưu mới đẩy Bách Hủy ra, giúp Bách Hủy chặn bùa chú. Không tin sư thúc có thể sang xem xem, Đại Ngưu vừa bị lá bùa nổ cho cháy đen, không biết có còn thở hay không.” La Xảo Tư như bị ma xui quỷ khiến, lại đi nói giúp Đại Ngưu.

Thường sư thúc nghi hoặc, đi sang xem xem Đại Ngưu như thế nào.

Đại Ngưu vẫn bất tỉnh nhân sự nằm trên đất, trên đầu còn bốc lên mấy luồng khói.

“Chỉ làm ra vẻ mà thôi. Đây là hãn tự làm tự chịu!” Thường sư thúc vừa nói vừa khẽ phất tay áo, bàn tay giấu dưới ống tay áo muốn hạ sát thủ với Đại Ngưu đang nằm trên mặt đất. Ông ta đã không thuận mắt với Đại Ngưu từ lâu rồi. Tên nhóc ra vẻ trung thực hiền lành này lại là người trong lòng Bách Hủy! Từ lâu ông ta đã muốn tìm cơ hội tiêu diệt hãn, sau đó độc chiếm Bách Hủy...

Ở trên khán đài không xa, Lục Kỳ Hoảng nương theo ánh mắt của Vinh Tuệ Khanh đã nhìn thấy rõ tất cả từ sớm.

“Dừng tay! Thu chưởng giữ người!” Lục Kỳ Hoảng la lên, thân mình chuyển động, chân vừa bước hai bước đã đến bên cạnh Đại Ngưu. Tay áo tung ra ngăn chặn linh lực âm thầm phóng đến của Thường sư thúc Vạn Càn Quán.

Thường sư thúc đổi sắc mặt: “Lục Kỳ Hoảng, ngươi lại muốn xen vào chuyện của Đạo môn bọn ta sao?”

Lục Kỳ Hoảng thản nhiên đáp: “Người này ngay ở thời khắc quan trọng lại có thể xả thân cứu giúp người khác, có phong cách biết việc nên làm, việc không nên làm của Pháp gia ta, ta không thể để người phế hãn như vậy.”

Thường sư thúc nổi giận, chỉ vào Bách Hủy nói: “Hắn muốn cứu người khi nào? Hắn muốn hại người mà thôi! Người nhìn kia, nữ đệ tử của ta bị hắn hại suýt nữa đan điền bị hủy tận!”

Lúc Đại Ngưu ra tay với Bách Hủy, Bách Hủy đối lưng lại với khán đài, Lục Kỳ Hoảng không hề nhìn thấy điều đó.

Lục Kỳ Hoảng nghi ngờ đưa tay phát ra một luồng linh lực thăm dò đan điền của Bách Hủy.

“Hóa ra là vậy.” Lục Kỳ Hoảng đột ngột thu hồi linh lực, vẻ mặt vừa tiếc rẻ lại vừa khinh thường: “Uống cho Vạn Càn Quán tự xưng Đạo môn chính tông, hóa ra... Hừ!”

Bách Hủy hiểu ra, tỏ vẻ cầu khẩn nhìn Lục Kỳ Hoảng. Lục Kỳ Hoảng bắt gặp đôi mắt lóng lánh của Bách Hủy chợt hoảng hốt, lại không nhẫn tâm tổn thương cô ta. Hắn chỉ quay đầu đi, phất tay áo nói: “Vạn Càn Quán là Đạo môn chính tông. Tu vi của ngươi còn nông, đừng nên luyện những thứ tà môn ngoại đạo này nữa.” Cũng không vạch trần sự thật Bách Hủy tu luyện mị thuật.

Thường sư thúc nhìn rõ thái độ của Lục Kỳ Hoảng, trong lòng lại lên men chua, lớn giọng nói: “Bách Hủy sau này theo ta tu luyện, nhất định sẽ không thua kém ở nơi nào khác. Đợi sau ba năm, chúng ta lại tham gia thi nhập môn. Về phần hắn, từ nay về sau không còn là đệ tử Đạo môn của Vạn Càn Quán. Đạo quán trên thiên hạ hãy nghe cho rõ, Tăng Đại Ngưu bị Vạn Càn Quán bọn ta khai trừ, không còn liên quan đến Đạo môn!”

Cuối cùng cũng trục xuất Đại Ngưu ra khỏi Vạn Càn Quán.

Thường sư thúc thầm thở phào một hơi, nhanh chóng đỡ Bách Hủy đứng dậy, nhẹ giọng nói: “Chúng ta quay về nghỉ ngơi thôi. Đan điền của nàng đã bị tổn thương, ở chỗ ta có đan dược, nàng ăn vào rồi ta lại giúp nàng chữa trị.”

Bách Hủy mờ mịt. Cô ta trùng sinh trở lại vốn muốn dựa vào một cái cây to để hứng bóng, định sẽ lợi dụng tất cả các cơ hội để Đại Ngưu trở thành người xuất chúng, cô ta có thể theo hãnh hưởng ánh hào quang rồi. Nào ngờ vận số của Đại Ngưu còn không bằng cả mình. Không những tu vi không tăng nhanh bằng cô ta, mà ngay cả nhân cách trước kia khiến cô ta mong mỏi cũng phủ một tầng sương mờ trong mắt cô ta bây giờ.

Một Tăng Đại Ngưu mà cô ta từng biết ở kiếp trước thật sự là Tăng Đại Ngưu đang hôn mê nằm trên đất đó sao?

Một Tăng Đại Ngưu là tu sĩ Kim Đan tình thâm nghĩa trọng đối với đại tiểu thư Đóa Ảnh của sơn trang Đóa Linh sao đến kiếp này lại mưu mô nham hiểm, thậm chí muốn dồn cô ta vào chỗ chết như thế?! Vì sao kiếp này lại có nhiều thứ khác với kiếp trước như thế?

Bách Hủy mê man được Thường sư thúc đưa về lều, tự thân ông ta chăm sóc, cho cô ta uống thuốc, lại dùng linh lực vận công luyện hóa giúp cô ta khôi phục. Tu vi đã cao hơn Đại Ngưu còn quan tâm săn sóc hơn cả Đại Ngưu.

Thường sư thúc cuối cùng cũng đuổi được tên nhãi kia đi rồi, trong lòng vui đến nổ tung. Chỉ cần Bách Hủy nhìn ông ta một cái, khiến ông ta tan xương nát thịt cũng không có gì tiếc nuối.

Bách Hủy mỉm cười với ông ta, trong lòng biết mị thuật đỉnh cấp của mình có tác dụng rồi...

Mà trên đài tỉ thí của đỉnh Vọng Nguyệt, tất cả đệ tử Đạo môn tham gia thi nhập môn đều đã định đoạt được thắng thua của vòng thứ nhất, chuẩn bị tiến hành vòng thứ hai.

Đại Ngưu vẫn nằm trên đất hôn mê bất tỉnh.

Vừa rồi, Vạn Càn Quán đã khai trừ hắc, trong thiên hạ không có đạo quán nào muốn thu nhận hắc nữa.

Lục Kỳ Hoảng thấy người của Đạo môn lạnh nhạt như vậy bèn cười lạnh: “Sư phụ như vậy, đồ đệ cũng như vậy, không đi cũng được!” Liền phất tay áo xoay người định đi.

Ngay lúc đó, đỉnh đầu của Đại Ngưu chậm rãi bốc lên luồng khói, trong làn khói nhàn nhạt xen lẫn những hạt nhỏ li ti màu vàng sẫm mắt thường không thể thấy, lơ lửng bay đến chỗ Lục Kỳ Hoảng đang đứng quay lưng lại với Đại Ngưu.

Những hạt nhỏ ấy dính lên y phục của hắc, có một ít bị linh lực của chính hắc loại bỏ sạch sẽ, nhưng cũng có một số ít hạt màu vàng sẫm vượt qua các tầng trở ngại chui vào trong đầu Lục Kỳ Hoảng.

Dần dần, một số suy nghĩ không biết từ đâu xuất hiện lại cắm rễ trong thâm tâm Lục Kỳ Hoảng.

Sắc mặt của hắc khẽ biến, như nhớ tới điều gì, hắc ngừng bước xoay người, ánh mắt nhìn Đại Ngưu càng thêm thương hại tiếc rẻ.

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày, muốn lên tiếng gọi Lục Kỳ Hoảng trở về. Đại Ngưu là người như thế nào, cô không thể nào rõ hơn được nữa. Loại người này không đáng để thương hại.

“Các người không thu nhận hắc thì Thanh Vân Tông bọn ta sẽ mở rộng cửa, thu hắc làm đệ tử là được rồi!” Tiếc rằng Vinh Tuệ Khanh đã chậm mất một bước, Lục Kỳ Hoảng không hề suy nghĩ mà lớn tiếng tuyên bố.

Sắc mặt của tu sĩ tông môn cấp hai của Đạo môn cùng Tư An đều có chút không vui, nhưng lại ngại Thanh Vân Tông làm chủ trường thì cũng không thể hiện ra.

Lục Kỳ Hoảng vừa thốt ra cũng bất chợt phát hiện mình làm chuyện không cần thiết rồi.

Đây là chuyện nội bộ của Đạo môn, mình dính líu vào làm gì?

Đành vội vàng nghĩ cách cứu vãn chuyện này.

Trong chốc lát, luồng khói bốc lên từ trên đầu Đại Ngưu càng lúc càng dày, rất nhanh đã bao phủ khắp toàn thân, vây cả người hắc vào trong làn khói xanh như một cái kén bằng khói hình người.

“Hả? Người này làm sao thế?”

“Như tầm kết kén vậy...”

Những người đang có mặt ở đây đều bị tình trạng kì lạ của Đại Ngưu hấp dẫn.

Tu sĩ Thái Hoa Sơn ở trên khán đài phóng ra một thanh phi kiếm, vòng ở chỗ Đại Ngưu vài vòng rồi lại bay về khán đài.

“Tư An đại nhân, tiểu tử kia lại đang Trúc Cơ!” Tu sĩ Thái Hoa Sơn vừa kinh ngạc vừa cảm thấy tiếc.

Đúng là đáng tiếc, công pháp kì lạ như vậy, cơ hội đặc biệt như vậy... Tiểu tử này là người có cơ duyên lớn, bỏ mất hẳn rồi thật quả là đáng tiếc.

Chỉ là Vạn Càn Quán đã tuyên bố, Thái Hoa Sơn cũng không cần phải vì một tiểu tu sĩ mà hơn thua với Đạo môn chính tông của mình.

Thế là chỉ tiếc hận vậy thôi.

Tư An chấp tay đứng dậy, nhàn nhạt nói: “Những người còn lại chia thành năm nhóm tiếp tục tỉ thí. Người chiến thắng của mỗi nhóm có thể tiến vào Thái Hoa Sơn. Những đệ tử tham gia thi nhập môn hôm nay ta đều đã

quan sát rồi, vẫn còn tạm được. Các người dẫn về dạy dỗ cho tốt.” Nói rồi, thân hình hắn liền biến mất ngay giữa không trung, rời khỏi đỉnh Vọng Nguyệt.

Tu sĩ Thái Hoa Sơn biết Tư An còn có chuyện phải xử lý, lại nói chỉ có tông môn cấp hai bọn họ tuyển đệ tử, Tư An chẳng qua đến tô điểm thêm cho họ mà thôi.

“Cung tiễn Tư An đại nhân! Những người còn lại mau qua bốc thăm, chia thành năm nhóm cùng lúc tỉ thí. Người chiến thắng của mỗi nhóm là có thể tiến vào Thái Hoa Sơn rồi!” Tu sĩ nọ lớn tiếng tuyên bố quy tắc vòng tỉ thí thứ hai.

Lục Kỳ Hoảng đứng bên cạnh Đại Ngưu nhìn cái kén tằm hình người tạo bằng sương khói mà dở khóc dở cười. Hắn thật sự tự ra cho mình một cái đề khó rồi, bây giờ cười trên lưng hổ khó xuống.

“Soạt!”

Một trận gió lớn đột nhiên nổi lên từ mặt đất, xoáy vòng nơi thân thể Đại Ngưu, thổi bay sạch sẽ khói mù xung quanh để lộ ra thân xác bị che giấu.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 212: Hào Quang Nữ Chính

 “Ầm!”

Trên trời cao vang lên tiếng sấm rền, bổ đến đầu Đại Ngưu!

Lục Kỳ Hoảng tức khắc đuổi tới, đá Đại Ngưu ra thật xa.

“Ầm ầm” tiếng nổ vang dội, đọt sấm kia đánh thủng một lỗ sâu hoắm ngay tại nơi Đại Ngưu vừa nằm.

Dưới đáy chỗ thủng bay ra từng luồng khói đen, xoáy vòng trên đầu tất cả mọi người hướng về phía bầu trời xa xôi.

Đại Ngưu mở to mắt, hấn thật sự đã tỉnh lại.

Trong thoáng chốc hấn cảm thấy lo sợ, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Hấn chỉ nhớ hấn vừa bị một lá bùa đánh cho ba hồn lạc mất, suýt chút nữa đã đi qua cầu Nại Hà.

Sau này lại nghe một tiếng nổ vang, hấn mới bị đánh thức.

Đại Ngưu từ từ ngồi dậy, cái áo ngắn đắp trên thân tuột từ lưng xuống.

Đại Ngưu cúi đầu, phát hiện cả người mình trần truồng, mà da thịt trên người lại sáng loáng như ngọc. Ngay cả vết sẹo lúc nhỏ ở núi Lạc Thần thường đồn cũi, săn thú tạo thành cũng không còn thấy đâu.

Hắn nâng tay, ngẩn ngơ nhìn đôi tay của mình, thon dài trắng nõn, sạch sẽ thanh tao, hoàn toàn không còn thô kệch như trước kia nữa. Những vết đen ở trên móng tay mãi cũng tẩy không sạch giờ đây đã biến mất không để lại dấu vết.

Đại Ngưu bất giác vận chuyển linh lực, sau một Đại Chu Thiên, hắn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: “Hắn đã Trúc Cơ rồi! Hắn đã Trúc Cơ trong lúc không hay biết gì!”

“Mặc áo vào.” Lục Kỳ Hoảng xoay đầu đi: “Như vậy còn ra thể thống gì?!”

Đại Ngưu ngẩng đầu, thấy tất cả mọi người ở đây đều nhìn hắn chăm chặp, lập tức mặt đỏ bừng, vội vàng nhặt y phục rơi dưới đất khoác bừa lên người.

Tu sĩ Thái Hoa Sơn nhìn Đại Ngưu, không hện mà cùng lắc đầu thờ dài.

Trúc Cơ còn có cả lôi kiếp, cơ duyên của tiểu tử này sao lại tốt như vậy chứ?

Không được, không thể để lợi cho Thanh Vân Tông được.

Tu sĩ Thái Hoa Sơn lập tức lên tiếng: “Tăng Đại Ngưu tư chất xuất chúng, vừa rồi chuyện xảy ra với nữ tu kia chỉ là hiểu lầm. Thái Hoa Sơn bọn ta quyết định thu Tăng Đại Ngưu làm đệ tử của tông môn cấp hai. Về phía Vạn Càn Quán ta sẽ phái người sang giải thích. Chuyện vừa xảy ra mọi người đều đã thấy, là nhờ vị Tăng Đại Ngưu đây quên mình vì người mới có cơ duyên như vậy.”

Hai ba lời đã thu Đại Ngưu vào cửa Thái Hoa Sơn.

Lục Kỳ Hoảng vô cùng hả hê, cười vang nói: “Đạo môn vừa mới trục xuất người, bây giờ thấy người có cơ duyên, phúc trạch sâu dày là lại muốn thu người về. Ta hỏi người, một tông môn như vậy người có muốn theo không? Hay là tự nguyện rời bỏ Đạo môn gia nhập Thanh Vân Tông ta, làm đệ tử hàng chữ Hoàng?”

“Hả?” Đại Ngưu vừa ngạc nhiên vừa mừng, tựa hồ không dám tin vào tai mình. Rời khỏi con tiện nhân Bách Hủy, cuối cùng vận số của hắn cũng xoay chuyển rồi sao?

Đây quả là cầu còn không được!

“Đồng ý! Đồng ý! Tăng Đại Ngưu tôi đương nhiên là đồng ý!” Đại Ngưu nhanh chóng đáp lời, lập tức quỳ xuống dập đầu trước Lục Kỳ Hoảng.

Hắn biết rõ Lục Kỳ Hoảng rất chú trọng quy củ, cũng trọng nghĩa tín, toàn tâm muốn lấy lòng Lục Kỳ Hoảng, làm “ngọn núi” đầu tiên ở Thanh Vân Tông để hắn dựa vào.

Vinh Tuệ Khanh mím môi, đi hai bước, dùng phép “thu đất thành tấc” nhanh chóng dịch chuyển đến bên Đại Ngưu và Lục Kỳ Hoảng, cất tiếng vang: “Tiểu sư thúc nói đùa rồi. Vị Tăng đạo hữu này vốn là đệ tử Đạo môn, tiểu sư thúc có từng nghĩ đến hậu quả vì một người này mà đắc tội đến cả Đạo môn?”

Vinh Tuệ Khanh nói vậy, Lục Kỳ Hoảng còn chưa phản ứng gì thì Đại Ngưu đã bắt đầu do dự. Hắn rụt cổ, nhìn sang phía tu sĩ Thái Hoa Sơn trên khán đài, vừa lúc chạm phải ánh mắt muốn phun lửa của bọn họ, vội cúi thấp đầu lăm bắm: “... Có phải quá phiền phức rồi không?”

Vinh Tuệ Khanh cười nhạt. Chó không bỏ thói ăn tạp. Loại người như Đại Ngưu trước nay cũng chỉ một đức hạnh như vậy!

“Đương nhiên là phiền phức. Bởi vì người, Thanh Vân Tông bọn ta có thể sẽ đoạn tuyệt với Đạo môn. Thêm vào đó, một ngày vào Đạo môn, cả đời này sẽ cống hiến cho Đạo môn. Sao người có thể có ý nghĩ bá người khác làm thầy? Người có hiểu đạo lý ‘một ngày làm thầy, cả đời làm cha’ hay không? Người ngay cả Đạo môn mà người xuất thân cũng có thể rời bỏ, Thanh Vân Tông bọn ta sao có thể tin tưởng lòng trung thành của người? Tiểu sư thúc, Pháp gia có câu ‘một lần bất trung, trăm ngày bất dung’. Tăng tu sĩ đây rốt cuộc có đáng để tiểu sư thúc dùng cả Thanh Vân Tông để trả giá chiêu dụ hay không, người nhất định phải nghĩ thật kĩ.” Vinh Tuệ Khanh đảo con mắt tròn xoe, nở nụ cười xinh đẹp nhẹ nhàng khuyên Lục Kỳ Hoảng.

Bắt được điểm Lục Kỳ Hoảng rất coi trọng quy củ và đạo lý, vạch trần bản tính thấy lợi quên nghĩa, mềm nắn rắn buông của Đại Ngưu.

Lục Kỳ Hoảng quả nhiên trở nên do dự, Đại Ngưu lại càng do dự hơn.

Hai người đều không lên tiếng.

Tu sĩ Thái Hoa Sơn trên khán đài cười ha hả: “Được rồi, được rồi! Bắt đầu tỉ thí, nhưng các người phải thay đổi một chút, chia tất cả thành bốn nhóm. Người chiến thắng của mỗi nhóm có thể vào Thái Hoa Sơn, bởi vì vị trí thứ năm đã để cho Tăng Đại Ngưu rồi.”

Đại Ngưu liếc mắt nhìn sang bên kia.

Vinh Tuệ Khanh ngẫm nghĩ, cố ý nháy mắt với Đại Ngưu, đẩy nhẹ hấn một cái mà cười nói: “Đại Ngưu ca, huynh mau qua đó đi. Người của Thái Hoa Sơn đang đợi huynh đó! Dù gì huynh không vào Thái Hoa Sơn cũng tuyệt đối không thể vào Thanh Vân Tông ta. Ta khuyên huynh đừng nên uổng phí sức lực nữa.”

Đại Ngưu nhìn gò má đẹp tuyệt của Vinh Tuệ Khanh, trong lòng rối loạn. Bất tri bất giác lại nói ra lời từ đáy lòng mình, mở miệng van cầu:

“Tuệ Khanh, hãy cho ta thêm một cơ hội nữa. Ta muốn vào Thanh Vân Tông cũng là vì không buông bỏ được muội. Dù thế nào, xét về tình nghĩa đồng hương, chúng ta cũng nên ở cạnh nhau... chăm sóc lẫn nhau.”

Sắc mặt Lục Kỳ Hoảng tối lại, quàng tay kéo vai Vinh Tuệ Khanh sang, nói với Đại Ngưu: “Hóa ra là vậy. Xem ra ta nhìn lầm người rồi. Tăng Đại Ngưu, người vẫn nên đến Thái Hoa Sơn đi. Đạo môn là nơi thích hợp nhất với loại người như người. Người ở Thái Hoa Sơn nhất định được như cá gặp nước, tu vi tăng tiến nhanh chóng.”

Đại Ngưu hồi hận đến xanh ruột. Hắn cũng không biết là chuyện gì nhưng nhìn gò má của Vinh Tuệ Khanh, hắn lại không tự chủ rơi vào mơ hồ. Ngay cả Bách Hủy luyện mị thuật cũng không thể mê hoặc hắn, vậy mà một Vinh Tuệ Khanh tuyệt mỹ thế này, chỉ cần đứng trước mặt cô, hắn dù có thịt nát xương tan vì cô cũng nguyện lòng.

Mị thuật chân chính là không cần phải tu luyện mà tự nhiên hình thành chẳng?

Đại Ngưu mơ hồ nghĩ vậy, lại đi về phía tu sĩ Thái Hoa Sơn ở khán đài bên cạnh, trở thành một đệ tử của Thái Hoa Sơn.

Vinh Tuệ Khanh thở phào một hơi. Còn may, còn may, hào quang nữ chính của mình vẫn còn có tác dụng. Thỉnh thoảng dùng một chút cũng có thể thu được hiệu quả không ngờ đến.

Nhưng nhớ đến bộ dạng vừa rồi của Đại Ngưu, Vinh Tuệ Khanh chợt bĩu môi. Tên đàn ông này vẫn háo sắc như cũ, trước kia mình nên nhìn ra sớm mới phải.

Khi Bách Hủy vừa tìm đến hắn, mình vẫn có dáng vẻ rất bình thường, con tim của Đại Ngưu liền nghiêng về phía Bách Hủy.

Bây giờ mình đã khôi phục dung mạo bị che giấu, Đại Ngưu không hề do dự mà vứt bỏ Bách Hủy, muốn ở cùng với mình.

Chắc, cứ ngỡ mình có đại cương thì giỏi lắm sao? Dù người có là nam chính trong đại cương thì ta không thích người chính là không thích, ai cũng không thể ép ta ở bên người.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh thầm mắng một câu, xoay đầu nói với Lục Kỳ Hoảng: “Tiểu sư thúc, chuyện ở đây cũng ổn rồi, chúng ta mau về thôi.”

Lục Kỳ Hoảng gật gật đầu, hận không thể lau mồ hôi một cái.

Suýt chút nữa, suýt chút nữa hẳn đã chiêu gọi một đối thủ về cho chính mình rồi.

May là Vinh Tuệ Khanh xuất hiện, hai ba câu đã kích cho Đại Ngưu biến đi rồi.

Nói vậy xem ra, Vinh Tuệ Khanh dường như không có mấy thiện cảm với Đại Ngưu.

Tâm tình Lục Kỳ Hoảng lại phần chấn trở lại, nhìn bầu trời cũng xanh hơn nhiều. Tận đáy lòng âm thầm trù tính, đợi cuộc thi nhập môn kết thúc phải tìm cho Vinh Tuệ Khanh vài môn công pháp thích hợp để cô mau chóng tu luyện mới được.

Trong tông môn, tất cả đều dựa vào thực lực để nói chuyện. Vinh Tuệ Khanh lại thông hiểu trận pháp, học nhiều thứ phức tạp lộn xộn như vậy sẽ dễ bị phân tâm, ảnh hưởng đến việc tăng tu vi sau này của cô.

Nếu cô có cơ hội Kết Đan, nhất định phải thuyết phục cô từ bỏ chức vị Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông mà chuyên tâm tu luyện mới được.

La Xảo Tư thấy Đại Ngưu biến hóa trong một thoáng, trở về lại Thái Hoa Sơn làm một đệ tử tông môn cấp hai thì tâm tình vô cùng phức tạp.

Nàng ta đánh giá thật kỹ Đại Ngưu sau khi Trúc Cơ, phát hiện da của hắn trắng hơn rất nhiều, song vẫn là bộ dạng thật thà chất phác như trước. Giống như cỏ dại trong núi, giản dị mà tự nhiên, lại có sức sống mạnh mẽ khiến cho người khác khó mà phớt lờ.

La Xảo Tư lóe lên ý nghĩ. Nàng ta nhìn một Tăng Đại Ngưu đã thay hình đổi dạng, giống như được sống lại vậy, trong lòng chính thức xác định tất cả là do đại cương tạo ra. Để tạo ra chương ngại cho Vinh Tuệ Khanh, đại cương đã hao phí tất cả tâm tư chế tạo nên một vũ khí mới, Tăng Bất Phàm.

La Xảo Tư liếc nhanh sang Vinh Tuệ Khanh một cái.

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh vẫn bình thường, đôi mắt sáng cũng đang nhìn về La Xảo Tư.

Thấy ánh mắt của La Xảo Tư lia đến, Vinh Tuệ Khanh mỉm cười với nàng ta, động đậy khẩu hình: “Ta không sợ hắn!”

La Xảo Tư ngạc nhiên. Nàng ta có một cảm giác rất kì quái, cứ luôn cảm thấy Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn không phải không hay biết gì về tình trạng này.

Nhưng nàng ta không nghĩ ra vì sao Vinh Tuệ Khanh lại biết những chuyện này. Lẽ nào nàng ta cũng biết đến sự tồn tại của đại cương?

Đồng tử La Xảo Tư bỗng co lại, sau đó khôi phục trở lại bình thường.

Quan tâm gì cô ta biết hay không biết, dù sao mình cũng đã bị đại cương vứt bỏ, không muốn dính líu đến nhau nữa.

Nhưng Đại Ngưu lại Trúc Cơ trong giây lát, khiến cho nàng ta cũng có chút ngưỡng mộ.

Lục Kỳ Hoảng dẫn Vinh Tuệ Khanh và Miêu Viện Trúc cùng quay về.

Lục Kỳ Hoảng là kiếm tu, trong tay là một cây kiếm Thanh Cường bình thường không có gì kì lạ, đã đạt đến cảnh giới dùng kiếm thô nặng không có mũi nhọn.

Hắn ném thanh kiếm lên không, kiếm lập tức phóng đại, giống như một con thuyền nhỏ bồng bềnh giữa không trung.

“Lên trên.” Lục Kỳ Hoảng nhảy lên trước, Vinh Tuệ Khanh và Miêu Viện Trúc cũng cùng nhảy lên theo.

Kiếm Thanh Cường bay lên cao, gia tăng tốc độ mau chóng biến mất trước mặt mọi người.

Trở về tông môn Thanh Vân Tông, ba người chia ra trở về động phủ của mình.

Lang Thất mồ hôi đầm lưng chạy về sau, giọng oán trách Vinh Tuệ Khanh: “Cô bỏ chạy theo người ta để ta một mình một người ở lại, ta rất là nhát gan mà!”

Vinh Tuệ Khanh không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong động phủ xem tình hình của La Thần, điềm nhiên bảo: “Tuy người có thể hóa thành hình người nhưng người không phải là một con người. Người là một con sói, yêu thú Trúc Cơ.”

Lang Thất chống nạnh trừng mắt nhìn bóng lưng của Vinh Tuệ Khanh một hồi lâu, cuối cùng vẫn ủ rũ cúi đầu, khom vai trở về căn phòng nhỏ trong động phủ của mình. Nó hóa thành hình sói, lăn một vòng trong ổ của mình.

Khăng Khăng đột nhiên xuất hiện trên bệ cửa sổ phòng Lang Thất, nói khẽ với nó: “Sắc lang, hôm nay Tuyết Lang Nữ của người đến tìm Xích Báo...”

Lang Thất trở mình, bày ra vẻ không muốn nghe nhưng hai tai lại cứ động cao.

Khăng Khăng cười thầm, tiếp tục nói: “Trước kia Xích Báo đều không gặp cô ta, hôm nay lại đi cùng cô ta ra ngoài dạo một vòng. Chắc chắn, đúng là liệt nữ sợ triền lang, liệt lang sợ triền nữ nha!”

Lang Thất nghe xong, trong lòng rất phức tạp. Nó xoay thân lại nhìn về phía Khăng Khăng đang ở trên bệ cửa sổ, hung hăng đáp: “Những chuyện này về sau đừng nói với ta! Bọn họ dù có lăn lộn trên đồng cỏ sinh báo con chẳng nữa cũng chẳng liên quan gì đến ta!” Nói rồi lại chua chát vuốt mũi một cái, thầm thì: “Cái tên nói một đằng làm một nẻo kia... Trước còn nói với ta không thích sói... Nó không thích sói đực chứ thích sói cái ha...”

“Cái gì mà lăn lộn đồng cỏ sinh báo con? Người nói ai thế?” Thân hình đỏ lửa của Xích Báo xuất hiện nơi cửa động phủ Lang Thất.

“A! Xích Báo đến rồi!” Khăng Khăng “xẹt” một tiếng tuột xuống bệ cửa sổ, bò lên đầu Xích Báo.

Xích Báo đội Khăng Khăng đi vào, vẻ mặt vốn uy nghiêm nhưng vì trên đầu có một con sóc chuột oai phong lẫm liệt mà sụp đổ hoàn toàn.

Lang Thất không nhịn được cười phá lên, đứng dậy khỏi ổ, cúi đầu với Xích Báo: “Lão tam, người thật tài giỏi. Nói xem người và Tuyết Lang Nữ đã đến mức độ nào rồi? Người định khi nào sẽ cùng nàng... Hửm?” Nhanh chóng dùng ánh mắt biểu thị “người hiểu đó”.

Xích Báo nhú mào, con mắt màu vàng nhạt nhìn Lang Thất: “Người chỉ biết mấy thứ vớ vẩn này! Ta nói cho người nghe, ta đi gặp Tuyết Lang Nữ không phải vì bản thân ta. Ta thật sự không thích sói, ta vừa nghe mùi đã muốn nôn ra rồi.”

Lang Thất vội vàng quay tròn lui về sau vài bước, cách thật xa Xích Báo rồi la lên: “Lão tam, Lang Thất ta cũng có lòng tự tôn. Người nói thế khác nào hòa thượng mắng lừa trọc, chửi thẳng vào mặt ta hả?!”

Xích Báo ngạc nhiên: “Người chạy xa thế làm gì? Ta cũng đâu phải nói người?”

Lang Thất chạy vào trở lại, đứng trước mặt Xích Báo: “Người nói người nghe thấy mùi sói sẽ muốn ói, ta còn không chủ động rời xa người một chút?!”

Xích Báo đột nhiên bình tĩnh, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, lại nghiêm túc nói: “Phải nha. Thật là kì lạ, tuy ta ghét sói nhưng ta lại không ghét người. Ta cứ luôn cảm thấy người không giống một con sói... Đúng rồi, nhìn vẻ láo liên của người, người chính là một con chó, chỗ nào xứng với sói?!”

Lang Thất không biết mình nên khóc hay nên cười.

Trợn mắt trừng Xích Báo, mắt sói trừng mắt báo cả nửa ngày vẫn bại trận, Lang Thất đành lui về ổ, chán chường hỏi: “Nói nghe, rốt cuộc người có chuyện gì?”

Xích Báo trước nay không có chuyện sẽ không tìm đến nhà, sẽ không đặc biệt đến tìm hẳn để chuyện phiếm.

Xích Báo đi đến bên cạnh Lang Thất, thấp giọng nói: “Tuyết Lang Nữ đến tìm ta những ngày này là đang thăm dò xa gần...”

“Tin tức của ta?! Tuyết Lang Nữ đến tìm người để thăm dò tin tức của ta đúng không?!” Cái đầu sói của Lang Thất thoáng chốc ngẩng lên thật cao, hai con mắt sói thiếu điều nổi lên tia lửa lốm đốm.

Xích Báo và Khăng Khăng nhìn mà buồn nôn, cùng xoay đầu đi không nhìn đến Lang Thất.

“Không phải, cô ta đến để thăm dò tin tức của chủ nhân. Dù không có hỏi gì quá phiền phức nhưng câu nào cũng có đề cập đến. Ta cảm thấy chủ nhân của cô ta, chính là Lỗ Oánh Oánh kia, hình như đã thật sự ghi hận chủ nhân rồi...”

Vinh Tuệ Khanh ra khỏi phòng La Thần, nghe thấy tiếng la hét của Lang Thất từ động phủ của nó liền đi qua hóng xem sao.

Kết quả nghe được chuyện bọn chúng nói còn có liên quan đến mình, cô thản nhiên nói: “Cô ta hận ta cũng không có gì lạ. Cô ta không hận mới là lạ. Các người không cần lo lắng nên sao để làm gì. Còn về Tuyết Lang Nữ, Xích Báo, ta phải nhắc nhở người một câu, nếu người thích thì hãy đi cùng người ta. Nếu không thích thì phải từ chối rõ ràng, cứ dây dưa như vậy không phải phong cách của đàn ông.”

Lông tóc toàn thân Xích Báo đều là màu đỏ lửa, không thấy rõ là nó có đỏ mặt hay không, chỉ nghe tiếng nó trầm thấp “ồ” một tiếng, tựa như đang nhận lỗi.

Lang Thất nhìn chăm chú Vinh Tuệ Khanh một hồi, đột nhiên nói: “Thế chủ nhân cảm thấy thế nào với tiểu sư thúc kia?”

Vinh Tuệ Khanh cười mắng: “Ta thấy thế nào có liên quan gì đến người? Được rồi, được rồi. Mỗi người các người an tâm tu luyện đi.”

Thực ra thời gian tốt nhất để Vinh Tuệ Khanh tu luyện là giữa trưa, lúc ánh mặt trời dồi dào nhất. Mà thời gian tốt nhất cho đa số tu sĩ tu luyện thì

chính là lúc sáng sớm.

Bây giờ đang là buổi tối, cũng là thời gian tu luyện tốt nhất của yêu thú.

Vinh Tuệ Khanh trở về phòng trong động phủ mà mình và La Thần ở, khoanh chân ngồi xuống, ngũ tâm hướng thiên, bắt đầu tập trung, rơi vào trầm tư.

Gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra, cô phải suy xét xem rốt cuộc phải ứng đối thế nào, phải làm sao để tăng nhanh tu vi. Đồng thời phải mau chóng tìm được điển tịch có liên quan đến chuyện hồn phách rời thân thể, xem xem tình hình của La Thần phải chữa trị như thế nào.

Đế Lưu Tương trong đan điền đã luyện hóa được một phần tư, tâm tình có chút nôn nóng hơi hòa hoãn lại.

Đêm ấy, Mảo Tam Lang cũng không ngủ được, một mình ngồi ở bên ngoài lều nhìn ánh trăng trên bầu trời đến gần ngơ.

Nhớ đến lần đầu tiên cậu gặp Vinh Tuệ Khanh, cô mới chỉ có tám, chín tuổi, dáng vẻ thanh tú, thông tuệ vô song. Trời sinh cô có phong thái thu hút người khác, khiến cậu không nhịn được muốn tiếp cận cô, thân thiết với cô, nghe cô nói chuyện, cùng chạy loạn khắp phố Hồ Lô.

Nếu họ có thể ở lại phố Hồ Lô mãi thì tốt biết bao.

Không được, nếu như vậy Vinh Tuệ Khanh sẽ mãi mãi không thể báo được thù.

Bây giờ, tuy có long đong một chút nhưng mối thù của cô đã được báo, lại còn tiến vào Thanh Vân Tông làm đệ tử nội môn tinh anh. Con đường sau này sẽ dễ đi hơn nhiều rồi, cậu nên cảm thấy vui cho cô mới phải. Nhưng sao đáy lòng cậu lại chua xót và khổ sở sâu đến như vậy?

Cháu gái của Chưởng môn Thái Hoa Sơn Hoàng Ly cũng không thể ngủ được. Nàng nằm trong lều lẩn qua lẩn lại một lúc lâu, cuối cùng vẫn ra bên ngoài lều đến bên cạnh Mỗ Tam Lang trông ra xa.

Hoàng Ly vừa đến, Mỗ Tam Lang đã cảm nhận được hơi thở của nàng, mi mày hơi nhú lại. Không phải cậu phản cảm, cũng không phải ghét bỏ Hoàng Ly, cậu chỉ cảm thấy phiền.

Đối với Hoàng Ly, cậu cùng lắm xem nàng là muội muội hoặc là bạn bè, chưa từng có cảm giác như đối với Vinh Tuệ Khanh.

Lúc trước cậu còn trẻ tuổi, chưa hiểu được cảm giác đó là gì.

Bây giờ hiểu rõ rồi, cậu mới biết dường như mình đã chậm một bước, không thể theo đuổi cô được nữa...

“Mỗ Tam ca, huynh đang nghĩ gì vậy?” Hoàng Ly nhút nhát lên tiếng, ngồi xuống bên cạnh Mỗ Tam Lang.

Mỗ Tam Lang nhìn thấy Hoàng Ly như nhìn thấy mình lúc ở trước mặt Vinh Tuệ Khanh, không khỏi sinh lòng thương cảm, hòa nhã đáp: “Không có gì. Muộn lắm rồi, muội quay về đi. Ngày mai là về Thái Hoa Sơn rồi, muội hãy tự bảo trọng.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 213: Bí Mật Của Tư An

 “Lúc đó ta rất muốn chăm sóc cho muội ấy, để muội ấy được vui vẻ cả đời. Nhưng ta cũng biết muội ấy còn rất nhiều chuyện phải làm, sẽ không thể dừng lại một nơi đợi ta tiến tới gần hơn. Cho nên, ta đành rời đi, cũng là để cho muội ấy tự mình bay cao. Ta vẫn luôn cảm thấy tuổi tác của bọn ta còn rất trẻ, trời đất thì rộng lớn, nước chuyển động nhưng núi không dời, rồi sẽ có một ngày bọn ta gặp lại nhau. Chỉ không ngờ lúc hai ta tương phùng, muội ấy đã không còn là muội ấy khi xưa nữa...”

Mão Tam Lang thở dài một hơi náo nê, cúi thấp đầu. Trong lòng có một ngụm khí bị nghẹn lại, lên không được, nuốt không trôi.

Tiếng nấc nghẹn của Hoàng Ly rốt cuộc cũng ngừng lại. Nàng ngây ngốc nhìn sườn mặt anh tuấn của Mão Tam Lang, gần ngay trước mặt lại xa tận chân trời.

“Mão Tam ca, muội hiểu ý của huynh. Huynh đã vuột mất người ấy, huynh rất nuối tiếc, cũng rất hối hận. Cho nên, muội sẽ không phạm phải sai lầm giống như huynh. Muội sẽ không buông tay huynh, càng không để vuột mất huynh. Dù huynh có ghét muội cũng được, thích muội càng tốt, muội cũng đã quyết định theo huynh rồi.” Hoàng Ly lấy hết dũng khí nói.

Mão Tam Lang có hơi kinh ngạc khi Hoàng Ly có thể thẳng thắn ra như vậy. Nữ tu bình thường ở Nhân giới đều tương đối hàm súc, e dè. Dạng con gái cởi mở như Vinh Tuệ Khanh cũng chưa từng nói câu nào bộc trực như vậy với cậu.

Cậu cũng có chút tán thưởng với tính cách của Hoàng Ly, chỉ là tình cảm không thể cưỡng cầu. Trước kia cậu không hiểu được, giờ đây gặp được Vinh Tuệ Khanh mới thấu rõ tất cả.

“Ngày mai muội sẽ về Thái Hoa Sơn rồi, về đến hãy gửi lời hỏi thăm của ta đến Long Chưởng môn. Ta không đi cùng muội nữa. Đã lâu rồi ta không về nhà, ta muốn về thăm cha mẹ và cả bằng hữu thân thích của ta.” Mỗ Tam Lang vừa nói vừa đứng dậy, xoay người đi vào trong lều của mình.

Màn cửa trước lều được thả xuống, lay động trước mặt Hoàng Ly.

Hoàng Ly nhìn chăm chăm vào chiếc màn cửa một hồi lâu, tay siết chặt. Cuối cùng hạ quyết tâm, xoay người rời khỏi căn lều của Mỗ Tam Lang trở về lều của mình.

Trong đêm đó đã định trước sẽ có rất nhiều người mất ngủ.

Trong một động phủ dành cho khách quý ngụ lại ở nội tông môn Thanh Vân Tông, dạ minh châu lớn bằng cái đầu được khảm trên vách tường chiếu động phủ trống rỗng sáng như ban ngày.

Tư An ngồi một mình trước bàn, trầm mặc một lúc lâu, tay trái vung lên vẽ một chữ thập giữa không trung.

Kết giới của tu sĩ Hóa Thần thoáng chốc bao phủ khắp căn phòng trong động phủ.

Tư An tính tình cẩn thận, lại phóng thần thức ra kiểm tra một lượt trong kết giới, xác nhận xung quanh không có bất cứ ai hay bất cứ động vật và thần thức nào đang nghe trộm hẳn mới yên tâm.

“Ra đi!” Tư An thân như ngọc tạc đứng trước một viên minh châu trên tường động phủ, khẽ quát lên.

Trong động phủ vô cùng yên tĩnh, không có người nào khác.

Hắn đang gọi ai?

Không lâu sau, bên trong kết giới nổi lên từng đợt sóng lan, mà ở trung tâm là nơi Tư An đang đứng.

Đợi khi những con sóng ấy rút đi, sau lưng Tư An lại xuất hiện thêm một người.

Người kia có dung mạo giống hệt hắn. Dù là gương mặt, thân hình hay là trang phục, biểu cảm đều không thể phân biệt được. Chỉ là tu vi người này mới đến Kim9Đan, chưa Hóa Thần, thậm chí ngay cả Kết Anh cũng chưa đến.

Tư An bỗng xoay lại nhìn chăm chăm người giống hệt mình kia, quan sát từ trên xuống dưới một lúc mới cười lạnh: “Người giỏi thật! Nếu không phải ả tiện nhân Minh Nguyệt kia si tâm vọng tưởng, người còn muốn giấu ta đến khi nào?”

Sắc mặt người kia chết lặng, tựa hồ không biết Tư An đang nói gì. Chỉ khi nghe đến tên “Minh Nguyệt” thì trong mắt mới có một chút biểu hiện, thân thể cũng khẽ lung lay khó thể nhận thấy.

“Không giả vờ vô tri nữa?” Tư An đi vòng quanh người nọ vài vòng, đánh giá trước sau, trên dưới người đó: “Ta cũng không hiểu, một con rối lại có thể có ý thức của chính mình! Nếu ta không biết đến chuyện này, đợi đến khi người Kết Anh Hóa Thần rồi thì cũng là ngày người thay thế ta nhỉ?!”

Người kia chấn động toàn thân, trên mặt dần không còn tĩnh lặng như trước nữa, mà bắt đầu thay đổi thần sắc.

Giống như một pho tượng đá cuối cùng cũng được trao cho sinh mệnh, cũng có hỉ nộ ái ố, yêu ghét vậy.

Chỉ là nhất cử nhất động của nó đều y khuôn Tư An, ngay cả kiểu khép mở khóe miệng lúc nói chuyện cũng không hề thua kém Tư An một chút nào.

“Người là phân thân nguyên thần của ta, người nói xem, Sở Sở - đứa con gái của Minh Nguyệt là chuyện lúc nào?!”

Người kia đột ngột ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng thể hiện biểu cảm khác với Tư An.

Tư An nhú mày, nhìn ánh mắt ngập tràn lửa giận của người kia.

Người kia lại trừng lớn mắt, sắc mặt vừa buồn vừa vui: “... Ngài nói sao? Ngài nói thật đó ư? Minh Nguyệt... Minh Nguyệt thật sự có thai?”

“Có thai?! Con gái của người đã đến tuổi có thể gả đi rồi! Còn ở đây mà có thai? Người không nhớ đã trôi qua bao nhiêu năm rồi hay sao?!” Tư An hừ một tiếng nặng nề, tung chưởng thật mạnh đánh vào ngực người kia.

Người kia hét lên một tiếng “A!”, bị đánh bay va vào vách tường đối diện, khóe miệng chảy máu, nghiêng đầu ngất đi.

Tư An gắt gao siết chặt tay, mặt vô cảm trừng mắt nhìn con người đã ngất đi đang dựa vào vách tường kia, hận không thể một quyền đánh chết y.

Nhưng “y” lại không phải người nào khác, y là một phần của hắn, là phân thân nguyên thần của hắn. Nếu đánh chết người đó thì tu vi của mình ít nhất cũng sẽ bị giảm xuống dưới Hóa Thần.

Hắn không thể mạo hiểm như vậy.

Tu vi của tu sĩ đến một tầng nhất định đều có thể bắt đầu tu luyện nên phân thân nguyên thần, có thể làm trợ thủ của mình cũng như có thể vào lúc nguy cấp bỏ mình mà giữ lại một mạng. Giống như cáo chín đuôi có chín cái mạng vậy. Mỗi một cái đuôi đều có thể tu luyện được một lần luân hồi, trở thành một phân thân có thể gánh tai họa thay mình.

Tư An tu luyện Hồn Nguyên Tam Thanh Công, cho đến lúc Kết Đan đều rất thuận lợi. Sau này, hắn đại biểu tông môn đến tham gia cuộc thi môn phái đỉnh cấp ở Ngũ Châu Đại Lục, thoáng nhìn thấy Thánh nữ Quản Khinh Sa ở thần điện Quang Minh, từ đó trong lòng đã có tâm ma. Mà Hồn Nguyên Tam Thanh Công đúng lúc đó lại trì trệ không tiến, trưởng lão sư môn của hắn đều hao tổn rất nhiều công sức giúp hắn tìm cách phá giải.

Sau này, cũng nhờ ân sư dạy dỗ hắn cho rằng, hắn lấy thân đồng nam để tu luyện Hồn Nguyên Tam Thanh Công vốn không có tâm ma, nhưng sau này lại động lòng với Thánh nữ Quản Khinh Sa thế là sinh ra tâm ma. Muốn trừ bỏ tâm ma này cần phải đến trần thế lịch luyện, thể nghiệm tình cảm giữa nam nữ mới có thể trợ giúp hắn trừ bỏ tâm ma tình cảm.

Chỉ có điều hắn cần phải giữ thân đồng nam của mình, sư phụ mới dặn dò nhiều lần không được giao hợp cùng nữ nhân. Nếu để mất nguyên dương thì bao nhiêu tu vi của hắn coi như đã luyện vô ích.

Để giám sát hắn, sư phụ đề nghị hắn luyện ra một phân thân nguyên thần cùng xuống núi.

Phân thân nguyên thần đó là do huyết mạch của Tư An hóa thành, cũng giống như huynh đệ sinh đôi với hắn.

Phân thân nguyên thần trên Ngũ Châu Đại Lục đều có một đặc điểm chung, đó là không có ý thức tự chủ của nó, chỉ có thể nghe theo sai sử của nguyên chủ mà hành động. Tuyệt đối sẽ không phản bội lại người đó, càng không có chuyện lừa dối thế này!

Thế nhưng phân thân nguyên thần của hắn không những có ý thức riêng mà còn lấy một chút ý thức này lừa gạt nguyên chủ của nó, thật không biết đã làm ra những chuyện gì ở bên ngoài!

Tư An đi đến bên người nọ, nửa ngồi xuống nhìn vào khuôn mặt giống hệt mình kia. Linh lực tuôn ra rót vào đan điền của người kia, bao vây lấy Kim Đan của y: “Người cứ tiếp tục giả vờ ngất đi, ta sẽ bóp nát Kim Đan của người! Xem người có bao nhiêu cái mạng có thể giả vờ hồ đồ với ta!”

Người kia rùng mình, chậm chậm mở mắt ra, cũng bình tĩnh nhìn lại hắn.

Hai người giống hệt nhau đưa mắt nhìn nhau, giống như đang soi gương vậy.

“Nói đi, người đã làm những chuyện gì giấu ta? Người phải biết ta có thể tạo ra người tức có thể tiêu diệt người!” Tư An thấp giọng uy hiếp, điều khiển linh lực xoắn lấy Kim Đan trong cơ thể phân thân nguyên thần của mình.

Người kia đau đớn hét lên, trên trán toát ra từng giọt mồ hôi thật to, hai mắt nhắm lại, vẫn không chịu lên tiếng.

Tư An thấy đối phương vẫn không chịu khai lại có chút ngạc nhiên, tiếp tục uy hiếp y thêm một bước: “Thủ đoạn của ta có lẽ người cũng không đặt vào trong mắt, nhưng nếu là sư phụ của ta thì thế nào? Người chưa đến mức ngạo cả sư phụ ta mà người cũng không sợ chứ?”

Người kia chấn động toàn thân, tựa hồ câu nói của Tư An đã chạm đến chỗ đau của y. Nét mặt khủng hoảng, răng hàm cắn chặt.

“Biết sợ là tốt. Sư phụ ta đối với ta thế nào ta nghĩ người cũng hiểu. Thế cho nên người hãy khai mau đi, miễn phải chịu nỗi đau xác thịt.”

Tư An một mặt uy hiếp người trước mắt, một mặt cảm thấy vô cùng không vui. Giống như tinh thần hắc đang phân ra mà tự ngôn tự ngữ vậy.

Người nọ nghe Tư An nói đột nhiên cười ha hả: “... Sư phụ ngài đối với ngài thế nào quả thật ta rất rõ... Ha ha ha ha... Trên đời này, không ai có thể rõ hơn ta được nữa...”

Người nọ bò dậy, chống tay lên tường, lão đảo như muốn ngã.

Người nọ quay đầu nhìn Tư An, trên mặt lướt qua một nét cười thương hại, lắc đầu đáp: “Tư An đại nhân, tu sĩ duy nhất Hóa Thần thành công trong vạn năm nay, vinh quang biết bao, hiếm có biết bao! Nhưng trong tông môn ngài có là gì?!”

Tư An hơi sửng người. Tên này nói cũng không sai. Bản thân hắc là tu sĩ duy nhất Hóa Thần thành công trong vạn năm nay, nhưng ở trong tông môn đỉnh cấp của Đạo môn thì những người sống đến vạn năm lại không ít. Mình ở trước mặt họ chỉ là một hậu bối mà thôi.

Ví dụ như sư phụ của mình, người chính là đại tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Theo lý mà nói, sau Đại Thừa kỳ thì người sẽ phi thăng Tiên giới, nhưng không biết vì sao người vẫn tình nguyện ở lại Nhân giới, chủ trì sự vụ thường ngày ở tông môn. Lúc rỗi rãi, người lại hao tâm tổn sức dạy dỗ mình, một tay cất nhắc dẫn dắt mình từ khi là một đệ tử Luyện Khí kỳ, qua một ngàn năm cuối cùng cũng thành công Hóa Thần.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 214: Bí Mật Về Phân Thân

 Đây là phân thân nguyên thần của hãn, rõ ràng là một con rối mà thôi, nhưng nó bây giờ không hề liên quan gì đến hai chữ con rối nữa...

Tư An buông tay ra, sắc mặt dần bình tĩnh lại.

“Nói rõ cho ta, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Người hoàn toàn nằm trong tay ta, ta cho người sống thì người sống, ta cho người chết thì người chết, nếu như người còn muốn gặp Minh Nguyệt của người và cả đứa con gái cưng của người một lần thì thành thật lại cho ta, nói cho rõ ràng!” Suy cho cùng đây vẫn là phân thân nguyên thần của mình, tuy rằng y dường đã có ý thức tự chủ riêng, thế nhưng Tư An là người cho y huyết mạch, vậy nên hãn vốn có quyền khống chế tuyệt đối.

Thần thức của Tư An lên vào thức hải phân thân nguyên thần kia, tìm tòi một chút là biết ngay chỗ nhược điểm của phân thân nguyên thần này.

Tư An vừa buồn cười, vừa khinh bỉ.

“Ồ, còn động lòng thật sự rồi sao?” Tư An nhìn về phía phân thân nguyên thần đã mặt mày xanh tím, hít thở hỗn hển kia: “Ta dẫn người đi gặp hai mẹ con họ một lần. Điều kiện là người phải nói thật với ta, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Làm thế nào mà người có thể cắt đứt liên hệ với thần thức của ta, đi theo ả kia...”

“Người thật sự để cho ta đi gặp họ một lần sao?” Phân thân nguyên thần của Tư An mừng rỡ, hạ quyết tâm nói ra: “Ta có gặp họ hay không

không quan trọng, ta chỉ cần người đáp ứng với ta một việc, cho dù người không dẫn ta đi thì ta cũng sẽ nói cho người biết tất cả mọi chuyện.”

Nếu gã đàn ông này đã là phân thân nguyên thần của Tư An thì Tư An đang nghĩ cái gì, y cũng biết rõ ràng.

Trên thực tế hai người bọn họ là cùng một người, là hai mặt của một phiến lá, cũng là đêm tối và ban ngày, có cùng nguồn gốc.

“Người ra điều kiện với ta?” Tư An bật cười, vỗ tay sau lưng.5Hắn đi đến trước cửa, nhìn ra bên ngoài, thong dong nói: “Mẹ con họ đang ở trong động phủ bên cạnh chỗ ta, bị bốn tu sĩ Nguyên Anh trông giữ nghiêm ngặt.”

Tư An quay đầu lại, liếc nhìn phân thân nguyên thần của mình, nhìn vào trong tầm mắt hết thấy quyến luyến lẫn không nỡ, vui mừng và cả mất mát trong ánh mắt của y.

“Ta không đàm phán với người. Người cũng biết đấy, kỳ thực người không có bất cứ vốn liếng gì để ra điều kiện với ta. Dù cho ta không giết người, thế nhưng lấy đi toàn bộ ký ức của người, một lần nữa tế luyện người thành con rối thì ta vẫn còn làm được. Đến lúc đó,4bí mật của người ta đều biết cả, mà người mất đi tất cả ý thức tự chủ, Minh Nguyệt và Sở Sở gì đó cũng không liên quan đến người nữa rồi.”

Đúng vậy, y là phân thân nguyên thần của Tư An. Tuy rằng y có thể lén lút lừa gạt Tư An ra ngoài làm một số chuyện, thế nhưng đó chẳng qua cũng chỉ ý vào Tư An không biết mà thôi. Một khi Tư An biết được, thì đó chính là ngày diệt vong của y, sư phụ của Tư An cũng từng nói qua điều này khi ông ta mở ra thần trí của y vào năm ấy.

Đây là nhược điểm trời định y, cho dù là tiên nhân cũng không thể9xoay chuyển trời đất.

Phân thân nguyên thần kia lập tức ử rũ cúi đầu, dáng vẻ ung dung vừa nãy lập tức mất sạch.

“Đến đây đi, ta dẫn ngươi đi gặp nàng ta một chút, trước khi ta xóa đi ý thức tự chủ của ngươi.” Tư An lạnh lùng nói, tay phải giơ lên, bên trên có một chiếc vòng tay rộng một tấc, chất liệu không phải vàng cũng chẳng phải sắt, nhưng lại tỏa ánh sáng lạnh thấu xương, không biết là do vật gì chế tạo thành.

Phân thân nguyên thần ngẩng đầu nhìn về phía Tư An: “Ngươi nói phải giữ lời.”

Tư An không nói nhảm với y nữa, tay phải lại nâng lên.

Phân thân nguyên thần kia cắn răng, hóa thành một luồng sáng trắng, chui vào trong chiếc vòng huyền sắc trên tay Tư An.

Tư An lập tức phong ấn vòng tay lại, tay áo phất lên che khuất nó, sau đó hần xuyên tường mà đi đến gian nhà bên cạnh động phủ.

Minh Nguyệt và Sở Sở đang ở trong gian gian nhà này.

Sở Sở không chịu được nữa, đã ngủ thiếp đi rồi.

Minh Nguyệt đứng trước cửa sổ nhìn ánh trăng bên ngoài mà suy nghĩ.

Cô ta tính ngàn tính vạn, nhưng thế nào cũng không tính được Tư An lại tu luyện Hỗn Nguyên Tam Thanh Công!

Cứ như vậy đứa bé này quả thật không phải của hần...

Thế nhưng, thế nhưng, bao nhiêu đêm thâu, người đàn ông hàng đêm từ bên ngoài chạy đến triền miên với mình, sao lại không phải là Tư An chứ?

Rõ ràng chính là hắc mà!

Ngay cả tu vi cũng là Kết Đan kỳ.

Nếu có người giả mạo Tư An, vậy thì sao ngay cả tu vi cũng giả mạo đến mức không chút sơ hở như vậy chứ?

Hay là Tư An có anh em song sinh? Người đó cũng có tu vi giống như hắc?

Nếu là như vậy, Đạo môn giấu bí mật này kín kẽ đến thế ư?

Tên Tư An này rốt cuộc có thân phận gì?

Minh Nguyệt đứng trước cửa sổ lo nghĩ vấn vợ, lòng dạ không yên.

Tư An đi vào, đầu tiên là bước đến bên giường, xem thử Sở Sở.

“... Đây chính là con gái của ta sao?!” Bên trong vòng tay của Tư An nổi lên một trận xô xao, chứng tỏ người bên trong rất kích động.

“Minh Nguyệt thì sao? Minh Nguyệt ở đâu?”

Tư An xoay người, cầm vòng tay hướng về chỗ bên cạnh cửa sổ.

Vòng tay run lên mãnh liệt một hồi, sau đó dần dần bình tĩnh lại. Bất kể Tư An thăm triệu hoán y trong lòng thế nào thì phân thân nguyên thần ẩn nấp trong vòng tay cũng không đáp lại chút gì.

Tư An thở dài, tay trái vươn ra, vẽ lên không trung một hình thập tự.

Lại lần nữa bày ra kết giới cho mình và Minh Nguyệt, có mấy lời hắc không muốn để Sở Sở nghe, cũng không muốn để cho kẻ khác nghe.

“Minh Nguyệt.” Tư An cất tiếng gọi.

Minh Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, nhìn Tư An đứng ở sau lưng mình, cô ta vừa mừng vừa sợ, lao vào trong ngực Tư An, ôm lấy vai hắn, òa khóc lên: “Ta biết chàng không quên ta mà! Ta biết chàng có lý do, có phải không? Có phải hay không? Sở Sở vẫn là con gái của chàng, có đúng không?”

Tư An bất đắc dĩ lắc đầu, đẩy Minh Nguyệt ra, hắn bình tĩnh nói: “Ta nghĩ ngày hôm nay trên đỉnh Vọng Nguyệt, ta đã nói rất rõ ràng mọi chuyện. Ta tu luyện Hỗn Nguyên Tam Thanh Công, mà tu vi của ta cũng không biến mất, nói rõ nguyên do của ta chưa mất. Cô nói sao ta có thể sinh ra đứa bé này với cô đây?”

Minh Nguyệt chán nản lùi về sau vài bước, kinh ngạc nhìn Tư An.

Thật không phải là hắn ư? Mình vẫn là bị lừa sao?

Tư An chấp tay sau lưng, nhìn Minh Nguyệt lùi đến bên cạnh cửa sổ, dựa vào trên bệ cửa, sắc mặt trắng bệch, thất hồn lạc phách.

“Nếu không phải là con của chàng, vậy chàng còn gặp ta làm gì?” Minh Nguyệt phục hồi tinh thần lại từ trong thất vọng, bắt đầu hét lên với Tư An: “Năm đó, chàng cũng là như vậy, ban ngày giả vờ giả vịt, không chịu ngủ lại trong động phủ của ta. Thế nhưng đến ban đêm rồi, chàng lại len lén xuyên tường vào đây, đến trên giường của ta...” Minh Nguyệt ôm đầu, đáng vẻ vô cùng đau khổ.

Những đêm thâu ấy, cả đời cô ta cũng không quên được.

Vỗ về dịu dàng, va chạm mạnh mẽ, lần này đến lần khác đòi hỏi không hề tiết chế. Bọn họ có thể làm từ nửa đêm đến bình minh, lần nào cô ta cũng ngênh đón ánh nắng ban mai trong cơn mê man.

Nhưng mà, mỗi ngày khi cô ta tỉnh lại, Tư An đã không còn ở bên cạnh.

Mà Tư An mà cô ta nhìn thấy vào ban ngày vẫn là tình ý liên miên, dẫn cô ta đi xem hoa súng vừa mới nở ra trong đầm, mua về các loại trang sức quý hiếm từ trong cửa hàng dưới chân núi, chọc cười cô ta...

Hắn của buổi tối, phóng đảng mà mãnh liệt, chẳng biết tiết chế.

Hắn của ban ngày, dịu dàng lại chu đáo, trước mặt người khác lại giữ một khoảng cách với cô ta.

Hiện tại Minh Nguyệt không hiểu nổi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nữa.

Rõ ràng là một người mà...

“Chàng hãy nói thật với ta, ở chỗ kín của chàng có một nốt ruồi đen đúng không?” Minh Nguyệt lấy lại bình tĩnh, còn chưa chịu buông tha hi vọng cuối cùng.

Tư An không trả lời.

Là nghiệt do phân thân nguyên thần của hắn gây ra, hắn không thể nào bỏ mặc không quan tâm.

Cho dù hắn nói với Minh Nguyệt rằng là phân thân nguyên thần của mình làm, Minh Nguyệt chắc chắn cũng sẽ đổ vạ vào trên người hắn.

Bởi vì trong giới tu hành, ai ai cũng biết, phân thân nguyên thần chính là bản thân tu sĩ, chẳng qua là một thể xác thứ hai được cố ý bồi dưỡng ra mà thôi.

Tư An dứt khoát chết cũng không thừa nhận. Dù sao hắn luyện Hồn Nguyên Tam Thanh Công, điều này là sự thật không thể chối cãi.

Minh Nguyệt cực kì thất vọng, cơ thể cô ta chầm chậm trượt xuống theo bức tường, ôm đầu gối ngồi ở dưới cửa sổ, khẽ nói: “Nếu như không phải là chàng, vậy thì kẻ đó rốt cuộc là ai? Tại sao y lại muốn làm như vậy?”

Ta đã nói với chàng rồi, đáng vẻ của y giống hệt chàng.” Nói xong, cô ta lại cười như mếu: “Nói ra chàng cũng không tin. Nhưng mà Sở Sở, Sở Sở...”

Tư An cuối cùng thở dài một tiếng, trong vòng tay của hắn truyền đến động tĩnh.

Phân thân nguyên thần kia đang liều mạng công kích vòng tay, kêu gào lên: “Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài! Thả ta đi gặp Minh Nguyệt một lần cuối!”

Tư An không chút phản ứng, hắn nhìn Minh Nguyệt, lạnh nhạt nói: “Ta mặc kệ cô sinh con với ai, nhưng mà nếu kẻ đó mượn hình dáng của ta thì chắc chắn có mưu đồ không nhỏ. Nếu cô yên tâm, ta có thể mang Sở Sở đi, đưa nó đến tông môn đỉnh cấp Đạo môn để làm đệ tử.”

Minh Nguyệt chột ngẩng đầu, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ: “Chàng nói thật ư?!”

Vừa rồi vừa mới cực buồn, nay lại cực vui.

Trùng kích tình cảm mãnh liệt như vậy, dù cho Minh Nguyệt là tu sĩ Trúc Cơ cũng sắp không chịu đựng được nữa.

“Đương nhiên là thật. Nhưng mà nếu như cô muốn Sở Sở đi theo ta, ta có một điều kiện.” Tư An chấp tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống Minh Nguyệt.

“Chàng muốn thế nào? Điều kiện của chàng là gì?”

Tư An lẳng lặng nói một câu: “Ta muốn xóa sạch trí nhớ của cô, bao gồm tất cả ký ức liên quan đến Sở Sở.”

“Không vì cái gì cả. Ta không muốn lại bị kẻ khác uy hiếp một lần nữa, loại chuyện này một lần là đủ. Hơn nữa, cô đừng mưu toan cò kè mặc

cả với ta, cô không có tư cách đó. Nếu như ta lòng dạ ác độc một chút thì cô và Sở Sở đã hồn phi phách tán.”

Phàm nhân cho rằng người chết mới có thể giữ bí mật.

Thế nhưng với tu sĩ mà nói, người chết cũng không thể giữ bí mật, bởi lẽ tu sĩ với đại thần thông có thể xé nát bình chướng không gian, bay lên trời cao chui xuống hoàng tuyền, tìm kiếm hồn phách người chết trở về, bức cung tra hỏi.

Cho nên đối với tu sĩ mà nói, phương pháp giữ bí mật tốt nhất chính là không những tiêu diệt thân thể đối phương mà còn phải cho đối phương hồn phi phách tán, không để lại chút vết tích gì. Đương nhiên biện pháp này quá độc ác, không đến mức bất đắc dĩ thì tu sĩ thường sẽ không làm như vậy.

Mọi người hay làm nhất chính là sưu hồn tác phách, như vậy có thể cùng lúc xóa đi ký ức hồn phách và thân thể của đối phương.

Minh Nguyệt vừa nghe Tư An nói vậy liền hiểu hẳn muốn làm gì. Cô ta kinh hãi, hai chân mềm nhũn quỳ xuống ở trước mặt hắn, khốn khổ van xin: “Phu thê một đêm ân nghĩa trăm ngày. Van xin ngài hãy buông tha cho ta và Sở Sở...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 215: Làm Sao Để Phá Giải Thiếu Sốt Dục Vọng Và Tình Cảm

 Cho nên sư tôn mới phong ấn ký ức liên quan đến Thánh nữ của hắn, đưa hắn vào trần thế, làm hộ pháp ở Thái Hoa Sơn, thể nghiệm tình cảm thế tục.

Mà ở trong thế tục, hắn quả thực cũng gặp phải kiếp số của mình, không phải là Minh Nguyệt mà là tiểu thư Diệp Tinh của Diệp gia ở thành Chúc Ninh! Chính là cô gái có dáng vẻ giống hệt Vương nữ Đồ Sơn Quý Họa.

Sau khi hắn trở về tông môn báo cáo công tác, Diệp Tinh đã lặng lẽ rời khỏi Diệp gia thành Chúc Ninh, từ đó đi mãi không về. Sau hắn lại đến Diệp gia điều tra, phát hiện hồn đăng của Diệp Tinh đã tắt, mới chấp nhận sự thật rằng nàng đã bỏ mình ở bên ngoài. Từ lúc ấy hắn bắt đầu qua lại với các nữ tu, trêu ghẹo không ít trái tim thiếu nữ, Minh Nguyệt chính là một trong số đó.

Tư An nhìn chăm chăm Minh Nguyệt, nhìn thế nào cũng không thấy cô ta có gì để hấn động lòng.

Thế nhưng hắn cũng cảm nhận được, phân thân nguyên thần của mình đã dễ tình thâm sâu với ả phụ nữ vừa dung tục vừa gian xảo này!

Tư An thật không hiểu, hắn vươn một ngón tay ra, một luồng linh khí tịch diệt vụt chui vào Nê Hoàn cung nơi giữa trán của Minh Nguyệt, xông vào trong thức hải của cô ta, tìm kiếm ký ức có liên quan đến Sở Sở và phân thân nguyên thần của Tư An.

Linh khí tịch diệt lướt qua, thức hải Minh Nguyệt bỗng chốc mang về hoang vu, vô số chuyện đã qua cuồn cuộn kêu khóc trong sóng trào thức hải, lại bị linh khí tịch diệt màu xám nhạt nuốt sạch.

Tư An rút tay về, linh khí tịch diệt màu xám nhạt chui ra khỏi đầu Minh Nguyệt, mang về tất cả ký ức liên quan đến phân thân nguyên thần của Tư An.

Mà ký ức có liên quan đến Sở Sở, Tư An suy nghĩ một chút, vẫn để lại cho cô ta.

Nhiều người cũng đã biết chuyện Sở Sở là con gái của cô ta, không cần phải giấu đầu hở đuôi.

Chỉ cần rút ra tất cả ký ức liên quan đến phân thân nguyên thần của mình thì chuyện này có thể che giấu hoàn toàn.

Minh Nguyệt trừng to hai mắt, a một tiếng ngã về phía trước, bổ nhào dưới chân Tư An.

Tư An lạnh lùng nhìn cô ta rồi xoay người trở lại động phủ của mình.

Bên trong vòng tay truyền đến một trận xao động mãnh liệt, phân thân nguyên thần của Tư An nhảy ra từ bên trong.

“Bây giờ, ngươi có thể nói cho ta nghe thử lý do của mình rồi chứ?” Tư An phất áo choàng, ngồi trên ghế đá, lạnh lùng nhìn phân thân nguyên thần của mình.

Phân thân nguyên thần đã biết Tư An rút ra ký ức có liên quan đến mình của Minh Nguyệt, tức giận đến mắt như muốn nứt ra. Y4hung tợn nhìn Tư An, hỗn hển nói: “Tại sao ngươi lại cướp đoạt một chút mong nhớ cuối cùng về ta chứ? Nàng không nhớ rõ ta, từ đầu tới cuối nàng đều không nhớ ta...”

Tư An đứng dậy, đi đến trước mặt phân thân nguyên thần của mình, lạnh nhạt nói với y: “Cô ta vốn không nhớ rõ người. Cô ta nhớ, là ta.”

Phân thân nguyên thần cả người run rẩy một trận, sắc mặt biến thành xám trắng, thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Tư An, y gầm gừ một tiếng, nhìn trừng trừng tỏ vẻ không cam lòng: “Vậy thì sao? Nhưng người ở trên giường với nàng, là ta! Người có biết hay không, ở trên giường nàng nhiệt tình bao nhiêu? Chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào, nàng sẽ hóa thành như nước. Chẳng những cả người yếu mềm, hơn nữa có một nơi có thể nói là tiên cảnh nhân gian... Người mà tiến vào thì sẽ không muốn ra nữa, hận không thể luôn luôn ở bên trong... Người hiểu cái gì gọi là nữ nhân được tạo thành từ nước sao?”

Nói xong y liếc mắt nhìn Tư An.

Tư An càng thêm nhú mày.

“Ngôn từ ô uế! Hạng người thâm dật, còn không biết xấu hổ mà nói ra!”

“Vì sao ta phải xấu hổ? Ha ha, người tu luyện thứ Hỗn Nguyên Tam Thanh Công quái đản kia, mãi vẫn không thể Kết Anh, bị vây khốn ở Kết Đan kỳ, tuổi thọ của người sắp hết rồi! Nếu không có ta, người sao có thể dễ dàng Kết Anh như vậy?” Phân thân nguyên thần của Tư An rốt cuộc tìm được chút tự tin, ưỡn ngực thẳng lưng với Tư An.

Tư An sửng sốt, nghe thấy hàm ý của phân thân nguyên thần: “Nói kĩ càng ra một chút, ta có thể cho người thống khoái. Bằng không...”

Phân thân nguyên thần nghiêng đầu, nhìn vầng trăng tỏ trên khoảng trời bên ngoài động phủ: “Không hiểu sao? Người không thể chạm vào nữ nhân, đương nhiên không biết cái gì gọi là nữ nhân làm từ nước. Nữ nhân nước càng nhiều có nghĩa là nàng càng rung động.” Y Quay đầu nhìn Tư

An, quan sát hắn từ trên xuống dưới, cực kỳ thỏa mãn khi hắn mặt mày tái mét.

“Người có biết hay không, ngày mà người thành công Kết Anh chính là sau khi ta và Minh Nguyệt tính giao lần đầu tiên. Nàng trao tấm thân trinh trắng cho ta, lần đầu tiên của ta cũng cho nàng. Liên hệ giữa hai chúng ta còn phải sâu sắc hơn người tưởng tượng.”

Tư An chấn động. Hắn nhớ rất rõ, lúc hắn đi ra khỏi tông môn đỉnh cấp thì có một đoạn tình duyên với Diệp Tinh. Thế nhưng hai người cũng không bừa bãi, sau đó Diệp Tinh lại đi rồi, hắn mới phóng túng, giở trò mập mờ với các nữ tu khác khắp mọi nơi.

Sau đó trong ngày tháng chung sống với Minh Nguyệt kia, hắn rốt cuộc cũng Kết Anh rồi!

Hắn còn hưng phấn, lập tức truyền tin cho sư môn chuyện này, để sư tôn chia sẻ niềm vui với hắn!

“Sư tôn của ta có biết chuyện này hay không?” Tư An siết chặt nắm đấm đến phát ra tiếng răng rắc.

“Ha ha...” Phân thân nguyên thần cười ngặt nghẽo: “Năm đó, người về tông môn báo cáo công việc, sư tôn của người tự mình ra tay, triệu hồi ta ra, mở thần trí cho ta, ra lệnh rằng ta phải giao hợp với nữ giới, bù đắp thiếu sót công pháp của người, quét sạch chương ngại Kết Anh!”

Nghe thấy những lời này, tuy rằng đã có dự liệu nhưng Tư An cũng không kìm được mà lão đảo.

Hắn đã nghi ngờ từ lâu, việc này liệu có liên quan đến công pháp tu luyện của hắn hay không.

Hắn nhớ sư tôn từng nói, tu sĩ tu hành không phải là nghịch thiên mà là thuận ý trời. Thuận theo thiên đạo mới nhận được quan tâm của thiên đạo, thành tựu vô thượng đại đạo.

Mà thiên đạo lấy con người làm gốc, không ngoài hai chữ “nhân luân”.

Cho nên, dù là yêu tu và yêu thú cũng đều phải có cơ thể người mới có ngày thành đại đạo.

Mà công pháp tu luyện của hắn lại hơi mang ý vị lòng mang thiên lý, diệt dục vọng người. Lúc đầu tuy rằng có thể trợ giúp hắn nâng cao tu vi, nhanh chóng Kết Đan nhưng tiến thêm bước nữa, đừng nói là Hóa Thần, ngay cả Kết Anh cũng là khó khăn khôn cùng với hắn.

Bởi vì trong tu hành của hắn thiếu đi một thể nghiệm.

Ban đầu, sư tôn của hắn cho rằng là thể nghiệm tình cảm, thế nên sau khi hắn vừa gặp Thánh nữ Quản Khinh Sa thì có tâm ma, ông ấy mới đưa hắn xuống núi, để cho hắn thể nghiệm tình yêu nam nữ nhân gian.

Thế nhưng qua một khoảng thời gian, sư tôn của hắn phát hiện, hiệu quả quá nhỏ bé. Trải qua suy xét cẩn thận, rốt cuộc ông ấy cũng nghĩ ra một kế sách, có thể để cho Tư An trải nghiệm tất cả, bao gồm cả cảm giác giao hợp với nữ tử mà lại không bị tổn thương tu vi của mình, không ảnh hưởng đến Hồn Nguyên Tam Thanh Công của hắn.

Cho nên ông ấy dứt khoát mở thần trí cho phân thân nguyên thần của Tư An, ngầm hạ lệnh cho y giả mạo Tư An, đi giao hợp với nữ nhân.

Sư phụ Tư An cũng không bảo y tìm nữ tu nào giao hợp, chỉ là căn dặn y, phải tìm nữ nhân mà y “thích nhất”.

Phân thân nguyên thần của Tư An từng đi qua động phủ của rất nhiều nữ tu, chỉ có Minh Nguyệt nhiệt tình với y nhất, cũng không kháng cự lại sự thân mật của y. Cho nên sau này, y liền chọn Minh Nguyệt làm đối tượng giao hợp với mình.

Bản thân y cũng không ngờ, thì ra cá nước thân mật giữa nam nữ lại có thể tạo ra chấn động tình cảm mãnh liệt đến vậy. Y nhớ rõ, khi y giao hợp với Minh Nguyệt lần đầu tiên, dáng vẻ của Minh Nguyệt liền vững vàng chiếm giữ trái tim y, để cho y không cách nào làm chuyện thân mật như vậy với nữ nhân khác. Lần nào y cũng muốn ở cùng với Minh Nguyệt...

Qua nhiều đêm như vậy, chỉ cần Tư An ở lại Minh Nguyệt quán thì vào đêm khuya, khi Tư An bắt đầu tu luyện minh tưởng tầng sâu, y sẽ lặng lẽ rời khỏi thân thể hắn, đi đến động phủ của Minh Nguyệt, điên loạn đảo phượng với cô ta, làm hết chuyện vui sướng thế gian.

Khi đó, y vẫn cho rằng, trong lòng Minh Nguyệt có y. Người Minh Nguyệt yêu thật sự là y, không phải là tên bản gốc Tư An đáng ghét kia.

Tư An nói y muốn cướp đoạt cũng không sai, y từng có ý nghĩ như thế...

Nhưng mà y cũng biết, chuyện này hoàn toàn là không thể nào. Y cũng chỉ nghĩ một chút mà thôi. Ý thức tự chủ của y cũng là có từ Tư An. Là phân thân nguyên thần của hắn, y vĩnh viễn không cách nào thay thế được Tư An. Nếu như Tư An chết, y cũng phải chết theo, chính là đơn giản như vậy đấy.

Nghe nguyên thần phân thân nói xong, Tư An tràn ngập cảm kích với sư tôn. Vì để cho hắn có thể tu thành đại đạo, sư tôn thực sự là hao hết tâm trí. Chỉ là tại sao lại phải gạt hắn, không nói cho hắn biết chứ?

Hôm nay Tư An mới biết được, hoá ra Minh Nguyệt và Sở Sở vẫn luôn tu hành trong tông môn nhị cấp Thái Hoa Sơn này.

Với tính tình của Minh Nguyệt, cô ta chắc chắn đã từng nói với người Thái Hoa Sơn, thậm chí ủy thác người Thái Hoa Sơn truyền tin cho tông môn đỉnh cấp.

Theo suy luận như vậy, sư môn của hần, thậm chí là sư tôn của hần hần là cũng biết đến chuyện này. Thế nhưng, bọn họ lại không nói cho hần, một chút cũng không, làm cho hần hoàn toàn mù tịt, hôm nay suýt nữa đã để ả đệ tiện Minh Nguyệt này đạt mục đích.

Thế nhưng bắt đầu từ ngày mai, chuyện hần tu luyện Hỗn Nguyên Tam Thanh Công sẽ truyền khắp trên dưới Ngũ Châu Đại Lục.

Ngay cả Thánh nữ Quản Khinh Sa của thần điện Quang Minh cũng sẽ biết. Bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể nhìn nhau từ xa, vĩnh viễn không thể chạm gần. Tư An thở dài một hơi, đột nhiên cảm thấy chán chường.

Mặc kệ sư tôn có lý do gì, hần đều cảm thấy không quan trọng nữa rồi.

Nếu lựa chọn Hỗn Nguyên Tam Thanh Công thì có nghĩa là cần phải buông bỏ rất nhiều thứ.

“Ta biết, sư tôn của ngươi còn gạt ngươi rất nhiều thứ. Nếu như ngươi muốn biết thì có thể thử đi tra xét lai lịch của Hỗn Nguyên Tam Thanh Công...” Lời còn chưa dứt, phân thân nguyên thần của Tư An đột nhiên lại như bị ai đó bóp cổ họng, y kêu a a hai tiếng thì hai mắt trợn trắng, té xuống đất, tan thành mây khói trong chớp mắt.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 216: Người Tranh Ta Đoạt

 Tư An đứng dậy, linh lực toàn thân vận chuyển, phát hiện tu vi của mình vẫn chưa giảm xuống thì khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như hắn tự tay tiêu diệt phân thân nguyên thần này thì chắc chắn sẽ khiến tu vi giảm xuống.

Nhưng nhìn cảnh tượng biến mất của phân thân nguyên thần kia thì đó dường như là cấm chế bí pháp của sư tôn.

Tư An lắc lắc đầu, lòng có hơi bất an. Hắn nhìn xung quanh một chút, tuy rằng hắn biết kết giới của mình rất chắc chắn, thế nhưng nhớ đến thủ đoạn của sư tôn, hắn vẫn không kìm được mà rung mình.

Hạ cấm chế lên phân thân nguyên thần của mình thì cũng giống như hạ cấm chế lên bản thân vậy.

May mà khi cấm chế kia phát động, phân thân nguyên thần còn chưa hợp thành một thể với hắn, cho nên chỉ có phân thân nguyên thần bị tiêu diệt, bản tôn là hắn lại bình yên vô sự.

Công lực như vậy, cũng chỉ có mình sư tôn mới làm nổi.

Tâm trạng của Tư An hết sức phức tạp, hắn trầm mặc ngồi ở trong động phủ đến hừng đông.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Tư An liền từ biệt Thanh Vân Tông, mang theo Sở Sở và đám tu sĩ Nguyên Anh mà tông môn đỉnh cấp phái đến

làm hộ vệ của mình, cùng trở về Đạo môn.

Qua vài ngày, tiểu sư thúc Lục Kỳ Hoảng hàng chữ Huyền của Thanh Vân Tông đi đến động phủ của Vinh Tuệ Khanh, nói với cô: “Trước đó việc vật quần thân, không chăm lo cho cô được, hi vọng cô đừng tức giận.”

Mấy ngày nay Vinh Tuệ Khanh thường vào buổi trưa mới bắt đầu tu luyện, sáng sớm và buổi tối đều là tùy tiện đọc vài điển tịch Pháp gia và bút ký chuyện lạ kì hiếm có mượn được từ Tàng Thư Lô của Thanh Vân Tông.

“Lục sư thúc quá khách sáo rồi. Ta cũng là đệ tử Thanh Vân Tông, và lại chuyện như tu hành này, người khác chẳng thể thay thế được, mọi thứ phải tự dựa vào bản thân mới là quan trọng nhất.” Vinh Tuệ Khanh cười, đứng dậy chào hỏi Lục Kỳ Hoảng.

Lục Kỳ Hoảng cười lắc đầu: “Cô đây là đang giận đối ta sao.” Nói xong, hần vươn tay ra với Vinh Tuệ Khanh: “Nào, ta dẫn cô đi đến Lang Hoán Thư Động, điển tịch bên trong ấy không phải là thứ Tàng Thư Lô bên ngoài kia có thể so sánh.”

Tim Vinh Tuệ Khanh đập thình thịch: “Lang Hoán Thư Động? Thật vậy sao?”

“Cô đi theo ta là được.”

Vinh Tuệ Khanh vẫn luôn muốn tìm một công pháp tu hành, để cho mình mau chóng nâng cao tu vi.

Húc Nhật Quyết cũng không tệ, thế nhưng Húc Nhật Quyết là công pháp yêu tu, thiên về luyện thể hơn, đối với tu sĩ Nhân giới mà nói, thực là nâng cao tu vi quá chậm. Vinh Tuệ Khanh hiện đang tu luyện Húc Nhật Quyết, phần nhiều là dùng nó như một phương pháp chiến đấu chứ không phải là phương pháp tu hành.

Sức cảm dỗ của Lang Hoán Thư Động thực sự quá lớn, Vinh Tuệ Khanh nghĩ rồi lại nghĩ, vẫn là đi theo Lục Kỳ Hoảng.

Lang Thất rất tự giác theo Vinh Tuệ Khanh rời khỏi động phủ, gục đầu đi sau bọn họ.

Dọc đường, Lục Kỳ Hoảng kể cho Vinh Tuệ Khanh về rất nhiều chuyện của Thanh Vân Tông.

“So với các tiền bối của tông môn khác, các tiền bối của Thanh Vân Tông đã rất tốt rồi. Điều này, nếu cô từng ở tông môn khác hẳn là sẽ cảm nhận được sự khác biệt.” Lục Kỳ Hoảng nói rất hàm súc nhưng Vinh Tuệ Khanh vẫn hiểu được ý của hắn.

Ngày trước, lúc còn ở Dốc Lạc Thần, Vinh Tuệ Khanh nghe từng nghe ông nội của mình đề cập qua, nói rằng chuyện thực lực vi tôn trong giới tu hành kỳ thực đã đến mức điên cuồng ngang ngược lắm rồi. Bên trong rất nhiều tông môn, tu sĩ tu vi cao bóc lột ức hiếp tu sĩ có tu vi thấp vô cùng gay gắt.

Lúc còn ở tông môn cấp ba Long Hồ Môn, cô lại chưa bao giờ gặp được chuyện như vậy. Thế nhưng khi đó La Thần là chỗ dựa của cô, cho nên những kẻ mềm nắn rắn buông kia cũng không dám chọc cô, chỉ vòng vèo lơ lửng nhìn hót cô. Nhưng mà những ngày lành như vậy cũng chẳng dài lâu, từ cái đêm yêu thú tập kích ban đêm ấy, tất cả đã tan thành mây khói.

Dọc đường Vinh Tuệ Khanh không nói lời nào, đi theo Lục Kỳ Hoảng đến trước cửa Tàng Thư Lô của Thanh Vân Tông.

Vinh Tuệ Khanh có phần kinh ngạc, quay đầu nhìn Lục Kỳ Hoảng mà không nói lời nào.

Lục Kỳ Hoảng cười ôn hòa: “Đừng vội, đi theo ta.” Dứt lời, hần bước lên bậc thang dẫn đến Tầng Thư Lô.

Một nữ tu mang mặt nạ bạc che nửa bên mặt đi ra từ Tầng Thư Lô, mỉm cười chào hỏi với Lục Kỳ Hoảng: “Tiểu sư thúc.”

Lục Kỳ Hoảng cười nói: “Oánh Oánh cũng đến mượn sách à?”

Nữ tu mang mặt nạ bạc che nửa mặt này chính là Lỗ Oánh Oánh từng bị Vinh Tuệ Khanh rạch nát nửa bên mặt.

Lỗ Oánh Oánh cũng chẳng thèm nhìn đến Vinh Tuệ Khanh đang ở bên cạnh Lục Kỳ Hoảng, nàng ta kéo tay Lục Kỳ Hoảng mà lắc lắc: “Tiểu sư thúc, ta biết ngài có thể đi vào Lang Hoán Thư Động. Hôm nay ngài dẫn ta vào chung, có được không?”

Vinh Tuệ Khanh quay đầu sang chỗ khác, cũng lười xem đáng vẻ vờ vĩnh nũng nịu của Lỗ Oánh Oánh.

“Vinh sư muội, ta mượn tiểu sư thúc một lát nhé, muội sẽ không tức giận chứ?” Lỗ Oánh Oánh như là đến giờ mới nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh, thò đầu ra, cười hì hì nhìn cô.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại, ánh mắt tựa băng sương, lạnh lùng nói: “Cứ việc.”

Lục Kỳ Hoảng kinh ngạc, mỉm cười nói: “Cũng tốt, vậy cùng vào đi.”

Ba người bước vào Tầng Thư Lô, cùng nhau bước lên tầng ba.

Tầng Thư Lô của Thanh Vân Tông tổng cộng có ba tầng, Nhưng hai tầng trên mặt đất, một tầng dưới đất, vừa bước vào cửa là đến tầng hai, tầng một ở trong lòng đất.

Đến khúc quanh thang lầu tầng ba, hai tay Lục Kỳ Hoảng đẩy ra, phác họa ở trước ngực một vòng tròn, sau đó đẩy ngang về phía trước.

Trên vách tường tầng ba dần xuất hiện một lỗ hồng tròn màu đen.

“Vào đây.” Lục Kỳ Hoảng bước vào trước, Lỗ Oánh Oánh đuổi sát theo sau.

Vinh Tuệ Khanh nhìn ngẫm xung quanh, sau đó mới đi vào lỗ hồng hình tròn.

Cô sẽ không phơi lưng mình ra trước mặt ả Lỗ Oánh Oánh này.

Vừa vào lỗ hồng, Vinh Tuệ Khanh lập tức cảm thấy như đi đến một thế giới khác.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy lỗ tròn vừa rồi đã biến mất chẳng thấy đâu.

“Mau đến đây. Nơi này chính là Lang Hoán Thư Động.” Lục Kỳ Hoảng đứng ở một cái góc lừng nho nhỏ, vẫy tay.

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu, nheo mắt nhìn về cái góc lừng tầm thường phía trước.

Lỗ Oánh Oánh thì đã kích động chạy lên.

Vinh Tuệ Khanh cũng tiến vào theo.

Vinh Tuệ Khanh đã đi qua nhiều lần Tàng Thư Lô của Thanh Vân Tông.

Thế nhưng Lang Hoán Thư Động này thì ngay cả nghe nói thôi cũng là lần đầu tiên.

Vinh Tuệ Khanh đi tới đi lui trước một kệ sách, nhìn thư từ và bí tịch trên giá sách.

“Thanh Vân Tông là tông môn lớn truyền thừa mấy ngàn năm, các loại công pháp thu thập được cũng rất phong phú. Đương nhiên, trên Ngũ Châu Đại Lục có nhiều tông môn nhị cấp như vậy, công pháp mọi người thu gom cũng xấp xỉ nhau. Nhưng mà có thể hơn được Thanh Vân Tông thì lại không có. Trừ phi là những nơi như tông môn đỉnh cấp và thần điện Quang Minh. Nói cách khác, công pháp nơi này đủ cho hai người tu luyện cả đời.”

Lục Kỳ Hoảng nhìn điển tịch công pháp trên giá sách, kích động đến mặt mày hớn hở.

Điển tịch công pháp nơi này đều được phân chia theo cơ sở ngũ hành.

Tu sĩ có thể căn cứ thuộc tính linh căn của mình mà lựa chọn công pháp thích hợp nhất, có thể đạt được hiệu quả làm chơi ăn thật.

Vinh Tuệ Khanh biết mình là Lôi linh căn, bèn một mình đi đến kệ sách nằm ngoài ngũ hành mà tìm kiếm thư tịch.

Lỗ Oánh Oánh trái lại là có mục tiêu rõ ràng, bỗng chốc vọt tới trước mặt Vinh Tuệ Khanh, đưa tay đẩy cô ra, giành vào tay một quyển “Phong Lôi Dẫn” trên giá sách trước mặt.

Vinh Tuệ Khanh buồn cười, vịn giá sách mà đứng, hỏi nàng ta: “Xin hỏi Lỗ sư tỷ có thuộc tính linh căn gì?”

Lỗ Oánh Oánh lập tức bẻ lại: “Liên quan gì đến người?”

Vinh Tuệ Khanh chỉ vào quyển sách trong tay nàng ta, lạnh nhạt nói: “Quyển sách kia là công pháp dành cho tu sĩ có Lôi linh căn tu luyện, nếu người không phải là Lôi linh căn thì lấy nó có ích lợi gì?”

Lỗ Oánh Oánh cười khúc khích: “Ta thích. Cho dù không luyện thì chừng trong động phủ cho đẹp, không được sao?”

Vinh Tuệ Khanh nghiêm mặt nói: “Ta cảm thấy không ổn. Công pháp nơi này là cho đệ tử Thanh Vân Tông chúng ta dùng để tu hành. Người lại không cần quyển sách này, hà tất phải chiếm nhà xí mà không chịu ị ra?”

Lỗ Oánh Oánh tức giận đến mặt đỏ bừng: “Người phải chú ý thân phận của mình! Có ai nói kiểu như người sao?!”

Vinh Tuệ Khanh nhú mày: “Ta luôn là gặp hạng người gì thì nói kiểu lời ấy. Người cảm thấy khó nghe là bởi vì người nhân phẩm không tốt, chẳng liên quan đến ta.”

Lỗ Oánh Oánh thấy đấu không lại Vinh Tuệ Khanh thì cười lạnh nói: “Chẳng qua là một quyển công pháp mà thôi, đáng giá để người chỉ dâu mắng hòe như vậy sao?” Dứt lời, nàng ta tiện tay ném quyển công pháp kia về trên giá sách.

Tay phải Vinh Tuệ Khanh vung lên, một thanh roi màu vàng sẫm xuất hiện trong tay cô, sau đó cô vung tay cuốn roi về phía giá sách, lập tức lấy quyển Phong Lô Dẫn kia về.

Lỗ Oánh Oánh cười khê: “Ta không có Lô linh căn, không thể tu luyện quyển Phong Lô Dẫn này, lẽ nào người lại có thể à?”

Vinh Tuệ Khanh đáp không chút do dự: “Đương nhiên. Ta có Lô linh căn ẩn, tu luyện Phong Lô Dẫn hoàn toàn không có áp lực gì.”

Lỗ Oánh Oánh há to miệng. Kiếp trước, không phải Vinh Tuệ Khanh rất sợ người khác biết chuyện mình có Lô linh căn hay sao? Vinh Tuệ Khanh vẫn giấu mãi, mọi người cũng không biết. Tại sao nay lại vừa vào tông môn đã nói ra ngay.

“Ta không tin. Có thì là có, không có chính là không có. Nào có Lôi linh căn ẩn cái gì? Trước giờ ta đều không tin.” Lỗ Oánh Oánh vừa nói, vừa lắc mạnh đầu, chờ xem Vinh Tuệ Khanh giải thích thế nào.

Không ngờ Vinh Tuệ Khanh lại nhìn nàng ta như kẻ ngốc, cười nhạt nói: “Người không tin thì có liên quan gì? Vì sao ta phải chứng minh cho người xem? Người đúng là chấp mạch lắm rồi.” Nói đoạn, Vinh Tuệ Khanh vung roi trong tay, nói với Lỗ Oánh Oánh: “Đừng có làm vẻ muốn ăn đòn. Hôm nay tâm trạng ta tốt, không chấp nhặt với người. Nếu người còn chọc ghẹo ta, ta sẽ thẳng tay rạch luôn cả gương mặt bên kia của người.”

Lời nói này đụng đến chỗ đau của Lỗ Oánh Oánh, nàng ta òa khóc lên, chạy đến cạnh Lục Kỳ Hoảng mà kể lể ỉ ôi: “Tiểu sư thúc, ngài xem, ta có lòng tốt khuyên muội ấy, muội ấy lại muốn rạch mặt ta!”

Lục Kỳ Hoảng cau mày, nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh mà nói: “Quyển công pháp kia quả thực cho Lôi linh căn sử dụng. Thế nhưng vạn năm trở lại đây, Ngũ Châu Đại Lục chưa từng xuất hiện Lôi linh căn, cho nên rất nhiều công pháp tu luyện của lôi linh căn đều thất lạc dần, bây giờ còn giữ lại không nhiều lắm.”

Vinh Tuệ Khanh vội nói: “Nếu thật như vậy, ta càng phải chọn cái này, mong Lục sư thúc thành toàn.”

Lục Kỳ Hoảng yên lặng nhìn cô một chút: “Cũng được. Cô cứ thử xem.”

Vinh Tuệ Khanh cảm ơn Lục Kỳ Hoảng rồi xoay người rời đi. Cô không nhìn thấy, trong tròng mắt của Lỗ Oánh Oánh ánh lên chút như mưu kế đã được thực hiện...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 217: Hối Rõ Ngọn Ngành

 Dạng nữ tu như thế có chỗ nào cần nam tu bảo vệ cơ chứ? Một mình cô đã vững như thành đồng, chẳng đao thương nào xâm phạm nổi.

Lục Kỳ Hoảng thôi không nhìn Vinh Tuệ Khanh nữa, theo sau rời khỏi Lang Hoán Thư Động.

Lỗ Oánh Oánh đi sau cùng.

Rời khỏi Lang Hoán Thư Động, Lỗ Oánh Oánh trở về động phủ của mình luôn.

Cổ tay trắng ngần của nàng ta khê lật một cái, ngay lập tức xuất hiện một quyển “Phong Lôi Dẫn” giống hệt quyển Vinh Tuệ Khanh cầm trên tay mình.

“Đây mới là Phong Lôi Dẫn thật. Quyển sách trong tay ả kia, ta đã thêm bớt ít nhiều rồi. Nếu ả ta tu luyện đúng theo quyển sách3ấy, nhất định sẽ thất bại.” Trên gương mặt Lỗ Oánh Oánh chợt lộ ra ý cười gian xảo. Trông nàng ta lúc này nào có giống với kiểu yếu ớt nép vào người khác như chim non đâu cơ chứ?

Vinh Tuệ Khanh cầm theo quyển “Phong Lôi Dẫn” về đến động phủ liền mở ra xem luôn.

Đối với hành động của Lỗ Oánh Oánh, Vinh Tuệ Khanh đã có thể đưa ra nhận định khái quát rồi. Chắc hẳn cô ả cũng có chút cảm giác nào đó tựa như năng lực tiên tri chẳng hạn, cho nên nàng ta biết bước tiếp theo Vinh

Tuệ Khanh sẽ làm gì. Chính vì vậy có thể phục sẵn ở đó từ sớm để phá hoại chuyện kế tiếp cô cần phải làm.

Về chuyện Lỗ Oánh Oánh đào đầu ra năng lực kia thì Vinh Tuệ Khanh chẳng rảnh để quan tâm nữa.

Mặc kệ là do bẩm sinh hay không, chỉ cần nàng ta muốn đối nghịch với cô, thì cô thẳng tay loại bỏ cô ả là được.

Trước kia cô luôn muốn lùi một bước để ổn thỏa trăm bề, vì mỗi một tính mạng đều phải nhọc nhằn mới có được. Cô vốn chẳng phải luật pháp mà có thể phán quyết sinh mệnh của mỗi người.

Thế nhưng sau này cô mới phát hiện ra, trước kia mình sai, sai thật rồi. Nơi này vốn dĩ là thế giới hỗn loạn coi trời bằng vung. Nếu cô cứ tiếp tục lải nhải ba cái lý luận vớ vẩn về công lý, chính nghĩa, hay dẫn đo tư tưởng giữa việc có quyền đoạt mạng của kẻ khác hay không thì thật ăn no rửng mỡ.

Bây giờ suy nghĩ của cô rất đơn giản. Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta, ta ắt sẽ trả người gấp bội. Tuyệt nhiên không có chuyện nương tay hay cả nể để lại hậu họa.

Phải bóp chết tất cả mầm họa mới nhú từ trong trứng nước. Đó chính là tôn chỉ làm việc của cô.

Quyển “Phong Lôi Dẫn” này thật mỏng. Nó chỉ tầm mười trang chia thành ba tầng.

Vinh Tuệ Khanh niệm trọn quyển sách này một lần, cố gắng nhớ thật rồi nhắm mắt lại và bắt đầu tu luyện dựa theo thuật công pháp bên trong quyển sách.

...

Sau hai ngày hai đêm, Vinh Tuệ Khanh mở mắt. Lúc này cả người cô nhể nhại mồ hôi, dưới đan điền đau đớn như ngàn vạn kim đâm, vùng ngực trên lại buồn nôn vô cùng. Cô chợt ọe một tiếng phun hết ra.

Đến khi cúi đầu xuống, cô phát hiện ra thứ mình nhổ vừa rồi là một vũng nước đen như mực.

Thậm chí nhìn qua còn đáng ghê mình hơn so với phun ra búng máu tươi.

Vinh Tuệ Khanh lấy tay áo lau khóe miệng, thấy trên tay áo cũng dính chút nước đen.

Nếu không phải Húc Nhật Quyết ở đan điền của cô tự mình vận chuyển, ép cô bỏ dở tu luyện thì thứ hôi thối ban này cô nôn ra có thể làm bản thân chết ngạt rồi.

Vinh Tuệ Khanh lập tức hiểu ra. Như lời người ta hay nói, mình phòng đông phòng tây nhưng vẫn có lúc bất cẩn không nghĩ tới.

Quyển “Phong Lôi Dẫn” này nhất định có vấn đề. Nếu cô đoán không lầm thì bên trong chắc chắn có xen lẫn chút công pháp mị thuật. Thậm chí chẳng phải mị thuật cao cấp mà là thứ mị thuật hạ đẳng! Nếu cô một mực tu luyện không bỏ thì chắc chắn cả đan điền lẫn thức hải sẽ bị tổn thương vì thứ mị thuật cấp thấp này. Về sau dù nhận ra công pháp có vấn đề, cô chỉ còn hai con đường. Một là tự hủy tu vi, một lần nữa bắt đầu Luyện Khí. Hai là tu vi cứ thế lại ở Trúc Cơ không thể tiến lên, cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện tiến thêm một bước!

Nếu không phải cô luyện Húc Nhật Quyết – thiên dịch của tà công mị thuật thì chẳng có chuyện cô phát hiện ra điểm nguy hại của môn công pháp này sớm như vậy.

Mà chỉ có thể chờ đến lúc không thể cứu vãn được nữa mới biết được nơi đó có vấn đề!

Tâm tư hại người độc ác như vậy chắc hẳn phải có thù sâu oán nặng với cô!

Vinh Tuệ Khanh cười lạnh. Xem ra hủi gương mặt của ả ta còn chưa đủ cảnh cáo. Mình vẫn còn hơi mềm lòng. Nếu ngày đó thẳng tay giết chết thì làm gì có chuyện kéo hơi tàn đến ngày hôm nay, để ả ta nghĩ ra cách hãm hại mình!

Lỗ Oánh Oánh quả nhiên nghe theo tình tiết trong sách, dốc sức tận lực tuân theo nguyên tắc hại người của mình.

Vinh Tuệ Khanh đi lấy chút nước về tắm rửa thật sạch sẽ. Sau đó thay trang phục rồi lấy cỏ dì hương ngày trước yêu tu đưa cho cô từ trong túi càn khôn ra rồi đeo lên người, để nó trừ bằng sạch mùi hương ghê tởm ban nãy.

Không được, cô không thể ngồi đây chờ chết.

Vinh Tuệ Khanh sa sầm mặt mày, thoát cái biến mất trong động phủ đi ra bên ngoài.

Cô nhớ rõ động phủ của Lỗ Oánh Oánh cách mình không xa.

Vinh Tuệ Khanh lấy cỏ ẩn thân ra rồi mở rộng thần thức. Chỉ trong chốc lát đã tìm được động phủ của Lỗ Oánh Oánh.

Đi đến trước động phủ của ả ta, Vinh Tuệ Khanh trông thấy trận pháp đơn sơ ở đây mà không khỏi buồn cười. Cô tiện tay ném vài cục đá vào trong, hóa giải toàn bộ trận pháp rồi bước vào. Sau đó Vinh Tuệ Khanh cầm cờ trận bên trong trận pháp một lần nữa, thay đổi trận pháp bên ngoài động phủ Lỗ Oánh Oánh.

Lúc trước trận pháp kia chỉ có tác dụng ngăn cách để người bên ngoài không vào được thôi.

Bây giờ dưới sự cải tiến của Vinh Tuệ Khanh, nó biến thành trận pháp khép kín. Cho dù lát nữa bên trong động phủ của Lỗ Oánh Oánh có phát sinh chuyện gì, kể cả thần thức của tu sĩ Nguyên Anh quét tới đây cũng không dò ra chút manh mối nào.

Lỗ Oánh Oánh bây giờ ngồi trước bàn đá bên trong động phủ của mình. Cô ả đang ăn linh quả quý hiếm lấy được từ chỗ Lỗ đại trưởng lão. Những linh quả này không chỉ giúp tu vi của cô ả tăng lên, mà còn hỗ trợ hồi phục vết thương trên gương mặt mình.

Lục Kỳ Hoảng đã luyện chế giúp nàng ta đan dược tốt nhất, vì thế vết thương kia rất mau lành. Chỉ là nàng ta muốn nhân cơ hội này gần gũi với Lục Kỳ Hoảng nhiều hơn, nên cố tình kéo dài thời gian hồi phục, chỉ vì mong Lục Kỳ Hoảng có thể thăm nom mình nhiều một chút.

Vinh Tuệ Khanh lẳng lặng tiến đến không để lại dấu vết. Cô gỡ cở ẩn thân ra khỏi người mình, sau đó vung tay phải lên quật roi dài màu vàng thăm tới trong im lặng. Thoắt một cái roi dài đã trói chặt toàn thân Lỗ Oánh Oánh đang quay lưng về phía cô, sau đó thuận tay quăng ả qua đây.

Cây roi này có công dụng khóa chặt linh lực, nhưng thời gian duy trì không dài. Chỉ sau một nén nhang thì linh lực sẽ khôi phục bình thường. Cho nên Vinh Tuệ Khanh có muốn giết Lỗ Oánh Oánh cũng chỉ trong vòng một nén nhang mà thôi.

Lỗ Oánh Oánh bị chói cứng không thể bóp nát tín phù để báo tin. Cộng thêm linh lực bị hạn chế trong khoảng nhất định nên chẳng thể thoát khỏi.

“Người muốn làm gì?” Trông thấy Vinh Tuệ Khanh đứng trước mặt mình, Lỗ Oánh Oánh có chút choáng váng: “Làm sao người vào đây

được?”

Trước cửa động phủ của đệ tử Thanh Vân Tông đều có bày trận pháp. Nếu không có bài vị của bọn họ thì tuyệt đối không thể tiến vào, trừ khi chủ nhân động phủ đó cho phép.

Rõ ràng Vinh Tuệ Khanh chẳng cần phiền phức như vậy.

“Làm sao ta vào được đây không quan trọng. Ta tới để hỏi người một chuyện.” Vinh Tuệ Khanh lời quyền “Phong Lô Dẫn” ra: “Làm sao người biết ta sẽ tu luyện Phong Lô Dẫn?”

Lỗ Oánh Oánh ngẩn người, vô thức phản bác: “Ta không biết, làm sao ta biết được? Người quên à? Ta với người còn tranh nhau môn công pháp này. Là người nhất quyết cướp đi!”

“À, vẫn giữ dáng vẻ vừa ăn cướp vừa la làng này à! Thật sự luyện đến mức trơ trẽn thế này cũng dày công à nha!” Vinh Tuệ Khanh ngồi xuống, giặt roi một cái.

Lỗ Oánh Oánh theo đó bị kéo quỳ xuống.

“Ta không có nhiều thời gian khua môi múa mép với người. Mau nói rõ cho ta biết, vì sao người có thể tiên đoán, biết trước nhiều chuyện của ta như vậy?” Vinh Tuệ Khanh lạnh giọng thốt lên, sau đó giơ tay cắt ngang màn biện bạch sắp tới của Lỗ Oánh Oánh.

“Khỏi cần phủ nhận. Ta đã biết hết rồi. Thật ra lý do người làm thế ta cũng biết. Ta chỉ muốn biết thật rõ từ đâu người có thể biết hết từ đầu đến cuối? Nhìn tu vi này không giống có đại thần thông, biết được năm trăm năm trước, đoán được năm trăm năm sau!”

Chuyện này làm Vinh Tuệ Khanh hoang mang hồi lâu. Không chỉ mình Lỗ Oánh Oánh khiến cô thấy kỳ lạ, mà cả Bách Hủy nữa. Chuyện của

La Xảo Tư, cô đã xác định là do đại cường quấy phá. Nhưng chuyện của hai ả còn lại, rất khó dùng cái có “đại cường” này để giải thích ổn thỏa. Cô hình như cảm thấy bọn họ có kỳ ngộ khác.

Lỗ Oánh Oánh nghe Vinh Tuệ Khanh hỏi vậy, mắt đảo một vòng.

Trông thấy vẻ mặt này, Vinh Tuệ Khanh đã hiểu cô ả tính nói dối.

“Không nói thật? Được, ta sưu hồn cho nhanh!” Vinh Tuệ Khanh nửa dọa nửa thật nói với cô ả.

Lỗ Oánh Oánh giật nảy mình, to tiếng đáp: “Nếu người dám sưu hồn ta, ông tổ của ta nhất định không bỏ qua cho người!”

Vinh Tuệ Khanh cười cười: “Ông tổ của người chắc chắn sẽ bỏ qua cho ta.” Dứt câu, cô bèn lôi thẻ bài linh ngọc Trần Pháp Sư có lời thề huyết mạch của Lỗ đại trưởng lão ra cho Lỗ Oánh Oánh nhìn.

“Này, thấy gì không? Bọn họ từng thề rằng tuyệt đối không làm hại ta. Vả lại, người hại ta trước. Ta chỉ cần đem quyển Phong Lô Dẫn này ra thì khỏi cần phí công sưu hồn người!”

Ánh mắt Lỗ Oánh Oánh chuyển sang thù hằn, ả ta dữ tợn nói: “Người vu oan hãm hại ta! Ai tin lời người nói?”

Vinh Tuệ Khanh đi đến trước mặt Lỗ Oánh Oánh, sau đó kéo ngược roi lại rồi nâng cằm ả ta lên, lạnh lùng trả lời: “Lục sư thúc sẽ làm chứng vì ta. Lang Hoán Thư Động sẽ làm chứng thay ta! Người đã tiến vào trước chúng ta, sớm đã động tay động chân bên trong Lang Hoán Thư Động!”

Vinh Tuệ Khanh nghĩ thông rồi. Quyển Phong Lô Dẫn kia chỉ có Lang Hoán Thư Động mới có. Do vậy có thể nói Lỗ Oánh Oánh tiến vào đây từ trước, đồng thời từng ra tay giở trò trong này. Các đệ tử Trúc Cơ bình thường không thể vào trong Lang Hoán Thư Động, trừ khi thông qua

con đường khác tiến vào. Nếu là thế ắt hẳn có thể lần theo dấu vết để lại. Còn nữa, nếu bản Phong Lôì Dẫn này của cô là giả thì hẳn bản thật nhất định trong tay Lỗ Oánh Oánh.

“Còn muốn ta lục soát người người tìm Phong Lôì Dẫn không?” Vinh Tuệ Khanh vươn tay ra đoạt lấy túi càn khôn bên hông Lỗ Oánh Oánh

“Mặc dù ta không mở được túi càn khôn của người, thế nhưng ta dẫn người và túi của mình theo, thêm cả bản Phong Lôì Dẫn giả trong tay ta nữa đến gặp Tông chủ. Người nói xem, có hậu quả không nhỉ?” Vinh Tuệ Khanh đứng lên, từ trên cao nhìn Lỗ Oánh Oánh phía dưới.

Lỗ Oánh Oánh trong chốc lát mềm oặt dưới đất. Làm sao chỉ mới qua hai ngày Vinh Tuệ Khanh đã biết Phong Lôì Dẫn trong tay mình là giả?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 218: Thế Giới Song Song

 Lỗ Oánh Oánh chợt cảm thấy vết thương trên gương mặt mình hơi đau đớn. Nàng ta sợ hãi liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh trước mặt.

“Người nói thật, ta tha cho người một mạng. Nếu cứng đầu cứng cổ không nói, ta không còn cách nào khác ngoài sưu hồn!” Vinh Tuệ Khanh giơ tay phải lên, nhắm thẳng vào đỉnh đầu Lỗ Oánh Oánh.

Nàng ta bị Vinh Tuệ Khanh dọa cho sợ vỡ mật. Từ vết thương trên gương mặt mình, nàng ta hiểu rõ Vinh Tuệ Khanh chẳng phải dạng nói cho hay.

“Ta nói! Cái gì ta cũng nói cho người biết! Nhưng người phải lập lời thề thiên đạo!” Lỗ Oánh Oánh cắn răng thật chặt đáp lại.

“Không, ta không thề. Người thích thì cứ ngậm chặt miệng đi!” Vinh Tuệ Khanh chính là kiểu đầu muối không ưa!

Trước mắt thấy luồng linh lực khóa chặt trên đầu mình, Lỗ Oánh Oánh tuyệt vọng cùng cực rồi. Nàng ta bèn gào to: “... Ta sống lại! Ta... trước kia ta từng sống một đời rồi!”

Linh lực của Vinh Tuệ Khanh dừng ngay trên đỉnh đầu của Lỗ Oánh Oánh. Cô sững sờ nhìn Lỗ Oánh Oánh: “Người nói cái gì? Nói lần nữa xem nào?”

Lỗ Oánh Oánh vội đáp: “Chỉ cần người thả ta ra, cái gì ta cũng nói cho người biết!”

Vinh Tuệ Khanh ngẫm nghĩ trong giây lát, sau đó vung tay đánh vào thức hải của Lỗ Oánh Oánh một phép cấm chế.

“Bây giờ nói đi. Nói xong ta sẽ bỏ qua cho ngươi.” Vinh Tuệ Khanh ngồi xuống.

Trong thức hải của Lỗ Oánh Oánh có cấm chế của cô, nếu nàng ta có suy nghĩ muốn tố cáo cô thì Vinh Tuệ Khanh có thể lập tức khống chế nàng ta ngay.

Lỗ Oánh Oánh phát hiện trong thức hải của mình có cấm chế, bỗng chốc cảm thấy tia hi vọng cuối cùng đã tan thành mây khói. Cuối cùng nàng ta nói bằng sạch những gì mình biết cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh chăm chú lắng nghe.

Hóa ra trong sách còn chia ra kiếp trước với kiếp này sao?

Cô rất ngạc nhiên!

Quả nhiên đại cương không nói hết với cô mà còn che giấu thủ đoạn khác!

Vào thời điểm đại cương phát kịch bản cho cô nhìn, nào có thấy hai quá trình khác nhau đâu cơ chứ!

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ lời của Lỗ Oánh Oánh.

Nàng ta nói rằng, mình sống lại một kiếp. Nói cách khác chính là trước đây nàng ta từng trải qua những chuyện này một lần rồi. Hiện tại trở về một mốc thời gian trong quá khứ, sau đó trải nghiệm những chuyện trước kia thêm một lần nữa.

Thế nhưng Vinh Tuệ Khanh hiểu rõ, chẳng có thứ gì chống lại được thời gian. Có người từng nói với cô rằng, kẻ có tu vi xuất chúng sẽ mở

được không gian, di chuyển qua lại trong dòng thời gian. Nhưng kiểu di chuyển xuyên qua thế này có rất nhiều hạn chế. Không hề giống với trường hợp trực tiếp sống lại⁴ và trở về quá khứ mình đang sống của Lỗ Oánh Oánh.

Nếu cô không nhầm thì có khả năng Lỗ Oánh Oánh không phải sống lại và trở về quá khứ, mà chính là sống lại và đi tới một thế giới song song. Chỉ vậy mới có thể giải thích được vì sao nàng ta có thể tùy tiện, không chút kiêng kị làm ra những điều trước kia chưa từng làm.

Nói như vậy, tình tiết trong quyển sách kia vốn có hai hướng phát triển. Tình tiết đi theo hướng nào thì phải xem lựa chọn của vai chính phụ trong này mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi. May sao không phải Lỗ Oánh Oánh gặp được kỳ ngộ nghịch thiên kia.

Cô thu hồi cây roi của mình lại, sau đó ném túi càn khôn của Lỗ Oánh Oánh về phía nàng ta: “Lấy Phong Lôi Dẫn thật đưa cho ta!”

Lỗ Oánh Oánh nơm nớp lo sợ lôi một cuốn sách nhỏ từ trong túi càn khôn ra, đưa đến trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nhận lấy, chẳng thèm nhìn mà nhét vào trong túi của mình luôn. Sau đó cô nói với Lỗ Oánh Oánh: “Sau này cách xa ta một chút! Nếu còn bày trò làm loạn, ta không chỉ phế bỏ tu vi của người giống kiếp trước đâu!”

Lời này lọt vào tai Lỗ Oánh Oánh khiến nàng ta giật nảy, chột ngắc đầu lên nhìn Vinh Tuệ Khanh đầy ngờ vực. Cô ta có ý gì? Chẳng lẽ cô ta cũng là người sống lại?

Chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích vì sao Vinh Tuệ Khanh liệu chuyện như thần, cái gì cũng biết! Hơn nữa từ buổi đầu đã xuống tay

tàn nhẫn với mình như thế!

Lỗ Oánh Oánh che miệng, suýt chút nữa hét ầm lên.

Khi biết ưu thế của mình trở thành công cốc, nàng ta sốc đến mức ngất lịm.

Vinh Tuệ Khanh nhìn qua một cái, sau đó đi thẳng ra khỏi động phủ của Lỗ Oánh Oánh mà không quay đầu lại.

Cô đã hạ cấm chế với nàng ta rồi. Hơn nữa trong tay lại có hai quyển “Phong Lôi Dẫn” làm chứng, cô chẳng sợ Lỗ Oánh Oánh sẽ mồm năm miệng mười tố cáo mình.

Vinh Tuệ Khanh khẽ thở dài, sau đó đi thẳng đến Tàng Thư Lô của Thanh Vân Tông.

Vì Lang Hoán Thư Động nằm ẩn bên trong Tàng Thư Lô, mà vô không muốn đến đó nữa nên quyết vào Tàng Thư Lô, tìm mấy quyển công pháp thông dụng rồi mau chóng lao vào tu luyện.

Ở trong Tàng Thư Lô, Vinh Tuệ Khanh chọn mấy quyển công pháp thích hợp để bản thân tu luyện bao gồm: Yên Trần Cửu Thiên, Chính Khí Phú và Pháp Gia Tổng Thuật. Chúng đều rất ổn định và chưa bị động tay động chân, quả thật thích hợp cho tu sĩ Trúc Cơ tu hành.

Chờ đến khi Kết Đan, hẵng cân nhắc đến các công pháp khác.

Vinh Tuệ Khanh đem những công pháp này về động phủ của mình và bắt đầu tu luyện.

Lúc rảnh rồi cô sẽ đến Tàng Thư Lô để mượn một số sách có liên quan đến hồn phách và thần thức. Sau đó tỉ mỉ đọc từng chút một để xem có xuất hiện tình huống nào tương tự La Thần hay không.

Nửa năm trôi qua, tu vi Trúc Cơ sơ kỳ của Vinh Tuệ Khanh đã được củng cố vững chắc. Còn La Thần vẫn nằm im bất động như trước, tình hình của y không chuyển biến xấu đi cũng chẳng có dấu hiệu gì tốt lên cả.

Đến một ngày Vinh Tuệ Khanh kiểm tra đan dược của mình, phát hiện ra Tụ Linh Đan hay cho La Thần dùng chẳng còn lại bao nhiêu.

Nhưng phòng luyện đan ở Thanh Vân Tông được quản lý rất chặt chẽ và nghiêm ngặt. Trừ đệ tử của phòng luyện đan ra, các đệ tử khác muốn luyện đan đều phải đổi linh thạch lấy thời gian sử dụng phòng luyện.

Mọi người đều biết luyện đan tốn rất nhiều thời gian và nguyên liệu. Vì thế linh thạch bỏ vào đây phải từng đồng từng núi mới đủ.

Mặc dù Vinh Tuệ Khanh có lòng tin đối với tay nghề của bản thân sẽ chẳng tiêu tốn quá nhiều thời gian trong phòng luyện đan, nhưng linh thạch trong tay cô không nhiều. Linh thạch lúc trước do yêu tu ở phố Hồ Lô cho cô đến giờ cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chăm vào túi càn khôn bên hông La Thần rồi khẽ thở dài một tiếng. Cô biết trong túi của y chắc chắn có nhiều linh thạch, chỉ có điều linh lực của cô không đủ, chẳng mở nổi túi càn khôn của y.

Cô lại bắt đầu đếm số linh thạch mình nhận được từ sau khi bước vào Thanh Vân Tông.

Đệ tử nội môn tinh anh của Thanh Vân Tông mỗi tháng được cung ứng một trăm khối linh thạch hạ phẩm. Mặt khác, cô là Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông nên được thêm một ngàn khối linh thạch hạ phẩm mỗi tháng. Cho nên nửa năm qua có tổng cộng sáu ngàn sáu trăm khối linh thạch hạ phẩm.

Trong khi đó một canh giờ trong phòng luyện đan ngốn hết hai ngàn khối linh thạch. Phí sử dụng mỗi đan lô là năm trăm khối linh thạch. Còn có phí dùng địa hỏa, một lô tính giá năm trăm khối. Nói cách khác, một khi bước vào đây rồi, mặc kệ cô có thành công hay không thì đều phải rút ba ngàn khối linh thạch cho phòng luyện đan. Đó là còn chưa tính phí tổn các loại thảo dược và thuốc thử.

Con đường luyện đan này quả thật là nghề khiến tu sĩ bình thường có thể táng gia bại sản.

Vinh Tuệ Khanh cười khổ, cô cũng phải đi kiếm chút linh thạch thôi.

“Xích Báo, theo ta ra ngoài một chuyến. Khăng Khăng và Lang Thất ở lại đây bảo vệ Thần thúc thật tốt nhé. Nhất là Lang Thất, cấm người không được ra ngoài tìm mấy con sói cái, nghe thấy chưa?” Vinh Tuệ Khanh vô cùng nghiêm khắc với Lang Thất.

Tên Lang Thất này quả thật lạ kỳ. Vì theo đuổi Tuyết Lang Nữ không thành mà nó buông thả đắm mình trong hoan ái, chuyển mục tiêu lên người mấy con yêu thú chưa tu thành hình người, nhất là mấy con sói cái còn nhỏ. Nó quậy phá trên núi Côn Ngô đối diện với Thanh Vân Tông, đến mức đêm về là nghe tiếng sói trú liên tục...

Một đêm nọ, trong lúc Lang Thất mò ra ngoài hú hí riêng tư với một con cái, nào đoán được đụng phải hai con yêu thú gần đến Trúc Cơ hậu kỳ. Mới một câu không hợp đã nhào lên đánh nhau, Lang Thất suýt chút nữa bị bọn chúng úp sọt đến hiện nguyên hình.

Vinh Tuệ Khanh cảm giác được Lang Thất gặp nguy hiểm, bèn tức tốc chạy tới, sau đó mượn lực của trận pháp để cứu nó về đây.

Cô vốn dĩ đâu không lại hai con yêu thú Trúc Cơ hậu kỳ

Từ đó về sau Lang Thất chẳng thò một ngón ra ngoài nữa. Nhưng Vinh Tuệ Khanh vẫn không chịu bỏ qua cho nó. Cứ cách mấy ngày cô lại lôi chuyện này ra cảm ràm tới lui một lần.

Lang Thất biết mình đuối lý nên nào dám hé răng giải thích.

Hôm nay thấy Vinh Tuệ Khanh lại nhắc tới chuyện này, Lang Thất vội vội vàng vàng gật đầu cái rụp: “Chủ nhân yên tâm, ta không dám nữa!”

Vinh Tuệ Khanh khẽ gật gật rồi cùng Xích Báo ra khỏi động phủ. Bên trong trận pháp trước cửa động phủ, cô lại tăng thêm công dụng phòng ngự và công kích để phòng lỡ xảy ra biến cố.

Khi bọn họ vừa ra tới cổng, một vị chấp sự của Thanh Vân Tông bước lên phía trước rồi nói với Vinh Tuệ Khanh: “Vinh Trận Pháp Sư, Tông chủ cho mời!”

Vinh Tuệ Khanh đi theo người đó đến đại sảnh ở chính điện của Thanh Vân Tông.

Bên trong đại sảnh, Tông chủ và mấy vị đại trưởng lão đang ngồi đúng vị trí dành cho mình. Ngoài ra còn có hai người đàn ông dáng dấp nho nhã thư sinh đang đứng

Nghe thấy Vinh Tuệ Khanh đến, hai người cùng quay đầu nhìn lại.

Vừa trông thấy dáng vẻ của Vinh Tuệ Khanh, hai người đó đều kinh ngạc đến mức mắt tròn, cằm rơi xuống đất.

Mặc dù bọn họ biết “tu hành sinh mỹ nữ” nhưng đẹp đến điên đảo chúng sinh thế này quả thật không thể tin nổi?

Ánh mắt của hai người đó lập tức dính chặt trên người Vinh Tuệ Khanh.

Sắc mặt cô chợt tối sầm lại, sau đó thấp thoáng bóng tay di chuyển trên không trung.

Vài ba tiếng bốp bốp bốp vang lên giòn giã.

Trong phút chốc trên gương mặt hai gã đàn ông kia in hai dấu tay ửng hồng.

“Sao người lại ra tay đánh người như thế?” Khi bọn họ hồi phục tinh thần bèn ném ánh mắt căm giận về phía Vinh Tuệ Khanh.

Cô lạnh lùng đáp lại: “Nói thêm một câu ta móc mắt các người!”

Nghe vậy, hai gã càng thêm tức tối. Họ vừa định mở miệng tiếp tục chỉ trích thì đã thấy Tông chủ phía trên hắng giọng, sau đó nói rằng: “Hai vị chớ có thất lễ! Đây là Vinh Trận Pháp Sư của chúng tôi! Về sau các người và nàng là cộng sự của nhau, vẫn phải kính trọng nàng mọi bề!”

Chưa bàn đến thực lực ra sao, chỉ tính riêng thứ tự trước sau thôi Vinh Tuệ Khanh đã đứng trên rồi.

Lúc nhắc đến Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông là nữ, hai gã đó không khỏi hừ một tiếng.

“Tu vi của Vinh Trận Pháp Sư là Trúc Cơ, so với người phàm không thể tu hành như các người đã mạnh hơn rồi. Các người phải theo Vinh Trận Pháp Sư học hỏi thật nhiều.” Một vị đại trưởng lão đứng lên, nói với hai gã ở dưới: “Các người vốn là do ta tự mình xuống núi tuyển chọn về đây. Muốn làm Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông ta không phải chuyện dễ. Ba người các người phải cố gắng làm việc cùng nhau, để khiến trận pháp của Thanh Vân Tông ta trở nên bất khả xâm phạm!”

Vinh Tuệ Khanh chấp tay đồng tình, sau đó lại nói: “Nếu đại trưởng lão đã cất công tuyển lựa hai Trận Pháp Sư khác dưới chân núi đến đây,

Tuệ Khanh thật sự yên tâm. Vừa khéo Tuệ Khanh có ý định muốn xuống núi làm nhiệm vụ, kiếm một chút linh thạch để trang trải. Mong rằng trong lúc Tuệ Khanh không ở đây, hai vị Trần Pháp Sư mới có thể để ý đến trận pháp của Thanh Vân Tông nhiều hơn.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 219: Yêu Tu Phạm Pháp

 Tông chủ trầm ngâm một lát rồi nói: “Mỗi một đệ tử bằng lòng đi sẽ được cho một vạn linh thạch hạ phẩm, mặt khác, mở ra tầng một của của Tàng Bảo Các, để cho đệ tử nhận nhiệm vụ tùy ý chọn pháp bảo, ai đến trước thì chọn trước.”

Một vạn linh thạch hạ phẩm...

Bảng giá này đúng là không thấp.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh cũng hiểu được, thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí. Linh thạch cho càng nhiều thì càng chứng minh nhiệm vụ càng khó. Cô chỉ muốn kiếm muốn chút linh thạch để luyện đan mà thôi, không đáng để liều mạng.

Cô đang muốn từ chối khéo thì Lão đại trưởng lão lại nói: “Lần này cho nhiều linh thạch và pháp bảo như vậy cũng vì nghe đâu nước Đại Sở chẳng những có yêu thú tàn sát bừa bãi, mà ngay cả yêu tu cũng có dính líu trong đó. Một số còn là yêu tu Trúc Cơ hậu kỳ, thực lực sánh với tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, cho nên tông môn tam cấp mới cầu viện tông môn nhị cấp chúng ta. Lần này, chúng ta có tu sĩ Lục Kỳ Hoảng vừa mới thăng cấp Kết Đan dẫn đội, còn lại đều là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ và hậu kỳ. Vinh Trận Pháp Sư mới chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ thôi nhỉ? Không muốn đi cũng chẳng sao.”

Yêu tu vốn là hậu duệ của đại yêu thượng cổ, sinh ra đã có hình người, không cần giống như yêu thú, sau khi Trúc Cơ mới có thể làm người. Yêu tu tu luyện cũng không giống với tu sĩ bình thường, hơn nữa từ

nhỏ thân xác của họ đã vô cùng mãnh mẽ, ngay cả ma tu luyện thể cũng chưa chắc có thể đánh thắng được yêu tu đồng cấp bậc.

Bạo loạn yêu thú của nước Đại Sở có yêu tu tham dự vào, tình huống lập tức đảo ngược hoàn toàn.

Các đại trưởng lão của Thanh Vân Tông cũng có phần lo lắng vì chuyện này, tùm năm tùm ba mà bàn tán, đang thảo luận xem có nên phái một tu sĩ Nguyên Anh ra trấn thủ hay không, có thể sẽ làm đám yêu tu bụng dạ khó lường này biết sợ một chút.

Vinh Tuệ Khanh vừa nghe được hai chữ “yêu tu” là lập tức dựng lỗ tai lên nghe, lời chối từ đến trên miệng lại nuốt xuống.

Ở nước Đại Sở có phố Hồ Lô, mà ở phố Hồ Lô có bạn bè mà cô quan tâm.

Trước mắt Vinh Tuệ Khanh hiện lên một màn sáng đỏ, trong đầu cô hiện ra những đoạn tình tiết ngắn mà đại cương cho cô xem.

Ánh lửa ngập trời ấy, giết chóc khắp nơi, máu tươi chảy tràn trên đất, yêu tu kêu khóc, còn có Mảo Tam Lang ngừng thở trong ngực cô...

“... Xin hỏi Tông chủ, không phải các yêu tu đã ký kết hiệp nghị đồng minh với tu sĩ Nhân giới hay sao? Nếu có yêu tu phạm pháp tàn sát bừa bãi thì hẳn là nên báo cáo cho các tu sĩ cao giai của yêu tu, để cho bọn họ tự mình xử lý chứ? Và lại ở Nhân giới, yêu tu chỉ có ba điểm định cư, lấy đâu ra nhiều yêu tu phạm pháp như vậy, còn phải cần các tông môn nhị cấp đến tham gia hành động săn yêu của nước Đại Sở?” Vinh Tuệ Khanh không kìm được mà hỏi ra.

Tông chủ Thanh Vân Tông có hơi ngoài ý muốn. Không ngờ Vinh Tuệ Khanh tuổi còn trẻ nhưng lại biết được không ít chuyện về yêu tu.

Thông thường thì đối với yêu tu, tu sĩ vẫn luôn là nghe tiếng chứ không thấy bao giờ.

Mà Vinh Tuệ Khanh ngay cả ba điểm định cư của yêu tu cũng biết được.

Trong lúc giật mình, Tông chủ nhớ đến con trai Phác Cung Doanh của mình đã từng nói cho ông ta nghe, năm đó Vinh Tuệ Khanh đã từng được yêu tu phố Hồ Lô che chở...

“Chuyện này nói thì dễ, thế nhưng làm lại có không ít khó khăn phức tạp. Đầu tiên, người thường hay truy nã kẻ ác trong yêu tu là Vương nữ Đồ Sơn đã đột nhiên mất tích hơn một năm trước, tu sĩ Nhân giới chúng ta không liên lạc được ngài ấy, mới để cho đám yêu tu phạm pháp này càng ngày càng ngông cuồng. Thứ hai, tu sĩ Nhân giới chúng ta không cách nào đi vào nơi định cư của yêu tu, con đường liên lạc với họ cũng lúc có lúc không. Nước Đại Sở gửi tin tức đến, có vài yêu tu thậm chí hợp thành liên minh, tổ chức các yêu thú lại, đi qua nơi nào nơi ấy ngọn cỏ cũng không còn. Nhiều nơi ở nước Đại Sở bị chúng nó sát hại đến mười phần chết chín, thật sự là vô cùng thâm hiểm.” Tông chủ Thanh Vân Tông thở dài, chấp tay sau lưng, bước đến cửa đại sảnh, nhìn ra bầu trời bên ngoài.

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh bỗng chốc tái nhợt không còn màu máu, dự cảm chẳng lành trong lòng càng thêm mãnh liệt.

“Tông chủ, ta đi. Ta muốn tham gia tiểu đội săn yêu mà Thanh Vân Tông phái đi lần này.” Vinh Tuệ Khanh cắn răng. Nếu như chuyện này thực sự sẽ liên lụy đến các yêu tu phố Hồ Lô, cô muốn sớm báo trước cho họ, đồng thời phải giúp họ kiểm tra trận pháp phố Hồ Lô lại một lần nữa, ngay cả bên trong phố Hồ Lô cũng phải bố trí lại một chút.

Tông chủ Thanh Vân Tông hơi kinh ngạc, quay đầu lại nói: “Thực ra người không cần đi. Nhiệm vụ lần này tương đối nguy hiểm, người còn là

một trong ba Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông chúng ta. Nếu như người có sơ suất gì, vậy chẳng phải là thiệt hại lớn cho Thanh Vân Tông chúng ta sao?”

Vinh Tuệ Khanh lấy lại bình tĩnh: “Ta đã chữa trị xong trận pháp của Thanh Vân Tông rồi. Hai vị Trận Pháp Sư chỉ cần có thể duy trì trận pháp vận hành bình thường là được. Vả lại ta cũng là tu sĩ, ngày nào cũng trốn trong động phủ tu hành, tu vi rất khó tăng lên. Ta muốn đi xem thử.”

Lão đại trưởng lão vội vàng vỗ tay nói: “Nói rất hay! Vinh Trận Pháp Sư đã có chí nguyện vĩ đại như vậy, Tông chủ ngài cũng đừng ngăn cản người ta lòng hướng về đạo nữa. Đến đây, ta sẽ cho người một vạn linh thạch hạ phẩm, coi như là chút lòng thành. Mong rằng Vinh Trận Pháp Sư có thể bình an trở về, tiếp tục ra sức cho Thanh Vân Tông chúng ta!”

Các đại trưởng lão ở đây đều là phú hào, nghe vậy cũng rộng rãi mở hầu bao, tặng cho Vinh Tuệ Khanh một khoản “lộ phí”.

Chờ Vinh Tuệ Khanh rời khỏi đại sảnh chính điện Thanh Vân Tông, quay về động phủ của mình, trong túi càn khôn của cô đã có thêm gần mười vạn linh thạch hạ phẩm.

“Vậy cũng không tệ. Ta tranh thủ luyện chút đan dược cho Thần thú. Ngoài ra còn chuẩn bị một ít đan dược, tiếp đó là có thể cùng xuất phát theo đệ tử của Thanh Vân Tông.” Vinh Tuệ Khanh dự tính xong, lại đi đến Tàng Bảo Các nhận vài món pháp bảo có thể chạy trốn cấp tốc, sau đó lập tức đi đến phòng luyện đan.

Đệ tử canh giữ phòng luyện đan biết Vinh Tuệ Khanh là Trận Pháp Sư, chắc chắn có không ít linh thạch, nhưng nhìn thấy cô vừa ra tay là hơn một vạn linh thạch thì cũng không khỏi sửng sốt, sau đó mới nhận lấy.

“Mua bốn canh giờ luyện đan, còn lại đổi dược thảo cho ta, đây là danh sách dược thảo mà ta cần.” Vinh Tuệ Khanh đưa cho đệ tử trông giữ

phòng luyện đan một tờ danh sách.

Đệ tử kia nhìn qua đều là dược thảo thông thường, hẳn là cũng chỉ luyện đan dược sơ cấp, bèn cười thu linh thạch, chuẩn bị phòng và địa hỏa cho Vinh Tuệ Khanh, sau đó xách đến cho cô một túi dược thảo.

“Vinh Trận Pháp Sư thông thả luyện đan đi ạ.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu, chờ sau khi người nọ đi khỏi thì lấy ra tám cây trận kỳ, cắm xuống tám phương vị trong phòng luyện đan, bố trí thêm một trận pháp nữa.

Thực ra trong phòng luyện đan cũng có trận pháp, là để phòng ngừa người ngoài rình trộm.

Thế nhưng Vinh Tuệ Khanh lo lắng, cảm thấy mình vẫn nên bố trí một cái khác mới thoả đáng.

Trận kỳ lấp lánh ánh sáng trắng một hồi, sau đó biến mất.

Trận pháp che giấu bắt đầu có hiệu lực.

Trong một gian phòng phía xa xa, một người đột nhiên che mắt, hét thảm thiết rồi lăn lộn xuống mặt đất.

Buông tay ra, hai mắt của y đóng chặt, có máu chảy ra từ bên trong.

Người này run lấy bầy lấy ra từ trong ngực một lọ đan dược, ném hết một nửa vào miệng mà nuốt, phân nửa còn lại thì thoa lên mắt.

Qua một hồi lâu, cơn đau mới thoáng giảm bớt, thế nhưng khi mở mắt ra, hai mắt của y chỉ có thể thấy mờ mờ ảo ảo, nhìn cái gì cũng mơ hồ.

“... Là đứa khốn nạn nào ác độc như vậy! Lại còn bày trận pháp trong phòng luyện đan! Lại còn dùng bí thuật làm bị thương người ta! Lão tử

không đội trời chung với người!” Người nọ nghiêng răng nghiêng lợi mắng, quay ra ngoài cửa hô lên một tiếng: “Đi ra ngoài điều tra xem thử, là ai đang luyện đan trong phòng chữ Giáp?!”

Người này là Luyện Đan Sư của Thanh Vân Tông, ngày thường quản lý phòng luyện đan, thích nhất là ở động phủ của mình rình trộm xem bí thuật luyện đan của người khác, học lén được không ít thứ, bản lĩnh càng ngày càng cao, cũng định sang năm đi tham gia cuộc thi đấu bình xét cấp bậc Luyện Đan Sư của Ngũ Châu Đại Lục.

Thế nhưng bị trận pháp không biết tên kia tấn công, mắt của y đã bị tổn thương rất lớn.

Việc cấp bách là phải tranh thủ thời gian luyện vài lò đan dược trị vết thương ở mắt.

“Chờ ta biết người là ai, người nhất định phải chết!” Người nọ hung tợn thề trong lòng, mò mẫm đứng lên, cầm lấy một cây gậy gỗ trong góc tường, gõ gõ dò đường mà đi ra ngoài cửa.

“Thưa sư phụ, là Vinh Trận Pháp Sư thuê phòng luyện đan chữ Giáp.” Đồ đệ của y đã nhanh chóng điều tra ra tin tức. Bọn họ vốn quản lý phòng luyện đan, muốn điều tra thông tin đăng ký một chút là dễ như trở bàn tay.

Nghe thấy là Vinh Tuệ Khanh, người chống gậy gỗ nọ suýt nữa ngã xuống đất.

“... Á đàn bà đệ tiện này, chọc không nổi mà tránh cũng không xong. Cứ chờ xem!”

Vinh Tuệ Khanh cũng không biết có người thực sự đang rình coi phòng luyện đan. Cô chỉ là bị gài bẫy nhiều lần rồi, cho nên tự mình bảo vệ theo bản năng mà thôi. Cô thiết lập trận pháp che giấu này sẽ phản xạ linh lực, phàm là tu sĩ dùng linh lực liếc nhìn phòng luyện đan của cô đều sẽ bị

linh lực của chính bản thân công kích lại, hơn nữa sẽ công kích thẳng vào hai mắt. Chẳng phải là người thích rình trộm hay sao? Không có mắt, cho người chỉ có thể dùng “tâm nhãn” nhìn thế giới, đó chẳng phải là giúp vui cho người hay sao?

Sau bốn canh giờ, Vinh Tuệ Khanh đi ra khỏi phòng luyện đan, gương mặt đầy vẻ hài lòng.

Có lẽ là cuối cùng cô cũng Trúc Cơ rồi, cho nên lần này cô mở lò luyện đan lại có xác suất thành đan đến tám phần mười, trong đó có một nửa là đan dược thất phẩm!

Cô nhớ Luyện Đan Sư tứ phẩm của Long Hồ Môn là Chu Hào Thiện từng nói với cô, đan dược thất phẩm chỉ có thần điện Quang Minh mới lấy ra được!

Vui mừng khắp khởi trở lại động phủ của mình, Vinh Tuệ Khanh vội vàng giao Tụ Linh Đan thất phẩm mình luyện ra được cho Khăng Khăng, dặn dò nó: “Người canh chừng bên cạnh Thần thúc, nhớ kỹ mỗi bảy ngày thì cho thúc ấy uống một viên Tụ Linh Đan này, đồng thời chú ý xoa bóp cánh tay và chân cho thúc ấy.”

Khăng Khăng gật đầu, nhận lấy đan dược, hỏi cô: “Cô không dẫn Xích Báo và Lang Thất đi cùng sao? Hai chúng nó đều là yêu thú Trúc Cơ, có thể giúp sức được.”

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu: “Ta tự có cách bảo vệ mình mà. Chúng nó phải ở lại động phủ, cùng chăm sóc Thần thúc với người. Lúc ta không có mặt, ai kêu cũng không được ra mở cửa, không được để cho bất cứ ai tiến vào, có biết không?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 220: Không Cùng Chủng Tộc Với Ta

 “Đây là tín phù để đưa tin cho ta. Người giữ lấy đi. Nếu như tình hình có biến, các đại trưởng lão Thanh Vân Tông cùng nhau công kích động phủ của ta, người liền lập tức bóp nát tín phù. Ta sẽ nhanh chóng biết được, có thể lập tức chạy trở về.” Vinh Tuệ Khanh đưa ba tấm tín phù cho Khăng Khăng, Xích Báo và Lang Thất, mỗi người một tấm để phòng hờ.

Nhìn bóng lưng đi xa của Vinh Tuệ Khanh, Khăng Khăng, Xích Báo và Lang Thất đứng ở cửa động phủ, không biết tâm trạng phải thế nào. Sau khi trở thành linh sủng của Vinh Tuệ Khanh, đây vẫn là lần đầu tiên chúng nó cách xa cô trong thời gian dài như vậy.

Lang Thất lặng lẽ xoay người lại, nằm sấp bên giường La Thần mà nghỉ ngơi.

Nó từng ở cõi Âm Tê, ma khí cõi Âm Tê làm biến dị nó. Lúc cánh cửa giữa các giới mở ra, nó rõ ràng cảm nhận được luồng lực triệu hoán từ trong cánh cửa ấy, suýt chút nữa thì nó đã bị kéo vào bên kia cánh cửa.

Mà cơ thể La Thần nằm ở nơi này, Lang Thất biết được, linh hồn trong đó đã không còn nữa. Mà mỗi khi đến thời khắc phùng ma lúc chạng vạng tối trời, nó có thể cảm giác được cơ thể này tự động phun ra nuốt vào ma khí.

Thời khắc phùng ma là lúc lực hút của cánh cửa dẫn đến Ma giới mạnh nhất trong ngày.

Lang Thất sờ sờ đỉnh đầu của mình, cái sừng nhọn nho nhỏ kia càng ngày càng cứng.

Có thể một ngày nào đó, nó cũng sẽ giống như lão đại mà bay qua chỗ đó ư?

Lang Thất mím chặt cái miệng. Sợ mình bất cẩn nói mớ, sẽ làm cho Vinh Tuệ Khanh biết hồn phách La Thần đi đâu.

Nó biết La Thần sẽ tự mình trở về, thế nhưng Vinh Tuệ Khanh sẽ không tin. Cô chỉ biết liều lĩnh, chạy đến đó hòng tìm được hồn phách La Thần trở về.

Thế nhưng chỗ đó nào phải là chỗ cho con người ở lại?!

Lúc Khăng Khăng và Xích Báo tiến vào, chúng nó phát hiện Lang Thất đã nằm ở bên giường La Thần mà ngủ, cả hai không khỏi nhìn nhau mà hết biết nói gì, rồi đều tự mình tìm một chỗ cạnh giường La Thần mà ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Khăng Khăng không biết tu vi mình5rốt cuộc cao bao nhiêu, hơn nữa nó còn phải ăn cái gì.

Thế nhưng Vinh Tuệ Khanh từng dặn nó, không được đi ra ngoài động phủ, cho nên lúc Vinh Tuệ Khanh luyện đan, Khăng Khăng chạy như bay ra ngoài, kéo một túi hạt thông thật lớn trở về.

Những khi không tu luyện, Khăng Khăng thích nhất là nhồm nhoàm gặm cắn hạt thông.

Lang Thất bị tiếng động của Khăng Khăng đánh thức, nó ưỡn người ra, bỗng chốc biến về hình người, sau đó khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện.

Nó cách cơ thể La Thần càng gần, hiệu quả tu luyện lại càng lớn.

...

Vinh Tuệ Khanh đi đến chỗ tập hợp của đệ tử Thanh Vân Tông thì nhìn thấy Lục Kỳ Hoảng đang nói chuyện với một đám đệ tử hàng chữ Hoảng.

“Tuệ Khanh đến. Muội là người cuối cùng, chỗ này có một chiếc túi, là một ít linh thạch và pháp bảo tông môn cho mọi người, mỗi người đều giống nhau, muội cầm lấy đi.” Lục Kỳ Hoảng chào hỏi với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nhận lấy cái túi, tiện tay nhét vào trong túi càn khôn của mình, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua đám người.

Lỗ Oánh Oánh cũng có trong đây.

Vinh Tuệ Khanh nhướn mày hỏi: “Chẳng phải Lỗ sư tỷ bị thương hay sao? Sao lại có thể ra ngoài thế này?”

Lỗ Oánh Oánh có hơi sợ Vinh Tuệ Khanh, núp vào bên cạnh Lục Kỳ Hoảng, nhỏ giọng nói: “Vết thương của ta đã không có gì đáng ngại nữa.” Dứt lời, nàng ta tháo chiếc mặt nạ bạc trên mặt xuống.

Mọi người nhìn thấy rõ ràng, gò má phải kia bóng loáng, quả thực là đã lành vết thương.

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi, không nói thêm gì nữa, quay đầu nhìn về phía Lục Kỳ Hoảng.

Lục Kỳ Hoảng vung tay, một chiếc thuyền khổng lồ xuất hiện trên không trung.

Đây không phải là chiếc thuyền bình thường, mà là một chiếc thuyền lâu, tổng cộng có năm tầng. Thuyền lâu tự thân có nhiều tầng trận pháp, vừa có thể ẩn nấp phòng ngự vừa có thể công kích.

Thuyền lâu lớn như vậy đương nhiên cũng cần không ít linh thạch.

Nhưng mà Thanh Vân Tông là tông môn cấp hai, tích lũy hơn vạn năm, linh thạch hạ phẩm gì đó hoàn toàn là chất cao như núi.

Thuyền lâu này cần linh thạch trung phẩm để cung ứng. Trong khoang lái thuyền lâu, linh thạch trung phẩm đã được bỏ vào đủ dùng cho nửa năm. Nửa năm, đó cũng là kỳ hạn cho những đệ tử Thanh Vân Tông này. Đến khi ấy, bất kể là hành động săn yêu này có kết quả hay không thì bọn họ đều phải trở về tông môn, sau đó sẽ có một nhóm đệ tử khác đến thay.

“Mọi người lên đây nào.” Lục Kỳ Hoảng nhảy lên trước.

Lỗ Oánh Oánh theo sát phía sau.

Sau đó những đệ tử khác cũng đi theo, Vinh Tuệ Khanh là người cuối cùng lên đến.

Lên rồi mới phát hiện thuyền lâu này thực sự là quá lớn.

Vinh Tuệ Khanh không khỏi nhớ đến chiếc du thuyền to lớn mà cô từng đi qua biển Caribe. Thuyền lâu này thật sự có thể sánh ngang với chiếc du thuyền ấy.

Những chiếc du thuyền lớn thế kia mỗi lần có thể chở đến mấy nghìn du khách.

Lần này Thanh Vân Tông cũng điều động ra mấy trăm đệ tử nội môn tinh anh, coi như là cho bọn họ một cơ hội rèn luyện.

Lục Kỳ Hoảng là người dẫn đội, sau khi sắp xếp đưa bọn họ về phòng mỗi người xong, hắn liền triệu tập bọn họ đến đại sảnh lầu hai để nói chuyện.

“Trận pháp ẩn nấp của thuyền lâu đã mở ra, bây giờ đang bay về nước Đại Sở. Nước Đại Sở cách nơi này của chúng ta hơn vạn dặm, thế nhưng đi trên chiếc thuyền lâu này chẳng qua cũng chỉ hai ngày là đến. Mọi người đừng sốt ruột.” Lục Kỳ Hoảng vừa nói vừa lấy một quyển sách nhỏ ra.

“Lần này chúng ta tổng cộng có ba trăm đệ tử đi đến nước Đại Sở, đều có tu vi từ Trúc Cơ trở lên, cũng là nền móng của Thanh Vân Tông. Lúc mọi người sẵn yêu, điều chú ý hàng đầu là bảo vệ mình. Tính mạng của các người là quý giá nhất, lần này, tông môn cho các người đi rèn luyện chứ không phải đi nộp mạng. Cho nên lúc sẵn yêu, vừa vừa phải phải là được. Nếu như gặp phải yêu tu từ Trúc Cơ trở lên thì phải nhanh chóng bỏ chạy, không được dây dưa với chúng nó, có biết chưa?” Lục Kỳ Hoảng chia những đệ tử này thành ba mươi tiểu đội, mỗi một đội có mười đệ tử.

“Yêu tu vô cùng hung tàn, chẳng những lạm sát phạm nhân, mà đối với tu sĩ thì càng thêm đối chọi gay gắt. Nhìn thấy yêu tu, mọi người phải cùng nhau hợp tác tấn công, không để cho chúng nó tiếp tục tàn sát bừa bãi nữa!” Một đệ tử vừa vung tay vừa đồng dục hô to.

“Đúng vậy đúng vậy! Ta nghe bằng hữu ở tông môn cấp ba nói, có rất nhiều đệ tử như bọn họ bị bắt được khi đi một mình. Nữ tu bị những yêu tu này luân phiên hãm hiếp thì không nói, còn bị phế bỏ tu vi, ném vào thanh lâu phạm nhân để đón khách, dùng cái danh nữ tu để thu hút khách, kiếm thật nhiều bạc. Còn nam tu bị bắt thì càng thảm hại hơn, rất nhiều người đều bị nuốt sống...”

Trong lúc nhất thời, những lời đồn đại về sự tàn bạo của yêu tu lan truyền trong đám đệ tử nội môn Thanh Vân Tông.

Vinh Tuệ Khanh nghe thấy mà mày càng nhú chặt, ho khan một tiếng rồi nói: “Đều là tin đồn mà thôi. Yêu tu cũng có người tốt kẻ xấu, cũng như tu sĩ Nhân giới vậy, không được vơ đũa cả nắm. Mọi người đừng nên nghe tiếng đã sợ mất mặt như vậy chứ?”

Một nữ tu cười xùy một tiếng: “Yêu tu có một chữ ‘yêu’ trong đó, sao có thể tốt được? Vinh Trần Pháp Sư, người chưa từng nghe qua câu này sao, chính là chẳng phải đồng loại của ta, lòng dạ ắt khác. Hiệp nghị đồng minh vạn năm trước đồng ý yêu tu đến Nhân giới tu hành chính là một sai lầm lớn!”

Vinh Tuệ Khanh lập tức phản bác: “Vạn năm trước Ma giới xâm lấn, yêu tu và tu sĩ Nhân giới cùng nhau chiến đấu, đuổi Ma tộc ra khỏi Nhân giới, phong ấn cánh cửa thông các giới lại. Hiện nay nhân thế phồn hoa có một nửa là các yêu tu chiến đấu đẫm máu mà đổi lấy. Chúng nó cũng chỉ chọn vài chỗ trong Nhân giới để ở lại mà thôi, hoàn toàn là tự cấp tự túc, chẳng hề mang thêm gánh nặng cho Nhân giới. Nói như người vậy, có phải là muốn qua sông đoạn cầu hay không? Hay là người bụng dạ khó lường, có mưu đồ khác?”

Nữ tu kia bị Vinh Tuệ Khanh chọc tức đến phát run, nàng ta chỉ vào Vinh Tuệ Khanh mà nói: “Người không được ăn nói bừa bãi, bêu xấu ta! Ta nói cho người biết, ta cũng không mặc người ức hiếp như Lỗ sư muội đâu! Ta là Trúc Cơ trung kỳ, chọc giận ta rồi ta cũng sẽ dạy dỗ người!”

Lỗ Oánh Oánh cũng đứng lúc đứng sát lại bên Lục Kỳ Hoảng, gương mặt ngoan ngoãn đáng yêu, đáng vẻ như giận mà không dám nói.

Lục Kỳ Hoảng giúp Lỗ Oánh Oánh trị thương lần này, cũng quen thuộc với nàng ta hơn nhiều, thấy thế thì vỗ vỗ vai nàng ta, ý bảo nàng ta đừng sợ.

Bên này Vinh Tuệ Khanh cũng đã giận tái mặt, hai tay vỗ lại, Nhật Nguyệt Song Câu đã lâu chưa dùng xuất hiện trên tay.

“Bây giờ ta chọc giận người đấy, thì làm sao? Ra tay đi, sư tỷ!” Vinh Tuệ Khanh chiến ý hừng hực, Nhật Nguyệt Song Câu trong tay nhoáng lên một luồng sáng trắng lóa mắt, bắn về phía nữ tu đối diện.

“Tiểu sư thúc, sư muội khiêu chiến ta, ta là nghênh chiến hay là không nghênh chiến đây?” Nữ tu kia nhìn về phía Lục Kỳ Hoảng.

Lục Kỳ Hoảng nói với Vinh Tuệ Khanh: “Chuyện có đáng bao nhiêu mà muội lại rút đao với đồng môn? Muốn đánh nhau, đến nước Đại Sở rồi là có rất nhiều yêu tu yêu thú cho muội đánh.” Sau đó lại chuyển đề tài: “Lần này, ba tông môn cấp hai của Ngũ Châu Đại Lục liên hợp phát hiệu lệnh, giết mỗi một yêu tu thưởng một bộ công pháp cao giai, giết một con yêu thú bằng năm trăm linh thạch hạ phẩm. Yêu thú có yêu đan thì căn cứ theo công dụng của yêu đan, khen thưởng từ một nghìn đến một vạn linh thạch hạ phẩm. Về phần các pháp bảo của yêu tu yêu thú, ai đánh chết thì của người đó. Mọi người cố gắng nỗ lực lên, chẳng những có thể rèn luyện tu vi mà còn có thể phát tài chút đỉnh.”

Các đệ tử ở đây đều bắt đầu hoan hô.

Trong lúc nhất thời, tình thế giương cung bạt kiếm giữa Vinh Tuệ Khanh và nữ tu kia bị phai mờ đi rất nhiều.

Nữ tu kia nhìn mặt đoán ý, vội vàng tiến đến hỏi han Lục Kỳ Hoảng.

Vinh Tuệ Khanh hừ một tiếng, cất Nhật Nguyệt Song Câu vào, lười nghe bọn họ nói chuyện, một mình trở về khoang thuyền của mình.

Nói thật, Lục Kỳ Hoảng đối xử với cô vẫn còn rất tốt. Phân cho cô gian phòng lớn nhất, tốt nhất trên thuyền, linh khí trong phòng dồi dào, vừa

nhìn vào là thấy có sắp đặt linh thạch thượng phẩm. Căn phòng như vậy hẳn dành là cho tu sĩ cao giai ở.

Vinh Tuệ Khanh nhún nhún vai, bắt đầu nhắm mắt đả tọa, tu luyện pháp môn luyện khí trụ cột nhất của Thanh Vân Tông.

Sau hai ngày, bọn họ đã đến kinh thành nước Đại Sở.

Vinh Tuệ Khanh nhảy xuống từ thuyền lâu, trông thấy xa xa đang có một đám tu sĩ đang chân đạp trên một thanh trường kiếm khổng lồ mà cấp tốc bay đến.

“Đó là đạo hữu của Thái Hoa Sơn.” Lục Kỳ Hoảng tươi cười nghênh tiếp bọn họ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 221: Tình Chân Ý Thiết

 Người bạn đầu tiên mà cô kết bạn sau khi nhà tan cửa nát!

So sánh với kẻ trước sau đều là thứ bịp bợm như Đại Ngưu và Bách Hủy, Lâm Phiêu Tuyết lạnh lùng ít nói càng thêm nổi bật như là thánh mẫu vậy.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng phất phất tay về phía Thái Hoa Sơn.

Một gã nam tu lập tức bay ra khỏi trường kiếm của Thái Hoa Sơn, vọt về bên đây nhanh như một mũi tên, đi đến trước mặt Vinh Tuệ Khanh, cười hỏi: “Tuệ Khanh, muội đang gọi ta sao?”

Được rồi, cái này gọi là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí ấy nhỉ?

Không ngờ đó chính là Đại Ngưu huynh bịp bợm mà cô vừa mới oán hận kia.

Vinh Tuệ Khanh ngoảnh mặt đi, làm như không nghe tiếng gọi của Đại Ngưu, tiếp tục vẫy tay với Lâm Phiêu Tuyết ở bên kia.

Đại Ngưu lúng túng cười cười, chắp tay với Lục Kỳ Hoảng đang ở bên cạnh Vinh Tuệ Khanh: “Lục đạo hữu.”

Lục Kỳ Hoảng nhận ra Đại Ngưu: “Tăng đạo hữu cũng đến tham gia hành động săn yêu sao?”

Đại Ngưu mỉm cười xấu hổ: “Đây là vì toàn bộ Nhân giới, tu sĩ chúng ta chính nghĩa không thể chối từ.”

Đang lúc nói chuyện, trường kiếm khổng lồ của Thái Hoa Sơn đã chậm chậm hạ xuống, nam tu nữ tu phía trên đều nhảy ra.

Lâm Phiêu Tuyết nhìn thấy một nữ tu đẹp đến như không có thật đang vẫy tay với mình, vẻ mặt rất quen, làm nàng thấy có hơi kỳ lạ. Đối phương vậy mà làm cho nàng cảm thấy rất quen thuộc, tuy rằng không biết mặt, nhưng từng hành động cử chỉ của người nọ nàng đều giống như đã từng thấy qua.

Lâm Phiêu Tuyết trước nay không phản ứng với người ngoài, thế nhưng Vinh Tuệ Khanh cũng là ngoại lệ. Nàng bước đến bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, quan sát tỉ mỉ rồi hỏi: “Cô là ai? Ta quen biết cô sao?”

Lâm Phiêu Tuyết thanh nhã, Vinh Tuệ Khanh xinh đẹp, làm cho đệ tử hai phái Thái Hoa Sơn và Thanh Vân Tông đều nhìn lom lom không rời mắt.

Vinh Tuệ Khanh kéo tay Lâm Phiêu Tuyết, giọng nói du dương: “Muội là Tuệ Khanh, Vinh Tuệ Khanh, Phiêu Tuyết tỷ tỷ quên muội rồi sao?”

Vừa nói tên ra, Lâm Phiêu Tuyết lập tức nhận thấy ánh mắt của Vinh Tuệ Khanh trùng khớp với cô bé nhỏ trong lòng mình. Nàng lập tức cười nói: “Hóa ra là muội sao! Ta còn nói sao mà quen mắt như vậy chứ!” Sau đó nàng ghé vào bên tai Vinh Tuệ Khanh, khẽ nói: “Bây giờ trông muội đẹp quá, ta cũng chẳng nhận ra được.”

Dung mạo của Vinh Tuệ Khanh tuy rằng một trời một vực so với trước kia, nhưng ánh mắt của cô lại không đổi khác. Trước đây dáng vẻ của cô coi như là thanh tú, đôi mắt lại là nổi bật khác thường.

Vinh Tuệ Khanh khẽ cười: “Phiêu Tuyết tỷ tỷ khen lắm rồi. Phiêu Tuyết tỷ tỷ mới là đẹp đến mức ta không rời mắt nổi...”

Hai người khen nhau, lại cảm thấy hài hước quá, cùng nở nụ cười.

Nam đệ tử hai phái Thái Hoa Sơn và Thanh Vân Tông lập tức cảm thấy tim đập rộn ràng. Có vài người dễ mất bình tĩnh đã thất hồn lạc phách đến gần như choáng váng.

Lục Kỳ Hoảng khẽ cười, đột nhiên ngược mặt chăm chú nhìn bầu trời phương xa, gật đầu nói: “Các tăng nhân của Hoa Nghiêm Tự cũng đến rồi.”

Mọi người cùng nhau ngẩng đầu nhìn theo hướng Lục Kỳ Hoảng chỉ thị.

Một cái mõ khổng lồ vèo một tiếng, chỉ nháy mắt đã từ xa bay vọt đến gần. Vừa nãy mới chỉ là một điểm bé tí nhưng chẳng mấy chốc đã xuất hiện trước mặt mọi người, che khuất cả bầu trời mênh mông rộng lớn.

Vinh Tuệ Khanh cũng tò mò ngẩng đầu nhìn, kéo vạt áo của Lâm Phiêu Tuyết: “Phiêu Tuyết tỷ tỷ, là đệ tử Hoa Nghiêm Tự đến. Không ngờ ba môn phái lớn nhất trong tông môn cấp hai đều phái đệ tử đến cả.” Nói xong trong lòng cô có hơi bất an, nụ cười trên mặt dần nhạt đi.

Lâm Phiêu Tuyết lại nghiêng đầu, không nhìn đến cái mõ khổng lồ của Hoa Nghiêm Tự mà lẩm bẩm nói: “Chẳng qua là mấy tên hòa thượng thôi, có gì hay mà nhìn?”

Cái mõ trôi lơ lửng giữa không trung có dạng khép kín.

Rầm một tiếng, bên dưới mở ra một cánh cửa, một tăng nhân áo xám nhảy ra, chính là Đạo Tĩnh đại sư mà Vinh Tuệ Khanh từng gặp qua một lần trong đại điển tông môn cấp ba thu đồ đệ, là một tu sĩ Kết Đan.

Đạo Tĩnh đại sư là người dẫn đội đệ tử của Hoa Nghiêm Tự.

Sau đó càng có nhiều đệ tử nhảy ra từ trong bụng cái mõ, đứng tách ra với hai phái Thanh Vân Tông và Thái Hoa Sơn, nơi này lập tức bước vào trạng thái chân vạc.

Lục Kỳ Hoảng vội vàng nghênh đón, cùng với người dẫn đội của Thái Hoa Sơn chào hỏi Đạo Tĩnh đại sư.

Ba người bọn họ xem như là người phụ trách của tông môn cấp hai lần này, trước đó ba tông môn đã liên lạc nhau, cùng tiến cùng lùi, chỉ huy cũng phải hợp tác phối hợp.

Vinh Tuệ Khanh nhón chân lên, quả nhiên nhìn thấy Vi Thế Nguyên khoác lên mình tăng y mà đi về phía bọn họ.

“Vi đại ca thật sự làm hòa thượng ư?” Vinh Tuệ Khanh vô cùng thất vọng: “Hoa Nghiêm Tự không có đệ tử tục gia sao? Lẽ nào vào Hoa Nghiêm Tự thì nhất định phải cạo đầu xuất gia?”

Lâm Phiêu Tuyết lạnh lùng nói: “Người ta muốn xuất gia thì có liên quan gì đến muội đâu? Tuệ Khanh muội muội, trời thì phải có mưa, gái lớn phải gả chồng, muội còn quan tâm nhiều làm gì?” Lời nói ẩn chứa châm chọc, ngay cả Vinh Tuệ Khanh nghe xong cũng thấy khó chịu.

Vi Thế Nguyên gượng cười nói với Lâm Phiêu Tuyết: “Muội tức giận ta, tội gì phải kéo người khác theo?” Hắn nhìn sang Vinh Tuệ Khanh, cảm thấy rất quen mắt, tuy rằng vừa rồi nghe Lâm Phiêu Tuyết gọi “Tuệ Khanh muội muội” nhưng hắn vẫn không dám tin thật, bèn thử dò hỏi: “Thật là Tuệ Khanh muội muội sao?”

Vinh Tuệ Khanh cười gật đầu: “Vi đại ca quý nhân hay quên chuyện nha.”

Vi Thế Nguyên vội vàng cười nói: “Không dám, không dám. Chỉ là giờ đây dáng vẻ của Tuệ Khanh muội muội thực sự thay đổi quá nhiều, nếu

không phải Tuệ Khanh muội muội chính miệng thừa nhận, Thế Nguyên cũng không dám mạo muội nhận người quen, để tránh bị cho là tên dê xồm mà đánh đuổi ra!”

Lâm Phiêu Tuyết cười nhạo: “Không phải huynh là người xuất gia rồi sao? Sao còn nói tên ở thế tục vậy? Pháp danh của huynh gọi là Ngộ Nguyên, sau này cũng đừng quên đấy.”

Ánh mắt Vi Thế Nguyên nhìn về phía Lâm Phiêu Tuyết rồi lại không rời đi.

Lâm Phiêu Tuyết lại không nhìn Vi Thế Nguyên, chỉ lo cười nói với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh trầm thờ dài trong lòng, chuyển đề tài: “Ba phải chúng ta liên hợp ra tay, mọi người là ngụ cùng một nơi hay là phân tán ra đây.”

Lâm Phiêu Tuyết vội nói: “Tỷ muội chúng ta đã rất lâu rồi không gặp mặt, hôm nay có thể nào muội cũng phải ở cùng với ta.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Muội cầu còn không được đây. Muội đi nói với sư thúc một tiếng. Phiêu Tuyết tỷ tỷ và Vi đại ca ở đây chờ muội chốc lát, muội đi một chút sẽ quay lại.” Dứt lời, cô còn cố ý để lại chỗ này cho Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên.

Đại Ngưu nhìn bóng lưng đi xa của Vinh Tuệ Khanh, trong mắt hiện lên một chút ánh lam.

Vi Thế Nguyên tu luyện Phục Ma Công của Phật môn đã có chút thành tựu, đột nhiên cảm giác được nguyên khí thiên địa sau lưng có biến đổi thì lập tức quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt còn chưa kịp giấu đi của Đại Ngưu.

Vi Thế Nguyên ngạc nhiên, nhìn Đại Ngưu gật đầu mỉm cười với mình rồi đi về phần địa bàn của Thái Hoa Sơn.

Lâm Phiêu Tuyết ngoảnh đầu lại, trông thấy Vi Thế Nguyên đang nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Đại Ngưu, trong lòng càng bức bối hơn, không kìm được mà đập hắt một cái: “Nếu huynh thích nhìn gã thì cứ qua đó mà nhìn cho kĩ! Khỏi cần ở đây chờ Tuệ Khanh muội muội nữa!”

Vi Thế Nguyên biết Lâm Phiêu Tuyết hiểu lầm, vội vàng quay đầu truyền âm cho nàng: “Phiêu Tuyết, lòng ta chỉ có nàng, lẽ nào đến giờ nàng còn chưa rõ sao?”

Lâm Phiêu Tuyết đã rất lâu rồi chưa nghe Vi Thế Nguyên nói lời tri kỷ như vậy, hốt mắt đỏ lên, tiếp đó truyền âm cho Vi Thế Nguyên: “Huynh chỉ biết nói thôi! Nếu như trong lòng có ta, vậy vì sao huynh xuất gia rồi! Lừa đảo! Là lừa đảo hết!”

Vi Thế Nguyên thở dài. Hãn xuất gia là vì sư phụ của Lâm Phiêu Tuyết, Hoành Lư chân nhân, một tu sĩ Kim Đan của Thái Hoa Sơn, nói với hãn rằng, nếu như hãn không xuất gia, Thái Hoa Sơn sẽ không thu nhận Lâm Phiêu Tuyết làm đệ tử. Khi đó bọn họ vẫn luôn muốn báo thù rửa hận cho người nhà, với hãn mà nói, để Lâm Phiêu Tuyết có cơ hội gia nhập vào tông môn cấp hai, đừng nói là bảo hãn xuất gia, cho dù là để hãn tự vẫn tại chỗ thì hãn cũng sẽ làm.

Thế nhưng từ đó trở đi, Lâm Phiêu Tuyết bắt đầu hận hãn.

Thế nhưng Vi Thế Nguyên cũng không muốn nói cho Lâm Phiêu Tuyết rằng hãn xuất gia là vì lợi ích của Lâm Phiêu Tuyết. Hãn không muốn Lâm Phiêu Tuyết phải hổ thẹn với mình, lại càng không muốn Lâm Phiêu Tuyết cảm thấy thiếu nợ hãn.

Vi Thế Nguyên căn rằng, tiếp tục truyền âm cho Lâm Phiêu Tuyết: “Phiêu Tuyết, ta vẫn luôn cầu xin sư phụ. Sư phụ đã đồng ý, nếu như ta có

thể Kết Anh thì sẽ để ta hoàn tục.

Mắt Lâm Phiêu Tuyết ánh lên sự vui vẻ, nhưng ngay sau đó lại càng nhúu mày lại: “Tại sao phải Kết Anh? Kết Đan không được sao? Huynh mới Trúc Cơ mà thôi, đến Kết Anh còn phải bao lâu chứ?”

Nhìn thấy Lâm Phiêu Tuyết không giận nữa, Vi Thế Nguyên vui mừng trong lòng, không kìm được mà truyền âm nói: “Dù sao chúng ta cũng là tu sĩ, nàng lại xinh đẹp như vậy, nếu ta không có tu vi cao đến đó thì sao che chở được nàng. Đến khi ta Kết Anh thì không cần lo lắng nữa, ta sẽ hoàn tục, sau đó kết làm đạo侶 với nàng, chúng ta sẽ cùng tu luyện với nhau, lại sinh vài đứa bé...”

Tương lai tươi đẹp làm cho Lâm Phiêu Tuyết khẽ nhếch miệng vui cười.

Vinh Tuệ Khanh đi đến chỗ Lục Kỳ Hoảng xin ý kiến một chút, biết tiểu đội săn yêu của ba phái bọn họ và ba đại phái tông môn cấp ba nước Đại Sở ở cùng với nhau, ngày mai sẽ phải trộn lẫn lại và thành lập đội ngũ. Sau đó mỗi mười ngày họ sẽ gặp mặt một lần, tính toán thành quả săn yêu và số đệ tử thương vong.

Chỗ ở của bọn họ là một vương phủ rộng lớn bên trong kinh thành, chính là phủ đệ mà Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngụy Nam Tâm từng ở.

Sau khi Ngụy Nam Tâm bị giết, Ngụy gia bị diệt cửu tộc, nơi này lập tức trở thành một tòa phủ đệ có ma, không ai dám vào ở.

Lần này, Hoàng đế nước Đại Sở tán thành những tu sĩ tinh anh này vào đó ở cũng là mượn cơ hội trấn áp những ác quỷ trong vương phủ đó một chút.

Vinh Tuệ Khanh nghe thấy chuyện này thì vô cùng kinh ngạc. Cô biết rõ Ngụy Nam Tâm ngay cả hồn phách cũng bị tiêu diệt. Nếu quả đúng là có

ác quỷ thì chắc chắn cũng không phải là Ngụy Nam Tâm.

Đương nhiên, khả năng lớn nhất là có người mượn dịp giả thần giả quỷ mà thôi.

Dù sao bọn họ đều là tu sĩ Trúc Cơ, nếu quả thật có ác quỷ, để cho bọn họ đến đối phó cũng là dư sức.

Vả lại có cao tăng Hoa Nghiêm Tự ở đây, trước khi bọn họ vào ở thì sẽ có tu sĩ cao giai đi vào “thanh lý” một lần.

Lúc phân phòng ở, Vinh Tuệ Khanh được ở một gian phòng giáp với Thái Hoa Sơn, bên cạnh chính là phòng của Lâm Phiêu Tuyết, coi như là thỏa nguyện cho hai người.

Vì Thế Nguyên là hòa thượng của Hoa Nghiêm Tự, ở trong một khu viện tử xa hơn.

Đến buổi tối, Vinh Tuệ Khanh gọi Lâm Phiêu Tuyết vào phòng của mình, bày ra trận kỳ phòng hộ rồi nói với Lâm Phiêu Tuyết: “Phiêu Tuyết tỷ tỷ, trên đường đi đến, tỷ có cảm giác được ác quỷ hay không?”

Vinh Tuệ Khanh luyện Húc Nhật Quyết, với những thứ ma quái như ác quỷ này thì cô như là ánh mặt trời, xung quanh ba thước cũng không có thứ dơ bẩn nào cả gan đến gần.

Lâm Phiêu Tuyết khẽ lắc đầu: “Ta dùng thần thức xem thử, ở đây cực kỳ sạch sẽ, đã rất lâu rồi không có hồn phách ra vào.”

Vinh Tuệ Khanh gật gật đầu: “Muội cũng cho là như vậy. Xem ra kẻ quấy phá chẳng phải là ác quỷ mà là có người giở trò.”

Lâm Phiêu Tuyết biết Vinh Tuệ Khanh thành thạo về trận pháp, bèn cười nói: “Tên tuổi của muội cũng thật lớn. Ta ở Thái Hoa Sơn cũng nghe

thấy Thanh Vân Tông thu được một nữ tử tuyệt sắc làm Trần Pháp Sư, ta còn đang đoán rốt cuộc là thần thánh phương nào nữa kìa.”

Vinh Tuệ Khanh sững sốt, ngại ngần nói: “Phiêu Tuyết tỷ tỷ nói đùa. Ta chẳng qua là quấy phá linh tinh mà thôi.”

Ở trong phòng, hai người kể về tình hình của mỗi bên sau khi cách xa nhau.

“... Lão tổ Đóa gia đó bị Thánh nữ thần điện Quang Minh diệt anh toái đan, chỉ còn lại tu vi Trúc Cơ, cũng đã không nghe tung tích gì từ nhiều năm, hay cho bà ta có thể nhẫn nại như vậy.” Lâm Phiêu Tuyết cảm khái: “Đáng tiếc bà ta luôn trốn biệt ở Long Hồ Môn không ra. Bằng không, để ta mà gặp phải thì đã sớm một đao đâm đến, giết chết bà ta cho xong, coi như là báo thù cho người nhà của ta và Thế Nguyên.”

Vinh Tuệ Khanh xoay chuyển con người một vòng, nảy ra một ý xấu: “Không bằng lần này chúng ta đi Long Hồ Môn, trực tiếp khiêu chiến lão tổ Đóa gia thì thế nào? Dù sao bà ta và chúng ta có mối thù không đội trời chung, chúng ta quang minh chính đại trả thù, Long Hồ Môn cũng không làm gì được chúng ta.”

Lâm Phiêu Tuyết vội vàng lắc đầu: “Không thể được đâu, ta đã nói với muội rồi đó, mấy năm trước Thế Nguyên mới vừa Trúc Cơ thì đã làm chuyện đó rồi. Huynh ấy đơn thương độc mã đi đến Long Hồ Môn, khiêu chiến lão tổ Đóa gia. Thế nhưng Long Hồ Môn tuyên bố lão tổ Đóa gia đi ra ngoài du ngoạn, không ở trong Long Hồ Môn, căn bản không ra ngoài nghênh chiến được.”

Vinh Tuệ Khanh nghe thế cũng nản lòng, rùa đen rút đầu ẩn núp như vậy, xem ra làm đường hoàng không được, chẳng lẽ muốn bọn họ phải đi đường mờ ám hay sao?

“Muội trước tiên đừng lo lắng đến lão tổ Đóa gia làm gì nữa, đó là kẻ thù của ta và Thế Nguyên, đại thù của muội đã báo được rồi, ta còn chưa chúc mừng muội đây!” Lâm Phiêu Tuyết biết quê nhà Đốc Lạc Thần của Vinh Tuệ Khanh chính là bị Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngụy Nam Tâm tàn sát toàn bộ.

Vinh Tuệ Khanh lại nhớ đến mẫu thân, ánh mắt ảm đạm, rĩ mi không nói.

Lâm Phiêu Tuyết thở dài: “Chúng ta tu luyện đi.” Dứt lời, nàng lấy ra một lọ đan dược, đưa cho Vinh Tuệ Khanh: “Sư phụ cho ta thứ này, là Tào Hóa Đan lục phẩm, có thể nâng cao tu vi, rất có tác dụng với tu sĩ Trúc Cơ.”

Tuy rằng bản thân Vinh Tuệ Khanh có thể luyện ra đan dược thất phẩm, thế nhưng cô cũng biết, trên thị trường, đan dược trên ngũ phẩm đã là giá trên trời, còn lục phẩm chính là có tiền cũng không mua được.

Lâm Phiêu Tuyết vừa ra tay đã lấy ra một lọ đan dược lục phẩm, thứ nhất nói rõ là nàng lăn lộn ở Thái Hoa Sơn không tệ, ít nhất sư phụ Hoàn Lữ chân nhân của nàng vô cùng thương yêu nàng; thứ hai cũng cho thấy cô thật lòng đối đãi với Vinh Tuệ Khanh, bằng lòng chia sẻ đồ tốt với nàng.

Vinh Tuệ Khanh cười nhận lấy đan dược: “Cảm ơn Phiêu Tuyết tỷ tỷ.” Nghĩ một chút, cô lấy ra từ trong túi càn khôn của mình một bộ trận kỳ Ngũ Hành nho nhỏ, đưa cho Lâm Phiêu Tuyết: “Phiêu Tuyết tỷ tỷ, trận kỳ Ngũ Hành này ta vừa mới luyện chế ra cách đây không lâu. Nếu như gặp phải cường địch, tỷ lấy nó ra thì có thể chống đỡ trong thời gian một nén hương. Không phải là ta nói khoác, cho dù đối phương tu sĩ Nguyên Anh, muốn phá trận pháp này ít nhất cũng phải tốn thời gian một nén hương.”

Thật ra trận kỳ Ngũ Hành này Vinh Tuệ Khanh luyện chế ra để bảo mệnh cho mình. Nhưng mà nếu Lâm Phiêu Tuyết đã ra tay hào phóng như

vậy, cô cũng không thể để người ta khinh thường được.

Lâm Phiêu Tuyết biết Vinh Tuệ Khanh có thiên phú về mặt trận pháp, cũng cười nhận lấy.

Hai người cùng nhau ở trong phòng Vinh Tuệ Khanh đả tọa tu luyện.

Một làn hương thầm truyền đến từ người Lâm Phiêu Tuyết, tuy rằng không làm Vinh Tuệ Khanh khó chịu nhưng dù sao cô vẫn cảm thấy có hơi bất thường, không nhịn được mà hỏi ra: “Phiêu Tuyết tử tử, có phải là tử đang tu luyện mị thuật không?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 222: Thủ Cung Sa

 Bọn họ là bạn bè sống chết có nhau. Tuy rằng nàng sẽ không chủ động nhắc đến chuyện này, thế nhưng nếu như đối phương hỏi đến, nàng cũng sẽ không nói dối.

“Phải, ta luyện là mị thuật đỉnh cấp do sư phụ ta bí truyền, không phải là cái loại mị thuật bán thiêu phải giao hợp với đàn ông mới có thể tăng trưởng tu vi.” Lâm Phiêu Tuyết thẳng thắn nói ra.

Vinh Tuệ Khanh tin lời của Lâm Phiêu Tuyết. Cô luyện Húc Nhật Quyết, hơn nữa cô cũng từng bị cái gọi là mị thuật không ra gì kia gài bẫy qua, nếu như mị thuật của Lâm Phiêu Tuyết thật sự là thứ mị thuật tà công như vậy, cô căn bản sẽ không chịu nổi hơi thở truyền đến từ trên người nàng, hận không thể tránh xa ba bước mới tốt.

Mà hương thơm truyền đến từ người Lâm Phiêu Tuyết cũng không làm cho Vinh Tuệ Khanh cảm thấy khó chịu.

“Mị thuật đỉnh cấp?” Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc: “Mị thuật còn phân đẳng cấp ư?”

Lâm Phiêu Tuyết cười nói: “Đương nhiên. Mị thuật cao cấp nhất có trọng điểm tu luyện là thần thức, không giống như mị thuật thông thường, phải giao hợp với đàn ông mới có thể tu luyện. Ta vẫn còn trinh, không tin thì muội xem này...” Lâm Phiêu Tuyết cuộn tay áo lên, để cho Vinh Tuệ Khanh xem cánh tay của mình.

Vinh Tuệ Khanh tò mò sờ sờ giọt thủ cung sa đỏ sẫm trên cánh tay của nàng, tự lẩm bẩm: “Hoá ra thật sự có thứ như vậy ư?”

“Đương nhiên. Đây là dùng thạch sùng Thiên Trì bắt được vào ngày bảy tháng bảy, dùng chu sa nuôi đến khi cả người hóa thành màu đỏ son, sau đó dùng nước Tỉnh Hoa hòa vào rồi đập nát, chấm vào trên cánh tay con gái, gọi là thủ cung sa. Nếu như ta giao hợp với đàn ông, điểm đỏ này sẽ bong ra.” Lâm Phiêu Tuyết mỉm cười thả tay áo xuống, phủ lên dấu thủ cung sa trên cánh tay.

Vinh Tuệ Khanh biết, tên khác của thần lằn là thủ cung.

Thần lằn Thiên Trì chắc hẳn là tương đối quý giá.

“Muội có muốn hay không? Ta cũng5chấm cho muội một chấm.” Lâm Phiêu Tuyết vô cùng nhiệt tình, lấy ra từ trong túi càn khôn một cái hộp bạch ngọc nhỏ, bên trong chứa đầy một thứ cao màu đỏ tươi.

Vinh Tuệ Khanh cuống quít khoát tay: “Không cần, muội không cần đâu...” Nói xong cô liền đỏ mặt, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Lâm Phiêu Tuyết sững sốt một chút, tiếp đó bụm miệng, cười khanh khách đến bên tai Vinh Tuệ Khanh, nghịch ngợm nói: “Muội hư hỏng rồi nha, vậy mà đã... Thành thật nói ra, lần đầu tiên với ai?” Nói xong còn cù lét Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nhột không chịu được, cũng cười lên theo.

Hai người đùa giỡn một hồi, Vinh Tuệ Khanh mới khẽ4nói ra: “Tỷ cũng biết người đó.”

Lâm Phiêu Tuyết đầu óc nhất thời không phản ứng kịp, ghen hòng nhìn cô trân trân: “... Chẳng lẽ là Đại Ngưu? Không phải muội có xích mích với gã hay sao? Hay là muội thật là... vị hôn thê của gã?”

Vinh Tuệ Khanh đánh Lâm Phiêu Tuyết một cái, sảng giọng: “Nói bậy bạ! Làm sao muội lại ở bên cạnh tên khốn Đại Ngưu kia chứ? Là Thần thúc, tỷ còn nhớ không? Quen biết ở sơn trang Đóa Linh ấy.”

Lâm Phiêu Tuyết xuýt xoa một hơi: “... Trâu già gặm cỏ non nha...”

Vinh Tuệ Khanh càng muốn nhào đến kéo miệng Lâm Phiêu Tuyết.

Hai người bỗng chốc đánh nhau trong phòng, đao quang kiếm ảnh, linh khí ngang dọc, nếu không có trận pháp che giấu, e là cái phòng này của họ cũng bị phá hủy mất rồi.

Đấu mãi một hồi, hai người mới thỏa mãn thu binh khí lại, tiếp tục ngồi xuống nói chuyện.

Vinh Tuệ Khanh kể hết một lần về những gì mình gặp phải, khi Lâm Phiêu Tuyết nghe thấy Vinh Tuệ Khanh đi vào ảo cảnh năm năm, lúc đi ra, cho dù thế giới bên ngoài mới qua năm tháng mà cô lại thật sự lớn thêm năm tuổi, mới bỗng nhiên tỉnh ngộ mà nói: “Hóa ra là như vậy. Ta nói sao Thần thúc xuống tay được, thì ra là Mạnh Lâm Chân làm chuyện may áo cưới cho người ta. Nếu như hần biết, còn không hối hận muốn chết sao?”

Vinh Tuệ Khanh không thích nghe về cái tên Mạnh Lâm Chân này, bèn chuyển hướng đề tài, nói về hành động săn yêu: “... Lúc trước, khi muội còn ở nước Đại Sở, ở đây đang săn yêu, qua lâu như vậy lại vẫn còn. Cuối cùng là có bao nhiêu yêu thú chứ? Thực sự có rất nhiều người bị thương ư?”

Nói đến chuyện này, sắc mặt của Lâm Phiêu Tuyết trở nên vô cùng nặng nề, nàng nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nói ra quả thật càng ngày càng không tưởng tượng nổi. Bây giờ yêu thú Trúc Cơ hóa thành hình người, dẫn theo yêu thú Luyện Khí, tất cả đều chạy đến chỗ phàm nhân tụ cư mà ở. Đến mức mà mười phần chết hết chín, dân chúng lầm than, làm cho Hoàng

đế nước Đại Sở cũng phải đau đầu. Ông ta nhờ cậy không ít con đường, mới cầu viện đến Thái Hoa Sơn chúng ta.”

Vinh Tuệ Khanh nghe xong lại nhú mày, cười khẩy nói: “Trước đây yêu thú đang yên đang lành, đều ở trong núi sâu đèo cao, rất ít khi chạy đến chỗ ở của phàm nhân. Thế nhưng ba đại phái nước Đại Sở bày ra hành động săn yêu gì đó, đuổi vô số yêu thú ra từ trong núi sâu. Nếu phá hủy quê nhà của người khác thì phải ráng mà chịu được hậu quả người khác phản công lại. Đáng tiếc, những yêu thú này cũng là sợ mạnh hiếp yếu, không đi trả đũa ba đại phái nước Đại Sở mà lại đi tàn sát bách tính vô tội.”

Lâm Phiêu Tuyết nhận ra hình như Vinh Tuệ Khanh không biết nhiều lắm về chuyện yêu thú tàn sát bừa bãi này, cho nên mới nói bổ sung thêm cho cô: “Trừ phàm nhân ra, những yêu thú này cũng công kích rất nhiều môn phái tu hành nhỏ. Nhất là nửa năm gần đây, xuất hiện mấy đầu linh yêu tu lợi hại, đã dẫn theo yêu thú tiêu diệt được vài môn phái. Đến nay ngay cả ba đại phái nước Đại Sở và mấy tông môn cấp ba tiếng tăm lừng lẫy cũng sắp không ngăn cản được nữa rồi.”

Vinh Tuệ Khanh vội hỏi: “Có bao nhiêu yêu tu tham dự? Tỷ có biết không?”

Lâm Phiêu Tuyết nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Hẳn là ba kẻ, vô cùng lợi hại. Trong đó có một kẻ đã là Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, chẳng lâu sau sẽ đột phá đến tu vi Kim Đan. Nếu để nó đột phá đến tu vi Kim Đan, bên phía chúng ta cũng đành phải điều động tu sĩ Nguyên Anh đến trừng trị nó.”

Vinh Tuệ Khanh lập tức hỏi Lâm Phiêu Tuyết về tin tức cụ thể của ba yêu tu kia.

Hoàn Lư chân nhân tức sư phụ của Lâm Phiêu Tuyết có địa vị cao ở Thái Hoa Sơn, nắm được không ít thông tin, trong đó cũng bao gồm tư liệu

về ba yêu tu này.

“Kẻ đứng đầu, nghe nó họ Ô, hẳn là hậu duệ trực hệ của Nha Kim Ô, hỏa thần yêu linh thời thượng cổ. Theo truyền thuyết, nó có thể phun ra nuốt vào yêu hỏa, lực sát thương vô cùng mãnh liệt...” Lâm Phiêu Tuyết đọc cho Vinh Tuệ Khanh những thông tin mà cô biết.

Vinh Tuệ Khanh vừa nghe đến họ Ô, trong đầu liền ong lên một tiếng, trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, cô cảm thấy như mình không thở nổi.

Không trùng hợp như vậy chứ? Cô vừa khéo biết một yêu tu họ Ô, thế nhưng mà yêu tu ấy lòng dạ khỏi phải nói là lương thiện biết bao nhiêu, đương nhiên cũng sẽ không phun ra nuốt vào yêu hỏa, sẽ không phải là ông ta chứ? Sao ông ta có thể làm ra chuyện này được?

“Có phải là ta nghĩ lầm rồi hay không?” Vinh Tuệ Khanh không khỏi hỏi ra: “Ô... yêu tu làm như vậy có lợi ích gì? Nếu như hẳn có thể phun ra nuốt vào yêu hỏa, thực lực bản thân đủ mạnh mẽ rồi, cần gì cứ phải quần quanh một nơi nhỏ nhỏ, sao không xông thẳng lên đến ba đại phái nước Đại Sở chứ?”

Yêu hỏa là một trong ba loại lửa luyện đan, loại lửa có đẳng cấp cao nhất. Với Luyện Đan Sư ở Nhân giới mà nói, từ khi Nhân giới và yêu tu ký kết hiệp nghị đồng minh, loại yêu hỏa này đã trở thành thứ xa không thể với.

Chỉ có một vài hậu duệ được truyền thừa huyết mạch yêu linh thượng cổ nhiều nhất trong hỏa nha mới có thể phun ra nuốt vào yêu hỏa, chứ không phải con hỏa nha nào cũng làm được.

Lâm Phiêu Tuyết lắc đầu tỏ vẻ cũng không nắm rõ: “Những chuyện này ta đều nghe sư phụ nói thôi.”

“Vậy còn kẻ thứ hai thì sao?”

“Kẻ thứ hai, nghe nói họ Ứng, thường dùng lũ lụt bao phủ một thành trì, gây thương vong vô số.”

“Kẻ thứ ba, nghe nói là họ Chu, có thể cắt cỏ cây thành ngựa, vãi đậu thành binh, đã từng chỉ huy ngựa cỏ binh đậu đại chiến với quân thiết kỵ của Hoàng đế nước Đại Sở, làm quân tinh nhuệ của hoàng đế nước Đại Sở thiệt hại một nửa.”

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ ghi nhớ những cái tên này trong lòng, len lén thở phào nhẹ nhõm. May là, trong đó không có yêu tu nào họ Mảo...

Nhớ đến hơn nửa năm trước gặp được Mảo Tam Lang ở Thanh Vân Tông, Vinh Tuệ Khanh không tìm được mà hỏi: “Tỷ có biết một khách khanh họ Mảo ở Thái Hoa Sơn không?”

Lâm Phiêu Tuyết suy nghĩ hồi lâu, có hơi không chắc lắm mà nói: “Hình như có, nhưng mà ta cũng không tới lui nhiều với người cùng tông môn, trừ lúc theo sư phụ tu luyện thì chính là một mình xuống núi đi trải nghiệm.”

Vinh Tuệ Khanh biết mình nhất định phải đi đến phố Hồ Lô một chuyến.

“Phiêu Tuyết tỷ tỷ, đêm nay tỷ cứ ở chỗ này của muội đi, muội ra ngoài một chuyến, sẽ quay về nhanh thôi.” Vinh Tuệ Khanh thay vào một bộ quần áo bó sát màu đen, phối hợp với vật ẩn thân, nháy mắt biến mất trước mặt Lâm Phiêu Tuyết.

Lâm Phiêu Tuyết biết Vinh Tuệ Khanh có việc muốn đi ra ngoài, vội nói: “Muội phải cẩn thận đấy. Ta ở đây chờ muội. Ngày mai có người hỏi muội ta sẽ làm chứng cho.”

Giọng nói của Vinh Tuệ Khanh truyền tới từ hư không: “Cảm ơn Phiêu Tuyết tỷ tỷ.” Ngay sau đó, cánh cửa như là bị một bàn tay vô hình

mở ra, có người bước ra ngoài rồi, cửa lại lần nữa được kéo lại.

Lâm Phiêu Tuyết nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển linh lực để tu luyện.

Đêm nay là buổi tối đầu tiên bọn họ tới kinh thành nước Đại Sở, tu sĩ đến từ tông môn cấp hai lặn lội đường xa nên đều có hơi mệt mỏi mà nghỉ ngơi trong phòng của mình. Vinh Tuệ Khanh biết, cho dù về sau vương phủ này còn có biện pháp phòng ngự khác thì cũng sẽ không bố trí ra ngay. Dù sao cũng phải chờ đến ngày mai, sau khi mọi người chính thức phân công nhiệm vụ.

Cho nên tối hôm nay là thời cơ tốt nhất để cô có thể lén lút chạy ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh ném phi thoa của mình ra, sau đó nhảy lên, bay đến không trung. Phi thoa của cô đã được La Thần luyện chế qua, tăng thêm công năng ẩn nấp, thích hợp hành động vào ban đêm nhất.

Bầu trời kinh thành nước Đại Sở mặc dù có trận pháp cấm phi hành, thế nhưng trận pháp này là do cô cải tạo lại, đối với cô mà nói, đột phá hạn chế trận pháp đương nhiên là chuyện nhỏ.

Mượn vật ẩn thân và màn đêm yểm hộ, Vinh Tuệ Khanh lặng yên không tiếng động đi đến lối vào phố Hồ Lô.

Mặc dù trận pháp phố Hồ Lô cũng do cô chữa trị, thế nhưng trận pháp ấy chỉ dùng với tư cách là con đường vận chuyển động lực, làm cho kết giới phố Hồ Lô phát huy tác dụng mà thôi.

Cô không có bản lĩnh như Khăng Khăng, chẳng coi kết giới ra gì.

Lần đầu tiên cô có hơi hối hận khi không mang theo Khăng Khăng đi cùng.

Vinh Tuệ Khanh cười phi thoa, quanh quẩn tại lối vào phố Hồ Lô.

Không ngoài dự liệu của cô, ở đây đã bắt đầu bị người ta giám thị.

Cô càng ngày càng cảm thấy, toàn bộ hành động sẵn yêu này chính là nhằm vào phố Hồ Lô.

Người sau lưng rốt cuộc muốn đạt thành mục đích gì, Vinh Tuệ Khanh nhất thời còn không nghĩ ra. Trước đây nội dung tình tiết mà đại cương kia hiện ra cho cô cũng không được đầy đủ. Nhiều thứ chỉ là một vài hình ảnh chợt thoáng qua, cô cần phải dùng suy luận và tri thức phổ thông, chấp vá những hình ảnh rải rác này lại, cho ra một kết luận tương đối gần đúng với chân tướng sự thật.

Cô nhìn ra được kết cục, lại không nhìn ra được con đường dẫn đến kết cục ấy.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 223: Trở Về Phố Hồ Lô

 “Vương đạo hữu, chẳng lẽ tối nay lại đi tong rồi sao? Huynh nói xem, tông môn đang nung nấu ý đồ gì vậy? Cứ để chúng ta mọc rễ ở đây mà chẳng có cái gì xuất hiện cả. Có chắc tình báo của họ không sai chứ?”

Một gã đạo sĩ nhếch nhác vừa dốc bầu rượu tu cạn vừa lè nhè nói: “Mặc kệ đi, tốt nhất là không có yêu tu tới. Huynh cho rằng mấy con yêu tu kia dễ đối phó lắm chắc? Ta còn mong dù có chuyện gì chúng nó cứ cun cút trốn cho nhanh, đừng đi ra. Bằng không chính là cảnh ta không chết thì tất người vong. Huynh gặp cái gì? Mấy ngày trước đối phó với nữ tu kia, không phải huynh chơi vui lắm sao...”

Tu sĩ kia mau chóng che miệng Vương đạo sĩ lại, trên trán hằn túa mồ hôi như mưa: “Vương tổ tông của tôi ơi, huynh cứ bô bô nói ra thế à?”

“Sợ cái gì? Dù sao chúng ta cũng đội cho ả cái danh yêu tu, cho dù bị chơi chết cũng xứng đáng! Hơn nữa, không phải huynh thèm thường ả lâu lắm rồi sao? Bây giờ ông đây giúp huynh được như ý nguyện rồi còn tỏ vẻ đứng đắn cái gì?... Ha ha!” Hắn cười đến đầu mày cuối mắt đều vui vẻ vô cùng.

Tu sĩ kia nhớ tới tình cảnh lúc đó, nụ0cười bên môi đầy vẻ tiếc rẻ: “Tiếc thật, chưa kịp sướng đã phải giết chết rồi...”

Đám tu sĩ xung quanh cười cười ngâm hiểu ý nhau.

Dù việc bọn hắn tới đây theo dõi giám sát lối vào của phố Hồ Lô là trách nhiệm được ủy thác, nhưng cũng là một cách hưởng thụ đặc quyền.

Dựa trên cái mác theo dõi yêu tu mà tòm tèm mắ mướ một chút cũng chẳng làm sao, chỉ cần không ai nắm thóp là được.

Vinh Tuệ Khanh nghe được mấy chuyện xấu xa bọn chúng đã làm, giận đến phát run, hạ quyết tâm liều mạng một phen. Dù sao bọn họ cũng mới đặt chân tới kinh thành Đại Sở, cộng thêm có 5 Lâm Phiêu Tuyết trong phòng yểm trợ, chắc chắn những người ở tông môn cấp hai sẽ không nghĩ rằng cô có liên quan tới chuyện này.

Vinh Tuệ Khanh có chút đau lòng khi lôi bộ trận kỳ lớn nhất do mình chế tạo từ trong túi càn khôn ra. Cô cầm nó trong tay, khẽ miết nhẹ một chút rồi cẩn rằng ném thẳng về phía đám người đang giám sát xung quanh phố Hồ Lô kia.

Trong đêm tối, trận kỳ lóe lên ánh sáng sắc bén, âm thầm bao vây tất cả những tu sĩ, người phạm lần yêu thú đang theo dõi lối vào phố Hồ Lô bên trong trận pháp.

Mấy người kia vừa ngáp một cái, đang tính thay nhau chớp mắt giây lát chợt giật mình phát hiện ra cảnh vật xung quanh bỗng lạ huơ lạ hoặc.

Màn sương mờ từ dưới đất lẳng lẳng bay lên vây tách bọn chúng.

Mấy người đồng đạo vừa mới ngồi cạnh mình cười nói ha hả, giờ đã lẳng lẳng biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Mỗi sinh vật bị vây trong trận pháp đều có cảm giác từng giờ từng phút bị người khác nhìn chăm chăm đến mức nóng ruột đứng ngồi không yên.

“Chuyện gì xảy ra thế này? Vương đạo hữu! Vương đạo hữu!” Tu sĩ vừa mới nói ban nãy lập tức rống to.

Bên trong lớp sương mù dày đặc, h lẫn loáng thoáng trông thấy một bóng người tựa tựa Vương đạo hữu ở phía trước. H lẫn vừa lớn giọng gọi với, vừa nhanh chóng đuổi theo. Thế nhưng khi người kia quay đầu lại sau cái vỗ vai của h lẫn, bèn ra tay đâm một kiếm vào chính giữa lồng ngực. H lẫn trợn tròn mắt, không rên nổi một tiếng đã ngã khuyu xuống đất.

...

Bây giờ Vinh Tuệ Khanh đang đứng giữa không trung, theo dõi nhất cử nhất động của đám tu sĩ, người phàm xen lẫn cả yêu thú hăng say chém giết trong trận pháp. Trận pháp này của cô dựa trên trận Ngũ Hành để sáng tạo ra trận Nghịch Ngũ Hành. Chỉ cần sa vào trận, những điều ta thấy, những tình huống tưởng chừng chân thật đều đảo ngược, tương phản lại hết. Từ đó sẽ gây ra các phán đoán sai lầm.

Những tu sĩ, người phàm và yêu thú theo dõi phố Hồ Lô vốn cùng một giuộc với nhau. Bọn chúng đều giúp nhau canh chừng nơi này. Thế nhưng bên trong trận pháp tất cả đều bị vây tách riêng rẽ, kể cả đụng phải nhau cũng coi như không quen biết, có thể sẽ xem người quen thành kẻ lạ, coi bạn bè thành kẻ thù. Trận này dù không giống với Tiểu Thiên Ma Cảnh của Mạnh Lâm Chân nhưng công hiệu hoàn toàn tương tự.

May mắn những kẻ canh trực ở đây không nhiều. Hơn nữa nơi này lân cận với phố Hồ Lô, Vinh Tuệ Khanh biết dưới lòng đất có chôn rể hồ lô – một trong những linh căn Tiên Thiên, cho nên linh khí được cung cấp liên tục không ngừng. Vì vậy nếu xung quanh rò ra chút linh khí thì nó cũng có thể làm cho trận pháp của cô hoạt động thêm phần nhuần nhuyễn, giảm bớt số lượng lớn linh thạch tiêu hao.

Chỉ tốn thời gian một chén trà, trận Nghịch Ngũ Hành đã khiến những kẻ ban nãy bị vây bên trong chết sạch vì chém giết lẫn nhau.

Ác giả ác báo! Cô chẳng qua chỉ muốn báo thù những tu sĩ tự cho mình cái quyền hại chết người khác mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh khẽ phẩy tay thu lại trận kỳ. Bởi vì bị dùng qua nên ánh sáng bao quanh trận kỳ cũng mờ nhạt đi không ít.

“Ngày mai phải tìm thời gian luyện chế lại bộ trận kỳ này một chút mới được!” Vinh Tuệ Khanh không giấu được cảm khái. Vốn dĩ bộ trận này được làm ra để phòng tình huống lấy một địch nhiều, ai ngờ đâu còn chưa kịp ra trận giết địch đã lập công ngay cửa rồi.

Vinh Tuệ Khanh điều khiển phi thoa hạ cánh xuống đất, sau đó phóng thần thức ra dò xét bốn phía xung quanh một lần nữa để chắc chắn những kẻ theo dõi đã bị cô nhốt bỏ sạch sẽ. Từ bây giờ đến lúc bị đám người ba đại phái phát giác còn hơn bốn canh giờ. Trong khoảng thời gian ấy, nơi này sẽ an toàn.

Vinh Tuệ Khanh vừa định gỡ cỏ ẩn thân trên người xuống đã nghe thấy tiếng bước chân huỳnh huých chạy qua đây. Cô vội vàng dừng tay lại rồi núp người vào nơi khuất bóng bên tường. Mặc dù cỏ ẩn thân còn đây, nhưng theo bản năng của con người vẫn lựa chọn núp trong bóng tối.

“Mão Tam ca! Mão Tam ca! Hình như đám người theo dõi chết hết rồi!” Một âm thanh vui mừng truyền tới, nghe có chút quen tai.

Vinh Tuệ Khanh chỉ muốn vỗ trán thở dài. Trời ạ, kể cả chết rồi thì người có cần ồn ào lớn giọng vậy không? Sợ người khác không nghe thấy à!?

“Be bé cái miệng lại. Chúng ta mất hơn nửa năm lần trốn bên ngoài mới đợi được cơ hội này. Hôm nay nhất định phải vào được bên trong!” Giọng nói này chính là của Mão Tam Lang.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh vừa cảm thán vừa có chút lo lắng. Cô đi ra khỏi góc tường, gỡ cỏ ản thân xuống rồi lẳng lặng đứng dưới ánh trăng.

Mão Tam Lang chột ngẩng đầu lên, suýt chút nữa không dám tin vào mắt mình.

Dung nhan cậu ngày đêm mong ngóng lúc này đang hiện diện ngay trong tầm mắt. Dưới ánh trăng đêm như quỳnh hoa hé nở, khoảnh khắc rực rỡ rung động lòng người ấy bỗng ngừng lại tựa khung hình tĩnh lặng, trong nháy mắt nở rộ trước mắt ngỡ năm tháng dài rộng đã qua rất lâu, rất lâu rồi.

“Tuệ Khanh! Sao lại là muội?” Mão Tam Lang vừa mừng vừa lo, rảo bước về phía trước, phải khó khăn lắm mới ngừng trước cô một thước.

Vinh Tuệ Khanh thở dài đáp: “Năm trước từ biệt ở Thanh Vân Tông, huynh vẫn chưa ghé qua nhà lần nào sao? Ta còn tưởng rằng huynh về Thái Hoa Sơn rồi.”

“Muội nhớ ta? Tuệ Khanh, muội nhớ ta sao?” Trong nháy mắt trên gương mặt Mão Tam Lang tràn đầy ý cười rạng rỡ.

Vinh Tuệ Khanh gật đầu khẽ cười: “Ta rất nhớ huynh, còn nhớ Mão đại thúc, đại nương mậ, Ô Lão Tam và tất cả bà con lối xóm ở phố Hồ Lô.”

Tâm tình Mão Tam Lang bấy giờ vô cùng kích động nên chẳng kịp nhận ra lời ban nãy của Vinh Tuệ Khanh mang giọng điệu thế nào, chỉ biết giữ chặt lấy tay cô: “Đi, muội theo ta vào đi. Chắc hẳn cha mẹ ta nhớ muội vô cùng.”

Vinh Tuệ Khanh cầu còn chẳng được. Cô không mang theo Khăng Khăng bên người nên chỉ có thể dựa vào sự giúp đỡ của yêu tu phố Hồ Lô mới cùng vào được.

“... Mảo Tam ca.” Một âm thanh rụt rè vang lên.

Vinh Tuệ Khanh bèn nhìn ra sau lưng Mảo Tam Lang. Người đứng kia chẳng phải ai khác mà chính là Hoàng Ly – cháu ngoại của Chương môn Thái Hoa Sơn mà cô đã từng gặp qua ở đỉnh Vọng Nguyệt tại Thanh Vân Tông. Không ngờ được nàng ta lại nhất mực chạy ra ngoài theo Mảo Tam Lang.

Vinh Tuệ Khanh chỉ chỉ sau lưng Mảo Tam Lang: “Huynh đưa nàng ta đến đây sao? Người nhà nàng ta biết chứ?”

Gương mặt Mảo Tam Lang có chút ửng hồng, nhỏ giọng đáp: “Nàng ta nhất quyết bám theo. Ta nói thế nào cũng không nghe, đuổi thế nào cũng không đi.”

Nghe thấy người trong lòng mình nói vậy trước mặt một cô ả có khả năng là tình địch của mình, dù là ai cũng sẽ không chịu nổi.

Hoàng Ly lại càng chẳng phải bàn, vừa nghe xong đã nước nỡ ngẩn dãi, quay người toan chạy.

Vinh Tuệ Khanh sốt sắng chẳng kịp giải thích với Mảo Tam Lang, đã vung cây roi dài ánh vàng của mình trói Hoàng Ly lôi về. Sau đó tiện tay đánh ngất nàng ta, đặt trên nền đất.

Mảo Tam Lang trợn tròn mắt: “Muội làm gì vậy? Nàng ta không phải người xấu!”

Vinh Tuệ Khanh nóng nảy đáp: “Lát nữa bàn sau. Giờ huynh đưa nàng ta vào trong trước rồi ra đón ta!”

Bình thường chỉ có yêu tu mới có thể tự do ra vào kết giới ở phố Hồ Lô, nếu phát sinh tình huống đặc biệt khác thì cũng chỉ mang được một tu

sĩ Nhân giới tiến vào mà thôi. Duy nhất một, nếu mang hai sẽ không vào được.

Mão Tam Lang hiểu đây không phải lúc nói chuyện, đành gật đầu rồi ôm lấy Hoàng Ly bị đánh ngất bước lên phía trước một bước. Sau đó cậu hòa làm một cùng với vách tường đối diện, biến mất ngay trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Rất nhanh sau đó Mão Tam Lang xuất hiện lần nữa, đưa tay đỡ lấy cánh tay của Vinh Tuệ Khanh rồi đưa cô cùng mình xuyên qua vách tường.

Mặc dù Vinh Tuệ Khanh biết vách tường kia chỉ là ngục trang thôi nhưng vẫn vô thức nhắm mắt lại, cùng Mão Tam Lang tiến vào phố Hồ Lô.

Vừa vào bên trong phố Hồ Lô, Vinh Tuệ Khanh phát hiện ra sắc mặt Mão Tam Lang trắng bệch, khóe miệng mím chặt, đi thẳng về phía trước không nói một lời.

“Sao rồi? Xảy ra chuyện gì rồi?” Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng đuổi theo bước chân của Mão Tam Lang.

Mão Tam Lang quay đầu đáp: “... Cha ta mất tích. Ban đầu mẹ ta muốn đi tìm cha, nhưng sau khi nhận được tin từ Thái Hoa Sơn báo ta về nhà rồi, mẹ sợ ta xảy ra chuyện nên vẫn ở nhà đợi. Cuối cùng đã đợi hơn nửa năm rồi!” Trong giọng nói của cậu ẩn chứa đầy sự hối hận và dằn vặt.

Đều do cậu nhất thời tùy hứng, đang ở trên Thái Hoa Sơn nhưng nhất quyết muốn chạy về, rốt cuộc không chỉ bị ngăn cách bên ngoài hơn nửa năm trời, mà còn trì hoãn thời gian quý giá nhất để tìm cha.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh chột trầm xuống, nhưng vẫn an ủi Mão Tam Lang: “Huynh đừng gập. Đợi ta bốc một quẻ cho Mão đại thúc xem hung hay cát, rồi tra một chút tung tích của ông!”

Mão Tam Lang chợt nhớ tới Vinh Tuệ Khanh tinh thông kinh dịch, vội vàng đáp: “Vậy trông cậy cả vào muội. Mặc kệ thế nào, ta cũng nhất định phải đi cứu cha!”

Trước mắt Vinh Tuệ Khanh thoáng hiện lên hình ảnh cả người Mão Tam Lang nhuộm đỏ màu máu, chết trong lòng cô. Lồng ngực bỗng hơi đau đốn một hồi, cô vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, ngẫm thề rằng, nhất định phải dốc toàn lực giúp đỡ Mão Tam Lang và tất cả yêu tu phố Hồ Lô thoát khỏi kiếp nạn này!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 224: Long Thần Thính Phong

 Cho dù là đêm nhưng cô vẫn nhớ rõ phố Hồ Lô trước kia luôn thoang thoảng hương huệ dịu dàng, còn cả gốc cỏ linh lan kỳ lạ trồng ở đầu hẻm bốn mùa đều ra hoa thơm trắng muốt như tuyết. Kể cả khắp nơi chìm trong hương thơm các loài hoa khác nhau, nhưng chẳng hề bị lẫn mùi. Giống hệt như những loại nước hoa đắt tiền cô đã từng dùng ở kiếp trước, các tầng hương phân rất rõ các lớp hương đầu, hương giữa, hương cuối. Tầng hương này lại tôn lên hương thơm của tầng khác, tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau để rồi mùi hương lưu lại cuối cùng chính là làn hương tinh hoa nhất, khắc sâu trong tâm trí ta nhất. Hương thơm kia vốn chẳng liên quan gì đến hương hoa cả, chỉ là một dấu ấn khó phai mờ trong hồi ức mà thôi. Để rồi mai sau, mỗi khi người được làn hương ấy sẽ bỗng nhớ lại một khoảng thời gian, một đoạn ký ức.

Thời gian ở phố Hồ Lô đem đến cho cô cảm giác gia đình giống như ở Dốc Lạc Thần vậy.

Trên đời này, nơi tuyệt vời nhất chính là nhà.

Nơi nào có người mình quan tâm, muốn một lòng bảo vệ, nơi ấy chính là nhà.

Vinh Tuệ Khanh bước tới cổng nhà Mão gia, trong lòng sinh ra cảm giác hệt như đứa con xa quê lâu ngày mới trở về, phức tạp tới độ chẳng dám đưa tay gõ vòng đồng treo trên cánh cửa.

Chợt cửa lớn cột kệ mở ra, đại nương mặt xuất hiện trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh sửng sờ cả người.

Trước mắt cô lúc này là một phu nhân xinh đẹp, vô cùng yếu điệu thướt tha. Bà ấy mặc một chiếc váy màu hồng cánh sen, chỉ có điều gương mặt có chút tiêu tụy cùng đôi mắt nhuốm đầy vẻ mệt mỏi.

“Đại nương mặt? Sao người lại gầy vậy rồi?” Vinh Tuệ Khanh nhận ra đây chính là mẹ của Mão Tam Lang, ái thiếp của Mão Quang – đại nương mặt. Trước kia bà ấy chẳng khác gì lu nước, eo hai ngón, cả người thẳng đuột từ đầu đến chân. Giờ đây lại gầy như vậy, lập tức lộ ra dung nhan của mình.

Quả nhiên kể cả xấu hay đẹp thì gầy mới là chuẩn nhất.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh lẳng lặng phun ra một câu triết lý.

Đại nương mặt cười gượng, vươn tay ra kéo Vinh Tuệ Khanh lại rồi ngăm ngía một lượt: “Tuệ Khanh, cháu đúng là gái mười tám thay da đổi thịt.” Bà càng ngăm càng thấy ngạc nhiên. Sau đó kéo Vinh Tuệ Khanh vào trong phòng, đứng dưới ánh đèn để nhìn thật kỹ.

Dung mạo Vinh Tuệ Khanh đẹp như vẽ, đôi mắt xanh thăm dưới ánh đèn càng thêm rõ nét.

“... Thế này, cho dù tiên nữ Tiên giới cũng chỉ đến thế thôi!” Đại nương mặt thở dài, kéo Vinh Tuệ Khanh ngồi xuống.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới chuyện Mão Quang không rõ tung tích, nhất định đại nương mặt ngày đêm lo lắng nên mới thành ra như vậy. Bà nói: “Đại nương mặt, cháu tới để bốc một quẻ cho Mão đại thúc.” Dứt lời cô nhanh chóng lấy ba tấm mai rùa trong túi càn khôn ra.

Khi mai rùa vừa xuất hiện, không khí trong phòng bỗng trở nên nặng nề hơn nhiều.

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh vô cùng nghiêm túc. Trước hết cô dùng thuật Tịnh Thân để gội rửa bản thân thật sạch sẽ, rồi mới cẩn thận cầm lấy mai rùa. Sau đó cô niệm một đoạn khẩu quyết trong đầu, rồi hai tay nâng tấm mai rùa lên cao và thả xuống. Từ khe hở bàn tay, mai rùa rơi xuống đất đều là mặt ngửa.

Vinh Tuệ Khanh lại nhặt tấm mai rùa lên và thả lần thứ hai y hệt như trước.

Sau ba lượt thả mai rùa lấy được quẻ thứ năm: Quẻ Nhu. Trên Khảm dưới Càn, từ quẻ nhìn ra đây là dị quẻ, phân vân nằm giữa hai bờ cát hung. Lý giải quẻ Nhu rất linh hoạt. Mây trên trời cao, gọi là Nhu. Ngoài ý chỉ có khó khăn hiểm trở trước mắt, còn có ý không phải đường cùng và chính trực chẳng thiên vị ai. Hào vị ở vị trí thứ ba, kinh dịch viết rằng “đợi ở vùng bùn lầy, như tự mình vờn giác đến.” Cũng có thể giải thích là Mỗ Quang đang bị kẻ địch vây nhốt, hơn nữa nơi ông bị nhốt là vùng bùn lầy.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng có lòng tin đối với mai rùa của mình.

Sau khi cất mai rùa vào trong túi càn khôn, Vinh Tuệ Khanh nói với đại nương mậ và Mỗ Tam Lang đang mong mỏi nhìn mình: “Mỗ đại thúc tạm thời không gặp nguy hiểm. Nói chung cháu đã tính ra nơi thúc ấy bị nhốt rồi.”

“Ở đâu?!” Đại nương mậ và Mỗ Tam Lang đồng thanh hỏi, lo lắng trên gương mặt họ dịu đi một chút. Bọn họ rất tin tưởng vào thuật bói toán của Vinh Tuệ Khanh. Mặc dù không hiểu nhưng Mỗ Quang thực sự rất sùng bái thuật bói toán của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh hỏi: “Ở quanh đây có nơi bùn lầy nào đặc biệt không?” Nếu như cô tính không sai thì chắc chắn nơi đó không phải bùn

lầy bình thường, mà chắc chắn là nơi có đầm nước mất trăm ngàn năm khô cạn trở thành bùn lầy.

“Hai người từng gặp nơi nào vậy chưa?” Vinh Tuệ Khanh nói ra suy nghĩ của mình: “Có đầm nước nào sắp khô hay đã khô cạn rồi không?”

Phần lớn thời gian Mảo Tam Lang đều không ở Đại Sở mà cư trú trên Thái Hoa Sơn nên không hiểu rõ nơi này bằng đại nương mập.

Đại nương mập nhú mày, nghĩ nửa ngày rồi trả lời: “Đầm rồng ở Long Hồ Môn, cháu còn nhớ không? Những năm gần đây vẫn nghe phong thanh Long Thần bảo vệ Long Hồ Môn đi rồi nên đầm rồng kia cũng dần khô cạn.”

Nghe vậy Vinh Tuệ Khanh không khỏi giật mình. Sao cô lại quên chuyện này cơ chứ!

Long Hồ Môn tọa trấn trên núi Long Hồ cách kinh thành Đại Sở không xa.

Sở dĩ ngọn núi đó có tên là Long Hồ bởi vì trong núi có hai bí địa. Một là đầm rồng, hai là hang hồ. Thần Hồ trong hang hồ trước kia đã bị tổ tiên của Long Hồ Môn chế phục, biến thành Long Hồ Tiên – bảo vật trấn môn của Long Hồ Môn. Còn đầm rồng lại là thánh địa của Long Hồ Môn. Long Thần bên trong vốn là trụ cột tinh thần của Long Hồ Môn. Lấy mạng người hiến tế cho Long Thần sẽ được Long Thần cho phép, bằng lòng một yêu cầu của Môn chủ.

Vinh Tuệ Khanh không quên chuyện thời điểm cô bị người Long Hồ Môn ném vào trong đầm rồng, từ đáy đầm bỗng xuất hiện một luồng thần thức cường đại như lốc xoáy cuốn lên bao quanh lấy cô. Dù cứu được cô rồi vẫn không ngừng luẩn quẩn bên cạnh.

“... Là nàng sao? Nàng đã đến rồi sao? Ta đã ở đây đợi nàng ngàn vạn năm, rốt cuộc nàng đã đến rồi sao?”

“Khanh Khanh, Khanh Khanh, có phải là nàng không... Ta không đợi được nữa rồi... Thứ lỗi cho ta, ta đã đợi quá lâu, quá lâu rồi...”

Từng câu từng chữ thần thức cường đại kia thì thầm bên tai cô bây giờ vẫn còn văng vẳng đâu đây.

Về sau cô mới biết luồng thần thức cường đại ấy chính là Long Thần bên trong đầm rồng ở núi Long Hồ.

Vinh Tuệ Khanh không khỏi đắn đo về cái tên Long Thần thì thầm bên tai cô ngày đó.

Ban đầu cô nghe được Long Thần gọi “Khanh Khanh” còn tưởng là kêu tên mình. Sau này khi Long Thần phát hiện ra mình nhận lầm người, đành buông cô ra rồi rời khỏi đầm rồng, bay vút lên trời.

Thế mới nói, Long Thần không phải gọi “Khanh Khanh”.

Nếu không phải “Khanh Khanh” thì gọi tên gì nhỉ? Thanh Thanh? Hay Khinh Khinh?

Hoặc có thể là “Khanh Khanh” nhưng là một cô gái khác.

Dù sao thế giới rộng lớn như vậy, người trùng tên rất nhiều.

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp nữa mà quay sang hỏi đại nương mậ: “Hiện tại Long Hồ Môn ra sao rồi ạ? Chuyện đầm rồng kia có bao nhiêu người biết?”

Năm đó dưới đáy đầm rồng, cô đã cùng Mạnh Lâm Chân tiến vào huyền cảnh bên trong Lang Hoán Bảo Kính. Một lần tiến vào bỏ băng năm năm. Nhưng cô nhớ rất rõ, ở dưới đáy đầm rồng còn có một động phủ.

Hơn nữa vừa rồi cô bốc ra quẻ Nhu. Quẻ ám chỉ việc Mão Quang bị nhốt ở nơi bùn lầy. Rất có thể Mão Quang đang bị nhốt ở đó!

Vinh Tuệ Khanh kích động đứng bật dậy: “Điều này rất quan trọng. Nếu như Long Thần không còn ở đầm rồng thì Mão đại thúc sẽ không gặp nguy hiểm.”

Đại nương mập cẩn thận suy nghĩ, sau đó nóng lòng gọi Mão Tam Lang lại gần chỗ Vinh Tuệ Khanh. Bà ngồi đối diện với cô, nghiêm túc nói: “Nếu như cha con thật sự bị giam trong đầm rồng tại Long Hồ Môn thì chúng ta phải thật cẩn thận, hơn nữa phải bàn bạc kỹ lưỡng mới được.”

Mão Tam Lang nghe xong liền cuống lên: “Không được! Chỉ cần biết rằng cha con ở đâu, cho dù là đầm rồng hang hổ thì con cũng không từ!”

Đại nương mập càng thêm sốt ruột: “Con nghe ta nói. Con cho rằng ta không sốt ruột khi cha con bị giam sao? Thế nhưng đầm rồng ở Long Hồ Môn thật có Long Thần! Không phải thần thức, cũng không phải là hình chiếu bắn tới từ Thiên Ngoại Thiên mà là Long Thần thật sự! Con có hiểu hay không?!”

Mão Tam Lang và Vinh Tuệ Khanh đều ngạc nhiên đến mức mở to hai mắt.

“Đại nương mập, do cháu vừa hay gặp dịp nên biết được một chút về Long Thần ở đầm rồng. Giống như thần thức hơn là người thật...” Vinh Tuệ Khanh cẩn thận từng li từng tý trả lời. Sau đó không nhìn được, cô bèn kể hết những chuyện lúc trước ra cho bọn họ nghe. Dù sao cũng đã xảy ra rồi, lại chẳng phải chuyện gì tốt đẹp nên cô mong càng ít người biết càng tốt.

Đại nương mập nghiêm túc nói: “Về chuyện này, ta rõ hơn những người khác nhiều. Long Thần kia vốn là hậu duệ của Long tộc thời xa xưa.”

“Các con đều từng nghe qua câu chuyện kể rằng thời xa xưa ngàn vạn năm về trước có ba tộc lớn sinh sống cùng nhau, đó là tộc Cửu Vĩ Hồ với hai tộc thần thú là Long tộc và Phượng tộc, lần lượt làm chúa tể cai quản bầu trời, mặt đất và đại dương.

Rồng lặn dưới nước là bá chủ biển cả.

Phượng vươn cưỡi thiên là vương giả không trung.

Cửu Vĩ Hồ mưu kế đa đoan, lại dũng mãnh thiện chiến, đã từng thống trị mặt đất.

Đáng tiếc rằng hơn trăm vạn năm trước xảy ra cuộc bạo loạn khiến Long tộc bị chôn vùi, tiêu diệt hoàn toàn Phượng tộc. Chỉ còn lại tộc Cửu Vĩ Hồ dựa vào tài trí kiệt xuất vốn có, đứng trước hiểm cảnh tồn vong đã quyết định giao hợp cùng tu sĩ Nhân giới để lưu lại huyết mạch của mình.”

“Chẳng qua những điều này chỉ là truyền thuyết được ghi chép lại trong sách cổ ở Ngũ Châu Đại Lục, chung quy lại là để dành cho người không biết rõ chân tướng. Trên thực tế, Long tộc và Phượng tộc không bị diệt vong, cả hai đều lưu lại ở thế giới hậu duệ của mình, nhưng bọn họ không giống như Cửu Vĩ Hồ. Sau sự kiện bạo loạn quần thần, bọn họ đâm ra nản lòng thoái chí, đối với Nhân giới vô cùng thất vọng nên quyết định rời bỏ trần thế lui về ẩn cư ở Thiên Ngoại Thiên, rất ít khi xuất hiện bên ngoài.”

“Long Thần Thính Phong ở trong đầm rồng tại Long Hồ Môn là hậu duệ duy nhất của thần tộc xa xưa xuất hiện ở Ngũ Châu Đại Lục trong mười vạn năm qua.”

Vinh Tuệ Khanh và Mão Tam Lang nghe đến không chớp mắt nhưng thấy đại nương mặt không nói bèn gấp gáp truy hỏi: “Thính Phong? Là tên của Long Thần? Làm sao đại nương mặt lại biết?”

Đại nương mậ không trả lời câu hỏi phía sau của Vinh Tuệ Khanh mà chỉ gật đầu đáp: “Đúng vậy, chính là Long Thần Thính Phong. Rất nhiều tu sĩ cấp cao đều biết tên của hã, còn kết giao cùng với hã nữa. Tu vi của hã vô cùng thâm hậu, tu sĩ bình thường gặp được người này đều là đại cơ duyên không tầm thường. Chỉ tiếc là...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 225: Tình Chẳng Biết Bắt Đầu Từ Đâu

 Thế nhưng Vinh Tuệ Khanh và Mảo Tam Lang đều không phải là kẻ bà cứ nói năng qua quýt là có thể lấp liếm được.

“Mẹ, mẹ nói đi mà. Nếu cha bị giam trong địa giới của Long Thần Thính Phong thì chúng ta cần phải biết chuyện của ông ta chứ. Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.” Mảo Tam Lang giục đại nương mậ.

Vinh Tuệ Khanh có phần nghi hoặc, cô vẫn cho rằng Long Thần đã rời khỏi đầm rồng. Cô nhớ rất rõ, lần đó, khi Long Thần phát hiện mình nhận lầm người thì luồng thần thức cường đại kia liền biến mất.

Thế nhưng cũng có thể là sau đó ngài ấy lại trở về.

Vinh Tuệ Khanh không muốn nói ra những chuyện không chắc chắn này, bèn nhẫn nhịn không kể ra trải nghiệm của mình vào năm đó. Cô chỉ hùa theo Mảo Tam Lang, thúc giục đại nương mậ kể ra chuyện liên quan đến Long Thần Thính Phong.

Đại nương mậ bị thúc giục đến không tránh được, đành phải lóng ngóng nói với bọn họ: “Ta cũng không biết rõ ràng lắm, đều là nghe người khác kể thôi. Rằng vạn năm trước, Long Thần Thính Phong đi đến Đông Đại Lục chúng ta, tình cờ gặp gỡ một cô gái, từ đó trầm mê không thôi. Thế nhưng nàng ấy bị giam trên tháp cao, cách ngăn với đời, cho dù là Long Thần Thính Phong cũng không cách nào vượt qua được. Chỉ đành phải quanh quẩn bên dưới cửa sổ của nàng, hàng đêm ngửa mặt trông lên. Sau

này nàng bị ngài ấy làm cảm động, mỗi đêm sẽ mở cửa sổ ra, nhìn ngài ấy từ phía xa xa. Hai người tuy rằng chưa từng gặp tận mặt thế nhưng tâm linh đã giao hòa từ lâu.”

“Sau đó thì sao? Bọn họ có bên nhau không?” Vinh Tuệ Khanh mở to hai mắt, tim đập thành thịch.

Đại nương mập thở dài lắc đầu: “Không biết. Nghe nói có một ngày nọ, khí tức của cô gái kia đột nhiên biến mất khỏi tháp cao. Trước khi rời đi, nàng chỉ báo mộng cho Long Thần Thính Phong, bảo ngài ấy đợi nàng. Long Thần Thính Phong tỉnh dậy, phát hiện cấm chế trên tháp cao đã giải trừ, giận dữ không thể kìm nổi, lập tức phá hủy tòa tháp cao kia. Ngài dời núi làm hồ, dẫn vô số dòng nước vào sơn cốc, đó cũng chính là nguồn gốc của đầm rồng. Cái tên Long Hồ Sơn là sau khi đầm rồng xuất hiện mới có.”

Mão Tam Lang nghe đến mê mẩn, lo lắng nói: “Vậy Long Thần Thính Phong có từng gặp lại cô gái kia hay không?”

Đại nương mập lắc đầu: “Không. Nếu như gặp rồi, ngài ấy cũng đâu mãi chờ đợi như vậy. Ngài ấy không dám rời đi, lo lắng lúc nàng trở lại sẽ không tìm thấy ngài ấy mà thôi.” Đại nương mập dừng lại một chút rồi lại nói, “Tất cả mọi người đều nói đáng tiếc cho ngài ấy, vì một cô gái mà ở lại cái chốn như đầm rồng nhiều năm như vậy, nhưng ngay cả gương mặt của nàng ấy ngài cũng chưa từng thấy qua...”

“Thế mà đã cuồn đại đợi nàng một vạn năm...” Mão Tam Lang nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh.

Đại nương mập lại cảm thấy không đúng, lạnh nhạt nói: “Tình chẳng biết bắt đầu từ đâu, vừa đến đã đậm sâu. Mấy đứa còn nhỏ, không hiểu những thứ này.”

Vinh Tuệ Khanh cười chuyển đề tài: “Cô gái kia tên là gì? Đại nương có biết không?” Hai chữ lặp trùng nhau mà Long Thần nói kia, rốt cuộc là

tên của cô gái kia hay là tên gọi thân thiết giữa hai người đây?

“Cái đó thì không ai biết được. Ngay cả câu chuyện về Long Thần này cũng là Môn chủ đời đầu tiên của Long Hồ Môn kể ra.”

“Người Chương môn này có lẽ là muốn giúp Long Thần một tay, lan truyền tin tức này trong một phạm vi nhất định.” Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ nghĩ: “Qua một vạn năm rồi, cô gái ấy không biết đã chuyển thế bao lần. Long Thần là long tộc thái cổ, với ngài ấy mà nói, thời gian có lẽ chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng cô gái kia lại khác, tuổi thọ con người cũng chỉ trăm năm mà thôi. Một vạn năm cũng đủ để nàng chuyển thế một trăm lần. Thế nhưng, nếu như cô gái kia là tu sĩ thì sao? Nếu như thành công Hóa Thần thì cũng có thể sống đến một vạn năm mà!”

Vừa nghĩ như thế, Vinh Tuệ Khanh lại hơi chán nản. Tu sĩ Hóa Thần ở Ngũ Châu Đại Lục dùng năm cái ngón tay cũng đủ đếm. Chủ yếu là, không có ai là nữ cả!

Thực sự là bất bình đẳng nam nữ!

Đại nương mập kể xong câu chuyện về Long Thần Thính Phong thì yên lặng uống một hớp nước.

Vinh Tuệ Khanh vẫn đắm chìm trong câu chuyện xưa kia, luôn cảm thấy trong đó còn có vài mắt xích không kể rõ.

Mão Tam Lang lơ đãng dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, lặng im một lát thì hỏi: “Mẹ tính cứu cha thế nào?”

Đại nương mập còn chưa kịp nói chuyện thì Vinh Tuệ Khanh đã tỉnh hồn lại, nói: “Chuyện này giao cho cháu trước đã. Chờ khi cháu tìm hiểu rõ ràng rồi sẽ lại thông báo cho hai người cùng đi.” Dứt lời, Vinh Tuệ Khanh kể ra một lượt ý đồ đến đây của mình.

Cô vốn đến tìm Mảo Quang để bàn bạc một chút, xem nên ứng phó như thế nào với đám tu sĩ Nhân giới càng ngày càng hùng hổ với yêu tu.

Không ngờ Mảo Quang lại đã bị người ta giam lại rồi.

Xem ra tình hình còn phức tạp hơn cô tưởng tượng.

“... Lần này ta đến nước Đại Sở với tư cách đệ tử của Thanh Vân Tông, đến nước Đại Sở để tham gia hành động săn yêu. Hai người cứ ở tại phố Hồ Lô, mấy ngày này đừng đi ra ngoài. Ta đi theo bọn họ làm nhiệm vụ vài chuyến, chờ cho thật hỗn loạn rồi lại đi đầm rỗng trên Long Hồ Sơn thăm dò một chút.”

Vinh Tuệ Khanh nói xong thì nhìn về phía Mảo Tam Lang: “Vị Hoàng Ly cô nương kia giao cho ta dẫn đi đi. Nàng ta là cháu gái bên ngoại của Chương môn Thái Hoa Sơn, ta có quen biết một tu sĩ Thái Hoa Sơn, cứ giao nàng ta cho bọn họ đưa về vậy.”

Mảo Tam Lang gật đầu không chút do dự: “Nếu như không phiền thì nhờ muội vậy.”

Vinh Tuệ Khanh chọc ghẹo: “Ta không phiền đâu, chỉ cần huynh không tiếc là được rồi.”

Mảo Tam Lang nghe ra ngụ ý trong lời nói của Vinh Tuệ Khanh, trong lúc gấp gáp, miệng nói mà không lựa lời: “Có gì mà ta lại phải tiếc nuôi cơ chứ? Ta chỉ không từ bỏ được mỗi mình muội mà thôi! Cái cô Hoàng Ly ấy muội đừng để trong lòng, là nàng ta lén chạy đến từ Thái Hoa Sơn, nằng nặc đòi theo ta, ta không có bữa bãi gì với nàng ta cả, chỉ là tình đồng môn mà thôi.” Cậu vội vàng giải thích với Vinh Tuệ Khanh.

Gương mặt Vinh Tuệ Khanh bỗng chốc hơi đỏ lên, vội vàng cười hòa: “Ta chỉ là một cô em gái thôi, có huynh trưởng Mảo Tam ca đây thật đúng

là ta có phúc.” Về phần Hoàng Ly và Mão Tam Lang có quan hệ như thế nào, Vinh Tuệ Khanh không xen vào, cũng không muốn xen vào.

Đại nương mậ thở dài trong lòng một tiếng, biết nỗi lòng này của con trai mình có lẽ là phải mặc nước chảy trôi rồi. Bà đứng lên nói: “Ta đi xem vị cô nương kia.”

Vào đến trong phòng, quả nhiên Hoàng Ly đã tỉnh, đang lén trốn sau cửa nghe bọn họ nói chuyện.

Nhìn thấy đại nương mậ đột nhiên đẩy cửa vào, Hoàng Ly sợ đến thét lên, lui về sau một bước.

“Cô nương đã tỉnh rồi cũng không nói với bọn ta một tiếng, thật sự là quá thất lễ.” Giọng điệu của đại nương mậ có hơi trách cứ.

Hoàng Ly lại hiểu sai ý, thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói: “Không sao, không sao cả, ta không quan tâm những lễ nghi phiền phức này.”

“Nhưng mà ta quan tâm.” Đại nương mậ gần từng chữ, đuổi tay chém ra một luồng linh lực về phía Hoàng Ly.

Hoàng Ly mất khống chế với bản thân, bị luồng linh lực kia đưa đến trước mặt đại nương mậ. Nàng ta nhìn trừng trừng đại nương mậ: “Bà muốn làm gì?!”

Đại nương mậ không nói thêm gì nữa, linh lực khẽ phun ra, chui vào trong đầu nàng ta, rửa sạch đi ký ức ngày hôm nay.

Hoàng Ly chỉ cảm thấy đầu đau đớn một hồi, hai mắt trợn trắng, lại hôn mê bất tỉnh.

Vinh Tuệ Khanh vào đến, đỡ Hoàng Ly dậy, nói với đại nương mậ: “Làm phiền đại nương đưa bọn cháu ra ngoài.”

Đại nương mập dẫn bọn họ đến lối vào, đưa Vinh Tuệ Khanh ra trước.

Vinh Tuệ Khanh đeo vật ẩn thân lên, quanh quần bên ngoài một chút, phát hiện đối phương còn chưa phát hiện người bị giám thị bên trong xảy ra chuyện thì yên lòng, để cho đại nương mập mau chóng đưa Hoàng Ly ra.

Sau đó cô dìu Hoàng Ly bước lên phi thoa, chạy về vương phủ.

May là lúc cô trở lại vương phủ cũng không làm kinh động đến nhiều người, chỉ có Lâm Phiêu Tuyết vẫn còn đang chờ cô.

Nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh dìu một thiếu nữ đến, Lâm Phiêu Tuyết kinh hãi: “Muội làm gì thế? Cô gái này là ai?” Cô đi qua xem thử: “Ồ, đây không phải là Hoàng Ly hay sao?”

Lâm Phiêu Tuyết là tu sĩ Thái Hoa Sơn, tuy rằng không quen biết với Hoàng Ly nhưng vẫn còn nhận ra được.

Vinh Tuệ Khanh thì thăm dò bên tai Lâm Phiêu Tuyết một phen, Lâm Phiêu Tuyết đáp ứng, trực tiếp đưa Hoàng Ly đến chỗ người dẫn đội của Thái Hoa Sơn, bảo rằng Hoàng Ly nghe nói bọn họ sẵn yêu ở đây bèn tự mình chạy đến. Nàng không dám thu lưu, mong rằng trong tông môn có thể phái người đưa Hoàng Ly về Thái Hoa Sơn.

Người dẫn đội của Thái Hoa Sơn biết Hoàng Ly là cháu ngoại của chương môn Thái Hoa Sơn, cũng biết hơn nửa năm trước cô nhóc bốc đồng này không nghe khuyên can, tự ý rời khỏi Thái Hoa Sơn, làm cho Chương môn tức giận đùng đùng.

“Cô ấy ngất đi rồi sao?” Một tu sĩ tương đối cẩn thận cảm thấy đáng vẻ của Hoàng Ly có hơi không ổn lắm.

Lâm Phiêu Tuyết không phủ nhận: “Là ngất đi thôi. Ta đánh cô ấy ngất xỉu, bằng không cô ấy mà chạy, ta không ngăn cản nổi.”

Lâm Phiêu Tuyết nói như vậy, bọn họ ngược lại là tin, vội nói: “Như vậy cũng tốt, chúng ta theo đó mà làm, đưa cô ấy trở về thôi.”

Nhóm tu sĩ Thái Hoa Sơn liền phái hai tu sĩ Trúc Cơ đưa Hoàng Ly vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh trở về Thái Hoa Sơn.

Vinh Tuệ Khanh không ngờ chuyện này cứ thế mà lấp liếm qua rồi, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm sau, mọi người đều biết những tu sĩ và phạm nhân nước Đại Sở giám thị điểm định cư của yêu tu đã bị yêu tu giết sạch toàn bộ vào tối hôm qua, tâm trạng bọn họ hết sức phức tạp.

Người của ba đại phái lập tức hành động, bắt đầu lập đội, phân công nơi phụ trách của từng người.

Lần này có rất nhiều tu sĩ đến, địa bàn có thể khống chế cũng càng lớn.

Vinh Tuệ Khanh chẳng quan tâm mình được phân vào cùng tổ với ai, cô chỉ cần có thể nắm bắt tất cả cơ hội, tiếp cận Long Hồ Sơn là được.

Không ngờ ngày đầu tiên bắt thăm, chỗ cô bắt thăm được lại là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược với Long Hồ Sơn, hoàn toàn không cùng một hướng.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng đi tìm đệ tử bên trong tông môn mình, lắng nghe ngóng bọn họ bắt thăm được chỗ nào.

Đúng lúc Miêu Viện Trúc khá là quen thân với cô bắt thăm được chỗ phụ cận Long Hồ Sơn, Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ, lén dùng một lọ đan dược ngũ phẩm để đổi lá thăm với nàng.

Miêu Viên Trúc cũng không quan trọng chuyện này, quan hệ với Vinh Tuệ Khanh lại không tệ, còn lấy được một lọ đan dược ngũ phẩm mà mình căn bản không thể mua nổi, cho nên vội vàng đồng ý, hai người đều cực kỳ vui sướng.

Tổ đội mà Vinh Tuệ Khanh đổi được gọi là tổ Đỉnh Mậu, đệ tử tông môn cấp hai hay cấp ba cấp đều có, mọi người ở xen lẫn với nhau.

“Người tổ Đỉnh Mậu đến đây tập hợp! Chúng ta phải lập tức xuất phát! Long Hồ Môn vừa mới truyền tin đến, lại có một đám yêu thú điên cuồng bao vây Long Hồ Sơn!” Một tu sĩ Kim Đan lớn tiếng hô lên.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng chạy đến tập hợp, lại nhìn thấy Đại Ngưu đã ở trong đội, còn có một người quen khác, không ngờ chính là Bách Hủy của tông môn cấp ba Vạn Càn Quán!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 226: Phía Trước! Nghênh Chiến!

 Vinh Tuệ Khanh không hề bị ánh mắt của Đại Ngưu lừa gạt, chỉ là nhìn thấy trong mắt hắn tình ý đông đầy, không chứa bất kì tạp chất nào vẫn không nhận được mà rung mình. Một người có thể vô liêm sỉ đến trình độ này, hắn cũng lừa luôn cả bản thân hắn được nhỉ?

Bách Hủy thì như đã hoàn toàn dính chiêu. Khóe mắt cô ta liếc sang Vinh Tuệ Khanh, phát hiện Đại Ngưu như không màng để ý đến Vinh Tuệ Khanh. Điều này khiến con tim đã héo rũ của Bách Hủy lại bùng sức sống.

Đại Ngưu bảo vệ Bách Hủy đi đến nơi tập hợp, khẽ giọng hỏi: “Muội cũng Trúc Cơ rồi?” Lại nói lời xin lỗi cô ta: “Trước kia là ta có lỗi với muội. Ta không nên... coi muội là lô đỉnh để thái bổ... Bây giờ muội đã Trúc Cơ rồi, ta cũng mừng cho muội.” Nói rồi lại móc một bình đan dược từ trong túi càn khôn bên eo ra: “Đây là Bồi Nguyên Đan mà Thái Hoa Sơn phân phát cho đệ tử tinh anh bọn ta, rất tốt với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ. Đây cho muội hết này.” Nói rồi lại bổ sung thêm một câu: “Là đan dược tứ phẩm, ở chợ bình thường không thể mua được đâu.”

Vinh Tuệ Khanh đứng không xa chỗ bọn họ, những lời này tuy rất nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai cô không sót chữ nào.

Vinh Tuệ Khanh chỉ muốn ngửa mặt lên trời thở dài: Đan dược tứ phẩm một nghìn linh thạch hạ phẩm một viên, những cửa hàng đan dược lớn một chút đều có! Cô còn lén đem theo một ít đan dược tứ phẩm và ngũ phẩm do mình luyện chế định đổi cho cửa hàng đan dược để lấy linh thạch

mà. Giá cả cũng đã sớm điều tra rõ ràng rồi. Cô không tin một nữ tu vẫn luôn lẫn lộn trong giới tu hành như Bách Hủy lại không biết chuyện này!

Nhưng Bách Hủy dường như rất thích thú, vô cùng phối hợp với Đại Ngưu, mắt mở to, cất giọng yếu điệu:5“Thế à? Thật sao? Đại Ngưu ca thật là tốt với muội quá...”

Vinh Tuệ Khanh không nghe vào nổi nữa, cô đi đến một đầu xa xa của nhóm Đinh Mậu, nghe người dẫn đường bắt đầu phân phó nhiệm vụ.

May quá may quá, lúc phân tiểu đội, cô và Đại Ngưu, Bách Hủy không cùng một đội, không cần nhìn nhau chán ghét nữa.

Vinh Tuệ Khanh nhận lấy bùa truyền tin chuyên dụng cho sẵn yêu từ người dẫn đường, theo sau ba tu sĩ khác cùng hướng ra ngoài cổng thành.

Lục Kỳ Hoảng dẫn đường Thanh Vân Tông phát hiện Vinh Tuệ Khanh không ở trong nhóm mà hắn đã sắp xếp từ trước, thay vào đó là Miêu Viện Trúc4liền đi qua hỏi nàng.

Miêu Viện Trúc cười đáp: “Vinh sư muội sốt ruột muốn lập công nên đã đổi vị trí cho ta mà tiên phong đến Long Hồ Sơn sẵn yêu đợt đầu rồi.”

Lục Kỳ Hoảng không cam lòng, mắt thấy nhóm Đinh Mậu đã đi xa, hắn cũng phải dẫn nhóm của mình đi làm nhiệm vụ, chỉ đành đặt chuyện này sang bên. Biết rằng Vinh Tuệ Khanh rất giỏi giang, tự bảo vệ mình cũng là dư sức. Đợi lúc trở về, cô sẽ biết thế nào là tốt xấu, mình lại ra mặt đối cho cô từ nhóm Đinh Mậu về lại là được rồi.

Vinh Tuệ Khanh hào hứng cùng đồng đội của mình tiến ra khỏi9kinh thành nước Đại Sở, sau đó nhảy lên pháp khí phi hành của mình cùng nhau bay đến Long Hồ Sơn.

Trên bầu trời kinh thành nước Đại Sở có trận pháp cấm chế, tu sĩ không thể phi hành. Tuy Vinh Tuệ Khanh không bị hạn chế bởi trận pháp này, nhưng cô vẫn không muốn thể hiện đặc quyền của mình quá lộ liễu trước mặt bao nhiêu người.

Nhóm Đinh Mậu có hơn hai trăm tu sĩ, một nhóm người đông nghịt cùng bay qua, lừng lẫy tráng lệ.

Nhóm nhỏ của Vinh Tuệ Khanh đến nơi đặt chân trên Long Hồ Sơn trước.

Vì yêu thú tấn công Long Hồ Môn hết lần này đến lần khác, Long Hồ Môn đã khởi động đại trận hộ sơn, ẩn giấu toàn bộ tông môn đề phòng.

“Bốn người chúng ta phải phối hợp hành động, cùng tiến cùng lùi, không được đi riêng lẻ.” Một tu sĩ tuổi lớn hơn một chút nói, lại nhìn sang Vinh Tuệ Khanh: “Chỉ có Vinh đạo hữu của Thanh Vân Tông là nữ tu, mọi người phải quan tâm đến cô ấy nhiều một chút.”

Vinh Tuệ Khanh ngạc nhiên, vội nói: “Mọi người không cần đặc biệt quan tâm ta. Ta có thể tự mình đánh.” Nói rồi liền triệu hoán Nhật Nguyệt Song Câu sáng loáng của mình.

Hai nam tu sĩ còn lại nhìn nhau, không dám nhìn vào khuôn mặt Vinh Tuệ Khanh, đồng thời đáp: “Tóm lại mọi người đều phải cẩn thận. Nghe nói lần này có rất nhiều yêu thú, còn có cả yêu tu trợ giúp...”

Lời còn chưa dứt, trước mắt bốn người đất trời xoay chuyển, trời nhất thời biến thành tối đen, mặt đất dưới chân giống như con quay bắt đầu xoay tròn. Cảnh vật xung quanh nhanh chóng biến ảo, càng lúc càng chuyển động nhanh dần trước mặt bọn họ, cuối cùng trong mắt chỉ còn lại hình ảnh mờ mờ nối tiếp nhau.

“Bình tĩnh! Mọi người nắm chặt vào đây!” Một tu sĩ nâng thanh trường kiếm lên cả vỏ của mình lên cao.

Bốn người cùng nắm chặt lấy, nhanh chóng ổn định tinh thần bị chuyển động tròn cực nhanh làm choáng váng, cũng vận chuyển linh lực chống lại lực xoay tròn muốn hất văng bọn họ ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh là chuyên gia trong chuyện này, nhanh chóng hiểu ra: “Trúng bẫy rồi!” Nơi này sớm đã bị người ta biết đến rồi, còn thiết lập trận pháp, chỉ cần đặt chân vào nơi này sẽ khởi động cấm chế, không biết sẽ truyền tống bọn họ đến nơi nào.

Qua một lúc lâu, sự xoay tròn khiến mọi người chóng mặt mới dừng lại.

Bốn người cùng quệt mồ hôi trán.

Ngẩng mắt nhìn lên, xung quanh đều là đại thụ chọc trời và bụi cỏ rậm rạp. Trời không quá tối, nhưng âm đạm nặng nề, giống như sắp có trận tuyết lớn.

Rõ ràng mới đến tháng tám!

Từ trận pháp cấm chế vừa rồi đến sự thay đổi khí hậu bây giờ đều không có dấu hiệu báo trước, lần này bọn họ đụng phải chỗ khó rồi. Nếu không phải là yêu tu cao cấp thì là một yêu thú sắp Kết Đan mới có bản lĩnh lớn thế này.

Trong lòng họ đều cảm thấy không ổn. Không ngờ vận khí của họ lại tệ đến vậy, lần đầu tiên ra ngoài làm nhiệm vụ lại gặp phải tình cảnh này. Làm không tốt thì hôm nay sẽ có người bỏ mạng ở đây mất.

Vinh Tuệ Khanh cắn răng, không nghĩ ra được vì sao địa điểm bọn họ tập hợp ở Long Hồ Sơn lại bị người ta bố trận pháp cấm chế, chỉ là bây giờ

không phải lúc bàn xem ai là kẻ phản bội, vội thấp giọng nói: “Mọi người đừng cuống, chúng ta vẫn còn ở trên Long Hồ Sơn, không bị truyền tống đến chỗ khác. Công kích vừa rồi mới là đợt thứ nhất, có lẽ còn có đợt thứ hai, mọi người phải chú ý.”

“Đợt thứ hai gì chứ?” Một tu sĩ mặc chiếc áo cánh màu xám sợ hãi hỏi lại.

Lời vừa dứt, trong cánh rừng trước mặt lại truyền đến âm thanh rào rạc.

Hàng cây rậm rạp không gió tự lay chợt phân ra hai bên, để lộ một con đường tối om dẫn đến nơi sâu trong rừng.

Núi non ở Long Hồ Sơn không tính là cao, vẫn chưa bằng một phần mười núi Côn Ngô của Thanh Vân Tông. Nhưng ở nước Đại Sở cũng xem như là ngọn núi lớn nhất nhì.

Nhóm bốn người Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng đứng đầu lưng vào nhau, cảnh giác nhìn các hướng xung quanh.

Từ cuối con đường tối mù ấy truyền đến tiếng trống ầm vang, tiếng sau giục giã vang dội hơn tiếng trước.

U ha ha! U ha ha!

Vèo vèo! Vèo vèo!

Trong đó còn xen lẫn âm thanh to nhỏ như đang gọi bạn gọi bè.

Con số dường như không hề ít.

Sắc mặt nhóm Vinh Tuệ Khanh đều trắng bệch, tay nắm chặt pháp bảo và bùa chú công kích của mình đợi một khi kẻ địch xuất hiện sẽ ném tất cả ra.

“Nơi này có bão, chúng ta có nên bay ra khỏi đây hay không?” Một tu sĩ áo lam chân đều đã nhũn ra lên tiếng.

Vinh Tuệ Khanh lạnh lạnh đáp: “Ở đây có trận pháp cấm chế, chúng ta không ai có thể bay ra được.” Nếu cho cô một chút thời gian, có lẽ cô sẽ có thể tìm hiểu rõ được trận pháp này.

Nhưng bây giờ tiếng trống truyền đến từ đầu bên kia biểu thị kẻ địch sẽ không cho bọn họ thời gian.

“Trống Quỳ Long!” Tu sĩ lớn tuổi kia cuối cùng cũng nghe ra gốc gác của tiếng trống ấy: “Trống Quỳ Long, sung mãn ý chí chiến đấu! Đối phương đã điều động trống Quỳ Long chứng tỏ không định để chúng ta sống sót rời khỏi đây!”

Quỳ Long có hình dáng không khác gì trâu. Toàn thân đen thui, trên đầu không có sừng, mọc một cái chân, lúc lên xuống nước sẽ thổi gió thổi mưa. Hai mắt vừa mở, ánh sáng như nhật nguyệt. Lúc trống lên tiếng vang như sấm. Dùng da Quỳ Long làm thành trống Quỳ Long có hiệu quả nâng cao dũng khí và đấu chí cho chiến sĩ phe mình. Cũng giống như uống máu gà, giúp họ duy trì ý chí chiến đấu cho đến khi chỉ còn người cuối cùng.

Xem ra đối phương cũng đã quyết đánh đến cùng, không muốn cho bọn họ đường sống.

Vinh Tuệ Khanh trầm sắc mặt, đeo Nhật Nguyệt Song Câu ra sau lưng, tay mò vào túi càn khôn lấy ra một cây trường cung không có gì nổi bật, lại hỏi các tu sĩ bên cạnh: “Có ai có hỏa phù không?”

Một tu sĩ vội đưa hỏa phù cho cô.

Vinh Tuệ Khanh dán hỏa phù lên một cành cây thon dài, sau đó đặt cành cây lên cung, tay trái kéo căng, tay phải giương cung thành vòng tròn.

Tay vừa thả lỏng dây cung, cành cây mang theo hỏa phù lập tức bắn về phía lối đi tối om ấy.

“A!”

Cuối lối đi truyền ra một tiếng kêu lớn, cành cây có chứa linh lực Húc Nhật Quyết của Vinh Tuệ Khanh dường như đã làm bị thương một tên địch nào đó. Tiếp sau, ở cuối lối đi lóe lên ánh lửa - hỏa phù đã có tác dụng.

Bọn họ đứng phía bên này nhìn mồi lửa ở cuối lối đi từ một điểm nhỏ nhỏ dần dần lan rộng.

Nơi này toàn là cây cối, trận pháp đó cũng là nhờ vào uy lực thiên nhiên của những cây cổ thụ chọc trời này.

Vinh Tuệ Khanh biết cô không có thời gian để tìm hiểu kỹ về trận pháp ở đây, bởi vậy đành phải dùng hạ sách.

Phương pháp dùng lửa phá trận rất là bất cần, để có khả năng dẫn lửa thiêu thân, gây hại đến chính mình. Cho nên nếu trong tình huống cho phép, Vinh Tuệ Khanh sẽ không sử dụng phương pháp thô sơ này.

Nhưng bây giờ, cô không thể quan tâm nhiều thứ như vậy, nhanh chóng phá trận càng quan trọng hơn.

Cô mơ hồ cảm thấy nơi cuối con đường tựa hồ ẩn chứa một sự uy hiếp cực lớn, dù cho bốn người tu sĩ Trúc Cơ họ liên thủ cũng sẽ không phải là đối thủ của “nó”!

Rốt cuộc nó là thứ gì, Vinh Tuệ Khanh cũng không dám nghĩ đến!

Cuối lối đi đen đặc đối diện, dường như ánh lửa đã chọc giận đến những sinh vật quái dị đó. Con nào con nấy giương nanh múa vuốt cuối cùng cũng xông ra khỏi lối đi, bò lên những cái cây lớn xung quanh đám

người Vinh Tuệ Khanh, từ trên cao nhìn xuống bốn tu sĩ đang đứng ở một mảnh đất trống dưới tán cây. Tiếng kêu “hù hù” phát ra từng đợt.

Bốn tu sĩ ngẩng đầu nhìn những sinh vật đứng khắp trên dưới cây cao, cùng hít một hơi khí lạnh.

May là Vinh Tuệ Khanh hiểu nhiều biết rộng, vả lại còn có hai con yêu thú Trúc Cơ như Xích Báo và Lang Thất làm linh sủng nên không lạ gì những con yêu thú và yêu tu này. Nhìn những con vật hình dạng quái dị trước mặt cũng chưa đến nỗi ngất đi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 227: Đây Là Thời Đại Của Ai?

 Ngược lại, nó như một chủng loại do yêu thú và con người lai với nhau tạo thành. Thất bại là không hề kế thừa ưu điểm của hai tộc này mà lại nhào nặn tất cả khuyết điểm của cả hai thành một.

“Thời đại của các người đã qua rồi, tiếp theo sẽ là thời đại của bọn ta. Ta khuyên các người nên bó tay chịu trói, không cần phải tranh đấu vô nghĩa.” Con quái vật đầu người não heo chấp tay đứng nghiêm chỉnh trước mặt bọn họ, miệng lại phát ra tiếng người. Trình độ ăn nói cũng không thấp, từ tốt từng chữ, là một con trư yêu có văn hóa.

Vinh Tuệ Khanh không tiếp lời, yên lặng nâng trường cung của mình lên một lần nữa. Húc Nhật Quyết vận chuyển, linh lực mạnh mẽ hội tụ thành một sợi dây dài vô hình, như một mũi tên đặt lên trên cánh cung của cô.

Một tiếng “soạt” nho nhỏ vang lên.

Vinh Tuệ Khanh buông ngón tay, mũi tên vô hình do linh lực Húc Nhật Quyết tụ thành nhanh chóng bắn về phía trước, nhắm thẳng vào tim con trư yêu.

“Á!!” Trư yêu không dám tin mình còn chưa kịp khoa trương thì đã bị người ta bắn trúng chỗ hiểm yếu: “Lên cho ta! Giết hết chúng! Không chừa tên nào sống sót!” Sau đó ngã “rầm” xuống đất. Một luồng khói đen bốc lên từ thi thể của nó định chạy trở về con đường đen tối phía sau lưng.

Nhưng linh lực được Húc Nhật Quyết của Vinh Tuệ Khanh trui rèn có thể diệt được tất cả tà ma, chỉ cần ở trong phạm vi linh lực của nó.

Một luồng sáng vàng từ trong thi thể trư yêu bay vút lên trời, đuổi sát luồng khói đen không tha. Chẳng mấy chốc đã bao phủ lấy luồng khói đen ấy, sau đó nổ bùng thành ánh sáng trắng rực rỡ. Như ngọc đá cùng nát, đồng quy vu tận với luồng khói đen.

Con trư yêu trước lúc chết còn không quên khích lệ thuộc hạ của mình tấn công tu sĩ trên mảnh đất trống trong rừng.

Những con yêu thú hình dạng kì lạ chẳng khác con trư yêu lúc này đang bám trên cây, nấp trong bụi cỏ hoặc trốn sau mỏm đá cùng cất tiếng “phù phù”, gào xé nhào đến chỗ bọn họ.

“Mau vào đây!” Tu sĩ lớn tuổi thấy tình hình không ổn bèn vung tay gọi ra một cây dù lớn màu đen.

Cánh dù to lớn mở ra, hình thành một màn chắn thiên nhiên.

Vinh Tuệ Khanh và hai tu sĩ khác vội lùi vào trong, náu mình dưới tán dù đen to lớn.

Cùng lúc, những yêu thú kia chính thức phát động tấn công vào chỗ bọn họ.

Đứng dưới tán dù, họ cảm giác được vô số cung tên, gậy gộc, trường mâu mang theo linh lực đánh lên chóp đỉnh cây dù lớn.

“Sư huynh, dù của huynh có thể chống đỡ được chứ? Ở chỗ đệ còn hai viên linh thạch trung phẩm, sư huynh cầm lấy mà bổ sung linh lực.” Một tu sĩ không chút do dự mang tài sản trân quý của mình ra.

Họ chỉ là tu sĩ Trúc Cơ. Tuy không thiếu linh thạch hạ phẩm nhưng linh thạch trung phẩm thì ít lại càng ít.

Vinh Tuệ Khanh biết nếu muốn tán dù này tiếp tục chống đỡ thì cần phải cung cấp rất nhiều linh lực.

“Ở chỗ ta có một bình Bồ Nguyên Đan, có thể giúp khôi phục và hấp thu linh lực nhanh hơn.” Vinh Tuệ Khanh cũng đem bình đan dược ngũ phẩm mình luyện chế ra đưa cho tu sĩ trung niên.

“Đan dược ngũ phẩm!” Tu sĩ nọ kinh hô một tiếng, sau đó lại nghĩ thông ngay. Ai cũng biết Vinh Tuệ Khanh là Trần Pháp Sư ở Thanh Vân Tông. Là một Trần Pháp Sư của tông môn cấp hai, lại còn tu vi Trúc Cơ, rất là kiêu hãnh trong môn phái không phải sao? Vài bình đan dược ngũ phẩm có là gì, không chừng đến lục phẩm, thất phẩm, Thanh Vân Tông đều sẽ rộng lòng cung ứng...

Tu sĩ trung niên cũng không khách sáo, trước tiên nhận lấy linh thạch trung phẩm của sư đệ, sau đó lại nhận lấy đan dược trong tay Vinh Tuệ Khanh, gắng sức cười đáp: “Đa tạ.” Vừa nói, linh lực lại không ổn định, công dụng phòng ngự của tán dù lập tức suy giảm.

Mà công kích của mấy con yêu thú kia đã tăng cường không ít.

Tu sĩ trung niên rên lên một tiếng, khóe miệng chảy máu, nhưng vẫn ôm lấy cán dù cật lực chống đỡ.

“Cứ như vậy không ổn.” Vinh Tuệ Khanh thấy tu sĩ trung niên chật vật như vậy, biết ông ta cũng không còn chống đỡ được bao lâu.

Đẳng cấp pháp bảo của tán dù đen không bằng linh bảo, chống chọi với đợt tấn công của bao nhiêu yêu thú thể này mà có thể kiên trì đến tận bây giờ đã là không tệ.

Dần dần, trên mặc dù xuất hiện vết rách.

Xoẹt!

Một mũi tên bắn xuyên qua khe hở trên tán dù, cắm thẳng lên mặt đất cách không xa bước chân mấy người họ. Mũi tên đó mạnh mẽ hung mãnh, dù một đầu đã cắm xuống đất, phần đuôi lông vũ vẫn đang rung động không ngừng.

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh phút chốc xoay chuyển bao nhiêu ý niệm. Có nên dùng bùa dịch chuyển nhanh chóng rời khỏi nơi này hay không?

Đang nghĩ ngợi như vậy, cô chợt nhận thấy tu sĩ vừa đưa linh thạch trung phẩm ra kia có biểu hiện là lạ: “Người sao vậy? Người định làm gì?” Nhật Câu trong tay đã kê lên cổ người nọ lúc nào không hay.

Người nọ không dám động dậy, hai tay đưa lên cao: “Ta chỉ sử dụng bùa dịch chuyển một tí thôi! Cái nơi quỷ quái này đến bùa dịch chuyển cũng không dùng được!”

Vinh Tuệ Khanh buông Nhật Câu xuống.

Hai tu sĩ còn lại đưa mắt nhìn nhau, cũng gật đầu: “Bọn ta cũng đã thử qua rồi, không có tác dụng.”

Được thôi, phản ứng của mình vẫn hơi chậm một chút, nhưng coi như tiết kiệm được một lá bùa, Vinh Tuệ Khanh tự an ủi mình như vậy...

Có điều bọn họ cứ cầm chân nơi đây mãi thì không chết cũng bị lột da, không chừng hậu quả nhẹ nhất cũng là mất hết tu vi.

Rốt cuộc phải làm thế nào?

Vinh Tuệ Khanh nhặt vài viên đá lên ném ra bên ngoài tán dù, lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng vọng. Không ngoài dự đoán, họ vẫn còn ở trong

trận pháp cấm chế, nguyên khí đất trời ở nơi này, cả phương hướng trước sau trên dưới đều đã bị thay đổi. Không nắm được quy luật tự nhiên ở nơi đây, cô sẽ không thể phá được trận, đương nhiên càng không thể thiết lập một trận pháp khác ở trong này.

Nguyên lý cơ bản của trận pháp chính là lợi dụng quy luật tự nhiên, lợi dụng nguyên khí đất trời để kiến tạo một nơi thuộc về chính Trận Pháp Sư.

Trong trận pháp này, Trận Pháp Sư chính là thiên lý, cũng chính là quy tắc.

Không thể sử dụng bùa dịch chuyển, cũng không thể dùng trận pháp phòng ngự, càng không thể nấp dưới tán dù bó tay chịu chết.

“Chúng ta có bốn người, mọi người hãy thử xem thế này, mỗi lần cử hai người ra ngoài chém giết một trận, chứ không thể cứ để những yêu thú kia công kích chúng ta mãi được. Sự phòng ngự cuối cùng chính là tấn công. Chúng ta không chủ động thì sẽ mãi mãi bị động chịu đòn.” Vinh Tuệ Khanh siết chặt Nhật Nguyệt Song Câu nói với ba tu sĩ còn lại.

“Bọn chúng nhiều như thế có giết cũng không giết hết được đâu!” Tu sĩ áo xanh có cái nhìn rất bi quan.

Vinh Tuệ Khanh nghiêm túc đáp: “Ta không thử thì làm sao biết được? Nếu mọi người không muốn ra ngoài, một mình ta sẽ đi trước.” Nói vậy liền lách mình chui ra khỏi tán dù, xông vào đám yêu thú kia.

“Bên này có một nữ ra này! Ày, nhìn xấu quá!” Một con yêu thú kêu lên.

Phía sau tảng đá lớn ở xa xa, một con yêu thú lạnh lùng nâng nỏ tên của mình lên lần nữa.

Vèo vèo vèo!

Nỏ tiến như mưa bay về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh xoay người bay lên, như con thoi cấp tốc xoay tròn, múa Nhật Nguyệt Song Câu trong tay kín kẽ không lọt khe hở, bảo vệ chặt chẽ toàn thân mình.

Phập phập phập!

Vô số nỏ tiến bị bắn ngược trở về, tán ra tứ phía cắm phập vào thân những con yêu thú không kịp tránh đi.

Các tu sĩ nấp dưới tán dù nhìn thấy vậy liền cảm thấy có hi vọng. Tu sĩ áo lam cũng vùng trường kiếm của mình xông ra, kề vai chiến đấu với Vinh Tuệ Khanh.

Yêu thú ngã xuống mặt đất càng lúc càng nhiều, cánh tay và chân của Vinh Tuệ Khanh cũng trúng thương không ít.

Tu sĩ áo lam tuy ra sau nhưng còn thảm hơn cả Vinh Tuệ Khanh, một bên mình máu me chảy đầy.

Tuy họ là tu sĩ Trúc Cơ, chỉ cần không tổn hại đến đan điền tâm thức thì sẽ không có gì đáng lo lắng, nhưng mất máu quá nhiều vẫn gây tổn hại đến linh lực của tu sĩ.

“Ăn cái này vào!” Vinh Tuệ Khanh lấy ra một viên đan dược bắn vào miệng tu sĩ áo lam.

Tu sĩ áo lam há miệng nuốt vào.

Hiệu quả của đan dược rất rõ ràng, máu trên người tu sĩ áo lam nhanh chóng ngừng chảy ra.

“Đa tạ!” Hầm hô to một tiếng.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười. Chỉ vào thời khắc sinh tử mới có thể thấy rõ được nhân cách của một người.

Tu sĩ áo lam chỉ ít rất tin tưởng cô, không do dự mà ăn viên dược cô ném cho. Nếu là người mang lòng nghi ngờ rất nặng thì sẽ liều mạng để máu tiếp tục chảy đến chết cũng không dễ dàng ăn đan dược của người lạ đưa cho.

“Hai người mau trở lại! Đến lượt bọn ta ra!” Hai tu sĩ sư huynh đệ ở dưới tán dù hô lên.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu hỏi tu sĩ áo lam: “Người có cần nghỉ một lát không?”

Tu sĩ áo lam có chút choáng váng, gật đầu đáp: “Ta cần một chút thời gian dung hòa đan dược.”

Vinh Tuệ Khanh theo tu sĩ áo lam trở lại dưới tán dù, đối hai tu sĩ còn lại ra ngoài giết yêu thú.

Cánh rừng vương mùi hôi thối của thứ máu đen chảy ra từ những con yêu thú.

Nhưng hít phải trong một thời gian dài, mũi cũng không nhạy như trước nữa.

Vinh Tuệ Khanh ném một lá bùa phòng ngự lên trên tán dù, có thể kéo dài được hai canh giờ.

Tu sĩ áo lam nói với Vinh Tuệ Khanh: “Phiền Vinh đạo hữu chống đỡ dù.” Chính mình thì khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức trong tiếng chém giết, dùng linh lực hòa tan đan dược vừa ăn.

Thật ra yêu thú ở bên ngoài nhiều thì có nhiều, nhìn có vẻ khiến người ta buồn nôn nhưng thực lực của chúng không tính là mạnh bao nhiêu.

Vinh Tuệ Khanh nhú mào, vẫn luôn cảm thấy có điều không đúng.

Một người ghê gớm có thể bố trí một trận pháp phong bế như thế này sao lại chỉ sai sử mấy con yêu thú tầm thường này ra dọa người chứ?

Vinh Tuệ Khanh thông hiểu trận pháp, biết rõ trận pháp cũng cần đến sự cân bằng. Một trận pháp có năng lực phong bế đỉnh cao như vậy nhất định cũng cần bố trí một yêu thú năng lực công kích cao mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất. Vừa rồi lúc cô đánh giết yêu thú ở bên ngoài cũng đã lưu ý tính toán qua. Trận pháp này không có bảo vật Tiên Thiên Hồ Lô ở phổ Hồ Lô tác động sẽ không đạt được hiệu quả vận chuyển không ngừng. Nếu cô không tính sai thì trận pháp này chỉ có thể duy trì được hai canh giờ. Nếu không có yêu thú lợi hại hơn tấn công bọn họ, bọn họ chỉ cần chống đỡ qua hai canh giờ là có thể thoát khỏi sự vây khốn của trận pháp.

Mà đối phương đã hao tâm tổn sức thiết lập một cái bẫy như thế này, sao có thể để cho bọn họ qua cửa dễ dàng vậy được chứ?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 228: Yêu Hỏa

 Vinh Tuệ Khanh cảm nhận được nguyên khí đất trời bên trong trận pháp này bắt đầu biến động.

Là tiến về trước hay là lùi về sau, là được ăn cả ngã về không hay là ăn nhẩn chờ cơ hội, bản thân trận pháp này đã bắt đầu lựa chọn.

Hắn là sắp đến rồi...

Vinh Tuệ Khanh đã là mặc trên người món hộ giáp có sức phòng ngự rất cao, vừa rồi chém giết ở bên ngoài hơn một canh giờ, chỗ yếu hại trên người cô cũng không bị thương, làm cho cô lại càng thêm tin tưởng vào hộ giáp của mình.

Nhưng còn chưa rõ con quái thú cuối cùng chờ đợi họ là gì, cô vẫn có hơi thấp thỏm lo âu.

Tu sĩ áo lam kia vận công xong, gương mặt hồng hào trở lại, đứng lên chấp tay nói cảm ơn với Vinh Tuệ Khanh: “Đa tạ Vinh đạo hữu trợ giúp. Ở huệ này không lời nào cảm tạ hết được, ngày sau có việc cần Chiêm mỗ thì cứ mở miệng. Chiêm mỗ bất tài, bái làm môn hạ của Thái Hoa Sơn, luôn luôn kính trọng và ngưỡng mộ Thanh Vân Tông.”

Hóa ra là đệ tử Thái Hoa Sơn. Vinh Tuệ Khanh gật gật đầu: “Không cần cảm tạ ta. Chúng ta đi ra ngoài làm nhiệm vụ, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm.” Tuy rằng giữa các tu sĩ có cạnh tranh, nhưng cũng không đến mức tầm nhìn hạn hẹp như vậy, trông thấy người khác có đồ tốt gì là lập tức muốn giết người cướp của.

Hai người vừa nói chuyện, vừa tính toán xem có cần gọi hai tu sĩ bên ngoài vào hay không.

Thùng thùng thùng thùng!

Lại một tràng tiếng trống vang lên.

Còn dồn dập kịch liệt hơn tiếng trống vừa nãy.

Âm thanh chém giết của những con yêu thú bên ngoài kia đột nhiên yên tĩnh lại.

Tu tuuuuu!

Một tràng tiếng tu huýt vang lên.

Phía ngoài chiếc dù đen vang lên tiếng rút lui như thủy triều.

“Có chuyện gì thế?” Vinh Tuệ Khanh cả kinh, đưa cái dù đen vào tay tu sĩ áo lam, bản thân thì ra ngoài thăm dò thử xem.

Cảnh tượng bên ngoài làm cho cô thất kinh.

Chỉ thấy đám yêu thú tạp giao mới vừa rồi còn đang chém giết thảm thiết kia đã nhanh chóng lùi về phía sau rừng cây, mà từ con đường tối trong rừng kia lại vang lên tiếng trống càng ngày càng dồn dập, từng 5 tiếp ập vào tai, làm cho trái tim người ta cũng giật thót từng hồi. Khi tiếng trống càng lúc càng nhanh, Vinh Tuệ Khanh cảm giác trái tim mình như muốn nhảy khỏi cuống họng.

Không xong! Đây là công kích bằng cách khống chế âm thanh, cùng loại với Sư Tử Hồng của Phật tông!

Vinh Tuệ Khanh phát ra những tiếng huýt sáo, âm thanh vang tận mây xanh, ẩn chứa trong đó sự công chính bình thản, quả nhiên đã đè ép nhịp

trống rào rạt như hạt mưa đập vào lá chuối tây kia xuống.

Hai tu sĩ phía ngoài nhìn thấy yêu thú tạp giao chém giết với mình đột nhiên thối lui, vốn là có hơi sững sờ, bị nhịp trống kia tấn công một kích, suýt nữa khí huyết trào ngược.

Vẫn là tiếng huyết sáo của Vinh Tuệ Khanh cứu bọn họ.

“Mau đến đây! Bên kia có nguy hiểm!” Tu sĩ trung niên ra sức vẫy tay.

Vinh Tuệ Khanh gọi tu sĩ áo lam cầm dù đen, nhanh chóng đến bên cạnh vị tu sĩ sư huynh đệ kia.

Bốn người tụ lại dưới tán dù, căng thẳng nhìn vào con đường tối tăm vì có ánh lửa nhưng trái lại càng thêm u ám kia.

Ầm! Ầm! Ầm!

Cuối cùng, một quái vật khổng lồ tựa như nặng cả vạn cân đi ra từ trong lối đi.

Mỗi lần chân nó nện xuống đều làm đất rung núi chuyển, liên tục có cổ thụ cao vút bị tiếng bước chân nặng nề này làm chấn động tới đổ ngã, vô số hòn đá cũng ào ào lăn xuống từ đỉnh núi.

Mà khu vực chỗ bọn họ tựa như một vùng trời đất riêng biệt. Bọn họ cảm nhận được thế giới ngoài kia thay đổi nhưng lại không chạm được thế giới chân thực ấy.

Bọn họ ở trong thế giới trận pháp, Trận Pháp Sư năm thóp phía sau mới là chúa tể thật sự.

Vinh Tuệ Khanh mím môi, khóe môi toát lên vẻ kiên nghị.

“Đó rốt cuộc là thứ gì? Hình như toàn thân đều là lửa!” Giọng nói của tu sĩ trung niên cũng run lên. Khó khăn lắm ông ta mới tu luyện đến tu vi Trúc Cơ, bước lên hành trình của tu sĩ, ông ta thật sự không muốn ngã xuống ở nơi này. Ai lại ngờ rằng, lần hành động săn yêu này lại đến nông nỗi này!

Đám người Vinh Tuệ Khanh đều siết chặt pháp khí của mình, chỉ chờ quái vật vừa ra khỏi con đường kia, bọn họ sẽ lập tức cùng nhau xông lên.

Tất cả công kích dạng phù lục hay pháp bảo, chỉ cần có thì cứ bạt mạng ném ra là được. Có đôi khi, con kiến tuy nhỏ thế nhưng tích nhỏ thành lớn, cũng có thể cắn chết voi. Lượng biến sẽ dẫn đến chất biến, đó là chân lý không thể bàn cãi.

Mặt đất càng ngày càng lắc lư dữ dội, tần suất dao động như muốn khiến người ta choáng váng hoa mắt.

Vinh Tuệ Khanh phải nghiêng chặt răng mới có thể kiềm nén cảm giác choáng váng muốn nôn ói, cô nhìn chăm chăm không chớp mắt vào quái vật lập tức sắp đi ra kia.

Một ngọn lửa hùng hực bỗng chốc tuôn ra từ trong con đường tăm tối.

Rào rào!

Một gã khổng lồ thân cao mười mấy trượng, cả người bốc cháy phừng phừng đứng trước mặt họ. Cái đầu của tên khổng lồ kia trông qua như đầu trâu, còn có hai cái sừng cong dài sọc cắm trên đỉnh đầu, cơ thể lại có hình người, có điều là do ngọn lửa tạo thành. Từ trong ánh lửa, còn có thể nhìn thấy khung xương cao to của nó.

Thứ này căn bản là một tinh linh lửa...

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên nổi lên ý nghĩ ấy. Chẳng biết có phải là vì sinh ra từ trong lửa, cả người đều là lửa, cho nên khung xương của nó cũng không sợ lửa hay không.

Nói cách khác, một quái vật thông thường, bị lửa lớn như vậy bao quanh thì đã bị đốt thành tro tàn từ lâu rồi, đâu còn chỗ để nó nhấc roi tác oai tác quái chứ?!

Một tiếng động vang giòn!

Quái vật lửa kia vùng tay phải lên, cây roi đen trong tay nó chính xác quất vào trên tán dù mà đám người Vinh Tuệ Khanh đang ẩn nấp.

Oành một tiếng, ngọn lửa phụt lên, tán dù vừa rồi còn cản trở công kích giúp họ hai canh giờ bỗng chốc cháy hừng hực.

Chỉ một nháy mắt, trong tay tu sĩ áo lam chỉ còn lại một cái cán dù trơ trọi, phần tán che màu đen đã bị đốt thành tro bụi.

Quái vật lửa kia hít sâu một hơi, lại phun mạnh về phía bọn họ.

“Tách ra trốn đi!” Vinh Tuệ Khanh chỉ kịp hô to một tiếng là ôm đầu nhào xuống đất, liên tục lăn lộn tránh né ngọn lửa mà quái vật kia phun ra.

Ba tu sĩ khác liền vội vàng học theo, tuy rằng không nhanh bằng Vinh Tuệ Khanh nhưng vẫn tránh được, chỉ là trên người bị hơi nóng tàn dư của ngọn lửa làm cháy sém.

“Trời ạ, ngọn lửa này thật không hợp thói thường.” Vinh Tuệ Khanh thầm nghĩ không ổn, so với độ nóng của địa hỏa cô từng cảm thụ trong lò luyện đan ở phòng luyện đan của Long Hồ Môn, ngọn lửa này còn nóng hơn không biết bao nhiêu lần!

Không biết ngọn lửa này với thiên hỏa và cả yêu hỏa trong truyền thuyết, rốt cuộc cái nào lợi hại hơn?

Phùng!

Quái vật trông thấy ngọn lửa mình phun ra lại không có hiệu quả ngay lần đầu tiên thì tức giận đến gào to, cây roi trong tay lập tức vung lên loạn xạ, giống như một đứa con nít xấu tính. Nó phát hiện mục đích của mình không đạt được thì tức giận đến giậm chân.

Vinh Tuệ Khanh và ba tu sĩ khác tách nhau ra mà hành động làm cho quái vật lửa này không biết theo ai. Dáng vóc của nó to lớn quá mức, cho nên có vẻ khó bề xê dịch được ở nơi nhỏ hẹp này.

Nhưng mà cũng vì nơi chốn nhỏ hẹp mà bọn người Vinh Tuệ Khanh sẽ không có chỗ chạy, phần lớn thời gian đều là người tới ta đi vòng qua vòng lại.

Quái vật lửa thở hỗn hển, chiếc roi trong tay liên tục vung lên, đồng thời phát ra một tiếng hét lớn kinh thiên động địa, lại hít mạnh một lần nữa, sau đó gồng người lên, truy đuổi theo một phương hướng nhất định rồi phun mạnh ra.

Phùng!

Ngọn lửa lần này loáng thoáng mang ánh lam, thổi dồn về phía tu sĩ sư huynh đệ kia.

Lần này bọn họ cũng không may mắn như vậy.

Ngọn lửa mang theo ánh lam cuộn quét đến, bao vây bọn họ từ đầu đến chân.

Ánh lửa tắt đi, chỗ tu sĩ sư huynh đệ đứng vừa nãy chỉ còn lại một đồng tro tàn.

Vinh Tuệ Khanh và tu sĩ áo lam phía đối diện nhìn nhau, trong ánh mắt đều tràn ngập kinh hãi.

Quái vật lửa này thật sự quá mạnh, chỉ trong một hơi thở mà đã tiêu diệt sạch sẽ hai tu sĩ Trúc Cơ, chỉ còn lại một đồng tro tàn, ngay cả hồn phách cũng không chạy ra được.

Vinh Tuệ Khanh trong lòng dâng lên một niềm thương cảm không tên, cô quát lên một tiếng với quái vật lửa kia, ném đến một nắm phù lục hệ thủy.

Cô trước nay tu luyện thiên hướng pháp thuật hệ hỏa, pháp thuật hệ thủy là mặt yếu của cô, cho nên vì cân bằng, cô chuẩn bị cho mình một số phù lục hệ thủy, không ngờ bây giờ lại hữu dụng.

Xèo!

Một dòng nước giáng xuống từ trên trời, tưới lên ngọn lửa trên đầu con quái vật kia.

Quái vật lửa như là bị bỏng, gào lên a a rồi nhảy từng từng tại chỗ.

Tu sĩ áo lam đối diện thấy thế cũng lấy mấy tấm phù lục hệ thủy ra mà ném sang.

Trong lúc nhất thời, mưa to tầm tã, sương giăng mưa đá, tuyết lớn đổ ào đều giáng xuống trên người con quái vật lửa kia.

Một lượng lớn phù lục hệ thủy cuối cùng cũng dập tắt ngọn lửa trên người quái vật kia đi một chút.

Ngay trong nháy mắt đó, nguyên khí đất trời nơi này lại có biến động kì diệu. Thời gian của trận pháp đã hết.

Vinh Tuệ Khanh lập tức phản ứng, lớn tiếng nói với tu sĩ áo lam đối diện: “Đi mau! Đã đến giờ!” Cùng lúc đó, cô đưa tay bóp nát tấm Thuận Di Phù thứ nhất của mình.

Tu sĩ áo lam đối diện lại mở mắt trừng trừng, nhìn thấy trong khoảnh khắc Vinh Tuệ Khanh biến mất ấy, quái vật lửa kia vẩy mà nhào về phía Vinh Tuệ Khanh, cùng biến mất với Vinh Tuệ Khanh ngay trước mắt mình.

Tu sĩ áo lam nhất thời ngây ngẩn cả người.

Cảnh tượng tu sĩ sư huynh đệ nọ bị quái vật phun trúng một ngọn lửa xanh rồi cả người hóa thành tro tàn, hồn phách câu diệt vừa nảy hấn vẫn còn nhớ rõ một một.

Tu sĩ áo lam chậm chậm đi đến chỗ Vinh Tuệ Khanh vừa mới đứng, cẩn thận kiểm tra. Trên mặt đất bên đó không có tí tro bụi nào, thậm chí ngay cả vết tích bị đốt rụi thường hay xuất hiện xung quanh quái vật kia cũng không có.

Một người một quái tựa như là bỗng nhiên biến mất vào hư không, rời khỏi nơi này vậy.

Tu sĩ áo lam nhìn xung quanh một chút, đột nhiên lại nghe thấy tiếng xèo xèo, y hệt như tiếng động lúc đám yêu thú tạp giao nọ xuất hiện.

Xem ra chúng nó thấy quái vật lửa đi rồi cho nên lại chạy về.

Tu sĩ áo lam nhanh chóng bóp nát Thuận Di Phù của mình, về đến ngoài cổng thành của kinh đô nước Đại Sở, nhưng lại không thấy bóng dáng của Vinh Tuệ Khanh đâu.

Mà Vinh Tuệ Khanh vốn nên xuất hiện bên ngoài cửa thành lại đang ở một khe núi vắng vẻ.

“Đây là chỗ quỷ quái nào?!” Vinh Tuệ Khanh giận dữ. Cái gì chứ, đây là tấm phù lục hồng hóc của cửa hàng bất lương nào chế ra vậy?! Thậm chí ngay cả tìm phương hướng cũng không chính xác! Đây là Thuần Di Phù đấy nhé, cứ không đạt chất lượng như vậy là có án mạng đó!

Uych!

Một quái vật khổng lồ ngã ngang xuống chỗ trước mặt Vinh Tuệ Khanh vài bước, ánh lửa bốc tận trời và hơi nóng hừng hực hun khiến cô gần như ngất đi!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 229: Hậu Duệ Hỏa Thần Nha

 Vinh Tuệ Khanh cảnh giác nhìn nó, trong tay lại lặng lẽ cầm một tấm Thuấn Di Phù, dự định sử dụng thêm lần nữa.

Quái vật lửa kia lại không tấn công, chỉ nghiêng đầu, tựa như đang quan sát Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh không tìm được mà triệu hồi Nhật Nguyệt Song Câu của mình ra, cầm trên tay, đang muốn bóp nát Thuấn Di Phù của mình thì quái vật lửa kia đột nhiên mở miệng nói chuyện: “... Nhật Nguyệt Song Câu?”

Vinh Tuệ Khanh kinh hãi há to miệng, cúi đầu nhìn xuống binh khí của mình. Tại sao quái vật lại nhận ra thứ binh khí này?

“... Húc Nhật Quyết?” Quái vật lửa kia lại hỏi dò.

Lạch cạch!

Vinh Tuệ Khanh không cầm nổi Nhật Nguyệt Song Câu của mình nữa, đánh rơi nó xuống đất.

Hoang mang nhất3lên lại, Vinh Tuệ Khanh chưa kịp trốn đi thì quái vật lửa kia lại bật thốt ra một câu: “... Vinh Tuệ Khanh cô nương?”

Được rồi, lại còn biết tên của cô.

Vinh Tuệ Khanh chưa bao giờ biết mình nổi tiếng như vậy, ngay cả quái vật lửa thoát nhìn vô cùng có sức sát thương này cũng có thể nhận ra

cô...

“Người là ai?” Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chăm vào hành động của quái vật lửa, sợ nó lại đột nhiên phun lửa.

“Ta.... Aaaaaaaa!” Quái vật lửa kia đột nhiên ôm đầu, điên cuồng gào lên một tiếng, cái roi trong tay rơi xuống đất, lăn lông lốc về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cúi đầu, nhìn thấy trên cái roi kia có một chữ “Ô” mang phong cách cổ xưa.

“Vinh cô nương! Mau cứu ta! Mau cứu con ta!” Quái vật lửa bỗng nhiên phát ra một tiếng thét dài, tựa như đưa ra một quyết định trọng đại nào đó, ngọn lửa trên người phát ra một trận hào quang nóng cháy, sau đó liền tối hẳn đi xuống.

Trên người không còn ngọn lửa nữa, quái vật thoát nhìn chính là một bộ khung xương cao lớn đen sì, lại qua thêm một hồi, bộ xương kia âm âm sụp đổ xuống.

Bỏ đi khung xương cao lớn kia, đứng trước mặt Vinh Tuệ Khanh là một người trung niên đầu đầy bụi đen, trong tay ôm một con chim mỏ to đỏ au, ánh mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh vừa vui vừa buồn.

Con chim mỏ to kia có một đôi mắt lớn khác thường, hiếu kỳ nhìn Vinh Tuệ Khanh, sau đó “phùng” một tiếng, miệng nó phụt ra một ngọn lửa xanh.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng tránh né.

Ngọn lửa xanh kia đi qua chỗ cô vừa mới đứng rồi vọt đến trên cây cổ thụ sau lưng, chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, nó đã đốt cây cổ thụ kia thành tro bụi.

“Ông muốn làm gì?!” Vinh Tuệ Khanh giận ghê gớm. Linh sùng lợi hại như vậy còn muốn cô cứu? Là tới kiểm chuyện hay sao?

Người trung niên kia vội vàng bóp cái mỏ của con chim lại, xin lỗi Vinh Tuệ Khanh: “Thật xin lỗi Vinh cô nương, con tôi còn nhỏ, nghịch ngợm, hay thích quậy phá. Nó không có ác ý...”

Thì ra con chim mỏ to này không phải linh sùng mà là con của ông ta.

Vinh Tuệ Khanh nhin lăm mới không chửi ầm lên. Ngọn lửa xanh kia đánh vào một chút là tan xương nát thịt, hồn phách chẳng còn, thế mà còn nói là không có ác ý? Lỡ mà có ác ý thì còn thế nào nữa?

Giống như phụ huynh nhà có con nít làm chuyện xấu. Có thể nào trong mắt những phụ huynh kia, bất kể con trẻ làm gì cũng đáng yêu, cho dù đứa bé đó thật sự giết người phóng hỏa thì cũng là cái sai của kẻ khác, là kẻ khác dụ dỗ bé con nhà mình.

“Ta thấp cổ bé họng, sao cứu nổi các người? Lại nói ta quen biết với các người làm sao? Ta nghĩ ông nhận lầm người rồi, ta không phải là Vinh Tuệ Khanh.” Vinh Tuệ Khanh hạ quyết tâm, thề thốt phủ nhận thân phận của mình.

Người trung niên kia lấy tay áo lau đi bụi đen trên gương mặt rồi nói với Vinh Tuệ Khanh: “Vinh cô nương, cô quả thật không giống với lúc trước, nhưng linh thức của cô vẫn giống hệt, không cần phủ nhận, ta sẽ không nhận lầm. Yêu tu bọn ta nhận biết người khác chưa bao giờ dựa vào vẻ ngoài.”

Vinh Tuệ Khanh thấy rõ hình dáng của người trung niên kia thì thất kinh: “... Ô Lão Tam! Ông làm sao... làm sao lại biến thành như vậy?”

Hình tượng quái vật lửa cao đến mấy trượng vừa rồi dường như vẫn còn đọng lại trong võng mạc Vinh Tuệ Khanh, bây giờ chồng lên hình

tượng Ô Lão Tam trước mặt này, thấy thế nào cũng trái khoáy.

Ô Lão Tam khụ một tiếng, nôn một cái, vội vàng dùng tay che miệng lại, ho khan vài tiếng rồi lại nói: “Chúng ta nói ngắn gọn thôi...” Nói một hồi, ông ta không đứng vững nữa, ôm con chim kia, chầm chậm ngồi bệt xuống đất.

Con chim mỏ to kia rít lên một tiếng, phun về phía Ô Lão Tam một ngọn lửa màu xanh nhạt.

“Không được!” Vinh Tuệ Khanh kêu to mà nhào đến, lo rằng Ô Lão Tam cũng bị đốt thành một đống tro tàn

Nhưng mà có vẻ cô cả nghĩ rồi, Ô Lão Tam cũng không bị ngọn lửa màu xanh kia ảnh hưởng.

Con chim kia quay đầu lại, đôi mắt to nhìn Vinh Tuệ Khanh, trong mắt có lệ trào ra, chim chíp kêu hai tiếng, tựa như đang cầu xin.

Vinh Tuệ Khanh bị đôi mắt này nhìn mà lòng hoảng sợ, vội vàng ngoảnh đầu đi.

Cô đi đến bên cạnh Ô Lão Tam, nửa quỳ gối trước mặt ông ta, lo lắng nói: “Ông bị thương rồi.”

Sắc mặt của Ô Lão Tam đã chuyển thành trắng xám, gắng gượng hơi thở cuối cùng, đưa con chim kia đến trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh bấy giờ mới nhìn rõ, toàn thân nó đỏ rực, thế nhưng chỉ có độc một cái chân, nhìn qua chính là một con quạ một chân.

“Nó là con của ta, bộ tộc Ô thị bọn ta vốn là hậu duệ Kim Ô Hỏa Thần Nha. Qua muôn ngàn năm, tộc nhân chúng ta chỉ còn rất ít huyết thống tổ tiên Hỏa Thần Nha chính tông được lưu truyền lại. Nhưng mà đứa con này

của ta lại có một chút huyết mạch của tổ tiên Hỏa Thần Nha. Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng đủ để cho nó phun ra yêu hỏa... Ta bị một tu sĩ Nhân giới khống chế, nếu không vì đứa bé này, ta sớm đã tự mình kết liễu. Thế nhưng nó có huyết mạch tổ tiên Hỏa Thần Nha, ta không thể để cho huyết mạch tổ tiên cứ như vậy mà đoạn tuyệt trong tay mình được. Cho nên ta vẫn luôn tham sống sợ chết, bị tu sĩ Nhân giới kia thao túng, làm rất nhiều chuyện ác. Hôm nay ta đi đến kết cục này, âu cũng là trừng phạt đúng tội. Cô không cần báo thù cho ta, ta chỉ cầu xin cô hãy giúp ta chăm sóc cho con ta.” Ô Lão Tam liều mạng dốc một chút linh lực cuối cùng, truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh vừa tức vừa gấp gáp, nhớ lại cảnh ngộ của La Thần, truyền âm hỏi: “Tu sĩ nhân giới kia là ai?”

Ô Lão Tam phát ra một tràng ho khan kinh thiên động địa, phun ra một búng máu tươi, tiếp tục truyền âm nói: “Vinh cô nương, trước tiên xin hãy nhỏ máu của cô vào trong miệng con của ta, để cho nó nhận cô làm chủ. Ta biết, cô có bản lĩnh, cũng có năng lực bảo vệ nó. Sau khi nó lớn lên rồi biến hình thì cô hãy đưa nó về nước Hồ Lô.” Dứt lời, ông ta mở cái mỏ của con chim kia ra.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng nặn một giọt máu tươi từ ngón tay, nhỏ vào trong miệng con chim mỏ to kia.

Chim mỏ to kêu chim chirp hai tiếng, nuốt máu của Vinh Tuệ Khanh xuống, lúc nhìn cô lại lần nữa, trong ánh mắt đã thêm vài phần thân thiết và quần quýt.

Vinh Tuệ Khanh biết nó đã nhận chủ rồi, ngọn lửa màu lam của nó không thể gây tổn thương cho cô nữa nên nhận lấy nó từ trong tay Ô Lão Tam, ôm vào trong ngực.

“... Con của ta tên là Tiểu Ô. Vì có một phần huyết mạch của tổ tiên, cho nên lúc sinh ra không giống các yêu tu khác, mãi vẫn chẳng thể biến hình. Hơn nữa, chuyện nó có thể phun ra yêu hỏa, tu sĩ Nhân giới không chế ta còn chưa biết, cô...” Nói xong một câu, Ô Lão Tam đột nhiên “hự” một tiếng, ngoẹo đầu, ấy vậy mà chết rồi!

Vinh Tuệ Khanh vội vàng mở Thiên Nhãn, nhìn về phía thi thể của Ô Lão Tam.

Quả nhiên hồn phách Ô Lão Tam còn đang bồi hồi bên cạnh thi thể.

Phát hiện Vinh Tuệ Khanh có thể nhìn thấy mình, hồn phách Ô Lão Tam ngạc nhiên nói: “Thật tốt quá! Ta muốn nói với cô là, vì có huyết mạch của tổ tiên Hỏa Thần Nha, Tiểu Ô cũng có thể được cô thu vào trong đan điền giống như linh bảo. Vừa rồi ta quên nói, cô tuyệt đối đừng ôm nó trở về. Tu sĩ Nhân giới kia chính là người trong tông môn đỉnh cấp của ba đại phái... Không xong rồi, tên đó đến! Cô mau đi!” Hồn phách Ô Lão Tam phát ra một tiếng hét thảm thiết, dần tan biến như làn khói trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng làm theo lời Ô Lão Tam, thu Tiểu Ô vào đan điền, sau đó lấy ra Thuấn Di Phù của mình, lập tức bóp nát.

Cô chân trước vừa mới biến mất khỏi khe núi vắng vẻ này thì chân sau đã có một tu sĩ áo xanh tựa trích tiên cười trường kiếm bay đến.

“Hừ, dù phải tự đoạn tâm mạch cũng muốn phá tan cấm chế. Xem ra là ta xem thường đám yêu tu các người rồi.” Kẻ nọ nói xong, thân thể xoay tròn, lập tức biến mất tại chỗ.

Lúc này Vinh Tuệ Khanh đã xuất hiện ở cổng kinh thành nước Đại Sở.

Xem ra, lần đầu Thuấn Di Phù của cô mất đi hiệu lực là vì Ô Lão Tam dùng hết tu vi toàn thân thay đổi. Bởi vì ông ta nhận ra Vinh Tuệ Khanh,

bởi vì ông ta muốn gửi gắm trước khi chết.

Nhớ đến Tiểu Ô bên trong đan điền của mình, Vinh Tuệ Khanh không khỏi hơi đau đầu. Cô còn chưa bao giờ thu vật còn sống vào đan điền của mình.

Thế nghiệm này vô cùng mới mẻ.

“Tiểu Ô, ta cảnh cáo mi, không được phun lửa trong đan điền của ta.” Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ truyền âm nói với Tiểu Ô đang trong đan điền của mình.

Tiểu Ô núp ở một góc trong đan điền của Vinh Tuệ Khanh, vô cùng thông minh mà gật đầu, hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Có phải cha ta đã chết rồi không?”

Vinh Tuệ Khanh nhất thời nghẹn lời, vừa đi vào trong cửa thành, vừa nói chuyện cùng Tiểu Ô: “Phải. Thế nhưng mi không cần sợ. Từ nay về sau, ta sẽ chăm sóc cho mi. Đợi đến khi mi trưởng thành, có năng lực tự bảo vệ mình, ta sẽ đưa mi đến nơi khác.”

Tiểu Ô tò mò hỏi: “Vậy cô là mẹ của ta sao?”

Vinh Tuệ Khanh đỏ mặt hột hột, lúng túng hồi lâu mới lẩm bẩm: “... Không, ta không phải mẹ của mi.” Lại hỏi ngược lại Tiểu Ô: “Mi chưa từng nhìn thấy mẹ mình sao?” Cô nhớ rõ Ô Lão Tam còn có một bà vợ mà?

Tiểu Ô lắc đầu: “Cha ta nói, mẹ ta vì sinh ra ta đã đi tây phương cực lạc rồi. Còn nói chờ ta lớn lên, tu luyện thành Kim Ô chân chính thì ta cũng có thể đến tây phương cực lạc gặp mẹ.”

“Mi mấy tuổi rồi?” Vinh Tuệ Khanh không kìm được mà hỏi. Năm sáu năm trước, lúc cô còn ở phố Hồ Lô, Ô Lão Tam còn chưa có con đâu.

“Một tuổi rưỡi!” Tiểu Ô khe khẽ nói.

Ặc, thật sự là một đứa bé. Cho dù là dựa theo tiêu chuẩn Nhân giới thì nó cũng hoàn toàn ở thời kỳ trẻ mới sinh.

Thế mà lại cưỡng ép một đứa trẻ con làm xằng làm bậy! Những người này có còn biết giới hạn hay không chứ?!

Lúc Vinh Tuệ Khanh trở về vương phủ nơi tu sĩ bọn họ ở lại, vẻ tức giận trên gương mặt cũng không che giấu được nữa.

“Vinh đạo hữu, cô trở lại rồi! Ta vẫn lo lắng cho cô mãi!” Tu sĩ áo lam cùng chung tiểu đội sẵn yêu với cô tiến lên đón chào.

Lục Kỳ Hoảng dẫn đầu Thanh Vân Tông cũng đến, sắc mặt nghiêm túc nói: “Tuệ Khanh, đi theo ta, có người muốn gặp muội.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 230: Có Nội Gián

 Lấy trận kỳ ra từ trong túi càn khôn, bày ra trận pháp che đậy trong phòng xong, Vinh Tuệ Khanh mới dám đưa Tiểu Ô ra khỏi đan điền, nâng trong tay mà hỏi: “Làm sao nữa?”

Tiểu Ô vỗ vỗ cái cánh, vẻ mặt uất ức nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Tiểu Ô đói bụng...”

Vinh Tuệ Khanh: “...”

“Mi muốn ăn cái gì?”

“Thịt yêu thú.” Tiểu Ô nhao nhao đòi ra khỏi lòng Vinh Tuệ Khanh, cái mỏ chim to lớn vậy mà chảy nước miếng.

Một con quạ chỉ muốn ăn thịt.

Vinh Tuệ Khanh càng hết biết nói gì. Lẽ nào đây là sự khác biệt của quạ thần và quạ phổ thông à?

“Chỗ này của ta tạm thời không có. Ặc, có Chúc Dư*, mi ăn không?” Vinh Tuệ Khanh lấy ra từ trong túi càn khôn một nắm lá xanh.

* Chúc Dư: một loại thực vật trong thần thoại, hình dạng như rau hẹ, hoa có màu xanh, ăn vào sẽ không đói bụng nữa.

Tiểu Ô ngoảnh đầu: “Không ăn. Tiểu Ô không phải là thỏ.”

Còn dám kén chọn?

Vinh Tuệ Khanh nhú mảy: “Ăn đi. Con nít không được kén ăn. Kén ăn thì sẽ... không lớn được, sau đó tu luyện sẽ tụt dốc.” Cuối cùng còn lấy Ô Lão Tam ra hù dọa Tiểu Ô.

Tiểu Ô không có cách nào, rưng rưng ăn Chúc Dư trong tay Vinh Tuệ Khanh, sau đó mặt mày mang vẻ ghét bỏ mà bị Vinh Tuệ Khanh thu hồi vào trong đan điền.

Để biểu thị kháng nghị, trở lại bên trong đan điền Vinh Tuệ Khanh, Tiểu Ô ngủ chống vó trong một không gian hư vô nơi đan điền.

Vinh Tuệ Khanh mặc kệ nó. Một đứa con nít bị chiều hư, để cho nó tự mình kiểm điểm đi.

Vinh Tuệ Khanh khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức.

Trận ác chiến ngày hôm nay, linh lực của cô tiêu hao rất nhiều, chờ lát nữa còn phải đi gặp người khác, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Cùng lúc đó, tu sĩ áo lam kia đã được đưa vào trong gian phòng để trả lời trước.

Ở trung tâm của gian phòng đặt một tấm bình phong, phía sau bình phong có người đang ngồi.

Tu sĩ áo lam đứng trước bình phong mà đáp lời.

“Tại sao chỉ có một mình hăn? Chẳng phải đã nói có hai đệ tử còn sống trở về sao?” Một giọng nói trong trẻo cất tiếng hỏi ở phía sau.

Bên cạnh có người trả lời: “Còn một nữ đệ tử Thanh Vân Tông nữa. Nàng ta vừa trở về, nói muốn điều tức xong mới có thể đến được.”

Giọng nói trong trẻo vừa nãy cười xùy một tiếng: “Không ngờ còn kiêu căng như vậy. Được thôi, ta nể mặt Thanh Vân Tông, cứ chờ nàng ta

chút đi. Phải rồi, ân tình của ta, người phải nói cho Phác Cung Tông chủ của Thanh Vân Tông một tiếng. Ta cũng không thích kẻ khác lập lời ân tình của mình.”

Giọng nói không lớn, lại phát ra uy áp khắp mọi nơi.

Tu sĩ áo lam đứng ở nơi đó, chỉ cảm thấy trên lưng toàn là mồ hôi lạnh, không dám tranh cãi, cũng không dám lùi bước, đành phải gắng gượng đứng cúi đầu tại chỗ.

Sau một nén hương, Vinh Tuệ Khanh rốt cuộc cũng chậm rãi đi đến.

Vừa vào trong gian phòng này, Vinh Tuệ Khanh đã cảm giác được luồng uy áp không đâu không có kia, trong lòng càng thêm bất mãn. Vốn đã là kẻ bề trên, còn cần phải lấy tu vi để bày ra cảm giác tồn tại à? Chèn ép tu sĩ có tu vi thấp hơn mình, thật sự vui đến vậy à?

Người bên kia bình phong nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đi vào cũng sửng sốt một chút, hung dữ nhìn chăm chăm vào mặt cô mấy lần mới hỏi bằng giọng điệu xoi mói: “Tổ Đình Mậu các người đi một chuyến hơn hai trăm người, lại chỉ còn hai người các người sống trở về. Các người phải nói cho ta nghe xem, hai tu sĩ Trúc Cơ các người làm thế nào mà sống sót trở về đây?” Người nọ cố ý nhấn mạnh hai chữ “Trúc Cơ”.

Vinh Tuệ Khanh và tu sĩ áo lam liếc nhau, đều nghe ra từ trong giọng nói của người nọ mang ý bất thiện.

Vinh Tuệ Khanh nhàn nhạt nói: “Lẽ nào đại nhân không hài lòng khi chúng tôi sống trở về? Hay là đại nhân cho là tổ Đình Mậu chúng tôi hẳn là nên chết hết sạch ở Long Hồ Sơn mới xứng đáng với lần cứu viện tông môn cấp hai này sao?” Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu, nhìn sang kẻ hờ bên cạnh bức bình phong, cô biết tuy rằng mình không nhìn thấy người bên kia, thế nhưng người bên kia lại có thể thấy được mình.

“Hừ! Ta chẳng qua là biểu thị một chút nghi ngờ mà thôi. Yêu thú công kích Long Hồ Môn lần này có tu vi bất phàm, những tu sĩ có tu vi cao hơn các người còn không thể tránh thoát được độc thủ của đám yêu thú này. Hai kẻ các người lại có tài đức gì mà lại may mắn tránh khỏi?” Người sau tấm bình phong dường như đã bị lời nói của Vinh Tuệ Khanh chọc giận.

Vinh Tuệ Khanh thầm làm mặt quỷ trong lòng. Người sau tấm bình phong tu vi cao thâm khó dò, thế nhưng hình như không giỏi đấu võ mồm...

“Lời này của đại nhân thật mang ý vị sâu xa.” Vinh Tuệ Khanh chấp tay: “Đây có thể coi là đại nhân bày mưu tính kế ở một nơi, mà lại biết rõ chuyện ngoài ngàn dặm chẳng? Nếu đại nhân chưa từng đến Long Hồ Sơn sao lại biết được yêu thú tại Long Hồ Môn có tu vi bất phàm chứ? Hơn nữa đại nhân nói trong nói ngoài, có vẻ rất oán hận khi hai người chúng tôi sống sót trở về, thật khó tránh chuyện chúng tôi suy nghĩ lan man.”

Người sau tấm bình phong lại lần nữa trúng kế, tựa như đã đứng bật dậy, cả giận nói: “Sao người biết ta không đi Long Hồ Sơn? Ta đã đến rồi đấy thì sao?”

“Vậy thì đây là đại nhân không phải rồi. Nếu đại nhân đã đến Long Hồ Sơn, vậy sao có thể ngồi xem đệ tử tổ Đình Mậu bị yêu thú giết sạch vậy được? Lẽ nào với tu vi của đại nhân, còn không đánh lại được những yêu thú trên Long Hồ Sơn kia?!” Vinh Tuệ Khanh miệng lưỡi sắc bén, lập tức liên hệ đến chuyện người nọ thấy chết mà không cứu. Nếu như trong gian phòng này có người của ba đại phái nghe họ nói chuyện, lời của Vinh Tuệ Khanh nhất định sẽ làm cho bọn họ nảy sinh khoảng cách với nhau.

Đúng vậy, đệ tử tham dự hành động săn yêu lần này bất kể là tông môn cấp hai hay là tông môn cấp ba đều là đệ tử tinh anh, tất cả đều mang tu vi Trúc Cơ.

Có thể nói, một nửa tương lai giới tu hành Ngũ Châu Đại Lục đang ở trên người những đệ tử này.

Thế nhưng ngay ngày đầu tiên bọn họ đi Long Hồ Sơn làm nhiệm vụ mà suýt nữa đã bị người ta diệt sạch. Tin tức này truyền về các tông môn, mọi người không sinh lòng hiềm khích mới là lạ.

Lạch cạch!

Người sau tấm bình phong đưa tay đẩy ngã bình phong.

Một tu sĩ ngũ quan thanh nhã, thoát nhìn không biết nam nữ đứng ở trước mặt bọn họ.

Uy áp cường đại phát ra, tấm bình phong ngã trên mặt đất bồng chốc hóa thành tro bụi.

Vinh Tuệ Khanh và tu sĩ áo lam bị luồng uy áp kia làm quỳ xuống.

Vinh Tuệ Khanh gắng gượng chống chịu, nghiến chặt hàm răng, chỉ chịu nửa quỳ chân sau.

“Ngu xuẩn! Chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ mà cũng dám tranh luận với ta! Hừ, tu vi như thế, đầu óc như vậy, ta đánh giá người quá cao rồi!” Tu sĩ kia tức giận phất tay áo bỏ đi.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu nhìn bóng lưng của y, khinh thường bĩu môi.

Người này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Nhìn khí thế và mức độ ngạo mạn toát ra khắp người, cũng không giống người của tông môn cấp hai. Chẳng lẽ là tông môn đỉnh cấp?

Vinh Tuệ Khanh chậm rãi đứng dậy, hỏi tu sĩ áo lam kia: “Huynh có khỏe không?”

Tu sĩ áo lam kia cũng đứng lên, gượng cười lau mồ hôi: “Hôm nay nhờ có Vinh đạo hữu bênh vực lẽ phải, bằng không đã bị chụp mũ rồi. Chúng ta có thể chạy thoát khỏi tay yêu thú kia, sao có thể lật thuyền trong tay người mình được.”

Thường thì kẻ địch lợi hại nhất đều lẫn khuất trong người phe mình đấy.

Vinh Tuệ Khanh oán thầm, lại không nói trắng ra, chỉ cười nói: “Chúng ta không làm chuyện trái lương tâm, bọn họ muốn vu oan cũng chẳng dễ dàng như vậy.”

Tu sĩ áo lam gật đầu: “Vậy ta về trước. Vinh đạo hữu bảo trọng.” Vốn hắn còn muốn hỏi Vinh Tuệ Khanh thuận đi đi đâu, sao còn trở về còn chậm trễ hơn mình, nhưng khi thấy tình thế hôm nay, hắn có phần không biết làm sao, phải trở về xin chỉ thị sư trưởng.

Vinh Tuệ Khanh quay về gian phòng của mình, quả nhiên trông thấy Lục Kỳ Hoảng đang chờ mình ở trong phòng. Cô có hơi không vui mà nói: “Lục sư thúc, đây là phòng của ta. Còn chưa phải là chỗ để Lục sư thúc coi như phòng mình, tới tới lui lui tự nhiên vậy được.”

Lục Kỳ Hoảng cười gượng: “Muội thật sự phải xa lạ với ta như vậy sao? Nói thế nào, ta cũng là sư thúc của muội.”

“Cho nên ta mới muốn sư thúc tự trọng một chút. Sư thúc là trưởng bối, lại là nam tu, không nên ngồi đường hoàng trong phòng của ta như vậy.” Vinh Tuệ Khanh tâm trạng không tốt, liên tiếp nổi cáu với Lục Kỳ Hoảng.

Lục Kỳ Hoảng chẳng để ý, truy hỏi cô: “Hôm nay sao muội lại đổi tổ đội với Miêu Viện Trúc? Muội có biết suýt nữa muội đã không còn mạng trở về rồi hay không.”

Vinh Tuệ Khanh không hiểu: “Lục sư thúc có ý gì?”

Lục Kỳ Hoảng ho khan một tiếng: “Tổ đội này không may mắn lắm. Ngày hôm nay ba đại yêu tu đều hành động, công kích Long Hồ Môn. Ngoài hai người các muội ra, những người khác trong tổ Đinh Mậu đều đã ngã xuống. Vừa rồi đến hỏi muội là đại tu sĩ đến từ tông môn đỉnh cấp, muội nhất định đừng đắc tội y.”

Vinh Tuệ Khanh nhàn nhạt nói: “Y không ước hiếp ta, ta ăn no rừng mỡ đến chọc y sao?”

Lục Kỳ Hoảng ghen hòng không nói nên lời, trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh, chẳng biết làm sao cho phải.

Vinh Tuệ Khanh nói tiếp: “Lục sư thúc, hôm nay có chuyện cần phải hồi báo với Lục sư thúc một chút.”

“Chuyện gì?”

“Hôm nay chúng ta đến chỗ tập hợp ở Long Hồ Sơn, vừa đi là đã bị cuốn vào một trận pháp được bố trí sẵn ở nơi đó, bị truyền tống đến địa giới khác ở Long Hồ Sơn. Nhưng mà hành động sẵn yêu hôm nay rõ ràng là được điều động lâm thời. Vậy người bố trí trận pháp ở Long Hồ Sơn kia làm sao biết được chỗ dừng chân của chúng ta? Hơn nữa, tiểu đội khác ngoài tổ Đinh Mậu chết như thế nào? Có phải cũng là bị gài bẫy trong trận pháp như vậy hay chẳng,?” Vinh Tuệ Khanh rành mạch nói ra nghi vấn ngày hôm nay cho Lục Kỳ Hoảng.

Lục Kỳ Hoảng nghe xong cũng sững sờ: “Trận pháp? Không thể nào, có phải là muội nhớ lầm hay không?”

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày: “Ta là Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông. Lục sư thúc hỏi như vậy, phải chăng là hoài nghi năng lực của người làm Trận Pháp Sư như ta đây?”

“Dĩ nhiên không phải.” Lục Kỳ Hoảng vô thức phản bác: “Ta không hoài nghi năng lực của muội, ta chỉ cảm thấy không thể nào có người biết được nơi tập hợp của các muội.”

“Lòng người khó dò. Lục sư thúc không làm, không có nghĩa là tu sĩ khác không làm. Dù sao chuyện lần này truyền về, chỉ tăng thêm lửa giận của tông môn cấp hai.” Vinh Tuệ Khanh phân tích từng bước một, muốn nhân cơ hội này tìm ra động cơ và mục đích chân chính của kẻ giết dây đẳng sau.

Lần này, ngay cả Lục Kỳ Hoảng cũng trở nên thận trọng: “Muội nói có lý, ta phải về kiểm kê danh sách tu sĩ Thanh Vân Tông chết đi ngày hôm nay, hồi báo cho tông môn.”

“Trong lần liên hợp săn yêu lần này có nội gián.” Vinh Tuệ Khanh đang muốn phân tích tiếp thì Lục Kỳ Hoảng chợt đứng lên với vẻ mặt khác thường, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Một trong ba đại yêu tu Ô Lão Tam bị đánh chết, có người mang theo yêu đan của hắn đến lĩnh công.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 231: Bầy Trong Bầy

 Lục Kỳ Hoảng bèn kể lại tất cả mọi việc: “Chà, lúc trước nói người của nhóm Đinh Mậu, ngoài hai người các muội tất cả đều đã hi sinh cũng là suy đoán ban đầu của mọi người. Tu sĩ lần này đến Long Hồ Sơn đối phó yêu tu chỉ có hai người các muội sống sót trở về. Những người khác không phải đã tìm thấy thi thể thì đều đã bị mất tích. Mọi người đã thông báo những người mất tích kia về cho sư môn, xem xem hồn đăng hoặc mệnh bài của những đệ tử đó có còn hay không, từ đó mới có thể xác định là sống hay chết.”

Vinh Tuệ Khanh nghe được lời này thì cười lạnh: “Đúng thật mà, hóa ra vừa rồi chỉ là lừa ta thôi ấy nhỉ. Lục sư thúc, người vừa rồi ở đâu đến cơ? Khí thế lớn thật, ta nghĩ người của tông môn đỉnh cấp chỉ đến thế là cùng nhỉ?”

“Tông môn đỉnh cấp cũng chẳng dung dưỡng được vị Phật Tổ này.” Lục Kỳ Hoảng vừa nói ra lời này đã biết mình nhiều chuyện quá rồi. Mặt bỗng tái nhợt, vội vàng bẻ lái câu nói đi: “Ý ta nói đó chắc hẳn là tu sĩ cao cấp trong tông môn đỉnh cấp đấy.”

Vinh Tuệ Khanh cười cười, không truy hỏi vấn đề này nữa, chỉ nói: “Không biết ai đã mang yêu đan của Ô Lão Tam về lĩnh công nhỉ?” Cô thấy được rõ ràng, hồn phách của Ô Lão Tam bị tu sĩ Nhân giới khống chế ông ta tiêu diệt rồi, ngay cả thi thể của ông ta cũng hóa thành tro bụi. Không biết yêu đan mà người kia có được lấy từ đâu, mà còn biết rõ đó là yêu đan của “Ô Lão Tam” nữa?

Lục Kỳ Hoảng lấy lại tinh thần, biết vừa rồi mình đã lơ đãng, thế nào lại nói ra một vài lời không nên nói. Thấy Vinh Tuệ Khanh không đề cập đến chuyện đó nữa vội đáp: “Ta vừa nhận được thông báo từ hai người dẫn đội khác, cụ thể vẫn chưa biết thế nào. Muội có muốn theo ta đi xem thử không?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu cười đáp: “Cầu còn không được.”

Hai người đến sảnh trước của Vương phủ, người dẫn đường của Thái Hoa Sơn và Hoa Nghiêm Tự mang về nghiêm nghị đang đợi ở đó.

Vinh Tuệ Khanh theo sau Lục Kỳ Hoảng tiến vào sảnh, ngẩng đầu chợt nhìn thấy hai tu sĩ một nam một nữ đứng trong phòng, đưa lưng về phía họ.

Bóng lưng quen thuộc ấy khiến đầu Vinh Tuệ Khanh vang lên tiếng “ong ong”, tựa hồ không thở nổi.

Dù chỉ là cái bóng lưng, cô cũng nhận ra, rành rành là bóng lưng của Đại Ngưu và Bách Hủy! Ngay cả hóa thành tro, có khi cô cũng có thể ngửi thấy mùi vị vô sỉ đặc thù kia.

“Xin lỗi hai vị, ta đến muộn rồi.” Lục Kỳ Hoảng chấp tay cười nói, ngồi vào vị trí. Vinh Tuệ Khanh đến đứng sau lưng hẳn.

Đại Ngưu và Bách Hủy nhìn về phía họ, biểu cảm trên mặt vẫn còn hiện rõ vẻ kinh hãi. Tựa như hai người đã trải qua một trận chém giết, vừa thoát khỏi cái chết, khiến yêu đan trong tay hai người càng thêm chân thực đáng tin.

Lục Kỳ Hoảng ổn định xong lại hỏi: “Lại là hai người sống sót trở về? Tông môn có báo tin đến hay không? Rốt cuộc hồn đăng và mệnh bài ở đó thế nào rồi?”

Vinh Tuệ Khanh biết với những tu sĩ mất tích kia, xác định còn sống hay đã chết chỉ có thể trông vào hồn đăng và mệnh bài. Ví như hai đạo hữu sư huynh đệ đã bị ngọn lửa màu lam của quái vật lửa thiêu thành tro, ngay cả hồn phách cũng bị diệt, không nhờ đến hồn đăng hay mệnh bài hoàn toàn không thể chứng minh sống chết của bọn họ. Đương nhiên, một vài tu sĩ đặc biệt tâm cơ thâm trầm động tay động chân vào hồn đăng và mệnh bài của mình, nguy trạng sống chết của bản thân cũng không phải không có, nhưng là cực kì ít. Bởi vì làm như vậy trên cơ bản chính là tự đoạn tuyệt bản thân với giới tu hành chính thống.

Người dẫn đường của Thái Hoa Sơn nhú mày: “Trong tông môn bọn ta có mệnh bài của hai người là không hề gì. Một là người còn sống đó, cái còn lại thì hẳn là Đại Ngưu đây rồi.” Sau đó lại bổ sung: “Ta cũng vừa mới hay tin.”

Người dẫn đường của Hoa Nghiêm Tự tỏ vẻ buồn thương: “Trong tông môn chúng tôi báo rằng, hồn đăng của những đệ tử đó đều đã tắt rồi...”

“Tông môn cấp ba bên dưới thì sao?” Lục Kỳ Hoảng hỏi tiếp: “Ta biết đệ tử mất tích của Long Hồ Môn đã được xác thực tất cả đều hi sinh. Vạn Càn Quán và Hoàng Vận Tự thì sao?”

Vạn Càn Quán là tông môn cấp dưới của Thái Hoa Sơn.

Người dẫn đường Thái Hoa Sơn chỉ vào Bách Hủy: “Vạn Càn Quán chỉ có hồn đăng của đệ tử mất tích này là không sao, tất cả những cái khác đều đã tắt.”

“Hoàng Vận Tự cũng giống Hoa Nghiêm Tự chúng tôi, không ai có may mắn được như các người!” Người dẫn đường của Hoa Nghiêm Tự tức giận đáp. Hoàng Vận Tự là tông môn cấp dưới của Hoa Nghiêm Tự. Ngụy Nam Tâm năm xưa có mối thù không đội trời chung với Vinh Tuệ Khanh chính là đệ tử tục gia của Hoàng Vận Tự.

Bởi vì chuyện của Ngụy Nam Tâm, Vinh Tuệ Khanh vẫn luôn không vừa mắt Phật tông, lúc này không nhịn được mà chế nhạo: “Phật tông mang lòng từ bi, mấy người không vào địa ngục, ai vào địa ngục? Vào địa ngục là để cứu thế nhân, các người nên vui mới phải chứ? Vì sao còn bày ra vẻ khóc lóc tang thương, cho rằng để rơi vào cái địa ngục này thật không cam tâm?”

Người dẫn đường Hoa Nghiêm Tự nghe vậy thì nổi giận, tay phải tạo chỉ, một cổ Niêm Hoa Phật Khí đánh thẳng về phía Vinh Tuệ Khanh đang đứng.

Lục Kỳ Hoảng ngồi trước Vinh Tuệ Khanh, nào có thể để cô chịu thiệt? Phiến quạt trong tay cứng như kim cương xoạch một tiếng xòe ra, đứng thẳng thân người chắn trước mặt cô, dùng thân thể mình bảo vệ Vinh Tuệ Khanh.

Xèo!

Niêm Hoa Phật Khí bị cánh quạt ngăn lại, một luồng khói trắng lập tức bay lên. Phiến quạt cứng như kim cương ấy suýt chút nữa đã bị xuyên cho một lỗ.

Lục Kỳ Hoảng cười lạnh: “Đạo hữu ấy thế mà không nể mặt Thanh Vân Tông bọn ta một chút. Đệ tử của ta chỉ nói một câu mà thôi, người đã muốn dồn người ta vào chỗ chết. Xin hỏi, phải chăng Hoa Nghiêm Tự đang muốn gây thù kết oán với Thanh Vân Tông ta?”

Người dẫn đường Thái Hoa Sơn vội vàng hòa giải: “Lục đạo hữu, Viên Huệ đại sư biết Lục huynh ắt sẽ không khoan tay đứng nhìn mới giáo huấn một chút nho nhỏ mà thôi. Đệ tử của nhà huynh cũng nên cẩn thận miệng mình một chút. Trưởng bối đang nói chuyện, có chỗ cho nàng ta xen vào hay sao? Ba đại phái tông môn cấp hai chúng ta cùng tiến cùng lùi, tuyệt không thể để chuyện nhỏ làm tổn thương đến hòa khí.” Xem như hai

bên đều động tay một hồi, nhắc nhở tính quan trọng của sự hợp tác giữa bọn họ.

Lục Kỳ Hoảng miễn cưỡng cười cười, chấp tay với Viên Huệ đại sư.

Viên Huệ là một người nôn nóng, lúc này cũng nhận ra vừa rồi đã quá lỗ mãng, chấp tay đáp lại Lục Kỳ Hoảng, xem như bỏ qua chuyện này. Ông ta quay đầu lại nhìn Đại Ngưu và Bách Hủy đứng bên dưới: “Trình yêu đan lên đây.”

Lực chú ý của Vinh Tuệ Khanh cũng bị bên đó thu hút, bèn ngẩng đầu nhìn sang.

Đại Ngưu cung kính dâng một túi chứa đồ trong tay lên. Đó là một loại túi mà ba đại phái phát cho đệ tử đến đây săn yêu đợt này, chuyên dùng để đựng yêu đan, nghe nói có thể duy trì được độ tươi mới của yêu đan.

Người dẫn đường Thái Hoa Sơn đưa tay đón lấy, mở túi chứa nhìn vào xem. Ông ta rót một luồng linh lực vào trong kiểm tra tính năng của yêu đan để xác định thật giả.

“Xem ra là yêu đan của Hỏa Nha.” Người dẫn đường Thái Hoa Sơn xem xong đưa sang cho Lục Kỳ Hoảng.

Lục Kỳ Hoảng cúi đầu xem xét, Vinh Tuệ Khanh cũng cúi xuống theo.

Trong túi chứa là một thứ tròn tròn nhỏ bằng nắm tay trẻ sơ sinh, màu đỏ như màu trái tim. Vì được chứa trong một vật chứa đặc biệt nên vẫn còn đập bình bình.

Lục Kỳ Hoảng cũng rót linh lực vào kiểm tra thuộc tính của yêu đan.

Viên yêu đan đó luân chuyển qua tay ba tu sĩ Kim Đan, đều xác thực là yêu đan của Hỏa Nha. Mà yêu tu Ô Lão Tam, theo như người của ba đại

phải được biết, thì đó là hậu duệ của Hỏa Nha. Đương nhiên, Hỏa Nha không phải là Hỏa Thần Nha, còn cách rất xa tổ tiên Kim Ô Hỏa Thần Nha của họ.

Nếu đúng là yêu đan của Ô Lão Tam, Đại Ngưu đi chuyển này đã thu hoạch không nhỏ.

Bởi vì theo quy tắc khen thưởng mà trước đó người dẫn đội đã công bố với mọi người, nếu giết được một yêu tu sẽ được thưởng một bộ công pháp cao cấp. Lấy được yêu đan yêu tu, căn cứ vào tính năng bất đồng có thể thưởng từ một ngàn đến một vạn linh thạch hạ phẩm.

Yêu đan Hỏa Nha vẫn luôn là vật nóng bỏng tay đối với tu sĩ Nhân giới. Bởi vì yêu đan Hỏa Nha đối với tu sĩ có linh căn thuộc tính hỏa có tác dụng trợ giúp rất lớn. Những người lợi hại hơn chút nữa còn có thể dùng yêu đan đó để nuôi tiểu hỏa nha làm linh sủng. Tuy Hỏa Nha không thể phun ra lửa, nhưng ngọn lửa màu lam nhiệt độ còn cao hơn cả Thiên hỏa thì lại là ngọn lửa mà tu sĩ luyện đan tha thiết ước mong. Thái Hoa Sơn là Đạo môn, vẫn luôn đi đầu Ngũ Châu Đại Lục trên con đường đan dược, khao khát có được yêu đan Hỏa Nha nhất. Đáng tiếc Hỏa Nha đều là yêu tu, không phải là yêu thú bình thường. Bọn họ không thể làm trái với hiệp nghị đồng minh giữa tu sĩ Nhân giới và yêu tu lập ra từ vạn năm trước mà tự tiện bắt Hỏa Nha về luyện đan.

Nhưng hôm nay lại không giống thế nữa. Ô Lão Tam, yêu tu Hỏa Nha tội ác chất chồng, đã giết vô số tu sĩ Nhân giới và người thường. Đại Ngưu giết ông ta là trừ hại cho dân, nên được khen thưởng!

“Tặng Đại Ngưu...” Người dẫn đường Thái Hoa Sơn quét sạch vẻ phiền muộn, cười hỉ hả định tán thưởng hẳn.

Vinh Tuệ Khanh đạm nhạt ngắt lời ông ta: “Xin hỏi Lục sư thúc, làm sao để chứng minh được yêu đan này chính là yêu đan của Ô Lão Tam?”

Còn nữa, mọi người nhìn chỗ nào mà xác định được đây là yêu đan của Hỏa Nha?” Cô không tin những người này thật sự từng nhìn thấy yêu đan của yêu tu...

Người dẫn đường của Thái Hoa Sơn cũng lập tức đen mặt.

Nhưng lần này là Vinh Tuệ Khanh nói chuyện với sư thúc nhà cô, không tính là ngắt lời ông ta, chẳng qua thời điểm lên tiếng trùng hợp mà thôi.

Lục Kỳ Hoảng cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, nghe vậy lại gật đầu đáp: “Thực ra có đúng hay không vẫn phải trình lên tông môn đỉnh cấp, để bọn họ định đoạt. Chúng ta vừa rồi phán đoán đó là yêu đan của Hỏa Nha căn cứ theo một số miêu tả về yêu đan do tông môn đỉnh cấp đưa xuống mà kết luận.”

“Ồ? Vì sao tông môn đỉnh cấp lại có loại tài liệu như vậy ạ? Lẽ nào có người sớm đã hiểu tường tận những điểm đặc biệt của yêu đan trong yêu tu? Chắc chắn, chẳng hay tông môn đỉnh cấp có hiểu rõ về tính chất kim đan của các vị sư thúc đã Kết Đan như thế chẳng?” Vinh Tuệ Khanh sợ thiên hạ không loạn chỉ vào yêu đan vẫn còn đập rộn kia hỏi.

Ba người dẫn đường của tông môn cấp hai lần này đều có tu vi Kết Đan.

Nghe Vinh Tuệ Khanh nói như vậy, nhìn nhìn yêu đan kia, lại nghĩ về kim đan trong đan điền mình, ba người dẫn đường đều ngồi không yên.

Đánh đồng kim đan của mình với yêu đan của yêu tu, như vậy mà vị Trận Pháp Sư này cũng nghĩ ra được!

Nhưng hình như cũng có chút đạo lý...

Vinh Tuệ Khanh biết, hạt mầm nghi ngờ này một khi gieo xuống, gặp được không khí và đất đai thích hợp sẽ sinh trưởng thành cái cây cao chọc trời.

Nếu đối phương không có âm mưu gì mờ ám, đương nhiên sẽ không có chuyện gì. Nhưng nếu đối phương thật sự có chút mục đích không thể nói cho ai biết, chuyện tối thiểu cô có thể làm là phơi bày âm mưu mờ ám đó trước thiên hạ một cách tự nhiên!

Đại Ngưu nghe Vinh Tuệ Khanh nói rất không vừa ý, không nhịn được cũng lên tiếng: “Đây thật sự là yêu đan ta lấy được từ thi thể của Ô Lão Tam. Nếu mọi người không tin, ta có thể mang thi thể của Ô Lão Tam về đây.”

Hắn vừa nói vậy, người dẫn đường của Thái Hoa Sơn lại cao hứng, luôn miệng nói: “Mau mang đến đây xem sao!”

Vinh Tuệ Khanh cũng mở to mắt, nhìn xem Đại Ngưu lấy thi thể của “Ô Lão Tam” ở đâu ra!

Đại Ngưu vung tay, một cỗ thi thể xuất hiện trên mặt đất trong sảnh.

Nét mặt buồn khổ, trên môi là hai sợi râu cá trê, thân thể lom khom. Chính là bộ dạng của Ô Lão Tam!

Vinh Tuệ Khanh cả kinh, đang định mở miệng nhưng đột nhiên lại phát hiện dường như có người đang nhìn mình chăm chăm.

Vinh Tuệ Khanh ngậm miệng, ánh mắt không kiêng kỵ đảo quanh một vòng, lại thấy Bách Hủy đang nhìn cô với vẻ mặt đầy thâm ý.

Thấy Vinh Tuệ Khanh nhìn sang, Bách Hủy lắc đầu nhẹ như không, sau đó lại dời ánh mắt đến thi thể yêu tu trên mặt đất.

Vinh Tuệ Khanh nổi lên nghi ngờ. Nhưng Bách Hủy chặn lời cô lần này đã khiến Vinh Tuệ Khanh chợt tỉnh ngộ. Nếu cô còn nghi ngờ Ô Lão Tam này là thật hay giả, chắc chắn sẽ làm bại lộ tình cảnh của cô trước mặt mọi người. Cô còn nhớ trước khi Ô Lão Tam chết đã nói rằng, ông ta bị tu sĩ Nhân giới hạ cấm chế, cho nên mới bị thao túng đi chém giết. Mà hồn phách của Ô Lão Tam cuối cùng còn nói một câu là “người đó đến rồi”, bảo Vinh Tuệ Khanh mau đi đi.

Lúc đó, Vinh Tuệ Khanh vội vàng sử dụng Thuấn Di Phù, rời đi vừa kịp lúc. Dù đối phương đuổi tới cũng chưa nhìn thấy cô.

Vả lại đối phương biết được sự tồn tại của Tiểu Ô, giết chết Ô Lão Tam nhưng Tiểu Ô thì không biết tung tích. Cho nên, người đó tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ, nhất định sẽ tìm cho ra ai đã cướp Tiểu Ô đi.

Làm sao để tìm ra được?

Giờ đây Vinh Tuệ Khanh suy xét lại kỹ càng. Nếu cô là người giật dây đằng sau, cô cũng sẽ làm như vậy!

Đó là dùng một viên yêu đan giả và một cỗ thi thể giả để dụ người biết rõ chân tướng ra.

Vì người biết rõ chân tướng nhất định sẽ biết Ô Lão Tam không còn thi cốt, hồn phách tiêu tan. Đừng nói là yêu đan, ngay cả tro cốt cũng đã bị gió thổi bay sạch sẽ không còn dấu vết.

Nếu Đại Ngưu mang theo yêu đan và thi thể giả trở về nhận công, còn được phần thưởng lớn đến thế, người biết chân tướng nhất định sẽ không cam tâm. Ất hẳn người đó sẽ bằng mọi cách khơi ra yêu đan này là giả, thi thể của yêu tu cũng là giả!

Nghĩ đến những gì mình vừa làm, chính là đang chứng minh yêu đan này là giả, thế thì đã rơi một nửa vào cái bẫy của người ta rồi.

Nếu còn lên tiếng chỉ ra thi thể này cũng là giả, mình sẽ hoàn toàn bán đứng chính mình...

Không ngờ Bách Hủy lại có ý nhắc nhở mình.

Vinh Tuệ Khanh cúi thấp đầu, khắc chế bản thân, không nhìn sang phía Bách Hủy nữa.

“Ha ha! Vị đạo hữu của Thanh Vân Tông đây không còn nghi vấn nào nữa rồi chứ?!” Người dẫn đường của Thái Hoa Sơn khoan khoái cười rộ lên.

Vinh Tuệ Khanh không lên tiếng, cũng không phản bác, thở dài một cái nãy nê, lắc đầu đáp: “Thi thể cũng đã đem ra rồi, đương nhiên không thể giả được.” Cô tỏ vẻ vô cùng mất hứng, cứ như hành động vừa rồi của mình chỉ là cố ý gây hấn.

Đại Ngưu mỉm cười đáp: “Tuệ Khanh, nếu ta có được công pháp cao cấp nhất định sẽ chia sẻ với muội.” Hình như vừa rồi Vinh Tuệ Khanh chỉ là ngưỡng mộ đồ kị, cố ý mà gây chuyện với hăn thôi.

Vinh Tuệ Khanh hừ một tiếng, liếc mắt lờm hăn, dứt khoát xem như kết thúc vở kịch, xóa bỏ nghi ngờ mà người đứng sau bức màn âm thầm quan sát.

Lục Kỳ Hoảng cũng gật đầu đáp: “Chuyện này là thật hay giả vẫn phải gửi cả về cho tông môn nghiên cứu đã. Đợi tông môn trả lời rồi chúng ta ban thưởng theo quy tắc là được.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 232: Phía Trên Không Người

 Tin tức của tông môn đỉnh cấp cũng được truyền đến đúng lúc, không tới mấy ngày đã tuyên bố với mọi người, nói thi thể và yêu đan của yêu tu được Tăng Đại Ngưu - tu sĩ Thái Hoa Sơn nộp lên trên đều là hàng thật

Theo luật, hẳn được thưởng một bộ công pháp cao cấp, còn có một vụn linh thạch hạ phẩm

Bởi vì yêu đan của Hỏa Nha thực sự khó có được, có người nói một tu sĩ Nguyễn Anh của Thái Hoa Sơn xem như đã nhặt được bảo vật, cho một con linh sủng Bạch Ô Nha của mình ăn yêu đan của yêu tu và đang cố gắng đào tạo nó thành giống lai giữa Bạch Ô Nha và Hỏa Nha.

Vinh Tuệ Khanh nghe tin tức này thì3bừng tỉnh, biết được tu sĩ Nhân giới khổng chế 6 Lão Tam có thân phận rất không bình thường.

Tuy nhiên trong hành động sẵn yếu ở nước Đại Sở, nhóm Đinh Mậu đã tổn thất rất lớn, lại còn dấy lên mối thù chung với giới tu hành của Ngũ Châu Đại Lục.

Thời gian gần đây, không ngừng có tu sĩ từ bên ngoài đến, yêu cầu tham gia vào hành động sẵn yếu của bọn họ, để bảo vệ trật tự của Nhân giới, cùng nhau đối phó với những yêu tu và yêu thú hung tàn tàn rờ không tuân thủ nguyên tắc kia.

Sau khi người của ba đại phái bàn bạc qua, thì coi nhóm người này là một tổ, gọi là tổ nước ngoài và có sự khác biệt với những tông0phái địa

phương.

Mà sau lần này, hội liên minh tông môn đỉnh cấp đã đặc biệt ra lệnh cho Vinh Tuệ Khanh, tu sĩ áo xanh, Đại Ngưu và Bách Hủy ở trong một nhóm nhỏ, gọi là nhóm săn yêu tiên phong, đồng thời cố ý phái bọn họ tới những nơi có yêu thủ, yêu tu xuất hiện

Lý do chính là bọn họ đã từng sống sót trong cuộc giết chóc lớn, vừa có thực lực lại có cơ duyên, đành phải làm phiền những người có năng lực như bọn họ nhiều hơn...

Mệnh lệnh này làm cho Vinh Tuệ Khanh thiếu chút nữa chửi ầm lên ngay trước mặt Lâm Phiêu Tuyết: “Làm phiền người có năng lực à! Năng lực em gái người! Năng lực cả nhà người!”

Lâm Phiêu Tuyết cũng không thể nói gì

Mệnh lệnh này hoàn toàn là đẩy bốn người Vinh Tuệ Khanh vào chỗ chết

Có người nào không biết cơ duyên căn bản là thứ có thể gặp mà không thể cầu

Lần trước bọn họ có cơ duyên lớn mới may mắn không bị giết, nhưng sao có thể gặp may mắn nhiều lần như vậy chứ?!

Vinh Tuệ Khanh cười lạnh nói: “Ta sẽ không ngồi chờ chết

Ta muốn gửi thư công khai cho Thanh Vân Tông, tông môn đỉnh cấp, còn có thần điện Quang Minh kia

Ta muốn hỏi xem, có phải trong bọn họ có người muốn bốn người chúng ta chết, cho nên mới truyền ra mệnh lệnh như vậy hay không? Nếu như muốn chúng ta chết, cần gì phải phiền phức như vậy, cứ nói một tiếng

không phải xong rồi sao? Che che giấu giấu rồi mượn dao giết người như vậy, thật sự làm người ta khinh thường!”

Lâm Phiêu Tuyết nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có biện pháp này

Dù sao bọn họ cũng không có biện pháp ngấm khác, bởi vì người ta ở quá xa, không thể hãm hại được tới trên đầu người ta

Chỉ có thể công khai, dù sao thì đối phương rõ ràng là không muốn bốn người bọn họ sống tốt.

Chỉ có điều nếu đưa thư công khai này ra thì ngay cả mạng của Đại Ngưu và Bách Hủy cũng sẽ được giữ lại

Lâm Phiêu Tuyết cảm thấy đáng tiếc về chuyện này

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười: “Xem như ta trả lại một ân tình.”

Lâm Phiêu Tuyết không hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ giúp Vinh Tuệ Khanh gửi lá thư đi

Chỉ dựa vào thực lực của một mình Vinh Tuệ Khanh thì đương nhiên không có cách nào làm được.

Đúng lúc Thanh Vân Tông cũng rất tức giận về mệnh lệnh này của hội liên minh tông môn đỉnh cấp

Đặc biệt là sau khi bọn họ thử qua hai Trận Pháp Sư tuyển được từ trong dân chúng, phát hiện trình độ thật sự kém Vinh Tuệ Khanh quá xa

Nghĩ đến lợi ích của Vinh Tuệ Khanh, bọn họ đã quyết định phải đưa cô trở về, không tham gia vào hành động săn yêu nữa, trực tiếp phong cô làm Đại Trận Pháp Sư.

Những hội liên minh tông môn đỉnh cấp lại đưa ra một chiều như vậy, thật đúng là quá khinh người rồi! Trên dưới Thanh Vân Tông đều biết, tông môn đỉnh cấp Pháp gia của bọn họ đã không lộ diện suốt mấy ngàn năm

Bây giờ, hội liên minh tông môn đỉnh cấp hoàn toàn là do hai phái Đạo môn và Phật tông đang làm mưa làm gió

Nếu không phải phía trên còn có một thần điện Quang Minh, sợ là Pháp gia bọn họ đã sớm bị Phật tông và Đạo môn chèn ép tới chẳng còn mảnh vụn nữa rồi.

Chuyện gì cũng có thể nhìn, nhưng chuyện này không thể nhìn được! Đúng dịp thư chất vấn công khai của Vinh Tuệ Khanh được đưa đến, người của Thanh Vân Tông cũng mượn cơ hội này, thông qua con đường bí mật của bọn họ để trực tiếp đưa đến thần điện Quang Minh, cho Thánh tử cân nhắc và quyết định.

Ngược lại, mãi tới khi chuyện này được bàn tán ầm ĩ trong giới tu hành của Ngũ Châu Đại Lục, người của hội liên minh tông môn đỉnh cấp mới biết có một tu sĩ Trúc Cơ nhỏ nhỏ chỉ trích tông môn đỉnh cấp bọn họ rằng có người lợi dụng chức quyền để báo thù riêng, có ý định mượn dao giết người, dồn bốn tu sĩ Trúc Cơ vào chỗ chết, trong đó còn viết chuyện này rất kỹ càng tỉ mỉ, ngay cả mệnh lệnh không thể tưởng tượng nổi của tông môn đỉnh cấp cũng được công khai.

Bốn người đứng đầu tông môn đỉnh cấp nhìn lá thư công khai chuyển đến cho bọn họ mà hận tới nghẹn thở..

Chuyện gì vậy? Làm sao có thể làm tới mức đó chứ! Đây rõ ràng là phá hủy quy tắc ngầm của giới tu hành rồi! Người của hội liên minh tông môn đỉnh cấp chủ yếu là người của Phật Tông và Đạo môn

Ở trên vị trí này, bọn họ đã hô mưa gọi gió suốt mấy nghìn năm, từ trước tới nay chưa từng nghĩ sẽ có một ngày bị tu sĩ Trúc Cơ ở tầng dưới

cùng chẳng khác nào con kiến này khiêu khích!

“Thật nực cười! Nực cười! Người kia là ai? Có phải hẳn không muốn sống nữa hay không?” Một hòa thượng trong hội liên minh tông môn đỉnh cấp đập mạnh một cái xuống bàn, chiếc bàn làm bằng gỗ Thiên Nam lập tức vỡ nát

Phải biết rằng gỗ Thiên Nam là vật liệu gỗ còn cứng hơn cả kim cương đấy

Trong toàn bộ Ngũ Châu Đại Lục cũng chỉ có tông môn đỉnh cấp còn sót lại một chút di tích cuối cùng, chính là cái bàn này

Tuy nhiên, ở đây bọn họ còn có rất nhiều thứ tốt, nó chỉ là một cái bàn mà thôi, sẽ không ai để ý tới làm gì

“Liễu Duyên, đó chính là một nữ tu, hơn nữa còn có chút bản lĩnh, Đại Trận Pháp Sư tương lai của Thanh Vân Tông.” Một tu sĩ mặc trang phục đạo sĩ thản nhiên nói rồi đi qua bên cạnh, để tránh những mảnh gỗ vụn kia bắn lên người mình

Liễu Duyên chính là pháp hiệu của hòa thượng kia.

“Là nữ tu?! Còn có thể làm Trận Pháp Sư sao?!” Con người của gã hòa thượng kia co rút, tốc độ của hai tay chợt chậm lại

“Doanh Xung, có những ai biết chuyện này?” Trong đầu ông ta đang nhanh chóng tính toán mười tám kiểu để giết chết một nữ tu Trúc Cơ mà không người nào có thể biết được..

Các khớp tay của ông ta kêu lên rắc rắc

Nhiều năm nay không đích thân ra tay, lần này lại có thể bị người ta chọc cho tức giận như vậy.

Doanh Xung là đạo hiệu của đạo trưởng

Đạo trưởng Doanh Xung đi qua bên cạnh tránh né: “..

Tất cả đều biết hết

Bao gồm cả Thánh tử của thần điện Quang Minh.” “Tất cả đều biết sao? Ngay cả Thánh tử cũng biết à?..

Sao người biết được?” Gã hòa thượng kia lập tức giật mình kinh ngạc, sau đó tỏ vẻ không tin

Người nói đùa à? Sao có thể như vậy được? Đạo sĩ liên tục gật đầu: “Cho dù người mới là người xuất gia, nhưng ta chưa bao giờ nói dối..

Đúng là mọi người đều biết rồi

Nữ tu kia không thể chỉ dựa vào bản lĩnh của một người mà làm cho tất cả mọi người biết rõ chuyện này

Nếu chỉ dựa vào nàng ta, trong thời gian ngắn sẽ không thể âm thầm đến mức ai cũng biết như vậy được

Sau lưng nàng ta nhất định có người đang trợ giúp, có thể giúp nàng ta làm lá thư này được truyền đi sôi sục, thậm chí trực tiếp đưa đến trên bàn của Thánh tử thần điện Quang Minh

Người cũng biết, Thánh tử thần điện Quang Minh luôn làm việc ngay thẳng

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong giới tu hành ở Ngũ Châu Đại Lục đều do hắc quản lý

Ngày hôm trước, hắc đã gửi một lá thư cho hội liên minh tổng môn đình cấp chúng ta, muốn chúng ta giải thích chuyện này, hỏi vì sao phải

đuổi giết đến cùng mấy đệ tử tông môn cấp hai như vậy...”

Mấy người của hội liên minh tông môn đỉnh cấp này biết, mặc dù Thánh tử thần điện Quang Minh là đàn ông, nhưng tính tình ôn hòa hơn Thánh nữ, luôn tỏ ra hiền hòa với người ngoài, chưa bao giờ mở miệng nói ra những lời độc ác

Nhưng hắn lại nói bốn chữ “đuổi giết đến cùng”, có thể thấy hắn đã rất phẫn nộ.

Hòa thượng Liễu Duyên rung mình

Dù tu vi của lão cao thâm, vượt qua Hóa Thần từ lâu, nhưng lại không thể lập tức phi thăng, cũng đành ép tu vi của mình ở Hóa Thần, đồng thời chịu sự quản lý thần điện Quang Minh..

Ai bảo cánh cửa lớn thông tới Tiên giới lại nằm ở trong tay thần điện Quang Minh chứ?!

Những người ngồi đây đều không thể đắc tội với hắn được

Nói đơn giản hơn, tu sĩ có thể đi vào thần điện Quang Minh thì tu vi thế nào đã không quan trọng nữa

Thứ bọn họ nắm trong tay thật sự là con đường thông lên Tiên giới, người dám chống đối lại bọn họ sao? Hòa thượng Liễu Duyên đang hung hăng chột trở nên uể oải.

Hai người ngồi lặng lẽ trong mật thất một lúc, rồi quyết định phải tìm hai người còn lại trong hội liên minh để cùng bàn bạc.

“Có thể liên lạc được với thượng nhân Hằng Đạo và đạo trưởng Thượng Thiện không?” Gã hòa thượng hỏi.

Bốn người bọn họ theo thứ tự là hại Phật tông, hai Đạo môn

Thượng nhân Hằng Đạo là tu sĩ cao cấp nhất tông môn đỉnh cấp của Phật tông, đạo trưởng Thượng Thiện là tu sĩ cao cấp nhất trong tông môn đỉnh cấp của Đạo môn, cũng là sự tồn của Tư An.

Từ trước đến nay, giới tu hành đều coi trọng thực lực, cho nên ở trong liên minh, địa vị của hai người này còn cao hơn đạo trưởng Doanh Xung và hòa thượng Liễu Duyên

Nhưng một năm trước, hai người này lại ra ngoài đi viễn du, nói là phát hiện ra một chỗ di tích của tu sĩ thượng cổ ở biển Quán Sâu nên đi tới thám hiểm.

“Ta thử xem.” Đạo trưởng Doanh Xung nói.

Hai ngày trôi qua, đạo trưởng Doanh Xung nói cho hòa thượng Liễu Duyên biết ý của thượng nhân Hằng Đạo và đạo trưởng Thượng Thiện: “..

Chuyện này là do chúng ta làm không đúng, thủ đoạn quá thô sơ, mục đích quá rõ ràng nên gây ra ảnh hưởng không tốt

Bọn họ bảo chúng ta tiếp thu bài học, nhận tội tự trách trước

Đương nhiên mục đích chủ yếu nhất là muốn trấn an được thần điện Quang Minh

Ý của hai tiền bối là muốn xử lý thật nhanh, không thể do dự.”

Đạo trưởng Doanh Xung và hòa thượng Liễu Duyên đồng thời hiểu rõ ý của hai người kia

“Ban đầu, chuyện này không liên quan gì tới chúng ta

Cũng là do chúng ta quá thật thà, kết quả bị người ta lợi dụng..

A Di Đà Phật, thiện tại thiên tai!” Hòa thượng Liễu Duyên chấp hai tay lại niệm Phật

Hai người bàn bạc rồi quyết định đưa ra một mệnh lệnh, nhanh chóng gửi xuống

Những người dẫn đầu ba đại phái tông môn cấp hai ở nước Đại Sở nhanh chóng nhận được mệnh lệnh mới của hội liên minh tông môn đỉnh cấp

Lần này bọn họ tiến hành sửa lại mệnh lệnh trước đó, tuyên bố là bọn họ sai, nhẹ dạ nghe lời gièm pha nên mới đưa ra quyết định sai lầm

Hai tiền bối của hội liên minh tông môn đỉnh cấp đã tự trách, quay mặt vào vách đá sám hối trăm năm.

Vinh Tuệ Khanh, Đại Ngưu, Bách Hủy và vị tu sĩ áo xanh kia không cần phải bị phái ra đánh yêu thú hết lần này tới lần khác nữa.

Nghe được mệnh lệnh mới này, Vinh Tuệ Khanh càng thấy không còn gì để nói..

Quay mặt vào vách đá trăm năm cũng coi là trừng phạt à

Xin các người

Các người là tu sĩ cao cấp nhất, nhiệm vụ chính mỗi ngày là quay mặt vào tường nghe có chấp nhận được không hả?! Nếu đổi lại là một người thường, loại trừng phạt này có khác nào người làm sai, phạt người mỗi ngày ngủ tám tiếng vào buổi tối, không ngủ hơn một tiếng, không ngủ kém một tiếng chứ? Điều này quả thực quá giả dối!

Vinh Tuệ Khanh xúc động, đồng thời cũng cảnh giác hơn với hội liên minh tông môn đỉnh cấp.

“Lục sư thúc, vậy ta có cần ở trong cùng một nhóm với Đại Ngưu và Bách Hủy không?” Vinh Tuệ Khanh thật sự không muốn đi cùng với bọn họ nữa

Trước đó cô nợ ân tình của Bách Hủy nhưng đã trả rồi

Bọn họ không bị đẩy ra ngoài như kẻ chịu tội thay nữa, đây cũng chính là cứu mạng của bọn họ một lần rồi.

Lục Kỳ Hoảng khó xử lắc đầu: “Ta không thấy nhắc tới chuyện này, cho nên sợ rằng vẫn phải ở trong một nhóm thôi.” Mệnh lệnh mới chỉ sửa lại phần đầu mà thôi, cho nên Vinh Tuệ Khanh vẫn phải ở cùng nhóm với Đại Ngưu, Bách Hủy.

“Ta thấy hai người bọn họ đối xử với muội rất tốt mà, sao muội cứ muốn tạo khoảng cách với bọn họ chứ?” Lục Kỳ Hoảng cẩn thận hỏi

Vinh Tuệ Khanh không muốn giải thích với hã, chỉ buồn bã nói: “Thôi quên đi.” Nói xong, cô xoay người bỏ đi.

Lục Kỳ Hoảng chấp tay sau lưng nhìn bóng lưng cô đi xa, lắc đầu khẽ thở dài..

Sao có thể cứ tùy hứng như vậy được, có lẽ nên để cho cô cọ sát với cuộc sống thêm mới được

Vinh Tuệ Khanh trở lại phòng mình, lại thấy Lâm Phiêu Tuyết đã ngồi ở đó, tay phải đang chống vào gò má, hai mắt mơ màng, khóe miệng thỉnh thoảng lại mỉm cười

“Này, tỷ sao vậy? Bộ dạng giống như thiếu nữ đang yêu thế.” Vinh Tuệ Khanh cố ý chọc nàng.

Lâm Phiêu Tuyết lập tức bắn một băng tiến về phía ngực Vinh Tuệ Khanh

Cô dễ dàng nghiêng người tránh thoát rồi phát dải lụa mềm trong tay, quăn về phía Lâm Phiêu Tuyết

Vinh Tuệ Khanh giỏi chiến đấu nên Lâm Phiêu Tuyết làm sao có thể là đối thủ của cô được, chẳng bao lâu đã bị cô quăn thành một cái bánh chưng

“Thả ta ra!” Lâm Phiêu Tuyết cười mắg

“Muội không thả đấy!..

Nào, cô nương, kêu lên cho ca ca nghe thử đi!” Vinh Tuệ Khanh giả dạng thiếu niên hư hỏng, cố ý nâng cằm của Lâm Phiêu Tuyết lên đùa giỡn.

Lâm Phiêu Tuyết cười nói: “Thiếu niên hư hỏng nào mà có bộ dạng như muội chứ? Căn bản không cần phải cưỡng ép, rất nhiều cô gái đều sẽ thi nhau lao tới, quỳ dưới tà áo của muội mất.”

Vinh Tuệ Khanh cười to lắc đầu, buông lỏng dải lụa mềm, thả Lâm Phiêu Tuyết ra hỏi: “Tỷ đến phòng muội có chuyện gì sao? Vừa rồi nhìn thấy bộ dạng của tỷ rõ ràng là đầu óc bay đi đâu mất rồi

Tỷ đang nhớ tới ai mà đến mức mê mẩn vậy?”

Lâm Phiêu Tuyết mỉm cười lại gần nói với Vinh Tuệ Khanh: “Muội giúp ta đi

Ta muốn gặp Thế Nguyên tối nay, muội nghĩ cách giúp ta, đừng để cho người khác biết.”

Vinh Tuệ Khanh che miệng lại cười: “Thế nào? Hai người không giận nhau nữa à?”

Lâm Phiêu Tuyết khẽ đẩy Vinh Tuệ Khanh một cái: “Bọn tở làm gì có giận nhau chứ?..

Chẳng qua chỉ là hiểu nhầm, nói rõ ra thì được rồi.” Sau đó, nàng lại không nhịn được nói hết: “Gần đây, bọn tở cùng đi săn yếu, tở mới phát hiện ra huynh ấy quan tâm và yêu thương tở không khác gì trước đây.” “Nhưng Vi đại ca là người xuất gia.” Vinh Tuệ Khanh không nhịn được vạch trần vấn đề quan trọng này

Lâm Phiêu Tuyết chẳng hề để ý: “Huynh ấy có thể hoàn tục

Cho dù huynh ấy dự định chờ sau khi tu vi cao hơn mới hoàn tục, nhưng ta không quan tâm tu vi của huynh ấy là cao hay thấp, chỉ cần có thể ở cùng huynh ấy, vậy cần gì quan tâm huynh ấy có phải là người xuất gia hay không?” Vinh Tuệ Khanh ngạc nhiên: “Tở cũng suy nghĩ được như vậy thì cần muội giúp gì nữa?” Lâm Phiêu Tuyết truyền âm cho Vinh Tuệ Khanh: “Sư phụ của Vi Thể Nguyên rất ghét ta, không cho ta và huynh ấy tiếp xúc riêng, nhưng ta có rất nhiều điều muốn nói với huynh ấy, ta muốn gặp huynh ấy một lần vào tối nay...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 233: Mị Thú (Thượng)

 Nhưng bọn họ ở phòng sát cạnh nhau

Hơn nữa hình như sư phụ Thế Nguyên đặc biệt theo dõi huynh ấy

Nói chung, bọn tử thử tránh ông ta vài lần đều không thành công

Ông ta luôn nhanh chóng tìm ra được.” Cho nên Lâm Phiêu Tuyết mới tìm Vinh Tuệ Khanh nhờ nghĩ cách

Nàng tin tưởng nhất là cô, biết cô giỏi mưu kế, có lẽ có thể nghĩ được biện pháp tốt giúp mình.

Vinh Tuệ Khanh nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có tìm tiểu sư thúc của mình đứng ra, để hấn quần lấy người dẫn đầu đội của Hoa Nghiêm Tự, cũng chính là sư phụ của Vi Thế Nguyên.

“Tử cứ về trước đi

Muội ra ngoài tìm Lục sư thúc, nhờ hấn tìm lý do giữ chân sư phụ của Vi đại ca một lúc.” Nói xong, cô quay đầu lại hỏi Lâm Phiêu Tuyết: “Tử cần bao lâu?” Nhìn vẻ mặt Lâm Phiêu Tuyết, cô lại nói: “Tử cũng không thể nói là càng lâu càng tốt đâu nhé...”

Lâm Phiêu Tuyết đột nhiên đỏ mặt, đẩy Vinh Tuệ Khanh ra ngoài: “..

Nửa giờ là đủ rồi.”

Vinh Tuệ Khanh đi tới gian phòng Lục Kỳ Hoảng, nghĩ ra một lý do, nói là có việc muốn báo với bọn họ, yêu cầu người dẫn đầu ba đội tông môn cấp hai đều phải có mặt

Lục Kỳ Hoảng đang cảm thấy kỳ lạ thì Vinh Tuệ Khanh lại nói, làm như vậy là để chia bớt nguy hiểm, không thể để cho một mình Thanh Vân Tông gánh vác được.

Mấy ngày trước đó, Chương môn Thanh Vân Tông và đại trưởng lão đã gửi tin cho Lục Kỳ Hoảng, nói cho hẳn biết phải bất chấp mọi giá bảo vệ Vinh Tuệ Khanh được an toàn, bởi vì bọn họ đã quyết định sẽ phong Vinh Tuệ Khanh làm Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông.

Địa vị từ Trận Pháp Sư đến Đại Trận Pháp Sư là xem như đã nhảy vọt về chất rồi

Vinh Tuệ Khanh không biết, nhưng Lục Kỳ Hoảng lại hiểu rất rõ, một khi cô ngồi lên vị trí Đại Trận Pháp Sư thì địa vị của mình cũng không bằng

Cho nên, gần đây tâm trạng của hẳn rất phức tạp

Hẳn vừa muốn bắt đầu thân thiết và cung kính với cô, nhưng đồng thời cũng không muốn nói cho cô biết quyết định này của Thanh Vân Tông, chỉ muốn kéo dài tình trạng hiện tại càng lâu càng tốt.

Nếu Vinh Tuệ Khanh đề nghị muốn nói chuyện với ba người dẫn đầu đội, Lục Kỳ Hoảng cũng không tiện ngăn cản, nên lại cho mời người dẫn đầu đội Thái Hoa Sơn và Hoa Nghiêm Tự qua.

Vinh Tuệ Khanh ngồi bên cạnh bắt đầu nói đông nói tây với bọn họ, nói từ tình thế phải lập tức sẵn yêu đến thành quả sẵn yêu, còn có thái độ của phía trên đối với sẵn yêu là thế nào, tất cả đều được phân tích rõ ràng

Cuối cùng, cô cho ra kết4luận, hiện nay yêu thủ đã bị giết gần hết, ba yêu tu lớn chuyên gây rối loạn đã chết một, hai yếu tu khác gần đây không thấy tung tích, bọn họ có phải nên nghỉ ngơi dưỡng sức, còn lại giao nhiệm vụ chủ yếu cho đệ tử của tông môn cấp ba đi xử lý hay không? Tông môn cấp hai bọn họ đều là đệ tử tinh anh được lựa chọn qua nhiều lần mới có được, không đáng phải liều sống liều chết vì ham muốn cá nhân của một vài người trong tông môn cấp ba.

Ba người dẫn đội nghe được câu này thì đều sửng sốt

“Xin hỏi Vinh đạo hữu nói vậy là có ý gì?” Người dẫn đầu đội của9Thái Hoa Sơn hỏi với vẻ nho nhã lễ độ

Ông ta nhận được tin tức Vinh Tuệ Khanh sẽ là Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông, cho nên càng khách sáo với cô hơn.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười: “Chúng ta không nên để cho tình thế bây giờ che mắt mà quên hành động sẵn yêu trước đây rồi cuộc là bắt đầu từ đâu.”

Cô vừa nói như vậy, ba người dẫn đội đều nhớ lại

Hành động sẵn yêu là bắt đầu từ nước Đại Sở, ban đầu là yêu thú đánh lén Long Hồ Môn vào ban đêm, sau đó Chung Nhân Nghĩa với danh hiệu Nhân Nghĩa Kiểm-Quán chủ của Vạn Cân Quán khởi xướng, việc này được triển khai với khí thế bừng bừng.

“Ngay từ đầu, ta rất xem thường hành động sản yêu này

Năm đó, rốt cuộc là người nào đứng ra sai khiến yêu thủ đánh lén Long Hồ Môn vào ban đêm? Đã qua nhiều năm như vậy, Long Hồ Môn còn không điều tra ra nguyên nhân, lại chụp mũ lên trên đầu yêu tỵ và yêu thú, sau đó sẵn yêu không hề phân biệt tốt xấu

Rất nhiều yêu thú vốn không có ý tổn thương con người cũng bí quá hoá liều, phải rời khỏi quê hương quen thuộc của mình để đi tới Nhân giới kiếm ăn..

Nơi nào có áp bức thì nơi đó có phản kháng

Yêu thú, đặc biệt là yêu thú Trúc Cơ đã có trí khôn, lực sát thương của bọn chúng lại mạnh hơn yêu thú bình thường gấp trăm ngàn lần

Hiện tại, chúng ta là người gây sự, chẳng lẽ còn muốn ép tất cả yêu thú chống lại Nhân giới thì mới được sao? Làm như vậy, rốt cuộc có lợi gì cho tu sĩ Nhân giới chúng ta chứ? Ta thật sự nghĩ mãi cũng không hiểu được.”

Vinh Tuệ Khanh chậm rãi nói, mặc dù chỉ là ngẫu hứng, nhưng lại đang nghiên cứu và thảo luận với bọn họ xem, nguồn gốc của chuyện này là gì

Đôi khi, có vài người không muốn người suy nghĩ, bởi vì nếu người suy nghĩ sẽ phát hiện ra có chỗ không ăn khớp trong đó mà dẫn đến việc phát hiện một vài mục đích đen tối.

Đúng vậy, hiện tại bọn họ phát động nhiều người tới săn yêu như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ lại thật sự muốn tiêu diệt tất cả yêu thú, thậm chí cả yêu tu sao?..

Cho dù bọn họ muốn, cũng không làm được đâu

Nói thật, số lượng yêu thú tuyệt đối sẽ không ít hơn số lượng tu sĩ.

“Mặt khác, không biết ba vị dẫn đội có nghĩ tới chưa? Từ khi chúng ta đến nước Đại Sở, những yêu thú đã không công kích đám người một cách hỗn loạn giống như trước đây nữa, mà thường công kích có tổ chức có mục đích

Đặc biệt là Long Hồ Môn, ba lần tấn công lớn gần đây đều tập trung vào Long Hồ Môn

Vì sao yêu thú luôn muốn tấn công Long Hồ Môn? Lẽ nào Long Hồ Môn có thứ gì tốt, thu hút sự chú ý của yêu thú sao? Vì sao không thấy yêu thú đi công kích hại môn phái khác?” Vinh Tuệ Khanh cố ý nói.

Cô cũng có tâm tư riêng của mình

Cô vẫn muốn tìm cơ hội đi tới đầm rồng bỏ hoang phía sau Long Hồ Môn để thăm dò tin tức của Mảo Quang

Nhưng những yêu thú kia cứ cách ba tới năm ngày lại công kích Long Hồ Môn, những tu sĩ của tông môn cấp hai bọn họ cũng chỉ đành phải vây bắt yêu thú ở đó, khiến cho Long Hồ Môn càng đề phòng nghiêm ngặt, cô căn bản không tìm được cơ hội đến gần.

Mà bởi vì có lời nhắc nhở của ô Lão Tam trước đó, cô đã nhận định chuyện yêu thú tấn công này là do có tu sĩ Nhân giới đứng phía sau điều khiển, cho nên hướng yêu thú tấn công có thể bị người ta thay đổi

Cô tin rằng những lời bọn họ đã nói ở đây hôm nay, nhất định sẽ bằng cách nào đó, truyền tới tai của kẻ đứng phía sau kia

Đến lúc đó, người kia nhất định sẽ điều chỉnh, không tập trung vào Long Hồ Môn nữa

Đương nhiên, nếu như vẫn tiếp tục tấn công Long Hồ Môn, vậy chỉ có một nguyên nhân là trong Long Hồ Môn thật sự có thứ gì đó mà người kia nhất định phải lấy được

Cho nên, bất kể người kia phản ứng thế nào, Vinh Tuệ Khanh đều có thể đoán ra mục đích thực sự của hắn

Nghe Vinh Tuệ Khanh nói vậy, sắc mặt của ba người dẫn đội đều trở nên nghiêm túc, nói với cô: “Cảm ơn Vinh đạo hữu đã nhắc nhở

Chúng ta muốn bàn bạc cách đối phó sau này, Vinh đạo hữu không ngại để chúng ta nói chuyện riêng chứ?”

Vinh Tuệ Khanh tươi cười nói: “Ta đương nhiên không ngại rồi

Vậy ta đi về đây, mấy vị cứ từ từ nói chuyện.” Nói xong, cô nhìn Lục Kỳ Hoảng mỉm cười rồi xoay người rời đi.

Ba người dẫn đội chờ cô đi rồi, mới bố trí kết giới và bắt đầu thảo luận cách đối phó.

Vinh Tuệ Khanh rón rén trở lại phòng của mình, quả nhiên nghe được Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên ở trong phòng nói chuyện

Bởi vì gian nhà của cô có thiết lập các thủ đoạn che mắt, cho dù người bình thường tiến vào, cũng không thấy được tình hình thật sự bên trong, cho nên Lâm Phiêu Tuyết cố ý mượn phòng của cô để nói chuyện với Vi Thế Nguyên.

Vinh Tuệ Khanh là người lập ra trận pháp, nên đương nhiên không bị hạn chế

Cô dứt khoát cầm một ấm trà, phi thân lên nóc nhà ngấm trăng, tự rót tự uống.

Thoáng cái, cô đã trở lại nước Đại Sở được một tháng, không biết La Thân thể nào, đám người Khăng Khăng có khỏe không

Trong phòng, Lâm Phiêu Tuyết đang dựa vào trong lòng Vi Thế Nguyên

Hai người vừa kết thúc một nụ hôn sâu, nàng dựa vào trong lòng hắn thở hổn hển.

Từ khi bọn họ lần lượt vào tông môn cấp hai, chưa từng có thời gian thân mật như vậy.

“Thế Nguyên, lần này ta cuối cùng cũng yên tâm rồi.” Lâm Phiêu Tuyết cười rất ngọt ngào

Bọn họ từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, qua lại thân thiết còn hơn cả anh em ruột, đã sớm quyết định sẽ lấy nhau

Vì Thế Nguyên đột nhiên xuất gia làm hòa thượng chính là lần đả kích đầu tiên, cũng là duy nhất đối với tình cảm của bọn họ

Cũng may, bây giờ hiểu nhầm đã được loại bỏ

“Sư phụ chàng không thích ta

Sư phụ ta cũng không thích chàng, thật không biết vì sao ta có nói giúp chàng thế nào, sư phụ ta cũng không để ý tới, còn nói chàng sẽ lừa gạt ta.” Lâm Phiêu Tuyết bĩu môi oán giận

Chỉ có ở trước mặt Vì Thế Nguyên, nàng mới lộ ra bộ dạng của cô gái nhỏ như vậy.

Vì Thế Nguyên mỉm cười: “Sư phụ ta là người xuất gia, đại khái không hiểu những chuyện này

Sư phụ nàng..

cũng là người ngoài, đại khái cũng không hiểu được.”

Sư phụ Vì Thế Nguyên là hòa thượng, sư phụ của Lâm Phiêu Tuyết là đạo cô, đại khái đều không hiểu..

Hai người nghĩ như vậy lại cảm thấy những gì không hiểu trước đây đều trở nên rõ ràng, tâm trạng cũng tốt hơn.

Vinh Tuệ Khanh ngồi ở trên nóc nhà nghe thấy bọn họ ở trong phòng nói chuyện, khóe miệng cũng hơi nhếch lên

Không có gì làm cho cô thấy vui hơn khi người có tình đến được với nhau

Thành tiên tất nhiên tốt, nhưng nếu như có thể thành tiên cùng người mình yêu thì càng tốt hơn

Trong giới tu hành bọn họ có không ít giai thoại vẹn cả đôi đường, vừa đạt được ao ước làm đôi uyên ương lại đạt được ao ước làm tiến như vậy.

“Đã hết nửa giờ rồi.” Vinh Tuệ Khanh gõ một cái lên xà nhà và truyền âm cho Lâm Phiêu Tuyết phía dưới

Vi Thế Nguyên đang cúi đầu muốn hôn lên gò má Lâm Phiêu Tuyết

Nghe Vinh Tuệ Khanh truyền âm, nàng vội vàng che miệng Vi Thế Nguyên: “Chàng cần phải đi rồi

Sư phụ chàng sắp về” Vi Thế Nguyên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lưu luyến quay về phòng của mình

Lâm Phiêu Tuyết trở về phòng nàng

Lúc này Vinh Tuệ Khanh mới từ trên nóc nhà xuống, quay về phòng của mình ngồi tĩnh tọa điều tức.

Ngày hôm sau, ba người dẫn đầu tông môn cấp hai quả nhiên ra tuyên bố, nói muốn cho mọi người nghỉ ngơi dưỡng sức, tạm dừng hành động săn yêu

Mệnh lệnh này vừa ra, các đệ tử tông môn cấp hai đều vui mừng không xiết, đồng thời lại có một vài kẻ rõ ràng sẽ lo lắng

Sau khi tra xét nhiều mặt, tìm hiểu được nguyên nhân, bọn họ lại thay đổi sách lược

Chưa tới mấy ngày lại truyền đến tin tức Vạn Càn Quán bị yêu thủ công kích, mời đội săn yêu của tông môn cấp hai tiếp viện.

Vinh Tuệ Khanh biết tin tức này thì trong lòng đã hiểu rõ

Xem ra, không phải Long Hồ Môn có thứ gì đó làm cho một vài người mơ ước, mà Long Hồ Môn trước mắt là trái hồng mềm, thường bị người ta lấy ra nhào nặn mà thôi.

“Tuệ Khanh, lần này chúng ta ở cùng một tổ, mọi người hành động thì nhất định phải cẩn thận đấy.” Không ngờ Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên lại có thể được phân đến tổ của Vinh Tuệ Khanh và Đại Ngưu, Bách Hủy

Nhớ tới | bài học lúc trước, tổ của mọi người không còn là bốn người nữa, mà là sáu người.

Mục tiêu của bọn họ là Đại Mạch Lĩnh gần Vạn Càn Quán

Vừa rồi, đám người ở trên phi hành khi nhìn xuống, đã thấy mấy con yêu thú có hình dáng rất lớn đang cầm tảng đá lớn đuổi theo đánh dân thường lên núi đốn củi săn thú

“Dừng tay!” Các tu sĩ lập tức cầm phẫn, từng ánh lửa bắn ra, các loại công kích linh lực của Lưu Tinh Kiếm bắn xuyên qua cơ thể của những con yêu thú này

“Tiên nhân đến rồi! Mọi người được cứu rồi!” Những người dân thường kia nhìn thấy bọn họ từ trên không trung nhảy xuống thì vội vàng chạy tới cảm ơn.

Đám người Vinh Tuệ Khanh bảo những người dân thường nhanh xuống núi, sau đó tự mình chặn đầu lối đi xuống núi, đánh với yêu thú xông tới.

“À, cuối cùng cũng có mấy đứa trẻ không tệ, ha ha ha ha.” Một con yêu thú với hình dáng nhỏ nhắn đột nhiên nhảy ra từ sau lưng những con yêu thú to lớn kia

Nó nhìn bọn họ liếm môi đầy vẻ thèm thuồng

Cái lưỡi dài trong miệng có vào duỗi ra rất tự nhiên, đầu lưỡi phân nhánh cho người ta cảm giác rất sắc bén.

Vi Thể Nguyên lập tức bảo vệ ở trước mặt Lâm Phiêu Tuyết, chày kim cương trong tay bay về phía trán của con yêu thú kia nhanh như một tia chớp.

Bóp!

Chày kim cương đập chính xác vào giữa trán của nó

Con yêu thú kia không ngờ tới lại không tránh thoát được chày kim cương này, trán bị đập sưng lên một cục to, nó lập tức kêu lên và biến trở về nguyên hình, mở miệng phun một làn khói màu vàng về phía bọn họ.

Vi Thể Nguyên lập tức che chở cho Lâm Phiêu Tuyết lùi nhanh về phía sau, trốn vào trong rừng rậm.

Đại Ngưu cũng lập tức bảo vệ Bách Hủy trốn vào rừng rậm bên kia.

Một tu sĩ khác lại trực tiếp bỏ chạy, chỉ để lại một mình Vinh Tuệ Khanh đứng đó, đón lửa giận của con yêu thú kia.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ rất nhanh, cũng đuổi theo hướng Đại Ngưu và Bách Hủy biến mất.

Con yêu thú kia quả nhiên không ngừng đuổi theo cô tiến vào trong mảnh rừng rậm, nơi Đại Ngưu và Bách Hủy xông vào.

Vinh Tuệ Khanh lập tức lấy ra cỏ ẩn thân đeo lên, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng nữa

Yêu thú kia vừa đuổi theo thì phát hiện Vinh Tuệ Khanh đột nhiên biến mất, nó tức giận đến mức nhảy loạn, hai tay mở ra, trong tay có thêm rất nhiều tia sáng màu vàng bắn ra ngoài, rất nhiều chỗ trong rừng cây nổ mạnh

Vút vút vút vút!

Rất nhiều đạn sáng nổ mạnh trong rừng cây, tản ra từng làn sương mù và che phủ đi cảnh tượng ở sâu trong rừng.

Phạm vi sương mù màu vàng bao phủ cũng không cao,

Vinh Tuệ Khanh lập tức ném ra phi thoa của mình, nhảy lên và nhanh chóng bay lên không trung, rời khỏi phạm vi sương mù vàng này

Đại Ngưu và Bách Hủy vẫn quay lưng về phía bên này, chạy sâu vào trong rừng rậm

Khi sương mù màu vàng tràn ngập qua, hai người bọn họ không kịp phản ứng nên không cẩn thận hít vào một ít sương

Vinh Tuệ Khanh đứng ở giữa không trung, trong miệng ngậm một Thanh Tâm Hoàn có thể chống được sự công kích của khói độc và mị khí.

Vinh Tuệ Khanh luôn cảm thấy làn sương mù màu vàng này rất quen thuộc, dường như trước đây đã từng ngửi qua

“Ha ha ha ha! Hít phải sương mù của Mị thú ta mà còn muốn an toàn đi ra sao? Người tưởng người là tu sĩ Nguyễn Anh à?!” Từ giữa không trung, yêu thú kia hạ xuống, đứng ở giữa rừng cây rậm rạp và hóa thành một cô gái duyên dáng, gương mặt của nó không mấy xinh đẹp nhưng trông rất quyến rũ, ngay cả Bách Hủy - nữ tu tu luyện mị thuật kia cũng không bằng

Mị thú? Nghe cũng biết không phải là yêu thú bình thường rồi.

Sâu bên trong rừng rậm, ánh mắt Đại Ngưu dần dần trở nên đỏ ửng, hẩn nhìn Bách Hủy bên cạnh thờ hồn hển.

Bách Hủy cũng bị choáng váng

Cô ta không xa lạ gì với mùi này, nên biết mình đã hít phải thứ không tốt

Bản thân cô ta cũng tu luyện loại mị khí này.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 234: Mị Thú (Hạ)

 Mắt Đại Ngưu càng thêm đỏ đậm, đè cô ta ngã xuống đất, tách hai chân cô ta rồi lao thẳng đến

Bách Hủy khẽ hừ một tiếng, không hề giãy giụa, hai chân thon dài tự động quấn lấy eo Đại Ngưu, uốn éo trên người Đại Ngưu theo chuyển động lên xuống của hắn

Lúc Đại Ngưu tiến vào trong, hai chân Bách Hủy kẹp chặt lấy mông hắn, đầu gối nhẹ nhàng thúc vào nơi mẫn cảm

Lúc Đại Ngưu rút ra, Bách Hủy lại gắt gao đón lấy, tự chuyển động lên xuống như được gắn động cơ

Có khí mị hoặc của Mị thú kích thích, Đại Ngưu và Bách Hủy đều cảm thấy khao khát không dứt hơn cả trước kia

“Đại Ngưu ca, huynh..

kiềm chế một chút..

A..

Đừng làm nhanh như vậy...” Bách Hủy kêu lên, hai cánh tay càng ôm chặt lấy bờ vai của Đại Ngưu hơn

Đôi mắt Đại Ngưu hoàn toàn biến thành màu đỏ

Hắn nhìn Bách Hủy cứ như người đi săn nhìn thấy thú săn, không quan tâm đến điều gì nữa mà liên tục chuyển động, tiếc mình chẳng thể chen cả người vào giữa hai chân cô ta.

Bách Hủy dù sao cũng đã tu luyện Mỹ thuật đỉnh cấp, lúc này so với Đại Ngưu vẫn còn giữ được một chút thanh tĩnh, vội vàng vận chuyển linh lực trong cơ thể định hóa giải mị khí màu vàng kia

Tiếc rằng tu vi của cô ta không đủ, không cự lại được mùi hương mê hoặc thiên nhiên của Mị thú

Thế rồi cô ta cũng chìm đắm vào thú vui xác thịt liên miên không dứt, cùng Đại Ngưu diễn đảo mây mưa quên mất rằng mình đang

nơi nào, mặc sức kêu rên ngay giữa cánh rừng

Tiếng thở dốc nặng nề của Đại Ngưu, tiếng rên rỉ kiều mị của Bách Hủy giao hòa, tăng thêm sự dâm dăng trong mảng sương mù ma mị màu vàng

Mị thú cảm giác được mùi dâm dục trong khu rừng, mũi giật giật ngửi tìm nơi bắt nguồn mùi vị đó đến được chỗ Đại Ngưu và Bách Hủy

Nó đứng cách bọn họ một khoảng không xa, cười mỉm nhìn lên.

Vinh Tuệ Khanh ở trên không trung nghe mà khó chịu, cuối cùng không nhịn được nữa bèn ra tay

Cô ném bộ trận kỳ Tiểu Vô Tướng Trận do chính mình luyện chế xuống, vây cả Mị thú, Đại Ngưu, Bách Hủy vào Tiểu Vô Tướng Trận

Đồng thời cũng phong tỏa thứ âm thanh khiến người nghe đỏ mặt, tim đập nhanh vào trong trận pháp.

Nhìn hai con người hầu như quên đi tất cả mà lẫn lộn trong rừng, Mị thú5mừng rỡ đến nỗi ngứa ngáy toàn thân, chợt xoay người, thứ như cái đầu phụ nữ trên cổ nó lập tức biến dạng

Mũi dần dài ra giống hệt hồ ly, ra sức hít ngửi mùi vị đậm đặc trong không khí

Hai mắt lại biến thành màu vàng nhạt, bên trong không hề có con người, mà cả con mắt như thạch anh màu vàng nhạt vậy

Trên đầu mọc dài ra hai cái tai nhọn, nhìn qua cũng giống như hồ ly, chỉ có phần miệng là không giống.

Hóa ra Mị thú có dáng vẻ thế này, nhìn cứ như một kiểu biến dị của hồ ly

Vinh Tuệ Khanh thân nhiên điều khiển phi thoa xuống khỏi đám mây, đến được chỗ trận nhãn của trận pháp thì dừng lại.

Cô nhìn Mị thú khoanh chân ngồi xuống, ngửa đầu há miệng, thố ra một viên yêu đan màu vàng4nhạt; sau đó nhắm mắt lại, hai tay duỗi về trước, không ngừng kéo đẩy vô bắt về phía Đại Ngưu và Bách Hủy đang giao hợp

Tay tóm lấy từng cụm từng cụm gì đó có dạng sương mù, bổ khuyết yêu đan của chính mình

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên thấy vài điểm sáng màu vàng kim cũng bị Mị thú kéo ra, đang trôi về bổ lấp cho yêu đan của nó! Những điểm sáng màu vàng kim kia trông rất quen!

Lúc này, Vinh Tuệ Khanh đã hoàn toàn xác định, Đại Ngưu chính là đối tượng mới được đại cường lựa chọn

Những hạt năng lượng đại cương đã chuyển từ trên người La Xảo Tư sang người Đại Ngưu

Chẳng trách La Xảo Tư bây giờ trốn trốn tránh tránh, căn bản không dám xuất đầu lộ diện, càng sợ phải chạm mặt cô

Nhất định là không còn chỗ dựa nên mới không dám gặp cô.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ vung trường tiên phóng ra từ chỗ tối, cuốn yêu đan của Mị thú sang cầm trên tay tung lên tung xuống, sau đó rời khỏi trận nhân.

Qua khỏi chỗ Đại Ngưu và Bách Hủy vẫn còn đang lẫn lộn thờ dốt không ngừng, Vinh Tuệ Khanh trực tiếp đi đến chỗ Mị thú

Cô là Trần Pháp Sư, đây là trận pháp của cô, là thiên địa của cô

Cô muốn để ai nhìn thấy ắt có thể khiến người đó nhìn thấy

Đương nhiên, cô không muốn ai thấy thì không ai có thể nhận ra cô

Như Đại Ngưu và Bách Hủy lúc này, dù họ có ở trạng thái thanh tỉnh cũng hoàn toàn không nhìn thấy được Vinh Tuệ Khanh đang ở nơi nào.

Vinh Tuệ Khanh không lo Mị thú sẽ nổi cơn làm hại người.

Mị thú đang nhắm mắt điều tức, đột nhiên phát hiện yêu đan của mình không còn thấy đâu nữa, mắt liền mở to, dùng mũi ra sức ngửi ngửi rồi lại hét lớn: “Kẻ cắp phương nào! Dám phô trương trước mặt Mị thú đại nhân nhà người?!”

Vinh Tuệ Khanh lúc này mới phát hiện, mắt Mị thú vốn không nhìn thấy gì, nó hoàn toàn dựa vào khứu giác để xác định phương hướng và mục tiêu

“Yêu đan của người đang ở trong tay ta, người nói ai là kẻ cắp?” Vinh Tuệ Khanh lạnh lùng nói

Càng đến gần Mị thú, Vinh Tuệ Khanh bỗng cảm thấy Tiểu Ô trong đan điền đột nhiên trở nên kích động, không còn bộ dạng gần chết” chống hai cẳng lên trời nữa, thay vào đó là phần khởi bay tới bay lui trong đan điền

Vinh Tuệ Khanh cảnh cáo Tiểu ô: “Yên một chút! Người phát điên cái gì?!” Tiểu Ô kích động không thôi: “Tiểu Ô nghe thấy mùi thịt! Tiểu ô nghe thấy mùi thịt rồi! Muốn ăn thịt yêu thú! Muốn ăn thịt yêu thú!” Vinh Tuệ Khanh im lặng một lúc lâu: “Ngoan ngoan đợi đấy, lát nữa sẽ cho người ăn thịt.”

Lúc này Tiểu ô mới yên tĩnh trở lại

Vinh Tuệ Khanh đứng trước mặt Mị thú, trong tay giữ yêu đan của nó, bóp mạnh một cái

Mị thú kêu ngao” đau đớn, ôm lấy bụng dưới ngã lăn xuống đất

Yêu đan bị cướp đi chẳng khác nào chỗ yếu hại bị nắm, yêu thú có lợi hại đến mấy thì lúc này cũng không thể tạo ra sóng gió gì, chỉ có thể đợi chết mà thôi

“Người từ đâu đến? Vì sao lại tấn công Vạn Càn Quán?” Vinh Tuệ Khanh lạnh lùng hỏi: “Nếu nói thật, ta sẽ cho người chết nhẹ nhàng

Nếu dám có nửa lời giả dối, ta sẽ khiến người đến thị cốt cũng không còn, hồn phách tán diệt!” Mị thú rùng mình, xoay đầu, hai mắt hướng về nơi Vinh Tuệ Khanh đang đứng, nhìn cô mà hỏi: “Người là ai?” Vinh Tuệ Khanh đột nhiên có cảm giác có người đang định xuyên thủng màn che trận pháp của cô, muốn thông qua đôi mắt không thấy gì của Mị thú mà theo dõi mình.

May sao đây là trận pháp của cô, nơi này kết nối với tất cả mọi thứ ở thế giới bên ngoài, không thứ gì qua mắt được vị Trận Pháp Sư như cô.

Bốn cây trận kỳ trong tay Vinh Tuệ Khanh lại được ném ra, gia cố vị trí trận pháp vừa rồi, hoàn toàn ngăn cách mỗi liên hệ với thế giới bên ngoài

“Không cần quan tâm ta là ai

Người mau nói ai đã sai người tới đây, đến đây làm gì?” Vinh Tuệ Khanh nhẹ giọng hỏi.

Mị thú cười khanh khách quái dị: “Ta nói cho người.” Lời còn chưa nói xong, miệng nó đột nhiên há to định phun một luồng khói vàng đến chỗ Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh sớm đã có chuẩn bị, lựa mềm trong tay tung ra quân lên người Mị thú, bao quanh mặt nó, khiến nó không cách nào mở miệng nhả khói

Nhưng làm như vậy, cô có muốn tra hỏi cũng không tiện nữa rồi

Mị thú ứ ớ không thốt ra được lời nào.

Vinh Tuệ Khanh thở dài: “Mở đường cho người người lại không đi, đừng trách ta sưu hồn.” Nói rồi, cô nhét yêu đan của Mị thú vào trong túi càn khôn của mình, sau đó vươn tay ấn lên huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Mị thú

Linh lực Húc Nhặt Quyết ào ạt tuôn ra, chảy vào biển tâm thức của Mị thú

Tìm hồn kiếm phách, nhìn thấy hàng loạt những hình ảnh khiến cô kinh ngạc không thôi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 235: Cái Cớ Để Vui Vẻ Với Đàn Ông

 Tầm nhìn thay đổi, băng qua một con đường nhỏ hẹp đến trước một vách núi đá.

Không bao lâu, từ phía bên kia vách đá truyền đến tiếng thùng thùng.

Lùi lại hai bước, vách đá phía trước bỗng vang một tiếng ầm, đã bị ai đó phá sập từ bên trong

Vô số yêu thú lại giống hỗn tạp mới ra đời, còn vương cả dịch nhầy trên mình đồng loạt lao ra, kêu gào đòi ăn...

Vinh Tuệ Khanh bị cảnh tượng này làm cho ngây ngẩn, nhất thời mất khống chế, linh lực ào ạt tuôn ra trực tiếp giết chết Mị thú.

Mị thú ngã rầm trên đất, co giật vài giây rồi nằm yên không còn động đậy

Tim Vinh Tuệ Khanh vẫn còn đập thành thịch, hít sâu vài hơi mới có thể bình ổn trở lại

Hóa ra những yêu thú bị đuổi khỏi rừng đa số đều bị đem đi “làm thí nghiệm” cả rồi

Không biết là vị chức quyền nào của giới tu hành lại có tinh thần khoa học đến vậy.

Vinh Tuệ Khanh cười lạnh

Trong biến tâm thức của Mị thú, cô chỉ nhìn thoáng qua vị “quái nhân khoa học” đó, nhưng cũng đã thấy rõ mặt mũi người kia

Hóa ra lại là hãn

Hãn làm như vậy chắc chắn là vì yêu tu của phố Hồ Lô, nhưng hãn muốn bắt yêu tu phố Hồ Lô để làm gì? Và còn, hãn thật sự chỉ vì yêu tu của phố Hồ Lô thôi sao? Nên biết rằng, trong yêu tu cũng có thể chế ba cấp tương tự như thể chế ba cấp tông môn của tu sĩ Nhân giới

Trên phố Hồ Lô còn có thành Hồ Lô, trên thành Hồ Lô còn có đất nước Hồ Lô

Chỉ là vị trí của nước Hồ Lô còn bí ẩn hơn cả thành Hồ Lô, tựa hồ có thể so sánh với tông môn đỉnh cấp chưa từng lộ diện mấy ngàn năm qua của Pháp gia.

Với thể lực của hãn, đương nhiên chỉ có thể đối phó với tầng lớp thấp nhất trong thể chế ba cấp của yêu tu - phố Hồ Lô

Trong tông môn đỉnh cấp ở Nhân giới ắt hẳn cũng có người hỗ trợ ghi nhớ từng con chữ trong sách cho hãn, giúp hãn mở rộng cánh cửa “thuận lợi”

Rốt cuộc mục đích chân chính của bọn họ là gì?

Chuyện này có liên quan gì đến thần điện Quang Minh hay không?

Không, không được, cô không thể lôi bao nhiêu thể lực vào chuyện này được

Giờ phút này, trước tiên nên trừ bỏ tên điên đang lom lom nhòm ngó đến phố Hồ Lô kia mới phải

Trước lúc đó, cô vẫn nên đến đầm rồng ở sau núi Long Hồ Môn một chuyến, cứu Mỗ Quang ra ngoài rồi hẵng tính...

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh rồi như tơ vò, đứng yên tại chỗ, nhất thời suy nghĩ đến nhập tâm

Không chú ý tới đằng sau lưng mình Bách Hủy và Đại Ngưu vẫn còn đang không ngừng giao hợp.

Bách Hủy đau đến muốn chết.

Đại Ngưu dưới sự kích thích bởi mị khí của Mị thú quả thực quá mức mạnh bạo

Cô ta đã không còn nhớ đây là lần thứ bao nhiêu, chỉ biết nơi riêng tư của mình đã trở nên tê liệt không còn cảm giác

Có nơi còn bị Đại Ngưu làm đến chảy máu, đụng vào là đau thấu ruột gan

Nhưng Đại Ngưu vẫn không thấy thỏa mãn, tựa như trí óc đều đã bị ý thức giao hợp như cầm thú này chiếm lấy.

Bách Hủy không chịu được nữa, linh lực vận chuyển bên trong thân thể, bắt đầu khởi động Mỹ thuật đỉnh cấp đã tu luyện bao nhiêu năm nay

Lực hút từng đợt từng đợt truyền đến từ nơi thâm kín của Bách Hủy vây chặt lấy dương vật của Đại Ngưu.

“A...” Toàn thân Đại Ngưu run lẩy bẩy, không biết là do hưng phấn hay là vì đau đớn

Cảm xúc trước kia có chút mất khống chế cuối cùng cũng khôi phục một ít

Phát giác linh lực của mình đang không ngừng chuyển sang người Bách Hủy thông qua chỗ hai người giao hợp, Đại Ngưu cả kinh vung tay tát cho Bách Hủy một bạt tai.

“Tiện nhân! Dám thái bố ta!” Đại Ngưu cắn răng

Trong đôi mắt, màu đỏ càng thêm nồng đậm, không khác gì ma tu

Bách Hủy kinh hoàng, một tay đẩy khuôn ngực trần trụi của Đại Ngưu ra, một tay chỉ vào mắt hắn: “Mắt..

mắt của huynh sao lại biến thành thế này?” Đại Ngưu cười ảm trầm, sắc mặt dần biến thành màu xanh lam, trên miệng mọc ra hai chiếc răng nanh, lấp lánh sáng dưới ánh mặt trời

Trên đầu mọc thêm hai cái sừng dài cong cong, nhìn lại giống đầu con trâu thật rồi.

“Nào chỉ có con mắt? Toàn thân ta đều biến đổi, ngươi không cảm giác được sao?” Đại Ngưu gầm nhẹ, thứ ấy còn đang cắm ở nơi riêng tư của Bách Hủy cũng lặng lẽ phát sinh biến hóa

Trên dương v*t trơn nhẵn, cứng chắc đột nhiên mọc lên vô số gai ngược, như Lang Nha Bổng mà đâm mạnh vào phần thịt non mềm, mỏng manh nhất trong chỗ sâu kín của Bách Hủy.

“A...” Bách Hủy hét thảm một tiếng, đau đến mức toàn thân co rụt lại

Nơi riêng tư cũng vì thế mà càng ôm chặt lấy dương v*t như cây Lang Nha Bổng của Đại Ngưu

Đại Ngưu thoải mái lại rùng mình một cái, thừa lúc hấp thu linh lực của Bách Hủy trở lại người mình.

Bách Hủy đau đến quá mức chịu đựng, lòng hạ quyết tâm, một thanh kiếm phù nhỏ nhỏ xuất hiện trong tay cổ ta

Không để hăn kịp trở tay mà đâm thẳng vào đan điền Đại Ngưu.

Đại Ngưu cảm thấy đan điền đau đớn, ma quân trong đan điền đột nhiên phát lực, đập văng cây kiếm phù kia ra

Nhưng trong thanh kiếm phù có sẵn linh lực đã gây thương tổn nghiêm trọng đối với đan điền của Đại Ngưu

“Tiện nhân! Dám đánh lén ta!” Đại Ngưu giận dữ ra mặt

Kể từ khi quen biết, Bách Hủy vẫn luôn lấy hăn làm đầu, nhẫn nhục chịu đựng

Thời gian qua lâu như vậy, Đại Ngưu đã quên mất Bách Hủy cũng là tu sĩ Trúc Cơ, cũng có thể ra tay với hăn!

Đại Ngưu nhảy bắn ra xa khỏi người Bách Hủy, lộn một vòng trên không, lúc xoay người lại đã mặc lên người một bộ khôi giáp kỳ dị.

Vinh Tuệ Khanh bị tiếng hét thảm của Bách Hủy kinh động, sức tỉnh lại

Xoay đầu liền nhìn thấy trên thân thể trần truồng của Bách Hủy toàn máu là máu, như một con búp bê vải nát vụn nằm đó, sắc mặt trắng bệch

Lượng máu lớn không ngừng chảy ra từ giữa hai chân cô ta.

Mà mặt Đại Ngưu như yêu ma, lơ lửng giữa không trung, đang cười lạnh với Bách Hủy

Tay hăn nâng một cây trường kích có gai ngược tựa như bằng sắt mà không phải sắt, đang nhắm đánh lên đầu Bách Hủy.

Trường kích lóe ánh sáng âm u, linh khí dạt dào.

Vinh Tuệ Khanh lập tức phát động trận pháp, hai tay chuyển động liên tục, chiêu gọi toàn bộ trận kỳ bay lên, xoay tròn xung quanh thân thể đang lơ lửng của Đại Ngưu.

Vô số nguyên khí đất trời bị trận kỳ kéo theo nghiền ép lên người Đại Ngưu.

“Ngay trong trận pháp của ta mà còn có ý định giết người, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi!” Vinh Tuệ Khanh hét lên, linh lực đột ngột tăng mạnh

Hô gọi một vài lá trận kỳ, bày ra Ngũ Hành Linh Trận giữa không trung.

Bầu trời phía trên đầu Đại Ngưu hệt như cực quang, phát ra năm màu sắc: trắng bóng cá, xanh đuôi yến, đen đầu quạ, đỏ lửa và vàng cỏ khô vây kín Đại Ngưu vào trong.

Lượng lớn nguyên khí đất trời từ bốn phương tám hướng tụ hợp lại, hình thành một đám tinh vân dạng vòng xoáy khổng lồ siết chặt Đại Ngưu ở bên trong.

Lúc linh lực vừa vào cơ thể, Đại Ngưu lập tức vui mừng, nhanh chóng điều khiển ma quân trong đan điền, vừa hấp thu linh lực vừa tu bổ đan điền bị trọng thương của mình.

Những linh lực càng lúc càng nhiều, tu vi của hắn lại không đủ, giống như một cái hồ nhỏ vừa nông vừa cạn đột nhiên nhận một lượng nước lớn của biển khơi đổ vào

Kết cục chắc chắn sẽ là để điều phá vỡ, khiến nước trong hồ tuôn chảy ra ngoài.

Linh lực ào ạt tràn vào cơ thể hần, đan điền đã chịu tổn thương nặng dần dần bị ép đẩy đến móp méo biến dạng.

Vẻ mặt Đại Ngưu từ kinh ngạc vui mừng dần chuyển sang tái mét sợ hãi, cuối cùng tròng to mắt, lệ máu rơi ra từ hốc mắt

Mà thân thể hần cũng bắt đầu trương to, như một quả bong bóng, da dẻ vì bị kéo căng mà bắt đầu nứt rạn, bên dưới lớp da lấm tấm những hạt máu

Dần dần, toàn thân hần đều loang lổ những máu là máu

Biến thành một huyết nhân.

Bách Hủy ở bên dưới chứng kiến cảnh tượng ấy, vội bò dậy khỏi mặt đất, lấy một bộ quần áo từ trong túi càn khôn ra thay, lạnh lùng nhìn Đại Ngưu đang gào thét giữa không trung

Cô ta lật tay phải, trong lòng bàn tay kẹp mấy lá bùa có lực công kích rất lớn, vung tay ném về phía Đại Ngưu đang cứng đờ giữa trời không.

Bùa chú thuộc tính bằng như mũi tên bắn vào thân thể Đại Ngưu, nổ âm vang

Thân thể Đại Ngưu đã tàn tạ đến mức không thể tàn tạ hơn lại nước thêm họa, cả người héo rũ, trở nên âm trầm

“Con tiện nhân! Cầm chừng ta nhiều đến thế, bây giờ còn muốn mưu sát cả chồng mình! Người sẽ không được chết tử tế!” Đại Ngưu rống giận, muốn lao xuống từ trên không trung cùng Bách Hủy đồng quy vu tận

Bách Hủy nhanh nhẹn lặn sang bên, tránh khỏi đòn tấn công linh lực của Đại Ngưu

Vinh Tuệ Khanh thấy vậy bèn căn răng lấy ra một khối linh thạch trung phẩm, bổ sung linh lực cho chính mình, cũng là bổ sung gấp bội cho trận kỳ đang vây quanh Đại Ngưu kia.

Trận kỳ xoay vòng càng thêm nhanh, vòng xoáy linh lực càng thêm hung hãn

Đại Ngưu không thể động đậy, giữa đầu thét dài một tiếng

Trong đàn diên vang tiếng ầm ầm, hoàn toàn bị nổ tung

Thấy đầu Đại Ngưu đã nghiêng hẳn sang một bên, cả người như cánh diều đứt dây phất phơ giữa không trung..

“Hắn chết rồi.” Vinh Tuệ Khanh nhàn nhạt lên tiếng, quay đầu thu hồi trận kỳ của mình lại

Thi thể Đại Ngưu cũng rơi xuống như một đồng vải vụn, ngã bên chân Bách Hủy

Ánh mắt Bách Hủy nhìn thi thể Đại Ngưu rất là phức tạp, tựa như không dám tin đây chính là chàng trai mà kiếp trước và kiếp này cô ta đều luôn tâm tâm niệm niệm muốn phù trợ

Vì con người này, cô ta đã làm biết bao nhiêu chuyện, đúng có, sai có, nên có, không nên cũng có

Tất cả đều chỉ vì một mình hắn

Những chính mình lại tự tay tiễn hắn đi.

Bách Hủy chậm rãi ngồi xổm xuống, muốn khép đôi mắt còn trợn tròn của Đại Ngưu lại.

Đột nhiên, trong mắt Đại Ngưu lóe lên ánh sáng màu lam, cả người lại hơi chút động đậy.

Vinh Tuệ Khanh phát giác có điều không ổn, lập tức vung ra trường tiên màu vàng kim, quần lấy eo Bách Hủy kéo lùi về sau.

Đại Ngưu loạng choạng đứng dậy, máu trên người đã hoàn toàn ngừng chảy

Sừng trên đầu vẫn còn đó, sau lưng lại mọc thêm một cái đuôi thật dài, dựng đứng cao cao

Hắn quay đầu nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh và Bách Hủy, khóe miệng lộ ra một nụ cười quái dị: “Đa tạ các người đã giết hắn

Thân thể này không tệ, ta muốn nó!” Nói rồi, một chân giẫm mạnh lên mặt đất nhảy vọt lên không, bay thật nhanh vượt khỏi tầm nhìn

Dù là trận pháp của Vinh Tuệ Khanh hay là nguyên khí giữa đất trời cũng không thể nào ngăn trở hắn

Mắt thấy Đại Ngưu càng bay càng xa, biến thành một đốm đen dần biến mất giữa đất trời, cuối cùng không còn thấy bóng dáng.

Bách Hủy bình tĩnh nhìn hướng bầu trời, nước mắt tuôn rơi: “..

Không phải lỗi do ta, ta không cố ý

Ta chưa từng muốn dối lừa hắn..

Ta tu luyện mị thuật..

Những chuyện ấy không phải do ta tình nguyện..

Ta chỉ là thân bất do

kỷ...”

Vinh Tuệ Khanh nghe được lời này, nhàn nhạt nói: “Thật ra, người nên cảm ơn công pháp đó

Bởi vì nó cho người một cái cơ để có thể vui vẻ với đàn ông ở bất cứ đâu mà không cần phải tự trách

Phải rồi, sao lại là lỗi của người được chứ? Đều là lỗi của cái công pháp đó

Đúng không? Bởi vì nó, người mới không thể không ngủ với các dạng nam tu

Đều là do tác giả bất lương muốn viết H nên mới gán cái công pháp dối trá này lên đầu người

Muốn trách thì trách tác giả bất lương..

Cho nên, chúng ta phải đoàn kết với nhau, cùng nhau chống lại cái đại cường lừa bịp này và cả tên tác giả vô lương tâm.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 236: Chỉ Cách Chân Tướng Một Bước

 Từ lâu cô đã cảm thấy lại lịch của Bách Hủy có chút kỳ lạ

Bây giờ tận tai nghe thấy chính miệng cô ta nói ra, cuối cùng cũng giải quyết được khúc mắc bao nhiêu năm nay của mình

“Kiếp trước? Lẽ nào cô đã chuyển kiếp?” Vinh Tuệ Khanh ngẫm nghĩ, đưa cho Bách Hủy một chiếc khăn để cô ta lau mặt

Bách Hủy nhận lấy khăn, lau loạn xạ trên mặt, sau đó ném lại cho Vinh Tuệ Khanh

Kiên cường đứng lên: “Không ngại cho cô biết, ta là được trùng sinh.” Vậy là giống với sự tỷ Lỗ Oánh Oánh của mình ở Thanh Vân Tông

“Trùng sinh? Thế nghĩa là kiếp trước cô cũng đã gặp được Đại Ngưu, gặp được ta?” Vinh Tuệ Khanh hiếu kỳ hỏi

Cô đã nghe Lỗ Oánh Oánh kể về chuyện trùng sinh một lần, bây giờ nghe Bách Hủy nhắc đến đột nhiên lại muốn kiểm chứng xem xem, rốt cuộc kiếp trước do người nào kể mới thật sự có điều kỳ lạ

Bách Hủy ôm đùi ngồi trên đất, nghiêng đầu liếc xéo Vinh Tuệ Khanh một cái, trong mắt lộ ra vẻ hoang mang.

“Đại Ngưu đương nhiên là ta đã gặp qua

Cô có biết không? Kiếp trước, Đại Ngưu thực sự có lỗi linh căn

Hắn là thiên tài tu hành của kiếp đó, cưới đại tiểu thư Đóa Ảnh của sơn trang Đóa Linh, một mực tình thâm ý trọng với nàng ta

Lúc Đóa Ảnh tiểu thư qua đời, Đại Ngưu đau đớn tột cùng, cũng chính vào lúc đó, ta nhìn thấy dáng vẻ đau thương của hắn, trong lòng đã nảy sinh ngưỡng mộ

Cảm thấy nếu như ta là đại tiểu thư Đóa Ảnh, cả đời này được hắn dành cho tình yêu thương nồng ấm như vậy, xem như chết cũng đáng...”

Trên mặt Bách Hủy đã không còn ưu thương, giống như là đang kể một chuyện không liên quan đến mình

Chỉ có người tâm hóa tro tàn mới sinh ra tâm thái và cảm giác như vậy

Vinh Tuệ Khanh khẽ “à” một tiếng, có hơi hiểu ra chấp niệm mà Bách Hủy dành cho Đại Ngưu

Từ kiếp trước đã một lòng cảm phục, kiếp này lại trở mặt thành thù, khoảng cách giữa yêu và hận có lẽ cũng chẳng hề xa xôi

“Cho nên sau khi ta trùng sinh, chuyện đầu tiên..

chính là tìm Đại Ngưu

Ta muốn trước lúc Đại Ngưu gặp được đại tiểu thư của Đóa gia thì sẽ ở bên ta trước

Ta muốn dốc hết sức lực ngăn cản hắn và Đóa Ảnh ở cùng nhau

Bởi vì cả đời này, hắn là của ta, hắn chỉ có thể ở bên ta!” Bách Hủy hơi đề cao giọng, đôi gò má tái nhợt hiện lên hai mảng đỏ hồng dị thường.

Vinh Tuệ Khanh khẽ lắc đầu: “Bây giờ cô biết rồi, Đại Ngưu không giống với người cô đã thấy vào kiếp trước

Biết người biết mặt không biết lòng

Cô đã làm bao nhiêu chuyện sai trái vì hăn, bây giờ hối cải vẫn còn kịp.”

Bách Hủy ngấn ra, cúi thấp đầu ôm lấy đầu gối khóc òa lên.

Vinh Tuệ Khanh không ngăn cô ta, thay vào đó dựa vào một cây to ở bên cạnh, yên lặng đợi cô ta khóc xong.

Kiểm nén bấy lâu, cô ta cũng cần có chỗ giải tỏa.

Bách Hủy không phải người tốt, cũng không phải kẻ tội ác tà trời

Chỉ cần cô ta muốn hối cải, Vinh Tuệ Khanh vẫn bằng lòng cho cô ta một cơ hội.

Đều là phụ nữ

Vì sao phụ nữ lại phải đi làm khó phụ nữ?

“Được rồi, nói xong chuyện của Đại Ngưu, bây giờ có thể nói về ta rồi chứ? Ở kiếp trước, ta là người thế nào?” Vinh Tuệ Khanh thấy Bách Hủy cuối cùng cũng ngừng khóc, nửa nghiêm túc nửa giễu cợt hỏi.

Từ Lỗ Oánh Oánh, Vinh Tuệ Khanh biết được dường như Lỗ Oánh Oánh trùng sinh từ thế giới song song với tác phẩm gốc, ở đó, Vinh Tuệ Khanh có hình tượng giống với những gì đại cương đã triển hiện trước cô

Là một người được xây dựng hình tượng kham khổ, một cái bánh bao có mưu đồ giả heo ăn thịt hổ, cuối cùng suýt thì bị người ta ăn sạch.

Nhưng cái đại cương giáo hoạt đó chỉ cho cô thấy một phần hướng phát triển của nội dung, còn có rất nhiều điểm quan trọng bị lược bỏ, có lúc còn cho cả màn hình đen

Từ Lỗ Oánh Oánh, Vinh Tuệ Khanh vá víu lại một phần hướng đi của cốt truyện gốc còn thiếu.

Từ chỗ Bách Hủy, cô sẽ thu được càng nhiều phần nội dung còn thiếu ấy chứ? “Có phải ta cũng lợi hại như bây giờ không?” Thấy Bách Hủy nhìn mình một hồi lâu không lên tiếng, trong lòng Vinh Tuệ Khanh hơi chút sợ hãi, hỏi dò.

Bách Hủy lộ ra vẻ mặt kỳ quái, lắc đầu với cô: “Không, không phải.”

Vinh Tuệ Khanh có chút thất vọng

Lẽ nào sức mạnh của cốt truyện thật sự không thể lay chuyển? Nhưng vừa rồi cô cùng Bách Hủy hợp sức phá hủy đan điền Đại Ngưu, tâm thức của Đại Ngưu hẳn cũng đã diệt sạch những hạt tinh thể đại cương bịp bợm ấy rồi chứ? Con quái vật sống lại trên thân thể Đại Ngưu sau này không khác mấy với hình tượng ma quân ngày đó đã tràn ra khỏi cổng Ma giới khi cánh cổng ấy được mở ra.

Nhưng không phải La Thần đã nói những ma quân đó và cánh cổng đều là huyền thuật mà thôi, tất cả đều hư ảo, không hề chân thực hay sao.

Tại sao bây giờ lại có một con ma quân nhập vào người Đại Ngưu kia? Tâm tư Vinh Tuệ Khanh không tự chủ lại bay về với La Thần

Lẽ nào sự hôn mê củay là có điều kỳ quặc?!

Bách Hủy đứng dậy, huơ huơ tay trước mặt Vinh Tuệ Khanh

Vinh Tuệ Khanh đưa mắt nhìn sang: “Nhớ ra ta như thế nào rồi?”

Bách Hủy nhấn từng chữ: “Cô, không tồn tại.” “Cái gì?” Vinh Tuệ Khanh sửng sốt, không khỏi ngoáy ngoáy tai mình: “Cô nói lại xem?” “Ta có nói một trăm lần cũng chỉ có câu nói này

Cô không tồn tại

Ở kiếp trước của ta và Đại Ngưu, cô không hề tồn tại

Lôi linh căn là của Đại Ngưu, không có phần của cô

Quản Phượng Nữ không có con gái, Ngụy Nam Tâm cũng không chết sớm như vậy

Cô có biết vì sao trước kia ta luôn nhắm vào cô, muốn giết chết cô không? Bởi vì, cô không tồn tại! Cô không thuộc về thế giới này! Ta không biết cô ở nơi nào đến, đến đây có mục đích gì, nhưng ta biết rõ cô chính là biến số của kiếp này

Đại Ngưu rơi vào kết cục ngày hôm nay thật ra có liên hệ rất lớn với cô.” Lời của Bách Hủy như sấm sét giữa trời quang, nổ vang bên tai Vinh Tuệ Khanh.

“Ta không tồn tại? Mẹ ta không có con gái?!” Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc không thôi

Vốn nghĩ rằng sẽ nghe được càng nhiều nội dung chi tiết, bổ sung vào phần cốt truyện còn thiếu trong đại cương

Nào ngờ nghe được lại là một câu “Kịch hay đã kết thúc, xin hãy quay lại vào ngày mai”.

Thậm chí cô còn không tồn tại trong vở kịch ấy, mà chỉ là một người qua đường đứng xem mà thôi

Không, thậm chí cả người qua đường cô cũng không phải.

Mi mảy Vinh Tuệ Khanh nhú chặt, lật tay phải, Nhật Câu liền xuất hiện trong tay.

“Nếu cô có lời nào giả dối, Nhật Câu của ta có thể sẽ trở mặt không nhận người đấy!” Vinh Tuệ Khanh lạnh lùng nói, lo rằng Bách Hủy bịa chuyện lừa cô.

Bách Hủy ngửa đầu cười to, toàn thân run rẩy thật mạnh: “Giả dối? Đến nước này ta còn lừa cô làm gì?! Đại Nguru đã chết, sau này ta phải đi con đường của mình

Nhưng còn cô, con đường của cô ở nơi nào? Một người vốn không nên xuất hiện trên thế gian này, rốt cuộc là kiếp hay duyên, cô có từng nghĩ qua? Cô làm sao đến được đây hẳn bản thân cô càng hiểu rõ

Cha mẹ cô có phải cha mẹ ruột không...”

Vinh Tuệ Khanh lớn tiếng ngắt lời cô ta: “Đương nhiên họ là cha mẹ ruột của ta

Điều này không cần người quan tâm.”

Bách Hủy ngừng cười, nhún vai tỏ vẻ không chút quan tâm: “Vậy thì tốt

Có lẽ từ khi ta trùng sinh, tất cả đều đã thay đổi, chỉ là ta cố chấp không muốn tin mà thôi.” Đại Nguru chết đi, Bách Hủy như được giải thoát, cả người cô ta đều không còn giống như trước kia nữa.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng rối trí, Nhật Câu đặt trên cần cổ Bách Hủy cửa vào tạo ra một đường máu đỏ

Nếu đây cũng là nội dung truyện gốc thì cũng xem như lại là một lần tiến triển thần kỳ

Nhưng nếu đây chính là chỗ không thể khống chế trong nội dung gốc thì sao?! Vinh Tuệ Khanh trong truyện gốc khiêm tốn trầm lặng, không bao

giờ muốn khoa trương trước mặt người khác

Dù là ở sơn thôn hay là Long Hồ Môn, Thanh Vân Tông, cô đều tồn tại chỉ như một cái bóng

Kiếp trước, Bách Hủy không biết đến sự tồn tại của cô có phải vì cô quá dè dặt, nên không ai biết đến chăng? Nhưng còn chuyện Lôi linh căn của Đại Ngưu thì phải giải thích thế nào? Phải chăng là chỉ cần Vinh Tuệ Khanh tồn tại, Đại Ngưu sẽ không thể có Lôi linh căn? Chỉ khi cô không tồn tại, Đại Ngưu mới có được cơ duyên ở sau núi Lạc Thần năm xưa?

Nghĩ như vậy lại mâu thuẫn với nội dung mà đại cương dự báo

Bởi vì trong đại cương, Vinh Tuệ Khanh là một tồn tại có thực, chỉ là tính tình không giống, cũng là vì không phải cùng một linh hồn mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh luôn cảm thấy đó điều gì đó không phù hợp

Bách Hủy kể những chuyện ở kiếp trước mà cô ta biết hoàn toàn không có những chi tiết uất ức mà đại cương đã trình hiện

Bởi vì trong kiếp đó không có cô, cô không phải là nhân vật chính..

Ở thế giới đó, Đại Ngưu mạnh mẽ khí phách, dễ dàng đạt được cơ duyên, linh căn lại tốt, bản thân hẳn cũng cần mẫn thông minh, tu vi một ngày vượt xa ngàn dặm

Nếu không phải ở kiếp trước Bách Hủy chết quá sớm, không chừng còn có thể thấy Đại Ngưu Kết Anh, Hóa Thân! Vinh Tuệ Khanh đột nhiên hiểu ra rồi.

Cái đại cương bịp bợm kia từ đầu tới cuối chỉ là đang lừa cô!

Cái gì mà 18+? Cái gì mà truyện huyền huyền tiên hiệp khổ vì tình?! Chẳng qua là nó muốn tung hỏa mù mà thôi! Mục đích thật sự của đại

cường chỉ có một, đó chính là giết chết cô! Bởi vì sự tồn tại của cô đã cướp đi ánh hào quang và phong thái của nhân vật chính thật sự - Tăng Đại Ngưu!

Đại cường cho cô thấy những uất ức, bất lực, ngược đãi đó giống như ám thị tâm lý vậy

Nếu cô mềm yếu thì sẽ rơi vào kiểu ám thị tâm lý đó của đại cường, bước lên con đường mà đại cường đã vẽ ra cho cô trong lúc không hay không biết.

Cuối con đường đó sẽ là gì?

Vinh Tuệ Khanh dám lấy đan điền Trúc Cơ của mình ra đảm bảo, tuyệt đối không giống như những gì mà đại cường triển hiện lần cuối cùng

Sau khi cùng La Thần một đêm, dung nhan cô phục hồi, tu vi tăng lên nhanh chóng, đột nhiên biến thành nữ siêu nhân đánh hạ tất cả những yêu ma quỷ quái!

Tuyệt đối không phải cái kết cục này!

Kết cục của cô chỉ có một, đó là cái chết!

Chỉ khi cô chết đi mới có thể trả lại vị trí cho Đại Ngưu, để cho vị nhân vật chính thật sự này lên sân khấu!

Thật là, hóa ra Tăng Đại Ngưu mới là nhân vật chính của câu chuyện này! Rốt cuộc trong chốn thâm u đó, là luồng sức mạnh nào đã hấp dẫn cô sang, tiện thể chặn luôn đường của Đại Ngưu, chỉnh sửa hướng đi của cả cốt truyện, từ đó khiến cho đại cường tức giận, nhảy vào trong truyện mà truy sát cô?

Chưa kịp xuất sư người đã chết, ắt khiến đại cường lệ tràn mi...

Vinh Tuệ Khanh dành một phút mặc niệm cho đại cường khi giờ đây mọi công sức đều đã đổ bể, sau đó hoàn toàn đặt chuyện này sang bên.

Đại Ngưu đã chết, có chuyện gì mời thắp hương

Cô còn có chuyện quan trọng hơn phải làm

“Ta đi đây

Chuyện ngày hôm nay là ta nợ có một cái nhân tình.” Bách Hủy chấp tay với Vinh Tuệ Khanh, sau đó xoay người xuống núi, tiêu sái rời đi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 237: Bí Mật Dưới Đáy Đầm

 Làn gió nhẹ thổi qua rừng cây làm lá cây lay động, vang lên những tiếng xào xạc.

Vinh Tuệ Khanh đứng trên đỉnh núi, nhìn theo bóng lưng của Bách Hủy đi xa và khẽ thở dài.

Ra khỏi rừng cây, Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết đang đứng ở đầu đường nhìn xung quanh.

“Tuệ Khanh! Mọii tới đây! Sao rồi? Yêu thú kia có làm khó dễ gì mọii không?!” Mặt Lâm Phiêu Tuyết đỏ bừng, hơi ngượng ngùng khoác lên cánh tay của Vinh Tuệ Khanh

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười: “Mọii không sao

Hai người cũng ổn chứ?”

Vi Thế Nguyên đi tới, kéo Lâm Phiêu Tuyết qua: “Vẫn tốt.” Hắn nói xong lại thò đầu nhìn về phía sau lưng Vinh3Tuệ Khanh, hỏi: “Đại Ngưu và Bách Hủy đâu?”

“Bách Hủy đi rồi

Còn Đại Ngưu, chắc là đã chết.” Vinh Tuệ Khanh thở dài

Lần hành động săn yêu này đúng là khó lường, cũng sắp tới lúc phải tính toán rõ ràng rồi.

Vì Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết không hỏi nữa, bọn họ đi cùng Vinh Tuệ Khanh trở về vương phủ ở kinh thành nước Đại Sở

Người dẫn đầu đội của Thái Hoa Sơn đã trở lại tông môn kiểm tra, biết hồn đăng của Tăng Đại Ngưu đã tắt, mới chính thức tuyên bố hãm hy sinh.

Đến lúc này, hành động săn yêu lần này đã làm không ít đệ tử tinh anh của tông môn cấp hai chết và bị thương

Ở trong hàng trăm triệu người bình thường, người có thể tu hành vốn rất hiếm thấy

Mà ở trong những người có thể tu hành có linh căn, đạt đến Trúc Cơ lại càng ít hơn

Ở trong tất cả Ngũ Châu Đại Lục, Trúc Cơ tiến vào tông môn cấp hai sẽ được xem là rồng phượng trong loài người rồi

Thoáng cái, rồng phượng đó lại chết đi, cho dù là tông môn cấp hai có thực lực hùng hậu cũng không nhận được phải oán trách.

Tranh thủ lúc mọi người nghỉ ngơi dưỡng sức, kẻ phía sau kia không dám tiếp tục làm mưa làm gió, Vinh Tuệ Khanh lén vào đầm rồng ở phía sau núi Long Hồ Môn

Lúc trước, cô đã từng ở đây hơn một năm, sau đó lại bị ném vào đầm rồng tế Long Thần nên rất quen thuộc với đường đi ở đây

Về phần trận pháp trên Long Hồ Sơn, trong mắt Vinh Tuệ Khanh bây giờ, nó cũng chỉ có hai chữ thô sơ

Màn đêm buông xuống, trên Long Hồ Sơn thường bị yêu thú tàn sát bừa bãi lại hoàn toàn yên tĩnh.

Các đệ tử đi tuần núi đã trở lại nghỉ ngơi

Đại trận bảo vệ núi được mở ra để cảnh báo.

Vinh Tuệ Khanh đi ngang qua rừng giống như cành liễu lướt qua bụi hoa, tới gần đầm rồng.

Quả nhiên, nước trong đầm rồng đã cạn, chỉ còn lại một vùng đầm lầy giống như cái hồ to

Có thể nhìn ra được, trong hồ đều là nước4bùn

Mà động phủ Vinh Tuệ Khanh đã từng đi qua năm đó lại nằm ở dưới nước bùn này.

Vinh Tuệ Khanh nấp ở phía sau một tảng đá lớn gần đầm rồng, đeo cổ ấn thân lên người, ngẩn ngơ nhìn về phía bên kia

Ở đây có nước bùn nặng như vậy, cô phải làm thế nào để vào được? Nói cách khác, sao Mỗ Quang bị nhốt vào được? Sau khi bị nhốt, làm sao những kẻ muốn ra tay với ông có thể tiến vào trong được? Chắc không phải từng người lặn xuống dưới nước bùn, sau đó vung đao liễu mạng đào ra một con đường chứ?

Nhất định phải có lối đi khác vòng qua những nước bùn này, bước vào động phủ9ở dưới đáy của đầm rồng

Trên đầm lầy, mấy con đom đóm lập lòe, bay trong bầu trời đêm tối tăm.

Vinh Tuệ Khanh giật mình, tách ra một phần thần thức bám vào trên một con đom đóm, sau đó điều khiển con đom đóm vật lộn ở phía dưới nước bùn

Mỗ Quang bị giam ở trong động phủ phía dưới, vậy nhất định phải có tu sĩ ở bên cạnh để canh giữ ông

Vinh Tuệ Khanh không dám vận dụng linh lực của mình, lại không dám trực tiếp vận dụng thần thức tìm kiếm phía dưới nước bùn.

May là có mấy con đom đóm tới đây cho cô dùng.

Trong nước bùn hoàn toàn tối đen, con đom đóm lại nhỏ, Vinh Tuệ Khanh cố kiên nhẫn, nhẹ nhàng phát động thần thức của mình để khống chế con đom đóm bò vào trong nước bùn

Ban đầu, Vinh Tuệ Khanh đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến dài lâu, mặt khác lại khống chế mấy con đom đóm khác, định cho con đom đóm kia bất hạnh chết đi, cô lại điều khiển thêm đom đóm xuống dưới.

Tuy nhiên, chỉ qua một canh giờ, Vinh Tuệ Khanh lại phát hiện đom đóm đã đi ra ngoài nước bùn, bay vào trong một không gian trống trải.

Hóa ra, đầm rồng này chỉ có một tầng mỏng nước bùn phía trên, phía dưới đã bị đào rỗng, hình thành các động phủ lớn nhỏ khác nhau

Mấy tu sĩ Kim Đan của Long Hồ Môn đều ở đây, mỗi người ngồi điều tức ở trong động phủ riêng.

Vinh Tuệ Khanh ngăn người nhưng lại hiểu ngay lý do.

Đầm rồng là nơi Long Thần Thính Phong đã ở lại hơn một vạn năm, không biết có bao nhiêu linh khí được tập trung lại

Những tu sĩ này không lợi dụng mới là lạ

Chẳng qua, Mão Quang cũng có thể bị nhốt ở chỗ này làm cho Vinh Tuệ Khanh cảm thấy không nói nên lời

Thật không biết là ai đã nghĩ ra biện pháp để nhiều tu sĩ Kim Đan như vậy cùng canh giữ ông.

Vinh Tuệ Khanh lấy lại bình tĩnh, điều khiển đom đóm bay chậm ở trong động phủ kia

Vì bầu trời bị nước bùn ngăn cản, cho dù là ban ngày nhưng ở đây vẫn rất tối

Ở đây, các tu sĩ chỉ ngồi im tu luyện là chính, nên không cần tới ánh sáng

Ở trong bóng tối, bọn họ trái lại càng dễ dàng tập trung tinh thần tu luyện hơn

Mà ở đây vốn có rất nhiều đom đóm, bay qua bay lại ở trong không gian phía dưới nước bùn

Trên mấy con đom đóm này có nước bùn, có lẽ chúng cũng bò từ trong nước bùn ra

Vinh Tuệ Khanh bật cười và lắc đầu, thần thức vẫn bám ở trên thân của con đom đóm

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận khí tức bên trong không gian kia

Nơi đó có khí tức của Long Thần, cũng có linh khí của tu sĩ, còn có yêu linh khí đặc biệt của yêu tu.

Vinh Tuệ Khanh điều khiển con đom đóm bay qua bay lại bên trong rất nhiều động phủ kề sát nhau này, cuối cùng cũng phát hiện ra tung tích của Mảo Quang.

Mượn từng điểm sáng mờ của đom đóm, Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy Mảo Quang lặng lẽ ngồi khoanh chân ở trong bóng tối, vẻ mặt bình tĩnh, hai mắt nhắm nghiền

Trên người ông mặc trang phục màu trắng không dính lấy một hạt bụi nhỏ, mái tóc dài thả xuống vai, giống hệt với tu sĩ khác vậy, có cảm giác như ông chỉ ở đây tu luyện, chứ không phải là tù nhân.

Vinh Tuệ Khanh muốn điều khiển con đom đóm đi vào trong động phủ của Mảo Quang

Nhưng khi vừa muốn tiến vào cửa, một con đom đóm giống như đụng vào một mặt lưới vô hình, bắn mạnh trở lại.

Con đom đóm này vừa ngã xuống đất, đã hôn mê bất tỉnh

Vinh Tuệ Khanh vội thu lại thần thức, cô xoa nhẹ huyết thái dương của mình, dựa lưng vào trên tảng đá lớn suy nghĩ

Trong động phủ phía dưới nước bùn, Mảo Quang chợt mở mắt và nhìn về phía con đom đóm bị ngã, đang nằm ở cửa động phủ, chậm rãi mỉm cười

Ông đã bị nhốt ở chỗ này nửa năm

Đám người kia có kế hoạch nên không hành hạ ông nhiều, chỉ nhốt ông ở đây làm bạn với mấy tu sĩ Kim Đan của Long Hồ Môn, thứ nhất là theo dõi, thứ hai là chán áp ông.

Đối phương là tu sĩ Nguyễn Anh, ông đã thử vài lần nhưng không thể chạy trốn được

May mà ông cẩn thận, sau vài lần chạy trốn ông đều không để cho đối phương phát hiện ra.

Về sau, ông bói cho mình một quẻ, biết nửa năm sau có thể xoay chuyển được tình thế, lúc này mới yên tâm ở lại

Sau đó, ông phát hiện linh khí ở đây đặc biệt thích hợp cho yêu tu tu luyện, nên lại càng hạ quyết tâm, không định rời đi sớm nữa.

Mão Quang đã luyện Húc Nhật Quyết đến tiểu thành, Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn đã nhiều năm, nhưng vẫn không cách nào chạm tới được cánh cửa Kết Anh kia

Nhờ yêu linh khí do Long Thần để lại đây, sau khi nửa năm tu luyện, ông đã chuẩn bị sẵn sàng Kết Anh.

Chẳng qua, ông biết khi Kết Anh cũng là lúc mình yếu nhất

Các tu sĩ ở đây và cả tu sĩ Nguyễn Anh đã lừa ông tới nhốt ở chỗ này cũng sẽ không cho ông được thuận lợi Kết Anh.

Ông đợi nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng đợi được người đến giúp đỡ

Mão Quang thổi một hơi vào con đom đóm nằm trên mặt đất.

Nửa năm qua, tất cả đom đóm trong phạm vi trăm dặm xung quanh đây đều được ông dùng bí pháp yêu tụ đặc biệt gọi tới

Sau khi được yêu linh khí của ông cải tạo, bọn chúng đã có thể xuyên qua hạn chế của tầng nước bùn kia, trở thành con đường giao tiếp duy nhất giữa ông với bên ngoài

Con đom đóm nằm trên mặt đất đã tỉnh lại, Mão Quang muốn điều khiển con đom đóm, lại không cần đặt một tia thần thức lên người nó giống như Vinh Tuệ Khanh

“Đi đi, tìm người bên ngoài đã đưa người tới đây, nói với hã, ta sắp đột phá nên cần có người bảo vệ, xem hã có biện pháp nào giúp ta không.” Mão Quang khẽ dặn dò con đom đóm, sau đó truyền một tia yêu linh khí vào trong cơ thể con đom đóm.

Trong khoảng thời gian ngắn, con đom đóm này đã bị ông tăng cường đến đẳng cấp yêu thú, có thể giao tiếp với người bên ngoài đã đưa nó vào thăm dò đường

Vinh Tuệ Khanh đang nhú mào khổ sở suy nghĩ, đột nhiên thấy có đốm sáng lóe lên

Một con đom đóm xuất hiện ở trước mắt cô

Sẽ không đúng lúc như vậy chứ? Đây là con đom đóm vừa rồi sao? Trước đó, cô chỉ tùy tiện chọn một con đom đóm, căn bản không chú ý xem nó có điểm gì đặc biệt.

Con đom đóm này bay vòng quanh cô hai vòng, một giọng nói khe khẽ truyền vào trong đầu của cô: “..

Đại nhân phân phó, nói ông sắp đến ngày Kết Anh, hy vọng có người bảo vệ giúp

Cô có thể nhận lại không?”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc đến mức há hốc mồm, qua lúc lâu mới khép lại được.

Mão Quang thật lợi hại! Không ngờ ông lại có thể huấn luyện cho đom đóm truyền lại được

Vừa rồi cô còn đang suy nghĩ, sao con đom đóm này lại lợi hại như vậy, có thể bò suốt một canh giờ xuyên qua tầng nước bùn, hóa ra là đom đóm của Mão Quang.

Mão Quang là yêu tu, nên nhất định có bí thuật khống chế những động vật này.

Vinh Tuệ Khanh lại dứt khoát phân ra một luồng thần thức ở trên thân của con đom đóm, nhìn nó nhanh chóng trở lại tầng dưới của nước bùn.

Trong động phủ của Mão Quang, một con đom đóm đậu ở bên vai ông

Thần thức của Vinh Tuệ Khanh cuối cùng đã có thể liên hệ với Mão Quang

“Lại là cháu sao, Vinh cô nương!” Mão Quang vừa mừng vừa sợ

Đương nhiên, Vinh Tuệ Khanh có thể tới giúp thì không còn gì tốt hơn

Hai người trao đổi tình hình.

Lúc này Vinh Tuệ Khanh mới biết, Mão Quang lại sắp Kết Anh! Tốt thì tốt, nhưng dưới loại tình huống này, ông Kết Anh thì gần như là đưa mạng mình vào trong tay đối phương, đối phương chắc chắn sẽ không để cho ông thành công Kết Anh được.

“Thúc cứ tạm thời ở đó, để cháu nghĩ cách

Cháu biết ai là người nhốt thúc

Đến lúc đó, nếu có thể chọn hấn lại, không thể qua đó, xem như thúc đã thành công được một nửa rồi

Về phần các tu sĩ Kim Đan ở đây, cháu sẽ nghĩ cách đưa một trận pháp qua, thúc tiến vào trong trận pháp

Chỉ cần không có tu sĩ Nguyễn Anh qua gây khó dễ, thúc lại có thể thành công Kết Anh.” Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh dặn dò, đồng thời hạ quyết tâm phải vạch trần kẻ đứng phía sau toàn bộ hành động săn yêu lần này!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 238: Vạch Trần

 Đến lúc đó, cô sẽ gây ra động tĩnh lớn, cố gắng hết sức thu hút càng nhiều tu sĩ Kim Đan càng tốt

Nhưng việc này nói thì dễ, muốn làm được mới khó.

Vinh Tuệ Khanh ở trong phòng suốt một ngày một đêm, cuối cùng luyện ra được một trận Hưu Môn Thái Âm

Bên trong Kỳ Môn Độn Giáp, Kỳ có ba sổ, Môn có tám cửa, theo thứ tự là Hưu Môn, Sinh Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Cảnh Môn, Tử Môn, Kinh Môn và Khai Môn

Hưu Môn là một trong tám của bên trong Kỳ Môn Độn Giáp, nếu nói về dữ hay lành thì nó thuộc về cửa lành, thích hợp để tập trung đám đông, buôn bán, gả cưới, gặp quý nhân, nhưng không thể phát động binh lính

Thần chính của Hưu Môn là Thủy Thần

Ở trong nước bùn của đầm rồng, Hưu Môn tất nhiên có thể như cá gặp nước

Mà Thái Âm thuộc về nhóm Độn trong Kỳ Môn Độn Giáp, là một trong tám thần Trực Phù, Đằng Xà, Thái Âm, Lục Hợp, Bạch Hổ, Chu Tước, Cửu Địa, Cửu Thiên

Thái Âm đối lập với Thái Dương, nhưng thật ra là hai mặt trái phải của cùng một vật thể, thuộc kim trong ngũ hành, là vị thần nắm giữ che chở

và phù hộ

Xung quanh Thái Âm có thể đóng thành nơi cho binh lính ẩn nấp, thích hợp để ẩn nấp tránh nạn nhất.

Cô chế tạo một trận Hưu Môn Thái Âm này chính là chuyên nhằm vào việc Mỗ Quang độ kiếp Kết Anh

Khi Kết Anh, ông sẽ rất yếu, cũng bởi vì Kết Anh nhất định có thiên kiếp đánh xuống, hơn nữa Mỗ Quang là yếu tố, khi Kết Anh, có lẽ thiên kiếp còn mạnh hơn cả tu sĩ Nhân giới

Hưu Môn có thể giúp Mỗ Quang tránh được tu sĩ Kim Đan truy sát, có thể bảo vệ ông ở mức độ nhất định

Đương nhiên, nếu như tu sĩ Nguyễn Anh đi qua công kích, trận pháp này sẽ không chống đỡ được

Chỉ có điều, trước mắt Đại Sở chỉ có một tu sĩ Nguyễn Anh, chỉ cần có ngăn cản người kia thì trận pháp này hoàn toàn có thể trợ giúp Mỗ Quang tránh được tấn công trực diện từ những tu sĩ Kim Đan kia.

Đồng thời, trong trận pháp lại có tác dụng trợ giúp của Thái Âm, khi thiên kiếp đánh xuống, nó có thể chuyển một phần lôi kiếp thành lực lượng của trận pháp, tăng cường tác dụng phòng ngự, cũng có thể dẫn đến một tác dụng tuần hoàn tốt hơn.

Có trận pháp bảo vệ, Mỗ Quang có thể chống đỡ được mười hai canh giờ từ khi Kết Anh đến lúc củng cố xong

Đương nhiên, nếu như vượt quá mười hai canh giờ này, tác dụng của trận pháp này sẽ bị giảm đi

Làm như vậy sẽ có mạo hiểm

Tuy nhiên, uống nước lạnh còn có thể giật răng, ăn cũng có thể bị nghẹn chết

Cơ bản, trên đời không có chuyện gì là không nguy hiểm

Có nguy hiểm nên không làm chỉ là cái cớ của những kẻ lười và người hèn nhát.

Vinh Tuệ Khanh nhìn tám lá trận kỳ xung quanh mình, cô mỉm cười và thò tay thu trận kỳ vào trong túi càn khôn.

Sau khi luyện trận kỳ xong, cô lại phải nghĩ cách để đưa qua.

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên nhớ tới Lang Thất

Cô hơi hối hận vì đã không mang Lang Thất tới đây..

Sở trường của Lang Thất chính là làm loại chuyện như vậy.

Đến buổi tối, Vinh Tuệ Khanh lại len lén đi tới đầm rồng phía sau núi Long Hồ Môn.

Ở đây vẫn canh gác như bình thường, không lỏng lẻo, cũng không nghiêm hơn.

Vinh Tuệ Khanh đeo có ấn thân và đi trong bóng tối, cẩn thận vòng một vòng xung quanh đầm rồng

Bởi vì nơi này có động phủ của mấy tu sĩ Kim Đan dưới tầng nước bùn, nên Long Hồ Môn đặc biệt yên tâm, cũng không bố trí kết giới và trận pháp gì khác

Vinh Tuệ Khanh thông qua đom đóm được Mỗ Quang thả ra để liên hệ lại với ông

“Cháu đã luyện xong trận kỳ, nhưng không biết làm thế nào để đưa vào cho thúc được.” Vinh Tuệ Khanh cầm con đom đóm truyền lời.

Mão Quang nghe Vinh Tuệ Khanh giới thiệu về trận Hưu Môn Thái Âm lại nhíu mày suy nghĩ hồi lâu

Tình cờ, ông ngẩng đầu nhìn vách đá trên đỉnh động phủ lại giật mình, truyền lời với Vinh Tuệ Khanh: “Vị trí động phủ của ta ở phía Đông Bắc, khám ba chân năm, đến giờ Kỷ Mùi ngày Quý, Thanh Long quay đầu, là giờ có lợi cho bên chúng ta nhất

Đến lúc đó, ta sẽ làm cho đỉnh vách đá lỏng ra

Cháu dùng linh lực đưa trận kỳ vào, ta sẽ ngồi ở vị trí trung tâm, chờ cháu trực tiếp phát động trận pháp.”

Như vậy cũng không tệ

Cho dù trận pháp phát động, chỉ cần đối phương không chủ động tấn công thì tạm thời sẽ không có người nào phát hiện ra Mão Quang được đặc biệt bảo vệ

Vinh Tuệ Khanh đồng ý

Ngày kia mới là ngày Quý

Vinh Tuệ Khanh còn có thời gian hai ngày để chuẩn bị.

Trở lại vương phủ trong kinh thành, Vinh Tuệ Khanh đi trước chỗ Lục Kỳ Hoảng dẫn đầu đội của Thanh Vân Tổng.

Lục Kỳ Hoảng nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đặc biệt tới đây thì rất kinh ngạc, cười bảo cô ngồi xuống rồi mới hỏi: “Có chuyện gì không?”

Vinh Tuệ Khanh không nói gì, chỉ đưa một miếng ngọc giản tới trong tay hắn.

Hắn tò mò nhìn lướt qua Vinh Tuệ Khanh, sau đó mới truyền linh thức vào trong ngọc giản.

Ở trong này có hình ảnh đã được Vinh Tuệ Khanh để lại sau khi sưu hồn Mị thú

Những gì bên trong trí nhớ của Mị thú đều bị Vinh Tuệ Khanh ghi lại bên trong ngọc giản này

Khi linh thức của Lục Kỳ Hoảng nhìn thấy hình ảnh bên trong, hắn quả nhiên giật mình kinh ngạc, vội nắm thật chặt ngọc giản và hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Muội lấy được ngọc giản này từ đâu?”

Vinh Tuệ Khanh nói: “Lần trước, ta giết một con Mị thú và sưu hồn nó mới có được tin tức này

Bởi vì tin tức này quá kinh người nên ta vẫn do dự, không dám lấy ra

Sau mấy ngày suy nghĩ kỹ, ta cảm thấy vẫn nên báo lại với tiểu sư thúc thì tốt hơn

Ít nhất cũng để trong tông môn có sự chuẩn bị.” Sau đó, cô lại nói thêm một câu: “Đám người Đạo môn ra vẻ đạo mạo trang nghiêm, đè ép ở trên đầu Thanh Vân Tông chúng ta nhiều năm như vậy, cũng đã đến lúc cho bọn họ biết tay rồi

Tiểu sư thúc có nên báo lại bí mật này cho tông môn, sau đó để bọn họ báo lên tông môn cao nhất của Thanh Vân Tông chúng ta không?”

Mấy nghìn năm qua, tông môn cao nhất của Thanh Vân Tông không hề xuất hiện

Cho dù ở trong toàn bộ Ngũ Châu Đại Lục, điều này cũng thuộc dạng tuyệt mật, chỉ có số ít tu sĩ cao cấp của tông môn cấp hai mới biết được chút ít mà thôi.

Ngay cả Lục Kỳ Hoảng cũng không thể biết được rõ ràng.

Nghe Vinh Tuệ Khanh nói vậy, hắn cũng thấy có đạo lý

Sau khi nói qua với người dẫn đội khác của tông môn, hắn đích thân đi suốt đêm về Thanh Vân Tông.

Bởi vì chuyện quá quan trọng, liên quan đến một tu sĩ Nguyễn Anh, hắn không dám để cho người khác đưa ngọc giản này, đành phải quyết định tự mình đi một chuyến.

Khi trở lại Thanh Vân Tông, Lục Kỳ Hoảng lập tức đi báo kiến Tông chủ cùng các vị đại trưởng lão và trình miếu ngọc giản này lên.

Tổng chủ và mấy vị đại trưởng lão truyền linh thức vào trong, khi nhìn thấy hình ảnh bên trong, bọn họ đều hít một hơi thật sâu

Thủ phạm của việc lai tạo và ắp nở tất cả các loại yêu thú ở đó, lại là một trong ba đại phái của nước Đại Sở, Quán chủ Vạn Cân Quán tông môn cấp ba của Đạo môn, Nhân Nghĩa Kiếm - Chung Nhân Nghĩa!

Lại là hắn! Chung Nhân Nghĩa này được gọi là lương tâm của giới tu hành, nhưng cũng là người đã bịa đặt ra tất cả sự kiện yêu thú tấn công

Đồng thời cũng là hắn đã đích thân đề nghị về hành động sản yêu, một bên khống chế yêu thú công kích tu sĩ Nhân giới và người bình thường, một bên lại dẫn dắt giới tu hành phải ra đệ tử tinh anh liều chết chiến đấu với những con yêu thú đã được hắn lai tạo ắp nở ra, khiến cho lợi ích của toàn bộ giới tu hành bị tổn thất!

Thủ đoạn độ sức với hai bên này chơi quá đẹp! Chuyện bí mật như vậy, Chung Nhân Nghĩa đương nhiên sẽ che giấu rất cẩn thận

Nếu không phải Mị thủ trời sinh có năng lực mê hoặc mọi người, được hãn dùng tới, bọn họ cũng sẽ không biết được điều này.

Chương môn và đại trưởng lão của Thanh Vân Tông đều kinh ngạc, nghĩ đến chuyện người này làm Thanh Vân Tông bọn họ mất nhiều đệ tử tinh anh như vậy, bọn họ cũng không nhịn được muốn chửi ầm lên

“Ta muốn xem thử, lần này Đạo môn tông môn đỉnh cấp còn có gì để nói nữa!” “Nói cái gì mà nói! Chúng ta phải đòi bồi thường!..

Đạo môn phải nhường lại một ít khoáng mạch Linh Sơn cho Thanh Vân Tông chúng ta, xem như bồi thường cho những đệ tử tinh anh đã hy sinh của chúng ta

Nếu không, lão phu sẽ tố cáo lên thần điện Quang Minh, xem Đạo môn bọn họ còn mặt mũi gì làm cấp trên của chúng ta!”

Tu sĩ cao cấp của Thanh Vân Tông vốn đã oán giận hội liên minh tông môn đỉnh cấp từ lâu, lúc này cuối cùng nắm được điểm yếu của Đạo môn, bọn họ đương nhiên sẽ xoa tay, chuẩn bị ăn mừng một trận

“Chung Nhân Nghĩa là tu sĩ Nguyễn Anh, chỉ sợ rằng không làm gì được hãn đâu

Thôi cứ để cho Lão đại trưởng lão đi chung với người tới nước Đại Sở, chúng ta diễn một trò hay cho người của Đạo môn xem!” Chương môn Thanh Vân Tông đưa ra quyết định.

Lục Kỳ Hoảng lập tức đồng ý

Hãn phải đích thân chạy về đây, cũng là vì nguyên nhân này

Lần này, tông môn cấp hai bọn họ phái người ra ngoài, tu vi cao nhất là cũng chỉ là Kim Đan, cho dù tập trung hết lại cũng không thể đấu được với Chung Nhân Nghĩa - tu sĩ Nguyễn Anh sơ kỳ.

Lỗ đại trưởng lão là Nguyễn Anh hậu kỳ, khi giao đấu Nguyễn Anh sơ kỳ thì có khác nào chim ưng già bắt con gà con, tùy ý muốn bắt thể nào chẳng được

Nghe nói Lỗ đại trưởng lão sắp đi cùng Lục Kỳ Hoảng đến nước Đại Sở, Lỗ Oánh Oánh cũng đòi đi theo”

Nàng ta là văn bối trong gia tộc của Lỗ đại trưởng lão nên ở trong Thanh Vân Tông, tất cả mọi người đều nhường nhịn nàng ta, chỉ có một mình Vinh Tuệ Khanh là không vậy mà thôi.

* Có thể tác giả nhớ nhầm, vì ở chương 221 tác giả viết Lỗ Oánh Oánh đi cùng nhóm Vinh Tuệ Khanh đến nước Đại Sở săn yêu

(BT)

Tranh thủ lúc Lục Kỳ Hoảng không có ở nước Đại Sở, Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ đi thêm một chuyến đến đầm rồng phía sau núi Long Hồ Môn, cô hợp tác với Mảo Quang, dùng linh lực đưa trận kỳ của mình xuống dưới, trực tiếp bố trí trận pháp

Bây giờ chỉ còn chờ bên cô thường xuyên gây khó dễ cho Chung Nhân Nghĩa, Mảo Quang lại bắt đầu độ kiếp Kết Anh.

Sau khi trở lại trong vương phủ kinh thành của nước Đại Sở, Vinh Tuệ Khanh rất kích động chờ Lục Kỳ Hoảng trở về

Cô biết hẳn phải đưa ngọc giản về Thanh Vân Tông nên đã đặc biệt nhắc nhở, xin hẳn đi tới động phủ của mình truyền tin, đưa Lang Thất tới đây.

Khi Lục Kỳ Hoảng trở lại vương phủ tại kinh thành nước Đại Sở, hẳn không chỉ dẫn theo Lang Thất, còn có cả Lỗ đại trưởng lão, Lỗ Oánh Oánh, cùng với Tuyết Lang Nữ, linh sủng của nàng ta

Lang Thất vừa nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đã vô cùng vui mừng, xoay quanh có nhiều vòng, mãi đến khi bản thân choáng váng mới chịu dừng lại.

Tuyết Lang Nữ nhìn thấy bộ dạng chó của Lang Thất thì lạnh lùng hừ một tiếng

Nó còn chưa đạt tới Trúc Cơ, nhìn thấy yêu thú Trúc Cơ vẫn lộ ra bộ dạng như vậy, trong lòng cảm thấy không vui.

Lang Thất biệt Tuyết Lang Nữ coi trọng Xích Báo, nên đã sớm bỏ ý định

Khi nghe nó hừ mình thì nghiêng đầu qua, nhe răng với nó với vẻ hung dữ.

Tuyết Lang Nữ hơi sững sốt vì không nghĩ tới Lang Thất lại có thể không nịnh nọt lấy lòng mình như trước nữa, trong lòng thấy không quen, ngây người trong giây lát.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười và gật đầu với Lỗ Oánh Oánh, lên tiếng chào Lỗ đại trưởng lão, rồi muốn kéo Lang Thất vào trong nói chuyện

Lỗ Oánh Oánh căn môi, đột nhiên nói: “Tiểu sư thúc, ta muốn ở cùng với Vinh sư muội, cũng tiện chăm sóc lẫn nhau.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 239: Sói Háo Sắc

 Ta biết ta đã làm sai, chỉ mong có thể lấy công chuộc tội.” Bởi vì chuyện công pháp, việc nàng ta từng hãm hại Vinh Tuệ Khanh đã bị Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng nhìn thấu, sau đó áp chế ngược lại, hạ cấm chế trong thân thể nàng ta

Vinh Tuệ Khanh nâng tay phải lên, ngón tay chà xát và làm ra động tác như thực hiện cấm chế

Gương mặt Lỗ Oánh Oánh càng thêm tái nhợt.

Lục Kỳ Hoảng thấy vậy thì không đành lòng, khẽ nói: “Muội cần gì phải tự làm khổ mình như vậy chứ? Bên cạnh phòng ta có gian phòng trống, muội ở đó là được

Ta sẽ chăm sóc cho muội.” Hiệu quả này còn tốt hơn sự tưởng tượng của Lỗ Oánh Oánh trước đó.

Nàng ta lập tức nín khóc, mỉm cười và gật đầu ngoan ngoãn nói: “Oánh Oánh nghe lời tiểu sư thúc.” Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, dẫn theo Lang Thất quay về phòng của mình

Sau khi bố trí trận pháp che kín trong phòng, Vinh Tuệ Khanh muốn nói lại thôi

Lang Thất nhìn ra Vinh Tuệ Khanh có tâm sự, nó cười hì hì rồi hóa thành hình người, đi tới nghênh ngang ngồi xuống cái ghế bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, hạ thấp giọng nói: “Chủ nhân, cô muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi

Ta biết gì nhất định sẽ nói hết không giấu giếm.” Vinh Tuệ Khanh liếc mắt nhìn nó..

Lại còn biết dùng thành ngữ cơ đấy, quả nhiên trình độ văn hóa không thấp nhỉ? Lang Thất thấy Vinh Tuệ Khanh chỉ liếc nhìn mình, nhưng không mở miệng nói gì, nó cũng chỉ đành gãi đầu, chủ động khai báo: “Tình hình của lão đại không tệ, Khăng Khăng vẫn nhớ cho ăn Tụ Linh Đan mà chủ nhân để lại.” Đây là nó đang nói về tình hình của La Thần.

Vinh Tuệ Khanh có phần không tập trung, mím môi ngồi ở đó

Một lát sau, cô mới khẽ gật đầu và hỏi: “Xích Báo và Khăng Khăng có khỏe không?”

Trong lòng Lang Thất đã cười đến muốn ngã, trên mặt vội vàng làm ra vẻ nghiêm trang nói: “Bọn họ tốt vô cùng

Xích Báo vẫn giả nghiêm túc, Khăng Khăng..

rất biết điều.” Nó có hơi chột dạ, len lén liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh

Vinh Tuệ Khanh biết bản lĩnh của Khăng Khăng, chỉ cần nó không gây ảnh hưởng cho La Thần, cô đều sẽ mở một mắt nhắm một mắt bỏ qua.

“..

Cám ơn người.” Vinh Tuệ Khanh khẽ nói rồi quay lại chuyện chính: “Lần này ta xin Lục sư thúc đưa người tới đây, là vì có một việc muốn nhờ người làm.”

Tinh thần Lang Thất phấn chấn, hai mắt gần như phát ra ánh sáng màu xanh: “Chủ nhân có việc cứ nói ra

Đợt này Lang Thất ta đã chuyên tâm tu luyện, tu vi cũng tăng cao lên nhiều, chỉ thiếu một vài cơ hội rèn luyện nữa thôi.” Vinh Tuệ Khanh nói

với nó về tình hình của Mão Quang bên kia.

“Ông ta là yêu tu? Còn sắp Kết Anh nữa sao?” Lang Thất cảm thấy bị đả kích quá lớn

Mình tu luyện lâu như vậy, mới đạt tới Trúc Cơ sơ kỳ, còn chưa sờ được tới cánh cửa trung kỳ đâu, thế mà yêu tu điện hạ người ta đã mạnh tới mức sắp Kết Anh mất rồi! Quả nhiên là yêu so với yêu, thật làm cho yêu tức chết mà? Lang Thất thoáng cái tiu nghỉu, cúi đầu xuống, mặt xỉ ra: “Chủ nhân, người ta Kết Anh, đối phó ông ta lại là tu sĩ Kim Đan

Giờ chủ nhân bảo ta đi tới đó, còn không phải là chịu chết à?” Sau khi nói xong, nó biến trở về hình sói và trượt từ trên ghế xuống, chạy đến góc tường ngồi xổm, nhìn cái bóng trên tường, nghĩ mình lại xót cho thân.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy bộ dạng Lang Thất đau khổ mệt mỏi như vậy, lại vừa bức mình vừa buồn cười, cô đi tới kéo lỗ tai của nó cười nói: “Người gấp cái gì chứ? Ta còn chưa nói hết mà.” Lang Thất lắc đầu, định hất tay của Vinh Tuệ Khanh ra

Thấy vậy, cô dần dần nắm chặt hơn, Lang Thất căn bản không thoát ra khỏi “ma chướng” của cô được.

“Người hãy nghe ta nói đã, ta bảo người đi Long Hồ Môn, không phải để trực tiếp khiêu chiến với những tu sĩ Kim Đan ở đầm rồng phía sau núi, mà là..” Cô nói không ngừng bên tai của Lang Thất

Lang Thất càng nghe, mắt càng sáng lên, cuối cùng nó nhảy lên, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Cho ta có ản thân thì ta sẽ đi!” Trong đôi mắt nó gần như đã lóe ra ánh sao rồi

Vinh Tuệ Khanh cười và lấy ra một cở ản thân: “Người định đứng thẳng lên và đi tới đó sao?” Lang Thất đứng lên và biến trở về hình người,

nó nắm lấy cổ ấn thân trong tay của Vinh Tuệ Khanh rồi nhét tới bên thắt lưng mình, cười to nói: “Cô cứ chờ tin tốt của ta đi.”

Không tới mấy ngày, trên dưới Long Hồ Môn lại bắt đầu rơi vào tình cảnh hỗn loạn, tất cả đều thấp thỏm lo âu, đặc biệt là đệ tử nữ.

Ngày hôm nay, có nữ tu phát hiện cái yếm pháp bảo được mình cất kỹ đã biến mất

Ngày mai có nữ tu cảm thấy lúc mình đang song tu với đạo lữ, đã có người nhìn trộm

Ngày kia lại có nữ tu tỉnh lại trên giường của nam tu, nhưng hoàn toàn không thể nghĩ ra, bản thân đã từ trong động phủ của mình đi tới động phủ của nam tu thế nào.

Sau đó, cho dù là Tàng Thư Lô, nơi Long Hồ Môn cất giữ các loại công pháp điển tịch cũng bị người tiến vào và đánh cắp nhiều lần, còn lật tung mọi thứ bên trong

Mấy quyển công pháp quan trọng không cánh mà bay

Mấy người đệ tử trông coi Tàng Thư Lô bị trừng phạt, nhưng mỗi người đều không ngừng kêu oan uổng, nói từ trước đến nay chưa từng ngủ trong lúc làm nhiệm vụ..

Loại chuyện như vậy, cho dù có đánh chết bọn họ cũng không thể thừa nhận được.

Cuối cùng, động phủ của Môn chủ Long Hồ Môn cũng bị người lạng lẽ tiến vào, cướp sạch sẽ mọi thứ bên trong, ngay cả một ít đan dược và pháp bảo được Môn chủ tích góp cũng bị cầm đi luôn.

Trong mấy ngày gần ngủi, những việc này liên tục xảy ra, ngay cả động phủ của Môn chủ cũng bị tới thăm, thật sự làm cho Long Hồ Môn từ trên xuống dưới đều không chịu nổi nữa

Được sự đồng ý của Môn chủ, Long Hồ Môn bắt đầu một lần chinh đồn và loại bỏ.

Kết quả, đan dược và pháp bảo của Môn chủ bị mất trộm lại được tìm thấy ở trong động phủ của phó Môn chủ

Công pháp quan trọng bị mất ở Tàng Thư Lâu thì xuất hiện ở chợ đêm trong giới tu hành của nước Đại Sở, được người ta bán đấu giá với giá đắt

Căn cứ theo quy tắc ngầm của chợ đêm, hễ là vật đã chuyển vào phòng đấu giá của chợ đêm thì đã thuộc về chợ đêm

Nếu như người muốn lấy đồ của mình về à? Được thôi, người đi tham gia đấu giá, cùng đấu giá nhé.

Long Hồ Môn liên tục bị những chuyện này quấy nhiễu đến không thở nổi nữa

Cuối cùng, Môn chủ quyết định gọi mấy tu sĩ Kim Đan đang tu luyện ở dưới đáy bùn trong đầm rồng ra, thay phiên nhau tuần tra ở trên dưới Long Hồ Môn, mong trấn áp được đám đạo chích kia

Tu sĩ Kim Đan ở trong động phủ dưới đáy đầm rồng tu luyện đã nửa năm, thật ra tu vi cũng chỉ tiến bước có hạn.

Lúc mới đầu, bọn họ nghe theo lời khuyên của Chung Nhân Nghĩa - Quán chủ Vạn Càn Quán, vừa ở động phủ dưới đáy đầm rồng hấp thu linh khí do Long Thần lưu lại để tu luyện, vừa thuận tiện giúp Chung Nhân Nghĩa canh giữ một kẻ phạm tội, cho Chung Nhân Nghĩa một ân tình

Thật sự rất hiếm có cơ hội có thể làm cho tu sĩ Nguyễn Anh nợ ân tình như vậy.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, Long Thần lưu lại là yêu linh khí

Nó đúng là có giúp đỡ cho tu sĩ Nhân giới, nhưng kém xa linh khí vẫn được tu sĩ Nhân giới quen chuyển hóa từ nguyên khí trong đất trời.

Dù sao vẫn phải có cơ thể yêu tu hoặc yêu thú mới có khả năng hấp thu được yêu linh khí.

Bọn họ cũng đã chán phải ở nơi này rồi

Vừa lúc Môn chủ cho gọi, bọn họ thương lượng qua rồi dự định sắp xếp thời gian, mỗi ngày sẽ chỉ để lại một tu sĩ Kim Đan canh giữ Mảo Quang, các tu sĩ khác đều trở lại động phủ ban đầu của mình để thuận tiện tuần tra giúp Long Hồ Môn, tránh cho Long Hồ Môn mất mặt quá mức, làm ảnh hưởng tới danh tiếng của những tu sĩ bọn họ.

Lang Thất thấy mình chơi đùa một hồi, lại chuyển đi hơn nửa số tu sĩ Kim Đan trông coi Mảo Quang, nó vô cùng đặc ý

Trong một lần hí hửng đi nhìn lên đôi nữ tu và nam tu song tu, nó không cẩn thận để phun máu mũi, bị nữ tu đang sàng khoái kia phát hiện, hoảng hốt la lên

Nam tu còn cố gắng cày cấy trên người nàng ta khiếp sợ đến mức từ đó về sau không thể nâng lên được.

Lang Thất thấy thế cũng dọa giật mình, vội vàng biến thành một con chó lớn, điên cuồng chạy lên Long Hồ Sơn

Trong những tiếng hô “đánh chó” rầm rộ vang vọng khắp Long Hồ Môn, Lang Thất chật vật trốn trở lại kinh thành, chạy tới ngoài cửa phòng

của Vinh Tuệ Khanh trong vương phủ

Vinh Tuệ Khanh vừa mở cửa, đã nhìn thấy đầu Lang Thất đầy những cục u lớn nhỏ, cô ngồi xổm xuống tò mò xoa nhẹ nói: “Người bị người ta phát hiện rồi à?” Lang Thất ngượng ngùng kêu ư ử vài tiếng, sau đó lách qua Vinh Tuệ Khanh để vào phòng.

Vinh Tuệ Khanh tiện tay đóng cửa lại, khẽ hỏi: “Người không dẫn đám người kia đến đây chứ?” Lang Thất hất đầu giống như muốn hất tóc sói, đang muốn phủ nhận, bên ngoài đã vọng đến giọng nói đầy tức giận của tu sĩ Long Hồ Môn: “..

Có giỏi thì ra đây đi! Trộm cắp như vậy thì tính là anh hùng gì chứ! Người đừng tưởng rằng chúng ta không biết, chúng ta có ba người sáu con mắt nhìn thấy con chó kia chui vào đó! Các người nhanh giao con chó háo sắc kia ra đây cho ta, nếu không thì đừng trách Long Hồ Môn chúng ta không khách sáo!”

Lang Thất ô một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: “Đám Long Hồ Môn để tiện này đều là một lũ cặn bã! Ta chọc gì các người mà các người đuổi theo ta không tha như vậy chứ?!” Nó vội vàng dùng móng vuốt che tai, trốn ở dưới gầm giường, nhất quyết ở đó, sống chết cũng không chịu ra.

Vinh Tuệ Khanh vừa nghe tiếng nói ở bên ngoài thì đã biết Lang Thất bị người ta theo dõi tới tận đây

Cô cũng không tức giận

Cô phái Lang Thất ra ngoài cố ý quấy rối, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng thu dọn cục diện rồi rầm cho nó rồi.

Tuy nhiên đối phương nghĩ “chó háo sắc” là sao..

“Người đã làm gì ở trong Long Hồ Môn vậy? Không phải ta bảo người trộm vài thứ rồi đổ tội cho đệ tử trong môn của bọn họ là được sao? Người rốt cuộc còn làm những gì nữa hả?” Lang Thất càng bịt chặt tai, làm ra bộ dạng “ta không nghe thấy”, “ta không nghe thấy gì cả”

“Lang Thất! Ta có thể phát động cấm chế đấy!” Vinh Tuệ Khanh cao giọng

Cho dù Lang Thất cảm thấy Vinh Tuệ Khanh sẽ không làm như vậy, nhưng khi nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Vinh Tuệ Khanh nghiêm lại, nó có hơi chột dạ, từ từ chui từ dưới gầm giường ra, cuống quýt đi tới bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, cúi đầu cọ cọ vào góc váy của Vinh Tuệ Khanh, lẩm bẩm nói vài câu không rõ ràng.

“Nói rõ một chút!..

Người không có lừa sao?”

“Ta chỉ trộm vài cái yếm, nhìn vài người song tu, chiếm chút lợi ích thôi..

Ngoại trừ chuyện này, còn lại đều là do cô bảo ta làm.” Lang Thất một hơi nói xong mới ngẩng đầu, nhe răng nhếch miệng nhìn Vinh Tuệ Khanh cười lấy lòng.

Vinh Tuệ Khanh nghiêm mặt hỏi: “Chiếm lợi ích gì?”

“Sở cánh tay thôi mà.” Lang Thất lầu bầu: “Thật ra cũng chẳng có gì hay để sở cả, bọn họ đều gây đến trơ cả xương rồi.”

Phụt, lại còn ghét bỏ người ta không có thịt à..

Vinh Tuệ Khanh cố nhịn cười: “Người có giao hợp với nữ tu của Long Hồ Môn không?” Lần này đến lượt Lang Thất run lên: “Phụt..

Chủ nhân, có cần phải dùng mãnh như vậy không?” Đầu sói lại hất một cái giống như hất tóc: “Lang Thất ta làm sao có thể làm ra loại chuyện đó được chứ? Sờ cánh tay đã là cực hạn rồi, trước đây ta đều sờ bàn tay nhỏ...”

Vinh Tuệ Khanh cười, cốc một cái vào đầu của Lang Thất và muốn dạy dỗ nó một trận, để tránh nó càng lúc càng ngang ngược, lại nghe có giọng nói từ bên ngoài vọng tới: “Các vị đạo hữu tông môn cấp hai, ta là Chung Nhân Nghĩa của Vạn Cân Quán, lần này đạo hữu ở Long Hồ Môn bị một con yêu thú vừa trốn vào vương phủ quấy nhiễu, mong các người vì đại nghĩa, giao ra con yêu thú này

Nếu không...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 240: Bao Che Khuyết Điểm

 Cho dù giọng nói của Chung Nhân Nghĩa không lớn, nhưng lại truyền khắp vương phủ, mọi người đều nghe được rõ ràng

“Chung Nhân Nghĩa? Quán chủ Vạn Càn Quán sao?” Các tu sĩ trong Vương phủ đều đi ra khỏi phòng

Lục Kỳ Hoảng và Lỗ đại trưởng lão của Thanh Vân Tông cũng đi ra ngoài

“Đại trưởng lão, ngài xem nên giải quyết chuyện này thế nào?” Lục Kỳ Hoảng có hơi bất an, khẽ hỏi

Lỗ đại trưởng lão mỉm cười: “Ta sẽ đi gặp hắn.”

Lỗ đại trưởng lão mới đi được vài bước, bóng dáng biến mất khỏi con đường nhỏ phía trước

Lục Kỳ Hoảng biết Lỗ đại trưởng lão đã đến bên ngoài vương phủ

“Chung Quán chủ, chúng ta không cần nói đạo lý với bọn họ làm gì! Bọn họ khinh người quá mức rồi!” Mấy tu sĩ Long Hồ Môn phần nộ kêu lên

Bóng dáng Lỗ đại trưởng lão lặng lẽ xuất hiện ở trước mặt bọn họ, ông lộ vẻ khinh thường và nâng một cánh tay lên

Mấy tu sĩ Long Hồ Môn ở phía trước lập tức cảm thấy cổ họng của mình giống như bị bóp mạnh, không thể nào thở nổi, gương mặt đỏ bừng

và ngã xuống bên chân của Chung Nhân Nghĩa

Chung Nhân Nghĩa cảm giác được một uy áp mạnh mẽ

Đó là uy áp đặc biệt thuộc về tu sĩ Nguyễn Anh, hơn nữa còn là Nguyễn Anh hậu kỳ

Hắn chỉ là Nguyễn Anh sơ kỳ, không thể nào so sánh được

“Xin hỏi các hạ là...?” Chung Nhân Nghĩa đầy vẻ nho nhã và lễ độ hỏi.

Lỗ đại trưởng lão thấy Chung Nhân Nghĩa không bị uy áp của mình hù dọa, trong lòng cũng thấy kinh ngạc, ông ta quan sát hắn từ trên xuống dưới

“Người chính là Chung Nhân Nghĩa? Chung Nhân Nghĩa được mọi người gọi là lương tâm của giới tu hành sao?..

Ta thấy chẳng qua chỉ là một kẻ giả nhân giả nghĩa mà thôi!” Lỗ đại trưởng lão cố ý nói những lời vô cùng cay nghiệt, muốn chọc giận Chung Nhân Nghĩa.

Chung Nhân Nghĩa ôm trường kiếm và mỉm cười, lùi về phía sau hai bước: “Tiền bối có tu vi cao thâm, Chung Nhân Nghĩa ta xấu hổ không bằng

Tuy nhiên chúng ta có gì cũng phải nói đạo lý, tiền bối cần gì phải ý thể hiếp người như vậy?”

Lỗ đại trưởng lão cười ha ha: “Chung Quán chủ, người nói chuyện cũng không sợ cần phải lưỡi à

Giới tu hành chúng ta đều coi trọng thực lực, chẳng lẽ người đã quên rồi sao?..

Còn đòi nói đạo lý với ta5à? Năm đấm của ta cứng hơn người, tu vi cao hơn người, lời ta nói chính là đạo lý! Người thấy không phục sao? Không phục thì xông qua đây, chúng ta đấu một trận

Để xem lúc đó người có phục hay không?” Chung Nhân Nghĩa thở dài, ngửa đầu nhìn lên trời: “Tiền bối, chúng ta đều là người trong giới tu hành thì phải biết coi trọng thiên đạo

Thiên đạo là gì? Thiên đạo chính là ý tốt, là quy tắc đạo lý

Bất cứ việc gì không nói đạo lý, chỉ cầu thực lực, sao có thể là hành động của người trong thế hệ ta được?” Hãn vừa nói, vừa lắc đầu, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Vinh Tuệ Khanh trốn bên góc tường mà không dám thở mạnh, rất sợ có chút tiếng động nhỏ nào sẽ làm hai4tu sĩ Nguyễn Anh kia nhận thấy được điểm khác thường

Tuy nhiên, nhìn thấy Chung Nhân Nghĩa thể hiện ra bộ dạng đạo mạo của “lương tâm của giới tu hành”, Vinh Tuệ Khanh vẫn không nhịn được muốn giơ ngón giữa với hãn, cho hãn mấy chữ: Đồ đệ tiện chỉ giỏi già mồm cãi láo! “Nếu các người không chịu nhận, ta cũng không tiện nói nữa..

Tạm biệt!” Uy áp của Lão đại trưởng lão ép xuống càng lúc càng nặng, Chung Nhân Nghĩa đã sắp không chống đỡ nổi nữa

Hãn vội vàng chấp tay nói, rồi xoay người rời đi

Hãn đi rất nhanh, thoáng cái đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người

Mấy tu sĩ Long Hồ Môn thấy vậy thì chán nản bỏ dậy, vội vàng đuổi theo Chung Nhân Nghĩa.

“Hừ! Muốn tới tông môn cấp hai chúng ta đòi công bằng à? Người nằm mơ đi?!” Lỗ đại trưởng lão xem thường, phất tay áo và biến mất khỏi mảnh đất trống phía trước vương phủ.

Chờ tới khi đám người ở đây đều đi hết, Vinh Tuệ Khanh mới lặng lẽ trở lại trong phòng của mình

Lang Thất vẫn không nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm dưới đất, đầu gác lên trên chân trước của mình, vẻ mặt mệt mỏi như muốn ngủ

Vinh Tuệ Khanh trở về nhìn thấy bộ dáng Lang Thất như vậy thì vui vẻ nói: “Người đứng là chẳng lo lắng gì cả nhỉ!” Lang Thất mở mắt: “Có chủ nhân ở đây, ta lo lắng làm gì?” Vinh Tuệ Khanh cười và gật đầu nói: “Buổi tối, người đi theo ta ra ngoài một chuyến” Sau đó, cô lại đi tới gian phòng của Lục Kỳ Hoảng

Không ngờ, cô nhìn thấy Lỗ Oánh Oánh đang ở trong phòng của hắn, uống trà nói chuyện

Vinh Tuệ Khanh hỏi: “Lục sư thúc, hôm nay Chung Nhân Nghĩa chỉ chịu chút tổn thương đi về, sợ rằng đã biết tình hình thay đổi rồi

Chúng ta có nên thực hiện kế hoạch sớm hơn không?”

Lục Kỳ Hoảng lúng túng đứng lên nói: “Muội nói có lý

Để ta đi gặp Lỗ đại trưởng lão.” Hắn nói xong, lập tức ra khỏi phòng

Lỗ Oánh Oánh lo sợ bất an nói: “Vinh..

sư muội, ta..

ta chỉ tới uống chén trà với tiểu sư thúc thôi

Chúng ta cũng không làm gì...” Vinh Tuệ Khanh thật sự không nhận được, che miệng cười: “Người muốn làm gì với Lục sư thúc sao?” Lỗ Oánh Oánh chột xấu hổ đỏ mặt, nhưng không dám nổi giận với Vinh Tuệ Khanh, chỉ đành phải lắc đầu và lùi về phía trên ghế.

Vinh Tuệ Khanh nhìn bộ dạng nàng ta không muốn đi mới gật đầu nói: “Người ngồi đi, ta đi trước đây.” Cô rời khỏi phòng của Lục Kỳ Hoảng, tìm đến chỗ ở của Lỗ đại trưởng lão

Ở bên trong, Lục Kỳ Hoảng đang khuyên Lỗ đại trưởng lão

“Đại trưởng lão, vẫn bối cảm thấy việc này không nên chậm trễ nữa

Nếu đã đánh rần động cỏ, chúng ta nên thừa thắng truy kích, để tránh đối phương chó cùng rứt giậu, chúng ta lại được một mất mười.” Lục Kỳ Hoảng có hơi sốt ruột

Vinh Tuệ Khanh nhắc nhở rất đúng

Trước đó, Chung Nhân Nghĩa còn có thể chậm rãi sắp đặt, vì hẳn biết trong nước Đại Sở chỉ có mình hơn là tu sĩ Nguyễn Anh

Cho dù tông môn cấp hai phái đệ tử tinh anh tới đây, cao nhất cũng chỉ có tu vi Kim Đan mà thôi, hẳn không cần phải sợ.

Nhưng hôm nay Lỗ đại trưởng lão lại xuất hiện ở trước mặt Chung Nhân Nghĩa, đây rõ ràng đang nói cho hẳn biết, tông môn cấp hai thật sự đã phải tu sĩ cao cấp tới, sợ rằng hẳn không thể chuyển quyền độc đoán ở nước Đại Sở được nữa.

ở dưới tình huống như vậy, trong lòng hẳn sớm có ý định gây rối, đương nhiên sẽ nhanh chóng bắt tay vào làm

Nếu không, lẽ nào chờ tông môn cấp hai phái tới càng lúc càng nhiều tu sĩ cao cấp, trực tiếp bắt hãn sao?

Lỗ đại trưởng lão vừa nghe, cũng hiểu rõ ý của Lục Kỳ Hoảng.

“Được, vậy chúng ta sẽ thực hiện sớm hơn

Người được người phải đi thám thính nơi ấp trứng trước đó, bây giờ đã tìm hiểu xong chưa?” Lỗ đại trưởng lão lấy ra pháp khí của mình - Bán Nguyệt Bàn Tế, xoay vài vòng trên không trung để kiểm tra xem có vấn đề hay không.

Lục Kỳ Hoảng vội hỏi: “Chắc ngày mai sẽ trở lại thôi.”

“Như vậy, chờ người tìm hiểu tin tức trở về, chúng ta sẽ xuất phát cũng không muộn.” Nghĩ tới một chuyện, Lỗ đại trưởng lão lại hỏi hãn: “Vừa rồi đám người kia nói về con chó háo sắc nào đó, người có nhìn thấy không? Nó có liên quan gì với người của chúng ta không?”

Về mặt Lục Kỳ Hoảng có chút kỳ lạ

Lúc trước, Lỗ Oánh Oánh ngồi trong phòng hãn rất lâu, không ngừng ám chỉ con “chó háo sắc” mà những người kia tìm chính là linh sủng Lang Thất của Vinh Tuệ Khanh

Cho dù ngoài mặt hãn tỏ ra xem thường, nhưng trong lòng ngược lại cảm thấy nàng ta nói cũng có đạo lý nhất định.

Nhìn con sói kia lại làm người ta tức giận!

Tuy nhiên ở trước mặt Lỗ đại trưởng lão, hãn sẽ không nói ra, chỉ cười nói: “Cho dù có liên quan tới chúng ta, đại trưởng lão cũng phải giả vờ không biết, cho là không có quan hệ

Nếu không, bọn họ đòi giao thì giao, chẳng phải chúng ta sẽ rất mất mặt sao?”

Lỗ đại trưởng lão để ý nhất là mặt mũi, nghe hần nói vậy, ông ta vội gật đầu nói phải: “Người nói có lý

Thua người không thể thua trận được, cái gì cũng có thể thương lượng, chỉ có mặt mũi là không thể thương lượng..

Được rồi, ta đã biết phải làm sao

Người đi xuống đi.” Ông ta phất tay với hần.

Hần đáp một câu rồi đi ra khỏi gian phòng

Khi đi tới bên ngoài, hần nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh lại đang đứng ở cửa viện của Lỗ đại trưởng.

“Muội tới làm gì?”

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Ta xem thử Lục sư thúc có thể khuyên được Lỗ đại trưởng lão không.” Sau đó cô thúc giục: “Chuyện này tốt nhất nên làm sớm, làm nhanh mới được.” Lục Kỳ Hoảng chớp tay đi về phía trước, cũng không quay đầu lại nói: “Ta đi chuẩn bị đây.” Vinh Tuệ Khanh thở phào nhẹ nhõm

Đến buổi tối, Vinh Tuệ Khanh len lén dẫn theo Lang Thất lại đi tới đầm rồng phía sau núi Long Hồ Môn.

Vì trước đó Lang Thất đã gây rắc rối trong Long Hồ Môn, chộc cho Môn chủ Long Hồ Môn gọi phần lớn tu sĩ Kim Đan đến ở lại trong Long Hồ Môn, nên cũng chỉ có một tu sĩ Kim Đan ở lại đáy đầm rồng trông coi Mão Quang mà thôi

Việc canh phòng ở đây đã lỏng lẻo hơn nhiều.

Vinh Tuệ Khanh nhìn những nước bùn kia và hỏi Lang Thất: “Người có thể xuống dưới đó không?”

Lang Thất ngạc nhiên, vội vàng lắc đầu nói: “Đây chính là bùn mà!..

Ta xuống thế nào được chứ?”

Vinh Tuệ Khanh trừng mắt với nó.

Nó lại chết sống không chịu

Cô không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp khác: “Vậy người hãy đi dự tu sĩ Kim Đan ở phía dưới ra đây cho ta.”

Lang Thất vừa nghe, chỉ hận không thể quỳ trên mặt đất dập đầu với Vinh Tuệ Khanh..

Tổ tông của ta ời, ngài đừng chơi ta như vậy chứ? So với đi chọc giận một tu sĩ Kim Đan, ta chẳng thà chui vào bùn còn hơn...

“..

Hay là vẫn để ta chui vào bùn đi.” Lang Thất lều bều và chạy tới chỗ đầm lầy

Vinh Tuệ Khanh lại ném ra mấy cây trận kỳ, tạm thời che kín chỗ này

Trận kỳ làm cho linh khí đất trời biến đổi, tu sĩ Kim Đan đang canh giữ Mỗ Quang dưới lớp bùn kia dường như cảm giác được, vào một tiếng, đã chui ra khỏi mặt bùn.

Vinh Tuệ Khanh đeo cỏ ẩn thân, nấp ở phía sau một tảng đá lớn, không dám thở mạnh

Lang Thất sợ đến mức chân cũng muốn nhũn ra, hoàn toàn không chạy nổi.

Tu sĩ Kim Đan này nhìn lướt qua xung quanh, nhưng không thấy người nào khác, phía xa chỉ thấy hình như có ánh sáng màu xanh lóe lên

Sau khi do dự một lát, gã vẫn quyết định đuổi theo.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng đạp Lang Thất một cái, bảo nó chui xuống

Lúc này, Lang Thất mới vội vàng chạy vào trong đầm lầy, lấy hơi rồi nín thở, chui xuống bùn

Mão Quang mở mắt và cảm nhận được khí tức của con sói

“Chủ nhân ta bảo ta tới truyền lời

Sáng ngày sau, ông có thể bắt đầu Kết Anh

Chung Nhân Nghĩa sẽ bị chúng ta quấn chân...” Lang Thất vội nói hết không thiếu một lời những gì Vinh Tuệ Khanh đã căn dặn

Lần này, Vinh Tuệ Khanh không bảo đom đóm truyền lại nữa, bởi vì cô còn muốn nói rõ với Mão Quang về những gì có liên quan tới trận Hưu Môn Thái Âm đã được cô luyện ra trước đó

Những gì đom đóm có thể truyền lại đều có giới hạn, nếu như nội dung quá nhiều, dung lượng trong não của đom đóm nhỏ như vậy sẽ không chịu nổi.

Nghe Lang Thất truyền lời xong, Mão Quang vui mừng nói: “Mong người truyền lời lại cho Vinh cô nương, cứ nói ta nhất định sẽ làm đúng theo kế hoạch.” Vinh Tuệ Khanh dẫn theo Lang Thất trở lại gian phòng trong vương phủ

Hôm sau, cô được biết người đi thám thính nơi “ấp trứng” của Chung Nhân Nghĩa đã trở về

Nhưng bọn họ còn chưa kịp bố trí đầy đủ, lại nghe người ở đó truyền tin tức tới, nói chung Nhân Nghĩa nhận được một yêu tu “quy hàng” trợ giúp, muốn trực tiếp đánh tới phố Hồ Lô, định một lưới bắt hết những yêu thú và yêu tu đã gây ra tội ác chồng chất!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 241: Người Bất Nh N, Ta Bất Nghĩa

 Nếu như Lão đại trưởng lão chạy đi chặn đường lui của Chung Nhân Nghĩa, vậy ở đây sẽ không có người nào có thể ngăn cản được hắn

Nếu như tới lúc Mão Quang Kết Anh mà không có người ngăn chặn hắn, ông ấy sẽ gặp nguy hiểm mất..

“Đại trưởng lão, loại chuyện chặn đường lui như vậy, cứ để cho Lục sư thúc đi làm đủ rồi

Đại trưởng lão nên trực tiếp đi tới phố Hồ Lô, chặn Chung Nhân Nghĩa, xem hắn rốt cuộc có dám trực diện chống đỡ ngài hay không.” Vinh Tuệ Khanh tiến lên hiến kế: “Thật ra, những yêu thủ được lai tạo ra có tu vi không cao, Lục sư thúc đi cũng thừa sức rồi.”

Lão đại trưởng lão trầm ngâm

Vinh Tuệ Khanh nói cũng có đạo lý

Lại nói,3mình là Nguyễn Anh hậu kỳ, một Chung Nhân Nghĩa nhỏ nhỏ chẳng qua là Nguyễn Anh sơ kỳ mà thôi

Vả lại, yêu tu ở phố Hồ Lô có liên quan đến thỏa thuận liên minh của Nhân giới và yêu tu năm đó, nếu như mặc cho hắn một tay phá hủy, Thanh Vân Tổng bọn họ sẽ được một mất mười.

“Người nói có lý

Ta lại dẫn người đi tới, chờ ở phố Hồ Lô

Kỳ Hoảng, người dẫn người đi chặn đường lui của hắn.” Bọn họ vừa bàn bạc xong, bên ngoài đã thấy có người dẫn đầu đội Thái Hoa Sơn và Hoa Nghiêm Tự hốt hoảng lao vào

“Lỗ đại trưởng lão, chuyện không xong rồi

Chung Nhân Nghĩa kia dẫn theo rất nhiều yêu thú, còn có hai yêu tu có bản lĩnh cao cường đã trực tiếp đi tới kinh thành

Hoàng đế nước Đại Sở nhận được tin tức, ông ta biết không chống đỡ được nên đã dẫn theo đám người hoàng thất và đại thần quan trọng ra khỏi thành ngay trong đêm.” Sắc mặt của hai người đặc biệt khó coi, trong lòng cảm phẫn nói: “Thật không ngờ, hóa ra toàn bộ sự kiện yêu thú tập kích đều do Chung Nhân Nghĩa một tay bịa đặt, lại hãm hại tông môn cấp hai chúng ta cùng với rất nhiều tu sĩ Ngũ Châu Đại Lục, một chiều này của hắn thật sự quá độc ác mà!”.

Lỗ đại trưởng lão và Lục Kỳ Hoảng đã sớm biết bộ mặt thật của Chung Nhân Nghĩa, ngược lại cũng không thấy kỳ quái, bọn họ chỉ thấy kỳ lạ là hắn có thể không để ý chuyện mình gây hại bị phơi bày trước thiên hạ, lại có thể bí quá hoá liều, trực tiếp huy động đám yêu thú lai tạo được hắn ấp ra, tới tấn công kinh thành nước Đại Sở với khí thế hung hãn

Xem ra, hắn thật sự quyết tâm đối phó với phố Hồ Lô

Lỗ đại trưởng lão và Lục Kỳ Hoảng nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy nặng nề

Không biết phố Hồ Lô có thứ gì lại làm cho Chung Nhân Nghĩa không tiếc nguy hiểm uy hiếp tất cả nhân sĩ chính đạo trong giới tu hành, sử dụng ra một chiêu đập nổi chìm thuyền như vậy? Hiện tại, kinh thành nước Đại Sở chỉ còn lại đám tu sĩ bọn họ và một ít dân chúng còn chưa kịp chạy trốn

Hoàng thất quý tộc và những kẻ quan lại quyền quý đều đã sớm rời đi

“Tình hình nghiêm trọng như vậy sao?” Lỗ đại trưởng lão biến sắc: “Đi với ta xem thử thế nào.” Vinh Tuệ Khanh cũng đi theo bọn họ tới cả thành phía Nam của kinh thành nước Đại Sở.

Có người nói, đại quân yêu thú của Chung Nhân Nghĩa sẽ đến từ phía Nam.

Đám người bọn họ đi tới trên tường thành, nhìn về phía xa

Tuy bây giờ là buổi sáng, nhưng bầu trời đang dần dần ảm đạm

Trên bầu trời, mây đen cuồn cuộn, tiếng sấm rung chuyển, dường như sắp có một trận mưa lớn.

Rầm rầm! Từ phía xa, từng tiếng bước chân đều đặn truyền đến bên tai bọn họ

Tường thành chấn động, lắc lư, ngay cả dưới mặt đất hình như đều rung lên theo

Bùn cát từ trên tường thành rơi xuống, đập lên trên đầu những người ở dưới thành

Vô số người vội vàng bỏ chạy

Vinh Tuệ Khanh mở to mắt nhìn.

Phía xa xuất hiện một đại quân yêu thú đông tới mức không nhìn thấy được điểm cuối

Trên thân mỗi yêu thú đều mặc áo giáp, có kẻ cầm gậy sắt trong tay, có kẻ còn giơ cao cung tiễn.

Vèo.

Từ phía xa có một mũi tên bắn đến, còn kèm theo một tia linh lực

Gương mặt Lão đại trưởng lão trầm xuống, ông ta lấy ra pháp khí có hình nửa mặt trăng của mình

Mũi tên của yêu thú còn chưa tới trước mặt bọn họ, lại nổ ngay giữa không trung

Không ngờ bên trong còn có chứa thuốc nổ.

“Có phải tên Chung Nhân Nghĩa kia đã điên rồi không?” Lão đại trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta sẽ đi gặp hắn!” Nói xong, ông ta ném pháp khí hình nửa mặt trăng của mình vào trong không trung

Pháp khí này nhanh chóng to lên, giống như một cái nón có lơ lửng ở giữa không trung

Bên kia đã vượt ra ngoài phạm vi của kinh thành nước Đại Sở, trận pháp cấm bay không có tác dụng nữa

Lão đại trưởng lão nhảy lên trên pháp khí, bay về phía đại quân yêu thú đang tấn công tới

Lục Kỳ Hoảng vội hỏi: “Chúng ta phải nhanh chóng tập trung những người có thể giúp đỡ, canh giữ ở cả bốn cửa thành lại

Từ giờ trở đi, mọi người phải nghe theo lệnh của ta!”

Có Lão đại trưởng lão của Thanh Vân Tông trấn giữ, người dẫn đầu đội Thái Hoa Sơn và Hoa Nghiêm Tự đương nhiên chỉ nghe lệnh của Thanh Vân Tông.

Lục Kỳ Hoảng lại trấn an những tu sĩ của tông môn cấp hai: “Mọi người đừng sợ

Chúng ta đã truyền tin cho tông môn đỉnh cấp và cả thần điện Quang Minh, bảo bọn họ lập tức phải người qua tiếp viện.” Hắc chỉ vào phía xa: “Tuy đại quân yêu thú này có thể lực hơn người, nhưng chẳng qua có số lượng nhiều mà thôi

Nếu nói tới thần thông, bọn chúng vẫn không tính là gì cả.” Nghe hắc nói đã báo cho tông môn đỉnh cấp và thần điện Quang Minh biết, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Quá tốt rồi, chắc hắc cứu viện sẽ nhanh chóng đến đây

Những yêu thú này chẳng qua chỉ thoát nhìn dọa người, có thể dọa được dân chúng bình thường, nhưng bọn họ là những tu sĩ có Trúc Cơ trở lên, sao có thể bị dọa được chứ

“Mọi người cẩn thận

Các vị đều phải dùng tới pháp khí phòng ngự

Hôm nay không mong có công, nhưng không thể để chúng xông qua đây được

Chờ tới khi Lỗ đại trưởng lão giết chết Chung Nhân Nghĩa, tất nhiên sẽ loại bỏ được nguy cơ này thôi.” Lục Kỳ Hoảng lại củng cố thêm lòng tin cho mọi người.

Những tu sĩ này nghe vậy lại thấy thoải mái hơn

Lỗ đại trưởng lão là Nguyên Anh hậu kỳ, Chung Nhân Nghĩa chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ, hắc sẽ không khó giải quyết đấu.

Lục Kỳ Hoảng lại chia tất cả tu sĩ ra làm bốn đội nhỏ, lần lượt canh giữ ở các cửa thành.

Những tin tức Hoàng đế nước Đại Sở trốn đi đã được truyền khắp kinh thành.

Rất nhiều dân chúng dìu già dắt trẻ, mang theo đồ trong nhà, muốn ra khỏi thành tránh nạn

Không biết ở đâu lại truyền đến tin đồn, nói yêu thú chỉ muốn đoạt kinh thành này thôi, không muốn lấy mạng người

Nếu như mọi người bằng lòng nhường lại chỗ này, yêu thú tuyệt đối sẽ không dây dưa với mọi người.

Đối với người bình thường, chỉ cần có một cơ hội sống, cho dù là rất nhỏ, bọn họ cũng sẽ giống như người chết chìm, cố gắng nắm chặt lấy

“Cầu xin các vị tiên nhân, chúng ta chỉ cần ra khỏi thành chạy thoát thân thôi, các người đóng cửa thành lại thì chúng ta sẽ phải chết ở đây mất...”

Rất nhiều người quỳ gối ở các cửa thành, cầu xin các tu sĩ canh giữ thành cho mình ra khỏi thành tránh nạn.

Cho dù tu sĩ giải thích với bọn họ là những yêu thú kia sẽ không tiến vào được, nhưng những người này lại không chịu nghe

Bọn họ chỉ biết, lần này có vô số yêu thú tới đây, số lượng nhiều tới mức không đếm xuể, còn nhiều hơn tất cả người trong kinh thành bọn họ cộng lại nữa.

Sau khi so sánh lực lượng hai bên, bọn họ chỉ cảm thấy những tiên nhân này không thể đánh lại nổi đám yêu thú được..

Đối với những người bình thường, yêu thú và tiên nhân thật ra là cùng một loại, bọn họ đều đã vượt ra ngoài người bình thường và thú bình

thường.

Những tu sĩ kia cũng khó xử

Nếu như đám người này tới sớm một chút, bọn họ còn có thể mở cửa thành thả người.

Nhưng bây giờ, đại quân yêu thú đã bao vây toàn bộ kinh thành rồi, bất kể bọn họ mở cánh cửa nào ra, cũng không thể không bị bao vây tấn công được.

“Các người đừng có cầu xin nữa! Đại quân yêu thú đã bao vây xung quanh kinh thành rồi, cho dù các người có ra ngoài, cũng chỉ có chết thôi

Các người cần gì phải làm vậy chứ? Vì sao các người không ở lại trong thành, chờ đại trưởng lão của chúng ta đánh bại thủ lĩnh của đại quân yêu thú, lại thêm viện binh do tông môn đỉnh cấp của chúng ta phải tới? Như vậy, tới lúc đó mọi người đều sẽ được cứu thôi!” Một tu sĩ lớn tiếng khuyên những người bình thường này.

Những người này nhìn qua khe cửa ba cửa thành, vừa lúc nhìn thấy bộ dạng hung thần ác sát của đám yêu thú, tất cả sợ đến mức vội vàng lùi về phía sau, không còn người nào dám đòi ra khỏi thành nữa

Bọn họ chỉ đành trốn về nhà mình.

Thật vất vả mới khuyên được những người thường này trở lại, lúc này các tu sĩ mới có khả năng chuyên tâm canh giữ thành

Bên ngoài, đại quân yêu thú chinh đồn hàng ngũ rất ngay ngắn, cho dù động tí là có tiếng tranh cãi ầm ĩ, nhưng ngược lại vẫn nghe lời

Dưới sự hướng dẫn của hai yêu tu, bọn chúng đã bao vây chặt lấy kinh thành của nước Đại Sở

Phía xa chợt có hai ánh sáng một đỏ một tím đang đấu tới long trời lở đất

Thình thoảng, từng dòng khí như dời núi lấp biển phá hủy các dãy núi gần đó, lại chuyển hướng chảy của dòng sông

Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến người ta không kịp nhìn nữa

Vinh Tuệ Khanh đứng bên cạnh Lục Kỳ Hoảng, tập trung nhìn cuộc chiến ở phía xa mà không nói gì.

Rõ ràng tu vi của Lỗ đại trưởng lão cao hơn Chung Nhân Nghĩa hai đẳng cấp, nhưng bây giờ dường như ông ta và Chung Nhân Nghĩa đấu ngang sức với nhau

Điều này thật sự quá kỳ quái rồi

Tu vi của Lục Kỳ Hoảng còn cao hơn cô, nên xem cũng hiểu rõ hơn.

“Chung Nhân Nghĩa này thật sự không đơn giản

Hắn là kiếm tu thì đương nhiên am hiểu chiến đấu gần người hơn

Tuy nhiên, chuyện đáng sợ hơn là hắn lại có thể che giấu tu vi của mình

Chắc lúc đầu, ngay cả Lỗ đại trưởng lão cũng không phát hiện ra

Hóa ra hắn là Nguyễn Anh hậu kỳ, chứ không phải là Nguyễn Anh sơ kỳ!” Lục Kỳ Hoảng truyền âm nói cho cô nghe

Hắn không dám nói thành tiếng, vì sợ để cho người khác nghe sẽ làm dao động niềm tin của mọi người.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh cũng thấy nặng nề hơn

Mão Quang đã bắt đầu Kết Anh

Vừa rồi cô phái Lang Thất đi đưa tin

Lúc này nó chắc bị ngăn cản ở bên ngoài đại quân yêu thú.

Vinh Tuệ Khanh đã căn dặn nó không cần phải trở về vội, cứ chờ đại quân yêu thú bị đánh bại trước đã

Mão Quang nhận được tin tức của Vinh Tuệ Khanh, biết bây giờ là cơ hội tốt nhất để Kết Anh nên không chậm trễ nữa

Ông kiểm tra lại trận Hưu Môn Thái Âm rồi khoanh chân bắt đầu vượt kiếp

Linh khí bị ông cố ý áp chế nhiều ngày được phóng thích ra, chen nhau tiến vào Kim Đan bên trong đan điền

Kim Đan lớn bằng nắm tay lập tức lớn lên và biến thành kích thước như quả dưa hấu

Rất nhiều linh khí ở bên trong Kim Đan giống như biển sinh mạng thưở ban đầu cuộn sóng cuồn cuộn, quần lấy nhau ở trong hư vô

Rất nhiều gân mạch nổi cao dưới da tay của ông, giống như những dãy núi, con sống trên mặt đất, nhìn qua thật dọa người

Mão Quang cảm thấy đau đớn giống như bị róc thịt rút xương, toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh đầm đìa

Ở trong sự đau đớn dữ dội này, giữa tầng mây, biển sóng của trời đất hư vô trong Kim Đan của ông bắt đầu hình thành một Nguyên Anh hình người

Đây là Nguyễn Anh mà ông phải trải qua trăm cay nghìn đắng mới tu luyện thành

Có thể kết Anh cũng có nghĩa là ông đã đi một bước tiến lớn trên con đường tu hành của mình

Tuy nhiên ông trời sẽ không để cho ông được dễ dàng vượt qua cửa ải này

Một tiếng nổ lớn vang lên! Sấm sét năm màu từ trên cao đánh xuống đầm rồng phía sau núi Long Hồ Môn, lộ ra động phủ ở dưới lớp bùn này

Tu sĩ Kim Đan ở bên cạnh, chịu trách nhiệm canh giữ Mão Quang thấy vậy lại sợ hãi..

Không ngờ yêu tu này lại đang Kết Anh!

Bên ngoài kinh thành nước Đại Sở, Chung Nhân Nghĩa và Lỗ đại trưởng lão đang tranh đấu cũng nhìn thấy sấm sét năm màu này

Bọn họ không hẹn đều nhìn về phía Long Hồ Sơn.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 242: Ứng Long Và Tức Nhường

 Từ trên cao nhìn lại, chỉ thấy được rất nhiều hào quang dọc theo mép một chỗ trũng hình vòng tròn phóng ra

Ánh sáng mặt trời màu vàng và thần lôi năm màu đan xen vào nhau, tô điểm cho đầm rồng phía sau núi Long Hồ Sơn thành một nơi đầy hào quang rực rỡ

Ầm! Ầm! Ầm!

Thần lôi năm màu không ngừng đánh xuống đỉnh đầu của Mão Quang

Ông chỉ có thể vận chuyển linh lực, bảo vệ thức hải và đan điền của mình, dùng lưng cố gắng chống đỡ với từng đợt sét đang không ngừng đánh xuống.

Trên lưng của ông đã bị cháy đen, có nơi vết thương sâu đến mức suýt nữa xuyên qua phổi.

Trận Hưu Môn Thái Âm được Vinh Tuệ Khanh bố trí cũng bắt đầu vận chuyển

Từ trong tám lá trận kỳ chôn dưới đất phát ra ánh sáng màu trắng, giống như cái kén tằm, bao bọc lấy Mão Quang vào bên trong, giúp ông đỡ một phần công kích của thần lôi năm màu

Lang Thất nấp ở sau một tảng đá cách đầm rồng không xa, đang ôm đầu, chỉ hận không thể rúc vào dưới lòng đất

Nhìn thấy sấm sét lợi hại như vậy, nó sợ mình chỉ hơi thở mạnh sẽ kéo Lối Thần qua mất

Tu sĩ Kim Đan canh giữ Mảo Quang nhìn thấy uy lực của lôi kiếp lớn như thế, bên cạnh ông lại có trận pháp bảo vệ, gã căn bản không chiếm được chút lợi ích gì, nên đã sớm lén bỏ trốn..

Nếu như kiếp lỗi này bố lệch thì làm thế nào? Gã cũng không muốn bị vạ lây.

“Người muốn kết Anh sao? Hừ, không dễ dàng như vậy đâu!” Chung Nhân Nghĩa nhìn về phía Long Hồ Môn và đột nhiên hiểu ra.

Trường kiếm của Chung Nhân Nghĩa phát ra một đường ánh sáng trắng, bay về phía Lão đại trưởng lão, quần quanh thân người truy đuổi hắn

Trường kiếm của kiếm tu Nguyên Anh hậu kỳ không phải là trường kiếm bình thường, mà đã có kiếm linh, một khi đánh đấu, không cần tu sĩ khống chế cũng có thể làm cho người ta cảm thấy luống cuống tay chân.

Rõ ràng pháp khí hình nửa mặt trăng ở trong tay Lão đại trưởng lão đã không đủ dùng, ông ta chỉ đành phải nhanh chóng lui về phía sau để tránh ánh sáng sắc bén của kiếm linh.

Nhân cơ hội này, Chung Nhân Nghĩa điều khiển một đám mây ánh sáng bay nhanh về phía Long Hồ Môn.

Từ phía xa, Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy ánh sáng màu lam lao về phía Long Hồ Môn thì vội vàng khởi động trận pháp cấm bay trên không trung của kinh thành, nhanh chóng kéo lệch về phía ngoài thành vài dặm.

Trận pháp di chuyển là theo phương hướng nguyên khí đất trời nên đặc biệt nhanh chóng

Chung Nhân Nghĩa và Lỗ đại trưởng lão đã chiến đấu hồi lâu, linh lực có phần cạn kiệt, nên tốc độ cưỡi mây ánh sáng lao đi cũng không nhanh

Trận pháp cầm bay nhanh chóng bao phủ vài dặm trên không trung ở ngoài kinh thành

Dường như có một bức tường đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Chung Nhân Nghĩa, hắn vừa chui đầu vào, mây ánh sáng dưới chân lập tức trở nên không ổn định, rất nhanh đã tiêu tan thành từng sợi mỏng manh

Chung Nhân Nghĩa từ không trung rơi xuống giống như cái điều đứt dây.

Lỗ đại trưởng lão đang vội vàng đuổi theo thấy thế, ông ta vui mừng, hét lớn một tiếng và ném pháp khí của mình tới.

Pháp khí hình nửa mặt trăng vọt tới

Chung Nhân Nghĩa vừa mới đứng vững giữa không trung, đã bị cái đĩa hình nửa mặt trăng đập trúng ngực, lập tức phun ra một ngụm máu tươi

Lỗ đại trưởng lão cười lớn và đuổi qua, tiện tay vẫy cái đĩa trở về, đặc ý nói: “Người giơ tay chịu trời đi...” Ông ta còn chưa nói xong, Chung Nhân Nghĩa chợt ngẩng đầu, há miệng ra, thanh kiếm bản mạng bay ra khỏi bụng hắn, lao về phía ngực của Lỗ đại trưởng lão

Đồng thời, phi kiếm truy đuổi và công kích xung quanh Lỗ đại trưởng lão lúc trước đã lặng lẽ lao tới đâm về phía sau gáy của ông ta.

Lỗ đại trưởng lão bị hai phía trước sau cùng công kích, trong lúc sửng sốt, chỉ đành phải nhảy lên tránh thoát công kích từ thanh kiếm bản mạng của Chung Nhân Nghĩa, nhưng phía sau vẫn bị trường kiếm có kiếm linh kia đánh trúng, lập tức rơi từ trên đám mây xuống.

Chung Nhân Nghĩa xoay người lại, định điều khiển mây ánh sáng bay lên, nhưng hần phát hiện ra mình không làm được, mỗi lần đều sẽ trực tiếp rơi xuống dưới

Sau hai lần ba lượt, Chung Nhân Nghĩa cuối cùng bỏ qua

Gương mặt hần không lộ cảm xúc, chỉ nhìn chăm chăm về phía Long Hồ Môn

Hần biết mình đã không kịp ngăn cản nữa

Nếu như không thể bay, chỉ dựa vào đôi chân để đi, ít nhất cũng phải hết tám canh giờ

Tám canh giờ đã hoàn toàn đủ để cho Mỗ Quang Kết Anh, sau đó cùng cố

Mỗ Quang là yếu tu, vốn chỉ coi trọng việc luyện cơ thể, sau đó mới có thể kết Anh

Đến lúc đó, thực lực của ông ta tuyệt đối không kém hơn một tu sĩ tu vi Nguyễn Ảnh hậu kỳ như mình.

Chung Nhân Nghĩa tức giận quay đầu lại

Hần biết mình nhất định phải nắm được phố Hồ Lô trước khi trời tối

Nếu không, chờ tới khi Mỗ Quang trở về, bao nhiêu công sức của hần sẽ đổ sông đổ biển hết

“Lỗ đại trưởng lão, xin lỗi.” Chung Nhân Nghĩa nói với vẻ thâm độc, trong tay lấy ra một sợi dây thừng trói tiên, trói Lỗ đại trưởng lão đang hôn mê và kéo ông ta bay về phía đại quân yêu thú của mình.

“Đánh cho ta! Bất kể cửa thành nào mở ra trước, ta đều sẽ có thưởng hậu hĩnh!” Chung Nhân Nghĩa cầm trường kiếm trong tay, đứng ở trên một đồi cao và lớn tiếng nói với đại quân yêu thú của mình

“Ứng Long!” Chung Nhân Nghĩa hét lớn một tiếng, gọi một yêu tu dưới quyền của mình qua: “Người đi đối phó với cửa thành phía Bắc

Nếu như có thể mở ra cửa thành phía Bắc, ta cho người làm người đầu tiên tiến vào phố Hồ Lô!” Sắc mặt yêu tu được gọi là Ứng Long đại ra, sau đó vội vàng đáp một tiếng và xoay người hóa thành một con rồng màu trắng, lao về phía cửa thành phía Bắc.

Một đội yêu thú dưới quyền của nó vội vàng chạy theo.

Vù vù!

Ứng Long đi tới cửa thành phía Bắc, nói với bên trong thành: “Quán chủ có lệnh, bảo các người mở cửa thành ra! Nếu không thì đừng trách ta không khách sáo đấy!”

Đương nhiên, tu sĩ canh giữ ở cửa thành chẳng thèm để ý tới lời nó nói, mỗi người cầm lấy pháp khí và đồ phòng hộ để bảo vệ bản thân, chuẩn bị nghênh chiến

Ứng Long chờ một lúc lâu, thấy những tu sĩ này vẫn không chịu mở cửa thành ra, nó nổi giận gầm lên một tiếng, mở cái miệng lớn ra, một trận sóng thần rất lớn từ trên cao ủa vào bên trong thành

Bản thân Ứng Long chính là yêu tu hệ thủy nên muốn sử dụng một thần thông điều động nước là chuyện hoàn toàn đơn giản

Nước lũ từ trên cao trút xuống, chảy vào thành Bắc.

Tu sĩ bên trong thành không sao, nhưng dân chúng bình thường lại gặp họa

Vô số người kêu cha gọi mẹ chạy ra khỏi nhà của mình, định chạy đến chỗ cao hơn để tránh nước lũ.

Nhưng nước lũ tới vừa nhanh lại vừa khẩn cấp, rất nhiều người mới chạy được vài bước, đã bị nước lũ nuốt chửng

Phía Bắc kinh thành lập tức biến thành một vùng ngập nước

Lục Kỳ Hoảng nhận được tin tức, biết yêu tu Ứng Long làm mưa làm gió ở thành Bắc, vội vàng dẫn theo Vinh Tuệ Khanh đi đến chỗ của thành phía Bắc.

“Lục sư thúc, người có thể đối phó được với Ứng Long không?” Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy cả khu thành phía Bắc bị lũ lụt, biết đây là thần thông do Ứng Long tạo ra

Để đối phó với loại nước lũ này, cũng phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt.

“Lục sư thúc, người tạm thời chống đỡ một lát, ta đi tìm một thứ xong sẽ quay về đối phó với nước lũ này.” Vinh Tuệ Khanh nói xong lại điều khiển phi thoa, lao về phía phố Hồ Lô”

* Lúc trước tác giả viết phố Hồ Lô ở thành Vĩnh Chương gần Dốc Lạc Thần, giờ phố Hồ Lô lại ở kinh thành nước Đại Sở

(BT) Bây giờ, ở lối vào của phố Hồ Lô đã không có tu sĩ theo dõi nữa

Từ khi tu sĩ tông môn cấp hai bọn họ tiếp nhận và quản lý kinh thành và sau khi Vinh Tuệ Khanh sử dụng trận pháp làm cho nhóm tu sĩ theo dõi tự giết lẫn nhau, ở đây đã không có tu sĩ qua theo dõi nữa

Lần trước cô tới đây, Mỗ đại nương đã cho cô mấy tín phù liên lạc

Vinh Tuệ Khanh đi tới lối vào thì bóp nát một tín phù.

Mão đại cường nhận được tin tức, vội vàng bảo Mão Tam Lang qua đón cô vào.

“Mão đại cường, yêu tu Ứng Long đang làm mưa làm gió ở thành Bắc, nó đã sử dụng nước lũ biến thành Bắc trở thành một vùng ngập lụt rồi

Ta muốn hỏi thử xem, ở chỗ của các người có ai có Tức Nhưỡng không?” Vinh Tuệ Khanh sốt ruột hỏi thăm

Tức Nhưỡng là một loại bùn đất đặc biệt được dùng vảy trên thân của Ứng Long để làm ra, đây cũng là biện pháp tốt nhất để đối phó với nước lũ của Ứng Long

Mão đại nương và Mão Tam Lang liếc mắt nhìn nhau, nói: “Nhà ta có, cháu đợi một lát, ta sẽ lấy tới cho cháu.”

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ

Mão đại nương đi vào trong lấy Tức Nhưỡng

Mão Tam Lang lại giải thích cho Vinh Tuệ Khanh: “..

Trước đây, Ứng Long phạm phải sai lầm lớn nên bị cha ta đuổi ra khỏi phố Hồ Lô

Lúc đó, cha ta đánh bại hắn, lấy một mảnh vảy rồng trên người hắn làm thành Tức Nhưỡng, vẫn luôn để ở nhà.”

Vinh Tuệ Khanh cũng nói với cậu về Mão Quang: “Mão đại thúc đang Kết Anh...”

“Cái gì?!” Mão Tam Lang nghe được tin tức này, thoáng cái đã nhảy dựng lên: “Kết Anh vào lúc này à? Sao có thể như vậy được? Liệu có nguy

hiểm không? Không được, ta muốn đi bảo vệ cha.” Cậu suốt ruột đến mức không ngừng đi đi lại lại ở trong phòng

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Không cần

Ta bày trận pháp ở đó để bảo vệ cho Mỗ đại thúc rồi

Chung Nhân Nghĩa cũng bị ta nhốt ở gần kinh thành, ông ấy tạm thời không có nguy hiểm gì đâu.”

“Lúc trước chúng ta nghe thấy tiếng lôi kiếp, hóa ra là cha con đang Kết Anh!” Mỗ đại nương từ trong nhà đi ra, cũng nghe thấy được lời Vinh Tuệ Khanh nói, bà tiện tay nhét một bao Túc Nhưỡng vào trong tay Vinh Tuệ Khanh: “Cháu nhanh cầm đi cứu người.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu, cô cùng Mỗ Tam Lang ra khỏi sân nhà họ Mỗ

Nhưng không ngờ, hai người vừa ra đến phố đã thấy một đám yêu tu tập trung lại, mỗi người đều cầm pháp khí của mình với khí thế sôi sục

“Tuệ Khanh, chúng ta đi chung với cháu

Các người vì yêu tu chúng ta mà chiến đấu với đám người khốn kiếp giả nhân giả nghĩa Chung Nhân Nghĩa kia, chúng ta không thể chỉ trốn ở phía sau làm kẻ nhát gan được.” Một yêu tu bức bối nói.

Vinh Tuệ Khanh rất cảm động, vội hỏi: “Mục tiêu của Chung Nhân Nghĩa là phố Hồ Lô

Mọi người nên bảo vệ tốt quê hương của mọi người mới phải chứ? Tu sĩ Nhân giới chúng ta vẫn muốn giữ thỏa thuận liên minh năm đó, nên rất khinh thường hành vi của Chung Nhân Nghĩa

Mọi người yên tâm, có chúng ta ở đây, đại quân yêu thú của Chung Nhân Nghĩa sẽ không tấn công được đâu.”

Những yêu tu lại không muốn chỉ canh giữ ở chỗ này

“Chúng ta đi canh giữ cửa thành, cũng chính là bảo vệ quê hương của mình

Tuệ Khanh, cháu để chúng ta đi chung với cháu đi.”

Vinh Tuệ Khanh cũng không có nhiều thời gian thuyết phục bọn họ, đành phải thỏa hiệp nói: “Như vậy đi, mọi người để một nửa số người lại đây, số còn lại đi theo cháu.” Biện pháp này được mọi người đồng ý

Vinh Tuệ Khanh dẫn theo một đám yêu tu đi canh giữ cửa thành

Mão Tam Lang cũng đi cùng cô.

Khi đi tới gần khu thành Bắc, mọi người đã nhìn thấy nước lũ đang tràn qua những nơi khác trong thành.

Giữa không trung, Lục Kỳ Hoảng đầu với Ứng Long khó phân thắng bại.

Trong tay Vinh Tuệ Khanh cầm một miếng Túc Nhưỡng nhỏ, ném về phía nước lũ đang ủa tới trước mặt.

Túc Nhưỡng này vừa rơi vào trong nước lũ, lập tức điên cuồng lớn lên, từ một miếng đất nhỏ lại biến thành một đồng đất, lại biến thành một mảng đất đai rộng lớn và tiếp tục nhanh chóng lớn thêm trong dòng nước lũ

Nước lũ do Ứng Long gây ra vừa gặp phải Túc Nhưỡng, lại giống như gặp phải kẻ địch trời sinh, phải nhanh chóng rút đi

“Giết...!” Yêu thú bên ngoài thành thấy thế lại phát ra một tiếng hét long trời lở đất, rất nhiều mũi tên sắt còn quấn theo vật dễ cháy được bắn lên trên tường thành.

Ầm ầm!

Lại một tiếng sấm vang lên

Trên không trung không ngừng có mưa to trút xuống

Tia chớp chiếu sáng cả bầu trời, soi sáng gương mặt đẹp trai của Mỗ Tam Lang, khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 243: Tâm Tư Của Tư Mã Chiêu

 Ngoại trừ bản thân bọn chúng mang theo cung tiễn và ngọn giáo có móc nhọn ra, còn có vài con yêu thú với dáng người cường tráng cao lớn, đặc biệt có sức lực đẩy xe công thành qua, ném từng khối đá lớn vào trên tường thành.

Trên tường thành, các tu sĩ nhìn thấy cảnh tượng như vậy lại có người xin ra khỏi thành để giết giặc, phá huỷ các xe công thành của yêu thú

Những người dẫn đội nhìn thấy những yêu thú lại tạo có hình dáng dũng mãnh, nhưng hoạt động vụng về, ánh mắt dại ra, không giống như đã mở ra trí khôn, bọn họ không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đồng ý cho những tu sĩ xin đi giết giặc được ra khỏi thành

Chẳng bao lâu, những tu sĩ này đã tập trung lại, bọn họ mặc áo giáp, từ trên tường thành nhảy xuống, lao về xe công thành của các yêu thú

“Cầm cung tiễn tới! Đám người của chúng ta mở đường!” Lục Kỳ Hoảng ra lệnh, tu sĩ Nhân giới và yêu tu am hiểu về bản tên lập tức lập tên lên cung và bắn về phía yêu thú dưới thành.

Ngao!

Yêu thú có hình dáng kỳ lạ bị trúng tên lại kêu một tiếng, cầm lấy mũi tên cắm trên người và rút ra, đặt lên cùng tên của mình rồi xoay tay lại bắn về phía tu sĩ Nhân giới và yêu tu trên tường thành

Hình như chúng có cơ thể quá mạnh mẽ, bị trúng tên cơ bản chỉ là chuyện nhỏ, càng không nói tới một đòn trí mạng.

“A...” Tu sĩ Nhân giới lại không kịp tránh né mũi tên của yêu thú kia bắn tới, người bị mũi tên mang theo linh lực của yêu thú bắn trúng, ngã từ trên tường thành xuống.

Rất nhiều yêu thú với hình dáng kỳ lạ xông lên, ăn sạch thi thể của tu sĩ Nhân giới này.

Từng đôi mắt đỏ như máu, khoe miệng vẫn còn đầy máu tươi của tu sĩ Nhân giới, trừng mắt chờ đợi nhìn những tu sĩ Nhân giới và yêu tu trên tường thành, lộ rõ sự thèm khát và ham muốn.

Lỗ Oánh Oánh đứng ở trên tường thành nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nàng ta cúi đầu kêu lên một tiếng, co quắp nấp ở phía sau bức tường cao

Đời trước, khi yêu thú công thành, nàng ta không đi theo, mà ở lại Thanh Vân Tông, sống cuộc sống nhàn nhã

Đời này, nàng ta cảm thấy vô cùng hối hận khi mình lại đi theo.

Lục Kỳ Hoảng không có thời gian để quan tâm tới Lỗ Oánh Oánh, hẳn tập trung tinh thần để thi triển ra linh lực bảo vệ tu sĩ Nhân giới và yêu tu xung quanh mình, không ngừng đánh rơi những mũi tên do yêu thú lại tạo kia bắn tới.

Keng!

Yêu thú bắt đầu ném những ngọn giáo bằng sắt lên

Linh lực của Lục Kỳ Hoảng không kịp chặn lại, đành phải trơ mắt nhìn những ngọn giáo này xuyên qua màn phòng ngự của bọn họ, đâm vào trên thân những yêu tu không tránh kịp.

Cơ thể yêu tu mạnh mẽ không gì sánh được, bọn họ dùng lưng cố chịu đựng ngọn giáo này.

Lực của ngọn giáo kia quá mạnh, đẩy yêu tu ngã ngược qua bức tường thành phía sau

Mão Tam Lang giờ cung tên lên

Sau khi những yêu thú dưới thành bắn qua rất nhiều mũi tên, cuối cùng cậu cũng thăm dò được nhược điểm của chúng

“Nhắm ngay chỗ giữa vai và cổ của bọn chúng mà bắn! Đó là nhược điểm của chúng, chỉ cần chúng ta bắn trúng, bọn chúng nhất định sẽ chết!”
Mão Tam Lang lớn tiếng kêu lên

Cậu gài tên lên cung, nhìn không chớp mắt rồi ngón tay khẽ thả ra

Vào một tiếng, một mũi tên bắn xuyên qua không trung lao về phía yêu thú dưới thành

Mũi tên này bắn chính xác vào vị trí giữa cổ và vai của yêu thú với hình dáng kỳ lạ! Yêu thú kia gào lên một tiếng, ngã xuống, nằm chết trên mặt đất

Rất nhiều yêu thú từ phía sau xông lại, thoáng cái đã đập cho yêu thú vừa chết thành thịt nát dưới chân

“Mọi người nghe theo đề nghị của Mão Tam Lang! Bắn vào giữa cổ và vai của đám yêu thú kia! Chỗ đó là chỗ mạng môn của bọn họ!” Lục Kỳ Hoảng mừng rỡ, truyền tin cho tất cả tu sĩ.

Trên tường thành, các tu sĩ cảm thấy tinh thần phấn chấn, lập tức học theo bộ dạng của Mão Tam Lang, gài tên lên trên cung tên, vèo vèo vèo vèo

bắn về phía những yêu thú có hình dạng kỳ lạ đang muốn theo thang mây leo lên tường thành.

Rất nhiều yêu thú lập tức bị bọn họ bắn chết ở trên thang mây, tốc độ tấn công của chúng đã chậm lại

Vinh Tuệ Khanh chỉ nhớ kỹ hình ảnh Mảo Tam Lang đã từng chết ở trước mặt cô

Cảnh tượng này cùng với cốt truyện ban đầu, không phải nói là cốt truyện mà bản thảo cho cô xem, rõ ràng đã phát triển theo chiều hướng khác nhau.

Bất kể là thật hay giả, cô cũng không thể để cho cảnh tượng kia lại xuất hiện được.

Vinh Tuệ Khanh theo sát bên cạnh Mảo Tam Lang, cảnh giác quan sát tất cả tình hình xung quanh

Cô không chỉ chú ý không cho mũi tên của yêu thú dưới thành tổn thương đến cậu, cũng đề phòng bên cạnh bọn họ có người sẽ “ngộ thương” cậu

Trên người cô có mặc áo giáp lông đuôi Phượng Hoàng, nên không quá để ý đến những công kích đó.

Lỗ Oánh Oánh chậm rãi xuống tường thành, sau đó chạy thật nhanh về vương phủ, nơi tông môn cấp hai bọn họ ở

Trở lại phòng của mình, nàng ta cắn răng, bóp nát phù thuẫn di có công năng rất mạnh mà Lỗ đại trưởng lão đã đưa cho mình lúc trước, trực tiếp di chuyển về sơn môn bên ngoài Thanh Vân Tông

Chung Nhân Nghĩa hờ hững đứng ở trên núi, chấp tay nhìn cuộc chiến đấu trước mắt.

Lỗ đại trưởng lão bị dây thừng trói tiên trói lại, không khác gì cái bánh chưng, vẫn bất tỉnh ở bên chân hăn

Mưa càng lúc càng lớn

Bất luận kể là tu sĩ Nhân giới và yêu tu đang canh giữ trên tường thành, hay yêu thú lai tạo đang công kích phía dưới tường thành đều bị mưa lớn trút xuống làm cho không thể mở mắt ra được.

Đến khi trời tối đen, đám yêu thú lai tạo đã đốt lửa, ánh lửa sáng ngời biến toàn bộ kinh thành nước Đại Sở thành một đồng lửa lớn.

Giọng nói lạnh lùng của Chung Nhân Nghĩa vang vọng ở trên không trung của kinh thành

“Các vị tu sĩ và những dân thường trong kinh thành, Chung Nhân Nghĩa ta không có ý đối địch với các người

Ta chỉ muốn những yêu tu làm xằng làm bậy đang ẩn nấp trong số các người thôi

Bọn họ lập thành điểm định cư trong Nhân giới, nhưng thật ra lại có lòng dạ khó lường

Ta vứt bỏ lợi ích cá nhân để làm tất cả những chuyện này, cũng chỉ vì suy nghĩ cho tình hình chung

Ta khuyên các người một lần cuối cùng, không nên làm ra những hành vi giấy giụa vô nghĩa nữa

Dưới sự chỉ huy của ta, đại quân yêu thú có thể bao vây kinh thành nước Đại Sở của các người một năm

Các người nên suy nghĩ cho kĩ đi, những yêu tu bụng dạ khó lường kia có đáng để cho các người đánh mất tính mạng của bản thân cũng như thế hệ mai sau hay không?”

Bên trong kinh thành nước Đại Sở, tất cả mọi người đều giật mình.

Giọng nói của Chung Nhân Nghĩa lại vang lên: “Ta có thể cho các người một giờ

Trong vòng một giờ này, chỉ cần các người mở cửa thành ra, ta bảo đảm sẽ thả cho các người rời đi, chỉ cần cho ta mượn kinh thành này bốn giờ, chờ ta tiêu diệt xong yêu tu ở phố Hồ Lô, ta tự nhiên sẽ dẫn theo đại quân yêu thú rời đi.”

Trong khi nói chuyện, yêu thú lai tạo đang công thành quả nhiên dừng tấn công, chẳng qua chỉ nhìn chăm chăm vào tu sĩ Nhân giới và yêu tu trên tường thành với vẻ dữ tợn mà thôi

“Các người có nghe thấy không? Chung Nhân Nghĩa không muốn lấy mạng chúng ta! Hắn chỉ muốn mượn kinh thành này trong bốn giờ!” Có vài người dân thường và tu sĩ Nhân giới dao động, ánh mắt bắt đầu đảo qua những yêu tu đã cùng bọn họ kể vai chiến đấu.

Mão Tam Lang mím chặt môi, không nói một lời đã lặp tên giơ cung lên, định bắn về phía yêu thú dưới thành

Vinh Tuệ Khanh giữ cánh tay của cậu lại, mỗi khép mở và truyền âm cho cậu nói: “Huynh không thể làm vậy được!”

Ánh mắt Mão Tam Lang trở nên lạnh lùng, truyền âm lại: “Vì sao? Lễ nào muội cũng tin tưởng vào những lời nói hoang đường của tên Chung Nhân Nghĩa này sao?!”

Vinh Tuệ Khanh trả lời: “Đương nhiên ta không tin! Nhưng...” Cô nhìn tu sĩ bên cạnh nói tiếp: “Bọn họ tin

Bây giờ Chung Nhân Nghĩa tuyên bố ngừng chiến đấu, nếu huynh tiếp tục bắn tên, Chung Nhân Nghĩa sẽ nói là huynh đang cố ý gây chiến

Mà huynh lại là yêu tu, tâm tư Tư Mã Chiêu thế nào, người qua đường đều biết.”

“Tư Mã Chiêu là ai?” Gương mặt Mỗ Tam Lang đã dịu xuống, khẽ hỏi.

Vinh Tuệ Khanh ghen lời một lúc mới tiếp tục truyền âm: “Là một người làm chuyện xấu, cho rằng mọi người đều không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, nhưng thật ra ngay cả người qua đường không quan trọng cũng biết hắn có ý gì.”

Khóe miệng Mỗ Tam Lang hơi cong lên: “Đầu óc người này thật chẳng thông minh gì cả, thậm chí ngay cả người qua đường cũng biết được tâm tư của hắn.”

Thật vất vả mới khuyên được Mỗ Tam Lang, Vinh Tuệ Khanh quay đầu nói với những tu sĩ và dân thường đang lộ vẻ do dự: “Chung Nhân Nghĩa đã quen giả nhân giả nghĩa rồi, mọi người không nên bị hắn lừa!..

Nếu như hắn chỉ muốn tiêu diệt yêu tu, vì sao trước đó hắn phải ấp ra nhiều yếu thủ với hình thù kỳ lạ, đồng thời mượn danh của yêu tu, giết rất nhiều tu sĩ và dân thường chúng ta! Mọi người không nên quên, lúc trước chính Chung Nhân Nghĩa, người được gọi là “lương tâm của giới tu hành đã vừa kêu gọi mọi người triển khai hành động săn yêu, vừa nuôi dưỡng đám yêu thú kia, tạo ra rất nhiều trận gió tanh mưa máu cho nước Đại Sở! Chúng ta còn chưa tính những khoản nợ này với hắn, hắn lại còn có mặt mũi nói suy nghĩ cho tình hình chung

Xin hỏi tình hình chung của hãn là gì?”

Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại nhìn Chung Nhân Nghĩa, dùng linh lực truyền âm thanh ra ngoài: “Chung Nhân Nghĩa, người nghĩ rằng chúng ta đều là người ngu sao? Chỉ dựa vào mấy câu nói của người, chúng ta lại quên người đã gây họa cho nước Đại Sở suốt mấy năm qua sao? Mục đích của người chính là muốn phá hủy thỏa thuận liên minh được ký giữa tu sĩ Nhận giới và yêu tú từ vạn năm trước! Người sử dụng loại thủ pháp vụ oan thấp kém như vậy để bôi nhọ rất nhiều yếu tu không hề có thù oán gì với người, người thật đúng là không biết xấu hổ! Một cho người còn là tu sĩ Nguyễn Anh, đầu tiên là lừa gạt, dẫn tới rất nhiều tu sĩ mất mạng chỉ vì lợi ích của bản thân người

Sau đó lại mê hoặc những người cấp cao trong tông môn, để bọn họ vẫn cho rằng người là tu vi Nguyên Anh sơ kỳ! Xin hỏi người giấu giếm tu vi với mục đích gì?! Người còn có mặt mũi nói mình không phải vì lợi ích cá nhân sao? Thật đúng là trò đùa trong thiên hạ!..

Từ đầu đến cuối, người chỉ vì thỏa mãn cái lợi của bản thân mà không tiếc hãm hại Nhân giới trong toàn bộ Ngũ Châu Đại Lục! Chút tâm tư kia của người thậm chí còn không lừa gạt được những yêu thú có trí khôn kém cỏi dưới tay người, người còn muốn mượn gió bẻ măng à!”

“Các vị đồng tu, đội quân cứu viện của chúng ta sẽ tới nhanh thôi! Mọi người nhất định phải kiên trì, không thể để cho Chung Nhân Nghĩa đánh vào kinh thành được

Một khi hãn tấn công vào rồi, các người có thể điều khiển pháp khí chạy thoát thân, nhưng dân thường ở kinh thành nước Đại Sở sẽ gặp phải tai họa

Xin hỏi trong lòng các người chấp nhận được chuyện đó xảy ra sao?”

Vinh Tuệ Khanh lại nói với các tu sĩ bên cạnh.

Mọi người lặng im rất lâu, sau đó chợt có một tu sĩ đột nhiên ném cung tiễn trong tay xuống đất, giọng đầy giận dữ nói: “Dân thường sống hay chết thì có liên quan gì đến ta chứ? Ta là tu sĩ ở Tây Đại Lục, ta chẳng qua chỉ đi nhằm đến chỗ này thôi..

Ta đi đây!” Gã nói xong thì thả người nhảy xuống dưới tường thành.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 244: Thịnh Tình Khó Từ

 Hần lập tức vận chuyển linh lực, thu đất thành tấc, lắc mình vài cái đã biến mất trước mặt mọi người

Nhìn thấy tu sĩ Tây Đại Lục nọ thoát khỏi nơi này thành công, càng lúc càng có nhiều tu sĩ từ các đại lục khác đuổi đến cũng nhảy xuống khỏi tường thành, theo dấu chân của tu sĩ Tây Đại Lục lúc trước biến mất trước mặt mọi người

Trên tường thành chỉ còn lại tu sĩ của tông môn cấp hai và một số tu sĩ từ ba đại phái của nước Đại Sở chưa kịp rút đi.

“Các người đều đã thấy rồi đó

Ta nói được làm được

Bây giờ các người rút lui vẫn còn kịp

Ta đảm bảo sẽ không gây thương hại tính mạng bất kì ai.” Giọng nói của Chung Nhân Nghĩa như ma quỷ mê hoặc tu sĩ và người phàm.

Chỉ cần mở cánh cổng này, hi vọng được sống sót sẽ ở ngay phía trước

Nhưng đóng cánh cổng này lại, tám chín phần đều sẽ chết ở nơi này

Con kiến còn biết sống qua ngày, người thường cũng quý trọng sinh mạng

Tu sĩ bọn họ càng không cần phải nói, họ đều phải trải qua biết bao gian khổ mới có thể Trúc Cơ thành công

Có cần thiết phải hi sinh tính mạng mình vì những yêu tu không có chút giao tình kia không? Dần dần, tu sĩ tông môn cấp hai Hoa Nghiêm Tự và Thái Hoa Sơn trên tường thành đều lần lượt nhảy xuống, chạy theo con đường mà những con yêu thú dị dạng nhường ra bên dưới tường thành, nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này

Người dẫn đường của tông môn cấp hai nhìn nhau, không biết phải làm thế nào mới tốt

Lục Kỳ Hoảng của Thanh Vân Tông vô cùng sốt ruột

May là tu sĩ Thanh Vân Tông không ai rời đi

Một là vì Vinh Tuệ Khanh kiên quyết đứng về phía yêu tu, họ là đồng môn, không thể bỏ cô lại đây mà chạy trốn trước

Hai là Lỗ đại trưởng lão của bọn họ vẫn đang ở trong tay Chung Nhân Nghĩa, nếu họ đi rồi thì Lỗ đại trưởng lão phải làm sao? Tôn chỉ của Thanh Vân Tông khi thu nhận đồ đệ đó là, phẩm hạnh đứng đầu, trên cơ sở tra xét phẩm hạnh sau đó mới đến tu vi

Vì tiêu chuẩn thu đồ đệ nghiêm ngặt như vậy, nên thu được phần đông những đồ đệ vô cùng ổn

Đương nhiên, đệ tử Thanh Vân Tông cũng có cơ sở người mềm nắn rắn buông, bằng mặt không bằng lòng, đó là bản tính của con người

Không phải bảo Thanh Vân Tông là thế ngoại đào nguyên nhân phẩm cao thượng, chẳng qua là tu sĩ hèn hạ trong Thanh Vân Tông có ít hơn những tông môn khác một chút.

Những lúc thế này, cái tiêu chuẩn thu nhận đồ đệ của họ lại càng hiện rõ sự khác biệt.

Người dẫn đường Thái Hoa Sơn và Hoa4Nghiêm Tự nhìn số đệ tử của Thanh Vân Tông không ai bỏ chạy mà lắc đầu cảm khái, nói với Lục Kỳ Hoảng: “Người yên tâm, bọn ta sẽ ở lại đây.”

Lục Kỳ Hoảng gật đầu cảm kích, ngẩng lên nhìn chân trời phía xa xa, lòng có chút lo lắng

Đã truyền tin đến tông môn đỉnh cấp lâu như vậy rồi, sao vẫn chưa thấy ai đến cứu viện?

Vinh Tuệ Khanh nhìn số tu sĩ vẫn còn đứng canh giữ trên tường thành, đa phần đều là đệ tử Thanh Vân Tông, lần đầu tiên cảm thấy mình đã chọn đúng tông môn

Tuy có nhiều điều không như ý, có những lúc bị gây khó dễ, nhưng trước đại cục vẫn là người có nhân9phẩm chiếm phần nhiều.

“Cảm ơn mọi người đã ở lại

Sóng lớn đãi cát, còn lại đó chính là vàng

Những vị đồng tu hôm nay lưu lại đây, cho dù các vị đến từ tông môn nào, sau khi chuyện ở nơi đây được giải quyết xong, xin các vị hãy nhớ đến Thanh Vân Tông tìm ta

Ta sẽ tặng cho mỗi người một bình đan dược thất phẩm, xem như là báo đáp ơn trợ giúp của mọi người hôm nay!” Vinh Tuệ Khanh biết rằng cách tốt nhất để khuyến khích mọi người góp sức chính là lấy tình cảm đánh động lòng người, lấy lợi ích khiến mọi người hiểu rõ

Đan được thất phẩm, cho dù là tu sĩ cấp cao trong tông môn cấp hại thì đối với họ đó cũng là vật chỉ có trong truyền thuyết.

“Thật ư?!” Tu sĩ trên tường thành kích động, lần lượt chen đến bên Vinh Tuệ Khanh: “Cô nói thật chứ? Làm sao cô có được nhiều đan được thất phẩm như vậy?!”

Vinh Tuệ Khanh cười khê: “Ta cũng là Luyện Đan Sư

Ta tự luyện chế được.”

Trên tường thành nhất thời một mảnh yên tĩnh.

Theo tiêu chuẩn xét cấp bậc của Luyện Đan Sư trên Ngũ Châu Đại Lục, người có thể luyện ra đan được thất phẩm là Luyện Đan Sư thật phẩm

Trong giới tu hành hiện giờ, đó đã là Luyện Đan Sư tiếp cận với cấp thần.

Tóm lại, Luyện Đan Sư trên Ngũ Châu Đại Lục phân thành chín phẩm

Thấp nhất là nhất phẩm, cao nhất là cửu phẩm

Phân cấp đan được cũng như vậy, phân theo chất lượng, tổng cộng chia thành từng ấy đẳng cấp, cao nhất là cửu phẩm, thấp nhất là nhất phẩm.

Cứ ba năm, Ngũ Châu Đại Lục lại có một cuộc so tài Luyện Đan, cũng như đại hội bình xét chức danh cho Luyện Đan Sư ở giới tu hành

Chỉ có Luyện Đan Sư luyện ra đan được thất phẩm mới có tư cách đến thần điện Quang Minh, lắng nghe lời dạy bảo của người đứng đầu Luyện Đan ở thần điện Quang Minh.

Nghe nói trong năm trăm năm nay, Ngũ Châu Đại Lục chỉ có một vị Luyện Đan Sư được xét làm thất phẩm, đến được thần điện Quang Minh

Đáng tiếc, người đó trở về từ thần điện Quang Minh thì tuổi thọ đã cạn, không lâu sau đã mất

Chỉ để lại một lò Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan thất phẩm cuối cùng dùng sinh mệnh luyện thành, trở thành bảo vật trấn môn chí cao vô thượng của môn phái đó

Mà Vinh Tuệ Khanh lại nói mình có thể luyện được đan dược thất phẩm ngay trước mặt mọi người! Tất cả đều biết cô là Đại Trận Pháp Sư nhiệm kỳ tiếp theo của Thanh Vân Tông, nhưng không ai biết cô cũng là Luyện Đan Sư.

Trận pháp và đan dược vốn là hai nghề nghiệp mà tu sĩ có tu vi cao thâm cũng không bước chân vào được

Bởi vì hai nghề này cần đổ vào rất nhiều, vô cùng nhiều tinh lực, nỗ lực và tài lực

Không chỉ ảnh hưởng đến đạo tâm, gây cản trở tu vi, mà cho dù có tiêu tốn biết bao thời gian và tinh lực vào đó cũng chưa chắc có thể làm được.

Cho nên, trong giới tu hành trên Ngũ Châu Đại Lục, Đại Trận Pháp Sư và Luyện Đan Sư cao cấp đa phần đều là người phàm không có tu vi, hoặc là những tu sĩ bình thường chỉ vừa đạt tu vi Luyện Khí, không thể nào tiến thêm bước nữa trên con đường tu hành.

Nghe nói chỉ thần điện Quang Minh là từng có Trận Pháp Sư tu vi Trúc Cơ

Mà Luyện Đan Sư thất phẩm tu vi Trúc Cơ, ngay cả thần điện Quang Minh cũng không có

Phẩm cấp của người đứng đầu Luyện Đan ở thần điện Quang Minh có thể đã đến Luyện Đan Sư bát phẩm, thậm chí là cửu phẩm

Nhưng ai ai cũng biết những vị đó đều xuất thân từ thế gia luyện đan, kỹ năng luyện đan truyền theo thế hệ, không có ai là tu vi Trúc Cơ,

Mắt thấy nụ cười sáng ngời chói mắt của Vinh Tuệ Khanh, hai người dẫn đường của Thái Hoa Sơn và Hoa Nghiêm Tự tự thấy run rẩy trong lòng

Một kỳ tài thế này sao lại lạc vào Thanh Vân Tông?! Hai người đều mau chóng thầm tính toán trong lòng, trở về tông môn rồi phải báo việc này lên tông môn cao hơn, để họ nghĩ cách mời Vinh Tuệ Khanh đến tông môn họ làm khách khanh trưởng lão*

* Khách thanh trưởng lão: cường giả được mời về tông môn tọa trấn, bảo vệ an toàn cho tông môn đó.

Với họ mà nói, nếu có được một Luyện Đan Sư thật phẩm tọa trấn trong tông môn thì có thể nghĩ đến cảnh tượng sau này tông môn phát triển rực rỡ, tu sĩ cấp cao nhiều vô kể.

Sức mạnh của tông môn càng lớn, tài nguyên họ nhận được càng nhiều

Tài nguyên càng nhiều, tu vi của họ sẽ có thể nâng cao càng nhanh.

Căn bản là một vòng tuần hoàn theo hướng tốt khiến người ta không cách nào kháng cự

Dù có phải trả cái giá gì để có thể mời Vinh Tuệ Khanh về tông môn của mình cũng đều xác đáng

Mà ngay cả tông môn đỉnh cấp của Thanh Vân Tông cũng ở ẩn cả rồi, có tiền đồ gì nữa cơ chứ? Dựa vào cái gì mà họ lại có được vận số chó ngáp

phải ruồi thế này?! Một nhân tài như Vinh Tuệ Khanh giống như thiên tài địa bảo vậy, phải là người có năng lực mới đạt được

Nếu người không nắm chặt trong tay chỉ có thể trách mình chưa đủ tài giỏi, không thể trách người khác mang ý xấu! Hai người nghĩ vậy, không hện mà cùng âm thầm bóp nát bùa truyền tin giấu trong người, thông báo tin tức về cho tu sĩ cấp cao của tông môn mình.

Cỏ Trận Pháp Sư tu vi Trúc Cơ, Luyện Đan Sư thất phẩm ở đây, quan trọng hơn so với hiệp ước đồng minh giữa yêu tu và tu sĩ Nhân giới mà bọn họ phải bảo vệ nhiều! Không thể để người của tông môn đỉnh cấp tiếp tục trì hoãn nữa

Họ không đến thì sau này sẽ hối hận cả đời

Lục Kỳ Hoảng cũng kinh ngạc chờ ra, hoàn toàn không dám tin vào tai mình.

“Tuệ Khanh, muội..

muội có biết mình đang nói gì không?” Lục Kỳ Hoảng hỏi có chút gian nan

Vinh Tuệ Khanh lôi đan dược cô đã luyện chế ở Thanh Vân Tông để chuẩn bị đến nước Đại Sở ra khỏi túi càn khôn, nâng cao trước mặt mọi người: “Đây là Bồi Nguyên Đan thất phẩm mà ta đã luyện chế trước khi đến đây, có tác dụng khôi phục nguyên khí cho tu sĩ Trúc Cơ, giúp ích rất lớn

Hiện tại, ta sẽ phân phát cho mỗi người ở đây, nếu có ai hiểu về đan dược tự mình xem sẽ rõ.” Nắp bình được mở ra, một mùi hương dịu nhẹ đi vào lòng người lan tỏa

Ánh mắt những tu sĩ ở đây lập tức trở nên nóng chảy

Tu vi của họ không cao, cho dù không ăn đan dược thất phẩm trong truyền thuyết mà sau này đem bán thì nhất định cũng sẽ thu được một khoản không nhỏ

“Đa tạ Vinh đạo hữu!”

“Đa tạ!”

Mọi người không kịp chờ mà tiến lên trước, từng người nhận lấy đan dược từ tay Vinh Tuệ Khanh

Bồi Nguyên Đan là đan dược thông dụng nhất

Ý nghĩa của chữ thất phẩm này là ở chỗ phẩm chất thuần khiết, tác dụng có thể phát huy tối đa

Nói thế này đi, khi tu sĩ ăn đan dược nhất phẩm vào, dược tính chỉ có thể phát huy một phần

Đan dược tứ phẩm khi ăn vào, dược tính có thể phát huy đến năm phần.

Còn đan dược thất phẩm, dược tính có thể phát huy được chín phần!

Nghĩ mà xem, nếu đan dược thất phẩm này không phải loại đan dược tầm thường như Bồi Nguyên Đan mà là Trúc Cơ Đan, hoặc là Ngưng Nguyên Đan có thể hỗ trợ cho việc Kết Đan..

hiệu quả của nó mới thật là nghịch thiên!

Một người như Vinh Tuệ Khanh, sau này dù có thế nào thì họ cũng không nên đắc tội!

Trước đây, những tu sĩ có ý nghĩ xấu xa nhìn thấy nhan sắc của Vinh Tuệ Khanh còn thèm thuồng, nay lập tức điều chỉnh lại tinh thần, ánh mắt

nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh ngập tràn sự kính nể và tôn trọng

Vinh Tuệ Khanh cũng có hơi bất ngờ

Tuy cô từng nghe ông nội mình giảng giải về ý nghĩa trọng đại của đan dược thất phẩm trong giới tu hành, nhưng vẫn chưa đến mức chấn động như khi mình đích thân thể nghiệm.

“Loại đan dược này yêu tu cũng có thể ăn.” Vinh Tuệ Khanh nhìn một ít đan dược còn sót lại trong bình, phân phát dân cho yêu tu tại đây

Yêu tu tu luyện cực khổ, ít khi có đan dược trợ giúp

Bởi vì Luyện Đan Sư trong Nhân giới cũng đã khan hiếm vô cùng, đừng nói là trong yêu tu bọn họ

Những đan dược có thể mua trên chợ đều chỉ là những đan dược tầm thường

Có những lúc họ sẽ mang dược thảo quý hiếm đến dược phố của tu sĩ Nhân giới để đổi đan dược và luôn bị hạ thấp giá đến tận cùng.

Xưa nay chưa có ai giống như Vinh Tuệ Khanh, khẳng khái phân phát đan dược thất phẩm vô giá cứ như phát đậu đường vậy

Huống hồ, động cơ cô làm như vậy là để giữ những tu sĩ Nhân giới kia ở lại, bảo vệ cho lợi ích của yêu tu bọn họ không bị xâm hại

“Vinh cô nương, ân lớn một lời không tạ hết

Thịnh tình của cô dành cho yêu tu bọn ta, bọn ta nhất định sẽ báo cho Yêu Hoàng được rõ

Phần nhân tình này là chúng ta nợ cô

Ngày hôm nay, cho dù không bảo vệ được phố Hồ Lô, bọn ta cũng sẽ tiến cô trở về bình an.” Trong lúc nói chuyện, một yêu tu nhìn dáng vẻ không có gì nổi bật lặng lẽ tiến tới, nhét một mặt dây chuyền hồ lô bằng ngọc nho nhỏ vào tay Vinh Tuệ Khanh.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 245: Át Chủ Bài Của Yêu Tu

 “Có gì kỳ quái? Các người có tông môn đỉnh cấp, thần điện Quang Minh, sao bọn ta không được có Yêu Hoàng?!” Một yêu tu nhìn thấy vẻ kinh ngạc khó hiểu của đám tu sĩ thì cười lạnh nói

Chuyện yêu tu có Yêu Hoàng vốn chỉ có những người ở tông môn đỉnh cấp và những tu sĩ cấp cao ở tông môn cấp hai mới biết

Những tu sĩ ở đây không đủ cấp bậc đương nhiên không hề biết về chuyện này

Vinh Tuệ Khanh cúi đầu nhìn mặt hồ lô ngọc bị yêu tu đó nhét vào tay mình, lại nghiêng đầu liếc sang Mão Tam Lang.

Ánh mắt Mão Tam Lang có hiện vẻ xúc động, nhưng vẫn ngậm chặt miệng, xoay đầu nhìn về phía đám yêu thú dị dạng đồng nghìn nghị bên dưới3tường thành

“Cất kĩ hồ lô ngọc

Nếu chúng ta đánh không lại Chung Nhân Nghĩa, ta sẽ đưa muội rời khỏi nơi này

Yên tâm, yêu tu bọn ta không dễ bị ức hiếp

Hắn định làm gì, trong lòng bọn ta đều rõ, nhưng bọn ta sẽ không để hắn thực hiện được

Thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành

Cùng lắm thì cá chết lưới rách, đúng quy vu tận!” Mỗ Tam Lang truyền âm cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nắm chặt hồ lô ngọc trong tay, truyền âm lại: “Đừng nhụt chí

Mỗ đại thúc cũng sắp đến đây rồi, kiên trì thêm một lúc nữa.”

Mỗ Tam Lang bỗng quay đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh, kiên định truyền âm vào trong đầu cô: “Không, ta hi vọng trước khi cha ta đến sẽ kết thúc được trận chiến này

Thà rằng tất cả bọn ta đều hi sinh còn hơn là cha ta cũng chết cùng

Muội có biết yêu tu bọn ta phải khó khăn đến thế nào mới có một tu sĩ Nguyễn Anh: Dù cho yêu tu của cả phố Hồ Lô này có chết đi, chỉ cần cha ta vẫn còn sống, vậy thì yêu tu bọn ta sẽ có hi vọng.”

Vinh Tuệ Khanh không biết sao lại như vậy

Nhớ đến hình ảnh mà cô nhìn thấy thuở trước, trong lòng dâng lên nỗi chua xót

Lẽ nào số mệnh thật sự không thể thay đổi? Không, nếu số mệnh thật sự không thể thay đổi thì cô đã không đứng ở nơi này, kề vai chiến đấu cùng mọi người

“Mỗ tam ca, huynh hãy nghe ta nói

Vừa rồi ta đã nói chuyện ta biết luyện chế đan dược thất phẩm ra rồi

Huynh yên tâm, cho dù những người đó không coi trọng yếu tu đi nữa cũng sẽ không để ta mất mạng trong tay Chung Nhân Nghĩa

Cho nên, các huynh nhất định phải kiên trì, kiên trì cho đến khi tông môn cấp hai và tông môn đỉnh cấp phái cứu viện đến đây

Chỉ cần họ phái người đến, chúng ta sẽ được cứu.” Vinh Tuệ Khanh dứt khoát dặn dò Mỗ Tam Lang ý định cuối cùng.

Vừa rồi, cô đã có ý lôi cả đan dược thất phẩm mình luyện chế ra, ngoài việc muốn khiến bọn họ quyết tâm ở lại nơi này chống kẻ thù, chủ yếu là thể hiện cho bọn họ biết năng lực của mình

Bị người khác lợi dụng cũng không sao, ít nhất bạn còn có khả năng để cho người khác lợi dụng.

Chỉ lo bạn không có tí tác dụng nào, bị người ta vứt bỏ như đứa trẻ bị ruồng rẫy, ngay cả giá trị lợi dụng cũng không có

Vinh Tuệ Khanh biết rõ sở trường của mình ngoài trận pháp ra thì là luyện đan

Hai lĩnh vực này cô hoàn toàn không tốn bao nhiêu sức lực để học được, tựa như bản thân mình có thiên phú

Hơn nữa, từ nhỏ cô đã được ông nội dạy cho những thủ thuật đỉnh cấp từ lý thuyết cho đến thực hành, vì vậy mà nền tảng của cô rất vững chắc.

Lúc nhỏ, cô không biết những thứ này có tác dụng gì, cô cứ xem nó như việc đến trường học mỗi ngày ở kiếp trước, xem mỗi thứ là một môn để học.

Đối với cô thì học tập giỏi cũng tự nhiên giống như ăn cơm đi ngủ, vốn không cần phải tốn sức.

Rất nhiều năm qua đi, cô mới biết bao nhiêu thứ ông nội dạy cho mình ngay ở tông môn cấp hai cũng là những thứ không mấy ai biết

Ông nội của cô đã học được những thứ này từ đâu?

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh có một vài thứ lướt qua.

Bỏ đi, bây giờ không phải lúc nghĩ đến những thứ này

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu, tạm thời quăng chuyện này sang một bên

“Đến lúc rồi

Các người đã quyết định thì ta cũng không nói nhiều nữa

Các người muốn chết cũng đừng trách ta ra tay tàn nhẫn!” Chung Nhân Nghĩa ra lệnh, những yêu thú dị dạng nâng cao những tảng đá lớn bắt đầu tấn công thành một lần nữa.

Số lượng tu sĩ đã ít đi nhiều, bốn cổng thành cũng chẳng giữ được bao lâu, liên tục bị các yêu thú dị dạng tông phá

Vô số yêu thú dị dạng xông vào kinh thành, thấy người là giết, sau đó lại đánh chén thịt người như mở tiệc ngay trên phố.

Vinh Tuệ Khanh bị Mão Tam Lang kéo đi mà lảo đảo, theo yêu tu lùi đến cửa vào phố Hồ Lô.

Phố Hồ Lô trước kia bị che giấu cẩn mật lại hiện ra lơ mờ trước mắt mọi người, thoát ẩn thoát hiện

Vinh Tuệ Khanh cả kinh hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao kết giới của phố Hồ Lô lại không còn tác dụng nữa?” Trận pháp ở đây là do cô tu sửa giúp họ, Đại Đổ Môn Trận, vô cùng tinh vi ảo diệu, với tác động của rễ Hồ Lô tiên thiên linh căn chôn sâu dưới lòng đất, có thể tương thông với nguyên khí đất trời ở bên ngoài, sinh sôi không ngừng

Mão Tam Lang kéo tay cô, không trả lời câu hỏi, mắt cậu cảnh giác nhìn xung quanh

Thình thoảng lại có vài yêu thú dị dạng xông qua đây đều bị yêu tu phối hợp giết chết

“Đó là gì vậy?!” Một yêu tu kinh hãi thốt lên

Chỉ thấy ở hướng Nam của kinh thành có một cột lửa vĩ đại phóng thẳng lên trời

Trong ánh lửa còn mang theo khói đen dày đặc, tản ra tứ phía

Nhà cửa trong thành đều xây từ gỗ, lại san sát nhau

Lửa lớn vừa nổi lên tức khắc thiêu rụi từng căn từng căn, phía Nam kinh thành nhanh chóng hóa thành biển lửa

Tiếng tháo chạy, tiếng khóc gào, xen lẫn tiếng cười khùng khục tàn sát bừa bãi của yêu thú vang lên khắp thành

Từng âm thanh càng lúc càng lớn, tựa như đang ập về phía bọn họ

Vinh Tuệ Khanh không nghe thêm được nữa, lập tức gọi Nhật Nguyệt Song Câu của mình ra, nói với Mão Tam Lang: “Ta phải đi giết đám yêu thú dị dạng kia, huynh có đi không?”

Đám yêu thú dị dạng nói đúng ra là một giống loài mới do Chung Nhân Nghĩa đặc biệt tạo ra

Không phải yêu thú, cũng không phải yêu tu, càng không phải con người, dĩ nhiên cũng không phải ma quỷ.

Đương nhiên Mão Tam Lang không cùng giống nói gì với đám yêu thú dị dạng này.

“Muội đi thì ta cũng đi.” Mảo Tam Lang đứng thẳng người, trong tay đã nắm một thứ tựa roi mà không phải roi, tựa chày mà không phải chày từ lúc nào không hay.

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Đi thôi.” Nói rồi, cô ném phi thoa của mình ra nhảy lên, lao đến nơi phát ra tiếng khóc thảm khốc nhất.

Mảo Tam Lang trao đổi ánh mắt với một yêu tu khác: “Các người ở lại đây trông chừng cửa vào phố Hồ Lô

Lúc Chung Nhân Nghĩa tấn công đến đây..

ta sẽ gấp rút trở về”

Những yêu tu kia đều không nói gì, bình tĩnh gật đầu, nhìn theo bóng lưng cậu rời đi theo Vinh Tuệ Khanh

Vinh Tuệ Khanh cười phi thoa đã đến được nơi có ánh lửa mạnh nhất, tiếng khóc gào mãnh liệt nhất ở phía Nam kinh thành

Đứng giữa không trung, Vinh Tuệ Khanh nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm thấy thật chẳng khác nào địa ngục nhân gian.

Một đám yêu thú dị dạng mặt mày hung tợn vác theo binh khí to dài đủ loại chém vào đám người đang bỏ chạy tứ tán

Chém đầu người ta không đủ còn chặt cả tứ chi, treo lủng lẳng trên lưng quần

Lúc nó đói sẽ lấy một cái tay người mà ăn, để mặc cho máu tươi chảy ròng bên khóe miệng.

Còn một vài yêu thú dị dạng đang bắt một nhóm những cô gái, lột sạch hết quần áo, bạo hành ngay giữa phố.

Những cô gái kia đau đớn không thể tả nhưng lại không cách nào thoát khỏi sự tấn công của quái vật

Không ít người đã chọn cách cắn lưỡi tự tử, vậy mà những yêu thú dị dạng kia vẫn không buông tha cho thi thể của họ..

Vinh Tuệ Khanh tức đến độ cả người run lên: “Chung

Nhân

Nghĩa! Ta phải giết ngươi!” Hai tay cô vung lên, Nhật Nguyệt Song Câu trong tay xoáy tròn như bánh xe, chém thẳng tới sau lưng đám yêu thú dị dạng đang vây lấy một cô gái đáng thương mà xâm hại.

Nhật Nguyệt Song Câu vòng quanh những yêu thú dị dạng một vòng, lưỡi câu mang theo linh lực lia qua cần cổ bọn chúng

Mão Tam Lang từng nói đó là nơi yếu nhất của đám yêu thú dị dạng

Từng cái đầu yêu thú dị dạng bị chém xuống dễ dàng, lăn lông lốc dưới đất, như những tảng đá trong nhà xí rải rác khắp nơi

Cô gái kia thoát chết thét lên một tiếng, bò dậy chạy ào tới đập đầu vào khung cửa của nhà đối diện tự vẫn

Vinh Tuệ Khanh đỏ au hai mắt, hai tay không ngừng chuyển động, chỉ huy Nhật Nguyệt Song Câu bay lơ lửng xuyên qua con phố, giống như tử thần đi thu thập mạng của những con yêu thú dị dạng

Mão Tam Lang không nói nửa lời, tay cầm roi chày đối đầu với thủ lĩnh yêu tu đang chỉ huy đám yêu thú dị dạng này

“Chu Yếm, ngươi gieo tội nghiệt như vậy có xứng với đạo tâm của mình không?!” Đôi mắt Mão Tam Lang cũng đỏ lên, giọng nói trầm thấp, cơn thịnh nộ dâng tràn.

Yêu tu dẫn đầu kia là một trong ba đại yêu tu bị Chung Nhân Nghĩa chiêu gọi và khống chế lần này, cũng là yếu tu duy nhất còn sót lại

Năm đó, lão ta bị đuổi khỏi phố Hồ Lô thì chạy trốn khắp nơi mãi, tránh né truy sát của Vương nữ Đồ Sơn

Lão ta có một đạo thuật biến có thành ngựa, rải đậu thành binh, bình thường có thể lấy một địch trăm.

Nhưng trước mắt Mỗ Tam Lang, lão ta như gặp phải khắc tinh, hoàn toàn không thể thi triển thần thông của mình

“Húc Nhật Quyết! Người luyện Húc Nhật Quyết đến tầng thứ ba rồi?!” Chu Yểm kinh hãi kêu lên.

Đạo thuật của lão thuộc về tà thuật, Húc Nhật Quyết chính là khắc tinh của lão

Bao nhiêu năm nay, lão trốn chui trốn lủi không dám gặp ai chính là vì e sợ Mỗ Quang sẽ tìm thấy lão, vốn lão chẳng hề để tâm đến vị Vương nữ Đồ Sơn kia.

Lần này lão đến đây là vì Chung Nhân Nghĩa đã nhốt Mỗ Quang lại, lão mới dám xuất hiện mà làm mưa làm gió.

Nào ngờ lão lại gặp phải con trai của Mỗ Quang, cũng chính là Mỗ Tam Lang có chút thành tựu với Húc Nhật Quyết.

Mỗ Tam Lang không thừa lời với lão ta thêm nữa, nâng nghiêng roi chày, vận chuyển linh lực, phần đầu roi chày bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói mắt chiếu thẳng hướng mặt trời.

Ánh nắng như được dẫn dắt, phát ra ánh sáng trắng nóng rực, như đường chỉ trắng chiếu thẳng sang phía lão

Chu Yếm lập tức cảm thấy toàn thân như bị đông cứng, không thể động đậy chỉ đứng nguyên tại chỗ, mở to mắt nhìn ánh sáng trắng cực lớn giáng từ trên trời xuống, bao phủ lão vào bên trong

“A!” Tiếng hét thảm của Chu Yếm không ngừng truyền ra từ cột sáng trắng kia

Ánh sáng trắng nhanh chóng tan đi, Chu Yếm đã ngã nhào ra đất, toàn thân bị thiêu cháy thành tro, chỉ còn lại thân người cháy đen nằm ngay đó.

Một trận gió thổi qua, đồng tro tàn lập tức bị thổi bay tan thành mây khói.

Yêu tu dẫn đầu vừa chết, những yêu thú dị dạng kia trở nên rối loạn

Vinh Tuệ Khanh đã truyền tin cho đồng môn Thanh Vân Tông, bảo bọn họ nhanh chóng chạy đến phía bên này

Những tu sĩ Thanh Vân Tông đuổi đến lập tức kết hợp với Vinh Tuệ Khanh và Mảo Tam Lang bắt đầu phản công đám yêu thú dị dạng

Vô số người phạm được họ cứu khỏi sự giày vò của yêu thú lập tức tham gia cùng bọn họ chống trả

Mảo Tam Lang dâng tràn lòng căm phẫn, xông lên trước mà chém giết

Vinh Tuệ Khanh vung cao Nhật Nguyệt Song Cầu bảo vệ phía sau cậu

Một đoàn người vừa chiến đấu vừa truy đuổi, tiến đến trước một ngõ hẻm

Mọi người còn chưa đứng vững, đã thấy vài con yêu thú dị dạng cao cấp từ trên mái nhà nhắm đỉnh đầu bọn họ mà nhào qua

Mão Tam Lang thấy vậy lập tức đẩy Vinh Tuệ Khanh ra, để lộ lưng mình trước mặt đám yêu thú.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 246: Tình Ái Là Chi

 Lúc này, vài con yêu thú dị hình cấp cao đồng thời đánh tới, móng vuốt sắc nhọn lập tức móc trúng bóng lưng vàng nhạt.

“Súc sinh, người dám!” Vài tiếng quát chói tai song song truyền đến, ngay sau đó, vô số thanh lợi kiếm đồng loạt từ không trung bay nhanh tới, giết chết từng con yêu thú dị hình đang tàn sát bừa bãi trên đường phố.

Vinh Tuệ Khanh chết đứng người

Đám yêu thú dị hình này hầu hết đều có tu vi Trúc Cơ, lại còn trời sinh da dày thịt béo

Nhật Nguyệt Song Câu của cô tuy cứng rắn vô cùng, nhưng cũng chỉ có thể bắt đầu xuống tay từ điểm yếu ở nơi tiếp giáp giữa vai và cổ của chúng, nếu không thì cũng chỉ cắt được một chút da.

Thế nhưng hiện tại, những thanh phi kiếm vốn đang xoay quanh qua lại giữa không trung lại như được thần linh trợ giúp, tiêu diệt đám yêu thú dị hình cao cấp cũng dễ như trở bàn tay

Mão Tam Lang xoay người ôm chặt lấy thân ảnh màu vàng nhạt vừa mới ghé vào lưng mình, luôn miệng hỏi: “Hoàng Ly, sao muội lại chạy tới đây?!”

Ánh mắt Vinh Tuệ Khanh dời qua phía Mão Tam Lang, thấy vẻ mặt cậu hoảng sợ, một tay nâng hông của thân ảnh màu vàng nhạt kia, tay còn lại đặt ở trên lưng nàng ta

Vô số máu tươi trào ra từ vết thương sau lưng người ấy, khiến tay Mỗ Tam Lang cũng dần thấm đẫm màu đỏ của máu.

Nàng ta bị thương rồi!

Vinh Tuệ Khanh đi nhanh hai bước, đến bên cạnh Mỗ Tam Lang hỏi: “Là ai vậy? Để ta xem xem.” Mỗ Tam Lang điều thân ảnh màu vàng nhạt nọ tới gần phía Vinh Tuệ Khanh

Vinh Tuệ Khanh nhẹ nhàng đẩy tay Mỗ Tam Lang ra, thấy ở nơi bàn tay ấy đang che lại là một dấu móng vuốt sâu hoắm thấy được tận xương

“Nàng ta bị đám yêu thú dị hình kia đánh trúng, hi vọng là không có độc.” Vinh Tuệ Khanh tỉnh táo nói, lập tức lấy ra một viên đan dược trong túi càn khôn, nhét vào miệng Hoàng Ly

Ban nãy Vinh Tuệ Khanh có nghe Mỗ Tam Lang gọi tên, biết nàng ta chính là người trước kia vẫn quấn lấy Mỗ Tam Lang không buông, sau đó lại bị đưa về - Cháu ngoại của Chương môn Thái Hoa Sơn, Hoàng Ly.

“Sao nàng ta lại tới đây? Rốt cuộc là vào bằng cách nào?” Vinh Tuệ Khanh tỉ mỉ quan sát miệng vết thương của Hoàng Ly hồi lâu, thấy ở bên rìa vết thương kia có ánh sáng nhạt màu xanh trong suốt, trong lòng trầm xuống

“Thế nào rồi?” Trái tim Mỗ Tam Lang cũng nặng nề theo

“Rất nghiêm trọng sao?” Vinh Tuệ Khanh không biết trả lời thế nào, chỉ lấy ra một viên đan dược có thể giải độc, bỏ vào trong miệng Hoàng Ly, đút nàng ta nuốt xuống

“Việc này không nên chậm trễ, nhanh chóng đưa nàng ta tới nơi yên tĩnh, để ta trị thương cho nàng ta.” Vinh Tuệ Khanh nói, thực ra cô muốn tìm một chỗ để luyện chế đan dược giải độc.

Đang lúc hai người nói chuyện, vài tu sĩ tiên phong đạo cốt phiêu nhiên lướt xuống, tay cầm phất trần, tiện tay vẩy mấy cái, từng cỗ linh lực cực mạnh hất vào mặt, công kích về phía đám yêu thú dị hình vẫn đang vùng vẫy giãy chết.

“Chương môn! Là Chương môn Thái Hoa Sơn tới! Còn có phương trưởng Hoa Nghiêm Tự! Chương môn và đại trưởng lão Thanh Vân Tông cũng tới rồi!” Trên đường cái truyền tới một trận hoan hô

Tu sĩ cấp cao lợi hại nhất của các tông môn cấp hai cuối cùng cũng đã tới

Tu vi của đại đa số bọn họ đều là Nguyễn Anh hậu kỳ.

Nhiều tu sĩ Nguyễn Anh hậu kỳ như thế, đối phó với một tu sĩ Nguyễn Anh hậu kỳ như Chung Nhân Nghĩa đương nhiên là dư dả

Lúc này, chẳng ai nghĩ đến vấn đề “Lấy nhiều thắng ít, là chiến thắng không anh hùng” cả.

Chung Nhân Nghĩa rất nhanh đã bị những người này bao vây ở chính giữa

“Muốn giết ta ư? Ta sẽ bắt Lỗ đại trưởng lão của Thanh Vân Tông các ngươi chôn cùng!” Chung Nhân Nghĩa cười ác độc, đạp Lỗ đại trưởng lão còn đang ngất xỉu bên chân mình một cước, rồi nắm thật chặt dây thừng trói tiên

“Chung Nhân Nghĩa! Người mau thả Lỗ đại trưởng lão ra! Nếu không ta sẽ khiến người phải đẹp mặt!” Hoành đại trưởng lão của Thanh Vân Tông và Lỗ đại trưởng lão thường ngày quan hệ rất tốt, vô cùng lo lắng Chung Nhân Nghĩa sẽ làm hại tính mạng Lỗ đại trưởng lão.

“Người nghĩ ta quan tâm sao? Vật mà ta muốn, hôm nay nhất định phải giành được! Kẻ nào dám chặn đường ta, Thần cản giết Thần, Phật ngăn giết Phật!” Bộ mặt thật của Chung Nhân Nghĩa cuối cùng cũng bại lộ trước mặt mọi người, nào còn cái diện mạo “Lương tâm của giới tu hành” nữa.

Tu sĩ cấp cao của các tông môn cấp hai do dự, nhìn về phía Tông chủ và mấy vị đại trưởng lão Thanh Vân Tông

Chung quy, nếu bọn họ tấn công thì sẽ có khả năng bắt được Chung Nhân Nghĩa, nhưng Lỗ đại trưởng lão sẽ không tránh được kết cục chịu mất mạng

Lỗ đại trưởng lão là tu sĩ Nguyễn Anh hậu kỳ, một trong những trụ cột của Thanh Vân Tông

Nếu ông ta bỏ mình, Thanh Vân Tông sẽ lại càng thêm suy yếu.

Chung Nhân Nghĩa thấy hết vẻ mặt của những người này, hãnh cười khinh miệt, cầm dây thừng trói tiên trong tay lui nhanh về phía sau.

Bịch!

Một tiếng va chạm lớn truyền đến

Mặt đất trên đường phố lung lay hai cái.

Chung Nhân Nghĩa cảm giác phía sau xuất hiện một cỗ khí tức cường đại, hãnh hoảng sợ quay đầu, lại thấy Mỗ Quang Đình cao sừng sững, đang đứng phía sau lưng mình, trên tay cầm một thanh đao sắt bề ngoài giản dị, bên trong sắc bén đứng đối diện với hãnh, sát khí trang nghiêm.

“Quả nhiên người đã kết Anh rồi!” Chung Nhân Nghĩa vừa tức vừa hối hận, lập tức hiểu được rốt cục chuyện gì đã xảy ra! Hãnh thực sự đã quá

sơ suất! Đầm rồng là nơi Long Thần từng ở rất nhiều năm, gom góp được linh khí của ngài, đó là lí do mà các tu sĩ Kim Đan của Long Hồ Môn nhao nhao lựa chọn tới động phủ dưới đáy đầm rồng tu luyện

Hắn nhất Mảo Quang ở nơi đó, vốn là muốn tìm một chỗ bị che khuất, đồng thời còn mời đến một ít tu sĩ tu vi cao thâm trông coi, hòng tránh để lộ tiếng gió

Hắn tưởng đã giấu giếm tin tức này rất kĩ, nhưng lại không ngờ Mảo Quang ở động phủ dưới đáy đầm rồng, nhờ vào yêu linh khí mà Long Thần lưu lại, cuối cùng cũng đột phá bình cảnh, thành công Kết Anh! Yêu tu Kết Anh có bao nhiêu trắc trở, trong sách cổ của giới tu hành khắp Ngũ Châu Đại Lục đã từng có ghi chép tỉ mỉ.

Mà yêu tu một khi đã kết Anh, thì con đường tu hành phía sau lại dễ dàng hơn nhiều so với tu sĩ Nhân giới

Hơn nữa, thân thể yêu tu cứng rắn không gì sánh được, vốn đã mạnh hơn tu sĩ luyện khí

Yêu tu có cùng cấp bậc tu vi, tuyệt đối có thể khiêu chiến với tu sĩ có cấp bậc cao hơn

Mảo Quang là Nguyễn Anh sơ kỳ, nhưng nếu ông đã muốn liều mạng với Chung Nhân Nghĩa, thì xét về đánh cận chiến, Chung Nhân Nghĩa vẫn không đấu lại được Mảo Quang

Cho nên hắn chỉ có thể sử dụng phép thuật, không cho Mảo Quang tới gần

Suy nghĩ của Chung Nhân Nghĩa thay đổi cực nhanh, lập tức thúc giục Lưỡng Nghi kiểm trận của mình, công kích về phía Mảo Quang

Tu sĩ cấp cao của các tông môn cấp hai cũng muốn đồng loạt xông lên, cùng Mỗ Quang bao vây tấn công Chung Nhân Nghĩa.

Mỗ Quang giơ tay trái lên, lớn tiếng nói: “Đây là trận quyết chiến giữa ta và Chung Nhân Nghĩa, mọi người đừng nhúng tay vào.” Ông vừa dứt lời, thanh đao đang cầm trên tay phải đột nhiên kéo dài phóng đại, phong bế hết thảy mọi thứ trước mặt.

Trường kiếm do Chung Nhân Nghĩa phóng ra thoắt cái đã quấn lên mình thanh đao kia, nhưng lại giống một đám tu sĩ bị hút khô linh lực, tất cả đều loạn choạng rơi xuống đất

“Người!” Chung Nhân Nghĩa giận dữ, lập tức phóng ra nhóm trường kiếm thứ hai.

Lần này Mỗ Quang không phòng thủ nữa mà chuyển sang vây công, ông cầm đao che ở trước người, thân hình như ma quỷ, xông về phía Chung Nhân Nghĩa

Cùng lúc đó, hai tu sĩ cấp cao của Thanh Vân Tông một trái một phải, lặng lẽ không tiếng động mà đến gần Chung Nhân Nghĩa, một người trong số đó phóng ra một thanh đao nhỏ màu vàng, chém về phía dưng thờ trối tiên, người còn lại thì nhân lúc đây thờ trối tiên bị chém đứt, túm Lỗ đại trưởng lão đang ngất xỉu qua đây

Chung Nhân Nghĩa đuổi cánh tay, muốn bắt Lỗ đại trưởng lão lại

Hàn quang trước mặt loé lên, một thanh kiếm phù im hơi lặng tiếng chém về phía cánh tay đang vươn ra của hắn

“Người thế mà lại dám đánh lén!” Chung Nhân Nghĩa vừa sợ vừa giận, ống tay áo vung lên, lại là mấy trăm thanh phi kiếm đồng thời phóng tới trước mặt Mỗ Quang

Mão Quang một tay giơ đao ngăn cản hai bên, một tay thỉnh thoảng phóng ra hàn quang, vô số tiểu kiếm phù ở trong lòng bàn tay ông xoay quanh từ trên xuống dưới, tạo thành một luồng sáng, đột nhiên thay đổi phương hướng, tấn công về phía vùng thân dưới của Chung Nhân Nghĩa.

Chung Nhân Nghĩa khó giữ vẹn toàn, mắt thấy Lỗ đạo trưởng lão đã được Tổng chủ Thanh Vân Tông cứu về, hẳn không thể làm gì khác hơn là buông tay, tập trung tinh thần đối phó với Mão Quang.

Vinh Tuệ Khanh nhìn một lát, thấy kiếm trận của Chung Nhân Nghĩa cũng xây dựng trên cơ sở dịch thuật, tương đối dễ hiểu, muốn phá không khó, liền cất cao giọng nói: “Một chia hai, hai chia bốn, Dịch có Thái cực, là sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái”, trong cát có hung, trong hung có cát.” * Khái quát diễn trình chuyển hoá trong mô tả của Kinh Dịch: Đạo Dịch có nguồn gốc là Thái Cực, Thái Cực sinh ra hai Nghi (Âm và Dương), hai Nghi sinh ra bốn Tượng (bốn trạng thái tượng trưng bằng bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông), bốn Tượng sinh ra tám Quẻ (Kiên, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài) tượng trưng cho Trời, Đầm, Lửa, Sấm, Gió, Núi, Nước, Đất.

Mão Quang được Vinh Tuệ Khanh truyền thụ, biết đây là lời trong dịch truyền, chỉ hơi trầm ngâm một lúc, liền hiểu ý tứ của Vinh Tuệ Khanh, ông nhìn kiếm trận của Chung Nhân Nghĩa một lát bèn rõ ràng, chẳng còn thấy chỗ nào cao siêu.

Thanh đao trong tay Mão Quang vừa dày vừa nặng, chính là khắc tinh của kiếm pháp nhẹ nhàng linh hoạt như Lưỡng Nghi kiếm trận.

Chung Nhân Nghĩa bị Vinh Tuệ Khanh phát hiện bí quyết của kiếm trận, trong lúc vội vàng vẫn không quên độc ác mà quay đầu trợn mắt nhìn cô một cái, đồng thời phóng ra một cỗ linh lực, công kích về phía Vinh Tuệ Khanh.

Một tu sĩ Nguyễn Anh hậu kỳ tấn công một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, hoàn toàn không có khả năng thất bại

Chẳng qua tình huống lúc này đặc biệt, bởi lẽ thân phận Luyện Đan Sư thất phẩm của Vinh Tuệ Khanh đã bại lộ, tu sĩ cấp cao của các tông môn cấp hai lần này tới đây giúp đỡ cũng là vì cô, họ sao có thể để Chung Nhân Nghĩa khiến Vinh Tuệ Khanh bị thương được?

Bốn, năm tu sĩ Nguyễn Anh hậu kỳ song song nhảy lên, đồng loạt ngăn cản cỗ linh lực Chung Nhân Nghĩa tấn công về phía Vinh Tuệ Khanh.

Một sợi tóc của Vinh Tuệ Khanh cũng không bị thương tổn,

“Cha huynh không sao đâu, chúng ta đi trị thương cho Hoàng Ly trước đã.” Vinh Tuệ Khanh nhìn một hồi, thấy Mảo Quang đã chiếm thế thượng phong, bèn mở lời an ủi Mảo Tam Lang.

Tâm tư Mảo Tam Lang rối loạn, không tự chủ gật đầu, cậu ôm ngang Hoàng Ly lên, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Đi cùng ta đến phố Hồ Lô.”

Vinh Tuệ Khanh chỉ chỉ Hoàng Ly: “Nàng ta không tiện vào bên trong thì phải?” Mảo Tam Lang mấp máy môi: “Không sao đâu.”

Chương môn Thái Hoa Sơn cũng đi tới, xem qua một chút thương thế của Hoàng Ly, rồi nói với Mảo Tam Lang: “Làm phiền cậu giúp ta chăm sóc cho nó trước

Ta đi giúp đỡ phụ thân cậu.” Chương môn Thái Hoa Sơn và Mảo Quang là bạn cũ, tuy lần này lập trường khác nhau, nhưng cuối cùng vẫn đứng trên cùng một chiến tuyến.

Mảo Tam Lang bèn dẫn Hoàng Ly và Vinh Tuệ Khanh trở lại phố Hồ Lô.

Vừa tới phố Hồ Lô, Vinh Tuệ Khanh đã cảm nhận được rõ ràng nguyên khí đất trời của nơi này bị thứ gì đó ngăn trở, không còn cảm giác thông thuận người và trời hợp nhất như trước đây

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vinh Tuệ Khanh tỉnh táo nói

Đại nương mập ra đón, gấp gáp hỏi: “Cha con đâu?” Mảo Tam Lang trả lời: “Cha vẫn đang đánh nhau với Chung Nhân Nghĩa ở bên ngoài, nhất định sẽ thắng...” Lời còn chưa dứt, thân ảnh đại nương mập đã biến mất trước mặt bọn họ

“Mẹ ta đi giúp cha ta rồi.” Mảo Tam Lang thất vọng trong về hướng đại nương mập biến mất, cúi đầu nhìn chăm chăm vào Hoàng Ly mặt như giấy vàng đang được mình ôm trong lòng: “...Nàng ấy sẽ chết sao?” Vinh Tuệ Khanh vươn tay thăm dò hơi thở của Hoàng Ly và cả tình trạng linh lực của nàng ta: “Lấy cho ta một lò luyện đan, ta lập tức mở lò luyện chế Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 247: Lò Luyện Đan Bằng Đồng

 Vậy nên đối với Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan, điểm mấu chốt nhất là tỷ lệ. Luyện Đan Sư bình thường nào cũng có thể luyện chế Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan, chỉ khác về phẩm chất. Loại đan dược này tuy dễ điều chế, nguyên liệu cần có cũng không khó tìm, nhưng nếu muốn cho ra lò Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan thất phẩm thì thật sự là khó càng thêm khó. Trong vạn năm qua, khắp Ngũ Châu Đại Lục chỉ có duy nhất một Luyện Đan Sư thất phẩm hao tổn toàn bộ tâm huyết, sau khi trở về từ thần điện Quang Minh đã luyện chế thành công một lò Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan thất phẩm.

Tình hình hiện tại của Hoàng Ly là bị yêu thú dị hình làm trọng thương, đan điền chịu hao tổn, tính mạng còn khó giữ chứ đừng nhắc tới tu vi bị tổn thương. Nếu không có Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan thất phẩm thì đúng là rất khó cứu được.

Mão Tam Lang ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Vinh Tuệ Khanh một cái, đặt Hoàng Ly lên trên giường: “Cha ta có một lò luyện đan, để ta đi lấy qua đây cho muội.” Lúc ra khỏi cửa phòng cậu lại lo lắng nói: “... Địa hỏa ở đan phòng đã sắp tắt rồi. Muội có thể luyện chế kịp không?”

Vinh Tuệ Khanh càng thêm hoang mang, hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với nơi này vậy? Sao địa hỏa lại sắp tắt?”

Mão Tam Lang thở dài, lắc đầu đi ra khỏi phòng.

Một lát sau, Mão Tam Lang trở vào, lấy ra một lò luyện đan bằng đồng đen nhỏ xinh. Trên đỉnh lò luyện đan0ấy có khắc một con hạc trắng, cái mỏ dài của nó là miệng thông khí của lò.

Toàn thân lò luyện đan được khắc một số nét bút hoa văn giống nhau, lộ ra hơi thở phong cách vừa cổ xưa vừa hơi kỳ lạ, không biết chữ được khắc trên đó là gì.

Vinh Tuệ Khanh tò mò nhìn chăm chăm một hồi rồi nhận lấy nó từ tay Mão Tam Lang, hỏi: “Phòng luyện đan ở đâu?”

Mão Tam Lang chỉ vào một gian phòng lẻ loi nằm bên cạnh tiểu viện.

Trước kia Vinh Tuệ Khanh từng sống ở đây, tuy không xa lạ gì với gian phòng kia nhưng chưa bước vào đó lần nào.

Thì ra nơi ấy là phòng luyện đan.

Vinh Tuệ Khanh nói với Mão Tam Lang: “Huynh đi chăm sóc cho Hoàng Ly, trước mắt cứ cho nàng dùng Bồi Nguyên5Đan để kéo dài thời gian. Ta qua bên đó luyện đan.” Sau đó cô cầm lò luyện đan đi tới gian phòng kia.

Mão Tam Lang lặng lẽ nhìn bóng lưng Vinh Tuệ Khanh biến mất sau cánh cửa phòng luyện đan, rồi trở lại trong phòng chăm sóc cho Hoàng Ly đang bị trọng thương, cậu không khỏi thở dài, lấy ra một lọ Bồi Nguyên Đan từ trong túi càn khôn cho Hoàng Ly ăn.

Bồi Nguyên Đan là đan dược thông thường nhất, cũng là Vinh Tuệ Khanh để lại cho cậu.

Vinh Tuệ Khanh đi tới phòng luyện đan, trước tiên đóng cửa lại rồi sau đó lại bày trận pháp để tránh bị người khác rình coi.

Đương nhiên lý do quan trọng nhất là cô muốn cắt đứt liên hệ với bên ngoài.

Bởi trên tay cô có lợi khí luyện đan lợi hại nhất: Tiểu Ô mang trong mình huyết thống của Hỏa Thần, nghe nói Tiểu Ô có thể phun ra yêu hỏa.

“Ra đây nào, Tiểu Ô.” Vinh Tuệ Khanh thấp giọng gọi, thả Tiểu Ô ra khỏi đan điền.

Tiểu Ô kêu lên một tiếng, vũ đôi cánh nhỏ xuất hiện trong phòng luyện đan.

“Tuệ Khanh, Tuệ Khanh, Tiểu Ô đói bụng...” Tiểu Ô nước mắt lã chã nói, một chân nhảy đến bên chân Vinh Tuệ Khanh, hai cánh nhỏ thịt lông đen tím lấy ống quần cô dùng đưa trái phải.

Một tiểu yêu tu chỉ mới hơn một tuổi, bởi vì nguyên nhân trời sinh mà không thể giống những yêu tu khác vừa sinh ra đã có hình người. Con đường tu hành của Tiểu Ô sau này đã định trước sẽ còn gian nan hơn cả yêu tu.

Chẳng qua đối với nó mà nói ăn thịt mới là chuyện quan trọng nhất. Còn tu hành ư, đó là cái thứ gì vậy?

Vinh Tuệ Khanh vừa rời ở bên ngoài giết yêu thú dị hình cả nửa ngày trời, còn lén lút thu vào túi càn khôn không ít thịt của chúng là để dành cho Tiểu Ô.

“Đây, cho người này, ăn trước đi. Ăn xong rồi phải làm việc, đã biết chưa?” Vinh Tuệ Khanh lấy lò luyện đan ra đặt trên một cái bệ nhỏ, lại tiếp tục lấy dược thảo cần thiết để luyện chế Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan từ trong túi càn khôn, chia ra hai phần để luyện chế hai lô. Thời gian của cô không nhiều, tối đa chỉ có thể luyện chế hai lô đan dược, hi vọng ít nhất sẽ thành công được một lần.

Tiểu Ô ngồi chồm hồm bên cạnh căn một khối thịt lớn giống như đã mấy trăm năm chưa được ăn thịt vậy.

Vinh Tuệ Khanh chia được thảo xong dùng linh lực nghiền nát chúng, sau đó bỏ vào trong lò.

Địa hỏa trong phòng luyện đan quả nhiên đã sắp tắt, chỉ còn lại lác đác vài ánh lửa, dù muốn đun nước sôi cũng không đủ nóng chớ nói chi là để luyện đan.

Cũng may cô còn có Tiểu Ô, nếu không cô cũng không dám tùy tiện mở miệng nói sẽ đi luyện chế Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan cứu Hoàng Ly.

“Tiểu Ô, qua đây phun lửa.” Sau khi đã chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ Vinh Tuệ Khanh gọi Tiểu Ô tới.

Tiểu Ô được ăn no nên tâm tình rất tốt, ngoan ngoãn bay qua phun một ngọn lửa màu xanh về phía lò luyện đan.

Tuy vẫn chưa tới cấp bậc yêu hỏa nhưng nhiệt độ lửa xanh đã cao hơn rất nhiều so với địa hỏa, gần xấp xỉ với thiên hỏa.

Vinh Tuệ Khanh tập trung tinh thần điều khiển được thảo trong lò đan, thỉnh thoảng đưa thần thức vào bên trong dò xét. Đến bây giờ cô mới biết, bởi tu luyện Húc Nhật Quyết mà mình có khả năng đặc biệt chống đỡ được với nhiệt độ cao trong lò đan. Hơn nữa, sau khi thành công Trúc Cơ, cô đã có thể tự nhiên đưa thần thức vào trong lò đan kiểm tra tình huống.

Tiểu Ô hết sức tò mò đối với lò luyện đan, nó chăm chú nhìn nét bút khắc trên lò luyện đan một hồi, dần dần cảm thấy hơi quá mắt, mắt nó thành hình nhang muỗi, dường như toàn bộ tinh thần đã bị lò luyện đan khống chế, trong tai chỉ nghe thấy giọng nói của Vinh Tuệ Khanh.

“Phun thêm một lần nữa, nhiệt độ thấp hơn một chút...”

“Lửa lớn hơn nữa, vừa mạnh vừa nhanh.”

“Bây giờ cần giữ lửa trung bình, chừng một khắc.”

...

Tinh thần của Vinh Tuệ Khanh tập trung toàn bộ vào việc luyện chế, đưa ra yêu cầu đối với Tiểu Ô cũng là phản ứng theo bản năng, trong khoảng thời gian ngắn không rảnh suy nghĩ tại sao Tiểu Ô lại nghe lời như vậy.

Sau nửa canh giờ, lô đan được đầu tiên của Vinh Tuệ Khanh ra lò.

Lúc mở nắp ra, một mùi thơm lạ lùng tràn ngập cả gian phòng.

Vinh Tuệ Khanh đổ đan được ra, tỉ mỉ kiểm tra một phen, cảm thấy hơi thất vọng. Lô Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan luyện lần đầu tiên này viên cao nhất cũng chỉ có lục phẩm, không một viên nào là thất phẩm.

Xem ra cô đã quá tự tin, lần trước luyện ra đan được thất phẩm là vì trước đó đã từng luyện chế rất nhiều lần. Bây giờ muốn luyện ra Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan thất phẩm chỉ trong một lần duy nhất chẳng phải chuyện dễ dàng.

Song cô đã có kinh nghiệm một lần, đối với việc kiểm soát ngọn lửa màu xanh mà Tiểu Ô phun ra cũng càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Vinh Tuệ Khanh lại mở lò luyện đan, luyện chế lô Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan thứ hai.

Trong đầu Tiểu Ô hỗn loạn, vừa mới tỉnh táo được một lát lại nghe thấy tiếng Vinh Tuệ Khanh bảo nó phun lửa. Nó vừa nhìn nét bút trên lò luyện đan một cái thế là lại rơi vào cảnh ngộ không thể không tuân theo.

...

Lại nửa canh giờ trôi qua, Vinh Tuệ Khanh một lần nữa mở lò luyện đan ra.

Lần này trong mùi thơm lạ lùng có một luồng khí trong trẻo phả vào mặt, ngửi xong bèn thấy vui vẻ thoải mái. Đổ ra nhìn một lần, có tổng cộng mười viên Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan, có ba viên có lẽ là thất phẩm. Xác suất thành công của đan được thất phẩm là ba phần mười. Tạm được, không đến mức quá kém.

Vinh Tuệ Khanh nhìn ba viên đan dược này, khoe miệng hài lòng cong lên.

Tiểu Ô còn mừng rỡ hơn, sau khi tỉnh táo lại nó thấy hoang mang với trạng thái vừa rồi của bản thân, nhưng cũng không muốn suy nghĩ nhiều, bèn làm nũng với Vinh Tuệ Khanh, mạnh mẽ yêu cầu muốn trở lại trong đan điền của cô ngủ ngon một giấc.

Nó vừa được ăn uống no đủ lại phải mệt nhọc cả nửa ngày trời, thực sự không chịu đựng được nữa.

Vinh Tuệ Khanh thu Tiểu Ô về trong đan điền, cảm nhận được nó ngủ say ngay.

Vinh Tuệ Khanh hơi kinh ngạc, cảnh tượng vừa rồi xuất hiện trước mắt cô.

Xem ra vấn đề nằm ở lò luyện đan này.

Vinh Tuệ Khanh nâng lò luyện đan lên quan sát tỉ mỉ, tầm mắt rơi xuống những nét bút kia.

Thoạt nhìn dường như là một thể chữ cổ xưa, đáng tiếc.

Vinh Tuệ Khanh nhún vai, cô hoàn toàn xem không hiểu.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ lò luyện đan, Vinh Tuệ Khanh đem Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan vừa luyện được trở lại gian phòng chỗ Mỗ Tam Lang và Hoàng Ly.

Khí sắc của Hoàng Ly càng ngày càng không tốt, thở ra thì nhiều, nhưng hít vào lại ít.

Mỗ Tam Lang mặc dù sốt ruột nhưng còn giữ được bình tĩnh. Cậu cúi đầu ngồi ở một bên, hai tay ôm ngực, đôi mắt khép hờ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Vinh Tuệ Khanh đi tới, đưa hết Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan vừa luyện được cho Mỗ Tam Lang.

“Ba viên này là Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan thất phẩm, huynh lập tức cho Hoàng Ly ăn, sau đó rót linh lực vào giúp nàng ta chữa thương. Số Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan còn lại có lục phẩm, ngũ phẩm, cũng có tứ phẩm, đều ở đây hết, huynh bảo quản cho tốt, sau này có thể chia cho Mỗ đại thúc và đại nương mập mang theo phòng thân.” Vinh Tuệ Khanh tỉ mỉ dặn dò.

Mỗ Tam Lang nặng nề gật đầu, thấp giọng nói: “Cảm ơn muội.”

“Khách sáo với ta như vậy làm gì?” Vinh Tuệ Khanh nói, rồi đưa lại lò luyện đan vào tay Mỗ Tam Lang: “Cái này huynh cầm lấy đi. Lò luyện đan này của huynh, không phải vật tầm thường đâu.”

Mỗ Tam Lang không hiểu luyện đan, chẳng biết Vinh Tuệ Khanh đang nói gì. Cậu vốn muốn trực tiếp tặng lò luyện đan này cho Vinh Tuệ Khanh, nhưng lại nghĩ đến chuyện đây là lò luyện đan mà cha sử dụng, nếu không hỏi mà đem tặng người khác thì không tốt lắm, trong chốc lát lại thấy do dự.

Vinh Tuệ Khanh thúc giục: “Mau cho Hoàng Ly uống thuốc đi, còn ngó ra đó làm gì?”

Mão Tam Lang gật đầu, cất lò luyện đan đi, rồi cầm đan dược đút cho Hoàng Ly.

Vinh Tuệ Khanh ra ngoài cửa canh giữ giúp cậu, nghe thấy từ đường phố bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Vinh Tuệ Khanh băng qua sân, mở cửa ra, lại thấy là Mão Quang, đại nương mập và một đám yêu tu trở về.

Đại nương mập nước mắt giàn giụa, nắm chặt không buông ống tay áo của Mão Quang.

Trên người Mão Quang tuy có một vài vết thương nhưng tình trạng cũng không tệ, hẳn là chẳng có gì đáng ngại.

Vinh Tuệ Khanh tươi cười nghênh đón: “Chúc mừng Mão đại thúc! Chúc mừng Mão đại thúc!”

Mão Quang ngẩng đầu, thấy là Vĩnh Tuệ Khanh cũng lộ ra sắc mặt vui vẻ, cười bảo: “Lần này ta lại nợ Vinh cô nương một ơn huệ lớn. Ân tái sinh không biết lấy gì báo đáp, xin nhận của Mão Quang một lạy.” Dứt lời, ông thật sự hành lễ với Vĩnh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh không tránh kịp, đành phải đáp lễ lại, rồi theo họ vào trong sân.

Mão Quang nói với những yêu tu đi vào theo ông: “Mọi người trở về thu dọn đồ đạc. Đêm nay chính thức lên đường.”

Trên mặt những yêu tu này lộ ra vẻ không nỡ, nhưng cũng không có yêu tu nào đưa ra dị nghị, chỉ lên tiếng chào hỏi Vĩnh Tuệ Khanh, rồi trở

về.

Vinh Tuệ Khanh muốn tìm yêu tu đã cho cô hồ lô ngọc trong nhóm yêu tu kia, nhưng tìm mãi không thấy.

Mão Quang biết cô đang tìm gì, ông nói: “Chúng ta vào trong nói chuyện.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 248: Lễ Trọng

 Vinh Tuệ Khanh ghen lời, có chút ngượng ngừng nói: “Cháu mới luyện được Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan thất phẩm, đã bảo Mão Tam ca đi cho Hoàng Ly dùng rồi, chắc là trước mắt sẽ không có việc gì đâu?”

Mặt Mão Quang đầy vẻ khiếp sợ: “Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan thất phẩm? Ta không nghe nhầm chứ!”

“Cháu luyện hai lô, chỉ có ba viên là thất phẩm, số còn lại có lục phẩm, ngũ phẩm, còn phần lớn là tứ phẩm.” Vinh Tuệ Khanh càng thêm xấu hổ: “Cháu đã đưa hết cho Mão Tam ca rồi, nếu Mão đại thúc không ngại thì có thể mang theo mấy viên bên người, để phòng ngừa vạn nhất.”

Mão Quang kích động đến mức hơi thở rối loạn, vô thức tỏa uy áp của tu sĩ Nguyên Anh, ép Vinh Tuệ Khanh đến mức gần như không thở nổi, hai chân run rẩy suýt chút nữa thì quỳ xuống đất.

“... Mão đại thúc...” Vinh Tuệ Khanh chống vào cây cột bên tường không để chính mình thất thố quỳ xuống.

Mão Quang tỉnh táo lại, vội vàng thu liễm uy áp của mình, có chút áy náy nói: “Vinh cô nương, là ta thất lễ.” Nói đoạn, bèn hướng về phía Vinh Tuệ Khanh lạy dài một cái.

Sau khi biết tình trạng của Hoàng Ly, Mão Quang quyết định trước tiên đi thăm nàng ta.

“Cháu ở đây chờ ta một lát, ta có lời muốn nói với cháu.” Mỗ Quang nói trước khi đi ra ngoài.

Trông thấy Mỗ Quang bước vào, Mỗ Tam Lang vô cùng vui mừng, đứng lên hỏi: “Cha, Chung Nhân Nghĩa bị bắt rồi sao?”

Mới vừa rồi Mỗ Quang còn đang quyết đấu với Chung Nhân Nghĩa, bây giờ Mỗ Quang đã trở về, khẳng định là Chung Nhân Nghĩa đã thua.

“Người nọ là phần tử cặn bã của giới tu sĩ, nhất định phải giao cho người cấp cao hơn trong tông môn bọn họ trừng trị nghiêm khắc!” Mỗ Tam Lang kích động nói.

Mỗ Quang nhìn cậu một cái, thản nhiên bảo: “... Ta không bắt hấn.”

“Lẽ nào hấn chạy thoát rồi?!” Mỗ Tam Lang hơi thất vọng kêu.

“Đương nhiên là không chạy được. Nếu hấn chạy ta còn có thể đứng ở đây nói chuyện với con sao? Có mà đã sớm đuổi theo hấn. Ta giết hấn rồi, còn tiện thể tra xét linh hồn của hấn nữa.” Mỗ Quang truyền âm cho Mỗ Tam Lang.

Hoàng Ly đang nằm trên giường hơi nhúc nhích dường như muốn ngồi dậy.

Mỗ Tam Lang cũng truyền âm hỏi Mỗ Quang: “Tại sao? Trước đây không phải cha từng nói chuyện của tu sĩ Nhân giới phải giao cho bọn họ tự xử lý hay sao?”

“Đúng vậy. Nếu hấn chưa từng làm tổn hại quyền lợi của yêu tu chúng ta thì đương nhiên ta sẽ giao hấn cho tông môn xử trí. Thế nhưng Tam Lang à, con đừng quên hấn đã sát hại biết bao nhiêu yêu tu chúng ta, còn cả vô số yêu thú và người phạm cũng đều vì hấn mà sống không bằng chết. Người như thế, chết không hết tội! Huống hồ, ta không cho rằng chuyện này là

trách nhiệm của một mình hắn. Nếu ta đưa hắn trở về tông môn, rất có thể hắn sẽ thoát khỏi trừng phạt.” Nói xong, ông lại cười nhạt mấy tiếng: “Mặc dù yêu tu chúng ta luôn nhiệt tình giúp đỡ người khác, nhưng còn chưa tới mức người ta chưa đánh má trái đã đưa má phải ra. Tam Lang, con phải nhớ lấy, có ân phải báo, có thù cũng phải báo!”

Mão Tam Lang trịnh trọng gật đầu.

Vẻ mặt Mão Quang dịu lại, nhìn về phía Hoàng Ly đang nằm trên giường, đi qua dùng linh lực dò xét tình trạng của nàng ta một phen.

Quả nhiên sức sống trong cơ thể nàng ta đã phục hồi, đan điền cũng đang được chữa trị, căn cứ vào tình hình linh lực trong người nàng ta thì hắn là đã sớm tỉnh lại.

Mão Quang hừ một tiếng: “Hoàng cô nương, nếu tỉnh rồi thì ngồi dậy đi, ông ngoại cô còn đang chờ cô ở bên ngoài.”

Hoàng Ly không giả bộ nổi nữa, đành phải mở mắt ra vẻ mình vừa mới tỉnh lại, mờ mịt hỏi: “Đây là đâu?”

Mão Tam Lang chậm rãi đi tới đỡ Hoàng Ly dậy, thấp giọng bảo: “Ta đưa muội ra ngoài.”

Hoàng Ly lập tức sụp đổ, gắt gao nắm lấy tay Mão Tam Lang, khóc lớn nói: “Tại sao? Tại sao huynh vẫn không thể đón nhận ta? Ta vì huynh mà ngay cả mạng sống cũng không tiếc, sao huynh vẫn kiên quyết từ chối ta? Vinh Tuệ Khanh có điểm nào tốt mà khiến huynh thương nhớ nàng ta như vậy? Nàng ta chỉ được cái xinh đẹp hơn ta mà thôi, nhưng nàng ta có thể thật lòng thật dạ với huynh như ta không?”

Mão Tam Lang không lên tiếng, để mặc cho Hoàng Ly ghé vào vai mình khóc.

Đại nương mập đi tới, thở dài đón lấy Hoàng Ly từ trên vai Mão Tam Lang: “Hoàng cô nương, cô đã cứu Tam Lang nhà chúng ta, chúng ta thật lòng cảm kích cô. Ở đây có chút dược thảo, cô cầm lấy đi, trở về nhờ Luyện Đan Sư luyện thành đan dược để bồi bổ linh lực.” Vừa nói bà vừa đem một cái túi nhỏ nhét vào trong tay Hoàng Ly.

Hoàng Ly vẫn còn hơi suy yếu, nàng ta tựa vào người đại nương mập, quay đầu nhìn Mão Tam Lang, khóc đến nổi sưng đỏ cả hai mắt: “Mão Tam ca, Mão Tam ca, ta là thật lòng, vì sao huynh không thể chấp nhận ta chứ?”

Mão Tam Lang cười khố. Những lời này cậu cũng rất muốn hỏi Vinh Tuệ Khanh.

Đại nương mập và Mão Quang liếc nhau, khẽ lắc đầu.

“Để mẹ con tiễn Hoàng cô nương ra ngoài đi. Tam Lang, con theo ta qua đây.” Mão Quang nói, trở lại gian phòng Vinh Tuệ Khanh đang đợi.

Thấy Mão Tam Lang cũng cùng đi vào, Vinh Tuệ Khanh vội hỏi: “Hoàng Ly sao rồi?”

“Cảm ơn muội đã cứu giúp. Hoàng Ly không sao rồi, nhưng còn hơi suy yếu, mẹ ta đã đưa nàng ấy ra ngoài rồi.” Mão Tam Lang chấp tay về phía Vinh Tuệ Khanh.

Khuôn mặt vốn ngập tràn vẻ lo lắng bất an của Vinh Tuệ Khanh thoáng cái đã giãn ra, cô cười nói: “Thật tốt quá, nàng ta không sao là được rồi. Mão Tam ca không cần khách sáo.”

Mão Quang gật đầu, ra hiệu cho Vinh Tuệ Khanh và Mão Tam Lang ngồi xuống, sau đó nói: “Nếu Vinh cô nương đã tinh thông luyện đan như vậy thì ta muốn tặng cái này cho cháu.” Mão Quang vừa dứt lời, bàn tay khẽ lật một cái, đã thấy một lò luyện đan bằng đồng đen tinh xảo đáng yêu

xuất hiện trên lòng bàn tay ông, chính là lò luyện đan mà vừa rồi Mỗ Tam Lang đã đưa cho cô sử dụng.

Mỗ Tam Lang vô cùng vui mừng, nói theo: “Cha ta cũng đã đồng ý rồi, muội mau nhận lấy đi!”

Vinh Tuệ Khanh biết lò luyện đan này có vài điểm khác thường, lo lắng Mỗ Quang bọn họ không biết nên mới tùy tiện đem tặng cho người khác, vội nói: “Vật này quá quý giá, cháu không thể nhận được. Lò luyện đan này cũng không phải là lò luyện đan bình thường đâu...”

Mỗ Quang cười khẽ, ném lò luyện đan bằng đồng đen xinh xắn lên xuống lòng bàn tay mình: “Ta biết, mặt trên của lò luyện đan này có khắc một loại chữ viết cổ xưa, nghe nói là chữ viết từ thời Thái Cổ, nó là do tổ tiên Mỗ gia nhà chúng ta truyền xuống muốn giao cho người có duyên. Nhiều năm nay ta đã sử dụng nó để luyện đan, chế thuốc, thế nhưng giữa ta và nó vẫn thiếu một chút duyên phận.”

Vinh Tuệ Khanh muốn cười. Một cái lò luyện đan mà thôi, cần duyên phận gì cơ chứ?

“Vinh cô nương đừng không tin.” Mỗ Quang nói, ném lò luyện đan lên không trung: “Ba người chúng ta đồng thời thi triển linh lực với nó, xem nó chạy về bên nào.”

Vinh Tuệ Khanh ở trong lòng bĩu môi. Mỗ Quang là yêu tu cấp Nguyên Anh đó, có cần phải cùng đám tiểu tu sĩ như bọn họ chơi loại trò chơi nhàm chán này không.

Thế nhưng Mỗ Quang đã lên tiếng Vinh Tuệ Khanh không làm cũng không được, bèn học theo bộ dạng của Mỗ Quang và Mỗ Tam Lang, giơ tay phải lên, phóng ra một chút linh lực nhắm thẳng vào lò luyện đan bằng đồng đen đang lơ lửng giữa không trung.

Mà Mão Quang và Mão Tam Lang thì dùng toàn bộ sức lực của mình.

Lò luyện đan bằng đồng đen vẫn sừng sững bất động giữa không trung.

Một lát sau, nó mới từ từ di chuyển về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh trừng lớn hai mắt nhìn lò luyện đan bằng đồng đen đang tới trước mặt mình, dường như nó còn nghiêng người quan sát cô.

Vinh Tuệ Khanh dụi dụi con mắt, không phải là do mình hoa mắt nên nhìn nhầm rồi chứ!?

Lò luyện đan bằng đồng đen này sao có thể khiến cô có loại ảo giác như thế được nhỉ?

Thấy bộ dạng này của Vinh Tuệ Khanh, dường như lò luyện đan bằng đồng cảm thấy rất thú vị, nó giật nhẹ trong không trung giống như đang chống nạnh cười to, sau đó lao nhanh về phía cô.

Vinh Tuệ Khanh theo bản năng nhắm mắt lại, đưa tay lên che ở trước mặt.

Lò luyện đan bằng đồng đen kia đổi hướng cố gắng chui vào trong lòng cô.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng tóm lấy hai bên tay vịn lỗ tai của nó, xách nó lên.

Thân thể tròn vo của lò luyện đan bằng đồng đen uốn éo tới lui trên tay cô, chẳng có tí ti tự giác mình là một lò luyện đan cực kỳ cứng rắn giản dị.

“Trong lò luyện đan này có khí linh sao?” Vinh Tuệ Khanh tò mò hỏi.

“Có lẽ là có. Thế nhưng ta chưa từng triệu hoán nó ra lần nào. Vinh cô nương, cháu hãy nhận lấy lò luyện đan bằng đồng đen này đi! Cháu cho chúng ta Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan là đã đủ để mua mười mấy cái lò luyện đan như vậy rồi.” Mảo Quang khuyên nhủ.

Vinh Tuệ Khanh cũng thực sự thích lò luyện đan này, bèn lớn mật thu nó vào túi càn khôn.

Mảo Quang vui mừng gật đầu, tiếp tục nói: “Vinh cô nương, ta biết trước đó cháu đang tìm yêu tu đã đưa hồ lô ngọc cho cháu, đáng tiếc hăn vừa mới bỏ mình ở bên ngoài rồi.”

Vinh Tuệ Khanh lấy làm kinh hãi nhưng cũng không nhiều lời, cô lấy hồ lô ngọc ra đưa vào tay Mảo Quang: “Ngọc này là hăn đưa cho cháu, cháu nghĩ nó là vật của mọi người, bây giờ cháu muốn trả nó về cho chủ cũ.”

Mảo Quang đưa tay vuốt ve miếng hồ lô ngọc, có chút lưu luyến.

“Trước khi ngã xuống hăn đã nói với ta, mọi người đều nhất trí quyết định giao miếng hồ lô ngọc này cho cháu, sau này cháu có thể đeo miếng hồ lô ngọc này tu luyện, nhất định có thể tiến bộ thần tốc.” Mảo Quang thả lại hồ lô ngọc vào tay Vinh Tuệ Khanh: “Cất cho kĩ, tốt nhất là thu vào trong đan điền.”

Vinh Tuệ Khanh tâm niệm vừa động, hồ lô ngọc đã biến mất từ trên tay cô, đi vào đan điền.

Tiểu Ô còn đang ngủ say như chết trong đan điền, không hề phát hiện ở bên trong có nhiều thêm một vật nữa.

Mảo Quang nhìn Vinh Tuệ Khanh nhận lấy hồ lô ngọc mới cảm thấy mình không còn nợ ân tình của cô.

“Vinh cô nương, cháu nhất định phải cất giấu thật kĩ hồ lô ngọc này, đừng để người khác biết nó đang ở trong tay cháu.” Mỗ Quang truyền âm cho Vinh Tuệ Khanh.

Dường như ngay cả Mỗ Tam Lang cũng không nghe được.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy rất khó hiểu, truyền âm lại hỏi: “Tại sao ạ?”

“Bởi vì trong hồ lô ngọc này có rễ hồ lô linh căn tiên thiên mà phở Hồ Lô chúng ta sinh tồn.” Mỗ Quang tiếp tục truyền âm nói.

Vinh Tuệ Khanh bị dọa sợ: “Hả? Đây chính là rễ hồ lô linh căn tiên thiên?! Nhưng mà, nhưng mà, mọi người đưa cho cháu rồi thì phở Hồ Lô này phải làm sao bây giờ? Không được, không được, tuyệt đối không thể được.” Vinh Tuệ Khanh vội vàng lấy hồ lô ngọc từ trong đan điền ra muốn trả lại cho Mỗ Quang.

Mỗ Quang lại đẩy hồ lô ngọc ngược trở về: “Chúng ta có thể tặng hồ lô ngọc này cho cháu đương nhiên là có nguyên nhân.” Mỗ Quang nói xong bèn đi tới trước cửa sổ, quyến luyến ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài: “Bởi vì yêu tu chúng ta phải rời bỏ điểm định cư này rồi.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 249: Rễ Hồ Lô Cùng Hồn Độn Thanh Liên

 “Chuyện gì xảy ra? Ta cũng không rõ ràng. Hoặc là lòng người thay đổi, hoặc là vận mệnh phố Hồ Lô chúng ta đến.” Mỗ Quang cười một tiếng, trên mặt vô cùng thê lương.

Mỗ Tam Lang đi tới, trầm giọng nói: “Mấy năm nay, hành động sẵn yêu của nước Đại Sở, nói là vì đối phó với mấy con yêu thú đả thương tính mạng con người và lũ yêu tu làm xằng làm bậy, thế nhưng cuối cùng thì, mũi nhọn lại chỉ thẳng phố Hồ Lô chúng ta. Tu sĩ bình thường không biết lý do vì sao, nhưng yêu tu phố Hồ Lô chúng ta thì biết rõ ràng.”

Vinh Tuệ Khanh lấy hồ lô ngọc trong đan điền ra ngoài, đặt nó trên lòng bàn tay: “Lẽ nào thật sự là vì nó?”

Mỗ Quang và Mỗ Tam Lang cùng gật đầu, đồng thanh nói: “Đúng vậy.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn hình dáng bé nhỏ của nó, vẫn khó có thể tưởng tượng nó lợi hại đến mức nào. Đương nhiên cô cũng biết đối với những tiên khí linh bảo thì kích thước không phải là trọng điểm.

Trông bộ dạng Vinh Tuệ Khanh không quá tin tưởng, Mỗ Quang ngẫm nghĩ, hai tay giơ lên vạch qua trước mặt một cái, lập kết giới kiên cố nhất.

“Ta có mấy lời, muốn nói với cháu. Những lời này là từ tổ tiên Mỗ gia chúng ta truyền thừa. Ta tin tưởng tông môn đỉnh cấp và thần điện Quang Minh bên Nhân giới các cháu chắc cũng có ghi chép những chuyện

này. Ta hôm nay trước tiên nói với cháu một lần.” Mỗ Quang từ phía trước cửa sổ đi tới, ngồi vào cái ghế bên cạnh Vinh Tuệ Khanh.

“Trước tiên cho cháu xem cái này.” Mỗ Quang nói, hai cánh tay thành hình chữ nhân đặt ở chỗ thức hải, nhắm mắt lại, linh lực dâng lên lấy ra một vài ký ức ẩn sâu từ thức hải kéo đến giữa phòng.

Một đám mây mù phiêu miểu hiện ra hợp thành một bức bình phong màu xám.

Phía trên bức bình phong chậm chậm hiện ra từng bức tranh.

Vì giữ bí mật, Mỗ Quang ở trong kết giới truyền âm với Vinh Tuệ Khanh, kể lại từng hình ảnh trên bình phong.

“Truyền thuyết kể rằng sự khởi đầu của trời đất là một mớ hỗn độn. Thời điểm hỗn độn sơ khai, trời và đất không có giới hạn, mênh mông hoang5dại, vô tri vô thức. Trải qua hàng trăm triệu năm, giữa trời và đất sinh ra một cây Hỗn Độn Thanh Liên. Thanh Liên có năm mảnh lá cây, hai mươi bốn cánh hoa, cuối cùng kết thành một hạt sen. Qua hàng trăm triệu năm, hạt sen đã trưởng thành và tách ra, và vị thần đầu tiên Bàn Cổ ra đời. Bàn Cổ lúc ra đời tay cầm Khai Thiên Phủ xẻ ra trời đất, từ đó sinh sôi ngàn vạn sinh cơ, thành chí thượng ‘Hư vô’.”

“Bàn Cổ khai thiên lập địa là công tích vĩ đại biết bao. Nhưng Khai Thiên Phủ mà ngài cầm bởi vì không chịu nổi lực cản quá lớn khi khai thiên lập địa nên rơi khỏi tay ngài xuống Nhân giới. Vừa đến Nhân giới. Khai Thiên Phủ4bị nhân khí ô nhiễm, thân búa hóa thành Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, lưỡi búa hóa thành Tru Thần Kiếm, cán búa thì hóa thành Hỗn Độn Chung. Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Thần Kiếm cùng Hỗn Độn Chung, bốn loại bảo vật này cùng gọi là bốn tiên thiên chí bảo, hơn hẳn tất cả pháp bảo, linh bảo và tiên bảo, là căn nguyên trọng yếu dẫn đến sự hỗn loạn của thời đại Thái Cổ.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn hình ảnh hiển hiện trên bức bình phong màu xám, kinh ngạc đến không ngậm miệng được.

Cô có nghe người ta nói đến sự kiện biến loạn chúng thần, nhưng nguyên nhân dẫn đến sự hỗn loạn của chúng thần thì đây là lần đầu tiên nghe nói.

Mão Quang vung tay phải một cái, hình ảnh xuất hiện trên bức bình phong màu xám kia lại thay đổi.

“Bởi vì Bàn Cổ khai thiên lập địa, Hỗn Độn Thanh Liên khởi đầu thiên địa cũng bởi vậy mà bị tổn hại. Hai mươi bốn cánh hoa sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành hai mươi bốn phiến Tọa Hóa Ngọc Diệp, phía trên ghi lại đại đạo ba ngàn, hầu hết được Thánh Nhân Hồng Quân của Đạo môn hiểu được và ngộ đạo, bây giờ trở thành thủy tổ duy nhất được mười hai đỉnh cấp Đạo môn vái lạy. Hồng Quân là người bắt đầu sáng lập khởi đầu hồng môn, truyền ngàn vạn đại đạo, định tam giới Lục Đạo Luân Hồi, trật tự cả Nhân giới mới đầu đều do Đạo môn thống trị.”

Vinh Tuệ Khanh lắng nghe với sự say sưa, thích thú: “Hồng Quân Lão Tổ này rốt cuộc có lai lịch ra sao?”

“Cái đó thì không rõ. Có người nói ông ấy thật ra là hóa thân của Bàn Cổ đại thần, cũng có người nói ông ấy được sinh ra từ trong khe đá, thiên sinh địa dưỡng, trời là cha đất là mẹ.”

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy là lạ. Kiếp trước cô có đọc một cuốn sách nổi tiếng, bên trong có con khỉ cũng sinh ra từ trong khe đá...

Trên bức bình phong màu xám xuất hiện một đóa hoa sen màu xanh lam đang chậm rãi xoay tròn.

Vinh Tuệ Khanh hai mắt bỗng nhiên tròn.

Trời ạ! Cô không nhìn lầm chứ!

Cái này, cái này, cái này... Rõ ràng đây là Bích Ngọc Liên Hoa mà cô nhìn thấy ở sơn trang Đóa Linh!

“Đợi một chút!” Vinh Tuệ Khanh kêu to, tay chỉ vào đóa hoa sen màu xanh xuất hiện trên bức bình phong mây xám: “Đây rốt cuộc là cái gì?!”

“Hỗn Độn Thanh Liên.” Mảo Quang dừng hình ảnh, kiên nhẫn giải thích cho Vinh Tuệ Khanh.

“Đây là nguyên trạng của Hỗn Độn Thanh Liên. Hỗn Độn Thanh Liên bởi vì Bàn Cổ khai thiên lập địa mà bị hao tổn, hai mươi bốn cánh hoa biến thành hai mươi bốn bộ Tào Hóa Ngọc Điệp, năm mảnh lá cây lại biến thành tiên thiên linh bảo Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ, nghe nói là thần khí mà Trần Pháp Sư tha thiết ước mơ. Sợi rễ của Hỗn Độn Thanh Liên biến thành ba linh căn tiên thiên: cây Bồ Đề, quả Nhân Sâm và rễ Hồ Lô. Thân sen của Hỗn Độn Thanh Liên đã lưu truyền hàng vạn năm trong tam giới, một lần nữa sinh trưởng thành một đóa Hỗn Độn Thanh Liên mới. Đáng tiếc là Hỗn Độn Thanh Liên này đã bị mất trong tam giới, không có bất kỳ người nào hay yêu tu nào biết Hỗn Độn Thanh Liên này mọc lại ở chốn nào.”

Vinh Tuệ Khanh tim đập nhanh sắp nhảy ra ngoài cổ họng.

“Hỗn Độn Thanh Liên mới sinh trưởng có điểm đặc biệt nào?” Vinh Tuệ Khanh kìm nén sự phấn khích trong trái tim, cô nhẹ nhàng hỏi.

Mảo Quang cau mày nghĩ ngợi: “Hỗn Độn Thanh Liên mới xuất hiện không có bản lĩnh lớn bằng cái cũ, người thấy qua cũng không nhiều, truyền thuyết kể rằng công dụng lợi hại nhất của nó là có thể ngăn cách thiên cơ, đánh lừa pháp tắc thiên địa thống trị trừng phạt thiện ác, nhiễu loạn Lục Đạo Luân Hồi.”

Thì ra là thế!

Vinh Tuệ Khanh lập tức hiểu được.

Bích Ngọc Liên Hoa mà cô nhìn thấy ở Đóa Linh Sơn Trang, quả nhiên chính là Hồn Độn Thanh Liên mới xuất hiện!

Đóa gia hơn ngàn năm đến nay mượn khả năng ngăn cách thiên cơ, mê hoặc Thiên Đạo Pháp Tắc của Hồn Độn Thanh Liên, rút linh căn của phàm nhân hoặc là tu sĩ có linh căn rồi trộm long tráo phượng, thay mặt đổi đào!

Người Đóa gia có biết hay không bảo vật trong tay bọn họ gọi là Hồn Độn Thanh Liên?

Vinh Tuệ Khanh liền nghĩ tới cô gái áo xanh che mặt xuất hiện hai lần, tận đáy lòng than thở một tiếng. Đừng nhớ thương loại bảo vật nghịch thiên này, người ta sớm đã nhanh chân đến trước.

Hồn Độn Thanh Liên đã bị cô gái áo xanh che mặt kia cướp đi.

Mão Tam Lang thấy thần sắc Vinh Tuệ Khanh ngơ ngẩn, vội hỏi: “Sao rồi? Hồn Độn Thanh Liên này có vấn đề gì à?”

Vinh Tuệ Khanh lấy lại bình tĩnh: “Cháu thích Bích Ngọc Liên Hoa màu xanh, nhìn thấy luôn không nhận được hỏi một tiếng.”

Mão Quang nhìn cô một cái, biết cô không nói thật nhưng cũng không có truy hỏi, lạnh nhạt nói: “Có rất nhiều Bích Ngọc Liên Hoa màu xanh, ta biết có vài nữ tu cao giai thích dùng Bích Ngọc Liên Hoa làm tọa giá.”

Vinh Tuệ Khanh cười khẽ, hỏi: “Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ lại là cái gì?”

“Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ là thần khí thời đại Thái Cổ, nói cụ thể là trung ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, phương đông Thanh Liên Bảo Sắc

Kỳ, phương nam Ly Địa Diễm Quang Kỳ, phương tây Tố Sắc Vân Giới Kỳ và phương bắc Huyền Nguyên Khổng Thủy Kỳ, khổng chế Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành, là thần khí hiểm có cho Trận Pháp Sư nắm giữ nguyên khí đất trời. Đáng tiếc, trong cuộc đại chiến vạn năm trước Ma giới sớm xâm chiến Nhân giới, Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ bị vua Ma giới cướp đi.” Mỗ Quang lắc đầu thở dài.

Mỗ Tam Lang biết Mỗ Quang đang truyền âm cho Vinh Tuệ Khanh nói những chuyện cơ mật, cậu ngồi ở bên cạnh không xen lời nữa.

“Mà vừa rồi ta nói với cháu ba linh căn tiên thiên từ thuở khai thiên lập địa đến nay gồm rẽ Bồ Đề, rẽ Nhân Sâm, rẽ Hồ Lô có liên quan với lai lịch phố Hồ Lô chúng ta.”

“Trong ba đại linh căn này, rẽ Bồ Đề bị tiên nhân Hỗn Nguyên Thánh Nhân chiếm lấy. Rẽ Nhân Sâm bị Tiên Nhân Trấn Nguyên Tử lấy đi. Mà rẽ Hồ Lô thì rơi rải rác ở phế tích thần giới Tây Côn Lôn, cuối cùng trưởng thành dây hồ lô, kết ra bảy trái hồ lô. Sau này bảy trái hồ lô trưởng thành thì có bốn quả hồ lô bị Kim Ô Đạo Nhân, Thái Thượng Lão Quân, Nữ Oa Nương Nương và Đạo Đức Chân Quân chia nhau. Ba quả hồ lô còn lại thì bị yêu tu chúng ta cướp được, vạn năm trước dưới sự giúp đỡ của một nữ tu Nhân giới lập trận pháp để giữ vững căn cơ, đem ba quả hồ lô này dựa theo kích cỡ của chúng dựng lên phố Hồ Lô, thành Hồ Hồ, nước Hồ Lô là ba tụ điểm định cư cho yêu tu trong Nhân giới. Rẽ Hồ Lô có thể tẩm bổ nguyên khí đất trời, có thể dưới sự giúp đỡ của trận pháp khiến kết giới sinh sôi không ngừng, đã cung cấp chỗ ở ẩn nấp cho yêu tu chúng ta, vừa giúp cho việc tu hành.”

Vinh Tuệ Khanh rất cục hiểu rõ công hiệu tuyệt vời của rẽ Hồ Lô nằm ở miếng ngọc trong tay mình, cô cảm thấy nó phồng tay như cục than nung nóng.

Cô biết câu thất phu vô tội, mang ngọc có tội.

“Mão đại thúc, ngài rốt cuộc là tốt với cháu hay đang hại cháu?” Vinh Tuệ Khanh cười khổ nói. Cô chẳng qua chỉ là người có tu vi Trúc Cơ, trên đầu cô có vô số tu sĩ cao cấp, tùy tiện chĩa một ngón tay là có thể khiến cô sống không bằng chết. Dem cái bảo bối này cho cô, cô sợ mình có số nhận nhưng không có số hưởng.

Mão Quang mỉm cười, truyền âm nói: “Chuyện này, chỉ có ta và yêu tu đã chết kia biết. Cháu lo lắng cái gì? Đêm nay chúng ta sẽ từ truyền tống trận đi thành Hồ Lô. Phố Hồ Lô sẽ bị bỏ hoang. Vấn đề của rể Hồ Lô thì tính trong Nhân giới có chưa đến năm tu sĩ cao giai biết chuyện. Mà trong năm người đó có một người đã bị ta đánh chết, nên người biết chuyện này chỉ có bốn người. Bốn người kia cũng không biết rể Hồ Lô có thể bị lấy đi. Cháu yên tâm, ngay khi chúng ta rời đi, nơi này sẽ bị biến thành cấm địa, họ có đào ba thước đất cũng sẽ tìm tòi tại đây.”

Vinh Tuệ Khanh thở phào nhẹ nhõm: “VẬY là tốt rồi.” Nói rồi Vinh Tuệ Khanh nhanh trí lấy ra một sợi dây đỏ từ túi càn khôn, khâu hồ lô ngọc rồi đeo trên cổ*.

* Ở trên Mão Quang bảo Vinh Tuệ Khanh để hồ lô ngọc trong đan điền cho an toàn, giờ lại đeo lên cổ. (BT)

Đeo nơi dễ thấy như vậy sẽ không ai nghĩ rằng đây là rể Hồ Lô một trong các tiên thiên linh bảo, tuy nó là hồ lô yếu nhất nhỏ nhất nhưng pháp bảo bình thường không thể sánh bằng.

Hơn nữa loại bảo vật đến cấp bậc như thế này ngược lại trở về đơn giản ban đầu, không lộ ra chút linh khí nào, thoát trông chỉ như bạch ngọc thông thường mà thôi, màu sắc cũng rất bình thường, và rất phù hợp với địa vị của Vinh Tuệ Khanh.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 250: Thân Phận Của La Thần (Thượng)

 Mái tóc đen như tơ lụa suôn mượt xõa sau lưng, búi tóc trên đầu cột bằng vòng vàng hình hoa hồng. Đôi mi thanh tú cong như trăng non, con ngươi thật to lấp láy, sáng ngời xinh đẹp. Mũi ngọc thon cao, gò má hây hồng, môi như tô son, da mặt trơn bóng như ngọc. Làn da trắng mịn màng như sữa, đường cong thân hình động lòng người.

Mão Quang học qua thuật xem tướng, nhìn kỹ vinh Tuệ Khanh thì thâm hiểu.

Lông mày của cô đen nhánh dài mảnh, nhưng hơi lỏng lẻo không nằm sát. Eo thon mềm mại, khi đi tự nhiên đong đưa, tuy là vô tâm nhưng cũng hiển lộ cô đã không còn là trinh nữ.

Nói cách khác cô đã từng có đạo lữ rồi.

“Tam Lang, sắc trời không còn sớm, con đi dọn dẹp một chút đi, xem mẹ3con về chưa, chúng ta sắp phải rời khỏi phố Hồ Lô.” Mão Quang thu lại kết giới, cố ý kêu Mão Tam Lang đi.

Mão Tam Lang đi đến cửa thì quay đầu lại nhìn Vinh Tuệ Khanh, muốn nói cái gì đó, cuối cùng vẫn ngậm miệng quay người rời đi.

Vinh Tuệ Khanh nhìn về phía Mão Quang: “Mão đại thúc có gì cứ nói.”

Mão Quang xua Mão Tam Lang đi chắc chắn vì có lời muốn nói với cô.

Mão Quang khoanh tay, cúi đầu trầm ngâm nửa ngày, hỏi: “Vinh cô nương, cháu đã sống ở phố Hồ Lô một thời gian rồi, ta và Y Y đều không coi cháu là người ngoài. Mặc dù cháu và Tam Lang không có duyên phận, nhưng là chúng ta đối xử với cháu giống như Tam Lang.”

Vinh Tuệ Khanh rất là cảm động. Từ khi sau biến cố lớn ở Dốc Lạc Thần thì cô đã thành mồ côi, lẻ loi một mình lang bạt bên ngoài. Về sau mặc dù có La Thần làm bạn, thế nhưng y...

Vinh Tuệ Khanh hơi thần thờ, nhìn Mão Quang thân thiết hiền hòa giống như cha làm cô nhớ cha ruột đã lặng lẽ chết ở Dốc Lạc Thần, vành mắt đỏ lên, vội cúi đầu lau nước mắt: “Cháu biết. Mão đại thúc, đại nương mập, cháu tôn trọng hai người như cha như mẹ, với Mão Tam ca thì cháu cũng coi huynh ấy như anh trai ruột của mình.”

Mặc dù biết sẽ là kết quả này nhưng Mão Quang vẫn hơi thất vọng. Tấm lòng của con trai ta thật sự vô ích rồi.

Có điều nghĩ lại thế này cũng tốt, tuyệt tình tuyệt ái càng có lợi tu hành. Chuyện tình cảm chỉ có thể tùy duyên, cưỡng cầu sẽ không có hạnh phúc. Đối với Tam Lang mà nói có lẽ sẽ có cơ duyên khác.

“Ai, người trong tu hành coi trọng cơ duyên nhất. Cháu với Tam Lang duyên phận không đến thì cũng đành vậy. Nhưng mà...” Mão Quang dừng một chút: “Cháu đã coi chúng ta là người nhà thì ta xin mạo muội hỏi một câu, đạo lý của cháu, là ai?” Hỏi xong, nhanh chóng giải thích: “Cháu còn trẻ, ta và Y Y lo lắng cháu... Gặp người không tốt.”

Vinh Tuệ Khanh trong lòng ấm áp, cúi đầu mỉm cười: “Cảm ơn Mão đại thúc quan tâm.” Nhớ tới tình hình của La Thần, Vinh Tuệ Khanh vội hỏi Mão Quang: “Mão đại thúc, cháu đang muốn hỏi người.” Sau đó cô kể lại chuyện của La Thần.

Khi Mão Quang nghe nói cánh Giới Chi Môn mở ra thì vừa sợ hãi vừa kinh ngạc, thất lễ đẩy ngã cái bàn trước mặt, hỏi một cách dồn dập: “Thật sự là đã mở Giới Chi Môn? Cháu không nhìn lầm?”

Vinh Tuệ Khanh không hiểu ra sao cả, vội an ủi Mão Quang: “Đó không phải Giới Chi Môn thật sự mà là ảo cảnh. Về sau Kỷ Lương Đồng bị cháu bắt được, ảo cảnh tự nhiên tan biến. Ngay cả ma quân đi ra từ Giới Chi Môn cũng đều biến mất. Ma quân vừa biến mất, tu sĩ lúc trước bị bọn chúng ăn hết liền sống lại. Mão đại thúc cũng biết nếu như những tu sĩ đó thật sự chết rồi thì không ai có đủ khả năng sống lại họ. Bọn họ có thể hồi sinh chứng tỏ bọn họ không chết thật, cũng chứng minh những ma quân đó và Giới Chi Môn là hư ảo.”

Lông mày của Mão Quang chau lại lo lắng, mãi không nói gì.

Vinh Tuệ Khanh hơi bất an, chờ mãi, gượng cười nói: “Mão đại thúc, cháu nói không đúng sao?”

Mão Quang trầm ngâm nói: “La Thần bây giờ ở nơi nào? Ta muốn gặp mặt y.”

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh âm trầm xuống: “Đây là điều cháu đang muốn nói với thúc. La Thần đến nay hôn mê bất tỉnh. Không, không phải hôn mê, mà là hồn phách của y hoàn toàn biến mất rồi. Mão đại thúc, người có biết nếu không thấy hồn phách của một người thì cháu phải đi đâu tìm? Là đi Minh giới sao? Nhưng Minh giới ở đâu?”

Sắc mặt của Mão Quang càng thêm khó coi, nhìn Vinh Tuệ Khanh từ trên xuống dưới, có chút khó khăn hỏi: “... Y thật sự không còn hồn phách? Vậy y không phải là người chết rồi sao? Cháu còn nhớ nhưng người chết làm cái gì?”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc, liên tục xua tay: “Không! Không! Y không chết! Y có hơi thở, có linh lực dao động. Cháu... cháu... Nhìn đồng

tử của y không có nở lớn... Chỉ hơi giống người thực vật.” Vinh Tuệ Khanh sốt ruột buột miệng nói ra thuật ngữ y học mà cô biết ở kiếp trước.

“Người thực vật?” Mỗ Quang ngẩn người: “Là ý gì?”

Vinh Tuệ Khanh cũng không rõ ràng, đành nói: “Thì giống hoa cỏ bên ngoài, có sinh mệnh nhưng không có ý thức, không có linh hồn.”

Mỗ Quang bật cười: “Cái này cháu nói sai rồi. Hoa cỏ bên ngoài đã có sinh mệnh, cũng có ý thức, càng có linh hồn. Nếu như cháu nói người thực vật là từ hoa cỏ tu luyện thành hình người mà đến thì không phù hợp tình huống của La Thần.”

Vinh Tuệ Khanh im lặng, cô quên mất nơi này là thế giới của tiên hiệp huyền ảo, hoàn toàn khác với kiếp trước của cô áp dụng khoa học ở khắp nơi.

“Vậy Mỗ đại thúc rốt cuộc có ý kiến gì hay không?” Thái độ Mỗ Quang khiến Vinh Tuệ Khanh rất thấp thỏm.

Mỗ Quang có chút không yên lòng, phân ra một luồng thần thức lặng lẽ vươn tới chỗ Vinh Tuệ Khanh. Ông là tu sĩ Nguyên Anh, nếu có lòng muốn thăm điều tra Vinh Tuệ Khanh thì cô sẽ không biết được. Vả lại Vinh Tuệ Khanh tu luyện Húc Nhật Quyết, Mỗ Quang càng là người hiểu rõ Húc Nhật Quyết. Cùng một công pháp thì tu sĩ cao cấp muốn điều tra tu sĩ cấp thấp dễ như trở bàn tay, vả lại sẽ không bị đối phương phát giác.

Thần thức của Mỗ Quang im lặng len vào bên trong gân mạch của Vinh Tuệ Khanh, dọc theo Đại, Tiểu Chu Thiên rồi mới chậm rãi rút lui.

“May mắn.” Mỗ Quang lặng yên thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ tình huống không tệ như ông nghĩ. Lúc đầu ông nghĩ La Thần có lẽ là người trong Ma giới. Ông biết nếu như nữ tử Nhân giới bị người trong Ma giới vấy bẩn thì bên trong cơ thể sẽ để lại ô uế của Ma giới, sẽ bị ma khí dần

dần ăn mòn, trở nên người không ra người, quỷ không ra quỷ. Nhưng mới rồi ông dùng thần thức đi vào cơ thể của Vinh Tuệ Khanh điều tra thì không cảm giác chút mùi ô uế nào, thậm chí không có chút bóng ma nào.

Lại nghĩ tới Vinh Tuệ Khanh luyện Húc Nhật Quyết vốn là khắc tinh của tất cả tà công mị thuật. Nếu như La Thần là người trong Ma giới, ngay khi xâm nhập vào thân thể của cô thì sẽ có một cuộc xung đột kịch liệt với Húc Nhật Quyết, trong hai người nhất định sẽ có một người không chết thì cũng bị thương. Nhưng nghe Vinh Tuệ Khanh nói hai người bọn họ vẫn luôn bình an vô sự, La Thần bị hôn mê bất tỉnh chắc không phải vì Húc Nhật Quyết.

Có điều Giới Chi Môn kia rất kỳ lạ, còn những ma quân, các tu sĩ Nhân giới bị ma quân ăn hết lại phun ra hồi sinh, mọi thứ đều lộ ra sự kỳ quặc...

“Tuệ Khanh, ta hỏi cháu việc này. Cháu hiểu bao nhiêu về Ma giới?”
Mão Quang chậm rãi hỏi.

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu: “Hoàn toàn không biết gì cả.” Tình huống duy nhất mà cô biết về Ma giới đại khái là Giới Chi Môn xuất hiện bên trong ảo cảnh kia, ma quân với chiếc sừng dài trên đầu và một cái đuôi sau lưng.

Nhưng mà những cái đó cũng không phải thật, cho nên cô vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Mão Quang nghĩ, đưa tay sờ soạng lấy ra cuốn sách đóng chỉ ố vàng từ trong túi càn khôn của mình, đặt nó vào tay Vinh Tuệ Khanh: “Đây là một bản tùy bút du ký mà tổ tiên Mão gia để lại, cháu có thể xem một chút.” Cuối cùng nhấn mạnh: “Xem tại chỗ này, xem xong ta lấy lại. Đây là vật báu quý giá của Mão gia chúng ta, không thể cho người ngoài mượn được.”

Vinh Tuệ Khanh lơ đãng cười khẽ, nhận lấy quyển sách đóng chỉ mở ra xem.

Còn chưa lật vài trang cô đã nhìn thấy thứ làm mình trở mắt lú lười.

“Cái này... Cái này... Đây chính là Giới Chi Môn mà ta nhìn thấy hôm đó!” Vinh Tuệ Khanh bị sốc: “Còn có những ma quân này, gần như giống hệt nhau!”

Trên trang giấy có vài chỗ vẽ tranh minh họa giống như vật thật đang miêu tả tình hình Ma giới.

“Đây là vạn năm trước thuở Ma giới xâm lấn, tổ tiên Mỗ gia của ta đã tham gia vào trận chiến chống lại Ma giới, để lại một bài tùy bút. Trong sách có ghi chép chính xác nhất về người trong Ma giới. Cháu xem Giới Chi Môn trong này có phải giống hệt những gì cô nhìn thấy không? Còn có ma quân?” Mỗ Quang chỉ vào hình minh họa trên sách, hỏi.

Vinh Tuệ Khanh không ngừng gật đầu, lẩm bẩm: “Thật sự rất giống. Có điều...”

Không lẽ Kỷ Lương Đống đã thấy mấy thứ này nên mới có thể tạo ra ảo cảnh như vậy?

Mỗ Quang lắc đầu nói: “Đây là nghi điểm lớn nhất của ta. Nói thật, Tuệ Khanh, ta không tin tất cả tình hình xuất hiện ngày đó đều là ảo cảnh. Giới Chi Môn, ma quân, thậm chí bị ma quân cắn nuốt, tu sĩ nhân gian đã chết rồi sống lại, tất cả không giống như là ảo cảnh có thể tạo nên.”

Vinh Tuệ Khanh căng thẳng, vội nói: “Cháu biết có một số thứ thực sự có thể tạo ra ảo cảnh giống như hoàn cảnh thực sự. Ví dụ Lang Hoán Bảo Kính...” Vinh Tuệ Khanh kể chuyện năm xưa cùng Mạnh Lâm Chân mạo hiểm trong thế giới gương của Lang Hoán Bảo Kính.

Mão Quang có chút thương hại nhìn Vinh Tuệ Khanh, gằn từng chữ: “Cháu cũng đã nói ảo cảnh có thể bị tạo ra, cảnh sắc giống như hoàn cảnh chân thực, nhưng không thể bịa đặt hoàn toàn, tạo ra những thứ không có trong hoàn cảnh chân thực. Mà Giới Chi Môn, Ma giới và ma quân đều không phải là những thứ có trong Nhân giới. Cháu nói cho ta biết có ảo cảnh nào có năng lực lớn như thế này không, tạo ra những thứ không tồn tại? Coi như ngày đó cháu trông thấy Giới Chi Môn, Ma giới và ma quân đều là hư ảo, nhưng không có nghĩa bọn chúng là giả.”

Vinh Tuệ Khanh thấy thất nã: “Là hư ảo nhưng cũng không phải là giả?”

“Giống như khi cháu soi gương, cảnh tượng trong gương là hư ảo nhưng không phải là giả, nó phản chiếu cảnh tượng chân thật.” Mão Quang phất tay gọi ra một tấm gương hình bầu dục lơ lửng trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 251: Thân Phận Của La Thần (Trung)

 Cô vốn đã vô cùng xinh đẹp, giờ thêm ba phần mỹ lệ lại càng xinh đẹp khác thường, hoàn toàn không giống với vẻ đẹp Nhân giới có thể có được.

Mão Quang quay đầu đi, không nhìn gương mặt Vinh Tuệ Khanh nữa.

Trong yêu tu có không ít giống cái đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng từ trước tới nay ông chưa từng thấy yêu tu giống cái nào có gương mặt giống như Vinh Tuệ Khanh.

Không trách Tam Lang không thể quên được cô. Ban đầu khi gương mặt cô bình thường thì cậu đã tương tư cô, bây giờ chắc hẳn càng không bỏ xuống được... Giống đực đều là động vật coi trọng thị giác...

Vinh Tuệ Khanh nhìn người xa lạ trong gương, trong lòng không ngừng nhớ lại lời Mão Quang mới vừa nói.

“Ảo ảnh không nhất định là giả... Lại giống như soi gương vậy, cảnh tượng trong gương là ảo ảnh, nhưng không phải giả, bởi vì nó là hình chiếu của thế giới hiện thực bên ngoài...”

Vậy tức là Giới Chi Môn hôm đó, Ma giới và ma quân đều là Ma giới thật sự phản chiếu vào Nhân giới?

Vậy còn La Thần thì sao? La Thần lại là gì?... Lẽ nào y cũng không phải thật? Chỉ là phản chiếu từ một loại nào đó?

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên cảm thấy cả người ớn lạnh, cô ôm lấy vai mình và co người ngồi dưới đất.

Mão Quang nhìn thấy gương mặt Vinh Tuệ Khanh trắng bệch thì hỏi vội: “La Thần còn ở Thanh Vân Tông sao?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu và nhìn lên Mão Quang: “Mão đại thúc có kiến thức rộng rãi, có thể đi với cháu về Thanh Vân Tông xem thử không?” Có lẽ lấy kiến thức của ông sẽ nhìn ra tình hình thật sự của La Thần.

Mão Quang đáp lại: “Còn bốn canh giờ, chúng ta đi Thanh Vân Tông một chuyến cũng được.”

Nếu như sử dụng phi hành khí, đi từ kinh thành nước Đại Sở đến Thanh Vân Tông nhanh nhất cũng phải mất một ngày một đêm. Nhưng nếu sử dụng phù thuẫn di lợi hại nhất thì nháy mắt là đến nơi. Đương nhiên, phù thuẫn di như vậy có yêu cầu rất cao đối với định vị và linh lực phong ấn, cũng rất đắt tiền. Khi Vinh Tuệ Khanh rời khỏi Thanh Vân Tông, vì lo người của Thanh Vân Tông gây bất lợi cho La Thần nên cô đã đặc biệt chuẩn bị một tờ phù thuẫn di cao cấp để đề phòng chuyện không may sẽ xảy ra.

Bây giờ nó thật sự sắp phát huy công dụng rồi.

Vinh Tuệ Khanh đứng lên, đi cùng Mão Quang ra khỏi gian phòng.

“Đúng rồi, Mão đại thúc có thấy Lang Thất - linh sủng của cháu ở đầm rồng phía sau núi Long Hồ Môn không?” Lúc này Vinh Tuệ Khanh mới nhớ tới Lang Thất. Không biết nó đã đi đâu rồi? Rõ ràng cô phải nó đi tới chỗ của Mão Quang đưa tin để ông có thể Kết Anh đúng lúc.

Mão Quang cười nói: “Nó không tiện vào đây nên vẫn còn ở bên ngoài phố Hồ Lô.”

Chỉ cần biết Lang Thất bình an vô sự là đủ rồi,4Vinh Tuệ Khanh cũng không hỏi nhiều. Cô đi tới gian phòng khác, chào đại nương mậ và Mảo Tam Lang. Cô đi chuyển này rồi sợ là sẽ không trở lại nữa.

Tất cả yêu tu ở phố Hồ Lô đều sẽ phải thông qua truyền tống trận đi tới thành Hồ Lô. Nơi đó là điểm định cư lớn hơn của yêu tu. Ở đó có rất nhiều yêu tu cao cấp, năng lực chiến đấu cũng mạnh hơn phố Hồ Lô, còn có Cửu Vĩ Hồ của vương tộc Đồ Sơn trấn giữ thành Hồ Lô, nên an toàn hơn phố Hồ Lô rất nhiều.

Chẳng qua chỗ đó lớn mà yêu tu lại nhiều, chất lượng đương nhiên cũng phân chia cao thấp khác nhau, không giống phố Hồ Lô. Mặc dù nơi này nhỏ, nhưng9các yêu tu ở lại phố Hồ Lô đều lương thiện rộng lượng, nhiệt tình vì lợi ích chung. Mọi người làm hàng xóm láng giềng với nhau nhiều năm như thế, bây giờ sắp phải rời khỏi đây nên đều cảm thấy lưu luyến.

Một vạn năm qua tổ tông của bọn họ vẫn luôn sống ở đây.

Vinh Tuệ Khanh cũng rất xúc động. Phố Hồ Lô này chính là quê hương thứ hai của cô, nơi cho cô cảm giác ấm áp của gia đình.

Đại nương mậ kéo tay Vinh Tuệ Khanh, lưu luyến chia tay: “Tuệ Khanh, chờ sau khi bọn ta tới thành Hồ Lô thì ta sẽ bảo Mảo đại thúc đi truyền tin cho cháu, đón cháu đến thành Hồ Lô của bọn ta chơi nhé.”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười gật đầu, ôm vai đại nương mậ nói: “Đại nương mậ, ngài nhất định phải nhớ gửi tin cho cháu đấy. Cháu sẽ ngày đêm chờ mong tin tức của ngài.”

Đại nương mậ liên tục gật đầu nhận lời.

Mảo Tam Lang đi tới và nói với Vinh Tuệ Khanh: “Muội qua đây một chút, ta có nói mấy lời muốn nói với muội.”

Vinh Tuệ Khanh vốn định từ chối, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của đại nương mập và Mão Quang, cô đành phải nuốt lời định nói xuống, im lặng đi theo Mão Tam Lang tới phòng cậu ở trước đây.

Cô cũng không xa lạ gì căn phòng này. Trước đây, khi cô ở phố Hồ Lô cũng đã đến phòng của Mão Tam Lang không ít lần.

“Tuệ Khanh muội muội, sau này muội sẽ là muội muội ruột của ta. Nếu như... nếu như... người kia đối xử với muội không tốt thì nhất định phải nói cho ta biết, ca ca này sẽ dạy dỗ hẳn cho muội.” Mão Tam Lang ghen hồi lâu mới nói ra được những lời này, trên gương mặt trắng trẻo đã thoáng ửng đỏ.

Vinh Tuệ Khanh cười luôn miệng đồng ý: “Ta có Mão Tam ca trợ giúp sẽ không ai dám bắt nạt.”

Mão Tam Lang luôn cảm thấy Vinh Tuệ Khanh đang qua loa với mình nên trừng mắt với cô, rồi chột nản lòng gục đầu xuống. Qua hồi lâu, cậu mới nói ra lời mình thật lòng muốn nói. “... Tuệ Khanh, nếu như muội và người kia chia tay thì có thể suy nghĩ đến ta, bên ta được không?”

Vinh Tuệ Khanh không biết mình nên trả lời như thế nào. Nói thật, nếu như không có La Thần, Mão Tam Lang là lựa chọn tốt nhất của cô. Nhưng dù sao tình cảm không thể đong đếm, cô không có cách nào trả lời rõ được, bởi vì cô không muốn lừa dối cậu, càng không muốn làm cho cậu hiểu nhầm.

“Mão Tam ca, ta vĩnh viễn xem huynh là ca ca ruột của mình.” Vinh Tuệ Khanh cắn môi và hạ quyết tâm nói.

Ánh sáng hi vọng trong mắt Mão Tam Lang dần vụt tắt, toàn thân cũng lộ ra sự hiu quạnh.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu đi. “Ta phải chạy về Thanh Vân Tông, Mỗ Tam ca, chúng ta chia tay ở đây đi.”

Mỗ Tam Lang đứng ở giữa phòng và im lặng nhìn cô, không nói gì, cũng không có hành động gì.

Vinh Tuệ Khanh đi tới cửa thì đột nhiên quay đầu, có chút do dự nói: “Mỗ Tam ca, Hoàng Ly cô nương đã vì huynh mà ngay cả tính mạng cũng không cần, đó là một cô gái tốt.”

Mỗ Tam Lang nghe câu này ngược lại thấy tức giận, đi nhanh về phía Vinh Tuệ Khanh, nắm cánh tay của cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cho dù muội không thích ta cũng không cần đẩy ta về phía người khác như vậy!”

Mỗ Tam Lang siết chặt làm cánh tay của Vinh Tuệ Khanh bị đau.

Đây cũng là lần đầu tiên Mỗ Tam Lang bày tỏ tâm sự của mình với Vinh Tuệ Khanh.

Nhìn thấy vẻ tổn thương trong mắt Mỗ Tam Lang, Vinh Tuệ Khanh vô cùng hối hận, vội vàng ách nói: “Là ta không đúng, Mỗ Tam ca đừng để bụng.”

“Hừ!” Mỗ Tam Lang thả cánh tay của Vinh Tuệ Khanh ra và quay đầu đi. “Muội đi đi, sau này đừng để ta gặp lại muội nữa!”

Vinh Tuệ Khanh xoa nhẹ chỗ cánh tay đau vì bị Mỗ Tam Lang nắm chặt, cô hành lễ với Mỗ Tam Lang rồi rời khỏi phòng của cậu.

Mỗ Quang đã đứng trong sân chờ cô.

“Đi thôi, chúng ta phải đi tới bên ngoài phố Hồ Lô mới có thể bóp nát phù thuận đi được.” Mỗ Quang nói xong bèn dẫn Vinh Tuệ Khanh đi ra ngoài phố Hồ Lô.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 252: Thân Phận Của La Thần (Hạ)

 Bây giờ Vinh Tuệ Khanh không có tâm tư để ý tới chuyện luyện đan, cô chỉ muốn mau chóng tìm hiểu tình hình của La Thần.

“Chào Vinh đạo hữu.” Một tu sĩ mặc áo đạo sĩ với hai màu đen vàng giao nhau trông chẳng khác gì một con ong nghệ đi tới, chấp tay cúi chào Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh có chút sốt ruột, vội nói: “Ta có việc gấp, mọi người có chuyện gì sau này tới Thanh Vân Tông nói sau, được chứ?”

Lỗ đại trưởng lão của Thanh Vân Tông đã được cứu về, lúc này ông ta đang đứng cạnh Lục Kỳ Hoảng căng thẳng nhìn chăm chăm vào tình hình bên này.

Mấy lão quái ẩn cư nhiều năm không ra ngoài hôm nay đều xuất hiện, bọn họ không thể nào đến vì kẻ bại hoại Chung Nhân Nghĩa kia.

Những người này không hẹn mà đồng loạt đi tới kinh thành nước Đại Sở rõ ràng là có dụng ý khác.

Nhưng Lỗ đại trưởng lão và Lục Kỳ Hoảng không có cách nào.

Giới tu hành chú ý nhất là thực lực.

Mặc dù Thanh Vân Tông bọn họ không tệ nhưng chẳng qua chỉ là tông môn cấp hai, nếu như tông môn đỉnh cấp muốn tranh cướp Vinh Tuệ Khanh với bọn họ, bọn họ cũng không thể làm gì được.

Trước đó, Vinh Tuệ Khanh chỉ thể hiện ra bản lĩnh trên phương diện trận pháp, nhưng bây giờ còn có cả thiên phú về luyện đan.

Nhân tài như vậy mọi người không tranh nhau vờ đầu mới là lạ.

Tuy nhiên, lời Vinh Tuệ Khanh nói lại làm cho Lỗ đại trưởng lão, Lục Kỳ0Hoảng thở phào nhẹ nhõm.

Thật may là cô còn nhận Thanh Vân Tông làm sư môn.

Lỗ đại trưởng lão bèn đi tới nói: “Vinh Trận Pháp Sư hãy về trước đi, chuyện ở đây cứ để ta thu xếp giúp cho.”

Vinh Tuệ Khanh chỉ mong có vậy, cô vội vàng cảm ơn Lỗ đại trưởng lão và dẫn theo Lang Thất, Mão Quang bóp nát phù thuẫn di cao cấp, biến mất ở trước mắt mọi người.

Những tu sĩ cao cấp không phải không thể ra tay ép Vinh Tuệ Khanh ở lại, nhưng bọn họ muốn cho cô cam tâm tình nguyện đi tới tông môn của bọn họ, nên không thể ép buộc được.

Đối với loại nhân tài Luyện Đan Sư và Trận Pháp Sư như vậy chỉ có thể làm bọn họ thuận theo, tuyệt đối không thể5cưỡng bức được, lấy lợi dụ dỗ mới là thủ đoạn tốt nên làm.

“Ha ha, nếu Vinh đạo hữu có việc gấp thì chúng tôi cũng không ngăn cản nữa. Vậy chúng tôi sẽ đi cùng Lỗ đại trưởng lão tới Thanh Vân Tông ngồi một lúc... Lỗ đại trưởng lão sẽ không có ý kiến chứ?”

Lỗ đại trưởng lão thấy Chương môn Thái Hoa Sơn đã lên tiếng, vội vàng hành lễ nói: “Không dám, không dám.” Nói xong, ông ta lại đưa tay ra mời. “Mời mọi người đi bên này.”

Chỉ thấy có mấy ánh sáng trắng hiện lên, những tu sĩ cao cấp đều biến mất khỏi mảnh đất trống trước phố Hồ Lô, nơi đây đã không có một bóng người nào nữa.

Còn có bốn canh giờ nữa là tới lúc yêu tu ở phố Hồ Lô sẽ phải rời khỏi đây, thông qua truyền tống trận quay về thành Hồ Lô.

Tranh thủ bốn canh giờ cuối cùng, Mỗ Quang theo Vinh Tuệ Khanh đi tới con đường núi bên ngoài tông môn của Thanh Vân Tông.

Vinh Tuệ Khanh là Trận Pháp Sư ở đây.

Trận pháp của Thanh Vân Tông đã mở, cho dù là phù thuận đi cũng không thể làm họ trực tiếp xuất hiện trong tông môn được, chỉ có thể đi tới con đường núi bên ngoài tông môn thôi.

“Chúng ta sẽ đi từ đây vào trong, rất nhanh sẽ vào tông môn.” Ở trong rừng, Vinh Tuệ Khanh hết rẽ trái tới rẽ phải, chốc lát sau dẫn theo Mỗ Quang đi qua trận pháp tới trước động phủ của cô.

Mỗ Quang cười nói: “Cháu không sợ ta nhớ vị trí lối vào tông môn sau đó tiết lộ cho người khác biết à?”

Vinh Tuệ Khanh cười khanh khách nói: “Cháu tin tưởng Mỗ đại thúc.” Nói xong cô lại làm mặt quỷ nói. “Thật ra trình tự mỗi lần vào trận của cháu đều không giống nhau. Đại thúc nhớ được lần này nhưng không bảo đảm lần sau dùng cách tương tự thì có thể vào được đâu.”

Mỗ Quang hiểu ý cô. Xem ra trận pháp này cũng không đơn giản.

Ở trước động phủ, Vinh Tuệ Khanh làm ra vài tư thế tay, lấy ra mình bài của mình ném vào trong không trung.

Trận pháp trước động phủ cảm nhận được sự xuất hiện của Vinh Tuệ Khanh mới thu lại vẻ nguy trang, lộ ra một con đường nhỏ và một cánh cổng với dáng vẻ cổ xưa.

Mão Quang đứng ở trước động phủ, hai tay chấp sau lưng gật đầu nói: “Không tệ, không tệ, quả thật không tệ. Thanh Vân Tông đúng là tông môn được truyền thừa hơn vạn năm, đúng là không tầm thường.”

Vinh Tuệ Khanh dẫn Mão Quang đi vào trong động phủ của mình.

“Vèo” một tiếng, Khăng Khăng từ bên trong chui ra ngoài, kêu to nhào tới bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, ôm lấy một chân của cô, sau đó leo lên đứng trên vai.

Mão Quang nhìn thấy nó thì vô cùng kinh ngạc... Bản lĩnh của con sóc hạt dẻ này đã lớn hơn rồi...

Khăng Khăng lên tiếng chào Mão Quang, sau đó hét lớn với Vinh Tuệ Khanh: “Tuệ Khanh cô đã trở lại rồi! Khăng Khăng nhớ cô muốn chết!” Sau đó nó lại hỏi: “Nhục Nhục đâu? Nhục Nhục ở đâu? Cô có ăn nó không vậy?” Nó đang hỏi Nhục Chi.

Vinh Tuệ Khanh vỗ nhẹ vào gáy của nó. “Ta đã biết người chỉ nhớ Nhục Nhục.” Cô thả Nhục Chi từ trong túi càn khôn ra.

Nhục Chi vừa ra khỏi túi càn khôn thì cười trên con ngựa nhỏ chạy loạn khắp phòng.

Ánh mắt Khăng Khăng sáng ngời, lập tức trượt từ trên vai của Vinh Tuệ Khanh xuống, đuổi theo Nhục Chi chạy loạn trong nhà. Hai đứa cảm thấy đặc biệt thú vị, tiếng cười trong trẻo vang vọng ở trong động phủ. Trong động phủ vừa rồi còn vắng vẻ, bây giờ đã tràn ngập sức sống.

Vinh Tuệ Khanh khẽ cười. Đây chính là cảm giác của nhà... Nhà là nơi có người nhà ở. Bất kể ở đâu, chỉ cần có thể ở cùng với người nhà của mình thì nơi đó sẽ thành nhà của mình.

Xích Báo nghe tiếng mới từ phòng trong đi ra, hẩn nghiêm túc hành lễ với Vinh Tuệ Khanh, sau đó ngạc nhiên nhìn Mão Quang và làm một lễ lớn: “Ra mắt yêu tu đại nhân.”

Bất luận là tu vi hay thân phận của Mão Quang đều được xem là lão tổ của những yêu thú.

Đương nhiên ngoại trừ kẻ bại hoại Lang Thất kia, không có yêu thú nào không cung kính với Mão Quang.

Mão Quang đã nghe Vinh Tuệ Khanh nói về Xích Báo và Lang Thất, còn có Khăng Khăng, tất cả đều là linh sủng của cô.

“Tu vi của người không tệ, xem ra đã sắp đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ. Chỗ của ta có một yêu đan có được trong một chuyến du lịch bên ngoài, nó đã không có tác dụng gì với ta nữa, người cầm lấy đi.” Mão Quang búng ngón tay bắn yêu đan bay về phía mặt của Xích Báo.

Xích Báo há mồm nuốt nguyên viên yêu đan vào. Hẩn mới cảm nhận một chút đã vui mừng chấp tay nói cảm ơn Mão Quang, sau đó nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nếu chủ nhân đã trở về thì Xích Báo có thể về động phủ của mình để luyện hóa viên yêu đan này không?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Cảm ơn người đã giúp ta mấy ngày qua.” Cô biết trong đám Khăng Khăng, Xích Báo và Lang Thất, chỉ có Xích Báo là cẩn thận chấp hành mệnh lệnh của cô, hai đứa kia chỉ luôn làm theo ý mình. Cũng không phải Khăng Khăng và Lang Thất sẽ làm hại tới lợi ích của Vinh Tuệ Khanh, mà sự lười nhác và tự do đã ăn sâu vào trong xương cốt của bọn chúng, muốn bọn chúng giữ kỷ luật giống như Xích Báo thì rất

khó. Hơn nữa, Vinh Tuệ Khanh cũng không muốn bọn chúng thật sự luôn kính sợ mình giống như Xích Báo.

Xích Báo lập tức trở về động phủ của mình và khoan chân ngồi tĩnh tọa, luyện hóa viên yêu đan vừa nuốt vào.

Vẻ mặt Lang Thất đầy hâm mộ nhìn chăm chăm vào Mảo Quang, cái đuôi chậm rãi lắc lư.

Mảo Quang mỉm cười và cũng móc ra một yêu đan: “Ta sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia.” Ông duỗi ngón tay bắn vào trong miệng của Lang Thất.

Lang Thất mừng rỡ muốn cảm ơn Mảo Quang, đột nhiên nó cảm thấy đau đớn, yêu đan vừa nuốt xuống giống như biến thành một con dao đang không ngừng cắt phá bên trong tám mạch kỳ kinh của nó.

Lang Thất đau đến mức lăn lộn trên mặt đất, biến trở về nguyên hình Tham Lang, gào thét như không muốn sống nữa.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng kinh ngạc, nhưng cô không tin Mảo Quang sẽ cho Lang Thất ăn độc dược. Trong này nhất định có hiểu lầm gì đó!

“Lang Thất, nhanh nhổ yêu đan ra!” Mảo Quang kêu to một tiếng, sắc mặt trầm xuống.

Lang Thất dùng hết tất cả linh lực mới phun ra được viên yêu đan đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể nó, yêu đan suýt chui vào đan điền của nó.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật...

Thiếu chút nữa thì đan điền của nó đã bị hủy rồi.

Lang Thất nằm trên mặt đất, lè lưỡi thở phì phò.

“Sao lại thế này?” Vinh Tuệ Khanh cảm thấy khó hiểu.

Mão Quang thò tay ra, hút viên yêu đan kia lên giữa không trung và nói với Vinh Tuệ Khanh: “Cháu xem trên yêu đan này có biến đổi gì không?”

Vinh Tuệ Khanh cẩn thận quan sát.

Cô nhìn ra được yêu đan này có kích thước giống như trái tim, nó vốn phải có màu đỏ của thịt nhưng sau khi lăn qua lăn lại trong bụng của Lang Thất thì có màu tím xanh bên trên thịt đỏ.

“Thật sự không dám giấu giếm, hai viên yêu đan này đều đã được ta sử dụng Húc Nhật Quyết rèn luyện qua để loại bỏ mặt xấu trên yêu đại có hại cho việc tu hành. Bởi vì bọn chúng có hơi thở của Húc Nhật Quyết cho nên sẽ xung đột với thuật tà mị. Vừa rồi Xích Báo ăn vào không có việc gì, Lang Thất lại đau đến chết đi sống lại. Tuệ Khanh, cháu có nghĩ ra được nguyên nhân không?” Mão Quang vỗ tay sau lưng, dùng linh lực phong tỏa Lang Thất và ép nó nằm trên mặt đất không thể động đậy được.

Vinh Tuệ Khanh hiểu được, nhíu mày nói: “Nhưng Lang Thất theo cháu lâu như vậy, thật sự chưa từng làm chuyện gì tổn thương đến cháu. Có phải trong này có hiểu lầm gì không?”

Mão Quang lắc đầu: “Phía trên yêu đan có thêm một tầng màu xanh tím, đây cũng không phải là hơi thở bình thường... Đây là khí của Ma giới. Tuệ Khanh, cháu rốt cuộc thu con Tham Lang này ở đâu về làm linh sủng vậy, cẩn thận kẻo trúng kế của kẻ khác.”

Vinh Tuệ Khanh nói với Lang Thất: “Người có muốn nói gì không?”

Lang Thất bị linh lực của Mão Quang ép tới không thở nổi, giãy giụa nói: “Có chuyện... muốn nói...”

Mão Quang thu hồi uy áp và nhìn chăm chăm vào Lang Thất.

Lang Thất xoa xoa đầu, lộ ra hai cái sừng trên đầu, còn có lông dài trên cái đuôi phía sau cũng rút đi. Rõ ràng cái đuôi này không phải là đuôi của một con sói.

Mão Quang khiếp sợ và chấn động nói: “Người từng bị ma khí xâm nhập! Là ở nơi nào?”

Lang Thất khẽ nói: “Vùng đất linh hồn.”

“Vùng đất linh hồn ở đâu?”

“Chỗ mé Tây của núi Quán Đào phía Tây nước Đại Sở.” Vinh Tuệ Khanh đáp. “Cháu và Thần thúc từng đi qua, cũng gặp Lang Thất ở đó.”

Mão Quang trầm ngâm suy nghĩ một lúc, sau đó mới nói: “Cháu dẫn ta đi gặp La Thần.”

Vinh Tuệ Khanh dẫn ông đi vào bên trong gian nhà.

Trên giường có màn che màu xanh, La Thần nằm ở đó giống như khi cô rời đi, không hề thay đổi.

Mão Quang đang muốn đi tới bên giường của La Thần thì đột nhiên dừng bước.

Không khí trong gian phòng đột nhiên gợn sóng giống như có một tầng kết giới ngăn cản đường đi của ông.

Sau khi gợn sóng tan biến, một bóng người mặc áo đen, tay cầm thanh lưỡi liềm dài đã chậm rãi xuất hiện ở trước giường của La Thần.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 253: Biển Khô Vô Bờ

 Mảo Quang lo lắng đối phương ra tay thì Vinh Tuệ Khanh sẽ bị thua thiệt, nên vội vàng lớn tiếng ngăn cản: “Tu vi của người này sâu không lường được, Vinh cô nương cẩn thận!”

Trong chớp mắt, Nhật Nguyệt Song Câu của Vinh Tuệ Khanh đột phá kết giới vô hình trước mặt ông lao thẳng tới người áo đen kia!

Cho dù Mảo Quang có kiến thức rộng rãi, lúc này cũng khiếp sợ tới mức ngây người trước cảnh tượng trước mắt.

Ông là tu sĩ Nguyên Anh mà không thể vượt qua rào cản kia, nhưng Vinh Tuệ Khanh mới chỉ là tu sĩ Trúc Cơ lại có thể đột phá dễ dàng!

Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì vậy?

Dường như người áo đen cầm lưỡi liềm phía đối diện cũng khiếp sợ tới mức ngây người một lát mới vội vàng vung lưỡi liềm trong tay lên, đánh bật Nhật Nguyệt Song Câu bay trở lại.

Vinh Tuệ Khanh thò tay ra nắm lấy Nhật Nguyệt Song Câu, rồi chỉ vào người áo đen kia và lạnh lùng nói: “Người dám nhúc nhích một cái thì đừng trách ta không khách sáo!”

Người áo đen kia cười khanh khách, tiếng cười giống như tiếng kim loại va chạm nghe thật chói tai, tâm thần Mảo Quang chấn động, Nguyên Anh ở đan điền cũng ôm đầu lăn lộn.

“Oa” một tiếng, ông phun ra một ngụm máu đen. Uy áp của người áo đen kia phát ra làm cho ông phải quỳ xuống.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy bộ dạng Mảo Quang không chống đỡ được thì càng thêm kinh ngạc. Cô vội vàng đi tới bên cạnh ông, một tay che chở Mảo Quang, một tay chỉ người áo đen kia và tức giận nói: “Ở động phủ của ta mà còn muốn lấn lướt à? Có phải người đã điên rồi không?”

Người áo đen kia thấy tu vi của mình dường như hoàn toàn không có tác dụng gì với Vinh Tuệ Khanh thì thẹn quá thành giận, lạnh lùng nói: “Người là ai mà dám nói chuyện với ta như vậy?” Nói xong, người này đổi thanh lưỡi liềm sang tay trái, vận dụng linh lực rạch mạnh một cái về phía Vinh Tuệ Khanh.

Một luồng linh lực mạnh mẽ giống như muốn hủy trời phá đất lao thẳng về phía cô.

Bức tường sau lưng cô không chịu được linh lực quá lớn này ầm ầm đổ sập xuống.

Trong phòng bên ngoài, Khăng và Nhục Chi đang vui vẻ chạy như điên chột ngẩn ngơ nhìn tất cả đồ trong động phủ rơi xuống đất, sau đó hóa thành bột mịn. Cột nhà chỉ chống đỡ thêm một chút rồi gãy ngang đổ sập xuống.

Toàn bộ động phủ bốc lên bụi bặm cuồn cuộn.

Rất nhiều bụi màu xám thổi vào mặt.

Vinh Tuệ Khanh theo bản năng dùng cánh tay ngăn cản trước mặt, tránh cho mình bị sặc vì bụi.

Nhân cơ hội này, tay phải của người áo đen kia hất một cái xuống đất. Một quan tài thủy tinh lập tức rơi xuống trước giường của La Thần.

Người đó nắm lấy La Thần đang mê man không biết gì ném vào bên trong quan tài thủy tinh, sau đó đóng nắp quan tài lại, tay phải nâng lên, tay trái cầm lưới liềm lại rạch về phía trước. Động phủ của Vinh Tuệ Khanh đã hoàn toàn sụp xuống, lộ ra bầu trời xanh thẳm bên ngoài.

Tu sĩ Thanh Vân Tông đi ngang qua động phủ Vinh Tuệ Khanh thấy thế thì choáng váng, trở mắt nhìn một người áo đen cầm thanh lưới liềm dài trong tay trái, tay phải nâng một quan tài thủy tinh lớn bay lên giữa không trung.

Tay Vinh Tuệ Khanh cầm Nhật Nguyệt Song Câu không ngừng theo sát phía sau.

Hai người đánh một trận, mặt đối mặt trên không trung rồi cùng lúc biến mất không thấy bóng dáng nữa.

Sau khi bóng dáng người áo đen kia biến mất, Mỗ Quang mới có thể cử động được lại.

Nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đuổi theo bóng dáng người áo đen kia rồi đi, ông cũng lao theo vào không trung, chạy tới chỗ hai người biến mất trước đó.

Cho dù Vinh Tuệ Khanh và người kia đã biến mất, Mỗ Quang vẫn có thể lần theo hơi thở Húc Nhật Quyết, theo sát tới trên bờ biển khổ ở phía bắc nước Đại Sở.

Biển khổ này còn được gọi là biển Vô Nhai. Bởi vì ở bờ biển có dựng một tấm bia đá, bên trên ghi tám chữ lớn “Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ”. Cho nên biển khổ còn được gọi là biển Vô Nhai.

Chỗ này quả thật giống như tên của nó, rộng lớn vô biên vô hạn, không nhìn thấy được điểm cuối.

Năm đó Hồng Quân Lão Tổ, người đứng đầu Đạo môn ngộ đạo ở Côn Lôn đã đến chỗ này, thấy Nhân giới sâu khổ vô tận nên đứng đây than thở: Đời người ngắn ngủi, đau khổ lại vô biên vô hạn. Sau đó ông đặc biệt vận dụng thần thông lớn để dời núi tạo biển, đưa nỗi khổ trong thiên hạ trút xuống đây, biến nó thành biển khổ.

Đáng tiếc theo Nhân giới phát triển lớn mạnh, đau khổ cũng tăng lên gấp nhiều lần. Một biển khổ đã không đủ để chứa hết tất cả đau xót và khổ sở của Nhân giới.

Lâu ngày, biển khổ này đã bị mọi người quên lãng.

Mà sau khi Hồng Quân Lão Tổ phi thăng Tiên giới, sâu khổ của Nhân giới này đã không còn liên quan gì với ông nữa.

Vinh Tuệ Khanh đứng ở trên bờ biển khổ, liếc nhanh qua tám chữ lớn trên tấm bia đá kia, cô nhớ tới câu chuyện này, trong lòng có chút ấm áp.

Hồng Quân Lão Tổ này đúng là người có cá tính. Còn muốn dùng biển này chứa hết tất cả sâu khổ trong Nhân giới, muốn giảm bớt cực khổ của Nhân giới.

Hàng trăm triệu năm sau chắc biển khổ này đã biến thành nước biển bình thường rồi chẳng?

Vinh Tuệ Khanh cầm Nhật Nguyệt Song Câu trong tay, nhìn người áo đen và lạnh lùng nói: “Trả Thần thúc lại cho ta!”

“Trả lại cho người à? Dựa vào cái gì? Người là ai mà cũng xứng ở cùng với y!” Người áo đen kia ngẩng đầu, trên mặt được chiếc mặt nạ màu đen che kín nên không thể nhìn thấy rõ gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt hẹp dài như ánh sao lạnh lẽo lại long lanh, quấy rầy không thể tả xiết.

Vinh Tuệ Khanh không nói nhiều, Nhật Nguyệt Song Câu rời khỏi tay, đồng thời lấy ra tất cả các bùa chú công kích cao cấp mà mình đã chuẩn bị trước đó liều mạng ném về phía đối phương.

“Con kiến hôi cũng dám tranh sáng với mặt trời mặt trăng à! Ta cũng muốn cho người xem một đầu ngón tay của ta có thể bóp chết người!” Người áo đen kia cười lớn đầy vẻ càn rỡ, phun ra một làn khí đen bao phủ khắp người.

Nhật Nguyệt Song Câu và bùa chú của Vinh Tuệ Khanh đột phá tầng khí đen bảo vệ đánh vào người áo đen.

“Cái gì? Sao người có thể đột phá kết giới của ta chứ?” Người áo đen kia vừa sợ vừa giận, liên tục xoay người mấy lần, vừa phải né tránh Nhật Nguyệt Song Câu của Vinh Tuệ Khanh, vừa cẩn thận bảo vệ quan tài thủy tinh chứa La Thần, liều mạng để bản thân mình bị bùa chú của Vinh Tuệ Khanh gây thương tích cũng không để những bùa chú kia tổn thương đến quan tài thủy tinh.

Nhìn thấy Mão Quang bị người áo đen làm cho không thể động đậy, lúc đầu Vinh Tuệ Khanh còn lo sợ về tu vi của đối phương, không dám tới quá gần.

Nhưng sau khi trải qua công kích, Vinh Tuệ Khanh lại thấy rất kinh ngạc. Không phải người áo đen này có thể ép cho Mão Quang - yêu tu đã Kết Anh không thể cử động à? Vì sao luống cuống trước công kích của một tu sĩ Trúc Cơ như mình chứ?

Lẽ nào bởi vì mình là nhân vật chính sao?

Cô lập tức phủ nhận ý nghĩ này... Tuyệt đối không thể như vậy được. Cô đã nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra trên người Đại Ngưu ngày đó. Rõ ràng, nhân vật chính trong cốt truyện gốc không phải mình mà là Đại Ngưu!

Cho dù trong đầu cô xuất hiện rất nhiều ý nghĩ như vậy nhưng trên tay hoàn toàn không thả lỏng, vừa công kích đối phương vừa tiến lại gần, hoàn toàn không kiêng nể gì cả, căn bản không sợ đối phương đánh tới mình.

Người áo đen kia thử vài lần công kích Vinh Tuệ Khanh nhưng không có tác dụng, trong lòng cảm thấy khủng hoảng.

Ban đầu trong lòng nàng ta đã chột dạ, bây giờ bị Vinh Tuệ Khanh liên tục đuổi đánh như vậy thì càng muốn đánh trống rút lui.

“Người muốn người chết trong quan tài này đúng không? Ta cho người là được chứ gì! Người không cần phải quẩn quýt không tha như vậy...” Người áo đen kia cười khanh khách, tay phải giơ lên cao, vận dụng tất cả linh lực để ném quan tài thủy tinh về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng dừng lại, cả người căng thẳng. Cô dự định dùng hết tu vi toàn thân để chặn lấy quan tài thủy tinh này.

Ai ngờ khi quan tài thủy tinh này sắp đến trước mặt cô thì đột nhiên dừng lại một chút, sau đó vèo một tiếng bay lên cao mấy trượng, nhanh chóng xoay tròn vài vòng trên không trung rồi rơi xuống mặt biển Vô Nhai phía xa.

“Thần thúc!” Vinh Tuệ Khanh quát to một tiếng, lao người xuống biển và bơi về phía quan tài thủy tinh.

Người áo đen kia đứng ở trên bờ biển cười đến cúi gập cả người xuống. “Biển Vô Nhai là đầu nguồn của bốn biển rộng lớn trong Ngũ Châu Đại Lục. Từ nơi này sẽ chảy vào bốn biển... Trong thiên hạ, biển này còn lớn hơn biển của Ngũ Châu Đại Lục. Người cứ từ từ mà tìm đi!”

Mão Quang chạy tới sau, nghe người áo đen kia nói vậy lập tức hóa thành một đường ánh sáng trắng lao vào trong biển đuổi theo Vinh Tuệ Khanh.

Người áo đen kia đứng thẳng, bình tĩnh nhìn chỗ quan tài thủy tinh rơi vào nước hồi lâu mới lẩm bẩm: “... Ta không chiếm được người thì người khác cũng đừng mong chiếm được. Trên trời dưới đất, nếu như người không thể thuộc về ta thì hãy vĩnh viễn ngủ say đi...” Nàng ta nói xong mới lưu luyến liếc nhìn về phía đường chân trời của biển Vô Nhai lần cuối cùng, thanh lưỡi liềm trong tay giơ lên cao chém vào trong hư không tạo thành một khe hẹp rồi phóng người nhảy vào trong đó.

Trong không trung vừa bị chém nát kia bắn ra một tia chớp đánh xuống mặt biển Vô Nhai.

Bầu trời tối sầm xuống, trên biển Vô Nhai lập tức dâng lên sóng lớn ngập trời. Từng chiếc thuyền đánh cá phía xa bị sóng lớn lật úp, rất nhiều ngư dân rơi vào trong biển và bị nước biển cắn nuốt.

Các yêu thú và tinh linh vẫn nằm ở sâu dưới đáy biển bị tiếng sấm cùng tia chớp làm cho giật mình tỉnh giấc, tất cả đều nổi lên mặt biển nhìn.

Mão Quang thấy tình hình không ổn thì vội vàng phát ra uy áp của tu sĩ Nguyên Anh, cố gắng tiến gần tới đường chân trời của biển Vô Nhai, trong tay ông chợt hiện ra một sợi dây dài vươn hướng Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy cái quan tài thủy tinh càng lúc càng cách xa mình, khóe mắt như muốn nứt ra, cô dùng hết sức lực cùng với sự tuyệt vọng để bơi về phía trước, giống như chỉ cần cô không buông tha thì quan tài thủy tinh này sẽ không càng lúc càng xa cô hơn...

Sợi dây của Mão Quang đến được bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, quần lẩy cái eo nhỏ nhắn của cô kéo trở lại.

“Ầm” một tiếng vang lên!

Hai bóng người ướm sững từ đáy biển Vô Nhai phóng lên cao.

Mão Quang mang theo Vinh Tuệ Khanh rơi xuống bờ cát. Ông chỉ vào nơi quan tài thủy tinh biến mất trên mặt biển Vô Nhai, lạnh lùng nói: “Tuệ Khanh! Cháu tỉnh lại đi! La Thần này! Nếu như đó là La Thần thì hẳn đã sớm chết rồi! Cháu liều chết giữ một thi thể lại làm gì?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 254: Quay Đầu Lại Là Bờ

 Mỗ Quang chấp tay sau lưng đứng ở trên bờ cát, nhìn biển khổ mênh mông vô bờ, khẽ nói: “Phật tông nói con người có bảy nỗi khổ, đó là sinh, lão, bệnh, tử, oán ghét gặp gỡ, yêu chia tay, cầu không được. Tu sĩ tu hành, điều đầu tiên phải làm là vượt ra ngoài bảy nỗi khổ của đời người, đạt được tới cảnh giới Đại Tự Tại, không vui vì vật, không buồn vì mình. Nhưng ngay cả là tu sĩ cũng không có cách nào thoát khỏi bảy nỗi khổ của đời người.”

Vinh Tuệ Khanh ngừng nước nở, ngẩng đầu lên thê lương da diết hỏi: “Vậy chúng ta còn tu hành làm gì? Nếu như thậm chí không thể ngăn chặn được nỗi khổ cho người bên cạnh, nếu như ngay cả người mình yêu cũng không có cách nào cứu lại được, cho dù có thể sống hơn nghìn năm vạn năm lại có ý nghĩa gì?”

“Khi người đứng đầu Phật tông viên tịch thành Phật, niết bàn ở dưới cây bồ đề đã để lại bốn câu kinh: Do yêu cho nên sinh buồn, do yêu cho nên sinh ra sợ hãi, nếu cách xa yêu người, sẽ không buồn cũng không sợ nữa... Tuyệt tình vứt bỏ yêu cũng là một biện pháp để thành đại đạo.” Mỗ Quang nói rất hòa nhã, ông đi tới bên cạnh Vinh Tuệ Khanh và đỡ cô dậy.

Trong miệng, trong lòng Vinh Tuệ Khanh đều thấy cay đắng, hình như tất cả nước biển khổ đều rót hết vào trong lòng cô.

“Đây là cách để người hèn nhát trốn tránh thôi. Cháu không muốn tuyệt tình vứt bỏ tình yêu, lại càng không muốn phải sống mãi trong cô độc.” Vinh Tuệ Khanh lau nước mắt, nhìn chăm chăm vào nơi quan tài thủy

ting của La Thần biến mất. “Nếu như y ngủ say ở dưới đáy biển, cháu sẽ ngủ say cùng y. Nếu như y phi thăng thiên ngoại, ta sẽ phi thăng cùng y. Nếu như y đi luân hồi, ta đi luân hồi theo. Nếu như y tiêu tan thành mây khói, cháu... sau khi Hóa Thần cũng sẽ tiêu tan thành mây khói theo y. Kết quả cuối cùng của cháu bao giờ cũng ở bên cạnh y, đây chẳng qua là vấn đề sớm hoặc muộn mà thôi.”

Mão Quang thở dài... Cô kiên quyết như vậy giống hệt con trai của mình.

“Đi thôi. Chúng ta đi về trước đã. La Thần đã chìm vào đáy biển khổ, lấy tu vi của cháu bây giờ sẽ không có cách nào thật sự tìm được y đâu. Còn không bằng cháu trở về cố gắng tu luyện thì tốt hơn.” Ông muốn khuyên Vinh Tuệ Khanh rời khỏi biển khổ.

Cô ngây người một lát lại không cam lòng hỏi: “Thật sự không có cách nào tìm được quan tài thủy tinh của Thần thúc sao? Mặc dù biển khổ này lớn nhưng không đến mức không thể tìm được tung tích chứ?”

“Sao đứa bé này lại cố chấp như vậy!? Cứ nhất quyết muốn ta phải nói trắng ra sao?”

Mão Quang có chút tức giận, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “La Thần đã chết rồi! Dù cháu có làm thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể gặp y dưới Hoàng Tuyền!”

“Có thể cùng sống cùng chết cũng là một chuyện may mắn.” Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, cô đã bình tĩnh. Khả năng xấu nhất đã trở thành sự thật, ngược lại cô không thấy có gì đáng sợ nữa.

Đúng vậy, cùng lắm thì cùng sống cùng chết mà thôi.

Chờ cô làm chuyện mình nên làm xong sẽ đi tìm y. Bất kể là ở cầu Nại Hà hay là đạo luân hồi, cuối cùng cô cũng sẽ tìm được y.

“Đi thôi, Mỗ đại thúc, ngày hôm nay cảm ơn đại thúc.” Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh lại, ném phi thoa vào trong không trung rồi nhảy lên.

Mỗ Quang không cần phi hành khí cũng có thể bay theo sau lưng cô.

Trở lại sơn môn Thanh Vân Tông, Mỗ Quang và Vinh Tuệ Khanh từ không trung hạ xuống.

“Tuệ Khanh, ta không đi vào trong. Cháu ở đây cố gắng tu hành, nếu như sau này có gì cần ta giúp thì cứ sử dụng cái này để đưa tin.” Mỗ Quang đưa cho Vinh Tuệ Khanh một cái gương nhỏ. “Cháu truyền linh lực vào nó thì có thể tìm tới ta.”

Vinh Tuệ Khanh nhận lấy cái gương và cảm ơn Mỗ Quang, khi cô xoay người muốn đi vào cửa tông môn Thanh Vân Tông bỗng nghe Mỗ Quang lạnh lùng nói với ven đường núi: “Nghịch tử! Con còn muốn trốn tới khi nào hả?”

Vinh Tuệ Khanh quay đầu, nhìn thấy Mỗ Tam Lang mặc trang phục màu trắng từ phía sau một tảng đá lớn bên đường đi ra.

“Phụ thân, con chỉ muốn đến thăm Tuệ Khanh... con... con... không muốn đi thành Hồ Lô, con muốn... muốn ở cùng với Tuệ Khanh, làm linh sủng của muội ấy!” Mỗ Tam Lang ấp úng hồi lâu, cuối cùng mới nói ra ý định của mình.

Mỗ Quang tức đến mức gương mặt đỏ bừng, kích động run run chỉ vào Mỗ Tam Lang: “Con... nghịch tử này! Con nói như vậy không thấy có lỗi với liệt tổ liệt tông Mỗ gia chúng ta sao? Làm linh sủng cho tu sĩ Nhân giới... Không ngờ con có thể nói ra những lời như vậy!” Yêu tu có kiêu ngạo của yêu tu, bọn họ chưa bao giờ cho rằng mình thấp kém hơn tu sĩ Nhân giới.

Mão Tam Lang chột quỳ gối ở trước mặt Mão Quang, nhìn gương mặt đang tức giận của Mão Quang. Mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng cậu không chịu lùi bước, dứt khoát lớn tiếng nói: “Phụ thân! Con trai chỉ có một tâm nguyện này, mong phụ thân giúp con! Nếu phụ thân lo con trai làm mất mặt liệt tổ liệt tông của Mão gia, con... con...” Mão Tam Lang cắn răng vài lần, cuối cùng nói hết những lời này: “Nhi tử lại tạm thời bỏ họ ‘Mão’ này đi!”

Dám nói rằng muốn rời khỏi Mão gia...

Vinh Tuệ Khanh căng thẳng. Cô biết Mão Tam Lang là con trai duy nhất của Mão Quang và đại nương mậ, phải nối dõi tông đường cho Mão gia. Nếu như cậu bỏ dòng họ Mão này thì có khác nào Mão gia tuyệt hậu, cô không gánh nổi tội danh này!

“Mão Tam ca, huynh đứng lên hãy nói. Huynh đừng như vậy nữa, cho dù huynh bằng lòng, Mão đại thúc đồng ý thì ta cũng sẽ không chấp nhận đâu. Ta không có phúc lớn như vậy, cũng không có bản lĩnh lớn tới mức để yêu tu làm linh sủng cho ta. Lại nói tu sĩ Nhân giới và yêu tu năm đó ký kết thỏa thuận liên minh đã nói rõ là tu sĩ Nhân giới không được nô dịch yêu tu làm linh sủng... Huynh làm như vậy, chẳng phải ép ta trở thành kẻ bất nhân bất nghĩa sao?” Vinh Tuệ Khanh cố ý nói ra những lời gay gắt và không có đường lui, để tránh cho Mão Tam Lang khăng khăng làm theo ý mình, nhất định đòi làm linh sủng cho cô.

Mão Tam Lang bối rối: “Ta tất nhiên không phải có ý đó!... Ta... ta... ta chỉ muốn ở bên cạnh muội thôi!”

Vinh Tuệ Khanh giận tái mặt: “Ta đã có đạo lữ, vì sao huynh còn muốn quẩn quýt lấy ta? Không phải tên mụ của huynh là tiểu tam, thì huynh thật sự muốn làm ‘tiểu tam’ chứ!”

Mão Tam Lang không biết “tiểu tam” có ý gì, nhưng cũng hiểu được ý của Vinh Tuệ Khanh. Cậu càng suốt ruột hơn, trên gương mặt trắng trẻo lại đẹp trai ửng đỏ: “Tuệ Khanh, ta thật sự không có ý này! Ta cũng không muốn phá hủy quan hệ giữa muội với đạo lữ, cho nên ta muốn làm linh sủng của muội, vừa có thể làm cho muội yên tâm, cũng có thể làm cho y yên tâm.”

Làm linh sủng là kém hơn người một bậc, đương nhiên sẽ không có khả năng xen giữa bọn họ.

Một khi đã ký kết khế ước linh sủng là thành lập mối quan hệ giữa người trên với kẻ dưới, người dưới có khả năng nảy sinh tình cảm với người trên, nhưng người trên tuyệt đối sẽ không có tình cảm đặc biệt đối với linh sủng của mình.

Mão Tam Lang làm như vậy vì không muốn đạo lữ của Vinh Tuệ Khanh lo lắng, có thể để cho cậu ở lại bên cạnh Vinh Tuệ Khanh.

“Ta có rất nhiều linh sủng, không cần thêm linh sủng nữa. Huynh nên theo Mão đại thúc tới thành Hồ Lô đi. Ta muốn bế quan tu luyện để mau chóng tăng cao tu vi, ta còn có rất nhiều chuyện cần phải làm, không có thời gian chăm sóc cho huynh.” Vinh Tuệ Khanh hạ quyết tâm, không nể tình Mão Tam Lang nữa.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 255: Mỗi Người Đều Có Theo Đuổi Của Mình

 “Con không đi? Vậy con muốn đi đâu hả?” Mỗ Quang cảm giác hơn nghìn năm qua cố giữ không tức giận mà hôm nay sắp sửa bùng nổ.

“Con không đi đâu cả, con sẽ chờ ở đây.” Mỗ Tam Lang ngẩng đầu, cuối cùng đã nhìn thẳng vào mắt của Mỗ Quang: “Phụ thân, con không có được may mắn như phụ thân gặp được mẫu thân, sau đó vĩnh viễn ở cùng một chỗ. Con đã thử buông tay, cũng thử qua lại với người khác, nhưng bất kể xảy ra chuyện gì, cho dù Hoàng Ly vì con mà thiếu chút nữa mất mạng, nhưng con phát hiện mình vẫn không thể làm được. Con không muốn lại chờ nữa, cũng không muốn khống chế mình nữa. Con sẽ ở lại đây chờ muội ấy. Cho dù muội ấy không gặp con, vĩnh viễn không để ý tới con, con vẫn ở đây, vĩnh viễn ở đây chờ muội ấy... Phụ thân, cầu xin ngài chấp nhận!” Bịch một tiếng, Mỗ Tam Lang đã quỳ ở trước mặt Mỗ Quang.

Mỗ Quang im lặng một lúc lâu, không nói gì. Ông là người Mỗ gia nên đương nhiên biết giống đực của Mỗ gia luôn si tình, hoàn toàn không có cách nào trị được.

Vạn năm trước, tổ tiên Mỗ gia bọn họ thích nữ tu Nhân giới phi thăng Tiên giới, nhưng vẫn che giấu tâm tư của mình mà không dám thổ lộ.

Mãi đến ngày đó, vị nữ tu Nhân giới đi xa, từ đó về sau vĩnh viễn cách biệt, tổ tiên Mỗ gia bọn họ mới hoàn toàn hiểu ra, ông được thành đại đạo, cuối cùng tuyệt tình vứt bỏ tình yêu của mình, tu luyện Húc0Nhật Quyết tới cực hạn, sau đó đạt được công pháp vô thượng và có thể phi thăng Tiên

giới. Nhưng trước khi lên Tiên giới, ông đã tốn mười ngày mười đêm một mình trong hậu viện của Mỗ gia, cuối cùng để lại một bài thơ tự tay viết:

Người trên cao, kẻ dưới thấp

Khi mới gặp đã đã vấn vương trong tim

Huống chi đến bây giờ?

Bài thơ đầy buồn bã không vui, thật sự không có người nào tin tưởng ông sắp phi thăng. Hễ là nhìn bài thơ này ai cũng cho rằng mạng sống của ông đã sắp hết...

Bây giờ nhìn bộ dạng của Mỗ Tam Lang hình như đã lặp lại sai lầm của tổ tiên bọn họ.

Tuy nhiên Mỗ Tam Lang mạnh mẽ hơn tổ tiên Mỗ gia bọn họ là cậu có can đảm thổ lộ tình cảm với người mình yêu, không đợi đến khi đã bỏ lỡ nhau mới thấy hối hận.

Bọn họ là yêu tu nên tuổi thọ vốn rất dài, hơn nữa Mỗ Tam Lang tu hành đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ, sắp tới có thể Kết Đan.

Vào thời điểm quan trọng này, Mỗ Tam Lang lại bước vào cửa ải tình yêu không ra được.

Chuyện này sẽ hành hạ cậu trên con đường tu hành.

Thật ra, tâm ma khác thì tu sĩ còn dễ giải quyết, chỉ có tâm ma tình là không có thuốc nào cứu được, chỉ có thể dựa vào ý chí của mình để chiến thắng.

Mỗ Quang than thở: “Ngốc à, con cần gì phải tự làm khổ mình như vậy?” Ông nghĩ đến La Thần đã chết, có lẽ Tam Lang sẽ có cơ hội cũng nên...

“Con tự giải quyết cho tốt. Ta đi về nhà đây, sau này có chuyện gì cũng phải tự mình gánh vác. Con lớn rồi tự có ý riêng của mình, cha mẹ không thể bảo vệ con cả đời được.” Dù sao Mỗ Quang cũng là kẻ tu hành nên điều chỉnh tâm trạng rất nhanh. Ông bình tĩnh nói một câu, đi thêm hai bước đã biến mất không thấy bóng dáng.

Mỗ Tam Lang yên lặng nhìn theo hướng Mỗ Quang biến mất, lại quay đầu nhìn vào trong tông môn Thanh Vân Tông. Cậu đứng đó rất lâu, cuối cùng khoanh chân ngồi xuống ven đường, nhắm mắt tĩnh tọa.

Vinh Tuệ Khanh trở lại trước động phủ của mình, nhìn thấy động phủ bị người áo đen kia phá hủy thành một đồng đổ nát trong lòng càng thêm buồn bực.

Khăng Khăng ôm Nhục Chi cùng ngồi ở trên vai của Xích Báo.

Lang Thất trong hình dạng sói cũng nằm bên chân của Xích Báo.

Xích Báo vẫn duy trì hình người, xoay người hành lễ với Vinh Tuệ Khanh: “Chủ nhân, chúng ta sẽ đi đâu?”

Đương nhiên bọn họ không thể ở lại động phủ này nữa.

Vinh Tuệ Khanh còn chưa nói gì đã thấy tiểu sư thúc Lục Kỳ Hoảng chạy tới, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Tông chủ có lệnh, muốn trao chức vụ Đại Trận Pháp Sư Thanh Vân Tông cho Vinh đạo hữu, mời đạo hữu đi tới chính điện nhận phong chức.”

Vinh Tuệ Khanh thần thờ đi theo Lục Kỳ Hoảng tới chính điện.

Ngoài Lục Kỳ Hoảng và Lão đại trưởng lão, ở đây còn có Chương môn của Thái Hoa Sơn, Hoa Nghiêm Tự, cùng với Tư An tu vi Hóa Thần, hai tu sĩ cao cấp trong tông môn đỉnh cấp của Đạo môn và Phật tông.

Nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh đi tới, Long Chương môn của Thái Hoa Sơn lập tức nói: “Vinh đạo hữu có tài năng tuyệt vời, không biết có muốn đi tới tông môn đỉnh cấp tu hành không?” Ông nói xong lại giơ tay chỉ vào hai tu sĩ cao cấp trong tông môn đỉnh cấp của Đạo môn và Phật tông nói: “Vị này chính là đạo trưởng Doanh Xung của Đạo môn, vị này là Duyên Thiện Sư của Phật tông. Bọn họ đều là người của tông môn đỉnh cấp đặc biệt tới đây gặp đạo hữu.”

Vinh Tuệ Khanh ngẩn người, ngược đầu nhìn qua.

Đạo trưởng Doanh Xung tươi cười có vẻ khiêm tốn, gương mặt thanh nhiên, không thể nhìn ra tuổi tác, càng không cảm giác được tu vi.

Duyên Thiện Sư lại mập mạp, bộ dạng phật tướng hiền lành.

Đây gọi là tướng do tâm sinh ra sao?

Nhưng sao trong mắt hai người bọn họ cứ lóe sáng thế kia?

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy rất không thoải mái, cô bình tĩnh lùi lại một bước, đứng ở bên cạnh Tông chủ Thanh Vân Tông và các vị đại trưởng lão.

“Lẽ nào Vinh đạo hữu không muốn đi tới tông môn đỉnh cấp sao?” Long Chương môn Thái Hoa Sơn hít sâu một hơi. Nữ tu này thật kiêu ngạo, thậm chí ngay cả tông môn đỉnh cấp cũng thấy chướng mắt? Tuy nhiên suy nghĩ kỹ thì ông ta lại thấy vui mừng... Nếu cô chướng mắt tông môn đỉnh cấp vậy chắc chắn càng coi thường Thanh Vân Tông nho nhỏ này.

Kể từ khi Thái Hoa Sơn và Hoa Nghiêm Tự biết Vinh Tuệ Khanh - nữ đệ tử của Thanh Vân Tông có thực lực Luyện Đan Sư thất phẩm thì không khác gì gặp phải kẻ địch lớn, luôn tìm cách để cô rời khỏi Thanh Vân Tông.

Bởi vì Luyện Đan Sư giống như Trận Pháp Sư đều là tài nguyên khan hiếm trong giới tu hành. Không phải linh căn tốt nào cũng có thể làm được

Luyện Đan Sư, hoặc Trận Pháp Sư. Cũng không phải chỉ cần bỏ nhiều thời gian thì có thể đạt được chút thành tựu trên phương diện đan đạo và trận pháp.

Hai bản lĩnh này đa phần cần một người có năng lực thực hành hoàn mỹ, thiên phú về tính toán mới làm được.

Rất nhiều Luyện Đan Sư và Trận Pháp Sư lợi hại đều là người bình thường không có tu vi.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh không chỉ vượt trội trên phương diện trận pháp và luyện đan, cô còn có tu vi Trúc Cơ!

Nếu như tin tức không sai, cô có tư chất song linh căn xuất sắc!

Thanh Vân Tông có tài đức gì mà tự nhiên nhận được kỳ tài tu hành hiếm có như vậy chứ?

Đạo trưởng Doanh Xung và Duyên Thiện Sư của tông môn đỉnh cấp đích thân mở miệng mời. “Nếu Vinh đạo hữu có thể đi tới tông môn đỉnh cấp chúng tôi, chúng tôi đồng ý cung cấp phương tiện tu hành cấp bậc cao nhất. Bất kể là công pháp, linh thạch, hay lò luyện đan, trận kỳ, chỉ có đạo hữu không nghĩ tới, không có thứ gì chúng tôi không cung cấp được.”

Tư An khoanh tay đứng ở bên cạnh, mắt nhìn nơi khác và không nói một lời nào, giống như không quen biết Vinh Tuệ Khanh vậy.

Vinh Tuệ Khanh hơi nhú mào, lắc đầu nói: “Cảm ơn lòng tốt của hai vị. Tu vi của ta nông cạn, vẫn ở lại Thanh Vân Tông thì thích hợp hơn.”

Cô vừa nói ra lời này, trên dưới Thanh Vân Tông đang căng như dây đàn lập tức thả lỏng, trên mặt mọi người cũng lộ vẻ tươi cười.

Bọn họ đều biết đối phương không thể ngang ngược cướp đoạt Luyện Đan Sư, Trận Pháp Sư có cấp bậc như Vinh Tuệ Khanh đi được, thậm chí không dám giết cô chỉ bởi vì không chiếm được. Nguyên nhân vì danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm của cô đã vang dội. Đối với tất cả tu sĩ Ngũ Châu Đại Lục, không quan tâm người là ai, cho dù là tông môn đỉnh cấp đi nữa, nếu có người dám gây khó dễ cho một Luyện Đan Sư thất phẩm thì tuyệt đối là hành vi ngu ngốc. Ai dám phá hủy Luyện Đan Sư thất phẩm tức là gây khó dễ với tất cả tu sĩ Ngũ Châu Đại Lục.

Hơn nữa không phải tất cả mọi người trong tông môn đỉnh cấp đều có ý muốn tiêu diệt Vinh Tuệ Khanh.

Bởi vì bọn họ còn mong Vinh Tuệ Khanh giúp bọn họ luyện chế ra những đan dược nghịch thiên, may ra có thể nâng cao tu vi thêm nữa.

Ba đại tông môn vẫn luôn ngày đêm suy nghĩ về vấn đề làm sao có thể thoát khỏi sự khống chế của thần điện Quang Minh, tự mình nắm giữ con đường lên trời. Đương nhiên, đây là vấn đề mà các vị tu sĩ cao cấp suy nghĩ trong lòng nhưng không nói ra, muốn lừa gạt thần điện Quang Minh.

Lúc này, Vinh Tuệ Khanh cuối cùng đã cảm nhận được lợi ích khi giỏi một nghề.

Không trách được tất cả mọi người đều muốn có tay nghề riêng, nó thật sự là vật cần thiết phải chuẩn bị khi ở nhà, du lịch, thậm chí xuyên qua và sống lại.

“Lẽ nào Vinh đạo hữu thấy chướng mắt với tông môn đỉnh cấp chúng tôi sao? Hay Vinh đạo hữu coi trọng thần điện Quang Minh?” Đạo trưởng Doanh Xung chưa từ bỏ ý định, tiếp tục truy hỏi.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười: “Dĩ nhiên không phải ta khinh thường tông môn đỉnh cấp. Chẳng qua làm người không thể quên nguồn cội, nếu ta đã là đệ tử của Thanh Vân Tông, đương nhiên nếu muốn đi cũng phải đi tới

tông môn đình cấp của Thanh Vân Tông.” Cô nói xong xòe tay. “Nếu như hai vị có thể báo cho biết ta tông môn đình cấp Thanh Vân Tông nằm ở đâu thì ta sẽ lập tức đi tới đó tìm chỗ nương tựa.”

Nghe Vinh Tuệ Khanh nói những lời này, Tư An đang khoanh tay nhìn trời chột không nhìn được bật cười.

Sắc mặt của đạo trưởng Doanh Xung và Duyên Thiện Sư biến đen hơn đáy nồi.

“Vinh đạo hữu đang cố ý gây khó dễ với chúng tôi sao?” Duyên Thiện Sư nổi giận nói.

Tông chủ Thanh Vân Tông lập tức tiếp lời nói: “Duyên Thiện Sư nói vậy là sai rồi. Vinh tu sĩ là đệ tử của Thanh Vân Tông ta. Nàng lựa chọn trung thành với tông môn, là đệ tử đích truyền chính tông của Thanh Vân Tông ta. Sao hai vị có thể ô miệt thanh danh của nàng? Thôi thế này vậy, hai vị tạm thời đi nghỉ đã, đợi lát nữa các vị viết ra giấy, xem cần Vinh tu sĩ của chúng tôi giúp đỡ chế luyện đan dược nào, có thể đưa cả phương pháp luyện đan và dược thảo tới luôn. Chờ Vinh tu sĩ tu luyện xong khi rảnh sẽ lấy nó luyện tay một chút, chuẩn bị cho cuộc thi đấu luyện đan Ngũ Châu Đại Lục sang năm. Hai vị thấy thế nào?”

Đạo trưởng Doanh Xung và Duyên Thiện Sư liếc mắt nhìn nhau, sau đó tươi cười nói: “Như vậy cũng được. Chẳng qua Vinh đạo hữu có thể không ngại hãy suy nghĩ kĩ lại. Cửa lớn của tông môn đình cấp Phật tông và Đạo môn chúng tôi sẽ vĩnh viễn mở rộng đón chào Vinh đạo hữu. Lúc nào Vinh đạo hữu thấy chán ở Thanh Vân Tông, muốn đi tới tông môn đình cấp Phật tông và Đạo môn làm khách thì chúng tôi nhất định sẽ rất hoan nghênh.” Bọn họ nói xong lại lấy ra một tấm minh bài màu đen. “Đây là phù thuận di Vạn Lý Thừa Phong có thể dùng không giới hạn. Bất kể đạo hữu đang ở đâu, chỉ cần ấn vào chỗ nhô lên trên minh bài này, nó có thể

đưa đạo hữu tới chỗ tông môn đỉnh cấp của Đạo môn và Phật tông chúng tôi, tuyệt đối sẽ không có trục trặc gì trên đường.”

Vinh Tuệ Khanh vốn định từ chối, nhưng khóe mắt thoáng nhìn Tư An kín đáo gật đầu thì đổi ý, nhận lấy minh bài trong tay của Doanh Xung: “Cảm ơn ý tốt của hai vị. Hai vị có thể lấy phương pháp luyện đan và được thảo cần thiết tới, ta sẽ thử xem có thể chế luyện giúp cho hai vị hay không. Nhưng ta phải nói rõ trước, bây giờ ta còn đang trong giai đoạn thử, nếu như thất bại thì sẽ không chịu trách nhiệm đâu.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 256: Một Đêm Vạn Năm

 “Không sao. Vinh đạo hữu cứ việc thử, nếu cần dụng cụ, được thảo gì đó, chỉ cần nói với chúng tôi một tiếng, chúng tôi nhất định sẽ lập tức đưa qua.” Hai tu sĩ cao cấp của tông môn đỉnh cấp đưa phương pháp luyện đan và một túi dược thảo cho Vinh Tuệ Khanh. Bọn họ khẽ gật đầu với chưởng môn ba phái Thanh Vân Tông, Thái Hoa Sơn và Hoa Nghiêm Tự xem như là chào hỏi, sau đó biến mất ở trước mắt mọi người.

Tư An liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh rồi cũng rời khỏi đại sảnh.

Vinh Tuệ Khanh hỏi Tông chủ Thanh Vân Tông: “Tông chủ đại nhân, hôm nay động phủ của ta đã bị người phá hủy, ta không còn chỗ ở nữa.”

Lúc trước trên dưới Thanh Vân Tông có mấy người đã tận mắt nhìn thấy người áo đen kia.

Tông chủ Thanh Vân Tông, đại trưởng lão, còn có tu sĩ cao cấp từ tông môn đỉnh cấp đến đây thì hoàn toàn không cảm giác được nơi này có tu sĩ cao cấp nào thường lui tới, cho nên không kịp ứng đối.

“Hôm nay, chúng tôi đã phái người ra ngoài điều tra về kẻ phá hủy động phủ của cô rồi. Một khi tìm được tin tức của hắn thì chúng tôi sẽ lập tức thông báo lên trên. Hôm nay hắn đã cướp gì từ động phủ của cô vậy? Hay là Vinh tu sĩ cứ liệt kê ra, chúng tôi cũng tiện đi thăm dò.” Tông chủ Thanh Vân Tông rất coi trọng chuyện này. Dù sao ban ngày ban mặt lại có kẻ xông vào trong tông môn của mình mà người không biết, quả không

hay, sau đó biến mất không để lại dấu vết, bất kể nói thế nào thì điều này cũng đã trắng trợn uy hiếp Thanh Vân Tông bọn họ.

Người tu hành càng coi trọng mặt mũi hơn người bình thường.

Vinh Tuệ Khanh nghe ông bảo mình liệt kê ra, khóe mắt khẽ co giật... Bảo cô liệt kê ra thế nào đây? Cô cũng không thể nói là đối phương trộm mất người đàn ông của mình...

“Không... Không mất gì cả, kẻ đó chỉ tới quấy rối thôi.” Vinh Tuệ Khanh ấp úng nói.

“Vinh tu sĩ, bắt đầu từ hôm nay cô là Đại Trận Pháp Sư chính thức của Thanh Vân Tông ta. Ta đã sớm trao mình bài Đại Trận Pháp Sư cho cô, bây giờ là chính thức trao chức vụ, cô có thể chuyển đến động phủ riêng của Đại Trận Pháp Sư.” Hoàng đại trưởng lão của Thanh Vân Tông đi tới và trao mình bài động phủ Đại Trận Pháp Sư cho cô.

Dù sao Vinh Tuệ Khanh cũng không có chỗ ở nên không từ chối.

Đến buổi chiều, Vinh Tuệ Khanh mang theo tất cả gia sản và linh sủng của mình vào động phủ Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông.

Động phủ này nằm trong khu vực tốt nhất của Thanh Vân Tông, dù là diện tích, các trang trí bên trong hay cung cấp linh khí đều tốt hơn động phủ đệ tử tinh anh mà cô đã ở không biết bao nhiêu lần.

Vinh Tuệ Khanh chỉ tiếc rất nhiều trận pháp đã được cô bố trí trong động phủ cũ, tất cả đều bị người áo đen điên kia hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Xích Báo và Lang Thất phát hiện ra linh khí ở động phủ mới tốt hơn trước nhiều, bọn họ đều rất vui vẻ, vội vàng quay về phòng của mình tu luyện.

Khăng Khăng và Nhục Chi chơi suốt một ngày nên quá mệt mỏi, hai đứa ôm nhau ngồi ở góc tường ngủ gật.

Vinh Tuệ Khanh bất chấp mệt mỏi, lo tăng cường kết giới động phủ trước, sau đó tăng thêm mấy trận pháp che đậy. Cô hơi lo lắng, sợ người áo đen kia sẽ lại xuất hiện một lần nữa nên lần đầu tiên cô dùng trận pháp có tác dụng hiệu ứng kính.

Gậy ông đập lưng ông là bí quyết quan trọng để lấy yếu thắng mạnh.

Tối nửa đêm, Khăng Khăng lặng lẽ tỉnh dậy công Nhục Chi đang ngáy khò khò lên trên giường nhỏ, còn nó đi tới khoanh chân ngồi bên cạnh Vinh Tuệ Khanh đang tĩnh tọa.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt, kinh ngạc khẽ cười hỏi: “Khăng Khăng, người cũng có ngày tu luyện cơ à? Thật đúng là mặt trời mọc lên từ phía Tây. À, không đúng, mặt trời còn chưa mọc đâu, người nổi điên làm gì vậy?”

Khăng Khăng trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh, muốn nói lại thôi, nó dùng cái móng xù lông gãi đầu nhỏ ra vẻ trầm tư suy nghĩ.

Vinh Tuệ Khanh thấy vậy lại càng kinh ngạc hơn: “Khăng Khăng, người có tâm sự gì sao?” Vinh Tuệ Khanh nói xong mới nhớ tới chuyện mình muốn hỏi nó. Cô kéo nó qua, đặt lên đầu gối của mình rồi điểm vào cái mũi nhỏ hỏi: “Người nói thật cho ta biết đi. Năm đó trên núi Lạc Thần phía sau Lạc Thần Pha đã xảy ra chuyện gì?”

Khăng Khăng run rẩy, trong lòng thầm nghĩ vì sao Tuệ Khanh biết nó đang suy nghĩ gì?

Nhưng nó thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì. Khi đó, nó vừa lao vào kết giới kia đã bị một lực mạnh đánh bay ra ngoài, căn bản không thấy gì cả...

Ngón tay thon dài của Vinh Tuệ Khanh chuyển qua dưới nách của nó: “Người có nói không?... Không nói ta sẽ dùng đại hình hầu hạ.” Cô vừa nói xong một linh lực lạng lẽ bắn ra khỏi ngón tay đánh trúng huyết Cực Tuyền ở dưới nách của nó.

Nó lập tức cười khanh khách đến không thở nổi.

Huyết Cực Tuyền chuyên gây ngứa, nếu bị chạm vào sẽ làm bạn ngứa tới kêu cha gọi mẹ.

Cảm giác này còn khó chịu hơn cả bị tra tấn nặng.

Khăng Khăng vội kêu to: “Ta nói! Ta nói! Ta nói hết!”

Vinh Tuệ Khanh ngừng tay.

Nó nói cho cô biết: “Thật ra, ta thật sự không thấy gì cả, nhưng ta có thể cảm giác được nơi đó có một kết giới, lực lượng bên trong kết giới rất mạnh, mạnh đến mức...”

Khăng Khăng dừng lại một lát, hình như đang suy nghĩ xem mình nên miêu tả thế nào. Qua hồi lâu, nó mới nói nhỏ: “Mạnh đến mức giống như uy lực của trời đất vậy, bây giờ không có bất kỳ tu sĩ nào cho ta cảm giác mạnh như thế cả.”

Vinh Tuệ Khanh nghe Khăng Khăng kể lại mới biết nó cũng không nhìn thấy rõ ràng chuyện đã xảy ra bên trong kết giới lúc đó, chỉ biết bên trong có hai luồng lực lượng cực mạnh đang tranh đấu với nhau.

“Điều này thật kỳ quái.” Vinh Tuệ Khanh nhíu mày suy nghĩ một hồi nhưng vẫn không nghĩ ra được. Cô cúi đầu nhìn phương pháp luyện đan trong tay mình rồi lắc đầu. Thôi không suy nghĩ tới những chuyện đó nữa, bây giờ luyện đan vẫn quan trọng hơn.

Giờ đây luyện đan không chỉ là một tay nghề, cũng là một lợi thế của cô. Chỉ khi cô nâng trình độ luyện đan và tu vi lên cao hơn nữa mới có lợi thế để nói điều kiện với người khác... Bởi vì cô muốn hỏi thăm các tu sĩ cao cấp làm thế nào để tìm một trái tim đã mất trong bốn biển lớn...

“Ta đi mật thất luyện đan, người ở bên ngoài canh gác. Nếu có người nào xông vào thì không cần khách sáo, cứ trực tiếp phát động trận pháp công kích cho bọn họ chơi trò tự đánh với mình đi...” Vinh Tuệ Khanh đứng lên thản nhiên căn dặn Khăng Khăng, rồi đi vào mật thất bên trong động phủ này.

Sau khi đi vào, cô bố trí lại mật thất. Các loại trận pháp, kết giới, còn có các cách bảo vệ đều được cô tăng cường, thêm vào.

Sau khi tin tưởng không người nào có thể nhìn trộm được nơi đây, Vinh Tuệ Khanh mới lấy lò luyện đan đồng đen mà Mảo Quang đưa cho.

Từ sau khi cô sử dụng lò luyện đan này để luyện ra đan dược thất phẩm, các họa tiết cổ trên lò luyện đan hình như đã rõ ràng hơn rất nhiều.

“Tiểu Ô, người đi ra đi!” Vinh Tuệ Khanh phân chia xong dược thảo sử dụng để luyện đan, đặt hết lên trên một cái bàn dài trong mật thất, sau đó gọi Tiểu Ô - hậu duệ Hỏa Thần Nha có thể phun ra ngọn lửa màu xanh lam.

Lần trước Tiểu Ô ăn no thịt của yêu thú biến dị xong vẫn ngủ say. Hôm nay tâm tình nó rất tốt, ngoan ngoãn đi ra phun lửa cho Vinh Tuệ Khanh luyện đan.

Ban đầu Tiểu Ô dự định phun chút lửa, sau đó sẽ kêu ngạo giơ một tay ra đòi chút thịt yêu thú mới tiếp tục làm việc.

Đáng tiếc, sau khi nó nhìn vào những họa tiết cổ xưa trên lò luyện đan thì trong đầu lại bắt đầu hỗn loạn, chỉ nghe thấy giọng Vinh Tuệ Khanh căn dặn nó làm việc...

Khi Vinh Tuệ Khanh mở lò luyện đan, các yêu tu trong phố Hồ Lô ở kinh thành nước Đại Sở cũng thu dọn xong hành trang, xếp hàng đi về phía truyền tống trận.

Bọn họ ở đây hơn vạn năm, đời đời sinh sôi nảy nở, hôm nay lại phải vứt bỏ nơi được bọn họ gọi là “nhà” này.

Đại nương mập đi tới bên cạnh Mảo Quang, vừa đi vừa nhìn lại ngôi nhà của mình, đôi mắt đỏ ửng, sưng giống như hai quả đào.

“Y Y, nàng cũng không cần phải khổ sở như vậy. Sau khi đi thành Hồ Lô chúng ta có thể xây một cái nhà giống hệt như thế.” Mảo Quang khẽ an ủi bà.

Đại nương mập ghen ngào nói: “Ta đâu có luyến tiếc nhà ở đây? Ta là luyến tiếc... Tam Lang. Ông nói xem, sao ông có thể nhẫn tâm mà bỏ nó một mình ở lại Thanh Vân Tông như vậy chứ? Tuệ Khanh có tính tình kiên cường thế nào ông cũng không phải không biết? Không phải nó ân cần là Tuệ Khanh sẽ cảm động. Ông bỏ nó lại như vậy chẳng phải là làm hỏng cả đời nó sao?”

Mảo Quang cũng thấy rất bất đắc dĩ, xòe tay nói: “Ta có cách nào chứ? Nếu ép nó về mới thật sự là hủy cả đời nó. Để cho nó ở lại cửa Thanh Vân Tông có lẽ còn một đường sống. Thêm nữa nó đã lớn rồi, cũng không thể sống mãi bên cạnh chúng ta được. Dù sao cũng phải để nó ra ngoài xông pha mới biết được sau này nó tu hành thế nào.”

Đại nương mập thở dài đi cùng Mảo Quang bước vào truyền tống trận.

Một luồng ánh sáng trắng lóe lên, bóng dáng của hai người biến mất khỏi truyền tống trận.

Bọn họ là hai yêu tu cuối cùng của phố Hồ Lô bước vào truyền tống trận. Hai người vừa đi, toàn bộ phố Hồ Lô trống vắng.

Một lát sau, trên truyền tống trận sáng lên một đường ánh sáng trắng, sau đó có một tiếng nổ lớn vang lên. Trên truyền tống trận xuất hiện một làn khói đen, toàn bộ truyền tống trận bắt đầu hoàn toàn sụp xuống từ bên trong, biến thành một đồng bột mịn.

Lát sau, một trận gió thổi tới quét sạch đồng bột mịn này, ngay cả bóng dáng của truyền tống trận cũng không còn.

Mọi nơi trống rỗng giống như chưa từng có người nào tới đây, chưa từng có ai ở đây, càng không có người nào rời đi.

Không có sức sống, không có hơi thở của ai, càng không có yêu lực, giống như đây vẫn là một mảnh đất trống suốt vạn năm.

Năng lượng của trận pháp dần dần tiêu hao hết, hiệu lực và tác dụng kết giới cũng dần dần biến mất.

Theo kết giới mất đi hiệu lực, tất cả đường và nhà cửa trong phố Hồ Lô cũng đang không ngừng bị phong hóa, rất nhiều cỏ dại cây cối bắt đầu sinh trưởng tốt, leo lên đường, bò lên trên mái nhà, che kín từng căn nhà trước đây đã vang lên những tiếng cười tiếng nói, tiếng hoan hô, hình như một vạn năm tang thương đều trở lại chỉ trong một buổi tối này.

Đến sáng ngày hôm sau, khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu lên trên cây hoa ngọc lan ở phía Đông của phố Hồ Lô, cảnh tượng nơi đây bày ra trong mắt dân thường của kinh thành nước Đại Sở.

Từng căn nhà đổ nát, con đường nhỏ có rất nhiều cỏ dại mọc thành bụi cao khó có thể bước qua, còn có các động vật nhỏ xuất hiện ở trong rừng cây.

Đám dân thường xung quanh đều kinh ngạc.

Từ khi nào kinh thành nước Đại Sở, nơi phồn hoa nhất đất nước xuất hiện một vùng hoang vu, cây xanh tốt thế này?

Kinh thành là nơi tấc đất tấc vàng, vì sao có đất bỏ hoang diện tích lớn như vậy được?

Những người dân thường còn chưa kịp cảm thán xong, Hoàng đế nước Đại Sở đã phái người tới bao vây xung quanh nơi này, nói ở đây có chuyện ma quái, người bình thường không được tự do ra vào.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 257: Chờ Muội

 Không được mấy ngày, nơi hoang vắng như quỷ này lại biến mất khỏi tầm mắt tất cả mọi người.

Trong kinh thành, dân chúng đều nói có cao tăng trong Hoàng Vận Tự của hoàng gia đã từng qua đây tụng kinh, siêu độ chỗ này.

Đương nhiên, rất nhiều tu sĩ nước Đại Sở đều biết thật ra nơi đây đã được tu sĩ cao cấp bố trí kết giới che giấu đi.

Tông môn đỉnh cấp truyền mệnh lệnh xuống, lần lượt phái người bắt đầu lật tung ba tấc đất ở đây lên, cũng không biết bọn họ đang tìm cái gì.

Vinh Tuệ Khanh ở trong mật thất nửa năm mới ra ngoài.

“Thật sự không hổ danh là đan dược được tu sĩ của tông môn đỉnh cấp điểm danh.” Một tay Vinh Tuệ Khanh xoa cái cổ bị đau mỗi, một tay bỏ hai viên Nhập Hư Đan thất phẩm vào trong bình linh ngọc.

Đây là hai bình linh ngọc được đạo trưởng Doanh Xung và Duyên Thiện Sư đưa tới cùng với dược thảo. Chỉ khi đựng trong bình linh ngọc dược tính của đan dược thất phẩm mới được bảo vệ tốt nhất.

Nửa năm này, cô đã làm hao phí rất nhiều dược thảo đắt tiền, lại yêu cầu một trăm vạn linh thạch trung phẩm, một vạn linh thạch thượng phẩm mới luyện ra hai viên đan dược thất phẩm này.

Thanh Vân Tông có địa hỏa có thể luyện đan, đương nhiên Vinh Tuệ Khanh được dùng miễn phí.

Cô không cần bỏ chi phí về dược thảo và đan hỏa luyện đan, nhưng tay nghề luyện đan xuất thần nhập hóa đã là chi phí lớn nhất rồi.

Cô đòi linh thạch là để duy trì giá trị của đan dược, đồng thời cũng duy trì giá trị bản thân mình, bằng không rất nhiều tu sĩ cầm phương pháp luyện đan chen chúc tới, vậy cả đời cô sẽ trở thành đầy tớ luyện đan cho những tu sĩ kia mất.

Cô dứt khoát công khai giá, không có tài sản lớn thì đừng nghĩ tới chuyện mời Luyện Đan Sư duy nhất trong Ngũ Châu Đại Lục hiện nay có thể chế luyện ra đan dược thất phẩm.

Trải qua nửa năm này, Xích Báo và Lang Thất chuyên tâm tu luyện đã thành công bước vào Trúc Cơ trung kỳ.

Chỉ có điều sau khi bước vào trung kỳ bọn họ cảm thấy tốc độ tu vi tăng lên chậm hơn rất nhiều. Cả hai không tiếp tục bế quan tu luyện nữa mà đi ra khỏi phòng, đi khắp nơi xung quanh Thanh Vân Tông.

Bây giờ bọn họ là linh sủng của Đại Trận Pháp Sư nổi danh nhất trong Thanh Vân Tông, cho dù có đi ngang trong này thì những người khác cũng phải nhường đường.

Xích Báo còn tốt, hẳn luôn theo nề nếp cũ, từ trước tới nay chưa từng tranh với ai.

Nhưng Lang Thất lại khác, nó ở trong Thanh Vân Tông vô cùng ngang ngược.

Gần như tất cả linh sủng của các tu sĩ trong Thanh Vân Tông đều bị nó trêu chọc qua, đánh không nổi thì chơi xấu, đến chỗ chủ nhân của người ta

ép phải tròng phật linh sủng đó. Nhưng nếu đánh thắng được, vậy càng bắt nạt đã ghiền, không có gió cũng cố căng buồm, lại khó chịu giống như áo gấm đi đêm vậy.

“Xích Báo! Khăng Khăng!... Xem ta mang gì về cho các người này!” Lang Thất hào hứng chạy vào động phủ, trong tay còn ôm một bó dược thảo4lớn.

Xích Báo và Khăng Khăng thò đầu ra, nhìn thấy những hoa cỏ kỳ lạ thì trợn tròn mắt nhìn.

“Lang Thất! Người lại đi đâu gây họa vậy hả!” Khăng Khăng nhảy tới đầu tiên, leo từ chân lên tới vai của Lang Thất.

Nó cúi đầu ngửi mùi dược thảo thơm say lòng người, móng vuốt nhỏ thò ra nhanh như tia chớp muốn vói vào ngực của Lang Thất.

Vinh Tuệ Khanh kêu to “Dừng tay!” rồi bước nhanh tới.

“Tuệ Khanh! Cô xuất quan rồi!” Khăng Khăng đang muốn nổi giận chột ngắc đầu thấy Vinh Tuệ Khanh đi tới, nó mừng rỡ nhảy nhanh đến trên vai cô.

Cô vẫy tay, móc tất cả dược thảo trong lòng Lang Thất ra, nghiêm túc hỏi: “Người nhổ những dược thảo này ở đâu?”

Lang Thất cúi đầu, hận không thể giấu cơ thể mình đi.

Sao tiểu tổ tông này không xuất quan9sớm, không xuất quan muộn, lại xuất quan đúng vào lần đầu tiên nó đi gây họa cho vườn dược thảo của Thanh Vân Tông chứ...

“... Là Lang Thất lấy... từ vườn dược thảo của Thanh Vân Tông... về.” Khăng Khăng chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhìn có chút hả hê nói.

Lang Thất hung tợn lườm Khăng Khăng.

Nó thấy Vinh Tuệ Khanh đi ra thì đắc ý hơn cả Lang Thất, nhảy loi choi trên vai của cô, răn dạy: “... Người tròng mắt xem thường cái gì chứ? Ta thấy người muốn lật trời rồi. Ngay cả lời của đại sư huynh mà người cũng dám không nghe à? Khăng Khăng ta theo Tuệ Khanh vào sống ra chết, cùng chung hoạn nạn, thật lòng đối xử với nhau, làm sao có thể bị cái tròng mắt của người ly gián...”

Vinh Tuệ Khanh che trán. Người đang nói cái gì đấy hả? Hoàn toàn là râu ông nọ cắm cằm bà kia đấy...

Xích Báo đứng ở bên cạnh xoa tay, nhìn về phía cô đẩy sùng bái và nghe lời.

“Chủ nhân, ta nghĩ ngài nên biết một chuyện.” Không để ý tới Khăng Khăng và Lang Thất đang “mắt đi mày lại”, Xích Báo trịnh trọng nói với Vinh Tuệ Khanh.

“Chuyện gì?” Cô cầm dược thảo đặt lên trên cái bàn dài bên cạnh, cẩn thận lật xem Lang Thất đã gây tổn thất lớn tới mức nào.

Nửa năm qua cô chìm đắm ở trong đan đạo nên hiểu biết về dược tính, chu kỳ sinh trưởng của các loại dược thảo đã tăng lên rất nhiều, đương nhiên biết rõ dược thảo còn chưa trưởng thành mà bị nhổ tận gốc sẽ làm người trồng dược thảo thấy đau xót tới mức nào!

Xích Báo đi tới bên cạnh Vinh Tuệ Khanh nói: “Một người bạn của chủ nhân đã chờ ngài nửa năm ở bên ngoài cửa chính của nội môn Thanh Vân Tông.”

Hả?

Cô kinh ngạc. “Người bạn của ta à? Ai vậy? Chẳng lẽ là Lâm Phiêu Tuyết sao? Hay là Vi Thế Nguyên?”

Xích Báo cũng ngạc nhiên: “Không phải bọn họ. Đó là yêu tu Mảo Tam Lang. Chủ nhân không nhớ hẳn sao?”

“Mảo Tam Lang à?” Vinh Tuệ Khanh càng kinh ngạc hơn: “Không phải huynh ấy đã đi theo các yêu tu rời khỏi phố Hồ Lô rồi sao? Tại sao lại tới Thanh Vân Tông?” Vinh Tuệ Khanh nói tới đây thì bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng xảy ra ở cửa chính của nội môn Thanh Vân Tông vào nửa năm trước.

Gương mặt kiên quyết của Mảo Tam Lang dường như hiện ra ở trước mặt làm cô có chút buồn bã.

Lẽ nào Mảo đại thúc không dẫn huynh ấy đi?

Vinh Tuệ Khanh nhớ lúc đó Mảo Tam Lang nhất quyết đòi ở cùng cô, không tiếc đưa ra đề nghị làm linh sủng thấp kém cho cô. Cô đương nhiên không đồng ý, còn lập tức xoay người rời đi, hoàn toàn không cho Mảo Tam Lang có bất kỳ cơ hội nào.

Cô cứ tưởng sau khi mình đi rồi, cho dù Mảo Tam Lang có làm âm ỉ thì Mảo Quang cũng không cho phép, nhất định sẽ dẫn cậu đi.

Nhưng nghe Xích Báo nói, Mảo Tam Lang không những không đi, còn chờ ở cửa chính nội môn Thanh Vân Tông.

“Hắn đã ở chỗ này chờ nửa năm, tất cả tu sĩ bên trong Thanh Vân Tông đều biết đến hắn. Bất kể trời mưa gió thế nào hắn đều ngồi ở trên tảng đá lớn ngoài cửa. Sau lại có một nữ tu thương xót hắn mới làm một lều che nắng nhỏ trên tảng đá lớn, nhưng bị hắn phá bỏ...”

Xích Báo vừa nói vừa dẫn Vinh Tuệ Khanh đi tới chỗ Mão Tam Lang đang chờ.

Vì đề phòng bất ngờ, Vinh Tuệ Khanh đeo cở ẩn thân, ngồi trên lưng Xích Báo đã hóa thành nguyên hình con báo đi tới cửa chính của nội tông môn.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 258: Người So Với Người, Thật Là Cho Người Ta Tức Chết (Thượng)

 Gương mặt đẹp trai trắng trẻo trước đây trải qua dầm mưa dãi nắng suốt nửa năm đã biến thành màu nâu đồng. Đôi lông mày rậm như thanh kiếm sắc bén càng làm cậu thêm anh tuấn, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng hơi mím lại, trông giống như đã thay da đổi thịt. Vẻ trẻ con thiếu niên đã hoàn toàn bị thay thế bởi dáng vẻ của người đàn ông trưởng thành.

Vinh Tuệ Khanh ngồi trên lưng Xích Báo lặng lẽ nhìn Mảo Tam Lang đang ngồi trên tảng đá lớn, tâm trạng rất phức tạp.

Xích Báo cúi đầu khẽ gầm lên một tiếng, giơ chân trước cào cào vào bãi cỏ xanh trước mặt làm bay lên một đám bụi.

Mảo Tam Lang mở mắt ra nhìn Xích Báo, mỉm cười: “Xích Báo, người lại tới à?”

Đôi mắt màu vàng nhạt của Xích Báo nhìn Mảo Tam Lang, lại gầm một tiếng như đang trả lời cậu.

Mảo Tam Lang cười to, lộ ra hàm răng trắng: “Xích Báo, người đã là yêu thú Trúc Cơ, có thể biến thành hình người rồi mà sao người vẫn cứ giữ nguyên thân vậy?”

Xích Báo bước nhanh về phía Mảo Tam Lang, khi tới bên cạnh tảng đá lớn, hần ngồi xổm xuống đất ngay sát bên dưới tảng đá.

Vinh Tuệ Khanh đeo cỏ ẩn thân và ở rất gần Mão Tam Lang. Cô vội vàng nín thở, che giấu linh khí dao động.

Mão Tam Lang cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng sau khi dùng linh lực dò xét thì không thấy quanh mình có gì biến đổi.

“Hôm nay người tới đây có chuyện gì không? Muội ấy... có khỏe không? Có phải muội ấy vẫn đang luyện đan không? Vất vả cho người cố gắng khuyên muội ấy không nên quá nóng vội, đan dược thất phẩm cũng không dễ luyện, cho dù có thể luyện ra thì không chết cũng sẽ lột một lớp da. Người nói xem vì sao Luyện Đan Sư thất phẩm năm đó lại qua đời sớm? Còn không phải do ông ta lao lực dẫn tới suy tim, luyện ra Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan thất phẩm xong cũng tặng theo cả tính mạng của mình. Muội ấy cần gì phải tự làm khổ mình như vậy? Muội ấy là tu sĩ chứ không phải là người bình thường không có tu vi. Con người có tuổi thọ ngắn nên bọn họ mới chỉ mong làm ra chút thành tựu trước khi chết, để lại vài thứ trên đời này, nếu không thì họ đã chẳng liều mạng như thế. Nhưng muội ấy... lại khác. Muội ấy có tư chất rất tốt, lại là người thông minh, còn gặp được cơ duyên. Sao muội ấy không cố gắng tu luyện, cần gì tốn tâm tư và công sức vào những thứ linh tinh này...” Mão Tam Lang vẫn giống như trước kia, không ngừng lăm nhăm với Xích Báo. Trong ba câu đã có hai câu nhắc tới Vinh Tuệ Khanh, hình như chỉ cần nhắc tới cô là tâm trạng cũng cậu sẽ tốt hơn.

“Trở về đi.” Vinh Tuệ Khanh không nghe nổi nữa, cô truyền âm cho Xích Báo mệnh lệnh hắt quay về động phủ.

Xích Báo đứng lên và gật đầu với Mão Tam Lang, sau khi gầm lên vài tiếng hắt lại cười mây lao lên, bay vào cánh cửa nội tông môn, thoáng qua biến mất không thấy bóng dáng.

Mão Tam Lang nhìn về phía chỗ Xích Báo biến mất và khẽ thở dài, rồi nhắm mắt lại, chìm đắm trong tu luyện.

Cậu ở đây, bất kể người khác nói thế nào, nghĩ thế nào thì cậu đều không quan tâm. Chỉ cần ở đây, biết cô cách mình không xa là cậu có thể bình tĩnh trở lại.

Vinh Tuệ Khanh trở lại bên trong Thanh Vân Tông nhưng không trực tiếp quay lại động phủ của mình mà đi tới chính điện tìm Tông chủ, giao cho ông hai viên đan dược thất phẩm đã luyện chế xong.

“Tông chủ, đây là đan dược mà hai vị tu sĩ tông môn đỉnh cấp của Đạo môn và Phật tông nhờ ta luyện chế. Ta tốn nửa năm cũng chỉ luyện ra hai viên đan dược thất phẩm, thật sự rất xấu hổ.” Cho dù Vinh Tuệ Khanh nói xấu hổ nhưng trên mặt không hề có vẻ như vậy.

Tông chủ Thanh Vân Tông nhìn hai viên đan dược trong bình linh ngọc, có hơi nghi ngờ hỏi: “Cô tin chắc đây là đan dược thất phẩm sao?”

Đan dược thất phẩm không phải chỉ cần mình nói là được, còn cần pháp khí đặc biệt đo phẩm chất.

Đan dược thất phẩm trước đó được Vinh Tuệ Khanh tặng cho người khác, sau khi được chứng minh đúng là thất phẩm mới chính thức làm danh tiếng của cô được vang xa.

Đương nhiên, vẫn còn có vài người tin tưởng Vinh Tuệ Khanh chỉ gặp may.

Đặc biệt lần này, cô tốn nửa năm cũng không có tin tức gì, đã có Luyện Đan Sư chuẩn bị chờ cơ hội để cười chê cô.

“Tuyệt đối là thất phẩm.” Vinh Tuệ Khanh nhú mày, không biết vì sao những người này không tin lời cô nói. Sao phẩm chất của đan dược có thể tạo giả được? Cho dù có thể lừa gạt những pháp khí kiểm tra phẩm chất, sau khi nuốt vào trong bụng thì sự thật quá rõ ràng. Lừa gạt thế nào đây?...

Bảo cô cố ý lừa gạt tu sĩ cao cấp của tông môn đỉnh cấp? Phải là người muốn chết tới mức nào mới làm ta chuyện này?!

Tông chủ thấy Vinh Tuệ Khanh tự tin như vậy thì không nói thêm về chuyện này nữa, mà chuyển đề tài: “Ta sẽ mời hai vị tu sĩ của tông môn đỉnh cấp, còn có Luyện Đan Sư lục phẩm của Thanh Nguyên Đan Lô lớn nhất Đông Đại Lục chúng ta tới đây, cũng thuận tiện bịt miệng những kẻ muốn chê cười cô.”

Cô không để ý tới việc này, chỉ cười nói: “Mọi chuyện ta đều nghe theo Tông chủ.” Cô đồng ý với cách làm của Tông chủ, quan trọng nhất vẫn là cô muốn mượn cơ hội này để mở rộng lực ảnh hưởng, có thể có cơ hội trò chuyện nhiều hơn với các tu sĩ cao cấp, hỏi thăm bọn họ một chút tin tức.

Tông chủ Thanh Vân Tông tốn công sức và thời gian, tổ chức một hội nghiệm đan vô cùng náo nhiệt ở Thanh Vân Tông. Không chỉ có đan dược do Vinh Tuệ Khanh luyện chế ra, còn có đan dược của các Luyện Đan Sư khác trong Thanh Vân Tông cũng được trưng bày cùng một chỗ, để cho Luyện Đan Sư lục phẩm Thanh Nguyên Đan Lô kiểm tra luôn.

Tuy nhiên, lần này hai vị tu sĩ cao cấp tông môn đỉnh cấp là đạo trưởng Doanh Xung và Duyên Thiện Sư đã nhờ Vinh Tuệ Khanh luyện đan đều không tới, chỉ phái Tư An qua giúp bọn họ lấy đan dược.

Luyện Đan Sư lục phẩm Thanh Nguyên Đan Lô là Tổng Chi Bá vốn đang là Luyện Đan Sư nổi danh nhất ở Đông Đại Lục. Trước khi Vinh Tuệ Khanh đột nhiên nổi danh, gã vẫn được xem là người có khả năng đoạt giải nhất trong cuộc thi đấu luyện đan lần tiếp theo.

Chính gã cũng cho là như vậy.

Ở trên đan đạo, gã được xem như là người có thiên phú nhất. Mặc dù chỉ có bốn linh căn nhưng gã đã luyện khí tầng bảy, trong tất cả Luyện Đan

Sư người bình thường thì như vậy đã được tính là có tư chất đặc biệt xuất chúng rồi. Năm đó tu vi cuối cùng của Luyện Đan Sư thất phẩm duy nhất trong Ngũ Châu Đại Lục cũng mới chỉ đến luyện khí tầng bốn, kém xa già.

Ai có thể ngờ được, đến khi cuộc thi đấu luyện đan sắp bắt đầu thì một nữ tu không hề có tên tuổi đột nhiên xuất hiện. Nghe nói cô không chỉ có thể luyện chế đan dược thất phẩm hơn nữa còn là tu vi Trúc Cơ!

Trúc Cơ!

Đừng nói là Luyện Đan Sư, ngay cả tu sĩ có tư chất tốt mấy đi nữa sợ rằng cả đời cũng không với tới trình độ này được...

Sao có thể như vậy được chứ?

Mình có tài năng lớn như vậy, từ nhỏ thông minh hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần, may mắn mới có duyên gặp được danh sư, hơn nữa mình cũng chuyên tâm trên đan đạo, nghiên cứu suốt bốn mươi năm, bây giờ đã gần năm mươi tuổi thì mới đạt đến Luyện Đan Sư lục phẩm.

Nhưng nghe nói Vinh Tuệ Khanh này còn chưa đến hai mươi tuổi, cho dù cô có bắt đầu học đan đạo từ khi còn ở trong bụng mẹ cũng không có khả năng đạt đến trình độ thất phẩm, càng không thể nào có được thành tựu như những người đó khen ngợi được!

Nhất định là giả, là lừa người!

Mình nhất định phải nắm lấy cơ hội này vạch trần bộ mặt thật của kẻ lừa gạt kia ở trước mặt mọi người, đặc biệt là trước mặt tu sĩ cao cấp của tông môn đỉnh cấp mới được!

Khi thiệp mời của Tông chủ Thanh Vân Tông được đưa đến Thành Nguyên Đan Lô, Tổng Chi Bá tự mình nhận thiệp mời, dẫn theo hai tu sĩ

Nguyên Anh được Thành Nguyên Đan Lôu bỏ số tiền lớn đặc biệt mời tới bảo vệ gã, đi tới Thanh Vân Tông làm giám khảo.

Tông chủ Thanh Vân Tông nghe nói có Tổng Chi Bá - Luyện Đan Sư lục phẩm lợi hại nhất của Thành Nguyên Đan Lôu chịu đến thì vô cùng mừng rỡ.

Lần này, ông nhất định phải làm cho Vinh Tuệ Khanh thật sự đặt chân lên địa vị Luyện Đan Sư thất phẩm!

Ngoài ra, còn có các thành viên được các đại môn phái trên Ngũ Châu Đại Lục đặc biệt phái qua tham dự buổi lễ.

Sáng sớm hôm nay, Vinh Tuệ Khanh thay trang phục Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông, dẫn theo linh sủng của mình đi đến cửa chính điện Thanh Vân Tông.

Ở đây đã lập sẵn một đài cao, phía trên có một hàng các thành viên đặc biệt của môn phái khác tới, bọn họ đi cùng Tổng Chi Bá - Luyện Đan Sư lục phẩm của Thành Nguyên Đan Lôu giống như sao vây quanh mặt trăng.

Tư An không tới chỗ ngồi mà khoanh tay đứng ở dưới đài cao chờ Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đi tới cười hỏi: “Tư An đại nhân, sao ngài đứng ở chỗ này vậy? Lễ nào người của Thanh Vân Tông chúng tôi đón tiếp Tư An đại nhân không được chu đáo sao?”

Tư An mỉm cười truyền âm với Vinh Tuệ Khanh: “Lần trước đạo trưởng Doanh Xung và Duyên Thiện Sư cho người phù thuận đi cao cấp, người nhớ cố gắng tìm chỗ giấu đi... Không nên dùng, nhưng cũng đừng ném đi.”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh trầm xuống, vội vàng truyền âm hỏi: “Thật sự có vấn đề gì sao?” Từ trước tới nay cô chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ dùng đến phù thuận di cao cấp kia, nhưng cũng không ngờ nó thật sự có vấn đề.

“Ngay cả ta cũng không nhìn ra nó có vấn đề hay không, người nói xem nó có vấn đề không?” Tư An không trả lời trực tiếp mà hỏi ngược lại.

Vinh Tuệ Khanh thầm thở dài, trên mặt vẫn hòa nhã gật đầu ra hiệu với Tư An.

Hai người cùng nhảy lên đài cao.

Trang phục Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông có màu đen làm nền, màu đỏ thẫm làm viền, kết hợp với gương mặt xinh đẹp không sao tả xiết của Vinh Tuệ Khanh khiến cô càng thêm mỹ lệ.

Trên đài cao, cho dù các tu sĩ đã quen nhìn người đẹp cũng lộ vẻ si mê.

Đặc biệt là những tu sĩ trước đây chưa từng nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh, họ nhìn muốn rớt tròng mắt.

Tuy nhiên Tổng Chi Bá chỉ liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, bày tỏ hơi kinh ngạc trước gương mặt xinh đẹp của cô, sau đó lại tiếp tục nhìn xung quanh, chờ vị thiên tài Luyện Đan Sư kia đi qua.

“Tổng đan sư, mọi người đều đã đến đông đủ, xin bắt đầu nghiệm đan.” Người chủ trì buổi lễ của Thanh Vân Tông ở bên cạnh mỉm cười và dặn dò.

Tổng Chi Bá ho khan một tiếng: “Bây giờ vẫn còn sớm, ta cũng không vội... Thiên tài Luyện Đan Sư của các người còn chưa đến, ta có thể chờ thêm. Ha ha, không có việc gì, không có việc gì đâu. Hẳn là nàng hơi căng

thăng. Mọi người sẽ thông cảm, hi vọng thiên tài Luyện Đan Sư của các người đừng luống cuống vào phút chót.”

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy buồn cười. Hóa ra vị Luyện Đan Sư lục phẩm này vẫn không biết mình là ai?

Trên đài cao có tu sĩ nhận ra Vinh Tuệ Khanh thì không kìm được bật cười.

Người chủ trì buổi lễ của Thanh Vân Tông hơi lúng túng, ho khan một tiếng chỉ vào Vinh Tuệ Khanh đang đứng ở một góc của đài cao, nói: “Vị đó chính là Đại Trận Pháp Sư mới nhậm chức của Thanh Vân Tông chúng ta, cũng là Luyện Đan Sư có thể luyện ra đan dược thất phẩm... Về phần có phải là thiên tài hay không thì mỗi người một ý, ha ha...” Vì không để cho Tổng Chi Bá khó xử, người chủ trì buổi lễ của Thanh Vân Tông cố thể hiện khiêm tốn một chút.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 259: Người So Với Người, Thật Làm Cho Người Ta Tức Chết (Hạ)

 Về mặt của Tống Chi Bá lập tức trở nên đỏ hơn cả gan heo, gãi vung tay áo lên, tức giận nói với người chủ trì của Thanh Vân Tông: “Thanh Vân Tông các người tiếp đãi khách quý như vậy sao?... Tống Bá Chi ta từ trước đến nay chưa từng chịu sự nhục nhã như thế này!” Nói xong gã còn ngẫm liếc Vinh Tuệ Khanh một cái. Tên của gã nổi tiếng như vậy, không lẽ nữ tu có mắt cao hơn đầu này không nhận ra mình?”

Nhưng người chủ trì của Thanh Vân Tông thì hiểu rõ tính tình của Vinh Tuệ Khanh cao ngạo thế nào. Hơn nữa ở Thanh Vân Tông, Vinh Tuệ Khanh cũng là nhân vật được mọi người từ trên xuống dưới nâng trong lòng bàn tay, nên cô không có thái độ cung kính với Tống Chi Bá. Người chủ trì của Thanh Vân Tông cũng hơi khó chịu trong lòng, bèn phối hợp với Vinh Tuệ Khanh, cười mỉm nói: “Đại Trận Pháp Sư, vị này chính là Luyện Đan Sư lục phẩm Tống Chi Bá của Thành Nguyên Đan Lô, hôm nay đặc biệt qua đây kiểm tra chất lượng đan dược thất phẩm cho Đại Trận Pháp Sư.”

Sắc mặt Tống Chi Bá trở lại bình thường, ho khan một tiếng: “Vẫn chưa kiểm tra mà, không thể nói bừa là thất phẩm được.” Gã gián tiếp phủ nhận lời nói của người chủ trì Thanh Vân Tông, muốn mượn việc này để ra oai phủ đầu Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh khẽ cười một tiếng, âm thanh như chuông bạc leng keng nhẹ nhàng lọt vào tai, mọi người nghe thấy lòng dao động.

“Có phải đan được người luyện ra đâu mà nói cái gì nói bừa hay không? Có từng đọc sách chưa vậy? Biết dùng kính ngữ, khiêm tốn là như thế nào không?” Vinh Tuệ Khanh bị ánh mắt của Tống Bá Chi nhìn đến mức tóc gáy dựng thẳng lên bèn chế giễu gã.

Tống Chi Bá lộ ra nụ cười cứng chiều, gật đầu nói: “Vinh nữ tu không nên hờn dỗi quá đáng, ta lập tức kiểm tra cho nàng là được.” Gã làm như mình có quan hệ bất chính với Vinh Tuệ Khanh vậy, trước mặt người khác còn liếc mắt đưa tình.

Tay Vinh Tuệ Khanh chợt loé sáng, một thanh kiếm phù đâm tới trước ngực Tống Chi Bá.

Tư An vẫn đứng bên cạnh cô không nói một lời, hẩn nâng tay lên, kiếm phù kia nhanh chóng bay về phía trước rồi xoay vòng một cái giữa không trung, trở lại trong tay.

Tư An một tay cầm kiếm phù ngăm nghía, vẫn trầm mặc không nói.

Nhưng hai tu sĩ Nguyên Anh canh giữ bên cạnh Tống Chi Bá lại hoảng sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hận không thể lấy tay áo chặn miệng của Tống Chi Bá lại.

Ở địa bàn của người ta mà dám đùa giỡn Đại Trận Pháp Sư của người ta, rốt cuộc là gã có chỗ dựa hay là muốn gây phiền phức cho Thành Nguyên Đan Lôu hả?!

Tống Chi Bá cũng không biết bản thân vừa mới đi qua một vòng sinh tử, gã chỉ liếc mắt liên tục nhìn bộ ngực cao vút và vòng eo mảnh khảnh của Vinh Tuệ Khanh.

Dung mạo tuyệt thế, còn có thể luyện ra đan dược thất phẩm, lại là nữ tu Đại Trận Pháp Sư, thực sự là có một không hai trên Ngũ Châu Đại Lục...

Nếu cô gái như vậy có thể vui vẻ với mình, sinh con thì chẳng phải Luyện Đan Sư lợi hại nhất Ngũ Châu Đại Lục cũng là con của mình sao?!

Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột sinh con phải đào động.

Con của hai Luyện Đan Sư cấp cao đương nhiên là Luyện Đan Sư cấp cao hơn. Nói không chừng còn có thể đột phá thất phẩm, bước vào bát phẩm, thậm chí là cửu phẩm thần cấp...

Tống Chi Bá tự xưng là vô cùng thông minh, ánh mắt cũng vô cùng cao. Từ khi gã trở thành Luyện Đan Sư lục phẩm của Thành Nguyên Đan Lô, không biết có bao nhiêu nữ tu vì một viên đan dược mà tự dâng hiến. Gã ngủ với nhiều nữ tu nhưng chưa từng gặp nữ tu nào vừa đẹp lại vừa có bản lĩnh như Vinh Tuệ Khanh.... Nữ tu như vậy không thể chỉ ngủ một lần là bỏ qua, mà phải lấy về nhà, từ từ ngủ...

“Vinh nữ tu tuổi trẻ đã thành danh nên có chút kiêu ngạo, bản đan sư hoàn toàn có thể hiểu. Nàng đừng nóng vội, ta sẽ kiểm tra đan dược nàng luyện ra rất nhanh.” Tống Chi Bá chớp mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh, sau đó lấy một cái đỉnh nhỏ đồng đen từ trong tay áo ra, con ác thú trên nắp đỉnh trông như còn sống.

“Tính tình của người quá nóng nảy rồi. Người tu hành mà sao ngay cả chút chuyện đó cũng không chịu được vậy?” Âm thanh của Tư An truyền vào đầu Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đành phải kiềm chế cơn giận dữ đang tăng lên trong lồng ngực, cô híp mắt nhìn Tống Chi Bá bên kia, rồi chuyển ánh mắt qua đỉnh nhỏ đồng đen trên tay gã.

Vừa nhìn thấy nó lại làm Vinh Tuệ Khanh hơi xúc động.

Đỉnh nhỏ đồng đen này có hình dáng gần giống với chiếc lò đan bằng đồng mà Mỗ Quang tặng cho cô.

Điểm khác nhau là lò đan bằng đồng của cô khắc vài nét bút phong cách cổ xưa. Còn đỉnh nhỏ đồng đen trên tay Tống Chi Bá lại khắc vài hình chim bay cá nhảy. Nắp đỉnh là một con ác thú khép miệng, ánh mắt sáng ngời trông như còn sống.

Người chủ trì của Thanh Vân Tông nâng tay lên.

Chiếc bàn dài trước mặt Tống Chi Bá bị gã lật nghiêng tự động dừng lại, cái bàn dựng ngay ngắn.

“Đưa đan dược lên để Tống đan sư kiểm tra.” Người chủ trì của Thanh Vân Tông ra lệnh một tiếng, mười nữ tu mặc hoa phục rực rỡ của Thanh Vân Tông nâng bát thủy tinh từ từ đi tới.

Bát thủy tinh óng ánh trong suốt, bên trong đặt đan dược đủ loại màu sắc.

Một mùi thơm ngát thuộc về đan dược toả ra từ trên đài cao.

Đặc sứ vốn thờ ơ lạnh nhạt ngồi bên cạnh cũng mở to hai mắt, cẩn thận đánh giá những nữ tu đang cầm bát thủy tinh kia, ngẫm nghĩ xem viên nào mới là đan dược thất phẩm mà Vinh Tuệ Khanh luyện ra.

Một nữ tu cuối cùng đi lên, bát thủy tinh cầm trong tay không hề đặt đan dược trực tiếp mà đặt hai chiếc bình linh ngọc. Thân bình còn trong suốt sáng long lanh hơn cả thủy tinh, viên đan dược tràn ngập khí xanh kia dường như được phản chiếu rõ ràng hơn.

Lên sân vào phút cuối, còn được bao bọc kỹ càng.

Không cần nói, đan dược thất phẩm kia chắc chắn là cái này rồi.

Tu sĩ ở đây đều biết, lúc đó hai tu sĩ cấp cao của tông môn đỉnh cấp là đạo trưởng Doanh Xung, Duyên Thiện Sư đặc biệt mời Vinh Tuệ Khanh

luyện thuốc, chỉ định phải luyện chế một loại thần dược nghịch thiên. Mặc dù là tu sĩ trên Hoá Thần mới có thể dùng nhưng bởi vì loại đan dược này chưa từng xuất hiện, nên nếu có được nó thì cho dù đem đến chợ đêm bán cũng kiếm được một khoản có thể ăn xài cả đời.

Chợ đêm tập trung hàng hoá lớn nhất của giới tu hành trên Ngũ Châu Đại Lục là Vãn Tiên Lâu, nhưng ở đó chỉ nhìn hàng hoá, không hỏi lai lịch.

Chỗ dựa của Vãn Tiên Lâu rất mạnh, nghe nói ngay cả tông môn đỉnh cấp cũng không dám trêu chọc họ, còn thần điện Quang Minh thì cũng mở một mắt, nhắm một mắt.

Đương nhiên cũng có nghe đồn, nói Vãn Tiên Lâu được ưa chuộng là bởi vì tông môn đỉnh cấp và thần điện Quang Minh đều là người đứng sau nó.

Dù mọi người đoán thế nào thì việc mua bán trong Vãn Tiên Lâu chưa từng bị bên ngoài gây trở ngại là sự thật bằng thép.

Cho nên, rất nhiều tu sĩ ham mê giết người cướp báu vật đều xây dựng quan hệ tốt đẹp cung ứng hàng hóa với Vãn Tiên Lâu.

Hôm nay, Thanh Vân Tông giống trống khua chiêng kiểm tra đan dược, ngoài việc thu hút các tu sĩ giới bạch đạo, còn thu hút các tu sĩ giới hắc đạo.

Nữ tu mặc hoa phục của Thanh Vân Tông đang cầm bát thủy tinh của mình sắp xếp thành một hàng ngang, cách Tổng Chi Bá một chiếc bàn dài.

Tổng Chi Bá ngồi phía sau chiếc bàn dài, thờ ơ gõ gõ vào nắp của đỉnh nhỏ đồng đen trước mặt, nói với nữ tu thứ nhất: “Bỏ vào đây đi.”

Con ác thú trên nắp đỉnh nhỏ đồng đen kia bỗng nhiên há to miệng, lộ ra một lối vào màu đen.

Nữ tu của Thanh Vân Tông do dự trong giây lát rồi cầm đan dược đưa vào miệng con ác thú.

Con ác thú xoạch một tiếng khép miệng lại, hai mắt khép.

Phía trên đỉnh nhỏ đồng đen bốc lên từng đợt từng đợt khói nhẹ.

Rất nhanh, con ác thú kia đã mở mắt, hé miệng phun đan dược ra.

Nữ tu của Thanh Vân Tông vội vàng dùng bát thủy tinh đón lấy.

Trong ánh mắt màu đồng của con ác thú chợt hiện lên tia sáng màu lục bốn lần.

“Bồi nguyên đan tứ phẩm, trung phẩm.” Giọng Tống Chi Bá lười biếng kéo dài.

Vinh Tuệ Khanh hiểu ra, đỉnh nhỏ đồng đen kiểm tra đan dược kia vốn là dựa vào con ác thú được điêu khắc trên nắp đỉnh.

Dường như con ác thú đó có pháp lực.

Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chú vào đỉnh nhỏ đồng đen kia, nghe Tống Chi Bá báo lên tên và chất lượng đan dược.

Cuối cùng đến đan dược thất phẩm của Vinh Tuệ Khanh luyện chế.

Tống Chi Bá ngồi ngay ngắn, hai mắt nhìn chăm chú vào chiếc bình linh ngọc trong tay nữ tu cuối cùng kia, không hề chớp mắt nhìn nàng ta mở bình linh ngọc ra, thả đan dược bên trong vào miệng con ác thú.

Một mùi thơm ngát khác thường bốc thẳng lên trời cao, lập tức có vài đám mây màu sắc kỳ lạ nhẹ nhàng bay qua.

Trên đài cao có vài tu sĩ liếc nhau, khẽ gật đầu.

Sắc mặt của Tư An trầm xuống, khí thế áp chế của tu sĩ Hoá Thần lập tức phát ra bao phủ tất cả tu sĩ trên đài.

Tổng Chi Bá chăm chú nhìn đỉnh nhỏ đồng đen trước mặt, xem ánh mắt của con ác thú kia hiện lên mấy tia sáng xanh.

Trước con mắt của mọi người, sau khoảng thời gian một nén hương mà con ác thú trên đỉnh nhỏ đồng đen vẫn nhắm mắt như cũ, khóe miệng khép kín dường như lộ ra một nụ cười mỉm thỏa mãn.

Hai mắt của Tổng Chi Bá suýt rớt ra ngoài.

Gã không nhìn lầm chứ?!

Con ác thú này biết “giả chết”, từ chối không nghe mệnh lệnh của gã, không chịu kiểm tra đan dược.

Tổng Chi Bá vươn hai ngón tay ra, nắm lấy một tay cầm nhỏ bên cạnh đỉnh nhỏ đồng đen.

“Két” một tiếng!

Con ác thú trên nắp đỉnh nhỏ đồng đen hình như bị năm trúng mệnh môn, nó run run một chút, không tình nguyện há miệng rộng ra, tia sáng xanh trong hai mắt Thanh Đồng tỏa ra giống như hai chiếc đèn lồng nhỏ trong suốt, liên tục nháy bảy lần, nắp đây phun ra đan dược với bộ dạng luyến tiếc.

Thực sự là đan dược thất phẩm!

Trên đài cao lập tức âm ỉ.

Tổng Chi Bá ngây ra như phỗng.

Gã dự tính rất nhiều tình huống nhưng chưa từng tưởng tượng nữ tu không đến hai mươi tuổi này thực sự có thể luyện ra đan dược thất phẩm.

Công lực luyện đan của cô đã cao hơn mình một bậc rồi, cô có bằng lòng làm vợ của mình không?

Ầm!

Trên đài cao phát ra một tiếng nổ lớn.

Một đám mây hình nấm màu đen bay lên trời. Cùng lúc đó hai thanh trường kiếm khúc khuỷu đâm nghiêng ra, một thanh kiếm đâm về phía nữ tu mặc hoa phục của Thanh Vân Tông đang cầm đan dược thất phẩm, một thanh kiếm đâm về phía Tống Chi Bá đang sững người.

Tư An không ngờ rằng với uy thế tu sĩ Hoá Thần của mình mà vẫn không trấn được tình hình, rõ ràng còn có người dám liều lĩnh không kiêng dè đến cướp đan dược thất phẩm của Thanh Vân Tông, hăn nổi giận.

Một tay bảo vệ Vinh Tuệ Khanh ở phía sau, một tay đưa về phía trước, Tư An nhanh tay nhanh mắt thu bình linh ngọc đựng đan dược thất phẩm vào lòng bàn tay mình. Ngón tay phải búng một cái, hai chiếc bình nhỏ cũng có hai viên đan dược giống hệt chiếc bình linh ngọc lúc trước, xuất hiện trong bát thủy tinh mà nữ tu của Thanh Vân Tông đang cầm. Nhìn qua chúng giống hai viên đan dược thất phẩm ban nãy như đúc. Động tác của hăn quá nhanh, không ai nhìn thấy hai bình đan dược thất phẩm đã bị đánh tráo rồi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 260: Bè Nổi

 Vinh Tuệ Khanh giật mình. Một thanh trường kiếm biết hút máu à...

Cô lấy lại bình tĩnh, mở Thiên Nhân nhìn thì thấy trên thanh trường kiếm này có một tầng sương mù màu xanh tím quần quanh.

Màu xanh tím này có phần giống với màu của ma khí mà cô đã nhìn thấy ngày đó.

Dù sao Tống Chi Bá cũng có hai tu sĩ Nguyên Anh bảo vệ, hai người cùng lúc nhảy lên, mở pháp bảo của mình ra bảo vệ Tống Chi Bá.

Thanh trường kiếm kia bị cương khí của tu sĩ Nguyên Anh bên trái đánh bật bay về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng truyền âm với Tư An: “Người giúp ta chặn thanh kiếm kia lại!”

Tư An tiện tay nắm lấy thanh trường kiếm kia và truyền linh lực vào trong, xóa đi dấu ấn của chủ nhân cũ rồi đưa tới tay Vinh Tuệ Khanh: “Thanh kiếm này bình thường thôi, người cần nó làm gì?”

Vinh Tuệ Khanh hơi sững sờ, không biết tại sao Tư An lại nói như vậy, khóe mắt của cô nhìn thấy có bốn năm bóng người lao tới chỗ nữ tu Thanh Vân Tông đã chết đang nằm trên mặt đất.

“Bọn họ muốn cướp đan dược!” Vinh Tuệ Khanh kêu to, giọng nói du dương hơi run rẩy, hình như rất sợ hãi.

Tư An hiểu ý, phất ống tay áo lao về phía nữ tu Thanh Vân Tông đã chết.

Tư An vừa đi, lại có mấy bóng người khác xông về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh quát một tiếng, hai tay liên tục vung lên. Năm lá trận kỳ đã cắm vào năm vị trí khác nhau trên đài, chúng giống như mở ra một tấm lưới lớn khổng lồ tất cả các tu sĩ trên đài cao.

Những tu sĩ xông qua đánh lén đều là những kẻ có kinh nghiệm lâu năm, vừa thấy tình hình không ổn bọn họ lập tức ném ra một tấm bùa sét đánh.

Khói đen lại bốc lên như hình cây nấm, uy lực nổ mạnh, thậm chí còn đánh cho trận kỳ của Vinh Tuệ Khanh rách nát.

Trận kỳ rách toạc, trận pháp lập tức bị thùng một lỗ.

Đám tu sĩ đang lao về phía Vinh Tuệ Khanh vội vàng bay lên, theo lỗ thùng kia chui ra ngoài, liều mạng chiến đấu với các tu sĩ Thanh Vân Tông vừa lao tới trên không trung.

Ở trên đài cao, chân Tư An hình như bị vướng vào thứ gì đó nên lão đảo vài cái, hần chậm một bước, trở mắt nhìn hai bình linh ngọc bị tu sĩ đánh lén kia cướp đi mất.

“Lấy được! Mau rút lui!” Kẻ dẫn đầu đám người đánh lén hô lên rồi móc từ trong người ra một thứ ném vào không trung. Vật kia gặp gió thì lớn lên nhanh chóng, trong chớp mắt đã biến thành một cái thuyền dài tối tăm giống như là bè gỗ vậy.

Đám người đánh lén lúc trước đang đánh nhau với tu sĩ Thanh Vân Tông trên không trung thấy vậy cũng vội vàng lao qua, leo lên trên đó.

Các tu sĩ Thanh Vân Tông phát hiện khi đối thủ leo lên chiếc thuyền dài bằng gỗ, bọn họ công kích thế nào cũng không thể tổn thương được đối phương, giống như gặp phải kết giới vậy.

Những tu sĩ đánh lén còn lại cũng theo người cầm đầu nhảy lên trên, che chở hai bình linh ngọc vừa cướp được. Bọn chúng nhìn đám người trên đài cao, cười to bảo: “Cảm ơn! Vinh đạo hữu Thanh Vân Tông, chúng ta thu nhận đan dược thất phẩm này...” Hắn còn chưa nói hết lời, chiếc thuyền đã bất ngờ thuận di ra ngoài vạn dặm, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người....

Sắc mặt Tư An tái mét, hai năm đắm siết chặt tới mức kêu lên rắc rắc, hắn nhìn về phía chiếc thuyền biến mất, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bè nổi! Không ngờ bọn chúng có bè nổi!... Xem ra ta vẫn đánh giá thấp mức độ thèm khát của những tên này đối với đan dược thất phẩm.”

Vinh Tuệ Khanh cũng không vui. Ở trên địa bàn của mình mà cô bị kẻ địch phá mất trận kỳ tự tay luyện chế ra, còn để cho đám người đó sống sót chạy thoát, đây rõ ràng là đang đánh vào mặt cô ở ngay trước mặt mọi người mà.

“Trận kỳ do ta luyện chế có thể đỡ được đòn công kích của tu sĩ Nguyên Anh. Những người này thật sự lợi hại như vậy sao? Lẽ nào bọn họ đều là tu sĩ Hóa Thần?” Vinh Tuệ Khanh tức giận hỏi.

Tư An cười lạnh: “Bọn họ không có tu vi Hóa Thần, nhưng bùa sét đánh trong tay bọn họ thì quả thật sánh ngang với tu vi của tu sĩ Hóa Thần... Giá một lá bùa sét đánh có tu vi Hóa Thần đã rất đắt rồi, bọn họ lấy đâu ra hai cái? Ta phải về điều tra thật kỹ chuyện này mới được. Có phải gần đây Văn Tiên Lôu đã quá mức kiêu ngạo rồi không!”

Lúc này Vinh Tuệ Khanh mới hiểu được. Hóa ra hai đám mây năm mà những tu sĩ đánh lén kia cho nổ là hai lá bùa sét đánh có uy lực lớn.

“Chỉ có Vãn Tiên Lâu mới có được loại bùa sét đánh lợi hại như vậy thôi. Một tấm bùa sét đánh như vậy có giá khởi điểm là một trăm vạn linh thạch hạ phẩm. Vãn Tiên Lâu nhất định đã thông đồng với những tên đánh lén kia, bọn họ cung cấp trang bị để những người này tới cướp đan dược.” Một tu sĩ Thanh Vân Tông cảm phẫn nói, nhìn đài cao bị nổ thành một đồng hồ hỗn loạn, khắp nơi đều là cảnh tượng người chết, kẻ bị thương, vô cùng thê thảm, hấn tức giận nói: “Chuyện này không thể kết thúc dễ dàng như vậy được!”

Vinh Tuệ Khanh thở dài đi tới bên cạnh nữ tu đã bị thanh trường kiếm kia đâm chết. Sau khi rút thanh trường kiếm kia ra, cô ghép nó với thanh trường kiếm trong tay mình.

Răng rắc!

Hai thanh trường kiếm vừa khớp tạo thành một thanh kiếm.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc nhú mày rồi tiện tay nhét nó vào trong túi càn khôn của mình.

Tông chủ Thanh Vân Tông và mấy vị đại trưởng lão từ trong không trung hạ xuống, vây quanh bên cạnh Vinh Tuệ Khanh hỏi: “Cô không sao chứ? Cô về động phủ trước đi, ở đây cứ giao cho chúng ta giải quyết... Cô nhớ đừng đi ra ngoài, chúng ta sẽ phái người bảo vệ trước cửa động phủ của cô, để phòng có người lại tới đánh lén.”

Vinh Tuệ Khanh giống như được gãi đúng chỗ ngứa, vội nói: “Vậy ta đành phải làm phiền các vị.” Cô lại hỏi Tư An: “Tư An đại nhân, ngài có muốn tới động phủ của ta ngồi một lát không?”

Tư An gật đầu: “Vậy đành quấy rầy người rồi.”

Tư An là tu sĩ Hóa Thần, hấn đi theo tới động phủ của Vinh Tuệ Khanh, mọi người trong Thanh Vân Tông cũng đều thở phào nhẹ nhõm...

Có Tư An ở đây thì bọn họ tạm thời không cần lo lắng cho sự an toàn của Vinh Tuệ Khanh.

Đám người cướp đản được hôm nay nếm mùi ngon ngọt, biết được giá trị thật sự của những đản được thất phẩm này thì chắc chắn sau này sẽ còn tới nữa.

Lần sau mục tiêu của bọn họ không phải là đản được đã luyện chế xong mà sẽ là Vinh Tuệ Khanh.

Dù sao cướp cá nhà người ta thì chỉ có thể ăn một lần, chỉ có cướp người biết đánh cá mới bảo đảm luôn có cá để ăn...

Tư An đi theo Vinh Tuệ Khanh tới động phủ của cô, hăn không ngồi xuống mà đứng nói chuyện: “Ta chỉ nói mấy câu thôi, sau đó phải lập tức trở về tông môn đỉnh cấp.”

Vinh Tuệ Khanh tò mò hỏi: “Mỗi lần nói tới tông môn đỉnh cấp tất cả mọi người đều ao ước. Không biết tông môn đỉnh cấp này rốt cuộc nằm ở đâu vậy?”

Tư An trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Đừng có ngắt lời ta. Ta nói trước cho người biết, những người có bè nổi thì chắc chắn chỗ dựa của chúng lớn hơn ta tưởng rất nhiều. Người phải sớm chuẩn bị tinh thần đi.”

“Bè nổi? Chính là cái thuyền dài giống như bè gỗ kia hả? Nó có chỗ nào đặc biệt sao?” Vinh Tuệ Khanh vội vàng hỏi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 261: “Dị Vật Chí”

 Vinh Tuệ Khanh thầm thở dài. Tu vi của cô vẫn quá thấp, trận kỳ luyện chế ra chỉ có thể giấu giếm được tu sĩ Nguyên Anh, nhưng vẫn kém hơn tu sĩ Hóa Thần một bậc.

“‘Dị Vật Chí’ à? Ta thật sự chưa từng nghe qua.” Vinh Tuệ Khanh thành thật nói: “Nghe tên thì chắc hẳn nó là một quyển sách ghi lại vài thứ kỳ lạ.”

Khóe miệng Tư An khẽ cong lên, lộ vẻ vui sướng nói: “Nói vậy cũng gần đúng. Tuy nhiên, nếu để cho những người năm đó nghe được người đánh giá quyển sách này như vậy, bọn họ chắc sẽ hận không thể đâm đầu chết đi cho rồi.”

Vinh Tuệ Khanh tròn tròn mắt, con ngươi sáng ngời giống như loại đá Hắc Diệu có chất lượng tốt nhất, nhưng mơ hồ tia xanh thăm. Lúc đôi mắt đó nhìn chăm chú sẽ khiến người ta có ảo giác bên trong chứa đầy cảm xúc, nhưng khi cẩn thận nhìn kỹ thì trong đôi mắt kia lại hoàn toàn vô tình, không hề có chút tình cảm nào.

Đa tình cuối cùng cũng bị vô tình làm cho buồn bực, nhưng cho dù là vô tình cũng có thể khiến người ta động lòng.

Rõ ràng là thân phận và biểu cảm hoàn toàn khác với người kia, nhưng không biết tại sao làm Tư An nhớ tới. Lúc này chắc hẳn là Quân Khinh Sa đang nắm giữ chức Thánh nữ hắc ám ở Thần điện Quang Minh.

Trái tim của Tư An đột nhiên đập loạn. Hắn cố ép kích động trong lòng xuống, tùy ý đi lại vài bước trong động phủ của Vinh Tuệ Khanh rồi đứng bên cạnh cô, gương mặt nhìn cô.

Tư An nhìn nửa bên mặt cô chợt phát hiện ra một điều.

Nhìn nghiêng trông cô đúng là rất giống với Quán Khinh Sa, Thánh nữ của thần điện Quang Minh!

Cũng sống mũi thẳng nhỏ nhắn, cũng hốc mắt hơi sâu, hàng lông mày dài, thậm chí ngay cả cái xoáy nhỏ giữa cằm của cô cũng giống hệt.

Vinh Tuệ Khanh thấy ánh mắt Tư An trở nên nóng bỏng thì khó hiểu quay đầu nhìn, vẻ mặt dò hỏi.

Tư An vừa nhìn thẳng vào gương mặt Vinh Tuệ Khanh lại có cảm giác như bị một chậu nước tuyết lạnh lèo dội từ trên cao xuống, khiến tim hắn lạnh giá.

Gương mặt của Vinh Tuệ Khanh đúng là rất đẹp, khách quan mà nói thì thậm chí còn đẹp hơn Quán Khinh Sa.

Nhưng trong mắt người đang yêu, nếu không phải là người trong lòng hắn thì cho dù đẹp đến mấy đi chăng nữa cũng chẳng có ích gì.

Nếu thật sự thích một người thì bất kể nàng tốt hay xấu, đẹp hay không đều không quan trọng.

Sự tồn tại của người trong mắt người thật sự yêu người chính là phép màu lớn nhất trong cuộc đời của hắn rồi.

Qua nhiều năm như vậy, trải qua bao nhiêu long đong, tu vi của hắn không ngừng tăng lên, nhưng nàng ấy vẫn là trở ngại không thể vượt qua được trong cuộc đời hắn.

Ngay cả sư phụ của hắn cũng cho rằng hắn đã chiến thắng được tâm ma tình ái, thành công bước vào Hóa Thần.

Nhưng chỉ có bản thân hắn biết, từ trước đến nay hắn chưa từng thắng được tâm ma này...4Cuối cùng hắn đã lựa chọn đồng hóa với tâm ma tình cảm.

Đúng vậy, Tư An đại nhân, tu sĩ Hóa Thần duy nhất trong vạn năm qua ở Ngũ Châu Đại Lục đã nhập ma.

Không một ai biết về bí mật này.

Tư An nhìn chăm chăm vào Vinh Tuệ Khanh rồi đột nhiên nói: “Trong mắt người có màu xanh, người không phải là người của Đông Đại Lục.”

Lời của hắn rất trực tiếp, không hề có ý thăm dò mà nói thẳng ra phán đoán của mình.

“Người Đông Đại Lục không thể có mắt màu xanh sao?” Vinh Tuệ Khanh nhú mày. Cô đã từng soi gương, mắt cô chỉ có một chút màu xanh, không giống mẹ cô có đôi mắt màu xanh thật sự.

Tư An khoanh tay, quan sát Vinh Tuệ Khanh từ trên xuống dưới: “Đã có người nào nói với người rằng người rất giống một người chưa?”

“Hả? Ta giống người nào vậy?” Chân mày Vinh Tuệ Khanh giãn ra: “Người còn chưa trả lời ta, người Đông Đại Lục không thể có mắt màu xanh sao?”

“Người Đông Đại Lục có mắt màu xanh thì chắc chắn không phải là người địa phương mà là từ Trung Đại Lục di chuyển qua đây. Trên Trung Đại Lục có những người mắt xanh thắm và xanh lục.” Tư An vừa nói vừa để ý quan sát gương mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh không hiểu Tư An đang nói gì, chỉ mờ mờ nói: “À, thì ra là vậy. Nhưng mà có liên quan gì chứ? Cây chuyển chỗ thì chết, nhưng người chuyển chỗ thì vẫn sống. Khi chán ở một chỗ cứ dọn nhà đi là được rồi.”

Tư An không biết nói sao đành lắc đầu. Thôi đi, chắc chỉ là trùng hợp thôi, cô hoàn toàn không biết gì. Hơn nữa, nếu cô thật sự có địa vị lớn như vậy, có thể liên quan tới Thánh nữ thần điện Quang Minh thì trước đây đã không bị người ta đuổi giết suýt chết. Còn nữa, mấy năm trước Quản Khinh Sa có thu một đồ đệ ở Đông Đại Lục, nghe nói là con gái chị ruột của nàng ấy. Nhà họ Quản là một trong ba gia tộc lớn của thần điện Quang Minh, trong cùng lứa tuổi với Quản Khinh Sa cũng chỉ có hai chị em nàng, không có con cháu nào khác, cho nên có lẽ Vinh Tuệ Khanh chỉ hơi có nét giống mà thôi.

Tư An nhớ Quản Khinh Sa có đôi mắt màu xanh lục. Khi nàng ấy tức giận đôi mắt sẽ chuyển thành màu xanh thẫm, giống như ngọc bích sẫm màu vậy.

Nếu quả thật hai người có quan hệ thân thích thì ít ra màu mắt sẽ không khác xa như vậy chứ?

Tư An nghĩ vậy nên quay trở lại chuyện chính: “Nói tới quyển ‘Dị Vật Chí’, năm đó chính nó là ngọn nguồn tội lỗi khiến Ma giới xâm chiếm Nhân giới. Sau đó, tu sĩ Nhân giới liên hợp với yêu tu phong ấn Ma giới lại, từ đó quyển ‘Dị Vật Chí’ này cũng biến mất. Các loại phiên bản ‘Dị Vật Chí’ được lưu truyền trong Ngũ Châu Đại Lục hiện giờ là do những người năm đó có cơ duyên được xem qua đã ghi lại, đương nhiên không thể so sánh với bản gốc được.”

“Một quyển sách mà có thể dẫn đến Ma giới xâm chiếm à?” Vinh Tuệ Khanh cảm thấy điều này thật kỳ lạ: “Người trong Ma giới cũng biết đọc sách sao?” Ở trong ấn tượng của Vinh Tuệ Khanh, cô luôn cảm thấy mọi

người trong Ma giới đều có hình dáng kỳ lạ giống như những yêu thú vậy, chỉ biết cướp đoạt và giết chóc.

Vinh Tuệ Khanh rất khó liên tưởng đọc sách là việc làm của những người văn hóa với người trong Ma giới.

Tư An cười nói: “Người không thể kỳ thị người trong Ma giới như vậy. Bọn họ giống như chúng ta vậy, cũng có một thế giới riêng của mình. Hơn nữa, quyển ‘Dị Vật Chí’ này vốn do vua của Ma giới viết ra, là một trong những bảo vật trấn giữ của Ma giới. Theo lời đồn, trong ‘Dị Vật Chí’ ghi chép lại lối đi tắt từ Ma giới thông lên trời. Sau khi tu sĩ Nhân giới biết được tin tức này thì mừng như điên, nhiều nhóm tu sĩ không ngừng tiến vào Ma giới, muốn lấy trộm nó.”

“Hả?! Sao có thể như vậy được? Nếu thế chẳng phải là tu sĩ Nhân giới xâm phạm Ma giới trước à?!” Vinh Tuệ Khanh buột miệng nói ra, cô đột nhiên cảm thấy xấu hổ khi mình là tu sĩ Nhân giới.

“Không thể nói như vậy được. Tu sĩ Nhân giới lén lút tiến vào Ma giới, chứ không giống trống khua chiêng dẫn theo mấy trăm vạn ma quân xông qua cửa, đi tới Nhân giới trắng trợn giết chóc giống như vua của Ma giới.” Cho dù Tư An nhập ma nhưng hẳn không hề có thiện cảm với người trong Ma giới. Dù sao hẳn được nhận nền giáo dục chính thống của tu sĩ Nhân giới, có những quan niệm đã được khắc sâu, rất khó có thể thay đổi.

“Tu sĩ Nhân giới lén lút tiến vào Ma giới vì quyển ‘Dị Vật Chí’ của vua Ma giới à?” Vinh Tuệ Khanh trợn mắt khinh thường. Tu sĩ Nhân giới tham lam khiến người tu hành ở vị diện khác khó mà đuổi kịp được: “Bọn họ cũng không suy nghĩ thử xem, tu sĩ bình thường có thể trộm được thứ mà vua Ma giới nắm giữ sao? Cho dù là dựa vào tu vi của Tư An đại nhân hôm nay cũng không thể là đối thủ của vua Ma giới đúng không?”

Tư An khẽ thở ra một hơi, thản nhiên nói: “Ta thực sự không phải là đối thủ của vua Ma giới, dù là bây giờ hay trước kia đều không thể... Nhưng người phải biết rằng, nếu như muốn chiến thắng một tu sĩ không bắt buộc cứ phải có tu vi mạnh hơn, mà chỉ cần tìm được điểm yếu của hã, thì cho dù là người bình thường không có tu vi cũng có thể giết chết một tu sĩ cao cấp. Con người trong sinh linh của ba giới được gọi là linh của vạn vật cũng không phải là không có lý do, bởi vì con người biết cách vận dụng đầu óc. Trong tu sĩ Nhân giới, loại chuyện lấy yếu thắng mạnh này thường gặp nhất. Đối phó với vua của Ma giới cũng giống như vậy, người chỉ cần tìm được điểm yếu của hã, vậy thì không chỉ có thể chiến thắng hã, thậm chí còn có thể giết chết hã.”

Vinh Tuệ Khanh im lặng một lúc mới nói: “Có người tìm ra được điểm yếu của vua Ma giới này sao?”

“Đúng vậy. Một nữ tu Nhân giới lén vào Ma giới đã tìm được điểm yếu của hã, sau đó đưa quyển ‘Dị Vật Chí’ tới Nhân giới, mới dẫn đến việc Ma giới xâm nhập vào vạn năm trước.”

Vinh Tuệ Khanh nghe được câu chuyện này thì thiếu chút nữa muốn ngất đi.

Hóa ra năm đó Ma giới xâm nhập là do tu sĩ Nhân giới tự làm tự chịu!

“Sao trước đây ta chưa từng nghe nói về chuyện này vậy?” Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ hồi lâu, vẫn cảm thấy nửa tin nửa ngờ.

Nếu quả thật chuyện này là do tu sĩ Nhân giới tự chuốc họa vào thân, vậy tại sao không có bất cứ tin tức nào? Lẽ nào tất cả tu sĩ Nhân giới đều mất trí nhớ sao?

“Vạn năm trước, tu sĩ lén đi vào Ma giới lấy trộm ‘Dị Vật Chí’ chắc chỉ có số ít? Bọn họ gây ra chuyện, đâu thể bắt người khác gánh chịu hậu quả cho mình được. Chỉ cần giao ra tu sĩ đã lấy được ‘Dị Vật Chí’ năm đó

ra chẳng phải là tránh khỏi cuộc chiến Nhân - Ma này rồi sao?” Vinh Tuệ Khanh cảm thấy không thể hiểu nổi, vì sao cuối cùng gây nên tình trạng không thể cứu vãn.

Trên gương mặt đẹp trai của Tư An có chút không đành lòng, hình như hằn đang nhớ tới tình cảnh bi thảm của cuộc đại chiến vạn năm trước, ánh mắt hằn trở nên buồn bã, giọng nói cũng trầm xuống: “Ta không biết nhiều, chỉ nghe nói tông môn đỉnh cấp và thần điện Quang Minh đã từng đứng ra, định giao nữ tu lấy trộm ‘Dị Vật Chí’ kia cho vua Ma giới. Nhưng... không biết đã xảy ra chuyện gì, nữ tu này cùng ‘Dị Vật Chí’ đều đột nhiên biến mất. Tông môn đỉnh cấp và thần điện Quang Minh thậm chí phải cầu xin thượng thần ban cho bọn họ sức mạnh để tìm ra nữ tu này, nhưng vẫn không có kết quả gì. Lúc đó, tể hộ thư của vua Ma giới đã được đưa tới. Tông môn đỉnh cấp và thần điện Quang Minh không thể giao ra nữ tu này, chỉ đành giả câm giả điếc mặc cho đại quân Ma giới xâm nhập Nhân giới. Sau đó lại có một nữ tu tài năng siêu quần đột nhiên xuất hiện, thúc đẩy liên minh giữa yêu tu và tu sĩ Nhân giới, nhờ vậy mới ngăn cản được đại quân Ma giới, cuối cùng đã phong ấn cánh cửa giữa hai giới lại.”

Vinh Tuệ Khanh vẫn cảm thấy là lạ: “Vậy thật sự là thành cũng do nữ tu, bại cũng do nữ tu sao. Lẽ nào vạn năm trước nữ tu thật sự còn lợi hại hơn nam tu à? Giữa hai nữ tu này thì ai lợi hại hơn vậy?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 262: Mò Kim Đáy Biển

 Tư An dường như không biết nên nói thế nào, sau khi im lặng hồi lâu mới mở miệng: “Chuyện này thật ra là như vậy. Ngoại trừ vua của Ma giới ra hầu như không có ai biết nữ tu lấy trộm ‘Dị Vật Chí’ là ai, cũng không ai biết tên họ thật của nàng. Bởi vì thời gian nàng xuất hiện ở Nhân giới quá ngắn, hơn nữa luôn đeo mạng che mặt. Còn về vị nữ tu thúc đẩy yêu tu và tu sĩ Nhân giới liên minh kia thì có người nói nàng ấy có thân phận rất cao quý, tu vi cũng thâm hậu, chỉ có một số ít người đã từng gặp mặt nàng ấy, nhưng họ đều đã không còn trên cõi đời này nữa. Chỉ có thần Điện Quang Minh từng có một quyển sách được truyền từ vạn năm trước, nói nữ tu thúc đẩy yêu tu và tu sĩ Nhân giới liên minh tự xưng là Niệm Trần... Vừa nghe tên này cũng biết là giả, cho nên trong sách cũng chỉ miêu tả vài từ chứ không thật sự ghi nó thành tên thật của nàng ấy.”

Có lẽ ở trong con sông dài thời gian anh hùng không tên còn nổi danh hơn người có tên, sẽ làm cho người ta cảm thấy khó quên hơn.

Vinh Tuệ Khanh im lặng một lúc. Một người xuất quỷ nhập thần, một người thì che che giấu giấu, nghe cũng thấy không đáng tin, chắc chắn bọn họ đều có mục đích không trong sáng.

“Không phải ta vừa mới hỏi người về vấn đề có liên quan đến bè nổi sao? Người nói tới nói lui đều là chuyện Ma giới xâm nhập từ vạn năm trước, đến giờ còn chưa nhắc câu nào về bè nổi đâu đấy...” Vinh Tuệ Khanh cố gắng kéo đề tài về đúng quỹ đạo.

Tư An đại nhân, ngài hãy nói vào điểm chính đi. Lẽ nào người có chức vụ càng cao thì càng thích nói nhảm?

Tư An mỉm cười, cơ thể cao lớn hơi nghiêng về phía trước, hần nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang tức giận của Vinh Tuệ Khanh: “Ta phát hiện người đúng là rất nóng tính. Đừng nói là không giống một tu sĩ Trúc Cơ, người không có cả tính đảm thắm mềm mại của cô nương.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn Tư An cười với vẻ xấu xa thì hận không thể lấy Nhật Nguyệt Song Câu ra đập vào cái mũi cao thẳng kia: “Nói mau! Không phải người luôn bận rộn sao? Không phải muốn trở về tông môn đỉnh cấp sao? Người không5lo việc người lên đối đan dược bị những người kia phát hiện ra, bọn họ lại tập trung đâm tu sĩ lợi hại hơn đánh tới đây tiếp sao?”

“Hả? Vậy cũng phải. Vinh đạo hữu nhắc nhở rất đúng, vậy ta sẽ nói ngắn gọn thôi.” Tư An giả vờ chớp tay vái Vinh Tuệ Khanh: “Bè nổi xuất hiện hôm nay chính là một bảo bối rất nổi tiếng trong ‘Dị Vật Chí’ mà ta vừa nói với người, cũng có thể nói đó là một trong những con đường tắt để lên trời.”

“Chỉ với cái thuyền dài giống như bè gỗ kia mà cũng có thể lên trời sao? Người đừng nói với ta ngồi trên đó có thể thăng thiên nhé... Người biết ta không phải là người ngu mà, đừng có dùng những lời nói vô căn cứ tới lừa ta. Nếu như ngồi4trên bè nổi này mà có thể thăng thiên thì những người kia còn tốn công sức qua cướp đan dược thất phẩm này làm gì? Cứ trực tiếp thăng thiên vào Tiên giới không phải tốt hơn sao?” Vinh Tuệ Khanh cảm thấy bị Tư An đùa giỡn nên cô dùng từ ngữ không hề khách sáo.

Tư An cười lắc đầu: “Dựa theo ghi chép trên quyển sách đó, nghe nói bè nổi này được làm ra từ cành của Bồ Đề... Người có biết gỗ Bồ Đề là vật gì không?”

Vinh Tuệ Khanh nhớ Mỗ Quang từng nói với cô có ba linh căn tiên thiên lớn là cây Bồ Đề, quả Nhân Sâm và rễ Hồ Lô. Trong đó một đoạn nhỏ rễ Hồ Lô còn đang ở trong vòng hồ lô ngọc trên cổ mình. Tuy cô không biết gỗ Bồ Đề có chức năng9 mạnh mẽ thần kỳ gì, nhưng có thể tưởng tượng được nó chắc chắn không tầm thường. Ba linh căn tiên thiên lớn thì có cái nào là bình thường đâu...

Mặc dù cô biết nhưng phần lớn đều là nghe người ngoài nói không đầy đủ, chỉ đành lắc đầu: “Không biết. Đó là một loại cây sao?”

“Cũng có thể coi là vậy. Nói chung cành gỗ Bồ Đề này được đạo nhân Hồng Quân tổ sư - người sáng lập ra Đạo môn chế luyện thành bè nổi, trở thành một trong những bảo vật kỳ lạ được ghi lại trong ‘Dị Vật Chí’. Ngồi trên bè nổi có thể vượt qua biển cả, vượt Thiên Hà lên tới Tiên môn, đây là hai câu giới thiệu đầu tiên trên ‘Dị Vật Chí’ về bè nổi.” Tư An đang muốn nói tiếp thì phù truyền tổng trước ngực hắt lại đột nhiên nóng lên... Đây là sư tôn đang gọi hắt.

“Bây giờ xem ra chuyện vượt Thiên Hà leo lên Tiên môn chỉ là lời phóng đại trên ‘Dị Vật Chí’ mà thôi. Bởi vì từ trước đến nay ta chưa từng nghe nói có người nào ngồi bè nổi mà phi thiên được cả. Nhưng chuyện ngồi bè nổi vượt qua biển là có thật. Thế này, bốn biển xung quanh Ngũ Châu Đại Lục đều thông nhau. Người chỉ cần có bè nổi là có thể thoải mái ngang dọc trên bốn biển, trở thành vua biển cả, nắm giữ được bốn biển thì không có gì là không làm được. Gió bão, lốc xoáy và cả động vật tinh linh gì đó trên biển cũng không dám đối đầu với tu sĩ ngồi trên bè nổi. Bè nổi còn có khả năng bay lượn, có thể vượt biển, cũng có thể xuyên qua lục địa. Phải nói rằng bè nổi này là pháp khí tốt nhất để di chuyển.” Tư An nói ngắn gọn, cuối cùng cũng giới thiệu xong về bè nổi. “Vậy là người đã biết pháp bảo bè nổi này lợi hại tới mức nào rồi chứ? Vật như vậy có một không hai trên thế giới này, không phải cứ có linh thạch là có thể làm ra được đâu...

Cho nên, phía sau những tu sĩ tới cướp đoạt đan dược thất phẩm hôm nay chắc chắn có người rất lợi hại.”

“Ồ?! Lợi hại như vậy à!” Vinh Tuệ Khanh lập tức nổi lên hứng thú, cô sốt sắng hỏi: “Vậy nếu như ta muốn tìm đồ trong bốn biển thì bè nổi này có thể giúp ta không?”

Tư An bỏ hai bình đan dược thất phẩm vào túi càn khôn của mình rồi hấp tấp nói: “Có bè nổi trong tay là người có thể ra lệnh cho tất cả động vật tinh linh trong bốn biển. Đừng nói là tìm đồ, cho dù có tìm cái kim khâu thì nó cũng sẽ không khiến người phải thất vọng. Được rồi, sư tôn của ta tìm ta có chuyện, ta phải đi ngay. Người bảo trọng.” Tư An vừa dứt lời đã biến mất ngay trước mắt Vinh Tuệ Khanh.

Bên trong động phủ của mình đã thiết lập vô số phòng ngự, vậy mà ở trước mặt tu sĩ Hóa Thần như Tư An này chúng lại chẳng đáng là gì.

Vinh Tuệ Khanh thở dài, quay về chỗ mình thường ngồi tĩnh tọa, khoanh chân tu luyện. Cô nhắm mắt quan sát xem tình hình bên trong đan điền của mình thế nào.

Qua thời gian lâu như vậy, cô dường như vẫn dừng lại ở Trúc Cơ sơ kỳ.

Lẽ nào trận pháp và đan đạo thật sự là đường ngang ngõ tắt, đã trở thành vật cản cho tu vi của cô?

Vinh Tuệ Khanh không cam lòng. Cô muốn mau chóng nâng cao tu vi, nhưng cũng không muốn gạt bỏ đan đạo và trận pháp mà mình am hiểu.

Bên trong đan điền, tiên cơ hùng hậu vững chắc, từng điểm ánh sáng màu vàng của Đế Lưu Tương đã bị Húc Nhật Quyết của cô rèn luyện thành một vật thể có hình bầu dục lớn như quả trứng gà, giống như một mặt trời thu nhỏ đang treo trên không trung của tiên cơ. Tiểu Ô hình như đã ăn uống

no đủ, nó đang vẫy cánh, bay tới bay lui xung quanh vật thể do Đế Lưu Tương tự lại phát ra ánh sáng màu vàng kia.

Tiểu Ô là hậu duệ của Hỏa Thần Nha Kim Ô. Có người nói tổ tiên của nó được sinh ra từ những tinh hoa lửa của mặt trời, trời sinh đã có hỏa linh lực của mặt trời, thuộc dạng chí dương trong hệ ngũ hành. Đế Lưu Tương là Thái Âm, tức là tinh túy của ánh trăng, thuộc chí âm trong ngũ hành.

Ở bên trong đan điền của Vinh Tuệ Khanh, chí dương và chí âm đang chậm rãi tiến lại gần nhau...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 263: Quyết Ý Ra Đi (Thượng)

 Một nguồn linh lực cực lớn từ đan điền di chuyển theo kinh mạch của Vinh Tuệ Khanh, mở rộng gân mạch của cô, khơi thông những chỗ bị tắc nghẽn trong cơ thể.

Vinh Tuệ Khanh tu hành mãi vẫn không tiến bộ được cũng có một phần liên quan tới những chỗ mấu chốt bị tắc nghẽn này.

Điều này không liên quan đến yếu tố bên ngoài, người tu hành nào cũng sẽ gặp phải những khó khăn khác nhau, lại thêm việc cô tập trung vào đan đạo và trận pháp nên càng phải để tâm tới nhiều vấn đề hơn, chương ngại của cô nhiều hơn người thường. Đây cũng là lý do vì sao sau khi nhiều tu sĩ phát hiện ra đan đạo và trận pháp cản trở đến việc tu hành thì đã từ bỏ chúng.

Xét đến cùng thì con đường tu hành là rèn luyện đạo tâm.

Mà điều quan trọng nhất của đạo tâm là thuần khiết.

Con người có quá nhiều suy nghĩ, mà người vướng bận nhiều thứ như vậy sẽ rất khó tu thành đại đạo.

Tu sĩ muốn tu hành nhanh, nếu như không dùng bí pháp nhập vào ma đạo thì phải có tấm lòng son.

Bởi vì tấm lòng son là đơn thuần nhất.

...

Thật lâu sau, Vinh Tuệ Khanh mở mắt ra mỉm cười, thần quang tách ra rồi hợp lại.

Cuối cùng tu vi của cô đã từ Trúc Cơ sơ kỳ đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ rồi.

Tốt xấu gì cô cũng là người có linh sủng, không còn là con vẹt què nữa, tu vi không thể kém hơn linh sủng của mình được.

Trong khi Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ như vậy đã tự động bỏ qua Khăng Khăng.

Suy cho cùng từ trước đến nay cô chưa từng thật sự xem nó là linh sủng của mình.

“Lang Thất, người gọi hai Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông vào Trận Pháp Đường cho ta, ta muốn phân công nhiệm vụ cho bọn họ.” Vinh Tuệ Khanh bước ra khỏi phòng của mình, trông rất có tinh thần.

Lang Thất nhảy lên một cái, vẩy đuôi chạy như bay tới: “A... Chúc mừng chủ nhân! Chúc mừng chủ nhân! Chủ nhân đã bước vào Trúc Cơ trung kỳ!”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy, ta vừa đột phá nên còn chưa thích ứng tốt, đang muốn ra ngoài đi dạo một lát. Người dẫn bọn họ chờ ở bên đó, nói là bắt đầu từ hôm nay, cứ vào giờ Thìn ta sẽ giảng bài cho bọn họ, truyền thụ những nội dung quan trọng của trận pháp Thanh Vân Tông cho bọn họ.”

Lang Thất nghe vậy thì sửng sốt, chạy như điên quanh Vinh Tuệ Khanh vài vòng, đuôi vẩy càng nhanh hơn: “Không phải chứ? Cô dạy bọn họ làm gì? Cô cũng đâu phải sắp chết, cần gì để ý tới bọn họ? Chẳng lẽ cô không biết truyền dạy cho đồ đệ thì sư phụ sẽ chết đói à?!”

Vinh Tuệ Khanh khẽ búng ngón tay, vù một tiếng, một tia linh lực bắn về phía đuôi của Lang Thất khiến nó bốc cháy toát ra làn khói trắng.

Lang Thất nổi giận, liên tiếp kêu lên những tiếng khó hiểu.

Vinh Tuệ Khanh biết chắc nó đang chửi bới nhưng cũng lười để ý, cô chỉ thản nhiên nói: “Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông có quyền thế quá lớn, cũng nắm giữ quá nhiều tài nguyên, tình huống như vậy sẽ bất lợi cho sự phát triển của Thanh Vân Tông. Người phải biết rằng quyền lực tuyệt đối sẽ dẫn đến mục rữa tuyệt đối. Để loại trừ hiện tượng này, ta nhất định phải làm như vậy... Sau này ta sẽ đề nghị Tông chủ tách vị trí Đại Trận Pháp Sư ra làm hai, mỗi cấp bậc đều có hai Trận Pháp Sư chịu trách nhiệm về trận pháp của Thanh Vân Tông, có phân công, có phối hợp, cũng có theo dõi, có đốc thúc. Chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt tối đa hiện tượng Đại Trận Pháp Sư lén chiếm lợi riêng, cũng phù hợp cho lợi ích lâu dài của Thanh Vân Tông.”

Lang Thất nghe Vinh Tuệ Khanh nói vậy thì trong lòng cảm thấy kỳ lạ, không khỏi nhìn Vinh Tuệ Khanh, hỏi dò một câu: “... Bảo tháp trấn hà yêu? Câu tiếp theo là gì?”

Vinh Tuệ Khanh liếc mắt nhìn Lang Thất: “... Không hiểu người nói gì.” Sau đó cô lắc người biến mất khỏi động phủ. Cô đến trận pháp bên ngoài Thanh Vân Tông kiểm tra như thường lệ.

Lần này đại hội nghiệm đàn của bọn họ bị người ngoài xông vào, cô cũng muốn tìm hiểu xem chuyện sau đó được xử lý thế nào. Đương nhiên quan trọng hơn là muốn tìm hiểu đám người có bè nổi kia rốt cuộc có lai lịch gì.

Lang Thất ngăn người nhìn chằm chằm vào chỗ Vinh Tuệ Khanh vừa đứng hồi lâu, rồi xoay lại hóa thành hình người, hai tay chống nạnh thành hình ấm trà, chỉ vào gian nhà của Vinh Tuệ Khanh tức giận nói: “Cái kiểu

gì đây! Thấy đồng hương mà giả vờ không quen biết, tất cả đều là đám căn bã mà!”

Khăng Khăng chậm rãi đi ra khỏi gian nhà, nghiêm túc ngẩng đầu nhìn Lang Thất hỏi: “Đồng hương gì? Ai là đồng hương của người hả?”

Lang Thất trừng mắt với nó: “Mắc mớ gì tới người?!” Nói xong, Lang Thất lại lao ra khỏi động phủ, đi truyền tin giúp cô.

Vinh Tuệ Khanh cười phi thoa đi một vòng trên không kiểm tra Thanh Vân Tông, sau đó mới trở lại nội tông môn, tới chỗ Tông chủ để hỏi thăm.

Tông chủ nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh tới thì biết cô để ý chuyện gì, vội nói: “Ta đang muốn phái người đi mời người qua đây, vị đan sư Tổng Chi Bá - Luyện Đan Sư lục phẩm của Thành Nguyên Đan Lô muốn nói chuyện với người.”

Vinh Tuệ Khanh không thích ánh mắt của Tổng đan sư nhìn mình, trong đó có phần tham lam cùng dục vọng, trong kích động lại có mấy phần vẩn vơ.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu nhìn về phía Tông chủ hỏi: “Đám người cướp đan dược kia đã vào bằng cách nào? Ta đã đi tới chỗ đại trận hộ sơn kiểm tra, trận pháp không có dấu hiệu bị tổn hại gì. Điều đó chứng tỏ bọn họ đã được đại trận hộ sơn cho vào bình thường. Lần này, những khách có thể tiến vào đại trận hộ sơn đều có đá dẫn đường do chúng ta đặc biệt phát ra. Lẽ nào bọn họ cũng có đá dẫn đường? Chúng ta làm sao có thể đưa đá dẫn đường cho những kẻ xấu được?”

Vừa nhìn cũng biết những người này đã quen tay giết người đoạt bảo, hơn nữa còn là một nhóm người có tổ chức, tuyệt đối không phải do một thoáng nổi lòng tham.

Tông chủ Thanh Vân Tông cảm thấy bất đắc dĩ, xin lỗi Vinh Tuệ Khanh: “Chuyện này là do chúng ta suy nghĩ không chu đáo. Đám người kia đã giết chết những vị khách thật sự, cướp đá dẫn đường của bọn họ để đến đây.”

Lần này không chỉ riêng Vinh Tuệ Khanh giật mình, ngay cả Tổng Chi Bá vẫn đang nhìn chăm chăm cô nghe thấy vậy cũng vô cùng kinh ngạc: “Bọn họ có thể giết chết nhiều người như vậy thì phải đắc tội tới bao nhiêu môn phái đây?”

Đại hội nghiệm đàn của Thanh Vân Tông lần này khiến không ít tu sĩ trên Ngũ Châu Đại Lục chú ý.

Nhưng Thanh Vân Tông là tông môn cấp hai, hơn nữa đây là đại hội kiểm nghiệm đàn dược thất phẩm, không phải ai muốn đi vào là được.

Thân phận và địa vị của các vị khách đều được lựa chọn vô cùng nghiêm ngặt. Khách từ bên ngoài đến ít nhất cũng phải có tu vi Kim Đan. Tu vi Trúc Cơ có muốn cũng không đủ tư cách làm khách mời.

Hơn nữa ở trong tông môn cấp hai, cho dù tu vi Kim Đan không hiếm hoi gì nhưng cũng không phải là cải trắng mà người có thể tùy tiện cắt.

Vinh Tuệ Khanh suy đoán sơ qua, ít nhất đám tu sĩ ngồi bè nổi chạy trốn kia cũng phải có tám người.

Nói cách khác, có ít nhất tám tu sĩ Kim Đan đã bị bọn họ giết chết thì mới có thể có được tám viên đá dẫn đường, thuận lợi lén vào Thanh Vân Tông.

“Khi bọn họ tới chúng ta chỉ kiểm tra đá dẫn đường và tu vi của bọn họ. Nhìn thấy bọn họ có đá dẫn đường, đều có tu vi Kim Đan, nên không ai nghĩ đến việc trong số đó lại có người giả mạo.” Tông chủ Thanh Vân Tông hơi xấu hổ cúi đầu, nhớ tới con trai mình là Phác Cung Doanh. Nếu

như nó ở trong tông môn thì nhất định sẽ làm việc ổn thỏa hơn, không dễ xảy ra chuyện sai lầm như vậy.

Nhưng từ khi con trai ông ta nhận được một tin tức thì đã rời khỏi Thanh Vân Tông, đến nay vẫn không có tin tức gì.

Vinh Tuệ Khanh nghe Tông chủ nói xong cũng không trách ông, cô chuyển qua vấn đề khác: “Nếu vậy thì cũng không có cách nào khác. Tuy nhiên bọn họ trộm được đan dược thất phẩm, có khi nào bên tông môn đỉnh cấp trách tội xuống không?”

Về mặt Tông chủ Thanh Vân Tông có phần kỳ lạ, ông ta nhìn Vinh Tuệ Khanh và truyền âm cho cô: “Đan dược thất phẩm đó đã thuận lợi đưa đến tông môn đỉnh cấp. Tư An đại nhân truyền tin tức lại nói hai vị tôn giả rất vui mừng, còn khen ngợi Vinh tu sĩ và ban cho người mười vạn linh thạch trung phẩm, còn có một vài dược thảo hơn vạn năm, hi vọng người có thể giúp bọn họ luyện chế thêm mấy lò đan dược thất phẩm nữa.”

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh lập tức trầm xuống... Hai lão già này đúng là không biết xấu hổ, bọn họ thật sự xem mình là thợ luyện đan riêng à.

“Tông chủ, ta vừa luyện chế xong hai lò đan dược thất phẩm nên rất mệt mỏi, sợ rằng tạm thời không thể mở lò luyện đan dược. Mong Tông chủ giúp ta báo tin cho hai vị tôn giả, cứ nói ta tạm thời đóng lò, không luyện đan.” Vinh Tuệ Khanh dứt khoát từ chối hai vị tu sĩ của tông môn đỉnh cấp.

Tông chủ Thanh Vân Tông cũng hơi bất mãn khi thấy hai vị tôn giả của tông môn đỉnh cấp xem Đại Trận Pháp Sư của bọn họ thành người hầu luyện đan không công, nghe cô nói vậy ông ta gật đầu nói: “Có những Luyện Đan Sư tốn hết tâm huyết cả đời cũng chỉ luyện ra được một lò đan dược thất phẩm. Vinh tu sĩ còn trẻ mà luyện ra được hai lò đã là vượt qua thành tựu cả đời của rất nhiều người rồi. Người cứ tạm thời nghỉ ngơi đi.

Người yên tâm, ta sẽ viết thư nói rõ tình hình giúp người.... Người cầm những linh thạch này trước, ta sẽ gửi trả được thảo lại theo lá thư.”

Vinh Tuệ Khanh vẫn luôn rất tôn kính Tông chủ của Thanh Vân Tông, nên cô mỉm cười đồng ý.

Tông chủ Thanh Vân Tông lại chỉ vào Tống Chi Bá nói: “Tống đan sư muốn nói chuyện với người, ta vào trong viết thư trước đây.” Nói xong ông ta lập tức rời khỏi gian phòng, nhường lại không gian cho Vinh Tuệ Khanh và Tống Chi Bá.

Vinh Tuệ Khanh nhú mào, duỗi tay phải gọi ra Nhật Nguyệt Song Câu của mình, xoay xoay trong tay.

Một chuỗi ánh sáng trắng lóe lên làm Tống Chi Bá hoa mắt.

“Tống đan sư có gì chỉ giáo? Nếu không có gì thì ta đi đây. Ta rất bận, không có thời gian nghe người khác nói nhảm.” Vinh Tuệ Khanh dừng tay lại, xoay người muốn đi.

Tống Chi Bá không ngờ Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn không nể mặt mình nên có hơi thất vọng, nhưng nghĩ đến những lợi ích có được sau khi thành thân với cô khiến gã không muốn buông tay, lấy can đảm nói: “Tuệ Khanh...”

“Câm miệng! Người có thể gọi tên của ta sao?” Vinh Tuệ Khanh giận dữ, thân hình chớp động, mũi nhọn của Nhật Câu đã ấn ở trên cổ Tống Chi Bá.

Trong không trung xuất hiện hai tu sĩ Nguyên Anh, mỗi người cầm một thanh trường kiếm đâm về phía cô.

Bọn họ được Thành Nguyên Đan Lôu thuê tới bảo vệ an toàn cho Tống Chi Bá. Nếu như Tống Chi Bá mất mạng, hai người bọn họ chẳng

những không lấy được tiền mà còn phải làm miễn phí cho Thành Nguyên Đan Lâu mười năm. Bọn họ thật sự không thể để xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Tống Chi Bá vội vàng gọi hai vị tu sĩ Nguyên Anh kia lại: “Hai vị đừng vội! Đừng vội! Nàng là người nhà của ta! Không nên làm mất hòa khí!”

Vinh Tuệ Khanh bị uy áp từ hai tu sĩ Nguyên Anh buộc cô phải liên tục lùi về phía sau, nhưng trên mặt vẫn giận dữ nói: “Người ăn nói cho đàng hoàng đi. Ai là người nhà của người?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 264: Quyết Ý Ra Đi (Hạ)

 Khi ánh sáng màu đỏ biến mất, mấy vị đại trưởng lão tu vi Nguyên Anh của Thanh Vân Tông đã đứng ở phía trước Vinh Tuệ Khanh.

Tông chủ Thanh Vân Tông cũng vội vàng từ trong phòng đi ra. Nhìn thấy bầu không khí trong đại sảnh giương cung bạt kiếm, ông ta không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối: “Đây là có chuyện gì vậy?” Sau đó, ông ta nhìn về phía Tổng Chi Bá, có chút bất mãn nói: “Nơi này là đại điện của Thanh Vân Tông ta, người muốn làm gì? Muốn đánh nhau thì mời ra ngoài đánh!”

Tổng Chi Bá không nghĩ tới Vinh Tuệ Khanh cũng có người bảo vệ, hơn nữa số lượng còn nhiều gấp đôi người bảo vệ mình, trong lòng gã giống như bị mèo cào vậy.

Thật ra gã biết hi vọng này quá mong manh. Nhưng nhìn thấy một miếng thịt béo ở ngay trước mắt, thấy được mà không thể ăn, bất kể thích chiếm lợi của người khác như gã từ bỏ thịt mỡ thì đau khổ hơn cả bị lăng trì.

Nhưng không muốn từ bỏ cũng không được.

Thanh Vân Tông dường như rất coi trọng cô. Trong mắt Thanh Vân Tông bây giờ, cho dù mình là Luyện Đan Sư lục phẩm của Thành Nguyên Đan Lôu nhưng e là vẫn kém hơn Vinh Tuệ Khanh...

Tổng Chi Bá lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, lúc lại hoang mang đau khổ, cuối cùng lại vừa khóc vừa cười, giống như muốn phát điên.

Vinh Tuệ Khanh cảm giận tên Luyện Đan Sư không ra gì này, cô lớn tiếng nói: “Vị đan sư Thành Nguyên Đan Lô này nói là muốn đi gặp Tông chủ cầu hôn, rước ta vào cửa. Xin hỏi, Tông chủ có quyền tùy tiện gả Vinh Tuệ Khanh ta hay không?!”

Tông chủ Thanh Vân Tông vừa nghe đã biết là hiểu nhầm, vội nói: “Vinh tu sĩ đừng nóng giận. Vị Tổng đan sư này chỉ nói là rất hâm mộ bản lĩnh luyện đan của người, muốn thỉnh giáo người, sau đó so tài nhiều hơn... hẳn không nói gì tới chuyện cầu hôn cả, có phải là nghe lầm không?”

Vinh Tuệ Khanh cười lạnh nói: “Ngài hỏi hai kẻ bảo vệ Tổng Chi Bá xem. Bọn họ nghe được rõ ràng... Các người có dám chỉ vào tâm ma mà thề, nói vừa rồi các người không nghe được Tổng Chi Bá nói đã xin cưới, muốn kết hôn với ta không?”

Hai tu sĩ Nguyên Anh kia khó xử quay đầu đi.

Mặc dù không lên tiếng nhưng hành động này chẳng khác nào ngầm thừa nhận lời Vinh Tuệ Khanh vừa nói.

“Thì ra còn có chuyện này!” Tông chủ Thanh Vân Tông giận dữ, lập tức chỉ vào cửa lớn nói: “Các người ra ngoài! Thanh Vân Tông chúng ta không chào đón loại người như các người!”

Tổng Chi Bá ngơ ngác nhìn Vinh Tuệ Khanh, hình như vẫn còn đang ngây dại.

Vinh Tuệ Khanh càng thêm chán ghét, hạ quyết tâm ném bốn lá trận kỳ về phía trước mặt Tổng Chi Bá và hai tu sĩ Nguyên Anh kia.

Hai tu sĩ Nguyên Anh phát hiện mình và Tổng Chi Bá đều bị trận kỳ nhốt lại, vội vàng khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt để tránh bị ảo ảnh trước mắt mê hoặc.

Tâm trạng Tống Chi Bá đang kích động lại bị dụ dỗ bởi ảo ảnh do trận kỳ kia tạo ra nên không giữ được tâm trí, để tâm ma nhân cơ hội tiến vào.

Đám người Thanh Vân Tông cảm giác chỉ trong chớp mắt, nhưng Tống Chi Bá thì như đã trải qua cả đời trong ảo ảnh trận pháp.

Gã nhìn thấy mình không thể cười Vinh Tuệ Khanh làm vợ, hơn nữa bản lĩnh luyện đan hoàn toàn biến mất, ngay cả đan dược nhất phẩm cũng không thể luyện ra được, rất nhanh đã bị đuổi ra khỏi Thành Nguyên Đan Lô, lang thang khắp Ngũ Châu Đại Lục. Những nam tu, nữ tu từng bị gã lợi dụng trước kia đều đuổi giết gã. Cuối cùng gã bị bọn họ bắt được và hành hạ đến chết...

Vinh Tuệ Khanh vẫy tay một cái, trận kỳ lập tức được thu về. Cô nói với hai tu sĩ Nguyên Anh: “Các người trở lại nói với chủ nhân của các người, Thanh Vân Tông chúng ta không dễ bắt nạt!”

Hai tu sĩ Nguyên Anh kia lặng lẽ liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, sau đó đứng dậy đi tới bên cạnh Tống Chi Bá thì thấy miệng gã sùi bọt mép, chân tay co quắp ngã trên mặt đất, thở ra thì nhiều, hít vào thì ít.

“Đắc tội rồi.” Hai tu sĩ Nguyên Anh Thành Nguyên Đan Lô vội vàng nhắc Tống Chi Bá lên, chạy nhanh ra ngoài, rời khỏi Thanh Vân Tông.

Tông chủ Thanh Vân Tông cảm thấy rất áy náy, ông ta xin lỗi Vinh Tuệ Khanh hết lần này đến lần khác.

Vinh Tuệ Khanh nhân cơ hội nói: “Ta có lời muốn nói với Tông chủ.”

Tông chủ lập tức dẫn Vinh Tuệ Khanh đi vào mật thất, hỏi cô có chuyện gì.

Vinh Tuệ Khanh lấy ra quyển sách nhỏ chứa nội dung sơ lược về trận pháp do mình tự viết và những ghi nhớ về trận pháp của Đại Trận Pháp Sư

Kỷ Lương Đồng trước đây, rồi nói với Tông chủ: “Tông chủ, ta cảm thấy ta ở Thanh Vân Tông chỉ mang đến phiền toái lớn hơn cho Thanh Vân Tông.”

Trong lòng Tông chủ nặng nề, ông ta giơ tay vuốt bộ râu dài, qua một lúc lâu vẫn không nói lời nào.

Vinh Tuệ Khanh thật sự có tư chất rất tốt, nhưng tu vi của cô bây giờ vẫn quá thấp, không thể tự bảo vệ mình.

Tình huống của cô bây giờ giống như một đứa trẻ năm tuổi cầm bảo vật đi rêu rao khắp nơi, không phải bị cướp thì cũng sẽ bị gạt, bị bắt giam, cả đời sẽ không thấy được ánh mặt trời.

Thanh Vân Tông là tông môn cấp hai, có khả năng bảo vệ cô.

Những tu sĩ cao cấp của tông môn đỉnh cấp cũng sẽ bảo vệ cô, nhưng sự bảo vệ của bọn họ là có điều kiện. Đó là Vinh Tuệ Khanh phải dành cả đời bỏ công sức ra luyện đan cho bọn họ, thậm chí là bỏ qua chuyện tu hành của mình, chỉ luyện đan cho họ.

Tông chủ Thanh Vân Tông vốn định viết thư từ chối yêu cầu luyện đan cho tông môn đỉnh cấp, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì đó cũng chỉ là kế sách tạm thời, không thể duy trì được lâu dài, tránh được hôm nay, không tránh được ngày mai. Nếu Vinh Tuệ Khanh muốn ở trong tông môn thì chỉ có một con đường, đó là luyện đan cho bọn họ.

Đây là may mắn của cô, cũng là bất hạnh của cô.

Về mặt Tông chủ đây phức tạp nhìn Vinh Tuệ Khanh, hỏi khẽ: “Người muốn đi sao?”

Nghe giọng của Vinh Tuệ Khanh, ông ta biết cô đã quyết ý ra đi rồi.

Có lẽ ngôi miếu của bọn họ quá nhỏ, không chứa nổi vị Phật lớn này.

Có lẽ chỉ có thế giới rộng lớn bên ngoài mới là con đường thật sự mà Vinh Tuệ Khanh nên đi.

Vinh Tuệ Khanh lại cười: “Tông chủ không chỉ là người thông minh mà còn là người tốt... Không, ta không đi, à nên nói là cái tên Vinh Tuệ Khanh này sẽ vĩnh viễn ở lại cùng Thanh Vân Tông, là Đại Trận Pháp Sư và Luyện Đan Sư của Thanh Vân Tông.”

Tông chủ cảm thấy mơ hồ, nhưng hơi hiểu, không ngừng thở dài.

“Nếu Tông chủ đã là người hiểu thấu vậy ta cũng xin nói thẳng. Ta vẫn muốn đi, nhưng ta không muốn để người khác biết ta đi. Ta muốn tất cả mọi người đều cho rằng ta vẫn còn ở trong Thanh Vân Tông, chẳng qua là đang bế quan luyện đan, trong thời gian ngắn sẽ không ra ngoài mà thôi.”

“Người muốn nói...” Tông chủ nhíu mày: “Như vậy có thể giấu giếm được không? Người muốn đi đâu?”

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Tông chủ cũng không cần viết thư từ chối hai vị tu sĩ tông môn đỉnh cấp kia làm gì. Ngài cứ nói với bọn họ là ta đang luyện đan cho bọn họ, nhưng phương pháp luyện đan lần này của bọn họ phức tạp hơn lần trước rất nhiều, ta phải bế quan mấy năm xem có thể luyện ra đan dược thất phẩm mà bọn họ yêu cầu không.”

Nhìn thấy ánh mắt do dự của Tông chủ, Vinh Tuệ Khanh lại nói: “Về phần trận pháp, Tông chủ không cần lo lắng. Trước khi đi ta sẽ chia đại trận hộ sơn Thanh Vân Tông làm hai phần, để cho hai Trận Pháp Sư mỗi người nắm giữ một phần. Chỉ khi bọn họ hỗ trợ và hợp tác với nhau mới có khả năng phát động toàn bộ trận pháp. Nếu như giữa bọn họ có nội chiến, ta còn có một bộ trận pháp có thể có tác dụng ngăn cản tạm thời, để Tông chủ có thời gian không chế tình hình.”

Phải nói là cô đã suy tính rất chu đáo.

Tông chủ khẽ thở dài: “Cho dù có chia ra hợp tác cũng không lợi hại bằng một mình người.”

“Thật ra Tông chủ yên tâm đi, tin tức ta bề quan luyện đan sẽ không gây bất lợi cho Thanh Vân Tông.” Vinh Tuệ Khanh cũng hơi xúc động. Sự tồn tại của cô chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt đối với một vài người. Chỉ cần cô không xuất hiện ở trước mặt bọn họ rồi họ sẽ từ từ quên cô, đúng không?

Tông chủ Thanh Vân Tông trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, sau đó nói với cô: “Chuyện này chỉ có một mình ta biết, người không nên nói với người khác... Tới ngày người bề quan luyện đan, ta sẽ tiễn người đi.”

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy rất biết ơn Tông chủ.

Ngoại trừ La Thần và Mảo gia, Tông chủ Thanh Vân Tông là người thứ ba thật sự suy nghĩ cho cô.

“Tông chủ yên tâm, ta sẽ không bỏ mặc Thanh Vân Tông. Cho dù ta ở bên ngoài ngao du vẫn sẽ chú ý tới tin tức của Thanh Vân Tông. Mặt khác, ta vẫn giữ tín phù do Tông chủ cho ta. Nếu như có chuyện gì cần ta ra mặt, Tông chủ có thể gửi tin cho ta.” Nói xong, Vinh Tuệ Khanh lại hơi ngượng ngùng: “Nhưng ta không chắc có thể tới kịp lúc không.”

Tông chủ Thanh Vân Tông bật cười, hòa nhã nói: “Người chăm sóc bản thân cho tốt là được, chúng ta sẽ không có chuyện gì. Thanh Vân Tông đã truyền thừa vạn năm, còn có tông môn đỉnh cấp và thần điện Quang Minh nữa. Trừ phi là người trong Ma giới muốn gây khó dễ cho chúng ta, nếu không chúng ta sẽ không có nguy hiểm gì cả. Vả lại, nếu quả thật có người trong Ma giới tới gây sự với chúng ta thì cho dù người có trở về cũng là tự chui đầu vào lưới.”

Vinh Tuệ Khanh cũng cười nói: “Tông chủ đúng là suy nghĩ rất thoáng.”

Tu sĩ bình thường e rằng mừng rỡ chỉ muốn trối buộc người đó lại bên mình.

“Được rồi, nếu người đã quyết ý ra đi thì ta cũng không ngăn cản người nữa. Người đi chuẩn bị đi. Cứ nói ngày cho ta biết, ta sẽ đi tiễn người một đoạn.”

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu, nói một cách dí dỏm: “Đến lúc đó ta chỉ bế quan luyện đan mà thôi, sao phải làm phiền Tông chủ đưa tiễn chứ?”

Tông chủ cười to nhìn Vinh Tuệ Khanh rời khỏi mật thất.

Sau khi trở về Vinh Tuệ Khanh lại bắt tay chuẩn bị.

Mỗi ngày cô đều dẫn theo hai vị Trận Pháp Sư ra ngoài dò xét, chia những phần quan trọng của đại trận hộ sơn Thanh Vân Tông làm hai phần giảng cho hai vị Trận Pháp Sư.

...

Tám tu sĩ ngồi trên bè nổi chạy trốn giờ đang bỗng bênh trên biển Trầm Tinh, một trong bốn biển lớn.

Mặc dù bè nổi có thể bay, nhưng số lượng linh thạch cần tiêu hao thật sự quá lớn, chỉ có ở trên biển thì bè nổi mới thật sự có đất dụng võ. Cho nên bọn họ vừa chạy ra khỏi phạm vi của Thanh Vân Tông là điên cuồng chạy về phía biển Trầm Tinh, định vượt qua biển Trầm Tinh để trở lại Trung Đại Lục.

Bè nổi đi tới chỗ mắt biển của biển Trầm Tinh, không khí trên biển đột nhiên biến đổi.

Rất nhiều luồng khí xoáy tập trung ở trên biển, nước biển cũng xoay tròn hình thành một vòng xoáy càng lúc càng lớn.

Bè nổi giống như một chiếc thuyền nhỏ trên biển rộng không ngừng đi ngược hướng vòng xoáy lao lên.

Ở chính giữa vòng xoáy nổi lên một vật hình chữ nhật, xung quanh nó phát ra rất nhiều tia sáng. Đó chính là quan tài thủy tinh, nơi La Thần đang ngủ say.

Trong quan tài, La Thần từ từ mở mắt, hai mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 265: Vương Của Ta Đã Trở Về

 Hình như tất cả mây đen ở bốn phương tám hướng đều bị thổi qua đây.

Mây đen ùn ùn kéo tới đầy trời, từng đám mây đen nặng trĩu tụ lại càng lúc càng nhiều, và không ngừng hạ thấp xuống, dần dần đã sắp chạm đến mặt biển Trầm Tinh.

Từng tia chớp giống như những con rắn vàng múa loạn, chúng nó không ngừng xuyên qua xuyên lại trong mây, kèm theo những tiếng sấm sét giống như nhịp trống dồn dập trên sân khấu, báo hiệu bức màn sắp được kéo ra, buổi trình diễn sắp bắt đầu.

Trên bè nổi, đám tu sĩ nhìn thấy mây đen càng lúc càng hạ xuống thấp, đã sắp đè xuống người bọn họ, ai nấy đều luống cuống tay chân, lấy ra pháp khí phòng thân để ngăn cản mây đen càng lúc càng gần, còn có những tia chớp sắp đánh xuống đỉnh đầu bọn họ.

Sấm sét lướt nhanh. Từng tia chớp màu xanh nhạt ở sâu trong tầng mây đen đánh xuống, rơi vào mặt biển Trầm Tinh, rơi trên bè nổi đang nổi bập bênh trên mặt biển, cũng rơi vào trên người những tu sĩ đang đỡ nhau đứng phía trên.

Những tu sĩ này hoảng sợ nhìn lên không trung, bọn họ không thể nào hiểu được, bè nổi có kết giới rất lợi hại nhưng tại sao vào lúc này nó lại như đột nhiên biến mất, hoàn toàn không có tác dụng phòng ngự nữa?

“Sao có thể như vậy được? Lão đại, sao có thể như vậy? Trước đây, khi chúng ta ngồi ở trên bè nổi, qua lại ngang dọc trên bốn biển lớn cũng chưa bao giờ gặp phải bão biển hoặc hải yêu tinh quái gì cả. Hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?... Chẳng lẽ là do đan dược này...” Một tu sĩ nơm nớp lo sợ nhìn về phía tu sĩ dẫn đầu đang đứng ở chính giữa, hỏi.

Bọn họ đều biết, khi bảo vật đặc biệt xuất thế đều sẽ kèm theo hiện tượng trời đất biến hóa.

Nhưng đan dược thất phẩm ở trong tay bọn họ cũng không phải mới xuất thế lần đầu tiên... Nó đã ở Thanh Vân Tông rất lâu, chắc nó sẽ không chờ tới bây giờ mới xuất hiện cảnh trời đất biến hóa chứ?

“Chẳng lẽ ở đây có nhân vật rất lợi hại muốn cướp đan dược trong tay chúng ta sao?” Một tu sĩ khác do dự hỏi dò.

Những người khác đều có ý nghĩ này nên vừa nghe vậy thì lập tức gật đầu. “Lão đại, hay chúng ta dâng hai bình đan dược này ra... Nếu như chúng ta mất mạng ở đây, chẳng phải những lần vào sống ra chết trong mấy năm này đều trở thành trò cười sao?!”

Bọn họ là hắc đạo nhưng cũng là tu sĩ. Bọn họ lăn lộn hắc đạo cũng giống như những tu sĩ của giới bạch đạo vậy, tất cả đều chỉ muốn tìm một con đường tu hành mà thôi.

Mỗi người có một con đường riêng, bọn họ chỉ muốn tìm con đường thích hợp nhất với mình.

“Đúng vậy, lão đại, nhanh dâng ra đan dược này đi.” Càng lúc càng có nhiều tu sĩ lên tiếng phụ họa. “Không có hai bình đan dược này thì chúng ta lại quay về Thanh Vân Tông, bắt Luyện Đan Sư Vinh Tuệ Khanh kia tới luyện đan cho chủ nhân của chúng ta không được sao? Đến lúc đó, muốn bao nhiêu đan dược thất phẩm mà chẳng có...”

Tu sĩ dẫn đầu đứng ở giữa rất tức giận, trách mắng: “Các người cố gắng chống đỡ sấm sét là được rồi, đừng có nghĩ loạn nữa!... Bè nổi này là bảo vật đặc biệt, ta không tin thứ sấm sét vớ vẩn kia có thể làm gì được nó!”

Trong lúc mọi người đang tranh chấp, bọn họ không chú ý đến khi bọn họ nói ra cái tên “Vinh Tuệ Khanh” sấm sét giữa không trung giống như được uống máu gà, đột nhiên tăng lên mấy cấp, mạnh đến mức không thể mạnh hơn được nữa, tia chớp cũng càng lúc càng hung hăng ngang ngược, ánh chớp màu xanh từ trong mây đen rơi xuống cũng càng lúc càng dày đặc.

Không lâu sau, pháp khí hộ thân của những tu sĩ còn đang tranh cãi ầm ĩ kia đã bị ánh chớp xanh nghiền nát.

Chúng đánh nát pháp khí hộ thân của bọn họ rồi đánh xuống trên người, lập tức đánh cho những tu sĩ tu vi Kết Đan kia cháy đen, thành đồng than hình người.

Tu sĩ dẫn đầu đứng ở giữa cũng giống như các tu sĩ khác, gã biến thành than đen, túi càn khôn treo bên hông cũng bị sấm sét đánh nát.

Các pháp bảo, dược thảo, linh thạch khác trong túi càn khôn của gã đều bị đánh trúng, bị nghiền nát, chỉ có bình linh ngọc là tránh được sét đánh, từ trên người gã rơi xuống và lăn trên bè nổi. Sau đó, bè nổi bị vòng xoáy làm cho nghiêng ngả lắc lư, bình linh ngọc rơi vào trong nước biển cuộn sóng.

Ầm!

Trên mặt biển đang chấn động chợt phát ra một tiếng động cực lớn.

Ngay lập tức, những vòng xoáy lớn nhỏ trong biển Trầm Tinh đột nhiên dừng lại.

Mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, tia chớp bay nhanh, sấm sét chuyển động cũng yên lặng.

Vào lúc này, tiếng gió rít gào điên cuồng, tiếng sóng biển, tiếng sấm ầm ầm tai nhức óc đều ngừng bật.

Màn mây hạ xuống, trời đất không còn tiếng động.

Trong sự yên tĩnh vô biên vô hạn này dường như đang chứa đựng một sự chờ mong, một cuộc sống mới bắt đầu.

Ở giữa vòng xoáy, chiếc quan tài thủy tinh bị một lực lượng vô hình dẫn dắt càng lúc càng lên cao, dần dần rời khỏi nước biển, rời khỏi mặt biển và bồng bênh ở giữa không trung.

Ầm ầm!

Giống như được bỏ lệnh cấm, tất cả mọi thứ bất động trước đó lại hoạt động.

Mây đen tiếp tục cuộn cuộn, tia chớp tiếp tục lao nhanh, sấm sét càng chuyển động nhanh hơn giống như nhịp trống dồn dập lúc chuẩn bị nghênh chiến.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Trên màn trời bao la âm u, trong tiếng sấm sét giống như nhịp trống dồn kia, bầu trời bị mây đen che kín chậm rãi tách ra một khe hở.

Từ trong khe hở này có một cột ánh sáng đỏ như máu xuyên qua, chiếu thẳng vào trên chiếc quan tài thủy tinh đang bồng bênh ở giữa không trung.

Ầm ầm!

Tiếng sấm càng thêm mãnh liệt, cột ánh sáng đỏ như máu này đánh tới trên chiếc quan tài, dường như muốn biến nó thành bột mịn.

Tia chớp quanh quẩn, quẩn thành từng vòng quanh chiếc quan tài thủy tinh.

Từ trên mặt biển Trầm Tinh nhìn lên, chỉ có thể nhìn thấy được giữa không trung có một vật thể dài cùng ánh chớp màu xanh tím quẩn quanh đang lắc lư.

Rất nhiều ánh chớp màu lam giống như vì sao rơi xuống trên quan tài thủy tinh đang trôi nổi giữa không trung, rơi vào mặt nước biển đang cuộn rít gào.

Trên bầu trời mênh mông rơi xuống vô số ánh sao màu xanh lam, giống như trở lại thời kỳ cổ xưa, khi cuộc bạo loạn của chúng thần diễn ra, hủy trời diệt đất, khiến rất nhiều ngôi sao nặng nề từ trên chín tầng trời rơi xuống nơi đây, đánh xuyên qua mặt đất, làm cho dòng nước ngầm dưới mặt đất cuộn trào mãnh liệt, tạo thành biển Trầm Tinh bây giờ.

Dường như biển Trầm Tinh sống lại những ký ức xa xưa, nó dâng lên từng đợt sóng lớn kinh người, hình như nó không cam tâm để quan tài thủy tinh này rời đi. Nước biển văng ra khắp nơi, sóng biển dâng lên không ngừng muốn tìm lại thứ mình đã mất!

Nhưng quan tài thủy tinh này được tia chớp bao quanh lại càng bay càng cao, dần dần chui vào bên trong tầng mây đen dày đặc.

Tầng mây đen giống như giang hai cánh tay ra đón, ôm quan tài thủy tinh vào lòng.

Xung quanh lại lập tức trở nên yên tĩnh.

Thậm chí còn yên tĩnh hơn cả trước đây.

Sự yên tĩnh lúc trước chẳng qua chỉ là âm thanh và chuyển động dừng lại.

Còn yên tĩnh của bây giờ lại giống như thời gian ngừng trôi.

Ở trong sự bất động của thời gian, dường như sống hay chết, gần hay xa, thiện hay ác, đúng hay sai đều không còn quan trọng nữa.

Thời gian dừng lại giống như vĩnh hằng.

Có điều, sự vĩnh hằng này quá mức vắng lặng, vắng lặng đến mức không ai có thể chịu đựng được, không có yêu ma nào chịu nổi, cũng không có thần tiên nào nhịn được.

Vĩnh hằng là để phá vỡ.

Không có thứ gì có thể vĩnh viễn, thời gian cũng không thể.

Ầm!

Trời đất lại vang lên một tiếng nổ lớn.

Thời gian vừa bị ngừng lại đã chuyển động.

Gió tiếp tục thổi, sóng tiếp tục vỗ, nước biển tiếp tục bất an và cuồng bạo, giống như con thú hoang thoát khỏi rào cản, chạy trốn càng nhanh hơn.

Ở trong tiếng nổ này, tầng mây đen giống như quân lính bị đánh bại, đang tan rã, bị kẻ địch đuổi theo phải chạy trốn khắp nơi, tấm màn đen che phủ trước đó bị kéo ra.

Rất nhiều ánh sáng vàng chợt lộ ra khỏi tầng mây đen lăm lăm chiếu trên biển Trầm Tinh.

Ánh sáng màu vàng biến mất, một bóng người cường tráng và cao lớn đứng ở trong trời đất, toàn thân trần truồng không có gì che đậy.

Mái tóc đen thả xuống sau lưng bay theo gió.

Đôi mắt dài mê hoặc lòng người chậm rãi mở ra, con ngươi trong mắt lóe lên màu đỏ như máu rồi biến thành màu lam đậm, sâu thẳm và mênh mông như bầu trời đêm.

Gương mặt hoàn hảo như được một vị thần tạo ra, không có bất kỳ tỷ vết nào, cánh mũi cao và thẳng, bờ môi mỏng lộ ra đường cong rõ ràng hơi mím lại, khiến y càng thêm lạnh lùng, tàn khốc và vô tình.

Làn da sạm màu đồng với cơ bắp nhô cao lộ ra sức mạnh cường tráng, bờ vai rộng, từ bờ vai đi xuống lại tạo thành một đường cong tuyệt đẹp hình chữ V ngược, xuôi theo bờ hông, xuống nữa là đôi chân thẳng tắp mạnh mẽ, sừng sững đứng giữa đất trời giống như ngọn núi lớn.

Người đàn ông này chính là La Thần vừa thoát khỏi quan tài thủy tinh, lúc này y đã thay da đổi thịt.

La Thần giơ tay phải lên, thứ đang được nắm chặt trong tay y chính là bình linh ngọc lấy được từ đám tu sĩ trên bè nổi.

“Hừ! Lừa đảo!” La Thần khẽ hừ một tiếng, tay phải chợt nắm chặt. Bình linh ngọc này lập tức hóa thành bột mịn kèm theo những tia sáng lấp lánh rơi khỏi bàn tay y.

Biển Trầm Tinh cuồng bạo đã yên tĩnh trở lại, vòng xoáy trong nước biển cũng biến mất không nhìn thấy nữa.

Trên mặt biển yên tĩnh chỉ có một cái bè nổi đang bồng bênh.

Trên bè nổi không có một bóng người.

Những tu sĩ vừa bị sét đánh thành đồng than hình người đã bị gió biển gào thét cùng nước biển cuồng bạo thổi cho tiêu tan trong trời đất.

La Thần nhìn chăm chăm vào bè nổi kia, hai tay đan xen biến đổi, nháy mắt đã làm xong mười tám động tác, lần nữa tạo ra một ảo ảnh quan tài thủy tinh.

Trong quan tài thủy tinh cũng có một hình người tái nhợt trông giống hệt y, nhưng không có hơi thở sắc bén kinh người kia. Chiếc quan tài dần dần chìm vào trong đáy biển.

Trên bầu trời lại vang lên từng tiếng sấm vang vọng trời đất.

La Thần giang rộng hai cánh tay, nhắm mắt lại, một lớp áo giáp đỏ như máu lập tức xuất hiện trên người y, bao quanh, ôm chặt lấy cơ thể... Đó là huyết bào tiến hóa của y trước kia.

Bầu trời càng chấn động kịch liệt hơn, thậm chí có chỗ còn xuất hiện vết nứt không gian, sau khi không gian bị xé rách, từng đợt gió mạnh từ bên trong vết nứt này thổi ra, biến tất cả những gì chúng chạm vào thành hư vô.

La Thần nắm trường đao trong tay, hai mắt mở ra nhìn chăm chú về nơi đang chấn động mãnh liệt kia, tới lúc thời cơ thích hợp nhất, y đột nhiên vung trường đao lên, chém thẳng vào chỗ yếu nhất.

Ầm!

Trường đao lướt qua, trên bầu trời xuất hiện một vết rách, vết rách này dần dần mở rộng ra, cuối cùng hình thành một cánh cửa lớn.

Giới Chi Môn lại được mở ra!

Tại tầng cao nhất của Vãn Tiên Lâu ở Trung Đại Lục, một tu sĩ áo đen che mặt cầm lưỡi liềm dài kinh ngạc kêu lên: “Y lại mở Giới Chi Môn ra?!”

“Trời phù hộ Ma tộc! Vương ta trở về rồi!”

Trong tiếng dập đầu bái lạy và hoan hô vang trời, La Thần nhấc chân bước vào Giới Chi Môn.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 266: Khổ Sở Tính Toán

 Nàng ta làm nhiều chuyện như vậy, lên trời xuống đất, dùng hết mọi thủ đoạn, chẳng lẽ vẫn không thể thay đổi tất cả những điều này sao?

Từ lồng ngực nàng ta dấy lên một cơn tức giận, hận không thể kéo chủ thần đã chết sớm ra ngoài lấy roi đánh một trận!

Chủ thần thì giỏi lắm sao?

Cuối cùng chẳng phải vẫn không thoát khỏi số phận bị tan thành mây khói sao?!

Vì sao? Vì sao không thể để nàng ta được toại nguyện chứ?!

Toàn thân nàng ta run rẩy, tay phải gần như không cầm chắc được lưỡi liềm dài.

Khí huyết trong cơ thể không ngừng dâng lên, cổ họng cũng thấy tanh mùi máu.

Phụt!

Một dòng máu tươi phun ra ngoài.

Răng nanh trong miệng bắt đầu mọc dài ra, dần dần lòi ra khỏi đôi môi của nàng ta.

Nàng ta nghiêng răng rồi cắn vào cánh tay mình, hút máu ừng ực, nhưng chân không hề dừng lại, thân hình quý mị bay vọt về phía trước. Chỉ

với mấy lần chớp hiện nàng ta đã đi tới khu vực gần biển Trầm Tinh.

Nhưng khi đến nơi, nàng ta chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng cao lớn của La Thần bước vào Giới Chi Môn

“Không...! Người trở lại cho ta! Thần...!!!”

Trong khoảng không phía trên mặt biển vang vọng tiếng hét khàn khàn đầy thê lương của nàng ta.

Giới Chi Môn ầm một tiếng khép lại.

Bầu trời trở về lại trạng thái ban đầu.

Mây đen tản đi, mặt trời lại tỏa ánh sáng vàng.

Trên biển Trầm Tinh gió êm sóng lặng, ngay cả bè nổi vừa rồi cũng biến mất không còn vết tích.

Trên mặt biển bao la vạn dặm, mấy con hải âu trắng bay qua, lượn vòng quanh nàng ta.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, đôi mắt nàng ta vô thức hướng về phía biển Trầm Tinh.

Chiếc quan tài thủy tinh ngủ say dưới đáy biển kia không thể thoát khỏi tầm mắt của nàng ta.

Nàng ta nhẹ nhàng nâng cánh tay lên.

Nước biển xanh thẳm lập tức tách ra hai bên, lộ ra một con đường lớn đi xuống đáy biển.

Nàng ta cầm theo lưỡi liềm, từng bước đi về phía đáy biển, tới bên cạnh chiếc quan tài thủy tinh kia.

“Người cũng đi rồi còn để lại một ảo ảnh làm gì?” Nàng ta chậm rãi ngồi xuống, quỳ gối trước quan tài thủy tinh, nhìn bóng người đang ngủ say trong quan tài, đột nhiên nước mắt rơi xuống như mưa. Nàng ta không kìm được nhào qua, ôm lấy chiếc quan tài thủy tinh khóc rống lên.

Mặc dù nàng ta biết đây là ảo ảnh, cũng biết người ở bên trong đã đi, nhưng vẫn không nhịn được thu ảo ảnh quan tài thủy tinh vào bên trong túi càn khôn của mình rồi mang nó trở lại Vãn Tiên Lâu, căn dặn thuộc hạ: “Ta muốn bế quan, tuyệt đối không được quấy rầy ta... Cho dù Vãn Tiên Lâu này có sập xuống cũng không được quấy rầy ta, có nghe thấy không?!” Nàng ta nói xong thì đột nhiên biến mất trước mặt thuộc hạ.

Đối với thuộc hạ ở Vãn Tiên Lâu thì sự tồn tại của nàng ta giống như một vị thần. Không ai dám chống lại mệnh lệnh của nàng ta, thậm chí còn không dám có bất kỳ suy nghĩ phản kháng nào... Bởi vì người không phục tùng nàng ta, dù chỉ là suy nghĩ thoáng qua trong lòng đều không thoát khỏi cặp mắt của nàng ta.

Người không phục tùng đều bị nàng ta tiêu diệt, những người còn lại dĩ nhiên là những người đã hoàn toàn thuần phục.

...

Biển Trầm Tinh phát sinh biến cố làm kinh động đến một số tu sĩ cao cấp.

Nhưng khi bọn họ đi tới biển Trầm Tinh thì không thấy có gì khác thường.

Thanh Vân Tông phái vài nhóm người đi điều tra những tu sĩ cướp giật đan dược và cả cái bè nổi xuất quỷ nhập thần kia, nhưng không nhận được bất kỳ tin tức chính xác nào.

Rất nhiều ngư dân trên biển và tu sĩ đi qua biển Trầm Tinh thường xuyên nhìn thấy một bè nổi không có một bóng người lơ lửng phía trên biển Trầm Tinh.

Ban đầu rất nhiều tu sĩ không biết bè nổi đó là bảo vật kỳ lạ, mãi đến khi nhìn thấy một vài động vật biển hung mãnh đều tránh né cái bè gỗ nhìn có vẻ rất bình thường kia bọn họ mới hiểu ra.

Nhưng dù bọn họ có cố gắng thế nào thì chiếc bè nổi này vẫn vượt khỏi tay bọn họ, không có một tu sĩ có thể bắt được nó.

Người của Thanh Vân Tông biết tin tức này thì thấy rất nghi ngờ.

Vậy đám tu sĩ trên bè nổi đó đã đi đâu?

Vì tìm kiếm tung tích của hai bình đan dược, Thanh Vân Tông từng phái người giả thành các thân phận khác nhau đi tới Vãn Tiên Lâu ở Trung Đại Lục, cố ý hỏi thăm xem bọn họ có bán đan dược thất phẩm không? Nhưng kết quả là họ suýt chút nữa bị người ta vạch trần, mất luôn cả mạng sống.

Qua nửa năm điều tra, Thanh Vân Tông cuối cùng đã đưa ra kết luận, chắc những tu sĩ trên bè nổi này đã rơi xuống biển Trầm Tinh trong cơn bão nửa năm trước. Có lẽ hai bình đan dược thất phẩm bị bọn họ cướp đi đã rơi vào biển Trầm Tinh.

Thanh Vân Tông thành thật báo cáo chuyện này lên trên.

Tông môn đỉnh cấp cũng không trách phạt nhiều, trái lại còn trấn an bọn họ một hồi, chia cho Thanh Vân Tông thêm hai địa bàn để bọn họ phát triển thế lực của mình.

Vinh Tuệ Khanh nghe được chuyện này thì cười hỏi Tông chủ: “Ngài cũng không phải không biết đan dược thật sự đi đâu, cần gì phải làm

chuyện thừa như thế?”

Tông chủ Thanh Vân Tông cười khẽ, dạy dỗ Vinh Tuệ Khanh: “Người lại không hiểu rồi. Từ xưa đến nay đều như vậy, chuyện tốt mọi người cùng hưởng, người tốt, ta tốt, hăn cũng tốt. Có chuyện trong lòng hiểu nhưng không thể nói ra, vẫn phải làm màu cho người ngoài nhìn thấy.”

Vinh Tuệ Khanh im lặng một lúc lâu gương mặt mới giãn ra, cô cười nói: “Thanh Vân Tông có Tông chủ thì không có gì phải lo lắng cả... Bây giờ cũng đã qua nửa năm, đến lúc ta phải bế quan luyện đan rồi.” Nói xong cô lại giao trận kỳ mình chế luyện cho Tông chủ. Cái này có thể tạm thời thay thế được đại trận hộ sơn, nếu chưa tới lúc Thanh Vân Tông có nguy cơ diệt môn thì sẽ không lấy ra.

Nửa năm qua, Vinh Tuệ Khanh tận tình chỉ dạy những vấn đề quan trọng của đại trận hộ sơn Thanh Vân Tông cho hai vị Trận Pháp Sư không có tu vi kia. Tuổi tác của bọn họ đều không lớn, chỉ mới hơn hai mươi tuổi. Ban đầu bọn họ đều cao ngạo, không phục Vinh Tuệ Khanh lắm.

Nhưng sau nửa năm, bọn họ đã không còn cao ngạo như trước nữa, còn vô cùng kính trọng Vinh Tuệ Khanh, đối xử với cô như sư phụ thật sự của mình vậy. Ở trước mặt cô thì bọn họ luôn giữ lễ đệ tử, làm bất cứ việc gì cũng rất ổn thỏa.

Vinh Tuệ Khanh tương đối hài lòng về nhân phẩm của hai người này, lại thêm tác dụng của phương pháp hợp tác, giữa hai người cũng không có mối quan hệ cạnh tranh không tốt nào.

Vào mùa xuân năm tiếp theo.

Khi Luyện Đan Sư bình thường luyện đan, nếu cần thời gian tương đối dài thì sẽ lựa chọn bắt đầu vào mùa xuân.

Khi mùa xuân vừa đến, Vinh Tuệ Khanh chính thức tuyên bố khắp trên dưới Thanh Vân Tông rằng cô đã chuẩn bị sẵn sàng để bế quan luyện đan cho hai vị tu sĩ cao cấp của tông môn đỉnh cấp, tất cả mọi chuyện trong tông môn có liên quan đến trận pháp đều sẽ giao cho hai Trận Pháp Sư quản lý. Cùng lúc đó, cô nhận được sự bảo đảm từ tông môn đỉnh cấp, trong khi cô bế quan luyện đan, Thanh Vân Tông chắc chắn sẽ được tông môn đỉnh cấp đặc biệt bảo vệ.

Ở Ngũ Châu Đại Lục, nếu như Luyện Đan Sư bình thường luyện đan thì thời gian bế quan dài nhất là năm năm.

Trong vòng năm năm này, Luyện Đan Sư sẽ tự chuẩn bị thức ăn và nước uống, sống ở bên trong phòng luyện đan.

Có đan được phức tạp, cho dù luyện chế không thất bại thì toàn bộ quá trình cũng mất nửa năm tới một năm.

Cho nên khi Vinh Tuệ Khanh tuyên bố cô muốn bế quan một trăm năm, trên dưới Thanh Vân Tông không cảm thấy quá kinh ngạc.

“Đáng tiếc, sang năm là kỳ thi đấu Luyện Đan Sư, Vinh tu sĩ không đi tham gia cuộc thi đấu luyện đan đã bế quan sao?” Hơn một năm qua, Lục Kỳ Hoảng và Vinh Tuệ Khanh tiếp xúc không nhiều, hơn nữa hắn đã tiếp nhận Lỗ Oánh Oánh và cùng nàng ta kết thành đạo侶 song tu, hiện giờ thái độ với Vinh Tuệ Khanh cũng bình thản hơn rất nhiều.

Tâm trạng Vinh Tuệ Khanh rất tốt, cô cười nói: “Các người kết làm đạo侶 song tu mà ta vẫn chưa tặng quà mừng. Lần này xem như ta tặng quà muộ̣n đi.” Nói xong, cô xóa bỏ cấm chế đã hạ với Lỗ Oánh Oánh trước đó.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 267: Không Cảm Kích

 Phần quà này quả thật không tầm thường.

“Đây là quà ta tặng cho Lục sư thúc. Quà của Lỗ sư tỷ thì ta đã đưa trước rồi, hôm nay sẽ không cho thêm nữa.” Vinh Tuệ Khanh nửa đùa nửa thật nói, sau đó vẫy tay chào bọn họ: “Có việc gì thì cứ truyền tin cho Tông chủ, Tông chủ biết cách liên lạc với ta.”

Bình thường khi tu sĩ bế quan đều sẽ không liên lạc với bên ngoài, nếu không sẽ mất đi ý nghĩa của việc bế quan.

Tuy nhiên, dù sao đây cũng là bên trong Thanh Vân Tông, bất cứ việc gì nên cho Tông chủ biết.

Tông chủ Thanh Vân Tông đương nhiên sẽ giúp đỡ Vinh Tuệ Khanh thu xếp, nhanh chóng tiễn những người này ra ngoài.

“Người tính khi nào thì bắt đầu ‘bế quan’?” Tông chủ hỏi với ý sâu xa, đương nhiên là đang hỏi cô khi nào sẽ rời khỏi Thanh Vân Tông.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Ta ra ngoài thì rất dễ dàng, nhưng linh sủng của ta lại khó có thể im hơi lặng tiếng ra ngoài cùng ta được. Cho nên ta thả bọn họ ra trước, chờ tới nửa đêm sẽ tính sau.”

Sáng sớm, Xích Báo, Lang Thất và Khăng Khăng đã rời khỏi Thanh Vân Tông. Trước khi đi, bọn chúng nói Vinh Tuệ Khanh sắp bế quan nên cho bọn chúng quay về chỗ ở của mình, không về Thanh Vân Tông nữa.

Ba tổ tông này vừa đi, linh sủng và linh thú bên trong Thanh Vân Tông đều vội vàng báo tin cho nhau biết, vô cùng vui mừng.

Đặc biệt là Lang Thất, nó là một tổ tông chuyên hoành hành ngang ngược, còn khó chơi hơn cả Vinh Tuệ Khanh - chủ nhân của nó.

Tông chủ gật đầu và đưa cho cô một cái túi: “Đây là một cái túi đựng đồ, nó chứa được nhiều hơn túi càn khôn mà chúng ta thường dùng. Người ở bên ngoài đi lại không tiện, vật này có thể tiết kiệm rất nhiều sức lực cho người.”

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ, truyền linh lực vào trong xem thử. Cô phát hiện không gian của cái túi đựng đồ này ít nhất phải lớn bằng một tòa nhà nhỏ. Túi càn khôn của cô đã được yêu tu đại nương mập cần thận sửa lại, chỗ đặc biệt nhất là không có cách nào xóa bỏ ấn ký của cô, cho dù cô chết, người khác cũng đừng mơ có thể mở được túi càn khôn. Tuy nhiên không gian bên trong lại không khác với loại túi càn khôn được tu sĩ cấp thấp thường dùng, chỉ có kích thước khoảng hai mét vuông. Đương nhiên, nếu là trước đây thì như vậy cũng đủ với Vinh Tuệ Khanh rồi, không chỉ đủ, hơn nữa còn trống ra rất nhiều chỗ.

Nhưng bây giờ cô muốn đi ra ngoài ngao du thì túi càn khôn này không đủ dùng. Ai biết ở bên ngoài cô sẽ gặp phải chuyện gì chứ? Nếu như được thì cô chỉ hận không thể mang theo cả động phủ của mình.

Đáng tiếc tu vi của cô không đủ, cho dù cô có pháp bảo không gian lớn như vậy cũng không sử dụng được, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Loại pháp bảo không gian lợi hại như vậy sẽ không thể tìm được ở cửa hàng bình thường.

Vinh Tuệ Khanh liên tục cảm ơn Tông chủ.

Ông hỏi: “Người ra ngoài định dùng tên gì?”

Cái tên “Vinh Tuệ Khanh” này đã quá nổi danh trong giới tu hành của Ngũ Châu Đại Lục, không còn là hạng người không tên tuổi nữa.

Để cho tiện thì Vinh Tuệ Khanh tất nhiên sẽ không sử dụng tên này. Hơn nữa, dù cô đối với tông môn đỉnh cấp bằng mặt không bằng lòng, nhưng cũng phải giữ lại chút mặt mũi cho nhau.

Dù sao đối với loại chuyện này, chỉ cần mình không thừa nhận thì xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ tới lời Tư An từng nói, đột nhiên cô nảy ra ý định, cười nói: “Ta ở bên ngoài sẽ dùng tên giả, là Niệm Thần, La Niệm Thần.”

Tông chủ sững sốt, chợt nhớ ra đạo lý song tu của Vinh Tuệ Khanh lúc trước là La Thần đã chết.

“Ài, đúng là người trẻ tuổi, nếu như không qua được ải ‘tình’ này thì đừng mong đi tiếp được trên con đường tu hành. Tuệ Khanh, cho phép ta nói thêm một câu, có tình là chuyện tốt. Đại đạo quá đa tình mới lộ rõ sự vô tình. Nhưng ngàn vạn lần không nên chìm đắm vào trong đó, nếu như không thể nhắc lên đặt xuống một cách thoái mái chuyện tình cảm này thì sẽ rất dễ dàng bị tâm ma lợi dụng.” Tông chủ chậm rãi căn dặn Vinh Tuệ Khanh. “Yêu tu ở bên ngoài cửa tông môn kia cũng vì chờ người đấy thôi? Đã một năm rồi, hắn không quản gió mưa vẫn không chịu rời đi.”

Mão Tam Lang còn ở bên ngoài cửa tông môn sao?!

Vinh Tuệ Khanh giật nảy mình, biểu tình sững sờ.

“Hắn là một đứa trẻ tốt, ta đã đi ra nói chuyện với hắn vài lần, bất luận là đạo tâm hay tu vi thì hắn đều có thể xứng với người. Hay người cân nhắc một chút đi.” Tông chủ giống như một trưởng bối không ngừng lái nhái căn

dặn Vinh Tuệ Khanh, giống như muốn dồn hết trách nhiệm còn chưa thực hiện được với con trai nay chuyển sang cho Vinh Tuệ Khanh vậy.

“Cảm ơn lòng tốt của Tông chủ. Tuệ Khanh, à không, Niệm Thần đã biết.” Vinh Tuệ Khanh thở dài, tiễn Tông chủ rời đi.

Sau khi trở lại động phủ của mình, Vinh Tuệ Khanh tự tay niêm phong tất cả cửa, sau đó một mình tiến vào trong mật thất.

Cô sẽ phải bế quan trong mật thất này một trăm năm.

Một trăm năm với người bình thường không có tu vi là tuổi thọ cả cuộc đời.

Nhưng đối với tu sĩ, đó chỉ là một cái nháy mắt trong những năm tháng tu luyện dài đằng đẵng mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh ngồi xuống, khoan chân, nhắm mắt hít thở điều tức, tu luyện Húc Nhật Quyết.

Sau khi ra khỏi động phủ của Vinh Tuệ Khanh, Tông chủ không quay lại động phủ của mình mà đi tới bên ngoài cửa Thanh Vân Tông. Bởi vì đang mải suy nghĩ, Tông chủ không nhận ra có một nữ tu mặc váy màu xanh đứng ở dưới cây lớn cách động phủ của Vinh Tuệ Khanh không xa. Người đó chính là Lỗ Oánh Oánh.

Nhìn thấy Tông chủ ra khỏi động phủ của Vinh Tuệ Khanh, Lỗ Oánh Oánh đi ra khỏi chỗ nấp sau cái cây lớn, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía cửa động phủ.

Vinh Tuệ Khanh này đang làm trò gì vậy?

Với hiểu biết của nàng ta về Vinh Tuệ Khanh, tính cách của cô ta hoàn toàn khác với đời trước, cô ta có thể ngoan ngoãn nghe lời bế quan luyện

công như vậy sao?

Mình bị cô ta chinh tâm như vậy, lần đầu tiên thiếu chút nữa bị hủy mất gương mặt, sau đó lại bị hạ cấm chế, ban đầu còn tưởng rằng cả đời này sẽ không thể thay đổi được.

Nhưng không ngờ, chẳng biết Vinh Tuệ Khanh ăn nhầm thuốc gì mà chịu giải cấm chế cho mình!... Có lẽ Vinh Tuệ Khanh yếu đuối của đời trước đã trở về...

Người muốn làm người tốt, vậy cũng đừng trách người khác ra tay báo thù!

Lỗ Oánh Oánh cười âm hiểm.

Đời trước mình có thể hại Vinh Tuệ Khanh tâm như vậy, đời này vẫn có thể làm được!

Trời làm bậy còn có thể tha thứ, nhưng tự mình làm bậy thì không thể sống được đâu!

Vinh Tuệ Khanh giải cấm chế cho mình tức là bản thân cô ta tự làm bậy!

Vậy cứ để người phụ nữ xấu xí tự cho mình thông minh này tự tìm đường chết!

Từ đầu tới cuối mình chưa từng nghĩ sẽ buông tha cho Vinh Tuệ Khanh. Cho dù là lúc mình bị cô ta hại tâm nhất cũng không bao giờ buông tha. Nàng ta biết mình sống lại trở về, trừ việc làm đạo lữ song tu với Lục sư thúc thì việc thứ hai là muốn hành chết Vinh Tuệ Khanh, nếu không nàng ta sống lại còn có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ phải đi lại con đường giống hệt với trước đây sao?

Nàng ta có thể ngu như vậy sao...

Lỗ Oánh Oánh liếc mắt nhìn động phủ của Vinh Tuệ Khanh lần cuối, cơ thể khẽ động và biến mất khỏi tán cây lớn.

...

Mão Tam Lang vẫn ngồi khoanh chân trên tảng đá lớn bên cạnh con đường núi, tập trung tu luyện.

Trải qua một năm dầm mưa dãi nắng, da của Mão Tam Lang đã đen hơn, đường nét trên gương mặt càng rõ hơn. Một năm qua cậu đã trưởng thành, vẻ hiếu động của người thiếu niên đã được thay thế bởi sự thận trọng và hướng nội của người trưởng thành.

Cho dù đại nương mập có đứng ở chỗ này, nhìn thấy bộ dạng của cậu cũng phải dụi mắt mới có thể nhận ra cậu thật sự là ai.

“Tam Lang, người cứ như vậy cũng không phải cách.” Tông chủ chậm rãi đi tới, ngồi xuống bên cạnh Mão Tam Lang.

Mão Tam Lang mở mắt, cúi đầu vái chào Tông chủ: “Cảm ơn Tông chủ đã không đuổi đi.”

Tông chủ thở dài: “Ta đang tích phúc cho đứa con trai không nên thân của mình thôi.”

Mão Tam Lang cười không nói gì, chỉ im lặng nhìn Tông chủ.

Tông chủ không mở miệng, cũng không nhìn cậu mà ngẩng đầu nhìn đám mây trắng bay qua trên bầu trời.

Có một giọng nói rất khẽ lặng lẽ vang lên trong tai của Mão Tam Lang.

Mão Tam Lang quá khiếp sợ, vẻ mặt không ngừng thay đổi.

“... Đúng là như vậy đấy. Chuyện ta có thể giúp người thì cũng đã giúp rồi, người tiếp tục ở lại đây chờ cũng không có ý nghĩa gì cả.” Tông chủ mỉm cười gật đầu, rồi biến mất không thấy bóng dáng nữa.

Hóa ra cô sắp đi...

Trong lòng Mão Tam Lang cảm thấy hoang mang.

Ban đầu cậu còn tưởng rằng mình cứ canh giữ ở chỗ này, cho dù cô không chấp nhận, nhưng chỉ cần nghĩ cô không cách mình quá xa là cậu sẽ bình tĩnh tiếp tục tu luyện.

Nhưng nào ngờ ngày hôm nay cậu nhận được tin tức như thế.

Cậu biết, tin tức này rất bí mật và quan trọng đối với Thanh Vân Tông, nhưng Tông chủ không hề do dự báo cho cậu biết.

Tâm trạng Mão Tam Lang cũng lo lắng không yên giống như Vinh Tuệ Khanh.

Biết Vinh Tuệ Khanh sắp đi nhưng cậu không thể đi theo cô, ít nhất cũng không thể cùng lúc biến mất khỏi chỗ này.

Nhưng cậu sẽ đợi cô rời khỏi đây, sau đó len lén rời đi là được.

Lúc nửa đêm, Vinh Tuệ Khanh mang theo cỏ ẩn thân, bóp nát một lá phù thuẫn di của mình và biến mất khỏi mật thất. Khi xuất hiện lại, cô đã ở trên một con đường nhỏ cách Thanh Vân Tông trăm dặm.

Gió thổi tới mang theo vị mặn của biển.

Phía trước con đường nhỏ là biển Trầm Tinh.

Sau nửa năm tìm hiểu, Vinh Tuệ Khanh được Tông chủ cho biết bè nổi đã trở thành bảo vật kỳ lạ không có chủ, vẫn luôn trôi nổi trên biển Trầm Tinh.

Cô muốn tìm được quan tài thủy tinh của La Thần thì phải có bè nổi giúp đỡ.

Đêm khuya vắng người, gió thổi làm những bụi cây nhỏ xung quanh con đường mòn vang lên những tiếng xào xạc.

Vinh Tuệ Khanh sốt ruột bước nhanh tới chỗ hẹn với các linh sủng của mình.

Chít chít... Chít chít... Chít chít...

Trong bầu trời đêm quang đãng vọng tới vài tiếng côn trùng mùa thu kêu rả rích.

Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy trên trán xuất hiện vài vạch đen.

Bây giờ là mùa xuân có được không!... Giả vờ cái gì không được, hết lần này tới lần khác lại đi giả vờ tiếng côn trùng mùa thu kêu thế hả?

Nếu bị người khác nghe được chắc chắn sẽ nhận ra ở đây có vấn đề!

Vinh Tuệ Khanh bực bội ho khan vài tiếng, lãnh đạm nói: “Ra đi.”

Lang Thất nhảy ra ngoài lùm cây, nói với vẻ nịnh hót: “Cuối cùng thì chủ nhân cũng tới rồi.”

Từ phía sau bụi cây, Xích Báo với Khăng Khăng trên vai cũng bước ra.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 268: Mười Hai Tổ Vu

 “... Ta có lý mà...” Lang Thất lầu bầu một tiếng rồi cụp đuôi chạy sang bên cạnh nằm với vẻ giận dữ.

Xích Báo cũng như Lang Thất không biến thành hình người. Khi ở nơi hoang dã bên ngoài, bọn họ trong hình dạng của yêu thú sẽ thấy thoải mái hơn.

Khăng Khăng nhảy từ trên vai Xích Báo qua vai Vinh Tuệ Khanh, thì thào ở bên tai cô: “Cô đừng để ý tới Lang Thất làm gì, nó đang thời kỳ động dục thôi...”

Vinh Tuệ Khanh nghe thấy rõ ràng, Lang Thất đang nằm trên mặt đất lại phát ra một tiếng phụt, sau đó lớn tiếng ho khan.

Đang lúc nửa đêm, trời tối đen như mực, một con sói nằm trên mặt đất phát ra tiếng con người ho khan, thật sự kỳ lạ tới mức không thể nói nên lời.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh lại cảm thấy hết sức thân thiết.

Từ khi cô không còn người nhà, cũng mất đi La Thần, may nhờ có ba con linh sủng này vẫn luôn ở bên cạnh làm bạn với cô.

“Xích Báo, người xem xung quanh đây có thứ gì ẩn nấp không.” Vinh Tuệ Khanh nói.

Hai mắt Xích Báo rất lợi hại, có thể nhìn thấu tất cả mọi nguy trang.

Vào lần đầu tiên Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy Xích Báo, cô đã bị đôi mắt vàng của nó cố định lại, làm cỏ ẩn thân mất đi tác dụng.

Xích Báo nhận lệnh lập tức đứng lên, đôi mắt nhắm lại, khi mở ra thì phát ra cột ánh sáng màu vàng sáng rực giống như hai cái đèn pha, chiếu vào các lùm cây xung quanh bọn họ.

Trong rừng cây phát ra vài tiếng động khác thường.

Không ngờ lại thật sự có động tĩnh?

Trong0đầu Vinh Tuệ Khanh vừa suy nghĩ, linh lực Húc Nhật Quyết lập tức đánh về phía chỗ có tiếng động kia.

Trong rừng rậm tối tăm chợt xuất hiện một mặt trời nhỏ với ánh sáng chiếu ra bốn phía, sau đó lại chìm vào trong bóng tối.

Trong rừng hoàn toàn yên tĩnh.

Lang Thất đang nằm chột nhảy lên, chạy vào trong lùm cây vừa bị Vinh Tuệ Khanh đánh qua.

Không lâu sau, Lang Thất đã ngậm mấy động vật giống như con chồn chạy đến, ném chúng xuống đất: “Đây là chồn đã thành tinh, chắc chắn không phải đi theo con đường yêu thú, mà là tu luyện một loại Vu thuật nào đó.”

Động vật có thể tu hành theo hai con đường. Một loại là may mắn gặp cơ duyên, nhận được Đế Lưu Tương, bắt đầu con đường tu hành của yêu thú. Theo cách5gọi của tu sĩ nhân loại thì đó là luyện thể. Một loại khác là nhận được Vu thuật, trực tiếp luyện khí và đi theo con đường thành tinh trở thành yêu quái.

Điểm khác nhau ở đây là, đối với tu sĩ Nhân giới thì luyện khí thuộc dòng chính, luyện thể là con đường đường ngang ngõ tắt, là ma tu, bọn họ có thể tùy tiện đánh giết giống như đối phó với người trong Ma giới vậy.

Còn với động vật, luyện thể trở thành yêu thú mới là con đường đúng đắn. Yêu thú Trúc Cơ có thể hóa thành hình người. Còn động vật nhận được Vu thuật luyện khí có thể trực tiếp hóa thành hình người, chẳng qua thời gian giữ hình người có liên quan trực tiếp với tu vi. Nếu tu vi thấp, thời gian giữ hình người sẽ tương4đối ngắn.

Khăng Khăng đi vòng quanh mấy con chồn đã chết này, dùng cái mũi nhỏ ngửi qua rồi vô cùng kinh ngạc nói: “Chúng nó tu luyện Vu thuật chính tông.”

“Vu thuật à?” Từ trước tới nay Vinh Tuệ Khanh chưa từng nghe nói về điều này. Cô cho rằng tu hành chỉ có mấy thứ mình đã biết, hóa ra còn có thứ cô chưa biết nữa.

Khăng Khăng gật đầu: “Vu thuật chính tông đường hoàng thì không làm chuyện xấu xa gây tai họa. Vu thuật cũng giống như những pháp môn tu luyện, ban đầu là do nhận lệnh của trời, ra từ chỗ của đại thần Bàn Cổ. Năm đó đại thần Bàn Cổ thu nhận mười hai đệ tử, theo thứ tự là mười hai Tổ Vu, chiếm mười hai pháp môn gồm Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Vũ, Lôi, Điện, Không9gian, Thời gian, Khí hậu và Mặt đất. Sau lại trải qua hàng trăm triệu năm biến đổi, mười Tổ Vu là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Vũ, Lôi, Điện, Khí hậu và Mặt đất đã tu hành đến cảnh giới cao nhất, hòa cùng mười loại lực lượng thiên nhiên này và phi thăng tới Tiên giới. Chỉ có hai Tổ Vu Đế Giang và Chúc Cửu Âm không phi thăng, vẫn còn ở lại Nhân giới. Đế Giang là Tổ Vu khống chế không gian, Chúc Cửu Âm là Tổ Vu khống chế thời gian.”

Tổ Vu khống chế không gian và thời gian?

“Người nghe được những chuyện này ở đâu vậy?” Xích Báo nghiêng đầu, nhìn về phía Khăng Khăng: “Sao từ trước tới nay ta chưa từng nghe nói qua.”

Vinh Tuệ Khanh và Lang Thất đều lắc đầu: “Ta cũng chưa nghe qua bao giờ.”

Khăng Khăng nhún vai, dùng tay ra hiệu không thể trả lời: “Ta không nhớ rõ. Ta cảm nhận được Vu lực trên người bọn họ nên đột nhiên nhớ tới việc này thôi.”

Vinh Tuệ Khanh nghi ngờ liếc nhìn Khăng Khăng. Trên người nó đúng là có quá nhiều bí mật, nhưng cô không cho rằng nó cố ý gạt mình. Cô cảm thấy có lẽ bản thân nó cũng không nhớ được là chuyện gì xảy ra... Thậm chí có khả năng nó bị mất trí nhớ...

“Chờ khi nào rảnh rồi ta phải luyện ra một lò đan dược bổ não, cho cả ba các người cùng ăn mới được.” Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ rồi nói.

“Không! Ta không ăn, cô cho nó ăn đi!”

Ba con linh sủng đồng thanh nói. Tuy nhiên, điểm khác nhau là Khăng Khăng chỉ vào Lang Thất, Lang Thất chỉ vào Xích Báo, Xích Báo lại chỉ vào Khăng Khăng...

Vinh Tuệ Khanh phì cười: “Được rồi, các người đừng giỡn nữa. Thứ tốt thì phải chia sẻ cho mọi người, tất cả cùng ăn, có bệnh chữa bệnh, không bệnh thì khỏe người.”

Lang Thất quay đầu qua, trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh làm như không thấy, dẫn theo Lang Thất, Xích Báo và Khăng Khăng đi về phía trước.

Các đó không xa vọng đến tiếng sóng biển gào thét.

Biển Trầm Tĩnh đang ở trước mắt.

...

Trong mật thất ở tầng cao nhất của Vãn Tiên Lâu, một người áo đen cầm lưỡi liềm dài đang lặng lẽ ngồi trong bóng tối, nhìn quan tài thủy tinh phát ra ánh sáng chói mắt giữa đêm khuya, tâm trạng phập phồng bất an.

Dù thế nào nàng ta cũng không ngờ được, mình vất óc tính kế, đưa y ra khỏi Ma giới nhưng bây giờ y lại trở về rồi!

Ma giới là nơi nào chứ? Sợ rằng trừ y ra không ai hiểu rõ hơn nàng ta.

Người trong Nhân giới nghe nói tới “Ma” thì biến sắc, nhưng thật ra chưa từng có người nào đi qua Ma giới... Người nào đi qua đều sẽ ở lại đó không trở về.

Bởi vì điểm khác nhau lớn nhất giữa Ma giới và Nhân giới, là mỗi người khi bước vào Giới Chi Môn sẽ thể hiện ra mặt tà ác nhất, xấu xí nhất của mình.

Một người chỉ có “Ác”, đã thành ma.

Mà nơi tập trung tất cả những cái “Ác”, là Ma giới.

Người áo đen nheo mắt lấy ra một cái bình trong suốt, bên trong có chứa rất nhiều thứ ở trạng thái sương mù.

Đây là tất cả “Thiện” được lấy ra từ trên người La Thần.

Ở Ma giới, một người chỉ có “Ác” thì nhất định sẽ giống như cá gặp nước.

Người áo đen nhìn La Thần đang ngủ say trong quan tài thủy tinh, đột nhiên nàng ta mỉm cười, nghĩ ra một ý định tuyệt vời.

“Nếu người đã trở lại Ma giới thì ta cũng không có cách nào, chỉ có thể buông tha người. Nhưng người để lại ảnh chiếu trong Nhân giới, ta có thể tái tạo ra một người khác. Như vậy trong lòng người sẽ chỉ có thiện, cũng chỉ có ta...” Người áo đen cũng kinh ngạc trước ý nghĩ đáng sợ của mình. Nàng ta cười như điên, vừa cười vừa giơ lưỡi liềm dài lên chém mạnh xuống chiếc quan tài thủy tinh chứa ảo ảnh kia!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 269: Tâm Nguyên

 Người áo đen giật mình, tay chân luống cuống bay lượn trong mật thất, muốn thu hết tất cả những điểm sáng kia lại. Nhưng tốc độ của nàng ta không nhanh bằng những điểm sáng, vẫn có khá nhiều điểm sáng thoát khỏi sự khống chế của nàng ta bay về phía trời cao.

Người áo đen chạy vội tới gần cửa sổ, mở cánh cửa sổ đã được đóng kín thì nhìn thấy những điểm sáng kia càng bay càng cao, dần dần thoát khỏi tầm mắt của mình.

Không ngờ y để lại hậu chiêu!

Người áo đen căn môi, sững sờ nhìn chăm chăm vào những điểm sáng biến mất trong bầu trời đêm. Sau khi im lặng một lúc lâu, nàng ta mới quay người lại, đóng cửa sổ và bắt đầu thi triển pháp lực với cơ thể ảo ảnh của La Thần.

Biến một cơ thể ảo ảnh thành cơ thể thực không quá khó với một tu sĩ có tu vi cao cấp.

Đã từng có một đứa trẻ có thiên phú dị bẩm, nhưng trời sinh là kẻ thù của cha mình. Sau khi gây ra họa lớn, đứa trẻ này không muốn liên lụy tới cha mẹ mình, cuối cùng đã róc xương trả cha, róc thịt trả mẹ, trả lại ơn cha mẹ đã sinh ra và nuôi lớn mình. Sau đó sư phụ của cậu tìm được ba hồn sáu phách của cậu, lấy củ sen trong ao sen ở Tây Thiên Cực Lạc tạo ra một cơ thể mới, cậu mới lại đầu thai làm người.

Người áo đen chậm rãi tháo túi đựng đồ bên hông xuống, lấy ra một bông hoa sen trắng đang nở rộ, sau đó lại lấy thêm bốn đoạn củ sen tươi non, đặt xuống đất bày thành hình dáng một người.

Bông sen trắng vừa gặp được cơ thể ảo ảnh của La Thần thì nhanh chóng trở nên đen sì, héo rũ với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Không lâu sau bông sen trắng này đã biến mất sạch sẽ.

Người áo đen cười gượng: "... Người thật đúng là xấu xa, ngay cả hoa sen miễn nhiễm với bùn mà cũng không thể chịu được cái ác của người."

Chỉ có củ sen, không có hoa sen để tạo thành cơ thể, sẽ chỉ có hình dáng mà không có thần, là một người ngu si. Thần trí chưa mở, không thể nói là thiện hay ác được. Người áo đen ngăm nhìn bình linh ngọc chứa tất cả thiện của La Thần, sau khi suy nghĩ suốt cả đêm, cuối cùng nàng ta cũng hạ quyết tâm... Sẽ để bọn họ vĩnh viễn không thể chia lìa.

Người áo đen lấy ra một con dao nhỏ, cắt qua cổ tay trái mình.

Từng giọt máu từ màu đỏ biến thành màu đen đặc sệt nhỏ vào trong cơ thể mới được tạo ra. Đôi mắt hẹp dài nhưng không có thần sắc của La Thần cuối cùng có tiêu điểm.

Trong lòng người áo đen càng vui hơn, bàn tay kia nhanh chóng mở bình linh ngọc, rót tất cả thiện bên trong vào ngực của La Thần.

Sau một nén hương, La Thần đang nằm dưới đất chậm rãi ngồi dậy, bình tĩnh nhìn người áo đen rồi mới đứng lên.

Người áo đen nhìn gương mặt không có cảm xúc của La Thần đầy vẻ si mê. Nàng ta giơ một tay, kéo hẳn đến bên cạnh, dựa đầu vào ngực hẳn, khẽ nói: "... Lúc trước chia tay, sau đó không có tin tức gì của người. Ta không biết người ở phạm trần thế tục gây ra nhiều tình kiếp như vậy. Bây

giờ thì tốt rồi, ta trông chừng người, người trông chừng ta, không ai có thể tách9rời được chúng ta nữa.”

La Thần giống như một bức tượng đất, cứ đứng im ở trong mật thất.

Người áo đen bảo y đứng thì y đứng, bảo y ngồi thì y ngồi, bảo y đi lại thì y đi lại, bảo y ngủ thì y ngủ, biểu hiện hoàn mỹ như con rối không có linh hồn.

Người áo đen biết La Thần không có tim, mặc dù bây giờ chỉ là con rối, tốt xấu gì y cũng có hình dáng giống với người thật, hơn nữa mình nói gì nghe nấy, vì vậy dần dần chuyển tình cảm của mình tới con rối này, cũng thấy yên tâm hơn rất nhiều.

...

Vinh Tuệ Khanh dẫn theo ba linh sủng của mình đi theo con đường nhỏ trong núi, mười mấy ngày sau, cuối cùng bọn họ cũng tới bờ biển Trầm Tinh.

Biển Trầm Tinh là một trong bốn biển lớn, nhưng diện tích đương nhiên lớn hơn biển khổ cô từng đi qua rất nhiều.

Mặt biển màu xanh xám bao la, bầu trời xanh nhạt, từng con hải âu trắng bay giữa biển trời, sóng biển cuộn cuộn, từng đợt bọt biển trắng vỗ vào bờ cát, nhìn qua giống như một bức tranh sơn dầu trường phái ấn tượng.

Vinh Tuệ Khanh đứng trên một mỏm đá có hình thù kỳ quái nhô ra biển, nhắm mắt lại và phóng thần thức ra bên ngoài tìm kiếm trong biển Trầm Tinh.

Thần thức giống như cưỡi trên gió lao nhanh vào sâu trong biển Trầm Tinh.

Cô mới có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nhưng nhờ tu luyện Húc Nhật Quyết, còn có Đế Lưu Tương trợ giúp nên hồn phách của cô không giống với người bình thường, thần thức của cô rất mạnh mẽ, thậm chí có thể sánh ngang với tu sĩ Kết Đan.

Nhưng cho dù thần thức của tu sĩ Kết Đan có thể dò xét bao trùm trong mấy ngàn dặm, cô vẫn không thể thăm dò giới hạn cuối cùng của biển Trầm Tinh ở đâu.

Biển rộng mịt mờ, biết đâu là điểm cuối chứ?

Ở trên biển rộng như vậy, muốn tìm kiếm một bè nổi có kích thước nhỏ bé không đáng kể thì cần phải có cơ duyên và may mắn lớn tới mức nào...

Vinh Tuệ Khanh đổ mồ hôi đầm đìa thu về thần thức, cô ngồi xuống mỏm đá hình thù kỳ quái trên bờ biển.

Cô mở mắt ra, ngậy người nhìn về phía biển Trầm Tinh.

Xích Báo, Lang Thất và Khăng Khăng không dám thở mạnh, ngoan ngoãn ở bên cạnh cô.

Ngày đầu tiên, ngày thứ hai, ngày thứ ba... ngày thứ n...

Vinh Tuệ Khanh vẫn ngồi ở trên tảng đá hình thù kỳ quái, yên lặng nhìn biển rộng, không phải bất động, nhưng lại giống như một hòn vọng phu.

Cuối cùng, Lang Thất không chịu nổi mà nhảy dựng lên, nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh đang ngồi đờ đẫn trên mỏm đá kêu to: “Chủ nhân! Cô còn muốn nhìn tới khi nào hả?!... Cho dù cô có nhìn tới khi mặt biển thủng một lỗ đi nữa thì cái bè nổi kia cũng sẽ không tự mình bay tới trước mặt cô đâu, ta khuyên cô...”

Nó còn chưa nói dứt lời, Vinh Tuệ Khanh đột nhiên đứng lên, ngạc nhiên chỉ vào mặt biển lớn tiếng nói: “Bè nổi! Đó là bè nổi!... Đó có phải là bè nổi không?! Các người mau nhìn xem!”

Lang Thất giật mình... Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Nó nghi ngờ nhìn lên trời. Có phải ông trời cố ý không vậy? Nó vừa nói bè nổi sẽ không tự động bay tới trước mặt bọn họ thì bè nổi xuất hiện một cách thần kỳ như vậy, trôi dạt đến trước mặt bọn họ.

Vậy có khác nào trắng trợn đánh vào mặt nó...

Lang Thất cùng Khăng Khăng, Xích Báo đều từ từ quay đầu nhìn về phía biển Trầm Tĩnh.

Chỉ thấy ở phía đường chân trời quả nhiên có một bè gỗ dài đang theo gió dập dềnh tiến tới.

“Có phải là bè nổi không vậy? Có đúng không?... Chúng ta đi thôi!” Vinh Tuệ Khanh hét to một tiếng rồi nhảy từ trên mỏm đá có hình thù kỳ quái kia xuống, định lao về phía biển Trầm Tĩnh.

“Quay lại đi! Tuệ Khanh!” Một giọng nói trong trẻo từ phía xa vọng tới, chẳng bao lâu đã vang lên bên cạnh bọn họ. Một bóng người áo trắng lướt qua Xích Báo, Khăng Khăng và Lang Thất với tốc độ nhanh như tia chớp, giơ tay ngăn cản ở trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Tất cả tinh thần của Vinh Tuệ Khanh đều tập trung trên bè nổi cách đó không xa, căn bản không nghe được có người đang gọi mình, chỉ lao đầu vào trong lòng bóng người áo trắng kia.

“A! Là ai vậy? Nhanh tránh ra!” Vinh Tuệ Khanh giận dữ, còn tưởng là Xích Báo hay Lang Thất hóa thành hình người, ngăn cản đường đi của cô.

“Tuệ Khanh, muội tỉnh lại đi, là ta, Mão Tam Lang đây.” Trong giọng nói của Mão Tam Lang vừa vui mừng lại có phần thương xót, cẩn thận nắm lấy vai của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh mờ mịt ngẩng đầu nhìn, cuối cùng thấy rõ gương mặt tuần tú sạm đen trước mặt.

“Mão Tam ca! Sao huynh lại tới đây?” Vinh Tuệ Khanh chỉ kịp vui mừng trong nháy mắt, sau đó kéo cánh tay của cậu và chỉ vào chiếc bè nổi phía xa nói: “Mão Tam ca, huynh xem thử, đó có phải là bè nổi không? Ta vẫn luôn suy nghĩ làm sao để tìm được nó...”

Mão Tam Lang có chút thương hại lắc đầu, vuốt ve gương mặt Vinh Tuệ Khanh: “May mà ta chạy tới. Đó không phải là bè nổi, đó là một loại Thú Trai trong biển. Nó có thể nhận biết nguyện vọng tha thiết nhất trong lòng muội, sau đó phun ra một loại sương kỳ lạ, biến ra ảo ảnh và chờ muội bị lừa rồi tự chui đầu vào lưới, trở thành thức ăn của nó.”

Vinh Tuệ Khanh không tin, không ngừng lắc đầu: “Không thể nào! Không thể đâu! Nguyện vọng tha thiết nhất trong lòng ta căn bản không phải là bè nổi, mà là...”

Khăng Khăng lớn tiếng ho khan một tiếng, chỉ vào cảnh tượng phía xa, nói: “Cái vật kia càng lúc càng gần, ta có thể cảm giác được kết giới của nó. Chà chà, phạm vi cũng không nhỏ đâu.”

Một cánh tay Mão Tam Lang nắm thật chặt lấy vai của Vinh Tuệ Khanh, cánh tay khác vung lên, lấy một cái kim từ trong con mắt trái của mình ra nói với Vinh Tuệ Khanh nói: “Muội nhìn ta phá ảo ảnh của con Thú Trai này nhé.” Nói xong, tay phải cậu ném về phía trước, cái kim thêu trong tay lập tức biến mất.

Chỉ trong phút chốc, bè nổi phía chân trời đột nhiên có động tĩnh lạ, không ngừng nhảy lên trên mặt biển, biển vốn yên tĩnh cũng dâng lên sóng

lớn kinh người.

Mão Tam Lang ôm Vinh Tuệ Khanh lùi nhanh về phía sau, tránh bờ cát đang bị sóng biển đập tới.

Ở ngay trước mặt Vinh Tuệ Khanh, cảnh tượng bề nổi vỡ vụn thành từng mảnh, thay vào đó là một cái đầu cá màu đen dẹt giống như ngọn núi nhỏ xuất hiện. Giữa cái đầu cá kia chỉ có một con mắt, nhưng chính giữa con mắt duy nhất bị kim khâu của Mão Tam Lang cắm vào, từng dòng máu đen từ trong con mắt duy nhất này chảy ra, rơi vào trong biển Trầm Tinh, nhuộm một mảng mặt biển biến thành màu đen.

Máu này có mùi tanh rất nồng, người bình thường không chịu nổi.

Nhưng tinh linh, động vật trong biển lại rất thích mùi này, chúng bị mùi này hấp dẫn mà liều mạng lao tới.

Mão Tam Lang làm một phép định thân cho Vinh Tuệ Khanh và nói với Xích Báo: “Người tới bảo vệ muội ấy, ta đi lấy máu và khí của Thú Trai. Đó là pháp bảo mạnh nhất để loại bỏ huyền thuật, ngàn năm khó gặp!”

Cơ thể của con Thú Trai to lớn nên hành động bất tiện, bình thường chúng sẽ không lộ mặt, bao giờ cũng hóa ra đủ loại ảo ảnh dụ dỗ lòng người tới làm thức ăn cho nó.

Rất nhiều tu sĩ đã rơi vào cạm bẫy của con Thú Trai, nhưng không có mấy người từng thật sự thấy được hình dáng thật sự của nó.

Trong những điểm giao dịch của các tu sĩ Ngũ Châu Đại Lục, máu và khí của Thú Trai đều là thứ tốt giống như đan dược thất phẩm vậy, có tiền cũng không mua được.

Xích Báo lập tức hóa thành hình người, đỡ lấy Vinh Tuệ Khanh đã bị trúng phép định thân.

Mão Tam Lang rút một thanh trường kiếm ra ném vào không trung, bản thân đạp trên kiếm lao về phía Thú Trai đang không ngừng lăn lộn ở gần đó.

Thú Trai là yêu thú trời sinh. Không biết con Thú Trai này đã ở trong biển Trầm Tinh bao lâu, cũng không ai biết nó có tu vi thế nào.

Mão Tam Lang nín thở, vận chuyển Húc Nhật Quyết tới cực hạn và lao tới đỉnh đầu của Thú Trai, sắp đâm xuống một kiếm!

Thú Trai đột nhiên mở miệng nói tiếng người với Mão Tam Lang: “Ta biết nguyện vọng trong lòng ngươi, nếu ngươi tha cho ta một mạng, ta có thể giúp ngươi đạt được tâm nguyện.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 270: Cám Dỗ

 Nếu đồng ý với nó thì mình có thể được như vậy thật không?

Suốt bốn năm năm, ngày nào, đêm nào cậu cũng mong nhớ, nỗi niềm đó đã trở thành khắc cốt ghi tâm, nhưng đến bây giờ vẫn là vở kịch một vai chỉ có mình cậu diễn. Nếu như đồng ý với nó, có phải cậu sẽ được cô đáp lại, từ nay về sau làm chim liền cánh, chỉ muốn làm uyên ương không cần thành tiên hay không?

Trên trán Mão Tam Lang xuất hiện từng giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu. Trên gương mặt sạm đen có một nửa đỏ như máu, một nửa lại tím ngắt, tựa như trong đầu đang diễn ra một trận chiến đấu kịch liệt.

Nhận lấy hay là bỏ qua, đây là một lựa chọn khó khăn đối với vô số người.

Thú Trai chờ một lúc lâu nhưng không đợi được câu trả lời của yêu tu trên đỉnh đầu mình, vết thương trong con mắt duy nhất vì bị trúng kim thêu càng thêm nghiêm trọng. Nếu như không thể sớm đuổi yêu tu khó đối phó này đi để nó nhanh chóng về dưỡng thương, sợ là tu vi vạn năm của nó sẽ bị hủy chỉ trong chốc lát.

“Chỉ cần người tha cho ta được sống, ta không chỉ cho người máu và khí trai của ta, còn có một cô gái, cô gái mà người yêu mến nhất, nàng sẽ yêu người đến chết không thay đổi. Cho dù người có đánh nàng, nàng mắng nàng, hành hạ nàng, nàng cũng tuyệt đối không rời khỏi người...”

Thú Trai hạ quyết tâm tăng thêm mức độ hấp dẫn, thậm chí lạng lẽ rút chân khí trai mà mình đã lâu không dùng vào trong đầu Mão Tam Lang.

Bình thường, sẽ không có sinh linh nào có thể chống lại chân khí của con trai. Với một Thú Trai tu luyện vạn năm, thậm chí ngay cả tiên nhân cũng không thể chống đỡ lại được chân khí trai của nó. Trong đó có khát khao hoang dại nhất, tham lam nhất, hấp dẫn nhất và bí ẩn nhất mà nó luyện ra được từ Nhân giới. Tất cả những điều này đều được Thú Trai tu luyện ra từ thức ăn lợi hại nhất. Thú Trai càng lớn tuổi, chân khí trai nhận được từ Nhân giới lại càng nhiều, càng đặc.

Nhưng chân khí trai như vậy cũng là thứ tai họa nhất, tối tăm nhất.

Chân khí trai vừa được rút vào cơ thể Mão Tam Lang, Mão Tam Lang đã gần như bị thôi miên lại đột nhiên tỉnh táo lại.

Bởi vì cậu tu luyện Húc Nhật Quyết gia truyền.

Mà Húc Nhật Quyết trời sinh chống lại tất cả tà công mị thuật.

Những cám dỗ của Thú Trai lúc trước còn ở trong phạm vi ông trời cho phép, là một loại mong mỏi và ao ước tự nhiên, không phải là thứ ô uế, tội ác hay tai họa gì.

Nhưng khi cám dỗ trở nên không thể áp chế, biến thành không từ thủ đoạn, vậy loại cám dỗ này đã biến chất, đã thành tà thuật và tội ác không chính đáng.

Húc Nhật Quyết tự nhiên vận chuyển lập tức loại bỏ hết tất cả chân khí trai rút vào trong cơ thể của Mão Tam Lang.

Mão Tam Lang thở hắt ra một hơi, lớn tiếng nói: “Người lợi hại như vậy tại sao không tự giúp mình đạt được tâm nguyện đi?” Nói xong, trường kiếm trong tay cậu đâm mạnh xuống đỉnh đầu Thú Trai.

Thú Trai phát ra một tiếng hét lớn, từ trong biển có một cái đuôi cá thật dài hất mạnh ra khỏi mặt nước, phát ra những tiếng ào ào đập tới đỉnh đầu của Mão Tam Lang.

Mão Tam Lang nắm chặt trường kiếm trong tay liễu mạng đâm mạnh xuống tiếp.

Đầu của nó chính là chỗ lợi hại nhất và cũng là nơi yếu ớt nhất của Thú Trai.

Có thể nói thức hải đan điền của nó đều nằm trong phạm vi đó.

Công pháp của nó thuộc về yểm thuật độc môn, cũng được gọi là nhãn thuật, cần dùng mắt để thi triển ra pháp thuật. Con mắt duy nhất của nó là cửa sổ dùng để phô bày tu vi với bên ngoài.

Cái kim khâu của Mão Tam Lang là kẻ địch trời sinh đối đầu với tất cả các loại nhãn thuật. Húc Nhật Quyết cũng là đối thủ một mất một còn của chân khí trai - bùa hộ mệnh cuối cùng của Thú Trai...

Yêu tu Mão gia luôn là cấm kỵ của các tu sĩ tu luyện nhãn thuật, nên khi biết Mão gia chỉ thường qua lại ở nước Đại Sở, những yêu thú và tu sĩ tu luyện nhãn thuật đều tránh xa nước Đại Sở, thậm chí là Đông Đại Lục.

Con Thú Trai này đã từng nghe nói về yêu tu Mão gia. Tiếc rằng nguyện vọng của Vinh Tuệ Khanh quá mãnh liệt truyền đi thật xa trên biển Trầm Tinh. Thú Trai chuyên thu lấy các loại nguyện vọng và cảm dỗ của Nhân giới nên rất khó có thể cưỡng lại sự hấp dẫn này, bởi vậy nó mới chấp nhận mạo hiểm đi tới gần khu vực biển Đông Đại Lục với ý định nuốt lấy nguyện vọng của Vinh Tuệ Khanh, thậm chí là nuốt lấy cô. Nó không ngờ lần đầu tiên tới gần khu vực biển Đông Đại Lục đã gặp phải kẻ địch lớn nhất của tất cả dị thú và tu sĩ tu luyện nhãn thuật... chính là người của Mão gia!

Lúc này nó hiểu rằng mình gặp phải đối thủ một mất một còn, nó sợ hãi run cầm cập, khôi phục lại hình dáng thật sự.

Hóa ra hình dáng thật sự của Thú Trai chỉ là một con cá vàng nhỏ một đuôi lớn bằng bàn tay, mắt tròn to, đang không ngừng quẫy đuôi xin xỏ.

Mão Tam Lang thu lại trường kiếm, cầm con cá vàng nhỏ ở trong bàn tay cười lạnh nói: “Người còn có chiêu gì nữa, cứ dùng hết đi!”

Con cá nhỏ chỉ có một mắt lại bị đâm cho gần như mù, trong con mắt duy nhất không ngừng chảy máu, màu máu nhạt đến mức gần như nhìn không rõ.

“Đây là máu trai của ta, máu trai thật sự đấy. Chân khí trai đã bị người phá, tạm thời không có khả năng tập trung khí trai nữa...” Con cá nhỏ vẫy đuôi trong tay Mão Tam Lang, hoảng sợ quay đầu nhìn quanh, tầm mắt càng lúc càng mờ hồ.

Mão Tam Lang lấy ra một bình linh ngọc và thu lấy máu con cá vàng nhỏ nằm trong lòng bàn tay mình, sau đó mang theo nó trở lại bờ biển Trầm Tinh.

Xích Báo giữ chặt Vinh Tuệ Khanh, đầu quay sang phía khác, không dám nhìn Vinh Tuệ Khanh.

“Thả muội ấy ra, ta đã mang Thú Trai đến rồi.” Mão Tam Lang nhảy từ trên phi kiếm xuống, thu lại phép định thân trên người Vinh Tuệ Khanh.

Cho dù cơ thể của Vinh Tuệ Khanh không thể cử động nhưng mắt vẫn không chịu nhắm lại.

Cô nhìn thấy rõ quá trình Mão Tam Lang thu phục Thú Trai.

“Ta cho muội cái này. Đây là hình dáng thật sự của Thú Trai, đây là máu trai của nó, máu trai thật sự.” Mỗ Tam Lang đặt hai bình linh ngọc một lớn một nhỏ vào trong tay Vinh Tuệ Khanh.

Khăng Khăng nhảy lên trên vai Vinh Tuệ Khanh, tò mò nhìn vào bình linh ngọc có chứa máu trai rồi cười đến ngã lăn ra: “Không trách được những tu sĩ năm đó sẵn giết Thú Trai ở biển Quán Sầu, khi thu được máu trai đều thất vọng, còn bảo trong sách cổ nói máu trai có thể phá được tất cả huyền thuật là lừa người. Hóa ra bọn họ thu được không phải là máu trai thật sự, cũng khó trách giá của máu trai trong chợ đêm vẫn cao như thế... Ủ, xem ra vẫn có người thật sự hiểu biết, ở phía sau không chế giá của máu trai...”

Hóa ra trong vạn năm qua các tu sĩ chưa từng nhìn thấy được hình dáng thật sự của Thú Trai. Mọi người nhìn thấy nhiều nhất cũng chỉ là cái đầu cá bẹp giống như ngọn núi nhỏ đang di chuyển. Khi đánh chết con cá lạ này, những tu sĩ kia cho rằng mình đã giết được Thú Trai. Bọn họ làm sao ngờ được con cá lạ đầu bẹp kia cũng chỉ là ảo giác, hơn nữa còn là ảo giác hoàn toàn không giống thật, không biết đã có bao nhiêu tu sĩ sẵn giết Thú Trai bị lừa, Thú Trai với hình dáng thật lại chạy thoát khỏi bàn tay bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh lặng người nhìn con cá vàng nhỏ bị mù ở trong bình linh ngọc, không biết định nghĩa cảm giác trong lòng thế nào. Cảm giác từ tuyệt đối thất vọng đến hi vọng tràn đầy, sau đó lại rơi vào trong vực sâu của thất vọng, chẳng khác nào ngồi tàu lượn siêu tốc, thật sự làm cho Vinh Tuệ Khanh cảm thấy khó chịu.

“Mỗ Tam Lang, sao ngươi lại chạy tới đây?” Khăng Khăng thấy Vinh Tuệ Khanh chờ người ra nhìn con cá vàng trong bình linh ngọc thì vội vàng đổi chủ đề: “Không phải ngươi luôn chờ ở ngoài cửa của Thanh Vân Tông sao?”

Trên gương mặt Mão Tam Lang lộ ra vẻ xấu hổ, ấp úng nói với Khăng Khăng: “À, cái đó, ta là... ta là... Bởi vì... Cho nên...”

Khăng Khăng nhìn chăm chăm vào Mão Tam Lang hồi lâu, sau đó đưa ra kết luận: “Là Tông chủ Thanh Vân Tông mật báo cho người biết, đúng không?”

Vai của Mão Tam Lang rũ xuống, yếu ớt đáp: “Đúng...” Sau đó, cậu lén nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh vẫn thờ đờ nhìn con cá vàng nhỏ Thú Trai trong bình linh ngọc.

Mão Tam Lang hơi thất vọng, sự bất lực và vô vọng trong lòng càng thêm mãnh liệt, thật giống như một núi lửa cháy âm ỉ đã lâu, lúc này dung nham bốc lên, nhưng trên mặt đất lại không thấy một làn khói nào.

“Đúng rồi, ta tới vì có chuyện muốn báo cho các người biết. Không biết là ai truyền tin tức đến, nói Long Thần Thính Phong đã trở lại bốn biển, muốn tổ chức lễ mừng thọ của ngài. Các tinh linh và động vật biển các nơi, còn có rất nhiều tu sĩ của Ngũ Châu Đại Lục nhận được tin tức muốn đi tới chúc mừng ngài. Các người có muốn đi chúc thọ Long Thần không? Nếu có thể làm ngài vui vẻ có lẽ sẽ thật sự cầu được ước thấy đấy.” Mão Tam Lang do dự rất lâu, sau đó vẫn nói ra tin tức này.

“Ồ? Long Thần gửi thiệp mời mọi người tới mừng thọ à?” Lang Thất đứng phắt dậy, biến thành hình người. Nó cùng Xích Báo đứng bên cạnh Vinh Tuệ Khanh hỏi.

“Không. Ta nghe nói Long Thần cũng không muốn làm lớn, nhưng có nói ai có thể tìm tới chỗ của ngài thì ngài sẽ thực hiện ba nguyện vọng của người đó.” Lời Mão Tam Lang nói làm Vinh Tuệ Khanh sững sờ, hai mắt sáng ngời nhìn lướt qua gương mặt cậu.

Ánh mắt Lang Thất cũng sáng rực: “Ba nguyện vọng à? Tốt quá!... Nếu như ta tìm được Long Thần, ta sẽ nói cho hẳn biết ước nguyện thứ ba của ta là cho thêm ba nguyện vọng nữa!”

Bốp!

Khăng Khăng và Xích Báo đều cho Lang Thất một tát: “Sao người có thể tham thế hả? Người tưởng Long Thần là kẻ ngốc chắc? Bản thân người muốn chết thì tránh xa chúng ta ra, đừng để chúng ta bị vạ lây!” Khăng Khăng trợn trừng mắt, răn dạy Lang Thất.

“Thật ra, trước đây đã từng có người dùng chiêu của người với ta rồi...” Một giọng nói khẽ truyền tới tai mọi người.

Mọi người lập tức nhìn về phía âm thanh phát ra.... Đó chính là con cá vàng nhỏ trong bình linh ngọc đang được Vinh Tuệ Khanh cầm trong tay.

Vinh Tuệ Khanh kêu to một tiếng: “Ta nhớ ra rồi!... Người chính là con cá vàng kia sao? Người cho hai vợ chồng ông lão đánh cá ba nguyện vọng, cuối cùng để bọn họ từ người đánh cá nghèo bình thường ngồi lên ngôi Hoàng đế. Đó có phải là người không hả?”

Đầu của con cá vàng nhỏ Thú Trai nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh và liên tục gật đầu: “Người cũng biết à? Đó là chuyện rất lâu trước đây rồi. Khi đó ta ở một thế gian khác tu hành, vì báo ơn và kết thúc một đoạn nhân quả mới bồi thường cho bọn họ. Đáng tiếc, bọn họ quá tham...” Sau đó con cá vàng nhỏ Thú Trai vẫy đuôi bơi ở trong bình linh ngọc: “Ta cũng quá tham giống bọn họ, cho nên mới gặp phải kiếp nạn này.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 271: Thuyền Báu

 Khăng Khăng giận dữ, bay lên in một dấu chân hình hoa mai nhỏ nhằn lên mặt Lang Thất: “Người muốn làm phản à!... Người mắng ai là fan cuồng hả?!”

Lang Thất ôm mặt tránh Phi Thiên Vô Ảnh Cước của đại gia Khăng Khăng, kinh ngạc nói: “Người làm sao biết cái gì là fan cuồng?... Thiên vương áp đảo địa hồ?!”

Khăng Khăng và Xích Báo đều nhìn Lang Thất với ánh mắt xem đồ ngốc, Lang Thất thấy vậy ủ rũ cúi đầu, tìm một chỗ ngồi vẽ vòng tròn.

Mão Tam Lang giơ tay che trán, lại nhìn về phía biển Trầm Tinh, đề nghị: “Ở đây sẽ nhanh chóng trở nên náo nhiệt. Hay là chúng ta đi tìm xem có thuyền nào sắp ra biển rồi xin bọn họ cho đi cùng, dù sao có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Biển Trầm Tinh rất rộng, nhìn qua cũng phải hơn vạn dặm.

Biển rộng mênh mông như vậy, muốn tìm được tung tích của Long Thần, hoặc không dựa vào Long Thần mà muốn tìm kiếm tung tích của bè nổi cũng là chuyện mò kim đáy biển.

Vinh Tuệ Khanh ngơ ngẩn nhìn về phía biển Trầm Tinh một lúc lâu mới nói: “Cũng được, dù chúng ta muốn tự mình ra biển thì phải có thuyền mới được. Nhưng chúng ta phải đi đâu để tìm thuyền đây?”

Gần biển Trầm Tinh cũng có rất nhiều làng chài nhỏ, quanh năm có thuyền đánh cá ra biển. Nhưng bọn họ chỉ có thể đánh cá ở gần bờ, tuyệt đối không thể đi tới sâu bên trong biển Trầm Tinh.

Càng đi vào trong, tinh linh và động vật biển sẽ càng nhiều, người bình thường không có tu vi làm sao dám tiến vào chứ?

Hơn nữa, thuyền đi biển bình thường không thể thật sự đi sâu vào biển Trầm Tinh được.

Chắc chắn phải là thuyền biển có pháp lực nhất định mới có thể thật sự gánh vác được nhiệm vụ đi sâu vào trong biển.

Sau khi Mỗ Tam Lang quyết định đi theo Vinh Tuệ Khanh tới biển Trầm Tinh thì đã tranh thủ thời gian đi tới thành Hồ Lô một chuyến.

Những yêu tu rời khỏi phố Hồ Lô đều thông qua truyền tống trận tới thành Hồ Lô sinh sống.

Cha mẹ của Mỗ Tam Lang đã xây lại một ngôi nhà ở thành Hồ Lô, nó giống hệt với nhà họ Mỗ ở phố Hồ Lô.

Mỗ Tam Lang vội vàng chạy về báo cho cha mẹ biết mình vẫn bình an, cũng nói ra chuyện muốn đi theo Vinh Tuệ Khanh tới biển Trầm Tinh.

Mỗ Quang và đại nương mậ đều đã chấp nhận lựa chọn của Mỗ Tam Lang nên không ngăn cản nhiều, coi như đó là một bước mà cậu nhất định phải đi trên con đường tu hành. Cho dù là sướng hay khổ đều phải do bản thân tự trải qua.

Nghe nói Vinh Tuệ Khanh muốn đi tới biển Trầm Tinh, Mỗ Quang nói hết những tin tức mình mới nhận được cho Mỗ Tam Lang nghe, để cậu biết Long Thần Thính Phong quay về bốn biển, hơn nữa sắp tới lễ mừng

thọ nên đưa ra một lời hứa, nếu người nào có duyên có thể tìm được ngài ấy thì sẽ được thực hiện ba nguyện vọng.

Mão Quang và đại nương mập nghĩ, bất kể là Vinh Tuệ Khanh hay Mão Tam Lang nhận được cơ hội này thì bọn họ đều sẽ rất vui mừng.

Mão Tam Lang nghe được tin tức này cũng rất kích động. Tuy nhiên khi đó cậu không hề có ý định sẽ thông qua Long Thần Thính Phong để đạt được nguyện vọng của mình. Cậu chỉ muốn giúp Vinh Tuệ Khanh tìm được Long Thần, để nguyện vọng của cô thành hiện thực.

Trên đường chạy ra khỏi thành Hồ Lô, Mão Tam Lang biết lời hứa của Long Thần Thính Phong đã được truyền ra khắp giới tu hành của Đông Đại Lục, rất nhiều tu sĩ đang tập trung sức người, sức của chạy tới biển Trầm Tinh.

Dù sao Long Thần Thính Phong có danh tiếng quá vang dội. Đó là sự tồn tại giống như vị thần thượng cổ, cho dù không được cơ hội hoàn thành tâm nguyện, chỉ cần có thể gặp ngài ấy, nói chuyện với ngài ấy vài câu có lẽ sẽ nhận lợi ích rất lớn.

Mão Tam Lang còn biết, trong nửa tháng qua cửa hàng luyện khí lớn nhất Đông Đại Lục là Vạn Bảo Các chuyên chế luyện thuyền báu đi biển đã được đặt hàng sạch. Cậu cố gắng đi nhanh tới đó nhưng không kịp đặt một chiếc thuyền báu nào cả.

“Nghe nói Vạn Bảo Các luyện ra một chiếc thuyền báu rất lợi hại, dài năm mươi trượng, cao ba mươi trượng. Chiếc thuyền tổng cộng năm tầng, có thể chứa được một nghìn người.” Mão Tam Lang tiếp tục giới thiệu cho Vinh Tuệ Khanh nghe về phương tiện vượt biển.

Khăng Khăng nghe rất say sưa, suốt ruột nói: “Thuyền lớn như vậy thì nhất định phải còn chỗ chứ? Hay chúng ta đi hỏi xem ai đã mua chiếc

thuyền này, sau đó cho hắt ít linh thạch, bảo hắt cho chúng ta đi theo lên thuyền?”

Vinh Tuệ Khanh hỏi Mão Tam Lang: “Huynh có biết là ai mua không? Chủ thuyền sẽ cho chúng ta lên thuyền sao?”

Mão Tam Lang vò đầu nói: “Ta vội vàng tìm muối nên chưa kịp hỏi kỹ. Nhưng chỉ cần muối muốn ngồi thuyền này, ta sẽ đi tìm hiểu giúp. Mọi người cứ tạm thời tìm chỗ nghỉ ngơi đã, chờ ta tìm hiểu xong sẽ về tính toán tiếp.”

Vinh Tuệ Khanh im lặng không nói gì.

Xích Báo ho khan một tiếng: “Ta hơi đói, muốn bắt ít cá nướng ăn...”

Lang Thất đang ngồi xõm ở bên cạnh vẽ vòng tròn nhưng thật ra vẫn lắng tai nghe bọn họ nói chuyện. Vừa nghe hắt nói vậy, nó đã nhảy lên hét lớn: “Ta đi bắt cá! Xích Báo nhóm lửa!”

Xích Báo nháy mắt với Khăng Khăng.

Khăng Khăng hiểu ý, nhảy từ trên vai Vinh Tuệ Khanh sang vai Xích Báo.

Xích Báo khom người xuống đất, biến lại dáng vẻ của con báo chờ Khăng Khăng chạy về phía xa.

Trong gió truyền đến giọng nói của Xích Báo: “Chủ nhân tạm thời cứ nghỉ ngơi đi, chúng ta đi tìm gỗ nhóm lửa đã...”

Vinh Tuệ Khanh nâng mi mắt lên, nhìn lướt qua mấy lùm cây thấp xung quanh... Thứ nhóm lửa tốt nhất đã ở ngay bên cạnh mà. Hai tên này đã lộ rõ ý đồ.

Mão Tam Lang cũng hiểu rõ ý của Xích Báo và Khăng Khăng nên âm thầm cảm kích cả hai. Cậu im lặng nhìn Vinh Tuệ Khanh một lúc lâu mới quay người lại nói: “Muội nghỉ ngơi đi, ta đi tìm thuyền.” Nói xong, cậu vội vàng đi lướt qua cô, chẳng bao lâu đã không thấy bóng dáng nữa.

Vinh Tuệ Khanh thở dài, ngồi dựa vào một tảng đá lớn ôm gối, mắt nhìn mặt biển bao la, chìm vào trong suy nghĩ.

Lang Thất bắt mấy con cá lớn chạy về trước.

Khi nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh một mình ngồi ôm gối ở phía dưới tảng đá lớn, Lang Thất rụt rè đi tới gần, thò đầu nhìn xung quanh hỏi: “Bọn họ đi đâu vậy?”

Vinh Tuệ Khanh thản nhiên nói: “Đi rồi.”

Lang Thất cảm thấy bẽ mặt, tự mình đi sang bên cạnh đào một cái vũng nước nhỏ rồi đặt con cá lớn sang một bên, không biết nó biến từ đâu ra một con dao nhỏ, bắt đầu cạo vảy và làm sạch mấy con cá lớn này.

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày xem nó bận rộn, đột nhiên nói: “Cá lớn như vậy lát nữa làm sao nướng?”

Thật ra đám người Vinh Tuệ Khanh đều đã là tu vi Trúc Cơ nên có thể ích cốc, bọn họ ăn những con cá này chẳng qua chỉ cho đỡ thèm.

Lang Thất tập trung rửa sạch con cá lớn, lưỡi biếng nói: “Có thể cắt cá thành từng lát mỏng rồi làm cá nướng phi lê.” Sau đó nó quay đầu lại nhìn Vinh Tuệ Khanh cười đầy vẻ quý quyết. “Cô cũng đã ăn cá nướng phi lê rồi. Đặc biệt là món bít tết cá, món ăn ngon nhất trong căng tin của trường đại học.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn sang nơi khác, rất thản nhiên nói: “Căng tin trường đại học là gì?... Từ trước tới nay ta chưa từng nghe nói qua.”

Gương mặt Lang Thất cứng đờ, hận không thể chống nạnh mắng to: “... Giả vờ! Cô cứ cố gắng mà giả vờ đi!... Tất cả đều là đám cặn bã! Nô dịch đồng bào của mình!”

Vinh Tuệ Khanh dường như nghe được tiếng nói trong lòng Lang Thất, khẽ “hừ” một tiếng.

Lang Thất vội vàng tươi cười: “Ta nghe người ta nói, ta cũng không biết căng tin trường đại học là thứ gì cả.” Nói xong, nó quay đầu lại tiếp tục làm cá.

Chờ nó làm xong mấy con cá lớn thì Khăng Khăng và Xích Báo cũng trở về.

Cả hai thật sự mang về không ít củi.

Xích Báo nhanh chóng xếp thành một đống củi, hỏi Vinh Tuệ Khanh phù lửa để nhóm lửa.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới Tiểu Ô trong đan điền của mình, muốn gọi nó ra nhóm lửa giúp. Nhưng hình như lần trước luyện đan làm nó tiêu hao quá nhiều sức lực, đến giờ vẫn luôn ngủ say, cô gọi thế nào nó cũng không chịu tỉnh.

“Để ta làm cho.” Mảo Tam Lang xuất hiện trong không trung và vung tay đánh về phía đống củi.

Đống củi kia lập tức bốc cháy hừng hực.

Lang Thất lấy cành cây xâu cá, bắt đầu nướng.

Vinh Tuệ Khanh đứng lên và nói với Mảo Tam Lang: “Chúng ta qua bên kia một lát.”

Mảo Tam Lang mừng rỡ, vội vàng gặt đầu và đi theo bên cạnh cô.

Vinh Tuệ Khanh đi về phía bờ biển.

Hạt cát nhỏ dần dần ẩm ướt, hơi nước cũng lớn hơn.

Vinh Tuệ Khanh cởi giày ra, cầm ở trong tay, tiếp tục đi trên bờ biển.

Bàn chân trắng trẻo lộ ra ở trước mặt Mão Tam Lang, mỗi ngón chân trắng hồng giống như châu bảo, làm người ta động lòng.

Mão Tam Lang cúi đầu liếc nhìn, lại vội vàng dời ánh mắt, hỏi: “Muội có gì muốn nói với ta?”

Vinh Tuệ Khanh nghiêng đầu liếc nhìn cậu, muốn nói lại thôi.

“Nếu như muốn khuyên ta đừng đi theo muội thì không cần phải nói. Ta không có ý gì, cũng sẽ không nói lại chuyện muốn làm linh sủng của muội nữa. Muội chỉ cần coi ta như một người bạn đi cùng là được. Hơn nữa...” Mão Tam Lang dừng lại một lát mới nói tiếp: “Ta cũng muốn đi tìm Long Thần Thính Phong. Cho dù không thể nhận được ba nguyện vọng, nhưng có thể nói chuyện với ngài ấy, được ngài ấy chỉ điểm một chút về vấn đề tu hành cũng đủ để ta hưởng thụ cả đời rồi.”

“Huynh gặp phải rào cản trong tu hành sao?”

“Ừ, từ rất lâu rồi, mãi không thể vượt qua được. Ta chỉ muốn đi ra ngoài du lịch, đi dạo xung quanh, xem có thể đột phá được rào cản này không.... Ta đã dừng lại ở Trúc Cơ hậu kỳ quá lâu rồi.” Mão Tam Lang nói xong lại lộ ra vẻ mặt đau buồn.

Vinh Tuệ Khanh khẽ thở dài: “Vậy thì được rồi. Huynh phải có cuộc sống của mình, có thứ mình theo đuổi. Không cần lãng phí thời gian vì ta. Nếu huynh muốn tìm Long Thần Thính Phong hỏi thăm vấn đề, ta cũng sẽ để ý giúp huynh. Nếu như ta có cơ duyên tìm được Long Thần, ta sẽ nhờ

ngài giúp huynh đột phá rào cản... Coi như ta báo đáp ơn Mỗ đại thúc và đại nương mập đã nhiều năm che chở.”

Mỗ Tam Lang cười nói: “Cứ quyết định như vậy nhé. Chúng ta sẽ đi cùng nhau, cùng tìm kiếm Long Thần.” Nói xong, cậu lại bổ sung thêm một câu: “Giống như bạn bè bình thường vậy. Nếu như mọi cảm thấy ta đi theo cả nhóm không tiện thì ta tự ngồi thuyền đi cũng được.”

Vương mặc trong lòng Vinh Tuệ Khanh đã được hóa giải, cô cười nói: “Không cần phải làm vậy. Chúng ta đi cùng cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau. Nếu chúng ta cùng đường, cùng đi cũng không sao cả... huynh hỏi thăm tin tức về thuyền báu thế nào rồi?”

Mỗ Tam Lang cố nén tâm sự trong lòng xuống, nói với Vinh Tuệ Khanh về tình hình thuyền báu.

“... Chủ nhân của thuyền báu chỉ đồng ý cho một trăm người lên thuyền. Chỉ có tầng hai và tầng ba là mở cho khách bên ngoài đến, vé lên thuyền rất đắt, cần mười vạn linh thạch hạ phẩm cho một chỗ.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 272: Mỗi Người Có Nhân Duyên Riêng

 “Hai người.” Mảo Tam Lang cười nói: “Ta có linh thạch...”

Vinh Tuệ Khanh xua tay ngăn cản cậu: “Chỉ có ba mươi vạn linh thạch hạ phẩm thôi, ta vẫn trả được. Ta sợ có quá nhiều người muốn đi, đến lúc đó mọi người đấu giá mới thảm.”

Mảo Tam Lang cười to, làn da sạm đen kết hợp cùng hàm răng trắng sáng, đáng vẻ tươi cười rạng rỡ giống như ánh sáng mặt trời, trông rất cuốn hút.

Vinh Tuệ Khanh cũng không nhịn được cười theo.

“Sẽ không đến mức như vậy đâu. Muội tưởng ai trong giới tu hành Ngũ Châu Đại Lục này cũng có thể dễ dàng lấy ra được mười vạn linh thạch hạ phẩm sao?” Mảo Tam Lang nói đầy ẩn ý: “Ngày mai muội đi theo ta ra bến, xem chỗ nộp linh thạch sẽ biết.”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc: “Có nhiều tu sĩ đi ra ngoài tìm kiếm Long Thần như vậy, lẽ nào không có tới một trăm người ra nộp mười vạn linh thạch hạ phẩm sao?!”

Về mặt Mảo Tam Lang hơi sững sờ, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “... Thật ra trong giới tu hành của Ngũ Châu Đại Lục, tám phần tài nguyên chủ yếu đều nằm trong tay tông môn đỉnh cấp, hai phần còn lại thì một phần rưỡi ở trong tay của tông môn cấp hai. Tông môn cấp ba giữ tám phần trong một nửa phần còn lại. Rất nhiều tán tu tầng0dưới cùng chỉ có thể tranh đoạt hai

trong nửa phần còn lại này. Muội suy nghĩ kĩ xem, cuối cùng liệu có bao nhiêu người có thể bỏ ra mười vạn linh thạch hạ phẩm?”

Vinh Tuệ Khanh thầm tính toán. Toàn bộ giới tu hành, tám mươi phần trăm tài nguyên nằm trong tay tông môn đỉnh cấp. Mà tu sĩ của tông môn đỉnh cấp chỉ chiếm một phần rất nhỏ trong toàn bộ giới tu hành, thậm chí còn chưa tới một phần, chỉ có một phần nghìn, hoặc có lẽ là một phần vạn. Tông môn cấp hai giữ mười lăm phần trăm tài nguyên, tính toán ra người tông môn cấp hai đại khái chiếm một phần trăm của toàn bộ giới tu hành. Tông môn cấp ba giữ bốn phần trăm tài nguyên của giới tu hành, tính toán ra người tông môn cấp ba chiếm hai mươi phần trăm trong toàn bộ giới tu hành.

Nói như vậy, tám mươi phần trăm tu sĩ tầng dưới cùng của toàn bộ giới tu hành chỉ có thể đi tranh cướp một phần trăm tài nguyên này.

Thật sự quá tàn khốc.

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên phát hiện mình thật ra rất may mắn. Cho dù cô mất đi cha mẹ, người thân, nhưng trên con đường tu hành vẫn có thể nói là gặp may mắn. Thứ mà người khác tốn công tốn sức mới chiếm được hình như cô không bỏ công sức đã có nó. Nói ví dụ như thiên phú, ví dụ như cơ duyên.

Đương nhiên, thứ người khác dễ dàng có được, ví dụ như tình thân, ví dụ như gia đình lại trở thành hi vọng quá xa vời với cô.

Được cái cô vốn là một người không ôm chí lớn, lúc trước chịu khó tu luyện là vì mẹ của mình. Bây giờ cô cố gắng tu luyện lại là vì La Thần và người nhà đã qua đời...

Có lẽ cô phải thay đổi tình trạng của mình.

Tu luyện là vì người khác, nhưng còn là vì mình nữa.

Ngày hôm sau, Vinh Tuệ Khanh dùng khăn che mặt, dẫn theo Xích Báo và Lang Thất đã hóa thành hình người đi theo Mảo Tam Lang tới bến tàu, tìm thuyền lớn ra biển.

Vị trí bến tàu này không xa chỗ bọn họ nghỉ tạm tối qua.

Từ phía xa nhìn lại, ngoài bờ biển phía xa có một chiếc thuyền rồng cực lớn đang đậu.

Thân thuyền cao lớn, có năm tầng. Phía ngoài thuyền màu nâu đậm, đậu ở đó trông rất đồ sộ.

Đầu thuyền là đầu của một con rồng với dáng vẻ dữ tợn. Vinh Tuệ Khanh thấy vậy thì nhú mày, khẽ hỏi Mảo Tam Lang: “... Chiếc thuyền rồng này ra biển chẳng lẽ không chọc giận Long Thần?”

Có vị thần viển cổ nào bằng lòng bị xem là vật cười chứ?

Mảo Tam Lang lắc đầu cười khê: “Không sao. Trước đây khi chế tạo chiếc thuyền này đã bỏ một mảnh vảy Long Thần vào trong, đầu rồng kia là do mảnh vảy của Long Thần hóa thành. Khi đi trong biển, các tinh linh động vật biển bình thường sẽ không dám đối đầu với thuyền báu có hơi thở của Long Thần, chỉ có thể trốn phía xa, cho nên rất an toàn. Đây cũng là nguyên nhân khiến chiếc thuyền báu này đắt như vậy.”

“Đắt tới mức nào?” Lang Thất khoanh tay, liếc nhìn chiếc thuyền rồng, hừ một tiếng tỏ vẻ vô cùng khinh thường.

Mảo Tam Lang nói: “Nghe nói không phải giao dịch bằng linh thạch. Tu sĩ mua chiếc thuyền báu này đã đưa ba nguyên liệu luyện khí rất quý hiếm cho Vạn Bảo Các.”

Lang Thất không nói được lời nào, quay đầu nhìn về phía các tu sĩ bên bờ biển.

Trong đám người ồn ào náo nhiệt kia có tu sĩ ăn mặc không tầm thường, vừa nhìn biết ngay là xuất thân tốt, có tông môn làm chỗ dựa. Cũng có tu sĩ ăn mặc quần áo tả tơi, nhưng bộ dạng ung dung bình tĩnh, rất có tinh thần. Đó chắc là tán tu đại khái gặp được cơ duyên lớn, nhận được truyền thừa cao cấp. Đương nhiên gần như phần lớn tán tu đều mặc quần áo tả tơi, vẻ mặt ủ rũ đi theo đám người tới bên bờ biển, muốn thử cầu may.

Chủ nhân của thuyền báu phái mấy tên thuộc hạ làm một cái lều vải ở bên bờ biển. Ai muốn lên thuyền đều phải đi tới chỗ lều vải để nộp linh thạch. Một tay giao linh thạch, một tay nhận vé, sau đó mới được người dẫn lên chiếc thuyền nhỏ chèo đến chỗ thuyền báu đậu ngoài xa.

Có vài tu sĩ định đầu cơ trục lợi, len lén dùng phù ấn thân và thi triển pháp thuật bay để bay về phía chiếc thuyền báu kia. Nhưng khi bọn họ sắp đến thuyền báu lại gặp phải một rào chắn vô hình, không chỉ phù ấn thân mất đi tác dụng, ngay cả phi hành khí cũng mất hiệu quả, bọn họ kêu lên thảm thiết từ trong không trung rơi xuống biển Trầm Tinh.

Một đám Huyết Sa màu đỏ đã rình sẵn bên cạnh từ lâu liền lao tới, lập tức ăn sạch những tu sĩ vừa rơi xuống.

Trên thân của đám Huyết Sa này tỏa ra một tầng sương đỏ, mùi máu tươi thoang thoảng bay về phía bờ, các tu sĩ ở đây nhìn thấy đều kinh ngạc tới mức trợn mắt há mồm.

Chúng không phải Huyết Sa bình thường mà đã có tu vi tương đương với Luyện Khí!

Nếu động vật biển có tu vi thì còn lợi hại hơn yêu thú trên bờ gấp ba lần. Cho dù bọn chúng cũng là yêu thú đi theo con đường luyện thể, nhưng bởi vì tu luyện thân thể ở trong nước biển dễ dàng hơn trên đất liền nhiều, cho nên tu vi của bọn chúng cũng tăng tiến nhanh hơn yêu thú trên đất liền.

Tuy nhiên, bởi vì động vật biển bị nhiều hạn chế nên rất ít con có thể mở ra thần trí. Nhưng cũng bởi vì số lượng ít, đám Huyết Sa mở ra thần trí này có tu vi nhất định, điều này làm cho các tu sĩ trên bờ đều phải biến sắc.

“Tất cả mọi người nhìn thấy chưa? Huyết Sa này là linh thú hạ đẳng đã ký kết ước với chủ nhân nhà ta. Nếu ai dám vọng tưởng không mua vé mà đòi lên thuyền, vậy đó chính là số phận cuối cùng của bọn họ!” Người hầu được chủ nhân thuyền báu này phái tới rất vênh váo, hống hách tuyên bố.

Các tu sĩ trên bờ im lặng một lát, sau đó tất cả đều bỏ ý định dùng cách khác để lên thuyền báu.

Người nào có linh thạch thì đi giao linh thạch.

Người nào không có linh thạch thì đi ký kết khế ước, làm thủy thủ chèo thuyền cho chủ nhân của thuyền báu mười năm đổi lấy tư cách lên thuyền.

Tu sĩ nào vừa không có linh thạch, lại không muốn bán mình làm công thì dần dần rời đi, dự định kiếm tiền mua một ít thuyền biển có pháp lực kém để đi ra biển.

Chẳng bao lâu, người trên bờ đã đi gần hết.

Ngoại trừ tu sĩ đi ký kết khế ước làm công trên thuyền ra, còn lại chưa tới một trăm người.

Vinh Tuệ Khanh thân nhiên nhìn liếc qua, đột nhiên tròn trợn mắt.

Bởi vì cô nhìn thấy mấy người quen.

Một nữ tu với gương mặt xinh đẹp, quyến rũ đang đứng bên cạnh một tu sĩ cao cấp đẹp trai và lạnh lùng, dáng người tao nhã lại phóng khoáng.

Trang phục đạo sĩ màu hồng càng tôn thêm dáng vẻ quyến rũ và xinh đẹp của cô ta. Trên lưng cô ta thắt một cái đai lưng to bản màu vàng lộ rõ phần eo nhỏ nhắn. Đôi mắt hẹp dài hơi xếch chỉ tùy tiện liếc nhìn người khác một cái có thể làm cho xương cốt người ta muốn mềm nhũn ra.

Đó chính là Bách Hủy đã lâu không gặp.

Mới qua mấy năm cô ta đã là Trúc Cơ, hơn nữa còn cao hơn Vinh Tuệ Khanh một bậc, đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn. Nam tu bên cạnh cô ta đã là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn.

Hai người này đứng cùng một chỗ, nam thì cao lớn mạnh mẽ, nữ xinh đẹp quyến rũ, lấn át hết những người bên cạnh.

Chẳng bao lâu, ánh mắt Lang Thất cũng bị Bách Hủy thu hút.

Nó quan sát cô ta hồi lâu, trên mặt tươi cười đăm đũa, nó xích lại đụng vào người Xích Báo rồi hất cằm về phía Bách Hủy nói: “Người có thấy không? Người ta đã là Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn rồi đấy. Tại sao không có người nào tìm ta song tu chứ? Ta năm mơ cũng muốn làm chày gõ của cô ta...”

Xích Báo hừ một tiếng: “Đường ngang ngõ tắt sao có thể đến được nơi thanh lịch. Cô ta thích chơi nam tu, cho dù người bằng lòng để cô ta chơi, nhưng đáng tiếc người không phải đàn ông, cô ta hình như không có hứng ‘làm’ với cầm thú.”

Lang Thất giận dữ, chống nạnh mắng: “Người mới không phải là đàn ông! Cả nhà người đều không phải là đàn ông! Người mới là cầm thú! Cả nhà người đều là cầm thú!”

Xích Báo nghiêm mặt nói: “Ta vốn không phải là đàn ông, ta là báo. Cả nhà của ta đương nhiên đều là cầm thú rồi... Lẽ nào người không phải à? Ta thật không biết người đang tức giận cái gì nữa!”

Vinh Tuệ Khanh đang đứng ở phía trước nghe vậy cũng không quay đầu lại, cười đến hai vai rung lên, mắt nhìn về phía hai tu sĩ đứng ở đối diện Bách Hủy.

Người đàn ông kia mặc trường sam màu xám, tóc trên đầu vừa mới mọc được một ít, gương mặt anh tuấn lộ ra vẻ chính trực nghiêm nghị. Đó chính là Vi Thế Nguyên. Bên cạnh hắn là một nữ tu xinh đẹp, đương nhiên chính là Lâm Phiêu Tuyết.

Lâm Phiêu Tuyết dựa sát vào bên cạnh Vi Thế Nguyên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn không chớp mắt, nhưng nam tu nhìn lên cô còn nhiều hơn Bách Hủy.

Ánh mắt Bách Hủy cũng bị Lâm Phiêu Tuyết thu hút. Cô ta cảm thấy rất kỳ lạ. Chỉ cần cô ta và Lâm Phiêu Tuyết cùng xuất hiện, lúc nào đối phương cũng có thể lấn át được mình, thu hút ánh mắt của tu sĩ mà mình muốn quyến rũ. Cho nên Bách Hủy không muốn cùng xuất hiện một chỗ với Lâm Phiêu Tuyết. Cô ta rất tức giận. Mình tu luyện mị thuật đỉnh cấp mà không địch nổi bộ dạng cô gái cương trực trinh tiết và nghiêm túc của Lâm Phiêu Tuyết... Lẽ nào đàn ông chỉ thích loại này sao?

Bách Hủy liếc nhìn nam tu bên cạnh mình. Đó là Phong Hải Thành - nhân tài mới xuất hiện ở Thái Hoa Sơn, người rất nhiệt tình theo đuổi cô ta. Đời trước cô ta có nghe nói qua về danh hiệu của Phong Hải Thành, nhưng hắn có địa vị cao hơn Tăng Đại Ngưu, cô ta khó có thể thực hiện được. Cho nên đời này Bách Hủy không mơ mộng có được người này.

Chẳng qua người định không bằng trời định. Cô ta tốn bao nhiêu công sức để giúp đỡ Tăng Đại Ngưu, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy. Mà cô ta căn bản không có ý gì với Phong Hải Thành, nhưng trong một lần hắn đại diện cho tông môn cấp hai Thái Hoa Sơn đi tới Vạn Càn Quán tuần tra, vô tình gặp được cô ta thì lập tức yêu mến, cố ý đưa cô ta từ tông môn cấp

ba Vạn Càn Quán về đến tông môn cấp hai Thái Hoa Sơn, làm nữ đệ tử của
hắn.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 273: Không Nhân Nhượng Nữa

 Nhưng bây giờ, gương mặt nàng ta lại tiều tụy, áo bào đạo sĩ trên người cũng rách rưới, thậm chí có nhiều chỗ bị rách lộ cả da thịt, hình như cuộc sống thật sự không tốt lắm.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ cảm nhận. Dường như tu vi của La Xảo Tư vẫn dừng lại ở Trúc Cơ sơ kỳ, không hề tiến bước.

Bây giờ nàng ta thậm chí còn chấp nhận ký khế ước người làm công, chắc là đã cùng đường rồi.

Vinh Tuệ Khanh khẽ thở dài. Nếu như trước đây nàng ta không suốt ngày nhắm vào cô, cô cũng sẽ giúp một tay. Nghĩ đến ban đầu khi ở vương phủ Ngụy Nam Tâm, mình thiếu chút nữa thì chết ở trên tay của La Xảo Tư, Vinh Tuệ Khanh lại hạ quyết tâm không để ý tới nàng ta nữa.

Tròng mắt Lang Thất không ngừng chuyển động, quan sát xung quanh. Đột nhiên mũi nó nhăn lại, vẻ mặt biến đổi: “Sao cô ta cũng tới vậy?”

“Ai tới cơ?” Khăng Khăng ngồi trên vai của Xích Báo với vẻ vô cùng buồn chán, rất mong được gặm hạt thông...

“Tuyệt Lang Nữ.” Lang Thất nhắm mắt lại, mũi không ngừng hít, đầu quay sang hướng phát ra mùi: “Lỗ Oánh Oánh, chủ nhân của nó cũng tới. Hình như còn có cả Lục Kỳ Hoảng nữa.”

“Người của Thanh Vân Tông cũng tới đây à?” Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ lùi lại, đứng ở phía sau Mỗ Tam Lang.

Mỗ Tam Lang thở dài, siết chặt hai nắm tay, gương mặt cũng bắt đầu thay đổi thành một bộ mặt khác.

Khi ở Thanh Vân Tông, Xích Báo và Lang Thất không hề biến về hình người nên không sợ bị Lục Kỳ Hoảng, Lỗ Oánh Oánh nhận ra.

Rắc rối duy nhất chính là Khổng Khổng.

Xích Báo và Lang Thất cùng nhìn về phía Khổng Khổng, cười xấu xa.

Khổng Khổng rùng mình, che hai mắt lại nói: “Đừng nhìn ta. Ta không biết biến thành người đâu...”

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày. Trong hai người kia có một người luôn tỏ ra thù địch với cô. Nếu để cho bọn họ biết mình không bề quan ở Thanh Vân Tông mà đi ra ngoài du lịch thì không biết sẽ gây ra sóng gió gì nữa.

“Không được. Không thể để cho hai người bọn họ lên thuyền.” Vinh Tuệ Khanh nói nhỏ. Cô lấy cổ ấn thân ra đeo lên người, bóng dáng đột nhiên biến mất ở trước mắt Xích Báo và Lang Thất.

Mỗ Tam Lang vội vàng gọi Vinh Tuệ Khanh lại: “Tu vi của muội không đủ, hay là để ta đi cho.”

Vinh Tuệ Khanh do dự nói: “Lục Kỳ Hoảng là tu vi Kết Đan, huynh...” Tu vi của Mỗ Tam Lang chẳng qua mới là Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn thôi.

Mỗ Tam Lang thấy Vinh Tuệ Khanh quan tâm mình thì trong lòng rất vui mừng, cười nói: “Ta là yêu tu, Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn cũng đủ để

sánh ngang với tu sĩ Nhân giới Kết Đan sơ kỳ rồi... muội cứ để ta giải quyết cho.” Cậu nói xong, thân hình thoáng dao động rồi biến mất.

Vinh Tuệ Khanh tháo cỏ ẩn thân của mình xuống, lặng lẽ nhìn về phía Lục Kỳ Hoảng và Lỗ Oánh Oánh.

Tuyệt Lang Nữ - linh sủng của Lỗ Oánh Oánh đột nhiên cảm thấy tóc gáy dựng ngược, nó cảnh giác quay đầu nhìn một vòng, nhưng không nhìn ra có gì khác thường.

Mặc dù trên bến tàu không còn nhiều tu sĩ như trước nhưng cũng khoảng một trăm người, không phải là ít.

Tu vi của Tuyệt Lang Nữ mới chỉ là Luyện Khí, còn chưa đạt tới Trúc Cơ, tất nhiên không thể phát hiện hơi thở của Lang Thất và Xích Báo.

Mão Tam Lang đi tới bên cạnh Lục Kỳ Hoảng và Lỗ Oánh Oánh, bàn tay khẽ giơ lên, một cái kim bạc sáng như tuyết xuất hiện ở giữa hai ngón tay nhẹ nhàng đâm vào gáy của Lỗ Oánh Oánh.

Nàng ta cảm thấy trên cổ vừa tê lại vừa ngứa giống như bị muỗi đốt, thò tay xoa gáy nhúu mày nói: “Sao ở đây lại có muỗi thế?”

“Muỗi à?” Lục Kỳ Hoảng quay đầu, không hiểu hỏi.

Lỗ Oánh Oánh khẽ gật đầu rồi cảm thấy trời đất quay cuồng, choáng váng ngã trên mặt đất.

Lục Kỳ Hoảng quá khiếp sợ, vội vàng cúi xuống đỡ Lỗ Oánh Oánh.

Trong lúc hẩn đang hoảng hốt, Mão Tam Lang đã thuận tiện trộm đi túi càn khôn của cả hẩn và Lỗ Oánh Oánh rồi nhanh chóng lùi lại phía sau, triển khai thuật Thần Hành chạy về phía xa.

Mão Tam Lang một hơi chạy nhanh cách bờ biển Trầm Tinh mấy ngàn dặm, lúc này cậu mới dừng lại, nhìn hai túi càn khôn trong tay.

Lục Kỳ Hoảng là tu sĩ Kết Đan, cậu không mở túi càn khôn của hẳn ra được. Nhưng Lỗ Oánh Oánh chẳng qua chỉ là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi. Mão Tam Lang suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn xóa thần thức của nàng ta, nhìn vào trong túi càn khôn.

Bên trong quả nhiên có rất nhiều linh thạch, có đến mười vạn linh thạch hạ phẩm.

Mão Tam Lang mỉm cười, chuyển linh thạch vào trong túi càn khôn của mình.

Cậu tiếp tục lật xem túi càn khôn của nàng ta, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc.

Trong túi càn khôn của Lỗ Oánh Oánh có một quyển sổ nhật ký mỏng, bên trong ghi lại một vài thứ quan trọng mà nàng ta thu gom được.

“Ba ngày. Trước động phủ của Vinh Tuệ Khanh không có hiện tượng sóng linh lực dao động. Bảy ngày, phái Tuyết Lang đi dò xét, bên trong không có một bóng người nào. Chín ngày, mời Lỗ đại trưởng lão đi vào, bị Tông chủ khuyên quay về. Quá đáng nghi. Rất có khả năng Vinh Tuệ Khanh đã không còn ở bên trong Thanh Vân Tông. Cô ta đi đâu?”

Mão Tam Lang thấy đoạn ghi chép này thì sợ hết hồn.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy cô làm việc rất kín đáo, cẩn thận, nhưng hóa ra đã bị người ta nhìn ra được!

Cũng không biết Lỗ Oánh Oánh và Tuệ Khanh có mối thù hận lớn tới mức nào mà khiến nàng ta có hứng thú về hành tung của cô như vậy...

Mão Tam Lang suy nghĩ một lát rồi ném túi càn khôn của Lỗ Oánh Oánh đã bị xóa thần thức cùng túi càn khôn của Lục Kỳ Hoảng xuống dưới vách núi, bản thân chạy nhanh như bay về.

Dọc đường đi, cậu cảm giác được hơi thở giận dữ của Lục Kỳ Hoảng, vội vàng trốn sang một bên, dùng phù Yểm Tức cao cấp để che giấu hơi thở của mình mới không làm cho Lục Kỳ Hoảng nghi ngờ.

Lục Kỳ Hoảng và Lỗ Oánh Oánh chắc đã nhận ra mình bị mất túi càn khôn.

Dựa vào tu vi của Lục Kỳ Hoảng rất dễ theo dõi túi càn khôn của mình.

Dù sao, vừa rồi Mão Tam Lang không muốn lấy mạng của bọn họ, chỉ muốn kéo dài thời gian, để bọn họ tạm thời không đủ linh thạch lên thuyền mà thôi.

Nhìn thấy Lục Kỳ Hoảng lướt nhanh qua bên cạnh mình, Mão Tam Lang nảy ra một ý định.

Bất kể thế nào, cậu không thể để cho Lỗ Oánh Oánh tiếp tục theo dõi hành tung của Tuệ Khanh. Không quan tâm nàng ta có mục đích gì, nàng ta làm như vậy sẽ đẩy Tuệ Khanh, thậm chí là cả Thanh Vân Tông vào trong tình cảnh nguy hiểm đáng sợ.

Sau khi trở lại bờ biển Trầm Tinh, Mão Tam Lang nhìn thấy Lỗ Oánh Oánh đứng một mình ở bên bờ, đang kiểng chân nhìn về hướng cậu vừa đi tới, ngóng chờ bóng dáng của Lục Kỳ Hoảng.

“Tuệ Khanh, muội xem thử cái này đi. Liệu có cần ta đi xử lý nàng ta không?” Mão Tam Lang đưa quyển nhật ký mỏng cho Vinh Tuệ Khanh và chỉ vào Lỗ Oánh Oánh nói.

Vinh Tuệ Khanh mở ra xem rồi nhúu mày, cười lạnh nói: “Ta thật sự không biết mình đã chọc gì tới nàng ta mà khiến nàng ta bám riết ta không tha. Lần này ta không thể dễ dàng bỏ qua được... Mảo Tam ca, ta nhờ huynh một chuyện.” Cô ghé sát vào bên tai Mảo Tam Lang nói chuyện.

Mảo Tam Lang không ngừng gật đầu. Chờ tới khi cô nói xong, Mảo Tam Lang bước tới bên cạnh Lỗ Oánh Oánh và đột nhiên cười.

Nàng ta cảm thấy kỳ lạ nên ngẩng đầu nhìn vào mắt Mảo Tam Lang, thần hồn lập tức bị khống chế, nàng ta theo sự chỉ dẫn của cậu ngơ ngác đi tới chỗ ghi danh thủy thủ làm công và ký tên mình.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 274: Thiếu Niên Và Thiếu Nữ Xinh Đẹp

 Trừ linh thạch hạ phẩm ra, Lục Kỳ Hoảng cũng không biết trong túi càn khôn của Lỗ Oánh Oánh có những gì. Bởi vì khi hai người bọn họ muốn đi tới bờ biển Trầm Tinh để lên chiếc thuyền báu này, trong tông môn đã cố ý phát cho mỗi người mười vạn linh thạch hạ phẩm, xem như giúp đỡ bọn họ.

Lục Kỳ Hoảng đương nhiên không biết quyển nhật ký đã bị Mảo Tam Lang lấy đi.

Nhưng chờ tới lúc hăn cầm theo hai túi càn khôn chạy về bờ biển Trầm Tinh, tất cả mọi người đã lên chiếc thuyền báu đậu ngoài xa.

Lục Kỳ Hoảng ngơ ngác đứng ở bên bờ, nhìn thuyền báu phía xa căng buồm rời đi, không bao lâu đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của hăn.

Hăn biết chiếc thuyền báu này thật ra là một pháp bảo được luyện chế ra. Nó biến mất vì tác dụng của các loại trận pháp kết giới trên đó che đi tầm mắt của hăn mà thôi.

Trên bờ biển vắng vẻ không có một ai, thậm chí cũng không nhìn thấy bóng dáng của Lỗ Oánh Oánh nữa.

Lúc trước nàng ta đột nhiên cảm thấy trên gáy vừa tê lại vừa ngứa, hôn mê bất tỉnh. Lục Kỳ Hoảng kiểm tra và cho nàng ta ăn một viên Thanh Tâm Hoàn do Vinh Tuệ Khanh lúc trước luyện chế ra, giúp nàng ta tỉnh lại.

Sau đó hai người phát hiện túi càn khôn của mình bị mất, hăn lại bảo nàng ta chờ ở đây, mình0thì chạy đi bắt kẻ trộm.

Hăn không ngờ Lỗ Oánh Oánh sẽ lên thuyền báu một mình.

Nàng ta lên bằng cách nào?

Chẳng lẽ nàng ta còn linh thạch để ở chỗ khác à?

Lục Kỳ Hoảng vừa nghĩ như thế thì lại thấy thoải mái, nhưng cũng có chút thất vọng.

Bản thân hăn có hai túi càn khôn, nói đúng ra là có một túi càn khôn và một túi đựng đồ. Túi đựng đồ có thể chứa nhiều đồ hơn, pháp lực cũng mạnh hơn. Những thứ đặc biệt quan trọng đều được hăn để ở trong túi đựng đồ, hơn nữa không treo bên hông, nơi dễ làm cho người khác chú ý. Trong túi càn khôn đều để đồ bình thường, hăn treo bên hông để tiện lấy ra sử dụng.

Mà5Lỗ Oánh Oánh có Lỗ đại trưởng lão là trưởng bối trong gia tộc làm chỗ dựa, có lẽ nàng ta cũng có túi đựng đồ khác thì sao?

Chẳng qua hăn không ngờ Lỗ Oánh Oánh sẽ bỏ hăn lại, lên thuyền báu một mình.

Kể từ khi trở thành đạo lữ song tu của Lỗ Oánh Oánh tới nay, Lục Kỳ Hoảng có thể cảm giác được nàng ta rất để ý tới hăn, bất cứ việc gì cũng nghe theo ý hăn, chăm sóc và suy nghĩ cho hăn.

Thật ra trong lòng Lục Kỳ Hoảng vẫn yêu mến Vinh Tuệ Khanh hơn.

Nhưng trước giờ Lỗ Oánh Oánh luôn quan tâm và chung tình, dù hăn không có tình cảm cũng cố gắng chuyển một phần tình cảm của mình với Vinh Tuệ4Khanh cho nàng ta.

Gần đây hai người sống cũng hòa hợp, tình cảm càng lúc càng tốt.

Nhưng chuyện thuyền báu này không khác gì đánh một búa nặng nề lên đầu Lục Kỳ Hoảng.

Xem ra hẳn đã đánh giá cao địa vị của mình trong lòng Lỗ Oánh Oánh.

Cả hai đều là tu sĩ, nên đối phương cũng sẽ coi trọng tu vi hơn.

Đạo lữ song tu chẳng qua chỉ là tô điểm thêm trên con đường tu hành mà thôi.

Nghĩ tới đây Lục Kỳ Hoảng thở dài xoay người trở về Thanh Vân Tông, nhìn thẻ bài số mạng của Lỗ Oánh Oánh.

Thẻ bài số mạng của nàng ta không có vấn đề gì.

Điều này nói rõ nàng ta không bị giết hại, đang ở trên thuyền báu, bước lên con đường tìm kiếm Long Thần.

Không có thuyền báu, Lục Kỳ Hoảng nghĩ mình không có cách nào chống lại tinh linh động vật biển trong biển Trầm Tinh, hẳn đành từ bỏ ý định tìm kiếm Long Thần, tập trung bế quan tu luyện ở Thanh Vân Tông.

Hắn và Lỗ Oánh Oánh cùng đi ra ngoài nhưng chỉ có một mình hắn trở về.

Thanh Vân Tông thấy vậy thì đương nhiên phải hỏi một tiếng.

Khi biết Lỗ Oánh Oánh một mình lên thuyền báu, mọi người cũng không nói gì nữa.

Dù sao thẻ bài số mạng của nàng ta vẫn tốt, không có vấn đề gì, bọn họ không cần lo lắng cho tính mạng của nàng ta. Có lẽ xảy ra chuyện gì bất

trắc khác, nhưng nàng ta đã là tu sĩ Trúc Cơ, cho dù chịu chút đau khổ thì cũng là giai đoạn mà nàng ta nhất định phải đi trên con đường tu hành của mình.

Thanh Vân Tông không lo lắng về chuyện này nữa.

Chỉ có Tông chủ Thanh Vân Tông nhớ tới chuyện Vinh Tuệ Khanh cũng đi tới biển Trầm Tinh, trong lòng lo lắng không biết cô có thể lên thuyền báu hay không.

Nếu có lên thuyền thì hi vọng Vinh Tuệ Khanh thông minh một chút, đừng để Lỗ Oánh Oánh thấy mặt.

Mà lúc này, Lỗ Oánh Oánh, người được trên dưới Thanh Vân Tông hâm mộ và đổ kị lại đang ở trong một khoang lò lửa cháy hừng hực ở tầng dưới cùng của thuyền báu, làm việc tới mồ hôi chảy đầm đìa. Nếu nàng ta có chút chậm trễ, roi của quản sự sẽ quất qua. Trên mặt nàng ta đã đen sì, quần áo trên người cũng sớm rách nát, chẳng khác gì La Xảo Tư.

Dù thế nào Lỗ Oánh Oánh cũng không nghĩ ra được tại sao mình trở thành một thành viên trong đám người làm công ký khế ước trên thuyền báu!

Vì nàng ta đã ký khế ước kia nên không thể phản kháng lại quản sự mới tới cảnh giới Luyện Khí này. Chỉ cần nàng ta lén lười biếng một chút thôi, đối phương có thể trừng phạt, đánh nàng ta.

Nàng ta lớn như vậy nhưng đã bao giờ phải chịu khổ như thế chứ? Nhưng cho dù không phục nàng ta cũng không thể phản kháng được. Trên người nàng ta không có túi càn khôn, tất cả bùa chú cao cấp đều đã mất, cho dù có muốn thuận di về Thanh Vân Tông cũng không được.

Chẳng còn cách nào, nàng ta chỉ đành trông mong Lục Kỳ Hoảng tới cứu mình.

La Xảo Tư và Lỗ Oánh Oánh làm việc trong cùng một tổ.

Nhưng nàng ta khác với Lỗ Oánh Oánh, nàng ta từ trên trời cao rơi xuống mặt đất lâu như vậy, tâm trạng đã sớm bình tĩnh rồi. Chỉ cần có thể tìm được Long Thần, nàng ta sẽ bắt những kẻ đã đối xử tệ với mình phải trả cái giá gấp trăm ngàn lần!

Vút!

Roi lại đánh qua.

Vai trái Lỗ Oánh Oánh bị trúng roi, nàng ta thôi ngẩn người, vội vàng tiếp tục làm việc.

Bọn họ phải làm suốt bốn canh giờ mới có người tới thay.

Tất cả đều là người làm công đã ký khế ước, bọn họ được chia làm hai mươi bốn tổ, mỗi tổ bốn canh giờ, lần lượt chia ra làm việc cả ngày cả đêm không nghỉ trong bốn khoang khác nhau, giữ cho thuyền báu được hoạt động bình thường.

Chủ nhân của thuyền báu để mở tầng hai và tầng ba trên thuyền báu cho tu sĩ bình thường sử dụng. Tầng bốn và tầng năm đều là khu vực cấm. Cho dù là người làm công, đoàn thủy thủ, hay khách đã nộp linh thạch cũng không được đi tới đó.

Có người nói, ở tầng bốn và tầng năm đều là nơi mà người nhà của chủ nhân thuyền báu ở. Tầng bốn là người hầu của hãn ở, tầng năm là dành cho cơ thiếp của hãn.

Mỗi ngày, trên tầng năm đều có tiếng nhạc du dương, tiếng con gái cười nói vọng xuống, lọt vào trong tai của những người ở tầng hai và tầng ba thì chẳng khác nào có mèo cao, hận không thể leo lên cột buồm xem thử cảnh tượng trên đó thế nào.

Vinh Tuệ Khanh ở một khoang giữa tầng ba của thuyền báu. Đây là khoang tốt nhất trong những khoang dành cho khách. Khoang phía trái của cô là Mảo Tam Lang ở. Khoang bên phải là Xích Báo và Lang Thất ở. Đường nhiên Khăng Khăng sẽ ở cùng với cô. Nó lấy cớ là say tàu, suốt ngày ngủ trên thuyền.

Ban đầu, các tu sĩ mua vé lên thuyền đều sẽ bốc thăm để quyết định xem mình ở khoang nào trên thuyền báu. Bởi vì mọi người đều đưa số linh thạch như nhau, dựa vào cái gì mà có người được ở chỗ tốt, có người lại ở chỗ tệ chứ?

Nhưng Vinh Tuệ Khanh không phải dựa vào may mắn để được ở khoang tốt.

Khi cô đi vào trong lều để giao nộp linh thạch mua vé, không ngờ nhìn thấy Mạnh Lâm Chân lâu ngày không gặp đang ngồi ở bên trong thu linh thạch!

Mạnh Lâm Chân là đồ đệ của Ngụy Nam Tâm, năm đó khi cô vào thế giới trong gương Lang Hoán Bảo Kính, y còn thiếu chút nữa đã thành thân với cô!

Chẳng qua lúc này ở bên cạnh y còn có một thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi đang đứng, rõ ràng là gương mặt thôn nữ xinh xắn của Vinh Tuệ Khanh lúc trước! Thậm chí ở trên mặt cô bé có thể nhìn thấy được vết sẹo trên mặt cô trước đây.

Có thể nói, nếu như Vinh Tuệ Khanh không khôi phục lại gương mặt, bây giờ cô sẽ có bộ dạng của cô bé này.

Khi vừa nhìn thấy cô bé, Vinh Tuệ Khanh lập tức cảm thấy may mắn khi mình lựa chọn che mặt, mà không phải là ngụy trang thành bộ dạng nhan sắc trung bình trước đây.

Nếu cô thật sự làm như vậy chắc Mạnh Lâm Chân liếc mắt nhìn qua là có thể nhận ra cô rồi?

Nhưng Mạnh Lâm Chân rốt cuộc có nhận ra cô không?

Vinh Tuệ Khanh chống má ngồi ở trước chiếc bàn trong khoang, nhúu mày ngẫm nghĩ.

Lúc đó Mạnh Lâm Chân không lộ ra cảm xúc gì, chỉ trực tiếp đưa minh bài của ba gian này cho bọn họ.

Sau khi lên thuyền bọn họ mới biết đây là khoang tốt nhất dành cho khách, các tu sĩ khác thì đều phải bắt thăm.

Xét từ chuyện này, có lẽ Mạnh Lâm Chân cũng nhận ra cô rồi?

Vinh Tuệ Khanh xoa mặt mình. Cô biết mình đeo khăn che mặt, hơn nữa còn là khăn che mặt có mang theo pháp lực mua ở cửa hàng luyện khí. Có người nói những người tu vi dưới Nguyên Anh sẽ không thể nhìn xuyên qua chiếc khăn che mặt này được.

Mà theo cô được biết tu vi của Mạnh Lâm Chân là Kim Đan chứ không phải Nguyên Anh, thậm chí còn chưa đạt tới Kim Đan trung kỳ, chỉ mới là Kim Đan sơ kỳ.

Nếu hắn không nhìn xuyên qua được khăn che mặt của cô, vậy làm sao nhận ra cô được?

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra, cô rời khỏi khoang, đi tới chỗ trống phía đầu thuyền, đứng một mình ở đó ngắm cảnh biển đêm.

Thoáng cái bọn họ đã lênh đênh trên biển Trầm Tinh hơn mười ngày, nhưng quay tới quay lui cũng không biết là đang đi về hướng nào.

Nhìn ra xung quanh đều là biển rộng mênh mông.

Không biết Long Thần ở đâu nhỉ?

Liệu chủ nhân của thuyền báu này có phương hướng và mục tiêu xác định nào không?

Vinh Tuệ Khanh nghĩ như vậy thì khẽ thở dài.

Một giọng nói chột vang lên sau lưng cô: “Nhóc đang nghĩ tới chuyện gì mà lại thở dài vậy?”

Đó là giọng nói của Mạnh Lâm Chân.

Vinh Tuệ Khanh không đáp lại, vẫn đứng nhìn về phía trước mà không hề quay đầu.

Mạnh Lâm Chân vỗ tay sau lưng, từ phía sau đi tới đứng bên cạnh cô.

Nhìn từ phía sau, Vinh Tuệ Khanh vóc dáng cao ráo, giờ đây cô đã tới ngang tai Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân nghiêng đầu liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, lại cười nói: “Nhóc không thấy kinh ngạc khi gặp người quen cũ à?”

Vinh Tuệ Khanh biết hẳn thật sự đã nhận ra mình, cô hít sâu một hơi nhưng không trả lời.

“Nhóc yên tâm, ta sẽ không nói với ai cả. Bất kể nói thế nào, chúng ta cũng từng làm vợ chồng, ta sẽ không bán vợ cầu vinh.” Lần này, Mạnh Lâm Chân trực tiếp truyền âm đến trong đầu Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đành phải truyền âm nói: “Ta họ La, tên là Niệm Thần, người đừng gọi sai đấy.” Cô nhắc nhở Mạnh Lâm Chân, mình bây

giờ là “La Niệm Thần”, không phải là “Vinh Tuệ Khanh”.

Mạnh Lâm Chân cười nói: “Ta biết. Bây giờ nhóc là Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông, cũng là Luyện Đan Sư thất phẩm rất nổi tiếng. Nhóc đang bế quan luyện đan ở trong Thanh Vân Tông, làm sao có thể xuất hiện ở trên thuyền báu của chúng ta được chứ?... Đương nhiên nhóc sẽ không phải là Vinh Tuệ Khanh, nhóc là... La Niệm Thần.” Nói tới cái tên này, trên mặt Mạnh Lâm Chân có chút kinh ngạc.

Vinh Tuệ Khanh vẫn không nhìn hắn, hai mắt nhắm lại nhìn mặt biển tối đen, thản nhiên nói: “Người không nói ra, ta tất nhiên sẽ ghi nhớ ân tình của người.”

Mạnh Lâm Chân quay đầu sang, ghé sát vào bên tai Vinh Tuệ Khanh khẽ thì thầm nói: “Nhóc nợ tình của ta thì định trả thế nào?... Nợ tình trả thịt à?”

Vinh Tuệ Khanh khinh thường hừ một tiếng: “Người nằm mơ à? Ở trong Lang Hoán Bảo Kính, người ăn không được, bây giờ còn muốn ăn? Người hồ đồ rồi à?” Nói tới đây, cô lại chuyển đề tài: “Sao người làm quản sự ở đây? Rốt cuộc chủ nhân của thuyền báu này là ai mà có thể ép những tu sĩ cao cấp trợ giúp cho hắn chứ?”

Mạnh Lâm Chân đứng thẳng người, khẽ cười lắc đầu nói: “Nhóc đừng quan tâm tới chuyện này. Nói chung ta đã ký khế ước, chỉ có thể theo chủ nhân của thuyền báu này thôi.”

“Hắn khống chế người à?” Lúc này Vinh Tuệ Khanh mới quay đầu, liếc nhìn Mạnh Lâm Chân. Cô thấy rất kinh ngạc. Cô không cho rằng có người nào có thể thật sự khống chế được Mạnh Lâm Chân. Cô biết rõ người này giả dối, xảo quyệt cỡ nào.

Ngay cả kẻ gian ác như Ngụy Nam Tâm cuối cùng cũng bị Mạnh Lâm Chân gài bẫy.

“Năm đó, khi chúng ta đối phó với Ngụy Nam Tâm ở kinh thành nước Đại Sở, người chạy đi đâu vậy?” Vinh Tuệ Khanh nhắc tới chuyện cũ.

Hình như Mạnh Lâm Chân không muốn nhắc tới chuyện lúc đó, chỉ thản nhiên nói: “Ta không đánh lại các người, đương nhiên chỉ có thể chuồn đi thôi.”

Vinh Tuệ Khanh vẫn muốn hỏi tiếp, nhưng đột nhiên cảm thấy tóc gáy dựng ngược, hình như có một nguy hiểm nào đó đang phong tỏa cô, lại cảm thấy giống như có gió lạnh mang theo hơi biển mặn mặn, ẩm ướt thối tới.

“... Người là ai?” Giọng nói vừa trầm lại trẻ con, nghe rất quen thuộc vang lên sau lưng cô.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại, nhìn thấy một cô bé mười ba mười bốn tuổi đang đứng sau lưng mình. Cô bé mặc áo choàng màu xám, vạt áo choàng còn nhỏ nước, rơi xuống trên boong thuyền thành một vũng nước nhỏ. Mái tóc dài của cô bé để xõa trên vai cũng ướt sũng.

“Chân Nhi lại đi nghịch nước?” Mạnh Lâm Chân xoay người lại, nhíu mày nói với vẻ không vui.

Vinh Tuệ Khanh sửng sốt. Đây không phải là cô gái mà mình nhìn thấy ở bờ biển Trầm Tinh mấy ngày trước sao? Lúc đó cô bé đứng ở bên cạnh Mạnh Lâm Chân, đôi mắt chỉ nhìn Mạnh Lâm Chân mà không để ý tới những người khác.

Đương nhiên, Vinh Tuệ Khanh nhớ cô bé bởi vì hình dáng của cô bé giống hệt cô trước đây.

Khi đó cô chẳng qua chỉ là một thôn nữ trên núi, bộ dạng giống y cô bé kỳ lạ trước mắt này.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ phóng thần thức ra, muốn thử dò xét về cô bé này.

Mạnh Lâm Chân cảm thấy được hành động của Vinh Tuệ Khanh thì lặng lẽ ngăn cản cô, truyền âm nói: “Không cần phiền phức. Cô bé không phải là người, nhóc không cần thử nữa.”

Vinh Tuệ Khanh vội vàng thu hồi thần thức, mở to mắt quan sát cô bé kia.

Không phải là người?... Chẳng lẽ là yêu thú sao? Yêu thú Trúc Cơ cũng không có hơi thở lạnh băng giống như cô bé này...

Mạnh Lâm Chân lại truyền âm vào trong đầu Vinh Tuệ Khanh, giọng nói có phần bất đắc dĩ: “Cô bé không phải là người, cũng không phải là yêu thú. Cô ấy... là một con rối do ta làm ra, một con rối biết đi, biết chạy nhảy, biết ăn biết nói, nhưng không có ý thức riêng của mình, cũng không có tình cảm.”

Vinh Tuệ Khanh sửng sốt, không biết nên nói gì cho phải. Cô ngây người nhìn Mạnh Lâm Chân đi tới bên cạnh cô bé kia, giơ một tay ra và nói với vẻ hòa nhã: “Chân Nhi, chúng ta về thôi.” Nói xong, hẩn quay đầu lại nhoẻn miệng cười nói với Vinh Tuệ Khanh: “Thật trùng hợp, nhóc biết nàng ấy tên gì không? Nàng ấy họ Mạnh, tên là Niệm Chân. Mạnh Niệm Chân chính là tên của nàng ấy.” Mạnh Lâm Chân nhìn cô bé kia, khi nói ra câu cuối cùng, trong ánh mắt đầy vẻ yêu thương và cưng chiều.

Cô bé ngẩng đầu nhìn Mạnh Lâm Chân cười, lại giơ bàn tay trắng như ngọc ra cầm tay Mạnh Lâm Chân.

Hai người dắt tay nhau, xoay người đi về phía khoang tàu.

Đang đi, cô bé kia đột nhiên quay đầu lại nhìn Vinh Tuệ Khanh làm ra bộ dạng bức bối, hình như đang muốn tuyên bố Mạnh Lâm Chân là của cô

bé, không ai được cướp!

Mạnh Lâm Chân nói cô bé này là con rồi không có ý thức, không có tình cảm.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh cảm giác được sự thù địch và bài xích rất rõ ràng. Đây là chuyện gì vậy?

Thấy hai người đã đi khuất, Vinh Tuệ Khanh thở dài, cô chẳng còn hứng thú gì nữa, tay vỗ nhẹ vào đầu rồng, khẽ nói: “Long Thần Thính Phong? Không biết người còn nhớ ta không. Ài...” Cô lại thở dài một tiếng rồi rời khỏi sàn thuyền.

Cô không nhìn thấy, cô vừa đi thì ánh mắt của đầu rồng lập lòe giống như còn sống vậy.

Chẳng bao lâu sau, trên sàn thuyền xuất hiện một bóng người. Người này hết nhìn đông tới nhìn tây một lúc mới buồn bực nói: “Đầu rồng trước đó báo động, nói là có tin tức, nhưng sao một bóng người cũng không có... Ta nói này lão huynh, có phải huynh đang đùa ta không đấy?” Hắc nói xong lại vỗ mạnh vào cái đầu rồng kia.

Đầu rồng kia phát ra một tiếng rồng gầm vang vọng bốn biển, lập tức làm tất cả động phủ dưới đáy biển Trầm Tinh chấn động, sụp xuống. Rất nhiều tinh linh động vật biển lao ra khỏi động phủ của mình, bơi tới gần thuyền báu, bái lạy từ phía xa. Nhưng nhìn thấy quá nhiều Huyết Sa đang vây quanh thuyền báu lao về phía trước, những tinh linh động vật biển kia không dám đến gần thuyền báu.

Sâu bên trong biển Trầm Tinh, một con Hải Xà cực lớn đang cuộn mình trước động phủ bị sụp, hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Bộ tộc Hải Xà bọn họ vốn là vương tộc của bốn biển, qua nhiều năm như vậy, từ Hải Xà tu luyện thành rồng có sừng cũng đã là leo tới cực hạn

của tiên đạo, nhưng từ trước tới nay bọn họ chưa từng nghĩ tới còn có rồng trở về bốn biển!

“Ta phi!... Thế giới này đã không phải là nơi Long tộc các người có thể làm mưa làm gió nữa rồi, các người còn quay về làm gì hả?! Rồng gầm chấn động cửu tiêu thì cũng thôi, người còn kêu một tiếng làm sập cả động phủ nhà ta là sao? Long Thần thì giỏi làm à?! Ta còn là Hải Thần, Hải Xà Thần đây này!”

Hải Xà này hùng hùng hổ hổ, biến thành một thiếu niên xinh đẹp đầy phong độ, phần trên là tấm lưng thiếu niên cường tráng, nhưng phía dưới lại là một cái đuôi cá, đuôi cá vẫy nhẹ, hẳn đã giống như mũi tên bơi nhanh về phía thuyền báu.

“Các người đều đi tìm Long Thần, ta cũng muốn đi theo để tham gia náo nhiệt. Ta muốn xem thử Long Thần này rốt cuộc thần thông tới mức nào?!” Thiếu niên người cá xinh đẹp do Hải Xà biến ra đang bơi rất nhanh, căn bản không nghe được tiếng gọi của những tộc nhân phía sau.

“A Quý! Trở về đi! Tộc trưởng bảo ngài mau trở lại!...”

Trên thuyền báu, trong một khoang cuối tầng ba, Mạnh Lâm Chân nhìn thiếu nữ đứng ở trước mặt mình, giọng nói còn lạnh hơn băng tuyết: “Ta đã bảo người bao nhiêu lần rồi, đừng có đi ra trêu chọc người phụ nữ che mặt kia làm gì. Sao người không chịu nghe thế?”

Cô bé kia bình tĩnh nhìn Mạnh Lâm Chân, sau đó chậm rãi vươn tay ra, kéo cái áo choàng ướt sũng trên người, ném xuống đất.

Một cơ thể thiếu nữ trần truồng hiện ra ở trước mắt Mạnh Lâm Chân.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 275: Một Đêm Tuyệt Vời

 Tâm trạng Mạnh Lâm Chân vẫn đang xúc động khi gặp lại người quen cũ, cuối cùng khó có thể khống chế được nữa.

Bàn tay luồn dưới nách nâng cô bé lên.

Mạnh Lâm Chân nhẹ nhàng ngả đầu qua.

Cơ thể trắng mịn của cô bé chột ửng hồng, có hơi căng thẳng nhưng không hề từ chối, dịu dàng ôm lấy đầu của Mạnh Lâm Chân.

Mạnh Lâm Chân bế cô bé lên, vội vàng đi về phía trước, ấn cô bé lên trên khoang gỗ vừa dày vừa nặng.

Trái tim cô bé vốn được làm bằng ngọc, không thể đập cũng không biết nóng lạnh.

Nhưng khi Mạnh Lâm Chân mãnh liệt mút vào, trái tim bằng ngọc của cô bé lại bắt đầu đập khê.

Thịch thịch thịch...

Tuy tiếng đập rất nhẹ, nhưng lại rất rõ ràng.

Mạnh Lâm Chân nghe được, ký ức của hắn về một đêm kia được gọi lại. 3Đêm đó, hắn và Vinh Tuệ Khanh ở thế giới trong Lang Hoán Bảo Kính báí đường thành thân, động phòng hoa chúc, tay hắn cũng giống như tối nay đặt lên trước ngực cô, cảm nhận trái tim của cô đập mạnh.

“Vinh Nhi, là nhóc trở về, đúng không? Cuối cùng nhóc vẫn không nỡ bỏ ta, ta cũng không bỏ được nhóc. Ta chỉ cần Vinh Nhi đã sống với ta năm năm trong gương kia, ta không cần gương mặt xinh đẹp và nghiêng nước nghiêng thành bây giờ. Đó không phải là nhóc, không phải là nhóc trong lòng ta...” Mạnh Lâm Chân thì thào nói khẽ, thổ lộ ra những gì mình vẫn luôn giấu ở trong lòng.

“Nhóc cũng thật nhiệt tình, làm gì mà ngày nào cũng nhăn nhó mặt mày, giống như ta nợ nhóc rất nhiều linh thạch vậy.” Mạnh Lâm Chân ngẩng đầu lên, dăm đôi mắt nhìn về phía gương mặt của cô gái, trêu ghẹo.

Cô gái hừ một tiếng.

“Vội như vậy làm gì? Bảo bối, lần đó ta muốn nhóc, nhóc còn nhăn nhó, bây giờ hối hận rồi sao?” Mạnh Lâm Chân nhìn cô gái trước mặt mà hoàn toàn không thể kìm chế được, trong đầu đã nhớ lại đêm động phòng hoa chúc năm đó, dường như thời gian chỉ vừa mới qua, mở mắt ra, hẳn lại trở về đêm hôm đó, bọn họ còn cả đời để có thể chậm rãi động phòng

Mạnh Lâm Chân là người tu hành nên rất xa lạ với dục vọng của cơ thể. Nhưng hôm nay lại cảm thấy ham muốn như được trút ra hết là sao? Điều này hình như không giống hẳn, nhưng trong thời gian ngắn hẳn vẫn không nghĩ ra được mình rốt cuộc bị làm sao. Bây giờ trong lòng hẳn chỉ có một ý nghĩ, đó là muốn cùng cô hoàn thành chuyện động phòng. Điểm này hình như rất quan trọng.

“Vinh Nhi, ta tới đây.” Mạnh Lâm Chân dùng một tay kéo áo của mình xuống.

Thiếu nữ phát ra một tiếng reo vui, xúc động khi thấy khát vọng của mình cuối cùng cũng được thỏa mãn, không có cảm giác đau đớn khi bị phá thân, không có gì không thoải mái, chỉ có vui mừng.

Cô bé ôm cổ Mạnh Lâm Chân, càng dán chặt vào người hẳn.

Trên ván gỗ vang lên những tiếng thình thịch, Mạnh Lâm Chân tiện tay tạo ra một kết giới bao phủ lấy mình và cô bé, còn cả cánh cửa gỗ này nữa.

Trên tầng năm của thuyền báu, một người đàn ông tuổi trung niên với gương mặt trầm tĩnh, mặc kiểu văn sĩ mở hai mắt ra, khẽ mỉm cười.

Ngày lành cảnh đẹp có thể thôi, đêm xuân gần ngủ, cần gì phải tìm kiếm đại đạo mà làm khổ mình như vậy chứ?... Tất cả mọi người nên tận hưởng lạc thú trước mắt thì hơn.

Hắn vung tay lên, rượu Kim Tiêu còn lại nửa chén đã hóa thành mưa bụi, tảo vào trong tất cả các khoang trên thuyền báu.

Các nam nữ tu có đạo lữ song tu đều không nhìn được ôm lấy đôi phương, làm chuyện song tu. Những tu sĩ không có đạo lữ song tu thì rơi vào cảnh tượng trong mơ, điên loạn đảo phương cùng đạo lữ trong lòng mình yêu thích.

Trong khoang của Bách Hủy và Phong Hải Thành, hơi thở của hai người đều dồn dập, nhưng hai người lại khoanh chân ngồi tách riêng ở hai đầu khoang với bộ dạng nước giếng không phạm nước sông.

Phong Hải Thành thật sự không nhìn được, mở mắt nhìn về phía Bách Hủy, trong giọng điệu lạnh lùng lại có sự nhiệt tình mà chính hắn cũng không nhận ra được: “Bách Hủy, qua đây.”

Bách Hủy quay đầu sang chỗ khác: “Người ta đang tu luyện...” Trong giọng nói từ chối của cô ta lại có sự quyến rũ khiến cho người khó thể cưỡng lại.

Phong Hải Thành mím môi, vẫy tay một cái.

Bách Hủy giống như một miếng sắt bị nam châm hút tới, ngã vào trong lòng Phong Hải Thành.

“... Rốt cuộc tiểu yêu tinh em còn hành hạ ta tới khi nào nữa hả?!” Phong Hải Thành nghiêng răng nghiêng lợi cúi đầu hôn lên môi Bách Hủy, không kịp chờ đợi đã thò một tay vào sâu trong áo bào của cô ta.

Bách Hủy cười khanh khách, vận vẹo trong lòng Phong Hải Thành.

“Sư phụ, đệ tử coi trọng tu hành, sao sư phụ có thể ngăn cản chứ? Chẳng lẽ sư phụ không sợ đệ tử trở lại Thái Hoa Sơn sẽ báo với Chương môn, nói... nói rằng... sư phụ... bắt nạt đệ tử...” Bách Hủy nói.

Hiện tại, Bách Hủy đã tu luyện mị thuật đỉnh cấp thành công pháp vô thượng thuật Hợp Hoan rồi. Đối với cô ta, song tu thái bổ cùng đàn ông vẫn là con đường tu luyện tốt nhất.

Tu vi của gã đàn ông bên cạnh càng cao thì càng hấp dẫn cô ta. Thật ra cô ta đã sớm không nhịn được, hận không thể nuốt Phong Hải Thành vào bụng.

Chỉ có điều bài học từ Đại Ngưu đã khiến cho cô ta hiểu được, bất luận là nữ tu hay là đàn bà, nếu tự đưa tới cửa đều sẽ không được đàn ông quý trọng.

Nếu như muốn lâu dài, cô ta nhất định phải tỏ ra rụt rè, phải chờ đợi.

Có thể quyến rũ, có thể như gần như xa, nhưng cô ta sẽ không thể giống như lần trước dâng lên cả cơ thể, trái tim của mình, cuối cùng rơi vào kết cục tệ hại như vậy.

Lần này, cô ta đã nhử Phong Hải Thành đủ lâu rồi, tối nay đúng là ngày để cô ta có thể nước chảy thành sông.

Bách Hủy nghĩ tới đây lại cọ vào trong lòng Phong Hải Thành, áo bào rơi xuống.

Phong Hải Thành giống như phát điên, ôm Bách Hủy lăn trên mặt đất, một tay vung lên, áo bào của cô ta giống như tan ra, tự động rời đi.

Lúc này, hiện ra ở trước mặt hắc hắc chính là một cơ thể trưởng thành, mềm mại như muốn nhỏ ra nước.

Gương mặt quyến rũ, đôi mắt long lanh, làn da trắng mịn, xương quai xanh tuyệt đẹp, eo nhỏ đến mức không thể tưởng tượng nổi, một tay ôm hết. Hắc có thể dùng hai tay khép lại, ôm trọn lấy vòng eo nhỏ nhắn kia.

Đôi chân dài nhỏ nhắn, cái mông lại giống như một cánh cung được kéo căng, đầy đặn và quyến rũ đến cực hạn.

Đây không phải là lần đầu tiên Phong Hải Thành song tu, nhưng ở trước mặt Bách Hủy, hắc giống như một chàng trai mới lớn, không biết phải làm sao.

Bách Hủy cười duyên, vài lần muốn rời khỏi Phong Hải Thành, nhưng hết lần này tới lần khác đều bị hắc lôi về.

Bách Hủy khẽ kêu lên vài tiếng rồi cắn răng ngậm miệng không nói gì.

Có trời mới biết cô ta nhẫn nhịn cực khổ tới mức nào.

Cô ta tu luyện mị thuật đỉnh cấp, không biết có phải bởi vì phương pháp tu luyện không đúng hay không, gần đây khát vọng đối với đàn ông lại càng lúc càng mãnh liệt. Thậm chí mãnh liệt đến mức chỉ cần có đàn ông đi lướt qua bên cạnh, cô ta ngửi thấy mùi xạ hương kia sẽ...

Nhưng bởi vì Phong Hải Thành ở bên cạnh, cô ta không dám đi ra ngoài quyển rũ đàn ông lung tung. Cho dù nam tu khác có thèm cô ta tới nhỏ dãi cũng không dám mạo hiểm chọc giận tới tu sĩ Kim Đan mà cô ta đang qua lại.

Tính toán lại, từ khi cô ta đến bên cạnh Phong Hải Thành đến giờ đã gần nửa năm. Nửa năm không có nam tu bổ dưỡng, tu vi của cô ta tăng lên rất chậm.

Bách Hủy có hơi nhớ nhưng Thường sư thúc ở Vạn Càn Quán trước đây.

Vì để tu vi của Bách Hủy tăng lên, tu sĩ Kim Đan kia đã chẳng phân biệt ngày đêm “thái dương bổ âm” cho cô ta không ngừng, cuối cùng làm đến mệt lả vẫn không biết chán, bộ dạng như trúng độc, nghiện cơ thể cô ta.

Chỉ cần là người đã từng chạm qua thân thể của cô ta, khi đi song tu với người phụ nữ khác đều sẽ không thấy thỏa mãn...

Bách Hủy khẽ mỉm cười, giơ tay ôm lấy Phong Hải Thành.

Phong Hải Thành sung sướng khó có thể hình dung được.

Hắn tốn nửa năm, cuối cùng cũng ăn vào nữ đệ tử này.

Hắn quả nhiên không nhìn nhầm.

Bách Hủy chậm rãi vận chuyển mị thuật đỉnh cấp, nâng công lực của mình lên tới mức cao nhất, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn Phong Hải Thành.

Bách Hủy vận chuyển mị thuật đỉnh cấp sẽ có hiệu quả không giống người thường, rất nhanh lại làm cho Phong Hải Thành nếm được sự tuyệt vời trong cực lạc. Nếu như không có mị thuật đỉnh cấp chống đỡ, cảm giác sung sướng tuyệt vời của đàn ông tới lại đi vô cùng ngắn ngủi.

Nhưng nhờ Bách Hủy tu luyện mị thuật đỉnh cấp trợ giúp, cảm giác sung sướng tuyệt vời này có thể không ngừng tăng lên, nhưng vĩnh viễn không đạt được tới trạng thái đỉnh điểm, làm cho đàn ông muốn ngừng mà không được, chỉ có thể cố gắng từng bước tăng lên, muốn đạt được đỉnh điểm của cực lạc.

Mà trong lúc đó mị thuật đỉnh cấp của Bách Hủy lặng lẽ hấp thu linh lực ở nơi đó của đàn ông, không ngừng công kích rèn luyện đan điền và kỳ kinh bát mạch của mình.

Từng giọt mồ hôi rơi từ trước ngực của Bách Hủy, nhỏ xuống lồng ngực trần của Phong Hải Thành, hòa vào mồ hôi của hắn chảy xuống nền khoang thuyền, giống như Kim Tiêu Túy lặng lẽ rót vào trong không khí, tiếp tục tăng cao cảm giác vui thích cực hạn này và kéo dài không ngừng.

Bách Hủy nhắm nhin nửa năm thật sự rất khổ sở.

Cô ta cúi đầu, nhìn thấy gương mặt Phong Hải Thành đang trở nên ỉu rũ, dần dần lộ ra hình dạng bộ xương khô thì khiếp sợ, biết nếu mình hút tiếp là Phong Hải Thành sẽ bị hút chết...

Hai người hoàn toàn chìm đắm ở trong cực hạn của sự sung sướng này.

Bộp!

Một thiếu niên xinh đẹp mặc áo xám, đôi mắt xám u tối từ trong nước biển nhảy lên sàn thuyền, vừa vịn ngay bên ngoài khoang của Bách Hủy và Phong Hải Thành.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 276: Xuân Cung Sống Của Mỹ Nhân Ngư

 Thiếu niên áo xám mắt xám này chính là A Quý - thiếu chủ của tộc Hải Xà từ sâu trong đại dương chạy tới.

Đêm khuya có tiếng rỗng ngâm vang khiến toàn bộ động phủ của long cung Tinh Hải rung lắc sập một nửa, cũng chọc giận thiếu chủ A Quý của tộc Hải Xà - một con nghé mới sinh không sợ cọp.

A Quý biến ảo thành hình người từ long cung cách nơi đây cả vạn dặm chạy tới, chỉ để xem Long Thần này ghê gớm tới mức nào mà khuấy động toàn bộ năm châu lục và bốn đại dương lớn đều sắp sụp đổ rồi!

Rắc bụi!

A Quý đi hai bước không cẩn thận chân trái đá vào chân phải ngã xuống đất.

“Làm người thật là phiền phức!” A Quý dấm mạnh thân thuyền một cái: “Uốn a uốn éo còn mọc ra hai cái chân. Ông đây bơi qua bơi lại trong nước thoải mái cỡ nào, bây giờ lại phải bò lên trên bờ chịu tội thế này...”

A Quý oán niệm ngút trời chống tay xuống đất muốn đứng dậy.

Một tiếng cọt két nhẹ nhàng vang lên, cửa phòng trước mặt chậm rãi mở ra.

Áo Bách Hủy hé mở, một bắp đùi trắng nõn bước ra khỏi cửa phòng lại thu về, cô ả tròng hai mắt nhìn thiếu niên tóc xám đột nhiên xuất hiện

trên mặt đất.

Hai tay A Quý vừa mới chống lên một nửa, bộ dạng giống như hít đất chuẩn bị lật thân đứng dậy thì nhìn thấy một bàn chân trắng mềm như củ sen xuất hiện trước mặt mình. Năm ngón chân nhỏ mượt mà tinh xảo giống như vỏ sò đang bày ra trước mặt hẳn.

A Quý chậm rãi ngẩng đầu từ gót sen nhìn lên từng tắc từng tắc một.

Chân nhỏ trắng nõn - khó coi chết đi được, không có đuôi cá cũng không có vây cá...

Hai bắp đùi trắng nõn - vẫn cực kì khó coi, không có đuôi cá lại không có vây cá...

Nhìn lên chút nữa xem thế nào.

A Quý mở to hai mắt mà nhìn.

Cô ta cô ta cô ta... Bên trong cô ta không mặc gì cả!

Cánh hoa đỏ tươi ướt át đang nở ra trong một lùm bóng râm, đẹp tới mức người ta không kiềm được muốn vươn tay sờ nhẹ, vuốt ve một cái, cảm nhận một chút...

“Người nhìn đủ chưa?” Bách Hủy không kéo vạt áo che người lại, vẫn giữ tư thế hơi dựa vào cửa phòng lười biếng hỏi.

A Quý ngẩng đầu cao lên nữa, thấy một khuôn mặt tươi cười phấn hồng xinh đẹp và đôi môi còn đỏ mọng hơn cả cánh hoa kia.

Mũi A Quý chảy ra từng giọt máu tươi.

Bách Hủy có vẻ ngạc nhiên sau đó lại cảm thấy buồn cười, sau khi quần chặt áo choàng lại thì cô cúi người xuống, nghiêng đầu nhìn A Quý

cười nói: “Người bao nhiêu tuổi rồi? Cũng không học được gì hay, nhìn người chảy máu mũi kia.” Cô ả vươn tay ra nhẹ nhàng lau mũi cho A Quý rồi nhéo một huyết đạo của hắc giúp máu ngừng chảy.

Ngón tay của Bách Hủy dài mảnh trắng mềm, trong lúc xoa mũi cho A Quý thì mị thuật cao cấp vô tình được lưu truyền ra, một mùi hương như mùi hoa lan len vào mũi A Quý.

Đầu óc A Quý ù đặc rồi ngất xỉu không biết trời trăng.

Bách Hủy cười lắc đầu, dò xét một lượt trên người A Quý.

Tu vi của A Quý cao hơn cô ta lại là động vật biến nên Bách Hủy không dò ra diện mạo thật sự của hắc. Cô ả chỉ tưởng đây là hậu bối của tu sĩ nào đó mang tới đi lung tung, bị mị thuật cao cấp của cô ả hấp dẫn tới thôi.

Bách Hủy vừa đắc ý vừa mừng rỡ, thuận tay vỗ vỗ A Quý rồi quay vào phòng.

Trong phòng, Phong Hải Thành hơi thở mong manh nằm trên mặt đất, toàn thân trần trụi không thể động đậy.

Một lần song tu vui vẻ đầm đìa khiến Phong Hải Thành muốn ngừng mà không được, cuối cùng còn do Bách Hủy cưỡng ép dứt ra mới giúp Phong Hải Thành giữ lại được một cái mạng.

Phong Hải Thành là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, nam tu như vậy không dễ tìm.

Mị thuật cao cấp khác với mị thuật bình thường ở chỗ: Nam tu bị mị thuật cao cấp xâm nhập thì sẽ không tự chủ mà kính dâng, hoàn toàn đặt quyền lợi nữ tu lên đầu không hề suy tính cho bản thân chút nào, chỉ có lợi cho đối phương.

Nếu Bách Hủy muốn lấy mạng Phong Hải Thành thật sự dễ như trở bàn tay. Nhưng cô ta không muốn, cũng không cần. Hơn nữa giữ Phong Hải Thành lại giống như nuôi dưỡng thiên tài địa bảo vậy, qua một thời gian lại lấy nguyên dương của gã một lần mới là chuyện có lợi nhất cho cô ta.

Chỉ cần cô ta không hút chết gã thì sẽ cô ta sẽ không gặp nguy hiểm sinh ra tâm ma.

Thấy vẻ mặt thỏa mãn của Phong Hải Thành, Bách Hủy tự nhiên cười khê, khoan chân ngồi xuống, bắt đầu chuyển hóa nguyên dương hấp thu được của Phong Hải Thành làm tu vi của mình.

Không lâu sau, A Quý ngất đi bên ngoài phòng dần dần tỉnh lại, hai mắt đăm đăm còn hơi trợn lên.

Chuyện mới vừa rồi thoáng qua như một giấc mộng xuân, khiến hắn có cảm giác không chân thật.

Ngồi thẳng người dậy, hắn xoa xoa mặt mình một lượt rồi từ trên boong thuyền nhảy xuống, chìm vào trong nước biển. Huyết Sa đi theo thuyền báu này giờ đều nhanh chóng tản ra bốn phía, không con nào dám chọc giận tiểu tổ tông này.

Nước biển lạnh như băng giúp A Quý tỉnh táo lại rất nhiều.

Công pháp đặc trưng của tộc Hải Xà bắt đầu vận chuyển, mị khí thoang thoảng mà Bách Hủy rót vào cơ thể hắn được luyện thành một quả cầu nhỏ rồi phun ra khỏi miệng.

“Tu sĩ nhân giới lại tu luyện loại mị thuật này, thật thú vị.” A Quý ném quả cầu kia vào trong một cái túi nhỏ hay mang theo bên mình, sau đó biến hai chân thành đuôi cá bắt đầu bơi lượn kiểm tra chung quanh đáy thuyền.

Vinh Tuệ Khanh và Mão Tam Lang ở trong phòng riêng của mình cũng ngửi được mùi lạ trong không khí, nhưng do hai người bọn họ đều tu luyện Húc Nhật Quyết nên hoàn toàn có sức chống cự đối với loại mùi vị có chứa hơi thở mị hoặc này. Ngoại trừ hơi buồn nôn thì bọn họ không bị bất kỳ ảnh hưởng nào khác.

Lang Thất và Xích Báo thì lại khác.

Chúng nó đều là yêu thú, tính dục vốn đã mạnh hơn nhân loại, hơn nữa bây giờ là thời điểm cuối xuân đầu hè, là mùa động dục của chúng nó.

Xích Báo trời sinh tính tình ngay thẳng, nên hẳn dùng cách lấy máu áp chế dục vọng quay cuồng của mình.

Lang Thất thì không thể nhịn được. Nó đã cực kì, cực kì lâu không được ăn mặn rồi.

Trước đây nó rất ít khi có loại dục vọng này, bởi vì nó phải không ngừng chạy trốn, có thể sống sót đã là tốt lắm rồi. Cho đến khi đi theo La Thần, sau đó lại trở thành linh sủng của Vinh Tuệ Khanh mới được trải qua ngày tháng bình an. Lúc này nó mới bắt đầu suy nghĩ cách để thỏa mãn tính dục của mình - một vấn đề nghiêm túc.

Đã no bụng thì bắt đầu muốn làm chuyện khác, yêu thú lại càng không có khái niệm đạo đức, chỉ cần nhìn trúng ai sẽ so sức mạnh, tu vi ai cao thì nằm trên. Nói chung thì không thể gọi là cường hiếp bởi vì yêu thú không có khái niệm này, đối với bọn nó mà nói đây là cá lớn nuốt cá bé - quy luật của thiên nhiên.

Lang Thất lại càng đau khổ hơn, bởi vì nó là yêu thú biến dị hiếm hoi có quan niệm đạo đức. Linh hồn của nó khiến nó không thể đi cường đoạt giống như những yêu thú thuần chủng kia.

Nhưng đêm nay, nửa chén rượu Kim Tiêu của chủ chiếc thuyền bấu này đã làm thú tính bên trong thân thể nó hoàn toàn bùng phát. Nó gầm rú, con người đỏ bừng chỉ mong nhìn thấy giống cái để nhào lên.

Nhưng cửa phòng bị Vinh Tuệ Khanh dùng trận pháp khóa lại, nó muốn xông ra ngoài cũng không ra được.

Lang Thất tru lên vài tiếng trong phòng, thấy bản thân không xông ra được, không thể đi tìm một giống cái để phát tiết vậy thì tìm đực đi... Đực với đực cũng có thể làm mà...

Toàn thân Xích Báo run lên, quay sang thì thấy Lang Thất đỏ mắt thờ hồn hèn đang ngượng ngùng quan sát hẩn từ trên xuống dưới.

“Người muốn làm gì?” Xích Báo cảnh giác hỏi, lặng lẽ dịch sát về phía tường.

“Làm XX người!” Mùi vị rượu Kim Tiêu trong không khí càng ngày càng đậm, Lang Thất cũng không khống chế được mình nữa gào to lên một tiếng rồi nhảy bổ về phía Xích Báo, ôm lấy hẩn bắt đầu xé quần áo.

Xích Báo lập tức hiểu ra, giận tới sôi gan: “Lang Thất, tên nhóc con nhà người! Dám coi ông đây thành “ông già thỏ” (tiểu thụ), hôm nay ông đây sẽ thay mặt chủ nhân dạy dỗ người một trận!” Xích Báo chưa bây giờ chửi thề cũng không nhịn được mắng to.

Lang Thất mặc kệ, tiếp tục cọ cọ lên người Xích Báo khiến hẩn ghê tởm muốn ói, lật tay thành chưởng không hề lưu tình đánh Lang Thất ngã xủ nằm trên mặt đất.

“Chủ nhân, ta không muốn ở cùng một chỗ với Lang Thất nữa!” Xích Báo truyền âm về phía phòng Vinh Tuệ Khanh.

“Sao vậy?” Khăng Khăng chấp tay sau lưng, thản nhiên xuyên tường tới phòng của Xích Báo và Lang Thất.

Xích Báo chỉ Lang Thất đang ngất trên mặt đất nói: “Tên này điên rồi, muốn sàm sỡ ta nên bị ta đánh ngất... Ta không muốn ở cùng một phòng với hăn nữa, hăn là một tên biến thái!”

Khăng Khăng cười đến cong eo, đâm thân thuyền nói: “Nó làm gì người? Người cũng gọi hăn là biến thái sao?”

Biến thái là từ mà Lang Thất thường treo ở cửa miệng, ở chung thời gian dài, Khăng Khăng và Xích Báo đều biết nó có ý nghĩa gì.

Hôm nay coi như là lấy gậy ông đập lưng ông rồi.

“Đáng thương thật đấy, hăn tới thời kỳ động dục rồi, hay là chúng ta tìm một con cái cho hăn đi.” Con người Khăng Khăng đảo một vòng xấu xa nói.

Xích Báo bị hành động của Lang Thất làm ghê tởm, chỉ muốn tìm một cách lợi hại nhất trừng trị nó, nghe thấy ý đồ xấu xa của Khăng Khăng, lần đầu tiên hăn không hề phản đối mà lặng lẽ giúp đỡ Khăng Khăng nâng Lang Thất lên, đi tới cửa phòng.

Khăng Khăng biết cách đi vòng qua trận pháp của Vinh Tuệ Khanh nên đi trước mở cửa.

Bên ngoài trời vẫn tối om, đang là thời điểm khuya khoắt nhất.

“Đi xuống đi. Đi tìm Tiểu Long Nữ trong long cung mà cười đi.” Xích Báo cười lạnh, thuận tay làm Lang Thất tỉnh lại sau đó ném xuống.

Lang Thất chóng mặt mở mắt, chỉ kịp biết được bản thân đầu dưới chân trên đang nhanh chóng rơi xuống.

Trước mắt là đại dương màu xanh xám, giống như bầu trời màu xám tro vậy.

Tôm!

Lang Thất đã rơi vào trong nước biển.

Nước biển ngày xuân vẫn còn lạnh thấu xương.

Lang Thất bị nước thấm vào rùng mình, hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Xích Báo, tên hèn nhát nhà người! Chỉ biết đâm thọc mách lẻo! Ông đây còn chưa vượt tới lông của người đã bị đánh ngất xỉu, người còn ở đó mà kẻ xấu kể tội trước!” Lang Thất hùng hùng hổ hổ ngoi lên khỏi mặt nước, bắt đầu bơi lên trên.

Long cung đen như mực chỉ thấy một vùng sáng trên đỉnh đầu, đó là chiếc thuyền báu được treo vô số đèn lồng màu đỏ lớn bằng cái bát.

Vinh Tuệ Khanh bước ra chậm một bước, nhìn thấy Xích Báo ném Lang Thất khỏi thuyền bèn vội vàng chạy tới: “Xích Báo người làm gì vậy?” Sau đó hai chân đạp thuyền nhảy vào trong biển theo Lang Thất.

Xích Báo sững sờ một chút vội nhảy xuống theo.

Chỉ có tên “đầu sỏ” gây tội thật sự là Khăng Khăng thì mang vẻ mặt chột dạ ngồi xồm trên cột buồm, thiên sứ và ác quỷ trong đầu không ngừng giao chiến: “Nhảy... Không nhảy... Đây thật sự là một vấn đề rắc rối...”

Vinh Tuệ Khanh nhảy xuống nước thì ngửi thấy mùi máu tươi kèm theo một mùi khá tế nhị, cô vội nín thở, dựa vào sự lưu chuyển của linh lực trong cơ thể để giữ trạng thái của mình.

“Lang Thất... Lang Thất...” Vinh Tuệ Khanh chìm tới đáy biển bắt đầu gọi to, từng ngụm nước biển lớn vọt vào trong miệng cô.

Vinh Tuệ Khanh thầm mắng một câu, thả thần thức ra để cảm nhận vị trí của Lang Thất.

Lang Thất là linh sủng ký khế ước sinh tử với cô, trong phạm vi nhất định, cô có thể cảm nhận được vị trí của nó.

Vừa rồi vì quá gấp nên đã quên bég luôn chuyện này.

Vinh Tuệ Khanh vừa thầm khinh bỉ mình, vừa cảm ứng vị trí của Lang Thất thì biết nó ở không xa về phía trước.

Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng bơi qua hướng đó.

Dòng nước chung quanh chảy càng ngày càng siết, thậm chí bốn phía xung quanh cô còn có từng cơn sóng gợn, trong bọt nước thì thoảng còn xuất hiện bọt nước màu hồng, khiến Vinh Tuệ Khanh vô cùng kinh ngạc.

Hả, Long cung cũng có lễ tình nhân? Rốt cuộc hôm nay là ngày bao nhiêu?

Lúc sắp bơi tới gần, Vinh Tuệ Khanh đột nhiên cảm giác được một luồng linh lực băng hàn giống như lưỡi dao lóng lánh lướt qua. Cô vội vàng dừng lại, cảnh giác nhìn chung quanh một lượt.

Một con Hải Xà to lớn uốn lượn xuất hiện trước mặt cô.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng lui nhanh về phía sau.

Cô ghét nhất là loại động vật thân mềm như rắn này! Thấy là buồn nôn!

“Tránh xa nơi này đi, nơi đây không phải nơi người có thể tới. Đồ nhân loại ghê tởm!” Con Hải Xà đó phát ra tiếng rít tê tê không cho phép cô đi qua.

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu, thấy một con Hải Xà dựng đứng thân thể trước mặt mình cao như một ngọn tháp hải đăng, trên đỉnh đầu răn hình tam giác có hai con mắt còn sáng hơn cả đèn trên tháp.

Cũng may lúc nó nói chuyện không há miệng phun lưỡi răn, nếu không... Vinh Tuệ Khanh sẽ không chịu nổi mà bỏ chạy.

“Ta muốn đi qua tìm... người. Mời tránh ra.” Vinh Tuệ Khanh ổn định tinh thần, lạnh lùng nói, vừa lặng lẽ không tiếng động triệu hoán Nhật Nguyệt Song Câu nằm sau lưng.

Hải Xà cười khắc khắc, âm thanh vô cùng kỳ lạ vừa giống như tiếng nói của thiếu niên tới thời kỳ vỡ giọng, vừa giống giọng điệu con nít học cách nói chuyện của người lớn.

“Nhân loại luôn thích lừa người. Bên kia rõ ràng không có ai chỉ có một con yêu thú, vậy mà người nói đi tìm người, muốn lừa để ta nhường đường cho người phải không?” Sau khi vênh váo đắc ý nói xong thì thân thể to lớn của con Hải Xà lại xoay một vòng trước mặt Vinh Tuệ Khanh, bọt biển màu hồng trong nước càng ngày càng nhiều, còn có một mùi thơm nồng nặc từ phía sau Hải Xà lan tới.

Không phải, không phải từ sau lưng nó mà là từ dưới thân nó.

Vinh Tuệ Khanh cảm ứng được rất rõ ràng Lang Thất đang ở giữa vị trí Hải Xà khoanh người lại.

Nhưng cô không cảm giác thấy nỗi sợ của nó mà chỉ cảm thấy nó đang mừng như điên... còn... khụ khụ ngại quá, không thể nhìn lên nơi bí mật của người khác...

Vinh Tuệ Khanh thu thần thức lại, lại nhìn về phía Hải Xà đang vênh váo tự đắc trước mặt, đột nhiên không còn sợ nữa.

“Đó là yêu thú của ta, mời tránh ra, ta muốn dẫn nó về nhà.” Vinh Tuệ Khanh quyết định tiên lễ hậu binh. Tu vi của con Hải Xà này có vẻ khá cao nhưng tâm trí lại rất ngây thơ.

Năng lực không đủ đánh lại thì đành dùng trí.

“Yêu thú của người?” Hải Xà trừng đôi mắt to như hai ngọn đèn tháp, phóng ra hào quang màu vàng chiếu sáng cả một mảnh đáy biển.

Vinh Tuệ Khanh nhìn xuyên qua khe hở trên thân Hải Xà thấy chuyện đang xảy ra ở khối đất trống kia thì cũng trợn to mắt nhìn. Nếu không phải có khăn che mặt thì con Hải Xà có thể nhìn thấy cô đang há to miệng, cảm sắp rớt xuống đất.

Ở vùng đất trống nơi thân thể Hải Xà vươn lên có một bong bóng màu hồng, Lang Thất đang ở trong đó toàn thân trần trụi ôm hôn mãnh liệt một thiếu nữ tóc đỏ.

Hai người ôm chặt lấy nhau, hôn thắm thiết, quay tròn trong bong bóng màu hồng đỏ.

Con người Vinh Tuệ Khanh như muốn rớt ra ngoài rồi.

Nửa người dưới của thiếu nữ tóc đỏ kia rõ ràng là một đuôi cá! Đó không phải là thiếu nữ, đó chính là một mỹ nhân ngư!

Nhưng dường như Lang Thất hoàn toàn không thèm để ý, một tay giữ chặt đầu thiếu nữ tóc đỏ, một tay sờ xuống dưới vuốt ve một lúc rồi tổng cái ấy đang cương cứng của mình vào.

Đuôi cá của thiếu nữ tóc đỏ vội vàng mở ra dường như hơi khó tiếp nhận, nhưng hai cánh tay Lang Thất ôm chặt lấy nàng ta, hơi thở bức người ập tới khiến nàng ta khó xử, muốn chạy trốn lại luyến tiếc. Hai cánh tay nàng ta vòng lên cổ Lang Thất ngửa đầu nhận lấy nụ hôn cuồng nhiệt của

nó. Nơi then thùng giữa đuôi cá và hông không ngừng bị vật cứng của nó đâm thọc, sau khi bỏng rát và đau đớn qua đi thì nàng ta dần dần cảm nhận được sự vui vẻ nhũn cả người.

Bọt biển màu hồng trong nước càng ngày càng nhiều, dần dần tràn ngập khu vực này.

Vinh Tuệ Khanh trừng mắt nhìn tình hình bên trong bong bóng màu hồng kia, gần như không tin vào mắt mình nữa.

Linh sủng của cô, Lang Thất có cùng lai lịch như cô thế mà lại giao hợp với một mỹ nhân ngư...

Ý nghĩ đầu tiên của Vinh Tuệ Khanh là yêu đương vượt qua chủng tộc có thể sinh ra đứa nhỏ hay không...

Vinh Tuệ Khanh lắc lắc đầu, tự khinh bỉ chính suy nghĩ của mình.

Hải Xà quay đầu vô cùng thương tiếc nhìn bong bóng màu hồng đang được mình quấn quanh, truyền âm cho Vinh Tuệ Khanh: “Linh sủng của người đã cứu muội muội ta, ta tha cho hãn một mạng, sau này để hãn làm nam sủng của muội muội ta đi. Người muốn bao nhiêu tiền để bán đứt hãn, nói một cái giá đi.”

Vinh Tuệ Khanh lặng im một lúc lâu, thu hồi tầm nhìn khỏi bong bóng màu hồng kia, nhìn về phía Hải Xà to lớn, lạnh nhạt nói: “... hãn là bạn của ta, ta không có thói quen bán đứng bạn bè, người hỏi nhầm người rồi.”

Hải Xà sững sốt, không ngờ mình bị từ chối, nó rất tức giận, cái đuôi dài quật mạnh lên đá ngầm ở đáy biển, khiến đất đá mù mịt, làm cho vùng nước biển ở đây trở nên đục ngầu.

“Người giả vờ cái gì! Bán đứng bạn bè không phải là trò sở trường của nhân loại các người sao?... Không phải không bán mà tùy vào người ra giá

cao hơn không! Nếu như trả nổi, đừng nói bạn bè, ngay cả cha mẹ anh em ruột thịt, thậm chí là người thân cận nhất bên gối cũng có thể bán đứt!” Hải Xà vô cùng tức giận phản bác Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh liếc nhìn con Hải Xà, trong lòng nhanh chóng phán đoán tuổi tác của con rắn này, cô đùa giỡn nói: “Ta có thể hiểu được tâm trạng của người, người đã từng bị nhân loại tổn thương. Thật đáng thương, tâm hồn bé nhỏ chắc đau khổ lắm nhỉ? Đến, đến đây với tỷ tỷ, để tỷ tỷ vỗ về tâm hồn bé nhỏ đã bị tổn thương của người...”

Con Hải Xà giận dữ, đáy biển vang lên từng tiếng nổ lớn, nước biển điên cuồng xoay tròn trước mặt Vinh Tuệ Khanh, trong nháy mắt đã tạo ra một vòng xoáy nhỏ trong vùng nước biển này.

Trong bong bóng màu hồng Lang Thất và mỹ nhân ngư tóc đỏ kia đã tới thời điểm cao trào, lại bị vòng xoáy đẩy lên thật cao, suýt nổi lên trên mặt biển.

Vinh Tuệ Khanh hốt hoảng... Đây là xuân cung sống đấy...

“Dừng tay! Nhanh dừng tay đi! Để chúng nó chìm xuống! Lẽ nào người muốn bộ dạng này của mọi người... bị những tu sĩ trên mặt biển kia nhìn thấy hết sao!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 277: Tham Cái Lợi Trước Mắt, Quên Cái Hại Sau Lưng

 Đuôi cá của mỹ nhân ngư tóc đỏ kịch liệt vùng vẫy vào bong bóng màu hồng dưới đáy biển, tạo thành những cơn sóng gợn lăn tăn truyền ra nước biển bên ngoài bong bóng, trở thành mùi hương thơm ngát không thôi.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu sang chỗ khác, nói với Hải Xà to lớn: “Người còn không buông chúng nó xuống?” Nói xong lại quay đầu lại liếc nhìn Hải Xà: “Chúng nó làm sao chạy vào... trong bong bóng này?”

Hải Xà ung dung đặt bong bóng màu hồng xuống đất, thân thể to lớn một lần nữa lượn lờ đứng dậy, cuộn lại như một ngọn núi cao, ở giữa có một khoảng trống nhỏ vừa đủ chứa bong bóng màu hoa hồng kia.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng quét mắt qua, phát hiện “trận chiến kịch liệt” bên trong dường như đã kết thúc.

Lang Thất lại hóa thành hình người một lần nữa, nằm ngửa trên mặt đất, không thấy rõ biểu tình trên mặt nó, nhưng có thể thấy nó vẫn ôm mỹ nhân ngư tóc đỏ kia thật chặt vào lòng.

Vinh Tuệ Khanh thở dài, thu về Nhật Nguyệt Song Câu lại, hỏi tên Hải Xà kia: “Người là rắn, nó là mỹ nhân ngư, sao người lại nói nó là muội muội của người?”

Hải Xà cười khặc khặc quái dị, chớp chớp đôi mắt to sáng như cái đèn pha.

Trước mặt Vinh Tuệ Khanh dâng lên một làn sương mù.

Sương mù tan hết, Hải Xà to lớn như một ngọn núi nhỏ kia đã không thấy đâu, thay vào đó là một thiếu niên áo xám, tóc xám, đôi mắt cũng xám. Một đôi mắt hẹp dài, con ngươi màu xám nhạt. Mái tóc dài màu xám hơi uốn cong bông bênh ở phía sau. Hai cánh tay cường tráng, vòng eo săn chắc, mà bên dưới eo là đuôi cá thật dài giống với cô nương mỹ nhân ngư kia.

Vinh Tuệ Khanh trở mắt một hồi, hỏi: “Các người rốt cuộc là rắn hay là mỹ nhân ngư?” Theo cô biết, rắn và mỹ nhân ngư hoàn toàn là hai loài khác nhau, chưa từng nghe nói chúng liên quan với nhau.

Thiếu niên tóc xám kia chính là thiếu chủ A Quý tộc Hải Xà nhảy xuống từ trên thuyền báu. Thiếu niên cười khẽ, thanh âm vẫn còn có phần khàn đục, chỉ vào bong bóng màu hồng đã bắt đầu trở nên mỏng manh kia, nói: “Nàng là muội muội cùng cha khác mẹ của ta. Ta tên A Quý, nàng là A Nga.”

Vinh Tuệ Khanh lấy làm kỳ lạ: “Mẫu thân của nó là mỹ nhân ngư? Mà mẫu thân của người là rắn? Vậy sao người cũng có đuôi cá?”

A Quý nghe Vinh Tuệ Khanh một “rắn” hai “rắn” thì rất không vui, sửa lại lời cô: “Chúng ta không phải rắn, chúng ta là bộ tộc Hải Xà. Ta biến thành cái dạng này là bởi vì như vậy dễ hoạt động ở trong nước hơn. Thân thể Hải Xà quá mức to lớn, mà hai chân loài người thì quá phiền phức, thế nên ta thích biến thành hình dạng này, muội muội ta thấy vậy cũng vui vẻ, nếu không... nàng luôn cảm thấy không giống bọn ta, luôn muốn bỏ nhà mà đi.”

“Không phải như nhau cả sao? Đều là rắn.” Vinh Tuệ Khanh bĩu môi. Loài động vật cô ghét nhất là rắn, bất kể là rắn gì, tóm lại có quan hệ với rắn là cô liền thấy hoảng, đây là bản năng tự nhiên.

Khóe miệng A Quý giật một cái, không muốn cùng cô nói nhảm, tiếp tục hỏi: “Ta muốn linh sủng của cô, cô ra cái giá đi.”

A Quý biến thành dáng vẻ thiếu niên mỹ nhân ngư, hai mắt đã không còn công năng của đèn pha, đáy biển lại trở nên u ám lần nữa.

Vinh Tuệ Khanh phát động linh lực khiến mắt trở nên sáng rực nhìn về phía sau A Quý.

Bong bóng màu hồng tựa như đã hoàn toàn tan biến, Lang Thất mờ mịt ngồi dậy, đang quan sát xung quanh.

Nó cũng không biết là chuyện gì xảy ra, nó bị Xích Báo ném từ trên thuyền xuống, còn chưa xuống đến đáy biển đã bị một cô nương tóc đỏ từ trong lòng biển lao tới ôm lấy, gọi lớn: “Ca ca!”

Đối với Lang Thất đang nóng hừng hực trong người thì giờ này khắc này, không có gì so với hai chữ “Ca ca” càng làm cho nó động lòng.

Hơn nữa giọng của cô nương tóc đỏ như âm thanh thiên nhiên, khiến Lang Thất nghe xong toàn thân đều thoải mái đến từng lỗ chân lông.

Nó thật sự nhịn không được, nâng khuôn mặt cô nương tóc đỏ, hôn mạnh một cái lên đôi môi đỏ tươi của nàng.

Lúc đầu Lang Thất thầm nghĩ mượn một cái hôn để giảm bớt dục vọng khó có thể ức chế trong thân thể, nhưng sau khi hôn thì cô nương tóc đỏ tựa như ma quỷ, ôm nó thật chặt không buông.

Lang Thất ôm ôn hương nhuyễn ngọc vào lòng, nếu có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn thì không phải là Lang Thất mà là Xích Báo rồi. Thế nên nó không do dự, thuận theo ôm lấy cô nương tóc đỏ, một bên hôn một bên chuẩn bị làm “chuyện xấu”.

Đến lúc nó nhận ra cô nương tóc đỏ thì ra không phải cô nương, mà là mỹ nhân ngư thì tên đã lên dây, không bắn không được.

Ai quan tâm đó là người hay cá, dù sao chính mình cũng không phải là người...

Lang Thất tự lấy cố, mới mất tập trung đã bị một luồng sức mạnh to lớn nhấc lên, sau đó cùng mỹ nhân ngư tóc đỏ bị quăng vào một “căn phòng” màu hồng.

Cuối cùng ở trong căn phòng kia, chúng nó vứt bỏ tất cả ràng buộc cùng nhau lăn lộn.

Sau khi tất cả chấm dứt, Lang Thất mới phát hiện làm gì có căn phòng màu hồng? Chúng nó vẫn đang ở dưới đáy biển lạnh như băng, xung quanh có tảo biển thật dài đung đưa, một con cá nhỏ có hoa văn diêm lệ trên đuôi bơi ngang qua người bọn nó, hải quỳ mở xúc tu ra, dùng miệng bắt lấy con cá nhỏ bơi qua trước mặt nó. Đám san hô màu đỏ cam và trắng vắt ngang qua, phân cách vùng đáy biển nhỏ này ra.

Lang Thất lão đảo đứng lên, chợt phát hiện toàn thân mình trần truồng, kinh hoảng nhìn ngó xung quanh: “Túi càn khôn của ta đâu?”

“Là cái này sao?” Mỹ nhân ngư tóc đỏ bơi lại gần, cầm theo một cái túi nhỏ trong tay, tò mò quan sát.

Lúc này Lang Thất mới thấy rõ mặt mày của mỹ nhân ngư này. Đôi mắt thật sâu, da thịt trắng nõn, cái trán trơn láng, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng ướm át đã hơi sưng đỏ. Tròng mắt màu xanh lam, mái tóc xoăn màu đỏ rực lửa, hai bầu ngực to rung rinh, không ngờ nàng cũng trần như nhộng.

Lang Thất nghiêm túc nói: “Đó là túi càn khôn của ta.” Nó đưa tay cầm lại, lấy một bộ quần áo ở bên trong ra mặc vào, sau đó cau mày nhìn

về phía mỹ nhân ngư tóc đỏ: “Sao nàng không mặc quần áo?”

“Quần áo?” Mỹ nhân ngư tóc đỏ hơi nhú mào, hình như nghĩ đến cái gì đó, đang cố gắng suy nghĩ.

A Quý nhìn đến đây, vội vàng đi từ sau một cây san hô ra nhẹ nhàng nắm lấy bả vai mỹ nhân ngư tóc đỏ, dịu dàng nói: “Muội muội, chúng ta ở dưới đáy biển, không tiện mặc quần áo.”

Lang Thất nghe được liền giận dữ, một quyền đánh trúng mũi A Quý, quát: “Có người làm ca ca như người vậy sao?! Rõ ràng là súc sinh!”

Vinh Tuệ Khanh nghe xong lời Lang Thất nói, biểu tình trên mặt vô cùng vi diệu. Cô thậm chí không biết mình nên giúp đỡ bên nào!

A Quý không kịp phản ứng đã trúng một quyền trên mũi, lại chảy máu, tức giận đến nhào tới trước, vung mạnh tay phải lên, một thanh Tam Xoa Kích* màu đồng nằm trong tay hắt rạch về phía cánh tay vừa ra đòn của Lang Thất. Một cột nước biển cực lớn từ trong Tam Xoa Kích trào ra, hướng về phía giữa ngực Lang Thất, đánh nó bay thẳng ra ngoài, đến khi đụng vào một cây san hô to lớn cứng rắn mới ngừng lại được. Trên lưng nó bị san hô đâm đến máu tươi giàn giụa.

* Tam xoa kích: đinh ba, hay còn gọi là ba chĩa, là một loại dụng cụ, vũ khí thời cổ có hình dáng dài giống cây giáo nhưng bao gồm ba lưỡi nhọn hướng về phía trước, cấu trúc của đinh ba theo nguyên tắc đối xứng. Một mũi chính giữa và hai mũi ở hai bên trên cùng một mặt phẳng.

Mỹ nhân ngư tóc đỏ A Nga kinh hoàng hô một tiếng, nhanh chóng bơi đến bên người Lang Thất, đỡ nó dậy, lật bàn tay một cái, một bình thuốc nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay nàng, bôi lên lưng Lang Thất.

Thuốc mát lạnh nhanh chóng chữa khỏi vết thương sau lưng Lang Thất. Thế nhưng có vẻ nội thương bị dòng lưu thủy cực lớn này đánh ra

không dễ dàng chữa khỏi.

Vinh Tuệ Khanh thấy khuôn mặt trắng bệch của Lang Thất liền biết nó bị thương không nhẹ.

“A Quý, người muốn lấy mạng linh sủng của ta ngay trước mặt chủ nhân ta đây, lẽ nào cũng không cần hỏi ta một tiếng?” Vinh Tuệ Khanh nói, vỗ hai tay, một cặp Nhật Nguyệt Song Câu xuất hiện trên tay cô. Hai chân cô đứng vững, bày ra dáng vẻ như muốn đánh nhau.

Lúc này A Quý mới thấy rõ Nhật Nguyệt Song Câu trong tay Vinh Tuệ Khanh, vô cùng nghi ngờ nhìn cô một cái, hỏi: “Tại sao cô lại có Nhật Nguyệt Song Câu?”

Vinh Tuệ Khanh sững sốt một hồi: “Làm sao người biết chúng nó là Nhật Nguyệt Song Câu?”

A Quý ôm cánh tay, dáng vẻ cao ngạo cười lạnh nói: “Canh tinh trong Nhật Nguyệt Song Câu là trao đổi được từ bộ tộc Hải Xà bọn ta, sao không biết được?”

Vinh Tuệ Khanh nhớ ra Nhật Nguyệt Song Câu này đến từ Vương nữ Đồ Sơn của tộc Cửu Vĩ Hồ ở thành Hồ Lô, cô đã hiểu, cười nói: “Thì ra cũng là người quen. Không biết có thể tha cho ta một lần không?”

Tu vi thiếu niên Hải Xà này có vẻ tương đương với tu sĩ Kết Đan ở Nhân giới, Vinh Tuệ Khanh tự nghĩ mình đánh không lại, càng không thể đảm bảo có thể mang cái tên Lang Thất chuyên gây họa này đi. Dù sao nó đã dè muội muội người ta, để cho nó bị đánh hai cái cũng là nên làm nhỉ!?

A Quý buông cánh tay xuống, thanh âm cũng hoà hoãn lại: “Nếu là người quen thì nói cái giá đi, muội muội A Nga của ta muốn con sói háo sắc này.” Hắn chỉ vào Lang Thất, không chút khách sáo mở miệng.

Lang Thất tức giận xông tới gần chỉ vào A Quý mắng to: “Người nằm mơ giữa ban ngày à! Ta không bán! Người muốn mua cũng mua không được!”

A Nga vừa nghe Lang Thất nói vậy lập tức giơ hai tay che mặt, nhào vào trong lòng A Quý, òa một tiếng khóc toáng lên.

Lang Thất thấy vô cùng chướng mắt, đi tới kéo A Nga từ trong lòng A Quý ra ngoài, dùng thân thể của mình ngăn cách nàng, nói với A Quý: “Nếu người là ca ca của nàng thì nên biết phi lễ chớ nhìn, phi lễ. Các người là huynh muội, đực cái khác biệt, cũng không được quá thân mật, như vậy dễ khiến người khác nói ra nói vào.”

A Quý nghe xong trố mắt một hồi, đột nhiên ôm bụng cười như điên.

Vinh Tuệ Khanh cũng mỉm cười. Thấy Lang Thất quăng đến ánh mắt như muốn giết người, Vinh Tuệ Khanh mới vội vàng thu nụ cười lại, quay đầu nhìn về chỗ có ánh sáng trên mặt biển, tính toán mình sắp không nhịn thở nổi nữa, cũng cần nhanh chóng kết thúc ở đây, trở về thuyền báu.

Mỹ nhân ngư tóc đỏ A Nga ngừng khóc nước nở ngơ ngác nhìn Lang Thất, lắp ba lắp bắp hỏi: “Không phải chàng không muốn ta sao?”

Lang Thất hung dữ nói: “Ai nói không cần nàng nữa? Nàng đã là... cá của ta, ta không muốn nàng thì còn ai muốn nàng nữa?!”

A Nga giậm chân tạo nên gợn sóng, gắt giọng: “Vừa rồi ca ca của ta nói mua chàng nhưng chàng không chịu.”

Lang Thất giận dữ, nắm bả vai A Nga lay mạnh, gầm to: “Lão tử làm gì mà phải bán! Lão tử đây là cưới vợ, không phải gả chồng! Nàng là... cá của lão tử, phải cùng lão tử đi, lão tử thích ăn cá, mỗi ngày đều phải ăn!”

A Nga vừa vui vẻ vừa kinh sợ, choàng tay ôm cổ Lang Thất, nhẹ nhàng cầu xin: “Ta đi với chàng, chàng không được ăn ta, có được không?”

Lang Thất ôm eo nàng, hôn mạnh miệng nàng: “Đây chính là ăn, biết không?”

A Nga từ sợ hóa vui, mừng rỡ ôm cổ Lang Thất, liên tục hôn mấy cái lên môi nó: “Ta đây cũng muốn ăn chàng, mỗi ngày ăn!”

Vinh Tuệ Khanh đứng một bên nhàn rỗi nói: “Lang Thất, người là họ Mã sao!?”

Lang Thất sửng sốt, rất nhanh liền hiểu ra, cả giận nói: “Người mới họ Mã! Cả nhà người đều họ Mã!”

A Nga vội vàng trấn an Lang Thất, áy náy cười nói với Vinh Tuệ Khanh: “Tính tình của huynh ấy nóng nảy, thật ra không phải là... sói hư.” Ngữ khí như thể rất thân quen.

Vinh Tuệ Khanh không biết nên nói gì cho phải.

A Quý ở một bên cũng càng lúc càng vui mừng, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Cô xem, họ tình đầu ý hợp, cô hãy bán con sói kia cho ta đi. Nói đi, cô muốn điều kiện gì? Canh tinh? Linh thạch? Dược thảo? Hay là Vu thuật? Ta đều có thể thỏa mãn cô.”

Vinh Tuệ Khanh vốn muốn nói cô không muốn gì cả, nhưng nghe điều kiện cuối cùng thì do dự một chút, hỏi: “Vu thuật? Bộ tộc Hải Xà các người còn biết Vu thuật?”

A Quý ngạo nghễ nói: “Đại vu sư của tộc Hải Xà bọn ta vốn nổi danh lòng lẫy.”

Lang Thất kêu to: “Này! Đừng có bán đứng ta như vậy chứ! Ta cũng biết rất nhiều thứ! Là trợ thủ giết người đoạt bảo đều không thể thiếu khi cô ở nhà hoặc ra ngoài!”

Vinh Tuệ Khanh tức giận nói: “Người là kẻ chuyên gây họa! Không có người không chừng bọn ta sẽ càng tốt hơn.”

Trong lúc nói chuyện, Xích Báo rốt cuộc tìm được nơi đây, ra sức bơi tới, truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh: “Chủ nhân, cô vẫn ổn chứ?”

Vinh Tuệ Khanh thấy Xích Báo, theo thói quen xem trên vai của nó, hỏi: “Tự người xuống sao? Khăng Khăng đâu?”

Xích Báo gãi gãi đầu: “Nó còn ở trên thuyền.”

Vẻ mặt Vinh Tuệ Khanh nghiêm túc: “Người mau chóng đi lên ở cùng Khăng Khăng, ta rất lo lắng cho nó.”

“Chủ nhân, vậy chỗ này...” Xích Báo nhìn sang Lang Thất, thấy nó cùng một mỹ nhân ngư tóc đỏ nửa người trên trần trụi thân mật đứng chung một chỗ thì vô cùng kinh ngạc.

Lang Thất tiến lên một bước che chắn A Nga sau người, mắng Xích Báo: “Nhìn cái gì! Em dâu người không mặc quần áo thì có gì mà nhìn?”

Chưa gì đã leo lên thành thân thích. Vinh Tuệ Khanh càng đau đầu, phất tay một cái khiến Xích Báo nhanh chóng trở về thuyền đi.

Xích Báo thấy Vinh Tuệ Khanh bình yên vô sự cũng yên tâm, lại trò chuyện thêm hai câu, sau đó phóng người bơi về phía mặt biển.

A Quý lại lần nữa hỏi Vinh Tuệ Khanh có đồng ý bán Lang Thất hay không.

Vinh Tuệ Khanh nghiêng đầu, ra vẻ đang suy tính.

Lang Thất căng thẳng đi nhanh đến bên người Vinh Tuệ Khanh: “Chủ nhân, cô cũng không thể tham cái lợi trước mắt mà quên đi cái hại sau lưng được!”

“Cớ gì nói lời ấy?”

“Bán ta đi, đổi lấy thứ không hữu dụng, chẳng lẽ không phải là tham cái lợi trước mắt mà quên đi cái hại sau lưng sao?” Lang Thất liền thoảng không ngừng, không hề xấu hổ mà tự dót vàng lên mặt mình.

Vinh Tuệ Khanh nhàn nhạt nói: “Ta thích tham lợi trước mắt, quên hại sau lưng.” Nhưng sau đó cô xoay người nói với A Quý: “Tuy là con sói này lười biếng lại tham ăn, còn thích gây sự, giữ nó lại, bất kể là trước đây, hiện tại, hay là tương lai đều là tai họa ngầm vô cùng. Dù vậy nó cũng là một phần tử trong nhà bọn ta, người nhà không thể dùng ngoại vật để so sánh. Tuy điều kiện người nói vô cùng hấp dẫn, ta từ bỏ nhất định sẽ rất thiệt thòi, nhưng hết cách rồi, đối với người nhà của ta thì ta chỉ có thể quyết định lựa chọn như vậy.”

A Quý và A Nga nghe xong liếc nhìn nhau, nở nụ cười ngầm hiểu.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 278: Mặt Thú Dạ Người

 Lang Thất không nhìn được mà cúi đầu, khẽ khàng lại cẩn thận hôn một cái lên môi A Nga.

A Nga giật mình mở to hai mắt, lông mi thật dài chớp chớp quét qua mặt Lang Thất.

Nụ hôn qua đi, A Nga kinh ngạc đứng như trời trồng, có phần chân tay luống cuống, vừa kích động không thôi, biểu tình trên mặt nửa bi thương nửa vui sướng, Vinh Tuệ Khanh thấy thế thì cảm giác là lạ, cũng không biết lạ chỗ nào nhưng cứ cảm thấy có chút vấn đề.

A Quý ở một bên mừng như điên mà kêu to lên: “Muội muội, cuối cùng muội đã tìm được con người thật sự yêu muội rồi!”

Vinh Tuệ Khanh và Lang Thất cùng nhau trừng mắt nhìn A Quý.

“Người bị điên hả? Rõ ràng biết lão tử là sói, người còn nói như vậy là có ý gì?” Lang Thất làm sói mấy trăm năm, thật ra nó đã sớm thân nhiên tiếp nhận thân phận sói của mình rồi.

Tiếng cười của A Quý hơi ngừng lại, kinh ngạc liếc nhìn Lang Thất, cũng không phản bác mà gật đầu nói: “Đúng vậy, người quả thật không phải con người, nhưng người nhìn muội muội ta xem? Người xem nàg, nàg đã biến thành con người rồi!”

Dưới đáy biển u ám, toàn thân mỹ nhân ngư tóc đỏ A Nga phát ra một luồng ánh sáng trắng, chiếu sáng một vùng biển nhỏ.

Mọi người đều thấy rõ ràng.

Cái đuôi cá thật dài dưới người A Nga dần dần thu lại, rút ngắn, cuối cùng biến thành hai chân dài trắng nõn - là đôi chân của loài người, không còn là đuôi cá của mỹ nhân ngư nữa.

Một tay A Quý sờ cằm, hơi nghi hoặc mà nói: “Đại vu sư tộc Hải Xà bọn ta từng nói, muội muội của ta chỉ cần tìm được một con người thật sự yêu nàng, thành tâm thành ý mà hôn nàng một cái là nàng có thể vứt bỏ đuôi cá biến thành con người. Nhưng mà hẳn rõ ràng chỉ là một con sói, dù thật tâm yêu muội muội ta đi chăng nữa tóm lại không phải là loài người. Làm thế nào có thể khiến muội muội ta biến thành con người chứ?”

Vinh Tuệ Khanh đã hiểu ra, một bên kinh ngạc vu lực của đại vu sư thật thần kỳ, một bên cảm khái không thôi.

Trong lúc ý nghĩa cái từ “tình yêu chân thành” này đã hoàn toàn biến chất, trở thành từ mang ý xấu khiến người hiện đại khinh thường, được thấy chuyện có liên quan đến “tình yêu chân thành” diễn ra thật sự là một chuyện rất khó được.

Nghe lời A Quý nói, da mặt vốn vô cùng dày của Lang Thất lập tức đỏ ửng lên.

Nó vội vã cởi quần áo của mình ra, muốn cho A Nga cả người trần trụi mặc vào.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng ngăn nó lại: “Chỗ ta quần áo, người mau mặc đồ của người vào.”

Lang Thất rút tay về, một lần nữa mặc quần áo của mình vào.

Vinh Tuệ Khanh lấy ra một bộ trường bào trắng từ trong túi càn khôn, cho A Nga mặc vào. Bên hông buộc một sợi đai lưng màu vàng, càng làm

tôn thêm mái tóc đỏ cuộn sóng thật dài của A Nga, da thịt trắng nõn, đôi mắt xanh lam sâu thẳm, lộng lẫy như pho tượng nữ thần phương Tây mà bọn họ đã thấy ở kiếp trước.

Vinh Tuệ Khanh giật mình nhìn đôi mắt xanh biếc của A Nga, nhẹ giọng hỏi: “Nghe nói người của Trung Đại Lục đa số đều có mắt màu xanh lam, là thật sao?”

Ánh mắt của A Quý rất sắc bén, nghe vậy tỉ mỉ nhìn mắt Vinh Tuệ Khanh một chút: “Con người của cô cũng hơi có màu xanh biếc, cô không phải người Đông Đại Lục.”

Vinh Tuệ Khanh nhướn mày: “Ta từ nhỏ đã lớn lên ở Đông Đại Lục, chưa từng đi đến những địa phương khác. Biển Trầm Tinh này, là nơi xa nhất ta từng đến.”

A Nga mặc áo Vinh Tuệ Khanh tặng nàng, vô cùng vui vẻ ở trong nước biển trôi nổi bênh bồng, bơi tới trước mặt nàng, giật khăn che mặt của nàng ra, cười nói: “Cô là chủ nhân của A Lang, cũng chính là chủ nhân của ta, để bọn ta nhìn xem dáng vẻ của chủ nhân ra sao nào... A... Cô thật là đẹp...” Bản thân A Nga rất xinh đẹp, nhưng khi nhìn thấy dung mạo Vinh Tuệ Khanh, ngay cả nàng cũng phải ngây dại, trong tay cầm khăn che mặt của Vinh Tuệ Khanh, cái miệng nhỏ khê há ra, một câu cũng đều nói không nên lời.

Vinh Tuệ Khanh cười khở trong lòng. Tu vi của hai huynh muội A Quý, A Nga này đều cao hơn cô, vừa đến liền giật rơi khăn che mặt của cô. Cũng may hai người này đều là động vật dưới đáy biển, không biết nhiều về sự việc trên mặt đất lắm, cũng không nhận ra cô là ai.

Cô bình tĩnh nhận lại khăn che mặt từ trong tay A Nga, Vinh Tuệ Khanh nhàn nhạt nói: “Người trong tu hành, thân thể chỉ là một bộ túi da mà thôi, có đẹp hay không thì quan trọng gì đâu?”

A Quý vừa nhìn thấy dung mạo Vinh Tuệ Khanh, toàn thân chấn động, cuống quýt quay đầu đi chỗ khác nhìn về phía hải vực xa xa, tăng hăng một cái nói: “Con sói kia thật lòng yêu muội muội của ta, ta nhất định phải mua, để hẳn ngày đêm ở bên muội muội của ta.”

A Nga xua tay cười nói với A Quý: “Ca ca, không cần. Muội đã biến thành con người, có thể theo chân bọn họ lên mặt đất sinh sống. Nếu A Lang không muốn bị huynh mua lại, vậy muội liền theo bọn hắn đi lên bờ.” Nói rồi nàng ngấp tràn hi vọng nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Ta cũng làm linh sủng của cô có được không? Như vậy ta có thể cùng A Lang ở chung với nhau.”

Lang Thất đi tới, một tay kéo A Nga đến bên cạnh, hung dữ nói: “Không được! Một mình ta làm nô tài thì thôi đi, nàng cũng muốn đi làm nô tài, lẽ nào về sau sinh ra sói nhỏ, cả nhà đều đi làm nô tài? Nàng muốn làm nhưng ta không muốn!”

Vinh Tuệ Khanh cười khanh khách nhìn Lang Thất đang nổi giận, cố ý nói: “Hả, tại sao lại nói vậy chứ? Từ lúc nào ta coi ngươi là nô tài? Đã nói thì phải nói cho đúng lương tâm có được hay không? Thật ra địa vị nô tài còn cao hơn linh sủng một chút.”

Lang Thất tức giận đến gào to một tiếng, vung một quyền ra khiến một cây san hô ở gần bên bị đánh cho chia năm xẻ bảy.

Đám cá nhỏ ẩn núp trong cây san hô giải tán bơi đi ngay.

A Nga chớp chớp đôi mắt ngây thơ, bỗng nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh, mỉm cười ngọt ngào: “Tỷ tỷ, tỷ mang theo ta đi cùng được không?”

Vinh Tuệ Khanh thở dài, vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: “Nhà của người ở đây, hà cớ gì phải đi mạo hiểm chịu khổ cùng bọn ta chứ?” Nói rồi, một cánh tay Vinh Tuệ Khanh khẽ giơ lên, một mũi tên linh lực bắn thẳng về phía Lang Thất.

Đầu Lang Thất choáng váng, chỉ cảm thấy một dòng nhiệt tựa như dòng nước ấm chảy suốt từ đầu đến chân, khiến kỳ kinh bát mạch* của nó khoan khoái đến vô cùng, cực kì thoải mái.

* Kỳ kinh bát mạch: theo người xưa, bốn khí dương từ trên đi xuống (Thiên khí) và bốn khí âm (địa khí) từ dưới đi lên, tám dòng khí trên dưới giao lưu qua cơ thể con người, tạo thành tám kinh, gọi là kỳ kinh bát mạch.

“Ta giải trừ khế ước sinh tử của chúng ta. Từ giờ trở đi, người không còn là linh sủng của ta.” Vinh Tuệ Khanh móc một chai đan dược từ trong túi càn khôn ra, ném vào tay Lang Thất còn đang sững sờ: “Đây là Tu Tủy Đan thất phẩm, ta lén luyện chế, vốn dĩ để cho người, Xích Báo cùng Khăng Khăng cũng có một chai, có lợi đối với yêu thú khi Kết Đan. Người cầm đi, coi như là kỷ niệm chúng ta quen biết!”

Lang Thất nắm thật chặt đan dược thất phẩm trong tay, không nói được lời nào.

A Quý buông cánh tay xuống: “Vừa rồi muốn cô bán nó cho ta, cô lại không muốn. Hiện tại lại thả nó tự do, cô uống nhầm thuốc sao?”

A Nga vô cùng vui sướng ôm cánh tay Lang Thất, kiên quyết kéo nó cùng qua cảm ớn Vinh Tuệ Khanh.

Lang Thất không được tự nhiên hồi lâu, rốt cục cắn giận nói: “Lạt mềm buộc chặt, xem như cô lợi hại! Ta vĩnh viễn khinh bỉ cô!” Nhưng sau đó nó xoay người nói với A Nga: “Tuy ta không còn là linh sủng của cô ta, nhưng ta là người nhà của cô ta. Cô ta có chuyện rất quan trọng phải làm, ta vẫn muốn cùng cô ta thực hiện, đến khi hoàn thành chuyện cô ta cần làm thì ta trở lại với nàng, có được không? Sau đó chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, không bao giờ lìa xa nữa.”

Lang Thất quen biết với mỹ nhân ngư A Nga chưa tới một canh giờ nhưng đã tự nhiên nói ra những lời này, tựa như bọn họ ở cùng nhau từ rất

lâu.

A Nga chớp chớp đôi mắt to tròn, lông mi dài như cây quạt nhỏ khê phe phẩy: “Ta muốn đi cùng với chàng. Chàng đi theo nàng làm việc, ta cũng theo chàng làm việc.”

Vinh Tuệ Khanh cũng không nói gì thêm, hơi khó xử.

A Quý ở bên cạnh nhìn hồi lâu, đột nhiên đi tới bên người Vinh Tuệ Khanh, một tay bắt lấy cánh tay của cô, ồm ồm nói: “Đi theo ta, có lời muốn nói với cô.”

Vinh Tuệ Khanh biết hẳn muốn nói với cô chuyện A Nga, cô theo sức kéo của A Quý bơi đến phía sau một rặng san hô lớn.

Thanh âm A Nga từ phía sau truyền đến: “A, không ngờ ca ca của ta lại coi trọng bằng hữu của chàng! Thật là hiếm có, chàng phải biết ánh mắt của ca ca của ta rất cao, công chúa tộc Xích Luyện ba lần bốn lượt hẹn ca ca giao phối nhưng đều bị từ chối...”

Tại A Quý đỏ ửng lên, bỗng thò đầu từ phía sau rặng san hô ra, hung dữ nói: “A Nga, muội câm miệng! Muội lo mà quản lý con sói háo sắc của mình đi, đừng có mà lo chuyện bao đồng!”

A Nga bĩu môi, không vui nói: “Chuyện của ca ca làm sao là chuyện bao đồng...”

Lang Thất lặng lẽ kéo ống tay áo A Nga, truyền âm nói: “... Công chúa tộc Xích Luyện làm sao mời ca ca nàng giao phối? Nàng nói rõ cho ta nghe... Truyền âm là được, ca ca nàng sẽ không nghe được...”

A Nga liền hết sức phấn khởi nói tỉ mỉ cho Lang Thất biết.

Mặt A Quý lúc đỏ lúc trắng, cũng may trong biển một mảnh tối tăm, người bình thường đều không nhìn thấy rõ.

“Người tìm ta có chuyện gì?” Hơi thở Vinh Tuệ Khanh có phần gấp gáp rồi: “Ở trên thuyền ta còn có việc, không thể ở đây biển quá lâu.”

A Quý liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh, trong lòng nhớ kỹ mặt mũi của cô. Ánh mắt của hắc lợi hại hơn so với mắt của động vật biển bình thường. Tuy khăn che mặt Vinh Tuệ Khanh có thể ngăn cản tu sĩ cấp cao dò xét, nhưng ở trước mặt yêu thú có thần thông đặc biệt thì chẳng là gì cả.

“Ta muốn nói với cô chuyện của muội muội ta. Lúc muội muội ta còn trẻ người non dạ đã từng cứu một hoàng tử loài người, sau đó thích hắc. Để có thể sống vai cùng hắc, muội muội ta đã đến chỗ đại vu sư xin giúp đỡ, muốn trở thành một con người thực sự. Đại vu sư nói, chỉ cần có một người thật lòng thật dạ yêu nàng, cho nàng một nụ hôn chân thành, đuôi cá nàng liền có thể biến mất, trở thành một con người.” Nói rồi hắc nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Dường như ta từng nghe qua chuyện này.”

“Ồ?” A Quý rất kinh ngạc: “Cô biết sao?”

“Rất nhiều người đều biết. Mỹ nhân ngư này cứu hoàng tử, nhưng không dám cho hoàng tử biết thân phận thật sự, đặt hoàng tử lên bờ, bị một công chúa nước láng giềng nhận vợ công lao. Mỹ nhân ngư cuối cùng không có được tình yêu của hoàng tử, cũng không muốn giết hoàng tử, không còn cách gì khác là nhảy xuống biển biến thành bọt biển.” Vinh Tuệ Khanh nói xong cảm thấy có gì không đúng: “Muội muội của người không phải biến thành bọt biển rồi sao? Lẽ nào người lại biến đổi nàng trở về?”

A Quý tức giận ngắt lời Vinh Tuệ Khanh: “Cô từ nơi nào nghe được? Rõ ràng là nói bậy! Lời nói từ một phía! Loài người các cô không chỉ thích phụ bạc còn thích lừa gạt, dối trá!”

Vinh Tuệ Khanh không hiểu ra sao cả, lui về sau một bước: “Ta nói đối chỗ nào? Mọi người đều nói như vậy, ta đây một chữ cũng không thêm, một chữ cũng không đổi.”

A Quý tức giận đến lồng ngực phập phồng không thôi, qua hồi lâu mới có thể bình tĩnh trở lại, hai mắt xuyên qua rặng san hô nhìn A Nga đang bưng bưng hứng thú mà nói chuyện với Lang Thất ở bên kia, truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh: “Cô bị gạt, các cô đều bị gạt. Nếu như ta không đoán sai, lời nói dối này chính là từ tên hoàng tử kia cùng công chúa của hắn truyền ra, sự thật hoàn toàn không phải như vậy.”

“Vậy sự thật là gì?” Vinh Tuệ Khanh tò mò hỏi. Một câu chuyện cổ tích ai ai cũng biết, hóa ra còn một mặt không muốn ai biết?

“Cô nghĩ rằng tộc Hải Xà bọn ta ngu ngốc như vậy sao? Trước đây muội muội ta không phải như thế. Nàng hoạt bát xinh đẹp, là tiểu công chúa xinh đẹp nhất của tộc Hải Xà bọn ta. Trước đây nàng mặc dù mang đuôi cá nhưng nàng cũng có tu vi pháp lực, bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành con người, làm gì có chuyện tự ti mặc cảm vì đuôi cá? Lại nói, dù cho nàng không thể biến ra hai chân, nàng cũng sẽ không vì đuôi cá của mình mà tự ti mặc cảm! Đây là niềm tự hào của nàng! Phụ thân của nàng là Hải vương của tộc Hải Xà, mẫu thân của nàng, là Nữ Vương tộc Nhân Ngư, cô nói, có phụ thân, mẫu thân như vậy, nàng làm sao chỉ vì một cái đuôi cá liền từ bỏ người mình yêu thích?!”

“Nói vậy cũng không phải không có lí.” Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ sâu xa, ở sau mỗi câu chuyện cổ tích đều có một sự thật khiến người kinh hãi sao?

“Thật ra câu chuyện thật sự là thế này. Muội muội ta cứu hoàng tử kia. Nhưng thật ra hoàng tử kia bị người ám hại đẩy xuống biển, chỉ cần hại chết hắn rồi, người ở sau lưng hắn có thể cướp lấy vương vị của hắn, chiếm lĩnh vương quốc của hắn. Sau đó dưới sự kiên trì của muội muội ta, tộc Hải

Xà bọn ta trợ giúp hoàng tử này trở lại vương cung, giết chết kẻ hại hãn giành lại ngôi báu.”

“Tộc Hải Xà bọn ta bằng lòng trợ giúp hãn, điều kiện là hãn cưới muội muội ta làm vương hậu. Hãn đồng ý nên bọn ta mới để cho muội muội ta mang người lên bờ giúp hãn. Kết quả hãn thành công cướp lại hoàng vị, trong lúc làm lễ đăng quang hãn gặp một công chúa xinh đẹp hơn, hơn nữa còn là công chúa vương quốc lớn nhất Tây Đại Lục, không phải tộc Hải Xà bọn ta có thể so sánh. Để cưới công chúa này làm vợ, hãn không tiếc hạ sát thủ với muội muội ta, dùng độc dược khiến nàng bị câm, còn phái cao thủ tu hành trên Tây Đại Lục truy sát vạn dặm. Muội muội ta hoàn toàn bất đắc dĩ phải biến thành bọt biển, trở lại đáy biển mới có thể nhặt lại được một cái mạng. Sau khi nàng trở về, cha ta tự mình đi tìm đại vu sư, dùng đoạn ký ức kinh khủng trong đầu nàng làm cái giá đổi tiếng nói của nàng trở về một lần nữa. Nhưng từ đó về sau, nàng trở thành như con nít, hơn nữa sợ ánh sáng, sợ loài người, sợ thuyền, sợ tất cả những gì có liên quan đến tên hoàng tử kia. Cho đến hôm nay, gặp phải linh sủng sắc lang của cô, cuối cùng nàng mới có chuyển biến tốt đẹp.

“Ta chân thành khẩn cầu cô, giao linh sủng của cô cho muội muội ta có được không? Khiến nó trở thành linh sủng của nàng, để nó vĩnh viễn không rời khỏi nàng.” A Quý dừng một chút: “Chỉ cần cô đồng ý yêu cầu này của ta, ta đảm bảo cô sẽ nhận được một con yêu thú tốt hơn cả con sói kia làm linh sủng.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 279: Kiên Ky Trên Thuyền

 Thế nhưng, trên đời đâu có bữa ăn nào miễn phí. Cô muốn có được sự trợ giúp của tộc Hải Xà, vậy nhất định phải trả ra cái giá tương ứng.

Trước mắt mà nói, cái giá của cô chính là muốn giao Lang Thất cho công chúa nhân ngư A Nga của tộc Hải Xà làm linh sủng.

Coi như Lang Thất vẫn là linh sủng của Vinh Tuệ Khanh, cô cũng sẽ không giao ra. Huống hồ, hiện giờ nó đã giải trừ khế ước linh sủng, dù cho cô hối hận muốn bằng lòng, cũng hết cách rồi.

Vinh Tuệ Khanh chìa hai tay ra: “Ta thật sự không làm chủ được. Chính người hỏi nó đi! Nếu như nó đồng ý, tự nhiên sẽ cam tâm tình nguyện lưu lại. Về phần linh sủng, ta cảm thấy người tốt nhất là đừng nên làm chuyện thừa. Rốt cuộc muội muội của người muốn một người đàn ông chân chính yêu nàng, hay là chỉ muốn một con chó chỉ biết vẫy đuôi thuận theo, đều phải xem chính nàng.”

A Quý ngơ ngác đứng sau rạn san hô, hồi lâu không nói gì.

Vinh Tuệ Khanh không chịu nổi nữa, che ngực đứt quãng nói: “Ta phải trở về...” Nói rồi nỗ lực vẩy nước, bơi về phía ánh sáng trên đỉnh đầu.

Nhưng áp lực nước ở đáy biển cao như vậy, lúc trước cô vẫn dựa vào linh lực để chống đỡ, mới có thể miễn cưỡng hành động dưới đáy biển như thường. Hiện tại linh lực sắp dùng hết, khí lưu dưới đáy biển cùng linh khí trên mặt đất hoàn toàn bất đồng, cũng không thích hợp cho tu sĩ Nhân giới

tu hành, thế nên cô cũng không cách nào bổ sung linh lực từ khí lưu dưới từ đáy biển.

Nghiêng nghiêng ngả ngả vẩy nước được hai cái, Vinh Tuệ Khanh liền như hòn đá chìm xuống.

A Quý hừ một tiếng, phóng vèo lên một cái, một tay nắm lấy cánh tay Vinh Tuệ Khanh, một tay nâng hông của cô, đập bọt nước vọt như bay lên mặt biển.

Có thiếu chủ tộc Hải Xà tương trợ, trong chớp mắt Vinh Tuệ Khanh đã đến được trên mặt biển. Đầu của cô vừa từ đáy biển chui ra, liền hít vào một hơi thật lớn, khuôn mặt hơi tái xanh cũng chậm rãi khôi phục bình thường.

“Cô đang ở nơi nào? Ta đưa cô đến.” A Quý ngẩng đầu, híp mắt nhìn thuyền báu đèn đuốc sáng trưng.

Rời khỏi đáy biển, linh lực Vinh Tuệ Khanh bắt đầu dần dần khôi phục.

“Lầu ba, vị trí ngay chính giữa kia.” Vinh Tuệ Khanh bất lực đáp, bám vào giữa khuỷu tay A Quý, đầu óc còn hơi hỗn loạn.

A Quý giữ chặt hông cô, khẽ quát một tiếng, liền nhảy ra từ trong nước biển, nhảy đến trước cửa phòng ở giữa lầu ba khoang thuyền.

Xích Báo nghe tiếng động, vội vã mở cửa phòng ra.

Toàn thân Vinh Tuệ Khanh ướt nhẹp đang đứng bên người một thiếu niên tóc xám mắt xám.

Mão Tam Lang từ trong phòng bên cạnh nhàn nhã bước ra, vừa thấy Vinh Tuệ Khanh dáng vẻ chật vật, liền đến bên cạnh cô, đưa tay muốn đỡ

cô sang.

A Quý nhanh tay lật mắt, lập tức đổi sang tay kia đỡ lấy Vinh Tuệ Khanh, còn bản thân mình đứng giữa Mão Tam Lang và Vinh Tuệ Khanh, ngạo mạn hỏi: “Người là ai? Người muốn làm gì?”

Mão Tam Lang vốn cũng không thèm liếc nhìn đến hắn, trực tiếp hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Muội sao rồi? Vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?”

Vinh Tuệ Khanh khẽ gật đầu, lại cảm thấy không thích hợp, bèn lắc đầu, mặt mũi nói: “Ta muốn vào nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

Thấy dáng vẻ Vinh Tuệ Khanh như vậy, trái tim Mão Tam Lang nhói lên, vội vàng tránh qua một bên: “Mau vào đi thôi. Ta giúp muội hộ pháp.”

Vinh Tuệ Khanh suy yếu như vậy, nhất định lúc vào phòng phải bổ sung linh lực.

Xích Báo trừng mắt với A Quý, vươn tay ra đỡ Vinh Tuệ Khanh: “Chủ nhân, Xích Báo dìu cô vào.”

A Quý nghe vậy liền biết Xích Báo cũng là linh sủng của Vinh Tuệ Khanh, mới yên tâm giao Vinh Tuệ Khanh vào tay nó, nhìn bọn họ đi vào khoang thuyền.

“Bịch” một tiếng, cửa phòng đóng lại thật chặt.

Mão Tam Lang khoanh chân ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần ở khoang bên cạnh.

A Quý lại hừ một tiếng, cũng khoanh chân ngồi xuống ở bên kia khoang, học dáng vẻ Mão Tam Lang, nhắm mắt dưỡng thần.

Chẳng qua cuối cùng A Quý ngồi không yên, không qua bao lâu đã mở mắt ra, liếc nhìn Mão Tam Lang, khinh thường khiêu khích nói: “Người mới tu vi Trúc Cơ mà cũng muốn cạnh tranh với ta à? Cũng không biết tự cầm gương soi xem cái đức hạnh kia của người!”

Tuy Mão Tam Lang nhắm mắt lại cũng cảm nhận được sự tức giận và địch ý của A Quý, vốn định nổi đóa, nhưng hơi dò xét liền phát hiện A Quý thế mà là động vật biến tu vi Kết Đan! Ái chà, có được chó giữ cửa tu vi chừng này, thật ra cũng khó.

Nhất thời cậu không quyết định được, rốt cuộc có nên khiến con chó giữ cửa này tức điên đến bỏ đi không, hay là nên tương kế tựu kế, để nó giúp Vinh Tuệ Khanh hộ pháp. Dù sao tu vi của nó còn cao hơn mình một bậc.

Nếu mình không phải yêu tu, chỉ dựa vào tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, vậy chẳng chống đỡ nổi một đầu ngón tay út của đối phương, rõ ràng là đánh không lại động vật biến Kết Đan kỳ này.

Mão Tam Lang thầm than một tiếng trong lòng. Vì Tuệ Khanh, thôi thì không tính toán với tên nhóc thiếu giáo dục này...

“Này! Người điếc sao? Hay là câm? Bản thiếu gia đang nói chuyện với người đấy!” Bộ dạng Mão Tam Lang bất động như núi làm A Quý nhìn đến bực bội.

Mão Tam Lang mở mắt, khẽ cười đứng lên: “Ta không tranh với người, được chưa?” Nói rồi xoay người vào phòng mình, sau đó đi vào phòng Vinh Tuệ Khanh và Khăng Khăng từ cánh cửa nhỏ thông giữa hai phòng.

A Quý đương nhiên không biết phòng Mão Tam Lang có cửa nhỏ thông với phòng Vinh Tuệ Khanh, chỉ thấy mình đuổi được tên tu sĩ kỳ lạ

này đi, cười quái dị “A” một tiếng, lấy tay chống cằm, ngồi trước cửa phòng Vinh Tuệ Khanh, nhộn nhạo nghĩ đến chuyện tốt.

Vừa rồi một cái nhăn mày, một tiếng cười của Vinh Tuệ Khanh đều khắc ở trong tâm trí của hắn, lần lượt hồi tưởng lại, không cảm thấy khô khan phiền chán chút nào, ngược lại mỗi một lần đều có phát hiện mới, chính mình cũng không biết bản thân mình đang lén lút mà cười.

Lang Thất mang theo A Nga nhảy từ đáy biển ra ngoài, sau đó rơi xuống trên boong thuyền, vừa hay nhìn thấy A Quý đang ngồi trước cửa phòng Vinh Tuệ Khanh chờ ra, tựa hồ còn đang cười ngây ngô, không khỏi lắc đầu thật mạnh, nheo mắt nhìn sang A Nga, hỏi: “Nhà nàng không có bệnh di truyền gia tộc đấy chứ?! Lúc mới thấy nàng, nàng hơi ngốc, hiện tại ca ca của nàng hình như cũng hơi ngốc. Về sau sẽ không di truyền cho con chúng ta đấy chứ!?”

A Nga nghe xong mặt mày rạng rỡ, ôm cánh tay Lang Thất làm nũng: “Chàng nói cái gì? Ta nghe không hiểu. Chàng lặp lại lần nữa?”

Lúc này A Quý mới nhìn thấy Lang Thất và A Nga đứng trước mặt mình, vội vàng giả vờ trấn tĩnh đứng lên, hỏi: “Hai người các người tới làm gì?”

A Nga cướp lời nói: “A Lang phải bồi bằng hữu của hắn tìm người, muội đi cùng hắn. Chờ bọn họ tìm được, A Lang liền theo muội trở về.”

A Quý trừng mắt nhìn Lang Thất: “Người ký khế ước linh sủng chưa? Nếu không ký thì người không thể quần quít lấy muội muội ta như vậy!”

Lang Thất tặng A Quý một cái lườm: “Con lớn còn không nghe lời mẹ. Nàng là muội muội của người thôi, cũng không phải con gái người, ta và nàng quan hệ như thế nào, liên quan gì tới người?! Hừ, đừng tưởng là đại cữu tử* của ta là có thể vênh mặt hất hàm sai khiến ta. Ta đã nói với người, ta không phải cái hạng kia!”

* Đại cữu tử: anh vợ.

Lang Thất nói xong liền mang theo A Nga đi vào gian phòng của mình và Xích Báo.

A Quý nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã đóng bịch một cái, hận đến mức tiến lên đập.

Thân của thuyền báu đều là pháp bảo luyện chế mà thành.

Tuy tu vi A Quý không thấp, thế nhưng so ra vẫn kém hơn thuyền báu. Một cước kia có thể nhắc lên sóng gió ngập trời dưới đáy biển nhưng bây giờ ngay cả một vết chân cũng không thể lưu lại trên cửa khoang thuyền.

A Quý dừng chân, có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm cửa khoang, thần thức không tự chủ được mà lan ra, dò xét qua mỗi một tầng của thuyền báu.

Có một vài nhân vật mạnh hơn hẳn, hẳn cẩn thận tránh đi, đỡ khỏi tự chuốc nhục nhã.

Tầng dưới cùng là của thủy thủ chèo thuyền, người có tu vi lợi hại nhất cũng chỉ là Trúc Cơ.

Tầng một đến tầng ba lại có một số người có năng lực. Hẳn có thể cảm nhận được, có ít nhất hai tu sĩ Nguyên Anh ngụy trang thành tu sĩ Kết Đan, ẩn nấp trong khoang thuyền nào đó.

Tầng thứ tư tương đối thú vị, không ngờ có một số phạm nhân không có tu vi lưu trú tại đó.

Thần thức A Quý ở tầng thứ tư dò xét thời gian hơi dài một chút, lúc vừa muốn tiến lên tầng thứ năm, một thần thức càng mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp cắt đứt thần thức của A Quý, đồng thời dò theo thần thức của hắn tìm đến nơi đây, tựa như kim đâm vào trong đầu óc hắn.

A Quý gào một tiếng, ôm lấy đầu nằm lăn ra trên mặt đất.

“Thì ra là Hải Xà... Ngoan ngoan ở yên, đừng gây chuyện, ta liền xem như không thấy gì cả...” Một thanh âm như có như không truyền vào trong đầu A Quý.

A Quý lập tức hôn mê bất tỉnh.

A Nga ở trong khoang của Lang Thất nghe được động tĩnh phía ngoài, đẩy cửa đi ra nhìn, không ngờ trông thấy ca ca của mình ngất xỉu ngay trên boong thuyền.

A Nga đỡ A Quý vào phòng, truyền linh khí cho hãn, giúp hãn chữa thương.

“Không biết người nào lợi hại như vậy, có thể tổn thương được ca ca của ta.” A Nga lo lắng.

Lang Thất ôm cánh tay đứng một bên, nói mát: “... Nói không chừng là có nữ tu nào đó coi trọng ca ca của nàng, muốn hãn làm linh sủng, hoặc là coi trọng hãn, muốn thái nguyên dương của hãn, cùng hãn song tu.”

A Nga đảo mắt liếc Lang Thất: “Tới giúp ta đi. Hãn là ca ca của ta, cũng là ca ca của chàng, còn không qua đây?”

Lang Thất không còn cách nào, hậm hực hừ một tiếng, qua giúp A Nga thay A Quý chữa thương.

A Quý lo lắng mà tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy Lang Thất cùng A Nga, lắc lắc đầu, làm sao cũng không nhớ nổi vừa rồi xảy ra chuyện gì.

“Ca ca, vừa nãy là kẻ nào làm huynh bị thương?” A Nga quan tâm hỏi.

A Quý lắc đầu: “Không ai làm ta bị thương thì phải? Ta thật sự không nhớ gì cả.”

Lang Thất không nói gì, đứng lên đi ra khỏi khoang thuyền, nhường căn phòng lại cho hai huynh muội A Quý và A Nga.

Bên ngoài trời đã sáng trưng.

Mặt trời đỏ rực xuất hiện từ trên mặt biển, tỏa ra hàng vạn tia sáng, chiếu lên biển Trầm Tinh đang say ngủ, mặt biển xám xịt bỗng trở nên đẹp đẽ hơn nhiều, diễm lệ động lòng người.

Rất nhiều tu sĩ đều từ trong khoang thuyền đi ra, đứng trên boong thuyền, nhìn về phía mặt trời đang dần mọc lên.

Lang Thất lẳng lặng nhìn cảnh sắc nơi này một hồi, ánh mắt theo thói quen dao động trong đám người.

Nó là yêu thú Trúc Cơ, có thể biến thành hình người. Tu sĩ Nhân giới có tu vi thấp hơn nó cũng không cảm nhận được nó bất đồng. Chỉ có tu sĩ tu vi cao hơn nó, mới có thể biết là nó không giống họ.

Có điều, nếu nó có thể mua được vé lên thuyền này, chứng tỏ nó cũng không phải yêu thú bình thường, chí ít cũng phải có chỗ dựa vững chắc, có người đứng sau.

Những tu sĩ Nhân giới nhìn ra bản chất yêu thú của Lang Thất, ánh mắt cũng chỉ lướt qua người nó một lượt, liền dời đi chỗ khác.

Trong giới tu hành, lấy thực lực làm đầu, bo bo giữ mình mới là đúng đắn.

Tu sĩ chớ mồm vào quá nhiều chuyện, nếu không phải tu vi nghịch thiên, thì chính là chấm dứt thọ nguyên. Đối với tu sĩ thông thường mà nói thì đều không thể theo.

Lang Thất cười khẽ, đi qua boong tàu lầu ba, hướng về phía cầu thang, xuống lầu hai. Dạo qua lầu hai một vòng, lại xuống lầu một, cuối cùng lại đến chỗ ngồi của đám thủy thủ chèo thuyền ở tầng dưới cùng.

Một mùi hôi thối đập vào mặt nó.

Lang Thất nhíu mày một cái. Lập tức lại tự giấu bản thân là “từ nghèo lên giàu thì dễ, từ giàu về nghèo thì khó.” Mùi vị nơi này nói sao đi chăng nữa cũng sạch sẽ hơn cái ổ sói mà nó sinh ra năm ấy.

“Người làm gì vậy? Ta cảnh cáo người, người muốn chết thì chết, đừng có kéo người khác cùng chết.” Một giọng nữ trầm thấp truyền tới từ khúc rẽ.

Lang Thất vội vàng lui về sau một bước, lẩn tránh khỏi người đang đi đến.

“Chẳng qua ta chỉ muốn đi lên xem một chút, làm sao lại liên lụy người? Người yên tâm, dù cho ta có chết trên kia, cũng sẽ không liên lụy người!” Một giọng nói quen thuộc khác vang lên.

Lang Thất lập tức cảnh giác.

Giọng nói này nó quá quen thuộc, chính là giọng nói của Lỗ Oánh Oánh - chủ nhân Tuyết Lang Nữ mà nó đã từng thích.

Lúc ở bên bờ biển Trầm Tinh, nó nhớ rõ hình như Mỗ Tam Lang giờ trò gí đó với Lỗ Oánh Oánh, nhưng nó không biết thì ra Lỗ Oánh Oánh cũng lên thuyền!

Lang Thất lắc mình rời khỏi tầng dưới cùng, vọt thẳng về lầu ba của mình.

“Chủ nhân có ở trong phòng không?” Lang Thất gõ cửa phòng Vinh Tuệ Khanh.

Xích Báo mở cửa, lộ đầu ra, thấy chỉ có một mình Lang Thất, liền để nó tiến vào.

Lang Thất lách người đi vào, đang định nói thì Mão Tam Lang chấp tay sau lưng đứng trước mặt nó, lạnh lùng hỏi: “Không phải là người không nguyện ý làm linh sủng nữa sao? Còn đến đây làm gì? Người còn gọi chủ nhân? Bọn ta không gánh nổi.”

Lang Thất trừng mắt nhìn Mão Tam Lang: “Mắc mớ gì tới người? Ngược lại ta muốn hỏi người, rốt cuộc người đã giở trò gì với Lỗ Oánh Oánh?”

Khóe môi Mão Tam Lang khẽ nhếch: “Ta khiến cho nàng ta ký khế ước làm thủy thủ chèo thuyền.”

Đừng nói đến thuyền báu, cho dù là thủy thủ chèo thuyền trên thuyền cá bình thường cũng đã là công việc nặng nhọc nhất.

Lỗ Oánh Oánh mặc dù là tu sĩ, nhưng từ nhỏ đã có trường bối gia tộc để ý lại, chưa từng chịu khổ bao giờ. Chuyến tới luyện này coi như là lần đầu tiên.

Trên thuyền bình thường đều không để phụ nữ làm thủy thủ, một là thể lực không đủ, hai là điềm xấu, e sợ đắc tội với thần biển, gây nên sóng gió lớn, mọi người cũng chẳng còn đường sống.

Thế nhưng thuyền báu của tu sĩ không kiêng kỵ điều này. Lại nói nữ tu cũng có pháp lực tu vi, so với đàn ông phạm nhân còn có sức nhiều hơn.

Vậy nên La Xảo Tư và Lỗ Oánh Oánh mới có thể lấy thân phận nữ tu, ký khế ước làm thủy thủ chèo thuyền.

Lang Thất ho khan một tiếng: “Chỉ là ký khế ước sao? Người không xóa trí nhớ của nàng ta đấy chứ? Vừa rồi ta thấy nàng ta ở tầng dưới cùng, nhìn cái nết ấy lại náo loạn, không chịu đàng hoàng làm thủy thủ chèo thuyền. Ta lo lắng qua một thời gian nữa, nàng ta sẽ lần mò lên các tầng trên. Nếu chủ nhân bị nàng ta phát hiện, vậy thì nguy rồi.”

Mão Tam Lang nhú mày: “Không trùng hợp thế chứ?!”

Trên thuyền báu, giá vé tàu của mọi người đều giống nhau. Vị trí phòng là bốc thăm mà có. Từ tầng dưới đến tầng trên đều là như vậy.

“Vẫn cẩn thận một chút thì hơn!” Xích Báo lên tiếng nói: “Đáng lẽ trước đây không nên để cho nàng ta lên thuyền. Hiện giờ phải rước lấy những phiền toái này.”

Mão Tam Lang có phần xấu hổ: “Ta đi ra xem một chút.”

Mão Tam Lang đi rồi, Xích Báo cùng Lang Thất mỗi người một bên, đứng ở hai bên trái phải Vinh Tuệ Khanh, nhìn chăm chăm vào cô đang nhắm mắt ngồi tu luyện.

Khăng Khăng nằm trên giường phía sau lưng Vinh Tuệ Khanh, ngủ say như chết, có vẻ như bị say tàu rất nặng.

Xích Báo truyền âm hỏi Lang Thất: “Vì sao người cùng chủ nhân giải trừ khế ước linh sủng?”

Lang Thất thở dài trả lời: “Là chủ nhân chủ động giải trừ cho ta. Người nghĩ rằng ta muốn thế sao.” Nó vẫn hiểu đạo lý dựa lưng vào đại thụ hưởng bóng râm. Nhưng nó cũng có nguyện vọng không muốn làm nô lệ. Nhất thời thật mâu thuẫn.

Xích Báo hừ một tiếng: “Người còn dẫn theo hai cục phiền toái đi lên. Người dự định làm sao xử lý?”

Lang Thất nghĩ đến A Nga, trong lòng liền vui vẻ. Nhưng nghĩ đến A Quý, sắc mặt liền thảm thiết. Nó truyền âm nói với Xích Báo: “A Nga là cá của ta, người đừng mơ tranh giành. Còn A Quý, hẳn say mê sắc đẹp, đi theo chủ nhân mà tới. Người đừng để ý đến hắn là được.”

Xích Báo cười nhạt: “Kẻ say mê nữ sắc tu vi Kết Đan, người cũng thật là có bản lĩnh!”

Lang Thất không cam lòng: “Người không tin cũng được, đừng có mà chỉ mè�o mắng chó. Có bản lĩnh thì người cũng Kết Đan đi!”

Một câu liền làm cho Xích Báo tức đến thở phì phò, lập tức nhắm mắt ngồi xuống tĩnh tọa, tiến nhập vào cảnh giới vô ngã, mưu cầu sớm ngày nâng cao tu vi.

Lang Thất lén ăn một viên đan dược Vinh Tuệ Khanh cho nó, sau đó cùng nhắm mắt tu luyện, luyện hóa viên đan dược kia, cố gắng tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ, sau đó là có thể Kết Đan rồi.

Mão Tam Lang đi đến tầng dưới cùng dạo quanh một vòng, cảm giác được Lỗ Oánh Oánh còn đang ở một gian phòng nào đó ở tầng dưới cùng, cũng không đi lên, mới thở ra một hơi. Cậu nhìn ra biển lớn, chưa thể quyết định được, rốt cuộc là nên ra tay trước chiếm lợi thế hay là yên lặng theo dõi kỳ biến.

Lỗ Oánh Oánh bị La Xảo Tư ngăn cản trở về, một mình ngồi trong phòng tức giận, cắn răng suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc quyết định thực hiện ý định. Không thử một lần, nàng ta sẽ không từ bỏ.

Mão Tam Lang lặng lẽ đợi một hồi, nhìn thấy Lỗ Oánh Oánh trang điểm đẹp đẽ, từ khoang thuyền đi về phía lầu một.

Đến lầu một, Lỗ Oánh Oánh gõ cửa một gian phòng.

Một tu sĩ trung niên mở cửa, thấy là một nữ tu xinh đẹp liền hiểu ý mỉm cười, rồi nghiêng người sang để cho nàng ta tiến vào.

Mão Tam Lang lập tức khinh thường lắc đầu, trở về lầu ba. Lỗ Oánh Oánh chọn cách buôn bán nhan sắc là đã tự đào hố chôn mình rồi. Người như thế không có được tiền đồ rộng lớn gì.

Trở lại lầu ba, Mão Tam Lang đi đến phòng Vinh Tuệ Khanh, nhàn nhạt nói với Xích Báo và Lang Thất: “Các người không cần lo lắng về Lỗ Oánh Oánh. Một ngày này, nàng ta sẽ ngoan ngoãn ở yên dưới tầng cuối, sẽ không ra đây nữa.”

Vừa dứt lời, thuyền báu đang tiến lên đường như đâm trúng vật gì đó, lập tức ngừng lại.

Tu sĩ trên boong thuyền theo quán tính nghiêng trái nghiêng phải, nháo nhào tóm lấy cột buồm, lớn tiếng chửi bới: “Con bà nó! Lái thuyền kiểu gì vậy? Ngoài biển rộng như vậy, cái gì đều không có, vậy mà cũng có thể khiến ông mày đụng thuyền? Tốt nhất người nên nói rõ cho ông mày, phía trước vật gì cũng không có, cuối cùng người đụng trúng cái quái gì hả?!”

“Câm miệng!” Một giọng nói nghiêm nghị ngăn cản tu sĩ vừa rồi hùng hùng hổ hổ: “Ở trên thuyền không thể nói lung tung!”

Chuyện quái lạ trên biển rất nhiều, thế nên thuyền đi biển cũng phải kiêng kỵ rất nhiều. Không thể nói lung tung, nói cái gì sẽ dẫn đến cái đó, chính là một đại kỵ trong việc đi biển.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 280: Phù Đảo

 “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Một cô gái mặc áo trắng chậm rãi đi xuống từ lầu năm, bước đến boong thuyền lầu ba.

Thanh âm của nàng không lớn, thế nhưng tự có một loại uy nghiêm. Dung mạo không tính là rất đẹp, thế nhưng rất có khí thế. Chỉ cần nàng đứng ở nơi đó, đã khiến rất nhiều người không tự chủ được mà lấy làm thẹn.

Quan trọng hơn nữa là, nàng là người phàm không có tu vi!

Một phàm nhân không có tu vi, ở giữa một đám tu sĩ ít nhất là tu vi Trúc Cơ lại hoàn toàn không sợ hãi, thoải mái tự nhiên, thật là rất khó có được.

Mão Tam Lang đứng một bên nhìn nàng, ánh mắt không tự chủ mà hướng về phía tầng năm.

Nơi đó là nơi ở của chủ nhân thuyền báu, một tu sĩ cực kì thần bí. Không ngờ người hầu hạ bên cạnh hắn, lại toàn là người phàm không có tu vi.

Một tên quản sự từ tầng dưới cùng chạy lên, cúi đầu khom lưng nói với cô gái áo trắng: “Bà chủ Khánh đến rồi, thuyền này không biết là xảy ra chuyện gì mà không thể tiến lên phía trước nửa bước. Bọn ta dùng thật nhiều biện pháp, nhưng cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Mong rằng bà chủ Khánh nói với chủ thuyền một tiếng, để ngài ấy tự mình đi xem một chút.”

Cô gái áo trắng “Ừm” một tiếng, xoay người chậm rãi lên lầu.

Cũng không lâu lắm, cửa khoang trên tầng năm mở rộng ra, một người trung niên ăn mặc như văn sĩ chậm chậm bước ra ngoài.

“Đây0chính là chủ thuyền?” Một đám người ở phía dưới thì thầm huyền thuyền.

Tay phải văn sĩ trung niên bưng một chén rượu nửa trong suốt màu hổ phách, đứng ở trên đỉnh lầu năm lẳng lặng nhìn một hồi, rồi cuộc giãn mặt ra mỉm cười, tiện tay đổ chén rượu trong tay ra phía trước.

Rượu trong ly liền hóa thành hàng ngàn hàng vạn hạt mưa bụi, vẩy về phía biển lớn trước mặt thuyền báu.

Tựa như ảo thuật, những nơi bị rượu trong ly dội đến, dần dần hiện ra một vài chỗ không giống nhau.

Mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng mọi người cũng đều thấy được, ngay phía trước thuyền báu, có một hòn đảo lớn.

Hòn đảo mờ mờ ảo ảo, tựa như là ảo cảnh bị Thận thú nuốt vào nhả ra, nhưng nếu có thể5đến gần, dùng tay kiểm tra, liền có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, vẫn có sự bất đồng rất lớn với ảo cảnh của Thận thú.

Lúc hòn đảo hiện hình, nguyên khí trong đất trời bỗng dừng dậy sóng chập chờn.

Vinh Tuệ Khanh thức dậy từ trong minh tưởng, cảm giác được một hơi thở quen thuộc, trong lòng căng thẳng, vội vã từ trong khoang lao ra, đi tới boong thuyền, đẩy ra tầng tầng lớp lớp người, đứng ở trên cùng, trừng mắt nhìn chăm chăm về phía hòn đảo.

Một hòn đảo nửa trong suốt như cái bóng trắng chắn ngang trước mặt thuyền báu.

Văn sĩ trung niên trên lầu năm cười vang nói: “Không nghĩ tới vận khí của ta thật không tệ, Phù Đảo biến mất gần vạn năm bỗng tái hiện trên nhân giới, xem ra Long Thần hắc là đang ở gần đây rồi.”

“Phù Đảo? Đây chính là Phù Đảo?!” Dưới lầu có vài tu sĩ mừng rỡ không thôi, hầu như đều không nghe thấy câu nói phía sau có quan hệ với tung tích “Long Thần” của văn sĩ trung niên.

“Phù Đảo? Từ trước đến giờ chưa từng nghe nói đến, là vật gì? Pháp bảo sao?” Đại đa số tu sĩ cho đến bây giờ chưa từng nghe nói đến “Phù Đảo”.

Thanh âm của văn sĩ trung niên cũng không lớn, thế nhưng tu vi của hắc mạnh mẽ như thế, cho dù tùy tiện nói một câu cũng sẽ truyền tống vô cùng rõ ràng đến tai của từng người ở đây.

“Phù Đảo vốn dĩ chính là một pháp bảo to lớn, có thể bay, có thể lặn. Vạn năm trước, lúc Ma giới xâm lăng, Phù Đảo bị Ma Vương đoạt được, lại một lần nữa luyện chế thành không gian pháp bảo có thể mang theo người, làm chỗ ở tạm thời của hắc, cung cấp chỗ dừng chân cho hắc lúc ở Nhân giới. Sau đó Ma giới bị Nhân giới cùng yêu tu liên thủ đánh lui, Ma Vương cùng Phù Đảo đều tan biến không còn vết tích.” Văn sĩ trung niên nói xong những lời này, nhìn lướt qua đám tu sĩ dưới lầu: “Phù Đảo, còn có một biệt danh, gọi là Phúc Đảo. Phúc trong phúc khí*, phúc trong phúc duyên**.

* Phúc khí: may mắn.

** Phúc duyên: duyên lành.

“Lẽ nào Ma Vương đang ở trên Phù Đảo này sao?” Có tu sĩ lớn tiếng kêu lên.

Văn sĩ trung niên cười ha hả: “Mọi người nên lấy làm may là Ma Vương đã trở về Ma giới rồi, bằng không... Nếu hắn thật sự ở lại trên Phù Đảo, mọi người cũng chỉ đành lẩn trốn mà thôi. Bây giờ Phù Đảo có chủ nhân mới. Nó lựa chọn hiện thân ở chỗ này, chính là phúc duyên của mọi người. Những người mong muốn lên Phù Đảo xem một chút, vậy giờ có thể sang đây. Dù sao trước khi Phù Đảo rời khỏi vùng nước này, thuyền của chúng ta cũng không nhúc nhích nổi.”

Rất nhiều tu sĩ nhìn Phù Đảo nửa trong suốt này, trong lòng âm thầm lắc đầu. Vẫn là thôi đi, ai biết bên trong Phù Đảo này có cái gì? Mục tiêu của bọn họ là Long Thần, cũng không cần tạo thêm rắc rối.

Thế nhưng văn sĩ trung niên lại nói một câu, thay đổi ý nghĩ của rất nhiều tu sĩ: “Nghe nói thời điểm Ma giới xâm lấn Nhân giới, các loại thiên tài địa bảo cướp đoạt được đều cất giữ ở trên Phù Đảo này. Bây giờ bảo bối trên Phù Đảo đều là vật vô chủ, người có phúc duyên có thể có được.”

Vạn năm trước, Ma giới xâm lấn Nhân giới, gần như khiến Nhân giới thiếu chút nữa bị huỷ diệt. Một kiếp nạn lớn khiến Nhân giới không chỉ tổn thất rất nhiều tu sĩ tinh anh, hơn nữa còn làm cho vô số môn phái diệt vong, vô số kỳ trân dị bảo, bí quyết công pháp, đều bị người trong Ma giới cướp sạch không còn.

Rất nhiều người cho rằng, người trong Ma giới đã sớm đem bảo bối cướp được trở về Ma giới rồi, thế nhưng chỉ có rất ít người biết, thật ra những bảo bối này vẫn còn ở Nhân giới, hơn nữa phiêu hốt bất định, cho dù là đại năng giả của tông môn đỉnh cấp cùng thần điện Quang Minh cũng không tìm được vị trí thật sự của chúng.

Thì ra đều đặt trên Phù Đảo!

Thảo nào Phù Đảo còn có một biệt danh là Phúc Đảo...

Nếu như có thể tìm được hòn đảo này, xác thực là cơ duyên và phúc duyên rất lớn.

Trong chớp mắt, có mấy tu sĩ nóng lòng đã vèo một tiếng bay khỏi thuyền báu, chậm rãi hạ xuống trên Phù Đảo.

Bọn họ vừa hạ xuống trên Phù Đảo, toàn thân cũng trở thành nửa trong suốt, mờ mờ ảo ảo như Phù Đảo.

“Còn một khắc nữa. Sau một khắc, Phù Đảo liền hoàn toàn ẩn hình rồi. Mọi người muốn đi, thì đi sớm đi. Bởi vì chỉ cần Phù Đảo ẩn hình, các người liền không thể đi lên nữa rồi. Đây cũng là một trong những tính chất đặc biệt của hòn đảo này. Chỉ có khi nào người thấy nó, nó mới tồn tại. Nếu như không nhìn thấy nó, người sẽ không thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.”

Vinh Tuệ Khanh nhịn không được phản bác: “Vừa rồi chúng ta không nhìn thấy Phù Đảo, thế nhưng thuyền báu vẫn nửa bước khó dời như cũ, xin hỏi chủ thuyền giải thích như thế nào?”

Văn sĩ trung niên ngoài ý muốn liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh. Trên mặt cô tuy có khăn che mặt, nhưng ở trong mắt văn sĩ trung niên, cái khăn che mặt này có cũng như không.

“... Lại là người.” Văn sĩ trung niên cười khẽ: “Tiểu cô nương trưởng thành.”

Vinh Tuệ Khanh sửng sốt. Dáng vẻ chủ thuyền này cứ như quen biết cô, hơn nữa không chỉ là quen biết, mà còn biết cô từ khi cô còn rất nhỏ, nếu không... sao lại nói “trưởng thành”?

Không, không đúng.

Trong đầu của Vinh Tuệ Khanh cấp tốc suy nghĩ.

Tướng mạo của cô bây giờ và khi còn bé hoàn toàn khác nhau, người chủ thuyền này làm sao biết được cô thật sự là ai?

Vinh Tuệ Khanh do dự, dư quang thấy bóng dáng Phù Đảo ngày càng mờ ảo, nhất thời không kịp hỏi lại lời chủ thuyền vừa nói, một tay chống lan can thuyền báu, phi thân từ lầu ba thuyền báu, nhảy đến trên Phù Đảo.

Mão Tam Lang và A Quý cũng phi thân nhảy lên, theo sát sau lưng cô nhảy xuống Phù Đảo.

Xích Báo muốn cùng nhảy qua, lại bị Khăng Khăng kéo lỗ tai lại, không thể động đậy.

“Người làm cái gì?!” Xích Báo rất tức giận.

Khăng Khăng néo thắt lưng cả giận nói: “Người đi chỉ biết gây thêm phiền phức! Niệm Thần ở bên kia không có việc gì, người cũng không cần đi làm loạn thêm!”

Lang Thất bên cạnh xen vào, trợn trừng mắt nói: “Muộn rồi muộn rồi, Phù Đảo đã biến mất rồi.”

Quả nhiên, Phù Đảo nửa trong suốt như sương như khói, đã chậm rãi tiêu thất trước mặt bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh không nhìn thấy, trước khi cô nhảy lên Phù Đảo, Bách Hủy, Phong Hải Thành ở lầu hai, còn có La Xảo Tư và Lỗ Oánh Oánh ở bên trong khoang thuyền tầng dưới cùng, đều đã sớm nhảy sang.

Người trong tu hành ra ngoài lịch duyệt, chính là vì tìm kiếm các loại di tích và động phủ trong truyền thuyết.

Thứ tốt như Phù Đảo thậm chí còn khiến Vinh Tuệ Khanh động tâm hơn cả bè nổi.

Cô không cảm thấy hứng thú với kỳ trân dị bảo trên Phù Đảo, cũng không hứng thú với công pháp, bí quyết trên Phù Đảo, thứ khiến cô cảm thấy hứng thú với Phù Đảo này là hơi thở làm cô có cảm giác vô cùng quen thuộc.

Nói không rõ rệt cuộc đó là thứ gì, thế nhưng cái hơi thở kia khiến cô quen thuộc đến muốn rơi lệ.

Đó là hơi thở của La Thần mà cô mong nhớ ngày đêm.

Đến lúc này, cô đã không còn cách nào phủ nhận nữa, cũng không thể lại lừa mình dối người.

La Thần quả thật có khả năng lớn là người trong Ma giới, thậm chí hẳn chính là Ma Vương mà tu sĩ Nhân giới nhắc đến liên biến sắc kia!

Từ Thần thức vô cùng quan tâm, đến người yêu thân mật, rồi đến đạo lữ thiên nhân vĩnh cách*, Vinh Tuệ Khanh có phần không biết làm thế nào.

* Thiên nhân vĩnh cách: hai người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất.

Nhưng bất kể thế nào, cô đều rất rõ ràng, cho dù La Thần là thân phận gì, cô nhất định phải sánh vai cùng y.

Lên trời xuống đất, cùng trời cuối đất, cho dù là ở đâu, đều không thể ngăn cản bọn họ.

Bịch!

Mão Tam Lang và A Quý đồng thời rơi xuống đất, đứng ở phía sau Vinh Tuệ Khanh.

Bọn họ cũng không biết, trong mắt những người còn ở trên thuyền báu, bọn họ đã triệt để mất dạng.

Văn sĩ trung niên trên thuyền báu lẳng lặng nhìn phía trước đã không còn thứ gì, cười lắc đầu: “Nếu không phải tiểu cô nương này ở trên thuyền của ta, Phù Đảo sẽ không hiện thân, cũng làm sao để các người cảm giác được chứ? Tất nhiên là nó muốn cho người biết sự tồn tại của nó, nó mới có thể ngăn cản lối đi của thuyền báu. Bằng không, thuyền báu lái xuyên qua nó cũng được.” Nói rồi lại trở lại buồng của mình, tiếp tục nằm trên giường, vẫy tay gọi một cô gái áo lam qua ngồi vào lòng hắn, một bên thối sáo cho hắn nghe, một bên nâng chén rượu, tiếp tục mơ màng như kẻ say. Rượu bên trong chén của hắn tựa hồ vĩnh viễn không uống hết.

Vinh Tuệ Khanh đứng ngơ ngác trên Phù Đảo, nhìn về một khu nhà to lớn phía trước, tim đập như hươu chạy.

Nơi đó nhìn qua cùng sơn trang Đóa Linh năm ấy giống nhau như đúc.

Chính là ở nơi đó, lần đầu tiên cô nhìn thấy La Thần.

Nếu là Ma Vương, tại sao y lại xuất hiện ở sơn trang Đóa Linh?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 281: Chuyện Cũ Tái Hiện

 Nguyên tác:

“Tùng hạ vấn đồng tử,

Ngôn sư thái được khứ.

Chỉ tại thử sơn trung,

Vân thâm bất tri xứ.”

Bản dịch thơ của Tản Đà:

“Gốc thông hỏi chú học trò,

Rằng: Thầy hái thuốc lò mò đi xa.

Ở trong núi ấy đây mà,

Mây che mù mịt biết là nơi nao?”

Đưa mắt nhìn qua, xung quanh đều là núi non trùng điệp, trên núi cây cối che trời, xanh mướt tươi tốt, cũng không thể nhìn thấy bờ biển ở nơi nào. Nếu không phải bọn họ vừa mới nhảy xuống từ thuyền báu, trong mắt cũng còn lưu lại hình ảnh biển Trầm Tinh, bọn họ sẽ hoàn toàn không ý thức được là mình đang ở trên một hòn đảo lơ lửng trên biển Trầm Tinh.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy không ổn, lập tức điều khiển phi thoa, bay đến giữa không trung.

Thế nhưng dù nhìn từ trên không trung, bốn phương tám hướng cũng đều là những ngọn núi trùng trùng điệp điệp.

Bốn phía yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng gió, tiếng sóng trên biển tựa hồ cũng bị ngăn cách.

Xảy ra tình trạng như vậy, nghĩ kĩ cũng chỉ có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất chính là hòn đảo này quả thật vô cùng to lớn, lớn đến độ vóc dáng con người bình thường hoàn toàn thua xa, thế nên những người ở trên đây mới hoàn toàn không nhìn thấy ranh giới.

Khả năng thứ hai chính là những tu sĩ đặt chân lên hòn đảo này, thân thể trong nháy mắt liền thu nhỏ. Thế nên so sánh ra, hòn đảo này liền có vẻ lớn đến vô cùng vô tận.

Rốt cuộc là thân thể bọn họ nhỏ đi, hay là hòn đảo này quả thật vô cùng to lớn?

Vinh Tuệ Khanh quan sát xung quanh, vẫn không tìm kiếm được thứ gì có thể dùng làm vật tham chiếu, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ ý niệm này, chuyên tâm nhìn về phía sơn trang quen thuộc kia.

Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chăm vào tòa sơn trang quen thuộc xuất hiện giữa hai khe núi kia, từ giữa không trung bay đi. Lúc sắp đến cửa sơn trang, cô không thể nào phi hành nữa, không còn cách nào khác là từ trong mây hạ xuống, hoàn toàn không cất bước nổi. Cô biết sơn trang kia nhất định không phải là sơn trang Đóa Linh, bởi vì chính mắt cô trông thấy sơn trang Đóa Linh bị thiên lôi phá hủy, sau đó hóa thành tro tàn trong hỏa hoạn.

Thế nhưng sơn trang trước mắt này tạo thành lực trùng kích cực lớn cho thị giác của cô.

Có lẽ là vật giống vật, người giống người mà thôi?

Vinh Tuệ Khanh nghĩ liền làm, nhảy vọt mấy cái liền đến cửa sơn trang kia.

Thấy tấm bảng thật to vô cùng quen thuộc trước cánh cửa, một tia may mắn cuối cùng trong lòng Vinh Tuệ Khanh cũng lặng yên vỡ vụn.

Trên tấm bảng viết bốn chữ lớn: “sơn trang Đóa Linh”, giống hệt kiểu chữ trong ký ức của cô.

“Đừng vào đấy!” A Quý quát to một tiếng, nhanh chóng từ phía sau vọt đến, kéo Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng lui về phía sau.

Tu vi Vinh Tuệ Khanh kém xa hẳn nhiều, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, trong nháy mắt bị hấn kéo liền lui về sau thật xa.

Sơn trang Đóa Linh lại thành một chấm đen nhỏ nơi phương xa, là một cái hố sâu lõm xuống nơi núi non trùng điệp, cũng là một tia trắng nhợt nhạt điểm tuyết giữa sắc lam đỏ.

Tường trắng ngói đen, trang trọng nghiêm cẩn, lại mang vẻ tang thương của mấy nghìn năm, hệt như chưa từng trải qua thiên lôi và thiên hỏa vậy.

Mão Tam Lang theo sau chạy đến, tán thành cách làm của A Quý: “Chỗ đó có phần cổ quái, xác thật không thể vào.”

Cảm giác của Vinh Tuệ Khanh không giống với hai người bọn họ, chỗ đó có ý nghĩa đặc biệt với cô, cô vừa thấy được nó, ngoại trừ suy nghĩ vấn đề chỗ này là thật hay giả, thì không có thêm ý nghĩ gì khác.

Bây giờ bị nhắc nhở chỗ kia có gì đó quái lạ, Vinh Tuệ Khanh mới thả thần thức ra, hướng đến sơn trang kia thăm dò.

Ngoài dự liệu của cô, tòa sơn trang nguy nga quen thuộc kia vậy mà trước sự dò xét của thần thức cô, lộ ra bên trong không có vật gì cả, giống như hoàn toàn không tồn tại vậy!

Vinh Tuệ Khanh kinh hãi, quay đầu hỏi A Quý và Mão Tam Lang: “Hai người đều cảm giác được dị dạng à? Có phải hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của sơn trang không?”

A Quý và Mão Tam Lang cùng gật đầu.

Đối với bọn hắn mà nói, sơn trang này không có bất kỳ ý nghĩa đặc biệt nào cả, chỉ là ở cái nơi kỳ quái này bỗng xuất hiện một căn nhà kỳ quái mà thôi. Nếu là kỳ quái, đương nhiên phản ứng đầu tiên của bọn hắn đều là cẩn thận từng li từng tí, không giống với Vinh Tuệ Khanh, dựa theo ấn tượng từ trước mà nhận định rằng đây là một cái sơn trang.

Vinh Tuệ Khanh lẩm bẩm: “Đều nói mắt thấy mới là thật. Nhưng có đôi khi, mắt thấy cũng chưa chắc là thật. Rốt cuộc cái sơn trang này là chuyện gì xảy ra, hai người có ý kiến gì không?”

A Quý cảm thấy mình giúp Vinh Tuệ Khanh tránh thoát nguy hiểm một lần, tinh tướng cướp lời nói: “Ta từng nghe đại vu sư trong tộc bọn ta đề cập đến Phù Đảo, nói cửa ải lớn nhất của hòn đảo này nằm trong tám chữ: tưởng giả mà thật, tưởng thật mà giả. Chỉ cần hiểu rõ tám chữ này, sẽ không mê mang mất phương hướng trên đảo.”

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Nói cứ như hòn đảo này là mê cung vậy, có nguy hiểm đến vậy không? Vừa nãy chủ thuyền bấu còn nói lúc Ma giới xâm lấn Nhân giới, những kỳ trân dị bảo, công pháp bí quyết vơ vét được từ Nhân giới đều được đặt trên Phù Đảo này rồi. Nếu quả là hư hư thật thật, vậy ai mới có thể tìm được bảo bối từ nơi này chứ?”

“Không tin chính cô đi thử đi. Sơn trang vừa nãy không phải đã nói rõ lên đạo lý này? Cô nhìn xem nó ở chỗ kia, cho rằng nó là thật, thật ra bên

kia căn bản không có bất cứ thứ gì cả, chính là như hoa trong gương, trắng trong nước, thấy được, chạm không tới.” A Quý ôm cánh tay, liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh, cảm thấy cô nương này nhìn có vẻ rất thông minh, làm sao giờ cứ nhất quyết chui đầu vào rọ...

Vinh Tuệ Khanh không cam lòng, yên lặng đứng trên đường một hồi lâu, rồi cuộc hạ quyết tâm nói: “Mặc kệ thế nào, ta muốn vào nhìn một cái. Hai người không quen thuộc chỗ này, thế nhưng ta hết sức quen thuộc. Nếu nó ở chỗ này, nhất định không phải là không có lý do.” Còn có một nỗi lòng, Vinh Tuệ Khanh không nói ra. Bởi vì lúc trước chủ thuyền báu từng nói, vốn dĩ Phù Đảo này là vật sở hữu của Ma Vương, mà ở trên hòn đảo này, cô có thể cảm nhận được hơi thở mãnh liệt của La Thần.

Cái loại cảm giác này không cách nào chỉ dùng lời mà hình dung được.

Mặc dù biết đi vào nhất định rất nguy hiểm, nhưng chỉ cần hòn đảo này thật sự có quan hệ với La Thần, cô liền không sợ hãi. Bởi cô tin tưởng, La Thần nhất định sẽ không làm tổn thương cô.

E rằng sơn trang này xuất hiện nơi đây là thật sự có thâm ý. Mà cô không thể nào bỏ qua bất luận thứ gì có liên quan với La Thần.

“Cô nhất định phải đi vào?” A Quý để cánh tay xuống, nghiêm nghị hỏi.

“Đương nhiên. Hai người chờ ở chỗ này là được.” Vinh Tuệ Khanh cầm vũ khí trên tay, chuẩn bị đi tới chỗ sơn trang.

Mắt thấy ngăn thế nào cũng không ngăn được Vinh Tuệ Khanh, A Quý nắm chặt quyền, bước tới bắt lấy tay Vinh Tuệ Khanh, chột cấn một cái lên mu bàn tay của cô.

Vinh Tuệ Khanh kinh hãi hô một tiếng, vội vã kéo bàn tay lại, dùng khăn chà tới chà lui, lại cúi đầu nhìn xuống, thấy trên mu bàn tay đã bị hằn căn thành một dấu răng chính tề.

“Cô lau cái gì mà lau? Ta đây cũng không bẩn.” A Quý không nghĩ tới Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn không cảm kích, vẻ mặt không được tự nhiên mà nghiêng đầu, dùng sức đá cục đá dưới bàn chân.

Vinh Tuệ Khanh cả giận nói: “Không chê người bẩn, thế nhưng chê người có độc!” Nhớ đến bản thể của A Quý là một con rắn biển to lớn, Vinh Tuệ Khanh lập tức cảm thấy hai chân như nhũn ra, choáng đầu hoa mắt.

“Người là... có độc hay là... không có độc...” Vinh Tuệ Khanh có phần ngượng ngùng, hàm hồ cho qua cái chữ “rắn” kia. Dù sao từ lúc A Quý với cô quen biết tới nay, cũng chưa từng hại cô, ngược lại còn giúp đỡ cô.

A Quý nghe rõ ý của Vinh Tuệ Khanh, mặt càng hất lên cao, khinh thường nói: “Có độc thì thế nào? Không có độc thì thế nào? Cô đã bị ta cắn, đời này đừng hòng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta...”

“Tộc Hải Xà bọn ta trời sinh có phép thần thông, chính là truy tìm dấu vết. Bị ta cắn một cái, ngay cả hồn phách của cô đều bị dấu vết của ta đánh dấu lên, mặc cho cô chạy đến chân trời góc biển, thậm chí là chuyển thể đầu thai, ta đều có thể tìm tới cô. Bởi vì cô có dấu tích của ta.” A Quý cười đến càn rỡ, kỳ thật hằn cũng không biết tại sao mình muốn làm như vậy. Hằn chỉ biết là chọc cho cô gái đối diện tức giận thì hằn liền thấy tâm tình khoái trá, toàn thân thoải mái.

Vừa dứt lời, sắc mặt Mão Tam Lang trầm xuống, tia sáng sắc bén trong tay chợt lóe, một thanh trường kiếm sáng loáng đã đặt ở cổ họng A Quý.

“Lấy thuốc giải ra. Bằng không... Ta lập tức lột da rắn của ngươi, móc mật rắn của ngươi, kiểu gì cũng có thể tìm được thứ để làm thuốc giải!” Giọng điệu Mỗ Tam Lang tuy không lớn, nhưng lại tràn đầy uy hiếp và đe dọa.

“Ngươi cứ thử xem!” A Quý giận dữ, thân thể đột nhiên ngã lui về phía sau, cả người giống như không xương, nhẹ nhàng trượt thoát khỏi lưỡi kiếm của Mỗ Tam Lang.

Trường kiếm của Mỗ Tam Lang rượt theo, quần lầy A Quý không thả.

Xoẹt!

Trong chốc lát A Quý không né được, bị trường kiếm của Mỗ Tam Lang rạch rách một đoạn trên cánh tay. Hắn đột ngột phóng lên từ mặt đất, bay đến giữa không trung, trong tay xuất hiện một sợi trường tiên*, xoay tay quét tới chỗ Mỗ Tam Lang.

* Trường tiên: sợi roi dài.

“Thì ra ngươi là yêu tu! Hừ, yêu tu thì có gì đặc biệt hơn người? Chẳng qua là giống con Long Thần thối kia, các ngươi có địa bàn của mình, không lo mà ở yên đấy, đừng có mà đến địa bàn kẻ khác kiếm ăn! Hôm nay tiểu gia ta liền thay trời hành đạo, dạy dỗ ngươi một trận!” A Quý không hề do dự, tu vi Kết Đan triển khai, lập tức chiếm thế thượng phong.

Mỗ Tam Lang là yêu tu, trời sinh liền cao hơn yêu thú bình thường một bậc. A Quý là động vật biển, tuy là có chỗ bất đồng với yêu thú trên mặt đất, thế nhưng khác biệt cũng không phải quá lớn, chỉ là hắn quen hoành hành dưới đáy biển, các loại động vật biển thấy hắn liền tránh, kinh nghiệm thực chiến của hắn cũng không cao.

Mấy năm nay Mão Tam Lang lang thang bên ngoài, trầm ổn hơn lúc ở phố Hồ Lô nhiều, tâm trí cũng thành thực hơn.

Hai tên này trong chốc lát liền ngang sức ngang tài, đánh đến khó tách ra.

Một ngọn gió tanh hôi từ chỗ A Quý thổi qua, thổi ào ào khiến rừng cây xung quanh lay động.

Mão Tam Lang đập trường kiếm, lấy thân ngự kiếm, tốc độ còn nhanh hơn cả sao băng, từng đợt từng đợt áp sát A Quý, thế nhưng cũng từng đợt từng đợt bị tu vi Kết Đan của A Quý đẩy lùi.

Vinh Tuệ Khanh không nói không rằng mà nhìn hai tên thiếu niên đang đánh nhau đến khó phân thắng bại, lấy ra một cái khăn buộc chặt vết thương trên tay, một mình đi tới sơn trang.

Mão Tam Lang trong lúc cấp bách thoáng nhìn đến bóng dáng Vinh Tuệ Khanh, phần nộ quát A Quý: “Rốt cuộc là người đến giúp... Niệm Thần hay là đến đánh nhau với ta? Nếu là đến đánh nhau với ta, chờ ta giúp Niệm Thần làm xong chuyện muội ấy cần làm, chúng ta lại đánh! Nếu là người đến giúp đỡ, người có xác định người không gây thêm phiền không hả?!”

Lỗi tai A Quý lập tức dựng lên: “... Niệm Thần? Là tên của nàng sao? Thật là hay.”

Ngay cả tên cũng không biết, liền chạy theo đến đây...

Mão Tam Lang không nói gì, vù một tiếng mà thu hồi trường kiếm về đan điền tế luyện, xoay người liền đuổi theo hướng đi của Vinh Tuệ Khanh.

A Quý quát to một tiếng: “Chờ ta một chút!” rồi đuổi theo Mão Tam Lang, bắt đầu quần quít lấy Mão Tam Lang hỏi han đủ thứ.

Mão Tam Lang mặc kệ hắc, một đường đuổi theo Vinh Tuệ Khanh, lại một lần nữa đi tới trước cửa lớn sơn trang Đóa Linh.

Cửa lớn đóng chặt.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới ngày đó, cô được Đóa Linh phu nhân đón nhận dưới chân núi Lạc Thần, thở dài nhìn qua con đường nhỏ trong trí nhớ của cô.

“A... Trời ạ, đó là cái gì?!” Vinh Tuệ Khanh vừa nhìn đến, tim cũng muốn ngừng đập.

Chỉ thấy con đường mòn trước mặt, đã từ sơn đạo biến thành con đường nhỏ có thể thông đến núi Lạc Thần trong trí nhớ của Vinh Tuệ Khanh.

Cuối con đường nhỏ, từ không có gì đến lục tục xuất hiện một ít bóng người đi lại.

Vinh Tuệ Khanh lấy cở ẩn thân ra, truyền linh lực vào để ẩn thân.

Mão Tam Lang vô cùng kinh ngạc, kéo Vinh Tuệ Khanh lui về ẩn nấp phía sau một tảng đá cách cánh cửa lớn kia không xa, truyền âm nói với cô: “Muội không ẩn thân. Cở ẩn thân của muội hình như mất hiệu lực.”

Vinh Tuệ Khanh cũng rất kinh ngạc: “Trước giờ chưa bao giờ xảy ra chuyện gì.” Cẩn thận suy nghĩ một hồi lại nói: “Hắc vấn đề không phải là cở ẩn thân. Ta cảm thấy vấn đề chắc là hòn đảo này.”

Mão Tam Lang gật đầu, hai người cùng nhau thăm dò từ phía sau tảng đá.

A Quý thấy vậy không vui, cứng rắn chen vào giữa bọn họ: “Nhường một chút, nhường một chút, các người đứng gần như vậy làm cái gì?”

Mão Tam Lang liếc xéo hẳn, ba cái đầu cùng nhau trốn sau tảng đá lớn, len lén nhìn ra phía ngoài.

Bóng dáng đám người phía xa kia ngày càng đến gần, ngày càng rõ ràng.

Trong đám người đang đi lại, một cỗ kiệu màu đỏ sậm vô cùng bắt mắt.

Kiệu phu nâng kiệu đều là những thiếu niên mười mấy tuổi, mi thanh mục tú, mặc áo vải bông màu xanh sẫm, đầu đội chiên lạp*.

* Chiên lạp: là kiểu mũ đi mưa vành rộng, dùng lông động vật làm thành (thường là lông dê).

Đi đến cửa sơn trang, những kiệu phu này dừng bước, thật cẩn thận dừng cỗ kiệu đỏ thẫm lại.

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh như bị sét đánh.

Một cảnh này quen thuộc đến thế. Cảnh này rõ ràng chính là cảnh năm đó cô được Đóa Linh phu nhân mang về sơn trang Đóa Linh!

Cô còn nhớ đến tâm tình của mình lúc ấy. Khi đó, toàn thân cô bồn chồn, đứng ở trước mặt một đám thiếu niên áo quần sạch sẽ, khuôn mặt tuấn tú, có chút xấu hổ.

Cỗ kiệu dừng lại, kiệu phu buông thông hai tay đứng ở một bên, không ai nói chuyện.

Một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy màu vàng nhạt vén màn kiệu lên, lộ đầu nhìn ra bên ngoài một chút, rồi quay đầu vào trong kiệu nói: “Đã đến sơn trang.”

Mắt Vinh Tuệ Khanh trừng lớn hơn nữa. Đây là thị nữ Trầm Tâm của Đóa Linh phu nhân!

Màn kiệu màu đỏ sậm được xốc lên, một thiếu phụ dáng người thướt tha đi xuống cỗ kiệu.

Vinh Tuệ Khanh cũng không nhịn được nữa, từ phía sau tảng đá lớn bước ra, đứng ngơ ngác nơi ven đường, nhìn vào một màn quen thuộc trước mắt này.

A Quý kinh hãi, phi thân từ phía sau tảng đá ra, ngăn trước người Vinh Tuệ Khanh.

Mão Tam Lang cũng rút trường kiếm ra, kề sát xông đến.

Ánh mắt Vinh Tuệ Khanh sững sờ mà đẩy A Quý và Mão Tam Lang ra, yên lặng nhìn về phía cỗ kiệu màu đỏ sậm, còn có Đóa Linh phu nhân, Trầm Tâm và toàn bộ tràng cảnh quen thuộc với cô này.

Màn kiệu lại một lần nữa xốc lên, Vinh Tuệ Khanh biết, nhất định đến bản thân tự ra ngoài rồi.

Thấy chính mình nhiều năm trước, đó là tâm tình gì?

Chính mình nhiều năm trước sẽ nhận ra chính mình nhiều năm sau sao?

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh tựa như mơ hồ lại tựa như rõ ràng, không biết là cảm xúc gì, dường như là cô đang đứng ở một thời khắc mấu chốt.

Mão Tam Lang cùng A Quý lại liếc nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ kinh ngạc.

Bởi vì ở chỗ trước mặt cách đó không xa, những người kia chuyện trò vui vẻ, lại hoàn toàn không nhìn thấy ba người bọn họ bên này!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 282: Khúc Mắc Kiếp Trước (1)

 Vinh Tuệ Khanh đang chăm chú nhìn cổ kiệu màu đỏ sậm, thấy màn kiệu dần dần nhấc lên, có người từ trong kiệu muốn bước ra.

“Đừng ồn ào, đợi ta nhìn thêm chút nữa.” Vinh Tuệ Khanh không chớp mắt nhìn cổ kiệu chăm chăm.

Một chiếc giày vải màu đen xuất hiện từ trong kiệu.

Vinh Tuệ Khanh bắt đầu lo lắng.

Bàn chân kia thật lớn, tuyệt đối không phải là chân của cô.

Hơn nữa cô nhớ rất rõ ràng, buổi tối phát sinh sự thay đổi to lớn ở núi Lạc Thần năm đó, rõ ràng là cô mang một đôi giày thêu hoa.

Không cần xem nữa, kẻ này nhất định không phải là mình năm đó.

Không biết tại sao, Vinh Tuệ Khanh đột nhiên cảm thấy cả người đều được thả lỏng. Mở lòng bàn tay ra mới phát hiện mồ hôi chảy đầy tay, không biết ra3nhiều mồ hôi như vậy từ lúc nào.

Mắt Vinh Tuệ Khanh dời từ phía cổ kiệu sang chỗ ngón tay Mão Tam Lang vừa nãy chỉ cho cô.

Vừa nhìn, cô lại ngậy ngấn cả người.

Chỉ thấy ở giữa đám người Đóa Linh phu nhân kia, A Quý chống nạnh, nghênh ngang đứng ở nơi đó.

Mà đám người Đóa Linh phu nhân cứ như không hề thấy hấn, cần nói cứ nói, sắp xếp đâu vào đấy.

Người trong kiệu rốt cục đi xuống.

Vinh Tuệ Khanh tập trung nhìn sang.

Trời ạ!

Cô lấy tay che miệng lại.

Đi ra chính là Đại Ngưu!

Càng làm cho cô kinh ngạc chính là, thiếu niên Đại Ngưu khiêm tốn cười với Đóa Linh phu nhân, mắt nhìn thẳng đi về phía trước theo Đóa Linh phu nhân.

Bọn họ... từng người từng người, xuyên qua người A Quý.

Vinh Tuệ Khanh dụi dụi mắt, cho là mình nhìn lầm rồi.

A Quý ra dấu với cô một cái, bảo cô nhìn hấn.

Vinh Tuệ Khanh nhin không được nhắm hai mắt lại, một lần nữa mở ra thì đã mở Thiên Nhãn.

Kết quả, cô thấy toàn thân A Quý gần như là trong suốt, đứng ở cửa chính sơn trang Đóa Linh, mặc cho đám người kia xuyên qua người hấn, đi vào trong sơn trang.

Vinh Tuệ Khanh lấy làm kinh hãi, nhìn Mão Tam Lang bên người, phát hiện cậu cũng giống như A Quý, là trạng thái linh thể trong suốt hư ảo.

Không cần nói, Vinh Tuệ Khanh biết mình chắc chắn cũng là cái dạng này.

Nhớ tới lời A Quý nói, Phù Đảo này là tưởng giả mà thật, tưởng thật mà giả, Vinh Tuệ Khanh có phần hiểu rồi.

“Xem ra, chúng ta ở chỗ này, bọn họ không nhìn thấy chúng ta.” Vinh Tuệ Khanh truyền âm nói với Mỗ Tam Lang.

Mỗ Tam Lang gật đầu: “Chỉ là không biết chúng ta rốt cuộc là giả, hay là thực.”

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Mặc kệ. Dù sao cũng là tưởng giả mà thật, tưởng thật mà giả, cố già phải nghiêm túc vậy?” Nói rồi cô đóng Thiên Nhân lại, ngênh ngang đi qua chỗ A Quý.

Mỗ Tam Lang theo sau.

Ba người đứng ở cửa sơn trang Đóa Linh, giống như xem trò vui, coi những người đó vây quanh Đóa Linh phu nhân và Đại Ngưu, cùng nhau vào sơn trang Đóa Linh.

“Ta muốn vào xem một chút.” Vinh Tuệ Khanh kiên trì lần nữa.

“Bằng không thì thế này đi, ta theo Niệm Thần vào trong. Người ở chỗ này coi chừng. Nếu có bất trắc, người có thể tiếp ứng bọn ta.” Mỗ Tam Lang thương lượng.

Mặc dù bọn họ ở bên ngoài không có nguy hiểm, nhưng mà ai biết bên trong có thứ gì?

Tục ngữ nói, gặp núi chớ vào, gặp rừng chớ tiến.

Nơi hoang sơn dã lĩnh nhìn thấy một thôn trang cũng vậy, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt.

Thế nhưng Vinh Tuệ Khanh nhất định phải vào, Mỗ Tam Lang cũng chỉ có thể liều mình bồi quân tử.

A Quý lại không muốn một mình ở bên ngoài, hống hách nói: “Ta đi vào với nàng là được rồi. Người chờ ở chỗ này.”

“Dựa vào cái gì?” Mỗ Tam Lang không vui nói, cậu vừa mới thay đổi cái nhìn về A Quý, giờ lập tức lại thấy hấn ngứa mắt rồi.

A Quý bĩu môi: “Ta có thần thông thuận di*, có thể mang theo nàng thuận di ra khỏi hòn đảo này, người có thể sao?”

* Thuận di: dịch chuyển tức thời.

... Mỗ Tam Lang trong phút chốc liền không nói được gì, bước sang bên cạnh một bước: “Các người vào đi thôi.” Coi như là đồng ý với cách nói của A Quý, để hấn theo Vinh Tuệ Khanh vào sơn trang Đóa Linh.

Vinh Tuệ Khanh trịnh trọng cảm ơn Mỗ Tam Lang, xoay người liền đi vào sơn trang Đóa Linh.

Bên trong sơn trang Đóa Linh là con đường giống y đúc trong trí nhớ của cô, rất nhiều nơi có trận pháp, bày rập.

Thế nhưng Vinh Tuệ Khanh đối với nơi này quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa, mang theo A Quý lượn bên trái, rẽ bên phải con đường, rất nhanh đã đi đến tiểu viện mà cô từng ở trong sơn trang Đóa Linh.

Cô cùng A Quý nghênh ngang đi vào, nhìn chung quanh một lượt.

Không nhìn thấy Lâm Phiêu Tuyết, đương nhiên cũng không thấy Vi Thế Nguyên.

Chân mày Vinh Tuệ Khanh càng nhíu chặt, như là hiểu ra cái gì, nhưng cũng không xác định, không thể làm gì khác hơn là mơ mơ hồ hồ đi dạo lung tung quanh sơn trang Đóa Linh.

Cô đi đến căn nhà tranh La Thần đã từng ở kia.

Đứng ở nơi đó một lúc lâu, không cảm nhận được hơi thở của La Thần, đứng lúc đang muốn xoay người rời đi, cửa nhà tranh cọt kẹt một tiếng mở ra. Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc quay đầu nhìn lại, cô không nhìn thấy khuôn mặt như tiên giáng trần của La Thần, mà thấy một cô gái dáng vẻ biếng nhác, đôi mắt xếch thật dài thỉnh thoảng liếc mắt ra bên ngoài một cái.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thoáng qua cô gái này, lại nhìn thêm lần nữa, cảm thấy vô cùng quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ nổi là đã từng gặp nàng ta ở nơi nào.

Không chỉ dung mạo, ngay cả hơi thở cũng làm cho Vinh Tuệ Khanh cảm thấy rất quen thuộc, là hơi thở không khác biệt gì với La Thần, tất nhiên, cũng không phải hoàn toàn tương tự. Giống như là đồng môn, luyện cùng một loại công pháp, tỷ như Vinh Tuệ Khanh và Mảo Tam Lang, trong mắt người khác, hơi thở của bọn họ rất gần gũi, bởi vì bọn họ đều tu luyện Húc Nhật Quyết.

Vinh Tuệ Khanh cũng cảm giác được hơi thở của cô gái này có chút suy yếu, hình như là bị thương, giống với La Thần, tựa hồ cũng cần thời gian nhất định để tĩnh dưỡng.

Nàng kia dựa ở cửa nhà tranh, ánh mắt dao động trên khoảng đất trống trước cửa. Lúc nhìn đến chỗ Vinh Tuệ Khanh và A Quý đứng, ánh mắt của nàng ta tựa hồ dừng lại lâu hơn một chút.

Vinh Tuệ Khanh có phần không được tự nhiên, kìm lòng không đặt mà muốn trốn đi.

A Quý không biết từ lúc nào nắm tay cô, khẽ môi khẽ nhếch: “Đừng sợ. Nàng ta không thấy chúng ta được. Cùng lắm thì cảm thấy khí lưu có chút lạ mà thôi.”

Vinh Tuệ Khanh thở dài: “Hi vọng là vậy.”

Đang nói chuyện, từ phía sau bọn họ truyền tới một tiếng nói.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu, nhìn thấy là đại tiểu thư Đóa Ảnh của sơn trang Đóa Linh đi đến, cảm giác khó chịu trong lòng càng nghiêm trọng hơn.

“Kế cô nương, hôm nay nghỉ ngơi thế nào rồi? Cô cô ta nói, cô nương muốn ăn gì uống gì cứ nói với ta.” Dừng một chút, Đóa Ảnh lại dùng giọng dò xét thử hỏi: “Tu vi Kế cô nương khôi phục ra sao rồi?”

Thì ra nàng kia họ Kế.

“Ta không có tu vi. Cô cô người cứu ta, chắc hẳn là nhìn lầm.” Nói xong liền xoay người trở vào phòng ngồi xuống.

Đóa Ảnh bĩu môi, khẽ hừ một tiếng, một mình đi trên đường.

A Quý chỉ chỉ bóng lưng Đóa Ảnh, ý bảo Vinh Tuệ Khanh theo sau.

Lúc Vinh Tuệ Khanh xoay người, dư quang của khóe mắt thoáng thấy hình như ánh sáng sắc bén trong nhà tranh lóe lên. Cô kinh ngạc quay đầu, thấy trong tay Kế cô nương đang cầm một thanh trường kiếm liên đao*!

* Trường kiếm liên đao: lưỡi kiếm cán dài.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 283: Khúc Mắc Kiếp Trước (2)

 Nơi đây vốn là phòng của La Thần, bên trong phải là La Thần.

Nhưng La Thần không thấy tăm hơi đâu, thay vào đó, là một cô gái cầm trường liêm đao.

Nàng ta và cô gái mang thân thể của La Thần đi kia, là cùng một người sao?

Vinh Tuệ Khanh đây đều đều là nghi vấn, lại bị A Quý lôi lôi kéo kéo, theo Đóa Ảnh đi tới một sân khác.

Vinh Tuệ Khanh nhận ra sân này, nơi đây đã từng là phòng của đại thiếu gia Đóa Nhan và Vi Thế Nguyên.

Đương nhiên lúc này, không có Vi Thế Nguyên, chỉ có Đóa Nhan ở đây.

Đóa Ảnh đang cùng Đóa Nhan thì thầm nói nhỏ.

Vinh Tuệ Khanh và A Quý như hai linh thể hư ảo, đứng bên cạnh bọn họ, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe.

“Tổ cô cô nói, tốt nhất để huynh theo A Ngưu, học tập từ hần. Đợi thời cơ đến, tất cả của hần sẽ là của huynh.” Đóa Ảnh cười đắc ý. Đối với ngoại nhân, bọn họ đều gọi Đóa Linh phu nhân là cô cô, thật ra dựa theo tuổi tác bối phận, Đóa Linh phu nhân hần là tổ cô cô của bọn họ.

Đóa Nhan gật đầu: “Vậy ta liền dọn đến ở với hần.”

Đóa Ảnh nhìn Đóa Nhan cười, khóe mắt chân mày đều là tình yêu.

Ngay cả đồ ngọc như A Quý cũng nhìn thấy rõ.

“Ồ? Bọn họ không phải huynh muội sao? Con nhóc kia làm sao lại nhìn ca ca của mình như vậy? Nếu mà muội muội ta nhìn ta như vậy, chắc ta buồn nôn chết mất...” A Quý tiến đến bên tai Vinh Tuệ Khanh nói nhỏ.

Đóa Ảnh đương nhiên không biết trong phòng có người khác đang nhìn bọn họ, khóe môi mang theo nụ cười, chậm rãi nghiêng đầu đến bên tai Đóa Nhan nhẹ nhàng nói.

“Ca ca, đến trong giấc mộng cũng không quên được huynh...”

Cả lũ tai Đóa Nhan đều đỏ, cúi đầu không nói, nhưng cũng không né tránh.

Vinh Tuệ Khanh trợn trừng hai mắt. Không phải Đóa Nhan yêu nhất là Lâm Phiêu Tuyết sao? Lẽ nào bởi vì lần này, Lâm Phiêu Tuyết chưa từng xuất hiện, thế nên Đóa Nhan chuyển dời mục tiêu?

Nhưng mà bọn họ là anh em ruột mà!

Nghĩ đến liền thấy buồn nôn...

Thân thể Đóa Nhan tuy ngồi yên bất động, nhưng một tay dần dần dời đến bên hông Đóa Ảnh.

Đóa Ảnh lộ ra nụ cười mỉm cười đắc ý, đang lúc muốn tiếp tục, bên ngoài truyền đến giọng nói của Trầm Tâm: “Đại tiểu thư, đại thiếu gia, phu nhân mời hai vị sang một chuyến.”

Đóa Ảnh mím môi, nhưng cũng không phải không tuân theo, cùng Đóa Nhan rời khỏi gian phòng.

Chuyện về sau về cơ bản là giống với những gì Vinh Tuệ Khanh từng trải qua.

Đại Ngưu⁴ rất thành thật, rất nghe lời, tuy là ở trong sân nhỏ kia giống Vinh Tuệ Khanh trước đây, thế nhưng cũng không đi loạn chung quanh như Vinh Tuệ Khanh.

Thời gian trong này tựa hồ trôi qua rất nhanh.

Vinh Tuệ Khanh cảm giác mình chỉ quan sát bọn họ hồi lâu, thế nhưng trong viện đã qua nửa tháng.

Rất nhanh đã tới ngày Đóa Linh phu nhân cầm Băng Ngọc Quán đến cho Đại Ngưu trắc linh căn.

“Lôi linh căn! Không ngờ hẳn là Lôi linh căn vạn năm không gặp!” Tiếng kêu mừng rỡ như điên của Đóa Linh phu nhân quanh quẩn bên tai Vinh Tuệ Khanh, khiến cho cô chợt nhớ lại đêm hôm đó, trên trán⁹ dính chất nhầy, thì ra là chất lỏng bên trong Băng Ngọc Quán trắc linh căn.

Lôi linh căn trong thân thể Đại Ngưu tựa hồ cũng cuồng bạo như Lôi linh căn của Vinh Tuệ Khanh, đánh nát bấy Băng Ngọc Quán.

“Bà đang làm gì?” Đại Ngưu tỉnh lại, cảnh giác hỏi.

Đóa Linh phu nhân dùng lời nói trấn an hẳn.

Vinh Tuệ Khanh không nhìn ra Đại Ngưu có sinh nghi hay không, thế nhưng trong những ngày sau này, Vinh Tuệ Khanh thấy Đại Ngưu không còn thành thật ở yên trong phòng, mà bắt đầu đi ra ngoài. Thế nhưng hẳn không hiểu về trận pháp, sơn trang Đóa Linh khắp nơi đều là trận pháp, hẳn căn bản nửa bước khó dời.

Bên trong sơn trang mặt trời mọc rồi lại lặn, dường như một chút ảnh hưởng đối với Vinh Tuệ Khanh cũng không có, cô nhìn đến say sưa.

A Quý lại cảm thấy chán chết rồi, chưa đến nửa ngày đã ngáp thật nhiều.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Nơi đây thoạt nhìn không có nguy hiểm gì với chúng ta, người đi ra ngoài chờ trước thôi. Cứ đợi ở đây mãi cũng quá vô nghĩa rồi.”

A Quý tỉnh táo hẳn, vỗ ngực nói: “Cô trò chuyện cùng ta, ta liền không buồn chán.”

Vinh Tuệ Khanh không biết cùng hẳn nói gì, suy nghĩ một chút, nói: “Người đi ra xem Mảo Tam ca đang làm gì, nếu như huynh ấy không có việc gì, vậy bảo huynh ấy đi dạo xung quanh một chút, xem có đụng tới người khác hay không. Hơn nữa, chúng ta ở chỗ này lâu như vậy rồi, không biết thuyền báu còn ở đó không. Coi như còn đang chờ chúng ta, cũng phải đánh tiếng với người ta, miễn cho bọn họ bỏ lại chúng ta mà chạy trước.”

A Quý không lo lắng Mảo Tam Lang, thế nhưng xác thật lo lắng thuyền báu bỏ lại bọn họ đi trước. Muội muội của hẳn còn ở trên chiếc thuyền kia, nếu con sắc lang kia bội tình bạc nghĩa, muội muội bảo bối của hẳn lại phải đau khổ lần nữa...

Vinh Tuệ Khanh rốt cục thuyết phục được A Quý, để hẳn ra ngoài tìm Mảo Tam Lang thương nghị trước, còn mình ở lại đây tiếp tục quan sát.

Xem lâu như vậy, cô rốt cuộc hiểu rõ.

Những gì ở nơi đây về cơ bản ám chỉ cho cô biết một đời mà Đại Ngưu làm nhân vật chính, cũng là một đời mà trước khi Bách Hủy trọng sinh đã trải qua.

Một đời kia, Đại Ngưu là tu sĩ Lô linh căn, nở mày nở mặt, còn cưới đại tiểu thư Đóa Ảnh của sơn trang Đóa Linh làm vợ, được vào Long Hồ Môn. Dưới sự săn sóc của lão tổ Đóa gia, rất nhanh Trúc Cơ, sau lại tiếp nhận sự trợ giúp của Ngụy Nam Tâm, thành công Kết Đan, là một người nổi bật giữa đám tu sĩ thế hệ mới. Hơn nữa, hắn đối với Đóa Ảnh tình thâm nghĩa trọng, khiến cho vô số nữ tu trong lòng mong mỏi, hắn chỉ nạp hết thiếp thị này đến thiếp thị khác, vẫn khiến cho một nữ tu cấp thấp như Bách Hủy đối với hắn nhớ mãi không quên, cho dù trùng sinh trở về vẫn mưu tính đến bên hắn...

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới dáng vẻ thâm tình của Đóa Ảnh với anh trai của mình, sắc mặt rất lạ lùng. Cô nghĩ mãi không ra, là cái gì làm cho Đóa Ảnh từ bỏ Đóa Nhan, cam tâm tình nguyện gả cho Đại Ngưu, cuối cùng lúc thí luyện ở bí địa, vì bảo vệ Đại Ngưu mà mất mạng.

Cô chưa kịp nghi hoặc bao lâu, A Quý và Mão Tam Lang cùng nhau thở hồng hộc chạy vào, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nguy rồi, chúng ta không ra được!”

“Là ý gì?” Vinh Tuệ Khanh lấy làm kỳ quái: “Cái gì gọi là không ra được?”

A Quý cướp lời nói rõ nguyên nhân với cô.

Thì ra sau khi hắn từ sơn trang Đóa Linh ra ngoài, tìm được Mão Tam Lang đang đả tọa tu luyện ngay bên cạnh tảng đá lớn, nói với cậu ta ý kiến của Vinh Tuệ Khanh, để cậu ta về thuyền báu nói trước một tiếng, miễn cho người ta đợi lâu.

Kết quả Mão Tam Lang hết sức kinh ngạc nói với A Quý, thời gian bọn họ vào trong sơn trang Đóa Linh vẫn chưa tới một nén nhang, thuyền báu làm sao nhanh vậy đã rời đi? Lại nói, người chủ thuyền kia chủ động

để mọi người đến đây tìm kiếm bảo vật, nói cho mọi người đầy đủ thời gian, cũng sẽ không rời đi trước thời hạn.

A Quý cũng rất kinh ngạc. Hắn cùng Vinh Tuệ Khanh ở bên trong thấy người trong sơn trang Đóa Linh đã qua hơn nửa tháng, làm sao thời gian bên ngoài mới qua một nén nhang?!

Mão Tam Lang nghe A Quý nói như vậy, cũng trở nên nghiêm túc, lập tức cười phi kiếm, bay qua ngoài núi. Nhưng vừa bay đến khoảng cách nhất định, trước mặt cậu lại hiện ra một đám sương mù bao phủ, không nhìn thấy đường lúc mới tới, chỉ nhìn thấy một tấm bảng chỉ đường sáng rực, viết: “Trạm thứ nhất, sơn trang Đóa Linh”. Bất kể cậu cố gắng thế nào, đều không thoát khỏi đám sương mù dày đặc này. Mỗi lần cậu cho là mình đã thoát được thì lại phát hiện hóa ra cậu vẫn vòng quanh tại chỗ, cuối cùng lần nào cũng trở lại cửa chính sơn trang Đóa Linh.

A Quý thấy Mão Tam Lang bất lực, bèn sử dụng thần thông thuận di của mình, thử rời khỏi hòn đảo này, nhưng hắn không nghĩ đến, thần thông thuận di của hắn cũng mất đi hiệu lực với nơi này, hắn chỉ có thể từ bên ngoài sơn trang thuận di đến bên trong sơn trang. Hoặc là từ bên trong sơn trang thuận di ra bên ngoài sơn trang. Chạy tới chạy lui cũng giống với Mão Tam Lang, chỉ có thể quay vòng tại chỗ.

Dường như bọn họ chỉ có hai lựa chọn, một là đợi ở cửa sơn trang Đóa Linh, hai là đi vào bên trong sơn trang Đóa Linh. Không có lựa chọn thứ ba.

Nghe xong lời của A Quý và Mão Tam Lang, Vinh Tuệ Khanh cau mày trầm ngâm một lát, nói: “Hai người ở chỗ này chờ, ta đi ra xem một chút.” Cô lo lắng bên ngoài sơn trang có trận pháp, mê hoặc đôi mắt của Mão Tam Lang và A Quý.

Dù sao trong sơn trang này vẫn có vẻ rất an toàn. Cô và A Quý ở trong sơn trang chờ gần nửa tháng, người trong sơn trang Đóa Linh vốn không thể nhìn thấy bọn họ, cũng không nghe thấy bọn họ, càng không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ. Ngoại trừ cô gái cầm trường liêm đao trong căn nhà tranh kia tựa hồ có cảm nhận được, người khác hoàn toàn không biết gì cả. Thế nên, Vinh Tuệ Khanh và A Quý đều tận lực tránh xa căn nhà tranh cô gái kia xuất hiện. Cũng may cô gái kia rất ít đi ra ngoài, so với La Thần năm đó còn tự bế hơn.

A Quý gật đầu đáp ứng, cùng Mảo Tam Lang chăm chú nhìn Đại Ngưu và Đóa Nhan.

Vinh Tuệ Khanh vội vã đi ra ngoài cửa sơn trang Đóa Linh, cười phi thoa, đi ra phía con đường. Tình hình giống Mảo Tam Lang nói như đúc, bất kể cô bay thế nào, vừa đến khoảng cách nhất định, cô liền bay đến giữa một đám sương mù dày đặc. Đám sương mù kia vừa dày vừa nặng, lại còn ẩm ướt, hình như có hình dạng và tính chất giống nhau, dính vào liền cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, vô cùng nặng nề.

Vinh Tuệ Khanh giật mình, gọi Tiểu Ô ra: “Phun lửa cho ta, xua tan đám sương mù này đi.”

Tiểu Ô là hậu duệ Hỏa Thần Nha, thêm một thời gian nữa, có thể phun ra yêu hỏa, chẳng qua hiện nay vẫn chỉ có thể phun ra ánh lửa màu lam tím tương tự thiên hỏa mà thôi.

Tiểu Ô vừa ra đến, cảm nhận được sương mù vừa ẩm vừa nặng, một lời không nói liền quay đầu thu mình về lại bên trong đan điền của Vinh Tuệ Khanh, gọi thế nào nó cũng không ra.

Vinh Tuệ Khanh vừa tức giận, vừa buồn cười, nhưng cũng biết mình không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là quay lại bên trong sơn trang Đóa Linh, tìm được Mảo Tam Lang và A Quý, buồn bã ỉu xìu nói:

“Tạm thời quả thật không ra được.” Sau đó nhìn chăm chăm sơn trang Đóa Linh này, suy nghĩ sâu xa nói: “Ta qua sân bên kia xem lên một chút.”

Vinh Tuệ Khanh đi tới sân mà cô từng ở năm ấy. Cô nhớ rất rõ ràng, nơi đây cất giấu bốn đóa Bích Ngọc Liên Hoa thật lớn, là hóa thân pháp ngoại của đóa Hỗn Độn Thanh Liên trân quý trong tay Đóa Linh phu nhân.

Nếu nơi đây thật sự là sơn trang Đóa Linh, dù cho chỉ là hình chiếu của sơn trang Đóa Linh, vậy có phải cô cũng sẽ ở chỗ này tìm được đóa Hỗn Độn Thanh Liên kia? Coi như không thể tìm được đóa hoa thật kia, vậy cũng có thể trừ bỏ hóa thân pháp ngoại của đóa Hỗn Độn Thanh Liên, tạo ra một ít trở ngại cho bọn hắn.

Vinh Tuệ Khanh vốn đang nghĩ đến vui vẻ, lập tức đến sân trước đây mình từng ở, lấy ra một cái xẻng sắt từ trong túi càn khôn, đào xuống dưới.

Không nghĩ tới, xẻng sắt cô lấy ra cũng giống với trạng thái bây giờ của cô, cũng là linh thể, không thể nào tạo thành ảnh hưởng với bất kỳ vật gì ở nơi này.

Đừng nói đến đào hố, cho dù cô muốn cầm một cái lá lên cũng đều không được.

Tại sao có thể như vậy?

Lần đầu tiên Vinh Tuệ Khanh có cảm giác thật sự vô lực.

Cho dù cô có cố gắng thế nào, cô cũng không thể thay đổi hiện trạng. Tựa hồ ngoại trừ bàng quan, cô không còn bất cứ việc gì để làm nữa.

Vậy cũng chỉ đành bàng quan thôi!

Vinh Tuệ Khanh bỏ qua suy nghĩ nhúng tay vào thứ gì đó trong đầu, cùng Mỗ Tam Lang và A Quý chăm chú quan sát động tĩnh của Đại Ngưu.

Đại Ngưu im lặng ở chỗ này hai năm.

Đóa Linh phu nhân bắt đầu truyền thụ công pháp tu hành cho Đại Ngưu.

Đại Ngưu là thiên tài Lôi linh căn, tiến bộ rất nhanh.

Trong một năm đã đột phá Luyện Khí tầng sáu, tiến vào Luyện Khí cao giai.

Năm thứ hai, hắn thật nhanh chóng đột phá sắp đến Trúc Cơ. Tu hành tiến triển cực nhanh, quả thực làm cho ba người Đóa gia đổ kị đến đỏ cả mắt. Nếu không phải linh căn của hắn chỉ thích hợp với Đóa Nhan, Đóa Linh phu nhân cùng Đóa Ảnh cũng không nhìn được mà muốn đoạt lấy linh căn của hắn, chiếm làm của mình rồi.

Trong hai năm này, Vinh Tuệ Khanh thấy hắn từng nỗ lực chạy trốn, thế nhưng đều không thành công.

Một lần cuối cùng, Đóa Linh phu nhân không nhìn được, phân phó Đóa Ảnh và Đóa Nhan: “Không đợi nữa, trực tiếp động thủ đi.”

Đóa Nhan đương nhiên không phản đối.

Vóc dáng Đại Ngưu càng ngày càng cao lớn, đã cao hơn Đóa Nhan một cái đầu. Lại chờ tiếp, đợi Đại Ngưu Trúc Cơ rồi, người nào trong bọn họ cũng không phải là đối thủ của hắn, còn đoạt cái rắm gì? Phải biết rằng, ngay cả Đóa Linh phu nhân, tu vi cũng chẳng qua là Trúc Cơ.

Đóa Nhan có khát vọng mãnh liệt, muốn đoạt lấy Lôi linh căn của Đại Ngưu.

Cuối cùng đã tới buổi tối kia, buổi tối cướp đoạt linh căn.

Vinh Tuệ Khanh cùng Mão Tam Lang và A Quý đứng một bên nhìn đến quên thở, hết sức chăm chú.

Chỉ thấy Đóa Linh phu nhân mang theo Đóa Ảnh và Đóa Nhan tiến vào phòng Đại Ngưu, vẻ mặt ôn hòa nói: “Đại Ngưu, người tiến triển nhanh như vậy, ta thật vui mừng, cũng rất yên tâm. Rất nhanh thôi tu vi của người sẽ cao hơn cả ta, ta không thể tiếp tục làm sư phụ của người. Người đi theo ta, ta có món đồ muốn tặng cho người.” Nói rồi dẫn đầu đi ra cửa.

Đại Ngưu suy nghĩ một chút, đi theo bọn họ vào trong sân.

“Đa tạ Đóa Linh phu nhân dạy bảo. Một ngày là thầy, cả đời là thầy. Đại Ngưu không phải kẻ vong ân phụ nghĩa, Đóa Linh phu nhân yên tâm.” Đại Ngưu nho nhã lễ độ nói.

Đóa Linh phu nhân phát ra tiếng cười như chuông bạc: “Người đứng trong sân rồi, ta lấy bảo vật trấn trang Bích Ngọc Liên Hoa của sơn trang Đóa Linh chúng ta tặng cho người, sau đó tiễn người đi Long Hồ Môn - một trong ba phái lớn của Đại Sở tu luyện. Nơi đó có lão tổ Đóa gia của chúng ta tọa trấn, bà là một trong hai tu sĩ Nguyên Anh duy nhất của nước Đại Sở, người theo bà, tu vi của người sẽ tiến triển cực nhanh.”

Vẻ mừng rỡ như điên chợt lóe lên trên mặt Đại Ngưu, vội cúi đầu cung kính nói: “Đa tạ Đóa Linh phu nhân, Đại Ngưu nhất định không phụ kỳ vọng của phu nhân.”

Đóa Linh phu nhân hài lòng gật đầu, thuận tiện nháy mắt với Đóa Nhan.

Đóa Nhan lặng lẽ đến bên người Đại Ngưu, đứng trong cái bóng phía sau hắn.

Phất trần trên tay Đóa Linh phu nhân vung lên, khẽ quát: “Bích Ngọc Liên Hoa, già thiên tế nhật*, lên!”

* Già thiên tế nhật: che khuất bầu trời.

Mặt đất trên sân chấn động một hồi, ngay sau đó, bốn đóa Bích Ngọc Liên Hoa từ bốn góc trong sân chậm rãi mọc lên, xoay tròn trên không trung, giống những gì Vinh Tuệ Khanh đã gặp, bắt đầu từ một phân thành hai, hai phân thành bốn, bốn phân thành tám, bầu trời trên sơn trang Đóa Linh rất nhanh đã hiện đầy Bích Ngọc Liên Hoa.

Ánh mắt Đại Ngưu lập tức bị Bích Ngọc Liên Hoa đầy trời hấp dẫn, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, sự tham lam bị đè nén thật lâu trong ánh mắt lập tức lộ rõ.

Vinh Tuệ Khanh hừ một tiếng, quay đầu nhìn chăm chăm vào Đóa Linh phu nhân.

Trong lúc tầm mắt của mọi người bị Bích Ngọc Liên Hoa hấp dẫn, Đóa Linh phu nhân lặng lẽ lấy ra Hồn Độn Thanh Liên thật sự, là một đóa hoa sen nhỏ màu xanh vẻ ngoài xấu xí.

“Tăng Đại Ngưu, định!” Một tay Đóa Linh phu nhân phất lên, một cái Định Thân Phù văng ra, vững vàng chế trụ thân thể Đại Ngưu.

“Ca ca, mau đứng bên cạnh hân!” Đóa Ảnh ở bên người Đóa Linh phu nhân kêu to, bảo Đóa Nhan đứng sang.

Đóa Nhan lập tức kề vai đứng chung một chỗ với Đại Ngưu, mặt lộ vẻ mỉm cười, ý vị thâm trường nhìn về phía Đóa Ảnh.

Đóa Linh phu nhân thúc đẩy Hồn Độn Thanh Liên trong tay, luân phiên làm phép, Hồn Độn Thanh Liên nho nhỏ kia nhanh chóng bay lên không trung, cách đỉnh đầu Đại Ngưu ba thước, trong nháy mắt dừng lại ở chỗ này, liền tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc, bao phủ cả người Đại Ngưu lại.

Đại Ngưu lập tức ôm lấy đầu của mình, gào một tiếng như rách cả cổ họng, dường như đau đớn đến cực điểm.

Vinh Tuệ Khanh nhớ lại sự đau đớn lúc bị Đóa Linh phu nhân đoạt linh căn, tựa như có một con dao nhọn thâm nhập vào trong đầu, trong cốt tủy của cô, không chỉ muốn cắt bỏ đại não của cô, còn muốn đục khoét toàn bộ ý thức và giác quan của cô, nhất thời cảm thấy đồng cảm với sự đau đớn của Đại Ngưu.

Sắc mặt Đại Ngưu khi thì tím tái, khi thì xanh xao trắng bệch, hai tay ôm đầu, đau đớn giãy giụa dưới ánh sáng màu xanh kia, đau đến độ tiếng kêu la cũng không phát ra được, sức lực toàn thân tựa hồ cũng bị ánh sáng xanh biếc kia hấp thụ mất.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc nhìn một màn này, cảm thấy rất hoang đường, vừa là giả, lại vừa là thật, giống như chân tướng đại vu sư tộc Hải Xà nói vậy.

“Bịch” một tiếng, cánh cửa sân đột nhiên bị người đẩy ra.

Đi vào là Kế cô nương – cô gái ở tại nhà tranh kia, nắm tay áo, chậm rãi đi đến.

“Kế cô nương, sao người lại tới đây?” Đóa Ảnh sửng sốt, vội vàng từ trên bậc thang chạy xuống.

Kế cô nương chấp tay sau lưng đứng đó, hai mắt hí một cái, đột nhiên hỏi: “Lẽ nào người muốn cướp đoạt linh căn của hãnh?!”

Hai tay Đóa Linh phu nhân ngừng lại, cười khanh khách nói: “Người đau lòng? Bây giờ người mới nhìn ra ư?”

Kế cô nương thay đổi sắc mặt lắc đầu: “Không được. Cường bức cướp đoạt linh căn của hãnh như vậy, trên trời sẽ lập tức giáng thiên kiếp xuống

trách phạt người. Ta khuyên người tự giải quyết cho tốt đi!”

Đóa Linh phu nhân cười đến vô cùng vui vẻ, đôi mắt đẹp lấp lánh: “Chuyện này cũng không nhọc Kế cô nương quan tâm. Vẫn là mời Kế cô nương trở về đi thôi!” Nói rồi, làm một thủ thế “mời về”.

Kế cô nương bước hai bước về phía trước, khoanh chân ngồi xuống, lạnh lùng thốt: “Người là dao thớt, ta là thịt cá. Tùy người vậy, hi vọng lát nữa khi thiên kiếp phủ xuống, có thể mọc ra con mắt, không nên đánh sai người.”

Bầu trời lập tức truyền đến một tiếng sấm trầm đục.

Lúc đầu Đóa Ảnh còn tràn đầy phấn khởi, nhưng nghe được tiếng sấm này, Đóa Ảnh co rúm người lại, chạy trở về chỗ Đóa Linh phu nhân, rụt rè hỏi: “Tổ cô cô, chẳng lẽ thật sự có thiên kiếp?”

Đóa Linh phu nhân vẫn không nói gì, Kế cô nương đang ngồi khoanh chân dưới bức tường đã trầm giọng nói: “Đương nhiên là sẽ có thiên kiếp. Hơn nữa còn là thiên kiếp diệt tộc. Cường ép cướp đoạt linh căn, tội nghiệt so với đoạt xá còn nặng nề hơn. Ta thật lấy làm kỳ quái, sơn trang Đóa Linh các người, làm sao có thể tồn tại hơn năm trăm năm nay?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 284: Khúc Mặc Kiếp Trước (3)

 Vinh Tuệ Khanh xem đến không kịp thở.

Cô nhớ kỹ, lúc mình trải qua quá trình bị đoạt linh căn này, vì không để Đóa Linh phu nhân thực hiện được mục đích, cô buộc phải vùng dao tự sát.

Sau đó...

Vinh Tuệ Khanh vô thức ngẩng đầu nhìn bầu trời phía trên một hồi.

Cô nhớ rất rõ ràng, chính là ngay lúc cô muốn tự sát, cô gái áo xanh thần bí kia xuất hiện, cướp đi Hồn Độn Thanh Liên từ trong tay Đóa Linh phu nhân. Cũng chính cô gái áo xanh kia về sau lại xuất hiện lúc cô đi giết Ngụy Nam Tâm, cứu cô và La Thần từ kinh thành nước Đại Sở ra ngoài.

Lúc này đây, nàng3ấy có thể trở lại không? Vinh Tuệ Khanh khẩn thiết nghĩ, khiến Mảo Tam Lang và A Quý cũng tò mò nhìn lên bầu trời.

“Cô đang nhìn cái gì?” A Quý nhin không được hỏi.

“Xuyt, đừng nói chuyện.” Vinh Tuệ Khanh vươn một ngón tay, đặt lên miệng, ra hiệu A Quý im lặng.

Đại Ngưu kêu thảm một tiếng, ngã lăn ra đất, linh căn màu lam tím đã chuẩn bị lập tức thoát ly khỏi thân thể Đại Ngưu.

Xoẹt!

Một hồi đao phong bén nhọn xoẹt qua không khí vang lên trong sân.

Vinh Tuệ Khanh, A Quý và Mão Tam Lang cùng nhau quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

“Dừng tay!” Kế cô nương ngồi xếp bằng trên mặt đất0đường như cũng không thể ngồi yên nữa, đứng lên, trong tay nắm lấy một thanh trường liêm đao đen như mực, vạch qua Hồn Độn Thanh Liên trên đỉnh đầu Đại Ngưu: “Người không thể đoạt linh căn của hắc! Người cướp linh căn của hắc, hắc chỉ có một con đường chết. Ta không thể để cho các người giết hắc!”

“Người muốn làm gì?!” Đóa Linh phu nhân giận dữ, vội vàng đưa tay muốn triệu hồi Hồn Độn Thanh Liên.

Kế cô nương lại xoay người một cái, nhảy lên trên trời, phóng mình lên phía trên đỉnh đầu Đại Ngưu, thuận tay chụp lấy Hồn Độn Thanh Liên đang xoay tròn cực nhanh, rồi bay về chỗ cao hơn.

Đóa Linh5phu nhân phản nộ quát một tiếng, phi thân nhảy lên theo: “Không phải là người không có tu vi sao?! Dừng lại đó cho ta!” Một chuỗi Lôi Hỏa Phù ném về phía Kế cô nương.

Kế cô nương cười ha ha một tiếng, trường liêm đao trong tay rạch xuống một đường, một đạo thiểm điện liền đánh trúng Đóa Linh phu nhân, đánh bà ta từ trong mây rơi xuống.

“Các người vẫn là tự cầu nhiều phúc đi! Hồn Độn Thanh Liên này thế mà ở trong tay các người, cũng không uống công ta lần này chịu tai bay vạ gió... Ha ha ha ha...” Kế cô nương cười ha hả, trường liêm đao rạch một nhát lên bầu trời,4tạo ra một lỗ hổng trên đó, nhẹ nhàng linh hoạt chui vào.

Vinh Tuệ Khanh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn này.

Cô làm thế nào cũng không nghĩ tới, lần này, người cướp đi Hồn Độn Thanh Liên lại là Kế cô nương tay cầm trường liêm đao!

Nàng ta muốn Hồn Độn Thanh Liên làm gì?

Vinh Tuệ Khanh rơi vào trầm tư.

Mà trong sân, Đóa Linh phu nhân từ giữa không trung rơi xuống, nặng nề ngã trên mặt đất, vừa vịn rơi trúng bên người Đại Ngưu đang thoi thóp.

Hình chiếu của Bích Ngọc Liên Hoa trên bầu trời dần dần tản đi, lộ ra một góc bầu trời lam nhạt.

Âm thanh lời kiếp ùng ùng từ xa kéo đến gần, chậm rãi truyền đến.

“Tại sao có thể như vậy?!” Đóa Nhan ở trong sân tức giận thở hồng hộc, nắm quyền kêu to.

Đóa Linh phu nhân muốn nói, há mồm lại phun ra một ngụm máu tươi, vô lực gục đầu xuống, quỳ rạp trên mặt đất thở dốc.

Đại Ngưu từng bước khôi phục lại, ánh sáng màu lam tím vèo một cái lui về, chui trở lại trong cơ thể Đại Ngưu.

Mắt thấy Đại Ngưu sắp khôi phục tu vi, Đóa Ảnh khẩn trương, đột nhiên hét lớn: “Ca ca! Huynh hãy đoạt xá! Nhanh! Thừa dịp Bích Ngọc Liên Hoa còn chưa tan hết, bây giờ huynh đoạt xá, còn có thể giấu được thiên cơ!”

Đóa Linh phu nhân nghe được lời này, cũng vội ngẩng đầu, lấy ra viên thuốc từ trong lồng ngực, ném cho Đóa Nhan: “Ăn viên đan dược này, lập tức đoạt xá!”

Đóa Nhan mở miệng nuốt vào, thềm thường nhìn Đại Ngưu.

Đại Ngưu cả kinh, hai tay chống đất, liên tục lùi lại, lùi đến bên cạnh tường, run rẩy nói: “Người muốn đoạt xá? Người không sợ Thiên Đạo Pháp Tắc trừng phạt mình sao?”

Đóa Nhan cười nói: “Người là tu sĩ, ta chỉ là phàm nhân. Thiên đạo pháp tắc không cho phép tu sĩ giết phàm nhân, thế nhưng lại không cấm phàm nhân giết tu sĩ. Khà khà...” Đóa Nhan cười điên cuồng, đan dược ăn vào đã bắt đầu có tác dụng. Tiếng cười của hắn ta hơi ngừng, cả người bịch một tiếng ngã trên mặt đất, mà Vinh Tuệ Khanh thấy rất rõ ràng, một bóng người trong suốt từ trên thân thể Đóa Nhan bay ra, bay sang người Đại Ngưu.

Thân thể Đại Ngưu vẫn còn đang suy yếu vô cùng. Linh căn bị cưỡng chế rút ra, sau đó lại lùi về, quá trình này làm hắn như chết đi sống lại, vô cùng tiêu hao linh lực của hắn.

Đóa Nhan ăn đan dược Đóa Linh phu nhân ném tới cho hắn ta, tụ tập hồn phách lại, nhanh chóng rời khỏi thân thể của chính mình, bay sang người Đại Ngưu.

Đại Ngưu né tránh không kịp, bị hồn phách Đóa Nhan bổ nhào vào.

A Quý nhìn đến đây, hét lớn: “Đoạt xá kìa! Cuối cùng ta đã thấy loài người đoạt xá là như thế nào!” Nói xong vô cùng khinh thường hừ một tiếng: “Không làm mà hưởng, con người chỉ biết đầu cơ trục lợi!”

Vinh Tuệ Khanh quay đầu sang nhìn hắn.

Tuy rằng A Quý vẫn bảo trì tư thế ngẩng đầu nhìn trời ngạo mạn như cũ, nhưng bên dưới lỗ tai không tự chủ được mà đỏ ửng.

Mão Tam Lang nhìn Vinh Tuệ Khanh, lại nhìn Đại Ngưu, trong lòng cũng có linh ngộ.

Những gì Vinh Tuệ Khanh từng trải qua ở sơn trang Đóa Linh, Mão Tam Lang đã từng nghe Vinh Tuệ Khanh nói qua.

Nhưng những gì bọn họ mới vừa nhìn thấy, lại hoàn toàn không liên quan với Vinh Tuệ Khanh.

Mão Tam Lang đương nhiên sẽ không cho rằng Vinh Tuệ Khanh nói dối.

Thay vì tin tưởng cái hòn đảo quái dị này, cậu đương nhiên vẫn chọn tin tưởng Vinh Tuệ Khanh.

Thế nhưng, tất cả những gì diễn ra ở nơi đây lại chân thực như vậy, chân thực đến mức Mão Tam Lang đã hoài nghi, những gì diễn ra ở đây là một sự thật khác, hoặc có lẽ là, chuyện của một đời khác.

Mão Tam Lang là tu sĩ. Đối với tu sĩ mà nói, xuyên qua không gian và thời gian, đầu thai làm người, đoạt xá trùng sinh, cũng không phải là chuyện không thể. Tu vi đạt đến một trình độ nhất định, những thứ trong mắt người phàm nhìn qua là không có khả năng xảy ra này, luôn có thể phát sinh.

Lôi linh căn của Đại Ngưu nơi này cùng Lôi linh căn của Vinh Tuệ Khanh, khiến cho Mão Tam Lang suy đoán ra một khả năng. Chính là vận mệnh của Đại Ngưu và Vinh Tuệ Khanh, ở một thời khắc mấu chốt đã xảy ra nghịch chuyển.

Còn như chuyện gì thúc đẩy sự nghịch chuyển này, Mão Tam Lang không biết, cũng không muốn biết. Cậu cũng không cần biết. Cậu chỉ cần biết rằng, sự nghịch chuyển này đối với Vinh Tuệ Khanh mà nói, lợi nhiều hơn hại, vậy là đủ rồi.

Mây mù từ thiên kiếp gào thét thổi qua bên này, từng trận sấm sét như tiếng sấm rỗng giập quanh quần trên bầu trời.

Nhưng chúng nó tới quá muộn.

Đại Ngưu bưng chặt đôi mắt, lăn lộn trên mặt đất, gào lên, qua hồi lâu rốt cuộc an tĩnh lại.

Vinh Tuệ Khanh thấy rất rõ, một làn khói đen bay từ trên người Đại Ngưu ra, chính là hồn phách Đại Ngưu bị hồn phách Đóa Nhan ép ra ngoài, đang gắng sức muốn trốn khỏi chỗ này.

Thế nhưng hẳn không có pháp bảo linh khí hộ thân, hồn phách vừa mới rời khỏi người liền tiêu tán sạch sẽ dưới ánh mặt trời.

Còn sót lại vài tia khí đen phát phơ chưa bay vào rừng, ngay cả cô hồn dã quỷ còn không phải, thành một luồng nguyên khí trong đất trời mà thôi.

Đóa Linh phu nhân từ dưới đất ngồi dậy, tay cầm hai khối linh thạch, khoanh chân ngồi tĩnh tọa, nhanh chóng khôi phục tu vi.

Mây trên bầu trời dần tản đi, tiếng sấm ầm ầm cũng lùi về nơi xa.

Đại Ngưu giật giật ngón tay, từ dưới đất ngồi dậy.

Đóa Ảnh nghi ngờ không chắc nhìn Đại Ngưu, hỏi dò: “Buổi tối người có muốn ăn gà hầm hạt dẻ cách thủy không?”

Đại Ngưu nhìn Đóa Ảnh, trong mắt vô cùng thâm tình: “Ta chưa bao giờ ăn hạt dẻ, lẽ nào muội quên rồi sao?”

Đóa Ảnh reo hò một tiếng, nhào về phía Đại Ngưu: “Huynh là ca ca! Huynh là ca ca! Huynh đoạt xá thành công rồi?!”

Đại Ngưu gật đầu, mỉm cười vịn tường đứng dậy, đi đến bên người Đóa Linh phu nhân, không nói hai lời liền ngồi xuống, vận chuyển linh khí cho Đóa Linh phu nhân.

Đến khi Đóa Nhan đoạt xá Đại Ngưu mới biết được, thì ra tu vi Đại Ngưu đã đến Luyện Khí hậu kỳ đại viên mãn. Nếu không phải Đóa Linh phu nhân dùng đan dược cường chế khống chế tu vi Đại Ngưu ở mức dưới Trúc Cơ, Đại Ngưu lúc nào cũng có thể lên Trúc Cơ.

Đóa Linh phu nhân dưới sự trợ giúp của “Đại Ngưu” khôi phục trở lại rất nhanh.

Đóa Ảnh vô cùng vui vẻ, một tắc cũng không rời theo sau Đại Ngưu, một mực kêu “Ca ca”.

Đóa Linh phu nhân thở dài nói: “Đây là ý trời. Các người là huynh muội ruột thịt, vốn dĩ không nên ở bên nhau, nhưng bây giờ Nhan nhi đoạt xá Đại Ngưu rồi, nó không còn là Nhan nhi mà là Đại Ngưu rồi. Ta không ngăn các người nữa, các người muốn như thế nào thì cứ như thế đó đi!”

Đóa Ảnh là người đầu tiên reo lên: “Ta muốn thành thân! Ta muốn cùng ca ca... Đại Ngưu ca thành thân!”

Đại Ngưu mỉm cười, trong vẻ thật thà lại có vài phần tiêu sái của Đóa Nhan: “Có thể thành thân cùng đại tiểu thư của sơn trang Đóa Linh là vinh hạnh cả đời của Đại Ngưu.” Hắn đã hoàn toàn thích ứng với thân phận của mình.

Đóa Linh phu nhân nhanh trí nói: “Như vậy cũng tốt, chúng ta sẽ chuẩn bị một buổi hôn lễ trọng thể cho hai người. Sau đó tiễn các người cùng đi Long Hồ Môn...”

Vinh Tuệ Khanh nhìn đến đây đã bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra “Đại Ngưu” đời trước vẫn không phải là Đại Ngưu.

Bách Hủy tâm tâm niệm niệm Đại Ngưu thâm tình kia vốn dĩ là một sự hiểu lầm hoàn mỹ.

Như vậy, cũng có thể giải thích được vì sao Đại Ngưu đời trước có thể không nề hà mà nhận sự trợ giúp của Ngụy Nam Tâm, không chút nào muốn báo thù cho cha mẹ và người thân trên núi Lạc Thần.

Đương nhiên, đây không thể xem là một bằng chứng chủ yếu, bởi vì Đại Ngưu đời này cũng không tự mình báo thù cho cha mẹ ở núi Lạc Thần, mà vẫn nịnh bợ Ngụy Nam Tâm.

Tuy là hồn phách trong thân thể Đại Ngưu không phải là Đại Ngưu, thế nhưng cách xử sự của bọn họ lại có phần giống nhau.

Vinh Tuệ Khanh không nhận được nghĩ, đây là cái gọi bì chi bất tồn, mao tướng yên phụ* sao?

* Bì chi bất tồn, mao tướng yên phụ: da đã chẳng còn, lông bám vào đâu, chỉ sự vật mất đi nền tảng thì không thể tồn tại.

Thân thể là túi da, linh hồn là lông tóc bám vào trên da.

Linh hồn có thể điều khiển túi da, nhưng túi da sao mà không ảnh hưởng đến linh hồn cho được?

Đóa Nhan sau khi đoạt xá, không biết hẳn có nghĩ đến hay không, có những hành vi tư tưởng của hắn, thật ra có chút khác với nguyên chủ nhân của thân thể này nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu.

A Quý và Mão Tam Lang không xúc động nhiều như Vinh Tuệ Khanh, bọn họ chỉ là như có điều suy nghĩ, nghiên cứu về việc đoạt xá của con người, còn có tại sao thiên kiếp trong truyền thuyết không phủ xuống.

Sơn trang Đóa Linh nhanh chóng phủ lụa đỏ thắm lên mình, mời bốn phương khách khứa tới, chúc mừng đại tiểu thư của sơn trang Đóa Linh gả cho tu sĩ thiên tài Tăng Đại Ngưu. Tăng Đại Ngưu ngay trong ngày hôn lễ thành công Trúc Cơ, một lần truyền thành giai thoại.

Mà khi hôn lễ kết thúc, sau khi Đại Ngưu mang theo tân hôn thê tử Đóa Ảnh rời khỏi sơn trang Đóa Linh, sơn trang khổng lồ này liền dần dần biến mất như ảo ảnh trong mắt Vinh Tuệ Khanh, Mão Tam Lang và A Quý.

Một hồi mây khói qua đi, bọn họ phát hiện mình đang đứng phía sau một tảng đá ngầm, bên tai nghe thấy tiếng sóng biển vỗ vào đá ngầm, tiếng gió thổi trên biển như tiếng rít từ cây sáo, còn có một người đối diện cúi đầu khóc sục sùi.

Vinh Tuệ Khanh đưa mắt nhìn sang mới phát hiện đối diện chính là Bách Hủy!

Lẽ nào cô ta cũng một mực quan sát ảo cảnh vừa rồi?!

Vinh Tuệ Khanh nhịn không được đi tới, đưa cho Bách Hủy một cái khăn tay, hỏi: “Cô khóc cái gì?”

Bách Hủy ngẩng đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Tuy Vinh Tuệ Khanh bịt khăn che mặt, nhưng Bách Hủy vẫn nhận ra giọng nói của cô. Dù vậy cô ta cũng không vạch trần cô, chỉ tiếp nhận khăn tay của cô lau nước mắt, cười khổ nói: “Ta mới biết được, thì ra những gì ta thấy đời trước đều là giả, đều là giả! Ta vì những thứ đồ giả này thiếu chút nữa đã uống phí mất cơ hội trùng sinh duy nhất của mình vào đây.” Nói xong thở dài một hơi thật sâu.

Nhớ tới một màn kia, tuy là Vinh Tuệ Khanh cũng có cảm khái, thế nhưng không đến mức như Bách Hủy, cảm khái đến độ thương tâm khóc lóc tỉ tê.

Cô chỉ tiếc là mình không thấy được La Thần, cô không có cảm giác đau đớn tột cùng vì nhìn người không rõ như Bách Hủy.

“Cố gắng tu hành, dựa vào chính mình, đừng nghĩ dựa vào đàn ông.” Vinh Tuệ Khanh thấp giọng khuyên nhủ: “Ta nhìn ra được, bất kể là đời trước hay là đời này, cô đều chịu không ít khổ. Cho nên, đối tốt với bản thân mình một chút. Không được làm chuyện hại người hại mình nữa.”

Bách Hủy ngừng khóc, khẽ ngẩng đầu lên, liếc xéo Vinh Tuệ Khanh.

Cho dù trước mặt là một cô gái nhưng Bách Hủy cũng không tự chủ được mà triển khai mị thái.

“Cô thật sự không hận ta? Ta lúc đầu thiếu chút nữa đã đưa cô vào chỗ chết.” Bách Hủy khó hiểu hỏi.

Vinh Tuệ Khanh cười khê: “Trước đây ta hận cô, cũng không hiểu vì sao cô cứ phải đối nghịch với ta. Hiện tại ta hiểu được, cũng không hận cô nữa. Chỉ cần cô không đối nghịch với ta nữa, ta ta sẽ không hận cô. Nỗi hận trước kia, cô cũng đã nhận được trừng phạt. Về sau có hận hay không, thì phải nhìn xem cô.”

Bách Hủy thu hồi mị thái trên mặt, gật đầu với cô: “Vậy sau này gặp lại.” Nói xong không chút do dự xoay người rời đi.

Mão Tam Lang và A Quý bước đến.

A Quý nhìn chằm chằm dáng người lả lướt của Bách Hủy, sờ cằm âm hiểm cười nói: “Ta đã gặp nàng ta...”

Vinh Tuệ Khanh đảo trắng mắt liếc A Quý: “Nước bọt sắp chảy đến cằm rồi, còn không mau chùi.”

A Quý vô thức đưa tay lên lau cằm, phát hiện trên cằm khô ráo, vốn dĩ làm gì có nước bọt. Bị lừa rồi...

A Quý hung dữ trừng Vinh Tuệ Khanh.

“Có đi nữa không?” Mỗ Tam Lang cắt đứt ánh mắt “tàn bạo” của A Quý dành cho Vinh Tuệ Khanh, rất sát phong cảnh mà hỏi.

A Quý lại trừng Mỗ Tam Lang.

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Đương nhiên phải đi chứ. Phải xem cái đảo này còn có thêm trò quý gì.”

Ba người bọn họ kê vai đi về phía trước, đều không nhận ra Lỗ Oánh Oánh đang yên ắng lẳng lặng theo sát phía sau bọn họ...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 285: Kiếp Này Đã Từng (1)

 Nàng ta chỉ thấy có một cô gái khiến nàng ta cảm thấy rất quen mắt, cùng hai gã đàn ông đứng chung, giống như đám ngốc đứng ở nơi này một ngày một đêm, có đôi khi còn đi lại xung quanh, thì thào nói nhỏ cùng nhau, nhìn qua rất quái dị.

Tuy là cô ta che mặt, thế nhưng chỉ cần thấy thân hình của cô ta, Lỗ Oánh Oánh liền biết được cô ta là ai!

Nói chính xác thì dù Vinh Tuệ Khanh có hóa thành tro, nàng ta cũng nhận ra cô.

Quả nhiên, cô ta lén lút chạy từ Thanh Vân Tông ra ngoài. Cái gì mà bế quan luyện đan đều là che giấu tai mắt người khác mà thôi.

Cô ta chạy ra ngoài, nhất định là tới tìm Long Thần!

Dựa vào cái gì?!

Tuy đã cùng Vinh Tuệ Khanh giao phong nhiều lần rồi, nàng ta cũng chưa lần nào chiếm được thượng phong, thế nhưng nàng ta vẫn không thể nào thấy Vinh Tuệ Khanh mà làm lơ được.

Kiếp trước, Vinh Tuệ Khanh là nhân vật chính, bất kể mình trêu đùa bắt nạt cô ta thế nào, cuối cùng cô ta vẫn luôn có thể chuyển nguy thành an, còn có thể chiếm giữ rất nhiều ánh mắt của đàn ông.

Đời này, bản thân mình trùng sinh mà đến, vẫn khắp nơi nhắm vào Vinh Tuệ Khanh, cuối cùng thay đổi tình hình kiếp trước không ít. Ví dụ như, Lục Kỳ Hoảng kiếp trước vẫn luôn không thèm để ý đến nàng ta, kiếp này lại trở thành đạo lữ song tu của mình.

Chỉ là, Vinh Tuệ Khanh kiếp này cũng hoàn toàn khác kiếp trước. Cô ta tỏa sáng khắp nơi, hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là giấu tài, thậm chí ngay cả giả heo ăn thịt hổ như kiếp trước cũng không...

Một nữ tu hùng hổ bức ép người như vậy, thế mà có thể lăn lộn như cá gặp nước.

Lỗ Oánh Oánh vô cùng không rõ. Làm một nữ tu không có chống lưng, không phải là cô ta nên cẩn thận từng li từng tí ẩn giấu hào quang của mình sao, phải giả ngây giả ngô, xài chiêu “giả heo ăn thịt hổ” chứ.

Mà Lỗ Oánh Oánh đã có kinh nghiệm hai đời để đối phó với loại người giả heo ăn thịt hổ này rồi. Quả thật quá rõ ràng, hà hiếp một người bộc lộ rõ tài năng không phải điều dễ. Thế nhưng hiếp đáp một kẻ giả heo lại dễ như trở bàn tay. Đối phương vì giả heo mà được vui vẻ, bản thân mình cũng nhờ hiếp đáp heo mà có được niềm vui, vốn là một mối quan hệ hai bên cùng thắng.

Nào ngờ kiếp này, Vinh Tuệ Khanh không theo lẽ thường mà ra bài, khiến nàng ta vô cùng bị động.

Kết quả khiến nàng ta bị Vinh Tuệ Khanh bức hiếp ngược lại.

Tuy là bị Vinh Tuệ Khanh bức hiếp, nhưng cũng không phải không có chỗ tốt, ví như, nàng ta chiếm được trái tim Lục Kỳ Hoảng. Nhưng sau khi nàng ta đạt được lại cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, chỉ muốn nói năm chữ: Không gì hơn cái này. Có đôi khi, nàng ta hoàn toàn không hiểu được tại sao kiếp trước mình lại chấp nhất với Lục Kỳ Hoảng đến vậy.

Những năm nay, Lỗ Oánh Oánh phát hiện chỉ có một việc có thể làm cho nàng ta thật sự vui vẻ, chính là khiến cho Vinh Tuệ Khanh khổ sở!

Trong lòng Lỗ Oánh Oánh tích tụ bất bình cả hai kiếp, đồng thời trải qua một lần tử vong, đối với Vinh Tuệ Khanh càng là hận thấu xương.

Dù là đàn ông hay phụ nữ, một khi gieo hạt giống đổ kị trong lòng, không thể nào không cho nó đâm chồi kết quả.

Thấy dù Vinh Tuệ Khanh đi đến đâu, bên người cũng không thiếu đàn ông, hai mắt Lỗ Oánh Oánh quả thật là muốn phóng ra lửa.

Trong đó có thân hình của một người đàn ông khiến nàng ta thấy rất quen mắt. Tuy là tướng mạo không giống, nhưng người đàn ông kia canh giữ ngoài cửa Thanh Vân Tông suốt một năm, nàng ta đã thấy rồi.

Không phải là yêu tu Mảo Tam Lang kia sao?

Có điều người đàn ông còn lại nàng ta không nhận ra.

Nhìn dáng vẻ của hắn, khí vũ hiên ngang, lúc hắn nhìn người khác thì sự kiêu ngạo kia muốn giấu cũng không giấu được, nàng ta biết rằng kẻ này chắc là xuất thân bất phàm. Bởi vì khí thế kia không phải người xuất thân từ gia đình bình thường bồi dưỡng ra được.

Lỗ Oánh Oánh đi theo từ xa xa phía sau, trong lòng suy nghĩ miên man.

Rốt cuộc phải thế nào mới chinh chết được Vinh Tuệ Khanh?

Trực tiếp đi đến động thủ với cô ta nhất định là cách làm hạ sách nhất.

Biện pháp tốt nhất hắn là mượn dao giết người, im hơi lặng tiếng làm rõ thân phận Vinh Tuệ Khanh, khiến cho tu sĩ cấp cao của tông môn đình cấp trực tiếp truy sát cô ta.

Dù sao dám bằng mặt không bằng lòng với người của tông môn đỉnh cấp, họ nào có thể nuốt trôi chuyện này.

Cách rửa nhục tốt nhất chính là dồn người khiến bọn họ mất mặt vào chỗ chết.

Đương nhiên, tiền đề để làm được như vậy là mình có thể khẳng định cô gái có bóng lưng giống Vinh Tuệ Khanh như đúc phía trước thật sự là cô ta.

Bởi có thể có một khả năng cực nhỏ, đó là người kia chẳng qua là tương tự với Vinh Tuệ Khanh mà thôi. Nếu như không phải là Vinh Tuệ Khanh, mà là mình nghĩ sai, vậy sẽ đến phiên mình chết không có chỗ chôn.

Lỗ Oánh Oánh ẩn giấu hơi thở, bám theo sau đám người Vinh Tuệ Khanh.

Không biết có phải do hòn đảo này có phần đặc biệt hay không, dù cho tu vi của Vinh Tuệ Khanh, Mỗ Tam Lang và A Quý đều cao hơn Lỗ Oánh Oánh, nhưng bọn họ đều không cảm giác được có người đang theo dõi bọn họ.

...

Bách Hủy trên Phù Đảo tận mắt thấy được tình cảnh kiếp trước của Đại Ngưu, rốt cục nản lòng thoái chí, không muốn nán lại trên Phù Đảo nữa, dự định trở về thuyền báu. Cô ta hiện tại đã hoàn toàn không còn chút lòng ái mộ nào đối với đàn ông, với cô ta mà nói, những nam tu đó đều là đối tượng thải bỏ của mình mà thôi. Cũng như linh thạch trong tay cô ta vậy, mục đích duy nhất là để cô ta bổ sung linh khí.

Bách Hủy men theo con đường trong trí nhớ trở về, trên đường gặp tu sĩ khác thế nhưng bọn họ đều nhắm mắt làm ngơ Bách Hủy, tập trung đi về

phía trước.

Bách Hủy càng cảm thấy Phù Đảo này thật quái dị, hận không thể chắp cánh bay ra ngoài.

...

Lỗ Oánh Oánh đi theo phía sau nhóm Vinh Tuệ Khanh, rốt cục thấy bọn họ đi tới một chỗ cỏ xanh rậm rạp. Đập vào mắt đều là một màu xanh biếc của bãi cỏ, nhìn cũng không giống như đang ở trên đảo, ngược lại có vẻ như đang ở trên thảo nguyên hơn.

Nhưng cách chỗ bọn họ không xa là màu xanh lam của biển lớn cùng màu xanh lam của bầu trời.

Xanh lam cùng xanh biếc đan vào cùng nhau, cấu thành một bức tranh kỳ diệu.

Vinh Tuệ Khanh nhìn đến ngây người.

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày nhìn thảo nguyên trước mặt, hỏi Mỗ Tam Lang và A Quý: “Có đi không?”

Ngón tay Mỗ Tam Lang khẽ búng, ném một viên đá nhỏ qua bên kia.

Viên đá vừa rơi xuống thảo nguyên, cảnh tượng nơi đó lập tức xảy ra biến hóa.

Từ bãi cỏ đang bằng phẳng, vô số thương tùng thúy bách* chậm rãi nhô lên, còn có một dãy đình đài lầu các san sát nhau được sắp xếp theo phương vị nhất định.

* Thương tùng thúy bách: cây tùng, cây bách xanh biếc, nghĩa bóng dùng để ví von người có phẩm chất cao quý, kiên định.

Mà trên bãi cỏ trước mặt họ, một tấm bia đá trời lên từ nền đất dưới chân, trên đó viết vài chữ to kiểu cổ: “Trạm thứ hai: tông môn đỉnh cấp của Pháp gia.”

Vinh Tuệ Khanh hít một hơi khí lạnh.

Cô là đệ tử Thanh Vân Tông, mà Thanh Vân Tông là tông môn cấp hai của Pháp gia. Còn tông môn đỉnh cấp ở phía trên nó đã không xuất hiện mấy nghìn năm rồi.

Tràng cảnh xuất hiện ở nơi này lẽ nào chính là tông môn đỉnh cấp mất tích đã lâu của Pháp gia?

Vinh Tuệ Khanh sinh lòng nghi hoặc.

Đối với cô, tràng cảnh này hoàn toàn xa lạ. Cô không biết có nên tin tưởng hay không. Dù sao cô đã sớm chuẩn bị tâm lý, biết rằng mắt thấy cũng chưa chắc là thật.

Nhưng nếu không xem cho hết, hẳn là nơi này cũng sẽ không để bọn họ đi qua.

Vinh Tuệ Khanh do dự, không biết là nên đi vào hay là quay người đi ra.

Tràng cảnh bên kia tựa như nhìn thấu sự do dự của cô, một tia sáng từ bia đá bắn ra, bao phủ cả ba người Vinh Tuệ Khanh, Mỗ Tam Lang và A Quý lại.

Lỗ Oánh Oánh không nhìn thấy bãi cỏ phía trước, cũng không nhìn thấy thương tùng thúy bách cùng đình đài lầu các. Nàng ta chỉ thấy, ba người trước mặt bỗng nhiên dừng bước. Một lát sau, từ bãi đất trống phía trước, một tia sáng màu vàng bắn lên, bao phủ ba người bọn họ vào trong.

Giữa ánh sáng vàng, Vinh Tuệ Khanh chỉ nghe thấy có một giọng nói già nua, truyền vào đầu cô: “Pháp tùy thiên đạo, đạo tức phép tắc. Trời tròn đất vuông, không có chỗ nào che giấu...”

Chân mày Vinh Tuệ Khanh cau lại, thầm nghĩ ý của giọng nói này chẳng phải là, trước mặt đạo lý và quy tắc thì không gì có thể giấu giếm được đó sao?

Mà ở ngoài ánh sáng vàng, Lỗ Oánh Oánh hoảng sợ phát hiện, ba người trước mặt, bỗng nhiên trở nên khác lạ!

Cô gái mà trước đó nàng ta hoài nghi là Vinh Tuệ Khanh chẳng biết tại sao quay đầu lại, tựa hồ nhìn thoáng qua phía sau. Ngay cái liếc mắt này, Lỗ Oánh Oánh phát hiện rõ, không chỉ có khăn che trên mặt cô gái kia hòa toàn biến mất, mà ngay cả quần áo trên người cô ta dường như cũng biến thành trong suốt.

Lỗ Oánh Oánh chỉ thấy trên người cô gái kia mặc một bộ áo giáp ôm sát người, bảo vệ các bộ phận quan trọng, bả vai, cánh tay, còn có bắp đùi đều lộ ra ngoài. Mà khuôn mặt cô ta quay sang khiến cho Lỗ Oánh Oánh nhìn thấy rõ ràng, chính là Vinh Tuệ Khanh!

Lỗ Oánh Oánh lại quay đầu nhìn hai người đàn ông bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, bàng hoàng khó tin mà che miệng lại, nhỏ giọng kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy người đàn ông bên trái Vinh Tuệ Khanh ở trong ánh sáng vàng hiện ra bóng dáng của một con gà trống to lớn, toàn thân đen bóng, mắt lộ ánh sáng vàng, chứ không phải là trắng như tuyết. Mà người đàn ông bên phải Vinh Tuệ Khanh cũng là một con rắn biển to lớn không gì sánh được, cao tới mười mấy trượng, hai mắt to như ngọn đèn pha, khiến người ta vừa liếc nhìn liền sợ hãi run người.

Lỗ Oánh Oánh nhanh chóng quay đầu đi, trốn sau một tảng đá, thở hồng hộc, trấn an tâm tình kinh hãi do hình ảnh con rắn biển gây ra.

Vinh Tuệ Khanh, Mão Tam Lang và A Quý đều không phát hiện ra bất thường gì, chỉ có Vinh Tuệ Khanh cảm nhận được ý đồ triệu hồi của tràng cảnh kia đối với cô.

Xem ra là không thể không đi rồi.

“Đi thôi.” Vinh Tuệ Khanh nhàn nhạt nói, bước từ bãi cát vào bãi cỏ.

Thân ảnh của cô vừa tiến vào bãi cỏ trước mặt, lập tức biến mất trước mắt Mão Tam Lang và A Quý.

Mão Tam Lang cùng A Quý vội vàng đuổi theo, đi vào trong bãi cỏ.

Đến khi Lỗ Oánh Oánh ló đầu từ sau tảng đá ra, chỉ còn thấy bãi đất trống rỗng phía trước, nào còn thấy bóng dáng ba người kia đâu.

“Nguy rồi!” Lỗ Oánh Oánh lại càng hoảng hốt, cho rằng ba người Vinh Tuệ Khanh đã thuận di trở về thuyền báu rồi.

Lỗ Oánh Oánh vội vã chạy ra ngoài, dự định trở lại thuyền báu, muốn nghĩ cách truyền tin Vinh Tuệ Khanh lừa dối tông môn đỉnh cấp, đã rời khỏi Thanh Vân Tông ra ngoài.

Trên đường đi, nàng ta cũng thấy một vài tu sĩ, có người ngơ ngác đứng bên đường, có người tiến tới mấy bước, hình bóng liền biến mất trong nháy mắt, giống như ba người Vinh Tuệ Khanh vừa rồi.

Bước chân Lỗ Oánh Oánh không khỏi chậm lại, do dự một lát, cuối cùng vẫn lắc đầu, tiếp tục chạy về thuyền báu.

Trở lại trên thuyền báu, Lỗ Oánh Oánh mới phát hiện, thì ra bọn họ chỉ mới đi một ngày một đêm thôi.

“Trở lại rồi. Tu sẽ lâu một tìm người đấy.” Một quản sự thuyền báu nháy mắt ra hiệu với nàng ta.

Lỗ Oánh Oánh thay đổi quần áo, cẩn rằng đi đến lâu một.

Lúc này Vinh Tuệ Khanh cùng Mỗ Tam Lang và A Quý đã đứng trước cửa đại điện tông môn đỉnh cấp của Pháp gia, thấy một ông lão mặt mũi hiền lành đang giảng bài cho bên dưới.

Dáng dấp ông lão này làm cho Vinh Tuệ Khanh trong nháy mắt có loại xúc động muốn rơi lệ. Bởi vì dáng vẻ của ông ta tương tự Vinh lão gia tử - ông nội của cô đến bảy tám phần.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 286: Kiếp Này Đã Từng (2)

 Mỗ Tam Lang và A Quý nghe đến đầu óc mơ hồ.

Nhưng trong lòng Vinh Tuệ Khanh lại có điều ngộ ra. Bởi đa phần nội dung ông lão kia đang giảng cùng những lời ông nội nói lúc dạy cô trận pháp rất giống nhau.

Tỉ như, đạo của trận pháp nằm ở chỗ thuận theo và thích ứng với thiên đạo, nắm giữ quy tắc “Thiên nhân hợp nhất” thì mới có thể chân chính phát huy trận pháp đến cực hạn.

Mà Pháp gia coi trọng nhất chính là quy tắc và luật lệ.

Không có quy tắc, không thành tiêu chuẩn.

Đạo gia sùng bái đạo pháp tự nhiên.

Phật tông sùng bái tứ đại giai không*.

* Tứ đại giai không: Thế gian tất cả đều là hư vô.

Chỉ có Pháp gia là sùng bái thiên nhân hợp nhất, thiên đạo tức là nhân đạo, nhân đạo quy về thiên đạo.

Chương ngại tu hành của Vinh Tuệ Khanh đều đến từ sự không hiểu biết về thiên đạo. Mà ông lão này giảng giải “Thiên nhân hợp nhất”, lại khiến cô có cảm giác linh ngộ ra.

Cô không nên đối lập thiên đạo và nhân đạo.

Thiên đạo tốt nhất chính là nhân đạo. Mục đích cuối cùng của nhân đạo chính là thiên đạo. Quan hệ giữa hai cái này vốn là đối lập và thống nhất, chứ không phải quan hệ phải chọn một trong hai.

Cũng không phải là muốn “Tồn thiên lý, diệt nhân dục*”, mà là chú trọng quan hệ cùng sinh cùng diệt của thiên lý và nhân dục.

* Tồn thiên lý, diệt nhân dục: Xuất xứ từ câu nói của Chu Hy – một nhà Triết học dưới thời Tống. Chu Hi nói: “Thánh nhân thiên ngôn vạn ngữ chỉ thị giáo nhân tồn thiên lý diệt nhân dục”, có nghĩa là “Thiên ngôn vạn ngữ của Thánh nhân chỉ giáo dục con người bảo tồn thiên lý, tiêu diệt nhân dục”. Chu Hy cho rằng, cái dục vọng của con người là cái thấp hèn, đối lập với cái chí thiện là “thiên lý”, cho nên ông chủ trương phải vứt bỏ “nhân dục” để giữ “thiên lý”. Hiểu đơn giản thì đây là một quan niệm cấm đoán dục vọng của con người.

Không có người sẽ không có trời.

Đồng dạng, không có trời, người cũng sẽ không tồn tại.

Không hiểu vì sao trong rất nhiều sách tu hành nhất định phải đối lập hai bên với nhau, rất nhiều chỗ trước đây nghĩ không thông, giờ đã có được cách hiểu mới.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh sáng tỏ thông suốt, trong thức hải “âm” một tiếng, như vừa xảy ra vụ nổ lớn vậy, thức hải chợt được mở rộng thêm một tầng. Đế Lưu Tương trong đan điền lại xảy ra thay đổi thêm lần nữa, càng rút vào trong tiên cơ của cô nhiều hơn nữa. Linh khí trong cơ thể bỗng chốc tràn đầy.

Trong lúc bất tri bất giác, Vinh Tuệ Khanh liền từ Trúc Cơ sơ kỳ tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn.

Rất nhanh là có thể ở trạng thái Kết Đan.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh vô cùng mừng rỡ. Đối với tu sĩ có loại tư chất như cô mà nói, khó khăn lớn nhất trong tu hành không phải là khó tập trung linh khí, mà là nhận thức trong lúc tu hành. Người như bọn họ không được có nghi ngờ. Nếu như vừa có chỗ không rõ, tu hành sẽ lập tức gặp trở ngại cực lớn, quá trình thăng cấp sẽ trở nên cực kì gian nan.

Tu sĩ tư chất kém, không thích dùng đầu óc, dựa vào việc ăn cực nhiều đan dược để nâng cao tu vi cũng là một phương thức hữu hiệu.

Thế nhưng với tu sĩ có tư chất cực kì tốt, cũng vô cùng thông minh mà nói, chướng ngại tu hành lớn nhất của bọn họ chính là quá hiểu biết.

Nếu gặp phải chướng ngại này, dù là đan dược gì cũng không có tác dụng. Bởi vì bọn họ cần chính là suy nghĩ, là từ trong suy nghĩ mà thật sự thấu hiểu, đề cao tu vi.

Giống như năm đó trước khi Phật Tổ niết bàn dưới cây bồ đề, cũng có chướng ngại như vậy. Cuối cùng Ngài ngồi dưới cây bồ đề suy nghĩ sâu xa trong bảy ngày bảy đêm, cuối cùng niết bàn thành Phật Tổ.

Vinh Tuệ Khanh vẫn tu luyện Húc Nhật Quyết, lại có Đế Lưu Tương, linh lực của cô ngày càng tăng lên. Nhưng bởi vì trong lòng có nhiều điều nghĩ vẫn chưa thông, thế nên tu vi của cô tăng lên rất chậm.

A Quý lập tức phát hiện được biến hóa của Vinh Tuệ Khanh, kinh ngạc nhìn bốn phía, hỏi: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Tu vi của cô làm sao trong nháy mắt đã tăng lên nhiều như vậy?”

Từ Trúc Cơ sơ kỳ lập tức tăng lên đến Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn.

Mão Tam Lang cũng cảm nhận được, mừng rỡ nói: “Xem ra Phù Đảo này thật đúng là có đại thần thông!”

Vinh Tuệ Khanh hé miệng cười khẽ. Cô biết, hòn đảo này có quan hệ với La Thần, nhất định sẽ không hại cô.

Tu vi trong nháy mắt tăng lên hai tầng, Vinh Tuệ Khanh cảm thấy khí huyết trong cơ thể có phần không thu lại được, dứt khoát ngồi trên bãi đất trống trước đại điện đình cấp tông môn của Pháp gia, nhắm mắt ổn định hơi thở, củng cố tu vi.

Mão Tam Lang và A Quý liền một trái một phải đứng bên cạnh cô, cảnh giác nhìn khắp bốn phương tám hướng, e sợ có người ra tay với Vinh Tuệ Khanh.

Mà giọng nói của ông lão đang giảng bài trong trong đại điện kia du dương như chuông thần nơi mộ cổ, vỗ về khí huyết cuộn cuộn cùng thức hải đang phiên trào của Vinh Tuệ Khanh, dẫn dắt cô từng bước ổn định linh lực đến kinh mạch vừa được mở rộng cùng bên trong đan điền.

Vận chuyển xong vài vòng, Vinh Tuệ Khanh quan sát bên trong cơ thể, biết mình đã chính thức củng cố xong tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, bắt đầu chuẩn bị cho Kết Đan.

Nhưng nghĩ đến quá trình tăng tu vi Trúc Cơ của mình, Vinh Tuệ Khanh chỉ có thể cười khổ.

Người khác mặc dù tư chất không bằng cô, nhưng chỉ cần chăm chỉ khổ luyện, đồng thời dùng thật nhiều đan dược là tu vi đã tăng nhanh hơn cô rất nhiều.

Tình huống như cô chỉ có thể tìm kiếm cơ duyên hết lần này đến lần khác, để đột phá chướng ngại trong lúc ra ngoài lịch duyệt, từ đó nâng cao tư vi.

Vinh Tuệ Khanh từ dưới đất đứng lên, cười khẽ cảm ơn Mão Tam Lang và A Quý.

Bọn họ đùa giỡn một hồi lại tiếp tục đứng trước cửa đại điện nhìn.

Không lâu sau, ông lão kia kết thúc giảng dạy, thu thập đồ đạc của mình, chậm rãi đi ra ngoài.

Lúc ông lão kia đến cửa đại điện, Vinh Tuệ Khanh vội vàng kéo Mão Tam Lang và A Quý sang bên cạnh nhường đường.

Tuy ba người bọn họ ở đây, cũng giống như lúc trước ở sơn trang Đóa Linh, đều lấy hình thức linh thể tồn tại, dù cho ông lão này cố đi xuyên qua người bọn họ vẫn không sao. Thế nhưng Vinh Tuệ Khanh vẫn còn có chút khó chịu, trực giác bảo cô phải tránh ra mới tốt.

Trong tay ông lão kia cầm một chồng sách, chậm rãi đi xuống bậc thang đại điện. Lúc bước ngang qua đám người Vinh Tuệ Khanh, ông lão kia đột nhiên ngừng lại một chút, đứng lại ngay trước mặt đám người Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh biết rõ là ông lão kia không nhìn thấy bọn họ, thế nhưng cô vẫn cảm thấy ánh mắt của đối phương, tựa như xuyên thấu sương mù dày đặc, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt cô.

“Mới đây hình như thiên cơ có chút sai lầm, rốt cuộc là sai lầm ở chỗ nào?” Ông lão kia thu hồi ánh mắt, duỗi tay phải ra, ba mảnh mai rùa rơi trên mặt đất, hợp thành một quẻ tượng.

Vinh Tuệ Khanh nhỏ tiếng kêu lên, ba mảnh mai rùa trong túi càn khôn bên hông cô cứ như cảm nhận được có điều lạ, trở nên nóng rực lạ thường, đồng thời nhẹ nhàng nảy lên.

Mà ba mảnh mai rùa trước mặt ông lão, cũng nảy lên theo tiết tấu giống vậy.

Ông lão kia hít một ngụm khí lạnh, hai tay run rẩy đưa ra, nhẹ nhàng đặt trên ba mảnh mai rùa.

Mai rùa trên đất ngừng nảy.

Mai rùa trong túi càn khôn bên hông của Vinh Tuệ Khanh cũng ngừng nảy.

Ở giữa không gian yên tĩnh này, ông lão kia vẫn duy trì tư thế nửa quỳ chạm đất, đè ba mảnh mai rùa xuống mặt đất thật chặt.

“... Xem ra kiếp số này là chạy trời không khỏi nắng rồi.” Ông lão kia than nhẹ một tiếng, nhặt mai rùa từ dưới đất lên, bỏ vào trong túi càn khôn bên hông mình, sau đó quay đầu nhìn về chỗ Vinh Tuệ Khanh đang đứng, chậm rãi nói: “Mời người đi cho, người sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho tông môn Pháp gia bọn ta.” Nói xong bóng dáng cũng dần biến mất.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng đuổi theo.

Nói thật, hứng thú duy nhất của cô đối với đỉnh cấp tông môn của Pháp gia này chính là ông lão kia. Bởi vì ông ta tương tự với ông nội của cô đến vậy, Vinh Tuệ Khanh muốn biết, ông lão này có quan hệ gì với nhà cô hay không.

Tới đường nhỏ bên ngoài đại điện, Vinh Tuệ Khanh thấy bóng lưng ông lão kia xuất hiện trên con đường, vội vàng đi theo.

Ông lão kia đi vòng vèo mấy lượt, cuối cùng trở lại động phủ của mình.

“Tình Hoảng, con dọn dẹp một chút, đêm nay phải đi đến thần điện Quang Minh, chính thức tiếp nhận bổ nhiệm chức vụ quan trọng. Từ nay về sau, con không được quay lại nữa.” Ông lão kia dặn dò một người khoảng hơn hai mươi tuổi trong động phủ.

Tinh Hoảng? Trái tim Vinh Tuệ Khanh đập thành thịch. Cô nhớ rõ, ông nội của cô tên là Vinh Tinh Hoảng!

Phải chăng là hai chữ đồng âm? Vinh Tuệ Khanh không dám xác định.

Người trẻ tuổi kia quay đầu, cười nói với ông lão: “Cha, không phải cha nói không cho con đi thần điện Quang Minh sao?”

Ông lão cười khở một tiếng: “Hiện tại chúng ta tự thân còn khó bảo toàn, con không đi, há chẳng lẽ để Pháp gia chúng ta tuyệt hậu? Vinh gia ta tuyệt hậu sao?!”

Vinh Tuệ Khanh “a” lên một tiếng, hai tay bưng kín miệng.

Thì ra, hai người kia thật sự có quan hệ huyết thống trực hệ với cô.

Người hơn hai mươi tuổi kia chính là ông nội Vinh Tinh Hoảng của cô lúc còn trẻ, so với dáng vẻ lúc về già, thật sự kém quá xa.

Vinh Tuệ Khanh vẫn không dám tin tưởng toàn bộ. Cô cảm giác được người trẻ tuổi kia tu vi rất cao thâm, tuy là dáng vẻ bề ngoài chỉ có hơn hai mươi tuổi, tuổi thật của y có lẽ đã rất lớn rồi.

A Quý bên cạnh vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng nói: “Vinh Tinh Hoảng này đã là tu sĩ Nguyên Anh.”

Vinh Tuệ Khanh lão đảo lui về sau hai bước, đứng tựa lưng vào vách tường động phủ, toàn thân run rẩy không thôi.

Nếu như ông nội của mình đã từng là tu sĩ Nguyên Anh, vậy tại sao về sau ông lại trở thành người phàm không có tu vi chứ?

Còn có cha của cô, tu vi của cha cô là như thế nào? Nếu như cha cô là con trai của Vinh Tinh Hoảng trước mặt đây, vậy dáng vẻ tuyệt đối không thể nào là một người đàn ông thật thà giản dị trên núi như vậy được.

Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn mờ mịt.

Hóa ra cái gia đình mình cho là bình thường đấy, mỗi một người đều không tầm thường.

“Mang mấy thứ này theo đi. Cứ ở yên tại thần điện Quang Minh, mặc kệ nghe thấy nơi này chúng ta xảy ra chuyện gì, đều không được quay lại, nhớ rõ chưa?” Ông lão kia giao ba mảnh mai rùa vào tay Vinh Tinh Hoảng, nghiêm nghị nói.

Vinh Tinh Hoảng hơn hai mươi tuổi vô cùng khó hiểu: “Cha, vì sao không thể trở về? Nếu như trong tông môn chúng ta xảy ra chuyện lớn, mỗi một người đều phải góp sức, làm sao con có thể khoanh tay đứng nhìn cơ chứ?”

Ông lão lạnh lùng nói: “Con đi thần điện Quang Minh nhận chức vụ quan trọng, trong lòng làm sao còn có tông môn? Thần điện Quang Minh yêu cầu sự trung thành cùng phục tùng tuyệt đối! Nếu con còn nghĩ tới tông môn, vậy thì đừng đi thần điện Quang Minh!” Ông lão liên tục răn dạy, giáo huấn đến mức Vinh Tinh Hoảng trẻ tuổi không ngóc đầu lên được.

Vinh Tuệ Khanh nghe lại cảm thấy kỳ lạ. Nếu ông nội của mình xuất thân từ đỉnh cấp tông môn của Pháp gia, mặc kệ ông có địa vị gì ở thần điện Quang Minh, đỉnh cấp tông môn của Pháp gia vẫn là nhà của ông, là gốc rễ của ông. Nếu như ông vừa thần phục thần điện Quang Minh, đồng thời quên sạch, thậm chí vứt bỏ đỉnh cấp tông môn của Pháp gia, một người quên cội nguồn của bản thân như vậy, thì làm sao nói đến trung thành? Chẳng qua chỉ là một kẻ nịnh hót cậy quyền cậy thế mà thôi.

Mà nguyên nhân thực sự khiến ông lão kia nói như vậy tựa hồ cũng đáng giá tranh biện.

“Đi đi, đi rồi thì không được trở về nữa.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 287: Thiên Toán Giả

 Ông lão vẫn chưa trở về động phủ mà đứng trên bãi cỏ suốt một đêm, mắt vọng về bầu trời đêm đến ngáy người, đồng thời để cho số căn* phiêu tán quanh thân mình, không ngừng tính toán tỉ mỉ.

* Số căn: một phương pháp tính thuật số.

Mão Tam Lang và A Quý không nhìn ra ông lão kia đang làm cái gì nhưng Vinh Tuệ Khanh thấy rất rõ ràng. Bản thân cô là cao thủ tính thuật số, thậm chí còn cao tay hơn ông lão này vài phần.

Cô nhìn ra được, ông lão kia đang tính toán hướng đi của mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao, hẳn là đang tính toán một chuyện liên quan đến dự đoán tương lai.

Đáng tiếc, đối với dự đoán tương lai, cho dù là thời đại có siêu máy tính mà Vinh Tuệ Khanh đã từng sống cũng không làm được.

Vinh Tuệ Khanh khẽ than một tiếng, khoanh chân ngồi xuống giữa cánh đồng bát ngát, đả tọa luyện khí.

Mão Tam Lang và A Quý cũng ngồi xuống theo, cùng cô tu luyện.

Mão Tam Lang nhanh chóng tiến nhập trạng thái.

A Quý lại không quen. Hắn chỉ tu luyện dưới đáy biển, khí tức trên lục địa khiến hắn cảm thấy rất xa lạ.

Ngồi trong chốc lát, hắn đứng lên đi lại chung quanh, luôn cảm thấy vùng đồng nội này có chút gì đó khiến hắn tâm thần không yên, hận không thể lập tức rời khỏi nơi này, trở về đáy biển.

Nhưng vừa quay đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh, không biết tại sao, hắn lại không muốn đi nữa.

Hắn chưa từng có loại cảm giác này, suy nghĩ kỹ lưỡng một chút, trong lòng liền loạn lên, không dám nghĩ sâu xa hơn.

Mình là thiếu chủ tộc Hải Xà quyền cao chức trọng, tuyệt đối sẽ không động tâm với một con người.

A Quý tung một cước, đá một hòn sỏi nhỏ trên mặt đất văng ra thật xa.

Hòn sỏi nhỏ bay vào không trung, thật lâu cũng không thấy rơi xuống.

A Quý lập tức hớn hở xoa hai tay vào nhau, cảm thấy mình thật lợi hại.

...

Ngày thứ hai trời vừa sáng, từng đám mây đen dày đặc từ bốn phương tám hướng tụ hợp đến, phủ đầy bầu trời trên đỉnh cấp tông môn của Pháp gia.

“Tông môn Pháp gia, giấu giếm đào phạm của lục đạo luân hồi, mau giao ra đây cho ta! Nếu không, sẽ khiến các người thân danh đều diệt!” Một tiếng nói như sấm vang lên trong không trung.

Đồng thời một tia sét khóa lại vị trí hiện tại của Vinh Tuệ Khanh, lại một giọng nói kêu to: “Đã tìm được! Đã tìm được linh hồn chạy trốn từ lục đạo luân hồi rồi!”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc mở mắt, nhìn về phía tia chớp trong không trung.

Cô không phải là linh thể sao?

Nơi đây không phải là ảo cảnh sao?

Những tia chớp và tiếng sấm này là sao vậy?

Thật sự là chĩa mũi nhọn vào cô sao? Hay là nhằm vào đỉnh cấp tông môn Pháp gia của mấy nghìn năm trước?

Như là để trả lời nghi vấn trong lòng Vinh Tuệ Khanh, một tia sét trực tiếp phóng đến chỗ Vinh Tuệ Khanh đang ngồi xếp bằng.

A Quý hét lớn một tiếng, phi thân nhào qua, ôm Vinh Tuệ Khanh lăn hai vòng trên mặt đất, né được tia sét vừa đánh tới.

Chỗ Vinh Tuệ Khanh vừa ngồi ban nãy bị sét đánh thủng thành một cái hố sâu không đáy.

A Quý mặc dù là động vật biến có tu vi Kết Đan, thế nhưng tia sét vừa rồi mạnh như vậy vẫn khiến đan điền của hắn bị chấn thương.

A Quý phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu đen.

Vinh Tuệ Khanh cuống quýt móc một viên đan dược thích hợp với yêu thú ra, nhét vào trong miệng A Quý: “Mau chóng luyện hóa viên đan dược này đi!”

A Quý một tay lau máu tươi bên khóe miệng, tay kia che chở siết chặt Vinh Tuệ Khanh vào lòng, ngửa mặt lên trời cười to nói: “Lôi tử chết tiệt, có gan thì tới đánh tiểu gia của người này!”

Vừa dứt lời, một tiếng sét lại vang lên.

Chính ngay lúc này, một hàng mây chực thể tính bay đến nhanh như chớp, ngăn ở khoảng không trên đỉnh đầu A Quý và Vinh Tuệ Khanh, chặn tia sét trên trời lại.

Giọng nói của ông lão kia truyền tới: “Ta không biết người từ đâu tới, thế nhưng thiên lôi kia muốn mạng của người, mời người nhanh chóng rời đi cho. Đỉnh cấp tông môn Pháp gia bọn ta đã sắp không chống đỡ nổi.”

Vinh Tuệ Khanh bị A Quý siết đến chặt cứng, tu vi của cô không cao như A Quý, giãy giụa cũng không được, chỉ có thể ló đầu ra từ trong lòng hăn, nhìn về phía bầu trời đầy sấm sét cùng những thanh thể tính không ngừng xoay tròn trên đầu bọn họ, nhúu mày trầm tư.

Đồng cỏ dưới sự đánh xuống của những tia sét dần dần run rẩy, một cái khe lớn nứt ra từ dưới mặt đất, nước biển bên dưới sôi trào mãnh liệt, tựa như áp lực cực lớn từ dưới đất phun thẳng lên.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh cả kinh. Nhìn thể tính trên đầu, lại nhìn cả vùng đất nứt ra khe hở và cả rãnh đại dương bên dưới lòng đất, lại nghĩ tới vừa rồi ông lão kia tính toán vị trí mặt trời, mặt trăng cùng các ngôi sao, cô lập tức nhớ đến một trận pháp thượng cổ lưu lạc mà năm đó Vinh lão gia từng nói cho cô: Đấu Chuyển Tinh Di* Trận!

* Đấu Chuyển Tinh Di: vật đổi sao dời.

Đấu Chuyển Tinh Di Trận, cần phải có thể tính thượng cổ lưu truyền xuống, có biển chảy ngang qua khe nứt dưới mặt đất, đồng thời nhờ mặt trời, mặt trăng và các ngôi sao trên trời, cùng uy lực của sấm sét, có thể sinh ra sức mạnh có uy lực vô thượng, thậm chí có thể khiến giả mà như thật, thật mà như giả...

Trận pháp này sở dĩ thất truyền, ngoại trừ vì thể tính thời thượng cổ đã mất tích ra, càng là vì gần như chẳng còn mấy người biết đến lực lượng của “Thiên toán”.

Thiên toán giả cũng chính là vua của thuật toán.

Vinh lão gia tử từng cảm thán nói Thiên toán giả của Ngũ Châu Đại Lục đều đã tuyệt tích rất lâu rồi.

Điều kiện chủ quan và điều kiện khách quan đều không có, đương nhiên Đấu Chuyển Tinh Di Trận đành thất truyền.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới vừa rồi ông lão kia dùng thẻ tính thôi diễn tính toán thiên tượng, trong lòng bỗng chốc rõ ràng. Thiên toán! Đó chính là Thiên toán!

Trong đầu nhớ lại một lần, Vinh Tuệ Khanh đã có thể ghi tạc lại trình tự Thiên toán, thông hiểu toàn bộ.

Mắt thấy mặt đất ngày càng rung lên dữ dội, đệ tử bên trong đình cấp tông môn khóc than, chạy trốn tán loạn, có vài người rơi vào khe nứt sâu thẳm, có người không cam lòng bị tiêu diệt, lấy pháp khí của mình ra, cùng lực lượng vô hình phía sau tầng mây trên không đối kháng.

Vinh Tuệ Khanh lấy ra vô tận dũng khí, bình tĩnh nói với A Quý đang ôm cô gắt gao: “Buông ta ra. Ta có biện pháp, có thể giúp bọn họ thoát khỏi khốn cảnh nơi này.”

A Quý nhịn đau đớn trên lưng do sấm sét đánh trúng, trầm giọng nói: “Cô chỉ là tu vi Trúc Cơ, làm sao có thể chống lại những tu sĩ trên tầng mây kia? Sức mạnh của bọn hăn, đến ta cũng sắp không chống cự nổi.”

Trong lúc nói chuyện, một tia sét lại giáng xuống, nặng nề đánh lên lưng A Quý.

Xoẹt xoẹt!

Vinh Tuệ Khanh ngửi được mùi da thịt bị đốt cháy.

“Buông ta ra, ta thật sự có cách! Nếu như hết biện pháp, chúng ta cũng chỉ có thể cùng nhau chết ở chỗ này, người vẫn chưa rõ sao?” Vinh Tuệ Khanh lớn tiếng nói, hai tay đẩy A Quý ra.

Mão Tam Lang quay người sang, nói với A Quý: “Để cho muội ấy thử một lần. Chúng ta vẫn có thể che chở cho muội ấy.”

A Quý vẫn còn đang do dự.

Vinh Tuệ Khanh cả giận nói: “Người sao mà đông dài quá vậy? Người có phải là đàn ông hay không hả?!”

A Quý cả giận, đẩy Vinh Tuệ Khanh ra: “Ta dĩ nhiên không phải đàn ông! Làm sao ta lại là cái thứ con người hư tình giả ý kia!”

Vinh Tuệ Khanh không thèm tranh cãi với hắn, trực tiếp nhảy lên, nắm lấy các thẻ tính đang lượn vòng trên đỉnh đầu.

Như là kỳ tích, những thẻ tính vốn là hư ảo đối với Vinh Tuệ Khanh, giờ lại được cô cầm chặt trong tay, tựa như xuyên thấu được ranh giới hư thực, trở thành thực thể.

“Càn ba, Khôn bốn, Khảm năm, Ly sáu, Đỉnh trên, Chấn dưới, Cấn trước, Tỉnh sau...*”

* Càn, Khôn, Khảm, Ly, Đỉnh, Chấn, Cấn, Tỉnh: các quẻ trong Bát Quái.

Đợi sau khi một thẻ tính cuối cùng được sắp đặt xong, ở giữa thẻ tính đột nhiên mọc lên một vòng xoáy không khí ở giữa không trung, đâm thẳng lên trời, phá tan lớp mây đen dày đặc trên đầu đỉnh cấp tông môn Pháp gia, thậm chí còn phóng tới bầu trời màu xanh ẩn tàng đằng sau tầng mây.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn truyền từ cửu thiên đến.

Toàn bộ sấm sét trên đám mây đen đều bị vòng xoáy không khí này hấp thụ không còn một mảnh.

“Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra thế này? Tại sao có người biết trận pháp này? Trận pháp này không phải đã thất truyền từ lâu rồi sao?” Phía sau tầng mây truyền đến tiếng kêu hoảng sợ.

“... Không phải thất truyền, là không ai có thể thôi động trận pháp này mà thôi! Kẻ nào? Là kẻ nào đang thôi động trận pháp này?!” Một giọng nói khác phần nộ quát, chấn động như thần công Sư Tử Hồng của Phật tông.

Thân hình Vinh Tuệ Khanh lay động, phun ra một ngụm máu tươi.

Thần công Sư Tử Hồng của Phật tông không phải lần đầu cô gặp được, nhưng Sư Tử Hồng từ tầng mây truyền xuống so với tu sĩ Phật tông tông môn cấp ba và tông môn cấp hai mà cô từng gặp thi triển ra, thật sự là cường đại hơn rất nhiều.

A Quý thấy Vinh Tuệ Khanh phun ra một ngụm máu tươi, không nói hai lời liền phóng người qua, ôm chặt Vinh Tuệ Khanh từ đằng sau, không chút do dự truyền linh lực của mình vào người cô.

Mão Tam Lang cũng hóa thành một con gà trống to lớn, đứng giữa đất trời, hướng về tầng mây gáy một tiếng thật dài.

Gà trống gáy, trời liền sáng.

Đám mây đen dày đặc dần dần tản ra, uy lực sấm sét cũng dần mất đi.

Áp lực trên người Vinh Tuệ Khanh lập tức được giảm bớt rất nhiều. Hai tay cô lập tức vung lên liên tục, trong nháy mắt đánh hơn mười chưởng ra, nhắm vào vòng xoáy bên trong trận pháp.

Vòng xoáy giữa thẻ tính “âm” một tiếng, tựa như khẩu pháo bị đè nén thật lâu, bỗng nhiên bộc phát.

Uy lực Đấu Chuyển Tinh Di Trận toàn bộ bộc phát ra, lập tức xông lên vùng trời trên đỉnh đầu, hoàn toàn xua tan tầng mây đen kia.

Đồng thời toàn bộ đỉnh cấp tông môn Pháp gia đều bị bùng lên, cứ như một ngọn núi có thể bay, tất cả đỉnh đài lầu các, thương tùng thúy bách, núi cao động phủ, đều cùng nhau hướng lên không trung, trên mặt đất chỉ còn lưu lại một cái hố sâu nhìn không thấy đáy.

Sau đó ở giữa không trung, ngọn núi bay này gặp phải lưới ánh sáng vàng do các thẻ tính tạo thành, lập tức bị bắn ngược trở lại, rớt từ trên không trung xuống, rơi thẳng vào rãnh đại dương* bên dưới hố sâu trên mặt đất.

* Rãnh đại dương: hay còn gọi là “Máng nước sâu”, là một dạng địa hình lõm kéo dài và hẹp với kích thước cỡ nửa bán cầu nằm trên đáy đại dương. Chúng cũng là các phần sâu nhất của đáy đại dương.

Một tiếng nổ vang thật lớn!

Rãnh đại dương sâu không thấy đáy kia lập tức bị san bằng.

Trên mặt đất, một lần nữa lộ ra bờ cát cùng con đường nhỏ vắt quanh bờ cát.

Âm thanh của gió biển lại truyền đến tai họ, mấy con hải âu từ trên đầu bọn họ bay qua, tựa hồ cảm thấy tư thế A Quý và Vinh Tuệ Khanh có phần kỳ quái, lại bay trở lại, lượn quanh thân thể hai người họ vài vòng, rồi giương cánh bay xa.

A Quý vẫn duy trì tư thế ôm chặt lấy Vinh Tuệ Khanh từ sau lưng, cả người dán sau lưng cô, nỗ lực giúp cô ngăn cản tia sét tập kích.

Mão Tam Lang thu hồi nguyên thân gà trống, cả người ngã trên bờ cát, bất tỉnh nhân sự.

Vinh Tuệ Khanh nhìn quanh bốn phía, hiểu rõ Đấu Chuyển Tinh Di Trận đã có tác dụng. Đỉnh cấp tông môn Pháp gia biến thành hư ảnh, bọn họ lại trở về hiện thực.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 288: Con Mắt Của Ma Giới (1)

 Vinh Tuệ Khanh quay lại, thấy sắc mặt A Quý tái nhợt như tờ giấy, mới giật mình nhận ra hắn là hắn bị thương rất nặng.

Vinh Tuệ Khanh không nói hai lời, lấy toàn bộ đan dược thất phẩm hợp với yêu thú do chính mình luyện chế ra, định nhét vào miệng A Quý.

Nhưng A Quý lại cắn chặt răng, làm thế nào cũng không nhét vào được.

Vinh Tuệ Khanh sốt ruột, nhét đan dược vào miệng mình, sau đó nhai nát, ôm đầu A Quý, dùng miệng áp lên môi hắn, từng chút từng chút mớm đan dược đã nhai nát sang.

Hàm răng đang cắn chặt của A Quý vừa tiếp xúc với đôi môi Vinh Tuệ Khanh liền chậm rãi mở ra, nuốt đan dược xuống.

Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi, từ dưới đất đứng lên, nhìn chung quanh tìm kiếm hình bóng Mảo Tam Lang.

Một cơn gió biển mẫn mẫn thổi vào, Vinh Tuệ Khanh thấy Mảo Tam Lang ngã trên bờ cát cách bãi biển không xa.

Vinh Tuệ Khanh bay tới, nâng Mảo Tam Lang dậy.

Mảo Tam Lang mở mắt, cười với Vinh Tuệ Khanh, hỏi: “Muội thế nào? Không sao chứ?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu, nhét một viên thuốc vào miệng cậu: “Đừng nói nhiều, mau chóng luyện hóa viên đan dược này.”

Một vị thanh mát từ đầu lưỡi trượt vào trong bụng.

Mão Tam Lang mừng rỡ, vội khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu luyện hóa viên đan dược cực kì có lợi cho thương thể của cậu này.

Vinh Tuệ Khanh chăm chú nhìn cậu hồi lâu, thấy sắc mặt của cậu chậm rãi khôi phục, mới từ bãi biển bên kia trở về.

A Quý đã tỉnh, đang khoanh chân ngồi ở đằng kia, một ngón tay đặt trên môi mình nhẹ nhàng vuốt ve, sắc mặt kỳ quặc, hai mắt đăm đăm nhìn về phía trước.

Vinh Tuệ Khanh tò mò nhìn theo ánh mắt của hắn.

Chỗ đó chỉ có bãi cát và đá ngầm thôi mà.

“Người đang nhìn gì vậy? Nơi đó có gì để nhìn?” Vinh Tuệ Khanh khó hiểu hỏi.

A Quý thấy Vinh Tuệ Khanh, lập tức thả ngón tay xuống như thể bị bỏng, mặt bỗng chốc đỏ ửng, quay đầu sang chỗ khác, có phần không được tự nhiên mà hỏi: “Không nhìn cái gì.” Sau đó hết nhìn đông lại nhìn tây: “Mão Tam Lang ở đâu? Con yêu tu kia ở đâu rồi?”

Vinh Tuệ Khanh liếc A Quý, ngẩng đầu nhìn phía trước không nói.

“Cô đang nhìn cái gì?” Lần này đến phiên A Quý tò mò hỏi.

Vinh Tuệ Khanh nói: “Ta đang nhìn phía trước. Đang nghĩ xem chúng ta có tiếp tục đi hay không.”

“Đương nhiên đi.” A Quý nghiêm túc nói, đứng lên chấp hai tay lại: “Đã qua hai trạm, chúng ta lại chẳng tìm được thứ gì, thật sự là quá đáng tiếc rồi. Không thể nửa đường bỏ cuộc, cứ tìm tiếp nói không chừng có thể tìm được đồ tốt.”

Vinh Tuệ Khanh cười lắc đầu: “Ta không hi vọng xa vời tìm được thiên tài địa bảo gì. Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc là chỗ này muốn diễn trò bí mật gì cho ta xem.”

...

Thời điểm Phù Đảo mở ra, “con mắt của Ma giới ” - quả cầu thủy tinh lớn được thờ phụng trong cung điện của Ma Vương ở Ma giới, bắt đầu run lên mạnh mẽ, truyền tống từng hình ảnh trên Phù Đảo đến Ma giới.

La Thần mặc áo bào đen, tay chống má, ngồi trên bảo tọa của Ma Vương, mặt không đổi sắc nhìn ngẩn ngơ vào một chỗ trên mặt đất ma cung.

Các thiếu nữ Ma giới đứng hai bên hầu hạ ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Từ khi Ma Vương trở về, các nàng liên dè dặt cẩn thận hầu hạ Ma Vương, hi vọng có thể lọt vào pháp nhãn của Ma Vương, cùng Ma Vương có một đêm vui vẻ, sau đó sinh con cho Ma Vương.

Đã đằng đẳng một vạn năm, Ma Vương vẫn chưa có đứa con nào, khiến cho các đại trưởng lão Ma giới vô cùng sầu lo, rất sợ truyền thừa của Ma Vương đứt đoạn tại đây, vậy thì sự tồn vong của Ma giới cũng tràn ngập nguy hiểm rồi.

Ma giới không giống như Nhân giới.

Nhân giới có thể nói những lời như: “Vương hầu tương tương, ninh hữu chủng hồ*”. Hoàng tộc hay vương tộc Nhân giới thật ra không có quy tắc bắt buộc. Cùng huyết thống và tổ chất cũng không sao, luôn luôn là kẻ thắng làm vua, hoàn toàn dựa vào nắm đấm và thực lực, cũng giống với người tu hành trong Nhân giới, không ngừng có thế hệ sau khiêu chiến thế hệ trước, hậu bối vượt qua tiền bối cũng có rất nhiều.

* Vương hầu tương tương, ninh hữu chủng hồ: ý chỉ những người xưng vương hầu bá tướng với nhau, trời sinh hẳn là tốt số, nhưng thân phận có cao quý hơn chúng ta? Thông qua những lời này để kích thích người khác phải phấn đấu.

Mà Ma giới, ở một mức độ nhất định nào đó, cũng tương tự với Nhân giới, thế nhưng xem xét sâu hơn, lại khác Nhân giới một trời một vực.

Đầu tiên, Vương của Ma giới, hoàn toàn dựa vào huyết thống kế thừa. Mỗi một thế hệ sau của Ma Vương, dù cho có bao nhiêu kẻ thì cũng chỉ có một đứa trẻ sinh ra đã mang ấn ký ngôi sao sáu cánh của Ma Vương. Thế hệ sau của Ma Vương có ấn ký này mới có thể trở thành Ma Vương kế tiếp. Không có ấn ký này, cho dù là con trai ruột của Ma Vương, cũng không thể trở thành Ma Vương. Nguyên nhân là bởi vì ấn ký ngôi sao sáu cánh này nắm giữ toàn bộ Ma giới. Không có nó, không thể nào khống chế và thống soái toàn Ma giới.

Thứ hai, bên dưới Ma giới cũng chia ra mấy đại môn phái, về cơ bản là tương tự với ba đại tông môn của Nhân giới. Cách kế thừa trong những môn phái này cũng đều lấy huyết thống làm chủ. Chỉ có kẻ nào có ấn ký, mới là kẻ thừa kế môn phái.

Trừ những vị trí quan trọng như vậy ra, những cấp bậc khác đều giống với tu sĩ Nhân giới, người trong cùng giai cấp có thể không ngừng tranh đấu, người đánh ta, ta đánh người, cạnh tranh lẫn nhau, cướp đoạt địa bàn cùng tài nguyên.

La Thần rời khỏi Ma giới đã một vạn năm rồi, thế nhưng đối với y mà nói, dường như chỉ mới một chớp mắt thoáng qua.

Trong nháy mắt này, y đã trải qua rất nhiều việc, gặp qua rất nhiều người, nhưng vào một giây phút y trở lại Ma giới kia, tựa hồ đều bị ném lại ở cái Nhân giới bẩn thỉu kia.

Chân mày La Thần càng nhíu chặt hơn, y luôn cảm thấy bản thân đã quên mất một chuyện quan trọng nhất, thế nhưng làm sao cũng không nhớ ra nổi. Y không thể làm gì khác hơn là vắt óc suy nghĩ, nghĩ hết ngày dài lại đến đêm thâu, nghĩ đến ăn không ngon, ngủ không yên, càng không muốn đi tu luyện.

Dĩ nhiên, y vốn đã không cần tu luyện.

Lúc ở Nhân giới, tu vi của y bị khí bẩn của Nhân giới quấy nhiễu, chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Kết Đan.

Vừa về tới Ma giới, tu vi của y không còn bị khống chế, liền nhanh chóng tăng lên, hiện tại đã đến cảnh giới Hóa Thần.

Theo lời đại trưởng lão Ma giới, nếu y có thể thông hiểu ký ức của Ma Vương đời trước truyền lại, có thể lập tức đạt đến cảnh giới Đại Thừa, từ Ma giới phi thăng tới Tiên giới.

Nhưng La Thần vẫn nghĩ mãi không ra, ký ức của Ma Vương đời trước truyền lại hình dáng ra sao, nằm ở nơi nào, làm sao y mới có thể thông hiểu được...

Bên ngoài đại điện một thị vệ vội vàng vàng đi tới, nói với thị nữ ở cửa đại điện: “Mau mời Đại Vương qua, quả cầu thủy tinh bắt đầu chuyển động!”

Thị nữ kia kinh hãi, vội nói: “Người chờ đấy, ngay bây giờ ta sẽ đi mời Đại Vương.” Nói xong vội vàng xoay người chạy vào đại điện, báo với La Thần đang ngồi chống cằm, trầm tư tĩnh tọa sau tấm rèm đỏ như màu máu: “Hồi bẩm Đại Vương, quả cầu thủy tinh có biến, Nhân tướng quân mời Đại Vương đi qua xem một chút.”

Hồi lâu sau La Thần mới “ừm” một tiếng, đứng lên, áo choàng đen thật dài kéo lê trên mặt đất. La Thần vốn rất cao lớn, mà áo choàng dài càng dài hơn, càng lớn hơn thân hình của y.

Theo thị vệ đi đến gian nhà đặt quả cầu thủy tinh, La Thần liếc mắt một cái liền thấy hình ảnh truyền tống về trên quả cầu.

Nhìn qua không có gì đặc biệt, La Thần lười biếng xoay quả cầu thủy tinh đến khi đột ngột dừng lại. Y mở to hai mắt, nhìn hình ảnh trong quả cầu thủy tinh kia dần hiện ra ba tu sĩ bị cột sáng màu vàng bao phủ. Trong đó một nữ tu sĩ mang khăn che mặt lộ ra gương mặt thật của cô...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 289: Con Mắt Của Ma Giới (2)

 Hình ảnh trên quả cầu thủy tinh lập tức đứng yên, dừng hình ảnh dung nhan tuyệt thế của cô gái lại trên quả cầu.

Ngón tay La Thần run rẩy, từng chút từng chút vuốt ve quả cầu thủy tinh, theo đường nét ngũ quan kia, từ cái trán lướt đến chóp mũi, lại từ đôi mắt sờ xuống cằm, hết một lần lại một lần nữa, dường như muốn điêu khắc toàn bộ dung nhan của cô vào nơi sâu nhất trong lòng.

La Thần cảm thấy trước giờ mình chưa từng gặp qua cô gái này, thế nhưng vừa nhìn thấy cô, y đã cảm thấy hình như mình từng quen biết cô từ ngàn vạn năm trước.

Nhất cử nhất động của cô đều rõ ràng trong trí óc y.

Mà nơi sâu thẳm trong trí óc y tựa hồ3vốn có một người, thế nhưng đó là một cái bóng mờ ảo, y vẫn luôn không thấy rõ được dung nhan của cô.

Hiện tại rốt cuộc đã có một khuôn mặt có thể xếp trùng khớp lên bóng hình trong đáy lòng y.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt này như có thanh xương sườn nơi ngực y mơ hồ âm ỉ đau. Tựa như có người cưỡng chế rút xương sườn của y ra, để lại cho y một lỗ thủng lớn, một khoảng trống cần được lấp bù. Mà khuôn mặt này vừa vụn lắp vào khoảng trống của y, để y trở thành một người, hoặc một ma hoàn chỉnh.

La Thần đứng phía trước quả cầu thủy tinh, chăm chú nhìn vào hình ảnh đang dừng lại kia, không biết chăm chú nhìn bao lâu, mới lên tiếng hỏi: “Nữ tu này là ai?”

Nhân tướng quân đứng thủ bên cạnh y thăm dò nhìn thoáng qua: “Ai? Vương nói ai?”

La Thần dùng ngón tay chỉ nhẹ lên hình ảnh nữ tu đang dừng lại trên quả cầu thủy tinh kia.

Nhân tướng quân vừa nhìn lập tức cứng người.

Nhân giới từ lúc nào sinh ra nữ tu có dung mạo như vậy? Dung mạo thế này dù là đi đến nơi nào cũng đều không trốn được số mệnh bị nam tu cao giai theo đuổi mà!

Chẳng qua dung nhan của cô quá mức nghiêm nghị thánh khiết, thật rất khó tưởng tượng có người đàn ông nào thật sự có thể đứng sánh vai với cô, làm đạo侣 song tu của cô.

Nhưng mà nói đi nói lại thì yêu cơ, dục nữ của Ma giới bọn họ cũng khá nhiều nhưng vẫn chưa từng thử xem áp một người thánh khiết như tiên nữ dưới thân thể là cảm giác gì.

Nghĩ vậy, thứ trong quần Nhân tướng quân lập tức cứng lên: “Vương nhìn trộm nữ tu này sao? Vương có muốn thuộc hạ giúp Vương bắt nàng ta về không? Ma giới chúng ta đã hơn một vạn năm chưa từng thấy nữ tu có dáng vẻ như thế này.” Trong mắt hắc trắng trợn lộ ra vẻ thèm thuồng nhỏ dãi.

Sắc mặt La Thần lạnh lẽo, tay phải bóp quyền vung lên.

Một nguồn ma lực khổng lồ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai ập tới, nặng nề giáng lên người Nhân tướng quân.

A!

Nhân tướng quân kêu thảm một tiếng, văng từ trong đại điện ra ngoài, nặng nề mà đập lên khoảng sân lớn bên ngoài đại điện.

“... Vương...” Nhân tướng quân mở mắt một lần cuối cùng, nhìn thoáng qua bầu trời đỏ rực màu máu.

“Nhân tướng quân chết rồi?”

“Chết rồi. Bị Vương một quyền đánh chết...”

“... Một quyền ư? Tu vi Nhân tướng quân ít nhất đã là Nguyên Anh rồi!? Làm sao bị một quyền đánh chết?”

“Xuyt, ai biết. Dù sao mạo phạm Vương của Ma giới đều đáng chết!”

La Thần nghe thị nữ cùng hộ vệ bên ngoài xì xào bàn tán, cũng lười để ý, vươn hai cánh tay nhắc quả cầu thủy tinh con mắt của Ma giới lên, ôm về tầm cung của mình.

Đặt con mắt của Ma giới ở nơi mình có thể thấy được cả ngày lẫn đêm, trở thành một thói quen từ nay về sau của La Thần. Ngoại trừ ngồi trên vương tọa của mình trầm tư, thì chính là đứng trước quả cầu thủy tinh, nhìn chăm chăm hình ảnh đang dừng lại kia đến gần ngất.

Hội đồng đại trưởng lão của Ma giới vô cùng bất an vì chuyện này.

Rốt cuộc có một ngày, bọn họ dắt díu nhau đến vương cung của La Thần, cứng rắn nói: “Con mắt của Ma Giới là bảo vật duy nhất của Ma giới có thể liên hệ được với Nhân giới, người không thể khiến nó chỉ dừng lại ở hình ảnh này. Chúng ta cần biết được Nhân giới xảy ra chuyện gì mới ứng biến tốt được.”

La Thần lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, vẫn khoanh tay đứng ở trước quả cầu thủy tinh như cũ, nhìn hình ảnh kia mà ngẩn người.

“Vương, nếu người yêu thích nữ tu nhân loại này, trực tiếp bắt nàng về, cùng Vương hoan hảo là được. Mỗi ngày đều nhìn một bức hình ngấn ngơ, chẳng phải là làm giảm sút danh tiếng của Ma giới chúng ta sao?” Một Đại trưởng lão thấy La Thần không để ý tới lý do “vì đại nghĩa Ma giới” của bọn họ, không thể làm gì khác hơn là thay đổi cách nói.

Chân mày La Thần khẽ nhúc nhích một chút, xương sườn nơi ngực tựa hồ lại mơ hồ đau nhức. Y nhắc tay phải lên, phủ lên ngực trái, hơi rũ đầu xuống.

Trong mắt những đại trưởng lão này, có vẻ như La Thần đang thật sự suy tư tính khả thi của biện pháp này.

“Vương, đây đúng là một ý kiến hay. Ngài là của Vương của chúng ta, tuổi trẻ anh tuấn, quyền cao chức trọng, nữ tử tam giới đều sẽ chạy theo như vẹt.” Trong giọng nói một đại trưởng lão tuổi già sức yếu bỗng nhiên có chút thốn thức. Nhớ năm đó, ông ta cũng có những tháng năm trẻ tuổi anh tuấn biết bao...

La Thần ngẩng đầu, nhìn hết một lượt từ trái sang phải những đại trưởng lão hình thù kỳ quái này, lạnh nhạt nói: “Được, hôm nay ta muốn đi tìm nàng.”

Hả?

Đại trưởng lão vừa đưa ra đề nghị này và dám ủng hộ ban này cùng nhau lộ vẻ sợ hãi người.

“Chẳng lẽ không được sao?” La Thần thấy dáng vẻ bọn họ trợn mắt há hốc mồm liền mở miệng hỏi lại.

Đại trưởng lão già nhất lập tức hồi hồn lại, vỗ vỗ khuôn mặt có phần cứng ngắc, nói với La Thần: “Vương, nếu như ngài có thể đạt được truyền thừa của Ma vương đời trước thì có thể tự do đi xuyên qua Ma giới và Nhân giới. Nếu không, ngài đi Nhân giới sẽ lại giống lần trước, mất trí nhớ, mất tu vi, đồng thời có thể sẽ không trở về được.”

Khóe môi La Thần giật giật.

Một đại trưởng lão khác này giờ chưa được nói chuyện, lập tức cướp lời nói: “Vương không nên nghĩ đến việc tiền trạm hậu tẩu. Ma giới đánh mất Vương một vạn năm, mới vừa bắt trở lại, à không phải, là tìm trở về, chắc chắn sẽ không để Vương rời khỏi Ma giới lần nữa.”

La Thần híp mắt: “Nếu như ta vẫn muốn đi thì sao? Các người ai có thể ngăn được ta?”

“VẬY thật xin lỗi.” Một đại trưởng lão vừa dứt lời, tất cả đại trưởng lão lập tức biến mất. Toàn bộ tầm cung Ma Vương lập tức phong bế, biến thành một nhà lao có thể cầm tù cả thần ma.

“... Vương chỉ cần luyện hóa ấn ký sao sáu cánh trên lưng mình, sau đó bọn ta sẽ mặc cho Vương xử trí! Đến lúc đó, Vương muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu, tuyệt đối không ai có thể ngăn cản!” Tiếng nói của đại trưởng lão xa xăm truyền vào.

La Thần tức giận không thôi, một tay nện lên cánh cửa tầm cung, thế nhưng cánh cửa kia không hề nứt mẻ, không có chút dấu hiệu nào là sẽ mở ra.

Tất cả mọi nơi đều kín kẽ, nhìn không ra một chỗ hở nào.

Không có kẽ hở, dĩ nhiên là không mở ra được.

La Thần cụt hứng ngồi trong đại điện.

Ấn ký sao sáu cánh sau lưng bắt đầu nóng lên, cuối cùng trở nên nóng rực, tựa như muốn đốt ra một cái lỗ trên lưng y vậy.

Chỉ cần luyện hóa ấn ký sao sáu cánh trên lưng là y có thể rời khỏi cái lao ngục này, thậm chí có thể rời khỏi Ma giới bất cứ lúc nào, tự do ngao du trong tam giới.

Nhưng không biết tại sao, y vẫn rất chống cự việc luyện hóa ấn ký sao sáu cánh trên lưng. Trong tiềm thức của y, vẫn có một tiếng nói xa xôi đang ngăn cản y, đang khuyên nhủ y: Không được luyện hóa sao sáu cánh... Không được luyện hóa sao sáu cánh... Nếu như luyện hóa sao sáu cánh rồi, chàng sẽ không còn là người, chúng ta sẽ mất đi một tia liên hệ cuối cùng, ta cũng sẽ không tìm được chàng nữa...

Là ai? Người nào phải tìm được y?

Là cô gái trên quả cầu thủy tinh kia sao?

La Thần cau mày suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng thất bại lắc đầu.

Trí nhớ của y dường như sau khi trải qua cuộc hành trình nơi Nhân giới đã hỗn loạn rất nhiều.

Y biết y trải qua rất nhiều chuyện, bất kể là trước khi đi Nhân giới, hay là sau khi đến Nhân giới, nhưng hiện tại y lại không nhớ gì cả.

Làm sao bây giờ?

Ấn ký sao sáu cánh sau lưng La Thần càng lúc càng nóng rực, tựa như muốn thiêu đốt y.

Tuy là giọng nói trong tiềm thức vẫn ngăn cản y nhưng khát vọng đối với cô gái trên quả cầu thủy tinh kia áp đảo tất cả kiên trì và lòng tin của y.

Y muốn đi tìm cô!

Y muốn đột phá cái nhà lao này!

Y nhất định phải luyện hóa sao sáu cánh!

Dù cho luyện hóa sao sáu cánh đồng nghĩa với y sẽ không còn là y, y sẽ nắm giữ ký ức của Ma Vương đời trước truyền lại, e rằng sẽ biến thành một người khác hoặc một ma khác, y cũng sẽ không hối tiếc. Bởi y biết, cô gái trên quả cầu thủy tinh kia là những gì y khắc cốt ghi xương. Cho dù y có chuyển thế, cũng sẽ không quên ký ức đã khắc cốt ghi xương. Cho dù dung hợp ký ức của Ma Vương đời trước truyền lại cũng không thể loại bỏ cô khỏi tâm trí y.

Loại cảm giác này không cần cân nhắc, càng không cần mưu tính, mà là một loại bản năng.

Muốn ở bên cô, niềm tin này đã trở thành bản năng của y.

Lòng tin của La Thần ngày càng kiên định, ngày càng lớn mạnh, rất nhanh chóng ảnh hưởng đến thân thể y.

Trên tấm lưng bóng loáng từ từ hiện ra một hình vẽ sao sáu cánh.

Đó là ấn ký bẩm sinh của y nhưng lại bị y đè nén rất nhiều năm.

Lúc này đây, y lựa chọn không kiềm nén nữa, không tránh né nữa.

Đùng một tiếng, một cột sáng hình lục giác từ sau lưng La Thần bắn ra. Hình lục giác này trong phút chốc xuyên thấu qua tấm cung Ma Vương đang giam cầm y, bắn thẳng lên bầu trời đỏ như máu của Ma giới.

Trên trời truyền đến tiếng sấm ầm ầm, còn có tiếng rít của gió táp mưa sa, ánh chớp màu lam tím đùng đùng vang vọng trời cao.

Giữa những dị biến này, cột sáng hình lục giác bắn ra từ lưng La Thần cuối cùng để lại trên bầu trời Ma giới một ấn ký hình ngôi sao sáu

cánh, hoà lẫn cùng ấn ký trên lưng La Thần.

Ầm!

Một tiếng nổ vang trời, hình ngôi sao sáu cánh trên bầu trời nhanh chóng xoay tròn, vô số ngân hà như hồng thủy, nương theo đường dẫn của ngôi sao sáu cánh, từ bầu trời Ma giới truyền tống xuống, nhập vào ấn ký sao sáu cánh trên lưng La Thần.

La Thần khoanh chân ngồi giữa đại điện, hai tay nâng lên, ngửa đầu nhắm mắt, cảm nhận được ký ức của Ma Vương đời trước đánh thẳng vào cơ thể.

Vô số hình ảnh, nhân vật, chữ số cùng chữ viết ào ào mà đến, tranh nhau chen vào ngôi sao sáu cánh, chui vào tiềm thức La Thần.

Tiếp nhận toàn bộ ký ức cuồn cuộn như đại dương, trải qua vô số lần va chạm, quán triệt và dung hòa, tiềm thức của La Thần được mở rộng đến mức vô hạn, màu của thức hải cũng từ đỏ tươi chuyển thành màu lam, giống như biển Trầm Tinh của Nhân giới vậy.

Mở mắt ra, đáy mắt La Thần chợt lóe sáng, tựa như có vô số ngôi sao chuyển động trong mắt y.

Cùng lúc lấy được ký ức của Ma Vương đời trước truyền lại, ký ức ở Nhân giới bị phong ấn của y cũng được mở ra.

La Thần nheo mắt, đầu lưỡi đỏ tươi liếm đôi môi mỏng, mặt không đổi sắc phun ra ba chữ: “Vinh... Tuệ... Khanh...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 290: Nữ Chính Nữ Phụ Tranh Chớp (1)

 Mắt thấy phía trước đang nổi lên gió tanh mưa máu, Vinh Tuệ Khanh và A Quý cùng Mảo Tam Lang trù trừ hồi lâu, cuối cùng không dám đi lên chen chúc với nhiều tu sĩ như vậy. Bọn họ thấy rất rõ ràng, có hai tu sĩ Nguyên Anh ngự trang thành tu sĩ Kết Đan ở đằng trước.

Bản thân A Quý là động vật biển có tu vi Kết Đan, lại có thần thông đặc biệt nên tương đối nhạy cảm với tu vi của tu sĩ, tu sĩ tu vi dưới Hóa Thần cũng không thể che giấu trước mặt hắn. Đương nhiên Hóa Thần và trên Hóa Thần thì hắn sẽ không cảm ứng được, trừ phi hắn đột phá Kết Đan, tiến đến Nguyên Anh, mới có thể nhìn thấu lớp tu vi ngự trang của tu sĩ Hóa Thần.

Ở giới tu hành, nơi mà thực lực quyết định tất cả, đám tôm cá nhỏ tu vi cao nhất cũng không vượt Kết Đan như bọn họ không cần đi tham gia náo nhiệt làm gì.

Vinh Tuệ Khanh quyết định cùng Mảo Tam Lang và A Quý trở về.

Đi tới nửa đường, bọn họ gặp phải một nhóm người khác từ thuyền báu xuống.

Nhóm người này nghe nói là thấy có người cầm bảo bối nhật được trên Phù Đảo trở lại thuyền báu, nên bị hấp dẫn cùng xuống đây.

Bọn họ không ngờ thấy được Lang Thất.

Đương nhiên nó không phải đến để tìm kiếm bảo vật, nó là đến tìm người.

Nhóm Vinh Tuệ Khanh rời khỏi thuyền báu cũng đã mấy ngày rồi.

Tu sĩ khác đến rồi đi, đi rồi đến, cũng chỉ có nhóm Vinh Tuệ Khanh vẫn chẳng thấy tăm hơi.

Khăng Khăng sốt ruột, mỗi ngày đều nhắc với Xích Báo, cuối cùng nhắc mãi khiến Lang Thất phiền muộn không thôi, chủ động nhận phần việc về phía mình, sang đây tìm kiếm bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Vận khí của người thật không tệ, vừa đến đã tìm được bọn ta.” Nếu không phải bọn họ không muốn đi về phía trước nữa, Lang Thất có ở đây tìm cả đời cũng chưa chắc tìm thấy bọn họ.

Bởi vì đường đi trên Phù Đảo này vô cùng kỳ quái.

Đường vào cùng đường ra đều chỉ có một cái.

Thế nhưng sau khi bạn đi vào, lại phải đối mặt với vô số con đường nhỏ, cũng giống như cuộc đời vậy, có vô số ngã ba đường đợi bạn lựa chọn. Đi bên trái hay rẽ bên phải, đi thẳng hay lùi lại, mỗi sự lựa chọn, đều đại biểu cho kết quả khác nhau.

Cũng có rất nhiều tu sĩ tiến vào không ra được, bỏ mạng lại trên Phù Đảo.

Những tu sĩ này còn chưa phát giác ra, mỗi một tu sĩ ngã xuống nơi đây, sức mạnh của Phù Đảo liền tăng thêm một phần...

Lang Thất cười nói: “Các người muốn trở về thuyền, hay tiếp tục ở trên đảo này tìm kiếm báu vật?”

Vinh Tuệ Khanh đang định nói, dư quang khóe mắt bỗng nhiên thấy một người quen đang nở nụ cười âm hiểm với cô.

Vinh Tuệ Khanh tập trung nhìn kỹ, chính là Lỗ Oánh Oánh.

“Vinh Tuệ Khanh, không ngờ người chạy ra khỏi Thanh Vân Tông!” Không đợi Vinh Tuệ Khanh kịp phản ứng, Lỗ Oánh Oánh đã hét lớn một tiếng, đồng thời một tu sĩ áo xám đi ra từ phía sau nàng ta, ném một sợi dây thừng dài màu vàng sậm lên phía trên đầu Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm lại, bên tai nghe thấy tiếng rống giận của A Quý và Mỗ Tam Lang, sau đó liền mất đi ý thức.

Đợi đến khi cô tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong ở một sơn động u ám, tựa hồ cách bờ biển không xa, còn có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ bờ truyền đến bên tai.

Một tiếng xoẹt vang lên.

Vinh Tuệ Khanh hoảng hốt, phát hiện khăn che mặt của cô đã không còn ở trên mặt, cúi đầu nhìn lại, một gã đàn ông đang ngồi trên hai chân cô, vừa mới xé rách lớp áo ngoài của cô ra, ném sang mặt đất ẩm thấp bên cạnh.

“Hộ giáp của ngươi là cái gì? Làm sao một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn như ta cũng không thể gỡ ra?” Nam tu kia lại dùng sức túm lấy hộ giáp bó sát người Vinh Tuệ Khanh hòng kéo ra.

Hộ giáp siết chặt khiến Vinh Tuệ Khanh đau đớn.

“Ngươi dám động vào ta? Ngươi không muốn sống nữa sao?!” Vinh Tuệ Khanh nổi giận mắg, đồng thời âm thầm vận chuyển linh lực toàn thân một vòng, lại phát tu vi của mình hiện giờ cũng bị hạn chế rồi. Chỉ cần

cô vừa vận chuyển linh lực, sợi dây thường trói trên người cô liền phát ra ánh sáng màu vàng sậm, hấp thụ linh lực từ trên người cô.

Vinh Tuệ Khanh vùng vẫy hai lần, lại càng cảm thấy thân thể mềm nhũn, mồ hôi trên người đều chảy ròng ròng, không thể làm gì trừ quỳ rạp trên mặt đất thờ hồn hển.

“Tiểu mỹ nhân, ta đây tu luyện gần một ngàn năm rồi, vẫn chưa từng thấy mỹ nhân như nàng vậy. Không làm nàng một lần, vậy thật là uổng công tu luyện một ngàn năm rồi.” Bàn tay nam tu kia càng thêm đôi bại, sờ đôi chân nhỏ trần trụi của cô, từng bước từng bước hướng lên trên.

Vinh Tuệ Khanh cực lực vận chuyển Húc Nhật Quyết, mới đè ép được cảm giác mê man này xuống, cố gắng uy hiếp nam tu kia: “Người dám đụng, ta sẽ khiến người hối hận vì đã sinh ra!”

Nam tu kia ha hả cười lớn, một bàn tay dơ dáy đã sờ lên đùi Vinh Tuệ Khanh, lên tiếp nữa chính là chỗ hộ giáp ôm sát người cô, nam tu kia nhiều lần đều không cách nào gỡ hộ giáp khỏi người cô.

Cuối cùng nam tu kia không nhịn được, móc ra một con dao bạc sáng lấp lánh từ trong túi càn khôn của mình, nhắm chừng sẽ từ hộ giáp trước ngực của Vinh Tuệ Khanh cắt xuống.

Vinh Tuệ Khanh sợ hãi đến cực điểm, kim lòng khôngặng lớn tiếng kêu lên: “Thần thúc cứu ta!”

“Cứu người? Cho dù là Thiên Vương lão tử đến cũng không cứu được...” Nam tu kia còn chưa dứt lời, sơn động bọn họ đang ở bỗng mãnh liệt lắc lư lên xuống.

“Xảy ra chuyện gì?” Nam tu này đứng không vững, bị mặt đất lắc lư hất ngã xuống đất.

“Người có mạnh thật không hả? Làm sao còn chưa xong việc? Nhanh chóng cường hiếp cô ta, sau đó giết đi, tất cả bảo bối của cô ta đều là của người. Ta cho người biết, trên người cô ta có rất nhiều đan dược thất phẩm.” Lỗ Oánh Oánh lộ đầu vào, có hơi không vui mà hỏi. Nàng ta còn tưởng rằng rung động trong sơn động là vì nam tu kia cường bạo Vinh Tuệ Khanh mà ra, vô cùng không kiên nhẫn cũng có phần ghen tị.

Nam tu kia nhanh chóng bò dậy, xoa mồ hôi trên trán, nói: “Cô ta thật sự có thể luyện chế đan dược thất phẩm?” Tựa hồ hơi có ý không muốn giết Vinh Tuệ Khanh.

Lỗ Oánh Oánh cả giận nói: “Người đừng có nửa đường rút lui! Ta đã nói với người, bây giờ người muốn rút lui thì cũng đã muộn!” Vừa nói vừa chỉ về phía Vinh Tuệ Khanh quần áo xốc xếch đang nằm trên đất nói: “Nữ nhân này thủ đoạn độc ác, nếu người đã giở trò sòng sà mà không giết cô ta, với người mà nói, tuyệt đối là hậu hoạn vô cùng, nói không chừng người sẽ bị cô ta bắt lại, hành hạ cho người sống không bằng chết!”

Về mặt nam tu kia không tin, nói: “Cô ta mới tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, kém xa ta. Cô ta sao có thể là đối thủ của ta được?”

Lỗ Oánh Oánh cười lạnh nói: “Người không tin thì cứ thương hương tiếc ngọc đi! Người cũng đã biết, người không chỉ đắc tội với nữ nhân ác độc này, người còn đắc tội với Thanh Vân Tông nữa!”

Nam tu kia lập tức tỉnh ngộ, mặc dù có hơi hối hận, nhưng khi nhìn thấy dung mạo xinh đẹp không gì sánh được của Vinh Tuệ Khanh liền hung ác lên, đẩy Lỗ Oánh Oánh ra ngoài: “... Người chờ ở bên ngoài trước, rất nhanh ta sẽ xong việc.”

Lỗ Oánh Oánh hừ một tiếng, nở nụ cười ác độc với Vinh Tuệ Khanh: “Vị trí của người chẳng mấy chốc nữa sẽ thay người ngồi.”

Đi ra đến ngoài sơn động, Lỗ Oánh Oánh thở dài một hơi, hai tay hợp thành chữ thập hướng về phía bầu trời, lòng tràn đầy vui mừng.

Bách Hủy và La Xảo Tư lặng yên không chút tiếng động đi đến sau lưng Lỗ Oánh Oánh, hai luồng linh lực lặng lẽ phóng ra, đánh Lỗ Oánh Oánh ngã xuống mặt đất.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 291: Nữ Chính Nữ Phụ Tranh Đấu (2)

 La Xảo Tư biết tu sĩ bên trong, là người Lỗ Oánh Oánh thông đồng trên thuyền báu. Lúc đầu La Xảo Tư cũng không muốn quản chuyện của Lỗ Oánh Oánh, thế nhưng lo lắng ả ta cả gan làm loạn, sẽ ảnh hưởng đến mình, vậy nên vẫn âm thầm chú ý ả.

Lúc trước La Xảo Tư dạo qua Phù Đảo một vòng, không tìm được pháp bảo hay công pháp gì, biết rằng nơi đây hẳn là không có cơ duyên của mình, thế nên trở về sớm.

Đến khi Lỗ Oánh Oánh trở lại, La Xảo Tư đang nhắm mắt dưỡng thần.

Lỗ Oánh Oánh khẽ kêu một tiếng “Vinh Tuệ Khanh”, khiến La Xảo Tư hoàn toàn bừng tỉnh. La Xảo Tư theo Lỗ Oánh Oánh ra khỏi khoang cuối, nhìn ả ta đi lên lầu một, chui vào phòng của tu sĩ Kết Đan kia.

Sau khi Bách Hủy lên Phù Đảo thấy được tràng cảnh ở sơn trang Đóa Linh, trở về thuyền báu, cũng nhìn chăm chăm Lỗ Oánh Oánh, vừa lúc đụng độ với La Xảo Tư.

Sau khi hai người giao thủ, phát hiện đều có cùng mục tiêu, cũng không có ác ý với đối phương, bèn quyết định liên thủ với nhau, nhìn xem rốt cuộc Lỗ Oánh Oánh muốn làm gì.

Hai người họ một đường theo dõi Lỗ Oánh Oánh trở lại Phù Đảo.

Có điều vì lần này Lỗ Oánh Oánh đã thuyết phục được đại tu sĩ tu vi Kết Đan hậu kỳ cùng nhau đi lên Phù Đảo, để đề phòng bị đại0tu sĩ này phát hiện mục đích thật sự của họ, Bách Hủy và La Xảo Tư không thể làm gì khác hơn là theo đuôi từ đằng xa, cũng không dám đến thật gần.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Lỗ Oánh Oánh và tu sĩ Kết Đan bắt Vinh Tuệ Khanh tới nơi này rồi, họ mới vừa theo đến.

Lời ấy của La Xảo Tư, Bách Hủy không phải chưa nghĩ đến. Hơn nữa, bản thân cô ta tu luyện mị thuật, đối với chuyện giữa nam nữ cũng không để bụng, trong chốc lát cũng ngập ngừng lưỡng lự.

“Ta đi theo là lo Lỗ Oánh Oánh gặp rắc rối, liên lụy ta. Người đi theo để làm gì? Lẽ nào cũng mơ ước bảo bối trên người Vinh Tuệ5Khanh?” La Xảo Tư truyền âm hỏi Bách Hủy, bởi lo lắng tu sĩ Kết Đan bên trong tu vi quá cao, sẽ nghe thấy cuộc đối thoại của họ.

Bách Hủy cúi đầu, nhìn Lỗ Oánh Oánh nằm bất tỉnh trên mặt đất, truyền âm trở về nói: “Vinh Tuệ Khanh đã cứu ta một lần, ta chỉ trả lại một nhân tình mà thôi.” Người tu hành, rất kiêng kỵ việc nợ ơn người khác.

La Xảo Tư cười khẽ, mắt nhìn ra biển khơi: “Ra là thế, vậy ta đây cũng không cần người.”

Bách Hủy khẽ cắn môi, đang muốn xông vào thì Lỗ Oánh Oánh tỉnh dậy, sờ sau gáy, ngẩng đầu nhìn thấy La Xảo Tư, còn có một nữ tu thoát nhìn rất quen mắt, lập tức lớn4tiếng kêu lên: “Có người đến! Mau ra đây cứu ta!”

Bách Hủy và La Xảo Tư không chút do dự đồng loạt ra tay.

Tay Bách Hủy bắn ra một cây kim châm ngắn màu bạc sáng bóng, ghim vào trái tim Lỗ Oánh Oánh.

Còn La Xảo Tư cầm một thanh kiếm thép nhìn qua có vẻ tầm thường, đâm xuyên qua trước ngực Lỗ Oánh Oánh.

Hai luồng linh lực nương theo lưỡi dao sắc bén tiến nhập vào tâm mạch của Lỗ Oánh Oánh, chặt đứt toàn bộ.

Lỗ Oánh Oánh trợn trừng hai mắt, phun một ngụm máu tươi ra, mềm nhũn ngã xuống.

Trong đại điện Thanh Vân Tông cách xa vạn dặm, mệnh bài của Lỗ Oánh Oánh chia năm xẻ bảy, từ trên kệ rớt xuống.

Đệ tử canh giữ đại điện nghe tiếng chạy đến, nhìn thấy tấm mệnh bài bị vỡ nát của Lỗ Oánh Oánh, thở dài nhặt lên: “Lại một đệ tử bỏ mình.”

Phía trước sơn động trên Phù Đảo, Bách Hủy nhìn thoáng qua La Xảo Tư: “Người ở nơi này canh chừng, ta đi vào.”

La Xảo Tư kéo thi thể Lỗ Oánh Oánh ra biển, xoay người lại xua tay: “Tự mình cẩn thận.”

Bách Hủy hít sâu một hơi, triển khai đỉnh cấp mị thuật, một mùi hương như hương lan thoang thoang bay vào trong sơn động.

Tu sĩ Kết Đan đã thay đổi tới pháp bảo thứ ba mà vẫn không thể xé rách bộ hộ giáp trên người Vinh Tuệ Khanh, nhất thời tức giận vô cùng, thu hồi dây thừng đang trói Vinh Tuệ Khanh về, cầm trong tay, quất mấy roi về phía cô.

Vinh Tuệ Khanh kêu thảm một tiếng, theo bản năng nghiêng đầu sang, tránh thoát được gai nhọn trên sợi roi, nhưng vai trái lộ ra ngoài lại bị đánh đến máu me đầm đìa.

Máu tươi đỏ thắm, da thịt trắng như tuyết, dung nhan diễm lệ không gì sánh được, khiến cho tên tu sĩ Kết Đan bỗng nhiên có cảm giác vui vẻ khó mà diễn tả bằng lời.

“Há, không ngờ rằng đánh mỹ nhân như người cũng có thể khiến ta toàn thân vui sướng!” Tu sĩ Kết Đan cười lớn, trường tiên trong tay vung vẩy, rít một tiếng, lại đánh về phía Vinh Tuệ Khanh một lần.

Vinh Tuệ Khanh nghe tiếng roi vụt qua, vội nghiêng người về bên kia, gai nhọn trên roi lại xoẹt qua người cô lần nữa, lần này là ở cánh tay phải bị lộ ra ngoài.

Hộ giáp ôm sát người chỉ bảo vệ những bộ phận quan trọng trên cơ thể cô không bị tổn thương, lại không ngăn cản được thương tổn nơi bả vai, cánh tay và chân cô.

Vinh Tuệ Khanh nhìn ra tu sĩ này hơi có khuynh hướng hành hạ điên cuồng, vội cắn chặt răng, không rên không la một tiếng, miễn cho kêu lên khiến đối phương càng thêm hưng phấn.

Vụt!

Lại một roi nữa, lúc này, tu sĩ Kết Đan dùng hết mười phần sức lực, dường như muốn đánh chết Vinh Tuệ Khanh mới thôi!

Vinh Tuệ Khanh bị linh lực của đối phương đè ép khóa chặt không thể động đậy, ngay cả đầu cũng không thể tự do chuyển động, chỉ phải trừng mắt nhìn trường tiên của đối phương vụt đến, trong lòng thống khổ hối hận tới cực điểm, cuối cùng kêu lớn một tiếng “Thần thúc!” rồi định nhắm mắt chờ chết.

Cô vừa la lên, tiếng trường tiên rít gào dường như liền động lại, dừng ở không trung, chỉ cách mũi Vinh Tuệ Khanh một tấc.

Trong lỗ mũi Vinh Tuệ Khanh thậm chí có thể ngửi được một mùi máu khiến người ta muốn nôn ra, không biết nó đã ngấm máu của bao nhiêu người...

“Người đang làm gì vậy?” Tiếng nói của Bách Hủy vang lên trong sơn động, một đôi mắt mị hoặc nhìn về phía tu sĩ đang vung roi đằng kia.

Tu sĩ kia vẫn đang duy trì dáng vẻ vung roi, dừng lại một giây, sau đó tựa như mới bừng tỉnh lại, cái đầu có hơi cứng ngắc dịch chuyển sang, hai con mắt chuyển đến trên người Bách Hủy, sau đó lại từ trên người Bách Hủy chuyển mắt nhìn xuống mặt đất sơn động.

Vinh Tuệ Khanh máu me đầm đìa đang nằm trên mặt đất. Đôi mắt nhắm chặt, không biết sống hay chết.

Bách Hủy giật mình, nhanh chóng muốn dời tầm mắt đi, bước đến bên người tu sĩ kia, vươn cánh tay ngọc thon dài, phủ lên trên ngực tu sĩ kia, nũng nịu lên tiếng: “Nữ nhân kia, nào tốt như ta? Đại gia, không bằng để ta tới hầu hạ ngài đi?” Bách Hủy vận chuyển đỉnh cấp mị thuật tới mức cực hạn, từng luồng từng luồng hương lan chui vào trong mũi tu sĩ Kết Đan.

Tu sĩ Kết Đan lúc đầu còn hơi kinh ngạc, ngay sau đó đã bị Bách Hủy làm cho đầu óc mê muội. Hơn nữa hắn vẫn đang ở trạng thái phấn khởi, lại không chiếm được cách giải quyết, coi như bây giờ là quỷ dạ xoa nhào lên, hắn là hắn cũng tùy theo, huống hồ Bách Hủy lại là một nữ tu yếu điệu đến nhường này?!

Hai người ôm nhau, thở hỗn hển, nhanh chóng cởi hết y phục, lăn vào trong góc tối của sơn động.

Rất nhanh chóng, tiếng thở dốc nặng nề của đàn ông, tiếng va chạm mạnh mẽ của thân thể, vang lên ngay trong sơn động.

Vinh Tuệ Khanh lơ mờ mở mắt, tựa hồ thấy La Thần đang ở trên đỉnh sơn động nhìn cô, nhất thời mê man, hỏi nhỏ: “Ta đã chết sao? Thần thúc, chàng tới đón ta sao?” Nói rồi vươn cánh tay phải đầm đìa máu tươi, hướng về phía đỉnh sơn động vẫy vẫy.

La Thần vô cùng kinh ngạc, y không nghĩ tới, cho dù y ẩn thân, Vinh Tuệ Khanh cũng có thể thấy được y.

Thấy dáng vẻ Vinh Tuệ Khanh chật vật như vậy, La Thần bỗng chốc do dự.

Y dung hợp ký ức của Ma Vương đời trước, cuối cùng luyện hóa được ấn ký sao sáu cánh trên lưng, trở thành Ma Vương chân chính, cũng là người đứng đầu Ma giới. Y lúc này là La Thần, mà cũng không phải là La Thần.

Ký ức thuộc về La Thần đã bị đè nén ở một góc rất nhỏ, phần lớn ý thức của y đều đã bị ký ức của Ma vương đời trước chiếm cứ.

Trên vai y gánh vác hưng suy thăng trầm của Ma giới, mà cảm giác làm người ngán ngùi đã từng trải qua, y đã gần như quên hết.

Chỉ có ký ức liên quan tới Vinh Tuệ Khanh vẫn tồn tại trong trí nhớ của y, sống động như vậy, lại làm y khó chịu đến thế.

Y không hiểu gì cả, tại sao bản thân mình từng có những thứ tình cảm đáng buồn nôn như yêu mến, thương tiếc, thậm chí là cưng chiều của Nhân giới này chứ?

Y là kẻ đứng đầu Ma giới máu lạnh, vô tình, vô tâm, vô nghĩa, cũng vô thiện.

Đi đến Nhân giới chỉ để quan sát chúng sinh, sao lại có thể có có bất kỳ dây dưa nào với loài người nhỏ bé như kiến hôi kia?

Sao y lại có một chút không đành lòng và rung động với cô gái Nhân giới cả người đầy máu dơ dáy này? Coi như bọn họ trước đây từng có thân mật da thịt, thế nhưng đã trở thành quá khứ, hiện tại bọn họ đã chân chính là người của hai thế giới khác nhau, không thể có quan hệ gì nữa.

La Thần nỗ lực không nghĩ đến tại sao mình ở Ma giới nghe một tiếng hô gọi, liền lập tức phá tan cánh cửa giữa hai giới, đi đến trên Phù Đảo, cũng không muốn nghĩ tại sao khi mình biết tên nam tu nhân loại kia muốn đánh đập cô, y lại ra tay ngăn chặn hành động của tên kia. Y chỉ biết, bản thân y đi tới nơi này, chỉ là để kiểm tra một chút xem Phù Đảo của y ra sao, cũng không có bất kỳ nguyên nhân nào khác. Một chút cũng không có, nếu có, chỉ là do trùng hợp...

La Thần lạnh lùng nhìn Vinh Tuệ Khanh, cũng không đáp lời, cũng không bay từ trên đỉnh sơn động xuống.

Y đứng giữa không trung, áo choàng dài sau lưng không gió mà bay, như cơn sóng gợn lăn tăn.

Một mái tóc đen khoác ở sau đầu, không giống như lúc trước còn ở Nhân giới, cuộn thành một búi tóc trên đỉnh đầu.

Vinh Tuệ Khanh hôm nay bị kinh hách quá độ, vừa rồi lại bị sợi dây thừng màu vàng sậm kia hấp thu không ít linh lực, toàn thân mệt mỏi vô cùng, cánh tay đưa lên không trung cũng không được bao lâu đã không chịu nổi nữa, vô lực rũ xuống.

Ý thức Vinh Tuệ Khanh càng lúc càng hỗn loạn, lẩm bẩm: "... Chẳng lẽ không phải là Thần thúc? Chàng làm sao biến thành bộ dáng này? Trên trời chơi vui không? Chàng cũng không nguyện ý xuống đây cùng ta phải không? Đừng lo, núi không đến chỗ ta, vậy ta đến chỗ núi*. Thần thúc, đợi ta một chút nữa, ta liền đến bên chàng..." Tiếng nói của Vinh Tuệ Khanh ngày càng nhỏ, hơi thở ngày càng yếu ớt, đôi mắt cũng dần dần khép lại.

* Núi không đến chỗ ta, vậy ta đến chỗ núi: trích từ giáo lý đạo Islam (Hồi giáo), ý chỉ nỗ lực vì mong muốn trong lòng, cách này không được thì thử cách khác; còn có ý nếu như đối phương không chủ động với với mong muốn của mình, thì mình cần chủ động thực hiện cho đối phương hiểu.

La Thần đang đứng giữa không trung quan sát Vinh Tuệ Khanh thì bỗng đột nhiên cảm thấy một sức mạnh dẫn dắt vết máu trên thân thể Vinh Tuệ Khanh truyền tới y, khiến y không tự chủ được từ giữa không trung bay xuống.

Đi đến bên người Vinh Tuệ Khanh, La Thần chậm rãi quỳ một chân xuống, vươn tay ra, cầm mạch của cô, nhẹ nhàng thăm dò, sau đó tựa như bị bỏng mà hất cổ tay của cô ra. Y đang làm gì thế này?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 292: Ai Nhớ Ai Hơn

 Đối với tu sĩ Nhân giới mà nói, nếu ma khí truyền vào thân thể của bọn họ, sẽ dần dần bị biến đổi, cuối cùng ma hóa, bị Ma giới hấp thu. Giống như Lang Thất vậy, nó bị ma khí ở nơi Âm Tê tập kích, chính vì thế mà mọc sừng, ngay cả đuôi sói cũng đã bị biến đổi. Đến khi cánh cổng Ma giới mở rộng, suýt chút nữa nó đã bị hút vào.

La Thần thối khí xong mới nhớ ra vấn đề này, trong phút chốc liên trầm mặc không thôi, y vẫn duy trì tư thế nửa quỳ, trong lòng suy nghĩ muốn bỏ Vinh Tuệ Khanh trên mặt đất, nhưng thân thể tựa như lại không nghe sai khiến, vẫn kéo cô vào, tựa trong lòng y. Gò má của cô nằm ở nơi y vừa cúi đầu liền có thể chạm đến.

Bả vai, cánh tay và đùi Vinh Tuệ Khanh đều là những vết roi cùng vết máu loang lổ. Máu cũ vừa cầm lại, máu mới lại chảy ra. Môi cô vì mất máu quá nhiều đã trở nên trắng bệch tái mét.

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh một lát, một tay đấu tranh nâng lên, run rẩy lướt nhẹ qua miệng vết thương của Vinh Tuệ Khanh. Đầu ngón tay lướt qua, vết máu cầm lại, lộ ra da thịt trắng nõn không tì vết bên dưới vết bẩn. Những chỗ vết roi máu thịt lẫn lộn được đầu ngón tay của La Thần lướt qua, dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được dần dần khép lại như ban đầu.

Hô hấp Vinh Tuệ Khanh dần dần ổn định lại, không còn thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít. Sắc môi cũng dần hồng hào trở lại, khẽ khép, tựa như hoa anh đào dưới cơn mưa nhỏ thảng thự, dự người đến hái.

Ma xui quỷ khiến La Thần cúi đầu xuống, không chịu nổi mà ấn môi mình lên môi Vinh Tuệ Khanh. Lúc đầu y chỉ định lướt qua, kết quả vừa chạm đến đôi môi mềm mại đến không thể tưởng nổi của Vinh Tuệ Khanh, ý thức của y liền bị quăng lên chín tầng mây.

Đôi môi y bao lấy đôi môi Vinh Tuệ Khanh, mút liếm hết lần này đến lần khác, giống như ong mật đang hút mật, bọc lấy nụ hoa, lại vừa tựa như con ma men khát nước mấy trăm năm gặp rượu được ủ, kẻ tham ăn đói bụng đã lâu gặp được thức ăn ngon, không ngừng mà nuốt mà nhai, không nuốt sạch mỹ vị ấy xuống bụng thì sẽ không ngừng.

Tiếng vui thích của Bách Hủy và tu sĩ Kết Đan kia càng lúc càng lớn, từ góc tối trong sơn động truyền tới, quanh quẩn trong sơn động yên tĩnh càng rõ ràng.

Tiếng rên rỉ và thở gấp do tình dục không thể áp chế, cùng hương thơm như hoa lan do Bách Hủy vận chuyển mị thuật đỉnh cấp tới mức cực hạn đều truyền đến.

Hô hấp của La Thần cũng nặng nề theo. Thân thể y dường như nhớ lại đã từng có một hồi thịnh yến cuồng hoan, mỗi một chỗ trên toàn thân y đều đang kêu gào đòi ôn lại chuyện cũ.

Ý thức cùng sự kìm nén mà La Thần đã trang bị rất lâu âm ỉ dần dần tắt. Một tay y phất lên, bên trong sơn động liền mở ra một không gian đơn độc. Áo choàng dài xoay chuyển, bọc thân thể là lượt đang mặc hộ giáp vào trong. Sau một khắc, trong sơn động đã trống tuếch không còn lại gì. Vinh Tuệ Khanh và La Thần đều biến mất.

Mà ở một nơi khác, trong không gian nhỏ hẹp không biết tên, xuất hiện thân ảnh của La Thần và Vinh Tuệ Khanh. La Thần vẫn duy trì tư thế nửa quỳ, ôm Vinh Tuệ Khanh vào trong lòng.

Vinh Tuệ Khanh dù sao cũng là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, sau khi ngoại thương khỏi hẳn, linh lực liền vận chuyển trở lại như bình thường.

Tuy rằng bên trong hơi thở La Thần mớm vào kia có ma khí, thế nhưng hơi thở của người đứng đầu Ma giới rốt cuộc vẫn không giống người thường.

Ý thức Vinh Tuệ Khanh từng bước khôi phục, đôi mắt có phần tan rã dần dần có tiêu cự.

Cô tập trung nhìn gương mặt vừa quen thuộc, vừa xa lạ trước mắt, Vinh Tuệ Khanh nâng một tay lên, xoa mặt La Thần.

“Không phải ta đang nằm mơ chứ? Thật là chàng sao? Thần thúc? Chàng làm sao... lại biến thành thế này?”

La Thần cọ xát khuôn mặt lên bàn tay Vinh Tuệ Khanh, vốn không muốn để ý đến cô, nhưng trong cổ họng lại phát ra một tiếng “ừm” trầm thấp, thể hiện sự cứng chiều không thể nghi ngờ, trên mặt lại vẫn là dáng vẻ đăm đăm quyết tuyệt, có vẻ vô cùng mâu thuẫn.

Vinh Tuệ Khanh lại hết sức quen thuộc với loại mâu thuẫn này.

Dường như La Thần trước mặt cô luôn có vẻ mâu thuẫn trùng điệp.

“Ta biết, Thần thúc của ta đã trở về.” Vinh Tuệ Khanh cười ôm chặt cổ La Thần, gò má của cô kề thật sát với gò má La Thần: “Về sau không rời bỏ ta nữa, có được không? Chúng ta sẽ luôn cùng nhau.”

La Thần cau mày, muốn nói không được. Nhưng trong miệng, cũng chỉ phát ra một chữ “Được”. Cái chữ “Không” kia dường như đã bị y nuốt mất.

Vinh Tuệ Khanh kích động đến toàn thân run rẩy, thì thầm bên tai La Thần, không ngừng nói ra nỗi khổ tương tư, niềm đau ly biệt, nói đến buổi tối cô độc, cô nhìn La Thần chìm vào giấc ngủ trong quan tài thủy tinh.

La Thần lặng lẽ nghe, không nói được lời nào, cánh tay lại càng ôm cô chặt hơn, tựa đầu chôn vào cổ cô, hít một hơi thật sâu, tiếng nói trầm thấp nghèn nghẹn quanh quẩn bên tai Vinh Tuệ Khanh: “... Khanh Khanh... Khanh Khanh... Ta cũng nhớ nàng.” La Thần tựa như phải mất sức chín trâu hai hổ để nói ra câu đó, trên trán toát ra từng giọt mồ hôi to.

Thật sự là Thần thúc!

Tiếng nói của La Thần cổ vũ Vinh Tuệ Khanh, cô càng ôm lấy La Thần thật chặt, dán cả thân thể mình lên.

Thân thể nóng hôi hổi, mềm mại quăn quạ, như muốn khiến cho sắt cứng rồi cũng hóa mềm*.

* Sắt cứng rồi cũng hóa mềm: sắt cứng sau khi trải qua trăm lần luyện kim cũng biến thành mềm dẻo đến độ có thể quăn được quanh ngón tay, ý chỉ sự bất lực sau khi nếm trải thất bại, về sau được dùng để chỉ người có tính cách cứng cỏi kiên quyết rồi cũng trở thành dịu dàng.

Ngón tay của La Thần đè lên trên hộ giáp của Vinh Tuệ Khanh, nhẹ nhàng kéo xuống, hộ giáp mà tu sĩ Kết Đan dùng tất cả pháp bảo để gỡ đều không gỡ được giờ lại dễ dàng rơi ra.

Ánh mắt La Thần dừng trên hộ giáp. Đó là hộ giáp mà năm đó y ở Nhân giới tự mình luyện chế cho Vinh Tuệ Khanh, là dùng lông đuôi phượng hoàng của mẹ Vinh Tuệ Khanh để lại cho cô mà làm thành, ngoại trừ chính Vinh Tuệ Khanh và y thì không ai có thể cởi hộ giáp này ra được.

Vinh Tuệ Khanh không giãy giụa, không chống cự, mềm mại dán đến bên người La Thần, thân thể trần trụi lộ ra từ trong hộ giáp, phát ra ánh

sáng nhàn nhạt trong không gian có chút mờ tối này.

La Thần trải áo choàng lên mặt đất, đồng thời ôm Vinh Tuệ Khanh đặt lên.

Không gian này là do La Thần vừa mở ra, mặt đất không phải ngọc cũng không phải đá, dường như còn hơi mềm mại, giẫm lên trên giống như đang bước đi trong mây vậy.

Vinh Tuệ Khanh nằm trên áo choàng của La Thần, đôi mắt sáng quắc không hề chớp nhìn La Thần chăm chú, như rất sợ cô vừa nhắm mắt lại, La Thần liền biến mất không thấy nữa.

“Nàng nhớ ta vậy sao?” Gương mặt lạnh như băng của La Thần rốt cuộc cũng có một tia rung động.

Vinh Tuệ Khanh dùng sức gật đầu: “Chàng nhớ ta sao?”

La Thần gật đầu.

Vinh Tuệ Khanh cũng đưa tay ra, vuốt quần áo trên người La Thần, từng chút một cõi xuống cho y.

La Thần run lên, ném quần áo trên người sang một bên.

Bọn họ đã chia lìa không biết bao lâu.

Khóe môi La Thần cong lên đầy vui sướng, cúi người xuống hôn gò má của cô.

Vinh Tuệ Khanh ôm lấy đầu y, dịu dàng đón lấy nụ hôn của y, lúc thì ngậm môi của y vào, lúc thì buông ra, đầu lưỡi trêu chọc đầu lưỡi y, răng môi không ngừng va chạm, dịu dàng khiến La Thần cảm thấy xa lạ.

La Thần thở hỗn hển tránh khỏi nụ hôn của Vinh Tuệ Khanh, hai cánh tay tách ra, chống ở hai bên đầu Vinh Tuệ Khanh, thấp giọng nói: “Nàng... không giống lúc trước.”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười kéo y xuống lần nữa, ôm lấy đầu y, môi dán môi, nhẹ giọng nỉ non: “Chàng cũng không giống như trước. Nhưng ta không để bụng. Ta biết chàng chính là chàng, mặc kệ chàng biến thành gì, ta đều nhận ra được. Người tu hành, lớp vỏ bên ngoài có gì quan trọng?” Tiếng nói nhẹ nhàng phun ra, dán lên đôi môi La Thần, tiến thẳng vào trong lòng y.

Tự chủ của La Thần hoàn toàn sụp đổ.

“... Đau.” Thân thể mềm mại không xương của Vinh Tuệ Khanh nhất thời cứng ngắc.

Hà...

La Thần thở một hơi thật dài, cúi đầu, lại cúi người xuống lần nữa, môi dán sát vào môi Vinh Tuệ Khanh, bắt đầu hôn cô thêm lần nữa.

Lúc này đây, nụ hôn của y không còn đáng vẻ quý trọng đến không dám đụng vào, mà là mang theo ba phần khiêu khích, ba phần đòi hỏi, còn có ba phần cấp thiết. Đầu lưỡi dày dặn tiến vào trong miệng cô, bắt đầu bất chấp mà quấy nhiễu, tìm kiếm cho đến khi tìm được cái lưỡi thơm tho mềm mại của Vinh Tuệ Khanh, mới cắn chặt, mút vào từng ngậm từng ngậm.

Tay La Thần cũng không nhàn rồi.

Vinh Tuệ Khanh mơ hồ đáp lại nụ hôn kích thích của La Thần, thân thể cô cuối cùng đã chuẩn bị xong.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 293: Triều Miên

 Cái mũi Vinh Tuệ Khanh đau xót, suýt nữa thì rơi lệ, vội vàng ôm chặt La Thần, dụi đầu vào hõm vai y, lau hết nước mắt vừa mới chảy ra.

La Thần cảm nhận được nước mắt của Vinh Tuệ Khanh, chỉ cảm thấy đầu vai nóng rực, đau nhức như bị lửa thiêu đốt.

“Đừng khóc, đừng khóc...” La Thần nhẹ nhàng nỉ non, nghiêng mặt sang, hôn lên khuôn mặt Vinh Tuệ Khanh, hôn xuống từng giọt từng giọt nước mắt của cô.

Nước mắt Vinh Tuệ Khanh càng rơi nhiều hơn.

“A...” La Thần khẽ kêu một tiếng.

La Thần chứng kiến vẻ đau khổ trên mặt Vinh Tuệ Khanh, biết cô vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng, không khỏi có chút chua xót trong lòng. Thật ra y nhớ rất rõ, nhớ kỹ thiếu nữ ở trước mặt y nhiệt tình lại có phần ngang ngược kia, trong lúc vui sướng, thậm chí cô chỉ lo cho cảm nhận của mình, chưa từng ẩn nhẫn và xu nịnh như vậy.

Là chia lìa lâu ngày khiến cho cô lo được lo mất sao?

Nghĩ vậy, trong lòng La Thần lại có thêm một tia thương tiếc mà chính y cũng không phát giác được.

Lòng của phụ nữ một khi đã mở rộng, thân thể cũng liền mở ra.

Vinh Tuệ Khanh còn cảm thấy như chưa đủ. Y lấp đầy thân thể và trái tim cô, không lưu một chút khe hở. Một mảnh không trọn vẹn trong sinh mệnh của cô dường như đã được đắp vào, cả thân thể đều mở rộng ôm ấp, nghênh đón một nửa thất lạc của mình.

Cô và y vốn là một thể, như hiện nay, chỉ là hai người không trọn vẹn cuối cùng đã tìm được một nửa kia của mình mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh ôm chặt lấy La Thần.

La Thần bảo vệ đầu cô, đẩy mạnh cô lên phía trên, suýt nữa trượt ra khỏi áo choàng của La Thần.

Người là địa ngục của ta, ta là thiên đường của người.

Thiên đường và địa ngục, vốn chỉ cách nhau một đường kẻ.

La Thần bị động tác của Vinh Tuệ Khanh làm cho nóng ruột như điên, rõ ràng trong lòng có hàng nghìn hàng vạn câu hỏi muốn hỏi, nhưng giờ khắc này một chút suy nghĩ cũng không phân tách ra được, y thầm muốn theo cô vui sướng, cho cô tất cả những gì y có thể có. Cho dù là cái mạng này, nếu cô muốn, vậy liền cho cô thôi...

“Xong chưa? Ta sắp không chịu nổi nữa...”

Trong không gian nhỏ hẹp phiêu tán ra một làn hương, ngửi vào khiến thần hồn say mê, so với mùi hương trong mũi thuật đỉnh cấp của Bách Hủy không kém bao nhiêu.

Đây là không gian La Thần mở ra, đối với tất cả mọi thứ ở nơi này là chân chính “cảm động lây”.

Không khí trong không gian phiêu tán một chút hương thơm, không thoát được mũi của La Thần.

Y nhắm mắt lại, ôm chặt Vinh Tuệ Khanh.

“Khanh Khanh! Khanh Khanh!” La Thần bỗng nhiên gấp gáp hô tên Vinh Tuệ Khanh.

La Thần nằm bên người cô, hai mắt nhắm thờ nhìn lên “bầu trời sao” do chính mình tạo ra.

Vinh Tuệ Khanh tiến tới, tựa đầu lên vai y, cười ngọt ngào: “Thần thúc, lần này chàng không đi nữa chứ?! Làm sao chàng thoát khỏi quan tài thủy tinh được?”

La Thần nhắm mắt lại, không nói gì.

Trên da thịt màu đồng còn lưu lại từng giọt mồ hôi trong suốt, từng giọt từng giọt, phát ra ánh sáng lộng lẫy như trên châu trong không gian mờ tối.

Vinh Tuệ Khanh đợi trong chốc lát, thấy La Thần còn không lên tiếng, không khỏi nghiêng đầu nhìn y.

La Thần cười khê: “Đến lúc thì thoát ra thôi.” Nói xong nhìn Vinh Tuệ Khanh thật sâu: “Nàng hỏi cái này làm gì?”

Vinh Tuệ Khanh nghiêng đầu nói: “Ta nghĩ chàng còn ở đó ngủ say, một lòng muốn đi tìm bè nổi, để về sau tìm chàng trong đại dương. Sau đó lại nghe nói Long Thần xuất hiện, liền muốn cùng thuyền báu ra biển tìm kiếm Long Thần. Tìm được Long Thần là có thể thực hiện ba nguyện vọng. Ta có rất nhiều nguyện vọng cần thực hiện.”

La Thần cười khê, ngồi dậy vẫy hai tay một cái, một bộ y phục màu xanh khói xuất hiện trên người y.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ ngồi xuống, mặc lại hộ giáp ban nãy La Thần đã cởi ra lên người.

La Thần đợi Vinh Tuệ Khanh mặc xong, nắm lấy cánh tay cô, đi tới giáp ranh không gian: “Nàng ra trước đi, ta sẽ theo sau tìm nàng.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 294: Ai Là Cường Giả

 La Thần đẩy tay Vinh Tuệ Khanh ra, nhẹ nhàng từ tốn, lại kiên định: “Nàng đi ra ngoài trước, sau đó ta lại đi tìm nàng.” Nói rồi, cánh tay hơi dùng lực một chút, ma lực tràn ra, đẩy Vinh Tuệ Khanh ra khỏi không gian của y.

La Thần là chủ nhân Ma giới, tu vi đã sớm khôi phục, cho dù không khôi phục, cứ lấy tu vi lúc trước là tu sĩ Kết Đan, Vinh Tuệ Khanh cũng không phải là đối thủ của y.

Vinh Tuệ Khanh chưa kịp chống cự chút nào đã bị La Thần đẩy ra khỏi không gian kia, ngã xuống trên mặt đất sơn động.

Không gian La Thần mở ra lập tức biến mất khỏi sơn động, vừa may tránh thoát khỏi một thần thức cực mạnh quét tới.

Trên biển Trầm Tinh, người áo đen bịt mặt cầm lưỡi hái đang đứng đằng sau tầng mây, giải phóng thần thức điều tra khắp xung quanh: “Rõ ràng cảm nhận được y đã trở về, sao đột nhiên lại không thấy đâu?”

...

“Thần thức?!” Vinh Tuệ Khanh đứng trong sơn động, kinh hoảng nhìn chung quanh, cuối cùng vẫn không thấy hình bóng La Thần đâu.

Lẽ nào một trận tình cảm mãnh liệt vừa nãy chỉ là một giấc mộng xuân thôi sao?

Vinh Tuệ Khanh buồn bã đứng nơi đó, trong lòng nửa tỉnh nửa mê, trong đầu cũng là một mảnh mơ hồ.

Trong lòng hỗn loạn, linh lực trong gân mạch của cô vận chuyển thật nhanh, hơi có dấu hiệu mất khống chế.

“Cô ở đây ư? Bách Hủy đâu?” Một giọng nói lạnh lẽ truyền tới lỗ tai Vinh Tuệ Khanh.

Toàn thân Vinh Tuệ Khanh run lên, lập tức tỉnh táo lại. Nguy hiểm thật, vừa rồi cô thiếu chút nữa “tẩu hỏa nhập ma” rồi...

Vinh Tuệ Khanh quay đầu, nhìn thấy La Xảo Tư đứng sau lưng cô, nhìn như nhàn nhã, nhưng toàn thân lại cảnh giác nhìn cô.

“A... Chưa từng sung sướng như vậy bao giờ, có phải nàng là nữ tu của Bách Mị Môn không? Có phải nàng đã luyện mị thuật không? A... Thêm lần nữa... Dùng sức... Nhanh một chút nữa...” Trong góc tối sơn động, truyền đến tiếng kêu lớn vô cùng vui sướng của nam tu kia, còn có tiếng cơ thể va chạm.

La Xảo Tư hơi đỏ mặt, biết chắc chắn Bách Hủy đang ở nơi nào, không khỏi liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh,5hơi ganh ghét nói: “Suy cho cùng là nhân vật chính, loại chuyện như vậy cũng đều có người thay cô làm.”

Vinh Tuệ Khanh không để ý tới nàng ta, nhẹ nhàng đi vào trong sơn động, không biết Bách Hủy rốt cuộc ra sao rồi.

Trong góc tối của sơn động, thân thể Bách Hủy trần truồng, ngồi trên người nam tu, đang nhanh chóng di chuyển lên xuống, hai bầu ngực đung đưa lên xuống như từng đợt sóng, nam tu dưới thân cô ta nhìn đến tròn tròn mắt, không nhìn được muốn vươn tay cầm lấy hai vật yêu kiều đang đung đưa kia.

Bách Hủy khẽ cười cầm lấy tay nam tu kia, đè xuống mặt đất, mũi thuật trong cơ thể mở rộng ra, nơi riêng tư tựa như vòng xoáy nhục dục, một hồi thả lỏng một hồi căng chặt mà bắt đầu trắng trợn thu nạp nguyên dương của nam tu kia.

Nam tu kia là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn, tính về tu vi, thì cũng tương đương với Phong Hải Thành trước đây Bách Hủy từng quan hệ, nhưng đối với Phong Hải Thành, Bách Hủy vẫn lưu lại đường sống, cho đến bây giờ chưa từng chân chính ra tay ác độc.

Nhưng nam tu này trước tiên cùng Lỗ Oánh Oánh lăn lộn cùng nhau, sau lại đánh Vinh Tuệ Khanh, thiếu chút nữa lấy luôn tính mạng của cô.

Đối với Bách Hủy mà nói, trước đây cô ta đã từng hại Vinh Tuệ Khanh rất nhiều lần, về sau Vinh Tuệ Khanh lại buông tha cô ta, còn cứu cô ta một mạng. Ân tình như vậy, cô ta không báo không được.

Chỉ cần giải quyết xong nam tu này, giữa cô ta và Vinh Tuệ Khanh sẽ chính thức thanh toán xong.

Sắc mặt Bách Hủy càng toát ra vẻ mỉa mai hoặc không thôi, nam tu kia nhìn thấy liền thật sự không kiềm chế được, hận không thể cùng cô ta máu chảy đầu rơi, chỉ một chút nguyên dương có là gì? Nàng muốn, vậy liền cho nàng đi...

Vinh Tuệ Khanh đứng một bên, nhìn thấy nam tu dưới thân Bách Hủy dùng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được dần khô quắt lại, huyết nhục toàn thân tựa như bị Bách Hủy hấp thu toàn bộ.

Nhưng nam tu kia vẻ mặt vẫn vui mừng, tựa hồ đang đắm chìm trong những hồi ức vui sướng nhất, hẳn nhìn thấy toàn là phần hoa như gấm, chim hót hoa nở, bên cạnh có giai nhân làm bạn, dưới gốc cây anh đào diên loan đảo phượng, hưởng thụ cực lạc nhân gian.

Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu.

Bách Hủy thở một hơi dài ra, nhắm mắt lại, đưa nguyên dương hấp thu được vào trong đan điền, để đây sau này luyện hóa.

Mà nam tu dưới thân Bách Hủy đã như một bộ xác khô da bọc xương vậy, há to miệng, đôi mắt vẫn còn đang rong chơi trong cực lạc, nằm dài ở nơi đó.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ thả thần thức ra thăm dò.

Bách Hủy đã đứng lên từ trên thân thể nam tu kia, hai cánh tay khê hất, trên người đã khoác y phục vào. Cô ta quay người lại, hướng về chỗ Vinh Tuệ Khanh đang đứng, cất lời: “Đừng dò xét nữa, hắn đã chết rồi. Cô đã cứu ta một lần, hiện giờ ta trả cho cô. Chúng ta không ai nợ ai.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Lần này đa tạ cô.”

Bách Hủy khinh bỉ nhìn lướt qua nam tu đã chết đang nằm trên mặt đất, thấp giọng nói: “Loại đàn ông này chỉ biết lấy chà đạp phụ nữ làm vui, để hắn được chết thư thái sung sướng như vậy, thật đúng là có hời cho hắn.”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, đi cùng Bách Hủy đến chỗ sáng trong sơn động.

La Xảo Tư đang buồn chán muốn chết mà tựa trên vách tường sơn động, nhìn thấy hai người bọn họ cùng nhau đi ra, bước đến đón: “Giải quyết kẻ kia rồi sao? Là ai ra tay?” Đôi mắt La Xảo Tư nhìn qua nhìn lại giữa Vinh Tuệ Khanh và Bách Hủy.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Đương nhiên là Bách Hủy. Nếu ta có bản lĩnh đó, đã giải quyết nam tu kia ngay từ đầu rồi, làm gì cần bị hắn đánh thành bộ dạng kia?”

Ánh mắt La Xảo Tư xoay một vòng, chăm chú nhìn trên người Vinh Tuệ Khanh, không khỏi hâm mộ nói: “Vết thương trên người của cô lành nhanh thật.”

Vinh Tuệ Khanh thầm rùng mình, nhớ đến trận hoan ái tưởng như trong mộng kia, lẽ nào cũng không phải là mộng? Vừa rồi cô cũng không nhớ đến thương tích trên người mình!

Bách Hủy cũng liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Cô ta còn nhớ vô cùng rõ ràng dáng vẻ Vinh Tuệ Khanh máu me đầm đìa vừa rồi. Nhưng bây giờ nhìn lại, những vết thương do roi tạo ra trên cơ thể cô đều lành cả, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ máu thịt lẫn lộn như vừa rồi.

Thế nhưng nhớ đến tiếng tăm Luyện Đan Sư của Vinh Tuệ Khanh, Bách Hủy cũng thấy bình thường, cười nói: “Cô là Luyện Đan Sư thất phẩm, thương thế như vậy chẳng phải chỉ là một việc cón con?”

Vinh Tuệ Khanh cười khẽ, đối đề tài: “Cái đảo này có chút kỳ quái, tốt hơn hết chúng ta mau chóng rời đi thôi!”

La Xảo Tư không cho qua, có phần châm chọc mà nói với Vinh Tuệ Khanh: “Cô là người no không biết nỗi lo của người đói, đừng nói không đau eo. Lúc trước ta cũng cho rằng nơi này không có cơ duyên của ta, nhưng chuyện vừa rồi để cho ta ý thức được, cơ duyên không phải là đụng trúng, mà ta phải chủ động đi tìm. Cô là nhân vật chính, sẽ không hiểu được sự khổ sở của đám nhân vật phụ bọn ta. Rất nhiều thứ, đối với cô mà nói không cần tốn nhiều sức cũng có được, thế nhưng đối với bọn ta mà nói, phải hao tổn tâm cơ, khổ sở giãy giụa, thậm chí phải dùng chính nhân phẩm, đức hạnh và cả thân thể của mình, mới có thể có được một chút. Mà những thứ kia đối với cô có lẽ chỉ là rác mà thuận tay là có thể vứt.”

Bách Hủy nghe hồi lâu, hồ nghi hỏi: “Cái gì mà nhân vật chính? Nhân vật phụ?”

La Xảo Tư chỉ vào Vinh Tuệ Khanh nói: “Giống như cô ta vậy, chuyện gì tốt đều là của cô ta, gã đàn ông nào tốt cũng là của cô ta, cho dù bị người mưu hại đến tình trạng sắp bị cưỡng hiếp này, cũng sẽ có đồ ngốc như cô đến liều mình cứu cô ta, gọi chung là nhân vật chính, là con trời, ngay cả vũ trụ cũng đều xoay quanh cô ta. Mà chúng ta...” La Xảo Tư chỉ vào mình và Bách Hủy: “Những kẻ như chúng ta, vất vả đến phải bán cả thân thể mà vẫn không tìm được thứ gì tốt, gọi là nhân vật phụ.”

“Im miệng!” Vinh Tuệ Khanh phẫn nộ quát một tiếng, cắt đứt lời La Xảo Tư. Tuy là lời của La Xảo Tư cũng có một chút ít đạo lý, thế nhưng chung quy lại, vẫn là cực đoan tới cực điểm. “Chính là những người như cô, luôn tự nghĩ mình là nhân vật phụ, luôn nhìn chằm chằm vào đồ của người khác rồi thèm thuồng, vậy nên mới luôn bất bình, mới có thể tâm tâm niệm niệm muốn cướp đoạt đồ của người khác. Thật ra, cô cần gì phải luôn nghĩ đến chuyện nhân vật chính nhân vật phụ này? Ta vẫn luôn cho rằng, mỗi người đều là nhân vật chính trong cuộc đời của mình. Nếu như chính cô đều coi thường bản thân, phải dựa vào cuộc đời của nhân vật phụ rồi coi nó là một cái cơ tốt, cuối cùng bản thân cô sẽ bị chính mình hành hạ đến như tử. Rốt cuộc muốn làm nhân vật chính hay nhân vật phụ, hoàn toàn phụ thuộc vào lựa chọn của chính cô.”

La Xảo Tư nghe mà ngẩn người, nhưng vẫn có chút không phục, lẩm bẩm nói: “Nói còn hay hơn hát. Cô chiếm hết cái tốt...”

Vinh Tuệ Khanh quả thật không nghe nổi nữa. Cô chiếm hết cái tốt? Cha mẹ đều mất, cả nhà bị sát hại, cô bị truy sát vô số lần, hiếp đáp, tổn thương, cuối cùng mới đi được đến bước đường này. Trước đây còn có Thần thúc đối với cô không rời không bỏ, nhưng bây giờ thì sao, Vinh Tuệ Khanh thật muốn tìm chỗ không người khóc lớn một hồi.

Nếu cái này là đái ngộ dành cho nhân vật chính, van cầu ông trời, mau chóng đổi cô thành nhân vật phụ đi! Cô thật sự không chịu nổi nữa rồi!

Bách Hủy nghe hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu được, yên lặng một hồi mới nói với La Xảo Tư: “Ta đồng ý với lời của Vinh Tuệ Khanh. Là nhân vật chính hay là nhân vật phụ đều phải xem cô nghĩ như thế nào. Dựa vào trời, dựa vào đất, dựa vào đàn ông cũng không bằng dựa vào chính mình. Ta chỉ nói đến đây thôi, còn lại cô tự giải quyết đi thôi.” Nói xong cũng đi ra khỏi sơn động, dáng người lả lướt, nhưng cũng không hề thiếu vẻ đoan chính.

Tướng do tâm sinh*.

* Tướng do tâm sinh: trong Tướng thuật của người xưa có quan niệm tâm như thế nào thì biểu hiện ra tướng mạo bên ngoài cũng như thế, có thể thông qua diện mạo bên ngoài để biết tâm lý và tính cách của một người.

Vinh Tuệ Khanh nhìn bóng lưng Bách Hủy, trong lòng khẽ thở dài.

Có thể tình ngộ từ trong ảo mộng muốn dựa vào đàn ông, Bách Hủy nhất định sẽ có tiền đồ to lớn.

Ngẫm lại bản thân mình, Vinh Tuệ Khanh có cảm giác mình thua kém người khác.

So ra cô kém Bách Hủy, cô không buông Thần thúc xuống được...

La Xảo Tư nhìn Vinh Tuệ Khanh, lại nhìn hướng Bách Hủy đã đi mất, căn môi dưới, đuổi theo Bách Hủy.

Vinh Tuệ Khanh thở dài một tiếng, toàn thân như nhũn ra mà tựa trên vách đá sơn động, cảm thấy cả người rã rời, không cách nào lấy lại tinh thần được.

Đạt được lại mất đi, cô không biết làm thế nào mới có thể để bản thân phần chấn lại được.

Trên vách đá lạnh như băng có rất nhiều mũi đá nhọn, ghim thật sâu vào lưng Vinh Tuệ Khanh, tựa hồ chỉ có đau đớn thấu xương như vậy mới có thể làm cho cô khôi phục một chút lý trí.

Sau lưng bị đâm thủng khiến máu tươi chảy ra, dần nhuộm đỏ những mũi đá nhọn trên vách đá, sau đó từng giọt từng giọt bị những mũi đá nhọn này hút vào.

Vinh Tuệ Khanh biết chúng đang hấp thụ máu của cô, nhưng cô lại vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, vẻ mặt quật cường, tựa như đang hờn dỗi người nào đó vậy.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là trong nháy mắt, có lẽ là thời gian một nén hương, có lẽ là một canh giờ, lại có lẽ là một ngày một đêm, tóm lại lúc La Thần với sắc mặt âm trầm xuất hiện trước mặt cô, sắc mặt Vinh Tuệ Khanh đã tái nhợt, nhìn về phía La Thần, chậm rãi lộ ra một nụ cười trắng lợi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 295: Không Buông Tay

 Thế nhưng nếu như cô không làm như vậy, cô biết mình sẽ hối hận cả đời. Mà cả đời của cô có thể sẽ dài đến đằng đằng, cô không muốn cả quãng đời còn lại đều dùng để hối hận tại sao mình không đập nồi dìm thuyền, buộc La Thần hiện thân!

“Nếu như toàn bộ máu của ta đều chảy sạch, mà chàng vẫn không xuất hiện, coi như ta nhìn lầm người. Cũng tuyệt vọng rồi, đời này sẽ không cùng chàng có bất kỳ liên hệ gì nữa.” Giọng nói Vinh Tuệ Khanh tuy mềm nhẹ, nhưng rơi vào trong tai La Thần lại khó chịu đến tận cùng.

Hai người lặng lẽ đứng trong sơn động nhìn nhau.

Mà trong góc tối3nơi sơn động, mặt đất Phù Đảo đang thông thả hấp thụ thân thể và tinh nguyên còn sót lại của tu sĩ Kết Đan.

“Vậy thì xem như nàng nhìn nhầm người đi. Chúng ta là người của hai thế giới, đau dài không bằng đau ngắn. Nàng quên ta đi!” La Thần từ tốn nói, xoay người rời đi, áo choàng dài khoác sau người không gió mà bay, chậm chậm lững lơ.

Vinh Tuệ Khanh đau lòng đến tận cùng. Tại sao lại như vậy? Mỗi một lần cô cho là mình đã đến gần y, thì y lại đẩy cô ra, rốt cuộc là sai lầm ở chỗ nào?

“Thần thúc!” Vinh Tuệ Khanh gọi đến tận tâm liệt phế, nỗi đau này thậm chí0truyền tới chỗ xương sườn La Thần, từng hồi từng hồi đau nhức

truyền đến, bước chân của y lão đảo, bị vấp trúng hòn đá nhô lên ven đường.

Vừa dừng bước trong chốc lát, Vinh Tuệ Khanh đã từ đằng sau xông đến, ôm lấy tấm lưng của La Thần, đầu tựa trên lưng y, nghẹn ngào nói: “Vậy hãy để ta khóc trên lưng chàng một lần nữa, có được không? Một lần cuối cùng, khóc xong chàng liền thi triển pháp lực với ta, hoàn toàn dứt bỏ chàng ra khỏi trí nhớ của ta, có được không? Như vậy ta sẽ không nhớ đến chàng nữa, cũng sẽ không quen biết chàng. Chúng ta từ nay về sau chỉ là người qua đường của nhau, có được không?”

Tấm lưng La Thần cứng đờ, không nhúc nhích đứng yên nơi đó, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía vùng biển xanh thẳm bên ngoài sơn động, tựa hồ đang suy nghĩ về tính khả thi của đề nghị này.

Nước mắt Vinh Tuệ Khanh từng chút một thấm ướt áo ngoài của y, ướt đầm đến trên tấm lưng y.

Nước mắt vốn có chút nhiệt độ, thế nhưng vẫn không đến mức nóng hổi.

Nhưng La Thần lại cảm thấy tựa như bị bỏng rát, cánh tay trái sờ soạng về phía sau, kéo Vinh Tuệ Khanh từ sau lưng sang, ôm chặt cô vào trong lòng, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô một cái, trầm giọng nói: “Khóc trong lòng ta, sau đó ta sẽ thi triển pháp lực, để nàng từ nay về sau không còn nhận ra ta nữa...”

Vinh Tuệ Khanh trong lòng y càng khóc lóc thảm thiết hơn, nắm chặt vạt áo La Thần, khóc đến sắp ngất đi, lại không rên không la một tiếng, chỉ yên lặng chảy nước mắt.

Kiểu lặng lẽ khóc không một tiếng động này càng khiến người ta không chịu nổi.

La Thần vô thức ôm Vinh Tuệ Khanh chặt hơn nữa, một tay không kiềm chế được nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của cô lên, không do dự mà cúi đầu hôn lên.

Đôi môi ấm áp dạo quanh trên má Vinh Tuệ Khanh, hết lần này đến lần khác, tựa như không thể hôn hết những giọt nước mắt của cô vậy, nhưng nước mắt của cô nhiều đến thế, hôn thế nào cũng không hôn hết.

La Thần không thể làm gì khác hơn ngoài lắc đầu, cuối cùng chịu thua mà nói: “... Được rồi, đừng khóc. Ta không rời khỏi nàng là được.”

Vừa dứt lời, tiếng khóc của Vinh Tuệ Khanh hơi ngừng lại, chỉ còn thi thoảng nước nở lên.

La Thần đột nhiên đẩy thân thể Vinh Tuệ Khanh ra, thấy một nụ cười giảo hoạt trên khóe miệng cô còn chưa kịp biến mất, lại phát hiện mình không giận cô chút nào.

La Thần đỡ vai Vinh Tuệ Khanh, nhìn cô một hồi, truyền âm hỏi cô: “Nàng thật sự muốn đi theo ta sao? Cho dù ta đi nơi nào, nàng cũng đều theo ta?”

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu: “Không phải là ta theo chàng, mà là chúng ta cùng nhau. Chờ ta làm xong chuyện ta cần làm, ta liền đi theo chàng, chàng đi đâu, ta liền đi đến đó. Nhưng bây giờ, chàng phải đi cùng ta.”

La Thần kinh ngạc nhướng mày, qua một hồi lâu, mới nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tiếp tục truyền âm nói: “... Không có ta, nàng vẫn sẽ sống tốt, đúng không? Nàng sẽ không tìm đến cái chết? Vừa rồi chẳng qua là nàng chỉ thăm dò ta mà thôi.”

Vinh Tuệ Khanh không nói gì, bởi vì chính bản thân cô cũng không biết là mình có tâm tình gì.

Rốt cuộc là thăm dò La Thần hay là mình thật lòng thật dạ, cô cũng không rõ ràng lắm.

Cô muốn làm như vậy liền làm như vậy, thậm chí còn chưa nghĩ đến hậu quả.

“Những gì ta vừa làm, đều là thành tâm thành ý. Chàng tin cũng được, không tin cũng được, nói chung chỉ cần có một chút hi vọng, ta cũng sẽ không để chàng đi.” Vinh Tuệ Khanh vươn hai cánh tay, ôm hông La Thần, tựa đầu nơi ngực y. Một lát sau ngẩng đầu cau mày nói: “Trái tim của chàng đi đâu rồi?”

Trong lòng La Thần trầm xuống. Y không có tim, thế nhưng nơi ngực của y, vẫn có một thứ gì đó không ngừng đập như cũ, ngoại trừ người áo đen cầm lưỡi hái lần nọ, cũng không ai biết y không có tim. Tu vi Vinh Tuệ Khanh thấp, làm thế nào cô biết?

“Trái tim của chàng đi đâu rồi?” Vinh Tuệ Khanh cố chấp hỏi lại.

La Thần nhìn thật sâu vào cô, ôm đầu cô vào trong lòng, hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Thân phận hiện nay của ta chắc nàng đã biết rồi. Nàng còn ở bên ta, sẽ bị ta ma hóa. Dù vậy nàng vẫn bằng lòng theo ta cùng đến Ma giới ư?” Nói xong lại bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên là sau khi hoàn thành tâm nguyện của nàng.”

La Thần biết Vinh Tuệ Khanh có một tâm nguyện. Mặc dù không biết khi nào cô có thể hoàn thành, hơn nữa y làm kẻ đứng đầu Ma giới, cũng không thể ở lại Nhân giới của cô. Chỉ là hiện tại y đã luyện hóa ẩn ký ngôi sao sáu cánh, y có thể tự do xuyên qua cánh cổng giữa hai giới, không cần lo lắng xảy ra bất kỳ biến đổi kỳ lạ nào.

Vinh Tuệ Khanh từ trong lòng La Thần lộ đầu ra, khẽ mỉm cười: “Chỉ cần chàng không đụng đến ta, ta sẽ không bị chàng ma hóa.”

Vừa rồi xuân phong nhất độ*, cô đã cảm giác được ma khí của La Thần tiến vào cơ thể, chẳng qua Húc Nhật Quyết của cô cũng không có vẻ bài xích.

* Xuân phong nhất độ: chỉ việc nam nữ giao hoan.

Có điều chuyện này không cần thiết cho La Thần biết.

La Thần nhíu mày, ra vẻ sâu tư không thôi, ngửa đầu nhìn đỉnh sơn động, lẩm bẩm: “Chuyện này thì khó rồi. Nếu không đụng nàng, vậy ta đi đụng ai đây?... Nữ tu tu luyện mị thuật vừa nảy tựa hồ cũng không tệ...”

Còn chưa dứt lời, Vinh Tuệ Khanh đã che cái miệng y lại, hung dữ nói: “Còn dám nói?! Muốn chạm người khác? Chàng đừng có mơ!”

Hai hàng lông mày của La Thần hạ xuống, khóe môi khẽ nhếch lên: “Ta không động vào người khác, thế nhưng nàng không cho ta đụng cũng không được.”

“Nhưng nếu chàng đụng ta, sẽ khiến ta ma hóa, chàng nhẫn tâm sao?” Vinh Tuệ Khanh cười như không cười hỏi.

“Ta là ma, nàng chính là tiểu ma nữ, lẽ nào còn muốn chỉ lo thân mình sao?” La Thần nghiêm trang đằng hoàng mà nói.

Phụt!

Vinh Tuệ Khanh suýt chút nữa là phun ra ngoài!

Còn cả tiểu ma nữ, có cần phải buồn nôn như thế không?

Vinh Tuệ Khanh tỏ vẻ “chịu không nổi”, sau đó duỗi tay nắm lấy tay La Thần, xoay người kề vai đi cùng y ra khỏi sơn động.

Vừa ra khỏi sơn động, dáng vẻ La Thần lập tức thay đổi.

Tóc vấn lên đỉnh đầu, một thân trường bào đen biến đổi thành đạo bào màu xám, nhìn thoáng qua chỉ là một tu sĩ đáng vẻ vô cùng tuấn tú mà thôi.

Chỉ là sát khí giữa chân mày quá nặng, vừa nhìn liền thấy rõ đây không phải là người dễ trêu vào.

Vinh Tuệ Khanh nghiêng đầu nhìn đáng vẻ La Thần một chút, lo lắng hỏi han: “Bọn họ sẽ phát hiện thân phận thật sự của chàng sao?”

Nếu thật sự bị phát hiện, bọn họ cũng chỉ có thể bỏ mạng nơi thiên nhai, hoặc là dứt khoát trốn tránh đến Ma giới, sau này không thể xuất hiện nơi Nhân giới nữa rồi.

Thế nhưng tu vi Hóa Thần của cô thì sao? Nếu như cô đến Ma giới, còn có thể tu luyện đến Hóa Thần sao?

La Thần liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Bây giờ biết sợ rồi sao? Mới vừa rồi là người nào khóc đến sắp chết, sống chết cũng không cho ta đi?”

Vinh Tuệ Khanh có đôi chút ngượng ngùng, lặng lẽ muốn buông tay y ra: “... Ta sai rồi, bây giờ chàng đi còn kịp đấy.”

La Thần siết chặt tay cô, cúi người khẽ nói bên tai cô: “Muộn rồi, hiện tại đuổi ta đi, ta cũng không đi.”

Tâm tình Vinh Tuệ Khanh đột nhiên hăng hái hẳn lên.

Nhìn lên trời, bầu trời cũng tựa như trong xanh, ngay cả mây đen đang nhanh chóng bay qua tựa hồ cũng khảm lên một ánh vàng, cô nhìn thấy mà tràn ngập hi vọng, lòng đầy vui sướng.

Hai người tay nắm tay, không đi bao lâu, dường như đã đi ra khỏi vùng mê chương này, về đến chỗ vừa nãy Vinh Tuệ Khanh bị bắt đi.

A Quý, Mão Tam Lang, còn có Lang Thất vẫn duy trì tư thế cũ, không thay đổi chút nào, tựa hồ như thời gian bị ngưng đọng lại.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc há hốc mồm. Tại sao có thể như vậy? Cô nhớ rõ, lúc cô bị bắt đi, bên tai còn nghe thấy tiếng rống giận của A Quý, Mão Tam Lang và Lang Thất cơ mà.

Cô còn cho là bọn họ đang tìm kiếm cô khắp nơi.

Ai biết bọn họ lại bị đóng băng thời gian ở nơi này.

“Tại sao lại như vậy?” Vinh Tuệ Khanh đưa tay ra trước mũi A Quý, Mão Tam Lang và Lang Thất thăm dò hơi thở.

La Thần phát phát tay.

Giam cầm lập tức được cởi bỏ.

Ôi chao...

Ba người cùng kêu lên, ngã sấp xuống mặt cát.

“Kẻ nào cố định lão tử?! Nếu để lão tử biết được, lão tử không để yên cho hần đâu! Dám động vào ông Lang Thất của người, chán sống sao! Biết ông Lang Thất của người là ai không hả? Bây giờ lão tử là chồng của nàng tiên cá nhé! Là con rể Hải Long Vương nhé! Nói ra hù chết người!” Lang Thất cắn nhả càu nhàu, không ngừng chửi bới.

La Thần truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh: “Con sói này vẫn cứ lăm mồm như vậy.”

Vinh Tuệ Khanh hé miệng cười, trả lời: “Nó chỉ lăm mồm mà thôi, tâm tính vẫn rất tốt.”

La Thần nhìn về phía A Quý: “Vị này là ai? À, thì ra là tộc Hải Xà.” rồi gật đầu với hắn, xem như là chào hỏi.

A Quý liếc mắt thấy La Thần nắm tay Vinh Tuệ Khanh, nhảy dựng lên hỏi: “Người là ai? Người nắm tay nàng làm cái gì?!”

Mão Tam Lang vừa nhìn thấy La Thần xuất hiện, khuôn mặt liền trắng bệch. Cậu nhận ra La Thần, kẻ này chính là người trong lòng Vinh Tuệ Khanh.”

Y không phải đã chết sao? Còn ngủ trong quan tài thủy tinh... Bọn họ ra khơi chính là để tìm kiếm quan tài thủy tinh kia.

Lẽ nào Vinh Tuệ Khanh đã tìm được y? Đã vậy y còn sống lại?

Vậy mình nên làm gì bây giờ?

Lòng Mão Tam Lang rối loạn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Cậu lựa chọn đi theo Vinh Tuệ Khanh, cũng là vì cậu biết, La Thần đã chết. Cho nên cậu có lòng tin, chẳng sợ tốn thật nhiều thời gian, cậu cũng có thể thắng được trái tim Vinh Tuệ Khanh.

Nhưng bây giờ La Thần sống lại rồi.

Cậu làm gì còn phần thắng nào? Cậu mãi mãi cũng không thắng được một La Thần còn sống.

Mão Tam Lang lộ ra nụ cười sâu thẳm, gật đầu với La Thần, sau đó nói với Vinh Tuệ Khanh: “Muội đã tìm được y, tâm nguyện của ta cũng xong rồi. Vậy thì cáo từ thôi.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 296: Bí Mật Của Phù Đảo

 Còn người chết, một ngày nào đó sẽ bị người sống lãng quên.

Hồi ức lạnh như băng, làm sao mà khắc cốt ghi tâm được như người thật đang sống sờ sờ bên cạnh?

Huống hồ đại đa số mọi người đều mắc chứng hay quên.

A Quý vừa nghe liền nhận ra có gì không thích hợp, lỗ tai đều dựng đứng lên: “... Tìm được người nào? Tâm nguyện của người là cái gì? Tại sao phải đi?”

Một chuỗi vấn đề liên tiếp được hỏi ra.

Trên mặt Mảo Tam Lang đang treo nụ cười, trong mắt lại giống như đang khóc, nói với A Quý: “Niệm Thần là ra ngoài tìm người. Hiện tại mọi người ấy tìm được, nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành. Ta phải về nhà rồi.” Nói rồi lại thúc giục A Quý: “Người cũng trở về đi.”

Trong thế giới hai người, nếu có thêm người thứ ba, vậy thì quá chật chội rồi.

Mảo Tam Lang đã từng cố gắng hết sức, đã từng tranh thủ, giờ đây tuy thất bại nhưng cũng không phải vô cùng thương tâm, ngược lại có vài phần坦然 nhiên.

Cậu không phụ lòng cô, cũng không phụ tấm chân tình của mình.

Tuy rằng kiên trì với chân tình của mình là tốt, thế nhưng không thể để chân tình của mình trở thành gánh nặng của đối phương.

Cô đã có nơi tựa vào, mình lại dây dưa mãi không thôi, thế thì chỉ khiến cô xem thường mình mà thôi.

Đúng vậy, đến lúc nên buông tay rồi.

Mão Tam Lang buồn bã nhìn Vinh Tuệ Khanh, gật đầu với cô, đưa tay bóp nát bùa Thuận0Di năm đó Mão Quang cho cậu, trong nháy mắt về đến thành Hồ Lô.

Mão Tam Lang đứng trước cửa tiểu viện giống căn nhà ở phố Hồ Lô như đúc, gõ cửa.

Đại nương mập mạp cười mở cửa, thấy Mão Tam Lang đứng ở trước cửa nhà.

“Mẹ, con đã trở về.” Trên mặt cậu là vẻ tĩnh lặng, không buồn không vui, trong mắt trầm tĩnh tựa như lão tăng đã tu hành vô số năm.

“Con sắp đột phá rồi. Đến đây, vào trong mật thất. Ta hộ pháp cho con.” Sau đó Mão Quang đi đến, vừa nhìn liền biết Mão Tam Lang sắp đột phá Trúc Cơ, kết thành Kim Đan.

Mão Tam Lang gật đầu, bình tĩnh đi theo Mão Quang vào mật thất trong nhà, bắt đầu tu luyện.

...

Trên Phù Đảo ở biển Trầm5Tĩnh cách đó hơn mười vạn dặm, A Quý và Lang Thất trần trời nhìn La Thần ôm lấy bà vai Vinh Tuệ Khanh, giống như đang tuyên bố quyền sở hữu.

“Lão... Lão đại, ngài trở về rồi...” Lang Thất gãi gãi đầu, nghĩ đến thủ đoạn của La Thần, không nhìn được mà rung mình một cái.

A Quý phát hiện bản thân hấn thất thố, nhanh chóng đưa tay lên khép cái cằm đang há hốc của mình lại, lén lút truyền âm hỏi Lang Thất: “... Người kia là ai? Rất lợi hại sao? Hừ, ta thấy y cùng lắm cũng chỉ tu vi Kết Đan...” Hấn tỏ vẻ coi thường. Tu vi cũng chẳng cách biệt mình là bao, vậy mà ở trước mặt mình bày ra dáng vẻ đại tu sĩ cái gì chứ?!

Lang Thất có nguyện vọng mãnh liệt muốn biến trở về nguyên hình sói, nhanh chóng chạy về thuyền báu trốn.

A Quý bị hơi thở của La Thần khuấy đảo đến thần hồn không yên, cứ như là hấn đang nhìn thấy đại tu sĩ vô cùng uy lực, nhưng rõ ràng tu vi của kẻ kia là Kết Đan.

Loại cảm giác kỳ quái này khiến cho khí huyết toàn thân A Quý cuộn cuộn, rất không thoải mái, lại thấy Lang Thất không nói lời nào, A Quý khoanh hai cánh tay trước ngực, mắt cũng không nhìn đến La Thần, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Không phải cô muốn tìm bè nổi sao? Giờ ta sẽ trở về, giúp cô hỏi đại vu sư. Cô chờ tin tức của ta.” Nói rồi, bụp một tiếng, tiếng động như bọt biển nhẹ nhàng tan ra, biến mất ngay trước mặt mọi người.

Lang Thất thấy A Quý cũng chuẩn rồi, vội nói: “Ta về trước... Ặc, để nấu nước nóng cho lão đại tắm...” Nói rồi, cũng phóng như bay qua bên đường chạy mất.

Vinh Tuệ Khanh thấy ba người bên cạnh mình đều lần lượt bỏ chạy, hết sức cảm khái nói với La Thần: “Có thấy không? Chàng vừa đến, liền đuổi hết người của ta đi, chàng phải bồi thường cho ta!”

La Thần bình tĩnh nói: “Bọn họ cũng không phải là người. Ta bồi thường cho nàng, cũng không cần phải bồi thường người chứ!? Bồi thường một ma có được không?”

Vinh Tuệ Khanh liếc nhìn La Thần: “Quả đúng là ‘tam nhật bất kiến, quát mục tương khán*’.” Không ngờ đã biết nói lời tán tỉnh rồi.

* Tam nhật bất kiến, quát mục tương khán: ba ngày không gặp, phải nhìn bằng cặp mắt khác. Nguyên gốc là “Sĩ biệt tam nhật, quát mục tương khán”, xuất phát từ Tam Quốc Diễn Nghĩa. Đây là câu nói của quân sư Lỗ Túc, Đông Ngô thời Tam quốc. Lữ Mông của Đông Ngô, dũng mãnh thiện chiến, hơn 20 tuổi đã là danh tướng, nhưng do xuất thân hàn hèn nên từ nhỏ không có cơ hội học hành, dưới sự chỉ bảo của Ngô Vương Tôn Quyền, trong lúc chiến tranh bận rộn vẫn dành ít thời gian cố gắng đọc sách, càng đọc càng hăng say. Theo năm tháng kiến thức ngày càng phong phú, nhận xét cũng ngày một sâu sắc. Quân sư Lỗ Túc dẫn binh ngang qua nơi đóng quân của Lữ Mông, cho rằng Lữ Mông là người quê mùa thô kệch, chẳng đáng ghé thăm. Thuộc hạ có người kiến nghị, tướng quân Lữ Mông tiến bộ rất nhanh, không thể nhìn bằng ánh mắt như xưa nữa, hay là đi thăm một chuyến đi. Lỗ Túc bèn đến thăm, Lữ Mông bày tiệc thết đãi. Trong bữa tiệc, Lữ Mông hỏi: “Lần này quân sư nhận trọng trách, đối đầu với đại tướng Quan Vũ của Thục, không biết ngài có dự định gì không?” Lỗ Túc trả lời: “Giặc đến tướng chặn, nước dâng đê ngăn, đến lúc đó hăng hay!” Lữ Mông nghe xong, nhẹ nhàng phê bình: “Hiện giờ tuy Ngô và Thục kết thành liên minh, nhưng Quan Vũ tính dũng mãnh, lại có dã tâm, nên sớm có sách lược, không thể để nước đến chân mới nhảy!” Đồng thời vạch ra cho Lỗ Túc năm sách lược. Lỗ Túc nghe xong vô cùng tin phục, đồng thời vỗ vai Lữ Mông ân cần nói: “Ta luôn cho rằng lão đệ chỉ biết đánh trận, không ngờ kiến thức và mưu lược ngày một tinh thông, đúng là kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải nhìn bằng cặp mắt khác!”

La Thần không tiếp lời, chỉ cười khẽ, nhìn về phía biển Trầm Tinh xung quanh Phù Đảo, truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nàng còn muốn đi dạo trên đảo này không?”

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới những gì đã trải qua trên đảo này, lại nghĩ đến hòn đảo này chính là của La Thần, vô cùng tò mò hỏi: “Trên hòn đảo này rốt cuộc có gì? Vì sao có thể có nhiều trạm bất đồng như vậy?”

“Trạm?” La Thần hỏi lại, tựa hồ không rõ Vinh Tuệ Khanh đây là có ý gì.

“Đúng vậy.” Vinh Tuệ Khanh liền kể lại những chuyện đã trải qua lúc trước thêm lần nữa: “Trạm thứ nhất, sơn trang Đóa Linh. Trạm thứ hai, đình cấp tông môn Pháp gia. Rốt cuộc là làm sao làm ra được? Ta cảm thấy rất chân thật, giống hệt chân tướng ban đầu. Lẽ nào trên hòn đảo này lại cất giấu nhiều chân tướng sự thật đến vậy sao?” Vậy chẳng phải là giống ổ cứng dung lượng cực lớn của máy vi tính thời hiện đại sao?

La Thần cười khẽ. Việc này đương nhiên không thể nói công khai rồi, y bèn tiếp tục truyền âm với Vinh Tuệ Khanh, dùng phương thức chỉ để mình cô nghe được, nói: “Hòn đảo này thật ra không cất giấu bất cứ đồ vật thực sự nào cả. Hòn đảo này chỉ là một hệ thống mặt gương cực lớn, có thể phản xạ những thứ giấu ở nơi sâu thẳm nhất trong ký ức của những tu sĩ đi lên đảo, có đôi khi, còn có thể phản xạ được ký ức kiếp trước và kiếp này của một số tu sĩ. Thế nên, mỗi một người trong cuộc với mỗi một ký ức được lưu trữ có chỗ tương quan, sẽ phát động hệ thống mặt gương trên đảo, khiến những thứ sâu thẳm trong ký ức kia phản chiếu ngược trở lại. Phàm là chuyện có liên quan đến những gì nàng trải qua, đều sẽ gặp phải, nếu chuyện không có can hệ gì tới nàng, tất nhiên nàng sẽ không thấy được.”

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng ngồi lên tảng đá cạnh biển, nhìn biển Trầm Tinh mênh mông, truyền âm hỏi: “Nhưng chuyện xảy ra ở sơn trang Đóa Linh, là... chuyện kiếp trước, hoàn toàn không có quan hệ với ta, vì sao phải cho ta thấy? Còn có đình cấp tông môn Pháp gia, càng là chuyện đã xảy ra trước khi ta sinh ra đến mấy nghìn năm, vì sao cũng xuất hiện ở trước mặt ta? Cái này không khoa học, hoàn toàn không rõ ràng.”

La Thần đối với việc thỉnh thoảng Vinh Tuệ Khanh sẽ thốt ra một vài từ y không biết đã thành thói quen, huống hồ y cũng biết lai lịch Vinh Tuệ Khanh đặc biệt, thế nhưng Vinh Tuệ Khanh không chủ động nói, y cũng sẽ không theo đuổi đến cùng.

“Hòn đảo này tuyệt đối sẽ không xuất hiện sự việc không liên quan. Bởi vì nó không có năng lực bịa đặt.” La Thần ý vị sâu xa nói: “Cho nên nàng có thể thấy những tràng cảnh đó nhất định là vì có người có quan hệ mật thiết với nó xuất hiện trên đảo này. Hòn đảo này cất giữ những ký ức ở nơi sâu thẳm của những người lên đảo, rồi đến thời cơ thích hợp, gặp được cơ duyên thích hợp, sẽ bày ra cho người hữu duyên kia. Vận may của nàng cũng thật tốt, thế mà có thể khiến hòn đảo này bày ra những hai tràng cảnh đang được cất giữ.”

Vinh Tuệ Khanh trầm mặc.

Sơn trang Đóa Linh coi như là vì cô cũng trải qua chuyện này, mặc dù quá trình hoàn toàn bất đồng, thế nhưng nếu xét đến cùng, đều là chuyện đã xảy ra ở sơn trang Đóa Linh, thế nên phơi bày ra cho cô cũng không xem là không liên quan gì nhau. Huống hồ, khi ấy Bách Hủy cũng ở đó, cô ta cũng thấy rất rõ ràng tràng cảnh kia.

Nói không chừng Phù Đảo này thật ra là bày ra một kiếp khác của sơn trang Đóa Linh cho Bách Hủy xem mà thôi, bởi vì kiếp đó mới là kiếp trước của Bách Hủy. Mà mình có thể chứng kiến tràng cảnh này, Vinh Tuệ Khanh nghĩ tới nghĩ lui, nguyên nhân chắc hẳn là Lôi linh căn của mình.

La Thần đã nói, hòn đảo này chính là dựa theo đặc chất của linh căn và đặc chất của tu vi mà phân loại, ghi lại ký ức của các tu sĩ lên đảo.

Đặc chất Lôi linh căn của Vinh Tuệ Khanh tuy đã được Húc Nhật Quyết ngưng trang, thế nhưng không chạy thoát được cơ quan thăm dò của Phù Đảo, nhất định đã bị ghi chép lại, sau đó so sánh với những gì nó cất

giữ, phát hiện là tương tự với người nào đó, thế nên mới để lộ ra trước mặt cô.

“Nói như vậy, Phù Đảo này xem ta như là Đại Ngưu rồi.” Vinh Tuệ Khanh như có điều suy nghĩ nói.

Án theo đặc chất linh căn và cơ duyên mà nói, Vinh Tuệ Khanh kiếp này đúng thật là chiếm cứ vị trí của Đại Ngưu.

Nhưng La Thần thì sao?

Kiếp trước, La Thần cũng không xuất hiện.

Vinh Tuệ Khanh bỗng nhiên nhớ tới người áo đen cầm lưỡi liềm kia, gấp gáp truyền âm hỏi La Thần: “Ta nhìn thấy người áo đen cầm lưỡi liềm kia xuất hiện ở sơn trang Đóa Linh trong kiếp trước. Chàng có biết không? Chính là cái người ngày đó vọt đến Thanh Vân Tông, đoạt quan tài thủy tinh của chàng đi. Cho nên ta chỉ có thể cam chịu mạo hiểm, giả vờ bế quan luyện đan, nhưng thật ra là rời khỏi Thanh Vân Tông, đi tới biển Trầm Tinh tìm chàng.”

La Thần thở dài, ôm Vinh Tuệ Khanh vào trong lòng: “Ta đã rời khỏi quan tài thủy tinh rồi. Bây giờ cái quan tài thủy tinh kia chẳng qua chỉ là một ảo ảnh, không thể coi là thật.”

“Ừ.” Vinh Tuệ Khanh cười ngọt ngào: “Ông trời vẫn không dối xử tệ với ta. Biển lớn mịt mù, tìm một cái quan tài thủy tinh, không khác gì mò kim đáy biển. Thế nhưng chịu một trận thể xác đau đớn, ta lại trực tiếp tìm được chàng, có thể thấy được mọi chuyện trên đời này đều là có được có mất.”

La Thần nhớ tới vừa rồi Mỗ Tam Lang gọi Vinh Tuệ Khanh là “Niệm Thần”, hỏi: “Sao nàng lại sửa tên?”

Mặt Vinh Tuệ Khanh không nhịn được mà đỏ lên, nhanh chóng đánh trống lảng sang chuyện khác: “Nếu chàng xuất hiện rồi, vậy cũng không cần đi tìm bè nổi nữa, hay là chúng ta trở về thôi.”

La Thần lại không đồng ý: “Nếu bè nổi xuất hiện, vẫn là tìm được nó thì tốt hơn.”

“Vì sao?” Vinh Tuệ Khanh rất khó hiểu. Cô không phải người tham lam. Thiên hạ nhiều bảo bối như vậy, cô chỉ cần thứ mình cần, nếu không cần, cho dù tốt cũng không liên quan đến cô.

La Thần không trả lời, bởi vì hiện giờ y còn không muốn Vinh Tuệ Khanh biết chuyện này.

Bè nổi có thể để tu sĩ Nhân giới không cần đi qua cánh cửa giữa các giới thì đã có thể đến được giới khác. Không đi qua cánh cửa giữa các giới, cũng sẽ không có các loại biến dị, còn có thể duy trì các đặc tính của tu sĩ Nhân giới.

Mà Vinh Tuệ Khanh liệu có bị y ma hóa hay không, đó là một chuyện khác, tạm thời y không muốn cân nhắc đến.

“Đúng rồi, nàng nói ở sơn trang Đóa Linh thấy một người áo đen cầm lưỡi liềm, hơn nữa lại từng chứng kiến người áo đen cầm lưỡi liềm kia cướp mất quan tài thủy tinh của ta, có đúng không?” La Thần tỉ mỉ. Người áo đen cầm lưỡi liềm này luôn khiến y có một cảm giác quen thuộc, thế nhưng nhớ kỹ lại, những chuyện có liên quan đến người áo đen trong trí nhớ của y lại hoàn toàn trống không. Cho dù đã dung hòa ký ức của Ma Vương đời trước, cũng không nhìn thấy chút bóng hình nào của người áo đen cầm lưỡi liềm kia.

“Tu sĩ dùng lưỡi liềm làm pháp khí rất hiếm thấy. Trước đây ta có xem qua một cuốn sách nhỏ, nói tu sĩ cầm lưỡi liềm là thần chết, dùng lưỡi liềm

của nó chém lấy sinh mệnh.” Vinh Tuệ Khanh khoa tay múa chân miêu tả hình dáng của lưỡi liềm, còn nói đến tri thức mình biết ở kiếp trước.

La Thần giật mình. Thần chết cầm lưỡi liềm? Dường như y đã nghe qua cách nói này ở đâu đó...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 297: Minh Vương*

 * Thủ nhi đại chi: tức chỉ người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác. Câu thành ngữ này có xuất phát từ “Sử ký - Hạng Vũ bản kỷ”. Hạng Vũ hồi nhỏ không thích học hành và luyện tập võ nghệ, nên thường bị chú là Hạng Lương trách mắng, Hạng Vũ trả lời rằng: “Học hành thì chỉ cần biết viết tên mình là đủ rồi, còn luyện võ thì chẳng qua chỉ có thể đánh nổi một hai đối thủ, thật chẳng bổ chút nào, điều cháu muốn học là có thể đánh bại được hàng vạn kẻ địch kia”. Hạng Lương thấy cháu là người có chí mới khuyên theo học binh pháp. Hạng Vũ đồng ý, nhưng chỉ được một thời gian thì bỏ. Về sau, Hạng Lương can tội giết người, nhằm tránh bị truy nã đã dắt theo Hạng Vũ trốn ra Hội Khế. Năm 210 công nguyên, Tần Thủy Hoàng đến tuần ở Hội Khế, đoàn xe rầm rộ kéo dài đến mười dặm, hai chú cháu Hạng Lương cũng theo đoàn người ra xem. Hạng Vũ đứng nhìn hồi lâu rồi chỉ tay về phía Tần Thủy Hoàng nói với Hạng Lương rằng: “Cháu cũng có thể thay thế địa vị ông này”. Hạng Lương thất kinh vội vàng dùng tay bịt miệng Hạng Vũ. Một năm sau, Hạng Vũ cùng chú khởi binh ở Ngô Địa, sau khi Hạng Lương tử trận, Hạng Vũ thay thế Hạng Lương thống lĩnh quân Sở đánh Đông dẹp Bắc, cuối cùng trở thành Tây Sở Bá Vương tiếng tăm lừng lẫy.

“Tiên giới?” Vinh Tuệ Khanh nghe được cảm thấy rất hứng thú: “Đây hẳn là do người tu hành tự mình sáng tạo ra phải không!”

“Cũng có thể! Tu hành đến cảnh giới nhất định, bất kể là Nhân giới hay Ma giới, bọn họ đều không thể tiếp tục chờ được nữa. Để đạt được mục đích cuối cùng là thọ cùng trời đất, rất nhiều đại tu sĩ cùng nhau thi triển đại thần thông, ở chỗ Nữ Oa tiêu diệt Minh giới, tìm được một mầm mống

của sinh giới, dùng đó làm cơ sở, tạo5ra được Tiên giới.” La Thần mỉm cười nói: “Ở trong Tiên giới, không có người, ma, yêu tranh đấu. Chỉ cần tu hành đến trình độ đó rồi, đạt đến điều kiện thăng tiên, đều sẽ phi thăng vào Tiên giới. Đây chính là cái gọi là thăng tiên!”

Vinh Tuệ Khanh lại nhớ tới Minh Vương bây giờ đang cô độc lưu lạc ở tam giới, cũng chính là thần chết cầm lưỡi liềm, thở dài nói: “Vì sao nàng ta phải phản bội chúng thần? Chọc cho tất cả xa lánh, đến cả nơi mình dựa vào mà tồn tại cũng đều bị người luyện hóa, thật là lợi bất cập hại. Cũng không biết rốt cuộc mục đích của nàng ta4là gì.” Nói xong liếc xéo nhìn La Thần: “Không phải là vì chàng đấy chứ?”

La Thần sờ mũi một cái, khoan thai mà nói: “Ta đoán, không phải là vì ta, mà cũng là vì ta, vì thân phận chủ nhân Ma giới.”

Con người của Vinh Tuệ Khanh chuyển động, như được đốn ngộ mà nói: “Ý chàng là, thật ra nàng ta muốn mưu cầu trùng kiến Minh giới? Nhưng nàng ta lại không có pháp lực lớn như vậy, thế nên cần người giúp đỡ?”

La Thần cười phá lên, hồi lâu mới nói: “Một kẻ có thể phản bội chúng thần, nàng còn có thể nghĩ ả ngây thơ đến vậy. Ắ ta nhìn chòng chọc vào ta, có lý nào9là muốn ta hỗ trợ? Ắ ta nhìn chòng chọc vào ta, hết tám phần mười là muốn trực tiếp đoạt lấy Ma giới, luyện hóa thành Minh giới của ả.”

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên nhớ đến nơi Âm Tê trên Đông Đại Lục, có chút hoài nghi nhìn La Thần nói: “Vậy vì sao chàng từ Ma giới đi đến Nhân giới? Lại còn ở lại một nơi có ma khí ở Nhân giới nữa?”

La Thần giơ hai tay lên, làm ra vẻ đầu hàng: “Nàng đừng có nghe gió tưởng là mưa được không? Ta từ Ma giới đi đến Nhân giới hoàn toàn là vì bị người hãm hại. Trước giờ ta vẫn luôn tìm kiếm chân tướng của việc ta đến Nhân giới, nàng không cần lập tức vu oan cho ta vậy đâu.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn La Thần một hồi, lại quay đầu nhìn về phía biển Trầm Tinh, khẽ thở dài: “Kỳ thật, tự quản lý lục đạo luân hồi không phải là tốt rồi sao, cần gì phải luyện hóa địa bàn của người khác chứ?”

Vinh Tuệ Khanh nhớ lại những gì đã thấy trong ảo ảnh của đỉnh cấp tông môn Pháp gia, cuối cùng lúc đỉnh cấp tông môn Pháp gia biến mất, những tiếng kêu gào ngông cuồng ẩn sau tầng mây, không phải là vì đòi đỉnh cấp tông môn Pháp gia giao người thoát khỏi lục đạo luân hồi ra sao.

Hơn nữa cô nhớ rất rõ, sấm sét lúc ấy thật sự là hướng về nơi cô ẩn thân mà đánh xuống. Mà bản thân cô thật sự đúng là không trải qua lục đạo luân hồi đã trực tiếp xuyên qua đến thế giới khác. Trong đầu cô vẫn còn lưu giữ ký ức kiếp trước.

Thân thể kiểu ấy thì người quản lý của lục đạo luân hồi này nhất định không thể dung thứ.

Lẽ nào một trận kiếp nạn này của đỉnh cấp tông môn Pháp gia thật sự có liên quan đến bản thân cô?

Nhưng đó rõ ràng là ảo cảnh, là chuyện của mấy nghìn năm trước mà? Cô từ những người cấp cao ở Thanh Vân Tông biết được, từ mấy nghìn năm trước, đỉnh cấp tông môn Pháp gia đã không còn xuất hiện nữa rồi, ai cũng không biết rốt cuộc bọn họ đã đi đâu.

Các tràng cảnh hiện thực cùng ảo cảnh đan xen kẽ, càng khiến Vinh Tuệ Khanh triệt để mê man.

La Thần nhìn thấy nét mặt Vinh Tuệ Khanh xoắn xuýt một hồi, đưa tay ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Đừng nghĩ đến Minh Vương kia, hay thần chết gì nữa. Cho dù ả ta có ý đồ với ta, cũng không dễ dàng như vậy. ả ta đắc tội đại thần Nữ Oa, còn muốn đi quản lý lục đạo luân hồi? Coi như đại thần Nữ Oa đồng ý, các thần khác cũng sẽ không đồng ý. Còn nữa, đã qua mấy triệu năm, không biết đã thay đổi mấy đời Minh Vương rồi. Đã không

có Minh giới để dựa vào, Minh Vương thừa kế của bọn họ, mỗi một kẻ lại yếu hơn kẻ trước. Bây giờ thực lực của ả ta so với ta đã kém xa rồi, chúng ta không cần sợ ả.”

Vinh Tuệ Khanh đứng lên, xoay người đi về phía thuyền báu: “Chàng nói nghe thì dễ, nhưng đáng về chàng rõ ràng rất kiêng dè nàng ta. Ai biết được, liệu chàng có thật sự đánh thắng được nàng ta hay không?”

La Thần cười khẽ, đi theo sau Vinh Tuệ Khanh.

Hai người lắc mình mấy cái, liền trở về bờ biển Phù Đảo gần thuyền báu.

Thuyền báu kéo một tiếng còi dài, đang chuẩn bị khởi hành rồi.

Vinh Tuệ Khanh tức đến xì khói nói: “Tên chủ thuyền này quá không đáng tin cậy, không ngờ muốn lén lút đi mất. Chàng có biết ta phải tốn bao nhiêu linh thạch mới được lên thuyền không!” Nói rồi, nhún người một cái, phi thân lên tầng ba.

La Thần cũng nhảy lên theo, lại tựa như bị một sức mạnh vô hình ngăn cản giữa không trung, cứng rắn ngăn y ở bên ngoài thuyền báu.

Tiếng nói đầy tức giận của Vinh Tuệ Khanh vang lên: “Một người bạn của ta xuống thuyền, đây là kẻ thay thế hẳn.” Người cô nói đến là Mảo Tam Lang. Cậu ta không nói một lời liền rời khỏi Phù Đảo, trở về nhà mình, chỗ của cậu ta trên thuyền đương nhiên thành chỗ trống.

Không biết chủ thuyền báu có nghe thấy không, thế nhưng một lát sau, La Thần liền phát hiện sức mạnh ngăn cản y đã biến mất.

Vinh Tuệ Khanh vẫn còn đang đứng trên boong thuyền, la hét về phía tầng trên cùng của thuyền báu.

“Được rồi, hăn thả ta lên rồi, nàng có thể ngừng một chút rồi.” La Thần cười nắm bả vai Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh bữu môi: “Coi như hăn thức thời. Đến đây, bên này là phòng của Mão Tam Lang, chàng có thể ở trong này.” Cô chỉ chỗ ở của Mão Tam Lang cho La Thần xem.

La Thần ló đầu vào nhìn một chút, lắc đầu nói: “Không, ta không muốn ở chỗ này.”

Đang lúc giằng co, Lang Thất ló ra từ phòng bên cạnh, hô lên: “Vậy nhường phòng đó cho ta và A Nga đi!! Tốt xấu gì ta cũng là người có gia đình rồi, còn ở chung với đồ lưu manh Xích Báo này thì còn ra thể thống gì nữa!?”

Mặt Xích Báo âm trầm đi theo sau Lang Thất, vẻ mặt không dễ coi nói: “Người nói ai là đồ lưu manh?!”

Lang Thất hướng về phía La Thần chạy sang mấy bước, cười nịnh nọt nói: “Lão đại, ngài xem, thằng nhóc Xích Báo này ngay cả lão đại cũng không nhận ra.”

Xích Báo nâng mắt lên thấy là La Thần, vui mừng khôn xiết, vội vàng khom mình hành lễ: “Lão đại, vết thương của ngài tốt cả rồi chứ?” Cũng không hỏi làm thế nào Vinh Tuệ Khanh tìm được La Thần.

La Thần mỉm cười gật đầu: “Gần như khỏi hăn rồi.” Sau đó nhìn Vinh Tuệ Khanh nói: “Lang Thất có gia đình rồi?”

Vinh Tuệ Khanh mím môi cười khanh khách nhìn sang phía Lang Thất.

Lang Thất ngượng ngùng cúi đầu, từ từ lết về phía sau, quay về phía căn phòng ban nãy mình đi ra, gọi một tiếng: “A Nga, đi ra gặp lão đại của

ta!”

Một cô gái diễm lệ da trắng tóc đỏ bước ra khỏi căn phòng, còn có con sóc chuột Khăng Khăng đang đứng trên vai nàng.

“Lão đại của chàng không phải là Khăng Khăng sao? Còn muốn gặp ai nữa?” Trong giọng A Nga có nét ngọng nghịu, âm điệu khi nói rất kỳ lạ, tuy là phát âm đúng, nhưng quá đúng lại thành ra không ổn, vừa nghe liền nhận ra nàng đang học nói.

Lang Thất ôm bụng, điên cuồng cười lớn: “Khăng Khăng, người cũng đừng giả vờ làm lão đại nữa. Lão đại chân chính của chúng ta đã trở về rồi!”

Khăng Khăng ngẩng đầu, thấy là La Thần, cũng lộ ra một nụ cười xu nịnh, lập tức nhảy đến trên vai Vinh Tuệ Khanh, dùng giọng điệu nịnh hót nói: “Chủ nhân đã trở về, có đói bụng không? Có mệt không? Có muốn đi nghỉ ngơi trước không?”

Vinh Tuệ Khanh cười vỗ vỗ lưng của Khăng Khăng.

La Thần đưa tay, tóm lấy chòm lông sau gáy của nó, nhấc nó lên, ném lên người Xích Báo, căn dặn rằng: “Về sau, nó ở với người.”

Xích Báo khom người đáp vâng.

Khăng Khăng giận mà không dám nói, nhào cả thân thể vào trong lòng Xích Báo, chỉ lộ cái mõng núc ních về phía La Thần, biểu thị sự kháng nghị của mình.

La Thần vung tay lên: “Tất cả mọi người vào đi thôi, hình như thuyền chuẩn bị lên đường rồi.” Nói rồi liền lôi kéo Vinh Tuệ Khanh vào căn phòng ở giữa. Y cảm nhận được trong gian phòng kia có hơi thở của Vinh Tuệ Khanh.

Xích Báo cùng Khăng Khăng trở về căn phòng ban nãy, Lang Thất thì vô cùng vui vẻ lôi kéo A Nga đi vào căn phòng của Mão Tam Lang lúc trước.

A Nga tò mò hỏi: “Đó là lão đại thật sự của chàng sao? Thật là đẹp.”

Trong lòng Lang Thất khó chịu, trừng mắt liếc A Nga, nhưng cũng không dám phản bác một tiếng “khó coi”, chỉ rầu rĩ “Ừm” một tiếng.

“Công tử ở phòng này đi đâu rồi?” A Nga tiếp tục hỏi: “Hắn thật nhã nhặn.”

A Nga khen La Thần, Lang Thất không dám phản bác, nhưng khen Mão Tam Lang càng khiến nó tức không chịu được, nổi giận nói: “Đúng vậy, thật nhã nhặn, đáng tiếc nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái.” Nói xong buồn bã ngồi bệt xuống một góc mà tức giận.

A Nga ngạc nhiên, qua một hồi lâu mới nhận ra là Lang Thất đang ghen, trong lòng vô cùng vui vẻ, đi qua ngồi xuống bên cạnh nó, tuôn ra một tràng lời hay ý đẹp, mới dỗ dành được Lang Thất mở cờ trong bụng, mắt thấy nó muốn “giải quyết ngay tại chỗ”.

A Nga lại bắt đầu nhớ đến đại ca A Quý của mình, một bên để mặc cho Lang Thất muốn làm gì thì làm trên người mình, một bên khẽ hỏi: “Đại ca của ta đâu rồi? Sao không cùng trở về?”

Lang Thất vừa miệt mài lao động, vừa thở dốc nói: “Khi đang vui vẻ với ta, không được phép nhớ tới kẻ khác!”

A Nga yêu kiều cười mấy tiếng, dùng sức di chuyển mấy cái, Lang Thất lập tức quăng vũ khí đầu hàng, nằm phịch trên người A Nga thở phì phò.

“Bây giờ có thể nói đại ca của ta đi đâu rồi chứ?!” A Nga đuổi theo không buông.

Lang Thất xoay người, nằm trên mặt đất, thở dốc mấy hơi, mới trả lời: “Hắn nói phải về nhà, có việc phải hỏi đại vu sư của các người.”

“À.” A Nga ngần ngừ đáp lời, cũng không nhắc lại nữa.

Trong căn phòng của Vinh Tuệ Khanh và La Thần, hai người đứng sóng vai trước cửa sổ, nhìn thuyền báu chậm rãi rời khỏi Phù Đảo, trên đảo vẫn còn một vài tu sĩ lưu lại, có mấy người đang hô to gọi nhỏ chạy sang đây, có người thi triển thuật di, trong nháy mắt trở lại thuyền báu.

“Có người nói có kẻ đạt được công pháp bí tịch trên Phù Đảo, không phải chàng nói Phù Đảo này thật ra không có vật gì sao? Những bí tịch này từ đâu mà đến?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 298: Cùng Kết Kim Đan

 Vinh Tuệ Khanh tựa vào lòng La Thần, trên môi lộ ra một nụ cười mà ngay chính mình cũng không phát giác: “Ta là kẻ lười, công pháp của mình còn chưa luyện xong, sao lại ham muốn công pháp của người khác?” Vừa nói vừa ngửa đầu nhìn cái cằm tinh xảo hoàn mỹ của La Thần, khẽ nói: “Đương nhiên, nếu chàng muốn tặng ta bí tịch, từ chối thì bất kính quá, ta nhất định sẽ nhận hết tất cả.”

La Thần cúi đầu hôn gò má của cô một cái, cười nói: “Khí tiết của nàng đâu? Nguyên tắc của nàng đâu? Không phải là nàng không muốn dựa vào đàn ông sao?”

Vinh Tuệ Khanh trợn trắng mắt liếc La Thần: “Ngưng, ta dựa chàng, mà chàng cũng không phải đàn ông... Ừm...” Những thanh âm còn lại đều bị La Thần dùng môi ngăn ở trong miệng Vinh Tuệ Khanh.

Còi hơi của thuyền báu kêu một tiếng dài cuối cùng, chậm rãi lùi về phía sau.

Bầu trời trên Phù Đảo nhanh chóng kéo đến một tầng sương mù, sương khói kia ngày càng dày hơn, dần dần bao phủ toàn bộ Phù Đảo lại.

Đợi đến khi màn sương kia tản ra, Phù Đảo đã biến mất không còn dấu vết.

Mặt biển trước mặt thuyền báu hoàn toàn trống trải, không có bất kỳ vật cản trở nào, mấy con chim biển bay sượt qua phía trước mép thuyền, hướng về phương xa.

Thuyền báu dùng tốc độ cao nhất, lướt vọt về phía trước.

Bên dưới thuyền báu có Huyết Sa tu vi Luyện Khí tụ hợp lại, giống như hộ vệ, che chở thuyền báu tiến về phía trước.

Các loại động vật biển bên trong biển Trầm Tinh không quá bị hấp dẫn bởi Phù Đảo. Vì trong lúc tiếp xúc, bọn nó hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của Phù Đảo.

Thứ có lực hấp dẫn trí mạng đối với bọn nó, thật ra là thuyền báu.

Tu vi cao nhất trong đám động vật biển này, có kẻ tu vi tương đương với tu sĩ Nhân giới Nguyên Anh kỳ, cũng có một bộ phận tương đương Kết Đan kỳ, dĩ nhiên, trong đám đang đuổi theo thuyền báu, chiếm số lượng nhiều nhất vẫn là động vật biển Trúc Cơ kỳ.

Những động vật biển Trúc Cơ kỳ trở lên này, là những kẻ nổi bật đã mở thần trí của các hải tộc trong biển Trầm Tinh. Trừ chúng nó ra, đương nhiên cũng có cực nhiều động vật biển Luyện Khí kỳ, hoặc động vật biển không có tu vi.

Số lượng kinh khủng như vậy, cho dù đại tu sĩ Nhân giới tu vi Kết Đan trở lên muốn kết thù với hải tộc cũng cần phải cân trọng suy nghĩ lại một hồi.

Giới tu hành tuy rằng lấy thực lực làm đầu, thế nhưng số lượng cũng là một nhân tố quan trọng.

Đạo lí thay đổi về lượng dẫn đến thay đổi về chất này*, cũng tương tự với tranh đấu trong giới tu hành.

* Thay đổi về lượng dẫn đến thay đổi về chất: là một trong ba quy luật cơ bản của phép biện chứng duy vật trong triết học Marx - Lenin. Quy luật

lượng - chất hay còn gọi là quy luật chuyển hóa từ những sự thay đổi về lượng thành những sự thay đổi về chất và ngược lại.

Ví dụ như một tu sĩ Nguyên Anh, có thể trong nháy mắt giết chết cả hàng nghìn động vật biển, thế nhưng nếu số lượng được tính bằng hàng chục nghìn, hàng trăm nghìn, hàng triệu, hàng chục triệu, thậm chí là cả hàng trăm triệu động vật biển thì sao? Một tu sĩ Nguyên Anh chỉ dựa vào bản thân, có thể giết sạch từng đó động vật biển sao? E là cho dù muốn giết, vậy cũng chỉ là lòng có dư mà sức không đủ! Một khi linh lực đã tiêu hao hết, thì sẽ bị đám động vật biển có ưu thế áp đảo về số lượng này chen nhau mà xông lên, giết đến không còn mảnh giáp!

Hiện tại cảnh tượng thuyền báu đang đối mặt chính là cảnh tượng như vậy.

La Thần ôm Vinh Tuệ Khanh ngồi trên cái giường nhỏ, một bên thấp giọng nỉ non bên tai cô, một bên rút linh lực mình tu luyện được khi còn làm tu sĩ Nhân giới vào trong cơ thể cô, giúp cô tăng cường tu vi. Dù sao linh lực này đối với La Thần mà nói đã không còn tác dụng gì. Kể cả Kim Đan mà y kết thành cũng bị ném bỏ xó trong một góc ở đan điền, ánh sáng đã ảm đạm rồi.

Vinh Tuệ Khanh được La Thần làm phép, nhanh chóng rơi vào trạng thái ngủ say. Húc Nhật Quyết trong cơ thể tự động vận chuyển, vừa luyện hóa linh lực La Thần truyền vào, vừa thanh trừ những thứ quá xung khắc với Húc Nhật Quyết.

La Thần khẽ vuốt ve dung nhan tuyệt diệu của Vinh Tuệ Khanh, lặng lẽ nhìn cô một hồi, đôi mắt buông xuống, trên mặt lộ vẻ giã giụa. Cuối cùng hạ quyết tâm, mở miệng phun Kim Đan của mình ra.

Bởi lúc Kim Đan của La Thần còn ở bên trong đan điền, y đã hai lần luyện hóa ấn ký sao sáu cánh và dẫn dắt ký ức của Ma Vương đời trước vào

cơ thể, Kim Đan của y dù không có tác dụng lớn, thế nhưng đã nhiễm phải ma khí.

Hơn nữa lúc y ở Nhân giới, tốt nhất vẫn nên có viên Kim Đan mà y luyện ra lúc còn ở Nhân giới này để nguy trang, giấu giếm được thần thức thăm dò của những lão quái vật kia.

Mặc dù y là chủ nhân Ma giới, thế nhưng trước giờ chưa từng dám khinh thường Nhân giới.

Nhân giới rộng lớn, trăm triệu năm nay không biết đã sinh ra bao nhiêu tu sĩ kinh tài tuyệt diệu, vĩnh viễn tu luyện, lắng đọng cũng năm tháng.

Trong đó không ít tu sĩ Nhân giới có tu vi vô cùng cao thâm.

Ví như, tu sĩ cấp cao của đỉnh cấp tông môn Nhân giới, y chưa từng đấu cùng, cũng không dám khinh địch.

La Thần nhìn Kim Đan trong tay mình, trầm ngâm một lát, lại do dự.

Không phải y luyện tiếc viên Kim Đan này. Chỉ là y muốn ở Nhân giới cùng Vinh Tuệ Khanh tìm kiếm bè nổi, có viên Kim Đan này, thân phận của y sẽ dễ dàng giấu giếm hơn một chút.

Nếu không có viên Kim Đan này, y sẽ không thể không tổn hao một lượng tu vi nhất định, tạo cho mình một viên Kim Đan khác...

Nghĩ tới đây, La Thần giật mình. Trước đây y tạo ra quan tài thủy tinh và ảo ảnh của mình, giờ đây, y còn tái tạo một viên Kim Đan! Chỉ là bây giờ y còn đang ở Nhân giới, nếu như y triển khai toàn bộ tu vi của mình ra, lập tức sẽ kinh động những lão quái vật vốn không để ý tới thế sự ra đời giết y.

Đuổi giết y thôi thì không sao, thế nhưng liên lụy đến Vinh Tuệ Khanh, vậy thì không đáng rồi.

Lại nói, nếu để cho Vinh Tuệ Khanh dùng, nhất định y phải tinh luyện lại viên kim đan này, ngoài thanh tủy ma khí ra còn phải thanh tủy cả ấn ký. Bằng không để Vinh Tuệ Khanh nuốt viên kim đan này vào, ngày thứ hai trên đầu cô sẽ mọc sừng dài, phía sau mọc thêm cái đuôi...

La Thần tưởng tượng đến Vinh Tuệ Khanh có đuôi, hai sừng dài, tai mềm mại như tai mèo, phần dưới thân nhịn không được mà nóng lên, thiếu chút nữa tâm viên ý mã. Cũng may y nhanh chóng dừng trí tưởng tượng của mình lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, dùng phương pháp của mình bắt đầu thanh tủy viên Kim Đan này.

Sau khi thanh tủy xong, La Thần cầm viên kim đan lên, nhét vào miệng Vinh Tuệ Khanh, để cô ngậm vào.

Húc Nhật Quyết liên tục vận chuyển, ý muốn luyện hóa viên Kim Đan, từ đó hấp thu linh lực.

Qua vài vòng vận chuyển, linh lực Vinh Tuệ Khanh hấp thu được từ trong Kim Đan của La Thần càng ngày càng nhiều, toàn bộ đan điền đều bị khuấy động.

Hơi thở bên trong đan điền lưu chuyển nhanh hơn, cỏ vể chẳng mấy chốc nữa sẽ hình thành bản thể.

Thế nhưng bây giờ không phải thời điểm để đột phá.

La Thần vội vàng móc Kim Đan trong miệng Vinh Tuệ Khanh ra, nhét trở về trong đan điền của mình.

Đã không còn lượng lớn linh lực của Kim Đan tiến vào, sắc mặt đỏ bừng của Vinh Tuệ Khanh từ từ bình thường trở lại. Bộ ngực chậm rãi phập

phồng, hơi thở trong quá trình hít vào thở ra kéo dài hơn, tu vi Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn lại được củng cố thêm một lần nữa.

Phía trước thuyền báu, số lượng động vật biển khổng lồ bơi tới bơi lui nhiều lần, cuối cùng đã tạo thành một trận pháp khổng lồ.

Có quái vật bạch tuộc cao lớn như thuyền báu, còn có quái thú rùa biển như Phù Đảo thu nhỏ vậy, một trái một phải, canh giữ trên hai mắt trận của đại trận do động vật biển bày ra.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 299: Lòng Người Không Đủ

 La Thần nhìn ra được, bóng người kia nhảy xuống từ lầu bốn hoặc lầu năm của thuyền báu.

Có người nói chủ thuyền báu ở trên lầu năm. Mà lầu bốn là chỗ ở người hầu của hắn, có người nói đây đều là người phàm không có tu vi.

Thế nên bóng người vừa biến mất ban nãy chính là chủ nhân của thuyền báu sao?

La Thần trầm ngâm, thân hình nháy lên, trong chớp mắt biến mất khỏi gian phòng, trở về Ma giới của y.

Chỉ cần y trở lại gian phòng này trước khi Vinh Tuệ Khanh tỉnh giấc là được rồi.

Trước khi La Thần đi, không quên bày kết giới, để tránh cho Vinh Tuệ Khanh đang ngủ say bị người khác quấy rối.

Thế nhưng kết giới của y dĩ nhiên là không ngăn được Khăng Khăng.

Khăng Khăng ở phòng bên cạnh cảm nhận được hơi thở của La Thần biến mất, liền nghênh ngang xuyên tường mà qua đây, đi vào trong phòng của Vinh Tuệ Khanh.

“Làm cho Tuệ Khanh ngủ say. Lão đại không biết là muốn làm gì đây.” Khăng Khăng than thở, nâng má ngồi bên mép giường Vinh Tuệ Khanh, trông chừng cô, lại lăm bầm với cô: “Bên ngoài có thật nhiều động

vật biển kéo đến, thuyền báu đã bị bắt dừng lại, cũng không biết muốn làm cái gì.”

Vinh Tuệ Khanh ngủ một giấc, cuối cùng bị Khăng Khăng đánh thức, có phần bất mãn nói: “Rất lâu rồi ta không được ngủ, người lại không thể yên tĩnh một chút.”

Khăng Khăng toét miệng cười,0móng vuốt nhỏ chỉ vào cửa sổ nói: “Nhìn bên kia kìa, thật là nhiều động vật biển!”

Vinh Tuệ Khanh đuổi người, từ trên giường ngồi dậy, ngơ ngẩn một hồi mới nhú mào hỏi: “Thần thúc đâu?” Nói rồi hoảng hốt nhìn khắp xung quanh.

Khăng Khăng đang muốn nói lão đại đi rồi, thì nghe thấy cửa phòng cọt kẹt một tiếng được đẩy ra, La Thần ra vẻ không có việc gì đi đến: “Tỉnh rồi?”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh thả lỏng, trong giọng nói ra vẻ hờn dỗi: “Mới vừa tỉnh. Chàng đi đâu vậy?” Đôi mắt cô phiếm hồng.

La Thần mở cửa phòng ra, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nàng đến xem một chút. Hình như đám động vật biển mở một trận pháp đằng kia.”

Vinh Tuệ Khanh cho5rằng La Thần đi ra ngoài boong thuyền xem động vật biển, vội vàng đứng dậy đi theo y ra ngoài trên boong thuyền.

Khăng Khăng nhìn về phía La Thần bĩu môi, khinh bỉ thủ đoạn giả vờ giả vệt của y.

La Thần lại chậm rãi giơ tay phải lên nhìn Khăng Khăng, làm một động tác “cắt cổ” với nó.

Khăng Khăng lập tức lộ ra nụ cười xu nịnh với La Thần, ngay cả trong lòng cũng không dám oán thăm một tiếng.

Vinh Tuệ Khanh không thấy hai người này mất đi mà lại sau lưng cô, cô kinh ngạc trợn mắt nhìn đám động vật biển đông đúc dày đặc trên mặt biển phía trước.

Con bạch tuộc và rùa biển đứng trên cùng thật sự quá khiến người chần động, cảm4Vinh Tuệ Khanh thật lâu vẫn chưa thể khép lại.

“Hai con động vật biển trấn giữ mắt trận này lai lịch như thế nào? Có vẻ như tu vi của chúng ít nhất phải là Kết Đan kỳ.” Vinh Tuệ Khanh nhíu mày, bấm ngón tay tính toán theo thói quen.

Hết cách rồi, cô thấy trận pháp liền không kiềm chế được, nếu không làm cho rõ thì chịu không được.

Thế nhưng tính toán ra được trận pháp này, Vinh Tuệ Khanh lại nở nụ cười khổ.

Giờ cô có thể hiểu được cái gì gọi là vô chiêu thắng hữu chiêu rồi, cũng hiểu được cái gì gọi là trước thực lực tuyệt đối, tất cả tính toán đều là cọp giấy.

Trận Pháp Sư của đối phương cũng không cao minh, trận pháp9bày ra cũng là Thiên Thê Trận dễ hiểu nhất.

Nhưng chính vì dễ hiểu nhất, thế nên ở dưới tình huống thực lực đầy đủ thế này, trở thành khó phá giải nhất.

Tên trận pháp là “Thiên Thê*”, đương nhiên ý nghĩa là có tầng tầng lớp lớp hướng lên trên.

* Thiên Thê: thang trời. Theo truyền thuyết, trước thời Chuyên Húc – tức Huyền Đế, một trong Ngũ Đế của Trung Hoa cổ đại – thì trời và đất cách nhau không xa. Hơn nữa, còn có con đường thông từ mặt đất đến Thiên Đình và đi từ Thiên Đình xuống mặt đất. Con đường này chính là “Thang trời” ở vào lúc sơ khai nhất.

Tầng dưới cùng rộng nhất, lớn nhất, tuy sức mạnh lại yếu nhất, thế nhưng thắng ở số lượng cực kì nhiều.

Nhìn đám động vật biển dày đặc trước mắt là hiểu.

Cái gọi là binh tôm tướng cá chính là sự tồn tại khiến bạn có thể sinh ra cảm giác kinh khủng tột cùng như thế này.

Càng lên trên, số lượng càng giảm dần, thế nhưng tu vi lại càng lúc càng tăng cao.

Hơn nữa muốn phá giải trận pháp này, không có đường tắt nào để đi cả.

Chỉ có thể đánh từng lớp từng lớp một.

Trừ phi chính đối phương để tất cả động vật biển lui quân, bằng không, cứ chờ đối phương dùng xa luân chiến* đến nghiền nát bạn.

* Xa luân chiến: đánh luân phiên. Xuất xứ từ Binh thư của Tôn Tử, có dạy cách “xa luân chiến” là hai cánh quân xa thay nhau tấn công làm đối thủ xoay xở không kịp, liên tục bị động, không biết nên tập trung đối phó với bên nào.

Mà đánh xa luân chiến, phía bên thuyền báu bọn họ dĩ nhiên một chút ưu thế cũng không có.

Tu sĩ trên thuyền báu vốn là muốn đi tìm báu vật mà ra khơi, lại trải qua giá vé lên thuyền cao mà mệnh được yếu thua, hiện tại tu sĩ ở trên thuyền đều là giá trị bản thân xa xỉ, tu vi cũng không thấp. Loại tu sĩ này sợ chết nhất.

Để cho bọn họ theo đám động vật biển này chơi xa luân chiến, chỉ sợ rằng vừa nói ra, tu sĩ trên thuyền này liền giảm bớt đi một nửa, chắc chắn bọn họ sẽ lập tức bóp nát bùa Thuấn Di, dịch chuyển khỏi biển Trầm Tinh này ngay.

Vinh Tuệ Khanh nhào người trên lan can thuyền, kinh ngạc nhìn đám động vật biển phía trước, trong đầu rồi tung rối mù, nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra một cách có thể để lại đường sống, giải trừ triệt để nguy cơ trước mắt.

Lang Thất mang theo A Nga đi ra ngoài, đến bên người Vinh Tuệ Khanh, cắt đứt suy nghĩ của cô, nói: “Chủ nhân, A Nga nói, trong đám động vật biển trước mặt cũng không có bộ tộc Hải Xà, nàng rất lo lắng cho an nguy của phụ thân và đại ca nàng, muốn trở về xem.”

Vinh Tuệ Khanh quay đầu nhìn A Nga, biết nàng là công chúa Nhân Ngư của Nhân Ngư Nữ Vương và Hải Xà Vương sinh ra. Phụ thân của nàng cũng là phụ thân của A Quý, là thủ lĩnh tộc Hải Xà.

Nhớ tới dáng vẻ ngạo kiều* kia của A Quý, Vinh Tuệ Khanh hé miệng cười nói: “Chỉ cần bọn họ không đến, sẽ không có việc gì.”

* Ngạo kiều: chỉ những người ngoài mặt tỏ vẻ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong là kiểu người dịu dàng, tốt bụng. Có thể hiểu đơn giản là “ngoài lạnh trong nóng”.

Hai mắt A Nga sáng rực, hai tay hợp thành chữ thập để trước ngực, hai mắt như toát ra những vì sao: “Cô có thể bảo đảm không?”

“Không, ta không thể. Ta chỉ là suy đoán theo lẽ thường thôi.” Vinh Tuệ Khanh cười lắc đầu.

Những vì sao trong mắt A Nga lập tức tan biến như bong bóng xà phòng, thế nhưng có vẻ cũng không quá lo lắng như ban nãy, chỉ là thấp giọng nói: “Nếu như mọi người đánh không lại bọn chúng, ta mang nhóm người chúng ta chạy trốn vẫn không thành vấn đề.” Nói rồi đưa tay ra đếm: “Chủ nhân, người đàn ông của chủ nhân, Xích Báo, Khăng Khăng, A Lang, tổng cộng là năm người, thêm cả ta nữa là sáu. Hồn Nguyên Giới Chỉ* này của ta có thể mang đi tối đa bảy người.”

* Giới chỉ: chiếc nhẫn.

“Nàng còn có món đồ tốt này nữa à? Đến, để người đàn ông của nàng là ta đây xem xét kỹ lưỡng một phen nào.” Lang Thất hất mặt, nắm lấy tay A Nga, tỉ mỉ nhìn chiếc nhẫn trên tay nàng.

Vinh Tuệ Khanh cũng nhìn sang, thoát nhìn, đấy chỉ là một chiếc nhẫn màu xanh lam vô cùng lớn mà thôi. Vậy mà lại có cả công năng khiến người dịch chuyển không gian, thật đúng là một món pháp bảo tốt, tốt hơn bùa Thuấn Di rất nhiều.

“Còn chưa chiến đấu đã bàn đường lui, chúng ta cũng quá coi thường bản thân rồi.” Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Chúng ta đi xuống đại sảnh ở lầu dưới xem chủ thuyền an bài như thế nào.”

Nếu thuyền báu muốn nghênh chiến, nhất định phải do chủ thuyền tính toán an bài các tu sĩ trên thuyền báu. Bằng không đến lúc đó sẽ không ai phục ai cả, khi ấy chẳng phải tán loạn cả lên sao?

Vinh Tuệ Khanh mang mạng che mặt lên, cùng La Thần đi xuống lầu dưới.

Xích Báo mang theo Khăng Khăng đi sau lưng cô.

Cuối cùng Lang Thất mới cùng A Nga đi xuống.

Trong đại sảnh ở lầu hai trên thuyền báu đã tụ tập rất nhiều tu sĩ.

Vinh Tuệ Khanh vừa nhìn đã thấy hai người Vi Thế Nguyên và Lâm Phiêu Tuyết tay trong tay, vẻ mặt ngọt ngào mà đứng phía sau đoàn người.

Bách Hủy và La Xảo Tư đứng ở bên kia, thế nhưng bên cạnh Bách Hủy còn có một đại tu sĩ anh tuấn đang đứng, tu vi chí ít cũng là Kết Đan hậu kỳ, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, đáy mắt hơi thâm quầng, vừa nhìn liền biết là do mất đi quá nhiều nguyên dương.

Bách Hủy khoanh tay đứng dựa tường, nhìn có vẻ nhàn nhã, nhưng thân thể lại có phần căng thẳng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn sang Phong Hải Thành bên cạnh.

Hôm qua Phong Hải Thành phát hiện hình như Bách Hủy song tu cùng tu sĩ khác, tức giận đến hai mắt đỏ lên, ôm Bách Hủy làm hết lần này đến lần khác, mặc kệ Bách Hủy khuyên răn như thế nào, hắn cũng không chịu buông tay, còn hung dữ cảnh cáo cô ta, không cho phép cô ta lại đi tìm nam tu khác.

Thật ra Bách Hủy cũng không sợ hấn, chỉ hờ hững nói với hấn, cô ta tu luyện mị thuật, Phong Hải Thành đi cùng với cô ta, nhất định là kẻ bị thua thiệt nguyên dương. Nếu như không muốn chết sớm, vậy thì đừng quản cô ta song tu với ai.

Phong Hải Thành đã sớm hoài nghi có phải Bách Hủy đang tu luyện mị thuật hay không. Bây giờ biết biết rõ chân tướng rồi, cũng biết chuyện mình sợ nhất đã xảy ra, nhưng vẫn không từ bỏ được, cho dù chỉ thầm nghĩ đến việc rời khỏi cô ta thôi, hấn đã cảm thấy đau đớn đến tê tâm liệt phế, còn không bằng cầm dao lăm tròng hấn đi, cần gì phải để hấn chịu nỗi đau âm ỉ như vậy?

Bách Hủy đối với việc Phong Hải Thành bất chấp bày tỏ, cũng không cảm thấy vô cùng vui sướng hay rung động gì, mà chỉ cảm thấy bi thương vô tận.

Bách Hủy đã từng vui mừng biết bao khi mình đạt được truyền thừa của mị thuật đỉnh cấp. Có môn công pháp này, không chỉ tu vi của cô ta có thể tiến bộ nhanh, trở thành tu sĩ cấp cao, hơn nữa còn có thể khiến cho đàn ông một lòng một dạ với mình, sẽ không cần lo lắng bị đàn ông chuyển cho kẻ này nhường cho kẻ kia nữa, cuối cùng bị đàn ông xem là lô đỉnh thái bổ mà chết.

Nhưng bây giờ, Bách Hủy phát hiện môn công pháp này có một chỗ thiếu sót.

Chính là sau khi tu luyện môn công pháp này, Bách Hủy không thể nào phán đoán được, những người đàn ông đối với cô đến chết cũng không đổi kia rốt cuộc là thật lòng thật dạ với mình, hay là vì bị công pháp mị thuật đỉnh cấp của mình áp chế, không thể không “một lòng một dạ”.

Bách Hủy phát hiện mình đã không thể tin tưởng vào lời nói của đàn ông nữa.

Mặc kệ là lời hay ý đẹp, hay là những lời tâm huyết khắc cốt ghi xương, cô ta cũng không thể nào tin tưởng được nữa.

Lại nói, dường như Đại Ngưu chưa từng bị công pháp của cô ta ảnh hưởng bao giờ.

Bách Hủy nghĩ đến chuyện đêm qua, buông hai cánh tay đang khoanh trước ngực ra, vỗ bả vai Phong Hải Thành, truyền âm nói: “Không cần đi theo nữa. Nếu như người không cam lòng, vậy đi nói cho những người khác biết, ta tu luyện mị thuật, để cho bọn họ đều tới bắt ta đi.”

Tu sĩ chính đạo của Ngũ Châu Đại Lục đều khinh thường người tu luyện tà công mị thuật, xem bọn họ như ma tu mà đánh đuổi, không chết không thôi.

Đương nhiên Phong Hải Thành sẽ không đi tố cáo, trong lòng cũng không biết tại sao, hoàn toàn không muốn nghe Bách Hủy nói lời như vậy, lắc đầu nói: “Nàng đừng quản ta. Nàng để ta theo nàng là được. Còn về công pháp của nàng, chúng ta suy nghĩ thật kĩ lại xem, liệu có thể cải tạo thành công pháp hữu ích cho cả hai bên không, như vậy ta vẫn có thể cùng nàng.”

“Người sợ bị ta hút chết?” Bách Hủy buông tay ra, nhú mày.

Phong Hải Thành cười khố: “Ta là lo nếu ta chết rồi, nàng sẽ bị kẻ khác thừa dịp gây bất lợi.”

Bách Hủy thu lại nụ cười hờ hững, cúi đầu trầm ngâm không nói.

Mà trên cầu thang xoắn ốc ở đại sảnh, một phu nhân áo trắng đi xuống, chính là người phụ nữ truyền lời đến từ lâu bốn.

“Chủ thuyền có lệnh, chúng ta cần xếp thành hàng nghênh chiến với động vật biển. Mời các vị tu sĩ xếp thành ba hàng theo tu vi. Theo thứ tự là Trúc Cơ, Kết Đan và Nguyên Anh.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 300: Thân Phận Của Chủ Thuyền

 Hai nhóm Trúc Cơ và Kim Đan rất nhanh chóng đều đứng đầy, nhóm Nguyên Anh lại vẫn rỗng tuếch.

“Nguyên Anh? Ta không nghe nhầm đấy chứ? Trên thuyền này thật sự có tu sĩ Nguyên Anh sao?!”

Tu sĩ Nguyên Anh cho dù là ở trong tông môn cấp hai cũng là một sự tồn tại cao cấp, huống hồ gì là trên cái thuyền báu này, tuyệt đại bộ phận đều là tu sĩ Trúc Cơ và Kết Đan mà thôi.

Có thể thấy một tu sĩ Nguyên Anh sống sờ sờ, đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, đó là mộng tưởng cả đời.

Mà hai tu sĩ Nguyên Anh cố ý ẩn giấu tu vi đi lên thuyền báu tham gia tìm kiếm bảo vật đương nhiên là không muốn người ta biết thân phận thật của bọn họ.

Bởi vì tu sĩ Nguyên Anh trên Ngũ Châu Đại Lục, cho dù là không thể đếm bằng đầu ngón tay, thế nhưng vẫn có thể tra ra.

Tông môn kia, môn phái nọ, thậm chí là tán tu nào tu luyện đến Nguyên Anh, đều sẽ báo danh lên hội liên hợp đỉnh cấp tông môn, mà thần điện Quang Minh cũng theo dõi chặt chẽ những tu sĩ cấp cao này.

Tu sĩ trong đại sảnh đợi hồi lâu, cũng không có người nào đứng ở nhóm tu sĩ Nguyên Anh.

Phu nhân áo trắng mỉm cười: “Chủ thuyền có lệnh...”

Vừa dứt lời, có hai tu sĩ đứng ở hàng ngũ tu sĩ Kim Đan thân hình đột nhiên nháy lên một cái, rời khỏi đại sảnh thuyền báu, chắc là thuận di trở về.

Hai người kia chắc chắn là tu sĩ Nguyên Anh.

Thậm chí ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng không muốn nghênh chiến với đám động vật biển này.

Trong đại sảnh bỗng chốc lặng ngắt như tờ.

Mỗi người đều đang suy tư.

Phu nhân áo trắng cười khanh khách nhìn tu sĩ trong đại sảnh, ánh mắt thảnh thơi lướt qua bên phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh không biết có phải là do ảo giác của mình không, nhưng cô luôn có một loại cảm giác như bị người khác để mắt tới, đứng ngồi không yên, hết sức khó chịu.

Cũng không bao lâu, trong đại sảnh lại vang lên tiếng bùm bụp, lại có khoảng một phần ba tu sĩ biến mất không thấy tăm hơi.

Chắc là giống với tu sĩ Nguyên Anh ban nãy, dùng bùa Thuận Di trốn mất.

Phu nhân áo trắng lại chờ trong chốc lát, thấy không còn tu sĩ biến mất nữa, mới gật đầu, nói: “Tốt, đợi lát nữa, mọi người nghe theo sự chỉ huy của Mạnh quân sự, đi ra ngoài nghênh chiến là được.”

Thân hình Mạnh Lâm Chân đột nhiên xuất hiện nơi cầu thang đại sảnh, hướng về phía các tu sĩ bên dưới nói: “Mọi người đi theo ta, trước tiên đi ra boong thuyền. Tu sĩ Trúc Cơ đến trước, tu sĩ Kết Đan đi sau.”

Tu sĩ khắp đại sảnh bất an nhìn nhau, không ai nhúc nhích.

Mạnh Lâm Chân mỉm cười: “Chủ thuyền nói, phàm là tu sĩ có thể tham gia nghênh chiến động vật biển, đều sẽ được trả một lượng linh thạch nhất định. Giết một con động vật biển Trúc Cơ kỳ, trả một vạn linh thạch hạ phẩm. Giết một con động vật biển Kết Đan kỳ, trả mười vạn linh4thạch hạ phẩm. Nếu có người giết càng nhiều hơn, vượt qua giá vé tàu mười vạn linh thạch hạ phẩm của mọi người, chủ thuyền vẫn thanh toán theo giá như cũ.”

Nói như vậy, chỉ cần bọn họ tận sức giết địch, không chỉ có thể lấy lại tiền vé tàu, mà còn có thể kiếm thêm.

Biện pháp này lập tức khiến mọi người mặt mày rạng rỡ.

Cũng giống làm nhiệm vụ giết yêu trong tông môn vậy, hoạt động để kiếm linh thạch chính là một chuyện tốt.

Lúc đầu có mấy người còn chần chừ muốn rời đi, giờ cũng lập tức hạ quyết tâm không đi nữa.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười nhìn về phía La Thần đang đứng trong đội ngũ tu sĩ Kết Đan, nháy mắt với y.

La Thần hiểu ý, ra hiệu để cho cô yên tâm.

Trên bậc9thang, Mạnh Lâm Chân nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh, truyền âm nói với cô: “Đến lâu năm. Chủ thuyền muốn gặp cô.”

Vinh Tuệ Khanh ngẩn ngơ, nhìn chung quanh một hồi, tựa như không tin vào tai của mình.

Mạnh Lâm Chân lại truyền âm nói: “Nói cô đấy, nhìn cái gì nữa.”

Vinh Tuệ Khanh không còn cách nào khác, ngoan ngoãn lui ra ngoài từ cửa sau đại sảnh, sau đó từ cầu thang trên boong thuyền đi lên lầu năm.

Ngoại trừ chủ nhân thuyền báu, tu sĩ trên thuyền báu chưa từng đến lầu năm bao giờ.

Vinh Tuệ Khanh chắc hẳn là người thứ nhất.

Cô lo sợ bất an mà đi tới trước cánh cửa lớn duy nhất có khoen cửa bằng đồng ở lầu năm, đưa tay gõ cửa.

Cái khoen cửa kia gào một tiếng, suýt chút nữa căn trúng tay Vinh Tuệ Khanh.

“Vào đi.” Một giọng nói nhã nhặn truyền đến từ trong cửa.

Giọng nói này thật quen tai.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc đi vào trong phòng.

Bên trong là một đại sảnh trống trải, giữa đại sảnh bày một cái ghế dài, đối diện cửa chính, dán một bức hoành phi, viết bốn chữ lớn: Nhật nguyệt trường tịch.

Bút lực mạnh mẽ, thê lương, nét phẩy cuối cùng trong chữ “Tịch” tựa như muốn cắt đôi tờ giấy, khiến nó rách ra.

Nhìn rất quen mắt, quả thật giống y hệt bức hoành phi năm đó cô từng nhìn thấy trong động phủ của Long Thần ở dưới đáy đầm rồng phía sau núi Long Hồ Môn.

Một văn sĩ trung niên mặc áo xám đứng ở phía dưới bức hoành phi, ngẩng đầu nhìn lên hoành phi, ngắm nhìn thật lâu.

Vinh Tuệ Khanh chợt bừng tỉnh.

Cái gì mà tìm kiếm Long Thần!?

Nếu người chủ thuyền này mà còn không phải là Long Thần, vậy cứ chặt đầu cô luôn đi!

Lại nói, cô và Long Thần còn có duyên gặp mặt một lần mà!

Vinh Tuệ Khanh hưng phấn mà nhìn bóng lưng văn sĩ trung niên mặc áo xám kia, kích động nói: “Long Thần! Người chính là Long Thần Thính Phong, đúng không!?”

Văn sĩ trung niên xoay người lại, mỉm cười quan sát Vinh Tuệ Khanh: “Lúc ta gặp người, người vẫn còn là đứa trẻ, bây giờ đã lớn như vậy rồi.”

Giọng điệu như trưởng bối, Vinh Tuệ Khanh nghe được vô cùng thẹn thùng, ngượng ngùng mỉm cười nói: “Long Thần tiền bối nói đùa rồi. Khi đó, ta... ta...”

Nhớ tới tiểu cô nương bên trong đám bọt biển màu hồng sẫm kia, Vinh Tuệ Khanh nhất thời cảm thấy mình ở trước mặt Long Thần không chỗ lẫn tránh.

Văn sĩ trung niên cười rồi bảo cô ngồi xuống, hòa nhã nói: “Không cần gọi ta là Long Thần, gọi chủ thuyền là được rồi. Ở đây ta chỉ là một chủ thuyền mà thôi.”

Vinh Tuệ Khanh thoải mái ngồi xuống.

Đã biết chủ thuyền chính là Long Thần, cô không có chút nào lo lắng.

Nói đến kẻ đứng đầu trong biển, còn ai có thể hơn được Long Thần?

Số động vật biển này có nhiều hơn nữa, ở trong mắt Long Thần cũng chỉ là con dân của hắn mà thôi.

Hắn có năng lực sai khiến tuyệt đối với đám động vật biển này.

“Biết Long Thần chính là chủ thuyền, ta xem như yên tâm, nếu không... chỉ bằng mấy người bọn ta, muốn đối kháng với Thiên Thê Trận của đám động vật biển này, rõ ràng là đi chịu chết mà.” Trong lòng Vinh Tuệ Khanh vẫn còn sợ hãi nói.

Văn sĩ trung niên cười khê: “Mặc kệ ta có phải là Long Thần hay không, các người cũng phải đi nghênh chiến động vật biển.”

“Không phải chứ?” Vinh Tuệ Khanh đứng bật dậy kêu to: “Có phải nói đùa không vậy?”

“Sao ta phải nói đùa chứ?” Văn sĩ trung niên nghiêm trang nói: “Ta chính là muốn đi nghênh chiến, muốn thật nhiều tu sĩ biết, Long Thần Thính Phong trở về rồi, ở trên biển Trầm Tinh, vô số tu sĩ đang đi tìm kiếm hắn. Mà tin tức này cần vô số tu sĩ truyền bá ra ngoài cho ta. Người biết càng nhiều càng tốt, cho đến khi có thể truyền khắp mọi góc ngách của Ngũ Châu Đại Lục.”

Vinh Tuệ Khanh không nhịn được cười lạnh nói: “Người vì muốn nổi danh? Để cho nhiều người bọn ta chôn cùng như vậy ư?” Tâm tình của cô lập tức bị phá vỡ, không nghĩ tới Long Thần Thính Phong cũng là kẻ như thế...

Văn sĩ trung niên thân nhiên đáp: “Đương nhiên. Ta chính là muốn khiến danh tiếng Long Thần Thính Phong vang vọng khắp đại địa, cũng muốn khiến tất cả mọi người đều biết, Long Thần Thính Phong đã về đến biển Trầm Tinh. Chỉ có như vậy, mới có thể làm cho người ta muốn tìm biết ta ở đâu.”

“Từng có người nói với ta, nếu như người và bằng hữu của người thất lạc, biện pháp tốt nhất là đứng ở chỗ cao, để nàng nhìn thấy người. Như vậy nàng mới tìm đến người được.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 301: Có Kẻ Đứng Sau

 Vinh Tuệ Khanh tự biết mình lỡ lời, cười nói: “Lấy danh tiếng giờ đây của chủ thuyền, cho dù người nọ ở nơi nào, nhất định cũng có thể nghe đến tiếng gió. Chỉ là...” Vinh Tuệ Khanh nhớ tới một khả năng, nhú mày nói: “Người nọ hẳn là còn sống chứ?!”

Nếu như đã không còn trên cõi đời này nữa, vậy thì dù cho Long Thần có thống nhất được Ngũ Châu Đại Lục, người nọ cũng sẽ không biết được.

Tình cảm có sâu hơn nữa cũng không chịu nổi một chén canh Mạnh Bà*.

* Canh Mạnh Bà: Theo truyền thuyết, khi luân hồi chuyển sinh từ cõi âm về cõi trần thì tất cả các linh hồn cũng đều phải uống canh Mạnh Bà để quên đi tất cả những gì đã xảy ra trong kiếp sống của mình.

Văn sĩ trung niên thở dài nói: “Ta cảm nhận được nàng ấy hẳn là còn trên đời. Thế nhưng, nếu như lần này nàng ấy còn không xuất hiện, vậy thì ta đành phải dạo qua lục đạo luân hồi một vòng thôi.” Vinh Tuệ Khanh cười gơ ngón cái: “Long Thần oai dũng, Tuệ Khanh bội phục!”

Văn sĩ trung niên cười khê: “Người chịu thừa nhận mình là Vinh Tuệ Khanh rồi sao? Hôm nay giảng co cùng đại trận động vật biển, pháp sư của đại trận kia còn phải cần người ra mặt tọa trấn mới được.”

Vinh Tuệ Khanh đỏ mặt: “Sao chủ thuyền lại biết được thân phận hiện tại của ta là gì?”

Long Thần biết cô là Vinh Tuệ Khanh cũng không có gì lạ, bởi bọn họ đã có duyên gặp gỡ một lần năm đó ở đầm rồng của Long Hồ Môn, Long Thần còn tiện tay cứu cô một mạng.

Nhưng sau đó, Long Thần liền ngao du tứ hải, Vinh Tuệ Khanh tuyệt không ngờ đến Long Thần lại còn biết thân phận bây giờ của cô!

Văn sĩ trung niên mỉm cười: “Trên người người có huyết mạch của nàng ấy, tự nhiên ta sẽ quan tâm người kĩ hơn một chút.”

Lời này trước đây Long Thần chưa từng nói đến, Vinh Tuệ Khanh cũng là lần đầu tiên nghe được, không khỏi hết sức kinh ngạc: “Chủ thuyền nói thật sao? Tại sao ta có thể có huyết mạch của nàng ta?”

Vinh Tuệ Khanh bỗng vô duyên vô cớ nhớ đến mẹ Quản Phượng Nữ của mình, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, khiến cho đại thần như Long Thần đây nhớ mãi không quên, có lẽ cũng có khả năng chăng?

Mẹ ơi mẹ, rốt cuộc mẹ chộc vào bao nhiêu5đào hoa vậy?

Vinh Tuệ Khanh trong lòng thầm nghĩ, lại xua đi cái ý niệm này.

Coi như là có liên hệ huyết thống, vậy cũng không biết là cách bao nhiêu đời rồi.

Cô từng nghe đại nương mập nói, truyền thuyết Long Thần Thính Phong đợi người ở đầm rồng, chỉ ít lưu truyền mấy nghìn năm rồi, có thể còn xa xưa hơn nữa.

Văn sĩ trung niên thả thần thức ra, tìm kiếm trên người Vinh Tuệ Khanh.

“Không sai, quả thật người có huyết mạch của nàng, hơn nữa huyết mạch rất gần. Ta biết, chắc chắn người và nàng là quan hệ thân thích.

Người có thể nói cho ta biết gia đình người có những thân thích nào không?” Hai mắt văn sĩ trung niên tỏa sáng, bỗng dừng nghĩ ra, trước mắt chẳng phải là một manh mối sống sờ sờ đó sao?!

Vinh Tuệ Khanh cau mày, đem những chuyện của nhà mình đầu đuôi gốc ngọn đều nói một lần.

“A, nhà người chỉ có ông nội, cha và mẹ?”

“Ừm. Bọn họ đều đã tạ thế rồi.” Nói rồi, lại kể chuyện Ngụ Nam Tâm tàn sát toàn thôn.

Văn sĩ trung niên càng nghe, biểu tình trên mặt càng âm trầm.

“Mà thôi, trước tiên ta đi lục đạo luân hồi một lần vậy.” Văn sĩ trung niên bỗng đứng lên, tay phải vẽ ra một nửa vòng tròn.

Mặt đất bằng phẳng trong đại sảnh bỗng cuộn cuộn nổi lên một trận cuồng phong, ở giữa vòng xoáy, thân ảnh văn sĩ trung niên biến mất không còn tăm hơi.

Vinh Tuệ Khanh ghen hòng nhìn trần trối, lớn tiếng kêu lên: “Này! Người chớ vội đi! Nơi đây còn có đại trận động vật biển nữa! Chỉ dựa vào bọn ta làm sao đánh lại được!”

Cũng may Long Thần chưa đi xa.

Nghe tiếng kêu của Vinh Tuệ Khanh, Long Thần ném một cái chìa khóa làm bằng xương ra khỏi vòng xoáy.

“Nếu như không chống đỡ được, cầm cái chìa khoá bằng xương của rồng này, dựa theo bản đồ trên chìa khoá, đi đến Long Trùng* dưới đáy biển Trầm Tinh, đánh thức Cốt Long đang ngủ say ở nơi đó. Điều khiển

Cốt Long, đám động vật biển hỗn tạp kia tự nhiên sẽ tản đi.” Tiếng nói của Long Thần vừa biến mất, lốc xoáy giữa đại sảnh liền tiêu thất theo.

* Long Trùng: mộ của rồng.

Nhìn đại sảnh không một bóng người, Vinh Tuệ Khanh cũng hết cách, chỉ đành cúi đầu kiểm tra kỹ lưỡng bản đồ đơn giản vẽ trên chìa khóa.

Nhưng nhìn hồi lâu, kết hợp với vị trí tinh tượng trên biển Trầm Tinh, Vinh Tuệ Khanh có loại xúc động muốn che mặt chửi thề.

Long Thần thật là quá hổ cô rồi có được không!

Cái vị trí của Long Trùng này nằm ngay bên dưới Thiên Thê Trận mà đám động vật biển đang bày ra kia!

Nói cách khác, nếu như cô muốn đến Long Trùng, trước tiên phải xua tan được đám động vật biển này!

Mà nếu cô có thể xua tan được đám động vật biển đang bày bố Thiên Thê Trận kia, vậy cô còn đi Long Trùng làm cái quái gì nữa?!

Đây không phải là ép buộc sao!

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh âm trầm, thu chìa khoá long cốt vào trong túi càn khôn, bước ra khỏi phòng khách.

Mạnh Lâm Chân đang đứng đưa lưng về phía cửa lớn.

Nghe tiếng cửa mở, Mạnh Lâm Chân xoay đầu lại, mỉm cười với Vinh Tuệ Khanh: “Chủ thuyền dặn ta, cuộc chiến hôm nay nghe theo cô sai khiến. Cô cùng ta xuống lầu đi.”

Vinh Tuệ Khanh thở dài một tiếng: “Thật ra ta cũng không có cách nào. Thiên Thê Trận này là dựa vào xa luân chiến, liều chết là sức mạnh.

Người nói xem chúng ta có nhiều người như vậy sao?”

Động vật biển tầng tầng lớp lớp nhào lên, coi như chỉ đề cũng đủ đề chết người.

Mạnh Lâm Chân nhíu chặt mày: “Thật không có cách nào sao? Không phải cô là Đại Trận Pháp Sư sao?”

Vinh Tuệ Khanh tức giận nói: “Ta là Trận Pháp Sư, chứ không phải là ảo thuật gia! Người cho rằng cái gì cũng có thể dựa vào trận pháp giải quyết sao? Có vài trận pháp, chính là đơn giản đến độ người không cách nào phá được.”

“Ảo thuật gia là cái gì?” Mạnh Lâm Chân tò mò hỏi.

“Không liên quan tới người!” Vinh Tuệ Khanh tức giận nói.

“Mạnh ca ca, huynh đã đi đâu vậy?” Một tiểu cô nương từ cầu thang đi đến, tóc cột hai bên, khuôn mặt thanh tú, trên mặt còn có một vết sẹo. Dáng dấp giống Vinh Tuệ Khanh khi chưa khôi phục dung mạo y như đúc.

Vinh Tuệ Khanh biết đó là khôi lỗi* mà Mạnh Lâm Chân tạo nên, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ tiểu cô nương kia không muốn xa rời Mạnh Lâm Chân, Vinh Tuệ Khanh vẫn không tự chủ được rung mình một cái, vội vã nói: “Đi thôi, trước tiên giải quyết cho xong hai con động vật biển đang trấn giữ mắt trận.”

* Khôi lỗi: con rối, hình nhân.

Mạnh Lâm Chân nhẹ nhàng nói với tiểu cô nương kia: “Khanh nhi, hôm nay Mạnh đại ca có việc, mọi ngoan ngoãn ngủ vài ngày có được không?”

Giống như thôi miên vậy, tiểu cô nương kia lập tức ngủ mất, ngã xuống trên boong thuyền.

Mạnh Lâm Chân thuận tay vung lên, thân thể cô bé kia được y thu vào trong túi khôi lỗi.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu, làm ra vẻ không nhìn thấy gì cả, đi xuống lầu.

Mạnh Lâm Chân theo sát ở phía sau, đi xuống lầu một.

Mạnh Lâm Chân để Vinh Tuệ Khanh trốn trong một căn phòng nhỏ ở lầu một, làm chỉ huy đằng sau bức màn.

Vinh Tuệ Khanh cũng không muốn xuất đầu lộ diện, đương nhiên là cầu còn không được.

“Đây là danh sách tu sĩ, cô xem an bài thế nào.” Mạnh Lâm Chân đưa cho cô một cuốn sổ nhỏ. Bên trong phân loại tu sĩ dựa theo môn phái, tu vi và thần thông, ghi chép rất cẩn kẽ.

Vinh Tuệ Khanh lướt qua nhanh như gió, chỉ vào tên hai tu sĩ.

“Tu sĩ Kết Đan của Động Huyền Môn này, Quy Giáp Công* luyện đến xuất thần nhập hóa, để hắn đi nghênh chiến với quát vật bạch tuộc đi!” Vinh Tuệ Khanh chọn tên tu sĩ Kết Đan của Động Huyền Môn ra.

* Quy giáp: mai rùa.

“Sao không để hắn đi đối phó yêu thú rùa biển?” Mạnh Lâm Chân cười hỏi.

Vinh Tuệ Khanh cũng cười: “Ta không tin người không hiểu rõ. Cho dù Quy Giáp Công của hắn còn xuất thần nhập hóa hơn nữa, thì cũng đâu thể nào đối phó được yêu thú rùa biển thật sự? Còn không bằng để hắn đi

ngheh chiến với quái vật bạch tuộc. Quái vật bạch tuộc nhìn thì không lồ, xúc tu lợi hại, thế nhưng bụng chính là nhược điểm của nó. Nếu như có người có thể tránh thoát khỏi xúc tu của nó, chạm được đến phần bụng của nó, nhất định có thể cho nó một kích trí mạng. Lại nói, ta biết nội đan của quái vật bạch tuộc cũng không tệ lắm, người đi chỉ điểm cho hần một chút, bảo hần chú ý quái vật bạch tuộc phun mực.”

Mạnh Lâm Chân gật đầu, đi ra ngoài truyền lời.

Tu sĩ Động Huyền Môn nghe Mạnh Lâm Chân truyền âm chỉ đạo, tự tin tăng cao, từ trong đội ngũ tu sĩ Kết Đan bước ra, trực tiếp bay ra ngoài thuyền báu.

Mạnh Lâm Chân lại phái thêm hai tu sĩ Kết Đan đi theo phía sau yểm hộ cho hần.

Kết quả còn chưa đi được nửa đường, một con động vật biển cũng bay ra khỏi đại trận bên kia, ngăn cản trước mặt tu sĩ Động Huyền Môn.

Vinh Tuệ Khanh nhìn ra từ cửa sổ trong thuyền báu, gật gù nói: “Quả nhiên đối phương không muốn để cho chúng ta tiếp xúc quái vật bạch tuộc.”

Lúc đầu Vinh Tuệ Khanh cũng chỉ là suy đoán, quái vật bạch tuộc và quái thú rùa biển chia nhau trấn giữ hai mắt trận của Thiên Thê Trận.

Hiện tại phản ứng của đối phương, chỉ là xác nhận phán đoán của cô mà thôi.

Bịch!

Động vật biển từ đối diện bay đến trước mặt tu sĩ Động Huyền Môn, lập tức đón gió mà lớn, thì ra là một con cá ngựa lớn cao khoảng một trượng.

Cái miệng vừa nhọn vừa dài, trên vây lưng có một hàng gai nhọn, lóe ra ánh sáng màu xanh sẫm.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh trầm xuống, vội vàng truyền âm với Mạnh Lâm Chân: “Con cá ngựa này có độc! Mau bảo tu sĩ Động Huyền Môn trở về ngay!”

Mạnh Lâm Chân không kịp truyền âm cho tu sĩ Động Huyền Môn, chính y lập tức thuận di đến trên biển Trầm Tinh, một kim châm bạc tẩm độc trong tay y hoa rạch vỡ bầu trời, lặng yên không một tiếng động đâm về phía dưới cổ con cá ngựa lớn kia.

Tu sĩ Động Huyền Môn đang muốn thi triển Quy Giáp Công nhằm chống chọi với gai nhọn đang lao tới của đối phương, dư quang lại trông thấy gai nhọn trên vây lưng đối phương lóe lên ánh sáng màu xanh sẫm, cũng biết không thích hợp, nhanh chóng lui lại.

May mà Mạnh Lâm Chân kịp thời lao đến, một tay đón được tu sĩ Động Huyền Môn, ném hắt lui về phía sau, một tay lại nhắc lên, phóng ngân châm tẩm độc vào dưới cổ con cá ngựa.

Con cá ngựa lớn da thô thịt dày, cũng có tu vi Kết Đan, vốn dĩ không dễ gây thương tích cho nó được. Nhưng cũng giống con người, thân thể yếu thú cũng có nhược điểm. Chỉ cần tìm được nhược điểm trên thân thể của nó, vậy sẽ đánh nhanh thắng gọn hơn so với việc đấu pháp cùng nó.

Động vật biển không có sự giao hoạt như tu sĩ Nhân giới.

Lúc này trong mắt chúng, chính là tu sĩ Nhân giới lấy hai địch một, nhất thời đều hò hét âm ỉ.

Lời mắng chửi người của Ngũ Châu Đại Lục xôn xao vang ầm lên, tựa như muốn trào dâng khắp biển Trầm Tinh.

Chỉ là quái vật bạch tuộc và quái thú rùa biển đều không chút xao động, các động vật biển khác cũng không dám rời khỏi vị trí của mình, chỉ nhao nhao kêu lên.

“Tu sĩ Nhân giới thật là không biết xấu hổ! Lấy hai địch một, sĩ nhục Nhân giới!” Một con cá bướm cò màu sắc sặc sỡ bay vút lên, chửi bới một trận xong lại hạ xuống.

Con cá ngựa lớn cảm nhận được dưới cổ mình hình như bị kim đâm, vốn dĩ không chú ý lắm, há mồm phun một đám lửa ra, lập tức đốt cho mặt Mạnh Lâm Chân cháy đen.

Mạnh Lâm Chân lấy làm kinh hãi, vội vàng lui nhanh về phía sau, đồng thời lấy một cây dù lớn ra, ngăn cản trước người mình, trong nháy mắt trở lại thuyền báu.

Bấy giờ con cá ngựa lớn mới cảm thấy thân thể dần cứng ngắc, vội vàng phun yêu đan ra ngay trên bầu trời biển Trầm Tinh, tự hút độc cho bản thân nó.

Vinh Tuệ Khanh từ xa thấy được cảnh này, cau mày nói: “Những động vật biển này rốt cuộc muốn gì? Tại sao lại vây quanh thuyền của chúng ta?” Thoạt nhìn, đầu óc đám động vật biển này cũng không linh hoạt lắm, tựa hồ cũng không giống kiểu bụng dạ khó lường. Nhưng có thể bày ra một đại trận như vậy, đầu chỉ có thể dùng một cái bụng dạ khó lường là giải thích được?

Xem ra có kẻ đứng sau đám động vật biển.

Rốt cuộc là kẻ nào?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 302: Tức Giận

 Ở giữa hai cái vây cá là bộ phận giống như thân thể phụ nữ, trên đầu có hai sợi xúc tu thật dài, khuôn mặt nhỏ chỉ lớn chừng bàn tay, cái cằm nhọn như mũi khoan, cả người trần trụi, hai bầu ngực đầy đặn lỏa lồ. Cũng có eo, có cổ, có đôi chân dài, còn có bàn chân nhỏ tựa bạch ngọc.

Lang Thất, Xích Báo và La Thần đều lén đi vào gian phòng của Vinh Tuệ Khanh để bảo vệ cô.

Lang Thất đứng trước cửa sổ, thấy dáng vẻ phách lối của con cá bướm cờ, nó trừng lớn hai mắt, căm giận mắng: “Cái con cá chết tiệt này sao lại có chân cơ chứ? Lẽ nào nó còn lợi hại hơn tộc Nhân Ngư?”

Nó biết, tộc Nhân Ngư để có được đôi chân của loài người đã phải tu luyện gian nan đến nhường nào.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Không bằng bây giờ, Lang Thất đi nghênh chiến đi! Đối phó động vật biển loại này, Lang Thất cực kỳ có kinh nghiệm đấy.” Vừa dứt lời, Lang Thất máu sôi sôi trào, gào lớn một tiếng, lập tức xông ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh liền hối hận không thôi, vội vàng thúc giục Xích Báo, nói: “Người nhanh đi trợ giúp Lang Thất một tay!”

Xích Báo có phần do dự: “Đối phương chỉ có một con động vật biển xuất chiến, bên này chúng ta đi ra hai kẻ, hình như có hơi bất công.”

Vinh Tuệ Khanh0trùng mắt cả giận nói: “Người nói chuyện công bằng với ta?” Nói rồi, cô kéo cánh tay Xích Báo lôi tới trước cửa sổ, chỉ vào tầng tầng lớp lớp động vật biển trước mắt, nói: “Người xem đi, chúng nó có cho chúng ta cơ hội để công bằng sao? Người nhanh lên, đánh hết tên này đến tên khác, tốt nhất là khiến bọn chúng tức giận, ta mới tiện phái người ra xử lý quái vật bạch tuộc và quái thú rùa biển kia. Khi đó chúng ta mới có thể có một chút hi vọng sống sót, người đã hiểu chưa hả?!”

Trận pháp của đối phương sắp xếp nghiêm chỉnh, muốn dựa vào sức mạnh của tu sĩ bên này để xông5vào trận pháp của đối phương là điều không thể.

Vừa rồi lúc cùng cá ngựa lớn giao chiến, phản ứng của đối phương khiến Vinh Tuệ Khanh nghĩ đến một kế sách gần như vô lại: Chính là làm đối phương tức giận, khiến đối phương giận dữ hết mức có thể, vậy mới có thể khiến cho đám động vật biển này dưới cơn xúc động tự loạn trận cước, làm loạn bố cục của Thiên Thê Trận.

Chỉ cần trận pháp vừa loạn, áp lực của hai tên quái vật bạch tuộc và quái thú rùa biển phải gánh sẽ tăng lên gấp bội. Mà lúc trận pháp của đối phương loạn, chính là lúc tu sĩ Nhân giới trên thuyền báu có thể đục nước4béo cò.

Lời nói của Vinh Tuệ Khanh đối với Xích Báo mà nói là mệnh lệnh cần phải phục tùng tuyệt đối.

“Biết rồi.” Xích Báo lên tiếng, hóa thành một vệt hào quang màu vàng, nhanh chóng đuổi theo Lang Thất.

Hai chúng nó ở trên không trung nhanh chóng trao đổi chỉ thị của Vinh Tuệ Khanh một lượt.

Lang Thất cười to: “Cố ý chọc giận kẻ khác? Cái này là sở trường của ta. Đợi lát nữa người đứng lên tiếng, để cho ta là được, bảo đảm khiến con

yêu cá bướm cờ kia không tức chết không thôi!”

Trong nháy mắt, một luồng bạch quang và một luồng hoàng quang phóng tới vị trí phía trước, cách cá bướm cờ không xa, hóa thành hai người đàn ông Nhân giới, chính là Lang Thất và Xích Báo.

“Hự, mù mắt chó săn hợp kim titan của ta rồi! Ô nhiệm thị giác quá! Ngọa tào!” Lang Thất gào to, bưng lấy đôi mắt của mình.

* Ngọa tào 卧槽 [wòcáo]: Đồng âm với cụm từ “Ta thao” [wǎocāo] - Một câu mắng chửi thô tục được cư dân mạng Trung Quốc để nói giảm nói tránh.

Cá bướm cờ ở đối diện sừng sốt, hai tay chống nạnh, hỏi: “Người nói cái gì? Người là chó?”

Lang Thất giận dữ, cũng chống nạnh theo, mắng: “Người mới là chó! Cả nhà người đều là chó! Người cho rằng cả người trần trường thì giỏi lắm sao! Mắt của người con lớn con nhỏ, ngực thì cái cao cái thấp, hông thì bên lép bên tròn...”

Cá bướm cờ giận dữ, sợi xúc tu trên đầu trong nháy mắt dài ra, trực tiếp cuốn lấy Lang Thất, quăng nó ra giữa không trung. Đồng thời vô số giác mút trên xúc tu sinh ra lượng nhiệt nóng rực, thiêu đốt đến độ áo choàng trên người Lang Thất toàn lỗ là lỗ.

Áo choàng trên người Lang Thất rất nhanh đã bị đốt đến chỉ còn mảnh nhỏ.

Một làn gió thổi qua, thổi áo choàng còn sót lại trên người Lang Thất bay đi sạch sẽ.

“Ha ha, người xem người đi, còn nói người khác? Người là đàn ông sao? Trông như họa mi nhỏ vậy, thảo nào miệng nói toàn lời dơ bẩn, thì ra

là người không được sao...” Từng câu của cá bướm cờ đều đâm trúng tim gan Lang Thất.

Lang Thất luôn lấy làm kiêu ngạo vì bộ phận sinh dục của mình, giờ đây bị cá bướm cờ kích thích đến suýt chút hiện nguyên hình sói.

“Giống cái già yếu, chẳng có giống đực nào muốn người.” Xích Báo ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt cả buổi, đột nhiên phun ra một câu.

“A! Dám nói lão nương già! Lão nương liều mạng với người!” Cá bướm cờ vung xúc tu, ném Lang Thất ra, cả thân thể nó nhào về phía Xích Báo.

Xích Báo lấy binh khí của mình ra, cùng xúc tu của cá bướm cờ đấu một trận.

Lang Thất lặn trên không trung mấy vòng, lại biến ra một thân áo choàng, vung móng vuốt sói, cũng nhào tới.

Xích Báo đánh cũng coi như đang hoang.

Còn Lang Thất là đến mặt mũi cũng không cần, chiêu thức muốn bao nhiêu hạ lưu liền có bấy nhiêu hạ lưu.

Đám động vật biển ở dưới xem cuộc chiến đều giận dữ.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Dám dẫn vật giống cái trước mặt giống đực chúng nó, là xem biển Trầm Tinh chúng nó không có ai mà hiếp đáp sao?

Đầu tiên là mấy con cá bướm cờ giống đực từ trong đại trận động vật biển bay ra, bay lên vây quanh Lang Thất và Xích Báo đang tấn công con cá bướm cờ giống cái kia.

Sau đó lại có mấy con quái vật cá bống trắng bay ra, gia nhập vào chiến đoàn.

Lang Thất và Xích Báo đều mừng thầm, biết kế sách của bọn nó có hiệu quả, càng lấy ra toàn bộ vốn liếng, khiến con cá bướm cờ giống cái kia tức giận đến phun ra một ngụm máu.

Đám động vật biển giống đực thấy vậy càng không thể nhẫn nhịn, càng nhiều động vật biển gia nhập chiến đoàn hơn.

Lang Thất và Xích Báo nhanh chóng bị đè bẹp như con kiến.

Vinh Tuệ Khanh đứng ở cửa sổ cẩn thận quan sát trận chiến, phát hiện Thiên Thê Trận của đối phương cuối cùng đã bắt đầu lỏng lẻo, lập tức truyền âm nói với Mạnh Lâm Chân: “Phải một nửa tu sĩ ra ngoài nghênh chiến, càng vô lại càng tốt, nhất định phải khiến đối phương nổi điên.” Sau đó lại truyền âm cho Xích Báo và Lang Thất: “Mau giả chết, rơi vào trong biển, tiếp ứng cho ta.”

Nói xong Vinh Tuệ Khanh cũng hóa thành một vòng cầu vồng, bay ra khỏi căn phòng, trực tiếp rơi vào biển Trầm Tinh.

La Thần không nói lời nào, cũng theo Vinh Tuệ Khanh vào biển.

Vinh Tuệ Khanh nhảy vào trong lòng biển, lập tức thấy được sự bất đồng rất lớn. Lần này vào biển hoàn toàn không giống lần trước. Nước biển lần trước lạnh đến thấu xương, còn giờ nước biển ấm áp vừa phải, Vinh Tuệ Khanh vừa xuống mặt nước liền cảm nhận được.

Hơn nữa cô ở đáy nước vẫn hô hấp như thường, không giống với lần trước, phải nén khí, dựa vào vận chuyển linh lực để duy trì.

Vinh Tuệ Khanh nhớ lại chìa khoá long cốt trong túi càn khôn của mình. Chắc nhờ có, cô mới có thể nhẹ nhõm ở trong lòng biển thế này.

Loại cảm giác này thật là kỳ diệu.

Vinh Tuệ Khanh không nhìn được khề quơ tay, bơi đi.

La Thần tùy ý trôi nổi bên cạnh cô, ánh mắt lại cảnh giác nhìn chăm chăm bốn phía.

Phía trước không xa là hai kẻ nặng nề rơi xuống lòng biển như hai tảng đá, khiến một cột bọt nước bắn lên mặt biển, đấy chính là Xích Báo và Lang Thất rơi xuống.

Trên mặt biển truyền đến một trận reo hò, tựa hồ là đang chúc mừng chúng nó rốt cuộc cũng hạ gục được hai tu sĩ Nhân giới xấu xa.

“Nhìn nhìn, thật sự là bứt rứt. Bị mấy con cá đùa giỡn.” Lang Thất hùng hù hỏ hỏ, cùng Xích Báo bơi đến bên người Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nhìn cười, khen Lang Thất: “Làm tốt lắm!” Sau đó chỉ về hai con quái vật to lớn đen thui đang trước nói: “Bên kia là quái vật bạch tuộc và quái thú rùa biển. Vị trí của bọn chúng đã có sự thay đổi nhỏ. Tuy không phải rất rõ ràng, thế nhưng đối với trận pháp mà nói cũng là sai một ly đi một ngàn dặm. Thần thúc.” Vinh Tuệ Khanh nói với La Thần: “Chàng đi sang chỗ quái thú rùa biển, dùng toàn lực đánh khiến mai của nó nứt một đường, sau đó để một ít kim sa vào.” Nói rồi, móc ra một bình kim sa nhỏ đang phát sáng từ trong túi càn khôn giao cho La Thần.

La Thần không nói gì, đưa tay nhận lấy kim sa, xoay người liền biến mất.

“Ba người chúng ta đi đối phó quái vật bạch tuộc. Lang Thất và Xích Báo, các người hợp lực đâm thủng ống mực của nó. Ta ở phía trên dẫn dụ xúc tu của nó.” Vinh Tuệ Khanh phân chia, sau đó liền xoay người, bay ra khỏi lòng biển, triệu hồi Nhật Nguyệt Song Câu nắm trong tay, nhanh chóng bay qua chỗ quái vật bạch tuộc.

Chẳng mấy chốc, bầu trời biển Trầm Tinh đã loạn tung từng phèo lên.

Vô số động vật biển và tu sĩ Nhân giới hỗn chiến với nhau, từ ban đầu thăm dò và cẩn thận tỉ mỉ, đến bây giờ tất cả mọi người đều chém giết đến đỏ cả mắt.

Lúc này đây, người đi ra khỏi thuyền báu đều là tinh anh trong giới tu sĩ, lại có Mạnh Lâm Chân ở phía sau bình tĩnh điều động, nhóm người này mệt mỏi liền rút về, đổi một nhóm khác xông lên. Đối mặt với kẻ thù chung, tu sĩ Nhân giới liền vứt bỏ hiềm khích lúc trước, phối hợp chiến đấu với nhau, chính vì vậy có rất ít tu sĩ ngã xuống, ngay cả người bị thương cũng không nhiều.

Mà đám động vật biển bên kia chính là làm theo ý mình, không ai phục ai. Thế nhưng vì nguyên nhân nào đó, đại đa số động vật biển vẫn lưu lại tại chỗ, không đi lên tham chiến.

Nếu đám động vật biển này thật sự cùng nhau tiến lên, tu sĩ trên thuyền báu có đoàn kết hơn nữa cũng không đấu lại bọn chúng.

Thế nên bên phía Vinh Tuệ Khanh phải nắm chặt thời gian, tìm được Cốt Long. Nếu không, hoặc là mọi người chạy trốn khỏi biển Trầm Tinh, hoặc là cùng chết ở chỗ này.

Nói rút lui, hầu hết tu sĩ đều không muốn. Những kẻ muốn đi, đã sớm đi rồi. Hiện tại lưu lại, đều là những người thật sự muốn tìm kiếm Long Thần.

Mà cùng nhau chết ở chỗ này, mọi người cũng không cam tâm.

Bọn họ thân làm tu sĩ Nhân giới, vẫn cảm thấy bản thân trời sinh đã cao hơn các loại yêu thú một bậc.

Nếu nhiều tu sĩ cấp cao như vậy đều thua dưới tay đám động vật biển lấy số lượng thắng chất lượng này, đối với tu sĩ Nhân giới mà nói, đây là một loại nhục nhã.

Vinh Tuệ Khanh thấy cảnh này, cũng vô cùng lo lắng, thấy xúc tu chung quanh quái vật bạch tuộc tung bay, không nói hai lời, tể ra Nhật Câu, trực tiếp chém vào cái xúc tu trên cùng.

Xoẹt!

Cái xúc tua kia của quái vật bạch tuộc liền bị Nhật Câu chém đứt lìa.

Gào!

Quái vật bạch tuộc đau đến nhảy từ trong lòng biển lên không trung, bên dưới cột nước, lộ ra ống mực gần bụng.

Lang Thất và Xích Báo cầm chùy thép, cùng nhau xông lên, đâm vào ống mực của nó.

Số xúc tu còn lại của quái vật bạch tuộc cùng nhào tới, cuốn chặt Vinh Tuệ Khanh lại, giống như cá bướm cờ thiêu hủy áo choàng của Lang Thất, nó cũng làm ngoại bào của Vinh Tuệ Khanh cháy trụi, chỉ còn lại hộ giáp của cô.

Lang Thất ngẩng đầu nhìn lên, suýt chút nữa thì xị máu mũi.

Vinh Tuệ Khanh vùng Nguyệt Câu lên, phối hợp với Nhật Câu đang bay lượn phía ngoài, chém sạch chỉ chừa lại một cái xúc tu của quái vật bạch tuộc.

Toàn thân quái vật bạch tuộc bị thương, gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, lập tức biến mất khỏi đó.

Vinh Tuệ Khanh bị pháp lực của quái vật bạch tuộc làm tê liệt, không thể động đậy, rơi thẳng xuống mặt biển bên dưới.

La Thần ở bên kia nhanh chóng lao đến, ngay lúc cô chuẩn bị rơi vào mặt biển liền ôm lấy cô, cùng nhau rơi vào trong nước, đồng thời hóa giải pháp lực của quái vật bạch tuộc.

Quái vật bạch tuộc bỏ chạy, Thiên Thê Trận chỉ còn lại một mắt trận.

Mà chỗ quái vật bạch tuộc bỏ chạy xuất hiện một vòng tròn.

Vinh Tuệ Khanh nhìn ra đó là lối vào vẽ trên chìa khóa long cốt, liền móc chìa khoá long cốt ra, tra vào vòng tròn kia.

Vòng tròn chợt kẹt một tiếng mở ra, lộ ra một cái động lớn sâu không thấy đáy.

Vinh Tuệ Khanh cầm lấy chìa khoá long cốt đang bay trở về, cùng La Thần nhảy vào trong động.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 303: Lỗ Đen

 Vòng tròn mới vừa khép lại, liền biến mất. Từ phía trên nhìn xuống, cũng chỉ là mặt đất nơi đáy biển không có gì lạ mà thôi, căn bản không thể nhìn ra nơi này từng có một cái cửa vào.

Cột nước chảy xiết phía trên vòng tròn cũng biến mất theo. Mấy con cua nhanh chóng phóng qua đây, nhìn khắp xung quanh, đều đều lắc đầu nói: “Nhất định là hoa mắt rồi. Làm gì có long khí ở nơi này?”

...

Dưới vòng tròn là một cái vực sâu.

Chỉ có Vinh Tuệ Khanh có thể cảm nhận đôi chút. Nơi đây thật ra có một cái kết giới, có lẽ chỉ có người cầm chìa khóa long cốt mới có thể mở được kết giới, để cho người khác đi vào.

La Thần nắm chặt tay Vinh Tuệ Khanh, dùng sức kéo cô, ôm cô vào lòng, lo sợ lạc mất.

Xích Báo lấy sợi dây ra cột lên trên cánh tay Lang Thất.

“Người làm gì vậy?” Trong bóng tối truyền đến tiếng kêu to của Lang Thất.

“Cột người lại, đỡ cho một hồi người lạc mất, mọi người còn phải tốn thời gian công sức đi tìm người.” Xích Báo lạnh lùng nói.

Lang Thất cười hì hì, đã hiểu rõ tính cách ngoài lạnh trong nóng của Xích Báo, lại còn cố ý nói nhảm: “Người đối tốt với ta, ta đều biết, nhưng mà ta không có hứng thú với giống đực...!! Người đập ta làm gì?”

Tiếng nước chảy ào ào, Xích Báo một cước đá bay Lang Thất, sau đó kéo sợi dây đang buộc trên cánh tay nó, lôi Lang Thất trở về.

“Đồ man di mọi rợ nhà người, thật0sự đá ta ư...” Lang Thất chửi bới, cũng không dám chọc ghẹo Xích Báo nữa.

Vinh Tuệ Khanh cũng nắm thật chặt vạt áo La Thần, bất an nói: “Nơi đây tối đen chẳng nhìn thấy gì, làm sao tìm được đây?”

“Tìm cái gì?” Lang Thất và Xích Báo đồng thanh hỏi.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một lúc, dù sao cũng đã dẫn chúng nó vào rồi, nói cũng không sao, bèn đáp: “Nghe nói đây là Long Trùng, nơi này có Cốt Long. Tìm được Cốt Long, chúng ta có thể ra ngoài xua tan đám động vật biển kia rồi.”

Rồng mới thật sự là vua của hải tộc, cũng là thần thú trời sinh. Trước khi Nhân giới quật khởi, Cửu Vĩ Hồ, Phượng Hoàng và Long tộc cùng nhau thống trị đất liền, trời xanh và biển cả. Về5sau diễn ra Chúng Thần Chi Loạn, khiến cho Long tộc và Phượng tộc nản lòng thoái chí, triệt để thất vọng với Nhân giới, từ đó về sau biệt cư, tránh ở nơi Thiên Ngoại Thiên*, rất ít lại ra ngoài. Chỉ có Cửu Vĩ Hồ vẫn dẫn dắt yêu tu ẩn nấp trong Nhân giới.

* Thiên Ngoại Thiên: chỉ nơi rất xa xôi.

Long Thần Thính Phong là hậu duệ Long tộc duy nhất đi lại ở Nhân giới suốt vạn năm qua.

Trước khi rồng sắp hết thọ nguyên, chúng sẽ tới một nơi đặc biệt, ở đó chờ chết. Sau khi rồng chết, thần lực phiêu tán, tự động hình thành kết giới, chỉ có đời sau của Long tộc, hoặc người cầm tín vật đặc thù mới có thể tìm được Long Trùng.

Đã qua vạn năm, không chỉ có Long tộc bất tằm không có tin tức gì, mà đến cả Long Trùng cũng chỉ được truyền lại trong truyền thuyết. Bởi từ xưa tới giờ chưa từng có ai thuận lợi tìm được Long Trùng.

Lang Thất và Xích Báo nghe được đều cảm thấy rất hứng thú.

Dù sao đồ tốt bên trong Long Trùng quá nhiều. Chưa nói đến Long tộc mang những bảo bối của mình đến cất kỹ, chỉ là bản thân rồng thôi đã là bảo bối rồi. Xương rồng, gân rồng, răng rồng, da rồng và móng rồng đều là thánh phẩm luyện khí vô thượng. Nếu như vận khí tốt, tìm được yêu đan của rồng, vậy sẽ trực tiếp Kết Anh, Hóa Thần ngay!

Nếu như gặp được cơ duyên xảo hợp, Long hồn còn chưa tiêu tan, vẫn còn ở trên thân thể rồng, hoặc là xương rồng còn nguyên bộ, luyện hóa yêu đan là có thể khởi tử hồi sinh một lần nữa, trở thành Cốt Long.

Sức chiến đấu của Cốt Long, mạnh hơn so với rồng bình thường, trừ khi người nghiền xương cốt thành tro bụi, bằng không thì dù chỉ còn một khúc xương, nó cũng sẽ liều mạng với người đến cùng. Hơn nữa, bình thường rồng đã có sức chiến đấu cường hãn, nếu trở thành Cốt Long, sức chiến đấu càng là tăng lên gấp bội.

Mà Cốt Long, thông thường chỉ xuất hiện ở Long Trùng. Bởi nơi này là chỗ thích hợp nhất để chúng tu luyện.

Long Trùng bên trong bốn biển lớn, giờ chỉ còn lại một cái cuối cùng ở biển Trầm Tinh mà thôi.

Thế nên Cốt Long nơi này mới thật sự là báu vật vô giá.

“Sao nàng biết nơi đây sẽ có Cốt Long?” La Thần cúi đầu, hỏi Vinh Tuệ Khanh đang được ôm trong lòng mình.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Có người nói cho ta biết.” Nói rồi, âm thầm nhéo tay La Thần.

La Thần hiểu ý, không hỏi tiếp nữa, chỉ đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để thắp sáng chỗ này.

“Thảo nào chỗ này nhiều động vật biển bảo vệ như vậy, chẳng lẽ là đang bảo vệ Long Trùng?” Lang Thất lén nói nhỏ cùng Xích Báo.

Xích Báo cũng nghĩ có đạo lý.

Vinh Tuệ Khanh lại biết động vật biển sắp xếp đại trận ở chỗ này, vừa có tính tất yếu, lại cũng có tính ngẫu nhiên.

Tính tất yếu chính là, linh khí ở Long Trùng dồi dào hơn những nơi khác nhiều, thế nên chỉ cần thông hiểu trận pháp, sẽ tính toán bố trí trận pháp ở quanh đây, dù cho không biết nơi này có Long Trùng, cũng sẽ chọn chỗ này để thiết kế trận.

Tính ngẫu nhiên đương nhiên là chỉ thuyền báu của bọn họ vừa lúc đi ngang đây, đụng độ với đối phương.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới chủ nhân thuyền báu chính là Long Thần, chợt hiểu ra.

Thảo nào hấp dẫn nhiều động vật biển đổ xô đến như vậy, dù cho chúng nó không biết trên thuyền báu có Long Thần, thế nhưng khí thế trời sinh của vua hải tộc, dù có làm sao cũng không giấu được. Khuất phục trước rồng, hẳn là đã viết lên gen di truyền đời đời kiếp kiếp của động vật biển.

“Nhưng nơi này tối đen như mực, chúng ta làm sao mà tìm?” Xích Báo thực tế nhất, điều khiến hắn xoắn xuýt trước giờ luôn là vấn đề thực tế.

Vinh Tuệ Khanh cũng chần chừ, nhíu mày nói: “Cho dù là chỗ tối đen, sau khi ánh mắt của mọi người thích ứng cũng sẽ không xuất hiện tình trạng đen như mực thế này chứ. Tối thui như vậy chỉ có một nguyên nhân, đó là nơi này một tia sáng cũng không thể chiếu đến, nguyên nhân thứ hai chính là chỗ này có thể có thủ thuật che mắt chúng ta, hay có thứ gì đó mê hoặc ánh mắt của mọi người.”

La Thần lắc đầu: “Nơi đây không có thủ thuật che mắt.” Kẻ có thể dùng thủ thuật che mắt được chủ nhân Ma giới vẫn còn chưa sinh ra đâu.

Vậy là nguyên nhân thứ nhất, nơi đây hoàn toàn không chút ánh sáng phản xạ nào, thế nên con mắt của người tiến vào không thể nhìn thấy được gì.

Đôi mắt là thứ mẫn cảm nhất, chỉ cần có một chút xiu ánh sáng, qua thời gian dài là có thể cảm giác được, tuyệt đối sẽ không giống tình trạng tối đen như mực bây giờ.

Không một chút ánh sáng nào có thể tiến vào, cũng có thể là sau khi ánh sáng đi vào, không cách nào lẩn trốn được, chỉ có thể bị giam cầm ở đây, giống như hố đen vậy.

Vinh Tuệ Khanh nhớ kỹ, một ít kiến thức vật lý cô từng học trong kiếp trước nói cho cô biết, mật độ trong hố đen vô cùng lớn, chiết suất trong chân không vô cùng cao, nhiệt độ vô cùng cao, khối lượng vô cùng lớn, nhưng thể tích lại vô cùng nhỏ.

Bất luận là ánh sáng gì chiếu vào trong hố đen, cũng như đá chìm đáy biển, chiếu gì cũng không thấy được, thế nên gọi là hố đen. Hơn nữa, kiếp trước có một học giả cho rằng, hố đen là nơi có thể tiến hành xuyên qua không gian và thời gian.

Long Trùng nơi này liệu có phải là một sự tồn tại giống hố đen không?

Vinh Tuệ Khanh cẩn thận hồi tưởng lại những thứ từng học kiếp trước, đối chiếu với thực trạng nơi này, nhanh chóng phát hiện được chỗ không giống nhau.

Chỗ bất đồng quan trọng nhất chính là lực hấp dẫn của nơi này không lớn như của hố đen thật sự. Bằng không, thân thể của bọn họ đã sớm bị nén thành bột, nào còn có thể êm đẹp đứng ở chỗ này nói chuyện, tìm hiểu vấn đề hố đen?

Thế nhưng lực hấp dẫn không lớn như vậy, lại có thể giam cầm ánh sáng. Chỉ có thể nói cái thế giới này vốn dĩ không thể dùng kiến thức vật lý kiếp trước của cô để giải thích.

Bằng không làm sao chấp nhận được những đại thần thông một bước đi nghìn dặm, nghiêng tay làm mây, úp tay làm mưa này được?

Nếu quả thật có nhà vật lý học xuyên không đến thế giới này, muốn dùng những kiến thức về lực hấp dẫn, trọng lực, khối lượng và gia tốc để giải thích tu hành là gì, hoặc là có nhà sinh vật học xuyên không đến thế giới này, muốn dùng kiến thức về di truyền học sinh vật để giải thích Trúc Cơ, Kim Đan và Nguyên Anh này nọ, chỉ sợ đều sẽ thổ huyết ba lần, thần kinh thác loạn, bị coi như người điên.

Vinh Tuệ Khanh tự nghĩ mình không phải nhà vật lý học, cũng không phải nhà sinh vật học, vậy không cần xoắn xuýt về những vấn đề học thuật này nữa, chỉ nói với Xích Báo: “Đôi mắt ngươi không phải có thần thông phát sáng sao? Giờ thi triển một cái xem sao.” Xem có thể dùng làm đèn pha hay không.

Xích Báo nghe lệnh, vận khí lên đỉnh, thôi thúc linh lực của mình và thần thông pháp môn, đôi mắt quả nhiên phát ra ánh sáng vàng óng, như

đèn pha ô tô trong đêm đông, xuyên qua sương mù dày đặc, rọi sáng cảnh tượng trước mắt bọn họ.

Thần thông này của Xích Báo từ ngay lần đầu tiên nó gặp Vinh Tuệ Khanh đã từng thi triển, còn khiến cho cỗ ấn thân của Vinh Tuệ Khanh mất hiệu lực.

Vinh Tuệ Khanh thật sự là khắc sâu ấn tượng với cột sáng vàng này.

Lang Thất tán thưởng vỗ vỗ bả vai Xích Báo: “Huynh đệ lợi hại, lúc nào cũng mang theo đèn pha nhỉ.”

Xích Báo không thể trốn mắt liếc Lang Thất, vất vả nhịn xuống, cẩn trọng chiếu sáng cho mọi người.

Ánh sáng màu vàng có lực xuyên thấu rất mạnh.

Đáy biển đen như mực nhất thời sáng bừng trước mắt bọn họ.

Thì ra trong nước biển đang bồng bềnh trước mặt họ có vô số thứ có hình dạng như khói đen lay động, những làn khói này có lực hấp dẫn rất lớn, hơn nữa còn đặc biệt nhắm vào các tia sáng.

Nếu không phải cột sáng vàng của Xích Báo là tia sáng có chủ, vậy cũng sẽ bị hấp thu toàn bộ, khiến nơi này biến thành một mảnh đen nhánh thêm lần nữa.

Có ánh sáng, mọi người cũng nhìn thấy rất rõ ràng, Xích Báo dùng toàn bộ tu vi, mới có thể bảo đảm cột sáng vàng này không bị những thứ có hình dạng như khói đen kia hút đi.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng lấy một viên thuốc ra, nhét vào trong miệng Xích Báo, đồng thời lấy một viên linh thạch thượng phẩm ra, đặt vào trong tay Xích Báo: “Bổ sung linh lực cho người.”

Lang Thất kêu to: “Linh thạch thượng phẩm?! Chủ nhân quá thiên vị, ta cũng muốn một viên linh thạch thượng phẩm.”

Vinh Tuệ Khanh liếc xéo nó: “Ta đã giải trừ khế ước linh sủng rồi, người còn muốn linh thạch thượng phẩm nữa à? Cái này cho người, có lấy hay không?” Một viên đan dược thất phẩm, thêm một khối linh thạch hạ phẩm.

Lang Thất khóc không ra nước mắt, hai ngón tay vươn ra, hận không thể tự móc hai mắt, thay một cặp đèn pha vào, vậy là có thể đổi được một khối linh thạch thượng phẩm.

La Thần cười nói: “Linh thạch thượng phẩm khiến người phát điên rồi? Có nhớ năm đó chúng ta nhìn thấy mỏ linh thạch ngũ hành ở bí địa không? Đó mới là linh thạch tuyệt phẩm. Lang Thất, người có tiền đồ chút đi, đừng có làm mất sạch mặt mũi ta như thế.”

Lang Thất là do La Thần thu phục, tuy là cho Vinh Tuệ Khanh dùng làm linh sủng, thế nhưng sâu trong nội tâm, Lang Thất vẫn xem La Thần là chủ nhân chân chính.

“Mỏ linh thạch ngũ hành! Hắc, nghe là đã thấy hứng thú rồi. Lão đại, Lang Thất ta đời này quyết định theo người lăn lộn rồi! Dù là lên thiên đường, hay là đi Tô Hàng*, lão đại đi đâu thì ta theo đó!”

* Xuất phát từ câu “Thượng hữu thiên đường, hạ hữu Tô - Hàng”: trên trời có thiên đường, dưới đất có Tô - Hàng, có ý ca ngợi cảnh sắc Tô Châu và Hàng Châu nào khác gì thiên đường chốn hạ giới.

Vinh Tuệ Khanh trừng mắt nhìn Lang Thất. Khinh khi La Thần không biết cái gì là Tô Hàng sao?! Thượng hữu thiên đường, hạ hữu Tô - Hàng, cũng mệt cho nó nghĩ ra được...

Lang Thất cười hắc hắc, đưa tay chỉ về phía trước nói: “Chủ nhân, ngài xem, bên kia là thứ gì vậy?”

Long Trùng của cự long đang nằm ngay trước mặt bọn họ, vô số long cốt lạng lẽ nằm chằng chịt dưới đáy nước, lóe ra ánh sáng trắng muốt, tạo thành một khu rừng long cốt nhìn không thấy ranh giới.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 304: Khu Rừng Long Cốt

 “Cần bao nhiêu thi cốt của rồng mới được như vậy chứ? Quả nhiên không hổ danh là Long Trùng.” Vinh Tuệ Khanh bơi đến khu rừng long cốt trước mặt.

Xích Báo xem đến phía xa, cẩn thận nhìn cả một buổi, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Đây là thi cốt của một con.”

Vinh Tuệ Khanh: “...” Xích Báo, đánh người không đánh khuôn mặt, có hiểu không?

“Chủ nhân nói chuyện, cho dù là sai, cũng xem là đúng. Nếu làm tổn thương trái tim thủy tinh mong manh của chủ nhân, vậy người gánh không nổi rồi.” Lang Thất ở một bên làm trò, tự cho là đang nói ra tiếng lòng của Vinh Tuệ Khanh.

Thế nhưng Vinh Tuệ Khanh không phản bác, rẽ nước bơi nhanh tới phía trước.

Bộ xương kia3thật sự quá to.

Đứng trước mặt nó, Vinh Tuệ Khanh mới thật sự cảm nhận được, cái gì gọi là người mù sờ voi, cái gì gọi là ếch ngồi đáy giếng.

Không phải giếng quá nhỏ, mà là giếng quá lớn, đối với một con ếch nhỏ bé mà nói, đó chính là toàn bộ thế giới của nó.

Lúc bơi đến gần, Vinh Tuệ Khanh nhìn bộ xương trắng cao ngút ngàn trước mặt mình, bỗng vô cớ nhớ đến Vạn Lý Trường Thành đã thấy ở kiếp trước.

Khúc xương rồng trước mặt đây cho Vinh Tuệ Khanh có cảm giác không khác với Vạn Lý Trường Thành lắm. Thế nhưng, đây chỉ là một khúc xương rồng, chỉ là một khúc xương cột sống của rồng mà thôi.

Còn có đài cao như bạch ngọc trước mắt, nhìn qua giống như một tế đàn, không biết là để tế tự sinh vật gì.

Nhưng chỉ có từ trên cao quan sát cẩn thận mới có thể nhìn ra đây không phải là đài cao dùng để tế tự, mà là một cái móng rồng.

Xuyên qua đài cao đi vào trong, bên trong nhìn qua tựa như một tòa thành làm bằng bạch ngọc, tòa thành ghép bằng xương rồng.

Thác lạc hữu trí*, khúc kính thông u**, càng đi vào trong, càng thấy được bên trong vô cùng huyền diệu.

* Thác lạc hữu trí: biểu thị sự sắp xếp các vật chênh lệch không đồng đều nhưng rất thú vị, nhìn rất có ý nghĩa.

** Khúc kính thông u: Con đường nhỏ ngoằn ngoèo dẫn đến nơi sâu thẳm, yên tĩnh. Xuất xứ từ hai câu trong bài thơ “Đề Phá Sơn tự hậu thiền viện” của nhà thơ Thường Kiến thời Đường: “Khúc kính thông u xử, thiện phòng hoa mộc thâm.” Thiền phòng của nhà sư nằm ở nơi thâm sơn, đầy hoa cỏ cây cối, nhưng đường dẫn tới thiền phòng lại quanh co khó đi, phải trải qua nhiều gian khổ mới tới được

Đột nhiên La Thần cảm thấy có cái gì không đúng, vội vàng kéo Vinh Tuệ Khanh ra khỏi khu rừng long cốt này.

Xích Báo và Lang Thất lại giống như thất hồn lạc phách, từng bước từng bước tiếp tục đi đến phía trước.

Vinh Tuệ Khanh vừa rời khỏi khu rừng long cốt, lập tức hiểu được. Bên trong bộ xương rồng này có trận pháp! Một khi đi vào, hồn phách sẽ như bị mê hoặc, chỉ biết đi tiếp, đi tiếp mãi, giống như gặp phải “quỷ đả tường*” vậy. Bạn cho rằng bạn vẫn đang đi về phía trước, thật ra bạn chỉ đang vòng vèo quanh co tại chỗ mà thôi.

* Quỷ đả tường: có nhiều câu chuyện về quỷ đả tường, thường là bạn lạc đường ở một nơi hoang vắng, cố gắng tìm đường ra nhưng rốt cuộc vẫn quay về chỗ cũ. Người xưa cho rằng đó là do ma quỷ tác quái khiến chúng ta đi thành một vòng tròn.

Khoảng cách nào là dài nhất? Đương nhiên là vòng tròn. Đối với một cái vòng tròn mà nói, không có điểm khởi đầu, cũng chẳng có điểm kết thúc, có thể vĩnh viễn không có điểm tận cùng mà đi tiếp thôi.

La Thần nhanh chóng đuổi tay ra, một luồng ma khí phun ra, phóng qua chỗ Xích Báo và Lang Thất, mạnh mẽ cuốn bọn nó ra khỏi khu rừng long cốt, ném tới bãi đất trống bên cạnh.

Ở chỗ sâu trong khu rừng long cốt, như là bất mãn có kẻ đoạt thức ăn ngay trong miệng nó, một tiếng rồng ngâm truyền theo dòng nước mà đến, chấn động đến cả không gian hố đen này đều rung lên một trận.

Vinh Tuệ Khanh lại càng hoảng sợ. Nơi đây không phải là Long Trùng sao? Chẳng lẽ còn có rồng sống?

Xích Báo mở lớn mắt, nằm ngửa trên lớp cát nơi đáy biển, hai vầng sáng màu vàng bắn thẳng lên không trung.

Lang Thất lắc lắc đầu, xoa gáy ngồi dậy, ngơ ngác nhìn phía trước: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Ầm! Ầm! Ầm!

Hải vực sâu không thấy đáy mà bọn họ đang đứng bỗng nhiên rung chuyển.

Một trận tiếng nạo xương răng rắc vang lên, khiến trái tim Vinh Tuệ Khanh đập kịch liệt, hận không thể nhảy ra khỏi cơ thể, phơi bày cho thế nhân biết đến sự tồn tại của nó.

La Thần để một bàn tay sau lưng Vinh Tuệ Khanh, truyền một luồng linh khí vào, cuối cùng cũng khiến nhịp tim không thể khống chế của cô bình tĩnh trở lại.

Trận rung chuyển vừa rồi bỗng nhiên tan biến không còn dấu tích.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu nhìn La Thần: “Nơi đó có trận pháp, ta nghĩ thử giải xem.”

La Thần gật đầu: “Chúng ta đi vào chung.” Tiếp đó ra lệnh cho Xích Báo và Lang Thất canh giữ ở ngoài, không được tiến vào.

Lang Thất đỡ Xích Báo đứng dậy, kéo chặt nó, không để nó đi vào khu rừng long cốt thêm lần nữa.

Lần này, Vinh Tuệ Khanh đã có chuẩn bị.

Có thể tạo ra trận pháp có hiệu quả gần giống với “Quỷ đả tường”, vậy chỉ cần đến nguyên tắc có hai chữ: nghịch hành*. Ví dụ như, bạn muốn đi phương Đông, vậy cần đi về hướng Đông. Thế nhưng nếu ý thức của bạn xuất hiện sự hỗn loạn, bạn muốn đi phía Đông, thế nhưng bạn lại cho rằng hướng Tây mới là hướng Đông, liên tục đi về hướng đó, vậy dĩ nhiên sẽ mãi mãi không đến được phương Đông. Nếu như dùng trận pháp giới hạn khoảng cách này vào một không gian nhất định, vậy là có thể hình thành một vòng tuần hoàn trong phạm vi nhỏ, gọi là “quỷ đả tường”.

* Nghịch hành: đi ngược hướng.

Vinh Tuệ Khanh thông hiểu đạo trận pháp, vừa rồi bị mê hoặc là vì khu rừng long cốt này quá mức đồ sộ, cô hoàn toàn bị giật mình, căn bản cũng không nghĩ đến nơi đây còn có trận pháp tồn tại.

Bây giờ được La Thần nhắc nhở, sau khi cô cân nhắc tỉ mỉ, liền hiểu được điểm đặc biệt trong đó.

Nguyên tắc cơ bản của trận pháp này là “nghịch hành”, chính là ngược lại với phương vị bình thường, bạn cho rằng bạn đang đi thuận chiều, nhưng thật ra là bạn đang đi ngược với hướng đường đúng. Vậy muốn phá trận pháp này chỉ cần trong hiện thực đi hướng ngược lại là được rồi, cứ dựa theo hướng ngược lại mà đi, vậy bạn liền có thể đi ra khỏi không gian của trận pháp này rồi.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần nắm tay nhau, bước vào khu rừng long cốt một lần nữa.

Lần này, bọn họ không trực tiếp đi thẳng đến phía trước, mà là đi hai bước, sau khi xác định mình đã bước vào trận pháp, liền xoay người, đi về lối vừa đi vào.

Đi chưa được mấy bước, trước mặt bọn họ xuất hiện một vách đá to lớn.

Vách cao ngàn trượng, mây trắng lượn lờ, sâu không thấy đáy. Thỉnh thoảng có vài con diều hâu bay từ dưới đáy vực lên, bay đến trước mặt bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần lẳng lặng nhìn vào vách đá trước mặt, mỉm cười hỏi: “Có đi không?”

Phía trước là vách đá vụn trượng, tiến thêm một bước, sẽ ngã xuống, lùi lại một bước, có lẽ là trời cao biển rộng.

Dưới tình huống bình thường, xác thật có thể dùng được.

Thế nhưng ở chỗ này, tất cả phương hướng đều phải trái ngược.

Tiến thêm một bước, mới có thể là trời cao biển rộng. Lùi lại một bước, vậy chính là vách đá cheo leo.

La Thần nhàn nhạt nói: “Nàng đi ta liền đi.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Vậy chàng nhắm mắt lại ta mang chàng đi cùng.”

La Thần nhắm mắt lại, theo sự dẫn dắt của Vinh Tuệ Khanh, bước ra phía trước một bước.

Tiếng gió thổi vù vù bên tai, trong nháy mắt thân thể có cảm giác mất trọng lực. Lòng bàn chân dường như đập lên không trung, vô số tiếng nói đằng sau đang kêu gào với y: Quay đầu lại! Quay đầu lại mau! Quay đầu là bờ.

La Thần không mở mắt, theo cô bước tiếp bước thứ hai.

Lần này, chân của bọn họ đã đập lên mặt đất.

“Có thể mở mắt rồi.” Giọng nói vui vẻ của Vinh Tuệ Khanh truyền đến.

La Thần mở mắt, nhìn mình đang đứng ở giữa một Phiên trận*. Tám tám Trường Phiên** trên tám phương vị.

* Phiên trận: trận pháp sử dụng cờ.

**** Trường Phiên:** cờ phước dọc.

Nhìn kĩ thêm chút, âm dương ngư vẽ trên lá cờ tựa như cảm ứng được có người đang nhìn, chậm rãi bơi đi.

Hắc ngư đuổi theo bạch ngư đời đời kiếp kiếp, tuần hoàn không ngừng, chính là Thái Cực Đồ*.

* Thái Cực Đồ: một đồ hình mô tả cho thuyết Âm Dương trong văn hóa phương Đông, thế giới trời đất lúc sơ khai chưa bền vững, dùng Thái Cực Đồ có thể trấn áp bốn phương, để trời đất chiếu theo quy luật tự mình vận động, sinh ra vạn vật.

Trái tim Vinh Tuệ Khanh lại một lần nữa đập thành thịch.

Thái Cực Đồ vẽ trên trận này là hợp thể của Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên* do Khai Thiên Phủ** của đại thần Bàn Cổ không chịu nổi lực cản của việc mở mang cõi trần mà nứt ra đây sao?

* Bàn Cổ Phiên: lá cờ Bàn Cổ, lá cờ này có thể xé rách không gian, có công hiệu thần kỳ để mở ra thế giới.

** Khai Thiên Phủ: búa Khai Thiên, theo Tam Hoàng Thiên Kinh, vũ trụ lúc mới đầu là một cõi Hỗn Độn, một ngày kia, Bàn Cổ chạy qua hướng Tây, bắt gặp một cái búa và một cái dùi nặng ngàn cân. Bàn Cổ, tay phải cầm búa, tay trái cầm dùi, ra sức mở mang cõi trần. Từ đó búa kia được gọi là Khai Thiên Phủ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 305: Sống Hay Chết

 Cái này chẳng phải là bảo bối tầm thường.

Xưa nay Trường Phiên là pháp bảo vô thượng để tu luyện Nhiếp Hồn Thuật. Đáng tiếc Vinh Tuệ Khanh không đi con đường ma tu, thế nên ý nghĩa của Trường Phiên này đối với cô mà nói cũng không quá to lớn.

Thế nhưng nếu cô đã tới Long Trùng một chuyến, vậy không thể nào vào kho báu mà lại tay không trở về. Phung phí của trời như vậy, nhất định sẽ bị Thiên Lôi đánh.

Vinh Tuệ Khanh lập tức đứng ở giữa Bát Diện Trường Phiên, trong nháy mắt hai tay làm ra vô số động tác tay, đánh lên từng tấm Trường Phiên.

Còn may, trên Trường Phiên cũng không có thần thức của tu sĩ khác, vẫn là vật vô chủ.

Thế nhưng đợi đến khi cô muốn rút Trường Phiên ra lấy làm của riêng, lại phát hiện làm thế nào cũng không nhổ ra được. Linh lực của cô dường như không đủ để khiến Trường Phiên phục tùng mà nhận làm chủ nhân.

La Thần thấy Vinh Tuệ Khanh phòng má, bèn nhắc tay vẫy, Trường Phiên từ tám hướng lần lượt từng cái rút lên khỏi đáy nước, bay vào trong tay La Thần.

Bát Diện Trường Phiên nằm trong tay La Thần, uy phong凛冽.

Vinh Tuệ Khanh hậm hực nói: “Nếu chúng nó đã nghe lời chàng, vậy chàng lấy luôn đi!”

La Thần đưa Trường Phiên cho Vinh Tuệ Khanh: “Không phải nàng muốn sao? Cho nàng.”

Vinh Tuệ Khanh nhất định không chịu nhận, lặng lẽ truyền âm cho La Thần: “Cái này là hợp thể của Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên trong chí bảo tiên thiên, chàng cất đi! Có lẽ sẽ hữu ích với chàng. Công phu của ta và Ma Phiên này có xung đột với nhau, không quá thích hợp để mang theo trên người.”

La Thần vừa nghe là pháp bảo hợp thể của Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên trong chí bảo tiên thiên cũng phải âm thầm rung mình.

Bảo bối kiểu này nếu như hiện thế ở Ngũ Châu Đại Lục, không biết sẽ nhắc lên bao nhiêu tinh phong huyết vũ, ngay cả chấn động do bản thân Long Thần tạo thành còn phải thua ở phía sau.

Lại nói, nếu như là pháp bảo tiên thiên, sợ rằng Vinh Tuệ Khanh không đủ khả năng ngăn cản linh khí của bọn chúng lộ ra ngoài. Nghĩ vậy, mình cầm sẽ an toàn hơn.

La Thần liền làm việc nhân đức không nhường ai, thu Bát Diện Trường Phiên này nhập vào đan điền, dự định luyện hóa thật kỹ, làm thành bản mạng pháp khí của mình.

Bát Diện Trường Phiên vừa được La Thần thu vào đan điền, cảnh tượng trước mắt hai người bọn họ lại phát sinh biến hóa một lần nữa.

Nước biển như bị chảy ngược lại, mãnh liệt trào lên từ khắp bốn phương tám hướng, một lần nữa tràn đầy vào không gian bên cạnh hai người.

Bọn họ lại trở về khu rừng long cốt.

Đó là một nơi nằm sâu trong khu rừng long cốt.

Nước ngang qua từng khúc xương rồng nằm ngổn ngang, Vinh Tuệ Khanh cảm giác thật kỳ diệu.

“Nhiều xương rồng như vậy, chúng ta có nên lấy một ít về luyện khí không nhỉ?” Vinh Tuệ Khanh nóng lòng muốn thử, cô muốn luyện chế Nhật Nguyệt Song Cầu của mình thêm một lần, cộng thêm các khí tài bảo bối khác nữa.

La Thần quan sát một hồi, nói: “Rõ một ít gân rồng mang về, làm roi dài cho nàng cũng không tệ. Còn có, răng rồng là chất liệu luyện khí tốt nhất, đợi lát nữa chúng ta đi bẻ hai cái răng rồng đi.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu cười, cùng La Thần bơi về phía trước.

Trong dòng chảy phía trước, một vài con cá nhỏ đang bơi lại, dạo quanh người Vinh Tuệ Khanh và La Thần một vòng, tựa hồ vênh vào quan sát bọn họ một phen, rồi quay đầu lại, tiếp tục bơi về phía trước.

Vinh Tuệ Khanh lấy làm lạ, đưa tay chụp một cái, dùng linh khí bao bọc con cá nhỏ lại, bắt nó về, đặt trước mắt quan sát cẩn thận.

Nói một cách chính xác thì động vật nhỏ trong tay cô đây không hề giống cá, mà giống như... một con rồng nhỏ. Nó có đầu rồng, râu rồng, móng rồng, trên lưng hình như còn có mấy cái vây, trong cứng có mềm, thế như rồng cuộn, chính là nói về nó. Tuy là cực kỳ nhỏ, thế nhưng ma tước tuy nhỏ, ngũ tạng câu toàn*, cho dù dáng vẻ nó hiện tại chẳng hơn gì con rắn.

* Ma tước tuy nhỏ, ngũ tạng câu toàn: chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng có đủ, câu này chỉ những vật thể tuy nhỏ nhưng bên trong rất đầy đủ.

“Thần thức, chàng xem thứ này, nhìn thật giống rồng nhỉ? Rốt cuộc nó có phải là rồng không?” Vinh Tuệ Khanh nâng con rồng nhỏ lên, đặt trước mắt La Thần.

La Thần cũng chưa từng thấy, trầm ngâm nói: “Nhìn có vẻ rất giống, nhưng mà có con rồng nào nhỏ như vậy sao? Ta nghe nói, rồng là từ ấp trứng mà ra. Con rồng nhỏ như vậy, vậy trứng còn nhỏ đến chừng nào chứ?”

Vinh Tuệ Khanh còn chưa nói tiếp, con rồng nhỏ đã vùng vằng, trượt ra khỏi tay cô bơi đi, nháy mắt đã biến mất trong một bụi rong biển đung đưa phía trước.

“Kỳ lạ thật, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu, không lẽ là một con rồng con có tu vi cao thâm?” Vinh Tuệ Khanh nhìn khắp nơi dò xét.

La Thần thả thần thức ra, rất nhanh đã cảm giác được vị trí con rồng nhỏ.

Nhìn kĩ lại, La Thần không khỏi nở nụ cười.

Thì ra toàn bộ vây trên thân con rồng nhỏ mở rộng ra, biến thành hình dạng lá cây, giống như ngụy trang tự nhiên vậy, ban nãy bọn họ nhất thời không xem kĩ, nên bị lừa gạt.

Vinh Tuệ Khanh nhìn theo hướng La Thần chỉ, cũng cười rộ lên, biết được nó chỉ là một loại rồng biến dị, cô cũng lười để ý thêm, cùng La Thần tiếp tục bơi về phía trước.

Rẽ qua một khúc xương đùi của rồng, bỗng có một vùng ánh sáng vàng chói lòa bắn đến.

Vinh Tuệ Khanh vô thức đưa tay che hai mắt của mình lại.

Vùng ánh sáng vàng kia sáng đến mức làm người xem không chịu được, giống như một đồng vàng đang đặt ngay trước mặt mình vậy.

Vinh Tuệ Khanh vừa trách móc, vừa cùng La Thần bơi đến chỗ gần vùng ánh sáng vàng kia.

La Thần cười khà khà nói: “Quả nhiên là vàng chất đầy trước mặt mà. Nhìn xem, vàng nhan nhản khắp nơi thế này, đối với người cũng có ích gì đâu cơ chứ?”

Vinh Tuệ Khanh cũng cười. Rõng yêu vàng, sao giờ cô mới nhớ ra chứ?

May mà người đi đến Long Trùng là bọn họ, bằng không gặp trúng tu sĩ khác muốn tìm bảo bối, phát hiện mình cứu tử nhất sinh đi đến được Long Trùng, lại khắp nơi chỉ có vàng, nhất định sẽ học máu ba lần, thăng tiên ngay tại chỗ rồi.

“Cốt Long rốt cuộc là ở chỗ nào?” Vinh Tuệ Khanh khẽ thở dài. Tuy là Long Trùng rất lớn, nhưng mà bọn họ dùng không ít thần thông để bơi trong Long Trùng này lâu đến vậy, cho dù vùng biển rộng lớn, họ cũng đã bơi không sót bao nhiêu! Nhưng ngay đến cái bóng của Cốt Long còn chẳng thấy đâu.

La Thần nghiêng đầu, lắng tai nghe, bỗng nhiên khẽ vung tay phải lên, trong tay xuất hiện một thanh Trường Phiên.

“Nàng tránh ra.” La Thần ra hiệu Vinh Tuệ Khanh tránh ra, sau đó nhắm ngay vùng ánh sáng vàng sáng chói kia mà vung Trường Phiên lên, đồng vàng kia lập tức như dòng nước, bị đánh văng ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh thấy ánh sáng vàng trước mắt bắn ra bốn phía, có phần chật vật mà nhắm mắt lại.

Uồm!

Một tiếng gầm điên cuồng đột nhiên truyền tới bên tai.

Từ lúc vắng lặng ban nãy, đến ồn ào náo động như bây giờ, chỉ là trong thời gian một cái chớp mắt, trước mắt trời long đất lở, toàn bộ biến đổi.

Tiếng tiền rơi xuống âm âm, từ trong đồng vàng trước mắt bọn họ, một con quái vật khổng lồ chậm rãi trôi lên.

Vinh Tuệ Khanh hí mắt ngẩng đầu nhìn theo.

Cốt Long! Nhất định là Cốt Long!

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh không ngừng gào thét.

Bởi vì đó chính là một bộ khung xương rồng, ngẩng đầu ưỡn ngực trước mặt cô, phát ra từng tiếng rồng ngâm.

Tìm được người rồi!

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ, mặc kệ La Thần, xoay người nhảy lên, rạch dòng nước ra, giống như mũi tên rời cung đánh về phía đầu Cốt Long.

Cốt Long cúi đầu, nhìn thấy đồng vàng của mình bị người phá đến loạn tứ tung lên, giận dữ giậm chân một cái, toàn bộ khu rừng long cốt trong Long Trùng lập tức sụp đổ.

Vô số xương rồng rơi xuống mặt đất trong lòng biển, tung tóe loạn thành một cục. Còn có một ít xương rồng vừa rơi xuống, lập tức biến thành tro bụi, khuấy đảo khiến cả bốn phía của vùng biển này nổi lên từng đám bụi mù, tầm nhìn vô cùng thấp.

Vinh Tuệ Khanh bị dòng nước xiết do tiếng Cốt Long gầm cuốn lùi lại mấy bước, thế nhưng cô nhanh chóng đứng vững lại, rút Nhật Nguyệt Song Câu ra nắm chặt trong tay, một lần nữa xông lên phía trước.

Đi đến gần phần đầu của Cốt Long, Vinh Tuệ Khanh buông Nhật Nguyệt Song Câu ra.

Nhật Nguyệt Song Câu vẽ một nửa hình tròn trong nước, sau đó nghe theo mệnh lệnh của Vinh Tuệ Khanh, đâm đến đầu Cốt Long.

Đầu của Cốt Long chẳng qua chỉ là một cái xương sọ của rồng mà thôi.

Hốc mắt trống rỗng đen ngòm, bên trong lại có thể phát xạ ra ánh sáng màu đen. Những chỗ bị quầng sáng đen chiếu đến, lập tức mất đi toàn bộ sinh cơ.

Rong biển héo rũ ngã xuống, đám cá nằm ngửa bụng lên.

Thậm chí Vinh Tuệ Khanh còn thấy một con trai vô cùng lớn ở dưới nền đất đang định chạy trốn, nhưng vừa bị quầng sáng đen kia chạm đến, gãy giữa hai cái rồi mất đi động tĩnh.

Thấy con trai lớn như bãi đỗ xe vậy, Vinh Tuệ Khanh liền không còn gì để nói. Con vật này hẳn phải tu luyện đến trên vạn năm chứ?! Vậy mà chỉ bị một ánh mắt của Cốt Long liếc đến đã chết rồi.

“Thật không ngờ, nơi đây còn ẩn giấu nhiều thứ tinh quái như vậy.” Vinh Tuệ Khanh cảm khái nói.

“Cẩn thận!” La Thần đẩy Vinh Tuệ Khanh ra.

Một tia sáng đen xoẹt qua tay La Thần, ngay sát bàn tay y nóng đến sôi sùng sục, vô số bọt nước sủi lên.

Vinh Tuệ Khanh căng thẳng kéo tay La Thần quan sát: “Chàng không sao chứ? Quần áo sáng đen này có độc hay không?”

La Thần nhìn cơn đau nhức xuống, lắc đầu nói: “Không có việc gì. Ta không phải người của thế gian này, quần áo sáng đen của Cốt Long này không có tác dụng đối với ta. Cốt Long này là Long hồn tu luyện mà thành, là hệ tử linh pháp thuật, đương nhiên là sẽ chống đối với những thứ có sự sống.”

Trái tim Vinh Tuệ Khanh tạm buông xuống, móc mấy viên Thanh Tâm Đan từ trong lòng ra, muốn đưa cho La Thần: “Ăn đi, cho dù có độc, cũng có thể ngăn cản một đợt.”

La Thần cười khẽ, giơ tay bị thương lên: “Nàng đứt tay. Tay của ta bị thương rồi.”

Rõ ràng chỉ có một cánh tay bị thương!

Vinh Tuệ Khanh phỉ nhổ trong lòng, nhưng vẫn bơi đến bên cạnh y, siết chai đan dược trong tay, tính toán xem phải làm sao để đứt cho y.

Nếu mở nắp bình đổ ra, đan dược chắc chắn sẽ bị nước biển ăn mòn, hiệu quả của đan dược sẽ giảm bớt nhiều.

La Thần lắc đầu: “Như vậy không được.”

Vinh Tuệ Khanh cười như có như không liếc La Thần, sau đó ngậm nắp bình vào trong miệng mình, dùng đầu lưỡi mở nắp bình ra, ngậm đan dược trong miệng mình, đặt dưới đầu lưỡi, sau đó kề đến sát môi La Thần, mớm đan dược vào miệng y.

La Thần vừa tiếp nhận đan dược, vừa quẩn lấy đầu lưỡi Vinh Tuệ Khanh.

Một bên là sự tĩnh lặng như tờ do tử linh pháp thuật tạo thành, một bên lại là lưỡng tình tương duyệt xuân ý dạt dào, trong phút chốc ở vùng biển này tràn đầy hơi thở của sự mâu thuẫn.

Một bên là tử vong, một bên là tân sinh.

Cốt Long bị hơi thở này quấy nhiễu đến thần hồn không yên, cũng không còn cách nào phát ra cột sáng đen tử vong, chỉ có thể găm lên chấn động khắp phía, mưu đồ tiêu diệt hơi thở sự sống này.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 306: Cưỡi Rồng

 Mà chìa khoá long cốt trong tay Vinh Tuệ Khanh chính là tín vật của Long Thần.

Thế nhưng phải đưa tín vật này vào trong tiềm thức của Cốt Long mới có thể khiến cho nó nhận chủ.

Mà tiềm thức của Cốt Long ở nơi nào, đúng là một vấn đề.

Vinh Tuệ Khanh đánh giá từ trên xuống dưới bộ xương trắng đến phát sáng của Cốt Long, nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra đan điền và tiềm thức của nó ở nơi nào.

Vẫn là La Thần kiến thức rộng rãi, từ trong ký ức của Ma Vương đòi trước tìm tòi một hồi, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Nhân tố quan trọng nhất của tử linh tu luyện là ở đỉnh đầu. Chúng nó ký sinh trong thân thể ký chủ, đầu tiên chính là phải tu luyện ra tiềm thức, chắc hẳn vị trí trên đầu kia là vị trí quan trọng nhất.”

Sau khi Vinh Tuệ Khanh và La Thần thương nghị, trước tiên dùng hơi thở của sự sống, ngăn cản quầng sáng đen chết chóc của, sau đó thừa dịp đối phương tâm thần đại loạn, bay lên đỉnh đầu của nó đưa chìa khoá long cốt vào trong tiềm thức của nó.

Đương nhiên thần thức của Vinh Tuệ Khanh sẽ bám vào trên chìa khoá long cốt, cùng tiến nhập vào tiềm thức của Cốt Long, khiến nó nhận Vinh Tuệ Khanh làm chủ.

Nhưng Cốt Long thật sự quá cao lớn.

Lúc bay lên, Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng rút lui sau La Thần.

La Thần xoay người lại, một tay nâng Vinh Tuệ Khanh lên, ma lực bộc phát, tựa như mũi tên rời cung, trong phút chốc đã lập tức bay đến trên đỉnh đầu Cốt Long.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần hạ xuống, chỉ yên lặng không nói nhìn quanh bốn phía.

Bọn họ tựa như đứng trên một cái sân bóng rổ to lớn.

Mà đây chỉ là một phần của đầu lâu Cốt Long.

“Nhanh lên một chút.” La Thần thúc giục Vinh Tuệ Khanh.

Cốt Long bên dưới đã cảm nhận được trên đầu có người, không chút nào cảm thấy vinh quang và phấn kích, mà là nổi trận lôi đình rồi lăn lộn quằn quại dưới đáy biển, muốn hất hai tên nhân loại có gan xúc phạm Cốt Long ra.

Vinh Tuệ Khanh mới vừa dùng linh lực đưa chìa khoá long cốt vào một không gian sâu không thấy đáy trong một khe hở trên đầu lâu của Cốt Long, liền cảm giác được dưới chân trơn trượt, không gian trước mặt lập tức sụp đổ xuống.

La Thần lập tức giữ chặt Vinh Tuệ Khanh, bay ra khỏi đầu lâu Cốt Long.

Hai người yên lặng nổi trong nước, nhìn Cốt Long lăn tới lộn lui dưới đáy biển.

“Nó đang làm gì thế?” Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chăm hỏi, không thể tin được Cốt Long có tu vi cao thâm như vậy mà lại làm chuyện ngu

ngốc như ôm cây đợi thỏ thế kia.

Bọn họ đều đã bay khỏi đầu Cốt Long, Cốt Long vẫn còn đang làm loạn cái gì?

Lăn lộn dưới đáy biển nửa ngày, khuấy đảo cát bụi cả vùng biển hồ loạn, Cốt Long mới xác nhận được nhân loại nhỏ bé trên đầu mình đã bị nó đuổi đi, đuổi đuổi cái cổ xương xẩu của mình, nửa nằm xuống, dự định đánh một giấc.

Vừa mới nhắm mắt, một chìa khoá long cốt sáng ngời liền nhảy ra trong tiềm thức Cốt Long.

Cốt Long giật mình mở mắt.

Đó là hơi thở của Long Thần!

Trong đó còn trộn lẫn với hơi thở của một nữ tu Nhân giới, chẳng qua hơi thở kia vô cùng tinh khiết, tựa hồ cũng không khác biệt hơi thở của Long Thần là bao.

Cốt Long ngơ ngẩn nghiêng đầu, không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Cùng thời khắc đó, Vinh Tuệ Khanh cũng nhắm mắt lại, cảm nhận được tiềm thức của Cốt Long.

Cô bám vào thần thức trên chìa khoá long cốt nói với Cốt Long: “Đây là mệnh lệnh của Long Thần, ngươi phải nghe theo sự chỉ huy của thần thức này, nhận nàng làm chủ, từ nay về sau nghe theo sự điều khiển của nàng cho đến khi Long Thần giải trừ khế ước của các ngươi mới thôi.”

Cốt Long cảm nhận được sự ôn hòa, lại ẩn hàm sự hung bạo trong hơi thở của Long Thần, lửa giận có lớn hơn nữa cũng liền tiêu tán sạch không

còn tí nào, lưỡng lự cúi thân hình to lớn xuống, buông đầu lâu trắng xóa lại cao ngạo.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng cẩn thận từ từ hạ xuống, một lần nữa đáp xuống đỉnh đầu Cốt Long.

Đầu lâu Cốt Long khẽ động dậy, cảm thụ được hơi thở của Vinh Tuệ Khanh, bèn không giãy giụa nữa, tựa như cam chịu mà nằm rạp trên mặt đất, không nhúc nhích nghe Vinh Tuệ Khanh ra lệnh.

Vinh Tuệ Khanh thấy một con quái vật to lớn như vậy lại ngoan ngoãn nằm dưới bàn chân của mình, trong lòng vui vẻ, ngồi xổm xuống dùng tay khẽ vỗ về đầu lâu của Cốt Long, lại dùng ngón tay khẽ phe phẩy.

Thân thể Cốt Long chợt cứng ngắc, phần nộ một hồi lâu mới chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu rống một tiếng dài, khuấy đảo Long Trùng đến long trời lở đất thêm một lần nữa.

Hiện giờ Vinh Tuệ Khanh tâm ý tương thông với Cốt Long, biết nó đang bày tỏ sự thần phục, tuyên bố với tất cả động vật biển bên trong Long Trùng này rằng Cốt Long nó đã nhận chủ.

“Người đi từ già với bạn bè thân quen của người đi, một lát nữa ta sẽ mang người rời khỏi nơi này.” Vinh Tuệ Khanh có phần áy náy nói. Cô đã nhìn ra, Cốt Long này tuy tu vi cao thâm, thế nhưng hàng triệu năm qua nó sống trong Long Trùng, lớn lên trong Long Trùng, chưa từng tiếp xúc với thế giới giả dối quỷ quyệt bên ngoài, nó lại là kẻ vương giả đứng đầu nơi này, chẳng có kẻ nào dám ăn no rảnh rồi đi trêu chọc nó, thế nên tâm trí của nó thoát nhìn vẫn tương đối đơn thuần.

Ở chỗ này, dù nó đơn thuần hay phức tạp cũng không sao cả.

Thế nhưng ra đến thế giới bên ngoài, đơn thuần sẽ trở thành những chữ khắc trên bia mộ của nó*.

* Nguyên văn “Đơn thuần sẽ là mộ chí minh của nó”. Mộ chí minh hay còn gọi là diếu văn, văn tế được khắc trên bia mộ của người chết ở Trung Quốc thời xưa. Đó là một thể văn cổ đại được khắc trên bia mộ, thông thường được chia làm hai bộ phận. Bộ phận thứ nhất là lời tựa, nó kể về gia thế, tên, tước vị và cuộc đời, sự nghiệp, đức hạnh, tài nghệ... của người đã chết, phần này gọi là “chí”. Phần thứ hai là “minh”, thơ của người khác viết để thể hiện sự thương tiếc hay tán tụng người đã chết.

Vinh Tuệ Khanh nói với La Thần: “Đợi giải quyết xong đám động vật biển ngoài kia, ta muốn để cho nó trở lại Long Trùng sinh sống.”

La Thần nhìn thật sâu vào Vinh Tuệ Khanh, truyền âm nói với cô: “Có Cốt Long làm vật cưỡi, nàng sẽ hoàn toàn trở thành vương giả trên biển. Bốn biển còn có biết bao địa phương thần bí nàng chưa từng đến, có Cốt Long, những chỗ kia đối với nàng mà nói, cũng như sân sau của nàng, nàng muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, lẽ nào nàng không muốn đi sao?”

Vinh Tuệ Khanh nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, gật đầu nói: “Muốn, thế nhưng ta không muốn mang Cốt Long đi cùng. Nó thuộc về nơi này, cưỡng ép mang nó ra ngoài, khiến nó chịu đựng sự dẫn dắt của những kẻ kia, ta thật sự không đành lòng. Lại nói, nó là hậu duệ của Long Thần, ta đã nhận một ơn nghĩa lớn lao của Long Thần, không thể quá tham lam, mang theo long tử long tôn của Long Thần đi chịu đựng những khổ sở ấy.”

La Thần cau mày nói: “Nàng cũng quá mâu thuẫn đi?! Không có Cốt Long, làm sao nàng có thể ra vào những chỗ thần bí trên biển?”

Vinh Tuệ Khanh nhoẻn miệng cười: “Ta có chàng mà. Ngay cả Ma giới đều đi được, huống hồ một cái Ngũ Châu Đại Lục nho nhỏ?”

La Thần không còn cách nào với Vinh Tuệ Khanh, lắc đầu nói: “Tùy nàng vậy.”

Vinh Tuệ Khanh thấy thân thể to lớn của Cốt Long bỗng nhiên biến mất trong vùng biển, từ trong thần thức cảm nhận được nó đang làm chuẩn bị để rời đi, bèn nói với La Thần: “Ta đi xuống xem con trai một chút.” Nói rồi bơi thật nhanh đến chỗ con trai tinh lớn như sên bóng rổ ban nãy.

Trai tinh sống không biết bao nhiêu năm rồi, lại bị quầng sáng đen chét chóc của Cốt Long chiếu vào một cái, lập tức mất đi sự sống, chân chính trở thành một khối vỏ trai lạnh như băng.

Vinh Tuệ Khanh đứng lại trước vỏ con trai, thử dùng thần thức tiến vào.

Bên trong vỏ trai, quả nhiên có vô số viên trân châu. Viên lớn nhất to cỡ quả bóng rổ, chắc là mẫu châu. Còn lại nhỏ hơn một chút, đều là tử châu, nhưng kích cỡ cũng tương đương quả bóng chày, cảm giác đúng thật là “ngọc châu như đất, vàng thời sắt thoi*”.

* Bắt nguồn từ câu tục ngữ truyền miệng về nhà họ Tiết – một trong bốn họ giàu nhất Kim Lăng nhờ đảm nhận việc mua hàng trong cung trong tác phẩm “Hồng lâu mộng”: “Được mùa tuyết lã chã rơi, ngọc châu như đất, vàng thời sắt thoi”. Chữ Tiết trong họ của Bảo Thoa rất gần với chữ “tuyết,” đó chính là hàm ý về “được mùa tuyết rơi” trong câu trên. Hai vế “ngọc châu như đất, vàng thời sắt thoi” vừa nhấn mạnh gia sản giàu cỡ Thạch Sùng của nhà họ Tiết, vừa là ẩn ý kín đáo về số phận của hai nhân vật Bảo Ngọc (ngọc châu) và Bảo Thoa (vàng). Khi giấc mộng lâu hồng kết thúc thì công tử cũng hóa thành bùn đất, tiểu thư thì giống như sắt vụn mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh thở dài thương xót một tiếng, phóng linh lực ra, tùy tiện lấy một viên trân châu kích cỡ tương đương quả bóng chày ra, đặt vào trong túi càn khôn, xem như đây là vật kỷ niệm của chuyến đi đến đây.

Vùng nước trước mặt dao động, thân ảnh Cốt Long lại hiện ra trước mắt bọn họ.

“Có thể đi được chưa?” Vinh Tuệ Khanh hỏi.

Cốt Long gật đầu.

Vinh Tuệ Khanh bèn nói rõ với nó: “Ta chỉ muốn người giúp ta một chuyện. Sau khi đi ra ngoài, xua tan đám động vật biển ngoài kia, nhiệm vụ của người sẽ hoàn thành, có thể trở về đây tiếp tục tu luyện.”

Cốt Long mừng rỡ. Đối với nó mà nói, Long Trùng này là nơi thích hợp nhất để nó tu luyện, không chỉ an toàn, lại còn có hơi thở tử linh của Long tộc cuộn cuộn không dứt mà nó cần. Thế giới bên ngoài, nó từ trước đến nay chưa từng thấy qua, thế nên chẳng có trông mong gì, cũng chẳng có gì để tiếc nuối.

“Đi thôi.” Vinh Tuệ Khanh và La Thần cùng nhau nhảy lên đỉnh đầu Cốt Long.

Cốt Long duỗi thẳng thân mình, nhấp nhoáng hai cái, liền mang theo Vinh Tuệ Khanh và La Thần cùng biến mất.

Thời điểm xuất hiện lại, bọn họ đã đến phía bên ngoài khu rừng long cốt.

Xích Báo và Lang Thất đang lo lắng chờ ở nơi đó.

Bỗng nhiên một con quái vật to lớn như ngọn núi xuất hiện ở trước mắt bọn nó.

Xích Báo và Lang Thất cùng nhau bị chấn động đến ngã ngời trên mặt đất.

“Hai người các người mau lên đây, bây giờ chúng ta liền đi ra ngoài!”
Vinh Tuệ Khanh kêu lên với Xích Báo và Lang Thất.

Xích Báo và Lang Thất nghe được đây là tiếng của Vinh Tuệ Khanh, mới nhìn lại cảnh tượng trước mắt.

Một con Cốt Long đồ sộ như một ngọn núi đang đứng trước mặt bọn họ, mà tiếng nói của Vinh Tuệ Khanh hình như là truyền xuống từ trên đầu Cốt Long.

Cười rõng ngao du bốn bể, thật sự là quá oai phong rồi...

Lang Thất vừa ước ao vừa đổ kị với tế ngộ* của Vinh Tuệ Khanh, xoay người một cái liền bay lên trên đỉnh đầu Cốt Long, vừa hạ xuống liền quỳ bái trước Vinh Tuệ Khanh: “Cầu xin chủ nhân thu nhận ta làm linh sủng thêm một lần nữa. Cả đời ta đều theo chủ nhân đi xông pha!”

* Tế ngộ: tao ngộ, gặp gỡ (cơ hội tốt đẹp), có thời vận.

Vinh Tuệ Khanh nhàn rỗi cười nói: “Không phải ngươi khát vọng tự do sao?”

“So với tế ngộ của chủ nhân, tự do chính là một thứ cặn bã!” Lang Thất mặt không biến sắc tim không đập nhanh, nuốt toàn bộ tín ngưỡng nhiều năm qua của nó xuống.

“Không phải là ngươi không muốn... bị ta sai khiến sao?”

“Đó là ta bị mỡ heo bám đầy não*... Van xin chủ nhân, hãy mau sai khiến ta đi...” Lang Thất đã sắp dập đầu van xin rồi.

* Mỡ heo bám đầy não: nguyên văn là “Trư du mông liễu tâm” (猪油蒙了心), ý chỉ việc nghĩ không thông suốt, làm việc không phân rõ đúng

sai phải trái, hồ đồ đánh mất lương tâm. Xuất xứ của câu này từ lời Phượng tử mắng Triệu di nương trong Hồng Lô Mộ.

Nó không muốn bay một mình, nó muốn có người ở trên nó bảo vệ, có thể sống những tháng ngày tốt đẹp tùy ý làm mưa làm gió!

Tâm tình Vinh Tuệ Khanh đang cực kì tốt, không nhịn được lại kết khế ước linh sủng với Lang Thất.

La Thần mỉm cười gật đầu: “Nếu có lần sau nữa, người tự mình lo đi, đừng có lại cầu tình nữa.”

Lang Thất sợ đến run rẩy một cái, vội cúi đầu dạ thừa, rất biết điều.

Vinh Tuệ Khanh thấy Xích Báo cũng lên đến, nói với bọn nó: “Đứng ngay ngắn, chúng ta sắp ra ngoài rồi.”

Xích Báo và Lang Thất vô thức ngồi xổm xuống, bám chặt khe hở trên đỉnh đầu Cốt Long.

La Thần ôm lấy Vinh Tuệ Khanh từ phía sau.

Vinh Tuệ Khanh đứng ở chỗ cao nhất trên đỉnh đầu Cốt Long, giống như một nữ vương, trang nghiêm ra lệnh: “Bắt đầu!”

Thân ảnh Cốt Long lại nháy lên, biến mất khỏi Long Trùng, chỉ để lại một vùng nước xiết, nhanh chóng lượn vòng.

Vòng tròn phía trên Long Trùng vừa lúc xuất hiện.

Vinh Tuệ Khanh cầm chìa khoá long cốt mở vòng tròn, lệnh cho Cốt Long xông tới.

Bọn họ vừa mới xông ra, vòng tròn kia tự động đóng lại rồi biến mất.

Mà trên mặt biển Trầm Tĩnh, đột nhiên sóng lớn dâng trào, con sóng cao đến ngàn trượng dâng lên, mà ở nơi cao nhất của con sóng, một thiếu nữ đeo khăn che mặt, dưới chân đạp một con Cốt Long sừng sững, tựa như vua của biển cả quân lâm thiên hạ, lướt sóng mà đến!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 307: Hiện Chân Thân

 Thiên Thê Trận tự sụp đổ.

Ngay cả quái thú rùa biển ở mắt trận cũng bay lên trời, to như một ngọn núi lớn, phủ phục dưới chân Cốt Long.

Cốt Long gầm lên một tiếng, vô số động vật biển đều bị chấn động bay ngược ra ngoài.

Dù sao tu vi của quái thú rùa biển cũng tương đối cao, thân thể lại nặng, không bị chấn văng ra quá xa, chẳng qua nó cũng nghe ra ý nghĩ của Cốt Long, là bảo chúng nó nhanh chóng rời đi, bằng không giết không luận tội.

Vừa nãy đám động vật biển còn tụ tập chi chít ở đây chỉ trong nháy mắt đã chạy không còn một mống.

Một đám mây đen nổi lên trên chỗ đám động vật biển lập trận, nhanh chóng muốn lùi lại.

Lúc đầu Cốt Long cũng không truy kích đám động vật biển này, thế nhưng đám mây đen kia vừa xuất hiện, lập tức để cho nó nghĩ được một mùi vị tuyệt mỹ, là hơi thở của tử vong. Hơi thở kia dày đặc như vậy, khiến cho Cốt Long tu luyện Tử Linh pháp thuật khó có thể chống cự.

Xoẹt!

Cốt Long tựa như một ngôi sao băng vụt đến trước mặt đám mây đen kia, chặn đường của nó.

Sau một khắc, trong hai mắt của đầu lâu Cốt Long bắn ra quầng sáng đen chết chóc, chiếu qua đám mây đen kia.

Có chút ít tia sáng xuyên qua đám mây đen, rơi xuống biển Trầm Tinh, lập tức một đám cá ngựa bụng chết mất.

Vinh Tuệ Khanh trợn lớn hai mắt, nhìn đám mây đen kia dần dần tiêu tán dưới quầng sáng đen của Cốt Long, lộ ra người áo đen cầm lưỡi liềm phía sau tầng mây kia. Chỉ là cũng giống như lần trước, quanh thân người đó tựa như mây khói hư ảo, không thể nhìn thấy tướng mạo thật của người đó.

Đó chính là người áo đen trước đây cướp đi quan tài thủy tinh của La Thần từ trong Thanh Vân Tông!

Vinh Tuệ Khanh đang muốn điều khiển Nhật Nguyệt Song Câu của mình bay qua, quầng sáng đen của Cốt Long đã xuyên thấu lớp sương mù dày đặc quanh thân người áo đen kia, khiến tướng mạo của người đó hoàn toàn lộ ra.

Không ngờ là một nữ tử!

Vinh Tuệ Khanh kinh hãi. Tướng mạo của cô gái này, giống hệt tướng mạo cô gái mà cô thấy trong ảo cảnh “sơn trang Đóa Linh” trên Phù Đảo. Cô gái kia chính là người sống trong căn nhà tranh vốn của La Thần, thay thế vị trí của La Thần trong một kiếp của Đại Ngưu.

Trong này lẽ nào có liên hệ gì sao?

Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy trong lòng sương mù dày đặc, tựa hồ có một tia sáng chợt lóe lên, nhưng rất nhanh lại biến mất.

Cô vẫn nghĩ người đó là đàn ông, hôm nay mới biết được, người áo đen kia hóa ra là phụ nữ!

Cái cằm nhọn đầy vẻ cứng rắn, da thịt tái nhợt đến gần như trong suốt, đôi mắt còn âm trầm hơn cả màn đêm tối tăm nhất, ánh mắt lạnh lùng đối nghịch với quầng sáng đen do Cốt Long bắn tới, Vinh Tuệ Khanh nhìn mà kinh hồn bạt vía, tựa hồ thấy kẻ thù lợi hại nhất, cả người đều không thoải mái.

Húc Nhật Quyết lập tức tự động vận chuyển, giúp cô xua tan cảm giác không thoải mái trong cơ thể.

Vinh Tuệ Khanh lấy lại bình tĩnh, nỗ lực nhảy lên khỏi đỉnh đầu Cốt Long, bất ngờ đánh qua. Cô nhất định phải bắt cô gái mặc áo đen này lại, hỏi xem nàng ta rốt cuộc muốn làm gì.

La Thần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy rõ tướng mạo người áo đen kia, trong lòng giật mình không thôi, không thể khống chế nét mặt đầy vẻ kinh ngạc. Vì sao tướng mạo của nàng ta nhìn có vẻ quen mắt đến vậy? Nhưng y lại hoàn toàn không nhớ ra đã gặp nàng ta ở chỗ nào.

Vinh Tuệ Khanh vừa định di chuyển, La Thần ẩn thân ở sau lưng cô vô thức ôm chặt hông của cô: “Đừng đi.”

“Tại sao?” Vinh Tuệ Khanh không hiểu quay đầu hỏi.

Cốt Long gào to một tiếng, mở cái miệng xương xẩu, phun ra một luồng khí đen về phía người áo đen kia, cực lực hấp thu tử linh khí từ chỗ nàng ta.

Người áo đen kia cũng không nhìn thấy La Thần, chỉ thấy một cô gái che mặt đứng trên đỉnh đầu Cốt Long nhìn mình chăm chăm, đồng thời cảm nhận được tử linh khí mà nàng ta dùng để che giấu tu vi và thân phận

chân chính của mình đang bị con Cốt Long đáng chết kia hấp thu không ngừng.

“Nghiệt súc muốn chết!” Người áo đen hừ một tiếng, trường liêm đao trên tay giơ lên, bổ tới chỗ Cốt Long.

Cốt Long vui mừng gầm lên một tiếng, đối mục tiêu nhắm vào trường liêm đao màu đen kia, tiếp tục hấp thu tử linh khí không ngơi nghỉ.

Ở trong mắt Cốt Long, tử linh khí trên thanh trường liêm đao còn tinh thuần đậm đặc hơn tử linh khí trên người người áo đen ở phía đối diện kia nhiều. Nó liền dời mục tiêu, toàn tâm toàn ý mà hấp thu tử linh khí trên trường liêm đao.

Người áo đen lúc này mới phát hiện không ổn, vội vàng dùng toàn bộ tu vi, thậm chí không tiếc sử dụng pháp lực của chân thân, mới có thể đoạt lại trường liêm đao từ bên mép Cốt Long đang hút lấy tử linh khí vui đến quên cả trời đất.

Trường liêm đao vừa vào tay, người áo đen kia liền xoay người một cái, biến mất khỏi bầu trời biển Trầm Tinh.

Cốt Long chớp chớp mắt, quầng sáng đen đột nhiên biến mất, nó hơi mê man nhìn về phía trước, không biết người áo đen kia đi đâu rồi.

Hơi thở tử linh trong không khí cũng hoàn toàn tiêu tán, chỉ để lại những tầng mây màu đen, trôi nổi trên bầu trời biển Trầm Tinh.

Vinh Tuệ Khanh có chút tiếc nuối: “Thế mà lại để ả chạy thoát. Ta thật muốn hỏi ả ta, rốt cuộc muốn đoạt quan tài thủy tinh của chàng để làm gì.” Nói rồi liếc mắt nhìn La Thần: “Có phải là tình nhân của chàng không?”

La Thần chấn động trong lòng, cả buổi vẫn không nói gì.

Vừa rồi dung mạo của người áo đen kia khiến y kinh ngạc không thôi, cảm giác như là người rất quen thuộc, thế nhưng thứ càng làm cho y kinh ngạc, đó là y cảm nhận được một tia tu vi thật sự mà người nọ giải phóng trước khi biến mất.

Linh khí trong đó già cỗi, xưa cũ đến vậy, tựa hồ đã trải qua cả trăm triệu năm thương hải tang điền, lâu dài bất tận như đất trời.

Hoàn toàn không có chút hơi thở dơ bẩn và tà ác của tử linh, là linh lực đường đường chính chính, nguồn gốc giống với nguyên khí đất trời vậy.

Hơn nữa, nguồn linh khí này tựa như mở ra một nơi sâu thẳm nào đó trong tiềm thức của La Thần, một tầng đồ đặc bị niêm phong từ rất xa xưa.

Bên trong là cái gì, đột nhiên La Thần không dám tiếp xúc đến. Y phong ấn tiềm thức của bản thân thêm một lớp nữa.

Cứ để thứ đó tồn tại ở nơi sâu thẳm trong tiềm thức của y đi!

Trực giác khiến y không dám đối mặt chân tướng trong đó.

Trước đây lúc y vẫn là tu sĩ Nhân giới, y chưa từng nghĩ đến mình là chủ nhân Ma giới, sau đó từng tầng phong ấn của y được gỡ bỏ, y bắt đầu từng bước tiếp nhận sự thay đổi thân phận của mình, từ ma tu, đến có quan hệ với Ma giới, đến người trong Ma giới, rồi cuối cùng biến thành chủ nhân của Ma giới.

Mà lần này, thứ y nhìn trộm được lại khiến y chảy mồ hôi đầm đìa.

Lẽ nào thân phận của y, còn hơn cả thế?

Nếu như đó chính là chân tướng, La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh trong lòng của mình, ôm cô chặt hơn nữa.

Không, y không buông tay. Vô luận thế nào, y cũng sẽ không buông tay, cho dù vì vậy mà phải đối đầu với kẻ có tu vi lớn hơn, y cũng không thể buông tay nữa.

Y không biết vì sao, thế nhưng trước khi ngày đó đến, y cần Vinh Tuệ Khanh chuẩn bị sẵn sàng, y mới có thể bảo vệ được cô, thế nhưng y càng hy vọng cô có thể là người kề vai chiến đấu cùng y. Y biết, Vinh Tuệ Khanh cũng sẽ mong muốn như vậy. Từ trước đến giờ cô chưa từng muốn chỉ là dây tơ hồng* leo lên người y.

* Dây tơ hồng: nguyên gốc là “thổ ti” (菟絲), cỏ thổ ti, là một giống tầm gửi, sống nhờ ở các cây khác, thường gọi là dây tơ hồng.

Cốt Long xoay đầu nhìn khắp xung quanh, còn muốn truy tìm đuổi theo bóng hình người áo đen kia, nhưng mặc cho thần trí của nó lan tỏa ra xa hơn nữa, đến sát biên giới biển Trầm Tinh, vẫn không tìm được tung tích của người áo đen kia.

“Được rồi, đại trận của động vật biển đã giải, nàng bảo muốn thả Cốt Long trở về đây.” La Thần thúc giục.

Vinh Tuệ Khanh hơi luyến tiếc mà vỗ vỗ cái đầu lâu trắng của Cốt Long: “Nhưng bây giờ trời sáng choang, làm sao mở Long Trùng ra ngay trước nhiều ánh mắt như vậy?”

La Thần chỉ vào Cốt Long, nói: “Bảo nó thả mê chương ra, chúng ta liền có thể đi xuống rồi.”

Vinh Tuệ Khanh dùng thần thức trao đổi với Cốt Long.

Cốt Long nghe nói có thể đi về, vui vẻ đến quên mất cao lương mỹ vị vừa rồi, xương vây trên thân khê vồ, một đám mây mù vừa dày vừa nặng nhanh chóng xuất hiện, bao phủ che khuất một vùng trên biển Trầm Tinh.

Giữa mây đen, thân hình Cốt Long lóe lên, liền biến mất ở giữa không trung, nhanh chóng xuất hiện lại dưới đáy biển.

Vinh Tuệ Khanh ném chìa khoá long cốt ra, lổ vào Long Trùng liền xuất hiện trước mắt bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh xoay chìa khoá long cốt, mở cửa vào Long Trùng ra, nói với Cốt Long: “Người trở về đi. Về sau cố gắng tu luyện, đợi đến khi có thể biến hóa rồi, người có thể ra ngoài tìm ta. Nhớ kĩ, đến lúc đó phải truyền thư cho ta, không được tự mình chạy loạn.”

Cốt Long vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ gật đầu liên tục, dụi dụi đầu lên tay cô, rồi biến mất dưới Long Trùng.

Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng xoay chìa khoá long cốt thêm lần nữa, khép Long Trùng lại.

Đáy biển khôi phục vẻ tĩnh lặng, kết giới tự động biến mất, mấy con cá nhỏ thông thả ung dung bơi đến, vòng quanh Vinh Tuệ Khanh và La Thần vài vòng.

“Đi thôi.” La Thần ôm lấy hông của Vinh Tuệ Khanh, nhảy ra khỏi mặt nước, nhanh chóng trở lại trên thuyền báu.

Trên thuyền báu lập tức phát ra một tràng reo hò.

Vinh Tuệ Khanh nhìn lại, chủ thuyền đang đứng ngay trong đám người reo hò, mỉm cười gật đầu với cô.

“Vị tu sĩ này thật lợi hại, làm sao cô có thể sai khiến Cốt Long vậy?” Một gã tu sĩ sốt ruột hỏi, sự tham lam nơi đáy mắt khó mà giấu nổi.

Vinh Tuệ Khanh đã sớm nghĩ ra lý do thoái thác, cười hì hì nói: “Không phải Cốt Long thật. Chỉ là một ảo ảnh, ta lấy được một pháp bảo

trên Phù Đảo, có thể trong lúc nguy cấp nhất, phóng ra một ảo ảnh, giúp người đẩy lùi quân địch. Lần này, đối thủ là động vật biển, thế nên ta để pháp bảo biến thành ảo ảnh Cốt Long, giúp chúng ta dọa đám động vật biển bỏ chạy.”

“Vậy pháp bảo đâu?” Con mắt gã kia càng mở lớn hơn nữa.

Vinh Tuệ Khanh xòe hai tay ra: “Chẳng lẽ người không biết những pháp bảo có đại thần thông thế này đều chỉ có thể dùng một lần sao? Nếu như có thể dùng rất nhiều lần, vậy mà được à? Phá vỡ sự thăng bằng của trời đất, là phải chịu thiên khiển.”

Gã nọ thất vọng “À” một tiếng, tạm thời tiếp nhận lý do thoái thác của Vinh Tuệ Khanh.

Dù sao thứ như Cốt Long này, nếu là thật, vậy không thể nào thu vào trong túi linh thú, nhất định phải cùng ở bên ngoài. Nhìn dáng vẻ nữ tu này, bên người cũng không có lò ra thêm thứ gì. Mấy người đi theo bên cạnh cô đều là những kẻ đi cùng cô từ lúc lên thuyền, ngoại trừ nam tu tu vi Kết Đan ra, chỉ còn một con báo và một con sói tu vi Trúc Cơ, thật không giống như có thể giấu được.

Huống hồ cô nói không sai chút nào, pháp bảo có đại thần thông, trên cơ bản đều chỉ dùng được một lần. Nếu như có thể có lần thứ hai, vậy đã là nghịch thiên. Muốn luyện chế thành pháp bảo có đại thần thông lại còn sử dụng được vô số lần, vậy thì xin lỗi, tự ngài tu luyện đến tu vi Hóa Thần, xem ra còn dễ dàng hơn.

“Ày, sao ta lại không có vận khí tốt như vậy chứ?” Mọi người than thở, trở về phòng của mình.

Vinh Tuệ Khanh theo chủ thuyền đi đến lầu năm.

“Chủ thuyền, ngài đã trở về, có tìm được người kia không?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 308: Thổ Lộ Tâm Tình

 Chủ thuyền bật cười: “Người cho rằng lục đạo luân hồi là nhà ai à? Lại còn hình dáng thế nào nữa...”

Vinh Tuệ Khanh ngượng ngùng: “Thì là có phần hiếu kỳ.”

“Lục đạo, vốn là chỉ sáu cõi: cõi thần, cõi người, cõi Tu La, cõi súc sinh, cõi ngạ quỷ*, cõi địa ngục. Thế nhưng trên thực tế, hiện tại chỉ có cõi Tu La, cõi người, cõi súc sinh và cõi ngạ quỷ là mở ra, cõi trời và cõi địa ngục vô hình vô dạng, đã sớm được đóng lại. Ta đi lục đạo luân hồi, cũng chỉ tìm được một Chưởng Đạo Chi Linh** của nó, chỉ nhìn qua ghi chép luân hồi của vạn năm qua mà thôi.” Chủ thuyền cười tủm tỉm nói, có vẻ như tâm trạng cực tốt.

* Ngạ quỷ: quỷ đói.

** Chưởng Đạo Chi Linh: người chấp chưởng của lục đạo.

“À, thì ra là vậy. Vậy chủ thuyền làm sao có thể phán định người kia không đi qua lục đạo luân hồi được? Một vạn năm lâu như vậy, không biết có bao nhiêu sinh linh đang đi lại, tuần hoàn giữa sống và chết.” Vinh Tuệ Khanh chớp mắt hỏi, không biết tại sao, cô có chút chột dạ. Bởi vì cô chính là người không có trong ghi chép của lục đạo luân hồi, nghĩ lại thì tình huống giống cô chắc hẳn cũng không ít chứ?!

Chủ thuyền nhìn chằm chằm Vinh Tuệ Khanh một hồi, không vạch trần sự chột dạ của cô, cười nói: “Nói vậy, nếu nàng đã đi qua lục đạo luân hồi, nàng sẽ quên chuyện trước kia, vậy thì phải đổi thành ta cần đi tìm

nàng rồi, nàng tuyệt đối sẽ không đến tìm ta, bởi vì nàng sẽ uống chén canh Mạnh Bà, hoàn toàn quên lãng ta. Nếu như nàng chưa đi qua lục đạo luân hồi, như vậy cho dù nàng đi đến đâu, nàng cũng sẽ không quên được chuyện của bọn ta, vậy thì chỉ cần nàng biết ta ở chỗ này, nàng nhất định sẽ đến tìm ta.”

“Tự tin vậy sao?” Vinh Tuệ Khanh cũng không muốn đả kích chủ thuyền: “Vậy ta chúc chủ thuyền ước gì được đó. Thế nhưng, ta sẽ không đi theo, ta phải đi.”

Chủ thuyền gật đầu: “Tu sĩ mới lên thuyền kia chính là người người muốn tìm sao?!”

Vinh Tuệ Khanh khẽ đỏ mặt: “Bị chủ thuyền nhìn ra rồi sao? Ta vốn dĩ muốn tìm được Long Thần, cầu xin Long Thần hỗ trợ, giúp ta tìm một vật, kết quả không ngờ tự mình tìm ra, cũng không làm phiền lão nhân gia Long Thần nữa.”

Chủ thuyền bị lời của Vinh Tuệ Khanh làm nghẹn họng, hậm hực nói: “Lão nhân gia? Ta đây rất già sao?”

Vinh Tuệ Khanh cười không nói, chỉ là lắc đầu.

“Vậy người muốn đi đâu?” Chủ thuyền vẫn có chút tình cảm cố nhân với Vinh Tuệ Khanh, lại thêm hẳn biết Vinh Tuệ Khanh là người thân với người hẳn đang chờ đợi nên đối đãi với cô vô cùng tốt.

Vinh Tuệ Khanh lưu luyến không thôi lấy cái chìa khoá long cốt kia ra, đưa trả lại cho chủ thuyền.

Chủ thuyền cười khê: “Người cứ giữ đi. Ta vào Long Trùng cũng không cần vật này.” Nói rồi, đưa tay đặt lên trên chìa khoá long cốt, truyền vào một luồng thần thức của mình: “Cầm chìa khoá long cốt này, nếu người

nhìn thấy người thân mà người chưa từng gặp mặt kia, vậy nó sẽ báo tin cho ta biết.”

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến chủ thuyền từng nói, cô là người thân của người chủ thuyền đang chờ đợi. Nhưng nếu như người mà chủ thuyền chờ đợi lại là mẹ của cô thì làm sao bây giờ?

Nhớ đến cha mình, Vinh Tuệ Khanh có phần không được tự nhiên, trầm ngâm không biết có cần mang chìa khóa này theo bên người không.

“Mang theo đi! Xem như người không gặp được người thân của mình, nhưng cầm chìa khoá long cốt có hơi thở của Long Thần là ta, vậy bốn biển này đối với người mà nói, chẳng còn gì có thể cản trở nữa rồi. Người muốn đi nơi nào thì đi nơi đó. Sẽ không có đám yêu ma quỷ quái trên biển dám có ý đồ với người.” Chủ thuyền lại khuyên, chỉ hi vọng Vinh Tuệ Khanh mang chìa khóa này theo bên người. Hẳn có thể cảm nhận được, cơ duyên của Vinh Tuệ Khanh vô cùng lớn. E rằng người hẳn muốn tìm, cuối cùng vẫn sẽ xuất hiện bên người cô.

“Mang theo chìa khóa long cốt này cũng được, thế nhưng chủ thuyền có thể giúp ta một chuyện không, giúp ta tìm một chút xem bè nổi ở nơi nào?” Vinh Tuệ Khanh cảm thấy rất ít khi có cơ hội để bắt chẹt Long Thần, nhìn không được mà ngược mắt hỏi.

Chủ thuyền cười to: “Rốt cuộc người vẫn phải hỏi rồi.” Nói rồi, hai tay mở ra, một cái bè gỗ tinh xảo nhỏ nhắn như một món đồ chơi xuất hiện trên hai tay của hắn, chính là một bè nổi cỡ nhỏ!

“Đây thật sự là bè nổi sao?!” Vinh Tuệ Khanh vừa mừng vừa sợ, nghiêng đầu qua nhìn tới nhìn lui, đưa tay muốn cầm lên kiểm tra, lại không dám, nửa chừng nắm tay thu lại.

Chủ thuyền cười giao bè nổi giống như đồ chơi này cho cô: “Truyền thần trí của người vào, cho nó nhận chủ, sau đó người có thể ngồi lên trên

nó, rời khỏi thuyền báu của ta.

Dùng bè nổi ra giá, cuối cùng chủ thuyền đã thuyết phục được Vinh Tuệ Khanh mang chìa khóa long cốt theo bên người.

Trở lại phòng của mình, Vinh Tuệ Khanh nói lại với La Thần lời của chủ thuyền, lại cho y nhìn bè nổi và chìa khóa long cốt, cuối cùng hỏi: “Chàng có lời gì muốn nói với ta chăng?”

La Thần mỉm cười nói: “Làm sao nàng biết ta có lời muốn nói?”

“Chúng ta thần giao cách cảm mà.” Vinh Tuệ Khanh cười nói, lần lượt cất bè nổi và chìa khóa long cốt vào trong túi đựng đồ và túi càn khôn của mình. Bè nổi quá lớn, túi càn khôn không chứa nổi, chỉ đành để vào trong túi đựng đồ.

La Thần hít sâu một hơi, truyền âm nói với cô: “Ta cảm thấy, đây là lúc để nàng tìm một chỗ bí ẩn, nhanh chóng tăng cường tu vi. Ta luôn cảm thấy, có mối nguy hiểm không hề tầm thường đang đến gần, mà nàng mấy năm này, hết trận pháp, lại đến luyện đan, sau đó còn chạy đến biển Trầm Tinh tìm ta khắp nơi, sợ rằng tu vi của nàng đã bỏ bê rất lâu rồi.”

Vinh Tuệ Khanh không cười được nữa, trên mặt lộ ra vẻ chột dạ.

La Thần nói đúng, đã lâu rồi cô không chuyên tâm tu luyện. Thậm chí có lúc, cô không nhịn được mà lấy trận pháp, luyện đan và tìm người làm cái cớ để trốn tránh tu luyện.

“Nàng cần tập trung tinh lực tu luyện, đột phá Trúc Cơ, tiến nhập Kết Đan. Sau đó nàng cần tu luyện bản mạng pháp khí của mình, Nhật Nguyệt Song Câu của nàng cho đến tận bây giờ vẫn chưa có chiêu thức thật sự lợi hại. Phải biết rằng, nếu thật sự phải chiến đấu với tu sĩ cấp cao, Nhật Nguyệt Song Câu của nàng chỉ dựa vào mấy chiêu hiện tại thì còn không lại gần được người ta. Đến lúc đó, một phép thần thông bất kì của tu sĩ cấp

cao đều có thể nghiền ép nàng, khiến nàng tan thành mây khói.” La Thần nói không chút lưu tình, tàn nhẫn phê bình mấy năm lười biếng vừa qua của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh càng thêm xấu hổ. Đúng là rất nhiều tu sĩ đều bỏ qua trận pháp và luyện đan, tập trung tinh thần vào chuyện tu hành, không phải là không có đạo lý. Cho dù tố chất của cô là vô cùng xuất chúng, thế nhưng dù cho tố chất xuất chúng hơn nữa, cũng cần đầu tư thời gian và tinh lực vào nó, bằng không... Tu vi của cô chẳng thể nào tự động tăng lên trong lúc ngủ.

Tu hành ngoại trừ cần đốn ngộ còn cần đầu tư, mới có thể từ lượng biến đổi thành chất.

Chính Vinh Tuệ Khanh cũng hoàn toàn cho rằng như vậy, không ngừng gặt đầu như mỗ thóc: “Chàng nói đúng. Chi bằng ta trở về Thanh Vân Tông tiếp tục bế quan đi thôi!”

La Thần cười nói: “Vậy là nàng không cần ta theo nàng à?”

“Dĩ nhiên không phải!” Vinh Tuệ Khanh bối rối, lại nghĩ tới nếu như trở về Thanh Vân Tông, thân phận La Thần chắc là sẽ không giấu giếm được, chỉ có ngượng ngùng nói: “Vừa rồi ta quên mất thân phận của chàng. Thế nhưng chúng ta cũng không thể ở trên thuyền này tu hành được?!”

La Thần lắc đầu: “Trên thuyền này tu sĩ quá hỗn tạp, chứ không thì ở lại cũng được. Dù sao nàng cũng đã biết phải đi rồi, vậy chúng ta đi tìm một chỗ trốn trên biển Trầm Tinh đi, sau đó ta hộ pháp cho nàng, nàng liền chuyên tâm tu luyện thôi! Nếu không tu luyện tới Kết Đan thì không được rời khỏi.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn La Thần, tựa đầu trước ngực y, buồn bã nói: “Vậy ta vĩnh viễn cũng không muốn Kết Đan. Như vậy chàng sẽ luôn ở bên ta.”

La Thần trầm mặc hồi lâu, mới nhẹ nhàng ôm cô, nói bên tai cô: “Chỉ có tu vi của nàng càng cao, thời gian chúng ta ở bên nhau mới càng lâu. Thế nên, vì ta, nàng cũng phải nỗ lực tu luyện. Lại nói, nàng đã quên người nhà của nàng rồi sao? Chí lớn muốn tu luyện tới Hóa Thần của nàng đâu rồi?”

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại, dụi đi những giọt nước mắt trên mặt mình vào áo La Thần.

“Ta không quên, chỉ là ta cảm thấy quá mơ hồ. Không biết phải chờ đến khi nào.”

“Mặc kệ phải chờ đến khi nào, ta đều sẽ cùng nàng.”

Hai người lẳng lặng ngồi trong phòng tựa vào nhau, qua một hồi lâu, Vinh Tuệ Khanh mới gọi Xích Báo, Lang Thất, Khăng Khăng và A Nga đến, dặn dò: “Chúng ta phải rời khỏi thuyền báu rồi, từ hôm nay trở đi, cũng chỉ có mấy người chúng ta ở trên biển đi lại, các người có nguyện ý cùng theo ta đi tiếp hay không?” Nói rồi lại bổ sung: “Nếu như không muốn, ta sẽ không miễn cưỡng. Các người có thể tiếp tục ở trên thuyền báu, chờ sau này ta làm xong việc, lại tới tìm các người.”

Còn với La Thần, Vinh Tuệ Khanh không hỏi lời nào. Bởi vì giữa cô và y, cô không có gì để hỏi. Đối phương dù không muốn cũng phải bằng lòng, cô không muốn cho y tự do lựa chọn.

Xích Báo đã sớm không muốn ở lại trên thuyền báu này rồi, đương nhiên nó là kẻ đứng ra đầu tiên: “Ta theo chủ nhân.”

Khăng Khăng đợt này chẳng được đi đâu cả, cứ phải ở trên thuyền báu, cũng đã sớm chán ngán. Mỗi một phòng trên thuyền báu này, mặc kệ những tu sĩ kia có thiết lập kết giới hay không, nó đều đã đi quan sát học hỏi. Dù sao nơi nào có Khăng Khăng, sẽ không có riêng tư, đương nhiên, ngoại trừ Vinh Tuệ Khanh thì chẳng có tu sĩ nào khác ý thức được điều này.

Lang Thất thế nhưng cũng rất muốn đi cùng Vinh Tuệ Khanh, nó biết, vận may của Vinh Tuệ Khanh thật sự là quá tốt rồi, dù cho cô ăn thịt chúng nó húp canh, cũng tốt hơn tự mình lưu lạc, liền cướp lời nói: “Đương nhiên ta cũng đi, thế nhưng A Nga thì không nên đi, nàng có thể trở về tộc Hải Xà của nàng trước, chờ chúng ta xong chuyện, lại đi tìm nàng.”

A Nga bất mãn: “Tại sao không để cho ta đi? Ta cứ muốn đi đấy!”

Lang Thất chống nạnh, hung dữ nói: “Quá nguy hiểm. Nàng không lo lắng cho bản thân mình, cũng phải vì cục cưng Tiểu Lang của ta mà cẩn thận một chút.”

“A? Lang Thất, người sắp có con rồi sao?!” Vinh Tuệ Khanh lại một lần nữa vừa mừng vừa sợ, hôm nay thật là nhiều kinh hỉ quá.

Mặt của A Nga liền đỏ ửng: “Không có, đừng nghe A Lang nói mò. Ta không có Lang cục cưng.”

Lang Thất rất thất vọng: “Mấy ngày nay nàng thường nôn mửa, ta còn tưởng rằng nàng có rồi...”

Vinh Tuệ Khanh phụt một tiếng dựa trên người La Thần ôm bụng cười ngặt nghẽo, chỉ tay vào Lang Thất nói không nên lời.

Khóe môi La Thần khẽ nhếch: “Nôn mửa, có lẽ là say sóng. Lang Thất, người thật sự cho rằng yêu thú dễ dàng có con cháu như vậy sao?”

Lang Thất lại “A” một tiếng, trong ngữ khí có sự thất vọng tràn trề.

Vinh Tuệ Khanh không để ý đến nó, duỗi tay ra, cho mọi người xem bè nổi trên bàn tay cô.

“Từ nay về sau, chúng ta sẽ cưỡi bè nổi này, ngao du trên biển Trầm Tinh.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 309: Như Cá Gặp Nước

 Vinh Tuệ Khanh đứng ở đầu thuyền bè nổi, nhìn biển Trầm Tĩnh mênh mông dưới bóng đêm, hít một hơi ngập tràn vị mặn của biển thật sâu, quay đầu lại hỏi La Thần: “Chúng ta cứ màn trời chiếu đất trên bè nổi như vậy sao?”

Bè nổi đang phiêu bạt trên biển, thoát nhìn chỉ là một cái bè gỗ mà thôi.

Thật không biết làm thế nào để nó có thể chống chọi với sóng gió trên biển.

Đừng nói biển động mưa bão, cho dù là một trận mưa lớn cũng có thể khiến bọn họ lạnh đến xuyên tim.

Vinh Tuệ Khanh có chút hối hận, đáng lẽ bọn họ nên ở trên thuyền báu, chí ít nơi đó cũng có thể che gió che mưa mà!

Nghe Vinh Tuệ Khanh lâu bầu, La Thần bật cười.

Đây chính là bè nổi đấy, dị bảo thượng cổ, chẳng lẽ còn thua kém một cái thuyền báu do luyện khí sư luyện được?!

La Thần kéo Vinh Tuệ Khanh đến bên cạnh bè nổi, chỉ vào một chỗ nhô ra: “Rỉ máu, để nó nhận chủ. Sau đó nàng có thể nêu ra yêu cầu với nó rồi.”

Vinh Tuệ Khanh sửng sốt: “Còn có thể nêu ra yêu cầu sao?” Cô nhớ lại tiểu kim ngư “Thận thú” vẫn còn ở bên trong túi linh sủng của cô.

“Nếu bè nổi đã là dị bảo trên biển, tự nhiên là có đặc tính của thuyền bè. Chẳng qua người ngoài nhìn vào, nó vĩnh viễn chỉ là một cái bè gỗ mà thôi. Chỉ có tu sĩ khiến nó nhận chủ mới có thể phát huy sức mạnh thật sự của bè nổi.”

Vinh Tuệ Khanh cực kì mừng rỡ, lấy con dao bạc nhỏ ra, nhẹ nhàng rạch một nhát trên tay mình, máu rơi xuống chỗ nhô lên.

“Không phải tu sĩ nào cũng có thể làm cho bè nổi nhận làm chủ. Tóm lại dị bảo thượng cổ cũng có chút tính khí. Tu sĩ mà nó không thích thì dù có chặt nó thành mảnh nhỏ, nó cũng sẽ không nhận chủ.”

Uy vũ không khuất phục.

Thật sự là một cái bè gỗ có cốt khí, có tiết tháo.

Vinh Tuệ Khanh thầm nghĩ, nhìn từng giọt máu của mình chảy vào chỗ nhô ra kia.

Mấy giọt máu cuộn vài cái trên chỗ đó, rồi xoạt một tiếng, bị chỗ nhô ra kia hút vào.

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh đột nhiên xuất hiện một tiếng nói già nua.

“Chủ nhân của ta cuối cùng đã xuất hiện. Nhiều năm không gặp, chủ nhân của ta liệu vẫn mạnh khỏe chứ?”

Vinh Tuệ Khanh cười mĩa mai: “Nhận lầm người sao?! Ta không nhớ là đã từng gặp người.”

Âm thanh kia cười khà khà, tiếp tục hỏi: “Chủ nhân của ta là quý nhân bận rộn*, không nhớ được lão hủ cũng là chuyện bình thường. Xin hỏi chủ

nhân của ta muốn đi hướng nào?”

* Quý nhân bận rộn: ý chỉ những người hay quên.

Vinh Tuệ Khanh tỉnh ngộ lại, đây là bè nổi đang nói chuyện với cô!

“Người là bè nổi ư?”

“Ta là linh hồn của bè nổi, cũng có thể nói, ta chính là bè nổi, bè nổi chính là ta. Chủ nhân của ta muốn đi về phía trước sao?”

Vinh Tuệ Khanh dùng thần thức giao tiếp cùng nó.

“Ta muốn chỗ nào có thể che gió che mưa. Cứ như vậy ở trên bè nổi, đợi lát nữa mưa gió sấm chớp ập đến, toàn bộ chúng ta đều ướt sũng mất.”

Vừa mới nói xong yêu cầu thứ nhất, mặt trên bè nổi liền xuất hiện một chiếc lầu thuyền* to lớn có nhiều tầng.

* Lầu thuyền: đây là loại tàu hải quân Trung Quốc, chủ yếu là một pháo đài nổi, được sử dụng từ thời nhà Hán. Được gọi như vậy vì thuyền cao mũi rộng, trông giống như nhà lầu. Do kết cấu cao nên thích hợp để đi đánh trận xa, nhưng cũng vì cao, độ ổn định kém nên chỉ thích hợp dùng trên sông và ven bờ.

Cô đang đứng ở boong thuyền trên lầu.

Lầu thuyền tổng cộng có ba tầng, tất cả đều dùng gỗ Thiên Anh chế tạo, có thể cắt đứt cả thần thức tu sĩ thăm dò.

“Ôi, cái lầu thuyền này thế mà dùng gỗ Thiên Anh trưởng thành để chế tạo, ngay cả thần thức thăm dò của tu sĩ Hóa Thần cũng có thể cắt đứt. Chậc chậc, ông bè nổi, ông từ chỗ nào trộm được những bảo bối này?”
Vinh Tuệ Khanh quan sát tỉ mỉ thân tàu, nhận ra vật liệu gỗ trân quý.

“Trộm?! Lẽ nào có cái lý ấy! Ta còn cần phải trộm sao...” Bè nổi bày tỏ sự bất mãn cùng cực, toàn bộ thân thuyền đều lắc lư không yên.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng xin lỗi: “Ta chỉ là nói vậy thôi, ông đừng nóng giận quá. Nói thật thì rốt cuộc là ông lấy được đồng gỗ Thiên Anh này từ đâu vậy?”

Bè nổi kiêu ngạo nói: “Lúc ta thu thập gỗ Thiên Anh, giới tu sĩ khắp Ngũ Châu Đại Lục còn chưa có kẻ nào phát hiện điểm tốt của nó.”

“Sau đó thì sao?” Vinh Tuệ Khanh vô cùng tò mò hỏi tiếp.

“Sau đó bị tu sĩ Nhân giới phát hiện...” Bè nổi trầm mặc. Phàm là vật gì bị tu sĩ Nhân giới phát hiện ra điểm tốt, đều sẽ bị đồn chặt đến không còn gì.

Vinh Tuệ Khanh ngượng ngùng cười. Cô đã từng nhìn thấy ghi chép cận kề về gỗ Thiên Anh trong Tàng Thư Các của Thanh Vân Tông.

Có người nói gỗ Thiên Anh phát triển cực kì chậm chạp, chỉ sinh trưởng trên hòn đảo của tiểu quốc Hải Tây. Ba ngàn năm nở hoa một lần, ba ngàn năm kết quả một lần, lại ba ngàn năm nữa mới chính thức trưởng thành.

Gỗ Thiên Anh trưởng thành toàn thân chuyển sang màu nâu đỏ, vân gỗ như khuôn mặt trẻ con, có thể cắt đứt thần thức thăm dò của tu sĩ Hóa Thần. Bởi vì gỗ Thiên Anh có tác dụng thần kỳ như vậy, thế nên đã từng là thần mộc mà toàn bộ tu sĩ Đông Đại Lục tranh giành cướp đoạt. Bởi vì gỗ Thiên Anh mà chiến tranh giữa các tu sĩ cũng bùng nổ liên miên. Mãi cho đến về sau, hòn đảo nhỏ kia bị đại tu sĩ đánh chìm, tất cả gỗ Thiên Anh trên đảo đều chìm xuống đáy biển mới thôi.

Hiện tại trên Đông Đại Lục, giá gỗ Thiên Anh trưởng thành không phải tính bởi vàng, mà tính bởi linh thạch cực phẩm, thế nhưng vẫn cứ có

tiền mà không mua được.

Thế mà bọn họ lại sở hữu một tòa lầu thuyền toàn bộ dùng gỗ Thiên Anh trưởng thành chế tạo.

Vinh Tuệ Khanh chỉ trong chớp mắt nhận ra mình giàu có đến không gì sánh được. Đây là cảm giác xuất môn lịch luyện với một mỏ linh thạch ngũ hành cất giữ trong túi sao...

Bởi vì gỗ Thiên Anh trưởng thành quá trân quý, tu sĩ bình thường cũng không biết điểm tốt của nó.

Xích Báo và Lang Thất hoàn toàn thờ ơ, chỉ là vui vẻ chọn một phòng rồi đi vào ở thôi.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần cũng vào một căn phòng, thấy vật bày biện bên trong, cũng nín lặng không biết nói gì. Quả nhiên là thượng cổ, thật sự là xuất thủ bất phàm. Đồ vật trang hoàng bên trong cũng đều dùng gỗ Thiên Anh chế tạo.

“Có lầu thuyền này, chẳng phải chúng ta có thể ở nơi này tu luyện rồi sao?” Vinh Tuệ Khanh vô cùng hưng phấn kiểm tra quanh phòng.

Tiếng nói của bè nổi lại hiện lên trong đầu cô thêm lần nữa: “Linh khí trên biển không thích hợp để chủ nhân của ta tu luyện, chủ nhân của ta vẫn nên tìm một hòn đảo thôi! Ta nhớ trên biển Trầm Tinh có vài hòn đảo, linh khí cực kì sung túc, hết sức thích hợp cho tu sĩ Nhân giới tu luyện. Nhưng vì vị trí quá hẻo lánh, thế nên rất ít người biết.”

Vinh Tuệ Khanh tỏ vẻ đồng ý, để bè nổi tự động đi tìm hòn đảo thích hợp với tu sĩ Nhân giới.

Bọn họ trải qua buổi tối đầu tiên trên bè nổi vô cùng ấm áp thư thái.

Thậm chí Vinh Tuệ Khanh còn đề nghị đi bắt vài con cá biển để nướng ăn.

La Thần cau mày, nhìn Vinh Tuệ Khanh vui vẻ bận rộn tới lui, cảm thấy cô thật sự là kẻ khác người trong giới tu hành, đã lâu như vậy, hơi thở thế tục trên người cô vẫn rất nồng đậm, tựa hồ cô đang vô thức chống cự khả năng hoàn toàn rời khỏi thế tục kia.

Thế nhưng cô không có đường quay về nữa rồi, cô nhất định phải tiếp tục bước tiếp trên con đường tu hành này.

La Thần cảm thấy mình cần phải làm chút gì đó.

Vinh Tuệ Khanh đã nướng chín một con cá thu, đặt trong mâm, đang định cắn một miếng lớn, La Thần xáp đến, một phát liền nuốt cá thu trong khay của Vinh Tuệ Khanh vào bụng.

Vinh Tuệ Khanh khóc không ra nước mắt nhìn La Thần, lặng lẽ xoay người lấy một con cá thu khác sang nướng.

Vì vậy Xích Báo, Khăng Khăng, Lang Thất và A Nga, cứ nhìn Vinh Tuệ Khanh và La Thần mặt đối mặt, một người nướng, một người ăn.

Đợi đến cuối cùng nướng hết các loại cá biển Lang Thất bắt được xong, Vinh Tuệ Khanh cũng chưa được ăn một miếng cá nướng nào.

“Hừ!” Vinh Tuệ Khanh thật sự có chút nổi giận, ném công cụ nướng, trở về phòng của mình giận dỗi.

“Làm sao rồi? Giận thật sao?” La Thần kéo Vinh Tuệ Khanh dậy, ôm vào trong lòng.

“Nào, ăn no rồi, chúng ta làm một ít hoạt động có ích cho tu vi.” La Thần vừa nói, vừa đưa bàn tay dò vào trong áo bào của Vinh Tuệ Khanh,

cách bộ hộ giáp bằng lông đuôi Phượng Hoàng, nắn bóp bộ ngực cao ngất của cô.

“Ta không biết song tu, chỉ biết thải bổ. Chàng muốn đụng vào ta, cẩn thận bị ta lấy dương bổ âm...” Vinh Tuệ Khanh hơi hung dữ nói, không cam lòng tỏ ra yếu thế, đưa tay vào, cầm lấy vật quý của La Thần.

La Thần giật mình, cười gượng rút tay ra: “Không dám, nàng có thể buông tay ra rồi chứ?”

Vinh Tuệ Khanh “hừ” một tiếng, nhịn không được bấm một cái lên vật cứng rắn của La Thần.

La Thần kêu lên một tiếng đau đớn, trong đau đớn lại xen lẫn một chút vui vẻ, làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

“Được rồi được rồi, hôm nay là ngày lành trăng tròn, nàng mau tu hành đi! Chỗ ta có Kim Đan, nàng có thể thử hấp thu linh khí trong Kim Đan của ta.” La Thần nói, phun Kim Đan của mình ra.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng khoát tay nói: “Không được, ta hút Kim Đan của chàng, vậy chàng làm sao bây giờ?”

La Thần cười nói: “Ta không cần Kim Đan. Viên Kim Đan này là khi ta còn là tu sĩ Nhân giới tu luyện được, hiện tại với ta mà nói, chẳng có chút tác dụng nào. Thế nhưng tạm thời nàng không thể hấp thu toàn bộ, phải chứa lại cho ta một chút. Ta muốn dùng nó qua mắt tu sĩ Nhân giới.”

Vinh Tuệ Khanh hiểu được, bèn khoanh chân ngồi xuống, sau khi phun nạp vài vòng nhỏ, vừa tu luyện Húc Nhật Quyết, luyện hóa Đế Lưu Tương, vừa chuẩn bị hấp thu linh khí trong Kim Đan của La Thần.

Linh khí của hai người bọn họ không khác biệt lắm, hấp thu chuyển hóa là hoàn toàn không thành vấn đề.

Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng tiến vào tầng sâu của trạng thái tu hành vật ngã lưỡng vong*.

* Vật ngã lưỡng vong: quên hết tất cả mọi sự vật, sự việc, đối tượng (theo quan điểm Mỹ học của Lão Trang).

Từng luồng linh khí màu xanh trên người cô tràn ra, quay vài vòng trong phòng, biến thành màu trắng, sau đó trở lại trong cơ thể của cô.

Giữa từng hơi hít vào thở ra, linh khí của rễ Hồ Lô từng bước bị cô luyện hóa, mà Kim Đan của La Thần cũng đang từ từ tiêu hao bớt.

Để phòng ngừa tu sĩ cấp cao cảm nhận được dao động linh khí không tầm thường này, La Thần lại bày thêm kết giới, phòng ngừa linh khí của Vinh Tuệ Khanh tiết lộ ra ngoài.

La Thần dần dần phát hiện, tu vi của Vinh Tuệ Khanh càng cao, sinh cơ ẩn trong linh khí càng thêm đậm đặc. Không biết là công hiệu của Húc Nhật Quyết hay tác dụng của Đế Lưu Tương, hay là nguyên nhân nằm ở bản thân cô.

La Thần có chút bận tâm, sớm muộn có một ngày, cô sẽ không tìm được một nơi tu luyện có thể ẩn giấu linh khí của cô.

Bởi vì linh khí của sinh cơ quá mức hấp dẫn các loại thảo mộc tinh quái, cũng quá dễ dàng bị tu sĩ cấp cao mơ tưởng đến, bởi vì linh khí của sinh cơ chính là tiên dược tốt nhất để tu sĩ cấp cao tu bổ tứ chi.

Thiên địa chi khởi, thảo mộc vi tiên.

Sinh cơ tinh khiết nhất, nguyên thủy nhất là sinh cơ của thảo mộc.

Linh khí màu xanh của Vinh Tuệ Khanh chính là sinh cơ khởi điểm của thảo mộc.

Có rất ít tu sĩ Nhân giới tu luyện ra loại linh khí này.

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh đang nhắm mắt tĩnh tọa, lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Cô gái vừa xuất hiện đã khiến y không thể nào buông bỏ này, rốt cuộc có lai lịch gì?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 310: Đào Nguyên* Trên Biển

 La Thần ngắm nhìn Vinh Tuệ Khanh đang ở trạng thái tu hành tầng sâu hồi lâu.

Dung nhan tuyệt thế đầy nét trang nghiêm, lại có đôi phần cao quý.

Bỗng nhiên La Thần rất không thích chứng kiến dáng vẻ này của Vinh Tuệ Khanh, tuy là xinh đẹp tuyệt luân, nhưng lại đẹp đến không giống người thật, ngược lại có vẻ như bị ngăn cách với thế gian. Ý hoài niệm cô gái mà một cái nhăn mày, một tiếng cười đều vô cùng thần nhiên kia, biết khóc biết cười, biết âm ỉ biết náo loạn, biết dối hờn biết làm nũng, còn có thể chơi xấu tỏ vẻ nghịch ngợm.

Tu vi của cô càng cao, những thứ tình cảm thuộc về nhân loại này sẽ ngày càng tách rời khỏi cô.

Là kẻ vai ngồi bên nhau mà lạnh lùng, nhìn nhau nghìn năm, hay là ôm cô vào lòng mà phóng túng một đêm, bình minh lên liền mỗi người một ngã, đây thật sự là một vấn đề khó.

La Thần khẽ cảm thán một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, không nhìn Vinh Tuệ Khanh nữa.

Vinh Tuệ Khanh lại đang vừng vàng hấp thu linh khí bên trong rãnh Hồ Lô, chuyển hóa thành tu vi linh lực của bản thân cô.

Không thể không nói, rãnh Hồ Lô kia thật sự quá dồi dào. Một trong ba linh căn Tiên Thiên quả thật là danh bất hư truyền.

Mang rễ Hồ Lô bên người, nói dễ hiểu chính là mang theo một cái mỏ cực phẩm linh thạch. Nhưng mỏ cực phẩm linh thạch có tốt hơn nữa, cũng không thể so sánh với Hồ Lô Căn này.

Có một khoảnh khắc, Vinh0Tuệ Khanh cũng nghĩ tới, rễ Hồ Lô nhỏ nhất này đã lợi hại như thế, vậy hai cái rễ Hồ Lô lớn một chút thì sao...

Có điều cô lập tức tỉnh ngộ lại, đây là tâm ma đang mưu toan thăm dò cô, gặm nhấm cô.

Tham, Sân, Si, Mạn, Nghi*, chính là tâm ma ngũ độc, là những thứ người tu hành bình thường sẽ gặp phải. Chỉ cần lúc nào cũng tỉnh táo, vậy ngũ độc này sẽ không khó để diệt trừ.

* Tham, Sân, Si, Mạn, Nghi: tham lam, giận dữ, ham mê, ngạo mạn, nghi ngờ.

Tâm ma độc nhất là tình độc, nằm ngoài ngũ độc, tự thành một nhánh riêng, đã trúng độc thì không thuốc nào có thể trị.

Thông thường tâm ma mà tu sĩ dễ gặp phải nhất là Tham độc. Lòng tham không đáy, thấy5lợi quên nghĩa, được voi đòi tiên, đều dùng để nói về một chữ: chữ tham.

Vinh Tuệ Khanh tập trung ý chí, bài trừ dục vọng tham lam này, lại tiến vào vòng tu luyện mới.

La Thần khép mắt lại, bắt đầu tĩnh tâm tu luyện ma đạo của mình.

Bè nổi đã có yêu linh, bọn họ không cần lo lắng về vấn đề phương hướng nữa, nó biết phải đi hướng nào.

Xích Báo và Lang Thất đều đang ngồi tu luyện ở trong phòng riêng của mình.

A Nga chán muốn chết, đi ra ngoài nói chuyện với Khăng Khăng.

Khăng Khăng ngồi trên cột buồm ở lầu ba của lầu thuyền, mắt ngược nhìn những tia nắng ban mai bắt đầu bừng sáng, cười hỏi A Nga: “Cô không nhớ nhà à?”

A Nga cười nói: “Đây là biển Trầm Tinh, chính là nhà của ta rồi. Có điều, đúng thật là ta rất nhớ đại ca của ta.”

Khăng Khăng biết A Nga đang nói đến A Quý, thiếu chủ của tộc Hải Xà, cái miệng như miệng mèo khê bữu, có phần không cho là đúng mà nói: “Ý chí tên nhóc kia không kiên định, ta còn tưởng rằng nó thực sự coi trọng chủ nhân nhà ta nữa, kết quả lão đại vừa đến, đã hù nó chạy mất. Không có cốt khí như vậy, cả đời nó sẽ không tìm được đối tượng giao phối!”

A Nga nghe xong có chút không vui: “Khăng Khăng, đó là đại ca của ta, người có thể không...”

Lời còn chưa dứt, trên mặt biển bỗng nổi lên tầng tầng lớp lớp sương mù thật mỏng, sắc trời sắp bừng sáng lại trở nên âm trầm, mây trên trời ngày càng dày, tựa như sắp giăng kín hết cả bầu trời.

Rào rào!

Mưa như thác lũ từ trên trời giáng xuống, xối cho Khăng Khăng và A Nga toàn thân ướt sũng.

Cả hai nhanh chóng trở về phòng của mình, ngẩn người nhìn màn mưa dày đặc ngoài cửa sổ.

Gió cũng nổi lên, tiếng gió thổi vù vù như tiếng rống giận của động vật biển, đình tai nhức óc.

Đi biển gặp mưa to gió lớn, đa phần đều rất nguy hiểm. Lúc vận may không tốt, thậm chí sẽ còn gặp biển sóng thét gào, dẫn đến sóng thần.

Lâu thuyền càng lắc lư dữ dội hơn.

La Thần thức dậy từ trong nhập định, vừa kéo cửa phòng ra nhìn đã bị mưa lớn xối thẳng vào mặt, cả người đều ướt.

Gió biển mang theo hơi nước, từ cửa phòng đang mở ra thổi vào.

Ngay cả Vinh Tuệ Khanh cũng giật mình tỉnh lại, thu Húc Nhật Quyết, đứng lên hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Hình như là có gió lốc.” La Thần nhìn kỹ phương trời xa, chậm rãi nói.

“Không phải gió lốc, là vòi rồng*.” Trong đầu Vinh Tuệ Khanh truyền đến tiếng nói của yêu linh bè nổi.

* Nguyên văn: Long Hấp Thủy, tức là rồng hút nước.

“Vòi rồng?” Vinh Tuệ Khanh hỏi ngược lại.

La Thần quay đầu nhìn cô: “Nàng nói cái gì?”

Vinh Tuệ Khanh đi tới phía sau y, ôm lấy tấm lưng cường tráng của y, ló đầu ra từ đằng sau, nhìn cảnh tượng phương xa: “Chàng xem, bên kia có phải là vòi rồng hay không?”

Chỉ thấy chỗ cách đó không xa, đường thẳng màu đen giữa trời và biển càng lúc càng rõ ràng, tựa như một đường hầm vậy.

Nước biển màu xanh xám đi qua đường hầm kia, từ mặt biển hướng thẳng lên trời, hình thành hiện tượng dòng chảy ngược, giống như thật sự có con rồng nhô đầu ra khỏi không trung, hút nước ngoài biển lớn.

Vô số cá tôm cua, còn có các loại động vật biển kỳ lạ đều bị lực hút này kéo ra ngoài, theo dòng chảy ngược trên biển bay lên trời.

Vinh Tuệ Khanh vô thức nhớ đến điển cố “Cá chép vượt Long môn”, cười nói: “Nếu như trên trời thật sự tồn tại Long môn, những con động vật biển có tu vi này cũng không cần vất vả khổ cực tu luyện rồi.”

La Thần không biết Vinh Tuệ Khanh đang nói cái gì, nhưng y cũng từng nghe qua điển cố về “vòi rồng”.

“Không phải Hải yêu nào lợi hại là được rồi.” Hiện tượng thời tiết như vậy đối với tu sĩ mà nói chỉ là phù vân.

Thế nhưng sóng gió trên biển càng lúc càng lớn, tuy bè nổi nhiều lần định thay đổi lộ trình, tránh xa khỏi thời tiết khắc nghiệt phía trước, nhưng trên mặt biển lại nổi lên nhiều xoáy nước, cuốn bè nổi vào giữa, không để nó thoát đi.

Đương nhiên, bè nổi không cần lo lắng bản thân sẽ chìm, chỉ có điều càng lúc càng lắc lư dữ dội hơn.

Một cơn sóng biển ập tới, đè ép bè nổi xuống nước.

Sau đó một cơn sóng lớn lại nổi lên, bọn họ lại bị ép xuống biển tiếp.

Chòng chành ngả nghiêng như vậy, ngay cả Vinh Tuệ Khanh cũng không chịu nổi, sắc mặt trắng bệch, ộc một tiếng ói cả ra.

La Thần vội vàng ôm lấy cô, tìm được một bình nước sạch trong phòng, trước tiên tự mình nếm thử, xác nhận không có độc mới mới cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh uống nước sạch mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Xích Báo, Lang Thất, Khăng Khăng và A Nga đều mặc kệ sóng gió cuồn cuộn, chạy vào gian phòng của Vinh Tuệ Khanh và La Thần, lo lắng hỏi: “Cái bè nổi này có khi nào sẽ lật không? Chúng ta có cần chuẩn bị trước không?”

Yêu linh bè nổi nghe được nỗi lo lắng của bọn họ, cảm thấy năng lực và tu vi của mình đều bị vũ nhục, trong cơn tức giận, nhắm mắt nhập định, bỏ mặc không quản hướng đi của bè nổi nữa.

Không có người cầm lái, bè nổi càng xóc nảy hơn nữa, khiến cả phòng nghiêng qua ngả lại, đến cả La Thần đều có phần không chịu nổi.

Lúc sắp bị sóng biển lắc lư đến sắp sụp đổ, từ trong tiếng gào thét cuồng bạo của gió biển, từng đợt tiếng ca dịu dàng ấm áp bỗng truyền đến.

“Viễn phương đích lữ nhân thỉnh nhĩ lưu hạ lai, phong lãng thái đại, tiền đồ ba chiết, bất như quy khứ, hữu mỹ đồng hành.

Gia hương đích thân tộc phán nhĩ lưu hạ lai, hòa phong tế vũ, hậu phúc nan đáng, hi hi nhượng nhượng, cộng tế nhất đường.”*

* Tạm dịch:

“Lữ khách ở phương xa,

Xin mời người ở lại,

Tương lai còn trắc trở,

Chi bằng thôi trở về,

Có người đẹp kề bên.

Thân thích mong người về,

Mưa thuận cùng gió hòa,

Phúc cuối đời khó cản,

Rộn ràng tiếng cười vang.”

Lời hát là những khát khao và nguyện vọng lớn nhất của kẻ du hành trên biển.

Bè nổi đã không còn yêu linh cảm lái liền tâm ý tương thông với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nghe được tiếng hát, tâm nguyện nảy ra trong đầu chính là đến đó xem một chút, dừng lại một chút, trốn tránh khỏi sự gian khổ.

Bè nổi cảm nhận được tâm tình của Vinh Tuệ Khanh, chậm rãi lướt mặt biển hướng về nơi tiếng hát phát ra.

Đi qua khỏi một xoáy nước, mưa trên biển tựa hồ cũng bớt đi một chút, sóng gió cũng không còn lớn như vậy.

Mấy kẻ trên thuyền bị sóng biển mới vừa rồi vùi dập đến thất điên bát đảo đang nằm sắp thở dốc trên sàn thuyền.

“Cuối cùng cũng qua rồi.” Lang Thất lẩm bẩm, nâng A Nga đang ỉu xiu ỉu rũ trên người nó dậy, hỏi: “Nàng vẫn ổn chứ?”

A Nga mệt mỏi gật đầu: “Ta muốn lên bờ, ở thuyền này khó chịu quá.”

Tiếng hát bên ngoài càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng ngọt ngào, tâm tình của mọi người tựa như được tiếng hát này gột rửa, tinh thần cũng phấn chấn lên.

Càng đi về phía trước, mây đen càng tan đi, mưa lớn bàng bạc cũng dần dần biến mất, biển khơi âm u cũng dần lộ ra màu xanh vốn có, tựa hồ mưa rền gió dữ mới vừa này đã hoàn toàn qua đi.

Đám người Vinh Tuệ Khanh đi ra khỏi khoang thuyền, thấy ở cách đó không xa có một hòn đảo nhỏ xanh thẳm đẹp đẽ, nơi giáp giữa hòn đảo và biển là một bãi cát trắng nhỏ.

Cách bãi cát không xa có lác đác vài căn nhà tranh, nhà đá đan xen nhau trên hòn đảo.

Trước căn nhà đá, mỗi nhà đều treo lưới đánh cá.

Tiếng hát đẹp đẽ êm tai kia chính là từ trong miệng thiếu nữ đang ngồi trước nhà đá vá lưới đánh cá.

La Thần lẳng lặng thả thần thức ra, thăm dò hòn đảo kia.

“Nơi đây có linh khí rất dày.” La Thần giật mình chau mày: “Lẽ nào trên đảo có linh mạch?”

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Cũng không phải là không thể.” Chủ thuyền của thuyền báu, cũng chính là Long Thần đã đề cập với cô, trên biển Trầm Tinh có rất nhiều nơi tu sĩ chưa từng đặt chân đến, nói không chừng nơi đây cũng là một bảo địa như thế.

“Chúng ta xuống đó xem một chút đi!” Vinh Tuệ Khanh đề nghị. Vừa rồi cô cũng thả thần thức ra dò xét qua, không cảm nhận được hơi thở của tu sĩ khác trên đảo.

La Thần suy nghĩ một hồi, vẫn sắp xếp cho Xích Báo và Khăng Khăng: “Các người ở lại trên thuyền, không được đi đâu hết. Cho dù bọn ta vẫn không trở lại, các người cũng không thể lên đảo đi tìm, đã rõ chưa?”

Khăng Khăng rất không vui. Lần nào lần nấy cũng bắt nó ở lại, chẳng phải là ức hiếp vì nó không thể biến hình sao?

Khăng Khăng ngoác miệng ra, chạy về phòng của mình đánh một giấc. Nó không biến hình! Không biến hình! Không biến hình!

Xích Báo thi lễ với La Thần, rồi cũng trở về khoang thuyền.

Lang Thất hớn hờ nói: “Vậy là ta và A Nga có thể đi lên không?”

A Nga nhìn hòn đảo nhỏ, không biết tại sao lại không dám đi đến, gặt gao tóm lấy cánh tay Lang Thất: “Không đi, chúng ta không đi đâu cả, chỉ đợi trên bè nổi thôi.”

La Thần liếc nhìn A Nga: “Vì sao? Trên đảo có vấn đề ư?”

A Nga lắc đầu, lại gật đầu, sau đó lại lắc đầu, vẻ mặt hoảng loạn, còn có vẻ ngại ngùng, lắp bắp nói: “Ta thật sự không rõ lắm, chính là trực giác không thích hòn đảo nhỏ này. Ta lớn lên ở biển Trầm Tinh, có thể là lúc còn nhỏ nghe quá nhiều câu chuyện về Hải yêu rồi!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 311: Mỹ Nhân Tuyền*

 Thần sắc La Thần nghiêm túc. A Nga là hậu duệ của tộc Hải Xà và tộc Nhân Ngư, linh giác của nàng trên biển hẳn là rất lợi hại.

Cũng giống như người bình thường có đôi khi cũng sẽ có trực giác vậy, Hải yêu có tu vi trong hải tộc cũng sẽ có linh giác.

Loại cảm giác này là một loại cảm ngộ đối với những thứ mình không biết.

Hầu hết mọi lúc đều chính xác.

Dù cho lúc đó người cảm thấy không hề khách quan chút nào, không có lý do gì sẽ xảy ra chuyện như vậy, thế nhưng đến tận khi người gặp phải, mới có thể bừng tỉnh đại ngộ.

“Lang Thất và A Nga cũng không nên đi, cứ đợi trên bè nổi đi. Ta và nàng xuống dưới đi một lát.” La Thần nói xong liền dắt theo Vinh Tuệ Khanh xuống lầu thuyền.

Lang Thất nghe tiếng hát của các ngư nữ trên đảo, khó chịu đến vò đầu bứt tai, hận không thể đi theo sau La Thần và Vinh Tuệ Khanh, chạy lên đảo xem một chút.

A Nga giữ chặt nó lại, không ngừng nói bên tai nó: “Tiếng hát kia có vấn đề, chàng không thể đi...”

Sau đó hết cách rồi, A Nga chỉ có thể hát bên tai Lang Thất, ý đồ chống chọi lại với tiếng hát của ngư nữ trên đảo kia.

A Nga là công chúa tộc Nhân Ngư, tiếng hát của nàng êm dịu không gì sánh được.

Tiếng hát của A Nga vừa vang lên, Lang Thất lập tức cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, vừa rồi mơ mơ hồ hồ, cứ như bị mê hoặc vậy.

Gió biển thổi đến, truyền tiếng hát của A Nga đến trên đảo.

Trước căn nhà đá gần bãi cát nhất, một ngư nữ đang vá lưới đánh cá đột nhiên ngẩng đầu, nhìn sang phía A Nga bên này.

Vừa lúc A Nga đưa mắt nhìn sang phía đảo.

Khuôn mặt thanh nhã dịu dàng của ngư nữ kia đột nhiên trở nên tái nhợt, sắc mặt dữ tợn chợt lóe lên, nhanh đến độ A Nga ngỡ như ảo giác.

A Nga khẽ la một tiếng, dựa vào trên người Lang Thất.

“Làm sao vậy?” Lang Thất ân cần hỏi, đỡ bả vai A Nga.

“Đầu ta choáng váng, chúng ta5trở về đi.” Cuối cùng A Nga kéo Lang Thất trở về lâu thuyền.

Lang Thất vừa đi vừa quay đầu lại, nhìn bóng lưng La Thần và Vinh Tuệ Khanh biến mất trên con đường nhỏ quanh co uốn lượn của hòn đảo nhỏ, trong lòng như bị mèo cào, tựa như phải rời khỏi thứ mình ao ước đã lâu, vô cùng khó chịu.

Trở lại thuyền, A Nga lập tức nói với Xích Báo và Khăng Khăng: “Nhét nút bịt lỗ tai vào tai. Sau này khi cần nói chuyện, chúng ta đều dùng truyền âm, không được nói ra lời.”

Xích Báo và Khăng Khăng nhanh chóng phong bế thính giác của mình lại.

Lang Thất lèo nhèo chậm chạp không chịu động thủ.

A Nga bèn dứt khoát phun ra hai viên châu, nhét mỗi viên vào mỗi tai của Lang Thất.

Lỗ tai vừa bị bịt lại, cả thế giới liền thanh tĩnh.

Lang Thất chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, nhưng cũng không cãi tới cãi lui nữa, tự mình trở về phòng đả tọa tu luyện.

Bè nổi thả neo ở vùng biển cách bãi cát tương đối xa.

Mấy con chim biển bay ngang qua lâu thuyền, đậu trên cột buồm rửa lông, kêu líu lo hai tiếng, rồi bay về nằm sâu trong hòn đảo.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần xuống thuyền, đứng trên một chiếc thuyền tam bản*, đi đến bãi cát trên hòn đảo.

* Thuyền tam bản: hay còn gọi là xuồng ba lá, là một loại thuyền gỗ nhỏ có xuất xứ từ Trung Quốc. Đôi khi trên thuyền tam bản có dựng những lán nhỏ làm nơi trú tạm trên sông nước, thuyền tam bản ít khi đi xa ra biển vì chúng gần như không thể chống chọi được với điều kiện khắc nghiệt.

Vài ngư nữ đang vá lưới đánh cá ở cạnh biển cười hì hì chào đón.

“Hai vị lạc đường sao? Chỗ bọn ta có la bàn, còn có hải đồ, nếu là lạc đường, vậy bọn ta có thể tặng các người một bộ.” Một ngư nữ cười nói, nhìn chăm chăm vào La Thần.

Vinh Tuệ Khanh không thích ánh mắt quan sát La Thần của ngư nữ kia, cứ như đang dò xét hàng vậy. Ngư nữ này lại còn ăn mặc thật là “mát mẻ”, phần trên là một cái áo ngắn che ngực, quần đôi ngực căng tràn kia

thật chặt, khiến nó trông càng lớn hơn. Áo quá ngắn, không che được phần eo thon, còn có cái bụng nhỏ trơn bóng màu lúa mạch kia đều lộ ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh chỉ nhìn lướt qua phần bụng phẳng lì trơn bóng của các ngư nữ cũng đã hãi hùng khiếp vía rồi, nhưng cũng không thể dằn được tâm tình kỳ quái của mình, chỉ muốn đi sâu vào trong đảo.

“Bọn ta không lạc đường. Chính là đi ngang qua nơi này, nhìn thấy chỗ các cô có một hòn đảo, thì muốn lên nghỉ chân một chút. Cô biết đấy, trên biển sóng to gió lớn đến độ người cũng muốn rụng rời ra từng mảnh.” Vinh Tuệ Khanh nhàn nhạt nói: “Nếu các cô không ngại, bọn ta muốn tự mình đi dạo quanh một chút.”

Những ngư nữ kia thấy khăn che mặt của Vinh Tuệ Khanh, cười nói: “Cô nương đây là nhan sắc không đẹp, nên mang khăn che mặt chẳng?”

Vinh Tuệ Khanh nhú mào một cái: “Tướng mạo xấu đẹp là do cha mẹ và trời sinh, các cô cười nhạo ta như vậy, chẳng lẽ không muốn tích phúc cho mình?”

Các ngư nữ vội vàng tranh nhau nói: “Cô nương trách nhầm bọn ta rồi, bọn ta nào có cười nhạo cô nương? Thật ra bọn ta trước đây cũng rất xấu, thế nhưng sau đó đào được một ‘Mỹ Nhân tuyến’ trên hòn đảo này, uống nước bên trong dòng suối ấy thì ngày càng trở nên xinh đẹp. Nếu như cô nương muốn uống, có thể đi thẳng về phía trước, ở khúc quanh thứ nhất thì rẽ phải, lại đi thẳng, sau đó rẽ trái, đi tới cuối đường là có thể nhìn thấy ‘Mỹ Nhân tuyến’ rồi. Cứ thoải mái uống, không cần trả bạc.”

Vinh Tuệ Khanh lại tỉ mỉ quan sát những ngư nữ này.

Ngư dân đánh cá, màn trời chiếu đất, thế nên da dẻ ngư nữ cũng không tốt. Nhưng mấy ngư nữ này, mặc dù không trắng nõn, thế nhưng da thịt màu mật ong lại nhẵn nhụi như son, ngũ quan tú lệ, vô cùng đẹp mắt.

Ở hòn đảo vắng vẻ kiểu này lại có nhiều giai nhân đến thế, như vậy thôi đã đủ kỳ quái rồi.

Đã vậy Vinh Tuệ Khanh càng muốn xem xem trong hồ lô của những kẻ này rốt cuộc bán thuốc gì*.

* Trong hồ lô bán thuốc gì: ý chỉ người nào đó có ý đồ hay âm mưu gì mà không để lộ ra.

“Cảm ơn chỉ dẫn.” Cô cùng La Thần đi theo con đường mà các ngư nữ đã chỉ.

Bọn họ vừa mới quay người lại, nụ cười trên mặt các ngư nữ kia liền phai nhạt đi, tựa như bức tượng không có cảm tình gì cả, lạnh lùng đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Vinh Tuệ Khanh và La Thần biến mất nơi góc đường.

Dọc theo đường đi, La Thần truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh: “Lời của ngư nữ kia nói thế mà nàng cũng tin, thật sự là càng sống càng đi lùi mà. Nàng thật sự muốn uống nước suối sao?”

Vinh Tuệ Khanh trả lời: “Cho dù không uống, cũng phải đi một lần. Chàng thật sự không cảm thấy những cô gái kia có vấn đề ư?”

La Thần lắc đầu: “Bọn họ không có tu vi, ta đã dò xét rất nhiều lần. Bằng không làm sao ta để bọn họ đứng đó nhiều lời với nàng như vậy được.”

Vinh Tuệ Khanh cũng tin bọn họ không có tu vi, thế nhưng đám người kia... thật sự quá kỳ quái.

“... Chàng có chú ý không, bọn họ không có rốn...” Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ truyền âm, đồng thời rẽ sang một khúc ngoặt, chỉ nghe thấy tiếng

nước suối chảy róc rách cách đó không xa, có vẻ như “Mỹ Nhân tuyền” trong lời các ngư nữ kia đã ở ngay trước mắt.

“Không có rốn thì làm sao à?” La Thần hoàn toàn không cho là đúng, hậm hực nói: “Vừa rồi ta không xem cơ thể của bọn họ. Làm ta còn cho là có chuyện gì lớn.”

Vinh Tuệ Khanh không tin, có phần kích động truyền âm, chấn động đến tiềm thức của La Thần phải ong ong cả lên: “Bọn họ ăn mặc ít như vậy, chẳng khác gì người trần truồng, sao chàng có thể không thấy? Đừng nói với ta chàng là chính nhân quân tử, mắt không nhìn nghiêng đấy! Chàng là Ma, đã vậy còn là Ma Vương!”

La Thần vô cùng bình tĩnh phản bác: “Ta là Ma Vương, cũng không phải sắc ma. Hơn nữa, ngực của bọn họ quá lớn, chặn mất tầm mắt thì làm sao thấy được rốn của bọn họ ở nơi nào.”

Vinh Tuệ Khanh nổi giận: “Còn bảo không xem thân thể của người ta, không xem làm sao biết ngực của bọn họ lớn?!”

La Thần yên lặng nhìn đôi mắt đang tức giận của Vinh Tuệ Khanh, lại cúi đầu nhìn lướt qua bộ ngực bởi vì phần nộ mà phập phồng không ngừng của Vinh Tuệ Khanh: “Nàng tức giận như vậy làm gì? Có lớn cũng không lớn bằng của nàng...”

“Chàng nói gì vậy?! Lẽ nào ngực của bọn họ lớn hơn của ta thì chàng sẽ nhìn trộm kỹ càng một phen?” Vinh Tuệ Khanh không nhịn được mà cố tình gây sự. Đúng là trong mắt không chứa nổi một hạt bụi.

La Thần không nói gì. Bà cô này thật sự là càng ngày càng khó hầu hạ. Vinh Tuệ Khanh giỏi đoán ý người, ẩn nhẫn hiền hòa trước kia đâu mất rồi?

La Thần không để ý tới cô, chấp tay tiếp tục đi đến phía trước.

Vinh Tuệ Khanh giậm chân, hừ một tiếng, đuổi theo nói: “Chàng có biết không có rốn, nghĩa là thế nào không? Không có rốn nghĩa là bọn họ không phải do người sinh ra! Nếu không phải do người sinh ra, vậy bọn họ làm sao ra đời? Chúng ta đều dùng thần thức thăm dò qua, bọn họ cũng không phải là khôỉ lỗi!”

La Thần đột nhiên hiểu ra, dừng bước lại.

Vinh Tuệ Khanh đung đầu vào lưng y.

La Thần chộp lấy cánh tay của cô, túm cô qua, cúi đầu hôn lên môi của cô.

“... Ừm... Chàng nổi điên cái gì vậy, ban ngày ban mặt, chàng không sợ bị...” Vinh Tuệ Khanh bị La Thần hôn đến nói năng không rõ, nhưng vẫn ngắt quãng nói cho xong.

La Thần một bên hôn cô, một bên ôm chặt lấy cô, một bàn tay khác cũng xoa lên bờ vai của cô, dùng sức vuốt ve.

Vinh Tuệ Khanh bị đau, vừa thẹn vừa gấp. Cô cũng không muốn biểu diễn xuân cung đồ sống!

Thế nhưng bầu không khí nơi này tựa như có hương vị nhộn nhạo không nói nên lời, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, thầm nghĩ phóng túng một phen.

La Thần càng ôm chặt Vinh Tuệ Khanh hơn, truyền âm nói với cô: “Bọn họ theo tới rồi. Phối hợp với ta, làm cho bọn họ nghĩ rằng chúng ta mắc bẫy của bọn họ rồi.”

Vinh Tuệ Khanh càng không được tự nhiên hơn nữa, nhưng cũng ngừng giãy giụa, chỉ là toàn thân bị La Thần nắm bóp như cục bột mì, càng lúc càng mềm nhũn, quyến rũ phong tình.

Mặc dù là diễn trò, La Thần phát hiện mình cũng trở nên hưng phấn.

Đúng lúc này, một cái lưới đánh cá thật lớn từ trên trời giáng xuống, chụp lấy bọn họ vào bên trong.

La Thần bỗng nhiên tựa vào vai Vinh Tuệ Khanh, không nhúc nhích, dường như đã ngất mất rồi.

Vinh Tuệ Khanh hét to hai tiếng, nhìn đám ngư nữ đang vây lại xung quanh, tức giận nói: “Các người thế này là có ý gì?”

“Không có ý gì. Chỉ là muốn cùng cô làm một vụ buôn bán thôi.” Ngư nữ vóc người cao nhất, bộ ngực lớn nhất cười bước đến.

“Buôn bán gì?”

“Có phải cô muốn uống nước suối trong Mỹ Nhân tuyến kia không?”

“Đúng vậy. Chẳng phải lúc này các cô để ta uống thoải mái sao? Sao vậy? Bây giờ hối hận rồi ư?” Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh nói: “Lúc đầu ta cũng không tin có chuyện tốt như vậy. Nói đi, các cô muốn ta trả giá lớn thế nào, mới để ta uống nước suối của Mỹ Nhân tuyến kia?”

Các ngư nữ luống cuống xua tay: “Không! Không! Không có cái giá lớn gì cả!... Chỉ là...” Mấy người kia nói, sóng mắt không ngừng lưu chuyển trên mặt La Thần.

Vinh Tuệ Khanh tức giận, hận không thể dùng tay che kín mặt La Thần: “Chỉ là cái gì?!”

Một ngư nữ đánh bạo nói: “Cô nương cũng thấy rồi đó, trên đảo bọn ta phụ nữ chiếm đa số, đàn ông vô cùng ít ỏi. Cho dù có vài người, cũng là đã có chủ, bọn ta sẽ không đi đoạt đàn ông của người cùng đảo, chỉ muốn hỏi một câu, cô nương có đồng ý từ bỏ vật yêu thích của mình hay không, giao

người đàn ông của cô cho bọn ta mượn một đoạn thời gian, chờ bọn ta mang thai, đương nhiên sẽ trả hần lại cho cô. Trong khoảng thời gian này, cô nương có thể uống thật nhiều nước suối của Mỹ Nhân tuyến, trở nên càng thêm xinh đẹp động lòng người. Chẳng phải là vẹn toàn đôi bên sao?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 312: Vương Nữ Đồ Sơn

 “Bị... bị yếu...?” Các ngư nữ kia lập tức ngây người. Bọn họ từng thấy nhiều cái cố rồi, thế nhưng chưa từng thấy cái cố là “bị yếu” như vậy.

Từng luồng ánh mắt quét tới quét lui giữa hai chân La Thần.

Vinh Tuệ Khanh cố ý không nghĩ tới cảm nhận của y, tiếp tục nói với đám ngư nữ đang ghen hòng nhìn trôn trối kia: “Các cô cả đời sinh ra trên đảo, lớn lên trên đảo, nên chưa gặp được bao nhiêu đàn ông. Ta nói cho các cô biết, đàn ông trên đời này rất nhiều người vô cùng kỳ quặc. Có người lợi hại, có người lại không được. Vận may của các cô không tốt, đụng trúng một người đàn ông bị yếu.”

Các ngư nữ nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói với Vinh Tuệ Khanh: “Bọn ta không tin.”

“Sự thật đặt ngay trước mặt, các cô không tin cũng phải tin.” Vinh Tuệ Khanh nói như chém đinh chặt sắt.

Vẫn là ngư nữ ngực lớn nhất, eo nhỏ nhất mở miệng nói: “Cô nói không tính, bọn ta phải thử một lần mới tin được.”

Thật đúng là không nhảy Hoàng Hà tim còn đập, không đụng tường Nam không quay đầu* mà.

* Không nhảy Hoàng Hà tim còn đập: chỉ người có quyết tâm cao, không làm đến cùng là không được, không đạt được mục đích thì không

buông xuôi. Không đụng tường Nam không quay đầu: chỉ người ngoan cố, không nhận sai, không hối cải.

Vinh Tuệ Khanh bỗng nhiên muốn bồn cọt, cười nói: “Hắn...”

La Thần không giả bộ được nữa, Vinh Tuệ Khanh còn muốn nói bậy thêm cái gì nữa thì y liền mặc kệ cô.

Dưới lưới đánh cá bỗng nhiên nổi lên một làn khói, tản ra khắp chung quanh.

Vài ngư nữ vô thức xoay người che mặt, né tránh làn khói.

Đợi đến khi bọn họ quay đầu lại, phát hiện dưới lưới đánh cá đã không còn một bóng người.

“Hồngбет, hai kẻ đó chạy rồi!” Một ngư nữ hét lên một tiếng, đang muốn mở miệng gào thét tiếp, thì đầu bỗng “ông” một tiếng, giống như có người cầm châm ghim vào đầu vậy, lập tức đau đến nỗi đom đóm mắt, hôn mê bất tỉnh.

Vài ngư nữ bên cạnh liếc sang, rồi cũng giống như ngư nữ ngất đi đầu tiên, từng người ngã trên mặt đất.

La Thần che chở Vinh Tuệ Khanh xuất hiện ngay cạnh đó, trên mặt đất là một tấm lưới đánh cá.

“Nếu như bọn họ còn quá đáng hơn một chút, ta nhất định khiến tất cả bọn họ được tìm chết.” Vinh Tuệ Khanh lạnh lùng nói, chậm rãi đi tới.

La Thần bất đắc dĩ lắc đầu: “Nàng đừng quên, bọn họ không có tu vi, là phàm nhân. Nếu nàng giết chết bọn họ, sẽ phải chịu trừng phạt của Thiên Đạo Pháp Tắc.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn thân thể đám ngư nữ, suy nghĩ sâu xa mà nói: “Không, sẽ không. Bởi vì4bọn họ không phải là người, cho dù bọn họ không có tu vi, dù ta có giết chết bọn họ, cũng sẽ không bị Thiên Đạo Pháp Tắc trừng phạt.”

La Thần chấp tay suy nghĩ một hồi, còn không đồng ý: “Không được. Cái giá quá lớn. Lỡ như có một phần vạn bọn họ cũng được Thiên Đạo Pháp Tắc bảo vệ thì sao? Ta không thể liều lĩnh mạo hiểm như vậy.”

Vinh Tuệ Khanh liếc La Thần: “Cũng không phải để chàng ra tay, ta ra tay là được rồi.”

“Nàng ra tay hay ta ra tay thì có gì khác biệt chứ? Nàng chết ta còn có thể sống một mình sao?” La Thần nói như lẽ đương nhiên, dáng vẻ cứ như đang9nói dối bụng muốn ăn bát cơm, trời mưa muốn bung dù vậy.

Chính là kiểu đương nhiên này khiến Vinh Tuệ Khanh đỏ mắt.

Cô len lút quay đầu gạt lệ, La Thần làm như không nhìn thấy, sử dụng một pháp thuật nhỏ để vận chuyển, mang thân thể các ngư nữ đang ngất xỉu về chỗ vừa rồi bọn họ ngồi vớt lưới đánh cá, lại thiết lập thêm một cái kết giới bao phủ bọn họ lại.

Trong lúc La Thần bận bịu, Vinh Tuệ Khanh đứng trước Mỹ Nhân tuyền quan sát tỉ mỉ.

“Nàng đã đẹp lắm rồi, còn muốn uống nữa à? Nàng không sợ vật cực tất phản, trái lại bị biến dạng sao?” La Thần ung dung bước đến, buồn cười nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh ngồi xổm xuống, lấy một cái lọ nhỏ từ trong túi càn khôn ra, múc một lọ nước từ trong Mỹ Nhân tuyền: “Ta muốn mang về, đợi khi nào rảnh rồi cẩn thận nghiên cứu một chút.”

La Thần đứng bên cạnh đợi Vinh Tuệ Khanh lấy đủ nước của Mỹ Nhân tuyền mới cùng cô trở về.

Lúc trở về, bọn họ không đi theo đường lúc mới đến, mà rẽ theo hướng ngược lại.

Rẽ đông rẽ tây theo con đường quanh co khúc khuỷu, vòng qua một cây chuối lớn màu xanh, còn có cây dừa cao vút đến tận tầng mây, lại đi qua một bụi cây cao ngang người, bọn họ dần nghe thấy tiếng gà kêu chó sủa, còn có tiếng người trong thôn nói chuyện, tiếng cười đùa vui tươi, quả thật là giống như chốn thế ngoại đào nguyên.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần lập tức căng thẳng, thả thần thức ra, thăm dò phía trước.

Nơi đó có hơi thở của rất nhiều người, thế nhưng không có hơi thở của tu sĩ. Có điều, nguyên khí đất trời ở bên kia có chút quái dị, dường như cố ý bị che đậy, lưu thông không thuận lợi, gần như không có giao lưu cùng ngoại giới.

Hai người đứng trên đỉnh bụi cây nhìn sang.

Xuất hiện trước mắt họ là cảnh tượng của một thôn nhỏ.

Từng căn nhà lá thấp bé được dựng trên vùng đất bằng phẳng trong núi, có đứa bé ba tuổi năm tuổi chạy tới chạy lui trong phòng và trong các khe đá, vui vẻ kêu la hò hét.

Có người phụ nữ mặc quần áo chỉnh tề đứng trước nhà lớn tiếng gọi con về nhà ăn cơm.

Cũng có gã đàn ông cưỡi trần gánh một gánh nước đang chạy về nhà.

Còn có vài bà lão ngồi ở trước cửa, cầm cây kim nhỏ trong tay, vừa may vá, vừa tán gẫu.

Nếu không phải một cô gái mặc áo đỏ bước ra từ trong một căn nhà lá, Vinh Tuệ Khanh gần như đã tin chắc nơi đây quả là một vùng thế ngoại đào nguyên hiếm người đặt chân đến rồi.

Cô gái áo đỏ kia thành công khiến Vinh Tuệ Khanh phải há hốc mồm.

La Thần nhìn theo ánh mắt Vinh Tuệ Khanh, cũng hơi trố mắt.

Cô gái áo đỏ kia có một mái tóc thật dài, được vấn lên đỉnh đầu. Dáng người yếu điệu, mày ngài mắt phượng, ánh mắt rất có thần, lúc nhìn người khác, ánh mắt tựa như tỏa sáng, vừa nhìn liền biết không phải là cô gái bình thường.

Mà nàng cũng tuyệt đối không phải cô gái bình thường.

Thì ra cô gái áo đỏ khiến Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc đến suýt rớt cả cằm chính là người mà năm đó cô có duyên gặp gỡ một lần, yêu tu Vương nữ Đồ Sơn Quĩ Họa.

Vương nữ Đồ Sơn vẫn luôn ở thành Hồ Lô cùng yêu tu, thỉnh thoảng đi ra ngoài, chém giết các yêu tu làm xằng làm bậy.

Thế nhưng đã một thời gian dài không ai nghe được tin tức của Vương nữ Đồ Sơn.

Vinh Tuệ Khanh dụi dụi mắt, nhìn kĩ lại lần nữa. Quả thật là giống Đồ Sơn Quĩ Họa y như đúc.

Mặc dù họ đã vài năm chưa gặp lại, thế nhưng họ đều là tu sĩ, sẽ không nhanh chóng già yếu như người phàm. Cho dù họ muốn già đi, cũng

phải trải qua hàng trăm hàng ngàn năm tháng đằng đẵng. Chỉ vài chục năm thì dáng vẻ họ sẽ không thay đổi.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần nhìn nhau, suy nghĩ xem đây rốt cuộc là chuyện gì.

Vương nữ Đồ Sơn tuy mặc quần áo đỏ nhưng kiểu dáng chỉ là trang phục phổ thông của phụ nữ ở nông thôn, trong tay bưng một cái chậu nhỏ làm bằng gỗ, bên trong còn đặt mấy bộ quần áo, dáng vẻ như là muốn đi ra ngoài giặt giũ.

Một người đàn ông bước từ trong nhà lá ra, vẻ mặt thương tiếc nói với Vương nữ Đồ Sơn: “Quý Hòa, nàng vừa mới nấu cơm rồi, những quần áo này để ta giặt cho!”

Nói rồi, người đàn ông tiếp nhận chậu gỗ từ trong tay nàng.

Một đứa trẻ kêu lên oa oa, chạy chững nhào ra khỏi nhà, ôm lấy chân Vương nữ Đồ Sơn, ngửa mặt khóc lớn.

Vương nữ Đồ Sơn nhanh chóng bế nó lên, ôm vào lòng lắc lư, nhẹ nhàng dỗ dành.

Vinh Tuệ Khanh thấy người đàn ông đang bưng chậu gỗ định đi giặt quần áo kia, lại há hốc miệng thêm lần nữa.

Người đàn ông này không là ai khác, chính là Thiếu tông chủ Thanh Vân Tông - Phác Cung Doanh từng có ơn tri ngộ với Vinh Tuệ Khanh.

Dáng vẻ hai người kia làm sao lại giống người bình thường như vậy, ở chỗ này làm vợ chồng? Lại còn sinh cả con rồi?!

Vinh Tuệ Khanh đầy bụng hồ nghi.

Lúc đầu cô không muốn xen vào việc của người khác, xem tình hình quái dị ở chỗ này rồi thôi, xoay người đi là quên ngay.

Nhưng bây giờ thấy hai người không chỉ quen thuộc, mà còn có ơn lớn với cô “sống” ở chỗ này, cô mà không làm rõ ràng rành mạch, cả đời sau này của cô sẽ ăn không ngon ngủ không yên.

“Ta phải đến xem thế nào.” Vinh Tuệ Khanh truyền âm với La Thần, không phải là thương nghị, mà là yêu cầu.

La Thần không quá quen thuộc với Phác Cung Doanh, thế nhưng có ấn tượng rất sâu với Đồ Sơn Quỹ Họa.

“Vào xem một chút đi.” La Thần nói, đưa tay đỡ Vinh Tuệ Khanh lên, hai người nhảy một cái, nhảy qua lùm cây cao ngang người, đi đến khu đất bên thôn trang.

Nhảy qua khỏi lùm cây, dường như bọn họ nhảy vào trong một vòng tròn, rất nhiều thứ chỉ trong chớp mắt đã không còn giống nhau.

Vinh Tuệ Khanh vừa mới đứng lên mặt đất, lập tức kéo La Thần: “Đừng đi loạn, nơi này có trận pháp.”

La Thần vừa mới nhắc chân lên lại rụt trở về.

“Nơi này sao lại thiết kế trận pháp?” La Thần tò mò hỏi.

Thôn trang này ba mặt dựa vào núi, nơi đất bằng thấp nhất chính là ở dưới bụi cây bọn họ đang đứng, thoát nhìn giống như một cái ghế thật lớn.

Vinh Tuệ Khanh cẩn thận nhìn phương vị một lát, lại bấm ngón tay tính toán, sắc mặt tái xanh: “Kẻ thiết kế trận pháp này thật ác độc. Đây là một cái tử trận. Ba mặt núi kia vừa đúng là mặt Dương. Chúng ta bên này, vừa vặn là mặt Âm. Đoạn Dương tiết Âm, trận pháp này là muốn cướp đoạt

sinh cơ của những người đó, chậm rãi chuyển hóa, không biết là muốn dùng làm gì.”

“Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta có thể vào sao?” Ánh mắt La Thần khẽ ngưng lại: “Nếu không thì chúng ta dứt khoát phá hủy trận pháp này đi.”

Trận pháp tuy kỳ diệu, thế nhưng thực lực cũng quyết định đến tác dụng.

Nếu như người thiết lập trận pháp không đủ năng lực, tác dụng của trận pháp cũng rất có hạn.

Gặp phải tu sĩ tu vi cao, nếu như không sợ trận pháp phản phệ, có thể trực tiếp dùng vũ lực phá hủy trận pháp.

Vinh Tuệ Khanh khẽ cười lắc đầu: “Lão nhân gia chàng vẫn nên bảo tồn chút thực lực thì hơn! Muốn phá trận pháp này vẫn khá dễ dàng, có điều trước khi phá trận, ta muốn tìm hiểu một chút trước, Vương nữ Đồ Sơn cùng Thiếu tông chủ Thanh Vân Tông của bọn ta sao lại ở chỗ này. Tu vi của hai người bọn họ thật sự rất lợi hại. Không thể kém hơn ta và chàng liên thủ đâu.”

La Thần liếc mắt nhìn cô: “Đừng nói nhảm nữa, làm sao chúng ta mới đi vào được?”

Vinh Tuệ Khanh thu hồi nét cười, nghiêm mặt nói: “Dựa theo địa thế của nơi này, có người bày ra một Trường Lăng Trận ở nơi đây, ba mặt toàn núi đoạn Dương, chặt mất sinh cơ. Một mặt biển hướng Âm, thu nạp tử khí. Người ở chỗ này căn bản là bị vây khốn cả.

“Ý nàng là, bọn họ bị nhốt lại?” La Thần suy nghĩ sâu xa mà nói: “Nhưng khi này thấy đáng vẻ hài lòng của hai người bọn họ, cũng không giống như là đáng vẻ bị vây nhốt.”

Vinh Tuệ Khanh cũng rất nghi hoặc điểm này.

Biểu tình trên mặt hai người bọn họ hoàn toàn không giống như là giả, hơn nữa đứa trẻ kia, dường như cũng thật sự là huyết mạch tương liên với hai người bọn họ. Chỉ cần dùng thần thức thăm dò một cái là có thể cảm nhận được huyết khí trên người đứa bé kia đều tương thông với Vương nữ Đồ Sơn và Phác Cung Doanh.

Lúc thần thức Vinh Tuệ Khanh thăm dò sang đứa bé kia, Vương nữ Đồ Sơn đột nhiên ngẩng mắt nhìn thoáng qua chỗ của cô.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy rõ ràng, ở sâu trong đôi mắt của Vương nữ Đồ Sơn, toát ra vẻ cầu cứu.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 313: Vào Nhầm Thôn Nữ Nhi

 Khả năng vô cùng lớn là tình hình Phác Cung Doanh cũng giống như Đồ Sơn Quỷ Họa, bị vây khốn ở chỗ này.

Vinh Tuệ Khanh nhìn chung quanh một lần, cuối cùng vẫn nhắm mắt lại, mở Thiên Nhân ra, nhìn sang phía ngôi làng trước mặt.

Bầu trời lam, cây lá xanh tươi và đỉnh nhà lá màu vàng nhạt trước mặt lập tức biến thành hai màu trắng đen tựa như cuộn phim đơn sắc.

Từng làn khói đen, dài như thân rồng, cuộn cuộn xoay quanh trên bầu trời toàn thôn trang, phong tỏa chặt chẽ toàn bộ hơi thở và nguyên khí đất trời.

Mà trong thôn trang, ngoại trừ những người lớn kia, ngay cả bóng dáng của những đứa trẻ cũng chẳng thấy đâu.

Đám trẻ mới nãy vẫn còn thoăn thoắt ngược xuôi, thậm chí còn khóc om sòm, vậy mà dưới tầm nhìn của Thiên Nhân lại biến mất không thấy tăm hơi.

Trên lưng Vinh Tuệ Khanh toát cả mồ hôi.

Cô mở to hai mắt, lại nhìn về phía thôn trang trước mặt, trong chốc lát không thích ứng được với cảnh tượng sinh động này. Đương nhiên, điều không thích ứng nhất là thấy được đám trẻ con huyền ảo kia.

La Thần chấp tay sau lưng đứng bên cạnh cô, truyền âm nói với cô: “Một mình nàng đi vào, ta ẩn thân, đi theo bên cạnh nàng.”

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu: “Không được. Chúng ta đi vào chính là bước vào trận pháp, chàng không cách nào ẩn thân được. Nếu như cứ cố chấp ẩn thân, sợ rằng sẽ khiến trận pháp biến động, ta lo sẽ có ảnh hưởng không tốt. Vương nữ Đồ Sơn và Thiếu tông chủ Thanh Vân Tông đều ở bên trong, chúng ta không thể mạo hiểm như vậy.”

“Vậy phải làm thế nào?” Giọng nói La Thần đã có chút băng lãnh.

Vinh Tuệ Khanh cân nhắc nửa ngày, nghĩ ra một biện pháp: “Nếu là Trường Lăng Trận, vậy chắc chắn phải có Lăng Tuyền làm phân cách dẫn dắt. Chúng ta chỉ cần đạp lên trên Lăng Tuyền, thì có thể tránh khỏi ảnh hưởng của trận pháp, cũng sẽ không bị người bày ra trận này cảm nhận được.”

Ngữ điệu của La Thần càng lúc càng lãnh đạm: “Nàng biết Lăng Tuyền ở nơi nào, nhưng ta không biết.”

Vinh Tuệ Khanh thấy hơi kỳ quái, không nhin được mà dùng Thiên Nhãn thử nhìn La Thần xem sao, lại thấy y đang hít vào từng tia từng sợi khói đen, lập tức hiểu ra: La Thần đã vào trận rồi, y đã bị trận pháp ảnh hưởng. Chính cô cũng phải lập tức vào trận, bằng không... đợi lát nữa La Thần hẳn sẽ không còn nhận ra cô.

Vinh Tuệ Khanh bước tới phía trước một bước, vừa lúc giẫm lên trên Lăng Tuyền.

La Thần ở phía sau bước theo cô.

“Nơi đây cũng không tệ.” Giọng nói của La Thần bất tri bất giác nhu hòa trở lại.

Vinh Tuệ Khanh thở dài trong lòng, biết rằng lần này mình đã quá sơ suất rồi. Chẳng cứu được người, ngược lại còn khiến mình và La Thần đều hãm vào.

Cũng may là trận pháp nơi này không có khả năng công kích, chỉ cần vào trận rồi thuận theo đó là được.

Theo Lăng Tuyền đi vào trong thôn, từng đứa trẻ xông đến, nhìn Vinh Tuệ Khanh và La Thần cười hớn hở, điệu bộ vui mừng khôn xiết.

Trái lại người lớn có vẻ dè dặt, chỉ là gật đầu mỉm cười chào hỏi với bọn họ, đều rất nho nhã lễ độ.

Nỗi thấp thỏm bất an của Vinh Tuệ Khanh rốt cuộc cũng hạ xuống, xem ra, chỗ này cũng không phải là không thuốc nào cứu được.

“Cô nương, cô là người mới đến ư? Đã nghĩ kĩ muốn ở đâu chưa? Nếu đã nghĩ kĩ rồi thì nói với bọn ta một tiếng, bọn ta cùng giúp cô xây nhà.” Một bà lão mỉm cười túm tùm bước đến, vô cùng nhiệt tình nói.

Một người đàn ông trung niên cũng bước đến, hàm hậu cười nói: “Ta là trưởng thôn của thôn này, có việc cứ đến tìm ta. Cô là người mới đến, phải đến từ đường bên kia đăng ký.”

Nơi đây còn có từ đường sao?

Vinh Tuệ Khanh buồn cười trong lòng. Đã có từ đường thì có dòng tộc, không biết có chế độ bảo giáp* hay không. Người bày ra trận pháp này, thế mà cũng thú vị đấy. Giống như là làm một người chơi, để trò chơi chân thật hơn, cố gắng mô phỏng ra các cảnh tượng giống thật vậy.

* Chế độ bảo giáp: chế độ biên chế hộ tịch ngày xưa để quản lý nhân dân theo nhiều tầng. Một số nhà hợp thành một giáp; một số giáp hợp thành một bảo; giáp có giáp trưởng; mỗi bảo có một bảo trưởng.

“Bọn ta còn chưa quyết định xong nữa. Ta muốn đi xem xung quanh trước.” Vinh Tuệ Khanh cười rộ lên, cầm cánh tay La Thần, tựa như một cô vợ nhỏ thẹn thùng đáp.

Trưởng thôn có vẻ thất vọng, thế nhưng cũng không ép buộc, yên lặng tránh sang một bên: “Cứ tự nhiên, thoải mái xem đi. Cô nương cứ yên tâm, chỉ cần cô đã đến nơi này, chắc chắn sẽ không muốn đi nữa. Nơi đây non xanh nước biếc, muốn cái gì có cái đó, mọi người đều sống ở đây nhiều thế hệ rồi, ai cũng không muốn rời đi cả.”

Vinh Tuệ Khanh cười gật đầu nói “Ta sẽ cân nhắc.” rồi lôi La Thần đi sang phía căn nhà lá của Đồ Sơn Quý Họa và Phác Cung Doanh.

Lúc sắp đến gần nhà lá, một cô gái mặc váy dài màu xanh nháy ra, sau lưng có vài gã đàn ông cường tráng đi theo, ngăn trước mặt Vinh Tuệ Khanh: “Cô là người mới đến sao? Cô muốn đi đâu?”

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy cô gái này vô cùng quen mắt, trong chốc lát lại không nhớ nổi mình đã gặp nàng ta ở đâu.

“Ta muốn đi thăm một người bạn. Xin hỏi cô nương là vị nào?” Vinh Tuệ Khanh quan sát kỹ dáng dấp của cô nương kia, bỗng nhiên nhớ ra, đây là thuộc hạ Linh Vũ của Vương nữ Đồ Sơn Quý Họa! Vinh Tuệ Khanh cũng đã có duyên gặp gỡ với nàng ta một lần, đương nhiên khiến cô khắc sâu ấn tượng nhất là tám người đàn ông anh tuấn của Linh Vũ đại nhân.

Vinh Tuệ Khanh khó kìm lòng mà nhìn đằng sau Linh Vũ một chút, quả nhiên thấy các đại hán cường tráng này hình như chính là hộ vệ của nàng ta.

Có vẻ như Vương nữ Đồ Sơn bị lạc mất bản tính ở nơi này, không biết Linh Vũ có vậy không.

Vinh Tuệ Khanh hỏi dò: “Hình như trước đây ta đã từng gặp cô nương. Cô nương có phải tên là Linh Vũ không?”

Nàng ta nghe xong cái tên này, trên mặt lộ ra biểu tình nghi hoặc: “... Linh Vũ? Là ai? Cái tên này nghe thật quen tai quá, hình như trước đây ta đã từng nghe ai nhắc qua rồi.”

Vinh Tuệ Khanh lấy làm lạ, hỏi: “Vậy cô nương tên gì? Không lẽ ta nhớ sai rồi?” Từ trước đến nay trí nhớ của cô chưa từng sai bao giờ, đặc biệt trước đây Linh Vũ cho cô ấn tượng quá sâu, phương thức xuất hiện huênh hoang như vậy, còn có tám hộ vệ anh tuấn kề bên không rời nữa.

Nàng ta lắc đầu cười nói: “Ta tên là Điệp Vũ, cô đừng nhầm nữa.”

Hai người đang nói chuyện, vài người đàn ông anh tuấn phía sau vọt tới, một người cao lớn nhất đứng đầu nói với nàng ta: “Người tốt, đêm nay tới phiên ta. Ngày hôm qua là A Nhất và A Nhị cùng nàng qua đêm rồi. Đêm nay ta không muốn cùng kẻ khác ở bên nàng, ta muốn ngủ riêng với nàng!”

Mấy người đằng sau xông lên, không phục đẩy người đàn ông kia một cái, cả giận nói: “Dựa vào cái gì mà một mình ngươi chiếm cả buổi tối? Ba người bọn ta chỉ hầu hạ đại nhân một buổi tối, ngươi thì có gì đặc biệt hơn người khác?!”

Người đàn ông cao lớn nhất kia cười lạnh nói: “Không phục? Chúng ta trở về so bì!” Nói rồi, xoay người đi vào một căn nhà lá bên cạnh.

Những người đàn ông khác theo hẵn đi vào.

Vinh Tuệ Khanh nhìn nàng ta một hồi, hỏi: “Bọn họ muốn so cái gì?”

Nàng ta đột nhiên có phần ngượng ngịu thiếu tự nhiên, giậm chân, sẵn giọng: “Đều không thể bớt lo được, ta trở về mắng bọn họ!” rồi xoay

người chạy mất.

Vinh Tuệ Khanh xoa mồ hôi trán. Thật không nghĩ tới, ở chỗ này còn có thể thấy một màn nữ tôn NP* như vậy...

* Nữ tôn: truyện mang tư tưởng trọng nữ khinh nam, người phụ nữ thường rất mạnh mẽ, xã hội trong nữ tôn là lấy phụ nữ làm chủ. NP: ám chỉ quan hệ yêu đương hay quan hệ trên giường giữa một nữ nhiều nam, hoặc một nam nhiều nữ, cũng có thể là nhiều nữ nhiều nam.

Sắc mặt La Thần trở nên hết sức khó coi, khóe môi càng lúc càng mím chặt hơn.

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu, thấy Vương nữ Đồ Sơn đang đứng trước cánh cửa căn nhà lá của mình, như có vẻ suy tư mà nhìn bọn họ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 314: Nguồn Gốc Của Sự Sống

 “Ta là Niệm Thần.” Vinh Tuệ Khanh vừa cười vừa nói, cùng Vương nữ Đồ Sơn xoay người vào nhà lá.

Trong nhà tuy đơn sơ giản dị, thế nhưng rất ngăn nắp sạch sẽ, vô cùng thông thoáng.

Vinh Tuệ Khanh ngồi trên một cái ghế gỗ nhỏ, nhìn Vương nữ Đồ Sơn đi lui đi tới trong căn nhà tranh, pha trà cho cô.

“Đây là trà gì?” Vinh Tuệ Khanh nhìn thoáng qua tiêm trà nhỏ* bằng sứ ở trước mặt mình, nước trong tiêm trà xanh biếc, vài lá trà xanh nổi lên trên mặt nước.

* Tiêm trà: chén trà lớn cỡ bàn tay, có nắp đậy và có đĩa đựng bên dưới, thường dùng để độc ẩm.

“Trà bạc hà, uống vào mát mẻ ngon miệng, rất tốt đấy.”

Vinh Tuệ Khanh nâng tiêm trà lên, chậm rãi đưa đến bên miệng, dư quang của3khóe mắt không ngừng quan sát Vương nữ Đồ Sơn.

Vương nữ Đồ Sơn mặc dù đang cười, khóe miệng lại gần như đang co giật, hai mắt trợn trừng lên, vô cùng quái dị.

Vinh Tuệ Khanh thổi tiêm trà, cũng không uống vào, mà đột nhiên hỏi: “Nước trong này lấy từ đâu?”

Vương nữ Đồ Sơn thấy Vinh Tuệ Khanh không thật sự uống vào, mới khẽ thở ra một hơi, thông thả ung dung nói: “Đi ra ngoài rồi rẽ vào một chỗ gần đó, nơi đấy có nước suối.”

“Có phải là Mỹ Nhân tuyền không?” Vinh Tuệ Khanh nhẹ nhàng đặt tiêm trà lại trên bàn.

Biểu tình trên mặt Vương nữ Đồ Sơn như thể trút được gánh nặng: “Mỹ Nhân tuyền? Chưa từng nghe nói đến. Bọn ta đều gọi nó là ‘Mệnh tuyền’, bởi vì nó, bọn ta mới có thể0sinh hoạt ở nơi này được.”

Câu nói của Vương nữ Đồ Sơn có hàm ý khác.

Vinh Tuệ Khanh vô thức nhìn nàng một cái, truyền âm nói với nàng: “Vương nữ Đồ Sơn, tại sao cô lại ở đây? Thiếu tông chủ Thanh Vân Tông hiện tại là gì của cô?”

Toàn thân Vương nữ Đồ Sơn chấn động, vẻ mặt khó có thể tin mà nhìn Vinh Tuệ Khanh, biểu tình trên mặt vừa mừng vừa sợ, nhưng không thể nào trả lời câu hỏi của cô.

Vinh Tuệ Khanh giật mình một chốc, sau khi hiểu ra, bèn thả một luồng thần thức của mình vào trong đầu Vương nữ Đồ Sơn, trao đổi với nàng.

Trong thức hải của Vương nữ Đồ Sơn, sóng yên gió lặng, gần như không có sự dao động của linh lực, tu vi của nàng gần như bị khóa5lại hoàn toàn, thảo nào Vinh Tuệ Khanh truyền âm cho nàng, nàng lại không thể nào truyền âm lại để trò chuyện với Vinh Tuệ Khanh.

Hiện tại Vinh Tuệ Khanh đưa thần trí của mình vào trong thức hải của Vương nữ Đồ Sơn, Vương nữ Đồ Sơn có thể trực tiếp dùng thần thức trao đổi với cô.

“Ta vừa nhìn thấy cô đã có cảm giác quen thuộc, tuy ta không thấy mặt của cô, thế nhưng hơi thở của cô khiến ta cảm thấy rất thân thiết, tựa như bằng hữu đi xa nhiều năm không gặp nay đã trở về.” Vương nữ Đồ Sơn tựa như đã rất lâu rồi không nói một câu dài như vậy, lúc mới bắt đầu còn nói lắp bắp, sau khi nói mấy câu với thần thức của Vinh Tuệ Khanh mới có thể giao tiếp trôi chảy được.

Vinh Tuệ Khanh đang muốn nói chuyện thì Nhật Nguyệt Song Cầu trong đan điền đột nhiên chấn động.

Nhật Nguyệt Song Cầu chính là vũ khí Vương nữ Đồ Sơn tặng cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh mở tay ra, Nhật Nguyệt Song Cầu xuất hiện trên bàn tay trắng muốt của cô.

Đôi mắt của Vương nữ Đồ Sơn nhất thời sáng lên như sao, thế nhưng ánh sáng này nhanh chóng âm đạm xuống.

Tay Vương nữ Đồ Sơn chậm rãi lướt qua Nhật Nguyệt Song Cầu trên bàn tay của Vinh Tuệ Khanh, thần thức của Vương nữ Đồ Sơn vô cùng sâu bi: “Cô cũng đã thấy rồi, tu vi của ta bị phong bế, hiện tại ta cũng như người phàm, căn bản không có bất kì linh lực gì để sử dụng. Cách đây mấy năm, ta còn không nhớ được mình là ai, sống ở đây thật vui vẻ. Về sau, dần dần bắt đầu khôi phục một chút ký ức, mới biết mình bị vây khốn ở chỗ này rồi, tuy nhiên không thể thoát được. Cô có biết cảm giác này không?”

Biết là bị nhốt, lại vô lực không cách nào thoát khỏi khốn cảnh này, so với ai khác Vinh Tuệ Khanh đều hiểu rõ hơn.

“Cô nói cho ta biết, làm sao cô có thể sử dụng linh lực của cô?” Thần thức của Vương nữ Đồ Sơn kích động hỏi.

Vinh Tuệ Khanh là Trận Pháp Sư, cô đứng trên Lăng Tuyền của Trường Lăng Trận, từ góc độ trận pháp mà nói, cô là ở trên trận pháp, thế nên trận pháp không thể nào hạn chế cô, cũng không thể nào khống chế cô.

“Cô bị nhốt ở nơi này quá lâu, cần thời gian chậm rãi khôi phục. Ta liền nói ngắn gọn, trước tiên ta hỏi cô, người lớn ở nơi này là từ đâu đến? Những đứa bé kia thì sao? Là từ đâu mà đến?” Vinh Tuệ Khanh nhìn sắc trời bên ngoài như sắp tối đen, vội vàng hỏi.

Vương nữ Đồ Sơn đang định nói, ống quần bỗng bị người kéo, nàng cúi đầu, thấy là con của mình thì vội khom lưng, vẻ mặt trù mền mà bế nó lên.

Là một bé gái mặc y phục của bé trai.

Vinh Tuệ Khanh tò mò hỏi: “Là con của cô và Phác Cung Doanh sao?”

Vương nữ Đồ Sơn hơi ngượng ngùng gật đầu.

Vinh Tuệ Khanh vươn tay: “Cho ta bế một chút, được không?”

Vương nữ Đồ Sơn giao đứa bé cho cô.

Vinh Tuệ Khanh đón đứa bé, quan sát tỉ mỉ, thấy gương mặt con bé chính là tổng hợp của Vương nữ Đồ Sơn và Phác Cung Doanh, hơn nữa còn tập hợp ưu điểm của hai người bọn họ, đáng dấp thật xinh xắn.

Vinh Tuệ Khanh mặt không biến sắc nâng đứa trẻ lên, khẽ tung nó.

Đứa trẻ kia cười khanh khách.

Vinh Tuệ Khanh nhìn vào chỗ rốn của con bé, quả nhiên, nơi đó một mảnh bằng phẳng, không có rốn.

“Đứa bé này là cô sinh sao?” Vinh Tuệ Khanh tiếp tục dùng thần thức giao tiếp với Vương nữ Đồ Sơn.

Vương nữ Đồ Sơn kinh ngạc lắc đầu: “Không phải, chẳng phải trẻ con đều là nhật được từ trong nước sao? Chính là Mệnh tuyến kia, bình thường cung cấp đồ ăn thức uống cho bọn ta, hàng năm đến một thời điểm nhất định, nơi đó sẽ sinh ra vài đứa bé, bọn ta vừa nhìn thì biết ngay là con của người nào.”

Thì ra cái tên Mệnh tuyến là có hàm nghĩa thật sự sao, Sinh mệnh chi tuyến*.

* Sinh mệnh chi tuyến: dòng suối của sự sống.

“Có điều, mấy năm gần đây, trẻ con càng ngày càng ít. Con của ta đã là đứa bé nhỏ tuổi nhất trong thôn, thế nhưng nó cũng đã mấy tuổi rồi.” Ký ức của Vương nữ Đồ Sơn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, có một số việc nàng nhớ kỹ, thế nhưng phần lớn các sự việc, nàng vẫn mơ mơ màng màng, như thể ký ức bị bóp méo mất.

Vinh Tuệ Khanh ngồi trong nhà lá một hồi, những chuyện quan trọng có thể hỏi đều đã hỏi, lại thêm còn nhiều thứ, tạm thời Vương nữ Đồ Sơn còn chưa nhớ ra.

“Cô và Phác Cung Doanh buổi tối sớm nghỉ ngơi đi. Đừng gấp gáp, bọn ta sẽ ở trong thôn một thời gian, ta nhất định sẽ đưa hai người ra ngoài.” Vinh Tuệ Khanh dùng thần thức trấn an Vương nữ Đồ Sơn, rồi trả đứa bé lại cho nàng, tự mình xoay người đi ra ngoài.

La Thần đứng ngoài cửa, đang chấp tay ngửa đầu nhìn bầu trời.

“Trời tối rồi, chúng ta đi đâu ở đây?” Vinh Tuệ Khanh đi đến hỏi: “Đi hỏi trưởng thôn xem sao.”

La Thần không nói gì, lặng lẽ đi theo sau cô.

Vinh Tuệ Khanh đi tới nơi ở của trưởng thôn, nói buổi tối không có chỗ ở, muốn tìm một chỗ ở nhờ một đêm.

Trưởng thôn hết sức nhiệt tình, để bọn họ đi từ đường đăng ký, sau đó sắp xếp cho bọn họ ở lại trong căn phòng nhỏ phía sau từ đường.

Cả Vinh Tuệ Khanh và La Thần đều không ngủ, ngồi trong căn phòng đó suốt cả buổi tối.

Ngày thứ hai, hai người tiếp tục đi dạo quanh thôn, khu vực hơn một trăm dặm đều dò xét rõ ràng.

“Người nơi này thật ra không nhiều lắm. Trận pháp này vậy mà thật lợi hại, sắp đặt ở chỗ này, hấp thu sinh cơ của người sống, tự chế tạo ra đời sau cho bản thân.” Vinh Tuệ Khanh vòng vo hồi lâu, cuối cùng vẫn xác định mục tiêu là ở suối nước kia.

“Ta cảm thấy thứ cổ quái nhất ở đây chính là suối nước này.” Vinh Tuệ Khanh nhìn nước suối, nói với La Thần.

Mấy ngày nay, cô quan sát rất rõ ràng.

Người thật sự trong thôn này, tức là dưới sự quan sát bằng Thiên Nhãn của mình, xác định được họ đúng là “người”, hoặc nói một cách chính xác hơn, là những sinh linh thật sự có ý thức, bọn họ không thể nào rời khỏi thôn này.

Những kẻ có thể rời khỏi thôn này, ra ngoài lấy nước, bắt cá, dệt lưới, đều không phải là “người” dưới sự quan sát của Thiên Nhãn của cô, bao quát cả những đứa trẻ. Hơn nữa “người” có thể đi ra khỏi chỗ này chính là từ đám trẻ con trưởng thành mà ra.

Nói ngắn gọn, những người “sinh ra và lớn lên” ở trên hòn đảo này thì có thể tự do hoạt động. Mà những người giống như Vương nữ Đồ Sơn và Phác Cung Doanh, Linh Vũ là “người ngoài”, không thể rời khỏi phạm vi thôn này, nói cách khác, bọn họ nhất định phải hoạt động bên trong trận pháp, không thể rời khỏi trận pháp Trường Lăng Trận này.

Còn có, bất kể là trẻ con trong thôn này, hay là những kẻ do đám trẻ con ở đây trưởng thành lên, đều là con gái. Những người đàn ông kia đều là người ở ngoài đến, trong đám trẻ con được sinh ra không có lấy một đứa bé trai. Thật đúng là một thôn Nữ Nhi.

Khó trách bọn họ muốn tìm đàn ông giao cấu, đại khái là giả làm người quá lâu, đã sớm quên bản thân mình không phải là người thật, cho dù cho bọn họ vô số đàn ông, bọn họ cũng không sinh con được.

Tuy bọn họ không sinh được, nhưng suối nước lại “sinh” được.

“Ta trái lại muốn nhìn xem, suối nước này đến cùng là giờ trò quỷ gì.”
Vinh Tuệ Khanh cười lạnh nói.

Đến một tối trăng sáng sao thưa, Vinh Tuệ Khanh tính ra hôm nay là thiên thời, gần như là thời điểm Trường Lăng Trận yếu nhất. Cô một mình lặng lẽ ra khỏi thôn, đi trên Lăng Tuyến của Trường Lăng Trận, đến suối nước cách thôn không xa.

Dưới ánh trăng mờ tối, suối nước phát ra ánh sáng màu xanh biếc, quả thật giống như khởi nguồn của sự sống.

Vinh Tuệ Khanh nhắm hai mắt lại, dùng Thiên Nhân cảm nhận dòng suối này.

Quả nhiên không ngoài dự tính của cô, trên suối nước này có một lớp khói đen thật dày phủ lấp, giống hệt tình trạng ở thôn trong Trường Lăng Trận.

“Chắc hẳn nơi này là mắt trận rồi.” Vinh Tuệ Khanh cắn răng, nhảy vào trong con suối.

Trên người cô có chìa khóa long cốt mà Long Thần tặng cô, mặc kệ ở nơi nào, chỉ cần có nguồn nước, cô đều không cần sợ hãi.

Vừa vào trong lòng suối, quả nhiên liền cảm nhận được có thứ gì đó muốn quấn lấy cô, thế nhưng vừa đến bán kính năm thước quanh người cô, liền lập tức lùi lại, không dám tiếp cận cô nữa.

Cô cảm nhận được, có luồng thần thức chưa hình thành sinh mệnh sau khi bị chìa khóa long cốt trên người cô tổn hại nghiêm trọng, trở nên càng thêm suy yếu, tựa hồ có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

“Van xin cô... Đừng đánh tan ta... Ta dùng ngàn vạn năm mới có thể tu thành một luồng thần thức, còn phải tu hành thêm ngàn vạn năm mới có thể có được một bộ thân thể...”

Tia thần thức này ý thức được trên người Vinh Tuệ Khanh có đồ vật khiến nó không thể chống cự, lập tức chán nản, đau khổ cầu xin cô.

Vinh Tuệ Khanh không bị lay động, lạnh lùng thốt: “Vì bản thân tu luyện mà người có thể ràng buộc nhiều tu sĩ ở lại đây như vậy, lấy toàn bộ sinh mệnh và linh lực của họ làm cái giá, tạo điều kiện cho người muốn gì lấy nấy sao?!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 315: Xương Thịt Do Nước Làm Thành

 Còn muốn thăm dò xuống dưới thì có một dòng chảy xiết cường đại chảy ngang qua, ngăn cản thần trí của cô.

Vinh Tuệ Khanh lại tiếp tục lặn xuống.

Cô cũng không tin, cô mang theo chìa khoá long cốt có hơi thở của Long Thần, còn có tên Thủy tộc nào dám làm cản trước mặt cô!

Dòng nước phía dưới con suối chảy rất xiết, ở tầng dưới cùng, nhìn như lung tung bừa bộn, thế nhưng lại kín đáo chứa đựng tinh hoa của trận pháp, thật sự là thích nghi với điều kiện từng nơi, dùng thiên thời địa lợi của nơi này thành lợi thế riêng, tạo thành một trận pháp dùng dòng chảy tự nhiên làm sức mạnh, thật sự khiến Vinh Tuệ Khanh nhìn đến kinh hồn táng đảm.

Người bày trận này thật có bản lĩnh, thật sự đã đến mức khó bề tưởng tượng, xuất thần nhập hóa.

Đến khi cô muốn lặn xuống sâu hơn nữa, áp lực nước đã quá lớn, cô lặn không nổi nữa, chỉ đành trôi lên.

Đợi cô trào lên bờ suối, con suối kia ầm một tiếng, đáy nước tựa như biến thành cái phễu, nước suối bên trong không ngừng trào xuống phía dưới, chẳng bao lâu sau, nước suối nơi này đã chảy sạch không còn một giọt.

Vinh Tuệ Khanh lại thả thần thức ra thăm dò, phát hiện thần thức trốn dưới đáy nước kia dường như đã theo dòng nước trốn xuống lòng đất.

Chỗ này vốn là hải đảo, tương thông với đáy hải đảo, đương nhiên là biển cả rồi.

Nói cách khác, thần thức này hẳn là chạy trốn ra biển Trầm Tinh.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới bè nổi đang neo đậu ở cách đó không xa, lo lắng trong một tích tắc, thế nhưng lại nhanh chóng nghĩ lại bản thân bè nổi là dị bảo thượng cổ, có yêu linh bảo vệ, thần thức này còn quá nhỏ yếu, cũng không dám đối kháng cùng yêu linh của bè nổi. Nó có thể ở chỗ này tác oai tác quái, chẳng qua là y vào địa thế độc nhất vô nhị và trận pháp nơi đây.

Nhớ tới trận pháp ở đây, Vinh Tuệ Khanh lại có chút tiếc nuối.

Đáng tiếc để cho thần thức kia chạy trốn mất, bằng không còn có thể truy hỏi xem, là kẻ nào bày ra trận pháp này, thật sự là vô cùng khéo léo.

Những chuyện về trận pháp như thế này, người thường xem cho vui, người trong nghề xem ra kỹ xảo.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu liếc nhìn dòng suối rồi xoay người đi đến bãi cát phía trước.

Nơi đó cũng có lác đác mấy căn nhà tranh, mấy ngư nữ không có rốn đều sống ở nơi này.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Vinh Tuệ Khanh, ngoại trừ những ngư nữ bị La Thần nhốt trong kết giới không biết giờ ra sao, những ngư nữ còn sót lại đều té ngã ngổn ngang trên mặt đất, trên người không ngừng chảy ra nước, cả người đều đang dần dần tan rã.

Đợi đến khi Vinh Tuệ Khanh đi tới trước mặt họ, chỉ còn vài bộ quần áo của các ngư nữ kia rớt trên mặt cát. Mà nước tan ra ngấm vào trong cát, nhanh chóng biến mất không còn gì.

Thì ra xương thịt những cô gái này đều do nước tạo thành...

Những đứa bé trong thôn kia chắc hẳn cũng sẽ giống như những ngư nữ đã trưởng thành này, hóa thành nước, biến mất trong trời đất này.

Những sinh mệnh do Mệnh tuyến “sinh” ra, thật ra cũng không thật sự là sinh mệnh, mà là vô số hóa thân của Mệnh tuyến. Nó dựa vào những hóa thân hình dạng người này, không ngừng hấp thu tu vi và linh lực của những tu sĩ bị nó vây khốn nơi đây, luyện hóa lại thành tu vi của mình.

Bản thân dòng suối vốn không có ý thức.

Dòng suối muốn tu luyện, trước tiên phải từ vô thức, tiến đến có ý thức.

Quá trình sinh ra ý thức này thật sự là một bước nhảy vọt chưa từng có.

Nguồn gốc của sự sống chính là bắt đầu như vậy.

Bước đi đầu tiên luôn gian nan nhất, thế nhưng sau khi bước ra bước thứ nhất, tốc độ tiến hóa phát triển sẽ tăng lên.

Chỉ là vận may của dòng suối này có phần kém rồi, khi không lại gặp phải Vinh Tuệ Khanh, cả Mệnh tuyến và trận pháp, vốn là hai thứ nó phải dựa vào để sinh tồn, đều bị cô triệt tiêu không còn chút nào.

Vinh Tuệ Khanh cảm khái một phen, quay đầu nhìn sắc trời bên chỗ thôn trang một lát.

Tựa hồ âm đạm hơn ban nãy một chút, không ngờ uy lực của trận pháp cũng không yếu bớt chút nào.

Xem ra, trận pháp Trường Lăng Trận này cũng không có ràng buộc với thần thức kia.

Chỗ con suối kia chính là mắt trận, vừa rồi Vinh Tuệ Khanh cũng không trực tiếp phá huỷ mắt trận. Bởi vì cô vô cùng hoài nghi, người có thể bày bố ra trận pháp này nhất định có hậu chiêu lưu lại.

Nếu như hủy diệt mắt trận, nói không chừng sẽ khiến tất cả phản phệ, cùng với mình đồng quy vu tận.

Vinh Tuệ Khanh nghĩ như vậy, bởi nếu cô là Trận Pháp Sư kia, chắc chắn cô sẽ thiết lập như vậy.

Trận Pháp Sư cao minh cũng giống như kỳ thủ cao minh vậy, không chỉ có thể đi một bước, nhìn trước ba bước, mà còn có thể nhìn trước bốn bước, năm bước, thậm chí bảy bước tám bước.

Trước tiên phải suy tính đến mọi tình huống xấu nhất, vậy mới có thể đứng ở thế bất bại.

Bây giờ đối với Vinh Tuệ Khanh mà nói, cô không thể cường chế phá trận, bởi vì trong trận pháp có người cô quan tâm. Cô muốn cứu bọn họ, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng phá, không thể dùng cách thức bạo liệt để phá.

Vinh Tuệ Khanh bèn khoanh chân ngồi xuống trên một vùng đất cao, bắt đầu tu luyện Húc Nhật Quyết dưới ánh nắng càng lúc càng gay gắt.

Cô quyết định đến trưa động thủ lần nữa.

Khi đó là lúc nguyên khí đất trời dương cương nhất, cũng là thời khắc tốt nhất để đối phó với trận pháp thuần âm Trường Lăng Trận này.

Đến trưa, Vinh Tuệ Khanh từ trên cao nhẹ nhàng lướt đi, đến bụi cỏ trước mặt thôn trang.

“Bắt đầu!” Hai tay Vinh Tuệ Khanh tạo thủ ấn liên tục, biến ảo ra nhiều loại thủ thế, tay áo trên người căng phồng, một trận gió lớn từ trong tay áo gào thét mà xông ra, nhổ đám dây leo chằng chịt và cây dừa xung quanh thôn trang đến tận gốc, ném tới gò đất phía xa ở đỉnh núi bên kia.

Thôn trang luôn luôn râm mát, ẩn trong bóng tối bỗng nhiên bại lộ dưới ánh mặt trời, dương khí mãnh liệt lập tức xua tan đi một nửa sương khói màu đen quanh quần phía trên bầu trời thôn trang.

Thế nhưng thời gian thôn trang này bị che phủ đã quá lâu, chỉ là dương khí của một buổi trưa, vẫn còn chưa đủ để xua tan toàn bộ sương khói màu đen ở nơi này.

Có điều sức mạnh của Trường Lăng Trận cũng đã bị đợt nắng gay gắt này triệt tiêu không ít.

Vinh Tuệ Khanh đi theo Lăng Tuyền vào thôn, thấy người ở bên trong đều lộ ra dáng vẻ như có điều suy nghĩ, hoặc ngồi hoặc đứng, giống như tượng đất. Nếu không phải tròng mắt của bọn họ còn đang chuyển động, Vinh Tuệ Khanh quả thật sẽ cho rằng bọn họ đều đã bỏ mình cả rồi.

Hai người Vương nữ Đồ Sơn và Phác Cung Doanh đứng ngơ ngác ở trước cửa nhà.

Trong thôn đã không còn nghe được tiếng trẻ con tranh cãi ầm ĩ, cười đùa rộn ràng nữa rồi.

Bốn phía lặng yên, an tĩnh đến đáng sợ.

Vinh Tuệ Khanh biết, những người này e là đã bị nhốt ở chỗ này rất lâu rồi. Pháp lực của Trường Lăng Trận suy yếu, tu vi bị áp chế và hấp thu

của bọn họ sẽ từ từ được khôi phục, đồng thời còn có trí nhớ của bọn họ cũng sẽ khôi phục.

Nhưng bởi vì thời gian đã quá dài, nên bọn họ cần có thời gian để thích ứng.

Vinh Tuệ Khanh cũng sẽ không lập tức giải trừ toàn bộ trận pháp.

Chỉ là riêng Vương nữ Đồ Sơn, Vinh Tuệ Khanh cảm thấy có thể cứu nàng ra ngoài trước.

La Thần bước đến, hỏi: “Nàng đã đi đâu vậy?”

Vinh Tuệ Khanh truyền âm cho y: “Ta mang chàng ra ngoài trước.” Nói rồi xoay người, để La Thần nằm úp lên lưng cô, cô công y ra ngoài.

Bởi giờ muốn đi ra ngoài thì phải đạp lên Lăng Tuyền. Mà Lăng Tuyền tinh diệu không gì sánh được, không thể có nửa điểm sai lầm. Cho dù y đi theo sau lưng cô, đạp lên vết chân của cô mà đi, Vinh Tuệ Khanh cũng không yên lòng. Chỉ có để cô công ra ngoài, mới là biện pháp tốt nhất.

La Thần không tiện, chỉ có thể yên lặng bước đến, ôm lấy Vinh Tuệ Khanh từ phía sau lưng.

Vinh Tuệ Khanh đưa tay nâng hai chân của y, dọc theo Lăng Tuyền nhanh chóng chạy đi.

Đem La Thần ra khỏi thôn, Vinh Tuệ Khanh lại trở về, muốn dùng cách này mang Vương nữ Đồ Sơn đi.

Nhưng mà Phác Cung Doanh nắm chặt cổ tay Vương nữ Đồ Sơn, đau khổ nói: “Nàng lại muốn đi sao? Lần này, nàng định bỏ ta lại bao lâu nữa?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 316: Hồ Hoang Hỏa

 “Không buông!” Phác Cung Doanh gào lớn, vẻ mặt đau đớn: “Ta chờ nàng nhiều năm như vậy, nhưng nàng lừa ta hết lần này đến lần khác. Lần trước, nàng là Thích Đại Đại, còn có một lần khác, nàng là Diệp Tinh. Hiện tại, nàng là Quý Họa. Ta đã nghĩ làm sao có thể có người giống đến như vậy, ngoại trừ nét mặt khí chất không giống ra, gương mặt và thân hình lại giống nhau như đúc. Vương nữ Đồ Sơn, nàng nói đi, cuối cùng nàng có bao nhiêu thân phận? Nàng dối tới dối lui lừa gạt trái tim người ta như vậy, chơi vui lắm có phải không?”

Vinh Tuệ Khanh có hơi bất ngờ nhìn Phác Cung Doanh bạo phát, đôi mắt đen nhánh linh hoạt quét tới quét lui trên người Vương nữ Đồ Sơn và Thiếu tông chủ Thanh Vân Tông.

Biểu tình trên mặt Vương nữ Đồ Sơn ngưng ngẩn trong chớp mắt, tựa như muốn phản bác lời nói của Phác Cung Doanh, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Chàng buông ta ra trước. Chờ chúng ta rời khỏi chỗ này, ta lại nói rõ với chàng.” Vương nữ Đồ Sơn trì hoãn nói.

“Không, nàng mà đi, nhất định ta sẽ không tìm được nàng nữa. Nàng có biết, ta có thể từ bỏ tu hành, chỉ cần giống như bây giờ cùng nàng, hai người chúng ta giống như thôn phu thôn phụ sống cùng với nhau trong thôn này. Vĩnh viễn như vậy, không tốt sao? Vì sao nàng nhất định phải đi? Nàng đã quên sạch quãng thời gian đẹp để hai chúng ta ở cùng nhau rồi

phải không?” Phác Cung Doanh căng thẳng nhìn sắc mặt Vương nữ Đồ Sơn, toàn thân cương cứng.

Wang nu Doi Son hoang hoi.

Bon ho ben nhau tuu nhu la ca doi roi, khong, han phai la hai doi roi.

Chuyen the nay trong toc Cuu Vi Ho cua nang hinh nhu la chua tung co...

Sack mat Vinh Tuu Khanh nghiem tuc.

Co thong hieu tran phap, tat ca chän döng cua nguyen khi dat tröi va linh luc tu si ben trong Truöng Läng Trän nay deu khong thöat khöi mat5quan sát của cô.

Tu vi của Phác Cung Doanh cũng đang trong quá trình khôi phục, hơn nữa còn khôi phục vô cùng nhanh chóng, thậm chí hình như đã sắp tới giai đoạn đột phá.

Trong lòng Vinh Tuu Khanh träm xuöng.

Nếu như Phác Cung Doanh hạ quyết tâm, dù tu vi không tấn chức cũng phải giữ Vương nữ Đồ Sơn lại, vậy Vinh Tuu Khanh quả thật không phải là đối thủ của y.

Tu vi của Phác Cung Doanh bây giờ đã là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, linh lực cuộn cuộn trong đan điền của y bị giam cầm thật lâu, giờ đang không ngừng phân tán, tụ hợp.

Thậm chí ngay cả giữa không trung cũng bắt đầu có4biến hóa thiên tượng.

Y thật sự sắp đột phá rồi.

Nhưng bây giờ không phải là thời cơ tốt.

Y vẫn còn đang ở trong Trường Lăng Trận, cho dù tu vi y tấn thăng thì toàn bộ linh lực của y đều bị Trường Lăng Trận hấp thụ, y sẽ không thể Kết Anh thành công.

Mà cái thần thức bỏ trốn kia tựa hồ cảm nhận được nơi đây đang ấp ủ một cơ hội to lớn, cũng đang nhanh chóng chạy trở về đây.

“Vương nữ Đồ Sơn, chúng ta đi trước đi. Cho dù muốn ở cùng hẳn, cũng không thể ở lại cái chỗ quỷ quái này được.” Vinh Tuệ Khanh gấp gấp truyền âm cho Vương nữ Đồ Sơn.

Vương nữ Đồ Sơn9run lên, khôi phục lý trí, vội vàng nói với Phác Cung Doanh: “Chàng không cần sợ, ta và nàng ta rời khỏi trận pháp này trước, sau đó nàng ta sẽ đến đón chàng. Chàng yên tâm, lần này ta tuyệt đối sẽ không âm thầm rời đi. Ta lấy tâm ma ra thề.”

Phác Cung Doanh tựa như nửa buồn nửa vui mà nhìn nàng, chậm rãi buông lỏng tay ra.

Vinh Tuệ Khanh cũng Vương nữ Đồ Sơn lên, nhấp nháy mấy cái đã theo Lăng Tuyền rời khỏi phạm trù Trường Lăng Trận trong thôn, đi tới bờ cát cạnh biển.

Rời khỏi phạm vi của trận pháp, tu vi Vương nữ Đồ Sơn nhanh chóng khôi phục đến bảy tám phần.

La Thần chấp tay sau lưng đứng trên bãi cát, mắt nhìn tầng mây dày đặc phương xa, trầm ngâm không nói.

“Thần thúc, giúp ta trông coi Vương nữ Đồ Sơn, giờ ta phải đi mang Thiếu tông chủ Thanh Vân Tông ra ngoài.” Vinh Tuệ Khanh gấp gấp dặn dò một tiếng rồi bóng dáng liền biến mất khỏi bãi cát.

Vương nữ Đồ Sơn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt đả tọa.

La Thần quay đầu nhìn nàng một cái, thấy nàng không có ý muốn chạy trốn, bèn quay đầu đi chỗ khác không để ý đến nữa.

Vinh Tuệ Khanh trở lại thôn trang, thấy mặt Phác Cung Doanh đỏ tía, nắm chặt hai tay, ngay cả hai mắt cũng biến thành đỏ bừng, tựa như là dấu hiệu nhập ma.

“Thiếu tông chủ bớt giận, Vương nữ Đồ Sơn vẫn còn ở trên bãi cát chờ người.” Vinh Tuệ Khanh vội vàng truyền âm cho Phác Cung Doanh, đồng thời cẩn thận đi đến bên cạnh y: “Thiếu tông chủ, ta là Tuệ Khanh, ta mang người ra ngoài, được không?”

Nghe tên Vương nữ Đồ Sơn, đầu óc hơi hỗn loạn của Phác Cung Doanh cuối cùng cũng có vẻ thanh tỉnh lại.

“Nàng ấy... vẫn chưa đi sao?” Phác Cung Doanh lo Vinh Tuệ Khanh lừa y.

Vinh Tuệ Khanh đến gần y: “Ta cũng người đi ra ngoài, chính người nhìn sẽ biết.” Nói rồi lại không nhận được tiếp lời: “Cho dù nàng có chạy đi chẳng nữa, người lại đi đến chân trời góc biển tìm nàng trở về là được rồi, cần gì nhất định phải cầm cổ nàng ở chỗ này? Ở chỗ này có gì tốt đâu? Ngay cả bản thân là ai cũng quên. Có con cũng không phải của mình sinh...”

Phác Cung Doanh cả giận nói: “Tử phi ngư, an tri ngư chi lạc*!?”

* Tử phi ngư, an tri ngư chi lạc: Ông không phải là cá, làm sao biết được niềm vui của cá? Câu trên trích từ Nam Hoa Kinh của Trang Tử, tích như sau:

Trang Tử cùng Huệ Tử đứng chơi trên cầu sông Hào. Trang Tử nói: “Đàn cá xanh bơi lội thung dung. Cá vui đó.”

Huệ Tử nói: “Ông không phải là cá, sao biết cá vui?”

Trang Tử nói: “Ông không phải là tôi, sao biết tôi không biết?”

Huệ Tử nói: “Tôi không phải là ông, nên không thể biết được ông, còn ông không phải là cá, ông cũng hẳn không thể biết được cái vui của cá!”

Trang Tử nói: “Xin hãy xét lại câu hỏi đầu. Ông đã hỏi tôi là làm sao biết được cá vui? Đã biết là tôi biết, ông mới hỏi “làm sao mà biết”... Thì đây, làm thế này: Tôi đứng trên cầu sông Hào mà biết được.”

Đại ý là nếu ta nhìn đời với cặp mắt yêu thương thì đời đối với ta cũng yêu thương, trái lại, nếu ta nhìn nó với một tấm lòng hằn học thì nó đối với ta cũng hằn học. Đời như mảnh gương trong, ta cười thì nó cười với ta, mà ta khóc thì nó cũng khóc với ta. Người mà mang theo mình cặp mắt bi quan yếm thế, một tâm hồn ích kỷ, đầy tư dục thì dù sống giữa cảnh đẹp nhất trần gian, giữa cảnh giàu sang tuyệt thế, cũng vẫn luôn luôn đau khổ vì đã mang một cội địa ngục trong lòng. Hoán cải xã hội chung quanh, tuy là cần, nhưng lo hoán cải tâm hồn mình, nghĩa là trước hết phải lo hoán cải nhân quang mình về cuộc đời.

Ngay lúc Vinh Tuệ Khanh thấy hơi thở Phác Cung Doanh bất ổn, bèn lặng lẽ thả một luồng linh lực ra tập kích, đánh cho Phác Cung Doanh hôn mê bất tỉnh. Sau đó công y trên lưng, nhanh chóng mang ra ngoài.

Trên bãi cát, Phác Cung Doanh giật mình tỉnh lại, thấy Vương nữ Đồ Sơn mặc áo đỏ đang ngồi bên cạnh mình thì vui mừng khôn xiết.

Vừa rồi đau buồn, hiện giờ vui sướng, vừa buồn vừa vui là tổn thương thân thể nhất, đối với tu sĩ sắp lên cấp mà nói càng là đại kỵ.

Chỉ là một ý niệm chợt lóe, lần này Phác Cung Doanh đã bỏ lỡ mất cơ hội Kết Anh.

Kiếp vân trên bầu trời dần tản ra, tiếng sấm ì ùng cũng từng bước rời xa.

Tia thần thức kia đang từ đằng xa nhanh chóng chạy về cũng dừng lại, không dám lại chạy qua bên này.

Vương nữ Đồ Sơn đã hiểu rõ toàn bộ tiền căn hậu quả, mặt âm trầm đứng dậy, duỗi tay phải ra, một sợi trường tiên xuất hiện trên bàn tay nàng.

Chìa khóa long cốt Vinh Tuệ Khanh mang theo trên người đột nhiên nhảy lên kịch liệt.

Vương nữ Đồ Sơn cũng cảm nhận được linh khí chập chờn từ phía Vinh Tuệ Khanh truyền đến, vung trường tiên đang nắm trong tay một cái: “Cô biết Si Long Tiên rồi đấy.”

Vinh Tuệ Khanh nhớ đến, đây chính là Si Long Tiên năm đó đoạt được từ chỗ lão tổ Đóa gia ở Long Hồ Môn, bên trong có gân giao long. Giao long cũng coi như là họ hàng xa có quan hệ huyết thống với Long tộc! Vậy nên chìa khóa long cốt trên người cô có cảm ứng.

“Tuệ Khanh, cô giúp ta cứu đám người Linh Vũ ra được không?” Tu vi Vương nữ Đồ Sơn đã khôi phục tám phần, đưa thần thức ra dò xét trong thôn, lại phát hiện vẫn không thể lập tức phá hủy trận pháp bên kia.

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Hai người các người đều đã ra ngoài, ta có thể động chút tay chân với trận pháp bên kia thêm lần nữa.”

Mới vừa rồi là sợ ném chuột vỡ bình, cô không dám phá quá nghiêm trọng.

Vinh Tuệ Khanh phi thân trở lại thôn trang, thấy Linh Vũ mang theo tám nam hộ vệ của mình, cả mặt đều mang vẻ hoảng sợ chạy khắp thôn gọi tên Vương nữ Đồ Sơn.

Các tu sĩ khác trong thôn trang cũng đều tỉnh lại, các loại pháp khí đều được tế ra, ở trong không trung va chạm loạn xạ với nhau, lại không thấy bóng dáng kẻ bày trận pháp đâu.

Đến giờ họ mới phát hiện, thì ra bọn họ đều bị trận pháp vây khốn ở chỗ này.

Vinh Tuệ Khanh chụp lại cánh tay Linh Vũ: “Đi theo ta, Vương nữ chờ cô ở ngoài.”

Linh Vũ kêu to: “Chờ một chút!” sau đó ra dấu cho tám nam hộ vệ.

Tám nam hộ vệ này lập tức lắc mình một cái, biến thành tám con chim lớn, đậu lên cánh tay Linh Vũ đang đưa ra.

Vinh Tuệ Khanh ôm lấy eo nhỏ của Linh Vũ, khẽ hô một tiếng: “Đi!” rồi men theo phương hướng Lăng Tuyền đột ngột trời lên từ mặt đất, biến mất khỏi thôn trang.

Có vài tu sĩ thấy Vinh Tuệ Khanh mang Linh Vũ biến mất bèn hô to rồi xông đến, muốn men theo hướng Vinh Tuệ Khanh đi để thoát ra ngoài.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh biết Lăng Tuyền ở nơi nào, mà những tu sĩ này lại không biết. Những tu sĩ giẫm bừa trên mặt đất, khiến Trường Lăng Trận lập tức phát động, đánh cho những kẻ có ý đồ chạy trốn không chết thì cũng bị thương.

Số lớn tu sĩ còn lại không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, một lần nữa trở về trong căn nhà lá của mình ngồi xuống, đợi cơ hội ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh mang Linh Vũ đến bãi cát.

“Vương nữ!” Linh Vũ từ xa trông thấy Vương nữ Đồ Sơn cầm trường tiên trong tay, đặng đặng sát khí nhìn về phía thôn trang, nàng ta vừa gọi lớn vừa chạy đến.

Tám con chim lớn trên hai cánh tay của nàng ta lại hóa thành hình người, bảo vệ bên người nàng ta.

Quỷ Họa gật đầu với Linh Vũ: “Khổ cho người rồi, Linh Vũ.”

Vành mắt Linh Vũ đỏ lên: “Vương nữ đã chịu khổ.”

Trường tiên trong tay Đồ Sơn Quỷ Họa lại cuộn lên lần nữa.

Một ngọn lửa màu xanh cháy dọc trên trường tiên, theo hướng trường tiên vung ra, nhanh chóng rời khỏi đầu roi, bất ngờ tấn công vào thôn trang.

Một ngọn lửa màu xanh lạnh giá lại có thể đốt hết tất cả những sinh vật không có linh thức.

Ngọn lửa màu xanh lướt qua, từng cây dừa cao vút đến tận tầng mây đều trong nháy mắt hóa thành tro tàn, từng lùm cây cao ngang một người trưởng thành lặng yên không một tiếng động tan thành mây khói.

Thôn trang giam giữ bọn họ bao nhiêu năm đã lộ ra ngay trước mắt.

Ngọn lửa màu xanh không hề ngưng nghỉ, tiếp tục thiêu đốt phía trước.

Tu sĩ trong thôn ngơ ngác nhìn ngọn lửa màu xanh ùn ùn kéo đến trước mặt, xuyên qua cơ thể bọn họ, lại chỉ thiêu rụi quần áo trên người bọn họ và những gian nhà lá kia.

Đám tu sĩ kia xấu hổ vô cùng, nhanh chóng móc quần áo từ trong túi càn khôn của mình ra mặc vào.

Túi càn khôn cũng là vật có linh thức, lại tuyệt nhiên không bị ngọn lửa màu xanh chạm đến.

Vinh Tuệ Khanh nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

Đây là pháp thuật gì?! Quá sức lợi hại!

Linh Vũ thấy dáng vẻ kinh ngạc của Vinh Tuệ Khanh, lặng lẽ truyền âm nói cho cô: “Đây chính là Hồ Hoang Hỏa, là pháp thuật chỉ có Vương tộc trong Cửu Vĩ Hồ mới có thể thi triển ra. Trước đây ta cũng chỉ nghe Đại Tế Ti của thành Hồ Lô miêu tả qua một lần mà thôi.”

Thật sự là Hồ Hoang Hỏa?

Vinh Tuệ Khanh tự lẩm bẩm.

La Thần nghe thấy, truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh: “Hoang Hỏa vốn bắt nguồn từ Đại Hoang*, là Nữ Oa năm đó vá trời lưu lại một tia lửa, bị Vương tộc của Cửu Vĩ Hồ thôn phệ, trở thành vật thừa kế của Vương tộc bọn họ. Vương tộc Cửu Vĩ Hồ có thể triệu hồi Hồ Hoang Hỏa mới thật sự là Vương của Yêu tu. Đồ Sơn Quỷ Họa xem ra chính là Vương mà đám Yêu tu tìm kiếm gần một vạn năm nay.”

* Đại Hoang: vùng đất hoang.

“Nữ Oa vá trời?” Vinh Tuệ Khanh nhớ lại chuyện thần thoại cổ xưa kia, là cùng một khởi nguồn sao?

“Chúng Thần Chi Loạn, căn nguyên như thế nào cho đến bây giờ vẫn còn là một bí ẩn. Mà sau Chúng Thần Chi Loạn, Thiên Ý cắt đứt, Thiên Đạo Pháp Tắc hỗn loạn, người phạm bị tu sĩ nô dịch tàn sát, dân chúng lầm

than. Nữ Oa ở núi Đại Hoang luyện đá ngũ sắc để vá trời, mưu cầu tu bổ Thiên Đạo Pháp Tắc.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 317: Duyên Của Hữu Duyên

 La Thần không lên tiếng.

Đồ Sơn Quý Họa trầm giọng nói: “Người xưa trong tộc bọn ta kể lại có chút khác biệt với những gì mọi người tương truyền.”

La Thần vừa nãy nói, Vương của tộc Cửu Vĩ Hồ đã từng thôn phệ Hoang Hỏa từ đọt vá trời của Nữ Oa, mới sinh ra Hồ Hoang Hỏa mà chỉ tộc bọn họ mới có.

Vậy chính là nói, kẻ cuối cùng thấy được Nữ Oa chính là Vương của tộc Cửu Vĩ Hồ kia, đó là trong trường hợp Nữ Oa không dùng thân mình để vá trời.

Vinh Tuệ Khanh vội hỏi: “Trong tộc các cô nói như thế nào? Có thể nói cho bọn ta nghe không?”

Phác Cung Doanh ngồi trên bãi cát đứng dậy, đến bên cạnh Đồ Sơn Quý Họa, yên lặng nhìn nàng.

Đồ Sơn Quý Họa khẽ dừng, nhìn về phía bầu trời thôn trang.

Trưởng Lăng Trận bên kia cuối cùng đã bị Hồ Hoang Hỏa của Đồ Sơn Quý Họa phá vỡ.

Những tu sĩ bị Trưởng Lăng Trận vây khốn vừa có được tự do, liền nháo nhào bay lên pháp khí của mình, chen lấn rời khỏi cái nơi quái dị này, lo lắng chậm mất một bước.

Tu sĩ cấp thấp không có pháp khí phi hành chạy ra bãi cát, thấy biển rộng mênh mông, đang lúc tuyệt vọng, bỗng nhìn thấy lâu thuyền dừng ở đằng xa kia, chính là bè nổi của đám người Vinh Tuệ Khanh.

“Nơi đó có thuyền kia!” Tu sĩ khát vọng tự do tựa như điên rồi, bay qua chỗ lâu thuyền.

La0Thần nhú mào, đang muốn ra tay, Vinh Tuệ Khanh ngăn y lại.

“Không cần xen vào, bọn họ không thể lên đâu.” Nếu không thì yêu linh của bè nổi thà đập đầu tự tử một phát cho xong, ngay cả những tu sĩ cấp thấp này mà còn không giải quyết được, chính nó cũng phải tự ngại mà xưng mình là yêu linh.

Quả nhiên chẳng lâu sau, những tu sĩ kia còn chưa chạm đến thành thuyền, từng kẻ một đã rơi khỏi không trung, rớt vào biển Trầm Tĩnh.

Có mấy tu sĩ thấy tình thế không ổn, nhanh chóng bơi trở về.

Mà có vài tu sĩ lại không may mắn như vậy, lập tức bị một ít động vật biển và tinh linh ẩn mình dưới biển tha đi.

“Nơi đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta lên thuyền trước đi.” Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh nói.

Đồ Sơn Quĩ Họa nheo mắt, quan sát lâu thuyền ở đằng xa: “Là thuyền của các người.”

“Thuyền nhỏ tồi tàn, khiến cho Vương nữ chê cười rồi.” Vinh Tuệ Khanh tỏ vẻ khiêm tốn.

Đồ Sơn Quĩ Họa cười khẽ, nhảy vọt lên trước, bay qua chỗ lâu thuyền.

Vinh Tuệ Khanh cũng theo sát, vừa phi hành vừa giao tiếp với yêu linh của bè nổi, nói cho nó biết, người đang đến đều là bạn bè của cô, bảo yêu linh cho vào.

Yêu linh của bè nổi không tình nguyện lắm mở kết giới ra, để cho đám người bọn họ đi vào.

Tu sĩ trên đảo thấy cảnh này, lập tức lại hăng hái lên, muốn cùng bay qua.

Nhưng lâu thuyền phía xa nhanh chóng nhấp nháy hai cái, liền biến mất khỏi mặt biển, hoàn toàn vô ảnh vô tung.

“Để nó chạy mất rồi...” Các tu sĩ giậm chân mắng vài tiếng, đành cam chịu số phận mà tiếp tục ở trên đảo, chờ có cơ duyên tiếp theo, bọn họ mới rời đi được.

Bằng không biển Trầm Tinh mịt mờ thế này, bọn họ tùy tiện bay ra ngoài, còn chưa thấy bờ đã rơi xuống biển rồi.

Thay vì mạo hiểm rời đi, còn không bằng cứ đợi ở đây, tăng cường tu luyện, chờ sau này tu vi thăng tiến rồi, đương nhiên bọn họ sẽ có thể bay ra biển Trầm Tinh.

Chỉ là không ngờ đến, lâu thuyền của đám người Vinh Tuệ Khanh vừa rời đi, luồng thần thức của con suối kia liền trở về, bắt nốt số tu sĩ còn sót lại, tiếp tục bắt đầu quá trình tu luyện dài đằng đẳng của mình, chuyện này về sau không đề cập nữa.

Đám người Vinh Tuệ Khanh lên lâu thuyền, yêu linh của bè nổi lập tức nói với Vinh Tuệ Khanh, nó rất không thích mùi vị chỗ này, dự định lập tức rời khỏi nơi này.

Vinh Tuệ Khanh để nó tự quyết định, cô còn rất nhiều chuyện muốn hỏi, rất nhiều nghi vấn cần được giải thích.

Đồ Sơn Quý Hòa mang theo Linh Vũ, còn có tám nam hộ vệ của Linh Vũ lên lầu thuyền, Phác Cung Doanh đương nhiên cũng đi theo phía sau.

Cũng may lầu thuyền ba tầng này có rất nhiều gian phòng, cho dù những người này mỗi người ở một gian cũng có thể đủ.

Vinh Tuệ Khanh kiên nhẫn đợi sau khi Đồ Sơn Quý Hòa thu thập xong, mới đến tìm nàng nói chuyện.

Đồ Sơn Quý Hòa đã thay một bộ quần áo màu đỏ mới, chất liệu kia thoát nhìn không phải tơ cũng không phải lụa, thế nhưng lấp lánh nhẵn nhụi, không biết là chất vải gì làm thành.

“Đừng nhìn nữa, đây là hộ giáp Chức Nữ của tộc Thiên Hồ tặng cho ta, ta vẫn không nỡ mặc, nhưng giờ cũng chỉ có một bộ quần áo này là có thể mặc.” Đồ Sơn Quý Hòa sáng khóa cười, mời Vinh Tuệ Khanh ngồi xuống.

La Thần không mời mà đến, tùy tiện ngồi bên người Vinh Tuệ Khanh.

Đồ Sơn Quý Hòa cũng không trách móc, hâm mộ nhìn hai người kia mà nói: “Hai người các người thật hữu duyên, lâu như vậy vẫn còn ở bên nhau, thật là khó có được.” Nói xong khẽ thở dài, bộ dạng như hết cách.

Phác Cung Doanh cũng nghiêm mặt đẩy cửa tiến vào, nói: “Ta không yên tâm về nàng, nếu không trông chừng nàng cả ngày lẫn đêm, ta lo lắng nàng lại đi mất.”

Đồ Sơn Quý Hòa nhìn Phác Cung Doanh, vẻ mặt bình tĩnh, sâu trong đáy mắt còn có một tia thương xót, nhìn đến Phác Cung Doanh kinh hồn bạt vía, vẻ mặt tựa hồ sắp khóc đến nơi.

Một tu sĩ lập tức có thể tiến vào Nguyên Anh vậy mà lại lộ ra vẻ mặt thống khổ và vô lực thế này, quả thật khiến người ta vừa buồn cười, vừa thương xót.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh khẽ động, lặng lẽ vươn tay, cầm lấy bàn tay của La Thần dưới bàn.

Một bàn tay nhỏ mềm mại lại hơi ẩm ướt nắm lấy bàn tay to lớn của La Thần, La Thần vô thức lật tay lại cầm chặt bàn tay nhỏ bé kia.

Hai người lẳng lặng ngồi ở đó, nhìn Đồ Sơn Quý Họa nói chuyện với Phác Cung Doanh.

Đồ Sơn Quý Họa ngập tràn áy náy, nhưng trừ áy náy ra, nàng cũng không còn tình cảm gì khác nữa.

“Chàng ngồi xuống trước đi, ta nói về chuyện của Nữ Oa với bọn họ trước đã.” Đồ Sơn Quý Họa làm việc đâu vào đấy, trấn tĩnh tự nhiên, quả thật là có phong phạm của kẻ vương giả.

Vinh Tuệ Khanh ngồi bên cạnh La Thần, tựa đầu lên vai y, khóe miệng treo nụ cười, nghe Đồ Sơn Quý Họa kể lại câu chuyện cổ xưa tương truyền trong tộc của bọn họ, chuyện đã xảy ra có liên quan đến thời khắc sau cùng của Nữ Oa.

“Trưởng lão trong tộc bọn ta đã từng nói, năm đó vị tiên bối thôn phệ Hoang Hỏa kia từng lưu lại ghi chép.” Đồ Sơn Quý Họa nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh.

“Ghi chép? Ghi chép như thế nào?” Vinh Tuệ Khanh ngồi thẳng người.

“Có người nói là mấy bức tranh, ta cũng chưa từng thấy tận mắt, nhưng cha ta đã từng thấy, khi còn bé cũng xem nó như chuyện cổ tích mà

kể cho bọn ta nghe. Sau này ta mới biết được, câu chuyện lưu truyền trong tộc bọn ta cùng với câu chuyện truyền miệng trong Nhân giới khác nhau một trời một vực.”

La Thần cũng hứng thú: “Nếu có cơ hội, Vương nữ có thể mượn cho bọn ta xem một chút không?”

“Đúng vậy đúng vậy, mượn cho bọn ta nhìn một chút, được không?” Vinh Tuệ Khanh năn nỉ nói.

Nếu như chỉ có La Thần đề nghị, Đồ Sơn Quý Họa còn có thể đùn đẩy cho qua.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh nói ra, vậy không thể từ chối rồi.

Bởi vì nàng nợ Vinh Tuệ Khanh một ân tình lớn.

Trước đây tuy bản thân từng cứu Vinh Tuệ Khanh một lần, thế nhưng lần ấy, mục tiêu chủ yếu của bản thân vốn dĩ không phải là Vinh Tuệ Khanh, cứu Vinh Tuệ Khanh chỉ là tiện tay mà thôi, không giống với lần này, lần này là Vinh Tuệ Khanh cố ý đến cứu mình.

Về tình về lý, Đồ Sơn Quý Họa đều phải báo đáp Vinh Tuệ Khanh.

Đồ Sơn Quý Họa trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Ta đồng ý với cô, về sau có cơ hội, nhất định sẽ lấy mấy bức tranh ra cho cô xem.”

“Được, có điều bây giờ cô vẫn nói trước đi, mấy bức tranh vẽ cái gì? Vì sao cô nói chuyện Nữ Oa dùng thân vá trời không giống với chuyện ta biết?” Vinh Tuệ Khanh vội vã hỏi, gấp gáp đến độ khiến La Thần và Phác Cung Doanh đều không hện mà cùng nhìn về phía cô.

Ánh mắt của La Thần và Phác Cung Doanh đụng nhau, sau đó đều dịch chuyển đi.

Đồ Sơn Quĩ Họa ngồi lên giường nhỏ đối diện, khoanh chân dài lại, dùng tay chống cằm, khuỷu tay đặt trên đầu gối bên đùi phải, chậm rãi nói: “Theo lời cha ta, mấy bức tranh kia vẽ lại toàn bộ tình hình lúc lão tổ tông vô tình đi tới Đại Hoang, thôn phệ Hoang Hỏa.”

“Lúc đầu, lão tổ tông đi đến Đại Hoang là nghe chim Phượng đưa tin, báo Nữ Oa vá trời thành công, để ông ấy đi ăn mừng.”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc cắt đứt lời Đồ Sơn Quĩ Họa: “Không đúng, không phải nói Thiên Đạo đổ nát quá trầm trọng, Nữ Oa không thể nào vá được, thế nên mới phải dùng thân nhảy vào Thiên Đạo, mới vá trời thành công sao?” Tại sao lại biến thành vá trời thành công, gọi tất cả mọi người đến chúc mừng?

Đồ Sơn Quĩ Họa cười nói: “Cô đừng có gấp, nghe ta nói tỉ mỉ. Ta cũng chỉ biết đến như vậy, nếu có nghi vấn, dù là ai cũng không thể nào giải đáp giúp cô đâu. Lão tổ tông của bọn ta trăm vạn năm trước đã phi thăng, khi đó yêu tu còn chưa đến Nhân giới tu hành đâu.”

Vinh Tuệ Khanh im miệng, đưa tay ra hiệu Đồ Sơn Quĩ Họa nói tiếp.

“... Lão tổ tông đi đến Đại Hoang, thấy Nữ Oa quả nhiên đã vá trời thành công, bầu trời ngũ thái tân phân*, lỗ thủng kia quả nhiên đã bị đá ngũ sắc lấp kín kẽ, cơn mưa lớn mấy vạn năm nay cũng ngừng rơi, lần đầu tiên mặt trời lộ ra khỏi tầng mây, chiếu sáng lên núi Đại Hoang. Núi Đại Hoang vốn chưa từng có bất kì cỏ cây hoa lá nào có thể sống được, thế mà giờ đây sự sống tràn đầy, toàn bộ ngọn núi được sắc xanh bao phủ, cây cỏ um tùm, sức sống dào dạt, các loại kỳ hoa dị thảo liên tiếp xuất hiện. Nữ Oa bắt đầu múa lụa dưới ánh mặt trời, múa một khúc bay lên trời xanh.”

* Ngũ thái tân phân: sắc màu rực rỡ; rực rỡ gấm hoa.

Vinh Tuệ Khanh nghĩ đến cảnh tượng lúc ấy, trong lòng mong mỏi khó nhịn, truyền âm nói với La Thần: “Nếu có cơ hội thấy tận mắt một lần

thì tốt quá.”

La Thần bật cười: “Nàng cũng quá tham lam rồi. Muốn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng của trăm vạn năm trước, vậy là nàng muốn trở lại thời kỳ Chúng Thần Chi Loạn sao? Ta có thể nói cho nàng biết, những ngày tháng ấy, ngay cả kẻ đứng đầu Ma giới những đời trước cũng không muốn nhớ lại.”

Những tháng ngày khiến cho Ma Vương nghĩ lại mà kinh.

Được rồi, Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ thừa nhận, chàng thắng.

Cuộc sống như thế, ta cũng không muốn trở về.

Ngẫm lại cũng quá đáng sợ.

Đồ Sơn Quỷ Họa nhú mày, tựa hồ đang trách cứ Vinh Tuệ Khanh không tập trung nghe kể, tiếp tục nói: “Sau khi Nữ Oa múa, nàng vốn muốn bay trở về động phủ của mình, đúng lúc này, sắc trời bỗng nhiên trở nên u ám không gì sánh được, tựa hồ có vị đại thần thông, che lấp bầu trời, chắn toàn bộ ánh mặt trời. Nữ Oa bèn đốt Hoang Hỏa ban nãy dùng vá trời thêm lần nữa, chiếu sáng toàn bộ chân trời. Mà lúc này đây, trong mây đen bỗng nứt ra một cái khe, vô số trận gió từ trong khe hở đó thổi ra, tạo thành cơn lốc khổng lồ, cuốn Nữ Oa vào bên trong. Nữ Oa vừa mới vá trời xong, linh lực chưa khôi phục, liền bị cơn lốc xoáy kia hút bay khỏi mặt đất. Lão tổ tông bay đến muốn trợ giúp Nữ Oa một tay, lại bị Nữ Oa ngăn cản, không cho ngài để bản thân mình bị cuốn vào. Trước khi Nữ Oa hoàn toàn bị hút vào khe nứt kia, Nữ Oa ném ngọn lửa Hoang Hỏa để cho lão tổ tông nuốt vào.”

Tiếng hít thở của Vinh Tuệ Khanh như bị nghẹn lại, có vẻ không tiếp thu được bước chuyển ngoặt như vậy.

“Sau Bàn Cổ, Nữ Oa chính là đại thần lớn nhất, còn ai có thể ra tay với nàng?” Vinh Tuệ Khanh hơi không tin, cau mày hỏi tiếp.

Đồ Sơn Quý Họa cười khê: “Sự tình đằng sau, lão tổ tông của bọn ta cũng không biết rõ. Trước đây ngài cũng cho là như vậy, thậm chí cho rằng Nữ Oa chỉ bị nhốt trong chốc lát, đợi linh lực của nàng khôi phục, nhất định sẽ trở về. Thế nên ngài đợi trên núi Đại Hoang mấy vạn năm, luyện ngọn lửa Hoang Hỏa thành ngọn lửa của Vương tộc Cửu Vĩ Hồ. Thế nhưng cũng không chờ được ngày Nữ Oa trở về.”

“Từ đó về sau, Nữ Oa biến mất khỏi tam giới. Mà khi lão tổ tông trở lại địa bàn của mình, mới biết được Nhân giới đã sớm lưu truyền tin tức có liên quan đến Nữ Oa, nói nàng vá trời thất bại, không còn cách nào khác bèn dùng thân mình nhảy vào khe nứt trên trời, vì thế trời mới được vá thành công. Người phàm ở Nhân giới cảm động đến rơi nước mắt, khắp nơi đều xây thật nhiều miếu Nữ Oa nương nương, thờ cúng nàng.”

Vinh Tuệ Khanh nghe mà lặng thinh.

Hai lời giải thích, rốt cuộc là bên nào mới đúng?

Phác Cung Doanh lại chẳng chút nào quan tâm rốt cuộc là Nữ Oa đi vá trời hay là bị hại, cố chấp làm rõ thân phận xuất quỷ nhập thần của Đồ Sơn Quý Họa: “Được rồi, chuyện của Nữ Oa nói xong rồi, bây giờ nàng có thể nói rõ chuyện Thích Đại Đại, Diệp Tinh, còn có Quý Họa rốt cuộc là sao chưa?!”

Vinh Tuệ Khanh thấy vẻ mặt Đồ Sơn Quý Họa do dự, vội vàng cười ngắt lời: “Đúng vậy, các người làm sao đến được hòn đảo kia? Thiếu tông chủ, làm sao người lấy được tin tức này?”

Lúc đầu Vinh Tuệ Khanh vào Thanh Vân Tông làm Đại Trận Pháp Sư, không lâu sau Phác Cung Doanh nghe nói có được một tin tức, bèn vội vã

xuống núi, từ đó một đi không trở lại, mãi đến khi cô phát hiện bọn họ bị bao vây bên trong Trường Lăng Trận.

“Đúng vậy, người làm thế nào mà biết tung tích của ta?” Đồ Sơn Quỷ Họa hỏi ngược lại.

Phác Cung Doanh bị hỏi đến bối rối, ánh mắt nhìn sang nơi khác, đáp lại: “... Nghe bằng hữu nói.”

“Bằng hữu?” Đồ Sơn Quỷ Họa nở nụ cười: “Có phải Linh Vũ hay không?”

Phác Cung Doanh nhắm mắt không nói.

Đó chính là ngầm thừa nhận.

Đồ Sơn Quỷ Họa thở dài, khẽ vẫy tay.

Linh Vũ ánh mắt ngái ngủ mờ mờ xuất hiện trước mặt Đồ Sơn Quỷ Họa: “Vương nữ, có chuyện gì vậy?”

“Có phải là cô tiết lộ hành tung của ta cho Phác Cung Doanh biết hay không?” Đồ Sơn Quỷ Họa nhàn nhạt hỏi, tuy ngữ điệu nhẹ nhàng, thế nhưng tự có uy nghiêm, không cho phép kẻ khác khinh nhờn.

Quả nhiên Linh Vũ bị dọa đến tỉnh ngủ, vội đáp: “Vương nữ, ta không cố ý. Lúc đó Vương nữ bỗng nhiên bật vô âm tín, ngay cả cảm ứng của thành chủ cũng không có tin tức của cô, thành chủ lo lắng cô gặp chuyện không may, mới để ta đi tìm cô. Ta tra được chỗ cô xuất hiện cuối cùng là gần biển Trầm Tinh nằm kề với Thanh Vân Tông, thế nên ta...” Ngượng ngùng liếc nhìn Phác Cung Doanh.

Phác Cung Doanh thấy Linh Vũ đã nhận tội, chỉ đành đứng lên nói: “Sự tình đúng là như vậy. Ta lo lắng an nguy của nàng, chỉ đành lạng lẽ đi

theo sau Linh Vũ ra biển. Vốn dĩ chỉ dựa vào ta thì không tìm được nàng. Thế nhưng Linh Vũ có cảm ứng với nàng, men theo tia cảm ứng này, rốt cuộc tìm được hòn đảo ấy.” Nói xong Phác Cung Doanh lập tức hỏi ngược lại: “Trái lại nàng nói xem, làm sao nàng tìm được cái hòn đảo kỳ lạ này? Bình thường cứ một đoạn thời gian nàng lại biến mất vài chục năm, rốt cuộc là tại sao nữa?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 318: Phận Của Vô Phận

 “Hả? Bọn người kia, quả thật là tam thiên bất đả, thượng phòng yết ngỗ* mà!” Linh Vũ lập tức buồn bực, mày liễu dựng thẳng, thân hình chớp động, trở lại gian phòng của mình hòa giải tranh chấp.

* Tam thiên bất đả, thượng phòng yết ngỗ: tạm dịch là ba ngày không đánh, nhà tốt cũng bị dỡ ngói. Xuất phát từ điển cổ về Bảo thị. Chuyện kể rằng Bảo thị có hai đứa con vô cùng tinh nghịch, mỗi ngày không phải đi đuổi gà thì là đuổi chó, bằng không thì bỏ đất vào trong thức ăn của chúng khiến thức ăn hỏng hết. Giận đến nỗi ngày nào Bảo thị cũng đánh chúng một trận. Đánh chúng xong, hai anh em mới ngoan ngoãn một chút, nhưng hôm sau lại phá phách tiếp. Thời điểm gặt lúa mì, chồng của Bảo thị khi đi làm ăn xa thì bị té gãy chân, không thể về nhà. Việc đồng áng đều do một mình Bảo thị gánh. Ban ngày cô phải gặt lúa mì, tối thì đập, bận đến khuya nên không có thời gian dạy dỗ hai đứa con nghịch ngợm của cô. Vất vả thu hoạch xong lúa mì, Bảo thị mệt đến nỗi không thẳng lưng được, nằm xuống giường liền ngủ thiếp đi. Nửa đêm trời mưa to, Bảo thị bị mưa dột lên đầu làm cho thức giấc. Cô cảm thấy lạ, liền đốt đèn lên thì thấy, mái ngói trên nóc nhà bị bể mấy miếng, chả trách mưa dột xuống dưới. Bảo thị biết là hai đứa con quậy phá của cô làm, tức giận hét lên: “Được lắm, hai đứa quậy phá này, ba ngày không đánh tụi bây, tụi bây liền dỡ ngói mái nhà.” Hai đứa trẻ quậy phá tất nhiên không tránh khỏi một trận đòn thật nặng. Đại ý của câu thành ngữ này là được thế làm càn.

Đôi mắt Vinh Tuệ Khanh khẽ chớp, hé miệng cười, biết Đồ Sơn Quý Họa đang cố ý gạt Linh Vũ đi.

Hắn là có mấy lời, không thể cho Linh Vũ biết được.

Phác Cung Doanh cũng đứng lên, lắc đầu nói: “Ta mệt rồi, muốn về ngủ.” Dáng vẻ hoàn toàn không muốn đối mặt với thực tế.

Giọng điệu của Đồ Sơn Quĩ Họa càng nhu hòa thêm, lại càng kiên định hơn: “Cho dù chàng không ở chỗ này, ta cũng sẽ truyền lời của ta đến lỗ tai chàng, thế nên chàng có ở đây hay không, cũng chẳng vấn đề gì.”

Vinh Tuệ Khanh sốt ruột muốn nghe rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đưa tay kéo Phác Cung Doanh lại, cố ý khích tướng y, nói: “Thiếu tông chủ, người có phải là đàn ông hay không vậy? Nghe nàng ấy nói một câu đã không chịu nổi rồi?”

Phác Cung Doanh trừng mắt lườm Vinh Tuệ Khanh, xoay người ngồi xuống lại, khoanh hai tay trước ngực, liếc nhìn Đồ Sơn Quĩ Họa: “Nói đi, ta xem nàng có thể nói ra hoa ra ngọc gì. Nàng giả thần giả quỷ gạt người, đó đã là sự thật.”

Đồ Sơn Quĩ Họa cười khẽ, đứng ở trong gian phòng, hai cánh tay chậm rãi dang ra.

Tia sáng trong phòng bỗng u ám xuống, chỉ thấy Đồ Sơn Quĩ Họa mặc một bộ quần áo đỏ rực, tôn lên nhan sắc kiều diễm của nàng, sức hấp dẫn trí mạng tựa như ngọn lửa bùng cháy.

Phùng phực!

Phía sau Đồ Sơn Quĩ Họa, trong nháy mắt mọc ra chín cái đuôi cáo thật lớn, như những nan quạt xếp thành một hàng, khẽ đung đưa ở sau lưng nàng, không gió mà bay.

Đuôi cáo trắng như tuyết, áo đỏ rực rỡ, đan vào nhau tạo thành một hình ảnh đánh thẳng vào thị giác, khiến ba người trong phòng đều nhìn

không dời mắt.

Chín cái đuôi của tộc CửuVĩ Hồ thật là vừa mỹ lệ lại vừa nguy hiểm.

Vinh Tuệ Khanh cảm khái trong lòng, lặng lẽ liếc mắt nhìn La Thần. Y tuấn mỹ như vậy, không biết so với mỹ nam tử của tộc Cửu Vĩ Hồ, ai sẽ càng đẹp hơn?

La Thần tựa như nghe được tiếng lòng của Vinh Tuệ Khanh, khóe miệng giật một cái, cố gắng không để ý đến cô.

Phác Cung Doanh ngẩng đầu, nhìn Đồ Sơn Quý Họa hiện ra hình dáng chín đuôi cáo, sắc mặt càng thêm tái nhợt: “Nàng làm cái gì vậy? Bọn ta đều biết nàng là người của tộc Cửu Vĩ Hồ, không cần bày ra cái đuôi của nàng cho bọn ta xem.”

Đồ Sơn Quý Họa cười khê, hai cánh tay nâng lên, vẽ nửa vòng tròn trong không trung, sau đó hai tay khép lại trước ngực, thi triển vài thủ thế liên tiếp, miệng khê hô một tiếng: “Đi!”

Cứ như ảo thuật vậy, trong phòng bỗng xuất hiện hết cô gái này lại đến cô gái khác, tư thái thì khác nhau, nhưng dung mạo lại giống nhau như đúc.

Vinh Tuệ Khanh nhạy bén chú ý đến, mỗi một cô gái xuất hiện trong phòng, đuôi sau lưng Đồ Sơn Quý Họa lại ít đi một cái.

Sau khi cô gái thứ tám xuất hiện, Đồ Sơn Quý Họa dừng tay, nhìn sang Phác Cung Doanh: “Chàng thấy rồi đấy? Thích Đại Đại là kẻ nào, chàng còn nhận ra không?”

Môi Phác Cung Doanh trắng bệch, y nhìn chòng chọc vào một cô gái áo xanh đứng ở góc phòng, tròn mắt như sắp rớt ra ngoài.

“Đại Đại... Đại Đại... Là nàng thật sao?” Phác Cung Doanh run rẩy bước đến, đứng bên cạnh cô gái kia.

Nàng kia tò mò nhìn Phác Cung Doanh, nhưng không nói lời nào.

Phác Cung Doanh thấy tình cảnh này, khí huyết trong lòng liền cuộn cuộn, linh lực như ngựa hoang đứt cương, tán loạn khắp nơi, bên trong đan điền lập tức bị linh lực tán loạn cắt nát đến thương tích đầy mình.

Vinh Tuệ Khanh kinh hãi, vội vàng nói với Đồ Sơn Quỹ Họa: “Xin Vương nữ thủ hạ lưu tình!”

Phác Cung Doanh dù sao cũng là Thiếu tông chủ Thanh Vân Tông, Vinh Tuệ Khanh vẫn có vài phần tình cảm với Thanh Vân Tông.

Đồ Sơn Quỹ Họa vỗ tay một cái, những cô gái kia đồng thời xoay người, xếp thành một hàng, đứng phía sau Đồ Sơn Quỹ Họa, giống như cái đuôi hồ ly to lớn xinh đẹp trước đó vậy.

“Các người đều nhìn thấy rồi đấy, những cô gái này thực chất đều do đuôi hồ ly của ta biến thành.” Đồ Sơn Quỹ Họa nhìn Phác Cung Doanh, giải thích với y.

Phác Cung Doanh đưa tay bưng ngực, đôi mắt trừng lớn nhìn Đồ Sơn Quỹ Họa, phần hận nói: “Là đuôi hồ ly của nàng biến thành thì thế nào? Lẽ nào đuôi hồ ly của nàng không phải chính là nàng sao? Nàng còn muốn trốn tránh trách nhiệm??

“Không phải, ta không chối bỏ trách nhiệm. Chính chàng nhìn người không rõ, chàng mới là kẻ đang trốn tránh trách nhiệm.”

Đồ Sơn Quỹ Họa không nói lòng vòng nữa.

Vinh Tuệ Khanh khẽ than thở một tiếng. Nghiệt duyên của hai người này thật ra không hề ít.

“Vương nữ, đuôi hồ ly của cô hóa thành hình người để làm gì?” Vinh Tuệ Khanh cố ý giải vây giúp Phác Cung Doanh.

Đồ Sơn Quý Họa đưa tay vuốt ve một cái đuôi cuối cùng của mình, nhàn nhạt nói: “Tộc Cửu Vĩ Hồ của bọn ta có một bí mật chưa từng nói với người ngoài, hôm nay ta nói với các người, nhưng các người phải lập lời thề, nếu như tiết lộ việc này ra ngoài, không chỉ cả đời bị tâm ma quấy nhiễu, không thể tấn thăng tu vi, mà còn đời đời kiếp kiếp sau khi luân hồi, vĩnh viễn không thể bước vào con đường tu hành.” Nói rồi, Đồ Sơn Quý Họa rút con dao bạc nhỏ ra, cắt một đường lên cổ tay mình, một giọt máu tươi trào ra, bay ra giữa không trung.

Vinh Tuệ Khanh đâm rách đầu ngón tay, một giọt máu tươi cũng bay ra giữa không trung.

La Thần và Phác Cung Doanh đều làm như vậy, mỗi người trích ra một giọt máu, bắn về phía không trung.

Đồ Sơn Quý Họa khẽ vẫy tay, máu tươi bắn ra lúc ban nãy của Vinh Tuệ Khanh, La Thần và Phác Cung Doanh và của chính nàng đang tụ hợp lại cùng nhau đều được nàng thu về.

Lời thề như vậy chính là lời thề nghiêm khắc nhất trong giới tu sĩ.

Lời thề này từ xưa tới nay chưa từng có người phá vỡ.

Bởi vì hậu quả của nó thật sự quá nghiêm trọng, nghiêm trọng đến đau đớn hơn cả cái chết.

Đồ Sơn Quý Họa thu hồi máu tươi, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng thì đặt vào đan điền.

Lúc Đồ Sơn Quý Họa làm những chuyện này, thần sắc trên mặt những cô gái phía sau nàng đều khác nhau, thế nhưng dường như bọn họ chẳng nhìn thấy bất kì kẻ nào, trong mắt các nàng chỉ có Đồ Sơn Quý Họa.

“Bí mật của tộc Cửu Vĩ Hồ bọn ta chính là bọn ta phải tu luyện chín cái đuôi hồ ly của mình mới có thể đạt thành đại đạo. Các người cũng biết, yêu tu đều phải luyện thể. Luyện thể của Cửu Vĩ Hồ bọn ta là thông qua việc tu luyện đuôi hồ ly của mình mà có được. Mỗi một cái đuôi hồ ly đều có thể chuyển hóa thành một người có sinh mệnh riêng. Thế nhưng loại tu luyện này không thể hoàn thành ở nơi động phủ cách xa nhân thế, mà phải rời khỏi giới tu hành, tiến nhập vào Nhân giới, để cuộc đời của mỗi đuôi hồ ly đều sống đến hết đời như cuộc đời của phàm nhân, vậy mới xem như là tu thành chính quả. Trước Thích Đại Đại và Diệp Tinh, ta đã tu luyện xong sáu cái đuôi hồ ly trước.”

Đồ Sơn Quý Họa dừng một chút rồi cười nói: “Đương nhiên, Thiếu tông chủ và Tư An đều không có cơ hội nhìn thấy những cô gái trước kia. Chỉ thấy được Thích Đại Đại và Diệp Tinh.”

“Ý cô là, bọn họ đều là giả?” Vinh Tuệ Khanh hiếu kỳ nhìn những cô gái sau lưng Đồ Sơn Quý Họa, dáng vẻ quả thật là giống Đồ Sơn Quý Họa như đúc, thế nhưng thần thái và khí chất của mỗi người lại không giống nhau.

“Cũng không thể nói các nàng là giả. Lúc các nàng đi ra ngoài lịch luyện, đều là người sống, hơn nữa đều có tinh hồn của ta trong đó.” Đồ Sơn Quý Họa nói xong, ý vị thâm trường mà nhìn Phác Cung Doanh.

Sắc mặt Phác Cung Doanh tái xanh hỏi: “Các nàng là đuôi hồ ly, là nàng biến ra, thế nhưng Quý Họa thì sao? Quý Họa cùng ta sinh sống trên đảo nhiều năm như vậy, nàng đừng nói đó cũng là đuôi hồ ly biến thành chứ? Lẽ nào người đứng trước mặt bọn ta hiện giờ không phải là bản thân nàng, mà là cái đuôi hồ ly thứ chín của nàng? Đừng hòng nói dối, nàng còn

có thể triệu hồi Hồ Hoang Hỏa. Ta cũng không tin một cái đuôi hồ ly cũng có thể có tu vi như vậy!”

Đồ Sơn Quý Họa thở một hơi thật dài, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Đuôi hồ ly thứ chín... chính là bản thân ta. Thế nên lần tu luyện này, ta phải tự mình lịch luyện. Không ngờ chính lần này lại xảy ra sơ hở lớn.”

“Vậy cô đã luyện thành đuôi hồ ly thứ chín chưa?” Vinh Tuệ Khanh không có nhiều vấn đề cần hiểu giống Phác Cung Doanh, chỉ chú ý chuyện quan trọng, không hỏi tới hỏi lui những thứ râu ria lung tung.

Ánh mắt Đồ Sơn Quý Họa lóe lên, tám cô gái sau lưng bỗng nhiên biến mất. Mà cái đuôi dài sau lưng lại biến thành chín cái, dựng thẳng ngay sau lưng nàng, tựa như khổng tước xòe đuôi vậy.

“Nếu không luyện thành, ta sẽ không đủ tư cách triệu hồi Hồ Hoang Hỏa.” Đồ Sơn Quý Họa nói, ngọn lửa màu xanh kia lại xuất hiện trong tay.

Vinh Tuệ Khanh nhìn ngọn lửa màu xanh, trong lòng khẽ động, liền phóng Tiểu Ô - hậu duệ của Hỏa Thần Nha ra, nói với Đồ Sơn Quý Họa: “Vương nữ, có thể cho linh sủng của ta ăn một luồng Hoang Hỏa không? Nó là quạ lửa.” Hy vọng một luồng Hoang hỏa này có thể giúp Tiểu Ô tu luyện ra yêu hỏa chân chính.

Tay Đồ Sơn Quý Họa vẫy một cái, một luồng lửa nhỏ phân tách khỏi ngọn lửa màu xanh, trôi đến bên miệng Tiểu Ô.

Tiểu Ô liền nuốt vào, vỗ cánh phành phạch kêu lên hai tiếng rồi lại chui về trong đan điền của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh dịu dàng nói cảm ơn: “Đại ân của Vương nữ, Tuệ Khanh suốt đời khó quên.”

Đồ Sơn Quĩ Họa cười nói: “Cô đã cứu ta một mạng, ta còn đang lo làm thế nào báo đáp. Hiện tại thanh toán xong rồi.”

La Thần đứng lên, nắm tay Vinh Tuệ Khanh: “Lời đã nói xong, chúng ta có thể đi rồi.” Nói rồi lắc mình kéo Vinh Tuệ Khanh rời khỏi căn phòng này, trở lại phòng của bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh bất mãn: “Ta còn chưa nghe xong chuyện mà.”

La Thần nhàn nhạt nói: “Nàng cũng nên để cho hai người bọn họ có không gian riêng. Nàng ở nơi đó, có những lời bọn họ cũng không tiện nói.”

Vinh Tuệ Khanh chép miệng, nhưng không phản bác, lặng lẽ ngồi xuống một bên đá tọa tu luyện.

La Thần đi ra khỏi khoang thuyền, thấy vùng biển bên ngoài một màu, giao tiếp với bè nổi: “Ta để người tìm chỗ tu luyện thích hợp đâu?”

Bè nổi biết mình gây họa. Hòn đảo quái dị ban nãy chính là do nó tìm ra, bởi vì nơi đó có sóng linh lực dao động mãnh liệt, lại rất ít dấu vết người qua lại, nó vốn tưởng rằng là một nơi tuyệt vời để tu luyện, ai mà ngờ nơi đó lại có bấy rập.

Bè nổi nghĩ đến chuyện này lại cảm thấy uất ức, nói với La Thần: “Chờ đấy, rất nhanh sẽ đến.”

Lần này, hẳn là sẽ không có chuyện gì chứ?!

Mà Đồ Sơn Quĩ Họa và Phác Cung Doanh ở trong phòng, Phác Cung Doanh đã sắp khóc lóc kể lể, nói với Đồ Sơn Quĩ Họa: “Quĩ Họa, ta mặc kệ nàng tu luyện bao nhiêu đười hồ ly, tình cảm của ta dành cho nàng là thật, mà tình cảm nàng đối với ta cũng là thật. Nàng cứ nói đi, có ở bên ta hay không?”

Đồ Sơn Quĩ Họa trầm mặc một hồi lâu, lần đầu tiên hơi chần chừ.

Phác Cung Doanh thấy đáng vẻ không nói lời nào của Đồ Sơn Quĩ Họa, trong lòng dần vui vẻ lên: “Nàng cũng có cảm tình với ta, có phải không?”

Đồ Sơn Quĩ Họa lắc đầu, thành khẩn nói: “Phác, ta nghĩ chàng cũng rõ ràng, các nàng là lịch luyện hồng trần của ta, là ta, cũng không phải là ta. Khi ta tu luyện xong, tình cảm của các nàng đã tiêu tan thành mây khói, sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm và ý thức của ta. Ta... rất đồng cảm với những gì chàng đã gặp, thế nhưng không có cách nào, hiện tại ta không thể nào lừa chàng.”

Ánh mắt Đồ Sơn Quĩ Họa trầm tĩnh, như giọt sương trong suốt, không chứa một chút tạp chất.

Trái tim Phác Cung Doanh như chìm vào đáy cốc, linh lực bên trong đan điền lại bắt đầu tán loạn tứ phía, đánh thẳng vào gân mạch của y.

Giữa lúc khát vọng nhất và thất vọng nhất hòa cùng nhau, Phác Cung Doanh cảm giác được sự giãy giụa vô lực khi ngã từ thiên đường xuống địa ngục.

Tâm ma trước giờ rối cuộc bắt đầu được giải phóng, bức tường ngăn cản tu luyện rầm rầm sụp đổ.

Đám mây độ kiếp lại bắt đầu ngưng kết trên biển Trầm Tĩnh, từng tiếng sấm ầm ầm tràn tới, tụ tập trên lầu thuyền.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần cùng nhau chạy ra ngoài quan sát.

Yêu linh của bè nổi truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh: “Trên bè nổi có người tấn cấp độ kiếp, những thứ này là mây độ kiếp. Bảo mọi người cẩn thận, sẽ có sóng lớn gió giạt.”

Vinh Tuệ Khanh cả kinh: “Người nào tấn cấp độ kiếp?”

Bè nổi đáp là Phác Cung Doanh.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng vui mừng: “Thanh Vân Tông cuối cùng cũng xuất hiện thêm một tu sĩ Nguyên Anh nữa.”

Nói rồi nhanh chóng cùng La Thần trở về phòng, nói với La Thần: “Ta muốn luyện một lò đan dược tặng Thiếu tông chủ, để sau khi hãm Kết Anh thành công ăn vào, có thể ổn định trạng thái Nguyên Anh của hãm.”

La Thần gật đầu căn dặn cô: “Vậ nà ng cẩn thận. Ta ở bên ngoài hộ pháp cho nà ng.”

Vinh Tuệ Khanh vội vã trở về phòng, lấy lò luyện đan nhỏ ra, lại triệu hồi Tiểu Ô, phun lửa cho cô luyện đan.

Nguyên liệu luyện đan đều có sẵn, có điều lúc này đây, Tiểu Ô nuốt một luồng Hoang Hỏa vào, tuy là chưa hoàn toàn luyện hóa xong, thế nhưng chất lượng ngọn lửa đã không còn như xưa.

Vinh Tuệ Khanh tập trung tinh thần luyện đan, hoàn toàn mặc kệ đám mây độ kiếp ngũ sắc trên trời, còn có bảy bảy bốn mươi chín đường thiên lôi.

Phác Cung Doanh ở gian phòng bên kia, khoanh chân ngồi ngay ngắn giữa phòng, đã chịu đựng tất cả thiên lôi độ kiếp, mà Nguyên Anh bên trong đan điền cũng đã ngưng kết thành hình, tuy là còn rất yếu đuối, thế nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, đã kết thành Nguyên Anh rồi.

Đồ Sơn Quỹ Họa thở dài một hơi, trên người cũng bị cháy đen, đều là bị thiên lôi độ kiếp đánh cháy. Nàng vì trả lại một tấm tình si cho Phác Cung Doanh mà giúp y cản lại một tia thiên lôi độ kiếp cuối cùng, cũng là tia sét lớn nhất, tàn nhẫn nhất.

Ánh mắt Phác Cung Doanh phức tạp nhìn về phía Đồ Sơn Quý Họa.

Nếu như hôm nay không có Đồ Sơn Quý Họa nhận thay y một tia sét cuối cùng này, nhất định y đã không trụ nổi.

Đại ân tình này đối với tu sĩ mà nói đã sớm vượt qua tình nghĩa giữa đạo lữ song tu.

“Nàng thật sự là không muốn thiếu nợ ta một chút nào.” Phác Cung Doanh thở dài, cuối cùng buông xuống nút thắt trong lòng.

Đây là rào chắn cuối cùng quấy nhiễu tu vi của y. Buông bỏ được rào chắn này, tu vi của y sau này sẽ không thể nào bị hạn chế nữa.

Đồ Sơn Quý Họa chịu đựng đau đớn do thiên lôi đánh đến sắp trọng thương, cười nói: “Chàng có thể nói như vậy, ta an tâm rồi.”

Cảm giác thiếu nợ người khác không hề dễ chịu, đặc biệt là nợ tình.

“Lúc đầu ta rời khỏi thành Hồ Lô, lấy thân phận Quý Họa du lịch khắp nơi chính là vì tu luyện cái đuôi hồ ly cuối cùng này. Đi đến trên biển Trầm Tinh cũng là ngẫu nhiên. Bởi vì thân phận lần này là làm tiểu thư của một gia tộc thương nhân, có chút tu vi. Lúc có nhiệm vụ quan trọng cần ra biển, ta đều sẽ giả nam trang, đi theo đám người bọn họ rời bến. Kết quả gặp phải sóng gió, bị dòng biển cuốn đến gần hòn đảo kia. Những người trên thuyền bọn ta bị tiếng ca của đám ngư nữ mê hoặc, nhao nhao nhảy xuống biển bỏ mình, chỉ có ta đến được hòn đảo, uống một ngụm nước của ngư nữ trên đảo kia liền bị mất ý thức, bị vây hãm ở nơi đó.” Cuối cùng Đồ Sơn Quý Họa cũng nói toàn bộ sự việc ra.

Nguyên Anh của Phác Cung Doanh mới thành lập, tu vi đề thăng, kèm theo tâm tính cũng chuyển biến.

Lại nói y và Tư An cũng khác nhau.

Lúc Đồ Sơn Quý Hòa dùng chủ thể của mình tu luyện cái đuôi cuối cùng, Phác Cung Doanh may mắn gặp được, từng có một đoạn thời gian chung sống với nàng.

Những tháng ngày qua đối với phàm nhân mà nói không tính là ngắn. Nhưng đối với tu sĩ thì chẳng qua chỉ là một giây phút trong năm tháng tu luyện dài đằng đẵng.

Phác Cung Doanh có được thứ mình khát vọng nhất, sau đó lúc cho rằng mình đã thỏa nguyện, lại trong chớp mắt ảo ảnh bị phá tan, thế nhưng lại giúp cho tình cảm của y đối với Đồ Sơn Quý Hòa hao mòn sạch sẽ.

Tâm kết của y đã giải, nhìn lại Đồ Sơn Quý Hòa, ngoại trừ tiếc nuối sâu đậm cùng cảm thán thở dài, thì đã chẳng còn cảm giác khác biệt gì.

Tiếc nuối cũng chỉ là tiếc nuối mà thôi, cũng không còn hành động cố chấp gì nữa.

“Biết rồi. Nàng tự thu xếp ổn thỏa đi, về sau cũng đừng như vậy nữa.” Phác Cung Doanh mỉm cười nói.

Vinh Tuệ Khanh đứng bên ngoài gõ cửa: “Thiếu tông chủ, ta luyện cho người một chai đan dược ổn định tu vi, xin hỏi ta có thể tiến vào không?”

Phác Cung Doanh mở cửa phòng bước ra, cười nói với Vinh Tuệ Khanh: “Đây cũng không phải phòng của ta, cô hỏi ta làm gì?” Y đưa tay nhận bình đan dược từ tay Vinh Tuệ Khanh, trở lại phòng của mình, ăn đan dược, bắt đầu củng cố tu vi của mình.

Lúc vừa Kết Anh thành công là lúc Phác Cung Doanh suy yếu nhất, cần đại tu sĩ hộ pháp cho y.

Xung quanh lâu thuyền đều tụ tập không ít động vật biển mơ ước tu vi Nguyên Anh của Phác Cung Doanh, hận không thể ngay lúc y suy yếu nhất mà cắn y một ngụm.

Thế nhưng có Đồ Sơn Quỷ Họa, còn có La Thần ở đây, quan trọng hơn nữa là có chìa khoá long cốt trên người Vinh Tuệ Khanh uy hiếp, đám động vật biển này cũng chỉ có thể nhìn lâu thuyền mà thèm nhỏ dãi thôi.

Phác Cung Doanh ở trên lâu thuyền tu luyện một tháng, rốt cuộc trạng thái Nguyên Anh đã hoàn toàn ổn định, vững vàng trở thành đại tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, đang rảo bước chân đến trung kỳ.

Vinh Tuệ Khanh nói với Phác Cung Doanh việc mình lên chạy ra khỏi Thanh Vân Tông, nhờ y giúp cô giữ bí mật.

Phác Cung Doanh biết phân nặng nhẹ, lại nói đã nhận được ân tình lớn của Vinh Tuệ Khanh, cũng cần phải báo đáp: “Ta sẽ không nói với người khác.”

Vinh Tuệ Khanh lại đưa cho y một cái bình: “Bên trong có một viên đan dược thất phẩm, là ta luyện chế cho một trưởng lão của tông môn đỉnh cấp. Lúc đầu nói bề quan trọng năm chính là vì luyện đan. Hiện tại cũng là lúc nên đưa một ít đồ ra, miễn cho có người âm thầm sinh nghi, lên gây sự cũng không tốt.”

Phác Cung Doanh cười nói: “Bây giờ ta trở về, sẽ giúp cô bố trí nghiêm mật hơn nữa, sẽ không còn người nào canh cánh trong lòng muốn đi thăm dò cô đâu. Có điều viên đan dược thất phẩm này ta cũng mang về. Vạn nhất người của tông môn đỉnh cấp lo lắng, yêu cầu gặp cô, ta cũng thuận tiện có thứ đưa cho họ.”

Vinh Tuệ Khanh biết Phác Cung Doanh sẽ không ngồi yên mặc kệ, mỉm cười gật đầu, đồng ý với lý do thoái thác của y.

Qua hai ngày, Phác Cung Doanh cáo từ rồi đi, không có gì khác biệt giữa Đồ Sơn Quý Họa và Vinh Tuệ Khanh cả, thật sự đã buông xuống.

Vinh Tuệ Khanh thở dài nói: “Nếu đã hữu duyên vô phận, trước đây cần gì phải hữu duyên nữa?” Cô xoay người hỏi Đồ Sơn Quý Họa: “Ta xem cô cũng sắp Kết Anh rồi, vì sao còn phải áp chế tu vi của mình?”

Đồ Sơn Quý Họa nhìn về phía Tây, thản nhiên nói: “Nếu ta đã triệu hồi được Hồ Hoang Hỏa, vậy khi tấn cấp cần phải đi đến núi Đại Hoang một chuyến mới có thể thành công.”

Vinh Tuệ Khanh giật mình, đó hẳn là một nơi tốt có thể tĩnh tâm tu luyện. Cô vội vàng trở về phòng, hỏi La Thần: “Thần thúc, ta có thể...”

La Thần lại lập tức giữ chặt cô, như phát điên mà hôn lên.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 319: Lo Được Lo Mất

 Một cánh tay đặt ở hông cô, một cánh tay khác lại sờ soạng trên người cô, nhanh chóng xé sạch quần áo của cô, chỉ còn lại bộ hộ giáp thiếp thân làm bằng lông đuôi Phượng Hoàng kia.

Lúc này La Thần bắt đầu hối hận vì đã luyện chế bộ hộ giáp này cho cô. Tác dụng hộ thân thì chẳng phát huy bao nhiêu lần, ngược lại tác dụng cản trở thì biểu hiện cực kì rõ ràng.

Nhưng hộ giáp rắn chắc như vậy, dù y có sử dụng ma khí cũng không xé rách được.

La Thần thấp giọng mắng chính mình, một tay càng tung hoành linh hoạt hơn trước ngực Vinh Tuệ Khanh, cuối cùng mở được hộ giáp thiếp thân của cô ra.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh đều tràn đầy chuyện đi theo Đồ Sơn Quỹ Họa đến núi Đại Hoang tu luyện, nào có chút xíu tâm tình phong hoa tuyết nguyệt nào.

Hai cánh tay cô vô thức che ở trước ngực, bất mãn lầm bầm: “Người ta có chính sự muốn nói với chàng, chàng có thể nghe người ta nói xong rồi làm gì thì làm không...”

Đôi mắt La Thần rủ xuống, thấy hai cánh tay Vinh Tuệ Khanh che trước ngực.

Không biết từ lúc nào, La Thần cũng đã cởi quần áo ra, trần trụi đứng trước mặt Vinh Tuệ Khanh. Thân hình cường tráng màu đồng, cánh tay trắng kiện rắn chắc, ôm Vinh Tuệ Khanh vào lòng thật chặt, tựa như sức nặng của một ngọn núi, vững chãi.

Phụ nữ có mạnh mẽ thế nào cũng đều hy vọng bên cạnh có một người đàn ông để dựa vào.

Nhưng đàn ông dù có mạnh mẽ thế nào, cũng có lúc yếu đuối bất lực.

Có đôi khi sự va chạm và0thấu hiểu lẫn nhau giữa trái tim và trái tim, có thể là ngẫu nhiên, cũng có thể là vừa đúng dịp hiển nhiên.

La Thần không phải là người không phân nặng nhẹ như vậy. Mới vừa rồi còn không nói một lời đứng trước cửa sổ, đợi cô đi tặng đan dược về, thái độ của y lại đột nhiên biến đổi to lớn như vậy, vội ôm lấy cô cầu hoan, nhất định là có chuyện xảy ra rồi.

Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi, hai cánh tay siết chặt, ôm cổ La Thần, thấp giọng hỏi: “Chàng làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?”

Môi La Thần hơi dừng lại, không nói gì, đầu lưỡi đảo quanh.

Vinh Tuệ Khanh khẽ nhếch miệng, hơi ngửa đầu, tựa trên ván cửa. Thân thể trắng như tuyết đã ửng hồng lên.

La Thần rất nóng lòng.

Vinh Tuệ Khanh không biết La Thần5bị cái gì ảnh hưởng, nhưng cô biết tâm tình của y rất kém, y gấp gáp cần một cuộc hoan ái để chứng minh điều gì đó.

Tuy là hiện tại cô còn không biết nguyên nhân, thế nhưng cô biết biện pháp tốt nhất để trấn an y đó là cùng sa vào với y.

Một chân tựa vào cửa, một chân trắng trẻo thon dài khác rỗ xuống bên người y, đầu ngón chân như căng cứng, càng có vẻ hoạt sắc sinh hương. Cả thân thể dán sát vào lồng ngực La Thần, thứ mềm mại của cô chạm vào vật cứng rắn của y, khiến cho tâm tình bất an xoắn xuýt của y dần bình thường trở lại.

La Thần cúi đầu, nhìn đôi mắt khép hờ ngập hơi nước của Vinh Tuệ Khanh, cái mũi nhỏ nhắn đang khẽ hô hấp, hai hàng lông mi cong như cánh nhạn, còn có đôi môi ửng hồng, trong cơn hoan ái, càng có vẻ quyến rũ hơn. Không cần cô than nhẹ thở gấp, cũng không cần cô quanh co chào đón, chỉ cần ôm cô vào trong lòng, độc chiếm vẻ diễm sắc vô song của cô, sẽ không có bất kì người đàn ông nào chống cự được loại cảm dỗ này. Cho dù là tu sĩ cấp cao cũng không cách nào chống cự.

Hơn nữa tu vi của cô càng cao, dường như dung mạo của cô lại càng xinh đẹp hơn.

Liệu phải chăng sẽ có một ngày, bọn họ cũng sẽ hữu duyên vô phận?

La Thần càng ôm cô chặt hơn nữa, đè ép cái ý niệm dưới đáy lòng khiến y sợ hãi lo âu này xuống.

Nàng là của ta, nàng chỉ có thể là của ta...

Không còn vẻ dịu dàng sẵn sốc trước kia, ngược lại mang theo một chút nhẫn tâm tàn phá, Vinh Tuệ Khanh đau đớn chịu đựng, môi dưới bị hàm răng nhỏ cắn đến rách da chảy máu.

Cuối cùng La Thần cũng phát hiện ra sự khác thường của Vinh Tuệ Khanh, động tác hơi chậm lại, cúi đầu hôn lên bờ môi bị cắn phá của cô, liếm sạch từng giọt máu kia.

Vinh Tuệ Khanh bị đè ở đầu ngọn sóng gió, như trôi nổi trên mặt biển, thân thể dần dà mềm nhũn.

La Thần nhìn chăm chăm mặt cô, thầm than thở, mỹ sắc khuynh quốc, hại người hại mình mà...

Đẹp như vậy, quyến rũ như vậy, bình thường nhiệt tình như lửa, lúc hoan ái lại mềm mại như nước.

Những gì tốt đẹp của cô cho tới bây giờ cũng chỉ có y biết được, tại sao cô phải có một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành như vậy chứ?

La Thần nhớ đến Vinh Tuệ Khanh từng nói về những chuyện mẹ của cô gặp phải, trong lòng càng nặng nề hơn.

Đối với đàn ông mà nói, muốn giữ được mỹ sắc của phụ nữ, không có thực lực mạnh mẽ là điều không thể nào.

Nhưng dù cho y tự tin rằng tu vi của mình có thể bảo vệ Vinh Tuệ Khanh không bị kẻ khác nhúng chàm. Thế nhưng xảy ra chuyện gì khác thì sao?

Tựa như chuyện của Phác Cung Doanh vậy, vốn dĩ không liên quan gì đến người khác. Hắn chỉ là vô tình gặp trúng Đồ Sơn Quý Họa đang tu luyện đuôi hồ ly mà thôi.

La Thần không sợ kẻ thù bên ngoài, chỉ sợ Vinh Tuệ Khanh. Nếu như cô nói một câu muốn từ bỏ, y hoàn toàn không có sức lực để chống cự.

Vinh Tuệ Khanh cảm nhận được sự biến hóa của La Thần, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán cho y, khẽ hỏi: “Như vậy có mệt không?”

La Thần lắc đầu.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng La Thần gầm lên một tiếng, bần tinh nguyên vào trong cơ thể cô, rồi mới thở hồng hộc rời khỏi người cô,

xoay người nằm xuống bên cạnh cô, nhắm mắt lại, hơi thở nặng nề vẫn còn vang lên bên tai Vinh Tuệ Khanh.

Trên người Vinh Tuệ Khanh toàn vết bầm xanh tím, không giống với bất kì lần hoan ái nào trước đây.

Lần này càng kịch liệt hơn, cũng càng dài đằng đẳng hơn.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ vận chuyển linh lực, tự chữa vết thương trên người.

Trong lúc bất tri bất giác, cô phát hiện linh lực bên trong đan điền của mình trở nên thâm hậu vô cùng, tựa như có thực thể.

Đây chính là dấu hiệu sắp Kết Đan rồi.

Vinh Tuệ Khanh cuối cùng cũng hơi vui mừng, quay đầu nhìn về phía La Thần còn đang nhắm mắt thở dốc nói: “Xem ra ta tấn cấp lại nhờ vào thân thể chàng rồi.”

Lần trước Vinh Tuệ Khanh vào Trúc Cơ chính là lần đầu bọn họ hoan ái.

La Thần không mở mắt, lặng lẽ thả thần thức ra, dò xét trên người Vinh Tuệ Khanh một lượt.

Phát hiện linh khí trong đan điền của cô đậm đặc đến độ sắp kết thành trạng thái thực thể, La Thần giật mình, vội vã ngồi dậy nói: “Xem ra nàng sắp Kết Đan rồi, ta gọi bè nổi tìm một chỗ dừng lại, để nàng thử trùng kích Kết Đan.”

Vinh Tuệ Khanh khoác áo lên người, ngồi co người ở chân giường, mái tóc đen dài, lặng lẽ nhìn La Thần, dù cho chẳng nói gì cũng đã có vẻ quyến rũ chí mạng.

La Thần nuốt nước miếng, xoay người khàn giọng nói: “Nàng mau mặc quần áo vào, ta ra ngoài.” Rồi chạy trốn chết ra khỏi phòng.

Vinh Tuệ Khanh thở dài, chậm rãi ung dung mặc quần áo, bày bố Hộ Linh Đáng Sát Trận trong phòng, chuẩn bị sẵn sàng cho mình Kết Đan.

Kết Đan không như Trúc Cơ, nhất định sẽ có kiếp vân và kiếp lôi.

La Thần trở về phòng giúp cô gia cố linh lực, khoanh chân ngồi ở chỗ không xa, lẳng lặng chờ Vinh Tuệ Khanh Kết Đan.

Vinh Tuệ Khanh thấy La Thần trở về, phấn chấn tâm thần, bắt đầu tập trung tinh thần, một bên rút linh khí trong rễ Hồ Lô ra, một bên vận chuyển Húc Nhật Quyết, nhanh chóng luyện hóa Đế Lưu Tương, ý đồ ở giữa hai tầng bảo vệ, một lần liền Kết Đan thành công.

Một khi Kết Đan thành công, cô sẽ từ tu sĩ cấp thấp bước vào ngưỡng cửa tu sĩ cấp cao.

Linh khí trong đan điền cũng đang điên cuồng xoay chuyển, từng chút từng chút đè ép lên một điểm, sau đó tập kết hội tụ tại điểm kia, dần dần khiến điểm kia trở nên sâu hơn.

Kim Đan chính là dựa trên cơ sở này mà luyện thành.

Bè nổi ở trên biển Trầm Tinh, kiếp vân dần dà cuộn cuộn kéo đến, từng trận tiếng sấm đì đùng nhanh chóng tụ tập trên lầu thuyền bè nổi.

Kim Đan bên trong đan điền của Vinh Tuệ Khanh đã tiến đến thời khắc thành hình.

Tiếng sấm trên bầu trời thật ra cũng không khiến người sợ hãi, cường độ âm thanh cũng không lớn, kiếp vân phiêu phiêu đặng đặng, hết tụ lại tán.

La Thần thấy tình hình này, trong lòng liền biết không ổn.

Lúc này đây Vinh Tuệ Khanh Kết Đan chưa chắc sẽ thành công.

Quả nhiên không bao lâu sau, Vinh Tuệ Khanh đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa đột nhiên phun một ngụm máu tươi ra, hôn mê bất tỉnh.

Kiếp vân trên bầu trời tất nhiên tản đi, kiếp lô cũng âm âm rời xa.

Tựa như tất cả mọi người đang mong chờ một cơn mưa xối xả, kết quả lại chỉ vương vãi vài giọt mưa nhỏ khiến người ta thất vọng

La Thần vội vàng nâng Vinh Tuệ Khanh dậy, dò xét thương thế của cô.

Cũng còn may, chỉ là Kim Đan mới vừa ngưng tụ trong đan điền đã tiêu tán, cũng không có thương tích gì lớn. Cô thổ huyết là vì sức mạnh do Kim Đan tiêu tán tạo thành, không xem là trở ngại lớn gì.

Khăng Khăng, Xích Báo, Lang Thất, A Nga, Linh Vũ và Đồ Sơn Quỹ Họa cùng nhau vọt vào, khẩn trương hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Bọn họ cũng đều biết Vinh Tuệ Khanh đang Kết Đan, nhưng mà kiếp vân tản ra, kiếp lô đi xa, bên này lại truyền tới sóng linh lực không ổn định, nhất định là Vinh Tuệ Khanh đã xảy ra chuyện.

La Thần nâng Vinh Tuệ Khanh vào khuỷu tay, nhàn nhạt lắc đầu nói: “Không có việc gì, Kết Đan thất bại mà thôi.”

“À.” Tất cả thở dài một hơi.

Kết Đan thất bại là chuyện thường xảy ra.

Kết Đan mà thành công trong một lần thì chính là phượng mao lân giác*. Hơn nữa nói gì đi chăng nữa, thất bại thêm mấy lần, đối với quá

trình tu luyện về sau càng có lợi hơn.

* Ý chỉ vô cùng hiểm hoi.

Toàn bộ đều thuận buồm xuôi gió, lại chưa hẳn là chuyện tốt.

La Thần bế Vinh Tuệ Khanh đặt lên giường, đút một viên đan dược Vinh Tuệ Khanh đã chuẩn bị từ trước vào miệng cô, sau đó rót linh lực vào, giúp cô luyện hóa đan dược.

Trong lúc vội vàng, ma khí của La Thần che giấu không được tốt lắm.

Đồ Sơn Quỹ Họa nhận thấy sự khác thường của La Thần, yên lặng quan sát kỹ y hồi lâu.

La Thần xử lý xong thương thế của Vinh Tuệ Khanh mới cảm nhận được ánh mắt cảnh giác của Đồ Sơn Quỹ Họa.

“Các người ra ngoài trước đi.” La Thần đuổi Khăng Khăng, Xích Báo, Lang Thất, Linh Vũ và A Nga ra ngoài, chỉ để lại Đồ Sơn Quỹ Họa trong phòng.

Đồ Sơn Quỹ Họa đi tới Vinh Tuệ Khanh bên giường, trong tay cầm Si Long Tiên, nhìn La Thần nói: “Người nhiễm phải ma khí từ bao giờ?” Nàng cho rằng La Thần chỉ bị ma khí xâm nhiễm mà thôi.

Suy nghĩ của La Thần thay đổi thật nhanh, vẫn suy tính không nói sự thật cho nàng ta. Tu vi của y cao hơn Đồ Sơn Quỹ Họa quá nhiều, nếu như muốn giấu giếm, đối phương cũng không thể dò xét ra.

“Trước đây ở Âm Tê một thời gian, thế nên dính chút ma khí.” La Thần nhàn nhạt nói, mở rộng thần thức, để cho Đồ Sơn Quỹ Họa tra xét.

Đồ Sơn Quỹ Họa lo lắng, quả nhiên tra xét một phen rồi mới yên tâm gật đầu: “Cũng may, người còn cứu được. Nếu như bị ma khí xâm nhiễm

quá mức, ta sẽ không yên tâm để người và Tuệ Khanh ở chung với nhau.”

“Cô sẽ làm gì?”

Si Long Tiên trong tay Đồ Sơn Quỹ Họa vung lên: “Đương nhiên là diệt trừ người.”

“Nếu Tuệ Khanh không đồng ý để cô diệt trừ ta thì sao?” La Thần chắp tay sau lưng, đứng trước mặt Đồ Sơn Quỹ Họa, dáng vẻ không sợ hãi chút nào.

Đồ Sơn Quỹ Họa ghen lời, qua hồi lâu mới nói: “Ta sẽ thuyết phục nàng ấy.”

Lại còn muốn trưng cầu ý kiến của Vinh Tuệ Khanh, chứng tỏ Đồ Sơn Quỹ Họa cũng không phải là một kẻ không hiểu tình người.

La Thần hòa nhã nói: “Tuệ Khanh có bằng hữu như cô quả là phúc khí của nàng.” Sau đó lại chuyển đề tài câu chuyện: “Có điều, về sau cô sẽ là Vương của yêu tu, phải nhớ rằng nhất cử nhất động của cô đều sẽ có ý nghĩa đặc biệt, cũng không thể lỗ mãng như vậy được.”

Ngữ điệu trong lời nói tựa như bản thân y chính là một vị Vương giả, đang đứng ở địa vị tương đương với Đồ Sơn Quỹ Họa mà nói.

Đồ Sơn Quỹ Họa nghe mà sửng sốt, đã vậy còn lên tiếng ứng lời.

Đợi nàng ngơ ngác rời khỏi phòng xong, mới nhớ ra giọng điệu của La Thần ban nãy tựa hồ rất kỳ quái, có điều chuyện đã xảy ra rồi, nàng cũng không muốn trở lại nữa, bèn ngồi đả tọa trong phòng mình, tính toán xem khi nào rời khỏi thuyền để đi núi Đại Hoang.

Núi Đại Hoang cũng không ở trong trần thế. Đương nhiên vương tộc của tộc Cửu Vĩ Hồ biết đường đi đến núi Đại Hoang, có điều cũng phải chờ

được cơ hội, núi Đại Hoang mỗi một ngàn năm mới mở ra một lần, khi ấy mới có thể tiến vào.

Đồ Sơn Quý Họa bấm ngón tay nhẩm tính, sang năm hắc đã là thời gian núi Đại Hoang mở ra. Cũng tốt, nàng có thể trở về thành Hồ Lô bàn giao mọi việc rõ ràng, sau đó có thể yên tâm đi núi Đại Hoang rồi.

Trong phòng của Vinh Tuệ Khanh và La Thần, sau khi Đồ Sơn Quý Họa đi rồi, La Thần liền ngồi dựa vào đầu giường, cúi đầu nhìn dáng vẻ Vinh Tuệ Khanh say ngủ đến xuất thần.

Vinh Tuệ Khanh tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy La Thần yên lặng nhìn mình chăm chú.

“Ta vẫn chưa Kết Đan?” Vinh Tuệ Khanh ngồi dậy, cảm nhận đan điền của mình một hồi, trong giọng nói mang theo nỗi thất vọng vô cùng.

La Thần đỡ cô ngồi dựa vào người mình, ấm áp nói khẽ bên tai cô: “Không sao cả, lần này không thành, vẫn còn lần khác.”

Vinh Tuệ Khanh ừm một tiếng, nhắm hai mắt lại, hồi tưởng tình hình lúc mình Kết Đan ban nãy.

Cô nhớ rõ lúc linh khí ngưng tụ đọng lại đến một mức nhất định, trong cơ thể của cô tựa hồ sinh ra một phản lực, hoàn toàn đánh tan luồng linh lực đang hình thành Kim Đan, khiến cho Kim Đan mới vừa ngưng kết thành hình của mình chỉ trong chớp mắt đã tan vỡ.

Thân thể của cô cũng vì Kim Đan tan vỡ mà phản phệ đến thổ huyết bất tỉnh.

“Thần thúc, ta cảm thấy cơ thể của ta có chút vấn đề.” Vinh Tuệ Khanh mở mắt ra, quay đầu qua, tựa trước ngực La Thần khẽ nói chuyện.

La Thần cúi đầu, đặt lỗ tai cạnh gò má của cô: “Nàng nói cái gì?”

“Ta nói, ta cảm thấy thân thể của ta có chút vấn đề.” Vinh Tuệ Khanh nói lại một lần, nói xong lại cảm thấy có hơi kỳ lạ, rất ngại ngùng.

La Thần cũng hiểu nhầm, duỗi một tay tới, khẽ nhéo bộ ngực cao ngất của cô: “... Là có vấn đề, có vấn đề thật lớn.”

Vinh Tuệ Khanh lúng túng hơn nữa, đưa tay đẩy tay La Thần ra, sẵn giọng: “Người ta nói chuyện nghiêm túc với chàng, chàng đừng có nghĩ lung tung có được không hả?”

La Thần “À” một tiếng, sờ mũi một cái: “Vậy nàng chỉ phương diện nào?”

Vinh Tuệ Khanh ho khan một tiếng, nói lại tình trạng lúc Kim Đan của mình tan rã.

La Thần cũng nghiêm túc: “Để ta xem xem.” Một tay giữ Vinh Tuệ Khanh lại, để cô ngồi dạng chân trên đùi mình, một tay phủ lên đan điền của cô, nhắm mắt lại, cảm nhận đan điền và tiềm thức của cô.

Linh lực của La Thần vận chuyển một vòng lớn trong cơ thể của Vinh Tuệ Khanh, ban đầu cũng không phát hiện được điểm khác lạ nào.

Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi, cả người đều buông lỏng.

Đúng lúc này, dường như vì Vinh Tuệ Khanh buông lỏng cảnh giác, thế nên ngay cả luồng hơi thở ẩn núp trong cơ thể cô cũng buông lỏng, bất tri bất giác lộ ra sơ hở.

Thần thức của La Thần vừa muốn lui ra khỏi cơ thể của Vinh Tuệ Khanh, liền cảm nhận được luồng hơi thở kia ẩn giấu vô cùng sâu, khác biệt hoàn toàn với linh lực của Vinh Tuệ Khanh.

Thoạt nhìn qua, luồng hơi thở kia không khác gì linh lực bình thường, bởi vì mặt ngoài đã bị ẩn giấu đi.

Nhưng tỉ mỉ cảm nhận thì có thể nhận ra luồng hơi thở kia và linh lực của Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn là hai thái cực khác nhau, hơn nữa còn có tác dụng áp chế tu vi của cô.

Trước đây tu vi của cô quá cạn, hơi thở này chưa từng xuất hiện.

Bây giờ Kết Đan, nó mới hiện ra lần đầu tiên.

Nếu như La Thần không đoán sai, về sau mỗi khi Vinh Tuệ Khanh muốn tấn cấp, luồng hơi thở này đều sẽ xuất hiện, hấp thu bớt tu vi của Vinh Tuệ Khanh, giống như ký sinh trùng vậy, dựa vào ký chủ mà sinh tồn. Ký chủ càng mạnh, tu vi nó hấp thụ được càng lớn, tu vi của nó cũng sẽ tăng mạnh.

Hơn nữa, trong luồng hơi thở này có sinh cơ, nói không chừng sau khi hấp thụ đủ tu vi, nó sẽ sinh ra thần trí, thay thế luôn Vinh Tuệ Khanh.

La Thần nhú mày.

Người nào lại ác độc như vậy, gieo xuống một ký sinh thể như vậy trên người Vinh Tuệ Khanh.

La Thần suy nghĩ một lát, quyết định nhẫn tâm, đưa một luồng ma khí vào.

Luồng hơi thở kia bấy giờ mới phát giác ra, liền co đầu rút cổ trở về một chỗ ẩn nấp không người tìm ra.

Có điều thân phận La Thần là kẻ đứng đầu Ma giới, ma khí thâm hậu đến cỡ nào, luồng hơi thở kia tuy chạy trốn thật nhanh, nhưng vẫn không tránh được bị ma khí của La Thần bắt lại một tia.

La Thần dùng ma khí bao vây luồng hơi thở kia, sau khi cẩn thận phân biệt, sắc mặt không khỏi âm trầm xuống.

Nếu như y không nhìn nhầm, hóa ra luồng hơi thở này đã có sau khi Vinh Tuệ Khanh ra đời không lâu, tuổi tác chênh lệch với tuổi tác của cô chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà thôi.

Nói cách khác, sau khi Vinh Tuệ Khanh được sinh ra không bao lâu, thì đã có kẻ gieo ký sinh thể vào người cô.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 320: Diệt Trừ Kẻ Đối Lập

 Cho dù xuất thân của Vinh Tuệ Khanh thật sự chỉ là một cô nương thôn quê, mẹ của cô cũng chỉ là trùng hợp có được một khuôn mặt đẹp đến kinh người như vậy, thế nhưng làm sao giải thích được cô vừa chào đời không lâu, đã có người gieo một luồng hơi thở dạng ký sinh thể vào trong cơ thể cô?

Luồng hơi thở này rất linh hoạt, tiến có thể công, lùi có thể thủ.

Nếu như Vinh Tuệ Khanh cả đời không tu hành, luồng hơi thở kia có thể sẽ vẫn ẩn nấp, đợi khi thọ nguyên của cô kết thúc, luồng hơi thở kia có thể sẽ bỏ trốn, trở về giữa đất trời.

Nếu như Vinh Tuệ Khanh bước trên con đường tu hành, thì mỗi một lần cô tấn cấp, luồng hơi thở này đều sẽ xuất hiện hấp thu tu vi và linh lực của cô.

Dần dà, rất có khả năng nó sẽ tạo ra được một luồng thần thức của riêng mình, đoạt xá Vinh Tuệ Khanh.

Hơn nữa kiểu đoạt xá này là diễn ra trong im lặng, ai cũng không thể phát hiện được.

Bởi vì luồng hơi thở này đã ở trong cơ thể Vinh Tuệ Khanh từ khi cô sinh ra chưa bao lâu, biết rõ mọi chuyện về cô như lòng bàn tay.

Cho dù thân phận kẻ đứng đầu Ma giới của La Thần cũng không thoát khỏi sự rình mò của luồng hơi thở này.

Nghĩ đến những cử chỉ thân mật của mình và Vinh Tuệ Khanh cũng bị luồng hơi thở này rình mò toàn bộ, La Thần cảm nhận được sự chán ghét sâu sắc.

Nếu không phải bây giờ Vinh Tuệ Khanh đang Kết Đan, bản thân y lại đang ở bên cạnh cô, vậy e rằng chuyện này mãi mãi cũng không bị phát hiện, thậm chí đến cái ngày mà Vinh Tuệ Khanh thật sự bị đoạt xá, bản thân y cũng chưa chắc có thể phát hiện trong thời gian ngắn được.

Mà đến khi ấy, dù cho y phát hiện được thì cũng đã muộn rồi.

Lúc đoạt xá, thông thường thần thức sẽ thôn phệ linh hồn bị đoạt xá trước, không thôn phệ được, cũng sẽ đuổi ra khỏi thân thể.

La Thần ôm lấy Vinh Tuệ Khanh, bỗng nhiên nhận ra nỗi sợ vừa rồi chợt ập đến là cái gì.

Là y đang sợ hãi bỗng nhiên cô sẽ biến thành một người khác sao?! Tựa như Đồ Sơn Quý Họa trước mặt Phác Cung Doanh vậy...

La Thần ôm Vinh Tuệ Khanh: “Có, có vấn đề lớn. Ta hỏi nàng, nàng phải nói toàn bộ về thân thể của nàng cho ta biết. Không phải chuyện nàng ở núi Lạc Thần lúc nhỏ, mà là toàn bộ những chuyện nàng biết về nhà của mình. Nói thật, ta không tin toàn bộ người nhà các nàng đều sinh ra và lớn lên ở núi Lạc Thần kia.”

“Cái này cùng thân thể của ta thì có quan hệ gì?” Vinh Tuệ Khanh nghi ngờ hỏi.

La Thần dừng một chút, cuối cùng nói cho Vinh Tuệ Khanh biết những gì mình dò xét ra.

Vinh Tuệ Khanh lập tức giận đến mặt đỏ bừng, sau đó lại trở nên trắng bệch.

“Có thứ như vậy ở trong thân thể của ta, nghĩ lại thôi cũng thấy buồn nôn.” Vinh Tuệ Khanh vô cùng ghét bỏ mà trừng mắt nhìn thân thể của mình, mặc dù không biết ký sinh thể này ẩn náu ở đâu, nhưng cô biết nó đang ở trong cơ thể của cô, chỉ một điểm này thôi cũng đã đủ khiến cô muốn nôn mửa.

La Thần cũng cảm giác giống vậy, chẳng qua y không nói gì nhiều, miễn cho Vinh Tuệ Khanh vì quá ghét bỏ thân thể của chính mình mà làm ra việc ngu ngốc như tự hại mình.

Vinh Tuệ Khanh bèn nói lại chuyện nhà mình một lần nữa, lần này, cô không chỉ nói về việc tương mạo của mẹ bị che giấu, còn có chuyện ông nội của cô, đồng thời nói cả chuyện liên quan đến đỉnh cấp tông môn của Pháp gia mà cô nhìn thấy trên Phù Đảo. Nói cho La Thần, cô hoài nghi ông nội của mình là hậu duệ của tu sĩ cấp cao của Pháp gia, hơn nữa về sau lại đi thần điện Quang Minh đảm nhận chức vụ quan trọng.

“Chức vụ quan trọng của thần điện Quang Minh?!” La Thần hít vào một ngụm khí lạnh: “Ông nội của nàng có địa vị lớn như vậy ư?” Nói xong lại gật đầu cười nói: “Chẳng trách nàng tinh thông trận pháp. Nếu như ta đoán không sai, ông nội của nàng chắc hẳn là đảm nhiệm chức vụ trận pháp chi đạo ở thần điện Quang Minh. Thế nên nàng mới có những bảo vật này.” Y chỉ chuyện Vinh Tuệ Khanh tinh thông dịch truyện*, còn có ba mảnh mai rùa mà cô dùng để bói toán.

* Dịch truyện: còn được gọi là Thập Dực (mười cái cánh), do Khổng Tử đã viết vào thời Chiến Quốc để chú giải Kinh Dịch. Dịch truyện cùng với Kinh Dịch hợp thành Chu Dịch.

Vinh Tuệ Khanh gấp gấp nói: “Được rồi, ta đã nói tất cả về gia thế của ta rồi, chàng vẫn chưa nói những chuyện này có liên quan gì đến luồng hơi thở trong thân thể ta đâu đấy?”

La Thần thu nụ cười lại, thấp giọng nói: “Ta hoài nghi, sau khi nàng ra đời không bao lâu thì đã bị người gieo luồng hơi thở này vào, quả thật là vô cùng bí ẩn. Hơn nữa luồng hơi thở này có thể cùng nàng trưởng thành, hoàn toàn không bị ngoại giới phát hiện.”

Vinh Tuệ Khanh cũng hít vào một ngụm khí lạnh: “Lúc ta mới ra đời chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ nhỏ, không gây thù chuốc oán với ai cả, vì sao phải làm ra loại chuyện này với ta?”

“Nếu không nhắm vào nàng, vậy thì có thể là nhắm vào ông nội của nàng, hoặc là cha mẹ của nàng.” La Thần tỉnh táo phân tích: “Nàng nghĩ xem, mẹ của nàng mỹ mạo như vậy, không thể nào là do gia đình bình thường nuôi thành. Ông nội của nàng tám chín phần là hậu duệ của đỉnh cấp tông môn Pháp gia rồi, cũng là nhân vật quan trọng của thần điện Quang Minh. Mà thân phận của cha nàng thì càng thần bí hơn cả.”

“Cha ta có gì thần bí?” Vinh Tuệ Khanh hồ nghi hỏi: “Ông ấy chẳng qua chỉ là một người đàn ông bình thường sống trên núi. Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng thấy ông ấy có bất kì điểm xuất chúng nào. Không giống mẹ ta, nói cho cùng thì chỉ cần thấy qua dung mạo của bà, liền biết bà không phải là người bình thường. Thế nhưng cha của ta, cho dù thế nào ta cũng không nghĩ ra được...”

La Thần đứng lên, đi đến ngồi xuống bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, nghiêng đầu nhìn sườn mặt hoàn mỹ của cô, nhàn nhạt nói: “Ông ta có thể là con trai của ông nội nàng, cưới mẹ nàng làm vợ, thậm chí có thể đẻ ra được đứa con gái như nàng, đã đủ để chứng minh sự bất phàm của ông ta.”

Vinh Tuệ Khanh nghe xong vừa buồn cười, lại cảm thấy kinh hồn táng đảm.

“Cha ta thật sự lợi hại vậy sao?” Vinh Tuệ Khanh nhíu mày, rồi lắc đầu: “Không đúng. Nếu như bọn họ quả thật lợi hại như vậy, vì sao bọn họ

không hề có tu vi?” Thấy La Thần mở miệng muốn nói gì đó, Vinh Tuệ Khanh vội cắt ngang lời y: “Đừng nói bọn họ là tộc Cửu Vĩ Hồ, đang tu luyện đuôi hồ ly giống Vương nữ Đồ Sơn. Ta biết bọn họ không phải là yêu tu, bọn họ là người bình thường, không phải tu sĩ.”

La Thần quay mặt đi chỗ khác, nhìn phía trước, thản nhiên nói: “... Không có tu vi, vậy còn có một khả năng, chính là tu vi của bọn họ bị phế.”

Vinh Tuệ Khanh tức giận mà siết chặt nắm tay: “Bị phế?! Vì sao? Ai có thể ác độc như vậy?!”

“Thần điện Quang Minh. Ta có một dự cảm, những chuyện này đều có quan hệ với thần điện Quang Minh.”

“Chàng nói, là thần điện Quang Minh làm sao?!” Vinh Tuệ Khanh tức giận hỏi: “Việc này thật quá độc ác mà. Ta không tin người nhà của ta phạm vào lỗi lầm tày trời. Dựa theo tính cách và cách làm người của bọn họ, bọn họ nhất quyết sẽ không làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì.”

“Không được, nhất định ta phải nhanh chóng loại trừ luồng hơi thở trong thân thể, sau đó đi thần điện Quang Minh.” Vinh Tuệ Khanh quyết định, vội vàng nói.

“Nàng đừng vội. Hiện giờ chúng ta đã biết có thứ này, muốn loại trừ nó cũng không phải là chuyện không thể nào.” La Thần suy nghĩ một lúc, đưa ngón tay ra, viết ra vài chữ giữa không trung.

Chữ viết phát sáng tiêu tán trước mắt Vinh Tuệ Khanh, Vinh Tuệ Khanh nhìn hồi lâu rồi mới nhắm mắt lại, tu luyện dựa theo biện pháp La Thần vừa viết ra.

Thứ La Thần viết ra cho cô là một môn công pháp của Ma giới, chuyên dùng để tẩy sạch thứ đối lập với bản thân, đặc biệt là ký sinh thể trong cơ thể của Ma tộc.

Đối với người trong Ma tộc mà nói, bọn họ tu luyện là bắt đầu từ luyện thể, cũng bởi vì thân thể của bọn họ rất dễ dàng thu hút các sinh linh ký sinh hoặc cộng sinh.

Thân thể như vậy không thể tu thành đại đạo.

Thế nên đại bộ phận Ma tộc đều tu luyện môn công pháp tẩy sạch thứ đối lập với bản thân này.

Chỉ là Vinh Tuệ Khanh không phải Ma tộc, La Thần không biết môn công pháp này có quá mạnh mẽ, khiến cho thân thể của cô không chịu nổi hay không.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh ngồi khoanh chân trên giường, đã tọa hơn một tháng, trong quá trình đó cũng không có chuyện gì không ổn gì xảy ra.

La Thần tỉnh ngộ ra.

Bởi vì Vinh Tuệ Khanh vẫn tu luyện Húc Nhật Quyết của yêu tu Mảo gia, kỳ thực đã luyện thể rồi, thế nên thân thể của cô vẫn có thể chịu đựng môn công pháp tẩy rửa này.

Đồ Sơn Quý Họa giữa đường từ biệt, nói nàng phải về thành Hồ Lô, cùng người nhà bàn giao mọi việc, sang năm đi núi Đại Hoang chuẩn bị Kết Anh.

La Thần biết Vinh Tuệ Khanh cũng muốn đi núi Đại Hoang, bèn thay cô hỏi Đồ Sơn Quý Họa, có thể mang cô cùng đi hay không.

Đồ Sơn Quý Họa lại rất thẳng thắn nói, chỉ cần núi Đại Hoang để cho Vinh Tuệ Khanh tiến vào, nàng ấy mang cô theo cũng không vấn đề gì.

La Thần rất kinh ngạc. Thì ra núi Đại Hoang còn có thể tự chọn người sao?!

“Nếu thần kỳ như vậy, ta cũng muốn đi thử vận may một chút.” La Thần cười nói. Có thể đi vào hay không cũng không phải do Đồ Sơn Quỷ Họa định đoạt, La Thần cũng sẽ không lo lắng thiếu nhân tình của Đồ Sơn Quỷ Họa.

“Được. Đến lúc đó làm sao ta tìm được các người?” Đồ Sơn Quỷ Họa hỏi.

La Thần đưa cho Đồ Sơn Quỷ Họa một lá bùa định vị: “Đến lúc đó cô bóp nát lá bùa này, bọn ta sẽ biết cô đang ở đâu, rồi đến tìm cô.”

Đồ Sơn Quỷ Họa cất lá bùa xong, tò mò hỏi thêm một câu: “Vậy các người vẫn tiếp tục phiêu lưu trên biển à?”

La Thần cười không nói.

Đồ Sơn Quỷ Họa cũng không hỏi lại, mang theo Linh Vũ và tám nam hộ vệ của nàng ta cáo từ.

Trên bè nổi chỉ còn lại đám người của Vinh Tuệ Khanh.

La Thần lại lẳng lặng đợi thêm một tháng nữa, bè nổi mới tìm được một hòn đảo nhỏ trên biển.

Trước đây có người nói nơi này tồn tại động phủ của đại tu sĩ thời thượng cổ, linh khí vẫn rất sung mãn.

La Thần lo lắng xảy ra chuyện giống lần trước, cẩn thận xuống thăm dò một lượt, phát hiện đúng là không có dấu tích người ở, chỉ có một ít động vật nhờ linh khí tác động mà sắp khai linh trí sống trên đảo.

Vinh Tuệ Khanh còn đang tu luyện, La Thần đưa cô xuống đảo.

Động phủ của đại tu sĩ kia hình như đã từng có người tìm đến, đồ vật bên trong gần như bị quét sạch, chỉ là linh mạch dưới đất vẫn còn đấy, linh

khí vẫn tràn đầy.

Linh mạch và linh khoáng không giống nhau.

Tu sĩ có tu vi lớn mạnh có thể lấy cả một linh khoáng đi.

Ví như lúc khai quật được mỏ quặng ngũ hành linh thạch của Đông Đại Lục, thần điện Quang Minh liền phái Thánh tử đến, lấy toàn bộ mỏ quặng đi.

Mà linh mạch thì không thể nào lấy đi được. Bởi vì linh mạch và môi trường nơi ấy là chung một nhịp thở, một khi lấy ra, liền lập tức tan thành mây khói.

Chỉ là linh mạch nơi này sung túc đến vậy, thế nhưng tu sĩ đến nơi này lại không hề lưu lại tu luyện, đủ để chứng minh tu sĩ kia không chỉ là đại tu sĩ bình thường. Bọn họ có môi trường tu luyện lớn mạnh hơn nơi đây rất nhiều. Thế nên bọn họ chú ý mắt chỗ này, chỉ lấy bảo bối trong động phủ đi, những thứ khác đều không để vào mắt.

Lúc Vinh Tuệ Khanh mở mắt ra là cô đã ngồi trong động phủ của đại tu sĩ thời thượng cổ.

Đã quen trông thành phố trên biển, Vinh Tuệ Khanh thật đúng là không quen với cảm giác đứng trên đất bằng này.

Cô đứng lên, đi lại nhìn ngắm xung quanh.

La Thần ngồi ngay ngắn trên bờ đoàn ở một góc động phủ, nhìn Vinh Tuệ Khanh ôn tồn hỏi: “Nàng khá hơn chút nào không?”

Vinh Tuệ Khanh biết là y đang hỏi cô về kết quả tu luyện môn công pháp kia.

“Mới tu luyện một nửa, vừa mới tìm được vị trí của thứ kia.” Vinh Tuệ Khanh giận tái mặt đáp. Cô mới vừa học thì làm sao mà chặt đứt được liên hệ với cái thứ kia.

Đúng là không tra xét thì không biết, vừa tra xét thì mới biết được rằng, cái vật kia đã sớm vươn đến trong tiềm thức của Vinh Tuệ Khanh.

Tất cả mọi chuyện trong ký ức của Vinh Tuệ Khanh cũng đều không tránh được bị vật kia nhìn trộm.

La Thần gật đầu: “Tìm được là tốt rồi. Từ từ sẽ đến, không nên gấp. Môn công pháp này nàng có thể tự mình tu luyện đã là may mắn tột cùng. Nếu không, nàng phải chịu cực khổ cùng cực, thậm chí phải hao tổn phân nửa tu vi mới có thể dứt bỏ vật kia.”

Đương nhiên, La Thần cũng không nói gì, nếu đợi đến khi tu vi Vinh Tuệ Khanh tăng cao hơn rồi mới phát hiện sự tồn tại của thứ kia, đến lúc đó, dù có tổn thất phân nửa tu vi cũng không đủ. Nếu như khi đó cô đã Kết Đan, vậy toái đan là chuyện phải làm. Nếu đã Kết Anh, vậy thì càng thảm, trước phải toái anh, sau đó toái đan.

Nói tóm lại, là phải mất nửa cái mạng mới có thể diệt trừ thứ kia.

Nếu như luyện tiếc nửa cái mạng của mình thì cứ chờ mất nguyên cái mạng, bị nó đoạt xá đi!

Nói như vậy để biết, kẻ đã gieo thứ này vào thân thể đứa trẻ chỉ mới chào đời, quả là đủ ác độc mà.

Vinh Tuệ Khanh lú lờ, phân tích với La Thần: “Ta tu luyện một nửa công pháp thì có thể tìm được vị trí của nó, thêm một thời gian nữa thì có thể diệt trừ nó hoàn toàn rồi!”

“Hy vọng là vậy.”

...

Trải qua một thời gian dài trên đảo, mới đó mà đã nửa năm, Đồ Sơn Quỹ Họa truyền tin đến, nói sắp khởi hành đi núi Đại Hoang.

La Thần đánh thức Vinh Tuệ Khanh, hỏi cô tu luyện như thế nào rồi.

Vinh Tuệ Khanh cười khổ nói: “Chỉ có thể giam cầm luồng hơi thở kia, nhưng không cách nào diệt trừ.”

“Tại sao lại như vậy?” La Thần hết sức kinh ngạc. Người trong Ma giới tu luyện công pháp này, là để gột rửa thân thể, làm sao đến lượt Vinh Tuệ Khanh thì lại không có tác dụng nên có chứ?

“Ta cũng không rõ ràng lắm. Ta tu luyện đúng theo những gì chàng dạy ta. Nhưng đến một bước cuối cùng, lại chẳng thể nào lay chuyển được vị trí của thứ kia. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là chặt đứt xúc tu của nó đã vươn vào trong tiềm thức của ta, sau đó dùng công pháp kia bao vây nó lại, chờ sau này lại nghĩ biện pháp.” Vinh Tuệ Khanh cười khổ nói.

Cũng may là đã giam cầm nó lại một cách triệt để, giờ cô cũng không lo lắng thứ kia sẽ tiếp tục đánh cắp ký ức và tu vi của cô nữa.

La Thần gật đầu: “Ta muốn dò xét xem.”

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại, loại trừ lớp bảo vệ của mình, để La Thần dò xét.

Thần thức La Thần đi đến chỗ Vinh Tuệ Khanh chỉ dẫn, sau khi tỉ mỉ điều tra, xác nhận thứ kia quả thật đã bị giam giữ rồi, mới thở ra rồi rời khỏi tiềm thức của Vinh Tuệ Khanh.

“Vậy tạm thời cứ như vậy đi. Ta đoán chừng, phải đợi đến lần tấn cấp tiếp theo của nàng, mới có thể mượn cơ hội diệt trừ nó.” La Thần đáp, lại

nói: “Vương nữ Đồ Sơn đã sắp khởi hành đi núi Đại Hoang, chúng ta cùng đi chứ.”

Sau khi bàn giao mọi chuyện lại cho Khăng Khăng, Xích Báo, Lang Thất và A Nga, Vinh Tuệ Khanh và La Thần liền bước lên hành trình đến núi Đại Hoang.

Đồ Sơn Quý Họa thấy bóng dáng hai người bọn họ, cười vẫy tay, đi vào khe hở giữa hẻm núi sâu.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 321: Sách Cổ Bộ Ngạn*

 La Thần đưa cánh tay ôm hông Vinh Tuệ Khanh, nghiêng người giúp cô chặn gió lạnh dưới hẻm núi.

Trong tiếng âm âm vây quanh, Vinh Tuệ Khanh và La Thần đều nhìn thấy hẻm núi sâu đen thui dưới chân bỗng nhiên tách ra một khe nứt nhỏ, vô số tia sáng rực rỡ bắn ra từ trong ấy, xông thẳng đến chân trời.

Đồ Sơn Quỷ Họa đang rơi ở trước mặt bọn họ nhảy vào giữa khe nứt ấy.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần lập tức thả thần thức ra, thăm dò điều tra trong khe nứt một lượt.

Chỉ thấy ở bên trong là núi non trùng điệp, cây cỏ xanh mướt um tùm.

Trong đầu hai người đồng thời hiện lên một chữ: Núi Đại Hoang.

“Nhảy!” La Thần ôm chặt hông của Vinh Tuệ Khanh, Vinh Tuệ Khanh cũng ôm lấy La Thần, hai người cùng nhau gia tăng linh lực, nhanh chóng nhảy vào khe nứt dưới kia.

Khe nứt kia vốn có tầng tầng lớp lớp sương mù lượn quanh, tựa như một bức bình phong, nỗ lực tách khe nứt và ngoại giới ra khỏi nhau.

Nếu núi Đại Hoang không cho phép, bất luận kẻ nào tiếp xúc được tầng sương mù này sẽ bị bắn ngược trở lại.

Chỉ có người được núi Đại Hoang lựa chọn, chỉ có thể đi xuyên qua tầng sương mù kia, tiến vào núi Đại Hoang.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần là nhóm người may mắn kia.

Lúc đi qua lớp sương mù, hầu như không bị trở ngại chút nào, hai người thuận lợi nhảy vào khe nứt.

Phía trên khe nứt bỗng nhiên khép lại, những tia sáng rực rỡ cũng biến mất trong chớp mắt.

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy bầu trời xanh thẳm, mặc dù không có mặt trời, thế nhưng không chỗ nào là không có ánh sáng nhu hòa chiếu đến, trong không khí tựa hồ có mùi hương thơm ngát của ngọc lan, nguyên khí đất trời dồi dào đến mức khó tin.

Cúi đầu xuống, thấy được dãy núi trùng điệp dưới chân, san sát không thôi, kéo dài đến nơi vô cùng vô tận. Dương xỉ trên núi rậm rạp xanh tươi, cao đến tận trời xanh. Có một vài động vật sinh linh kỳ dị lười biếng rong chơi giữa dòng nước giữa các ngọn núi.

Đồ Sơn Quý Họa đứng ở chỗ cao nhất trên đỉnh núi vẫy tay với họ. Áo đỏ rực rỡ trên đỉnh núi, đứng giữa trời xanh mây trắng, vô cùng đẹp đẽ.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần nhanh chóng bay sang chỗ Đồ Sơn Quý Họa.

Từ trên cao hạ xuống, Đồ Sơn Quý Họa nghiêng đầu quan sát Vinh Tuệ Khanh và La Thần, cười khanh khách nói: “Thật không nhìn ra các người lại là người hữu duyên với núi Đại Hoang.”

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Bọn ta đều là người tốt, núi Đại Hoang sẽ không quá bắt bẻ đâu nhỉ?”

“Theo ta được biết, núi Đại Hoang cũng không phải là xem tốt xấu mà lựa chọn.” Đồ Sơn Quý Họa cười vui vẻ, tựa hồ Vinh Tuệ Khanh nói một chuyện cười hết sức hài hước.

Vinh Tuệ Khanh đỏ mặt, nhanh chóng chuyển đổi trọng tâm câu chuyện: “Ta thấy chỗ này sao lại kỳ quái như vậy? Trên trời hình như không có mặt trời, nhưng lại có ánh sáng tựa như ánh mặt trời. Còn có đại thụ bên kia, thoát nhìn cũng không giống cây cối, thế nhưng không nhỏ hơn đại thụ che trời chút nào.”

Đồ Sơn Quý Họa nhìn xung quanh, thông thả thở dài nói: “Tình trạng nơi này hoàn toàn không khác gì hàng tỉ năm trước.”

“Làm sao cô biết?” Vinh Tuệ Khanh líu lười: “Nói cứ như cô đã từng thấy chỗ này lúc hàng tỉ năm trước vậy.”

“Không phải cô muốn nhìn mấy bức tranh sao? Ta mang tới cho cô này.” Đồ Sơn Quý Họa nói, mở hai tay ra, trên tay xuất hiện mấy cuộn quyển trục sách cổ. Chất liệu của quyển trục cổ nhìn qua có vẻ là bằng da, nhưng tuyệt đối không phải là da dê hay các loại da thú thường dùng làm quyển trục mà bọn họ quen thuộc.

“Không cần kinh ngạc. Đây là da rồng của Long tộc.” Đồ Sơn Quý Họa nhàn nhạt nói, sau đó ngăn lại Vinh Tuệ Khanh đang muốn bật ra nhiều câu hỏi hơn nữa: “Đừng hỏi lão tổ tông của ta làm sao để có da rồng mà tạo thành những quyển trục cổ này, chính ta cũng không rõ lắm.”

Vinh Tuệ Khanh không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng, tiến đến bên cạnh Đồ Sơn Quý Họa, nhìn kĩ quyển trục cổ bằng da rồng trên tay nàng.

Bức tranh thứ nhất vẽ Thiên Đạo bị hư hỏng, chúng thần tranh đấu loạn lạc, Nhân giới gặp phải tai ương, chúng sinh gặp nạn, thảm không nổi nhìn.

Bức tranh thứ hai, vẽ một cô gái trẻ tuổi khoác áo bào, đứng trên núi Đại Hoang, dường như chính là đỉnh núi bọn họ đang đứng, lửa cháy bùng bùng ngay trước mặt, đang luyện chế đá ngũ sắc. Đây chính là Nữ Oa, đại thần lớn nhất chỉ sau Bàn Cổ.

Bức tranh thứ ba, vẽ Nữ Oa cầm đá ngũ sắc trong tay, lăng không bay lên, thi triển đại thần thông để vá trời. Xung quanh nàng, vô số dị thú yêu linh diện mạo dữ tợn, nhìn nàng và đá ngũ sắc trong tay nàng mà thèm thuồng nhõ dãi, lại bị bức tường mây rực rỡ ngăn cản, không đến gần được.

Bức tranh thứ tư, vô số ám linh từ bốn phương tám hướng bao vây xung quanh, công kích mãnh liệt Hoang Hỏa hết lần này đến lần khác, chỉ có huỷ diệt được Hoang Hỏa, chúng nó mới có thể đối phó với Nữ Oa. Một tay Nữ Oa cầm đá ngũ sắc vá trời, một tay cầm dải lụa mềm đánh trả, quyết tử với đám ám linh dị thú mưu đồ phá hoại không để nàng vá trời.

Bức tranh thứ năm, Nữ Oa đắc thắng, thuận lợi vá xong lỗ rách cuối cùng, vô số đóa hoa tung bay giữa trời đất, chim Phượng bay qua lại giữa không gian, nhanh chóng nhẹ nhàng, toàn trường náo nhiệt vui tươi, tựa hồ có thể khiến cho người xem tranh lạc vào cảnh giới kỳ lạ, nghe thấy tiếng ca tuyệt vời của chim Phượng.

Bức tranh thứ sáu, một nam một nữ quỳ một chân trước mặt Nữ Oa, tựa như đang nói gì. Nữ Oa nghiêng tai lắng nghe, mặt lộ nét cười hiền hòa. Một nam một nữ kia đưa lưng về phía bức tranh, không thấy rõ được tướng mạo của bọn họ.

Bức tranh thứ bảy, trong tranh bỗng dưng tối đen, trên bầu trời mây đen rợp trời, hoàn toàn không nhìn thấy được tình hình trên trời. Giữa mây đen dày đặc, một khe nứt lúc ẩn lúc hiện. Trong khe nứt, sấm chớp rền vang, thỉnh thoảng có trận gió lớn thổi ra ngoài. Mà trước mặt Nữ Oa chỉ có một cô gái, còn người đàn ông kia không biết tung tích thế nào. Hai người đứng đối diện nhau, cô gái đưa lưng về phía bức tranh vươn tay, đẩy

về phía Nữ Oa. Nữ Oa nhanh chóng lui về phía sau, bay về chỗ khe nứt kia...

Trọn vẹn bảy bức tranh này đã bày ra một truyền thuyết Nữ Oa vá trời hoàn toàn khác với truyền thuyết của Nhân giới.

Vinh Tuệ Khanh không nhin được mà lấy cả bảy bức tranh trong tay Đồ Sơn Quĩ Họa sang, lật qua lật lại xem, cuối cùng Vinh Tuệ Khanh nhìn một nam một nữ quỳ một gối trong bức tranh thứ sáu, hỏi Đồ Sơn Quĩ Họa: “Những thứ này thật sự là lão tổ tông của cô tận mắt nhìn thấy sao?”

Đồ Sơn nghiêm túc gật đầu: “Đúng là lão tổ tông tận mắt nhìn thấy. Vì để phòng ngừa ký ức của mình hỗn loạn, ông ấy đã cố ý đi tìm Bệ Ngạn, cầu xin nó cho một mảnh da, in những hình ảnh trong ký ức của mình ra.”

“Bệ Ngạn?”

“Đúng vậy, Bệ Ngạn là con thứ bảy của Thần Long Thượng cổ, dáng vẻ của nó giống hổ, thích nghị luận nhất, trời sinh có thể phân biệt rõ ràng giữa lời nói dối và nói thật, hơn nữa hay giúp đỡ người khác, bênh vực lẽ phải, có thể phân rõ đúng sai, phán quyết theo lẽ công bằng. Dùng da Bệ Ngạn làm thành quyển trục, sẽ không thể chứa đựng những gì dối trá.” Đồ Sơn Quĩ Họa không chút hoang mang mà nói, cầm những quyển trục cổ bằng da rồng cất lại.

Thì ra da rồng này là da của Bệ Ngạn.

Vinh Tuệ Khanh trầm nghĩ.

Nếu như bảy bức tranh này đều là thật, như vậy lời đồn đãi ở Nhân giới chính là giả.

“... Lúc đó lão tổ tông của cô tận mắt nhìn thấy tại đây, thế nên mới có bảy bức tranh này. Vậy lời đồn ở Nhân giới, là do ai truyền ra?” Vinh Tuệ

Khanh chỉ ra điểm nghi vấn này.

“Từ trước đến giờ núi Đại Hoang đều không nằm ở trần thế, người bình thường không thể vào được. Chỉ có tu sĩ, yêu thú hoặc yêu tu, yêu linh được núi Đại Hoang lựa chọn mới có thể bước vào.” Đồ Sơn Quỷ Họa bình tĩnh phân tích: “Mà bản thân núi Đại Hoang có quan hệ mật thiết với Nữ Oa. Nói cách khác, lựa chọn của núi Đại Hoang chính là lựa chọn của Nữ Oa. Nếu như núi Đại Hoang hoàn toàn nghe lệnh của Nữ Oa, như vậy dĩ nhiên yêu linh tấn công Nữ Oa đang vá trời là từ nơi nào mà đến? Mà sau đó cô gái kia đánh một đòn chí mạng về phía Nữ Oa lại làm thế nào mà vào được? Đây đều là những điểm đáng ngờ.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Những thứ này hẳn đều liên quan đến vấn đề ta nói ban nãy. Nói cách khác, kẻ có thể tiến vào để tấn công Nữ Oa, sau đó lại tung tin đồn ở Nhân giới về Nữ Oa, là người một phe, hoặc có thể, là cùng một người.”

“Lão tổ tông của cô có thấy rõ dáng vẻ của cô gái trên bức tranh cuối cùng này không? Cô gái này với cô gái trên bức tranh thứ sáu có phải là cùng một người không?” Vinh Tuệ Khanh hỏi kĩ. Tuy là dựa theo trình tự của mấy bức tranh này, có vẻ như cô gái trên bức thứ sáu và bức thứ bảy cùng là một người, thế nhưng quần áo của hai người cũng không giống nhau. Kiểu tóc thì một bên xõa tung, một bên cuốn lên, chỉ từ bóng lưng mà xem, thì rất khó để xác định đây là cùng một người.

Đồ Sơn Quỷ Họa tán thưởng cười nói: “Đây chính là chỗ lão tổ tông không xác định rõ, thế nên không vẽ rõ mặt cô gái này, chỉ vẽ từ sau lưng. Bởi vì từ đầu đến cuối, ông ấy chỉ nhìn thấy bóng lưng, không dám phán đoán có phải là cùng một người hay không. Thậm chí ngay cả giọng nói của bọn họ, lão tổ tông cũng không nghe thấy.

La Thần vẫn trầm mặc đứng ở một bên, đợi đến khi Vinh Tuệ Khanh không lên tiếng nữa, La Thần mới hỏi: “Vậy người đàn ông kia đi đâu rồi?”

“Người đàn ông nào?”

“Trên bức tranh thứ sáu, có một nam một nữ quỳ một chân trên mặt đất nói chuyện với Nữ Oa, rõ ràng bọn họ đều là thuộc hạ của Nữ Oa. Nếu như cô gái trên bức tranh thứ sáu và thứ bảy là cùng một người, vậy chính là thuộc hạ của Nữ Oa tạo phản, cho nên có thể nhân lúc bất ngờ, đánh chết Nữ Oa. Cái này cũng có thể giải thích vì sao núi Đại Hoang lại có thể để những dị thú yêu linh kia tiến vào. Bởi vì những dị thú yêu linh kia là do cô gái phạm thượng làm loạn kia mang vào. Mà ả ta hẳn là thuộc hạ tương đối tâm phúc của Nữ Oa, nói không chừng năm giữ bí quyết ra vào núi Đại Hoang, thế nên có thể tự do xuất nhập.” La Thần phân tích cô gái kia trước, cho rằng cô gái trên hai bức tranh là cùng một người.

Tiếp đó La Thần lại nói: “Nếu như thuộc hạ của Nữ Oa làm phản, vậy người đàn ông này có tham dự trong đó hay không? Hẳn đã đi đâu? Còn nữa, nếu lời đồn ở Nhân giới là do cô gái này lan truyền, vậy ả ta hẳn đang ở trong tu sĩ Nhân giới. Đương nhiên cũng có thể, hai kẻ kia cùng nhau làm phản, lời đồn kia là do người đàn ông này lan truyền ở Nhân giới.”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh và Đồ Sơn Quĩ Họa đồng thời chấn động, liếc mắt nhìn nhau, lại quay đầu đi chỗ khác, nhìn núi non trập trùng phía xa, trầm ngâm không nói.

Qua một lúc lâu, sắc trời núi Đại Hoang dần dần trở tối. Ban ngày trôi đi, ban đêm kéo đến.

Đồ Sơn Quĩ Họa và Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần mỗi người ngồi một chỗ trên đỉnh núi, khoanh chân ngồi xuống, tự bày kết giới cho riêng mình, yên lặng đả tọa.

Không biết qua bao lâu, Đồ Sơn Quĩ Họa là người đầu tiên đạt được trạng thái Kết Anh, bắt đầu Kết Anh.

Trên bầu trời núi Đại Hoang lập tức xuất hiện kiếp vân ngũ sắc, còn có tiếng sấm ì ùng, bất ngờ tập kích Đồ Sơn Quỷ Họa.

“Các người rời khỏi chỗ này trước đi.” Đồ Sơn Quỷ Họa truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh và La Thần. “Thiên kiếp của ta bao gồm cả khảo nghiệm dành cho Vương của Yêu tu, các người không thể giúp đỡ được.”

Vinh Tuệ Khanh và La Thần nhanh chóng thối lui, để lại đỉnh núi cho Đồ Sơn Quỷ Họa.

Từ xa nhìn thấy Đồ Sơn Quỷ Họa đau đớn giãy giụa trên đỉnh núi, nhận lấy kiếp lôi hết lần này đến lần khác, trong đầu Vinh Tuệ Khanh lại nhớ đến bóng lưng người đàn ông trên quyền trục cổ... tương tự với La Thần đến vậy.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 322: Vua Của Yêu Tu

 Xem ra núi Đại Hoang này có chút lai lịch.

La Thần từ bỏ ý định thiết lập kết giới, ngồi xếp bằng cạnh Vinh Tuệ Khanh, cảnh giác nhìn bốn phía.

Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng vào trạng thái quên mình và xung quanh.

Hình như nguyên khí đất trời trong chỗ này đặc biệt thích hợp cho cô tu luyện, cô dùng sức ít hơn mọi khi vận chuyển Húc Nhật Quyết mấy Đại - Tiểu Chu Thiên.

Linh khí trong đan điền dần đặc lại, dấu hiệu Kết Đan đến nhanh hơn dự đoán của Vinh Tuệ Khanh, mới qua nửa năm từ lần trước bị thất bại. Ký sinh thể ẩn giấu trong người Vinh Tuệ Khanh trở nên nôn nóng bất an khi cô dẫn nguyên khí đất trời nơi này vào người, ký sinh thể rục rịch nhưng bị cô dùng công pháp đặc biệt của ma giới giam cầm không thể nhúc nhích.

Nên Kết Đan trước hay bài trừ ký sinh thể ra trước?

Trong một chốc Vinh Tuệ Khanh khó quyết định, tinh thần dao động làm linh khí trong đan điền của cô trở nên mỏng manh.

Cơ hội Kết Đan lướt qua trong chớp mắt.

Vinh Tuệ Khanh biết cô không còn lựa chọn nào khác, ưu tiên bài trừ ký sinh thể ra ngoài mới được, nếu không thì chẳng cần chờ ký sinh thể lớn

lên cô đã mắc bệnh thần kinh.

Nguyên khí đất trời nơi này cực kỳ thuần khiết, Vinh Tuệ Khanh hơi do dự, không biết lại vận chuyển công pháp giam cầm của ma giới có mâu thuẫn với nguyên khí0đất trời ở đây sinh ra hậu quả xấu gì không.

Vinh Tuệ Khanh quyết định phải hết sức cẩn thận, từng bước thử lôi kéo.

Lúc trên biển Trầm Tinh thì Vinh Tuệ Khanh đã thử rồi, nhưng không cách nào đưa ký sinh thể rời khỏi vị trí, nó như một phần thân thể của cô.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh phát hiện trong môi trường núi Đại Hoang thì khác hẳn.

Đầu tiên là ký sinh thể ở trong núi Đại Hoang xao động hơn ở bên ngoài nhiều. Vinh Tuệ Khanh không sợ nó động, chỉ sợ nó im lìm, ký sinh thể dao động làm cô bất vững và hơn.

Thứ hai là dùng nguyên khí đất trời nơi này lôi kéo có hiệu quả tốt hơn ngoài núi Đại Hoang nhiều.

Vinh Tuệ Khanh cảm giác5lần này khi thử lôi kéo ký sinh thể ra, rõ ràng nó có nhích nhẹ, cô như được ủng hộ, quyết tâm một hơi giải quyết mối họa bên trong này đã.

Thế là Đồ Sơn Quý Họa ở trên đỉnh núi nhận thử thách kiếp lôi, Vinh Tuệ Khanh thì ở dưới chân núi, ngồi bên cây dương xỉ gần như dốc hết tu vi bài trừ ký sinh thể rất có thể đoạt xá mình ra ngoài cơ thể.

Tám mươi ngày trôi qua, Đồ Sơn Quý Họa đã nhận tám mươi đợt kiếp lôi.

Ngày thứ tám mươi mốt, đợt kiếp lôi cuối cùng với thanh thế càng lớn ập đến.

Bầu trời bỗng tối đen, tất cả chim muông trên núi Đại Hoang đều kinh hoàng chạy trốn, gầm rống như tận thế đến.

Trừ4gió rít ra còn có mưa to, đè cây dương xỉ cao lớn uốn cong.

Mấy thú con hoảng loạn chạy tới chỗ La Thần và Vinh Tuệ Khanh ngồi, bị y chẳng chút thương tình giết chết.

Bên Đồ Sơn Quý Họa hứng chịu tám mươi đợt kiếp lôi đã đến mức nổ mạnh hết đà, Nguyên Anh mới kết sắp bị kiếp lôi đánh tan rã.

Đồ Sơn Quý Họa thở dài, vua yêu tu không dễ làm chút nào, nàng hơi sốt ruột quá.

Đồ Sơn Quý Họa xòe tay ra hướng lên trời, nghênh đón một kích cuối cùng từ trên trời giáng xuống.

Có khả năng lớn nhất là Nguyên Anh của nàng sẽ tan rã, chờ lần sau Kết Anh.

Khi kiếp lôi cuối cùng sắp giáng xuống người Đồ Sơn Quý Họa thì Vinh9Tuệ Khanh rút cuộc thành công kéo ký sinh thể kia ra.

Ký sinh thể bị Vinh Tuệ Khanh dùng nguyên khí đất trời của núi Đại Hoang bảo bọc, nó mới rời khỏi người cô liền lơ lửng trước mặt cô, khiến cả núi Đại Hoang rung rinh.

Kiếp lôi sắp giáng xuống người Đồ Sơn Quý Họa cũng cảm nhận được chấn động đó, kiếp lôi khựng lại một giây trên trời rồi đột nhiên tia điện lấp lóe.

Tia điện như rắn dài rạch phá chân trời, cả núi Đại Hoang lại rung rinh, vô số ngọn núi sụp đổ, vô số ngọn núi khác nhô lên cao.

Chỉ có ngọn núi chỗ Đồ Sơn Quý Họa và Vinh Tuệ Khanh là không thay đổi.

Kiếp lôi trên đỉnh đầu Đồ Sơn Quý Họa tách làm đôi, một cái chém xuống đầu Đồ Sơn Quý Họa, cái thứ hai bắn nhanh tới chỗ Vinh Tuệ Khanh.

La Thần bản năng xông lên ôm chặt Vinh Tuệ Khanh, đưa lưng về phía kiếp lôi, dùng thân thể của mình bảo vệ cô kín kẽ.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Từng đợt kiếp lôi nổ đình đùng đình tai nhức óc bên tai.

Mặt Vinh Tuệ Khanh trắng bệch vùng vẫy kịch liệt trong vòng tay La Thần: “Đừng! Buông ta ra! Ta không muốn chàng che cho ta!”

La Thần ôm chặt Vinh Tuệ Khanh, thì thầm bên tai cô: “Không sao, không sao, chưa đánh trúng người ta...”

Vinh Tuệ Khanh không tin, vùng vẫy càng dữ dội hơn.

La Thần thả thần thức ra cảm giác kiếp lôi chém xuống chỗ gần sau lưng mình, y ôm Vinh Tuệ Khanh cùng xoay người nhìn về phía trước.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần cùng kêu lên: “Sao có thể như vậy!?”

Thì ra kiếp lôi chém mạnh xuống ký sinh thể mới bị kéo ra khỏi người Vinh Tuệ Khanh.

Nguyên khí đất trời bao bọc ký sinh thể bỗng chốc tan tác lộ ra ký sinh thể mới manh nha ra sự sống, bên ngoài nó hơi đen, bên trong xanh biếc.

Kiếp lời không thương tình giáng xuống làm sắc xanh sức sống bên trong nhanh chóng héo tàn, biến mất, màu sắc bên ngoài càng tối đen âm trầm.

Kiếp lời cuối cùng thành tựu vua yêu tu vốn rất lợi hại, dù chỉ có một nửa uy lực cũng nhanh chóng diệt sạch ký sinh thể.

Khi ký sinh thể bị kiếp lời đánh nát bấy, lại hóa thành nguyên khí đất trời lan tỏa trong núi Đại Hoang thì Vinh Tuệ Khanh, La Thần thở phào như trút được gánh nặng.

Cảm giác bị người rình trộm, đứng ngồi không yên rốt cuộc biến mất.

Đồ Sơn Quý Họa ở trên đỉnh núi nhờ bên Vinh Tuệ Khanh chia sẻ bớt uy áp một nửa kiếp lời cuối cùng nên thành công vượt qua.

Chín chín tám mươi một đợt kiếp lời tán đi.

Mây đen trên trời xua tan lộ ra bầu trời xanh trong, mấy áng mây trắng lững lờ trôi điểm xuyết màn trời xanh. Gió to tan, mưa lớn đã tạnh.

Vinh Tuệ Khanh, La Thần đứng cạnh cây dương xỉ bị thối ngã dưới đất, hai người cùng nhìn đỉnh núi.

Đồ Sơn Quý Họa đứng trên chỗ cao nhất ngọn núi, giơ cao đôi tay cầu khẩn với trời.

Thật lâu sau từ trên trời rắc xuống muôn vàn dải sáng bao phủ người Đồ Sơn Quý Họa như đưa nàng lên ngôi.

Chân trời xa có tiếng nhạc du dương.

Vinh Tuệ Khanh nhìn theo hướng phát ra thanh âm, thấy một đàn chim phượng nửa trong suốt bay tới, phượng bay vòng quanh Đồ Sơn Quý Họa ba vòng mới vỗ cánh bay đi. Một con chim phượng đầu đàn miêng ngậm

một cây roi dài màu xanh lục, trên roi có từng dùm lá xanh, chim phượng thả roi vào tay Đồ Sơn Quĩ Họa.

Vinh Tuệ Khanh tròn to mắt nói: “Đây là chim phượng thật sự sao?”

Vinh Tuệ Khanh định bay lên quan sát gần gũi những con chim phượng nữa trong suốt.

La Thần lắc đầu kéo Vinh Tuệ Khanh lại: “Phượng tộc sớm trốn vào Thiên Ngoại Thiên, những chim phượng nữa trong suốt này chắc chỉ là ảnh chiếu ở núi Đại Hoang, nàng hãy xem, chúng nó không có bóng.”

Vinh Tuệ Khanh nhìn dưới đất, những tia sáng xuyên qua người chim phượng, đúng là không có cái bóng.

Trong khi hai người nói chuyện thì vô số chim muông từ bốn phương tám hướng ủa đến chân núi nơi Đồ Sơn Quĩ Họa đứng, hướng về phía nàng quỳ rạp.

Đồ Sơn Quĩ Họa tay trái cầm roi dài màu xanh chim phượng mới đưa tới quất ba cái vào không khí.

Đất trời vang ba tiếng roi rõ to.

Chim muôn quỳ dưới chân núi nghe tiếng roi quất thì run cầm cập, bị chấn nhiếp dưới uy áp vô thượng.

Đây là khí thế của vương giả yêu tu sao?

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ truyền âm hỏi La Thần: “Chàng là vua của Ma giới thì dùng quyền trượng như thế nào?”

La Thần cười khẽ.

Lại qua nửa ngày, sắc trời dần tối, chim muông dưới chân núi dần tán đi. Đồ Sơn Quý Hòa đi xuống đỉnh núi, đến gần Vinh Tuệ Khanh.

Tay trái Đồ Sơn Quý Hòa cầm roi xanh dài đặt trước ngực phải, hướng về phía Vinh Tuệ Khanh cúi gập người: “Ta lại nợ cô một nhân tình, nhân tình này quá lớn, ta không biết dùng cái gì trả lại.”

Đồ Sơn Quý Hòa chân thành cảm ơn Vinh Tuệ Khanh giúp mình đỡ nửa kiếp lồi cuối cùng.

Vinh Tuệ Khanh nhớ rõ Hồ Lô mà yêu tu Mảo Quang từng tặng mình, cô giật mình cười nói: “Không cần, yêu tu phố Hồ Lô đã tặng một món quà lớn cho ta, mãi không biết làm sao trả lại tình cảm nồng nhiệt của họ, giờ trả cho vương giả của họ cũng hợp lý.”

Đồ Sơn Quý Hòa thẳng người lên, cười sang sảng: “Vậy thì tốt quá, ta biết họ tặng cho cô thứ rất ghê gớm nên cô mới nói ra lời như thế.”

Vinh Tuệ Khanh cười chỉ roi xanh dài trong tay Đồ Sơn Quý Hòa, hỏi:

“Đây là cái gì? Tại sao những con phim phượng tặng nó cho cô?”

Đồ Sơn Quý Hòa vuốt roi xanh dài, mỉm cười nói: “Đây là roi Mục Dương của ta, ta là vua yêu tu, thay trời quản lý tất cả yêu tu, bọn họ phải nghe theo roi Mục Dương sai khiến.”

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Cô vốn là thợ săn trong yêu tu, giờ cũng coi như việc hợp với người.” Cô lại hỏi: “Vậy cô có đi nước Hồ Lô không?”

Yêu tu có ba chỗ định cư, tùy theo phạm vi lớn nhỏ đặt tên phố Hồ Lô, thành Hồ Lô, nước Hồ Lô.

Đồ Sơn Quý Họa vốn là con gái của thành chủ thành Hồ Lô, được gọi là Vương nữ Đồ Sơn.

Nước Hồ Lô có quốc vương khác, cũng thuộc tộc Cửu Vĩ Hồ, luôn tự coi mình là vua yêu tu.

Biểu tình Đồ Sơn Quý Họa nghiêm túc, cất roi xanh dài vào rồi gật đầu nói: “Ta phải đi nước Hồ Lô nhận vương quyền, trừ roi Mực Dương là phải đến núi Đại Hoang mới lấy được, thứ khác đều có trong nước Hồ Lô.”

Đồ Sơn Quý Họa hỏi: “Còn hai người thì sao? Định ở đây hay ra ngoài?”

Vinh Tuệ Khanh đáp: “Ta định đi thần điện Quang Minh, cô có biết cách nào tìm đến chỗ đó không?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 323: Trộm Ngoài Sáng, Cướp Trong Tối

 Đồ Sơn Quĩ Họa nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Vinh Tuệ Khanh thì vội nói: “Thật ra cũng không phải là hoàn toàn không có cách.”

“Cách gì vậy? Cô nói đi!” Hai mắt Vinh Tuệ Khanh lập tức sáng lên, cô vội vàng kéo tay Đồ Sơn Quĩ Họa hỏi.

Đồ Sơn Quĩ Họa đáp: “Chắc cô cũng biết Ngũ Châu Đại Lục cứ ba năm lại tổ chức thi đấu luyện đan một lần chứ? Chỉ cần cô thể hiện được tài năng của mình trong cuộc thi đấu luyện đan, nhận được danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm thì sẽ có tư cách đi tới thần điện Quang Minh, nghe Luyện Đan Sư có chức vụ cao trong thần điện Quang Minh chỉ dạy. Năm trăm năm qua, Ngũ Châu Đại Lục chỉ có một Luyện Đan Sư được đánh giá thất phẩm, được đi tới thần điện Quang Minh một chuyến.”

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ: “Hẳn ở môn phái nào? Ta sẽ đi gặp hẳn, hỏi rõ vị trí của thần điện Quang Minh.”

Đồ Sơn Quĩ Họa cười gượng: “Sau khi từ thần điện Quang Minh trở về, thọ nguyên của hẳn cũng sắp hết, chẳng bao lâu sau thì chết, chỉ để lại một lò đan dược Tam Chuyển Ngưng Hồn đan thất phẩm cuối cùng, sau đó nó trở thành bảo vật trấn môn của môn phái đó.”

Vinh Tuệ Khanh “ừm” một tiếng, giọng nói lộ rõ vẻ thất vọng.

Lúc này La Thần mới bình thản nói: “Nàng nghĩ lệch hướng rồi. Nếu muốn đi thần điện Quang Minh thì cứ quang minh chính đại mà đi, cần gì phải hỏi loạn các nơi?”

Vinh Tuệ Khanh hiểu ra ngay: “Chàng bảo ta đi tham gia cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục0sao?”

Nhưng nếu tham gia cuộc thi luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục thì cô nhất định phải quay về Thanh Vân Tông, quay lại vị trí Đại Trận Pháp Sư của mình, cũng có nghĩa là cô sẽ phải rời xa La Thần.

La Thần nhìn ánh mắt Vinh Tuệ Khanh cũng hiểu rõ suy nghĩ của cô, y cười nhìn cô, khẽ lắc đầu.

Vinh Tuệ Khanh hít sâu một hơi rồi nói: “Thôi được, nếu đó là cách duy nhất thì cũng là cách tốt nhất.”

Đồ Sơn Quỹ Họa gật đầu: “Cô chuẩn bị sớm đi. Ta phải đi đây.”

“Chuyện của nước Hồ Lô, cô có cần giúp gì không?” Vinh Tuệ Khanh nhớ Đồ Sơn Quỹ Họa từng nói, nước Hồ Lô cũng là một nước lớn, mà quốc chủ của nước này lại tự cho mình là vua của yêu tu. Lần này Đồ Sơn Quỹ Họa trở5về đoạt lại quyền lợi, e là không dễ.

Bất kỳ sinh linh nào, kể cả tu sĩ cũng không thể chống lại sự hấp dẫn của quyền lực. Bạn cảm thấy mình không để ý tới danh lợi, nhưng thật ra là do bạn còn chưa chạm tới nó mà thôi.

Thế nhưng Đồ Sơn Quỹ Họa lại uyển chuyển từ chối: “Ta đã có được roi Mực Dương của vua yêu tu rồi, muốn lấy lại vương quyền không phải chuyện khó. Ta chỉ lo nếu giết chóc quá nhiều sẽ làm tổn thương tới nguyên khí của yêu tu.”

Vinh Tuệ Khanh nghe vậy thì sửng sốt: “Không phải chứ? Chẳng lẽ còn phải đánh một trận sao?”

Đồ Sơn Quỹ Họa cười nói: “Tốt nhất là không đánh.” Ý của nàng là cho dù có đánh nàng cũng không sợ.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới những yêu tu ở phố Hồ Lô,4thật khó có thể tưởng tượng được bọn họ cũng sẽ rơi vào khói lửa chiến tranh.

“Được rồi, ta phải đi đây. Hai người có muốn đi cùng ta ra ngoài không? Nếu không, các người cũng chỉ có thể bị nhốt ở đây, chờ cơ hội núi Đại Hoang lại mở ra lần nữa thôi.” Đồ Sơn Quý Họa làm mấy động tác hướng lên phía trên đỉnh đầu.

Vinh Tuệ Khanh liếc nhìn cảnh vật xung quanh, gật đầu nói: “Chúng ta ra ngoài với nữ vương.”

Tuy Lương Viên tốt, nhưng dù sao cũng không phải là chỗ có thể ở lâu dài*.

* Gốc là “Lương viên tuy hảo, bất thị cửu luyện chi gia” (梁园虽好, 不是久恋之家) chỉ những nơi phồn hoa vui vẻ cũng không quyến luyến bằng quê hương mình. Sau này để dùng để chỉ một nơi tuy thoải mái nhưng không phải chốn có thể ở lâu, phải nhanh chóng rời đi.

Đồ Sơn Quý Họa mở núi Đại Hoang, dẫn theo Vinh Tuệ Khanh và La Thần bay ra ngoài.

Sau đó ngọn núi lại từ từ đóng lại, rãnh trời cũng trở lại trạng thái ban đầu.

Thoáng chốc, bọn họ đã ở đây gần ba tháng.

Trong ba tháng này, Đồ Sơn Quý Họa đã thành công đạt tới Kết Anh.

Vinh Tuệ Khanh cũng loại bỏ được vật ký sinh thể trốn trong cơ thể mình.

Cho dù cô còn chưa Kết Đan, nhưng cô có rễ Hồ Lô, chỉ cần tìm một chỗ kín đáo là có thể thử tiến vào Kết Đan lần nữa.

“Sang năm chính là cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục ba năm một lần, ta nhất định phải đi tham gia thi đấu. Thần thúc, chàng định đi đâu?” Vinh Tuệ Khanh lưu luyện không muốn rời đi, nhưng cô biết La Thần tạm thời không thể cùng cô đi đến Thanh Vân Tông được.

La Thần lùi lại mấy bước: “Nàng về trước đi, ta tới tìm nàng sau.”

Ánh mắt Vinh Tuệ Khanh lập tức sáng lên: “Chàng sẽ tới Thanh Vân Tông tìm ta sao?”

La Thần gật đầu: “Ta có một số việc cần làm. Sau khi làm xong ta sẽ quay lại tìm nàng. Nhất định sẽ tới trước khi nàng tham dự cuộc thi luyện đan.” La Thần nhấn mạnh.

Vinh Tuệ Khanh lại có chút lo lắng: “Nhưng thân phận của chàng...”

La Thần không phải là người bình thường trong Ma giới, Vinh Tuệ Khanh lo y sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung với Thanh Vân Tông.

La Thần cười nói: “Không sao đâu. Trước đây bọn họ không phát hiện ra thân phận của ta, thì bây giờ càng không thể.”

“Thật không?”

La Thần trịnh trọng gật đầu.

Vinh Tuệ Khanh yên tâm nhìn y rời đi, còn mình thì trở về trên lầu thuyền của bè nổi.

Khăng Khăng mừng rỡ chạy ra đón, nhưng khi thấy tu vi của Vinh Tuệ Khanh vẫn là Trúc Cơ thì không khỏi thất vọng: “Núi Đại Hoang cũng chẳng có gì đặc biệt.”

Vinh Tuệ Khanh không để ý, cô ôm Khăng Khăng vào trong ngực.

Xích Báo và Lang Thất không nhìn thấy La Thần, chúng đều kiểng chân nhìn về phía con đường Vinh Tuệ Khanh vừa đi tới.

Vinh Tuệ Khanh ở phía xa ném ra một câu: “Đừng nhìn nữa, y có việc, một thời gian nữa mới tới Thanh Vân Tông tìm chúng ta.”

“Chúng ta phải về Thanh Vân Tông sao?” Khăng Khăng vô cùng thất vọng, nó còn chưa chơi đã.

Vinh Tuệ Khanh trừng mắt nhìn nó: “Ở Thanh Vân Tông cũng không có ai nhốt người.”

Khăng Khăng che miệng cười hì hì, cùng Vinh Tuệ Khanh đi vào phòng.

Chiếc bè nổi lướt nhanh về phía Thanh Vân Tông ở bờ bên kia.

Vinh Tuệ Khanh nghỉ ngơi một ngày một đêm, sau đó căn dặn Xích Báo và Lang Thất: “Lần này quay về Thanh Vân Tông, các người về trước, ta sẽ về sau. Mọi người cứ ở Thanh Vân Tông nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian, sang năm sẽ đi Trung Đại Lục tham gia cuộc thi luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục.”

Xích Báo và Lang Thất đều rất phấn chấn, chúng vội vàng hỏi: “Chủ nhân vẫn quyết định tham gia thi đấu luyện đan à?”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu, thản nhiên nói: “Ta đã nghĩ thông suốt rồi. Nếu không được thần điện Quang Minh coi trọng thì sẽ bị tông môn đỉnh cấp chèn ép. So sánh quyền lực của hai bên, ta vẫn chọn thần điện Quang Minh.” Quan trọng hơn là bởi vì nơi đó có thể có thứ mà cô cần tìm. Chứ cứ ở Thanh Vân Tông chờ đợi Pháp gia cho cô chỗ dựa thì không biết phải đợi tới khi nào, điều này quá xa vời.

Có chủ nhân là một Luyện Đan Sư thất phẩm? Lang Thất vừa nghĩ tới đã không nhịn được mà rùng mình, nó liếc mắt nhìn Xích Báo hỏi: “Chúng ta nên san sẻ nỗi lo, gánh vác khó khăn cùng chủ nhân phải không?”

“San sẻ nỗi lo gì? Gánh vác khó khăn gì?” Xích Báo cảnh giác nhìn Lang Thất.

Lang Thất cười nói: “Làm Đan Đồng thử đan cho chủ nhân.” Nói xong, nó vội chạy tới quỳ một chân trước mặt Vinh Tuệ Khanh nịnh nọt: “Chủ nhân, chủ nhân cứ lấy hết đan dược thất phẩm người luyện được cho bọn ta ăn thử đi! Cho dù có độc bọn ta cũng chấp nhận. Vì cuộc thi đấu luyện đan của chủ nhân, cho dù là dầu sôi lửa bỏng, hy sinh tính mạng bọn ta cũng không từ!”

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày: “Ta tìm một đan đỉnh kiểm tra đan là được, cần các người thử đan dược làm cái gì?”

Lang Thất ảo não muốn đi cào tường. Tất nhiên nó không phải là có lòng tốt muốn đi thử đan dược cho Vinh Tuệ Khanh, mà là nó rất tin tưởng đan dược mà Vinh Tuệ Khanh luyện chế. Cho dù đó có là đan dược hỏng đi nữa, thì cũng là đan dược cao cấp khó mà tìm được trong Nhân giới. Nó muốn có cuộc sống sung sướng, ngày nào cũng có người ném cho đan dược để không ngừng luyện công mà thăng cấp...

Xích Báo mới là linh sủng luôn suy nghĩ cho Vinh Tuệ Khanh, hẳn nghe vậy thì lập tức nói: “Chủ nhân muốn tìm đan đỉnh kiểm tra đan dược sao?”

Vinh Tuệ Khanh lại nhắc tới đại hội nghiệm đan của Thanh Vân Tông. Lúc đó, Luyện Đan Sư của Thành Nguyên Đan Lô đã từng mang theo một đỉnh nhỏ bằng đồng, phía trên có khắc các loại tạo hình chim muông động vật với phong cách cổ xưa. Thân đỉnh có một con Thao Thiết, là thứ

chuyên dùng để kiểm tra đan dược. Phải dựa vào con Thao Thiết này mới có thể xác định được phẩm chất của đan dược.

Cô muốn có cái đỉnh đồng nhỏ kia. Nếu như cô đoán không sai thì chiếc đỉnh đồng nhỏ đó với lò luyện đan bằng đồng của cô chính là một bộ đồ cổ, chỉ là không biết bị tách ra từ khi nào.

“Chiếc đỉnh đồng nhỏ đó là do Luyện Đan Sư Tổng Chi Bá của Thành Nguyên Đan Lô cầm tới. Hình như đó là Luyện Đan Sư lần trước bị chủ nhân phế bỏ.” Xích Báo nhớ tới chuyện này nên nhắc nhở Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh gật đầu: “Gã đúng là bị phế rồi. Nhưng đỉnh đồng kia cũng bị gã mang về.”

“Thành Nguyên Đan Lô ở trên Đông Đại Lục, cùng một chỗ với Thanh Vân Tông. Chủ nhân định làm gì?” Lang Thất nghe một lúc lâu, cuối cùng cũng xông qua tham gia náo nhiệt.

Vinh Tuệ Khanh liếc Lang Thất, cười đầy ẩn ý.

Lang Thất đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Vinh Tuệ Khanh ngoắc ngón tay, gọi Lang Thất đến.

“Lang Thất, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ gian khổ.”

Lang Thất hận không thể che tai, nói mình không nghe thấy, không nghe thấy, không nghe thấy...

Nhưng Vinh Tuệ Khanh và nó đã ký lại khế ước linh sủng, nó hoàn toàn không thể chống lại bất cứ yêu cầu nào của cô.

“Chủ nhân muốn làm thật sao?” Lang Thất sắp khóc, vẻ mặt đáng thương nhìn Vinh Tuệ Khanh, hy vọng lương tâm của cô có thể trời dậy,

đừng dùng cái loại nhiệm vụ gian nan này để hành hạ con sói nhỏ trong sáng như nó nữa...

Xích Báo rất khinh thường thói xấu này của Lang Thất, hắn nói với Vinh Tuệ Khanh: “Chủ nhân, hay cứ để ta đi cho.” Hắn đã biết Vinh Tuệ Khanh muốn làm gì.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một lát: “Vậy thì để hai người cùng đi vậy... Thành Nguyên Đan Lô, ta không quan tâm các người là trộm ngoài sáng, hay cướp trong tối, tóm lại phải lấy được chiếc đỉnh đồng nhỏ đó về cho ta.”

Lang Thất lau nước mắt cay đắng, vẫn chưa từ bỏ ý định: “Chủ nhân, chúng ta có nên hỏi mua không? Biết đâu đối phương đồng ý bán thì sao?”

Vinh Tuệ Khanh lại liếc nó một cái: “Người vừa hỏi mua, đối phương sẽ nâng giá ngay, hay là thôi đi. Ta đoán, bọn họ có thể để cho loại người như Tống Chi Bá cầm theo đỉnh đồng đó chạy loạn ở bên ngoài như vậy, thì chắc cũng không coi trọng nó lắm đâu. Chúng ta cũng không cần đánh rần động cỏ, khiến bọn họ biết được giá trị chân chính của đỉnh đồng này. Cho nên, cách tốt nhất là các người đi lấy về cho ta.”

Dù sao thì cho dù cô muốn mua nhưng đối phương chắc chắn sẽ không bán.

Giới tu hành chính là như vậy. Mọi người đều rất tin tưởng các loại pháp bảo, linh bảo, càng tin tưởng ở trong những thứ bình thường che giấu rất nhiều bảo vật. Cô không hỏi mua cái đỉnh đồng nhỏ này thì thôi, nhưng nếu như hỏi mua thì cho dù Thành Nguyên Đan Lô có bỏ trong xô cũng sẽ tìm kiếm những nhân vật trâu bò tới giám định xem cái đỉnh đồng nhỏ này là thần vật gì.

Cô sẽ không ngốc như vậy.

Xích Báo lôi Lang Thất lên đường, Vinh Tuệ Khanh vẫn dẫn theo A Nga và Khăng Khăng cùng ngòi bè nổi quay trở lại vùng biển gần Thanh Vân Tông.

Sau khi lên bờ, Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh thu nhỏ bè nổi lại, biến nó thành một mô hình nho nhỏ to bằng hột đào, cất vào trong túi càn khôn.

Đỉnh núi Thanh Vân Tông đã ở trong tầm mắt, lần này cô ra ngoài còn chưa tới năm mươi năm, nhưng hình như đỉnh núi trên kia đã thay đổi rất nhiều.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 324: Tất Phương

 Khăng Khăng có thể phá được mọi kết giới, trận pháp cũng không có ảnh hưởng với nó mấy. Vinh Tuệ Khanh bảo A Nga mang theo nó, thật ra là muốn giúp nàng ấy đi lại thuận tiện hơn thôi.

Khăng Khăng làm mặt quỷ với Vinh Tuệ Khanh, nó cũng không vạch trần lý do của cô.

Vinh Tuệ Khanh lấy cỏ ẩn thân rồi đưa cho A Nga một cây, mình đeo một cây, ẩn mình đi vào bên trong trận pháp.

May là chỉ có hình dáng bên ngoài thay đổi chứ nguyên tắc bên trong của trận pháp vẫn như cũ.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ dẫn theo A Nga và Khăng Khăng đi xuyên qua rừng rậm, vòng qua từng chạm bấy và những con đường giả, cuối cùng cũng đi tới cánh cửa nội tông của Thanh Vân Tông.

Muốn bước vào cánh cửa nội tông này cần phải có tín vật đặc biệt của Thanh Vân Tông.

Trên người Vinh Tuệ Khanh có, Khăng Khăng cũng có, nhưng A Nga lại không có.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một lát rồi nói với Khăng Khăng: “Người dẫn theo A Nga đi vào trước, giấu nàng ở trong động phủ của ta, sau đó lại đi ra đón ta.”

Vinh Tuệ Khanh đưa tín vật của mình cho A Nga.

A Nga không hiểu lý do, nhưng vẫn đi theo Khăng Khăng vào cánh cửa nội tông của Thanh Vân Tông.

Khăng Khăng rất quen thuộc với nơi này, chẳng bao lâu sau đã dẫn A Nga đi tới trước động phủ của Vinh Tuệ Khanh.

Không ngờ gần động phủ lại có mấy người trông coi.

Khăng Khăng rất kinh ngạc.

Cũng may nó và A Nga đều ở trong trạng thái ẩn thân, những người kia căn bản không cảm giác được bọn họ.

Khăng Khăng vội dẫn theo A Nga xuyên qua tường, bước vào động phủ.

“Ái chà, thật là quá nguy hiểm. A Nga, người chờ ở đây, nhớ không được đi đâu cả, ta đi đón Tuệ Khanh vào.” Khăng Khăng nói xong là lập tức biến mất.

A Nga rất nghe lời, ngoan ngoãn ngồi ở trong động phủ, im lặng nghĩ về Lang Thất.

Khăng Khăng đi tới bên ngoài cánh cửa nội tông của Thanh Vân Tông mới lặng lẽ lộ rõ thân hình.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy nó thì vội vàng chạy tới bế lên.

Khăng Khăng trả tín vật Thanh Vân Tông lại cho Vinh Tuệ Khanh, như vậy cô và nó mới có thể cùng tiến vào tông môn.

Dọc đường đi, Khăng Khăng nói với cô: “Có người canh giữ ở cửa động phủ của cô. Muốn vào sẽ không dễ đâu, cô vẫn phải cùng ta xuyên

tường thôi.”

Vinh Tuệ Khanh biết, nhất định là do Tông chủ Thanh Vân Tông và Thiếu tông chủ Phác Cung Doanh cố ý cho người canh giữ, không phải là để theo dõi Vinh Tuệ Khanh, mà là để đề phòng những kẻ âm thầm nhìn lén động phủ của cô.

Khi đi tới trước động phủ của mình, Vinh Tuệ Khanh phát hiện4ra những người canh giữ ở đây đều có tu vi thấp nhất là Kết Đan. Cô mỉm cười, cùng Khăng Khăng xuyên tường bước vào động phủ của mình.

Động phủ của cô có cấm chế đặc biệt, người khác không thể xuyên tường, chỉ có người của cô mới làm được.

Cuối cùng cũng trở về động phủ của mình.

Vinh Tuệ Khanh xúc động nhìn xung quanh.

Đã qua nhiều năm như vậy, nhưng hình như ngoài ngôi nhà ở Dốc Lạc Thần trước kia, cô không có một ngôi nhà thật sự nào nữa. Cô vẫn không ngừng vất vả bôn ba khắp nơi, cho dù là lúc đầu bị động do phải chạy thoát thân, hay đến bây giờ là chủ động đi tìm kiếm, cô cũng9chưa từng dừng chân.

Khăng Khăng vui mừng phát hiện số nhân hạt thông mình giấu ở đây vẫn còn ăn được, nó thích thú ôm lấy gặm.

A Nga thì ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, không dám nhúc nhích.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một lát mới bảo A Nga đến gian phòng của Lang Thất. Cho dù gian phòng kia tương đối bẩn, nhưng bởi vì là phòng của Lang Thất nên A Nga vui vẻ chấp nhận, lập tức ra tay thi triển các loại pháp thuật, giúp nó dọn dẹp phòng.

Vinh Tuệ Khanh đi vào mật thất luyện đan.

Đương nhiên, ở đó không có ai luyện đan, cũng không có lò luyện đan và lò lửa.

Nhưng nếu bây giờ cô đã trở về thì cũng cần phải chuẩn bị để xuất quan.

Cô vốn đã nói sẽ bế quan một trăm năm để luyện hai đan dược thất phẩm cho tu sĩ cao cấp ở tông môn đỉnh cấp.

Khi chia tay Phác Cung Doanh, Vinh Tuệ Khanh đã cho y một viên đan dược, bây giờ cô chỉ cần luyện ra một viên nữa là được.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới Tiểu Ô ở bên trong đan điền. Nó là con cháu của Hỏa Thần Nha, có thể phun ra ngọn lửa yêu hỏa đẳng cấp cao nhất để luyện đan. Nhưng trước đó, cao nhất nó chỉ mới phun ra Thiên Hỏa. Sau đó Vinh Tuệ Khanh xin Đồ Sơn Quý Họa một ngọn lửa Hoang Hỏa, để cho Tiểu Ô nuốt vào, bây giờ chắc hẳn nó đã luyện hóa xong rồi nhỉ?

Vinh Tuệ Khanh gọi Tiểu Ô.

Một con chim to béo mập mập có một chân lại vui mừng bay ra.

Bộ lông chim màu xanh lam che phủ cơ thể béo mập, bên trong lại lấp lăm lấp lăm màu đỏ, cái cổ dài nhìn như hạc trắng, mỏ chim cũng biến thành màu trắng.

Quả thực giống như từ quạ đen biến thành Phượng Hoàng, chỉ là con “Phượng Hoàng” này hơi mập và chỉ có một chân.

Vinh Tuệ Khanh giật mình.

“Tiểu Ô? Là người sao? Sao người lại béo đến mức này hả?!” Vinh Tuệ Khanh quả thực không dám tin vào mắt mình.

Con quạ Tiểu Ô nhỏ nhắn đáng yêu màu đen huyền kia lại có thể biến thành con chim một chân, cổ dài, mỏ trắng và béo mập thế này à!

Tiểu Ô đột nhiên cảm thấy mình bị chê bai, nó chạy vòng vòng ở trong mật thất của Vinh Tuệ Khanh, vỗ mạnh cánh nhưng không bay lên được.

Sau khi chạy vài vòng trong phòng luyện đan, Tiểu Ô mệt thở hồng hộc, nó ngồi bệt xuống đất, há mỏ chim nói chuyện với Vinh Tuệ Khanh: “... Người dám nói ta béo! Ta là con Tất Phương duy nhất của Ngũ Châu Đại Lục đấy! Là Tất Phương!... Người có biết không hả?”

Vinh Tuệ Khanh thành thật lắc đầu: “Ta không biết. Tất Phương là gì vậy?”

Tiểu Ô chống đôi cánh từ dưới đất đứng dậy, làm một tư thế cao ngạo: “Tất Phương chính là chim thần Hỏa Thần Nha thượng cổ. Ta đã luyện hóa Hoang Hỏa, chính thức tu luyện thành một con Tất Phương trưởng thành!”

Vinh Tuệ Khanh chợt hiểu ra: “Hóa ra người đã luyện hóa xong Hoang Hỏa!... Người nhanh phun yêu hỏa ra, ta cần mở lò luyện đan!”

Tiểu Ô hoàn toàn không muốn làm, nó cảm thấy thân phận của mình bây giờ đã khác trước, làm sao có thể nói phun lửa là phun lửa được, thật không tôn trọng chim thần thượng cổ như nó chút nào.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh đã lấy lò luyện đan bằng đồng ra, Tiểu Ô liếc nhìn mấy chữ cổ xưa trên lò luyện đan, chẳng bao lâu đã không kiềm chế được, chỉ có thể nghe theo lời Vinh Tuệ Khanh sai bảo, bắt đầu phun lửa cho cô.

Lúc đầu là lửa nhỏ, sau đó lửa trung bình, cuối cùng là dùng lửa lớn, sau một thời gian lại đổi thành lửa trung bình.

Màu sắc ngọn lửa từ đỏ tươi, đến trắng như tuyết rồi lại thành màu lam nhạt, nhiều lần yêu hỏa được phun ra ở mức độ cao nhất.

Đây là lần đầu tiên Vinh Tuệ Khanh phối hợp luyện đan cùng yêu hỏa, đương nhiên là hơi luống cuống tay chân, làm hỏng mất mấy lò được liệu, cuối cùng mới thành công luyện ra được một lò đan dược.

Tổng cộng, cô đã tốn gần một tháng.

“Được rồi, Tiểu Ô, không cần phun lửa nữa.” Vinh Tuệ Khanh thu lò luyện đan bằng đồng vào.

Khi lò luyện đan biến mất khỏi tầm mắt của Tiểu Ô, nó lập tức tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện ra mình quá mệt mỏi, nó dứt khoát nằm lăn ra đất, không chịu đứng dậy.

Vinh Tuệ Khanh đành phải lấy ra một viên đan dược thích hợp với yêu tu để cho nó ăn, mới có thể dụ được Tiểu Ô vào đan điền của cô nghỉ ngơi.

Trong mật thất yên tĩnh. Vinh Tuệ Khanh chờ đợi nhìn hai viên đan dược màu xanh.

Lần này, hình như không chỉ luyện ra được đan dược thất phẩm.

Nhưng hơn một tháng rồi, Xích Báo và Lang Thất vẫn chưa thấy về.

Vinh Tuệ Khanh quyết định tự mình đi tới Thành Nguyên Đan Lô một chuyến.

Vinh Tuệ Khanh mở động phủ, truyền tin cho Tông chủ Thanh Vân Tông: “Đan dược đã luyện xong, ta xuất quan sớm.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 325: Độ Ách Quy Nguyên

 Thiếu tông chủ Phác Cung Doanh tươi cười đi tới đón, chấp tay nói: “Chúc mừng đạo hữu, chúc mừng đạo hữu, cuối cùng đạo hữu cũng luyện thành xuất quan.”

Vinh Tuệ Khanh đưa bình đan dược kia vào tay y, cười nói: “Thiếu tông chủ trở về lúc nào vậy?” Sau đó cô tỏ ra kinh ngạc: “Ồ?! Người đã Kết Anh rồi à?! Thật đúng là đáng chúc mừng!”

Tông chủ Thanh Vân Tông cười lớn đi tới nói: “Đúng là mọi người cùng vui!”

Thiếu tông chủ của Thanh Vân Tông - Phác Cung Doanh mất gần một nghìn năm, khi thọ nguyên sắp hết, cuối cùng cũng Kết Anh thành công. Cảm giác vui sướng khi đạt được ước nguyện đã sớm làm cho Tông chủ Thanh Vân Tông, cũng chính là cha của Phác Cung Doanh mừng tới sắp phát điên.

Thọ nguyên của Tông chủ Thanh Vân Tông cũng sắp hết, nhưng không may mắn như Phác Cung Doanh, ông ta muốn Hóa Thần nhưng có lẽ đã không còn hy vọng gì nữa, chẳng bao lâu nữa thọ nguyên của ông ta sẽ hết, phải rời thế tục tiến vào Lục Đạo Luân Hồi. Tuy nhiên Phác Cung Doanh đã Kết Anh, ông ta giao Thanh Vân Tông vào trong tay y sẽ hoàn toàn không có vấn đề.

Trên dưới Thanh Vân Tông, người có tu vi cao nhất cũng chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, đến nay vẫn không có một tu sĩ Hóa Thần nào.

Đương nhiên, trong vạn năm qua Ngũ Châu Đại Lục cũng chỉ có một mình Tư An thành công đạt đến Hóa Thần. Trong các môn phái lớn, chỉ có tông môn đỉnh cấp mới có tu sĩ tu vi cao hơn Hóa Thần. Nhưng bọn họ đều không phải thành Hóa Thần trong vòng vạn năm này mà họ đã sống không biết bao nhiêu vạn năm, rất nhiều người đã đủ tư cách bước vào Tiên giới.

Cho nên Phác Cung Doanh Kết Anh là một chuyện vui lớn, bởi vì điều này có nghĩa là Thanh Vân Tông đã có người kế thừa.

Lại thêm bọn họ còn có một Trần Pháp Sư kiêm Luyện Đan Sư rất lợi hại, còn là tu vi Trúc Cơ hậu kỳ. Nếu tu vi của cô lại tăng thêm, vậy toàn bộ tông môn cấp hai trong cả Ngũ Châu Đại Lục này sẽ phải nhìn sắc mặt của Thanh Vân Tông bọn họ.

Nghĩ tới tông môn đỉnh cấp Pháp gia ở ẩn nhiều năm như vậy, Thanh Vân Tông bọn họ bị tông môn cấp hai của Đạo môn và Phật tông chèn ép.

Không ngờ trong lúc còn sống lại có thể thấy được ngày tháng Thanh Vân Tông mở mày mở mặt, Tông chủ Thanh Vân Tông cười to, nhắm mắt chết ngay trước cửa động phủ của Vinh Tuệ Khanh, lập tức tiến vào Lục Đạo Luân Hồi.

Việc vui của Thanh Vân Tông lại biến thành đám tang, khiến trên dưới tông môn đều có cảm giác cuộc sống thay đổi quá nhanh, nhưng lại giúp cho tu vi của rất nhiều tu sĩ tiến thêm một bước.

Tông chủ Thanh Vân Tông qua đời, tiếp theo lại có Phác Cung Doanh nhận chức Tông chủ, từ Thiếu tông chủ chính thức trở thành Tông chủ. Vinh Tuệ Khanh tất nhiên không tiện nói tới chuyện rời khỏi Thanh Vân Tông.

Bởi vì cô xuất quan, hơn nữa còn luyện ra hai viên đan dược thất phẩm có độ khó cao, tặng cho hai tu sĩ cao cấp của tông môn đỉnh cấp nên hai tên đó vui mừng, lập tức phái người đưa phần thưởng lớn tới, gồm có

mấy chục vạn linh thạch trung phẩm, rất nhiều dược thảo quý hiếm, còn có một vài pháp bảo thích hợp cho tu sĩ Trúc Cơ sử dụng.

Những thứ này đều là thứ Vinh Tuệ Khanh đáng được nhận nên cô cũng không khiếm tốn mà nhận lấy.

Nào ngờ, đây chưa phải là kết thúc, mà là mới bắt đầu.

Nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh nhận phần thưởng, sứ giả được tông môn đỉnh cấp phái tới lại kiêu ngạo nói: “Nếu Vinh tu sĩ đã nhận phần trả công, vậy hãy theo chúng ta đi tới tông môn đỉnh cấp.”

Vinh Tuệ Khanh sửng sốt. Cô vừa mới thu mấy thứ kia vào túi đựng đồ của mình. Bởi vì quá nhiều thứ, túi càn khôn cũng không chứa hết được.

“Chẳng lẽ những thứ này không phải là do hai vị tiền bối trong tông môn đỉnh cấp thưởng cho ta sao?” Vinh Tuệ Khanh không chắc chắn, hỏi lại.

Tên sứ giả cười nói: “Đó là phần thưởng, cũng là trả công, có gì khác nhau đâu? Tóm lại Vinh tu sĩ đã nhận phần chúng ta trả công thì coi như làm việc cho chúng ta. Thanh Vân Tông là nơi nhỏ hẹp, linh khí cũng bình thường. Vinh tu sĩ vẫn nên đi tới tông môn đỉnh cấp chúng ta thì hơn. Ở đó không chỉ có rất nhiều linh thạch cung cấp cho Vinh tu sĩ tu luyện, còn có rất nhiều công pháp cao cấp, cùng đủ loại linh bảo cho Vinh tu sĩ tùy ý lựa chọn. Những lão quái vật của tông môn đỉnh cấp kia đang mong đợi Vinh tu sĩ tới tông môn, có ý tốt muốn dạy bảo Vinh tu sĩ nữa đấy!”

Tên sứ giả này vừa nói chuyện, vừa nhướn mày, nhìn rất ngả ngớn. Cho dù lời hắn nói ra không có ý gì đặc biệt, nhưng giọng điệu và cách nói chuyện của hắn lại làm cho người khác khó mà không nghĩ sai lệch.

Bình thường Vinh Tuệ Khanh vốn đã xinh đẹp, hơn nữa lại không phải là vẻ đẹp dịu dàng động lòng người, mà là vẻ đẹp phô trương rực rỡ. Tu vi

càng cao, vẻ đẹp này lại càng khiến người ta không thể bỏ qua, quả thật chỉ muốn giữ ở bên cạnh mà độc chiếm.

Trong giới Luyện Đan Sư và Trận Pháp Sư, tu vi Trúc Cơ của cô đã được xem là hiếm có, nhưng trong giới tu hành thì thật ra không tính là cao, chỉ là người vừa mới bước vào tu hành. Nếu như cô không có hai sở trường là luyện đan và trận pháp này thì sợ rằng đã bị rất nhiều tu sĩ cấp cao tranh nhau, thái độ đến chết, ai còn quan tâm cô là Luyện Khí hay Trúc Cơ chứ?

Trừ khi cô đã Kết Đan, nếu không những tu sĩ cao cấp vẫn sẽ xem cô như một kẻ để song tu thái độ, một đạo lữ có thể luyện đan và bày trận tốt, hoặc thị thiếp mà thôi.

“Chẳng lẽ Vinh tu sĩ không đồng ý sao?” Tên sứ giả ngoài cười nhưng trong không cười, hãnh nhìn trên dưới Thanh Vân Tông với dáng vẻ “người có thể làm gì được ta”.

Những người già trong Thanh Vân Tông đương nhiên biết mình không thể trêu chọc vào tông môn đỉnh cấp, chỉ có thể tức giận mà không dám nói.

Nhưng đám người trẻ tuổi lại nhiệt huyết sôi trào. Nhìn thấy Đại Trận Pháp Sư thường ngày luôn được tông môn mình tôn kính như thần linh, nay lại bị đối phương sỉ nhục như vậy, tất cả đều đứng lên hô hào, mắng chửi tên sứ giả kia.

Ngay cả Phác Cung Doanh cũng trầm mặt, lạnh lùng nói: “Nếu như tông môn đỉnh cấp dám ý thể ức hiếp người, Phác Cung Doanh ta dù phải liều cả cái mạng này, cũng sẽ tố cáo lên thần điện Quang Minh, để bọn họ phân xử công bằng!”

Cuối cùng vẻ mặt tức giận của Vinh Tuệ Khanh mới đỡ hơn một chút, trong lòng cô đã tính toán nên đáp trả lại thế nào.

Ai ngờ, tên sứ giả kia thấy Phác Cung Doanh tức giận lại không thay đổi sắc mặt, hẩn lấy từ trong túi càn khôn ra một lá thư, cung kính đưa lên cho Phác Cung Doanh nói: “Tông chủ, đây là thư do đạo trưởng Doanh Xung của tông môn đỉnh cấp viết cho Tông chủ. Đạo trưởng Doanh Xung của chúng ta đặc biệt có thành ý muốn cùng Vinh tu sĩ kết làm đạo lữ song tu. Những gì liệt kê trong lá thư này chính là ‘sính lễ’ mà đạo trưởng Doanh Xung đưa ra.”

Trong giới tu hành, tu sĩ nhận đạo lữ song tu, bình thường chỉ cần tiến hành một nghi lễ, mời nhân sĩ có liên quan tới tham dự là được.

Việc đưa sính lễ như đàn ông bình thường trong dân gian cưới vợ, thật sự là rất ít. Tuy nhiên cũng không phải không có. Có người nói, năm đó thần điện Quang Minh từng xảy ra một chuyện hiếm thấy, trở thành giai thoại một thời, mấy trăm năm qua vẫn luôn được các nữ tu của Ngũ Châu Đại Lục lưu truyền.

Nếu như một tu sĩ cao cấp có thể đưa ra sính lễ để kết thành đạo lữ song tu với một nữ tu, thì chính là thể hiện sự tôn trọng lớn nhất đối với nàng. Hơn nữa hình thức kết hợp này sẽ rất bền vững, tồn tại trong thời gian lâu dài.

Trong giới tu hành, “thời gian lâu dài” đúng là rất dài, nếu như tu vi có thể đạt tới trình độ nhất định, có thể dài đến mấy trăm năm, mấy ngàn năm, thậm chí hơn vạn năm.

Phác Cung Doanh vốn rất tức giận, nhưng khi nhìn thấy lá thư do đạo trưởng Doanh Xung tự tay viết, lại không nói được câu nào.

Đạo trưởng Doanh Xung chính là sự tồn tại mà những tu sĩ Nguyên Anh bọn họ luôn kính ngưỡng, cũng là sư tôn của Tư An đại nhân - tu sĩ Hóa Thần duy nhất ở Ngũ Châu Đại Lục hiện nay. Tu vi của ông ta cao

thâm khó dò, nghe nói có lẽ đã tới Đại Thừa, có thể tiến vào Tiên giới bất cứ lúc nào.

Vinh Tuệ Khanh chẳng qua chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, có thể được một đại tu sĩ ưu ái như vậy, cho dù là Phác Cung Doanh cũng không nghĩ ra được lý do nào để từ chối.

“Vinh đạo hữu, tự người quyết định đi. Nếu như người muốn tới tông môn đỉnh cấp, Thanh Vân Tông chúng ta sẽ luôn ở phía sau ủng hộ người.” Phác Cung Doanh chỉ có thể nói đến vậy.

Vinh Tuệ Khanh nhú mào. Đám lão già bất tử của tông môn đỉnh cấp quá vô sỉ. Bọn họ đã muốn bắt cô tới chuyên luyện đan, bây giờ còn có ý định với cả cơ thể cô, đây rõ ràng là muốn đùa bỡn cô mà thôi.

“Vị tu sĩ này, ta tự biết mình có tư chất nông cạn, không nhận nổi trách nhiệm lớn. Vị trí quan trọng như vậy vẫn nên để cho các nữ tu có chí lớn giành lấy đi.” Vinh Tuệ Khanh cười nói. Đột nhiên nhớ tới Bách Hủy, cô thầm nghĩ nếu là Bách Hủy, không biết cô ta có mừng tới phát điên hay không. Dù sao công pháp cô ta tu luyện vẫn cần phải giao hợp với những tu sĩ cao cấp mới có hiệu quả tốt nhất.

Nhưng những kẻ trong tông môn đỉnh cấp này thật khó xử lý. Vinh Tuệ Khanh không biết Bách Hủy có thể bằng lòng mất đi tự do, sống cùng những tên này hay không.

Tên sứ giả kia không ngờ Vinh Tuệ Khanh lại từ chối, hần đứng ngây tại chỗ, không biết nên trả lời thế nào.

Không chỉ tên sứ giả này mà tất cả mọi người ở đó, thậm chí cả đạo trưởng Doanh Xung ở tông môn đỉnh cấp nơi xa kia cũng không nghĩ tới Vinh Tuệ Khanh sẽ từ chối thẳng thừng như vậy.

Chuyện tốt như thế, thật sự sẽ không có nữ tu nào từ chối. Cho dù là đã có đạo lữ song tu, nhưng gặp được chuyện hấp dẫn như vậy cũng khó mà không bị cám dỗ.

“Thật xin lỗi, mong ngài gửi lời xin lỗi của ta đến đạo trưởng Doanh Xung, ta không có phúc được hưởng lòng tốt của đạo trưởng, mong ngài tìm đạo lữ song tu khác.” Vinh Tuệ Khanh nói xong lập tức xoay người, muốn quay về động phủ của mình.

Ánh mắt của tên sứ giả kia thật sự khiến cô rất chán ghét, không muốn ở lại chỗ này nữa.

“Đứng lại!” Tên sứ giả thấy Vinh Tuệ Khanh xoay người rời đi, lập tức muốn ngăn cô lại.

Vinh Tuệ Khanh xem như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

“To gan!” Tên sứ giả tức giận thở hển hển. Cho dù hãn chỉ là một nhân vật nhỏ trong tông môn đỉnh cấp, chỉ là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mà thôi, nhưng đứng trước những tông môn cấp hai, cấp ba phía dưới, hãn vẫn được coi là nhân vật lớn.

Trong nháy mắt, một áp lực mạnh mẽ ép về phía Vinh Tuệ Khanh.

“Xin đạo hữu nhường tay!” Phác Cung Doanh thấy thế liền khẩn trương, bước tới cầu xin.

Tên sứ giả kia giận dữ, hất ống tay áo khiến Phác Cung Doanh bay ra xa.

Vinh Tuệ Khanh bị một lực mạnh kéo lùi lại mấy bước.

Cô cũng tức giận. Cô không nghĩ tới người tông môn đỉnh cấp lại dám làm càn như vậy, ở bên trong Thanh Vân Tông cũng dám giở thói ngang

ngược!

Cho dù tu vi của cô kém hơn tên sứ giả này rất nhiều, nhưng đây là bên trong Thanh Vân Tông, là địa bàn của cô, trận pháp ở đây đều do cô lập ra và khống chế. Hẳn lại dám bắt nạt cô ngay trên địa bàn của cô, hẳn thật sự cho rằng Thanh Vân Tông bọn họ không có người sao?

Vinh Tuệ Khanh cười lạnh, gọi ra Nhật Nguyệt Song Câu và xoay người nói to: “Độ Ách Quy Nguyên!”

Đây là một trong những đại trận hộ sơn của Thanh Vân Tông, do mấy chục tu sĩ Kết Đan và một tu sĩ Nguyên Anh phối hợp, có thể chống lại công kích của tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 326: Tinh Vân Kết Đan

 Bí quyết quan trọng của trận Độ Ách Quy Nguyên chính là có thể tập hợp được sức lực của mọi người, dưới sự phối hợp của nguyên khí trong trời đất, tăng linh lực của mọi người theo cấp số nhân, đánh trả lên người đối phương.

Tu sĩ đến kỳ Nguyên Anh có thể sử dụng sự khác biệt một trời một vực để hình dung về mức độ chênh lệch tu vi giữa mỗi cấp bậc trong đó.

Nói ví dụ như Nguyên Anh trung kỳ giết chết Nguyên Anh sơ kỳ chỉ trong nháy mắt, Nguyên Anh hậu kỳ lại giết chết Nguyên Anh trung kỳ trong nháy mắt.

Cho dù những tu sĩ Kết Đan của Thanh Vân Tông cộng thêm một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ tập trung lại, cũng không đấu lại tên sứ giả Nguyên Anh hậu kỳ từ tông môn đỉnh cấp tới kia. Nhưng dưới sự gia tăng của trận pháp Độ Ách Quy Nguyên, bọn họ lại đấu ngang tài ngang sức.

Tên sứ giả vừa sợ vừa giận, không nghĩ tới Thanh Vân Tông lại có thể còn có chiêu này!

Hắn biết mình đã bị nhốt ở bên trong trận pháp, mà người phụ nữ xinh đẹp kia lại chính là Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông.

Không trách được đạo trưởng Doanh Xung của Đạo môn lại muốn độc chiếm cô. Một nữ tu như vậy, tông môn cấp hai như Thanh Vân Tông căn bản không xứng với cô!

Tên sứ giả nghĩ tới đây, tay phải lại tiếp tục đấu với người của Thanh Vân Tông, còn bàn tay trái cong lại thành hình hoa lan. Một ánh sáng màu đỏ từ từ sáng lên ở trên đầu ngón tay hắc. Chỉ trong nháy mắt, ánh sáng màu đỏ này đã lớn đến mức che trời lấp đất, một bóng người cao lớn, hai tay cầm chùy đồng tám cạnh chậm rãi nhô lên phía sau lưng hắc. Dưới ánh sáng đỏ chiếu xuống, bóng dáng kia càng lúc càng thật, còn cơ thể tên sứ giả cũng càng lúc càng mờ ảo.

Con người Vinh Tuệ Khanh hơi co lại.

Nhập Thực Phán5Hư!

Đây là công pháp cao cấp, chỉ có tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mới có khả năng tu luyện.

Nhưng rất ít người luyện thành. Cô từng xem qua ghi chép trong sách cổ của Thanh Vân Tông, bởi vì loại công pháp này có yêu cầu đặc biệt đối với cơ thể của tu sĩ, lại thêm tu luyện rất đau khổ, cho nên dù môn công pháp này có uy lực rất lớn, nhưng lại rất hiếm người thật sự luyện thành.

Làm thế nào đây?

Vinh Tuệ Khanh biết, nếu như chờ cơ thể của đối phương hoàn toàn hóa thành ảo ảnh, cái bóng phía sau hắc sẽ trở thành cơ thể thật, thay thế bản thân hắc lên4chiến đấu.

Mà cái bóng hóa thành cơ thể thật kia lại có tu vi cao hơn bản thân hắc một tầng.

Nói cách khác, khi cái bóng này hóa thành cơ thể thật nó sẽ có tu vi Hóa Thần!

Đến khi đó, trận Độ Ách Quy Nguyên này cũng không thể làm gì được hắc, chỉ chờ hắc tới nghiền ép những tu sĩ Thanh Vân Tông bọn họ.

Không, không được, không thể để cho hãn Nhập Hư Phản Thực thành công.

Vinh Tuệ Khanh luống cuống, kéo theo trận pháp, tập trung linh lực của tu sĩ Thanh Vân Tông tăng thêm trên người mình, sau đó lao vào trong ánh sáng màu đỏ kia.

Cơ hội duy nhất của cô chính là khi Nhập Hư Phản Thực của đối phương còn chưa hoàn thành, lúc này cũng là thời điểm thực lực đối phương suy yếu nhất. Chỉ có lúc này, cô mới có thể chui vào mà không chết.

Linh lực của mấy tu sĩ Kết Đan và một tu sĩ Nguyên Anh của Thanh Vân Tông đều ở trên người Vinh Tuệ Khanh, lại thêm rễ Hồ Lô đeo trên cổ đang không ngừng cung cấp linh khí cho cô khiến cô bị rất nhiều linh lực ép tới sắp không thở nổi.

Nhưng bóng dáng đối phương đã sắp hóa thành cơ thể thật...

Đối phương cũng biết đây là lúc mình suy yếu nhất, nên đã sử dụng thuật Phong Thổ, che kín xung quanh mình. Cho dù có là tu sĩ Nguyên Anh của Thanh Vân Tông cũng không thể nào tấn công tới bên cạnh hãn được.

Bây giờ chỉ có thể trông cậy vào Vinh Tuệ Khanh ở trung tâm mắt trận đang chỉ huy trận pháp.

Vinh Tuệ Khanh cẩn thận quan sát thuật Phong Thổ của tên sứ giả này. Vì nó ở bên trong trận pháp của cô nên rất dễ dàng tìm ra sơ hở. Chân đạp vị trí bát quái, Càn tây bắc, Tốn đông nam, Khôn tây nam, Cấn đông bắc, xoay một đường qua chỗ khác, vòng qua chuyển lại để phá thuật Phong Thổ của đối phương, đi tới bên cạnh tên sứ giả kia.

“Người đi chết đi!” Vinh Tuệ Khanh thầm mặc niệm một tiếng, tay cầm mấy tấm phù Lô Lô Bạo cao cấp liều mạng ném về phía ảo ảnh ở sau

lưng hăn.

Tu vi của Vinh Tuệ Khanh thấp, khi tấn công trực tiếp đương nhiên lực độ không lớn lắm.

Cô đã phải bỏ ra rất nhiều tiền mới mua được mấy tấm phù Lô Bạo cao cấp trên tay này. Mỗi một cái đều có thể tương đương với một lần tấn công của tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Ảo ảnh và cơ thể thật của tên sứ giả đang trong lúc suy yếu nhất, lại bị nhiều “tu sĩ Kết Đan” ra tay cùng lúc như vậy, nên chẳng bao lâu đã có tác dụng.

Tiếng sấm chớp âm âm không dứt.

Ánh sáng màu đỏ bên tay trái của tên sứ giả bỗng nhiên tăng mạnh, sau đó tụ lại thành một thứ màu đỏ giống như một quả cầu thật, đập mạnh tới đầu Vinh Tuệ Khanh.

Cùng lúc đó, ảo ảnh phía sau lưng hăn mờ dần trong chớp mắt rồi từ từ biến mất.

Tên sứ giả phun ra một ngụm máu đen, ngã trên đất.

Vinh Tuệ Khanh cũng bị quả cầu ánh sáng đỏ kia đập trúng đầu.

Dường như tất cả tu vi và linh lực của tên sứ giả này đều tập trung trong ánh sáng màu đỏ đó.

Linh lực cuồn cuộn không ngừng rót vào huyết Bách Hội trên đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh, mạnh mẽ lan ra khắp toàn thân cô.

Gân mạch toàn thân cô bị phá hủy, gột rửa, sau đó lại có sức sống sôi sục, một lần nữa tổ hợp lại, tạo ra gân mạch mới.

Bên trong đan điền, Tiểu Ô bị sự biến hóa mạnh mẽ bên trong đan điền làm cho khiếp sợ đến mức ôm đầu nấp sâu trong góc, hận không thể làm đà điểu.

Linh khí lại một lần nữa bị linh lực từ bên ngoài tới cọ rửa và chèn ép, sinh ra một vòng xoáy linh khí rất lớn.

Vòng xoáy càng chuyển động lại càng nhanh, bên trong thậm chí còn xuất hiện tinh vân lập lờ, giống như bản đồ sao của hệ Ngân Hà mệnh mông được sinh ra và nuôi dưỡng ở bên trong đan điền của cô.

Linh lực bên ngoài bị trận pháp tác động, vẫn đang không ngừng rót vào đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đã ngã trên mặt đất bất tỉnh.

Cô vừa ngất đi, toàn bộ trận pháp Độ Ách Quy Nguyên cũng rơi vào trạng thái ngừng lại, người bên trong trận không nhúc nhích được, người bên ngoài trận cũng không thể tiến vào.

Ở bên ngoài trận pháp, Phác Cung Doanh biết Vinh Tuệ Khanh xảy ra chuyện thì sốt ruột, lòng như lửa đốt, nhưng lại không thể làm gì.

Hai Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông vốn được chuẩn bị để thay thế Vinh Tuệ Khanh được tìm tới, nhưng bọn họ cũng không biết phá trận pháp này như thế nào.

Cũng may cho dù trận pháp dừng lại, nhưng bởi vì có nguồn linh lực khổng lồ duy trì nên cửa sổ còn chưa bị đứt đoạn.

Trong lúc Vinh Tuệ Khanh choáng váng mê man, cô cảm nhận được vòng xoáy linh khí bên trong đan điền của mình cuối cùng bị nặn ép thành một điểm rất nhỏ.

Sau khi bị ép đến không thể co lại được nữa, điểm nhỏ này lại âm âm nổ mạnh.

Vô số đốm sáng được bắn ra từ điểm nhỏ này.

Đan điền của cô giống như đã trở thành một vũ trụ. Mà bây giờ, chính là thời khắc quan trọng để một tinh hệ mới được sinh ra.

Ở giữa vòng xoáy của những tinh vân kia, cuối cùng một Kim Đan nho nhỏ cũng ngưng kết thành hình, phát ra ánh sáng lấp lánh bên trong đan điền của Vinh Tuệ Khanh.

Trên bầu trời, vân kiếp và lôi kiếp đúng thời gian kéo tới, đánh xuống đầu Vinh Tuệ Khanh.

Lôi linh căn được Vinh Tuệ Khanh che giấu lại lộ ra. Sự chấn động và tạo mới mạnh mẽ vừa rồi mang cho cô gân mạch cùng đan điền mới tinh, cũng xé rách lớp nguy trang Lôi linh căn của cô trước thời hạn.

Năm đó, Lôi linh căn của cô từng được yêu tu Mão Quang che giấu, ông còn nói phải đợi tới khi cô luyện Húc Nhật Quyết đến tầng thứ chín, mới có thể lộ Lôi linh căn ra ngoài.

Bây giờ, Húc Nhật Quyết của cô vốn đang ở tầng thứ tư, trải qua chuyện ngày hôm nay, nó cũng đột phá tầng thứ tư bước vào tầng thứ năm.

Bình thường phải đạt tới tu vi Kết Đan hậu kỳ mới có thể tu luyện tới Húc Nhật Quyết tầng thứ năm. Trên con đường tu luyện Húc Nhật Quyết, Vinh Tuệ Khanh lại đi trước một bước, bước vào cánh cửa của tầng thứ năm.

Vòng xoáy tinh vân ở đan điền càng lúc càng nhỏ, còn viên Kim Đan kia lại càng lúc càng lớn, nó hấp thu tất cả linh khí và linh lực bên trong đan điền, củng cố lại tiên cơ của cô.

Trong không trung, vân kiếp cuối cùng cũng tập trung lại, chúng không còn là những đám mây đen nữa mà mang ánh sáng mờ năm màu, từ trên cao chiếu xuống.

Từng trận lôi kiếp càng lúc càng mạnh đánh xuống người Vinh Tuệ Khanh, lại khiến cho linh lực của cô càng thêm dư thừa, Kim Đan càng rắn chắc, trơn bóng, thậm chí cô còn xinh đẹp hơn.

Cô không bị lôi kiếp đánh cho cháy đen, trên người cũng không bị thương nặng.

Sức mạnh của lôi kiếp này giống như đang chữa thương cho cô vậy, tất cả những vết thương do linh lực của tên sứ giả khi nãy đánh xuống trên người cô đều lành lại.

Vinh Tuệ Khanh tỉnh lại, ngồi khoanh chân ở trung tâm của mắt trận, mặt ngửa lên trời, lại một lần nữa hấp thu sức mạnh của lôi kiếp.

Lôi linh căn của cô trời sinh có tác dụng miễn dịch đối với sức mạnh của lôi kiếp. Đây cũng là lý do tại sao Ngũ Châu Đại Lục lại coi trọng Lôi linh căn như vậy.

Tu sĩ có Lôi linh căn thì trời sinh sẽ không bị lôi kiếp gây thương tích. Với rất nhiều tu sĩ mà nói, đây tuyệt đối là chuyện tốt chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Bởi vì rất nhiều tu sĩ đều chết vào thời điểm mấu chốt khi độ kiếp thăng cấp.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến Đóa Linh phu nhân năm đó không tiếc bị thiên lôi đánh cũng muốn cướp đoạt Lôi linh căn của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cùng lúc vận chuyển Húc Nhật Quyết, hấp thu linh khí của rễ Hồ Lô, phối hợp với lực lượng của lôi kiếp để chữa thương, đồng thời củng cố tu vi Kết Đan của mình.

Đột nhiên, từ đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh có một cột sáng màu tím than lao ra, phóng về phía vân kiếp năm màu ở phía chân trời.

Vân kiếp năm màu vừa va vào cột sáng màu tím than này, lập tức biến thành vô số bông hoa tuyệt đẹp, từ trên bầu trời lãng đãng rơi xuống.

Tiếng lôi kiếp lúc gần lúc xa, sau đó chỉ còn tiếng đàn sáo yên bình và tao nhã.

“Thiên nữ rắc hoa, thiên tôn tấu nhạc... Kết Đan như thế, ta thật sự mới nghe lần đầu, cũng chưa từng thấy bao giờ.”

Trên dưới Thanh Vân Tông tận mắt nhìn thấy một lần Kết Đan rầm rộ như vậy, tất cả đều rất xúc động.

Cuối cùng, Vinh Tuệ Khanh đã Kết Đan thành công!

Cô mở hai mắt, màu xanh lam trong con người càng đậm hơn.

Lôi linh căn hoàn toàn lộ ra. Từ nay về sau, cô không cần phải che giấu tư chất của mình nữa.

Cô so với người khác, thật khiến người ta tức chết.

Trời sinh có tư chất tốt như vậy, lại giỏi về phương diện trận pháp và luyện đan, vậy thì cũng không nói làm gì, lại còn có gương mặt xinh đẹp như thế.

Cho dù các nữ tu của Thanh Vân Tông vui mừng khi trong tông môn của mình xuất hiện nữ tu có tài năng tuyệt vời như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút mất mát.

Vinh Tuệ Khanh lại không cảm thấy mình quá may mắn.

Cô nhìn tên sứ giả nằm cách đó không xa, năm ngón tay phải khép lại, một luồng sáng màu đỏ đã hiện ra trên đầu ngón tay.

“Đi!” Vinh Tuệ Khanh rung bàn tay một cái, luồng sáng đỏ này nhanh chóng đập lên đầu tên sứ giả kia.

Một Nguyên Anh màu xanh đen ôm đôi chùy đồng nhỏ bay ra khỏi đỉnh đầu của hắn, nó oán độc liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh một cái rồi thuận di quay về tông môn đỉnh cấp báo tin.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 327: Tông Môn Đỉnh Cấp

 Còn có tông môn đỉnh cấp nữa, thực sự không thể trâu vào được đâu!

Tuy nhiên, cũng may bà cô này đã là Kết Đan, chính thức trở thành tu sĩ cao cấp. Cho dù đối phương là đạo trưởng Doanh Xung, cũng không thể không để ý tới ý kiến của cô mà ép cô làm đạo lữ chứ?

Nhưng đạo trưởng Doanh Xung ở tông môn đỉnh cấp kia có tu vi thật sự sâu không lường được, tu sĩ Hóa Thần Tư An là đệ tử của ông ta. Suy nghĩ tới tu vi của ông ta một chút xem...

Mọi người nhìn thi thể của tên sứ giả kia, lại nhìn Vinh Tuệ Khanh, dường như cảm thấy cuộc đời tu hành của cô đã chấm dứt.

Toàn bộ Ngũ Châu Đại Lục, còn có ai có thể bảo vệ được cô đây?

Cho dù cô có thể tránh được số phận làm đạo lữ, thì cũng không thoát khỏi số phận bị bắt về tông môn đỉnh cấp làm Luyện Đan Sư riêng.

Từ trước tới nay, những tu sĩ được tông môn đỉnh cấp chọn trúng, chưa từng có ai từ chối cơ hội như thế.

E là cho dù có tu sĩ muốn từ chối, tông môn đỉnh cấp cũng sẽ không chấp nhận.

Bản lĩnh của tông môn đỉnh cấp rõ ràng như vậy, ai dám chống lại bọn họ?... Đương nhiên, trừ phi là thần điện Quang Minh ra tay.

Nhưng mà vì sao thần điện Quang Minh phải ra tay?

Đạo trưởng Doanh Xung của tông môn đỉnh cấp muốn kết thành đạo lữ song tu cùng một nữ tu mà thôi, thần điện Quang Minh không thể nhúng tay vào được.

Vinh Tuệ Khanh biết trong lòng mọi người đang nghi ngờ và khủng hoảng, đôi mắt sáng như đá Hắc Diệu của cô lướt qua gương mặt từng người.

Tim các nam tu như ngừng đập, trong nháy mắt có cảm giác khó thở.

Trong lòng các nữ tu thì ghen lại, phát hiện mình hoàn toàn không thể ghen ty nổi.

Vậy mới nói, khi một người phụ nữ vượt qua điều kiện của bạn quá nhiều, bạn sẽ không thể nảy sinh sự ghen ty, mà cùng lắm chỉ là hâm mộ, xúc động một chút thôi. Từ trước đến nay, cảm giác đổ kỵ chỉ dành cho những người có điều kiện không chênh lệch với bạn là mấy.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười: “Mọi người yên tâm, ta sẽ không tăng thêm phiền phức cho Thanh Vân Tông.” Sau đó, cô quay đầu nhìn về phía Phác Cung Doanh: “Tông chủ, ta muốn nhờ người đi ghi danh giúp ta. Ta muốn tham gia cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục năm sau.”

Bởi vì cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục lấy môn phái làm đơn vị để đấu nên đương nhiên cũng phải do môn phái đề cử ghi danh. Cho nên tán tu không có khả năng tham gia cuộc thi đấu luyện đan. Đương nhiên, tán tu cũng không có thực lực tu luyện thuật luyện đan tới mức đó. Đây là một nghề tốn rất nhiều sức lực và nguyên liệu, cần một đồng linh thạch và được thảo mới ra được một Luyện Đan Sư đấy.

Hả?!

Các tu sĩ Thanh Vân Tông tròn mắt, sau đó lập tức hoan hô!

Tiếng cười, tiếng vỗ tay, reo hò vang vọng trên mảnh đất trống phía trước cách động phủ của Vinh Tuệ Khanh không xa, khiến từng đàn chim trong rừng giật mình bay ra.

Trên cơ bản, sau khi ghi danh tham gia cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục thì đã có thể xác định Vinh Tuệ Khanh sẽ là người của thần điện Quang Minh rồi.

Hễ là tu sĩ nhận được danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm đều sẽ được thần điện Quang Minh che chở, còn có thể nhận được một cơ hội đi tới thần điện Quang Minh, tự mình nghe Luyện Đan Sư có chức vụ quan trọng trong thần điện Quang Minh chỉ dạy.

Vinh Tuệ Khanh đã nhiều lần luyện được đan dược thất phẩm. Điều cô cần chỉ là một cơ hội chính thức nhận được danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm mà thôi.

Thanh Vân Tông vốn không muốn, cũng không cần Vinh Tuệ Khanh đi tham gia cuộc thi đấu luyện đan này, bởi vì dựa vào thực lực của cô, còn có thân phận Đại Trận Pháp Sư, thật sự không cần lấy thêm một danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm.

Nhưng bây giờ cô lại bị đạo trưởng Doanh Xung của tông môn đỉnh cấp nhắm tới, ngoại trừ lấy được sự chú ý của thần điện Quang Minh, được thần điện Quang Minh che chở thì Vinh Tuệ Khanh không còn cách nào có thể thoát đạo trưởng Doanh Xung, cũng không còn cách khác có thể giúp cho Thanh Vân Tông không bị tông môn đỉnh cấp chèn ép.

Phác Cung Doanh cũng hiểu rõ đây là cách giải quyết tốt nhất, chẳng qua vẫn thấy hơi buồn.

Một Vinh Tuệ Khanh như vậy nhưng Thanh Vân Tông bọn họ không thể giữ lại được.

“Đi thôi, người đi theo ta. Ta nói với người về cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục.” Phác Cung Doanh dẫn Vinh Tuệ Khanh trở lại phòng khách của chính điện Thanh Vân Tông.

“Đây là tư liệu về cuộc thi đấu luyện đan Ngũ Châu trong bao năm qua, người có thể cầm xem qua. Ngoài ra, muốn ghi danh cần phải có một tia linh khí của người để kiểm chứng.” Phác Cung Doanh đưa cho Vinh Tuệ Khanh một bình linh ngọc nhỏ.

Vinh Tuệ Khanh khẽ búng ngón tay, rót một tia linh lực vào trong rồi phong ấn nó lại.

Phác Cung Doanh khắc ba chữ “Vinh Tuệ Khanh” lên bình linh ngọc, phía dưới viết “Thanh Vân Tông”, có nghĩa là Thanh Vân Tông đề cử Vinh Tuệ Khanh tham gia cuộc thi đấu luyện đan.

“Cụ thể sẽ so tài ba trận. Trận đầu tiên là rút thăm phân tổ, sau đó tiến vào đấu loại, cuối cùng chỉ có mười Luyện Đan Sư có thể đi vào vòng cuối... Vòng so tài luyện đan cuối cùng sẽ tiến hành dưới sự giám sát của thần điện Quang Minh.” Phác Cung Doanh chậm rãi nói ra thông tin mình biết.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh trầm xuống, cô vội hỏi: “Là muốn giám sát trong phòng luyện đan sao?”

Phác Cung Doanh gật đầu: “Đúng vậy.” Sau đó, y lại an ủi Vinh Tuệ Khanh: “Ta biết Luyện Đan Sư bình thường đều không thích người ngoài đứng cạnh xem. Nhưng thần điện Quang Minh thì khác, trình độ của bọn họ rất cao, tuyệt đối sẽ không thềm muốn bản lĩnh độc đáo của Luyện Đan Sư trong những môn phái cấp dưới đâu.”

Không phải Vinh Tuệ Khanh lo lắng sẽ bị người của thần điện Quang Minh trộm kỹ thuật của mình, mà cô lo lắng đối phương phát hiện ra Tiểu Ô.

Cho đến bây giờ, Tiểu Ô đã tu luyện thành Tất Phương Hỏa Thần Nha trưởng thành, nó là kỳ binh trợ giúp rất lớn cho cô luyện đan.

Luyện đan cần nhất chính là sức lửa, thứ hai là dược thảo, thứ ba là tư chất của Luyện Đan Sư.

Như vậy có thể thấy được Tiểu Ô quan trọng tới mức nào.

Hơn nữa Tiểu Ô tuyên bố nó là con Tất Phương trưởng thành duy nhất trong Ngũ Châu Đại Lục. Có lẽ thần điện Quang Minh cũng không có con chim thần nào như vậy.

Dưới tình huống như thế, tương đối khó xử.

Cô đương nhiên không muốn dâng Tiểu Ô ra, nhưng nếu để cho đối phương phát hiện ra sự tồn tại của Tiểu Ô thì cô không thể không dâng ra.

Cô vẫn hiểu được đạo lý thất phu không có tội, nhưng người mang ngọc có tội.

Xem ra, cô vẫn phải luyện tập nhiều hơn, cố gắng không cần đến Tiểu Ô cũng có thể thuận lợi luyện thành đan dược thất phẩm.

Thật ra, trước đây cô đã nhiều lần luyện ra đan dược thất phẩm, nhưng khi đó đều là Tiểu Ô phun lửa cho cô, cho dù không phải là yêu hỏa, mà là nhiệt độ gần với Thiên Hỏa.

“Tông chủ có biết trong thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục, bọn họ sử dụng là loại lửa nào không?” Vinh Tuệ Khanh trầm ngâm nói.

Phác Cung Doanh suy nghĩ một lát: “Chắc là Địa Hỏa. Ta nhớ Thanh Vân Tông chúng ta đã từng phái Luyện Đan Sư tham gia, nhưng không nhận được danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm, chỉ lấy được một danh hiệu Luyện Đan Sư tứ phẩm. Ta nhớ sau khi trở về hẳn từng oán giận, nói nếu như cho phép hẳn dùng Thiên Hỏa thì ít nhất hẳn cũng có thể lấy được danh hiệu Luyện Đan Sư ngũ phẩm, có lẽ còn có thể lấy được danh hiệu lục phẩm nữa.”

Vinh Tuệ Khanh “A” một tiếng. Cô đã hiểu rõ ý nghĩa của cuộc thi đấu luyện đan này, chắc là phải lấy ra tiềm lực chân chính của Luyện Đan Sư.

Cho người loại lửa bình thường nhất, được thảo thường thấy nhất, sau đó yêu cầu người luyện ra đan dược cao cấp nhất.

Luyện Đan Sư thi đấu như vậy mới thật sự là có bản lĩnh. Không giống mình, vẫn luôn sử dụng sự trợ giúp của Tiểu Ô thể này...

Vinh Tuệ Khanh hơi đỏ mặt, nói với Phác Cung Doanh: “Ta muốn đi ra ngoài làm chút chuyện, sau đó sẽ trở về bế quan, chuẩn bị cho cuộc thi đấu luyện đan năm sau. Tông chủ thấy thế nào?”

Tất nhiên Phác Cung Doanh đồng ý: “Ta đi ghi danh cho người trước. Chỉ khi có tên người trên danh sách của cuộc thi đấu luyện đan, lão già tông môn đỉnh cấp kia mới không thể làm gì được người.”

Vinh Tuệ Khanh vội vàng giục y đi nhanh, mình thì quay trở lại động phủ dặn dò A Nga vài câu, sau đó cô mang theo Khăng Khăng, thuận di rời khỏi Thanh Vân Tông, đi về phía Thành Nguyên Đan Lô.

Lang Thất và Xích Báo đã đi hơn một tháng mà vẫn không có tin tức gì, không biết bọn họ thế nào, có lẽ mọi chuyện không được thuận lợi cho lắm.

Đây cũng là lần đầu tiên Vinh Tuệ Khanh sinh ra tâm tư “lừa gạt người khác” như vậy, cô không khỏi có hơi lo sợ, lại chột dạ giống như làm chuyện xấu vậy.

...

Trên một ngọn núi cao mù sương, đại diện san sát với trần nhà hình vòm thấp thoáng giữa những cây cổ thụ và thác nước, thỉnh thoảng có mây trắng lướt qua mảnh đất trống giữa các đại diện.

Những con chim quý, thú hiếm lang thang trong rừng, sống cuộc sống nhàn nhã.

Mấy cô gái mặc áo trắng xách theo giỏ hoa đi ngang qua bụi cây, ai nấy đều xinh đẹp, dáng dấp thướt tha.

Còn có những đệ tử mặc áo đen đang bận rộn làm việc vất.

Nếu cẩn thận quan sát các tu sĩ qua lại nơi đây, ví dụ như những đệ tử làm việc vất không được vào danh sách cũng có tu vi thấp nhất là Kết Đan.

Đệ tử chính thức đều có tu vi Nguyên Anh, tuy bọn họ có số lượng không nhiều, nhưng quý ở chỗ có bản lĩnh cao.

Nơi này chính là hội liên minh tông môn đỉnh cấp, nơi mà tất cả các tu sĩ Ngũ Châu Đại Lục đều khao khát, thật ra chỉ là địa điểm chính thức của tông môn đỉnh cấp hai phái Đạo môn và Phật tông.

Từ mấy ngàn năm trước, sau khi tông môn đỉnh cấp Pháp gia đột nhiên biến mất, tông môn đỉnh cấp của Đạo môn và Phật tông sinh ra cảnh giác, không chỉ thành lập một hội liên minh tông môn đỉnh cấp, mà còn chuyển tông môn đỉnh cấp của hai phái đến cùng một chỗ, để tiện canh chừng giúp nhau, đề phòng gặp phải số phận tương tự như tông môn đỉnh cấp Pháp gia.

Lúc này, trong Võng Nhiên Các - đại điện lớn nhất của tông môn đỉnh cấp Đạo môn, có một đạo trưởng khoảng hơn bốn mươi tuổi đang ngồi ngay ngắn, nét mặt yên tĩnh, mắt như điểm nước sơn, tóc mai như đao cắt, mũi thẳng môi dày, anh tuấn lại trưởng thành, đứng đắn chừng chạc. Đó chính là Môn chủ của Đạo môn - đạo trưởng Doanh Xung nổi danh khắp thiên hạ.

Ông ta ngồi xếp bằng trước một bàn trà bốn chân làm bằng gỗ Thiên Anh khắc quỳ vắn, nghe một Nguyên Anh cả người màu xanh đen đang quỳ trên khay Thiên Anh lải nhải không ngừng, vẻ mặt lạnh nhạt dường như đang nghe một chuyện không liên quan gì tới mình.

Nguyên Anh đó chính là Nguyên Anh của sứ giả được đạo trưởng Doanh Xung phái đến Thanh Vân Tông.

Tại Thanh Vân Tông, hẳn có tu vi của một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mà lại bị mấy tu sĩ Kết Đan và một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ tiêu diệt, phải cụp đuôi ra về, hẳn cảm thấy rất nhục nhã.

“Môn chủ, Thanh Vân Tông không tôn trọng tông môn đỉnh cấp chúng ta, nên tiêu diệt!” Trong mắt Nguyên Anh kia vẫn đầy vẻ oán độc: “Còn con tiện nhân Vinh Tuệ Khanh kia nữa, ả ta hoàn toàn không có chút cung kính nào đối với Môn chủ, dám mở miệng từ chối lòng tốt của Môn chủ...”

Đạo trưởng Doanh Xung thản nhiên nói: “Người không cần nói nữa, ta sẽ đích thân tới xem.” Ông ta nói xong, một bàn tay thon dài trắng trẻo đã đặt trên đỉnh đầu của Nguyên Anh kia.

“Môn chủ...” Hẳn kêu thảm một tiếng, rất nhanh đã bị đạo trưởng Doanh Xung lục soát hồn phách, lấy đi tất cả ký ức.

“Bịch” một tiếng, Nguyên Anh này ngã vào khay Thiên Anh, hôn mê bất tỉnh.

Đạo trưởng Doanh Xung không đổi sắc mặt, bê khay Thiên Anh lên, đôi môi tuyệt đẹp khẽ mở ra, nuốt Nguyên Anh đó xuống.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 328: Thành Nguyên Đan Lâu

 “Đi xem thử Thanh Vân Tông bên đó xảy ra chuyện gì. Sứ giả tông môn đỉnh cấp mất mạng ở Thanh Vân Tông, bọn họ phải cho chúng ta một câu trả lời hợp lý.” Đạo trưởng Doanh Xung thản nhiên căn dặn.

Tên thuộc hạ kia giật mình kinh ngạc: “Môn chủ, Thanh Vân Tông sao có thể to gan lớn mật như vậy được?” Dám hại người của tông môn đỉnh cấp, bọn họ muốn bị diệt môn sao? Trong giây lát, sát khí của hắn đã tăng cao.

Đạo trưởng Doanh Xung lắc đầu, trách mắng hắn ta: “Không nên quá kích động, cố gắng tìm hiểu xem bên kia đã xảy ra chuyện gì, không thể động một chút lại kêu đánh kêu giết được.”

“Môn chủ thật là người khiêm tốn, rộng lượng, Đạo môn chúng ta có môn chủ, nhất định sẽ càng ngày càng lớn mạnh!” Tên thuộc hạ này tình bơ tăng bốc.

Đạo trưởng Doanh Xung mỉm cười: “Đi đi.”

Tên thuộc hạ vội vàng đi thăm dò chuyện xảy ra ở Thanh Vân Tông.

Chẳng bao lâu, hắn đã hồi âm cho đạo trưởng Doanh Xung: “Môn chủ, hóa ra Vinh tu sĩ - Đại Trận Pháp Sư Thanh Vân Tông vừa ghi danh tham gia thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục, tuyên bố muốn lấy danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm. Thần điện Quang Minh đã nhận được danh sách dự thi lần này nên rất quan tâm tới Vinh tu sĩ.”

Cho dù Đạo trưởng Doanh Xung không nói chuyện, nhưng cơn giận của ông ta đã làm bồ đoàn đang ngồi bị chia năm xẻ bảy, tán loạn phía dưới.

“... Nếu thế thì thôi vậy. Thần điện Quang Minh nhúng tay vào, chúng ta đâu không lại chúng.” Đạo trưởng Doanh Xung thở dài một tiếng, nhắm hai mắt.

Nhưng tu sĩ của tông môn đỉnh cấp Đạo môn lại vô cùng phẫn nộ. Bọn họ vẫn luôn là người ở trên cao, được vạn dân tôn thờ. Trừ thần điện Quang Minh, bọn họ không để ý tới môn phái khác.

Bây giờ, Thanh Vân Tông muốn dựa vào một nữ tu có tư chất tốt hiếm thấy trên phương diện luyện đan, để có thể vượt qua tông môn đỉnh cấp bọn họ, móc nối quan hệ với thần điện Quang Minh!

Nhưng bọn họ lại có ba phần kiêng kỵ Thanh Vân Tông. Bởi vì Thanh Vân Tông chịu sự quản lý của Pháp gia, tông môn đỉnh cấp Pháp gia đã mấy nghìn năm không xuất hiện. Bây giờ, hội liên minh tông môn đỉnh cấp chỉ có tu sĩ của hai phái Đạo môn và Phật tông, chứ không có tu sĩ Pháp gia. Từ trước đến nay, tông môn cấp hai và tông môn cấp ba của Pháp gia đã có phần không chịu sự quản thúc của bọn họ.

“Doanh Xung, tông môn phía dưới lại sắp xuất hiện một tu sĩ đi vào thần điện Quang Minh, người thấy thế nào?” Đêm khuya, trong động phủ có hai tu sĩ ngồi trong bóng tối, đối mặt với bàn cờ trước mặt, vừa chơi cờ, vừa nói chuyện.

Mặc dù trong động phủ không thắp đèn, nhưng bàn cờ này có thể phát ra ánh sáng, quân cờ đen trắng cũng phát ra ánh sáng lấp lánh, không ảnh hưởng tới việc bọn họ chơi cờ.

Người vừa hỏi chính là hòa thượng Liễu Duyên của Phật tông.

Bây giờ, Liễu Duyên là tu sĩ có tu vi cao thâm nhất của Phật tông, tuy nhiên hẳn không thích người khác gọi hẳn là “Phật Tổ”, chỉ cho phép gọi hẳn là Tông chủ. Chỉ có Doanh Xung ngang hàng với hẳn mới có thể gọi thẳng tên.

Doanh Xung rất bình tĩnh thả một quân cờ, cắt đứt phần lớn đường đi của đối thủ.

“Đi thì đi thôi. Mấy trăm năm trước không phải cũng từng xuất hiện một vị Luyện Đan Sư tới thần điện Quang Minh sao? Sau đó kết quả thế nào, không ai rõ ràng hơn chúng ta.” Doanh Xung nói rất thẳng thắn.

Liễu Duyên cười nói: “Nhưng lần này lại khác. Ta nghe nói Vinh Tuệ Khanh này đã Kết Đan. Trong Ngũ Châu Đại Lục mấy vạn năm qua, người đã từng nhìn thấy Luyện Đan Sư nào có tu vi Kết Đan chưa?”

Doanh Xung hơi sửng sốt, bàn tay lại thả một quân cờ xuống: “Kết Đan thì thế nào? Nếu như nàng không chịu làm đạo侶 của ta, vậy không thể tha cho nàng được.”

“Chắc chắn, thật là quá đáng tiếc, không có cách nào khác sao? Người luôn có thủ đoạn tốt với nữ tu, lần này đối phó với nữ tu nhỏ bé còn trẻ tuổi như vậy, chắc không thành vấn đề chứ?” Liễu Duyên hình như thấy đáng tiếc, lại lấy hai viên đan dược mà Vinh Tuệ Khanh luyện cho hẳn ra ngăm nhìn: “Hai viên đan dược này thật sự không tồi, nếu cứ như vậy mà tiêu diệt nàng, thật lãng phí.”

Doanh Xung tập trung nhìn không nói gì. Qua một lúc lâu, ông ta bóp nát quân cờ trắng trong tay: “Nếu không thể làm việc cho ta, thì không thể giữ lại... Người đã quên thượng tiên nói gì rồi sao?”

Liễu Duyên nghiêm túc, nói với ẩn ý sâu xa: “Ta đương nhiên không quên. Thật ra, Luyện Đan Sư thất phẩm đối với đám tu sĩ kia mà nói đã là tu vi rất giỏi, nhưng với người và ta có tính là gì chứ? Cứ một trăm năm,

thượng tiên sẽ cho chúng ta vào Tiên giới tu luyện một lần, ở đó các loại kỳ hoa dị thảo, đan dược pháp bảo, cần gì đều có. Chúng ta sao có thể để ý tới những thứ tầm thường này được?”

Đạo trưởng Doanh Xung gật đầu. Trong đêm tối, đôi mắt đen như điểm nước sơn kia hình như cũng phát ra ánh sáng lấp lánh như những quân cờ vậy.

Liễu Duyên chuyển đề tài, nói: “Chẳng qua người cũng biết, chúng ta gánh vác tông môn đỉnh cấp là để mở rộng thực lực cho thượng tiên, để sức ảnh hưởng của thượng tiên càng lúc càng lớn, có thể có địa vị ngang với thần điện Quang Minh. Mục tiêu cuối cùng là muốn chiếm lấy thần điện Quang Minh. Nhưng mấy vạn năm qua, thần điện Quang Minh trước sau vẫn ở trên cao, chúng ta bận rộn lâu như vậy, cũng chỉ làm cho tông môn đỉnh cấp đạt đến mức này. Thượng tiên đã thấy không hài lòng về biểu hiện của ta và người rồi.”

Đạo trưởng Doanh Xung để quân cờ trong tay xuống, khẽ thở dài nói: “Người có biết thượng tiên đang ở đâu không?”

“Thành Nguyên Đan Lô. Gần đây nàng đều ở Thành Nguyên Đan Lô.” Liễu Duyên cũng thở dài: “Thật không biết thượng tiên suy nghĩ thế nào. Ở đây là động thiên đất lành, linh khí bốc lên, là nơi tu luyện hiếm có. Nàng lại không muốn ở cùng chúng ta, cứ chạy tới nơi thế tục, thật không biết nàng đang mưu đồ gì.”

Doanh Xung cười giễu cợt: “Nàng mưu đồ gì, người còn không nhìn ra sao?”

“Mưu đồ gì?” Liễu Duyên ghen hòng nhìn trân trối: “Ta không nhìn ra, lẽ nào người nhìn ra được à?!”

“Ta đương nhiên nhìn ra được. Nàng không phải là đang tìm người sao? Tuy nhiên đến bây giờ vẫn không tìm được, cho nên gần đây nàng rất

nóng nảy, chứ không phải là vì chúng ta.” Doanh Xung đặt mạnh một quân cờ lên trên bàn cờ, dứt khoát kết thúc ván cờ này.

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?” Liễu Duyên vẫn luôn nghe theo Doanh Xung.

Doanh Xung nói với hẳn: “Yên lặng theo dõi tình hình, thuận theo tự nhiên. Xem Vinh Tuệ Khanh này có thể may mắn tiến vào thần điện Quang Minh không? Nếu như mạng nàng không tốt mà vào được, chúng ta sẽ làm theo dự tính.”

Liễu Duyên gật đầu, vừa cười vừa đưa ra chủ ý xấu: “Lão già, ta bảo này, người đừng trốn ở đây giả làm thế ngoại cao nhân nữa, nhanh xuống núi gặp mặt Vinh Tuệ Khanh, có khi nàng vừa thấy người thì đầu óc nóng lên, lại ngoan ngoãn lên núi với người ấy chứ. Từ nay về sau, nàng và người chấp cánh cùng bay, làm một đôi thần tiên quyến lữ, không tốt hay sao?”

Doanh Xung cười mắng: “Nói bậy nói bạ, người là người xuất gia, sao có thể nói ra những lời như vậy hả?” Nhưng nói xong, ông ta lại cảm thấy lời của Liễu Duyên rất có lý.

Vinh Tuệ Khanh từ chối làm đạo lữ của ông ta, chắc là do chưa từng thấy người thật, cho rằng ông ta có tu vi cao thâm thì nhất định mang dáng vẻ tuổi già sức yếu. Nhưng nàng không biết ông ta được thượng tiên quan tâm nên cứ cách một trăm năm lại được tới Tiên giới nghỉ ngơi một canh giờ, đã dùng Trú Nhan Phấn Trần Đan của Tiên giới từ lâu, đó là thánh dược có thể duy trì dung nhan không già. Nếu dùng phẩm cấp ở Ngũ Châu Đại Lục để đánh giá thì nó đã vượt qua thất phẩm, bước vào trình độ bát phẩm.

Ngày hôm sau, Doanh Xung lặng lẽ xuống núi, đi tới Đông Đại Lục.

Hình ảnh lúc soát hồn trong trí nhớ của tên sứ giả kia khiến tim Doanh Xung đập thình thịch, muốn dừng cũng không được. Ông ta đã từng gặp Vinh Tuệ Khanh một lần, khi đó chỉ cảm thấy cô đẹp đến mức kỳ lạ, nhưng tuyệt đối không có ý tưởng gì khác. Sau đó, ông ta muốn nhận cô làm đạo侣, chủ yếu nhất vẫn là coi trọng bản lĩnh luyện đan của cô.

Liễu Duyên nói có cái đúng, cũng có cái không đúng. Hắn có thể không để ý tới bản lĩnh luyện đan của Vinh Tuệ Khanh, hắn không thiếu linh dược Tiên giới để bồi bổ.

Nhưng Doanh Xung không thể, thậm chí toàn bộ Đạo môn cũng không thể.

Với Đạo môn, luyện đan thật ra là cốt lõi sống chết tồn vong của Đạo môn. Những công pháp bọn họ tu hành đều có liên quan đến đan dược, cần không ngừng ăn đan dược để giúp tu vi tăng lên.

Còn Liễu Duyên là Phật tông, Phật tông tu hành không cần dựa vào vật bên ngoài nhiều, cho nên đan dược với bọn họ không phải là không có hiệu quả, mà là họ không có nhu cầu lớn như Đạo môn.

Đạo môn chiếm gần hết số Luyện Đan Sư tốt nhất trong Ngũ Châu Đại Lục. Nhưng bọn họ không nghĩ tới, có một Luyện Đan Sư lợi hại nhất lại rơi vào tay Thanh Vân Tông – một tông môn cấp hai Pháp gia.

Về tình về lý, Doanh Xung đều không thể để cho Vinh Tuệ Khanh ở lại Thanh Vân Tông mãi được. Cho nên ông ta nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định ném ra con mồi kết làm đạo侣 song tu với mình, hy vọng Vinh Tuệ Khanh ngoan ngoãn qua bên này.

Ông ta vẫn cho rằng Đạo môn cần Luyện Đan Sư như Vinh Tuệ Khanh, mình đương nhiên cũng cần.

Bây giờ nhìn hình ảnh trong ký ức của tên sứ giả kia, ông ta phát hiện mình càng cần cô hơn. Một cái nhăn mày, một tiếng cười của cô cũng làm cho ông ta thấy thỏa mãn, hận không thể nhanh chóng mang cô về, chuẩn bị cùng nhau làm chuyện vô cùng vui vẻ kia.

Doanh Xung che giấu tu vi, hóa thành một tu sĩ trung tuổi với dáng vẻ tao nhã hơn người, đi thẳng về phía Thanh Vân Tông ở Đông Đại Lục.

Còn Vinh Tuệ Khanh lại dẫn theo Khăng Khăng đi tới Thành Nguyên Đan Lô.

Thành Nguyên Đan Lô ở một trấn nhỏ yên tĩnh tại Đông Đại Lục. Trong trấn nhỏ này đều là tu sĩ, bình thường bọn họ trừ tu luyện ra, thì đều làm việc cho Thành Nguyên Đan Lô, kiếm lấy linh thạch để đổi đan dược.

Dường như không ai biết Thành Nguyên Đan Lô là do ai thành lập. Đan Lô này có lịch sử rất lâu rồi, nghe nói chủ của nó cũng là người có lai lịch rất lớn.

Toàn bộ Ngũ Châu Đại Lục đều biết đến danh tiếng của Thành Nguyên Đan Lô.

Không cần biết người muốn loại đan dược gì, chỉ cần người đưa ra giá tốt, Thành Nguyên Đan Lô đều có thể cung cấp hàng.

Có thể nói, trước khi Vinh Tuệ Khanh lộ ra thiên phú luyện đan thì Thành Nguyên Đan Lô vẫn luôn giữ vị trí số một nổi danh trong giới đan dược.

Vinh Tuệ Khanh biết một ít về lịch sử của Thành Nguyên Đan Lô, nhưng không đầy đủ. Tuy nhiên cô cũng không để ý tới... Thành Nguyên Đan Lô có lợi hại hay không, cũng không liên quan tới cô. Cô chỉ muốn lặng lẽ lấy được cái đỉnh đồng nhỏ nghiệm đan kia thôi.

Đi tới trấn nhỏ bình yên này, một nữ tu như Vinh Tuệ Khanh có dáng vẻ cùng tu vi như vậy, mọi người không thể không chú ý.

Cô vừa vào trấn đã có mấy tu sĩ đến bắt chuyện. Những tu sĩ này đều có tu vi không thấp. Người dám đến gần cô thì ít nhất cũng là tu vi Kết Đan trung kỳ.

Vì bản thân Vinh Tuệ Khanh đã là Kết Đan sơ kỳ, nên các tu sĩ có tu vi ngang, hoặc thấp hơn sẽ không dám tới chọc cô.

Vinh Tuệ Khanh vừa đối phó qua loa với bọn họ cho có lệ, vừa cảm giác vị trí của Xích Báo và Lang Thất. Cả hai đều là linh sủng của cô, chỉ cần chúng ở trong phạm vi nhất định thì tâm ý của bọn họ có thể nối liền với nhau.

“Chủ nhân, người tới rồi à? Chúng ta gặp phải phiền toái.” Là giọng nói đáng thương của Lang Thất vang lên.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 329: Đỉnh Đồng Nhỏ

 Cô còn đang nghi ngờ, lại thấy có một con chó hoang người ngợm bắn thiu lắc lư chạy ra từ góc đường, nó chạy đến bên cạnh cô vẫy tít cái đuôi.

Vinh Tuệ Khanh nhận ra nó chính là Lang Thất thì vừa tức vừa buồn cười, cô không nhịn được giơ chân đạp nó một cái, sau đó đi ra ngoài trấn.

Lang Thất kêu “oảng” lên một tiếng, đi theo phía sau Vinh Tuệ Khanh rời khỏi đó.

Vinh Tuệ Khanh chọn một nơi trống trải ngoài trấn, bày trận kỳ, sau đó tự mình đi vào.

Lang Thất cũng lập tức chui vào.

“Nói đi, sao ngươi lại biến thành bộ dạng như vậy?” Vinh Tuệ Khanh thản nhiên hỏi.

Lang Thất hận không thể chảy nước mắt: “Chủ nhân à, không phải chúng tôi không cố gắng, nhưng thằng ngốc Tống Chi Bá kia đã ném cái đỉnh đồng nhỏ đó đi rồi!”

“Ném đi à?” Vinh Tuệ Khanh sốc: “Không thể nào? Đồ tốt như vậy...”

Nhưng ngay sau đó cô lại nhớ ra, người ở Thành Nguyên Đan Lô hình như không biết nhìn hàng, hoặc là đỉnh đồng nhỏ này quả thật không lộ ra bản lĩnh thật sự của nó, không làm cho mọi người coi trọng.

Lang Thất tiếp tục làm nhảm phàn nàn: “Lúc chúng tôi mới đến đây đều phải trốn tránh mọi người, chỉ có buổi tối mới dám đi ra nghe ngóng tin tức. Sau đó, chúng tôi phát hiện ở đây tuy có nhiều tu sĩ, nhưng cũng có nhiều loại yêu thú, thảo mộc tinh quái, cho dù chúng tôi đi ra ngoài ban ngày, cũng không có việc gì đáng lo. Cũng đúng thôi, Thành Nguyên Đan Lô này rất nổi danh, bất kể là yêu tu, yêu thú, hay là tu sĩ Nhân giới ở trên Ngũ Châu Đại Lục đều tới đây mong mua được đan dược, cũng không có gì lạ. Ta nghe nói...”

Lang Thất lén lút nhìn xung quanh kiểm tra, như thể đang lo lắng có người nghe trộm bọn họ nói chuyện vậy.

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Đừng làm ra vẻ nữa. Ở đây không có ai nghe cả.” Cô đã đích thân bày trận pháp, thật sự không có mấy người có thể phá giải được.

Lang Thất vẫn truyền âm cho Vinh Tuệ Khanh nói: “... Ở đây, chúng tôi nghe nói, thậm chí đã từng có người trong Ma giới qua mua đan dược, Thành Nguyên Đan Lô cũng giao dịch với bọn họ. Hơn nữa, còn là ông chủ lớn của bọn họ, cũng chính là thủ lĩnh thật sự của Thành Nguyên Đan Lô đích thân ra mặt giao dịch.”

“Ồ?” Vinh Tuệ Khanh nhíu mày suy nghĩ một lúc, sau đó nhìn Lang Thất: “Vậy sao người lại biến thành bộ dạng như bây giờ hả?”

Nỗi oan ức trong lòng Lang Thất được khơi dậy: “Cô nghĩ rằng ta muốn chắc?! Còn không phải là do mấy ngày trước ta luôn ở bên ngoài nịnh hót đám người của Thành Nguyên Đan Lô sao, kết quả hôm đó người đứng đầu Thành Nguyên Đan Lô đi ra, đúng lúc nhìn thấy ta đang... nói chuyện với một nữ tu của Thành Nguyên Đan Lô nên quát ta một roi, lại còn khiến ta phải luôn trong cái bộ dạng này, ngay cả tu vi cũng bị phong ấn.” Nói xong, nó nước mắt đầm đìa nhìn Vinh Tuệ Khanh, chỉ chờ mong cô lập tức giải phong ấn cho nó.

Vinh Tuệ Khanh sử dụng thần thức kiểm tra bên trong cơ thể Lang Thất. Thật may, đối phương không dùng thủ đoạn khó. Trước đây khi cô còn là tu vi Trúc Cơ thì không giải được phong ấn như vậy.⁹Tuy nhiên bây giờ cô đã là Kết Đan, thừa sức giải được.

Vinh Tuệ Khanh rót một luồng linh lực vào thức hải của Lang Thất, giải ấn “Linh Phong” của nó.

Lang Thất lập tức cảm thấy vô cùng dễ chịu, nó mừng rỡ lăn lộn trên mặt đất vài cái, sau đó mới hóa thành hình người. Nó vui vẻ nói với Vinh Tuệ Khanh: “Hóa ra chủ nhân đã Kết Đan! Thật đúng là chuyện đáng mừng!”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, hỏi: “Người đứng đầu của Thành Nguyên Đan Lô như thế nào?”

Lang Thất vội vàng nói: “Ta không nhìn thấy rõ, chỉ thấy nàng ta mặc trang phục màu đen, tay cầm một thanh liêm đao dài kỳ lạ. Có hai người nhìn dáng vẻ trông giống đạo sĩ đi qua gặp nàng ta, gọi nàng ta là thượng tiên...”

Vinh Tuệ Khanh lập tức hiểu ra.... Lại là Minh Vương!

Hóa ra người đứng đầu phía sau Thành Nguyên Đan Lô chính là Minh Vương!

Nhưng vì sao người của Đạo môn lại gọi nàng ta là thượng tiên?

Vinh Tuệ Khanh nghĩ mãi vẫn không hiểu nên đành thôi, cô hỏi Lang Thất: “Xích Báo đâu?”

Lang Thất cười ha hả: “Hắn bị đánh về hình dáng ban đầu là con báo, nên không muốn ở lại trong trấn, chạy vào trong rừng rồi.”

Vinh Tuệ Khanh mím môi cười, dẫn theo Lang Thất đi ra khỏi trận pháp và thu hồi trận kỳ. Đúng lúc này, cô lại nhìn thấy một con báo màu đỏ giống như một đám mây đỏ chạy từ trong rừng đến.

Vinh Tuệ Khanh dừng lại nhìn Xích Báo đã đến trước mặt mình.

“Người cũng bị phong ấn sao?” Vinh Tuệ Khanh buồn cười, nhẹ nhàng lấy ra một luồng linh lực, giải ấn Linh Phong cho Xích Báo.

Chắc Minh Vương cũng không thật sự muốn gây khó dễ cho bọn họ, mà chỉ trừng phạt một chút thôi.

Vả lại, lúc đó bọn họ đều hóa thành hình người, chắc Minh Vương cũng không suy nghĩ nhiều.

Vinh Tuệ Khanh cần tập trung suy nghĩ xem người phụ nữ áo đen cầm liêm đao kia đang nghĩ gì. Cho nên cô và Xích Báo cùng Lang Thất chọn nghỉ ngơi ở trong rừng cây bên ngoài trấn.

Xích Báo phát hiện Vinh Tuệ Khanh đã Kết Đan thì rất vui mừng, hăng chạy về rừng cây một lúc, rồi đưa cho Vinh Tuệ Khanh những thứ tốt mà mình và Lang Thất lấy được ở đây.

“Tuyệt Phục Linh, cỏ Thiên Tâm, Xà Mộc, không tễ, không tễ, các người lấy được ở đâu vậy?” Vinh Tuệ Khanh kiểm tra đồng dược thảo trước mặt, cười tươi như hoa. Những dược thảo này đều không phải là dược thảo thường thấy ở Đông Đại Lục, nhưng xét trên phương diện luyện đan, nó lại rất có ích, là linh dược quý không thể thiếu đối với các tu sĩ Kết Đan và Nguyên Anh. Hơn nữa, vừa nhìn là biết những dược thảo này đã hơn nghìn năm, vườn thuốc bình thường khó có thể trồng ra được.

Xích Báo liếc mắt nhìn Lang Thất, thấy đối phương vò đầu bứt tai không nói lời nào nên đành cười nói: “Là chúng tôi trộm trong kho của Thành Nguyên Đan Lô.”

Vinh Tuệ Khanh liếc nhìn bọn họ, cũng biết bọn họ đi vào trong kho, nhất định là để tìm đỉnh đồng nhỏ, nhưng không tìm được nên mới tiện tay lấy đi chút dược thảo.

“Ở trong kho của Thành Nguyên Đan Lô, những dược thảo này chất cao như núi, chúng tôi chỉ lấy đi mấy cây thôi.” Xích Báo cũng theo Lang Thất học thói xấu, tránh nặng tìm nhẹ nói.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ bỏ dược thảo vào túi càn khôn của mình, ho khan một tiếng rồi bắn hai viên đan dược vào tay Xích Báo và Lang Thất: “Các người cầm ăn đi. Nó có thể tăng thêm tu vi cho yêu thú đấy.”

Xích Báo biết Vinh Tuệ Khanh chắc chắn không trách bọn họ, lúc này hẳn mới yên tâm, vội vàng ăn đan dược.

Lang Thất cũng ăn vào rồi ngồi sang một bên tĩnh tọa, bắt đầu luyện hóa đan dược.

Vinh Tuệ Khanh ôm gối ngồi dưới ánh trăng suy nghĩ một lát, lại truyền âm cho Lang Thất hỏi: “Nhân vật đứng đầu Thành Nguyên Đan Lô đã rời khỏi đây chưa?”

Lang Thất trả lời rất chắc chắn: “Nàng ta đi rồi. Ta đã rất quen thuộc với Thành Nguyên Đan Lô, nghe người ta nói, thủ lĩnh của bọn họ được tông môn đỉnh cấp rất tôn kính, gọi nàng ta là thượng tiên, còn mời nàng ta đích thân đến luyện đan.”

Vinh Tuệ Khanh “ồ” một tiếng. Nghe Lang Thất và Xích Báo miêu tả, người phụ nữ mặc áo đen cầm liêm đao này chắc chắn là Minh Vương, không ngờ nàng ta lại có thể lập ra Thành Nguyên Đan Lô ở Nhân giới, sau đó lại thông đồng với tông môn đỉnh cấp làm vậy.

“Lần này, nàng ta đi luyện đan à? Nàng ta thật sự biết luyện đan sao?” Vinh Tuệ Khanh cảm thấy rất nghi ngờ. Nếu người phụ nữ mặc áo đen cầm

liêm đạo này quả thật là Minh Vương, thì còn muốn luyện đan gì chứ? Chẳng lẽ cô nghĩ sai rồi sao?

“Nghe nói là vậy. Nghe nói chủ nhân luyện đan cho hai vị cao nhân tông môn đỉnh cấp xảy ra sai lầm. Bọn họ nhờ ‘thượng tiên’ này qua giám định.” Lang Thất đầy căm phẫn nói: “Chủ nhân, nhất định là do danh tiếng của cô quá cao, mấy tên nhóc con kia thấy cô không vừa mắt, rõ ràng đang muốn tìm lão tổ tông có quyền cao chức trọng trong giới luyện đan tới phán cô tội chết đấy...”

Tâm trạng Vinh Tuệ Khanh trầm xuống.

Tất cả mọi chuyện không ngừng xuất hiện trong đầu khiến cô cảm thấy rối bời.

“Thôi vậy, chờ sau này rồi tính.” Vinh Tuệ Khanh càng nghĩ lại càng thấy mọi việc rối như mớ bòng bong, cô mơ hồ cảm thấy lần tham gia thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục này sẽ không được thuận lợi như mình nghĩ.

Nhớ tới tên đạo trưởng Doanh Xung có bệnh kia, Vinh Tuệ Khanh lại thấy bức bối. Cô và đạo trưởng Doanh Xung từng gặp mặt một lần, nhưng khi đó sự chú ý của cô hoàn toàn không đặt trên người ông ta, cũng không có cảm giác vị tu sĩ có tu vi sâu không lường được kia có ý gì với mình. Cho nên khi sứ giả của tông môn đỉnh cấp tới truyền lời, nói đạo trưởng Doanh Xung muốn kết làm đạo lữ song tu với cô, cô thật sự choáng váng.

Cũng may cô vẫn lập tức nghĩ được cách từ chối ông ta, đồng thời dưới áp lực lớn như vậy đã giúp cô thuận lợi Kết Đan.

Chỉ cần trong cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục, cô thể hiện xuất sắc, nhận được sự ưu ái của thần điện Quang Minh, cô sẽ được bước vào thần điện Quang Minh, thoát khỏi tên đạo trưởng Doanh Xung đáng ghét kia.

Trong lúc vô tình, Vinh Tuệ Khanh lại nghĩ đến La Thần.

Cô nhìn lên màn trời xanh thẳm, tưởng tượng La Thần đang ở bên kia Giới Chi Môn, đột nhiên nổi nhớ y lại dâng lên cồn cào, nổi nhớ như theo y bay đến bầu trời bên kia.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại, bắt đầu hướng về phía ánh trăng tu luyện, phân tán thần thức ra bốn phía, tìm kiếm các dấu vết quanh đây.

Lò luyện đan bằng đồng trong túi càn khôn của cô đột nhiên phát ra một luồng khí màu vàng xanh, lóe lên trên mảnh đất trống rồi lao về phía xa.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt, cơ thể di chuyển theo ý nghĩ, chớp mắt đã ở bên bờ biển Vô Nhai cách đó mấy trăm dặm.

“Người dẫn ta đến đây làm gì?” Vinh Tuệ Khanh lấy lò luyện đan bằng đồng của mình ra khỏi túi càn khôn, nhìn nó lặng lẽ hỏi.

Lò luyện đan bằng đồng lại phát ra một luồng khí màu vàng xanh. Lần này, luồng khí kia nhắm thẳng vào một chỗ bên biển Vô Nhai gần đó. Từ nơi đó cũng có một luồng khí màu vàng xanh yếu ớt chiếu ra, hình như đang phát ra luồng khí liên kết với lò luyện đan bằng đồng.

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên hiểu ra.

Nếu cái đỉnh đồng nhỏ nghiệm đan này cùng một bộ với lò luyện đan bằng đồng trong tay mình, vậy giữa chúng nhất định là có liên hệ nào đó.

Thường thì pháp bảo thượng cổ đều có khí linh.

Vinh Tuệ Khanh bỏ lò luyện đan bằng đồng vào túi càn khôn của mình, phóng người lao vào biển Vô Nhai.

Trên người cô có chìa khoá long cốt, có thể thoải mái di chuyển ở những nơi sông hồ biển lớn.

Chẳng bao lâu sau, cô đã nhìn thấy một đỉnh đồng nhỏ ở nơi đáy biển cách bờ không xa, nó bị vùi một nửa dưới bùn cát, một nửa lộ ra ngoài. Trên thân đỉnh phát ra luồng khí màu vàng xanh đặc biệt sáng rõ ở trong đáy biển tối đen như mực.

Vinh Tuệ Khanh thò tay qua vớt đỉnh đồng nhỏ lên.

Vừa cầm vào tay, cô đã biết đây là đồ thật, bởi vì lò luyện đan bằng đồng trong túi càn khôn của cô đã phát ra tiếng va đập vui sướng.

Vinh Tuệ Khanh ném đỉnh đồng nhỏ vào túi càn khôn, sau đó rời khỏi biển Vô Nhai, trở lại trong rừng cây gần Thành Nguyên Đan Lô.

“Chúng ta đã tìm được cái đỉnh nhỏ đó rồi, có thể trở về Thanh Vân Tông.”

...

Trong núi lớn đầy sương mù, trên không trung đột nhiên có rất nhiều hoa tươi bay xuống, từng mảnh gấm tung bay theo, từ trên cao hạ xuống.

“Cung kính nghênh đón thượng tiên giáng thế.”

Trong sơn cốc trống trải được bày kết giới nghiêm ngặt, bên trong chỉ có hai người đạo trưởng Doanh Xung và hòa thượng Liễu Duyên quỳ phục trên mặt đất bái lạy.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 330: Giả Danh Lừa Bịp

 Người phụ nữ kia thu lại áp lực, Doanh Xung và Liễu Duyên cùng đứng lên.

“Thưa thượng tiên, Vinh Tuệ Khanh là Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông, muốn tham gia cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục sang năm...” Liễu Duyên còn chưa nói hết lời, người phụ nữ kia đã ngắt lời hẳn: “Vinh Tuệ Khanh? Cô ta cũng muốn tham gia cuộc thi đấu luyện đan? Không phải cô ta bế quan luyện đan trong Thanh Vân Tông sao?”

Doanh Xung vội nói: “Nàng ta vừa xuất quan hơn nửa còn Kết Đan rồi. Thuộc hạ nghe theo lời đề nghị của thượng tiên, vốn muốn nâng đỡ nàng ta, kéo nàng ta về phía này nên bằng lòng kết làm đạo侶 song tu với nàng ta, nhưng không ngờ nàng ta lại từ chối lời đề nghị của thuộc hạ, còn giết chết sứ giả do thuộc hạ phái đi. Mong thượng tiên tới đòi lại công bằng cho chúng tôi!”

Người phụ nữ kia cười lạnh: “Vinh Tuệ Khanh thật có bản lĩnh, cho cô ta thể diện, cô ta lại có thể không biết xấu hổ như vậy!” Nói xong, nàng ta nhìn Doanh Xung và Liễu Duyên nói: “Các người thậm chí còn không làm gì nổi một tông môn cấp hai, ta thấy các người càng sống càng thụt lùi rồi!”

Liễu Duyên cười khổ: “Bây giờ bọn họ đã lọt vào mắt của thần điện Quang Minh, chúng tôi làm sao dám động tới bọn họ? Vả lại, mấy nghìn năm qua tông môn đỉnh cấp Pháp gia không xuất hiện, cũng không biết bọn họ đi đâu... Thượng tiên có tu vi thông thần, không biết có thể tìm được tông môn đỉnh cấp Pháp gia hay không?”

Người phụ nữ kia nhú mào: “Ta nói với các người bao nhiêu lần rồi, tông môn đình cấp Pháp gia đã sớm bị diệt, tại sao các người vẫn không tin?”

Doanh Xung và Liễu Duyên liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng thành thật nói: “Thượng tiên, không phải chúng tôi không tin. Thật ra năm đó tông môn đình cấp của ba phái giống như cây liền cành, đã từng hợp tác rất nhiều lần. Đương nhiên, thẻ bài số mạng của Tông chủ và Môn chủ của tông môn đình cấp trong ba phái đều được đối phương bảo vệ. Sau khi tông môn đình cấp Pháp gia mất tích, thẻ bài số mạng của bọn họ cũng biến mất. Tuy nhiên gần nửa năm qua, chúng tôi lại phát hiện ra thẻ bài số mạng của gia chủ Tông môn đình cấp Pháp gia ở sâu bên trong đại điện.” Nói xong, hắn đưa một thẻ bài số mạng có viết “Vinh Thiên Thuận” cho người phụ nữ áo trắng trước mặt.

Nếu như gia chủ của tông môn đình cấp Pháp gia đã chết thật rồi, vậy thẻ bài số mạng của ông ta sẽ phải chia năm xẻ bảy, có muốn ghép cũng không ghép nổi.

“Ai vậy?”

“Gia chủ đời cuối cùng của tông môn đình cấp Pháp gia.” Doanh Xung đáp.

“Lại là họ Vinh à?” Người phụ nữ áo trắng nhận lấy thẻ bài số mạng, ngẩng người nhìn cái họ kia.

Doanh Xung vội hỏi: “Chỉ là trùng họ thôi, không liên quan đến Vinh Tuệ Khanh đâu. Thuộc hạ đã từng điều tra lai lịch của cô ta, không hề có liên quan gì tới Vinh gia của tông môn đình cấp Pháp gia.”

Người phụ nữ kia cầm thẻ bài số mạng trong tay lật qua lật lại ngẫm ngẫm, sắc mặt không đổi hỏi lại: “Người chắc chắn chứ?”

Doanh Xung ngạc nhiên nói: “Tất nhiên là chắc chắn. Sao thượng tiên lại cho rằng Vinh Tuệ Khanh có liên quan đến Vinh gia chứ? Nói thật, thuộc hạ cũng từng điều tra tỉ mỉ rồi. Trong cả Ngũ Châu Đại Lục họ Vinh có mười vạn người phàm, trong đó chỉ lác đác có mấy người có tu vi, bọn họ cũng chỉ gia nhập vào vài môn phái nhỏ mà thôi. Xuất thân của Vinh Tuệ Khanh là một dòng họ Vinh người phàm ở Đông Đại Lục, chỉ có thể nói là cùng tổ tông với Vinh gia giới tu hành từ mấy vạn năm trước.” Nói xong, ông ta lại nhấn mạnh thêm một câu: “Không phải cứ cùng một họ thì nhất định là thân thích.”

“Người Vinh gia của tông môn đỉnh cấp Pháp gia rất lợi hại sao?”

“Bọn họ rất lợi hại. Có người nói mỗi đời bọn họ đều chỉ sinh được một con, nhưng không giống với các gia tộc khác, phụ nữ của bọn họ cũng có thể gánh vác môn hộ. Cho nên bọn họ không phân biệt nam nữ, mỗi đời con đều chỉ có một con, được bảo vệ tuyệt đối.” Liễu Duyên nói tiếp.

Người phụ nữ kia “à” một tiếng, ném thẻ bài số mạng của Vinh Thiên Thuận lại trong tay Doanh Xung: “ Nếu có thời gian ta sẽ đi điều tra chuyện này sau. Các người còn có chuyện gì nữa không?”

Doanh Xung và Liễu Duyên liếc mắt nhìn nhau, lại châm ngòi thổi gió: “Thượng tiên có thể làm chút gì đó trong cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục không?... Dù sao mỗi lần cũng chỉ ban danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm cho một Luyện Đan Sư. Nếu như thượng tiên tham gia cuộc thi đấu này, vậy Vinh Tuệ Khanh sẽ không nhận được danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm, cũng không được thần điện Quang Minh che chở nữa.”

Người phụ nữ kia suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói: “Ta sẽ suy nghĩ về chuyện này, các người làm tốt việc của mình đi, nếu để lộ sơ hở gì thì nhớ tự mình giải quyết, đừng có chạy đến làm phiền ta nữa.” Nàng ta nói xong thì xoay người định rời đi.

Doanh Xung vội vàng gọi nàng ta lại: “Mong thượng tiên đừng bước. Đây là đan dược do Vinh Tuệ Khanh luyện cho ta và Liễu Duyên, thượng tiên cầm về nghiên cứu kĩ một chút. Theo chúng tôi thấy, cô ta quả thật có tư chất không tầm thường, nhưng thượng tiên có địa vị cao ở trong giới đan dược, cái này có tốt hay không, vẫn cần một lời của thượng tiên quyết định.”

Người phụ nữ kia nhận lấy bình linh ngọc, lạnh lùng nói: “Các người không để lộ ra thân phận thật của ta chứ?”

“Tất nhiên là không. Không ai biết đại đan sư của Thành Nguyên Đan Lô là thượng tiên ngài đâu.” Liễu Duyên cười nịnh nọt: “Không biết hôm nay thượng tiên sẽ ban thưởng tiên đan gì cho Doanh Xung và bản tăng ạ?”

Người phụ nữ kia hừ một tiếng, móc từ trong người ra hai bình linh ngọc khác nhau, ném tới tay Doanh Xung và Liễu Duyên: “Cầm lấy. Sau này gặp những chuyện nhỏ nhặt như vậy thì đừng đến tìm ta.” Nói xong, nàng ta liền biến mất khỏi sơn cốc.

Chờ tới lúc hơi thở của người phụ nữ kia biến mất, Doanh Xung và Liễu Duyên mới truyền âm với nhau: “Thượng tiên sẽ không khoan tay mặc kệ chuyện này chứ?”

“Chắc là không đâu? Ta thấy thượng tiên cũng không thích Vinh Tuệ Khanh. Hơn nữa, nàng ta đắc tội với tông môn đỉnh cấp mà không bị trừng phạt, nếu để cho người khác biết thì mặt mũi chúng ta còn để đâu được nữa? Mặt mũi của thượng tiên sẽ thế nào?”

“Ông nói cũng phải. Trong chuyện này, thượng tiên không ra tay cũng không được.” Hai người vừa cười vừa nói. Bọn họ rời khỏi sơn cốc, quay về động phủ của tông môn đỉnh cấp.

Qua mấy ngày, giới tu hành của Ngũ Châu Đại Lục lại truyền ra tin tức, nói đan dược thất phẩm do Vinh Tuệ Khanh - Đại Trận Pháp Sư cũng

chính là Luyện Đan Sư của Thanh Vân Tông luyện ra cho hai vị tiền bối của tông môn đỉnh cấp, bị đại đan sư Thành Nguyên Đan Lô kiểm tra thấy có vấn đề, còn chưa đạt tiêu chuẩn thất phẩm. Vì thế Thành Nguyên Đan Lô tuyên bố, lần này cũng sẽ phái người đi tham gia cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục, muốn đoạt lại danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm.

Những năm gần đây, Thành Nguyên Đan Lô cũng phái người tham gia không ít lần thi đấu luyện đan, nhưng chưa từng nhận được danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm. Tuy nhiên bởi vì Thành Nguyên Đan Lô có đại đan sư trấn giữ, nên từ trước đến nay mọi người chưa từng nghi ngờ về trình độ Luyện Đan Sư của Thành Nguyên Đan Lô.

Đại đan sư này xa lánh trần thế, từ trước đến nay chưa từng muốn theo đuổi những danh hiệu của thế tục.

Nhưng lần này Vinh Tuệ Khanh cũng nói muốn nhận lấy danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm, nên đại đan sư tức giận, nói không thể để cho người giả danh lừa bịp thực hiện được ý đồ, cho nên quyết định sẽ tự mình tham gia cuộc thi đấu luyện đan, để cho mọi người được tai nghe, mắt thấy.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 331: Bí Mật Của Đình Đồng Nhỏ

 Người của Thanh Vân Tông rất bất mãn với những lời đồn đại bên ngoài, có vài đệ tử Thanh Vân Tông đang hoạt động bên ngoài không nhận được đã tranh chấp với người khác, tuyên bố Thành Nguyên Đan Lô năm đó cũng từng phải Luyện Đan Sư lục phẩm qua kiểm tra đan dược, sao có thể nói đan dược của Vinh tu sĩ Thanh Vân Tông bọn họ có vấn đề được? Như vậy chẳng phải Thành Nguyên Đan Lô càng có vấn đề hơn sao?

Kết quả, những lời này lại gây ra sóng gió lớn hơn.

Thành Nguyên Đan Lô lại dám công khai tuyên bố, năm đó trong lần nghiệm đan ở Thanh Vân Tông, có vị nữ tu nào đó của Thanh Vân Tông giỏi cả về luyện đan và trận pháp đã không tiếc hy sinh nhan sắc, mê hoặc Luyện Đan Sư lục phẩm Tổng Chi Bá do Thành Nguyên Đan Lô phái ra, chẳng biết xấu hổ mà dùng cơ thể giành được giám định đẳng cấp đan dược thất phẩm.

Người của Thanh Vân Tông càng tức giận hơn. Không ngờ Thành Nguyên Đan Lô lại bỉ ổi như thế, đổi trắng thay đen, dám nói năng lung tung về chuyện năm đó.

Chỉ cần là chuyện có liên quan đến chuyện nam nữ thì cho dù là trong giới tu hành hay người thường cũng chẳng có gì khác biệt, thị phi cứ như được mọc thêm chân mà chạy, phát tán khắp nơi, xôn xao khắp cả Đông Đại Lục.

Khi Vinh Tuệ Khanh nghe được tin này thì vô cùng tức giận, cô hận không thể vác Nhật Nguyệt Song Câu đi liều mạng với bọn chúng. Nhưng sau đó, cô nghĩ chắc phải có lý do nào đó thì mới có lời đồn đại liên quan đến chuyện phẩm chất đan dược do cô luyện ra có vấn đề.

Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh lại, cô trở về động phủ của mình ngồi khoanh chân đón ánh mặt trời buổi chiều và tu luyện Húc Nhật Quyết, lúc này cô mới có thể dùng lý trí để đối mặt với vấn đề này.

Dường như những lời đồn đại lưu truyền bên ngoài đều nói về đan dược mà cô đã luyện cho hai lão già của tông môn đỉnh cấp. Đại hội nghiệm đan của Thanh Vân Tông lần trước là kiểm tra đan dược cô luyện cho đạo trưởng Doanh Xung và hòa thượng Liễu Duyên của tông môn đỉnh cấp. Lần “bế quan” luyện đan gần đây nhất của cô cũng là để luyện đan dược cho hai vị ở tông đỉnh cấp kia.

Nhưng những lời đồn này lại không hề nhắc một chữ tới đan dược mà Vinh Tuệ Khanh đã từng đưa cho những tu sĩ tông môn cấp hai và cấp ba, mà chỉ nhằm vào những đan dược của tông môn đỉnh cấp, điều này vô hình chung đã lộ ra lý do thật sự của những lời đồn này.

Vinh Tuệ Khanh trước sau vẫn nghi ngờ đạo trưởng Doanh Xung của tông môn đỉnh cấp kia còn chưa bỏ tật háo sắc, muốn tiếp tục truyền ra những lời đồn khó để làm hỏng danh tiếng của cô.

Tuy nhiên nói đi thì phải nói lại, đan dược mà cô luyện chế được xưng là “thất phẩm”, nhưng kỳ thực thông qua kiểm nghiệm một cách nghiêm túc thì chỉ có lần mà Thành Nguyên Đan Lô phái Tổng Chi Bá tới, sử dụng đỉnh đồng nhỏ đó để kiểm tra đẳng cấp đan dược của cô.

Sau đó đều là do cô tự dò dẫm mà luyện ra, cô dựa theo màu sắc và mùi để phân biệt cấp của đan dược chứ không mang đi nghiệm đan nữa.

Các môn phái đều có dụng cụ để xác định đẳng cấp đan dược, Thanh Vân Tông cũng có. Vinh Tuệ Khanh cảm thấy những dụng cụ đó còn không tốt bằng đỉnh đồng nhỏ, cho nên từ trước tới nay cô chưa từng dùng thử.

Bây giờ cô đã có đỉnh đồng nhỏ nên càng không cần đi tới chỗ Thanh Vân Tông tìm những dụng cụ nghiệm đan bình thường kia nữa.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Vinh Tuệ Khanh bước vào mật thất, dựa theo cách luyện đan và dược thảo cô luyện cho tông môn đỉnh cấp lần trước, luyện lại một lò đan dược nữa.

Khi đan dược được hoàn thành, cô dùng đỉnh đồng nhỏ để nghiệm đan.

Con Thao Thiết trên nắp đỉnh tham lam nuốt đan dược xuống, vẫn giống như lần trước nó luyến tiếc thiếu chút nữa thì không chịu nhả ra.

Khi đan dược được nhả trở lại cho cô thì nó chính xác là một viên đan dược thất phẩm thượng đẳng.

Vinh Tuệ Khanh đặt hai viên đan dược đang tỏa ra khí màu xanh trong lòng bàn tay, chăm chú quan sát một lúc lâu.

Lời đồn đại bên ngoài nói rất nhiều về những thiếu sót liên quan đến việc luyện chế đan dược của cô, mặc dù tất cả chỉ để cho lời đồn đáng tin nhưng theo Vinh Tuệ Khanh thì cũng có vài chỗ có thể tiếp thu được.

Cô vẫn luôn nghi ngờ về nguồn gốc của những lời đồn này. Nếu loại bỏ nhân tố đạo trưởng Doanh Xung, lỡ như đan dược của cô thật sự có chút vấn đề thì sao?

Vừa nghĩ như thế, Vinh Tuệ Khanh lại càng thấy phải cẩn thận hơn.

Từ trước tới nay không phải chưa từng có chuyện lật thuyền trong mương. Cô cũng không thể quá sơ ý được.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ hồi lâu, cô thu lại lò luyện đan bằng đồng xanh sau đó rời khỏi động phủ, đi tới phòng luyện đan của Thanh Vân Tông, bắt đầu tập luyện chế đan dược bằng lò luyện đan của Thanh Vân Tông và Địa Hỏa cơ bản nhất.

Cô tốn một ngày một đêm để luyện ra hai lò Bồi Nguyên Đan bình thường nhất.

Cô cầm một lò về động phủ của mình, sử dụng đỉnh đồng nhỏ để kiểm tra, nhưng chỉ là lục phẩm trung đẳng mà thôi.

Bởi vì trong mấy đẳng cấp luyện đan, nhất phẩm là thấp nhất, cửu phẩm là cao nhất. Trong mỗi cấp lại phân ra thượng đẳng, trung đẳng và hạ đẳng.

Từ trước đến nay đan dược mà cô dùng lò luyện đan đồng xanh và lửa của Tiểu Ô để luyện chế ra đều là thất phẩm thượng đẳng.

Xem ra kỹ thuật luyện đan của cô vẫn chưa được thuần thục.

Nghĩ như vậy, để hoàn toàn chắc chắn, cô lại mang lò đan dược còn lại đi kiểm tra bằng dụng cụ nghiệm đan của Thanh Vân Tông.

Kết quả khiến cho cô kinh ngạc mà cũng rất chán nản.

Khi dùng dụng cụ của Thanh Vân Tông để kiểm tra, đan dược của cô chỉ là lục phẩm trung đẳng mà thôi!

Vậy rốt cuộc là làm sao?

Vinh Tuệ Khanh ở trong mật thất xoa cằm, ngây người nhìn chằm chằm vào hai lò đan bằng đồng xanh trước mặt.

Một lò luyện đan bằng đồng xanh và một đỉnh đồng nhỏ, nhìn bề ngoài thì rất xấu xí, không khác mấy so với thứ đồ cổ được những kẻ làm giả bày bán ở trên chợ đồ cổ, ngay cả màu đồng xanh kia nhìn qua cũng hơi giả.

Nhưng cô biết, hai thứ này khi kết hợp với nhau thì quả thực không chê vào đâu được.

Không chê vào đâu được?

Tim Vinh Tuệ Khanh chợt đập mạnh, cô bỗng nhiên nhớ tới một việc.

Nếu như tách chúng ra thì sao? Chúng sẽ phát huy tác dụng riêng của mình chứ?

Vinh Tuệ Khanh nghĩ là làm. Cô lập tức đi lấy bình đan dược do mình sử dụng lò luyện đan của Thanh Vân Tông luyện ra, thả vào trong đỉnh đồng nhỏ để kiểm tra.

Không giống như lần trước, lần này gần như chỉ trong nháy mắt, con Thao Thiết trên nắp đỉnh vội vàng phun mấy viên đan dược ra, hình như còn uốn éo người “Phì phì” vài tiếng, thể hiện nó rất xem thường.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy rõ ràng đẳng cấp của viên đan dược bị nhả ra kia vẫn là lục phẩm trung đẳng, cùng cấp với khi sử dụng dụng cụ nghiệm đan của Thanh Vân Tông.

Vậy rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Vinh Tuệ Khanh là một người rất có tinh thần nghiên cứu, hễ gặp phải chuyện không hiểu, bao giờ cô cũng phải tra rõ mới thôi.

Trải qua hơn một tháng đi tới đi lui giữa phòng luyện đan và động phủ, Vinh Tuệ Khanh cuối cùng đã hiểu rõ tác dụng thật sự của hai bảo bối

này.

Hóa ra, cái đỉnh đồng nhỏ nghiệm đan này không chỉ có thể xác định đẳng cấp của đan dược do mình dùng lò luyện đan bằng đồng luyện ra, hơn nữa còn có tác dụng tinh luyện đẳng cấp!

Đồng thời tác dụng tinh luyện này chỉ nhằm vào đan dược do lò luyện đan bằng đồng luyện ra. Đan dược dùng lò luyện đan khác luyện ra, đỉnh đồng nhỏ này chỉ có tác dụng kiểm tra chứ không hỗ trợ tinh luyện... Cũng không rõ là nó không thể tinh luyện hay là xem thường việc tinh luyện đan dược do lò luyện đan khác luyện ra.

Thảo nào chúng là một đôi. Vinh Tuệ Khanh buồn cười nghĩ, cũng không biết cái nào là cái, cái nào là đực.

Nhìn đỉnh đồng nhỏ này mỗi lần được đặt bên cạnh lò luyện đan bằng đồng, lại bày ra bộ dạng xun xoe, Vinh Tuệ Khanh kết luận đỉnh đồng nhỏ là đực còn lò luyện đan bằng đồng là cái. Bởi vì bất cứ lúc nào, nơi nào thì lò luyện đan bằng đồng kia đều duy trì dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên, không quan tâm hơn thua, khác hẳn với đỉnh đồng nhỏ động một chút là lộ vẻ bất cần.

Tuy nhiên ngay sau đó Vinh Tuệ Khanh lại không cười nổi nữa.

Bây giờ, cô đã chứng minh được, trước đây khi Thành Nguyên Đan Lô qua nghiệm đan, vừa lúc đan dược của cô dùng lò luyện đan bằng đồng luyện ra, được đỉnh đồng nhỏ âm thầm tinh luyện qua mới biến thành đan dược thất phẩm thượng đẳng.

Sau đó đan dược cô tự luyện ra mà không được đỉnh đồng nhỏ tinh luyện nhưng có sự trợ giúp của lò luyện đan bằng đồng và Tiểu Ô thì dù vẫn đạt đến thất phẩm, nhưng lại không được hoàn mỹ như lần trước nữa.

Cuối cùng cô đã tìm ra vấn đề, những lời mà đại đàn sư của Thành Nguyên Đan Lô truyền ra cũng không hẳn là ăn không nói có, Vinh Tuệ Khanh vẫn có vài phần biết ơn nàng ta. Có lẽ đối phương chỉ muốn cố ý bôi nhọ làm mọi người chán ghét cô, nhưng cuối cùng lại có tác dụng thức tỉnh cô.

Nếu không, chỉ sợ cô sẽ thật sự rơi vào ma chướng của tên đạo trưởng Doanh Xung kia rồi.

Nếu là ông ta, Vinh Tuệ Khanh thà ở cùng với “Ma” thật còn hơn.

Nhớ tới La Thần, Vinh Tuệ Khanh mới nhớ ra đã hơn hai tháng rồi mà chẳng có chút tin tức gì của đối phương.

Chẳng lẽ y lại muốn cô ngàn dặm tìm chồng nữa sao?

Vinh Tuệ Khanh hơi bức mình, nếu như có một thứ đặt ở trên người La Thần, chỉ cần cô nghĩ tới y, y liền lập tức xuất hiện, vậy thì tốt biết bao.

Nhưng La Thần lại đang ở bên kia của Giới Chi Môn, cho dù thực sự có bảo bối này thì có lẽ uy lực của nó cũng không thể xuyên qua cửa giới được.

Vinh Tuệ Khanh không thể làm gì khác ngoài việc lo lắng chờ đợi.

Đạo trưởng Doanh Xung đã đến Thanh Vân Tông gần hai tháng rồi.

Vinh Tuệ Khanh biết ông ta tới làm gì, nhưng cô tạm thời không cần phải sợ hãi.

Bởi vì danh tiếng của cô quá vang dội, cho nên để bảo đảm cô có thể thuận lợi tham gia cuộc thi đấu luyện đan sang năm, thần điện Quang Minh đã phái hai sứ giả qua với mục đích chuyên để bảo vệ cô.

Hai sứ giả của thần điện Quang Minh này còn lợi hại hơn nhiều so với sứ giả của tông môn đỉnh cấp phái tới.

Đương nhiên sự lợi hại này không phải là nói đến tu vi lợi hại. Xét về tu vi, hai nàng đó chỉ mới Kết Đan, kém hơn sứ giả Nguyên Anh hậu kỳ của tông môn đỉnh cấp kia.

Nhưng các nàng mang theo tín vật của thần điện Quang Minh, nghe đồn các nàng có thể duy trì liên lạc với thần điện Quang Minh thông qua ý nghĩ. Từng cử động của các nàng đều nằm trong sự giám sát của thần điện Quang Minh ở Trung Đại Lục... Mà ngăn cách giữa Trung Đại Lục và Đông Đại Lục là một vùng biển rộng mênh mông, khoảng cách đâu chỉ có trăm vạn, ngàn vạn dặm.

Đừng hỏi thần điện Quang Minh làm sao mà làm được điều đó. Hình như cũng chưa từng có ai nghi ngờ về chuyện này, ngay cả người bên tông môn đỉnh cấp cũng vô cùng tin tưởng.

Hơn một nửa số nhân vật có tài năng kinh người trên đời này đều tập trung ở thần điện Quang Minh, trong một nửa còn lại, có phân nửa được tông môn đỉnh cấp thu tóm, còn phân nửa khác rải rác ở trong ba giới ngũ hành.

Cho nên nếu so sánh, thì thần điện Quang Minh vẫn là lợi hại nhất. Nếu không phải bọn họ không thích can dự quá nhiều vào chuyện của thế tục, thì sợ rằng tông môn đỉnh cấp đã sớm không có chỗ đứng trong giới rồi.

Một đêm khuya, Vinh Tuệ Khanh từ phòng luyện đan của Thanh Vân Tông đi ra, cô đang định trở lại động phủ của mình thì nhìn thấy đạo trưởng Doanh Xung chậm rãi đi tới.

Cùng lúc đó, trong bầu trời đêm vang lên tiếng hát du dương. Vinh Tuệ Khanh lại nghe được tiếng hát của Diệu Âm Điều.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 332: Quen Biết Nhau

 Trên bầu trời xanh thẳm, xuất hiện một chiếc liễn màu trắng lơ lửng trên không trung, phía sau là vầng trăng tròn vành vạnh.

Bốn con Diệu Âm Diệu kéo liễn mở miệng nói tiếng người: “Thánh nữ tới, các người còn không quỳ xuống nghênh đón?”

Vinh Tuệ Khanh không chút do dự quỳ sụp xuống, cúi đầu bái lạy Thánh nữ đang ngồi trên liễn.

Đạo trưởng Doanh Xung trừng mắt nhìn chiếc liễn kia một lúc lâu, mới miễn cưỡng quỳ xuống.

Thôi vậy, cho dù tu vi của ông ta cao thâm, nhưng ở trước mặt Thánh nữ của thần điện Quang Minh thì ông ta cũng đâu có người chống lưng cho mà lên mặt. Cũng giống như khi ông ta ở trước mặt thượng tiên vậy, ông ta không thể không quỳ.

Vừa nghĩ thế, đạo trưởng Doanh Xung lại thấy thoải mái, cung kính hành một lễ.

“Vì sao người của tông môn đỉnh cấp Đạo môn lại xuất hiện ở Thanh Vân Tông?” Một con Diệu Âm Diệu mở miệng hỏi.

Đạo trưởng Doanh Xung biết nó đang truyền đạt lại câu hỏi của Thánh nữ, vội đáp: “Lúc trước, một sứ giả của tông môn đỉnh cấp ta bị mất mạng ở Thanh Vân Tông, ta tự mình qua điều tra xem đã xảy ra chuyện gì.” Chuyện này vốn là sự thật, Vinh Tuệ Khanh giết sứ giả của ông ta, ông ta

sao có thể để yên được?... Trừ khi cô đưa ra một sự bồi thường khiến ông ta thỏa mãn.

Nào ngờ Vinh Tuệ Khanh lập tức tiếp lời: “Thưa Thánh nữ, sứ giả từ tông môn đình cấp đó đến đây là muốn ép ta làm đạo lữ song tu của đạo trưởng Doanh Xung, ta không nghe theo, hễ lại muốn cưỡng ép. Ta bất đắc dĩ, đành phải sử dụng trận Độ Ách Quy Nguyên, miễn cưỡng đột phá thăng cấp mới giết được đối phương trong trận pháp. Bây giờ đạo trưởng Doanh Xung biết rõ nguyên nhân, nhưng vẫn tới Thanh Vân Tông quấy rối ta, thật sự gây cho ta rất nhiều phiền phức, mong Thánh nữ làm chủ, ra lệnh cấm chế đạo trưởng Doanh Xung, để ông ta không được đến gần ta trong phạm vi ngàn dặm.”

Vinh Tuệ Khanh biết, lệnh cấm chế của tòa án hiện đại quy định không cho phép đến gần đối phương trong phạm vi mười mét hoặc năm mươi mét. Nhưng đây là trong thế giới huyền ảo, tu vi của đối phương lại thâm sâu khó lường, chắc phải cấm ông ta xuất hiện trong phạm vi một ngàn dặm mới có hiệu quả.

Đạo trưởng Doanh Xung vừa nghe vậy thì tức giận đến mức khí huyết dâng trào, nếu không phải ông ta có tu vi mấy vạn năm khắc chế cảm xúc thì có lẽ ông ta đã nuốt sống cô rồi!

“Lệnh cấm chế? Cách nói này thật mới mẻ. Ta hiểu ý của người, nhưng dù sao đạo trưởng Doanh Xung cũng là một Môn chủ của Đạo môn, tông môn đình cấp còn phải dựa vào ông ta chống đỡ, chúng ta không thể không nể mặt ông ta. Như vậy đi, sau này nếu như ông ta lại tái phạm, ta nhất định sẽ báo cáo lên Thánh giáo chủ, ban lệnh cấm chế để ông ta không được tới gần người trong phạm vi ngàn dặm.” Trong không trung, một giọng nói dịu dàng trong trẻo vang lên, không cao không thấp, không nhanh không chậm, tựa như không có gì kỳ lạ, nhưng mỗi một âm thanh, mỗi một lời nói lại lọt vào sâu trong tai, đi sâu vào lục phủ ngũ tạng của người, khiến người cảm thấy cả người đều thư thái.

Chỉ riêng giọng nói này cũng đủ để nghiêng nước nghiêng thành rồi.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ suy nghĩ, thần trí lại có chút ngẩn ngơ, nhìn lên chiếc liễn trên không trung với ánh mắt ước ao, chỉ hy vọng đối phương cứ nói tiếp, nói mãi, vĩnh viễn đừng dừng lại, để cả đời này cô có thể chìm đắm trong giọng nói dịu dàng đó...

Đạo trưởng Doanh Xung vốn đang tức giận phùng phùng, nhưng khi nghe được giọng nói này, ông ta đã bình tĩnh lại như một kỳ tích. Ông ta ngẩng đầu, há miệng, si mê nhìn chiếc liễn trên không trung, hoàn toàn quên đi sự tồn tại của Vinh Tuệ Khanh.

Dù không thấy người, chỉ nghe tiếng thôi nhưng đã làm cho người người say đắm. Sức hấp dẫn như vậy, lại có tu vi như thế thì chỉ có mỗi Thánh nữ của thần điện Quang Minh mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh đang si mê bỗng lại nghĩ tới “mị thuật đỉnh cấp” của Bách Hủy, cô đột nhiên tỉnh táo lại.

Bên trong liễn phát ra một tiếng cười khẽ, một dải lụa mỏng màu trắng bay ra, quấn quanh thắt lưng của Vinh Tuệ Khanh sau đó kéo cô lên.

Vinh Tuệ Khanh không có lực chống đỡ, bị đối phương kéo vào trong chiếc liễn phủ lụa mỏng màu trắng kia.

Lọt vào mắt cô là một cô gái mặc bộ váy dài màu trắng như tuyết đang nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ mỉm cười nhìn cô.

Một đôi mắt màu xanh ngọc nhàn nhạt, làn da trắng như tuyết, hàng lông mày dài giống như làn khói mờ, hàng lông mi đen dài và rất dày, sống mũi cao, đôi môi anh đào nhỏ nhắn và đầy đặn, thật sự xinh đẹp đến không nói nên lời, ngũ quan kia kết hợp với nhau khiến người nhìn khó mà dời mắt được. Khi nàng vừa xuất hiện ở trước mặt người, trong mắt người sẽ chỉ có nàng không còn ai có thể lọt vào mắt được nữa. Trừ phi có người

nào đẹp được như mẹ của mình đứng bên cạnh nàng ấy thì may ra mới có thể sánh ngang được.

Vinh Tuệ Khanh có cảm giác kỳ lạ, từ những đường nét trên gương mặt của Thánh nữ, cô lại có thể mơ hồ nhìn ra được bóng dáng của mẹ mình.

Điểm khác nhau là đôi mắt của mẹ mình có màu lam nhạt, còn con người của Thánh nữ lại là màu xanh ngọc nhạt. Dáng vẻ của nàng ấy lười biếng như một con mèo Ba Tư nhưng cũng không kém phần quyến rũ.

Đúng là rất khó để tưởng tượng ra, đây lại là Thánh nữ nắm giữ đêm tối của thần điện Quang Minh.

Trong tưởng tượng của Vinh Tuệ Khanh, Thánh nữ của thần điện Quang Minh tồn tại như một vị nữ hộ pháp uy nghi lẫm liệt.

Không nghĩ tới trông nàng ấy lại dịu dàng như vậy, hoà nhã như vậy, mê người như vậy, đó là một vẻ đẹp nữ tính không chút gai góc, nhưng lại làm người ta không tự chủ được mà nín thở, không dám hành động lỗ mãng trước mặt nàng.

Dải lụa trắng bên thắt lưng của Vinh Tuệ Khanh đã biến mất, nhưng cô vẫn cung kính đứng ở trước mặt Thánh nữ, giống như bị ai đó trói lại vậy.

Thánh nữ khẽ cười, vẫy tay nói: “Lại đây, để ta nhìn người một chút.”

Vinh Tuệ Khanh do dự nhìn nàng một hồi, nhưng rồi vẫn tiến về phía trước một bước.

Thánh nữ kéo tay của Vinh Tuệ Khanh để cô ngồi ở bên cạnh mình, cẩn thận quan sát gương mặt cô. Sau đó nàng ấy biến sắc, vội vàng hỏi: “Người họ Vinh à? Vậy mẹ người họ gì?”

Vinh Tuệ Khanh không nghĩ tới Thánh nữ lại đột nhiên thất thố như vậy. Nhìn gương mặt nàng ấy rất thân thiết nên cô theo bản năng đáp lại: “Họ Quán...”

Đôi mắt sáng ngời của Thánh nữ lập tức trào lệ, Thánh nữ ôm chặt lấy cô, dựa vào vai cô bật khóc.

Trong tiếng khóc nghẹn ngào của Thánh nữ, Vinh Tuệ Khanh nghe được nàng ấy không ngừng thì thầm: “Tỷ tỷ... Tỷ tỷ... cuối cùng ta cũng tìm được con gái của tỷ tỷ rồi...”

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh không ngừng vang lên hồi chuông cảnh báo. Tình huống này là sao? Thánh nữ đang nói gì thế?

Cơ thể Vinh Tuệ Khanh lập tức cứng đờ.

Thánh nữ ôm vai của Vinh Tuệ Khanh, lặng lẽ khóc một lúc lâu mới bình tĩnh được, rồi nghẹn ngào nói: “Con à, có phải ta đã làm con sợ rồi không?”

Vinh Tuệ Khanh gạt đầu, sau đó lại lập tức lắc đầu rồi ngượng ngùng mỉm cười.

Thánh nữ thấy Vinh Tuệ Khanh cười giống hệt tỷ tỷ, trong lòng càng khó chịu nên lại quay đầu cầm khăn lau nước mắt, một lúc lâu cũng không xoay người lại.

Vinh Tuệ Khanh cũng không giục nàng ấy, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh, trong lòng đang suy nghĩ không biết Thánh nữ này là bạn hay thù. Ông nội mình năm đó đã đến thần điện Quang Minh, chẳng lẽ mẹ mình cũng xuất thân từ thần điện Quang Minh sao? Vậy còn cha mình thì sao?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 333: Sợi Dây Số Mệnh Kỳ Lạ

 Vân Hạc Lâu ở Trung Đại Lục, thần điện Quang Minh cũng ở Trung Đại Lục.

Lấy máu nhỏ lên bức tượng đá Diệu Âm Diệu bằng ngọc được thờ cúng trong Vân Hạc lâu, mà dị thú kéo liền cho Thánh nữ cũng chính là Diệu Âm Diệu!

Vinh Tuệ Khanh không nhịn được lại quan sát một bên gương mặt của Thánh nữ, trong lòng thầm suy đoán về mối quan hệ giữa người nhà mình và thần điện Quang Minh cùng Thánh nữ. Nhưng thấy Thánh nữ vẫn còn đang xúc động, Vinh Tuệ Khanh lại không dám có hành động gì khinh suất.

Trong liền, hai người im lặng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ cúi đầu ngồi đối diện nhau.

Qua một lúc lâu, cảm xúc3sục sôi trong lòng Thánh nữ mới từ từ lắng lại, nàng truyền âm với Vinh Tuệ Khanh: “... Ta họ Quả, tên Khinh Sa.”

Quả Khinh Sa?

Đúng là một cái tên dễ nghe.

Lúc này Vinh Tuệ Khanh mới hiểu ra, mẹ mình cũng họ Quả!

“Mẹ ta tên là Quả Phượng Nữ!” Vinh Tuệ Khanh lập tức truyền âm lại.

Nước mắt ướt đầm trên gương mặt của Quán Khinh Sa, nhưng nụ cười của nàng lại vô cùng quyến rũ: “Ta biết, ta biết, đó... là tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ ruột của ta...”

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên ngậy người, ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Quán Khinh Sa. Mẹ của mình lại là chị ruột của Thánh nữ thần điện Quang Minh à? Còn có thể có chuyện gì huyền ảo hơn thế này không?

Mặc dù sau này dáng vẻ của mẹ cô thay đổi, trở nên xinh đẹp vô cùng, nhưng hình tượng một người phụ nữ nông thôn xấu xí trước đó đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng Vinh Tuệ Khanh, cô thực sự chẳng thể liên tưởng mẹ mình với Thánh nữ của thần điện Quang Minh.

Quán Khinh Sa nhìn dáng vẻ ngời ngậy như phỗng của Vinh Tuệ Khanh, cho dù trong lòng vẫn còn đau buồn nhưng cũng không nhịn được cười khẽ: “Thế nào? Con rất bất ngờ sao?” Nói rồi, nàng nhẹ nhàng vươn bàn tay xoa gò má của Vinh Tuệ Khanh, nhìn chăm chú vào gương mặt xinh đẹp thế gian không ai bằng, khẽ nói: “Vẻ đẹp như vậy, ngoại trừ con gái nhà họ Quán chúng ta, người phụ nữ khác sao có thể sinh ra được gương mặt như thế này?”

Khi bàn tay của Quán Khinh Sa vừa chạm tới gò má của Vinh Tuệ Khanh, chìa khoá long cốt trong túi càn khôn của Vinh Tuệ Khanh đột nhiên rung lên điên cuồng gây ra động tĩnh lớn khiến cho túi càn khôn của Vinh Tuệ Khanh suýt chút nữa đã không chứa nổi nó.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng rút linh lực vào trong túi càn khôn, ép chìa khoá long cốt đang gây rối kia phải ngừng lại, trong lòng cô cảm thấy kỳ lạ, không biết chìa khoá long cốt này lại nổi điên cái gì.

Chỉ là cô không biết, bên trong chiếc chìa khoá long cốt này có khoá một tia thần thức tinh hồn của Long Thần Thính Phong, bất kể ở khoảng

cách bao xa, cho dù ở chân trời góc biển, cho dù ngăn cách một đời tái sinh sống lại, cũng có thể giúp hăn tìm được người hăn muốn tìm.

Trên biển Trầm Tinh xa ngoài vạn dặm kia, Long Thần Thính Phong dần tỉnh lại từ trong giấc mộng, cả người không ngừng chấn động, đến cả hàm răng cũng không ngừng va chạm vào nhau.

Tìm được rồi! Cuối cùng cũng tìm được rồi! Hăn đã chờ đợi cả vạn năm, cuối cùng cũng đã tìm được cô gái trên tháp cao kia!

Long Thần lắc người một cái thân hình đã biến mất khỏi chiếc thuyền báu trên biển Trầm Tinh, giống như một ngôi sao băng màu vàng lao nhanh về phía Thanh Vân Tông của Đông Đại Lục.

Chìa khoá long cốt này làm âm ỉ một lúc cũng khiến Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh trở lại.

Đầu tiên cô bị kinh ngạc trước gương mặt tuyệt đẹp của Thánh nữ Quản Khinh Sa, sau đó lại chấn động trước tin tức “Thánh nữ Quản Khinh Sa tuyệt đẹp này là dì của mình”.

Bây giờ sau khi tỉnh táo lại, Vinh Tuệ Khanh mới nghĩ lại một lượt tất cả những chuyện có liên quan đến Thánh nữ, thần điện Quang Minh và cả mẹ của mình.

Sau khi xâu chuỗi mọi việc lại với nhau, Vinh Tuệ Khanh mới hiểu được, năm đó mẹ bảo mình đi Vân Hạc Lâu ở Trung Đại Lục, nhờ máu lên bức tượng ngọc Diệu Âm Diệu được thờ trong Vân Hạc Lâu thì sẽ có người tới cứu mình, đại khái là chỉ Thánh nữ của thần điện Quang Minh nhỉ?

Tuy nhiên, năm đó Thánh nữ thật sự đã xuất hiện, còn đem kẻ giả mạo Ngụy Khanh Khanh kia đi thần điện Quang Minh, thu làm đệ tử đích truyền của nàng ấy.

Năm đó, chuyện này được bàn tán xôn xao trong giới tu hành của nước Đại Sở.

Vinh Tuệ Khanh không nhịn được lại nổi giận, cô truyền âm hỏi Quản Khinh Sa: “Vừa rồi con quá kích động, lại quên hỏi người một câu. Không phải người đã đón Ngụy Khanh Khanh về thần điện Quang Minh, còn thu cô ta làm đệ tử đích truyền của người rồi sao? Người thu cô ta làm đồ đệ, không phải vì nể tình mẹ con, Quản Phượng Nữ à?” Không ngờ dì có thể nhận nhầm người, Vinh Tuệ Khanh cắn cắn môi, vẻ mặt không vui.

Quản Khinh Sa cười nhẹ, khẽ xoa đầu của Vinh Tuệ Khanh, nhẹ giọng nói: “Trong đó có rất nhiều chuyện rắc rối. Ta chỉ hỏi con, năm đó mẹ con có nhắc với con về Vân Hạc Lâu không?”

Vinh Tuệ Khanh bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt sáng mở to.

“Vậy có nghĩa là đã nói rồi đúng không? Có phải mẹ con từng dặn con, đừng nói với người khác về họ của mẹ con, đặc biệt là không nên nói với người của thần điện Quang Minh về tên cha và mẹ con chứ?” Quản Khinh Sa mỉm cười, nhìn đôi môi nhỏ nhắn của Vinh Tuệ Khanh hơi mở ra giống hệt với tỷ tỷ của mình Quản Phượng Nữ, trong lòng lại thấy chua xót.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc nhớ lại. Lúc mẹ qua đời, hồn phách người đã từng đi vào giấc mơ nói với cô: “Đừng cho người của thần điện Quang Minh biết con là con gái của mẹ và cha.”

Vậy người của thần điện Quang Minh này có bao gồm Thánh nữ Quản Khinh Sa trước mặt không?

Nếu như có, thì sao mẹ lại nhắc tới bức tượng ngọc Diệu Âm Diệu trong Vân Hạc Lâu? Nếu như Thánh nữ Quản Khinh Sa trước mặt không đáng để tin tưởng, tại sao mẹ lại muốn cô tự chui đầu vào lưới?

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên bối rối, đủ loại suy nghĩ không ngừng ập đến khiến cô chẳng thể tìm được câu trả lời.

Quản Khinh Sa nhìn thấy bộ dạng Vinh Tuệ Khanh như vậy thì biết mình không đoán sai.

Chuyện năm đó thật sự quá quan trọng, hơn nữa còn kinh động đến Thánh giáo tông. Nếu không cả nhà tử tử cũng không cần phải cẩn thận như thế.

“Cha của con đâu? Còn cả ông nội con nữa?” Quản Khinh Sa truyền âm hỏi.

Hàng lông mi dài như cái quạt nhỏ của Vinh Tuệ Khanh khẽ chớp, cười nói: “Ngụy Khanh Khanh không nói với Thánh nữ sao? Cha của cô ta là ai? Mẹ của cô ta là ai?”

Quản Khinh Sa cười lắc đầu: “Thật đúng là trẻ con, con vẫn còn suy nghĩ tới kẻ giả mạo kia sao?”

Vinh Tuệ Khanh không cười được. Tối hôm nay cô liên tiếp nhận được những tin tức quá sốc, làm cho đầu óc đã gần như tê dại. Nói không chừng, bắt cô đi đối mặt với tên đạo trưởng Doanh Xung của tông môn đỉnh cấp kia còn dễ hơn hơn... Mặc dù chuyện đó cũng chẳng phải dễ dàng gì, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn là bị Thánh nữ liên tục đả kích.

“Ta biết cô ta là giả, ngay từ đầu đã biết rồi. Mẹ con cũng biết, cho nên mới cho phép Ngụy Nam Tâm trộm rồng đối phương, đánh tráo huyết mạch của tử ấy... Ta đưa đứa bé kia đến thần điện Quang Minh cũng là có tính toán riêng. Nhắc đến đây con phải nhớ kỹ, tới sang năm, khi con tham gia xong đại hội thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục, lúc tới thần điện Quang Minh không được nói với người khác, mẹ con là Quản Phượng Nữ, cũng không được nói cha con là Vinh Hòa Phi, ông nội con là Vinh Tinh Hoảng...”

Vinh Tuệ Khanh lẩm bẩm: “Có người biết mẹ con tên Quán Phượng Nữ rồi...” Nói ví dụ như, người trong vương phủ và thuộc hạ của Ngụy Nam Tâm ở nước Đại Sở năm đó.

Quản Khinh Sa điểm nhẹ vào trán của Vinh Tuệ Khanh, giận mắng: “Con gái của mẹ con đã ở thần điện Quang Minh, còn đi đâu tìm thêm một cô con gái khác cho mẹ con chứ?” Cho nên cô không cần phải giấu cái tên Quán Phượng Nữ, mà là giấu chuyện ai mới là con gái thật sự của Quán Phượng Nữ.

“Lẽ nào cứ để mặc cho kẻ giả mạo kia lấy tên tuổi của con sao?!” Vinh Tuệ Khanh tức giận, sao cứ luôn có kẻ ham muốn đồ của mình vậy? Lần này, ngay cả thân phận của mình cũng bị người ta “mượn” dùng luôn rồi.

Quản Khinh Sa suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Bây giờ vẫn chưa phải lúc để nói cho con biết. Việc quan trọng nhất của con bây giờ là chuẩn bị cho cuộc thi đấu luyện đan sang năm, con bắt buộc phải lấy được danh hiệu Luyện Đan Sư thất phẩm. Chỉ có dùng cách này để bước vào thần điện Quang Minh thì con mới không bị người khác nghi ngờ.

Thần điện Quang Minh đã tiếp nhận sự thật, Ngụy Khanh Khanh là con gái của Quán Phượng Nữ.

Thứ nhất cô ta quả thật có huyết mạch của bà, điểm này thì không cần nghi ngờ. Thứ hai còn có Thánh nữ Quản Khinh Sa làm chứng.

Thần điện Quang Minh chỉ cần Ngụy Khanh Khanh là con gái của Quán Phượng Nữ, về phần cha cô ta là ai, thì bọn họ không mấy quan tâm.

Vinh Tuệ Khanh nghe Quản Khinh Sa nói vậy, trong lòng luôn cảm thấy khó hiểu, nhưng nghĩ tới vừa rồi mình quả thật quá thất thố, cũng hiểu ngốc nghếch là phúc, có đôi khi không biết còn tốt hơn là biết. Cô gật đầu thật mạnh: “Con nhất định sẽ cố gắng, cũng tuyệt đối sẽ không nói ra tên

thật của mẹ.” Cô đương nhiên phải có một người mẹ, có điều tên của mẹ cô sẽ do cô bịa ra.

“Mẹ con có thân phận thế nào vậy?” Vinh Tuệ Khanh có thể nhin không hỏi vấn đề khác, nhưng chuyện mà trong lòng cô quan tâm nhất thì cô vẫn phải hỏi.

Quản Khinh Sa trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới truyền âm cho Vinh Tuệ Khanh nói: “Thôi được, ta sẽ nói cho con một việc, khi biết chuyện này rồi con sẽ hiểu được thân phận của con quan trọng tới mức nào, con tuyệt đối không thể để cho người khác biết. Nếu như có bất kỳ người nào khác biết về chuyện này thì đều không thể sống, phải giết chết tất cả.”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh trở nên nặng nề.

Những người bên cạnh cô, có La Thần biết mẹ của cô tên là Quản Phượng Nữ. Bách Hủy biết cô xuất thân từ Dốc Lạc Thần, tuy không biết tên họ thật của cha và ông nội cô, nhưng biết tên họ thật của mẹ cô, bởi vì cô ta là người trùng sinh.

“Thánh nữ... Dì, lẽ nào phải giết chết hết sao? Nếu như thân phận của Ngụy Khanh Khanh chỉ giới hạn ở trong nội bộ của thần điện Quang Minh, thì sẽ chẳng có ai biết được sự mâu thuẫn trong đó.” Vinh Tuệ Khanh rụt rè hỏi, cô không muốn vì che giấu thân phận của mình mà phải giết La Thần, càng không muốn giết hết tất cả những người có khả năng nhìn ra manh mối nào đó.

Đương nhiên, quan trọng nhất là cô không cảm thấy mình có gì quan trọng, hoặc mẹ của mình có chỗ nào đặc biệt.

Nhưng một câu nói của Thánh nữ đã phá tan chút hy vọng còn sót lại của cô trước đó.

“Mẹ của con - Quán Phượng Nữ, là Thánh nữ đời trước của thần điện Quang Minh. Tuy nhiên, ngoại trừ mấy nhân vật quan trọng của thần điện Quang Minh ra, người ngoài không ai biết về chuyện này.”

Hóa ra mẹ của mình cũng là Thánh nữ?!

Vinh Tuệ Khanh nhìn dáng vẻ Quán Khinh Sa đoan trang chín chắn, nghĩ tới mỗi lần cô nhìn thấy dì đều mang dáng vẻ vượt lên trên tất cả mọi người, từ trước tới nay cô chưa từng nghĩ mẹ của mình trước đây cũng ngồi ở vị trí của Quán Khinh Sa, làm chuyện giống như dì vậy.

Người nắm giữ đêm tối, Thánh nữ của thần điện Quang Minh...

Trong lúc Vinh Tuệ Khanh còn đang sửng sốt, Quán Khinh Sa thấy đã đến lúc nàng phải trở về, nên vội vàng căn dặn một câu: “Tới cuộc thi đấu Ngũ Châu ta sẽ phái người để ý tới con, con trở về phải chăm chỉ luyện tập...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 334: Vương Không Gặp Vương

 Vinh Tuệ Khanh hoảng sợ đến nỗi không thể động đậy.

Cô chỉ mới vừa Kết Đan còn năng lực của đối phương lại lợi hại hơn cả Hóa Thần.

Đối mặt với thực lực mạnh mẽ cỡ này, cô không thể phản kháng.

Nhưng vào lúc cô không biết phải ứng phó thế nào thì đạo trưởng Doanh Xung lại đột nhiên kêu thảm một tiếng, Vinh Tuệ Khanh thấy ông ta ôm chặt cánh tay mình đau đớn lăn lộn dưới đất.

Vinh Tuệ Khanh cúi đầu nhìn, cô thiếu chút nữa thì nôn hết cả thức ăn ra ngoài.

Mới vừa rồi cánh tay dài và bàn tay lớn như bồ đoàn của đạo trưởng Doanh Xung còn vươn ra tóm lấy cô giờ đây như bị ai đó dùng một đao chặt đứt đến vai, cánh tay rơi trên mặt đất, bàn tay không ngừng3co giật, máu chảy đầy đất.

Mắt Vinh Tuệ Khanh chợt hoa lên, cô phát hiện ngôi sao băng màu ánh kim kia đã hóa thành hình người... Đứng trước mặt cô giờ đây là Long Thần Thỉnh Phong khoác trên người bộ áo dài màu trắng, trên gương mặt đầy vẻ lo lắng.

“Vừa rồi nàng ấy đã ở đây đúng không? Có đúng không?” Long Thần không hổ danh là con cháu của thần thú thượng cổ, huyết mạch thuần khiết,

không phải loài mà từ Hỏa Nha biến hoá thành Tất Phương như Tiểu Ô có thể mang ra so sánh được.

Đạo trưởng Doanh Xung mặc dù là một tu sĩ đỉnh cấp ở Nhân giới, nhưng để so sánh với thần thú thượng cổ không biết đã sống hết bao nhiêu vạn năm như Long Thần thì còn xa mới bì kịp.

Long Thần chỉ nhẹ nhàng đánh một chưởng mà ông ta đã bị thương nặng như vậy.

Đạo trưởng Doanh Xung ở trước mặt Long Thần cũng giống như Vinh Tuệ Khanh ở trước mặt ông ta lúc trước, đều không có khả năng chống đỡ.

Vinh Tuệ Khanh không thể trả lời câu hỏi của Long Thần, vội vàng chỉ vào đạo trưởng Doanh Xung đang nằm yên trên mặt đất nói: “Có ông ta ở đây, ta không tiện nói chuyện, người theo ta về động phủ của ta trước đã.”

Tay phải của Long Thần khẽ lật, từ trên bàn tay hắc có một ảo ảnh chưởng ấn lớn bay xẹt qua, lao về phía đạo trưởng Doanh Xung bên kia.

Đạo trưởng Doanh Xung đột nhiên bị chặt đứt một tay thì cũng đoán được sắp có chuyện không hay, ông ta vốn định dùng5thuật dịch chuyển tức thời để quay trở về tông môn đỉnh cấp, nào ngờ Long Thần lại hạ Định Thân chú vào mình.

Định Thân chú của thần thú thượng cổ thì ông ta làm sao mà phá giải được nên chỉ đành nằm cứng đờ trên mặt đất.

Chưởng ấn lớn của Long Thần lập tức vỡ xuống vùng đan điền của ông ta.

Đạo trưởng Doanh Xung kêu thảm một tiếng, đan điền lập tức bị khí của Long Thần đập nát, linh khí toàn thân lập tức mất khống chế, khiến cơ thể ông ta căng phồng lên thành một quả bóng cao su lớn.

Một ảo ảnh hình người thoát ra từ đỉnh đầu của đạo trưởng Doanh Xung lao lên không trung, bộ dáng giống hệt ông ta.

Long Thần kinh ngạc: “Không ngờ ông ta đã tu luyện tới Hợp Thể.” Sắc mặt hần nghiêm lại: “Vậy ta càng không thể tha cho ông ta được.” Hần vừa nói xong, một chương ấn lớn khác lại xuất hiện, kết hợp với chương ấn lớn lúc trước, nhốt ảo ảnh hình người của đạo trưởng Doanh Xung ở giữa hai tay.

Hai chương ấn lớn co lại bóp chặt, ảo ảnh hình người của đạo trưởng Doanh Xung tu luyện tới giai đoạn Hợp Thể vừa hiện ra đã bị nghiền cho nát vụn, rất nhanh tan rã thành từng điểm sáng, tản mát trong không khí.

Đạo trưởng Doanh Xung nhìn ảo ảnh hình người của mình bị văn sĩ trung niên áo trắng ép nát, hai mắt trợn trừng như muốn rớt ra ngoài. Ông ta dùng hết tất cả linh lực mới hoá ra được ảo ảnh hình người, không chỉ tu vi có thể nâng lên một bậc thành Đại Thừa, tương đương với cấp Tán Tiên, hơn nữa tốc độ dịch chuyển tức thời còn nhanh tới mức không thể tưởng tượng nổi, cho dù là thượng tiên đánh ông ta một đòn, ông ta cũng có thể có mấy phần thắng.

Ai ngờ được, ở trước mặt văn sĩ trung niên áo trắng này, tu vi của ông ta lại chẳng là gì cả.

Rốt cuộc tu vi của gã này khủng khiếp tới mức nào?!

Ngũ Châu Đại Lục xuất hiện tu sĩ có tài năng tuyệt đỉnh như vậy từ lúc nào, sao ông ta lại không biết? Nếu như ông ta biết sớm, nhất định đã bóp chết người này từ trong nôi rồi, làm sao có thể để tu vi của hần vượt qua mình được...

Đạo trưởng Doanh Xung thở dài, hai mắt trợn trắng đầy vẻ không cam tâm nằm chết trên đất.

Long Thần nhìn đạo trưởng Doanh Xung trên mặt đất, thấy ông ta vẫn trừng mắt căm tức nhìn mình thì trong lòng thấy mất hứng... Mới không ra ngoài có một vạn năm mà bây giờ đến chó mèo gì đó cũng dám thái độ với hắn thế sao?

Tay áo của hắn lại vung lên. Một lực lôi điện màu xanh tím đánh về phía thi thể của đạo trưởng Doanh Xung.

Ánh lửa màu lam từ trong cơ thể đạo trưởng Doanh Xung cháy lan ra đến bên ngoài, trong nháy mắt thi thể ông ta tan thành mây khói.

Long Thần lại thổi một hơi, đám tro bụi kia bốc lên, bay thẳng về phía rừng cây của Thanh Vân Tông làm phân bón.

Mắt Vinh Tuệ Khanh còn mở to hơn cả đạo trưởng Doanh Xung.

Mới đây thôi, một đạo trưởng Doanh Xung ngông cuồng tự đại, là một trong những tu sĩ có tu vi đứng đầu cả Ngũ Châu Đại Lục nhưng gặp phải Long Thần, ông ta lại chẳng trụ hết một hiệp đã bị đánh cho tan tành, tiêu diệt sạch sẽ cả tinh thần lẫn thể xác.

Lần đầu tiên Vinh Tuệ Khanh cảm thấy may mắn vì mình và Long Thần là bạn, chứ không phải địch...

Đạo trưởng Doanh Xung vừa tắt thở, một thẻ bài số mạng đặt trong mật thất bí mật nhất của hội liên minh tông môn đỉnh cấp cũng vỡ tan thành bột phấn rơi lả tả xuống nền gạch xanh trong mật thất.

Hòa thượng Liễu Duyên đang tỉnh tọa chợt mở hai mắt ra, nhìn thấy cảnh này, tâm thần hắn kích động, phun ra một ngụm máu tươi.

Làm sao đạo trưởng Doanh Xung có thể chết được?! Sao có thể như vậy được?!

Cùng lúc đó, tại mật thất trên lầu cao của Thành Nguyên Đan Lô, trong lòng người phụ nữ áo đen thoáng động, cảm thấy có một tia thần thức trong thân thể mình biến thành vật vô chủ, trở nên ngây dại. Nàng ta vội vàng lấy tia thần thức này ra, thả vào trong không khí.

Không ngờ đạo trưởng Doanh Xung lại chết rồi? Ở trong Ngũ Châu Đại Lục bây giờ, trừ mình ra thì còn ai có thể giết chết ông ta triệt để như vậy chứ?

Người phụ nữ áo đen lắc người, biến mất khỏi mật thất. Nàng ta đi tới tông môn đỉnh cấp, triệu kiến hòa thượng Liễu Duyên.

Hòa thượng Liễu Duyên vội nói: “Doanh Xung đi Thanh Vân Tông. Bàn tăng có thể cảm giác được nơi mà ông ta biến mất chính là Thanh Vân Tông.”

Người phụ nữ áo đen cười lạnh một tiếng: “Thanh Vân Tông thật đúng là phản rồi. Trước đó bọn họ không chịu phái người gia nhập hội liên minh tông môn đỉnh cấp, bây giờ thậm chí còn dám giết cả người của ta!” Nói xong, bóng dáng người phụ nữ áo đen lại biến mất, khi xuất hiện lại thì nàng ta đã đứng ở đỉnh núi Thanh Vân Tông.

Cho dù đại trận hộ sơn của Vinh Tuệ Khanh có cao minh, nhưng tối đa chỉ có thể đề phòng được tu sĩ từ Hóa Thần trở xuống, không thể ngăn cản được tu sĩ cao hơn Hóa Thần.

Cho nên trước đó có Long Thần, sau lại có người phụ nữ áo đen lặng lẽ đi vào mà không hề gây ra động tĩnh gì.

Vinh Tuệ Khanh vẫn đang nói chuyện với Long Thần: “Người vừa nói chuyện với ta là Thánh nữ của thần điện Quang Minh. Lễ nào chủ thuyền quen biết nàng ấy sao?” Nói xong, cô lại khó xử: “Chủ thuyền, ngài giết đạo trưởng Doanh Xung xong phải mộng bỏ đi để lại cục diện rối rắm này

cho chúng tôi. Nếu như bên tông môn đỉnh cấp tìm chúng tôi đòi người, thì chúng tôi biết phải làm sao?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 335: Ký Ước Phủ Bụi

 Nói gần một chút, ít nhất mười vạn năm trước, khi Long Thần vừa từ nơi khác tới Nhân giới đã biết được sự tồn tại của thần điện Quang Minh.

Thủ lĩnh tối cao của thần điện Quang Minh được gọi là Thánh giáo tông. Dưới Thánh giáo tông có hai người là Thánh nữ và Thánh tử. Thánh nữ trông coi bóng đêm, Thánh tử quản lý ánh sáng. Đêm tối tượng trưng cho nuôi dưỡng và hy vọng. Ánh sáng tượng trưng cho truyền thừa và tương lai. Đêm tối và ánh sáng xen lẫn thay thế nhau, chính là nguồn gốc để vạn vật trên thế gian không ngừng sinh sôi nảy nở.

Thánh giáo tông đại diện cho quyền uy cao nhất của thần điện Quang Minh, từ trước tới nay chưa từng lộ mặt trong Nhân giới. Ở Nhân giới, thần điện Quang Minh chỉ có một Đại chương giáo thường nhận lệnh của Thánh giáo tông, chủ trì hoạt động hằng ngày của thần điện Quang Minh. Cho nên trong Ngũ Châu Đại Lục, người biết về Đại chương giáo rất nhiều, nhưng lại có rất ít người biết tới Thánh giáo tông.

Song song với Thánh tử và Thánh nữ còn có bốn cơ quan quan trọng khác, mỗi cơ quan lần lượt phụ trách bốn chuyên môn khác nhau gồm luyện đan, luyện khí, trận pháp và bùa chú. Bốn người đứng đầu các cơ quan này đều là những người có năng lực cực kỳ xuất sắc.

Theo Long Thần biết, mỗi một Thánh nữ của thần điện Quang Minh sẽ đảm nhiệm chức vụ không quá một trăm năm. Sau đó bọn họ sẽ phải từ chức, giao cho một Thánh nữ mới.

Thật ra tu vi của người thuộc thần điện Quang Minh cũng không được coi là quá cao, trong đó có tu vi của vài tu sĩ còn không bằng tu sĩ của tông môn đỉnh cấp. Nhưng bọn họ có quyền trượng do Thánh giáo tông của thần điện Quang Minh ban cho, chỉ cần cầm tín vật của thần điện Quang Minh đi lại trong Ngũ Châu Đại Lục, tu vi của bọn họ có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không có ai cản nổi.

Ví dụ như chiếc liễn của Thánh nữ thật ra chính là một linh bảo rất cao cấp. Chỉ cần Thánh nữ ngồi bên trong chiếc liễn đó thì năng lực của nàng đã là thiên hạ vô địch.

Tu vi của bản thân Thánh nữ cũng chỉ là Hóa Thần trung kỳ, đương nhiên nếu đem ra so sánh thì năng lực của nàng ấy đã mạnh hơn phần lớn tu sĩ của tông môn đỉnh cấp, nhưng dù sao cũng chưa mạnh tới mức giống như Long Thần. Cho nên đối với đạo trưởng Doanh Xung, Thánh nữ chỉ có thể dựa vào uy lực của liễn để uy hiếp ông ta chứ không có cách nào trong nháy mắt giết chết đạo trưởng Doanh Xung với tu vi Hợp Thể tương đương cấp Tán Tiên giống như Long Thần.

Đẳng cấp của giới tu hành ở Ngũ Châu Đại Lục là từ Trúc Cơ, Kết Đan, Nguyên Anh, đến Hóa Thần, xem như là cánh cửa cuối cùng để bước vào Tiên giới. Sau Hóa Thần là Luyện Hư, Hợp Thể, Đại Thừa và Độ Kiếp, cũng có nghĩa là sau Hóa Thần sẽ chính thức bước vào cấp bậc Tán Tiên, hay còn gọi là Địa Tiên. Sau khi Độ Kiếp, đương nhiên trở thành Chân Tiên.

Đạo trưởng Doanh Xung và hòa thượng Liễu Duyên của tông môn đỉnh cấp thờ phụng thượng tiên, hay nói cách khác là cấp bậc Chân Tiên.

Nhưng thần điện Quang Minh mạnh mẽ, có địa vị thống trị cao nhất không phải bởi vì thành viên trong đó có tu vi cao nhất hay không, mà bởi vì thần điện Quang Minh trước nay đều nghe theo mệnh trời, là ý trời lập

ra thần điện Quang Minh ở Nhân giới để truyền tin tức từ Thần giới đến Nhân giới.

Nói một câu đơn giản, phía sau lưng người ta có thần, hoặc phía trên có thần, cho nên ngay cả tông môn đỉnh cấp có thượng tiên làm chỗ dựa thì ngoài mặt cũng không dám thể hiện mình có địa vị ngang hàng với thần điện Quang Minh, chỉ có thể bày ra bộ dạng phục tùng. Trong mấy chục vạn năm qua, tông môn đỉnh cấp vẫn luôn xếp phía sau thần điện Quang Minh.

Đương nhiên nội bộ của thần điện Quang Minh cũng không phải là một thể thống nhất, bên trong cũng có rất nhiều môn phái mọc lên như rừng. Chẳng qua có sự tồn tại Thánh nữ và Thánh tử nên không có chuyện thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết giống như bên tông môn đỉnh cấp.

Người khác không biết tình hình cụ thể của thần điện Quang Minh, nhưng Long Thần lại biết được một chút.

Nhưng cũng bởi vì hẩn biết, nên mới nghi ngờ người phụ nữ khiến cho hơi thở của hẩn dao động khi nãy là Thánh nữ của thần điện Quang Minh.

Lẽ nào Thánh nữ nhiệm kỳ này đã hơn một vạn tuổi rồi sao?

Không, không đúng. Long Thần nhớ, một vạn năm qua Thánh nữ của thần điện Quang Minh đã từng đổi qua vài lần.

Vinh Tuệ Khanh nhìn bộ dạng Long Thần trầm ngâm suy nghĩ thì rất sốt ruột, cô khẽ nói: “Tông môn đỉnh cấp thật sự sẽ truy cứu chuyện của đạo trưởng Doanh Xung, Thanh Vân Tông chúng tôi thực sự không giải quyết được, mong Long Thần suy nghĩ cho chúng tôi một chút.”

Long Thần đang suy nghĩ lại bị Vinh Tuệ Khanh cắt ngang nên rất bất mãn, gương mặt lạnh lùng nói: “Thế thì đã sao? Chuyện đó liên quan gì tới ta?”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh càng sốt ruột hơn, nhưng cô vẫn không bỏ cuộc: “Vậy ta... vậy ta... ta sẽ không nói cho người biết chuyện có liên quan đến Thánh nữ nữa!”

Long Thần trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh phẫn nộ nói: “Người giỏi lắm!” Sau đó hăn tỏ vẻ khó hiểu nói: “Vừa rồi lão già kia muốn gây bất lợi cho người, ta đã cứu người. Ta có ơn cứu mạng người mà người lại báo đáp ta như vậy hả?”

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ cũng thấy đúng. Vừa rồi cô chỉ lo tông môn đỉnh cấp sẽ mượn cơ hội tiêu diệt Thanh Vân Tông, mà quên cảm ơn Long Thần đã cứu mạng mình, cô có chút xấu hổ, lẩm bẩm: “... Việc nào ra việc ấy chứ? Về chuyện ơn cứu mạng của người, ta nhất định sẽ trả mà.”

“Trả cái gì? Người trả nổi sao?” Long Thần vừa tức giận, vừa buồn cười, đang định tiếp tục trách mắng Vinh Tuệ Khanh thì đột nhiên trong lòng hăn cảm giác được nguy hiểm rất lớn.

“Không ổn!” Long Thần thầm nghĩ và phát ra một tiếng rống ngâm, phía sau lưng hăn có ảo ảnh của một con rồng vàng bay lên trời, nhanh chóng tạo một kết giới cho nơi này.

Vinh Tuệ Khanh bị luồng linh thức bao quanh, trốn ở trong một góc khuất của kết giới, mắt mở to nhìn người phụ nữ mặc áo đen, tay cầm liêm đao hiện ra trong kết giới.

Nàng ta âm thầm chui vào đây từ lúc nào thế?

Vinh Tuệ Khanh nheo mắt, vẻ mặt đề phòng nhìn người phụ nữ áo đen tay cầm liêm đao, cũng chính là Minh Vương đương nhiệm này. Nàng ta tới đây làm gì chứ?

Người phụ nữ áo đen tay cầm liêm đao hình như không nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh, ả chỉ nhìn chăm chăm vào Long Thần đang đứng ở giữa kết

giới, nở nụ cười ma mị: “Ta nói mà, từ lúc nào mà Thanh Vân Tông lại xuất hiện người có năng lực chết giết được đạo trưởng Doanh Xung của tông môn đỉnh cấp, hóa ra là Long Thần chạy ra đây lo chuyện bao đồng. Thế nào? Người không ở trong cái ao nước kia chờ người đẹp của người nữa à?”

Long Thần chấp hai tay sau lưng đứng đó lạnh lùng nói: “Người tới đây để báo thù cho lão già kia? Ta thấy, người xuống Hoàng Tuyền mà chơi với ông ta luôn đi...” Hắn nói xong, ảo ảnh con rồng màu vàng đang bay lượn phía sau lưng hắn đã ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, ánh sáng giống như tia điện lao về phía người phụ nữ áo đen tay cầm liêm đao.

“Bản lĩnh của người dùng để đối phó với tu sĩ Nhân giới thì thừa sức, nhưng muốn đối phó với một thượng tiên như ta lại hơi kém đấy!” Người phụ nữ áo đen tay cầm liêm đao cười khúc khích, lưỡi liềm nhẹ nhàng vung lên, một luồng khí âm tà rất lớn bắn về phía con rồng vàng.

Trên không trung, ảo ảnh con rồng màu vàng bị âm khí ngăn cản, nó cảm thấy bức bối hét lên vài tiếng điên cuồng, phát ra mấy luồng ánh sáng điện màu tím xanh phá tan luồng âm khí, sau đó lại tiếp tục lao về phía người phụ nữ áo đen tay cầm liêm đao.

Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chú vào người phụ nữ áo đen kia, ánh mắt quét từ đầu đến chân, lại nhìn ra cảnh tượng xung quanh, không nhận được sợ hãi.

Ở đây đã không còn là bên trong Thanh Vân Tông nữa mà là một bầu trời sao xanh lam bao la, những vì sao dày đặc lấp lánh trên màn trời nom như những bảo vật màu xanh nước biển thượng đẳng. Dưới bầu trời sao bên trong kết giới, Long Thần và người phụ nữ áo đen tay cầm liêm đao đang đứng đối mặt với nhau, dưới chân mỗi người là hai hành tinh nhỏ.

Long Thần đã phóng ra ảo ảnh con rồng màu vàng của mình, không ngừng lao về phía người phụ nữ áo đen tay cầm liêm đao.

Người phụ nữ áo đen dường như sắp không trụ được nữa nên ả cắn răng, hất chiếc mũ chùm đầu của mình ra để lộ phần đầu. Nhưng trên mặt ả ta giống như được bao phủ bởi một quầng ánh sáng, căn bản không nhìn thấy rõ được diện mạo.

Vinh Tuệ Khanh lại nghi ngờ. Liệu người phụ nữ này có phải là Minh Vương không?

Long Thần nhận thấy linh lực của đối phương bỗng nhiên tăng lên mấy cấp bậc thì có phần sửng sốt, hẩn chậm rãi gật đầu: “Người che giấu rất tốt. Thượng tiên à?... Phải gọi người là thượng thần mới đúng chứ...” Nói xong, trên mặt hẩn lại lộ vẻ cao ngạo: “Mười vạn năm qua, ta cho rằng thế giới này đã không có thần, hôm nay gặp được, phải vui vẻ tranh tài một trận mới được!”

Nói xong, linh lực của Long Thần cũng tăng lên, ảo ảnh con rồng màu vàng này lập tức từ ảo biến thành thật, từ trên xuống dưới đều lập lòe ánh điện màu tím xanh, lại một lần nữa lao về phía người phụ nữ áo đen tay cầm liêm đao.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong đầu chợt chấn động, dường như có một vài ký ức bị phủ bụi đã lâu dần được mở ra.

Dường như cô đã từng thấy một bầu trời sao mệnh mông như vậy, hình như cũng đã nhìn thấy hai người giã lên trên hai hành tinh đấu linh lực với nhau như vậy.

Cô hình như cũng nhớ có một người giống hệt với người phụ nữ áo đen cầm liêm đao kia, trên mặt cũng có một quầng ánh sáng khiến cho người khác không nhìn thấy rõ gương mặt nàng ta.

Chắc hẳn còn có một người nữa, nhưng cô không nhìn rõ hình dáng của người đối diện. Hẳn thế nào nhỉ?

Vinh Tuệ Khanh ngồi ở trong góc ôm đầu vất hết óc suy nghĩ, nghĩ tới mức đầu muốn nổ tung nhưng vẫn không thể nào nhớ nổi người đối diện kia trông thế nào. Chỉ là chỗ xương sườn lại thấy hơi đau.

Ầm! Ầm! Ầm!

Bên trong kết giới phát ra ba tiếng nổ vang trời.

Thần lực mạnh mẽ kia nổ tung, làm rất nhiều hành tinh bồng bềnh trong bầu trời sao bị phá hủy, chấn động này khiến cho ngọn núi lớn của Thanh Vân Tông bên ngoài kết giới cũng phải rung lên vài cái.

Ở trong động phủ của Vinh Tuệ Khanh, Khăng Khăng bỗng cảm thấy có gì đó khác thường xảy ra, trong lòng thầm nghĩ không ổn, nó lao thật nhanh ra khỏi động phủ đi tới một mảnh đất trống.

Nó ngửi ngửi xung quanh, sau khi cảm giác được vị trí chính xác của Vinh Tuệ Khanh lại vươn hai móng ra, đào một lỗ trên kết giới vô hình rồi chui vào.

Bên trong kết giới là một chiến trường tràn ngập khói lửa, sao rơi trắng vờ.

Khăng Khăng hơi sửng sốt. Trời ơi, bọn họ may mắn tới mức nào mà hai lần các thần chiến đấu, bọn họ đều đụng phải vậy chứ...

Nó liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh, xác định cô còn chưa nhớ ra mới cúi người xuống, hai tay nâng lên ném cô ra ngoài qua cái lỗ nó mới đào.

Sau đó, nó bò ra theo.

Ngay trong nháy mắt này, bên trong kết giới thắng thua đã định.

Quầng ánh sáng che trên mặt người phụ nữ áo đen đã bị Long Thần đánh trúng, gần như sắp vỡ.

“Thân thể thần của ngươi không trọn vẹn, lại còn ngông cuồng muốn đấu với ta!” Long Thần hừ lạnh, một là không làm, hai là làm tới cùng, hắn lại tiếp tục ra tay mạnh hơn.

Năng lực của đối phương còn mạnh hơn nhiều so với đạo trưởng Doanh Xung, nàng ta cũng không phải không có thực lực để đánh trả như ông ta.

Long Thần nói một lát, nàng ta đã xây dựng xong tuyến phòng ngự, nhân lúc thần lực của hắn đánh tới, nàng ta mượn sức mạnh của một đòn này để bay về phía sau, trực tiếp lao thẳng ra khỏi kết giới của hắn, nhanh chóng biến mất sau dãy núi trùng điệp của Thanh Vân Tông.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 336: Dọn Sạch Những Cản Trở

 Vinh Tuệ Khanh lấy lại tinh thần, trong đầu vừa nhớ lại cảnh tượng mình mới nhìn thấy, vừa nói: “Người phụ nữ áo đen, tay cầm liêm đao kia có phải là Minh Vương không?”

Long Thần cảm thấy bất ngờ, hăn liếc mắt nhìn cô: “Người biết nàng ta là Minh Vương? Người cũng biết không ít nhĩ... Ai nói cho người biết?”

Vinh Tuệ Khanh không trực tiếp trả lời vấn đề này, mà hỏi tiếp: “Tại sao nàng ta phải vội tới báo thù cho Doanh Xung của tông môn đỉnh cấp? Lẽ nào tông môn đỉnh cấp có liên quan với nàng ta sao? Nàng ta không phải là đại đan sư của Thành Nguyên Đan Lô à?” Cô đã nghe Lang Thất và Xích Báo nói đến, đại đan sư của Thành Nguyên Đan Lô chính là một người áo đen cầm liêm đao. Đương nhiên, bọn họ đều chưa từng nhìn thấy mặt của người kia, không biết người đó là nam hay nữ.

Long Thần thản nhiên gật đầu: “Nói như vậy, nàng ta là người đứng phía sau của tông môn đỉnh cấp và Thành Nguyên Đan Lô.” Hăn nói xong lại trầm ngâm: “Nhân vật cấp thần như vậy lại đứng phía sau, chứng tỏ địa vị của tông môn đỉnh cấp và Thành Nguyên Đan Lô thật sự không nhỏ.”

“Nhân vật cấp thần gì chứ?” Vinh Tuệ Khanh nghi ngờ hỏi: “Chẳng qua chỉ là một Minh Vương mà thôi.”

Long Thần liếc mắt nhìn cô: “Minh Vương chẳng qua là một thân phận của nàng ta mà thôi, nếu nói ra thân phận thật sự của nàng ta, sợ là sẽ hù chết người đấy. Nếu như không0phải vì cuộc bạo loạn của các thần năm

đó, thân thể thần của nàng ta không trọn vẹn thì một thần điện Quang Minh sao có thể là đối thủ của nàng ta được? Hẳn đã sớm bị nàng ta nắm được rồi.”

“Nàng ta lợi hại như vậy sao?” Vinh Tuệ Khanh tròn mắt: “Minh Vương chỉ là một phần thân phận của nàng ta thôi à? Có cần nghịch thiên như thế không?” Cô nói xong lại lẩm bẩm: “Người này luôn nhớ thương La Thần, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?”

Nghĩ đến người đàn ông của mình bị một vị thần lớn như vậy nhòm ngó, Vinh Tuệ Khanh đột nhiên có cảm giác khóc không ra nước mắt... Độ khó có cần cao như vậy không? Đoạt đàn ông với thần, cô chán sống rồi sao?

Long Thần5còn đang vội đi tìm người phụ nữ mình vẫn chờ bấy lâu nên nói ngắn gọn: “Được rồi, người phụ nữ kia biết là ta giết Doanh Xung, hơn nữa vừa rồi nàng ta lại bị ta đánh cho thương nặng, chắc chắn sẽ không gây sự với Thanh Vân Tông nữa... Như vậy người yên tâm rồi chứ? Người mau nói cho ta biết, vừa rồi người nhìn thấy ai? Vì sao chìa khoá long cốt lại cảm ứng được hơi thở của ‘nàng ấy’?”

Vinh Tuệ Khanh không suy nghĩ linh tinh nữa, cô cẩn thận quan sát Long Thần, thấy trong mắt hắn lộ rõ sự sốt ruột, lại nghĩ tới chuyện Long Thần từng nói với cô thì có chút do dự.

Vừa rồi khi cô gặp Thánh nữ Quản Khinh Sa, chìa khoá long cốt trên người cô đã4rung mạnh. Lúc đó cô không thể không rót một tia linh lực vào trong, mới ép cho chìa khoá long cốt kia yên tĩnh lại.

Chẳng lẽ Thánh nữ Quản Khinh Sa thật sự là người Long Thần chờ đợi cả vạn năm nay sao?

Hơn nữa, trong tên của dì thật sự có một chữ “Khinh”.

Vinh Tuệ Khanh nhớ rất rõ, lần đầu tiên cô gặp Long Thần, hắn đang thì thầm gọi tên Khinh Khinh. Lúc đó cô vừa nghe được, còn tưởng Long Thần gọi cô là Khanh Khanh. Sau đó nghe giọng nói thất vọng của Long Thần, Vinh Tuệ Khanh mới cân nhắc xem là chữ “Khinh” nào.

Bây giờ nhớ tới, chắc chính là chữ Khinh trong Quản Khinh Sa rồi?

Còn nữa, Long Thần từng nói cô có huyết mạch của người phụ nữ kia. Vừa rồi cô lại biết được, Thánh nữ của thần điện Quang Minh Quản Khinh Sa là em gái của Quản Phượng Nữ - mẹ cô, cũng chính là dì của cô. Cho nên nói cô có huyết mạch của dì cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng Long Thần nói một vạn năm trước hắn đã gặp người phụ nữ kia, Vinh Tuệ Khanh biết rất rõ, Thánh nữ Quản Khinh Sa - dì của mình tuyệt đối không già tới một vạn tuổi.

Vậy đã có chuyện gì xảy ra? Liệu có phải là dì không? Hay là lão tổ tông của Quản gia bọn họ?

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một lúc lâu mới truyền âm cho Long Thần: “Người vừa nói chuyện với ta đúng là Quản Khinh Sa - Thánh nữ của thần điện Quang Minh.” Do dự một lúc, Vinh Tuệ Khanh vẫn không nói ra mối quan hệ thân thích giữa mình và Quản Khinh Sa.

Long Thần bình tĩnh nhìn cô: “Người có thể thề với tâm ma là người không nói dối, vừa rồi khi chìa khoá long cốt chấn động, người thật sự nhìn thấy Thánh nữ của thần điện Quang Minh không?”

Vinh Tuệ Khanh tức giận nói: “Ta lừa người làm gì? À, đúng rồi, ta còn nhìn thấy có mấy con Diệu Âm Điều bên ngoài bộ liên của nàng ấy. Chắc người phụ nữ của người sẽ không biến thành Diệu Âm Điều chứ?” Dĩ thú có đầu người thân chim, âm thanh nghe rất hay chính là Diệu Âm Điều.

Long Thần hít sâu một hơi, xoay người lại nhìn biển mây mênh mông phía xa, lầm bầm: “Xem ra, vẫn phải tới thần điện Quang Minh một chuyến.”

Tròng mắt Vinh Tuệ Khanh xoay chuyển, cô lặng lẽ truyền âm hỏi: “Thần điện Quang Minh ở đâu vậy?”

Long Thần quay đầu liếc nhìn cô, cười có chút ranh mãnh: “Chờ tới lúc ngươi sẽ biết thôi.” Nói xong, hắn đã biến mất khỏi tầm mắt của Vinh Tuệ Khanh, chỉ còn lại dư âm vang vọng trong đầu cô: “... Ngươi nhớ sớm qua đây, ta sẽ ở thần điện Quang Minh chờ ngươi...”

Vinh Tuệ Khanh tức giận giậm chân, nhưng lại không thể làm gì được. Tuy nhiên nghĩ đến trước khi Long Thần rời đi còn giúp cô giải quyết một phiền toái lớn như đạo trưởng Doanh Xung thì cũng không tệ, cô lại xoay người nhìn Khăng Khăng hỏi: “Sao ngươi lại chạy tới đây? Ngươi nói thật với ta đi, năm đó đã xảy ra chuyện gì ở phía sau Dốc Lạc Thần vậy? Hôm nay ta nhìn cảnh tượng bên trong kết giới của Long Thần, không hiểu sao lại có cảm giác như rất quen thuộc?”

Khăng Khăng nhìn trái nhìn phải giả vờ ê a.

Vinh Tuệ Khanh đương nhiên không chịu buông tha, vẫn truy hỏi nó không ngừng.

Lúc Khăng Khăng sắp phiền tới mức không chịu nổi, La Thần đã lặng lẽ xuất hiện ở trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy La Thần thì rất vui mừng, thoáng cái đã nhào vào lòng y, tươi cười rạng rỡ: “Cuối cùng chàng cũng tới rồi!”

Ngày hôm nay đúng là một ngày tốt.

Đạo trưởng Doanh Xung được giải quyết, La Thần cũng trở về bên cạnh cô.

Vinh Tuệ Khanh nắm tay La Thần, cùng trở về động phủ.

Xích Báo và Lang Thất nhìn thấy La Thần trở về đều rất vui mừng, chúng đi qua hành lễ với y.

Khăng Khăng thấy Vinh Tuệ Khanh cuối cùng không truy hỏi nữa cũng rất vui mừng, nó lén đi ra ngoài tìm hạt thông.

Chờ tới khi Xích Báo và Lang Thất đi rồi, Vinh Tuệ Khanh mới dẫn theo La Thần đi vào mật thất, nói cho y nghe mấy chuyện đã xảy ra gần đây.

Khi nghe nói đạo trưởng Doanh Xung của tông môn đỉnh cấp phái sử giả qua, muốn kết đạo lữ song tu với Vinh Tuệ Khanh, ma khí của La Thần lập tức tràn ra, trong đáy mắt dâng lên màu đỏ, vẻ mặt trở nên khát máu.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy bộ dạng La Thần như vậy, vội vàng mở ra một kết giới, bao phủ lấy ma khí của y.

May mà trong mật thất của động phủ của cô còn có trận pháp, có thể đề phòng hơi thở thoát ra bên ngoài.

Nếu không, động phủ của ô đã lập tức bị tu sĩ cao cấp của Thanh Vân Tông bao vây rồi.

Tu sĩ cao cấp của Thanh Vân Tông sẽ không cho rằng Vinh Tuệ Khanh là ma, nhưng sẽ cho rằng cô bị người trong Ma giới cưỡng ép, sẽ liều mạng muốn cứu cô.

Bây giờ, Vinh Tuệ Khanh đã thành bảo vật trấn tông của Thanh Vân Tông, cho dù sau này cô đi tới thần điện Quang Minh, cũng có thể bảo vệ

Thanh Vân Tông.

“Chàng đừng nóng giận, đạo trưởng Doanh Xung đã bị Long Thần giết chết rồi. Đúng rồi, người phụ nữ áo đen, tay cầm liêm đao kia chính là Minh Vương, thật ra ả còn có rất nhiều thân phận. Nàng ta còn là đại đan sư của Thành Nguyên Đan Lô. Ta nghe Long Thần nói, nàng ta còn có một thân phận lợi hại hơn là thượng thần nữa!” Để tránh La Thần tiếp tục tức giận, Vinh Tuệ Khanh nói luôn một hơi. Nếu để đến mức cô không khống chế được thì sẽ không ổn đâu.

La Thần chậm rãi ngồi xuống và thu lại hơi thở. Ở Ma giới, y đã tạo ra một viên Kim Đan Nhân giới giả. Bây giờ, bên trong đan điền của y có hai viên Kim Đan. Y định đưa viên Kim Đan thật của mình cho Vinh Tuệ Khanh luyện hóa, như vậy tu vi của cô có thể tăng lên nhanh hơn.

La Thần há miệng, phun ra một viên Kim Đan có kích thước lớn bằng quả trứng gà.

La Thần sử dụng linh lực dẫn dắt Kim Đan của mình tới trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh rất hoảng sợ, cô lùi nhanh về phía sau, hoảng hốt: “Chàng làm gì vậy?”

La Thần lạnh lùng nói: “Không phải nàng muốn tham gia cuộc thi đấu luyện đan sao? Còn muốn đi thần điện Quang Minh nữa. Tu vi của nàng thấp như vậy, chẳng lẽ muốn đi thần điện Quang Minh mặc cho người ta xé thịt à?”

Chuyện của đạo trưởng Doanh Xung làm cho La Thần có cảm giác quá thất bại.

Cho dù y là người đứng đầu Ma giới, cũng có lúc không che chở được người phụ nữ mà mình yêu thương.

Nếu như lần này không phải có Long Thần đứng lúc chạy tới, tiện tay giết chết đạo trưởng Doanh Xung thì Vinh Tuệ Khanh sẽ có kết quả thế nào, y thật sự không dám nghĩ tới.

Y vẫn luôn muốn được ở cùng cô, nhưng lại không có cách nào làm được.

Y là người đứng đầu Ma giới nên phải có trách nhiệm của mình. Ở Nhân giới, y vẫn phải cẩn thận che giấu tu vi, che giấu ma khí, chỉ có thể lấy bộ dạng của tu sĩ Kết Đan xuất hiện. Nếu sau này lại có một tu sĩ cao cấp coi trọng Vinh Tuệ Khanh, vậy y phải làm thế nào đây?

Vinh Tuệ Khanh nhìn dáng vẻ cuồng bạo của La Thần thì khiếp sợ đến mức há miệng, nuốt luôn Kim Đan xuống.

“Bây giờ! Ngay lập tức luyện hóa Kim Đan đi!” La Thần nổi giận gầm lên một tiếng, ném cô vào trong kết giới của mình, không cho Vinh Tuệ Khanh giãy giụa phản kháng, y tức giận nói: “Nàng tu luyện tới Kết Đan trung kỳ rồi hãy ra! Nếu không, cả đời nàng cứ ở trong đó, đừng nghĩ tới chuyện ra ngoài nữa!”

Nói xong, bóng dáng La Thần biến mất khỏi mật thất trong động phủ của Vinh Tuệ Khanh.

Y cần phải lập tức làm gì đó để phát tiết những tức giận trong lòng.

Đạo trưởng Doanh Xung tông môn đỉnh cấp đáng chết. Không biết còn có người nào khác trong tông môn đỉnh cấp nhòm ngó tới sắc đẹp của Vinh Tuệ Khanh nữa không...

La Thần vừa rời khỏi phạm vi của Thanh Vân Tông thì không e ngại nữa, y lại để lộ ra thân phận và tu vi của người đứng đầu Ma giới, bay tới tông môn đỉnh cấp của Trung Đại Lục.

...

Trong tông môn đỉnh cấp, hòa thượng Liễu Duyên đang chìm trong trạng thái thiền định chợt giật mình tỉnh giấc. Hắn vừa mở mắt ra đã thấy một người đàn ông cao lớn đẹp trai, khoác áo choàng màu đỏ như máu che kín cả người nhìn mình. Mái tóc dài đen bóng đang nhẹ nhàng tung bay sau lưng của y. Chiếc áo choàng đỏ như máu trên người y không có gió thổi nhưng lại tự lay động.

“Người là Liễu Duyên?” La Thần để lộ ra thân thể thật sự của người đứng đầu Ma giới, thản nhiên hỏi.

“Đúng là bản tăng. Xin hỏi thí chủ là thần thánh phương nào?” Liễu Duyên miễn cưỡng đứng lên, có chút hoảng sợ nhìn La Thần. Linh lực của người này làm hắn cảm thấy áp lực, giống như cảm giác của hắn đối với thượng tiên vậy. Lẽ nào tu vi của người này có thể tương đương với thượng tiên?!

La Thần cầm một lá thư trong tay tới trước mặt Liễu Duyên khẽ rung lên: “Đây là lá thư người phái sứ giả đưa tới Thanh Vân Tông sao?”

Liễu Duyên nhìn qua. Đó đúng là lá thư hắn vừa bảo đại đệ tử mình ưng ý nhất đi Thanh Vân Tông đưa tin. Doanh Xung gặp bất hạnh ở Thanh Vân Tông, nhất định là có liên quan đến con tiện nhân Vinh Tuệ Khanh kia. Liễu Duyên không cam lòng, ý mình có thượng tiên làm chỗ dựa, nên một lần nữa đưa ra lời mời, muốn kết làm đạo lữ song tu với Vinh Tuệ Khanh.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 337: Tư An Thăng Chức

 Cho dù là thượng tiên ra tay thì Doanh Xung cũng không thể bị giết gọn lẹ như vậy được.

Doanh Xung là người cùng cấp bậc tu vi với mình, đều là Tán Tiên Hợp Thể kỳ. Hắn vốn cho rằng, trong Ngũ Châu Đại Lục này, trừ thượng tiên ra, thì chỉ có hắn và Doanh Xung là mạnh nhất.

Thế nhưng trên thế gian này không ngờ vẫn có người giết được cả Doanh Xung.

Vậy chẳng phải hắn cũng có nguy cơ bị giết sao?

Cứ nghĩ đến trên thế gian này vẫn có tu sĩ có thể uy hiếp đến tính mạng của mình, Liễu Duyên cảm thấy rất kỳ quái, không thể gạt đi được mong muốn tìm ra, vừa muốn báo thù cho Doanh Xung, lại muốn hành hạ con tiện nhân Vinh Tuệ Khanh kia, khiến3ả muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, vậy mới có thể trút được mối hận trong lòng hắn.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Liễu Duyên lập tức phái đại đệ tử của hắn đến Thanh Vân Tông truyền tin, lần nữa đòi giao nộp Vinh Tuệ Khanh.

Kết quả là đại đệ tử của hắn vừa mới rời động phủ, thì người đàn ông kỳ quái khoác áo choàng màu đỏ máu lập tức xuất hiện.

Liễu Duyên đang định lên tiếng, lại đột nhiên cảm giác được hơi thở của đối phương, hắn liền kinh hãi đứng dậy: “Người là người trong Ma

giới! Sao người có thể vượt qua được kết giới và trận pháp của tông môn đỉnh cấp ta?”

Không phải hần nói khoác, chỉ có những người có tu vi cao như thượng tiên mới có thể tự nhiên ra vào kết giới và trận pháp của tông môn đỉnh cấp bọn.

Vậy tu vi của người đàn ông trước mặt này là gì?

Trong lòng Liễu Duyên cảm thấy nặng nề. Chẳng lẽ đây là người đàn ông đã giết chết Doanh Xung sao? Tu vi của y hình như không hề thua kém thượng tiên...

Suy nghĩ của Liễu Duyên xoay chuyển, sau lưng hần chợt hiện lên hư ảnh của một người Kim Cương cao tám trượng đang trợn trừng mắt nhìn, tràn ngập cả động phủ.

“Kim Cương Phục Ma!” Liễu Duyên hét lớn một tiếng, trong động phủ thoáng chốc cũng vang lên tiếng chuông cực lớn, từng tiếng từng tiếng như chuỗi âm thanh của Phật, gõ vào tâm mạch La Thần.

Nếu như La Thần chỉ là một người bình thường trong Ma giới, thì một khi Liễu Duyên sử dụng Kim Cương Phục Ma, y sẽ lập tức bị cắt đứt tâm mạch mà chết.

Nhưng y không phải người bình thường trong Ma giới, mà y là chủ nhân Ma giới. Ít nhất phải như người phụ nữ áo đen cầm liêm đao sử dụng Kim Cương Phục Ma này, mới có khả năng gây thương tích nhẹ cho La Thần.

Hòa thượng Liễu Duyên sử dụng chiêu này chỉ khiến La Thần cảm thấy om sòm ầm ỹ mà thôi.

“Huyết đao chém!” La Thần vì muốn tốc chiến tốc thắng, cho nên ra ngay đòn sát thủ của người đứng đầu Ma giới.

Áo choàng màu đỏ máu trên người y đột nhiên biến mất, trong nháy mắt bay tới bên cạnh hòa thượng Liễu Duyên, hóa thành ảo ảnh huyết đao đầy trời, giống như những con thoi, từng đao chuyển động xoay tròn chém về phía Liễu Duyên và hư ảnh Kim Cương đang trốn tránh sau lưng hắn.

A!

Liễu Duyên phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị ảo ảnh huyết đao của La Thần chém trúng, cả người như phải chịu hành hình róc xương lóc thịt.

Huyết đao của người đứng đầu Ma giới, không phải là huyết đao bình thường. Huyết đao khi chém giết sẽ cùng lúc hấp thu linh lực của tu sĩ Nhân giới để tẩm bổ cho bản thân.

Linh lực của tu sĩ Nhân giới bị nó chém càng mạnh, huyết đao càng công kích mãnh liệt.

Hòa thượng Liễu Duyên là tu sĩ có năng lực mạnh nhất mà huyết đao từng chém chết.

Linh lực lớn mạnh của Liễu Duyên kích thích đến huyết tính trong nó, dường như đã thoát khỏi sự khống chế của La Thần, huyết đao thấy máu, liền chém về phía đan điền cùng thức hải của Liễu Duyên.

La Thần nhận thấy sự khác thường của huyết đao, liền hất tay về sau, huyết đao dù không muốn, nhưng bởi vì không kháng cự nổi uy lực của người đứng đầu Ma giới, “vù” một tiếng, nó bay trở về sau lưng La Thần, biến lại thành áo choàng màu đỏ máu, khoác lên trên người y.

Áo choàng màu đỏ máu vừa chạm vào cơ thể của La Thần, lập tức truyền linh lực nó vừa hút được cho y.

Liễu Duyên ngã gục xuống đất mà chết, sau đó có một bóng người đứng lên từ trên thi thể của hắn.

Nguyên thần của tu sĩ Hợp Thể kỳ đã tu luyện thành một thực thể, có thể tính là sinh mạng thứ hai của họ.

La Thần không e dè gì nữa, một luồng ma lực mạnh mẽ như dãi núi lấp biển, lập tức cuốn nguyên thần kia đi.

Nguyên thần nhanh chóng chạy trốn ra ngoài.

La Thần không ngừng theo sát phía sau, chạy ra ngoài động phủ của Liễu Duyên.

Không còn trận pháp và kết giới của động phủ che đậy, ma khí của La Thần lập tức bị tu sĩ của tông môn đỉnh cấp phát hiện ra.

“Có người của Ma giới đột nhập!”

Từng hồi chuông vang lên khắp tông môn đỉnh cấp, tu sĩ của cả hai phái Phật tông với Đạo môn mang theo pháp bảo lợi hại nhất của mình, đuổi theo ma khí đang chạy phía trước.

Tư An dẫn đầu.

Phía trước dường như có vật gì đó thu hút hắn, khiến hắn vừa kích động, lại vừa cuồng nhiệt.

Nguyên thần Hợp Thể kỳ của Liễu Duyên chạy trốn rất nhanh, nhưng tốc độ của La Thần cũng không hề chậm, hơn nữa y có áo choàng màu đỏ máu trợ giúp, nên nhanh chóng đuổi kịp được nguyên thần thực thể của Liễu Duyên.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn!

La Thần như bay lướt qua bên cạnh nguyên thần thực thể của Liễu Duyên, dường như không hề nhìn thấy hấn.

Nguyên thần kia vui mừng ra mặt, đang định chạy quay về, nhưng lại phát hiện chân của mình đang chạy ở phía trước.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?!

Con người của nguyên thần di chuyển xuống dưới, nhìn thấy nửa thân trên của mình đang lơ lửng giữa không trung, còn nửa thân dưới vẫn đang tiếp tục chạy về phía trước!

Hóa ra cơ thể hấn đã bị chia làm hai từ vùng đan điền rồi sao?

Nửa thân trên của nguyên thần kia “bụp” một tiếng, từ giữa không trung té xuống đất.

Hai cái chân đang chạy phía trước một lát sau mới ngã nhào xuống.

La Thần vung tay lên, một luồng huyết sắc dài bắn nhanh về phía trước, cuốn hai nửa thân của nguyên thần lại.

Nguyên thần thực thể do tu sĩ Hợp Thể kỳ tu luyện ra là vật đại bổ rất hiếm có, dĩ nhiên chỉ có ích với người Ma giới tu luyện ma công.

Tư An đuổi theo nhanh nhất, cũng chỉ kịp nhìn thấy phía trước có một người khoác áo choàng màu đỏ máu đang gói nguyên thần của hòa thượng Liễu Duyên lại.

Cảm giác được Ma khí phảng phất quanh cơ thể người đó, Tư An bất giác quỳ gối xuống, tay phải đặt trước ngực, hành lễ với La Thần theo quy tắc trong Ma giới: “Tư An tham kiến ngô vương.”

La Thần nghe thấy giọng nói của Tư An, từ từ xoay người lại, trên mặt đã đeo một chiếc mặt nạ dữ tợn.

“Người nhập ma lúc nào vậy?” La Thần hiện giờ đang dùng thân phận thật là chủ nhân Ma giới, tất nhiên có thể cảm giác được ma khí trên người Tư An.

Tu sĩ Hóa Thần duy nhất của Ngũ Châu Đại Lục hàng vạn năm qua, hóa ra đã sớm nhập ma!

Tư An truyền âm với La Thần: “Lúc thuộc hạ Hóa Thần, bị tâm ma cắn lại, nên thuộc hạ lựa chọn đồng hóa với tâm ma, biến thân thành ma.”

Tu vi của hắn cao hơn Lang Thất, cho nên mặc dù đã thành ma, nhưng hắn vẫn có thể che giấu chiếc sừng nhọn trên đầu mình.

La Thần nghe lời kể của Tư An, mới hiểu ra. Năm đó Tư An Hóa Thần, đúng lúc La Thần đang dần dần thức tỉnh ý thức Ma giới ở núi Lục Hợp, ngoại thành Vĩnh Chương nước Đại Sở.

Người đứng đầu Ma giới dần dần tỉnh lại ở Nhân giới, cho nên ma khí xâm nhập vào khu vực thành Vĩnh Chương nhiều không tả xiết.

Lúc ấy Thánh nữ Quản Kinh Sa ở thần điện Quang Minh cũng phát giác ra, cho nên đã nhắc nhở những tu sĩ ở nước Đại Sở rằng, ma tộc đang ở phía Tây, Vinh Tuệ Khanh không phải là người trong Ma giới mà bọn họ cần tìm.

Tư An Hóa Thần lúc đó, tâm ma nhận được ma khí của chủ nhân Ma giới, lớn mạnh đến mức không thể tiêu diệt nổi, cho nên Tư An mới đành phải lựa chọn đồng hóa với tâm ma, trở thành một ma.

Nghĩ tới tất cả những điều này, sắc mặt La Thần có chút kỳ lạ.

“Người đứng dậy đi. Nếu như người thành ma đã lâu, vậy người sắp không thể ở Nhân giới này được nữa.”

Tư An vội nói: “Trước mắt vẫn có thể chống đỡ được mấy trăm năm. Chỉ có điều sau này thì không trụ được nữa.”

La Thần nghĩ rồi búng ngón tay một cái, ném một viên thủy tinh màu lam của Ma giới vào trong tay Tư An, dặn dò: “Nhỏ một giọt máu của người lên phía trên, để cho nó nhận chủ.” Sau đó nói tiếp: “Người để nó nhận chủ, đồng thời người cũng nhận ta làm chủ. Nếu như người không đồng ý, thì không cần nhỏ máu lên đó.”

Tư An cảm nhận được luồng ma khí mà mình ao ước có ở bên trong viên thủy tinh màu lam của Ma giới này, vội nói: “Thuộc hạ vốn dĩ là người của chủ thượng!” Nói rồi, hắn búng ngón tay, một giọt máu tươi được nhỏ lên ma tinh.

Ma tinh là vật được biến Thiên Ma của Ma giới chế tạo ra. Cả biến Thiên Ma một năm chỉ sản xuất rất ít ma tinh, có khoảng mười viên, ít hơn nhiều so với linh thạch cực phẩm của Nhân giới.

Nhưng ưu điểm của nó là một khi kết thành ma tinh, ma khí bên trong sẽ được sinh ra liên tục, tuần hoàn qua lại, điểm này lại mạnh hơn nhiều so với linh thạch của Nhân giới. Bởi vì linh khí bên trong linh thạch một khi dùng hết thì linh thạch đó sẽ không dùng được nữa.

Còn ma tinh thì có thể dùng mãi mãi.

Cho nên người trong Ma giới một khi lấy được ma tinh, sẽ lập tức nhỏ máu nhận chủ, như vậy những năm tháng sau này không phải sợ bị người khác cướp đoạt nữa. Dĩ nhiên, nếu như mình bị giết thì ma tinh sẽ biến thành vật vô chủ, ai cũng có thể cướp nó.

Biển Thiên Ma của Ma giới là lãnh địa của Ma chủ, tất cả ma tinh được sản xuất trong đó tất nhiên cũng thuộc về chủ nhân Ma giới.

Ma tinh được sản xuất từ nơi đó nhất định phải do chủ nhân Ma giới ban cho, mới được mọi người trong Ma giới sử dụng, quá trình ban tặng này chính là quá trình nhận chủ. Để ma tinh nhận chủ, đồng thời cũng nhận Ma Vương làm chủ. Nếu như không thông qua quá trình ban tặng của người đứng đầu Ma giới, tự tiện cướp đoạt thì ma khí bên trong ma tinh kia sẽ không bao giờ bị hấp thu.

Tư An chưa bao giờ đến Ma giới, nhưng sau khi nhập ma hãn đã tìm hiểu kỹ càng rất nhiều cổ tịch có liên quan đến người trong Ma giới, cho nên hãn không xa lạ gì với ma tinh - một trong những chí bảo của Ma giới.

Hôm nay được La Thần đích thân ban thưởng ma tinh, Tư An vô cùng cảm kích, sau khi nhận chủ hãn lập tức nói cho La Thần biết toàn bộ tình hình của tông môn đỉnh cấp mà mình biết.

La Thần nghe xong, híp mắt nói: “Hóa ra tông môn đỉnh cấp ngoài hai tu sĩ Hợp Thể kỳ là Doanh Xung và Liễu Duyên, còn có mười hai tu sĩ kỳ Luyện Hư.” Nói xong y nhìn Tư An, hỏi: “Người có muốn làm người đứng đầu của tông môn đỉnh cấp không?”

Tư An chấn động: “Sao Ma chủ lại nói như vậy?”

“Đừng từ chối. Ta muốn người nắm quyền ở tông môn đỉnh cấp. Để người khác ở đây, ta không yên tâm. Vậy được, ta sẽ giúp người giải quyết mười hai tu sĩ kỳ Luyện Hư kia, sau đó tông môn đỉnh cấp tự nhiên sẽ là của người, người chỉ cần nhớ, đừng làm khó Thanh Vân Tông là được.” La Thần lạnh lùng dặn dò, huyết sắc chợt lóe, rồi biến mất trước mặt Tư An.

Sau khi suy nghĩ, Tư An nuốt lấy ma tinh rồi quay người trở lại động phủ của mình, bắt đầu luyện hóa ma khí ở bên trong.

Tư An đã nói cho La Thần biết chỗ tu luyện của mười hai tu sĩ kỳ Luyện Hư kia. Hóa ra bọn họ đều không ở tông môn đỉnh cấp, mà tản ra bốn phía đông tây nam bắc trên đại lục.

Trong thời gian Tư An với Vinh Tuệ Khanh bế quan tu luyện, tu sĩ ở Ngũ Châu Đại Lục bất ngờ phát hiện người trong Ma giới lại đột nhập lần nữa.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 338: Bảo Vệ Người Phụ Nữ Của Ta

 Kỳ Luyện Hư chính là dấu hiệu khi nguyên thần tu luyện thành công, đến Hợp Thể kỳ thì nguyên thần đã thực hóa.

Những lão quái kỳ Luyện Hư, chính là bí mật thầm kín nhất bên trong những tông môn cấp hai này. Đến cả tông chủ của những tông môn này cũng chỉ biết sơ về họ mà thôi.

Nhưng chính những người lợi hại như vậy lại bị giết chết một cách im hơi lặng tiếng trong mật thất của động phủ, bọn họ thậm chí vẫn còn giữ dáng vẻ khi đang làm chuyện cuối cùng trước khi chết.

Đại trưởng lão kỳ Luyện Hư của Ngự Thú Tông trước khi chết đang ngồi thiền, cho nên ông vẫn giữ tư thế ngồi thiền.

Đại trưởng lão kỳ Luyện Hư của sơn trang Tiểu Cát trước khi chết đang ở trong vườn thuốc hái linh thảo, cho nên ông vẫn giữ tư thế khom người hái thuốc.

Đại trưởng lão kỳ Luyện Hư của Quan Lan Môn trước khi chết đang ngồi đánh cờ một mình, cho nên ông vẫn giữ tư thế như cũ.

Những đại trưởng lão kỳ Luyện Hư này đều sống một mình trong mật thất của động phủ, bình thường không ra ngoài.

Nếu Tư An đại nhân của tông môn đỉnh cấp không phát hiện ra hồn bài của ba người họ đã tan vỡ, nên phái người tới hỏi thăm, thì những tông môn cấp hai này vẫn không biết đại trưởng lão của mình đã gặp nạn.

Những tông môn cấp hai này kinh hoàng sợ hãi, lần lượt báo cáo tình hình lúc đó với tông môn đỉnh cấp.

Bọn họ đều báo cáo cùng một hiện tượng, đó là trước khi ba vị đại trưởng lão kỳ Luyện Hư bị sát hại, hòa thượng Liễu Duyên của tông môn đỉnh cấp, đều đã từng tới thăm.

Sau đó không biết hòa thượng Liễu Duyên đã làm gì, mà đại trưởng lão của bọn họ nhanh chóng tắt thở mà chết.

Ban đầu, mọi người đoán có lẽ do ba vị đại trưởng lão đã làm chuyện gì xấu khiến ông trời nổi giận, mọi người oán trách, nên mới để cho hòa thượng Liễu Duyên tự mình ra tay tiêu diệt.

Nhưng sau đó có tông môn cấp hai không cam lòng đã kiểm tra đi kiểm tra lại nơi đại trưởng lão bị sát hại, cuối cùng phát hiện trong cơ thể của ba đại trưởng lão tràn đầy ma khí, không ngờ bọn họ lại bị ma khí giết hại!

Chẳng lẽ hòa thượng Liễu Duyên lại là người trong Ma giới?

Chuyện này lập tức lan ra khắp Ngũ Châu Đại Lục.

Nhưng không đợi mọi người phục hồi lại tinh thần, lại có đại trưởng lão của chín tông môn cấp hai khác bị sát hại, tình huống lúc chết cũng giống như ba đại trưởng lão trước, đều trong tình huống không hề phòng bị, bị người ta tiêu diệt.

Những chuyện này bị lộ ra ngoài, đại đa số mọi người đều tin là do hòa thượng Liễu Duyên làm. Bởi vì hòa thượng Liễu Duyên là người trong Ma giới, bị mấy đại trưởng lão này phát hiện thân phận thật sự của hắn, cho nên hắn muốn giết người diệt khẩu.

Lúc này, những tông môn cấp hai trên Ngũ Châu Đại Lục mạnh mẽ thúc giục tông môn đỉnh cấp cho họ một lời giải thích, tại sao lại để cho người của Ma giới nắm giữ vị trí quan trọng nhất trong tông môn đỉnh cấp như vậy!

Đạo trưởng Doanh Xung vừa chết, Ngũ Châu Đại Lục coi hòa thượng Liễu Duyên là người đứng đầu.

Những đệ tử khác của tông môn đỉnh cấp đều biết hòa thượng Liễu Duyên đã từng giao đấu với người trong Ma giới, sau đó bị người trong Ma giới kia hủy diệt thân xác, nhưng là người của tông môn đỉnh cấp cũng tận mắt nhìn thấy, nguyên thần thực thể của hòa thượng Liễu Duyên đã chạy ra ngoài.

Còn về sau, khi La Thần tiêu diệt nguyên thần thực thể của hòa thượng Liễu Duyên thì chỉ có mỗi Tư An nhìn thấy.

Tất nhiên chỉ cần Tư An không nói, mọi người vẫn nghĩ rằng hòa thượng Liễu Duyên còn sống, chỉ có điều giờ hắn đang ở bên ngoài đoạt xác mà thôi.

Xem ra bọn họ đều cho rằng những đại trưởng lão kỳ Luyện Hư này là đối tượng đoạt xác tốt nhất của Liễu Duyên.

Chỉ tiếc là, Liễu Duyên đoạt xác dường như không thành công lắm.

Hắn một mạch chém chết mười hai vị đại trưởng lão kỳ Luyện Hư, cũng không biết làm cho gọn một chút để bây giờ mọi người đều biết chuyện, cho dù hắn có trở lại, thì tông môn đỉnh cấp của bọn họ cũng không dám để hắn tiếp tục làm Tông chủ nữa.

Tư An bây giờ là tu sĩ có tu vi cao nhất trong tông môn đỉnh cấp. Hơn nữa hắn vừa mới có được ma tinh, lần đầu tiên tu luyện đã đột phá Hóa

Thần sơ kỳ, chính thức tiến vào Hóa Thần trung kỳ, nhanh hơn mấy ngàn năm so với dự đoán của hắc.

Sau khi thăng cấp thành công, hắc lập tức mang từng mảnh hồn phách vỡ nát của Liễu Duyên ra ngoài mật thất, để cho đệ tử của tông môn đỉnh cấp tận mắt kiểm tra, rồi chính thức công bố tin hòa thượng Liễu Duyên đã chết.

Lần này, toàn bộ tông môn đỉnh cấp bị tổn thất nặng nề.

Đầu tiên, hai người đứng đầu là đạo trưởng Doanh Xung và hòa thượng Liễu Duyên đều chết. Sau đó đến mười hai tu sĩ kỳ Luyện Hư có tu vi chỉ thấp hơn họ một cấp cũng đều bỏ mạng.

Bọn họ chết hết thì chỉ còn mỗi Tư An là người có tu vi cao nhất.

Tông môn đỉnh cấp không để hắc làm chủ, thì để ai làm đây?

Đến khi Vinh Tuệ Khanh đột phá lên Kết Đan sơ kỳ, tiến vào Kết Đan trung kỳ, từ trong mật thất đi ra, cô đã thấy La Thần đang nhàn nhã ngồi bên bàn uống trà, xung quanh còn có cả Xích Báo, Lang Thất cùng với Khăng Khăng.

Một con báo đốm đỏ dựa bên chân La Thần, phía bên kia là một con sói có chiếc sừng dài trên đầu, còn có Khăng Khăng đang nằm trên bàn cong hai chân trước lên, vẻ mặt của ba bọn chúng không thể dùng từ sùng bái để hình dung mà phải dùng từ nịnh hót.

Dựa vào cái gì mà mới có hơn nửa năm, linh sủng của mình đã đổi chủ rồi?

Vinh Tuệ Khanh đằng hắng một tiếng, đi tới ngồi bên cạnh La Thần, cau mày hỏi Xích Báo với Lang Thất đang nằm trên đất: “Các người sao vậy? Có cần lộ ra vẻ mặt thèm nhỏ dãi như vậy không!”

Xích Báo cùng Lang Thất đồng thời nuốt nước miếng, không để mình thật sự lộ ra dáng vẻ mất mặt đó.

Vinh Tuệ Khanh nghi ngờ nhìn La Thần, lại nhìn ba con linh sủng của mình, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lang Thất cười ha hả nói: “Lão đại thật lợi hại, bọn ta vẫn còn đang bị sốc chưa hoàn hồn đây này.”

“Chàng ấy đã làm gì vậy?” Trong lòng Vinh Tuệ Khanh căng thẳng, lo sợ thân phận của La Thần bị người khác phát hiện.

“Lão đại đã quét sạch tông môn đỉnh cấp, còn giết cả mười hai tu sĩ kỳ Luyện Hư!” Lang Thất thận trọng truyền âm tin này cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cũng kinh ngạc, cô kéo La Thần vào trong phòng: “Chàng nhất định sẽ bị người khác phát hiện, hay là chàng mau trở về đi...”

La Thần mỉm cười: “Ta không thể suốt ngày ở bên cạnh nàng nên dĩ nhiên phải giúp nàng loại bỏ trở ngại, ta mới yên tâm tạm thời dời đi được.”

Vinh Tuệ Khanh giậm chân: “Cái gì mà loại bỏ trở ngại? Chẳng nhẽ chàng còn muốn giết cả những tu sĩ có tu vi cao hơn ta nữa sao?”

La Thần nghiêng đầu, dường như đang suy nghĩ về vấn đề này, hồi lâu sau mới nói: “Tu vi của nàng quá thấp. Nếu muốn giết hết những người có tu vi cao hơn nàng, thì chắc ta phải về Ma giới điều động ma quân mới được.”

Vinh Tuệ Khanh nổi giận: “Ý của ta không phải như vậy! Ta đang nói móc đấy, chàng nghe không hiểu sao?”

La Thần nghiêm mặt nói: “Nhưng ta nói thật. Dám động đến người phụ nữ của ta, chỉ có một con đường chết, bao gồm cả nhà hắc!... Hơn nữa, khi Doanh Xung chết, ta không đến kịp, nhưng Liễu Duyên có ý đồ với nàng, ta không thể dễ dàng bỏ qua cho hắc. Cho nên ta giết Liễu Duyên trước, sau đó giết mười hai tu sĩ kỳ Luyện Hư sau, như vậy tông môn đỉnh cấp không còn ai dám có ý đồ xấu với nàng nữa!”

Vinh Tuệ Khanh không nói gì, ôm đầu trở về ghế ngồi, ai oán nói: “Liễu Duyên là một hòa thượng, sao lại có ý đồ xấu với ta chứ?”

La Thần không nói gì, đưa phong thư trong tay cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh mở ra đọc, quả thực là bức thư Liễu Duyên viết cho Thanh Vân Tông muốn Vinh Tuệ Khanh làm đạo lữ song tu của mình.

Vinh Tuệ Khanh trợn to hai mắt: “Tại sao lại như vậy? Hắc không phải là hòa thượng của Phật Tông sao? Vì sao còn phải song tu?”

“Phật tông cũng có hoan hỉ thiên, nàng không biết sao?” La Thần lắc đầu, đứng lên nói: “Việc luyện đan của nàng chuẩn bị xong chưa? Còn ba tháng nữa là đến cuộc thi luyện đan rồi. Ta có thể ở đây thêm ba tháng nữa, đến lúc đó chúng ta cùng đi.”

Nghe La Thần nói sẽ đi cùng mình, trong lòng Vinh Tuệ Khanh thấy thoải mái hơn một chút, nhưng vừa nghĩ tới La Thần dính đến nhiều vụ án như vậy, cô lại bắt đầu lo lắng, cô đẩy người y nói: “Chàng không cần lo cho ta, mau trở lại Ma giới đi. Nếu bị người khác phát hiện là do chàng làm, thì ở đây không ai cứu được chàng đâu?”

Thật ra thì trong lòng hai người bọn họ đều biết rõ, trên khắp Ngũ Châu Đại Lục hiện nay, tu sĩ duy nhất có thể uy hiếp được La Thần chính là người phụ nữ áo đen cầm lưỡi hái, hay chính là Minh Vương, Thượng Tiên, dĩ nhiên nàng ta còn có một thân phận lợi hại hơn nhiều... đó chính là thượng thần.

Chỉ có điều người này quá nhạy cảm, hai người bọn họ không muốn nhắc đến.

La Thần khẽ cười: “Nàng không cứu ta sao?”

Vinh Tuệ Khanh giận đến mức đấm tay xuống mặt bàn: “Nếu ta cứu được chàng thì ta cũng không phải ngày ngày ngồi đây tu luyện làm gì, ta cứ trực tiếp xông vào cửa thần điện Quang Minh là xong!”

Người có thể đánh bại La Thần đương nhiên phải là tu sĩ cao hơn Luyện Hư hay Hợp Thể.

Nếu Vinh Tuệ Khanh đánh bại được lão quái vật Hợp Thể kỳ, thì cô đã lên Đại Thừa rồi, cần gì phải ngày ngày ẩn núp trong mật thất âm u luyện đan bày trận, nỗ lực tu luyện chứ?!

La Thần thu lại nụ cười, bước đến ôm Vinh Tuệ Khanh vào lòng, một tay vuốt ve gò má đỏ bừng vì tức giận của cô rồi cúi đầu hôn lên.

Vinh Tuệ Khanh không biết tại sao La Thần lại đột nhiên hôn mình, nhưng cô hơi há miệng, một luồng ma khí từ trong miệng La Thần liền bay vào trong.

Ma khí đi theo gân mạch của Vinh Tuệ Khanh vào trong cơ thể, cuối cùng dừng lại trên Kim Đan của cô, như quần quanh bao chặt lấy Kim Đan vậy.

Vinh Tuệ Khanh thở hổn hển đẩy La Thần ra, trách mắng: “Chàng làm vậy, không sợ người khác tưởng ta là người trong Ma giới rồi đuổi giết ta sao?”

La Thần lặng lẽ nhìn Vinh Tuệ Khanh, một lúc lâu sau mới thấp giọng hỏi: “Cảm nhận một chút, xem ma khí bên trong cơ thể thế nào rồi?” Y sẽ không nói cho cô biết, cô trời sinh đã có năng lực lọc ma khí! Trước đây La

Thần chỉ hơi nghi ngờ, nhưng sau khi Vinh Tuệ Khanh Kim Đan, thì năng lực này đã đột ngột hiện ra.

Vinh Tuệ Khanh xem thử, lập tức vui vẻ hân hoan: “Ma khí không còn nữa! Đều biến đổi thành linh khí hết rồi!” Nói xong cô bắt đầu đắc ý, ngoắc ngoắc ngón tay về phía La Thần: “Mau tới đây, cho đại gia ta hôn cái nữa!”

“Nàng bảo ai là đại gia...” La Thần cười khẽ ngoắc ngón tay, Vinh Tuệ Khanh không kiểm soát được bản thân mình, tự bay vào lòng y, hai tay ôm lấy cổ y, tự dưng đôi môi của mình lên, mút mát đôi môi mỏng nhưng đường nét rõ ràng của La Thần.

Vinh Tuệ Khanh phát hiện mình hoàn toàn không khống chế được hành động của bản thân, gấp đến mức muốn khóc: “Chàng mau dừng tay! Nếu chàng còn tiếp tục làm vậy, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng!”

La Thần thu lại phép thuật, Vinh Tuệ Khanh lập tức đẩy y, vội vàng tránh ra xa.

“Nàng không thích hôn ta?” La Thần nghi ngờ hỏi.

Vinh Tuệ Khanh vẫn còn tức giận: “Ta thích chàng, không có nghĩa là thích chàng cưỡng bức ta! Đây là hai chuyện khác nhau, không thể gộp làm một!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 339: Có Ân Báo Ân

 Trong trí nhớ dần dần được giải phong ấn, La Thần đã nhớ được chuyện vạn năm trước, y vẫn là Ma vương xuất sắc nhất của Ma giới trong mấy chục vạn năm qua, ở Ma giới thống lĩnh đại quân Ma giới với hùng tâm hừng hực, muốn sáng lập ra một Ma giới huy hoàng.

Năm đó đã từng có một nữ tu của Nhân giới đi tới Ma giới, bị thuộc hạ của y bắt đưa đến trước mặt y. Không biết nữ tu kia đã nói gì lại giành được sự tin tưởng của y. Nhưng sau đó, nữ tu kia đã phản bội, còn lấy cắp “Dị vật chí” mà y tâm đắc nhất, trở lại Nhân giới.

La Thần nhớ tới chuyện này lại cau mày, gương mặt nữ tu này vẫn luôn mơ hồ, hình như rất quen thuộc, nhưng y thật sự không nhớ ra được gương mặt của nàng ta. Trên mặt nàng ta hình như có một lớp sương bao quanh, như ẩn như hiện, làm người ta không nhìn rõ được.

Chuyện này làm y rất giận dữ nên dẫn theo trăm vạn ma quân tới Nhân giới, thề phải tìm ra kẻ tiện nhân kia, do đó Ma giới và tu sĩ Nhân giới bắt đầu một cuộc chiến khốc liệt giữa người và ma, cũng làm cho một nữ tu khác tên là “Niệm Trần” đột nhiên xuất hiện, có được thanh danh vang dội muôn đời. Còn y, dường như vào lúc cánh cửa giới sắp bị phong ấn, lại bị người ta ngầm hãm hại, rơi vào Nhân giới, ký ức bị phong ấn và bắt đầu lưu lạc trong Nhân gian...

Lời Vinh Tuệ Khanh nói hôm nay lại làm cho y nhớ tới chuyện cũ năm đó, lại nhớ tới chuyện Vinh Tuệ Khanh đã từng dùng tên giả là “La Niệm Thần”, vẻ mặt La Thần tự nhiên trở nên dẹt dẹt. Sau khi trầm ngâm

một lát, La Thần khẽ nói lời xin lỗi: “Là ta không đúng, sau này ta sẽ không làm vậy nữa.”

Vinh Tuệ Khanh không hề biết từ trước tới nay đây là lần đầu tiên chủ nhân Ma giới lại xin lỗi tu sĩ Nhân giới, chỉ là trong lòng cô đổi giận thành vui, cảnh cáo La Thần: “Nhưng chàng phải nhớ kĩ. Lần sau còn dùng thủ đoạn vô sỉ này nữa, ta sẽ thật sự trở mặt đấy!” Nói xong, Vinh Tuệ Khanh lấy ra lò luyện đan bằng đồng và nói với La Thần: “Hôm nay, chàng phải lập công chuộc tội.”

“Làm gì chứ?” La Thần nhìn lướt qua cái lò luyện5đan bằng đồng, ánh mắt không tự chủ được đã bị những chữ viết cổ trên lò luyện đan thu hút.

“Ai lại tao nhã thế? Còn khắc chữ trên lò luyện đan à?” La Thần nhận lấy lò luyện đan xem, thấy nặng trĩu. Y thật không ngờ cái lò luyện đan nhỏ nhắn này lại nặng như vậy.

“Chàng giúp ta luyện lò luyện đan bằng đồng này, nguy trang nó thành hình dáng của lò luyện đan thông thường đi.” Vinh Tuệ Khanh chớp mắt nói. “Trong cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục sẽ có người của thần điện Quang Minh ở bên cạnh theo dõi, ta lo lắng lò luyện đan bằng đồng này quá chói mắt, sẽ bị người ta thèm muốn thì không ổn.”

Vinh Tuệ Khanh biết La Thần là đại sư luyện khí, cho dù không biết đẳng cấp của4y thế nào, nhưng cái áo giáp mà y từng luyện cho cô thật sự rất lợi hại, đến nay vẫn rất tốt, không bị tổn thất gì, mặc ở trên người bảo vệ cơ thể cô rất an toàn.

La Thần hiểu rõ ý của Vinh Tuệ Khanh. Đây chẳng phải là đạo lý “thất phu vô tội, người mang ngọc có tội” sao?

Ôi, người phụ nữ của ta, kể cả có cầm vật quý giá nhất Nhân giới thì có sao? Sao phải giấu giếm giếm giếm, không dám để lộ cơ chứ? Nếu như ở

Ma giới, trên tay cô cầm không phải là đồ tốt nhất của Ma giới thì mới khiến người khác thấy kinh ngạc ấy.

La Thần bỗng thấy phiền não trong lòng, y hít sâu một hơi, nhìn Vinh Tuệ Khanh gật đầu nói: “Cho ta mấy ngày, ta sẽ giúp nàng ngày9trang nó một chút.”

Vinh Tuệ Khanh cười: “VẬY chàng cứ dùng mật thất này thoải mái, ta phải đi ra ngoài, lên vườn thuốc trên núi để lấy mấy dược thảo đã. Ta nghe nói cuộc thi đấu luyện đan đều là thi luyện các loại đan dược thông thường nhất, những thứ cơ bản nhất, biến thứ tầm thường trở nên quý giá... Ta nhất định phải chuẩn bị thật tốt.”

La Thần biết nơi này là phạm vi của Thanh Vân Tông, là địa bàn của Vinh Tuệ Khanh, Doanh Xung và Liễu Duyên của tông môn đỉnh cấp đã chết, mười hai tu sĩ Luyện Hư đều hồn phi phách tán, chỉ có Tư An là một tu sĩ Hóa Thần duy nhất. Tư An nhận mình làm chủ, chắc chắn sẽ không dám đến Thanh Vân Tông làm mưa làm gió.

Nghĩ tới nghĩ lui thì Vinh Tuệ Khanh ở đây vẫn an toàn.

“Đi đi, nhớ dẫn theo Xích Báo, Lang Thất và Khăng Khăng.” La Thần căn dặn: “Sau này cho dù đi tới nơi nào, cũng không được đi một mình biết không?”

Vinh Tuệ Khanh không còn che giấu dung mạo, tư chất của cô lại rất tốt, tu vi cũng cao, bây giờ cô lại có chút thành tựu trên phương diện trận pháp và đan đạo. Một nữ tu có tài năng tuyệt vời như vậy, không làm cho người ta mơ ước mới là lạ.

Khác ở chỗ là, có người chỉ dám suy nghĩ trong lòng, nhưng có người lại không kìm chế nổi lòng tham, muốn dùng trăm phương nghìn kế để hại cô.

Vinh Tuệ Khanh nhếch mày cười nói: “Tu vi của bọn họ còn không bằng ta, chàng bảo bọn họ đi theo ta là giúp ta, hay làm vướng chân của ta đây?”

La Thần cười, phất tay: “Tùy nàng vậy.” Dù sao cũng ở trong Thanh Vân Tông, cho dù cô thật sự có nguy hiểm, chỉ cần trong lòng cô suy nghĩ, mình cũng có thể cảm nhận được.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, đi ra khỏi mật thất, tới phòng khách trong động phủ.

Xích Báo và Khăng Khăng một kẻ đứng, một kẻ ngồi, không biết đang nói gì, không thấy bóng dáng của Lang Thất đâu cả.

Vinh Tuệ Khanh lại ho khan một tiếng, hỏi: “Lang Thất đâu?”

“Gã đi cùng A Nga rồi. A Nga nói quá buồn chán nên Lang Thất dẫn nàng đi dạo trong vườn.” Khăng Khăng nói như chuyện đương nhiên.

Đi dạo trong vườn?

Vinh Tuệ Khanh không còn gì để nói. Thanh Vân Tông là tông môn cấp hai của Pháp gia có danh tiếng lớn như vậy, cơ hồ cũng là môn phái đứng đầu Pháp gia hiện nay.

Tông môn Thanh Vân Tông là nơi khó tiến vào tới mức nào, thế mà Lang Thất và A Nga lại coi Thanh Vân Tông thành vườn hoa để đi dạo.

Không biết Phác Cung Doanh, Tông chủ mới của Thanh Vân Tông biết được chuyện này sẽ nghĩ thế nào...

“Khăng Khăng, người đi với ta đến vườn thuốc đi. Ta muốn đi hái ít thảo dược về. Xích Báo, người canh gác ở chỗ này, không cho người bên ngoài tiến vào.” Thật ra Vinh Tuệ Khanh chỉ dặn suông vậy thôi. Động phủ

của cô có rất nhiều cơ quan trận pháp, người có thể xông vào được thật sự có thể đếm trên đầu ngón tay. Đặc biệt bây giờ La Thần đã loại bỏ một lượt tu sĩ đại năng trên Ngũ Châu Đại Lục, cô càng an toàn hơn.

Nghĩ đến chuyện La Thần đã làm, Vinh Tuệ Khanh lại cảm thấy có chút không thoải mái.

Doanh Xung đáng chết, Liễu Duyên cũng đáng chết.

Nhưng mười hai tu sĩ Luyện Hư bị vạ lây kia thì sao? Bọn họ đã làm sai điều gì?

Cũng chỉ bởi vì bọn họ “có khả năng” sẽ uy hiếp đến an toàn của Vinh Tuệ Khanh, cho nên La Thần mới tiêu diệt bọn họ sao?

... Mặc dù trong lòng cô có chút kiêu ngạo và vui mừng, nhưng vẫn có cảm giác tội lỗi, không sao bỏ đi được.

Ta không giết người nhưng người lại vì ta mà chết.

La Thần phạm phải sát nghiệt ở Nhân giới, hầu hết đều có liên quan đến Vinh Tuệ Khanh cô.

Khăng Khăng cảm nhận được Vinh Tuệ Khanh đang tự trách, vội vàng truyền âm nói: “Cô đừng tự trách nữa. Lão đại giết mười hai tu sĩ Luyện Hư này là vì phòng ngừa cẩn thận thôi. Bọn họ là người của tông môn đỉnh cấp. Bởi vì chuyện của đạo trưởng Doanh Xung và hòa thượng Liễu Duyên, sớm muộn sẽ có một ngày, bọn họ tới tìm cô và Thanh Vân Tông tính sổ. Giữa các cô và bọn họ vốn là quan hệ người chết ta sống. Bây giờ bọn họ chẳng qua chỉ chết sớm hơn mà thôi, cô cần gì phải chú ý như vậy chứ?”

Được rồi, vừa nghĩ như thế, Vinh Tuệ Khanh cũng thấy thoải mái hơn.

Cho dù La Thần lăm sát, cùng lắm thì bọn họ sẽ cùng nhau nhận lấy kiếp nạn mà thôi.

Khăng Khăng đứng trên vai Vinh Tuệ Khanh, bước chân lay động, mấy cái lắc mình đã tới vườn thuốc của Thanh Vân Tông.

“Đại Trận Pháp Sư xuất quan!” Một đám đệ tử tinh anh đang bận rộn ở trong vườn thuốc vây quanh cô, hành lễ hỏi thăm Vinh Tuệ Khanh, nhìn thấy cô vẫn bình yên vô sự, bọn họ đều rất vui mừng, cũng rất kích động.

Nữ tu xinh đẹp như người trên trời, tư chất tuyệt đỉnh này chính là người của Thanh Vân Tông!

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn các người đã nhớ tới ta. Ta cần ít dược thảo để chuẩn bị cho cuộc thi đấu luyện đan ba tháng sau. Ta có thể vào trong không?”

“Đương nhiên không thành vấn đề. Đại Trận Pháp Sư muốn loại dược thảo nào? Mời ngài đi bên này, bên này đều là dược thảo nghìn năm tốt nhất.” Đệ tử quản lý vườn thuốc hận không thể đưa cho cô tất cả dược thảo tốt nhất trong vườn thuốc của Thanh Vân Tông.

Vinh Tuệ Khanh cười lắc đầu nói: “Ta cần loại dược thảo bình thường nhất, loại một năm là được.”

Những lời này làm cho các đệ tử trong vườn thuốc Thanh Vân Tông đều kinh ngạc muốn rớt cằm.

Để chuẩn bị cho cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục, mà cô lại cần dược thảo bình thường nhất sống một năm thôi à?!

“Cuộc thi đấu luyện đan thì so tài về ngộ tính và thủ pháp, tác dụng của dược thảo chỉ là thứ yếu thôi. Dù sao có dược thảo cao cấp cũng không phải mỗi người đều có thể luyện thành đan dược tốt được. Nói cho cùng,

dược thảo, lò luyện đan và đan hỏa đều là nhân tố bên ngoài, chỉ có ngộ tính và thủ pháp mới là nguyên nhân có thể bảo đảm phẩm chất của đan dược... Con đường luyện đan này không dễ đi. Trong các người có ai muốn học luyện đan thì có thể đến tông môn báo danh. Trong ba tháng này, mỗi ngày ta sẽ bớt ra hai giờ cho mọi người. Một giờ giảng giải về kinh nghiệm luyện đan của ta, một giờ giải đáp vấn đề mọi người đưa ra.” Vinh Tuệ Khanh cười dịu dàng nói. Cô đã nhận được nhiều lợi ích từ Thanh Vân Tông như vậy, đây là lúc để cô báo đáp bọn họ. Có lẽ đây là chuyện cuối cùng mà cô có thể làm cho Thanh Vân Tông.

Các đệ tử trong vườn thuốc Thanh Vân Tông đều hoan hô, sau đó chỉ để lại hai đại sư huynh trông coi nơi đây, những người còn lại đều đi tới chỗ tông môn ghi danh.

Vinh Tuệ Khanh dẫn theo Khăng Khăng đi chọn một ít dược thảo bình thường nhất. Sau khi đi ra khỏi vườn thuốc, cô lại gặp được Phác Cung Doanh.

Bây giờ, Phác Cung Doanh đã là Tông chủ mới của Thanh Vân Tông, mỗi ngày đều phải bận rộn xử lý mọi chuyện trong tông. Hơn nữa y lại không hiểu về đan đạo, bình thường tuyệt đối sẽ không tới vườn thuốc này.

Hôm nay y đi tới nơi này, nhất định là đến gặp Vinh Tuệ Khanh.

“Ồ, người mới bế quan nửa năm mà đã trở thành Kết Đan trung kỳ rồi sao? chà, tốc độ tu hành nhanh như vậy, chẳng lẽ người dùng linh đan diệu dược gì hả?” Phác Cung Doanh thuận miệng khen một câu.

Vinh Tuệ Khanh lại nhớ tới viên Kim Đan của La Thần bị cô luyện hóa, trên mặt hơi ửng hồng. Cô tu luyện Húc Nhật Quyết chính là khắc tinh của tất cả mị thuật tà công. Ma khí của La Thần chính là tà công, bên trong Kim Đan cũng có ma khí vốn không thể hòa hợp được với Húc Nhật Quyết

của Vinh Tuệ Khanh, nhưng không biết tại sao, mấy thứ này hoàn toàn không khắc với tu vi của cô, trái lại còn tự nhiên dung hợp rất tốt.

Tròng mắt của Vinh Tuệ Khanh chuyển động, đưa túi linh thảo chứa dược thảo trong tay cho Phác Cung Doanh nhìn: “Tông chủ, ta vừa hái được ít dược thảo, Tông chủ sẽ không đặc biệt chạy tới phạt ta vì chuyện này chứ?”

Phác Cung Doanh biết Vinh Tuệ Khanh đang nói đùa nên không tiếp lời cô, chỉ cười hỏi chuyện cô vừa nói sẽ dạy cho các đệ tử vườn thuốc: “Ta tới hỏi người về chuyện người định giảng bài. Người thật sự bằng lòng lấy tâm đắc luyện đan của mình dạy cho đệ tử của Thanh Vân Tông sao?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 340: Tháp Thông Thiên

 Lúc này Phác Cung Doanh mới yên lòng, mừng rỡ: “Đó là chuyện tất nhiên. Người có thể dạy bọn họ luyện đan cũng là quá tuyệt rồi, chẳng lẽ còn phải bảo đảm mỗi người bọn họ đều trở thành đại sư đan đạo được sao? Người có lòng như vậy, trên dưới Thanh Vân Tông chúng ta đều sẽ ghi nhớ chuyện này.”

Vinh Tuệ Khanh cười khẽ: “Ta cũng là đệ tử của Thanh Vân Tông, cũng nên làm chút chuyện cho Thanh Vân Tông.”

Thật ra cô và Phác Cung Doanh đều biết, sau khi cuộc thi đấu luyện đan của Ngũ Châu Đại Lục kết thúc, cô sẽ không phải là người của Thanh Vân Tông nữa.

May là trước đây khi cô ra ngoài ngao du đã bố trí xong đại trận pháp bảo vệ núi Thanh Vân Tông. Từ nay về sau, Đại Trận Pháp Sư của Thanh Vân Tông đều sẽ là hai người, hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau, cũng kìm chế lẫn nhau.

Bây giờ, cô lại dốc hết tâm đắc trong đan đạo của mình để truyền thụ ra, cô sẽ có thể yên tâm thoải mái rời khỏi Thanh Vân Tông.

Trong ba tháng tiếp theo, Vinh Tuệ Khanh rất bận rộn.

Mỗi buổi sáng, cô đều đi tới giảng đường của Thanh Vân Tông giảng bài, giảng từ đan dược đơn giản nhất đến một vài đan dược phức tạp, thậm chí thể hiện một ít thủ pháp luyện đan thông thường ở ngay trước mặt mọi người, đồng thời giao lưu với các đệ tử trong vườn thuốc của Thanh Vân

Tông, cũng hiểu rõ một vài điều trước đây cô biết nhưng không hiểu hết giá trị của nó.

Quá trình giảng bài này cũng là quá trình để Vinh Tuệ Khanh ôn lại và xem kỹ lại kỹ thuật luyện đan của mình. Từ trong đó, cô cũng hiểu được không ít điều trước đây không phát hiện ra, thu hoạch cũng không nhỏ.

Khi thời gian ba tháng sắp kết thúc, Vinh Tuệ Khanh đã có thể sử dụng lò luyện đan lớn của Thanh Vân Tông và Địa Hỏa bình thường để luyện ra đan dược thất phẩm có chất lượng cao.

La Thần cũng ra khỏi mật thất. Y đã luyện lò luyện đan bằng đồng kia thành một lò luyện đan nhỏ thường thấy bên ngoài, nó có màu xám tro, vừa nhìn đã biết là dùng loại đất và tro bình thường nhất chế tạo thành, loại lò luyện đan thông thường có thể mua được ở ngoài chợ với giá mười linh thạch hạ phẩm.

Vinh Tuệ Khanh cầm lò luyện đan màu xám này mà yêu thích không rời tay, sau khi lật lên lật xuống nhìn, cô khen: “Chàng thật lợi hại, luyện ra lò luyện đan này nhìn qua giống như thật vậy.”

La Thần thấy tay nói: “Thật ra nó là thật. Lò luyện đan bằng đồng này của nàng thật sự có những điểm kỳ lạ, nhưng ta cũng không thật sự chế luyện nó, ta phát hiện nó có một vài cơ quan khổng lồ. Chỉ cần đóng lại phần lớn cơ quan khổng lồ này, rất nhiều chức năng của nó sẽ đóng lại. Sau đó ta cho nó thêm một lớp bọc bên ngoài mà thôi.”

“Vậy là sao?” Vinh Tuệ Khanh lấy làm lạ. Từ trước tới nay cô chưa từng nghĩ tới lò luyện đan bằng đồng này còn có nhiều “mức độ” như vậy...

“Nàng xem, ở đây, ở đây, còn có ở đây nữa đều là cơ quan. Nếu như không đóng những cơ quan khổng lồ trên lò luyện đan bằng đồng này, cho dù ta có luyện hóa về ngoài của nó, nó vẫn thu hút sự chú ý của người khác. Chức năng càng mạnh thì càng không che giấu được. Chỉ có tắt đi phần

chức năng của nó, mới có thể xem nó là lò luyện đan bình thường nhất. Hơn nữa, bây giờ nó cũng chỉ là một lò luyện đan bình thường nhất.”

Vinh Tuệ Khanh đã hiểu ra. Nó lại giống như một ít thiết bị điện có nhiều chức năng ở đời trước của cô vậy, nếu không ấn các nút của chức năng này, những thiết bị điện sẽ không thể hiện ra chức năng đó.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới cái đỉnh đồng nhỏ cùng bộ, đây chính là thứ có thể nâng cao mức độ tinh khiết của đan dược. Trong lòng cô tự nhiên thấy ngứa ngáy khó chịu, nên ngay lập tức lấy ra cho La Thần chế luyện luôn.

La Thần biết Vinh Tuệ Khanh còn có một đỉnh đồng nhỏ, y cũng cảm thấy tò mò. Y cầm lên nhìn, phát hiện nó cũng có cơ quan tương tự với lò luyện đan bằng đồng. Thật ra có thể đóng chức năng tinh luyện của nó, nhưng nếu như đóng lại thì nó cũng không có tác dụng nào nữa, cần gì phải lấy ra cho người khác thấy chứ?

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy La Thần nói có lý nên không còn lăn tăn về vấn đề đỉnh đồng nhỏ này nữa. Cô bắt đầu chuẩn bị để hôm sau rời khỏi Thanh Vân Tông, lên đường đi tới nơi diễn ra cuộc thi đấu luyện đan ở Trung Đại Lục.

Trên tầng cao nhất trong mật thất của Thành Nguyên Đan Lô, người phụ nữ áo đen cầm liêm đao cơ thể trần truồng, ngồi khoanh chân trên bồ đoàn. Mái nhà trên đầu nàng ta có một cửa sổ hình tròn, để ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, bao phủ lấy cả người nàng ta, toả ra hương vị thánh khiết. Nhưng vì khắp người nàng ta có sương mù màu đen quanh quẩn, nên hương vị thánh khiết kia toả ra một chút kỳ dị.

Nàng ta nhắm hai mắt, cuối cùng thở hắt ra vài hơi, giữa đầu phun ra một viên nội đan màu đen. Dưới ánh trăng, viên nội đan kia chậm rãi xoay tròn.

Một lát sau, nội đan màu đen kia hình như đã trắng hơn, không còn đen như trước nữa. Lúc này, nàng ta mới hé môi, nuốt viên nội đan này vào.

Nàng ta cúi đầu, nhìn cơ thể mình.

Ở trong tầng lớp sương mù màu đen bao quanh, nàng ta thấy được từng vết thương trên người. Chỗ đan điền ở bụng dưới có một lỗ trống rỗng mất một nửa.

Đây là “Thần thể khiếm khuyết” mà Long Thần Thính Phong đã nói tới.

Người phụ nữ áo đen cầm liêm đao thì thào nói nhỏ: “Lấy nửa đan điền để đổi lấy việc tiêu diệt người, Kế Đô ta không thiệt...” Nói xong, nàng ta cười thâm hiểm. Trong đêm tối, tiếng cười này âm trầm đáng sợ giống như tiếng cú kêu đêm vậy.

Hóa ra tên của người phụ nữ áo đen cầm liêm đao này là Kế Đô.

Kế Đô, cái tên này đã từng vang dội trong các thần tới mức nào, hiện tại còn có ai nhớ tới nàng ta nữa?

Nói nàng ta là Minh Vương sao? Nực cười, năm đó nàng ta chỉ cần búng ngón tay một cái là cướp được vị trí Minh Vương, trở thành Minh Vương mới.

Thần chính là thần, cho dù thần thể khiếm khuyết, nàng ta cũng là thần.

Vì người trong lòng kia, cho dù có long trời lở đất, cho dù gây ra cuộc bạo loạn của các thần, nàng ta cũng không tiếc, chỉ cần trong lòng của người kia có mình.

Nhưng nàng ta cố gắng lâu như vậy, mà người kia vẫn đối xử với mình lúc nóng lúc lạnh, thế mà lại có thể xem ả Vinh Tuệ Khanh kia là bảo bối trong lòng.

Lẽ nào y còn chưa nhớ ra sao?

Thời gian tốt đẹp trong quá khứ, y với nàng ta từng sống cuộc sống thoải mái thế nào trong núi Đại Hoang. Ở nơi đó, các thần thuần phục, vạn vật quỳ lạy, bọn họ giống như mặt trăng được các sao vây quanh, thống trị trời xanh, mặt đất và biển cả.

Nếu thế giới này có vương giả, chỉ có thể là thiên hạ của nàng ta và y.

Nhưng nàng ta tính kế đại thần, lại không tính toán được số phận...

Kế Đô nghĩ đến chuyện cũ lại thấy hoảng hốt, đôi vai run lên. Nàng ta mặc chiếc áo choàng, chùm mũ lên đầu, trong tay cầm liêm đao dài của mình và đứng lên.

Cô ả Nhân giới Vinh Tuệ Khanh kia, đã đến lúc người phải chết rồi.

Ta có thể tạo ra người thì cũng có thể phá hủy người.

Kế Đô sửa lại bộ áo choàng trên người, bước nhanh ra khỏi mật thất của Thành Nguyên Đan Lô. Nàng ta vừa lắc người đã biến mất ở trong bầu trời đêm, giống như một ngôi sao băng lao về phía Trung Đại Lục.

Vinh Tuệ Khanh biết đại đan sư của Thành Nguyên Đan Lô bị Long Thần đánh cho thương nặng, vẫn luôn tò mò không biết nàng ta có thể tự mình đi tới cuộc thi đấu luyện đan không.

Ở phương diện luyện đan, Vinh Tuệ Khanh tự tin mình không hề kém hơn bất kỳ người nào. Nhưng người phụ nữ áo đen cầm liêm đao kia vừa là

đại đàn sư của Thành Nguyên Đan Lôu, vừa là Minh Vương, còn là thượng thần, cũng là người duy nhất làm cô thấy e ngại.

Bởi vì theo Vinh Tuệ Khanh thấy, cô gái này không khác gì bị điên.

Vinh Tuệ Khanh đi cùng La Thần, dẫn theo Xích Báo, Lang Thất, Khăng Khăng và A Nga ngồi ở trên bè nổi, bay về phía Trung Đại Lục.

Nghĩ đến người phụ nữ áo đen cầm liêm đao kia, Vinh Tuệ Khanh lại không ngừng liếc nhìn La Thần, trong thời gian ngắn cô đã nghĩ ra rất nhiều ý xấu. Ý xấu nhất là muốn La Thần dùng mỹ nam kế, làm cho người phụ nữ áo đen cầm liêm đao lỡ tay là được...

La Thần cảm nhận được suy nghĩ không đáng tin của Vinh Tuệ Khanh, y truyền âm mắng: “Không có tiền đồ! Sao nàng không suy nghĩ xem phải cố gắng thế nào để chiến thắng nàng ta à? Đừng có nghĩ đến biện pháp kém cỏi như vậy chứ?... Nàng không sợ thần điện Quang Minh biết được sẽ khinh thường mình à?”

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi, truyền âm trả lời: “Chàng đừng có hơi tí lại tìm hiểu xem ta đang suy nghĩ gì chứ? Nếu có lần sau nữa, ta không để ý tới chàng nữa đâu!” Tuy là sự uy hiếp yếu ớt, nhưng cô vẫn tự cho rằng nó rất có trọng lượng. La Thần mỉm cười, quay đầu nhìn về phía bầu trời trong xanh, quang đảnh trước mắt. Phía dưới bầu trời này chính là Trung Đại Lục.

Bè nổi bay rất cao, bồng bềnh giữa những đám mây.

Vinh Tuệ Khanh nheo mắt nhìn về phía trước.

Trong trời xanh mây trắng, Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy một tòa tháp cao như ống khói, đâm thẳng vào trong mây.

Tòa tháp này rất, cao hơn tất cả tầng mây, còn kéo dài lên trên.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc, chỉ vào chỗ tháp cao nói: “Đó là chỗ nào thế? Nó thật cao, giống như muốn đâm thẳng lên trời vậy.”

La Thần nhìn qua chỉ nhìn thấy cái bóng của tháp cao, không nhìn thấy gì nữa.

Xích Báo, Lang Thất, Khăng Khăng và A Nga cũng không nhìn thấy gì, tất cả đều chỉ trích Vinh Tuệ Khanh: “Nhất định là cô bị hoa mắt. Chắc mấy ngày không ngủ nên cô xuất hiện ảo giác đấy.”

Hả?

Vinh Tuệ Khanh vội vàng dụi dụi mắt rồi nhìn về phía trước, nhưng không nhìn thấy gì nữa.

Tháp cao trắng như tuyết vừa mới nhìn thấy ở đây lại giống như đã biến mất khỏi giác mạc của cô vậy.

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày. Rõ ràng cô vừa nhìn thấy tòa tháp cao này, bây giờ nó đi đâu rồi nhỉ?

Vinh Tuệ Khanh nhìn La Thần đầy vẻ hy vọng, truyền âm hỏi: “Chàng có nhìn thấy không?”

La Thần truyền âm nói: “Nhìn thấy một chút, nhưng nàng không nên nói nữa. Có lẽ cái tháp cao kia chính là Tháp Thông Thiên của thần điện Quang Minh.”

Vinh Tuệ Khanh há hốc miệng, đáng vẻ có chút sửng sốt.

Cô luôn suy nghĩ tới thần điện Quang Minh, không ngờ khi cô vừa bước vào phạm vi của Trung Đại Lục, nó lại xuất hiện ở trước mặt cô một cách thần kỳ như vậy?

Đúng là cô và thần điện Quang Minh thật sự có duyên...

“Vậy sao bây giờ lại không nhìn thấy nó nữa?” Vinh Tuệ Khanh truy hỏi: “Vì sao chỉ có hai chúng ta nhìn thấy?” Xích Báo, Lang Thất, Khăng Khăng và A Nga không nhìn thấy mà.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 341: Ai Đẹp Hơn

 Tháp Thông Thiên này có khả năng thăm dò ra thân phận thật sự sao?

Vinh Tuệ Khanh không cho là như vậy, cười nói: “Chàng đã quá đề cao nó rồi. Cái này chẳng qua chỉ là một Tháp Thông Thiên mà thôi, chàng tưởng nó là thần khí thăm dò à? Hơn nữa, cho dù nó có thể thăm dò ra được thân phận của chàng, ta cảm thấy nó cũng sẽ không làm gì cả.” Cô nhớ trước đây đã nghe người ta nói qua, thần điện Quang Minh không thể nhúng tay vào cuộc tranh chấp giữa Nhân giới và Ma giới quá mức.

Nếu không, năm đó Ma giới xâm nhập Nhân giới, thần điện Quang Minh mà ra tay thì không cần nữ tu Nhân giới kia đột nhiên xuất hiện, tới kết nối thành công cho Nhân giới và yêu tu liên minh với nhau.

Trong lòng La Thần cũng có chút thả lỏng, dù vẫn thấy lo lắng không yên, nhưng y không nhắc tới chuyện này nữa mà thò đầu nhìn đám mây phía dưới, nói: “Đến Trung Đại Lục rồi, chúng ta sẽ ở chỗ nào?”

Vinh Tuệ Khanh đáp: “Người tham gia thi đấu cuộc thi luyện đan đều sẽ ở lại nơi thần điện Quang Minh sắp xếp, chúng ta không cần phải quan tâm làm gì.”

Trong khi đang nói chuyện, bè nổi đã từ từ hạ xuống, xuyên qua từng tầng mây trắng, đi xuống Đầm Mẫn Đan của Trung Đại Lục.

Lúc này, bảo vật thần kỳ bè nổi chỉ giống như một phi thoa thông thường, chở Vinh Tuệ Khanh, La Thần và các linh sủng của cô đi tới địa

điểm được chỉ định cho cuộc thi đấu luyện đan lớn lần này.

Chờ sau khi mọi người nhảy xuống, Vinh Tuệ Khanh thu bè nổi và bỏ vào trong túi càn khôn, lại dẫn theo bọn họ đi tới Đầm Mẫn Đan.

Đầm Mẫn Đan là một trấn nhỏ. Cảnh đẹp lớn nhất trên trấn này chính là một đầm nước với diện tích khoảng trăm mẫu, cũng chính vì vậy trấn này mới có tên là Đầm Mẫn Đan.

Mỗi lần cuộc thi đấu luyện đan Ngũ Châu Đại Lục lại được tổ chức ở một nơi khác nhau. Năm nay được lựa chọn ở Đầm Mẫn Đan, nghe nói vì ở đây gần thần điện Quang Minh.

Mặc dù như thế, mọi người vẫn không biết thần điện Quang Minh ở đâu.

Vinh Tuệ Khanh dẫn theo đoàn người đi qua, thấy có không ít người đã tới thôn trấn. Phần lớn Luyện Đan Sư đều là người phàm, hoặc tu vi Luyện Khí. Thịnh thoảng sẽ có một Luyện Đan Sư kỳ Trúc Cơ được cả đám đông vây quanh và có không ít người giúp họ mở đường.

Vinh Tuệ Khanh vốn cho rằng mình dẫn theo quá nhiều người, nhưng giờ gặp những người này, cô mới biết mình thật sự quá khiêm tốn.

Ở trung tâm của thôn trấn có một quán trọ nhỏ, tên cũng rất bình thường, gọi là quán trọ Duyệt Lai. Ở trên Ngũ Châu Đại Lục, tùy tiện cũng có thể tìm ra cả trăm nghìn quán trọ có tên là “Duyệt Lai”, thật không biết có phải là kinh doanh theo hệ thống hay không...

Vinh Tuệ Khanh vừa nhủ thầm, vừa đứng ở cửa của quán trọ Duyệt Lai nheo mắt cẩn thận quan sát.

Dựa theo ban tổ chức của cuộc thi đấu luyện đan thông báo (nhưng thật ra là thần điện Quang Minh phát ra “yêu cầu thi đấu”), Vinh Tuệ

Khanh biết, tất cả người tham gia thi đấu đều phải ở lại một nơi được chỉ định là quán trọ Duyệt Lai này.

Luyện Đan Sư tới tham gia cuộc thi đấu lần này không một nghìn, cũng phải tới tám trăm người. Lại thêm tùy tùng, thuộc hạ, đồ đệ và thân thích mà bọn họ dẫn theo, tính ra ít nhất cũng phải có một hai nghìn người.

Nhưng quán trọ Duyệt Lai trước mắt này thấp bé, cũnát không nói, chỉ có hai tầng bằng gỗ, nhiều người như vậy có thể ở hết được sao? Lẽ nào ở đây cũng thực hiện “ai tới trước thì được ở trước”, người tới muộn chỉ có thể ngủ ngoài đường à?

Như trò trẻ con vậy sao?

Vinh Tuệ Khanh vừa nghĩ, vừa bước nhanh vào bên trong quán trọ Duyệt Lai.

Không ngờ không gian bên trong lại lớn hơn cô tưởng, tầng một chỉ là một đại sảnh, nhưng có cảm giác không nhìn thấy điểm cuối.

Rõ ràng quán trọ này không phải đơn giản và chật hẹp như vẻ bề ngoài. Nó có một vài dấu vết của phép thuật không gian.

Bày trí bên trong cũng rất tao nhã và sạch sẽ.

Bên trái cửa chính là một loạt những quầy thật dài, có rất nhiều nhân viên quầy đứng ở phía sau, người tính bàn tính, người làm sổ sách, ai cũng tập trung làm việc... Trên quầy còn có một vài thứ giống như cái cân tiểu ly vậy, một bên đặt linh thạch, một bên để bạc, hình như đang ước lượng tỉ lệ giữa linh thạch và bạc.

Một người đàn ông tóc dài mặc áo bào trắng đứng ở bên cạnh quầy, mỉm cười với từng người khách bước vào...

A Nga vừa nhìn thấy người đàn ông mặc áo bào màu trắng kia thì khẽ kêu lên: “Người đàn ông này đẹp quá...” Nói xong, nàng lại liếc nhìn La Thần, hình như đang so sánh xem ai đẹp hơn.

La Thần đi ở bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, không buồn quan tâm.

Lang Thất tức giận đến mức lôi mạnh tay A Nga, nói: “Nàng nhìn đi đâu thế? Nhìn đâu thế hả?... Người đàn ông của nàng đang ở bên cạnh đây này!”

A Nga không rõ vì sao Lang Thất lại nổi giận, cảm thấy kỳ lạ nói: “Ta chỉ liếc nhìn hắn một cái mà thôi, chàng nổi giận cái gì chứ?” Nói xong, nàng khẽ cười, nịnh nọt Lang Thất: “Đương nhiên, tất cả đều kém hơn sói nhà ta rồi.”

Lúc này Lang Thất mới cười tới rung cả tay, kéo A Nga đi đến bên cạnh người đàn ông áo trắng kia, nó nhìn trái nhìn phải giống như người đàn ông áo trắng đang cười kia chỉ là một bức tượng bằng sáp mà thôi.

Người đàn ông áo trắng này liếc nhìn Lang Thất và A Nga, sau đó lại nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh, nhẹ nhàng nói: “Đó là linh sủng của người sao?”

Hắn nhìn qua đã nhận ra được thân phận thật của Lang Thất và A Nga.

Lang Thất nhụt chí, cảm thấy mình thấp hơn người đàn ông áo trắng này, vội kéo A Nga chui ra phía sau Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đi lên hỏi: “Chương quỹ, xin hỏi có còn phòng không?”

Chương quỹ kia ử rử hỏi: “Có, người cần mấy gian phòng?”

Không chỉ có phòng, còn thừa rất nhiều phòng nữa.

Vinh Tuệ Khanh thấy kỳ lạ, cười hỏi: “Lẽ nào người của cuộc thi đấu luyện đàn còn chưa tới đông đủ sao?”

Nếu như đã đến đông đủ, làm sao có thể còn có nhiều phòng như vậy chứ?

Chương quỹ liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, nói: “Hôm nay là ngày cuối cùng để đăng ký vào ở. Chắc người là người cuối cùng rồi. Xin hỏi họ tên, môn phái nào vậy?”

Vinh Tuệ Khanh lấy ra tấm thiệp ghi danh của mình và đưa tới.

Người đàn ông áo trắng này không hề nhìn tấm thiệp trong tay của chương quỹ kia, chỉ lẳng lặng nhìn Vinh Tuệ Khanh một lúc, lại cười nói: “Người là Vinh Tuệ Khanh, được Thanh Vân Tông phái tới sao?”

Chương quỹ kia vừa nghe nói là Vinh Tuệ Khanh, người được đề ý nhất trong cuộc thi đấu luyện đàn này thì kích động, thậm chí không nhìn tấm thiệp đã lấy ra một tập sách mỏng từ dưới quầy, mời Vinh Tuệ Khanh ký tên: “Vinh tu sĩ, ta nghe nói ngài đã từng luyện ra đàn được thất phẩm từ lâu, lần này nhất định sẽ làm dễ như trở bàn tay đúng không?”

Vinh Tuệ Khanh đang muốn nói vài câu khiêm tốn, chợt thấy cửa lớn của quán trọ lại được đẩy ra, người phụ nữ áo đen cầm liêm đao chùm mũ đã cúi đầu đi đến: “Chương quỹ, ta cần một gian phòng.” Giọng nói của nàng ta hơi khàn khàn lại có chút trầm, rất thu hút người khác.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 342: Ai Đào Tạo Ra Ai?

 Người phụ nữ áo đen cầm lưỡi hái nở nụ cười nhìn La Thần, nhẹ giọng nói: “Tại sao huynh cũng ở đây?” Vừa giống như người yêu xa cách lâu ngày gặp lại, lại như người thân máu mủ ruột thịt, thân thuộc và mong chờ, giọng nói trở nên nhẹ nhàng hơn, mặc dù vẫn khàn khàn, nhưng trong tiếng khàn lại chứa đựng tình cảm dịu dàng, những người có mặt ở đó và cả linh sủng đều nghe rất rõ.

Lang Thất cười khà khà, sờ cằm liếc mắt nhìn khuôn mặt tái xanh của Vinh Tuệ Khanh, lại nhìn vẻ mặt thờ ơ của La Thần, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

A Nga cảm thấy lúng túng. Trực giác của tộc người cá bẩm sinh đã khác với người thường.³Người phụ nữ áo đen cầm liêm đao đối diện tạo cho nàng cảm giác vô cùng áp lực, tận đáy lòng nàng cảm thấy kinh hồn bạt vía. Cảm giác này giống hệt với cảm giác năm đó, khi nàng thấy Thần hiển linh, lúc ấy nàng vẫn ở dưới đáy biển Trầm Tinh, cùng mẹ mình là nữ vương tộc người cá đến tìm Đại vu sư xem bói.

A Nga liều mạng túm chặt lấy Lang Thất, không cho nó sát đến gần người phụ nữ áo đen cầm liêm đao kia.

Vinh Tuệ Khanh nắm tay La Thần, xoay người đi lên lầu.

Xích Báo dẫn Khăng Khăng im lặng đuổi theo sau.

Lang Thất đành phải dẫn A Nga đi theo phía sau Xích Báo, vừa cầu nhàu A Nga: “Đồ nhát gan...0nàng đúng là con cá nhát gan...”

Người phụ nữ áo đen cầm liêm đao lẳng lặng nhìn bóng lưng của La Thần đang cất bước đi lên trên, khoe môi khẽ nhếch lên, nở nụ cười đẹp như một đóa hoa: “Ta ở ngay phòng bên cạnh mấy người, lúc nào rảnh thì qua chơi nhé.”

Bước chân của Vinh Tuệ Khanh có chút chao đảo, nhưng cô vẫn kéo La Thần đi nhanh lên cầu thang tầng hai của quán trọ.

Người phụ nữ áo đen cầm liêm đao cúi đầu đi tới trước quầy, nhàn nhạt nói: “Phòng của ta phải ở bên cạnh phòng của bọn họ.”

Chưởng quầy lạnh lùng nói: “Đề nghị xuất trình thẻ dự thi.”

Người phụ nữ áo đen cầm liêm đao ném một tấm thiệp lên trên quầy.

“Cô chính là đại đan sư Kế Đô của Thành Nguyên Đan Lô sao?” Vị chưởng quầy kia lộ vẻ xúc động, nhưng vẫn không kích động bằng lúc đối mặt với Vinh Tuệ Khanh, cũng không yêu cầu Kế Đô phải ký tên.

Người đàn ông mặc quần áo trắng đứng cạnh quầy cũng khẽ khom người chào Kế Đô, cười khẽ nói: “Đại đan sư của Thành Nguyên Đan Lô cuối cùng cũng chịu xuống núi, Thần điện Quang Minh chúng ta đã nhiều lần gửi lời mời, hy vọng đại đan sư của Thành Nguyên Đan Lô có thể tham gia cuộc thi luyện đan, thế nhưng Thành Nguyên Đan Lô chưa bao giờ nhận lời. Năm nay không biết cơn gió nào thổi đến, mà lại lay động được cả đại đan sư của Thành Nguyên Đan Lô.”

Đại đan sư của Thành Nguyên Đan Lô, đã tuyên bố với bên ngoài rằng cứ hai mươi năm là lại đổi một người, nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ xuất hiện trước mặt mọi người. Cho nên căn bản chẳng có ai biết rằng, thật ra đại đan sư của Thành Nguyên Đan Lô trước giờ là cùng một người.

Mấy năm gần đây sau khi Vinh Tuệ Khanh bộc lộ tài năng của mình, Kế Đô mới ý thức được sự nguy hiểm, bắt đầu thỉnh thoảng xuất hiện trước

mặt người ngoài.

Chưởng quầy đứng một bên cười ha hả nói: “Đương nhiên là bởi vì năm nay Vinh tu sĩ của Thanh Vân Tông lần đầu xuất đạo, mới kinh động đến đại đàn sư của Thành Nguyên Đan Lô phải đích thân ra mặt.” Nói xong ông ta lại háo hức nói tiếp: “Cuộc thi luyện đan năm nay, nhất định sẽ rất đặc sắc.”

Người đàn ông mặc quần áo trắng cười khẽ nói: “Chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc. Lão Ngô, ông không cần giả ngu với ta. Quán trọ Duyệt Lai các người đã lén lút tăng giá vé xem cuộc thi luyện đan lên gần mười vạn linh thạch hạ phẩm, tưởng bọn ta không biết chắc?”

Vị chưởng quầy kia không chút sợ hãi, cười nói: “Đây là chuyện bất đắc dĩ mà. Vé xem quá ít, mà lại có quá nhiều người muốn mua, nên đành phải đấu giá thôi... Cho dù chúng ta bán một tấm vé giá bao nhiêu linh thạch đi nữa, thì thần điện Quang Minh các người cũng đều nhận được sáu phần số đó. Mọi người cùng có lợi, cùng có lợi mà, ha ha...”

Kế Đô nghe bọn họ hàn huyên xong, mới hỏi: “Phòng của ta ở đâu?”

Chưởng quầy đưa cho nàng ta một cái thẻ ghi số phòng, sau đó gọi một tên chạy bàn đến, dẫn nàng ta lên lầu.

Bởi vì nàng ta và Vinh Tuệ Khanh là hai người cuối cùng đến dự thi, cho nên phòng của hai người vừa vặn ở sát nhau.

Vinh Tuệ Khanh hiện giờ lại không có trong phòng. Cô vừa vào phòng đã lập tức nói với La Thần “Muốn đi thăm bạn”, rồi biến mất luôn ở trong phòng.

La Thần biết trong lòng cô không vui, chắc là thuận di đi mất rồi, La Thần nhất thời cuống cuống, cũng thuận di đi theo.

Nơi Vinh Tuệ Khanh muốn đến là Vân Hạc Lâu. Mẹ cô với người dì Thánh nữ đã dặn cô, nếu có chuyện gì thì có thể đến Vân Hạc Lâu ở Trung Đại Lục xin gặp chương quỹ, sau đó nhỏ máu lên trên pho tượng bằng ngọc thạch của Diệu Âm Điều.

Vinh Tuệ Khanh biết sẽ có cơ hội tới Trung Đại Lục, cho nên đã sớm tìm hiểu kĩ vị trí của Vân Hạc Lâu, còn đặc biệt mua một lá bùa thuận di với giá cao.

Vân Hạc Lâu vốn là một quán cơm ở thị trấn của người phàm, là nơi mùi khói bếp nặng nhất, người tu hành thường không thích đến những quán ăn như thế này, bởi vì rất dễ ảnh hưởng đến tu vi, làm dao động đạo tâm.

Vinh Tuệ Khanh đứng trước cửa Vân Hạc Lâu, không nói nên lời, nhưng cô vẫn đi vào, lấy một tấm thẻ ra xin gặp chương quỹ.

Chương quỹ ở bên trong vừa nhìn thấy tín vật này đã lập tức đi ra dẫn Vinh Tuệ Khanh vào mật thất ở lầu trên cùng, chỉ vào bốn pho tượng ngọc thạch Diệu Âm Điều được thờ ở bên trong, cung kính nói: “Mời nhỏ máu lên.” Nói xong ông ta lại đóng cửa mật thất, tự mình đứng canh giữ ở bên ngoài.

Vinh Tuệ Khanh búng ngón tay, nhỏ một giọt máu lên pho tượng ngọc thạch Diệu Âm Điều thứ nhất.

Giọt máu tươi kia “tách” một tiếng chui vào bên trong pho tượng ngọc thạch Diệu Âm Điều, bên ngoài chỉ lưu lại một vết máu đỏ thẫm.

Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chăm vào pho tượng ngọc thạch.

Sau đó “âm” một tiếng, pho tượng ngọc thạch kia xoay tròn hai vòng rồi dừng lại, sau lưng nó có một đám sương trắng bay lên.

Chờ sương trắng tan đi, Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy bóng dáng của Thánh nữ Quán Khinh Sa đứng trên pho tượng ngọc thạch, mỉm cười cúi đầu nhìn xuống cô.

“... Bốn phía giao thoa.” Vinh Tuệ Khanh yên lặng hồi lâu, hỏi: “Thánh nữ, người có nghe thấy tiếng con nói không?”

Hình bóng của Quán Khinh Sa khẽ gật đầu, giọng nói nhu mì trong mật thất vang lên: “Tuệ Khanh, con tới rồi à? Đang ở quán trọ Duyệt Lai sao?”

Vinh Tuệ Khanh thở phào nhẹ nhõm, vội vàng kể hết từ đầu đến cuối những chuyện xảy ra ở quán trọ Duyệt Lai.

Bởi vì cô và La Thần có dây dưa quá nhiều đến người phụ nữ áo đen cầm liêm đao đó, có một số chuyện cô không muốn cho Thánh nữ biết, nên chỉ nói ra những chuyện mình thấy buồn nhất.

Quán Khinh Sa nghe xong cảm thấy buồn cười, nháy mắt nhìn cô, trêu chọc: “Con cứ chuẩn bị thật tốt cho cuộc thi luyện đan đi. Không cần quan tâm đến chuyện song tu. Đợi đến lúc con vào được thần điện Quang Minh, muốn loại đàn ông nào mà chả có?”

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một lúc, cũng cảm thấy mình ghen hơi vô lý, không khỏi bật cười một tiếng, gật đầu nói: “Con hiểu rồi. Đa tạ dì Thánh nữ đã chỉ bảo.”

Quán Khinh Sa nghe thấy Vinh Tuệ Khanh gọi cô một tiếng “dì”, lại nhớ đến người chị Quán Phượng Nữ của mình, nhớ đến cuộc đời khổ cực của bà, dường như đều xuất phát từ đứa con gái này, khuôn mặt lại trở nên nghiêm túc, thấp giọng mắng: “Tuệ Khanh, nếu con đã gọi ta một tiếng ‘dì’, vậy ta sẽ dùng thân phận trưởng bối để dạy bảo con. Rốt cuộc con đã từng nghĩ tới trách nhiệm của mình khi là người Vinh gia hay chưa? Con là hậu duệ của cả hai nhà Vinh gia và Quán gia, mặc dù tạm thời mai danh ẩn

tích, nhưng đợi sau khi tất cả mọi chuyện qua đi, con nhất định sẽ phải khôi phục lại thân phận thực sự của mình. Ta không muốn thấy con cả ngày chỉ biết nghĩ đến biết tình cảm nam nữ, có nghe thấy không?... Mau trở về chuẩn bị đi, ba ngày sau cuộc thi luyện đan Đầm Mẫn Đan sẽ diễn ra, cuộc thi này sẽ kéo dài ít nhất là nửa tháng. Nếu như con thất bại, ta sẽ không nhận đứa cháu ngoại này nữa!” Sau đó “bụp” một tiếng, bóng dáng của Quản Khinh Sa lập tức biến mất khỏi mặt thất.

Làn khói trắng tản đi, chỉ còn lại một mình Vinh Tuệ Khanh lẻ loi đứng đó.

Bốn pho tượng ngọc thạch Diệu Âm Diệu lạnh như băng đưa mắt nhìn xuống cô, có chút âm u ảm đạm.

Vinh Tuệ Khanh rùng mình, vội vàng lui về phía cửa, gõ cửa nói: “Ta xong rồi.”

Chường quỳ đứng canh ở bên ngoài liền mở cửa mặt thất ra, cung kính tiễn Vinh Tuệ Khanh ra ngoài.

Vinh Tuệ Khanh vừa từ Vân Hạc Lâu đi ra đã nhìn thấy La Thần đang khoanh tay đứng chờ ở bên ngoài.

“Về thôi. Ta đứng đợi nàng từ này giờ đây.” La Thần thờ ơ nói.

Vẻ mặt của Vinh Tuệ Khanh thẹn thùng, cô cúi đầu đi tới, ngoan ngoãn nắm lấy tay La Thần.

La Thần dùng sức nhéo tay cô một cái, dẫn theo cô thuận di trở lại quán trọ Duyệt Lai ở Đầm Mẫn Đan.

Hai người tay trong tay về tới cửa phòng của mình trong quán trọ.

Đúng lúc người phụ nữ áo đen cầm liêm đao - Kế Đô đẩy cửa đi ra, lập tức nhìn thấy La Thần và Vinh Tuệ Khanh đang đứng ở trước cửa phòng bên cạnh.

Nàng ta nhìn khuôn mặt La Thần, rồi nhìn xuống chỗ bàn tay hai người đang nắm chặt lấy nhau, đột nhiên nàng ta bật cười, lắc đầu: “Thần ca, huynh vẫn thích nắm tay con gái như vậy sao.” Nói xong, nàng ta lại truyền âm với La Thần: “Thần ca, muội có mấy lời muốn nói rõ với huynh, tối nay huynh có rảnh không?”

La Thần lắc đầu: “Hai chúng ta không thân quen, cô đừng có gọi ta thân thiết như vậy... Cô làm như vậy cũng chẳng có ích gì đâu, muốn chia rẽ bọn ta thì hãy nghĩ ra chiêu nào tốt hơn đi.” Nói xong, y dẫn Vinh Tuệ Khanh vào phòng của bọn họ.

Cánh cửa khép lại trước mặt Kế Đô, trên khuôn mặt Kế Đô lóe lên một nụ cười quái dị, nàng ta xoay người nhanh chóng rời đi.

Bên trong phòng, Vinh Tuệ Khanh hít thở thật sâu, ngồi khoanh chân, bắt đầu ngồi thiền tu luyện.

La Thần không nói gì, chỉ ngồi khoanh chân bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, cũng bắt đầu trầm tư mặc tưởng.

Vừa nhìn thấy người phụ nữ áo đen cầm liêm đao đó, La Thần liền cảm thấy phần ký ức chỗ sâu nhất bị phong ấn của mình bắt đầu rục rịch, dường như muốn lột vỏ thoát ra ngoài, nhưng lại bị lớp phong ấn kia áp chế gắt gao, làm thế nào cũng không thoát ra nổi.

Chắc là tu vi của y vẫn chưa đủ. Đợi khi tu vi của y đến mức nhất định có thể sẽ phá vỡ được lớp phong ấn cuối cùng kia.

La Thần lăm bầm một hồi, nhưng vẫn không tỉnh tâm lại được.

Mấy lời nói của người phụ nữ áo đen cầm liêm đao đó khiến y có cảm giác giống như đã từng quen biết.

Trong khi y đang trầm tư suy nghĩ, giọng nói của Kế Đô lại từ ngoài cửa truyền vào, trực tiếp đi vào tiềm thức của La Thần.

“Thần ca, huynh thật sự không nhớ ta sao? Huynh không nhớ huynh tới Nhân giới là để tìm ta sao? Huynh nhận lầm người rồi, có biết hay không? Mặc dù Vinh Tuệ Khanh là do một tay ta tạo ra, nhưng cô ta chẳng có chút quan hệ nào với ta cả. Huynh thật sự nhận lầm người rồi. Người mà huynh vẫn luôn muốn tìm kiếm, chính là ta!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 343: Chỉ Cho Quan Phóng Hỏa

 La Thần im lặng hồi lâu, đột nhiên cười nói: “Người cái gì cũng không nói, ta làm sao tin người được?... Bỏ đi, người cứ coi như ta đã thay lòng đổi dạ rồi đi. Bây giờ trong lòng ta, chỉ có nàng ấy, không có người.”

Những lời ấy giống như một lưỡi dao, tàn bạo đâm vào tim Kế Đô, khiến nàng ta đau đớn không nói lên lời.

La Thần đợi một lúc lâu, thấy đối phương không nói gì, cũng nhắm mắt lại, bắt đầu muốn ngồi thiền.

Thực ra ở Nhân giới, y không thể tu luyện, bây giờ y bày ra bộ dạng này chỉ vì muốn động viên Vinh Tuệ Khanh mà thôi.

Vinh Tuệ Khanh lại rất nhanh rơi vào cảnh giới quên đi thế giới bên ngoài.

Sáng sớm ngày hôm3sau, khi những tia nắng ban mai vừa hé, cũng là ngày đầu tiên thi đấu luyện đan.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt, tinh thần thoải mái, màu xanh thắm trong đôi mắt càng thêm rõ rệt, làn da của cô càng trắng không tì vết.

La Thần hơi mỉm cười nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

Vinh Tuệ Khanh đứng lên, đi lại hai vòng trong phòng, tinh thần phấn chấn nói: “Không sao nữa rồi, ta nhất định có thể đánh bại nàng ta!”

Nếu như nói trước khi nhìn thấy người phụ nữ áo đen cầm liêm đao, Vinh Tuệ Khanh chỉ nghĩ làm thế nào mới luyện được đan dược thất phẩm.

Sau khi nhìn thấy người phụ nữ kia, Vinh Tuệ Khanh cảm nhận thấy nguy cơ... Cô không những muốn luyện được đan dược thất phẩm, mà quan trọng hơn, cô cũng phải đánh bại đối phương, đánh bại người phụ nữ có ý đồ với người đàn ông của cô.

La Thần cười nói: “Dù thua cũng không sao... Dù sao tặng phẩm thăng được cũng chẳng phải là ta.”

Vinh Tuệ Khanh không nhịn được trợn mắt lên: “Chàng đánh giá mình quá cao rồi đó.”

La Thần cười không nói gì, nhìn Vinh Tuệ Khanh rời khỏi quán trọ, đi về phía Đầm Mẫn Đan.

Luyện Đan Sư tham gia thi đấu cần phải vào sân trước.

La Thần cùng Xích Báo, Lang Thất và Khăng Khăng, còn có A Nga là người xem, phải đợi sau khi Luyện Đan Sư vào vị trí, mới có thể vào sân.

Vinh Tuệ Khanh đi về phía Đầm Mẫn Đan, thấy cả trăm mẫu đầm nước lớn đã bị một tấm lều vải vô cùng lớn che lại.

Lều vải kia che cả mặt trời, quả thực hùng vĩ như một thế giới nhỏ vậy.

Kế Đô cũng đi tới, vẫn có vài phần kiêng kỵ với Vinh Tuệ Khanh.

Khi hai người bước chung đường, không phải trước đó Kế Đô chưa từng nghĩ đến việc giết Vinh Tuệ Khanh, cũng không phải không có ý định động thủ.

Nhưng từ hôm qua đến bây giờ, La Thần luôn ở bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, khiến Kế Đô không thể ra tay được.

Sau khi La Thần rời đi, Kế Đô lập tức đuổi theo, kết quả lại phát hiện bên cạnh Vinh Tuệ Khanh còn có hộ vệ ẩn thân đi theo, dường như là người của thần điện Quang Minh. Bản thân Kế Đô đang bị thương nặng, vẫn chưa hồi phục như xưa nên căn bản không phải là đối thủ của tên hộ vệ kia. Nếu như nàng ta ra tay, quả thực mất nhiều hơn được nên đành tạm thời từ bỏ ý định, cùng Vinh Tuệ Khanh một người đi trước một người bước sau đi vào trong lều của Đầm Mẫn Đan.

Vừa bước vào bên trong, không chỉ Vinh Tuệ Khanh, mà ngay cả Kế Đô cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh động đến mức há hốc miệng.

Lấy Đầm Mẫn Đan làm trung tâm, bao xung quanh các vị trí ngồi từ thấp đến cao.

Vinh Tuệ Khanh nhận thấy nó giống như đấu trường La Mã cô từng thấy ở kiếp trước. Bốn phía là chỗ ngồi cho người xem tựa như bức tường thành cao lớn, vị trí trung tâm Đầm Mẫn Đan thì bằng phẳng như tấm gương, nơi đó chính là sân đấu.

Trên Đầm Mẫn Đan là từng chiếc lều nhỏ bằng bành, trên đỉnh mỗi chiếc lều lại nổi lên từng ký hiệu lấp lánh ánh vàng.

Vinh Tuệ Khanh vừa liếc mắt liền nhìn thấy ba chữ rất lớn “Thanh Vân Tông” lơ lửng ở vị trí trung tâm của cái lều. Ba chữ ở dưới Thanh Vân Tông chính là tên của Vinh Tuệ Khanh.

Chẳng cần nói cũng biết cái lều đó là của cô rồi.

Vinh Tuệ Khanh nhảy lên, lắc mình đến bên trong lều.

Những Luyện Đan Sư khác không có tu vi lợi hại như cô, đều là hộ vệ thần điện Quang Minh đưa từng người trong sổ họ tiến vào trong.

Vì che giấu tu vi thực sự của mình, Kế Đô cũng để hộ vệ thần điện Quang Minh đưa nàng ta đến lầu vải.

Lầu vải của nàng ta ở ngay bên cạnh lầu vải của Vinh Tuệ Khanh.

Sau khi các Luyện Đan Sư đều đi vào lầu, những khán giả đến thăm quan học hỏi mới lần lượt vào sân.

Trận thi đấu luyện đan Ngũ Châu Đại Lục diễn ra ba năm một lần này là chuyện vui lớn nhất trong giới tu hành.

Không chỉ những tu sĩ có tu vi ồ ạt trả giá cao để đến đây học hỏi, tìm kiếm những Luyện Đan Sư tài giỏi, cầu một ít đan dược tốt có lợi cho tu hành của mình, mà còn có những thương gia phàm tục bình thường cũng đến giới tu hành muốn thỉnh cầu một vài đan dược chữa trị những bệnh khó chữa.

Luyện Đan Sư thông hiểu tính năng của dược thảo, thật ra mỗi người trong sổ học đều là những Dược Tề Sư xuất sắc nhân thế. Những thứ thuốc họ bào chế ra, cho dù là thứ thuốc bỏ đi không thể làm tăng tu vi, nhưng đối với người phàm mà nói, nó lại là thánh dược giúp kéo dài tuổi thọ.

Hơn nữa, năm nay còn có nữ tu có tiếng nhất trong giới tu hành của Thanh Vân Tông tham gia, người đến xem càng thêm đông.

Đáng tiếc khi khán giả bước vào, Vinh Tuệ Khanh đã đi vào bên trong lầu.

La Thần mang theo Xích Báo, Lang Thất, Khăng Khăng cùng A Nga ngồi xuống phòng bao tốt nhất, lại nghe thấy hai gã đàn ông đang nói xằng nói bậy ở phòng bao bên cạnh: “Nghe nói cô nương họ Vinh kia không chỉ

xinh đẹp mà thân hình còn rất tuyệt mỹ, chỉ khuôn mặt thôi đã khó ai sánh bằng. Một nữ tu như vậy mà lại chạy tới luyện đan, đúng là phí của trời mà.”

“Ai nói không ai sánh bằng? Hôm nay Thánh nữ của thần điện Quang Minh ra mặt, các người đã nhìn thấy chưa? Khuôn mặt đó mới là khó ai sánh bằng.”

Xích Báo vừa nghe thấy liền nổi giận, thân hình chợt lóe sáng, biến mất khỏi phòng bao, xuất hiện trong phòng bao bên cạnh.

Lang Thất vội vàng đi cùng, sống chết lôi Xích Báo về, thấp giọng trách mắng: “Người nổi điên làm cái gì? Cũng không nhìn xem đây là nơi nào, nếu như người đánh, làm lão đại bị bại lộ thì sao?”

Hai mắt Xích Báo đỏ như máu, giận dữ nói: “Chẳng lẽ cứ mặc bọn họ làm nhục chủ nhân sao?”

La Thần liếc nhìn Xích Báo, hờ hững nói: “Chỉ là nói thôi mà, người cũng đừng quá để ý như vậy.” Vừa nói Xích Báo đừng quá để ý, La Thần liền biến mất khỏi phòng bao không để lại dấu vết.

Xích Báo cùng Lang Thất trở mắt nhìn nhau, miệng đồng thanh nói: “Lão đại đi đâu rồi?”

Khăng Khăng ngồi trên vai A Nga lắc chân cười nói: “Qua bên kia rồi. Chậc chậc, đúng là chỉ cho quan phóng hoả, mà cấm dân thấp đèn.”

Phòng bao bên kia truyền tới tiếng tí tách nhẹ nhàng.

Xích Báo và Lang Thất không nhịn được chui qua bên đó nhìn, sau đó liền quay trở lại ngay lập tức, đồng thời ngậm miệng không nói lời nào.

A Nga dò hỏi một lúc lâu, Lang Thất cũng không nói nó đã nhìn thấy cái gì ở bên kia, chọc A Nga hờn dỗi, nhất định phải tự mình qua đó xem mới được.

Bóng dáng La Thần xuất hiện lại trong phòng bao, biểu cảm không đổi, y phúi phúi áo choàng trên người, liếc nhìn đám linh sủng, phất tay một cái: “Mọi người ngồi xuống đi. Cuộc tỷ thí sắp bắt đầu rồi.”

Lang Thất lặng lẽ truyền âm với A Nga: “Lão đại tháo hết cánh tay của mấy người bên phòng bao ấy xuống, rồi nhét vào miệng chúng...”

A Nga rùng mình, khó trách Lang Thất không để nàng đi xem, thực sự là quá đẫm máu...

Phòng bao sát bên im ắng như tờ, chắc mấy người trong đó đều tắt thở cả rồi.

Người của thần điện Quang Minh đi đi lại lại bên đó, mang thi thể ra ngoài.

Bọn họ lại chẳng chút ngạc nhiên, năm nào có cuộc thi luyện đan đều xảy ra không biết bao nhiêu vụ việc tương tự như vậy, họ đã quá quen rồi.

Bên ngoài truyền tới ba tiếng chiêng, nghe âm thanh cũng không lớn lắm, nhưng lại có thể truyền tới khắp nơi trên Đầm Mẫn Đan này một cách vô cùng rõ ràng.

Tiếng chiêng như muốn nhắc nhở, trận đấu sắp bắt đầu.

“Lần thi thứ nhất của trận thi luyện đan Ngũ Châu Đại Lục: Dưỡng Khí Đan! Trong thời hạn ba nén nhang, nhang tàn là hết thời gian, do đan đồng của thần điện Quang Minh nghiệm đan!... Bắt đầu!” Cùng với tiếng chiêng vang lên, cuộc thi luyện đan chính thức bắt đầu.

Vinh Tuệ Khanh đứng trong lều của mình, mỉm cười với đàn đồng khô ngô tuần tú của thần điện Quang Minh đứng bên cạnh, đàn đồng lập tức đỏ mặt. Gọi là đàn đồng nhưng thực chất đó không phải là đồng tử, mà là một cậu thanh niên phong lưu phóng khoáng.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ, cách gọi đàn đồng của thần điện Quang Minh này hẳn là dựa theo hạng của tu vi, hoàn toàn không dựa theo tuổi tác để gọi.

Bên trong lều, có một lò luyện đan đã cũ, phía dưới lò luyện đan là ngọn lửa đỏ không ngừng lay động, dường như bắt nguồn từ trong Đầm Mẫn Đan dưới đáy lều vải.

Vinh Tuệ Khanh tặc lưỡi, đi vòng hai vòng quanh lò luyện đan và Địa Hỏa, hỏi: “Không ngờ trong Đầm Mẫn Đan lại có Địa Hỏa?”

“Phía dưới Đầm Mẫn Đan là một ngọn núi lửa lớn. Những Địa Hỏa này được dùng phương thức đặc thù để hút từ trong núi lửa của Đầm Mẫn Đan lên, thể lửa thuần túy, vừa hay phù hợp để luyện đan.” Nét ửng hồng trên mặt đàn đồng dần biến mất, hẳn bắt đầu giải thích cho Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cười gật đầu, lấy lò luyện đan làm bằng đồng thau của mình đã được nguy trang ra, hỏi: “Ta muốn dùng lò luyện đan của mình, không biết có hợp quy định không?”

Đàn đồng cũng cười nói: “Cái này phải được kiểm tra bởi quan luyện khí của Thần điện Quang Minh mới có thể sử dụng... Vinh tu sĩ, người thật sự muốn dùng lò luyện đan của mình sao?”

Thần điện Quang Minh muốn dùng quan luyện khí kiểm tra lò luyện đan do chính Luyện Đan Sư tự chuẩn bị, rõ ràng là không tin những Luyện Đan Sư đó rồi, lo lắng bọn họ sẽ cầm thần khí nghịch thiên vào để ăn gian trong cuộc thi luyện đan.

Dù sao thứ cuộc thi luyện đan này khảo sát là tư chất thực thụ của Luyện Đan Sư, không phải cơ duyên tu vi của bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy lò luyện đan làm bằng đồng của mình cũng chưa đạt đến cấp độ thần khí nghịch thiên, đỉnh của lò luyện đan làm bằng đồng miễn cưỡng có thể xem như thần khí nghịch thiên, cho nên cô không dùng đỉnh đồng kia, mà chỉ dùng lò luyện đan bằng đồng mà mình đã quen.

“... Kiểm tra thì kiểm tra thôi. Đây là lò luyện đan ta đã quen dùng.” Vinh Tuệ Khanh thản nhiên giao lò luyện đan đã luyện chế lại vào tay đan đồng, cô rất tin tưởng vào tài luyện khí của La Thần.

Đan đồng cầm lò luyện đan trong tay, tay còn lại bóp nát tín phù.

Quan luyện khí của Thần điện Quang Minh trong nháy mắt đã xuất hiện trong lều của Vinh Tuệ Khanh: “Chuyện gì?”

Đan đồng dâng lò luyện đan của Vinh Tuệ Khanh đưa cho hắn.

Quan luyện khí lập tức hiểu ý, biết là Luyện Đan Sư muốn dùng lò luyện đan của mình để luyện đan. Loại chuyện như vậy cũng rất hay gặp, có điều phần lớn bị kiểm tra đều có vấn đề... Có vấn đề sẽ bị hủy bỏ tư cách.

Quan luyện khí cũng không nhắc nhở Vinh Tuệ Khanh nữa, lập tức dùng tâm pháp đặc thù để kiểm tra lại lò luyện đan cũ kỹ trên tay.

Trực giác nói cho hắn biết, lò luyện đan này rất phi phàm. Nhưng theo kiểm tra của hắn, lại không thấy bất kỳ điều gì khác thường.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 344: Chiến Thắng Bất Ngờ

 Nếu ở vòng thi thứ nhất không thể luyện chế ra đan dược đơn giản nhất trong thời gian chỉ định thì không đủ tư cách đạt được phẩm cấp Luyện Đan Sư.

Hai nén hương qua đi, có Luyện Đan Sư dự thi đã luyện ra được đan dược, vén lều lên, bắt đầu triệu hoán Nghiệm Đan Sư của thần điện Quang Minh tới nghiệm đan trước mặt mọi người.

Chỉ có duy nhất bên phía lều của Vinh Tuệ Khanh là vẫn yên tĩnh, ngay cả một hơi khói cũng không tỏa ra, chỉ nhìn thấy sáu chữ lớn là “Thanh Vân Tông” và “Vinh Tuệ Khanh” xoay quanh trên đỉnh lều của cô, không hề có dấu hiệu mở lò luyện đan.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” Lang Thất vô cùng khó hiểu chỉ về phía lều của Vinh Tuệ Khanh hỏi: “Chỉ còn thời gian một nén hương, sao chủ nhân vẫn chưa bắt đầu luyện đan vậy? Có kịp không?”

“Nếu như không luyện ra được đan dược trong vòng ba nén hương thì sẽ thế nào?” Xích Báo căng thẳng hỏi.

“Sẽ bị hủy tư cách.” Một người phục vụ ở bên ngoài phòng bao trả lời câu hỏi của Xích Báo.

La Thần vẫn thản nhiên như trước đứng ở phòng bao, hai mắt chăm chú xuất thần nhìn về phía lều của Vinh Tuệ Khanh.

Trên khán đài cao nhất, Thánh nữ Quán Khinh Sa mang khăn che mặt ngồi trên0đài, trong lòng cũng đang thầm cảm thấy kỳ lạ. Chỉ có Ngụy Khanh Khanh ngồi bên cạnh nàng lộ ra nụ cười quái dị trên gương mặt có thể coi là thanh tú.

Ngụy Khanh Khanh chỉ có duyên gặp mặt Vinh Tuệ Khanh một lần, chính là hôm cô ta được Thánh nữ Quán Khinh Sa đón từ vương phủ vào kiệu, cô ta vội vàng nhìn thoáng qua Vinh Tuệ Khanh dưới đất.

Dáng vẻ tuyệt mỹ giai nhân kia khiến cô ta nhớ rất rõ. Không biết vì sao cô ta vừa nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh thì đã chán ghét cô đến tận xương tủy, hận đến mức mong rằng cô chưa bao giờ từng xuất hiện.

Có điều5sau đó cô ta bị Thánh nữ Quán Khinh Sa dẫn vào thần điện Quang Minh, còn bị nàng thu nhận làm đệ tử đích truyền, lại nhận được sự đãi ngộ vô cùng tốt từ thần điện Quang Minh cho nên dần dần quên mất Vinh Tuệ Khanh.

Mãi đến gần đây cô ta mới lại nghe thấy cái tên Vinh Tuệ Khanh này lần nữa.

Không chỉ các sư huynh, sư tỷ, sư thúc, sư bá, mà còn có những chấp sự cấp cao của thần điện Quang Minh cũng đang bàn tán về Vinh Tuệ Khanh, ngay cả sư phụ của mình – Thánh nữ Quán Khinh Sa cũng có thái độ khác lạ với Vinh Tuệ Khanh.

Tuy thái độ4của Quán Khinh Sa vô cùng tế nhị, cho dù người bình thường không phát hiện ra được nhưng Ngụy Khanh Khanh lại vô cùng mẫn cảm. Một chút biến đổi tâm tình của Quán Khinh Sa cũng không thoát khỏi ánh mắt cô ta.

Cô ta vốn không muốn để ý, nhưng về sau càng nghe nhiều chuyện liên quan đến Vinh Tuệ Khanh, trong lòng cô ta trỗi dậy cảm giác nguy cơ cực lớn... Tại sao lại có cảm giác này, Ngụy Khanh Khanh không muốn đào

sâu suy nghĩ, cô ta chỉ cảm thấy rằng không thể để Vinh Tuệ Khanh vào được thần điện Quang Minh!

Cho nên khi thánh nữ Quản Khinh Sa muốn đích thân đến quan sát cuộc thi luyện đan lần này, Ngụy Khanh Khanh cũng hạ quyết tâm, trăm phương ngàn kế theo Quản Khinh Sa đến đây xem thử.

Khi quan luyện khí được gọi đến trước lều của Vinh Tuệ Khanh, Ngụy Khanh Khanh đã ra hiệu bằng ánh mắt với hắc tử.

Quan luyện khí đã thầm yêu thánh nữ Quản Khinh Sa từ lâu, đương nhiên là răm rắp nghe lời đệ tử yêu quý của Quản Khinh Sa là Ngụy Khanh Khanh.

Quan luyện khí của thần điện Quang Minh vẫn đang lật đi lật lại lò luyện đan của Vinh Tuệ Khanh để kiểm tra.

Lúc mới bắt đầu, Vinh Tuệ Khanh vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường.

Mãi đến khi hết hai nén hương, Vinh Tuệ Khanh mới phát hiện ra quan luyện khí có gì đó không đúng, không nhận được mở miệng hỏi: “Người còn muốn kiểm tra tới khi nào?”

Quan luyện khí ngẩng đầu lên, nhìn hai nén hương đã tắt, mím môi một cái, vẫn tới vẫn lui cái lò luyện đan trong tay, nói: “Đến khi nào ta tìm ra vấn đề mới thôi.”

Vinh Tuệ Khanh sầm mặt lại, không khách sáo mà đột nhiên vươn tay ra, một luồng linh lực cực lớn đập lên người quan luyện khí, giành lại lò luyện đan trên tay hắc tử.

Quan luyện khí không kịp phản ứng, bị Vinh Tuệ Khanh tung một chưởng bật ra xa, té ra khỏi lều của cô.

Đan đồng của thần điện Quang Minh ở bên cạnh sớ tái mặt.

Địa vị của quan luyện khí ở thần điện Quang Minh chỉ đứng sau Thánh tử và Thánh nữ. Tuy tu vi của hắn ta không quá cao nhưng cũng có tu vi Nguyên Anh, hơn nữa từ trước tới nay chưa từng có ai dám ra tay với quan luyện khí.

Một tu sĩ kỳ Kết Đan có thể một chiêu đánh bay Nguyên Anh.

Món nợ này đan đồng của thần điện Quang Minh không tính rõ được. Trong ánh nhìn của hắn dành cho Vinh Tuệ Khanh có thêm một chút kính nể.

Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn không nghĩ tới quan luyện khí của thần điện Quang Minh có tu vi gì, toàn bộ tinh thần của cô đều tập trung vào việc luyện đan.

Nếu trong thời gian ba nén hương mà không luyện được đan dược thì cô sẽ không có tư cách tham gia vòng thi đấu tiếp theo.

Nhưng cô chỉ có thời gian một nén hương, muốn luyện thành đan dược kia cũng cần ít nhất là thời gian hai nén hương.

Cô nên làm gì bây giờ?

Vinh Tuệ Khanh vừa cấp tốc động não suy nghĩ, vừa xử lý tất cả thảo dược với tốc độ nhanh nhất, bỏ vào lò luyện đan sau đó đặt lò luyện đan lên trên Địa Hỏa.

Địa Hỏa được dẫn ra từ đáy núi lửa ở Đầm Mẫn Đan, rất thích hợp để luyện chế đan dược phổ thông này.

Có điều nhiệt độ của Địa Hỏa không cao lắm, thời gian dược thảo thành đan dược sẽ kéo dài lâu một chút.

Vinh Tuệ Khanh chột hiều ra.

Thời gian của cô cấp bách, đương nhiên không thể luyện đan theo từng bước, nhất định phải chiến thắng phi thường!

Nhưng đan đồng của thần điện Quang Minh ở bên cạnh cứ nhìn chăm chăm cô luyện đan, căn bản không thể gọi Tiểu Ô ra “ăn gian” được.

Vinh Tuệ Khanh nhìn ngọn lửa Địa Hỏa xanh bập bùng, nhớ lại năm đó lúc mình ở Thanh Vân Tông đã từng thử dùng thần thức đưa vào lò luyện đan, quan sát tiến độ luyện đan. Cô tu luyện Húc Nhật Quyết, thần thức đã được rèn luyện vô cùng mạnh mẽ, không sợ nhiệt độ cao.

Vinh Tuệ Khanh cắn răng, chăm chú nhìn lò luyện đan, đưa một luồng thần thức của mình vào đó lần nữa.

Lần này, cô không còn cảm giác đau như linh hồn bị thiêu đốt giống lần trước nữa, ngược lại cô cảm thấy nhiệt độ trong lò luyện đan không quá cao. Cô có thể cảm nhận được rõ ràng thảo dược trong lò luyện đan đang bị nhiệt độ cao nung cháy, khô đi rồi phân giải...

Vinh Tuệ Khanh xuất chiêu, Húc Nhật Quyết nhanh chóng vận chuyển, một linh lực nóng hổi được cô xuất ra, đưa vào lò luyện đan.

Trong lò luyện đan chật hẹp có thêm một khối năng lượng nóng rực, những thảo dược đang dần bị phân giải lập tức nóng chảy nhanh chóng, hòa quyện vào nhau.

Vinh Tuệ Khanh tập trung toàn bộ tinh thần, dùng linh lực Húc Nhật Quyết đã được rèn luyện vô cùng mạnh mẽ của mình điều khiển dược thảo trong lò để luyện thành đan dược.

Lần này, lần đầu tiên thần trí của cô hoàn toàn cảm nhận được toàn bộ quá trình thành đan.

Hơn nữa có linh lực nhiệt độ cao là Húc Nhật Quyết bổ trợ, cô chỉ dùng đúng thời gian một nén hương đã luyện thành ba viên Đường Khí Đan!

Lúc đan được luyện thành và mở lò, tiếng chiêng trên khán đài xa xa đúng lúc vang lên, tuyên bố hết giờ của vòng thi đấu thứ nhất.

Kế Đô chỉ tốn thời gian một nén rưỡi đã luyện được Đường Khí Đan, ít nhất cũng là phẩm chất thất phẩm trung đẳng.

Lúc Nghiệm Đan Dư kiểm đan cho nàng ta, nàng ta nhìn thấy lều của Vinh Tuệ Khanh vẫn còn yên tĩnh thì không khỏi cười lạnh.

Một người không có vận may thì cho dù có bản lĩnh mấy đi chăng nữa cũng được gì?

Cô ta là một tay nàng ta tạo nên, chỉ là nhiễm một chút linh năng của nàng ta mà thôi, đã trở thành “kinh tài tuyệt điểm” rồi?

Phỉ nhổ!

Hôm nay sẽ để bọn họ nhìn rõ một chút, ai mới thật sự là vua luyện đan!

Trời đất này, người duy nhất có thể thắng được nàng ta đã bị tiêu diệt rồi.

Ngàn vạn năm nay, người đó hay là vị thần đó đã tiêu tán trong trời đất rồi, ngay cả một hồn phách cũng không lưu lại.

Kế Đô rất vững tin.

Chỉ cần người kia không còn, nàng ta chính là người duy nhất, không thể thay thế trong trời đất này.

Vinh Tuệ Khanh thật sự là một người không đáng nhắc đến. Chỉ cần lần này có thể ngăn cản cô ta vào thần điện Quang Minh, nàng ta có thể âm thầm trừ khử cô ta.

Mọi người cũng nhìn thấy rõ bên phía lều của Vinh Tuệ Khanh đầu tiên là một vị quan luyện khí bay ngược ra ngoài, bộ dạng như bị người ta đánh một quyền, sau đó qua hai nén hương thì trên lều của Vinh Tuệ Khanh mới bắt đầu tỏa ra khói trắng, chứng tỏ cô bắt đầu luyện đan.

Mọi người đều biết, dưới điều kiện dùng Địa Hỏa luyện Dưỡng Khí Đan, thông thường cần thời gian từ hai đến ba nén hương thì mới có thể luyện thành đan. Cô ta chỉ tốn một nén rưỡi đã là tốc độ nhanh nhất rồi.

Vinh Tuệ Khanh chỉ có thời gian một nén hương, nhiều ánh mắt chăm chú theo dõi như vậy, cô ta còn có thể ăn gian hay sao?

Kế Đô nhìn về phía lều của Vinh Tuệ Khanh, ánh mắt tràn đầy chế giễu và châm chọc, giống như đang nhìn một người chết vậy.

Tiếng chiêng báo hiệu cuộc thi kết thúc vang lên, Kế Đô hài lòng thở phào một hơi, nhưng chỉ trong nháy mắt nàng ta đã thấy một Nghiệm Đan Sư của thần điện Quang Minh bay đến trước lều của Vinh Tuệ Khanh.

Con người Kế Đô chợt co lại.

Chuyện gì vậy?

Lẽ nào Vinh Tuệ Khanh chỉ tốn thời gian một nén hương đã luyện thành Dưỡng Khí Đan?

Hừ, không biết là đan dược phẩm chất dở tệ như thế nào.

Kế Đô oán thầm trong lòng, nắm chặt trường liêm đao trong tay mình.

Nghiệm Đan Sư tiến vào lều của Vinh Tuệ Khanh xong, cửa lều Vinh Tuệ Khanh chậm chậm mở ra, tình hình bên trong lộ rõ trước mắt tất cả mọi người.

Một mùi thơm ngát khác thường chớp nhoáng truyền ra từ trong lều của Vinh Tuệ Khanh, lan tỏa đến một vài lều bên cạnh.

Kế Đô nghĩ thấy mùi thơm này, sắc mặt trầm xuống, nàng ta lập tức biết Vinh Tuệ Khanh không chỉ không luyện hồng đan được mà ngược lại cô còn luyện ra được tối thiểu là Dưỡng Khí Đan thất phẩm thượng cấp trở lên trong vòng một nén hương.

Dùng thời gian ngắn hơn mình để luyện ra đan dược có phẩm chất cao hơn mình, sao có thể?

“Vinh Tuệ Khanh của Thanh Vân Tông, thời gian một nén hương, Dưỡng Khí Đan thất phẩm thượng cấp – chính là trạng nguyên đan của vòng thi đấu thứ nhất cuộc thi luyện đan lần này!” Nghiệm Đan Sư của thần điện Quang Minh kích động lớn tiếng tuyên bố. Đã rất lâu rồi ông chưa từng thấy Dưỡng Khí Đan thất phẩm thuần khiết như vậy, quả thực không chút tỳ vết nào, không chê vào đâu được.

Nếu không phải công dụng của Dưỡng Khí Đan thật sự quá thông thường thì đan dược có phẩm chất như vậy hoàn toàn có thể xứng đáng là bát phẩm, thậm chí là đan dược thần cấp cửu phẩm!

Kế Đô tức đến mặt trắng bệch, lập tức lớn tiếng nói: “Vinh Tuệ Khanh ăn gian, cô ta dùng lò luyện đan có vấn đề!”

Nàng ta liếc nhìn lò luyện đan mà Nghiệm Đan Sư cầm trong tay, không phải là lò luyện đan mà thần điện Quang Minh cung cấp cho mọi người.

Nhưng từ trước đến nay cuộc thi luyện đan cũng có không ít trường hợp dùng lò luyện đan mình thường dùng, chỉ cần được quan luyện khí của thần điện Quang Minh kiểm tra qua là được.

Quan luyện khí vừa rồi kiểm tra lò luyện đan của Vinh Tuệ Khanh bị gọi qua hỏi: “Người đã kiểm tra lò luyện đan của Vinh tu sĩ chưa?”

Quan luyện khí trắng bệch mặt, gật gật đầu: “Kiểm tra rồi, ta cảm thấy rất có vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Quán Khinh Sa đích thân tới hỏi, vẻ mặt giấu sau khăn che mặt, thần bí khó lường.

“Vấn đề lớn nhất chính là ta không kiểm tra ra được vấn đề gì.” Quan luyện khí nói mà mặt không đổi sắc.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 345: Dễ Như Trở Bàn Tay

 “VẬY còn cái này?” Vinh Tuệ Khanh bay đến lều của Kế Đô ở bên cạnh, cầm lấy lò luyện đan của Kế Đô hỏi quan luyện khí.

“Cũng không thể tra ra vấn đề gì.”

“Xin hỏi quan luyện khí, theo như logic của người, không tra ra vấn đề gì tức là có vấn đề, vậy ngày hôm nay tất cả chúng ta đều khỏi cần thi nữa bởi vì mọi người đều có vấn đề, khiến tất cả mọi người đều bỏ cuộc – đây có phải là mục đích của người không? Người muốn ngăn cản chúng ta vào thần điện Quang Minh để được nghe giáo huấn của quan luyện đan?” Vinh Tuệ Khanh nói xong lại dùng giọng mỉa mai nói thêm: “Chúng ta có hứng thú với quan luyện đan, chẳng có ai muốn tranh bát cơm của quan luyện khí nhà người cả, xin hỏi chúng ta động chạm gì tới người? Người cứ nhất định phải ngu ngốc đến mức dùng chiêu châu châu đá xe này, ngăn cản mọi người vào thần điện Quang Minh?”

Quan luyện khí giận tái mặt, phần nộ nói: “Người ăn nói sạch sẽ một chút đi!” Nếu không phải Thánh nữ ở đây, hẳn ta nhất định một chương đánh chết tiện nhân không biết trời cao đất dày này cho xong.

Vinh Tuệ Khanh lại không hề tức giận, cười nói: “Xin hỏi ta có chửi người câu nào? Người nói đi? Người không nói ra được thì người chính là tên khốn kiếp.” Cô nói xong mới đắc ý nhướn mày: “Đây mới là chửi người, 0biết chưa?”

Thánh nữ Quán Khinh Sa biết rất rõ là vì có nàng đứng bên cạnh nên Vinh Tuệ Khanh mới càng tỏ ra kiêu ngạo, nhưng lại không hề vạch trần cô, thản nhiên nói: “Quan luyện khí, người đại diện cho thần điện Quang Minh, làm việc sao có thể qua loa như vậy? Người phải biết, trước giờ thần điện Quang Minh làm việc đều dựa vào chứng cứ. Không có chứng cứ thì không thể nói lung tung.”

Quan luyện khí nhất thời ghen hòng, có điều hắn ta thật sự cảm thấy lò luyện đan của Vinh Tuệ Khanh có vấn đề, nhưng lại không thể nói ra được là vấn đề gì, nhất thời đi vào ngõ cụt nên cả giận nói: “Nếu ta có chứng cứ thì đã đuổi nàng ta ra ngoài từ lâu rồi, sao còn có thể để nàng ta ở chỗ này hống hách?”

Ánh mắt Quán Khinh Sa lóe lên, tay nhanh như chớp mà đặt lên bả vai của quan luyện khí.

Trong lòng quan luyện khí run lên một trận, không ngờ Thánh nữ lại chủ động như vậy, nhưng hắn ta chưa kịp vui mừng thì linh lực của Quán Khinh Sa đã cuộn cuộn như nước sông chảy vào cơ thể hắn ta, huỷ sạch gân mạch của hắn ta một cách dễ dàng, sau đó lại tiến thẳng đến đan điền nhanh như chớp bóp chết Nguyên Anh của hắn ta.

Quan luyện khí không thể tin nổi cúi đầu nhìn xuống đan điền của mình, thân hình loạng choạng ngã vật xuống mặt đất phía sau.

Nghiệm4Đan Sư và đan đồng của thần điện Quang Minh trắng bệch cả mặt, nhưng vẫn bất động như cũ.

Quán Khinh Sa dừng dừng nói: “Quan luyện khí tâm thuật bất chính, làm trái với lời răn dạy của thần Quang Minh, ta thay mặt Thánh Giáo Tông nắm giữ đêm tối, chính là để thanh trừ những con sâu làm rầu nổi canh của thần điện Quang Minh. Báo lên Thánh Giáo Tông, chức vụ quan

luyện khí đang trống, ít ngày nữa thần điện Quang Minh mở đàn tuyển quan luyện khí mới lấp vào vị trí này.”

Nghiệm Đan Sư và đàn đồng của thần điện Quang Minh đều biết, thần điện Quang Minh có bốn chức vụ quan trọng là quan luyện khí, quan luyện đan, trận pháp và bùa chú, địa vị của bọn họ vốn ngang hàng với Thánh tử và Thánh nữ.

Thế nhưng xét về chức vụ thì Thánh tử, Thánh nữ chiếm ưu thế hơn.

Bốn quan là chức vị theo hình thức chức năng, còn Thánh tử và Thánh nữ lại là chức vị của người quản lý.

Có điều Thánh nữ Quản Khinh Sa chưa được sự cho phép của chương giáo mà đã tùy ý phế bỏ một vị quan luyện khí như vậy thì quả có hơi vượt quy tắc bình thường. Chắc chắn nàng sẽ phải đối mặt với sự phản nộ và chất vấn từ ba vị quan còn lại, từ chương giáo và thậm chí là từ Thánh tử.

Mặc dù Vinh Tuệ Khanh không nắm rõ cơ cấu và cấp bậc của thần điện Quang Minh lắm, nhưng thông qua sắc mặt của Nghiệm Đan Sư và đàn đồng, cô có thể thấy được lần này trách nhiệm mà Quản Khinh Sa phải gánh vác là không nhỏ.

Có điều cô lại nhớ ra, nếu thần điện Quang Minh muốn tuyển một quan luyện khí mới thì không phải là cơ hội vô cùng tốt cho La Thần sao? Với bản lĩnh luyện khí của y, đến cả quan luyện khí vừa mới bị phế bỏ cũng chẳng thể nào sánh kịp.

Trên mặt Vinh Tuệ Khanh lộ ra một nụ cười tuyệt đẹp.

Quản Khinh Sa cũng bất giác nở nụ cười, nói với Nghiệm Đan Sư bên cạnh: “Tuyên bố kết quả thi đấu vòng thứ nhất, gói lại đan dược do một trăm Luyện Đan Sư hàng đầu luyện chế thành công, trình cho quan luyện đan kiểm tra lại lần nữa.” Nàng nói rồi chỉ về phía Đường Khí Đan do Vinh

Tuệ Khanh luyện chế: “Đan dược do nàng ấy luyện chế người phải gói cho thật cẩn thận. Theo thói quen từ trước tới nay, viên trạng nguyên đan của vòng thi thứ nhất sẽ được quan luyện đan kiểm tra rất cẩn thận và kỹ lưỡng.”

Nghiệm Đan Sư vội nói: “Thánh nữ yên tâm, ta sẽ cẩn thận.” Trước mặt mọi người, hắn cất Dưỡng Khí Đan của Vinh Tuệ Khanh niêm phong trong bình linh ngọc, sau đó dán lên nhãn dán “Thanh Vân Tông, Vinh Tuệ Khanh”.

“Vinh Tuệ Khanh của Thanh Vân Tông chính là quán quân của vòng thi đấu thứ nhất. Danh sách một trăm Luyện Đan Sư xuất sắc nhất như sau: vị trí thứ hai, Kế Đô của Thành Nguyên Đan Lô...” Người dẫn cuộc thi ở trên đài lớn tiếng công bố kết quả thi đấu vòng thi thứ nhất.

Vinh Tuệ Khanh vui mừng xoay người, vẫy tay về phía phòng bao của mình khoe thắng lợi.

La Thần đứng từ xa nhìn cô, mỉm cười gật đầu.

Kế Đô ở bên cạnh nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, môi giập run lên, nhưng Thánh nữ của thần điện Quang Minh ở đây, Kế Đô lại bị trọng thương, không thể làm gì khác hơn là kiềm chế sự phẫn uất trong lòng lại, tìm cách đánh bại Vinh Tuệ Khanh ở vòng thi đấu thứ hai.

Vòng thi đấu thứ nhất, Vinh Tuệ Khanh dựa vào vận may, vòng thứ hai thì không dễ dàng như vậy nữa đâu.

Kế Đô cười lạnh, trở lại lều của mình ngồi xuống điều chỉnh hơi thở.

Luyện Đan Sư không có tên trong danh sách một trăm người đứng đầu sẽ phải rời khỏi sân trở về khán đài.

Chỉ có một trăm Luyện Đan Sư đứng đầu mới được tham dự vòng thi thứ hai.

Mười người đứng đầu trong vòng thi thứ hai mới có thể tiến vào vòng thi thứ ba.

Mà vòng thi thứ ba đương nhiên chỉ có duy nhất một người được tiến vào thần điện Quang Minh.

Cạnh tranh kịch liệt và cũng tàn khốc.

Quản Khinh Sa liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, thấy cô phấn khởi vẫy tay về phía phòng bao của mình ở bên kia thì mỉm cười, xoay người rời khỏi lều của cô.

Một lát sau có vài người của thần điện Quang Minh tới, khiêng quan luyện khí bất tỉnh nhân sự kia đi.

Phần lớn Luyện Đan Sư là người phàm không có tu vi hoặc giả là tu sĩ có tu vi nông cạn, sau vòng thi thứ nhất, rất nhiều người đều đã thấy đói nên chạy về phòng bao của mình để ăn uống.

Vinh Tuệ Khanh không cần ăn, có điều cô cũng muốn chia sẻ niềm vui với người của mình nên xông về phía phòng bao, nói với La Thần: “Ta thắng rồi! Chàng có thấy không? Ta thắng rồi! Ta thắng Kế Đô kia rồi!”

La Thần mỉm cười gật đầu khen cô: “Rất lợi hại.”

Lang Thất càng hoa chân múa tay vui sướng, chỉ về phía lều của Kế Đô nói: “Ha ha ha ha, người thấy sắc mặt của ả không? Đúng là giống y như người chết vậy...”

Vinh Tuệ Khanh đằng hắng một cái: “Nhỏ giọng chút đi. Người đó rất lợi hại. Nói không chừng người nghĩ gì ả cũng biết. ả không thể làm gì

được chúng ta nhưng muốn chinh người và Xích Báo thì vẫn rất dễ dàng.”

Lang Thất lập tức ngậm miệng, ngồi co lại một góc trong phòng bao, ôm chặt lấy tay A Nga, rất sợ Kế Đô thật sự ra tay với bọn họ.

Xích Báo trừng Lang Thất một cái nhưng lại ngồi xuống phía trước mặt che chắn cho bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh vội nói với La Thần: “Thánh nữ đã phế bỏ quan luyện khí của thần điện Quang Minh, bọn họ sẽ mở đàn tuyển quan luyện khí ngay thôi. Thần, ta muốn chàng đi báo danh, làm quan luyện khí của thần điện Quang Minh.”

Đôi mắt Vinh Tuệ Khanh sáng long lanh, nhìn đến mức La Thần không đành lòng từ chối. Cho dù biết thần điện Quang Minh nguy hiểm trùng trùng, thậm chí rất có thể sẽ bại lộ thân phận người Ma giới của y, nhưng La Thần cũng không muốn khiến cô thất vọng.

“Được, bây giờ ta sẽ đi báo danh. Nàng cũng phải luyện đàn cho tốt, chúng ta cùng nhau vào thần điện Quang Minh.” La Thần cười tiễn Vinh Tuệ Khanh trở lại lều nhỏ luyện đàn của cô.

Đàn đồng của thần điện Quang Minh chờ bên trong lều, thái độ đối với Vinh Tuệ Khanh lại cung kính vài phần.

Qua hai canh giờ, vòng thi đấu thứ hai đã bắt đầu.

Vòng này, hạng mục thi đấu là Dưỡng Nguyên Đan.

Nghe cái tên đã biết, đan dược này nhằm vào tu sĩ kỳ Nguyên Anh, đã cao hơn không biết bao nhiêu lần so với Dưỡng Khí Đan.

Thế nhưng dược thảo sử dụng lại rất phổ biến.

Loại đan dược này khảo nghiệm khả năng khống chế nguồn lửa.

Vinh Tuệ Khanh vui vẻ trong lòng.

Đối với việc khống chế nguồn lửa, trong vòng thi đấu trước cô đã cái khó ló cái khôn, dùng Húc Nhật Quyết của mình để tạo ra linh lực mạnh mẽ đưa vào lò luyện đan, kết hợp với ngọn lửa Địa Hỏa, tạo ra nhiệt độ và tốc độ mà cô cần.

Có vòng thi thứ nhất làm bước đệm, vòng thi thứ hai này Vinh Tuệ Khanh sẽ có thể luyện chế một cách dễ dàng.

Dược thảo của Kế Đô vừa mới cho vào phân nửa, Vinh Tuệ Khanh đã luyện ra được Dưỡng Nguyên Đan, ngừng lửa mở lò rồi.

Vốn dĩ một lò đan dược cần thời gian là năm đến mười canh giờ.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh chỉ tốn một canh giờ, so với thời gian tối thiểu thì cô đã rút gọn được bốn canh giờ rồi.

Kế Đô thấy Nghiệm Đan Sư lại một lần nữa bay đến trước lều của Vinh Tuệ Khanh.

Lều của Vinh Tuệ Khanh lại mở ra một lần nữa.

Lúc này đây, toàn bộ lều lớn trong Đầm Mẫn Đan đều ngửi thấy được mùi thơm ngát đặc trưng của đan dược thất phẩm kia.

Đừng nói là dùng loại đan dược này, cho dù là người được một chút, rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh đã cảm thấy tu vi của mình lại được tăng thêm một chút.

Rất nhiều cặp mắt tò mò không phải là nhìn về phía Dưỡng Nguyên Đan trong tay Nghiệm Đan Sư mà là nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh mảnh khảnh đứng bên cạnh Nghiệm Đan Sư.

Người đẹp quốc sắc, hay là quốc thủ luyện đan.

Nữ tu như thế này, cho dù là tu sĩ không có lòng tham nhất cũng không nhin được vừa nhìn đã yêu, có tâm tư muốn chiếm Vinh Tuệ Khanh làm của riêng.

Tâm tư La Thần nhạy cảm cỡ nào, y đứng trên phòng bao ở khán đài khe đào qua trong sân, sắc mặt đã trở nên vô cùng tái nhợt.

Khăng Khăng vội vàng leo lên bả vai của La Thần, truyền âm nói với y: “Dù gì cũng phải nhin, đừng có để người ta phát hiện ra thân phận của người.”

La Thần hừ hừ mấy tiếng rồi xoay người ra khỏi phòng bao, trực tiếp đi về phía ghi danh ứng tuyển chức vụ quan luyện khí của thần điện Quang Minh.

Thấy nhiều người giương mắt lăm le với Vinh Tuệ Khanh như vậy, La Thần biết y không thể không vào thần điện Quang Minh. Y không thể thả một mình Vinh Tuệ Khanh đi vào nơi đó.

Kế Đô thấy Vinh Tuệ Khanh dễ dàng thắng tiếp vòng thứ hai, trong tay cầm trường liêm đao lại siết chặt, bất chợt cảm thấy hận thấu xương tên Long Thần đã đánh trọng thương nàng ta.

Sau mười canh giờ, cuối cùng vòng thi thứ hai cũng tuyên bố kết thúc.

Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu trạng nguyên đơn của vòng thi thứ hai, tiến vào vòng thứ ba.

Đương nhiên, Kế Đô cũng được lọt vào vòng ba.

Những người có mặt xì xào bàn tán.

Đã thi luyện đan nhiều năm như vậy cũng chưa có một Luyện Đan Sư nào “Liên trúng tam nguyên*”.

*Liên trùng tam nguyên: những người liên tiếp đoạt ba danh hiệu đứng đầu.

Chẳng lẽ lần này sẽ đi vào lịch sử?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 346: Lần Đầu Bước Vào Thần Điện

 Kế Đô khẽ mỉm cười, nói với Vinh Tuệ Khanh: “Vòng thứ ba không dễ đâu, người phải cẩn thận đấy.” Nàng ta nói rồi nhanh chóng tiến vào lều của mình.

Vinh Tuệ Khanh bấu môi, cũng tiến vào lều.

Vòng thi đấu thứ ba cần phải luyện chế Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan, đan dược khó luyện thành nhất.

Thảo dược để luyện Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan không tính là quá quý giá, yêu cầu đối với nguồn lửa cũng không quá nghiêm ngặt, nhưng yêu cầu về thời gian mở lò lại vô cùng nghiêm. Cần phải mở lò đúng ngay lúc mà đan dược luyện thành, nếu như chưa đạt đủ thời gian và độ đun thì đan dược sẽ hỏng, còn nếu độ đun quá cao thì đan dược sẽ trở thành cục đan khét.”

Chính bởi khả năng chọn đúng thời điểm để mở lò này đã gây khó khăn cho không biết bao nhiêu Luyện Đan Sư có tu vi thấp kém.

Vinh Tuệ Khanh cũng tính là cầm chắc phần thắng. Đối với một Luyện Đan Sư từng đưa thần thức vào lò luyện đan để dò xét tiến độ luyện đan thì đề thi Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan này quả thật là dành riêng cho cô.

“Vòng thi đấu thứ ba bắt đầu!” Người dẫn cuộc thi trên đài tuyên bố vòng thi đấu cuối cùng bắt đầu.

Vô số đôi mắt sốt sắng đều nhìn về phía lều của Vinh Tuệ Khanh.

Kế Đô khoan chân ngồi trước lò luyện đan, vừa tăng thêm thảo dược vào lò luyện đan, vừa bỏ một viên0đan dược vào miệng mình.

Đan dược xuống bụng, Kế Đô nhất thời cảm thấy linh lực của mình đều trở lại.

Đương nhiên nàng ta biết, những thứ này chẳng qua chỉ là khắc phục tạm thời tình trạng thể chất của nàng ta.

Năm đó người phụ nữ kia không tán thành với cách mà nàng ta luyện được loại đan dược này, đã từng nói nàng ta là “lấy bản thân để làm tổn thương người khác, cái được không bù nổi cái mất.”

Chỉ tiếc khi người phụ nữ đó mất đi, nàng ta chưa kịp tìm kiếm lại linh hồn của người đó, nếu không nàng ta có thể kế thừa toàn bộ bản lĩnh tu hành luyện đan của người phụ nữ đó.

Có điều cho dù nàng ta chỉ học được một5chút tay nghề thuật luyện đan của người phụ nữ đó thì cũng đã đủ để khinh thường ba giới người, tiên, thần rồi.

Nhìn Vinh Tuệ Khanh là biết.

Kế Đô biết rõ hơn ai hết, Vinh Tuệ Khanh có thể trở thành kỳ tài luyện đan không phải là do tư chất thông minh của cô ta, mà là thời điểm cô ta đến thế giới này là bị Kế Đô triệu hoán tới, hơn nữa để tiện khống chế và thao túng cô ta, Kế Đô còn gài một ký sinh thể nho nhỏ trên người Vinh Tuệ Khanh. Ký sinh thể này là Kế Đô dùng chính máu thịt của mình để nuôi dưỡng, đương nhiên cũng chứa đựng dấu vết năng lực linh thức của Kế Đô trong đó.

Có ký sinh thể này, Vinh Tuệ Khanh mới có được tài năng luyện đan trời sinh. Còn về tài năng trận pháp và Lôi linh căn của cô ta thì không liên quan gì tới mình, chắc có lẽ là vận may của Vinh Tuệ Khanh tốt, biết đâu thai...

Nói tóm lại, bây giờ đã đến lúc phải đánh thức “ký sinh thể” này rồi.

Đợi sau khi cuộc thi đấu hôm nay kết thúc, kẻ bước ra từ trong lều chính là con rối “Vinh Tuệ Khanh” của mình rồi.

Còn La Thần sẽ lại trở về bên cạnh mình...

Kế Đô vừa nghĩ vừa phân ra một luồng thần thức để giám sát nhiệt độ của lò luyện đan, vừa bắt đầu tập trung năng lực linh thức, gọi “ký sinh thể” trong cơ thể Vinh Tuệ Khanh lên.

Thứ đó giống như cơ thể thứ hai của Kế Đô vậy, tuy không có thần trí nhưng có thể nghe theo tiếng gọi của nàng ta.

Kế Đô tĩnh tâm, bước vào trạng thái thiền định, từ sâu trong tâm thức không ngừng kêu gọi ký sinh thể mà nàng ta gài vào cơ thể Vinh Tuệ Khanh.

Đương nhiên Vinh Tuệ Khanh không biết Kế Đô đang làm gì. Thần trí của cô hoàn toàn vùi vào lò luyện đan, tỉ mỉ quan sát theo dõi tiến độ thảo dược thành đan, vừa thuận tiện tu luyện Húc Nhật Quyết của mình.

Kế Đô thôi thúc linh lực của mình, gia tăng tác dụng kêu gọi ký sinh thể.

Vinh Tuệ Khanh không có cảm giác gì, tiếp tục luyện đan một cách chăm chú.

Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan này thật không hổ là vua của các loại đan trong thi đấu luyện đan. Nó không cần dược thảo đặc biệt tốt, cũng không cần nguồn lửa đặc thù, thứ duy nhất nó cần chính là nắm bắt về thời gian dược thảo thành đan.

Mà chuyện này cũng là thế mạnh của Vinh Tuệ Khanh.

Cho nên tâm trạng của cô rất thoải mái, cảm nhận từ khi tới Trung Đại Lục đến nay con đường mà cô đi đều rất êm đềm, tương lai rộng mở.

Phong thủy của nơi này tương đối nuông chiều cô.

Vinh Tuệ Khanh cảm nhận được dược thảo trong lò luyện đan đang ở trạng thái khí hóa ngưng tụ thì biết Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan sắp đến lúc thành đan rồi, nhất thời cô càng khẩn trương nhìn chăm chăm vào động tĩnh trong lò luyện đan.

Kế Đô ở lầu kế bên gọi đến sắp học máu nhưng đối phương lại không hề có chút động tĩnh nào.

Tại sao có thể như vậy?

Trong lòng Kế Đô nổi lên một dự cảm không lành.

Không thể nào? Nàng ta gài ký sinh thể trong người Vinh Tuệ Khanh bí mật như vậy, chắc sẽ không bị Vinh Tuệ Khanh phát hiện ra chứ?

Hơn nữa, cho dù bị phát hiện thì cô ta có cách gì có thể diệt trừ ký sinh thể?

Kế Đô tâm loạn như ma, cảm thấy Vinh Tuệ Khanh không thể vừa lợi hại lại may mắn như vậy, mơ hồ cảm thấy nếu như La Thần nhúng tay thì việc Vinh Tuệ Khanh diệt trừ ký sinh thể cũng không phải là không có khả năng.

Thử lại một lần cuối cùng.

Kế Đô lại một lần nữa gia tăng sức mạnh kêu gọi, nhưng bên phía Vinh Tuệ Khanh vẫn không có bất cứ luồng hơi thở đang sống nào truyền tới.

Phụt!

Lò luyện đan trước mặt Kế Đô đột nhiên tản ra ánh lửa màu đỏ.

Kế Đô kinh hãi phát hiện hồi nãy do mình đã quá mức chú tâm vào việc kêu gọi ký sinh thể, hậu quả là lò đan được do mình luyện chế đã trở thành phế liệu!

Bên phía Vinh Tuệ Khanh cũng đến thời điểm mấu chốt.

Thảo dược của cô đã sắp ngưng kết thành đan được, cô phải mở lò ngay khi viên đan được được hình thành để nó được hoà quyện, nuôi dưỡng bởi nguyên khí của trời đất và hoàn thiện bước cuối cùng trong quá trình luyện đan.

Thần trí cô vẫn luôn ở trong lò luyện đan kiểm tra, đo lường tốc độ thành đan. Hơn nữa tu vi của cô đã đến kỳ Kết Đan, cho nên xét về nhãn lực hay là khả năng khống chế thì cô đã vượt rất xa so với đám Luyện Đan Sư gần như không có chút tu vi nào ở đây.

Thế nhưng luyện Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan chỉ dựa vào tu vi thì không đủ.

Vinh Tuệ Khanh đã tối luyện khả năng điều khiển thần thức một cách thành thạo, cô nhanh chóng đưa một luồng linh lực vào lò luyện đan, trong khoảnh khắc thành đan chuẩn bị mở nắp lò.

Lần này không có mùi thơm phức lạ thường tỏa ra từ lò luyện đan, ngược lại là một mùi vị tanh hôi từ bên trong bay ra.

Nghiệm Đan Sư từ khán đài bay tới, đi vào lều của Vinh Tuệ Khanh.

Lều của Vinh Tuệ Khanh cũng tự động được vén lên để tất cả mọi người bên dưới có thể nhìn thấy rõ ràng chuyện xảy ra bên trong.

Rào rào!

Không gian bên trong lều đột nhiên vang lên một trận tiếng mưa rất lớn, ngay sau đó sấm chớp rền vang, cuồng phong gào thét, mọi người nhìn mà trợn mắt há miệng, tất cả người ngồi trên khán đài hay người ở trong phòng bao đều nhìn cơn mưa bão trong lều đến ngỡ ngàng.

Phải biết rằng toàn bộ Đầm Mẫn Đan đều bị bao phủ trong một chiếc lều cực lớn, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Rốt cuộc những tiếng sấm tia chớp này từ đâu tới?

Nhìn lên khán đài, vị quan luyện đan này giờ vẫn đang nhắm mắt bây giờ mới mở mắt ra, mặt không đổi sắc mà nhìn về phía lều của Vinh Tuệ Khanh, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Thánh nữ đại nhân, đã rất nhiều năm rồi chúng ta chưa từng thấy cảnh tượng như thế. Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan như vậy thật sự là kinh động trời đất, khiếp sợ quỷ thần.” Quan luyện đan tao nhã lịch sự nói với Quản Khinh Sa.

Gương mặt Quản Khinh Sa được che dưới tấm lụa mỏng, không nhìn thấy rõ vẻ mặt của nàng, nhưng sự vui sướng trong ánh mắt nàng được thể hiện rõ: “Quan luyện đan có muốn đích thân qua đó nghiệm đan hay không?”

Quan luyện đan suy nghĩ một chút: “Ta vẫn nên đích thân qua đó một lần thì hơn.”

Quan luyện đan đi tới trước lều của Vinh Tuệ Khanh, đưa tay đón lấy đan dược kia, đặt vào trong bình ngọc Nguyệt Hoa Linh mình mang theo bên người.

Đan dược vừa vào trong bình, tiếng sấm chớp trong không trung lập tức biến mất, thay vào đó là từng đóa từng đóa tường vân màu trắng bay tới xoay quanh phía trên lều của Vinh Tuệ Khanh.

Quan luyện đan lấy ra một pháp bảo của thần điện Quang Minh để kiểm tra phẩm cấp của đan dược, hóa ra là một viên ngọc màu xanh hình Tỳ Hưu há miệng.

Sau đó ném cả bình và đan dược mà vừa rồi Vinh Tuệ Khanh luyện chế được vào miệng Tỳ Hưu ngọc xanh.

Đầu Tỳ Hưu ngọc xanh lập tức chuyển động, chỉ kém gào ra mấy tiếng.

Đan đồng ở bên cạnh vô cùng đặc ý nói: “Vinh tu sĩ, chưa từng thấy pháp bảo lợi hại như vậy đúng không? Đồ tốt mà chỉ thần điện Quang Minh chúng ta mới có.” Bộ dạng giống như đang tự hào.

Vinh Tuệ Khanh nhớ ra đỉnh đồng nhỏ màu xanh có thể thanh lọc đan dược thì rất coi thường, quả nhiên đồ thực sự tốt thì đều ở dân gian.

Cuối cùng toàn thân Tỳ Hưu ngọc xanh cũng toát ra khí màu xanh, cuối cùng phun ra bình ngọc Nguyệt Hoa Linh.

Quan luyện đan nhìn đẳng cấp đan dược khắc trên bình, lại hít một hơi lạnh, ai oán nói với Tỳ Hưu ngọc xanh: “Người không nhìn lầm đấy chứ?”

Tỳ Hưu ngọc xanh có vẻ ngậy ra một lúc, sau đó đờ luôn ra đó không thêm nhúc nhích giống như đang bày tỏ sự phản đối với sự nghi ngờ của quan luyện đan về khả năng chuyên môn của nó.

“Được rồi được rồi, biết người lợi hại được chưa?” Quan luyện đan vừa lải nhải vừa truyền tin tức về phía khán đài.

“Vinh Tuệ Khanh của Thanh Vân Tông, luyện chế được viên đan được thần đẳng thuộc hàng giữa bát phẩm và cửu phẩm. Bao nhiêu năm nay, cuối cùng Ngũ Châu Đại Lục ta cũng đã xuất hiện vị Luyện Đan Sư thất phẩm thứ hai!” Quan luyện đan vô cùng mừng rỡ.

Quản Khinh Sa trên khán đài khẽ gật đầu: “Nếu như thắng bại đã rõ, vậy thì ta sẽ dẫn Vinh Tuệ Khanh tới thần điện Quang Minh.”

Nét mặt của Ngụy Khanh Khanh ngồi bên cạnh Thánh nữ ánh lên vẻ thù hận, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Vinh Tuệ Khanh giống như rắn độc.

Người dẫn cuộc thi trên khán đài đang lớn tiếng tuyên bố: “Trạng nguyên của vòng thứ ba cuộc thi luyện đan lần này vẫn là Vinh Tuệ Khanh của Thanh Vân Tông! Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan do nàng luyện chế đã đột phá hàng thất phẩm, tiến vào bậc thần đẳng thuộc hàng bát phẩm hoặc có thể đạt tới chất lượng cửu phẩm.” Có điều nhiều năm như vậy, người đoạt được phẩm cấp Luyện Đan Sư cao nhất cũng chỉ là thất phẩm mà thôi, hơn nữa chỉ có một Luyện Đan Sư có được vinh dự này.”

Vinh Tuệ Khanh là người thứ hai, đương nhiên cô cũng là Luyện Đan Sư đầu tiên chiến thắng liên tiếp ba vòng.

Kết quả như vậy khiến cho những Luyện Đan Sư dự thi thua mà tâm phục khẩu phục.

Kế Đô đỏ mặt, nhìn Vinh Tuệ Khanh bay vào kiệu của Thánh nữ Quản Khinh Sa, cùng nàng biến mất trước mặt mọi người.

Trong phòng bao của Vinh Tuệ Khanh, La Thần vội vã dẫn theo Xích Báo, Lang Thất, Khăng Khăng và A Nga rời khỏi Đầm Mẩn Đan, trở lại quán trọ Duyệt Lai chờ tin.

Vinh Tuệ Khanh ngồi bên trong liễn của Quán Khinh Sa, cô nở một nụ cười sáng ngời với Ngụy Khanh Khanh ngồi đối diện.

“Mẹ ta cũng rất đẹp, xinh đẹp hơn người.” Ngụy Khanh Khanh đột nhiên nói, người mà cô ta đang nói đến chính là vương phi cao quý Quán Phượng Nữ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 347: Cao Thấp Rõ Ràng

 Có điều việc này không chỉ có Ngụy Khanh Khanh không biết, cho dù là Ngụy Nam Tâm, người cha dượng kia của cô cũng không biết. Nếu như ông ta biết thì ông ta đã không gây ra sai lầm lớn như vậy.

Mặt Ngụy Khanh Khanh đỏ lên, lã chã trực khóc mà kéo vạt áo Quản Khinh Sa: “Sư phụ, người xem cô ta mắng con kìa...”

Quản Khinh Sa nhắm mắt lại nói: “Người ta nói thật, sao lại là mắng người?”

Ngụy Khanh Khanh nước mắt đầy mặt, đúng là nói khóc là khóc được ngay, giỏi thật.

Vinh Tuệ Khanh nhếch miệng cười, cũng nhắm mắt làm ngơ, mắt không thấy lòng không phiền, không đôi co với cô ta.

Kỳ thực khi nhìn vào Ngụy Khanh Khanh, Vinh Tuệ Khanh có một cảm xúc vô cùng phức tạp.

Trước đây cô đã từng đeo trên mặt rất nhiều gương mặt khác nhau, như gương mặt mà Ngụy Khanh Khanh đang đeo này, cô ta đâu có biết rằng nó cũng chỉ là lớp nguy trang mà thôi, gương mặt thực sự của cô vốn đã từng bị người ta phong ấn..

Đương nhiên cho dù là cô gái nào, nếu quả thật đẹp khuynh nước khuynh thành, tuyệt sắc giai nhân thì cũng đều không phải là người mà gia đình bình thường có thể nuôi nổi.

Trời cao ghen ghét người tài, con người lại ghen ghét người đẹp, đó là chuyện thường tình của con người.

Trước kia Vinh gia ẩn cư ở sơn thôn nhỏ bé bên Dốc Lạc Thần, để bảo đảm an toàn nhất định phải che giấu đi dung mạo thật.

Bởi nếu đã không có thực lực lớn mạnh mà lại muốn sở hữu nguồn tài nguyên quý báu thì chỉ có thể nói là không biết tự lượng sức.

Người đẹp tuyệt thế giống như khoáng sản quý hiếm vậy, đều là tài nguyên hiếm có, sẽ bị những người có địa vị cao giành tới giành lui.

Ví dụ như Quản Phượng Nữ, mẹ của Vinh Tuệ Khanh, rời khỏi sự bảo vệ của thần điện Quang Minh cũng chỉ có thể lựa chọn giấu đi dung mạo thật, biến thành bộ dạng một bà thím nhà nông xấu xí mới có thể yên ổn sống cuộc sống của người bình thường suốt tám năm ở Dốc Lạc Thần.

Thế nhưng cho dù là giấu giếm dung mạo thì cuối cùng cũng bị Ngụy Nam Tâm nhìn thấu, dẫn tới họa sát thân.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt, cẩn thận quan sát Ngụy Khanh Khanh.

Cô ta cũng mặc trường bào của thần điện Quang Minh, trên eo đeo một đai lưng nhẹ nhàng, mái tóc đen như gỗ mun là thứ có sức cuốn hút nhất trên người cô ta.

Chỉ là gương mặt giống mình trước kia lại trông quái dị đến không nói nên lời.

Vinh Tuệ Khanh giật mình nhớ đến một người, chính là con rối đi theo bên cạnh Mạnh Lâm Chân.

Khuôn mặt đó không giống như Ngụy Khanh Khanh. Mặt của Ngụy Khanh Khanh, theo như Vinh Tuệ Khanh thấy chắc là đã từng phẫu thuật để

chỉnh nhan sắc, cho nên có thể rất giống mình trước đây, nhưng đồng thời cô ta cũng là người, sẽ lớn lên, hơn nữa cô ta đã dần dần không còn giống4với Vinh Tuệ Khanh trước kia rồi, dù sao ngay cả cùng một người thì bộ dạng lúc tám, chín tuổi chắc chắn cũng khác bộ dạng lúc hơn hai mươi, ba mươi tuổi.

Ngụy Khanh Khanh đã là Trúc Cơ, cho nên dung mạo vẫn có thể duy trì bộ dạng thiếu nữ.

Mà con rồi đi theo Mạnh Lâm Chân căn bản không phải là người, cho nên nó có thể mãi mãi giữ được bộ dạng lúc tám, chín tuổi...

Vinh Tuệ Khanh rung mình, cảm giác chìa khóa long cốt trên người đột nhiên trở nên nóng hổi, sau đó lại khôi phục bình thường.

Cũng không lâu lắm, Quản Khinh Sa mở mắt mỉm cười nói: “Đến rồi. Chúng ta xuống trước đi.” Nàng nói rồi một tay khoác lấy Vinh Tuệ Khanh, một tay khoác lấy Ngụy9Khanh Khanh, biến mất khỏi kiệu.

Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, không nhìn thấy gì cả.

Đến khi trước mắt cô xuất hiện ánh sáng thì cô đã đứng trong một đại điện to lớn.

Đại điện đều dùng đá màu trắng xây nên, xung quanh có cửa sổ cực lớn màu xanh, khắc hoa văn và nhân vật.

Ánh sáng bên ngoài xuyên thấu qua cửa sổ này, giống như là được thanh lọc, có vẻ dịu dàng ấm áp.

Nóc nhà hình vòm trời vẽ đủ loại câu chuyện về nhân vật phù điêu, cao đến khó có thể tưởng tượng.

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu liếc nhìn nóc nhà cao chót vót, cảm thấy có hơi khiến người ta hoa mắt tức thờ.

Nói chuyện trong căn nhà lớn như vậy đại khái sẽ nghe thấy âm thanh vọng lại.

Căn nhà trống trải giống như một vùng đất hoang vu tĩnh lặng, người đứng trong đó chỉ cảm thấy trời xanh thăm, hoang sơ vô cùng, không biết hồn phách ở nơi nào.

Vinh Tuệ Khanh lại quét mắt nhìn Nguyệt Khanh Khanh rất nhanh.

Không biết có phải là vì đã sống ở đây lâu rồi, hay là chịu ảnh hưởng từ Thánh nữ Quản Khinh Sa mà thần thái của cô ta cũng có mấy phần trang nghiêm chăm chú, toát ra một cảm giác thánh khiết.

Đương nhiên, người có thần thái nghiêm nghị nhất, thanh thoát như tiên nhất vẫn là Thánh nữ Quản Khinh Sa đứng trước mặt bọn họ.

“Bái kiến chưong giáo.” Quản Khinh Sa chấp hai tay lại để trước ngực, nàng hướng về phía bảo tọa cao cao ở chính giữa đại điện khẽ cúi người vấn an.

Vinh Tuệ Khanh muốn ngẩng đầu liếc nhìn trên ghế có người hay không, lại bị một nguồn năng lực linh thức kìm hãm lại, cố thể nào cũng không ngóc đầu lên được, giống như có một nguồn sức mạnh đang đè gáy cô lại, liều mạng muốn nhấn cô xuống nước vậy, khiến cô rất khó chịu.

Nguyệt Khanh Khanh cũng không ngóc đầu lên được. Tình trạng của cô ta tồi tệ hơn Vinh Tuệ Khanh, toàn thân đều run rẩy, giống như chịu đựng một nỗi đau cực lớn, nhưng lại cam chịu nỗi đau này không nở từ bỏ, bộ dạng cô ta như đang mang một loại cảm xúc vô cùng phức tạp.

Từ chiếc bảo tọa phía trước truyền đến một giọng nói mơ hồ: “Rất tốt, cuối cùng năm nay cũng có một Luyện Đan Sư thất phẩm. Nhân giới đúng là nơi ngọa hổ tàng long, cách mấy trăm năm lại xuất hiện một nhân vật không tệ.”

Quản Khinh Sa cung kính đáp: “Chương giáo, lần này không chỉ là thất phẩm, theo sự kiểm tra đo lường của quan luyện đan thì đã đến hàng thần đẳng của bát phẩm, thậm chí là cửu phẩm.”

Phía trước đại điện đột nhiên không có âm thanh gì.

Vinh Tuệ Khanh rất nghi ngờ, đột nhiên cảm thấy toàn thân nổi da gà, có một thần thức đã tới bên cạnh cô, đang tỉ mỉ quan sát cô, giống như muốn nhìn rõ cô từ trong ra ngoài.

“Ồ? Vị Luyện Đan Sư này đã lên đến Kết Đan rồi. Khá lắm, khá lắm.” Âm thanh mơ hồ kia lại vang lên, từ trên bảo tọa kia truyền tới.

Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi, chỉ cảm thấy mồ hôi đầm đìa, chân sắp mềm nhũn.

Thần thức như vậy quả thật quá lợi hại, căn bản không cùng một cấp độ với cô. Mình ở trước mặt ông ta có lẽ giống như con kiến ở trước mặt mình, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành bột mịn, thịt nát xương tan.

Trong lúc nói chuyện, quan luyện đan cũng bước vào đại điện, khẽ cúi người hành lễ đối với chương giáo trên ngai vàng: “Bái kiến chương giáo.”

“Đều đến cả rồi, bảo những người không liên quan lui xuống đi.” Chương giáo dặn dò một tiếng.

Vinh Tuệ Khanh vội vã định lui xuống nhưng vừa mới động một bước, cô đã phát hiện mình như bị giữ lại, không thể động đậy.

Nhưng Ngụy Khanh Khanh lại im lặng không nói gì mà khom người hành lễ, xoay người rời khỏi đại điện.

Đại điện này lớn như vậy, rộng như vậy, có vẻ như Ngụy Khanh Khanh cũng không thể sử dụng phép thuật, chỉ có thể dựa vào đôi chân của mình, từng bước ra khỏi cổng chính của thần điện.

Thời gian khoảng một bữa cơm trôi qua, Vinh Tuệ Khanh mới cảm giác được tiếng bước chân của Ngụy Khanh Khanh biến mất.

“Sau này đừng để nàng ta bước vào thần điện. Tuy Thánh Giáo Tông đang ngủ say, nhưng mỗi lần nàng ta đến thì Thánh Giáo Tông đều nhíu mày trong giấc mộng.” Âm thanh của chuông giáo lại một lần nữa truyền tới.

Mặc dù Vinh Tuệ Khanh biết bọn họ đang nói đến Ngụy Khanh Khanh vừa mới rời đi, nhưng trong lòng vẫn chấn động vô cùng, hiểu rằng trong lúc vô tình có vẻ như mình đã nghe được bí mật bí ẩn nhất của thần điện Quang Minh, nhất thời tâm loạn như ma, không biết nên rút lui toàn vẹn như thế nào.

Quản Khinh Sa chau mày, giọng điệu chậm rãi nói: “Thánh Giáo Tông vẫn đang ngủ say sao? Không phải mấy chục năm trước người đã tỉnh lại một lần ư?”

Giọng của chuông giáo vô cùng không vui: “Thần điện Quang Minh không cần nghe sự nghi vấn. Chỉ cần ta nói thì các người nghe. Thánh nữ, ta không muốn nghe thấy lời nói như vậy thêm một lần nào nữa.”

Quản Khinh Sa cúi đầu, nhẹ giọng đáp “Vâng” một tiếng, không phản bác.

Vinh Tuệ Khanh nghe xong, trong lòng lại chẳng đồng ý, ấn tượng đối với vị chuông giáo thần bí khó lường này lại thấp đi mấy phần.

Quan luyện đan không nói gì chỉ cúi đầu, Vinh Tuệ Khanh cũng không thấy rõ ánh mắt của ông ta.

Trong thần điện lại trở nên yên tĩnh.

Qua một lúc lâu lại có một âm thanh từ chỗ chuông giáo truyền tới, không giống như âm thanh mơ hồ của chuông giáo, âm thanh mới này trong trẻo thanh thoát, mang theo cảm giác trời sinh đã khiến người khác tin tưởng bái phục.

“Chuông giáo, đúng hay sai không phải do một người nói là được. Trong lời răn dạy của thần Quang Minh chỉ nói thần yêu thế nhân, chưa từng nói thế nhân phải phục tùng thần vô điều kiện, thậm chí không được phép có quyền đặt câu hỏi. Đến cả thần còn cho phép con người đặt câu hỏi, mà chuông giáo lại không cho thì chẳng lẽ là muốn đặt mình lên trên thần Quang Minh sao?” Tuy giọng nói đó trong trẻo nhưng nội dung câu hỏi lại hùng hổ ép người.

Vinh Tuệ Khanh rất muốn ngẩng đầu nhìn thử xem người kia là ai.

Cô vừa nghĩ vậy lại đột nhiên cảm thấy lực ép giảm đi rất nhiều, có vẻ như cô có thể ngẩng đầu rồi.

Cổ Vinh Tuệ Khanh khẽ động, ánh mắt lóe lên liền nhìn thấy ở bên cạnh ngai vàng chói lọi phía xa kia có một người đàn ông mặc áo bào trắng. Bởi vì khoảng cách quá xa nên không thấy rõ dáng vẻ của hắn, nhưng vẻ khiêm tốn quân tử, dịu dàng như ngọc vẫn khiến cho Vinh Tuệ Khanh có ấn tượng sâu sắc.

Mà thực ra trên ngai vàng bên cạnh người đàn ông mặc áo bào trắng trống không, căn bản không có ai.

Rốt cuộc giọng nói mơ hồ của “Chuông giáo” vừa rồi truyền đến từ đâu?

Nghi ngờ trong lòng Vinh Tuệ Khanh càng nhiều thêm.

Cô trăm phương nghìn kế tiến vào thần điện Quang Minh là để tìm kiếm câu trả lời.

Nhưng cô phát hiện, trước mắt cô không những không tìm được đáp án ngay, mà ngược lại càng lúc càng có nhiều nghi vấn.

Thần điện Quang Minh cao quý không gì sánh bằng, vạn năng không gì sánh được và cũng siêu thoát không thể so sánh trong mắt thế nhân, nhìn qua cũng không phải là một vùng đất vui vẻ của nhân gian.

“Bái kiến Thánh tử đại nhân.” Lúc này quan luyện đan đứng trước Vinh Tuệ Khanh mới khẽ khom người hành lễ với người đàn ông mặc áo bào trắng phía trước.

Vinh Tuệ Khanh còn chưa kịp thu hồi ánh mắt đã thấy phía trước lóe lên ánh sáng trắng, đàn ông mặc áo bào trắng đã đến bên cạnh mình.

Vinh Tuệ Khanh to gan nhìn hắn một cái.

Ồ, đây chính là Thánh tử đại nhân trong truyền thuyết của thần điện Quang Minh, phán quyết công bằng, đúng là hóa thân của chính nghĩa và đạo đức...

Hai tròng mắt sáng ngời, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mềm mại, ngũ quan nhìn qua không hề đẹp trai kiểu trích tiên như La Thần, cũng không phải kiểu yêu nghiệt mê hoặc như Mạnh Lâm Chân, nhưng người đứng trước mặt Vinh Tuệ Khanh lại giống như ánh mặt trời, hấp dẫn tầm mắt của cô chết đi được.

Cảm giác này thật quen thuộc...

Mắt Vinh Tuệ Khanh cay cay, có vô số sự ăm ức dâng lên trong lòng, lại trỗi dậy một cảm giác quẩn quýt nũng nịu đối với vị Thánh tử này.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 348: Đệ Tử Cuối Cùng Của Thánh Nữ

 Vinh Tuệ Khanh giật mình, như hiểu ra điều gì, cô vội vã rũ mắt xuống, lặng lẽ lui sang bên cạnh một bước.

Đôi mắt cười của Thánh tử lại liếc qua người Vinh Tuệ Khanh, nói: “Việc này sẽ thảo luận sau. Việc kế nhiệm vị trí Thánh nữ rất quan trọng, có thêm vài sự lựa chọn cũng tốt.” Mặc dù nói sẽ thảo luận sau, nhưng hãn vẫn ngầm cho phép Thánh nữ đề xuất nhận Vinh Tuệ Khanh là đệ tử cuối cùng.

Quan luyện đan ở bên cạnh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không nói gì.

Vinh Tuệ Khanh vẫn hoàn toàn chưa hiểu gì về thần điện Quang Minh, đương nhiên không dám hé miệng.

“Dẫn Vinh tu sĩ lui xuống nghỉ tạm. Ta còn có việc phải đi trước.” Thánh tử cười nhẹ với Vinh Tuệ Khanh, sau đó thân hình lay động rồi biến mất khỏi đại sảnh của thần điện.

Quan luyện đan cũng cười nói: “Nếu Vinh tu sĩ muốn làm đệ tử cuối cùng của Thánh nữ thì ta sẽ không chen chân vào nữa. Đợi sau đại lễ thu nhận đồ đệ kết thúc ta sẽ tìm Vinh tu sĩ để cùng nghiên cứu một vài phương thuốc luyện đan.” Hãn vừa nói vừa vỗ tay, sau đó cũng biến mất trong đại sảnh.

Thánh nữ Quản Khinh Sa quay đầu nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh, thấy trên gương mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp của cô vẫn chưa kịp thu hồi biểu

cảm đang suy nghĩ thì cười nói: “Theo ta ra ngoài. Ta dẫn người đi thăm thú mọi nơi.”

Vinh Tuệ Khanh lần đầu tiên đến thần điện Quang Minh, đương nhiên là vô cùng tò mò đối với mọi thứ ở nơi này.

Bước theo sau Thánh nữ, Vinh Tuệ Khanh ra khỏi đại sảnh của thần điện Quang Minh.

Bước xuống khỏi bậc thang của thần điện, Vinh Tuệ Khanh không nhìn được quay đầu nhìn lại một cái.

Thần điện kia trông có vẻ rộng rãi vô cùng, là một tòa tháp màu trắng rất cao. Hình dáng thanh thoát, cao vút xuyên mây.

Nhìn giống như tháp Thông Thiên mà cô từng thấy khi vừa mới tới Trung Đại Lục!

Thân tháp thanh thoát như vậy nhưng trước đó, khi bọn họ đứng trong đại điện lại có vẻ như không cảm thấy mình ở trong một tòa tháp cao, mà là trong một căn nhà rộng rãi.

Xem ra bên trong đại sảnh này có sử dụng phép thuật.

Vinh Tuệ Khanh nghĩ ngợi một hồi, lại nghe thấy Thánh nữ Quản Khinh Sa truyền âm: “Trong mắt người ngoài, thần điện cũng được gọi là tháp Thông Thiên...”

Vinh Tuệ Khanh bình thường trở lại, thì ra thật sự là tháp Thông Thiên. Có điều người của thần điện Quang Minh không gọi nó là “tháp Thông Thiên”, mà gọi nó là “thần điện”.

Xung quanh tháp Thông Thiên là một mảnh đất rộng vô cùng trống trải. Trên mảnh đất trống này, lấy tháp Thông Thiên làm tâm từ đó mở ra

vài con đường nhỏ lát đá cuội trải dài tỏa ra nhiều phía xung quanh, khiến cho tháp Thông Thiên hiện lên sừng sững, đứng lẻ loi giữa mảnh đất hoang vu mang đến cho người nhìn một cảm giác tách biệt với thế giới bên ngoài.

Vinh Tuệ Khanh tò mò nhìn về phía xa hỏi: “Người của thần điện Quang Minh đang ở đâu?” Trước mắt có thể thấy, dường như trong bán kính một trăm dặm không có nơi nào có thể ở được.

Quản Khinh Sa cười nói: “Ở đây là tháp Thông Thiên, là nơi Thánh Giáo Tông sống, người khác không thể ở đây quấy rầy người thanh tu. Chúng ta ở bên kia.” Nàng nói rồi chỉ về phía xa xa.

Vinh Tuệ Khanh nhìn theo, nhưng chẳng thấy gì cả.

“Đi theo ta.” Quản Khinh Sa phất tay về phía bầu trời. Chiếc liễn của nàng đột nhiên xuất hiện trên không trung, từ từ hạ xuống trước mặt bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh theo Quản Khinh Sa ngồi vào liễn.

Cô có thể cảm nhận được chiếc liễn đang bay lên rất nhanh hướng về phía nơi ở của mọi người.

“Thần điện Quang Minh tượng trưng cho sự tồn tại của thần Quang Minh ở Nhân giới, mang sự sáng suốt của thần Quang Minh đến với nhân loại. Chúa tể tối cao của thần điện Quang Minh là Thánh Giáo Tông. Nhưng trước giờ Thánh Giáo Tông không lộ mặt, chương giáo là người thay mặt truyền lại mệnh lệnh của người và chỉ huy toàn bộ hoạt động của thần điện Quang Minh ở nhân giới. Bên dưới chương giáo chính là ta và Thánh tử cùng quản lý những sự vụ cụ thể trong thần điện. Nhưng hai người chúng ta thì chưa đủ, còn có bốn chức vụ quan trọng khác là quan luyện khí, quan luyện đan, quan trận pháp và quan bùa chú.” Quản Khinh Sa nhân cơ hội này giới thiệu tình hình của thần điện Quang Minh với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nhớ ra thần điện Quang Minh đang tìm một quan luyện khí mới, vội hỏi: “Bốn chức vụ quan trọng này có chức quyền gì? Bọn họ lợi hại lắm sao?”

Quản Khinh Sa cười nói: “Đúng là rất lợi hại, nhưng không có chức quyền gì cả. Người biết trong một tông phái nếu để quá nhiều người làm chủ thì ắt sẽ năm người mười ý khó mà giải quyết được việc gì. Thực ra việc phải giải quyết trong thần điện Quang Minh cũng không nhiều, mọi người đều là những kẻ thích tu luyện thành cuồng, họ chỉ để ý đến lĩnh vực của mình mà thôi. Thần điện chúng ta cực kỳ ít khi xảy ra đấu đá nội bộ như những tông môn trong Nhân giới, cho dù có cũng bị xử lý rất nhanh chóng.”

Vinh Tuệ Khanh mấp má môi, hỏi dò: “Quan luyện đan và quan luyện khí ta đều đã gặp, quan trận pháp và quan bùa chú thì sao?” Nhất là là quan trận pháp, Vinh Tuệ Khanh rất muốn được học hỏi, cọ xát với hẳn.

Quản Khinh Sa liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, ngồi trong liễn vẫn dùng truyền âm nói: “Vị trí quan trận pháp đã trống mấy chục năm rồi. Quan bùa chú thì đã đến Thiên Ngoại Thiên vẫn chưa về.”

“Vì sao? Chức quan luyện khí bị khuyết không phải sẽ tuyển người mới ngay sao?” Vinh Tuệ Khanh lập tức hỏi.

Quản Khinh Sa sâu xa nói: “Tuyển thì có tuyển, nhưng thần điện chúng ta thà ít chứ không chọn bừa, trình độ chưa đủ, chúng ta thà để trống chức vụ cũng sẽ không tuyển bừa cho đủ số lượng.”

Vinh Tuệ Khanh “Ồ” một tiếng, có chút thất vọng đối với câu trả lời này. Thế nhưng cô cũng không rõ vì sao lại thất vọng, chỉ là không hỏi nhiều nữa, theo Quản Khinh Sa trở lại chỗ của nàng.

Phòng của nàng ở trên một ngọn núi lớn.

Giữa rừng cây mơ hồ hiện ra mấy bức tường trắng ngói đen, mái đình cong vút, trong sự trang nghiêm mang theo sự thánh khiết, rất phù hợp với hình tượng Thánh nữ của Quán Khinh Sa.

“Cả tòa núi lớn này đều thuộc về ta. Con có thể tự do đi lại trong ngọn núi này mà không gặp bất cứ nguy hiểm nào, nhưng rời khỏi ngọn núi lớn này thì con phải cẩn thận.” Quán Khinh Sa trịnh trọng dặn dò.

Vinh Tuệ Khanh gật đầu hỏi: “Vậy con sẽ ở đâu?” Tính cách Quán Khinh Sa thích yên tĩnh, chắc là sẽ không ở cùng với người khác.

Quán Khinh Sa suy nghĩ một chút nói: “Ta để con ở cùng với Ngụy Khanh Khanh, con có trách ta không?” Hình như nàng biết Vinh Tuệ Khanh không ưa Ngụy Khanh Khanh.

Vinh Tuệ Khanh vốn không muốn có bất kỳ dây dưa gì với Ngụy Khanh Khanh. Bộ dạng ỷ vào mẹ của đối phương thật sự là khiến người ta nhìn mà buồn nôn. Cô sợ mình không nhịn được, nửa đêm sẽ một phát bóp chết Ngụy Khanh Khanh.

Vinh Tuệ Khanh ngượng ngừng cười, không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý.

Quán Khinh Sa quay đầu lại, tò mò nhìn bộ dạng bối rối của Vinh Tuệ Khanh, bật cười: “Đừng do dự nữa, để con ở chung với nàng ta là có lý do. Con bây giờ hãy nhẫn nại một chút, đợi tới giờ này sang năm đại khái là con sẽ không cần phải nhẫn nại thêm nữa.” Câu nói sau cùng của nàng khiến Vinh Tuệ Khanh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Quán Khinh Sa thăm dò.

Quán Khinh Sa biết Vinh Tuệ Khanh hiểu ý nàng, vươn tay vỗ vỗ má cô, tội nghiệp nói: “Tuy thế sự khó lường, nhưng trước sau thì tà vẫn không thể thắng chính. Oan khuất của nhà các con phải dựa vào con để gạt rửa rồi.”

Vinh Tuệ Khanh lại hồ đồ. Cô không biết kết cục thế thảm của Ngụy Khanh Khanh có liên quan gì đến nỗi oan của người nhà mình. Hơn nữa cô đã tự mình báo thù xong rồi, cô đã đánh cho tên đầu sỏ Ngụy Nam Tâm hồn bay phách tán đến cơ hội đầu thai chuyển kiếp cũng không còn, cô đã khiến ông ta hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này rồi. Cô còn có nỗi oan gì cần phải gột rửa nữa?

Quản Khinh Sa nghe Vinh Tuệ Khanh nói xong thì trầm ngâm một lúc lâu, truyền âm nói với cô: “Lẽ nào con chưa từng nghĩ tới, tại sao người nhà mình lại tham sống sợ chết sống ở sơn thôn nhỏ trên Đốc Lạc Thần như vậy ư?”

Vinh Tuệ Khanh không đồng tình với lời này, thấp giọng nói: “Mỗi người mỗi chí hướng, có thể cha mẹ con là vì yêu thích cuộc sống ở sơn thôn nhỏ thì sao?”

Tuy thần điện Quang Minh tốt nhưng trên đường đến đây Vinh Tuệ Khanh luôn cảm thấy lạnh như băng, đến cả ánh mặt trời chiếu trên người cô, cô cũng không cảm thấy ấm áp như ánh mặt trời ở nơi khác.

Cô chưa gặp được mấy ai, không biết thần điện Quang Minh có bao nhiêu đệ tử, rồi bọn họ ở nơi nào, chỉ biết là thần điện Quang Minh này lớn đến vô biên vô hạn, người cũng vô cùng ít ỏi.

Cô bắt đầu thấy nhớ đám linh thú cô nuôi, Lang Thất, Xích Báo, Khăng Khăng, A Nga, tất nhiên là cô vẫn nhớ La Thần nhất.

Quản Khinh Sa khẽ lắc đầu nói: “Trước tiên ta có thể nói cho con biết một việc, cha mẹ con và cả ông nội con nữa đều đã từng là tu sĩ kỳ sắc kỳ tài, tư chất cao siêu. Con tưởng rằng tư chất của con cao siêu là do tự nhiên ư? Mà là tập hợp từ ưu thế của hai họ Vinh, Quản nên mới hình thành nên con của bây giờ. Vì con mà cha mẹ con và cả ông nội con đã từ bỏ mọi thứ ở thần điện. Còn bà nội con nữa, bà ấy mới là người hy sinh nhiều nhất.”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc: “Bà nội? Con còn có bà nội?”

“Đương nhiên. Nếu không con cho rằng cha con chui ra từ kẽ đá sao?”
Quản Khinh Sa hiếm khi khắt khe một lần.

Vinh Tuệ Khanh ngượng ngùng đỏ mặt: “Con không có ý này. Chỉ là con chưa từng nghe ông nội nhắc tới, cũng không nghe cha mẹ con nhắc tới.” Hơn nữa chính cô cũng chưa từng nghĩ tới khả năng mình có một bà nội. Dường như trong ấn tượng của cô, người nhà cô chính là cha, mẹ, ông nội. Một nhà bốn người, không hơn không thiếu.

Quản Khinh Sa thở dài, nghiêng người nằm xuống chiếc ghế dài, thấp giọng nói: “Đương nhiên sẽ không nhắc, nhắc tới bà ấy thì không thể giấu được chuyện cũ.”

Lòng Vinh Tuệ Khanh ngày càng nặng trĩu. Cô nghe ra dự cảm bất thường trong giọng nói của Quản Khinh Sa.

Quản Khinh Sa thấy Vinh Tuệ Khanh lo lắng biến sắc, tự biết đã nói lỡ, vội vàng cười nói: “Thực ra cũng không có gì. Vợ chồng ông bà nội con tình sâu nghĩa nặng, không muốn nhắc đến bà ấy cũng là điều dễ hiểu. Sợ nhắc tới nhiều sẽ đau lòng, sức khỏe sẽ không tốt. Ông nội con đã từng là quan trận pháp của thần điện Quang Minh chúng ta, con có biết không?”

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu: “Có điều con biết ông nội con tinh thông trận pháp.” Đương nhiên cũng truyền cho cô.

Quản Khinh Sa lo lắng cười nói: “Ông nội con không chỉ tinh thông trận pháp mà còn tinh thông dịch truyền. Sau khi ông ấy đi, năng lực lĩnh ngộ đối với dịch truyền của thần điện Quang Minh đã kém đi nhiều. Bỏ đi, nói những thứ này làm gì, con cứ làm xong bốn phận của mình trước đi, chờ sau khi tu vi của con tăng mạnh lại nói tiếp cũng không muộn.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 349: Khiến Người Đã Rét Vì Tuyết Lại Giá Vì Sương

 Trong động phủ chỉ còn lại hai người Vinh Tuệ Khanh và Ngụy Khanh Khanh nhìn nhau.

Không còn người ngoài nữa, Ngụy Khanh Khanh liền thu lại nụ cười dịu dàng thân thiện kia, ngạo mạn quan sát Vinh Tuệ Khanh hai vòng, chỉ vào một gian nhà hẹp bên cạnh động phủ, nói: “Ở đó là nơi ta để những thứ linh tinh, người ở đó đi.”

Vinh Tuệ Khanh khẽ cười, lắc đầu nói: “Xin thứ lỗi, ta ở đây là do ta quyết định, không phải người nói là được.”

Ngụy Khanh Khanh lập tức nổi giận, trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Thần điện Quang Minh kiêng kỵ nhất là đồng môn đấu đá lẫn nhau, lẽ nào người muốn bị Thánh tử xử lý?”

Mặc dù bọn họ là đệ tử đích thân truyền thụ của Thánh nữ Quán Khinh Sa, nhưng là đệ tử của thần điện Quang Minh thì không phải sợ nhất Thánh nữ mà là vị Thánh tử bình thường ôn hoà ít nói kia.

Bởi vì mọi người đều biết, nếu phạm sai lầm, rơi vào tay Thánh nữ, Thánh nữ còn có thể mềm lòng tha cho người một con đường. Nhưng nếu rơi vào tay Thánh tử thì chỉ có thẳng tay xử lý, hoàn toàn tương phản với hình tượng của hai người bọn họ ở bên ngoài thần điện Quang Minh.

Những người hành tẩu ở Ngũ Châu Đại Lục ai mà không biết, Thánh nữ Quán Khinh Sa năm giữ đêm tối, tính tình sát phạt quyết đoán, nói một

không hai. Còn Thánh tử phán quyết công bằng sáng suốt, mang lại sự ấm áp và ơn huệ.

Ở thần điện Quang Minh, hai người lại hoàn toàn trái ngược. Đệ tử của thần điện Quang Minh đều biết, nhưng Vinh Tuệ Khanh lại không biết. Cho nên khi nghe Ngụy Khanh Khanh nói sẽ bị Thánh tử xử lý, Vinh Tuệ Khanh bĩu môi cười nói: “Người ở thần điện Quang Minh đến ngốc luôn rồi à? Cho dù là tông môn nào của Ngũ Châu Đại Lục cũng đều là kẻ mạnh làm vua, những người đứng đầu đều là người có tu vi cao, chứ không phải dựa vào việc nhập môn trước hay sau. Ta có tu vi Kết Đan, người là tu vi Trúc Cơ, người có tư cách gì mà sắp xếp ta ở đâu?”

Giới tu hành chính là tàn khốc như vậy. Khi tu vi của Vinh Tuệ Khanh nông cạn thì bị người ta đuổi giết giống như chó nhà có tang, còn Ngụy Khanh Khanh này lại ở thần điện Quang Minh hưởng thụ sự đãi ngộ không thuộc về cô ta.

Đồ trộm về dùng quen tay rồi là biến thành của mình luôn hay sao?

Vinh Tuệ Khanh biết Ngụy Khanh Khanh không có kết cục tốt, nhưng cô cũng không dự định chiều lòng cô ta cho đến khắc cuối cùng mới để cô ta chịu phạt đúng tội. Vinh Tuệ Khanh dự định từ giờ trở đi sẽ từ từ khiến Ngụy Khanh Khanh phải trả cái giá xứng đáng.

Nếu không thể một đao giải quyết cô ta thì chỉ có thể khiến cô ta chịu khổ dần dần.

Ngụy Khanh Khanh hạ độc giết mẹ cô, thù giết mẹ không đội trời chung.

Vinh Tuệ Khanh không thẳng tay chém Ngụy Khanh Khanh thành muôn mảnh đã là nể mặt Thánh nữ Quản Khinh Sa lắm rồi.

Bởi vì Thánh nữ ám chỉ với cô, thần điện Quang Minh sẽ dùng Ngụy Khanh Khanh vào chỗ khác, cô không thể phá hỏng chuyện của thần điện Quang Minh.

Đương nhiên Ngụy Khanh Khanh không biết manh mối. Cô ta ở thần điện Quang Minh một vài năm như vậy, tuy tu vi tiến triển không nhanh, nhưng vì cô ta là đệ tử duy nhất được Thánh nữ trực tiếp truyền dạy, nên những người ở thần điện Quang Minh đều nể mặt cô ta vài phần, khiến cô ta có vẻ không biết trời cao đất dày.

Cho nên khi Vinh Tuệ Khanh nói ra mấy câu nói như vậy, Ngụy Khanh Khanh thật sự có chút choáng váng.

“Người... Người... Làm gì có cái lý ấy! Ta là đại đệ tử mà Thánh nữ trực tiếp dạy bảo, người là cái thá gì? Ngay cả thi nhập môn người còn chưa qua đã muốn trèo lên đầu ta?” Ngụy Khanh Khanh vừa nói vừa lật bàn tay một cái, một thanh Băng Nhận Phù Dao vòng qua phía sau Vinh Tuệ Khanh không chút động tĩnh gì, đâm xuống tim cô từ phía sau!

Vinh Tuệ Khanh đã là tu vi Kết Đan, hoàn toàn là một trời một vực với tu vi Trúc Cơ.

Ngụy Khanh Khanh xoay cổ tay một cái, Vinh Tuệ Khanh đã biết cô ta phóng Phù Dao.

Có điều cô không có ý định nhắc nhở cô ta, mãi đến khi Phù Dao sắp lao tới sau lưng Vinh Tuệ Khanh, thân hình Vinh Tuệ Khanh thoát một cái, đột nhiên biến mất trước mặt Ngụy Khanh Khanh.

Phù Dao mất đi màn chắn là thân hình của Vinh Tuệ Khanh, đâm về phía Ngụy Khanh Khanh ở đối diện nhanh như điện.

Ngụy Khanh Khanh kinh hãi, mở mắt trừng trừng nhìn thanh Băng Nhận Phù Dao này xé gió lao tới, cô ta chỉ kịp nhích sang bên cạnh một

bước, né được chỗ hiểm, nhưng vẫn bị thanh Băng Nhận Phù Dao này cắm trên cánh tay phải, đau đến mức toàn thân co quắp, ngã xuống mặt đất.

Thân hình của Vinh Tuệ Khanh hiện ra, đứng bên cạnh Ngụy Khanh Khanh, khinh thường nói: “Ta còn chưa ra tay mà người đã ra tay trước. Người ác độc như vậy, nếu ta không hành hạ người một cách tử tế thì thật khó mà tiêu tan nổi tức giận trong lòng.” Vinh Tuệ Khanh nói rồi thả thần thức ra, cầm thanh Băng Nhận Phù Dao này lên, đâm mạnh xuống xuyên qua cánh tay phải của Ngụy Khanh Khanh. Sau đó lại dùng lực ép Băng Nhận Phù Dao, đâm xuyên qua cánh tay trái, đao cuối cùng là đâm lên đùi cô ta.

“Ba đao sáu vết thương, xem như là dạy cho người một bài học, sau này đừng chọc vào người mình không chọc nổi.” Vinh Tuệ Khanh nói lạnh băng, không hề có ý ra tay cứu giúp.

Ngụy Khanh Khanh đau đến mức không ngừng quằn quại trên đất, thấy Vinh Tuệ Khanh khoanh tay đứng nhìn, Ngụy Khanh Khanh nghiêng răng một cái, run rẩy sờ tay vào ngực, bóp nát bùa đệ tử của thần điện Quang Minh, mời Thánh tử đến phán quyết rắc rối.

Vinh Tuệ Khanh vẫn chưa chính thức vào thần điện Quang Minh, đương nhiên không biết trên người mỗi đệ tử thần điện Quang Minh đều có bùa đệ tử. Chỉ cần trong phạm vi thần điện Quang Minh, bóp nát bùa đệ tử thì Thánh tử sẽ tới ngay lập tức.

Có điều hằng năm mỗi đệ tử chỉ có thể sử dụng một bùa đệ tử, nói cách khác, hằng năm mỗi đệ tử chỉ có thể mời Thánh tử đến một lần.

Nếu không phải vào khoảnh khắc sống còn, đệ tử của thần điện Quang Minh cũng sẽ không bóp nát bùa đệ tử.

Ngụy Khanh Khanh cũng là bất đắc dĩ bị ép buộc phải làm vậy.

Vốn dĩ Băng Nhận Phù Dao của Ngụy Khanh Khanh không phải là bùa chú đặc biệt cao thâm, bởi vì bản thân cô ta chỉ là tu vi Trúc Cơ, cô ta không thể điều khiển được bùa chú quá cao thâm. Chỉ là cô ta làm người quá mức thâm độc, tự cho mình thông minh, thêm một chút kịch độc lên thanh Băng Nhận Phù Dao này để khiến người ta đau đớn đến không muốn sống, kết quả lại bị gậy ông đập lưng ông.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Bóng dáng của Thánh tử đột nhiên xuất hiện trong động phủ của Ngụy Khanh Khanh.

Vinh Tuệ Khanh giật mình, không biết vì sao Thánh tử lại đột nhiên xuất hiện.

“... Thánh tử đại nhân, cô ta muốn giết ta...” Ngụy Khanh Khanh thấy Thánh tử xuất hiện, trong lòng thả lỏng, nói một câu ngắt quãng liền hôn mê bất tỉnh.

Vinh Tuệ Khanh ghen hòng nhìn trần trối.

Chuyện này, chuyện này... Có phải là dù cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan được hay không? Ở đây có sông Hoàng Hà không?

“Thánh tử đại nhân, cô ta không phải do ta giết!” Vinh Tuệ Khanh vô thức phản bác. Cô thật sự không giết cô ta. Băng Nhận Phù Dao là của Ngụy Khanh Khanh, chứ không phải là của cô. Tuy sau đó cô thuận tay đâm cô ta hai đao, thế nhưng đều đâm vào cánh tay và đùi, đối với nhân sĩ tu hành thì đó chỉ là nổi đau da thịt mà thôi, sao có thể dẫn tới mưu sát nghiêm trọng như vậy được?

Cô biết tầm quan trọng của Ngụy Khanh Khanh đối với thần điện Quang Minh, làm sao có thể để cô ta chết lúc này? Cô vẫn chưa hành hạ cô ta đủ mà...

Nhưng cô cũng không cách nào nói những lời này với Thánh tử, chỉ là nôn nóng đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt, chỉ thiếu điều xoay vòng vòng tại chỗ.

Thánh tử liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, nửa ngồi xổm xuống, dùng thần thức dò xét một chút vết thương trên người Ngụy Khanh Khanh.

“Là vết thương của Băng Nhận Phù Dao.” Thánh tử khẽ vẫy tay, Băng Nhận Phù Dao đã bị rút ra khỏi bắp đùi của Ngụy Khanh Khanh.

Bàn tay Thánh tử nhẹ nhàng lướt qua Băng Nhận Phù Dao, đột nhiên kinh ngạc. Dấu vết thần thức trên Băng Nhận Phù Dao lại là bản thân Ngụy Khanh Khanh!

Đây rõ ràng là Băng Nhận Phù Dao của Ngụy Khanh Khanh, còn cả kịch độc trên đao nữa, là cây có mủ, loài thực vật đặc thù trên núi xung quanh thần điện Quang Minh tạo thành, bên ngoài thần điện Quang Minh căn bản không có thứ này.

Cho dù Băng Nhận Phù Dao này là của Vinh Tuệ Khanh nhưng còn kịch độc kia thì giải thích thế nào? Cô mới tới thần điện Quang Minh chưa đến một canh giờ, sao có thể có thời gian lên núi hái thảo dược?

Thánh tử nhíu mày lại, trên tay lại nhả ra, bắn một viên thuốc vào miệng Ngụy Khanh Khanh.

Đây là một viên đan giải độc, đương nhiên là không thể giải được kịch độc quá lợi hại, có điều vẫn thừa sức để đối phó với loại độc được điều chế từ phương pháp dễ hiểu của Ngụy Khanh Khanh trên thanh Băng Nhận Phù Dao này.

Viên đan giải độc vừa xuống bụng Ngụy Khanh Khanh, khí sắc cô ta lập tức trở nên tốt hơn, không bao lâu cô ta đã từ dưới đất ngồi dậy, ôm cổ

ho khan vài tiếng, rồi chỉ vào ba vết đâm trên cánh tay và đùi mình, nói với Thánh tử: “Xin Thánh tử đại nhân làm chủ cho ta!”

Cơn giận Vinh Tuệ Khanh không có chỗ phát tiết, cười lạnh nói: “Thật nực cười, Phù Dao của chính người làm người bị thương mà lại nói ta đã thương người. Nếu ta đã thương người còn cần dùng món đồ chơi dở hơi như Phù Dao này sao?”

Uy lực của tu sĩ Kết Đan phóng ra ngoài, sức ép có thể đè chết cô ta.

Ngụy Khanh Khanh co rúm người lui sang bên cạnh, lộ ra bộ dạng sợ hãi.

Thánh tử lại không hề đổi sắc mặt, gật đầu nói: “Ngụy Khanh Khanh, đây là Phù Dao của người, độc trên đó là do người tự chế, vì sao người phải nói là Vinh tu sĩ muốn giết người?”

Ngụy Khanh Khanh lập tức ngây ra, cô ta không ngờ rằng Thánh tử lại có thể nhìn ra dấu vết trên Phù Dao chỉ bằng một ánh nhìn.

“Đừng có ý đồ nói dối trước mặt ta. Không ai có thể qua mắt thần Quang Minh được.” Nhìn bóng lưng Thánh tử đứng trong động phủ, biểu cảm trên mặt đã thay đổi.

Ngụy Khanh Khanh òa khóc: “Quả thật là cô ta thao túng Phù Dao của ta, đâm ba vết thương trên người ta. Nếu ta gạt người, thiên lôi sẽ giáng xuống chết không yên thân!”

Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi, Thánh tử này thật đúng là danh bất hư truyền, vậy mà lại có thể nhìn thấu được vấn đề trong đó ngay lập tức. Cô không cần lo lắng vừa mới vào thần điện đã bị người ta cho đổ vở.

Nào ngờ Thánh tử lại liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, hỏi: “Vì sao người phải đâm nàng ta hai đao?”

Vinh Tuệ Khanh quỳnh lên. Làm sao Thánh tử biết đao đầu tiên là Ngụy Khanh Khanh tự chuốc lấy? Cho nên không nói là ba đao mà lại nói cô đâm hai đao...

“... Cô ta muốn giết ta, ta là tự bảo vệ mình mà thôi.” Vinh Tuệ Khanh nói mặt không đổi sắc: “Lúc đó ta vẫn chưa biết Phù Dao của cô ta có độc. Ta chỉ là lo đao đầu tiên không tạo thành tổn thương nhất định đối với cô ta, cô ta vẫn có thể sẽ giết ta. Người biết đấy, ta vừa tới thần điện Quang Minh, chưa biết gì cả, không muốn chôn thân ở đây một cách không rõ ràng.”

Thánh tử nhìn cô chăm chú rồi đưa ra phán quyết: “Ngụy Khanh Khanh ý đồ giết hại người vô tội, cấm túc nửa năm. Vinh Tuệ Khanh, người đi theo ta, ta có việc muốn hỏi người.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 350: Số Phận Càng Thêm Huyền Ảo

 Vết thương trên người Ngụy Khanh Khanh vẫn phải băng bó, cô ta đã được hai người hầu của thần điện Quang Minh đỡ dậy từ nãy và đưa vào phòng.

“Nàng ta sẽ bị cấm túc nửa năm, thời gian nửa năm này nàng ta không thể rời khỏi động phủ này, thế cũng đủ rồi. Hơn nữa ngươi là tu sĩ Kết Đan, nàng ta chỉ là Trúc Cơ, nói nàng ta có thể hại người không phải là khiến người ta chê cười người sao?” Thánh tử lại trêu chọc.

Nhất thời Vinh Tuệ Khanh cũng quên tức giận, tò mò đi theo sau Thánh tử, ra khỏi động phủ của Ngụy Khanh Khanh.

“Đi theo ta.” Thánh tử nhắc lấy cánh tay của Vinh Tuệ Khanh.

Gần như trong chớp mắt, Vinh Tuệ Khanh lại phát hiện mình đã đi tới một ngọn núi khác.

Ngọn núi của Thánh tử cũng có nhiều mái đình cong cong giống như ngọn núi mà Thánh nữ đang ở, có điều là nhiều hơn một thứ, đó chính là hạc tiên bay lượn vô lo vô nghĩ ở chân trời.

Xưa nay Vinh Tuệ Khanh chưa từng thấy nhiều hạc tiên ở cùng một chỗ như vậy.

Tuy trong giới tu hành hạc tiên vẫn luôn là vật di chuyển tiêu chuẩn của tu sĩ cấp cao, nhưng đối với một tu sĩ vẫn chỉ đứng ở hàng tu hành cấp thấp như Vinh Tuệ Khanh thì vẫn rất ít khi thấy hạc tiên.

Thánh tử gọi một tiếng, hai con hạc tiên từ trên trời bay xuống dưới, đáp xuống đất rồi biến thành hai cậu bé cao khoảng ba tấc, tao nhã lễ độ, cười hi ha chạy tới, hành lễ hỏi: “Đại nhân đã về rồi, vị cô nương xinh đẹp này từ đâu tới đây?”

Vinh Tuệ Khanh tò mò quan sát hai đứa trẻ hạc tiên, thậm chí không nhìn được mà sờ vào hai búi tóc tròn xoe trên đầu một đứa trong đó.

Đứa bé hạc tiên nhú mày, đang định nổi giận.

Nhưng Thánh tử chấp tay sau lưng liếc nhìn nó, nó không thể làm gì khác hơn là ầm ỨC cúi đầu, không dám phản kháng “móng vuốt” của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nhận thấy đứa bé hạc tiên kia không vui, vội vàng rút tay về, ngại ngùng nói: “Xin lỗi nhé, ta thấy người đáng yêu quá...”

Đứa bé hạc tiên không nói nên lời, lặng lẽ dịch sang bên cạnh một bước, tránh xa Vinh Tuệ Khanh một chút.

Thánh tử cười khẽ, dẫn Vinh Tuệ Khanh vào động phủ của mình.

Sau khi đi vào Vinh Tuệ Khanh phát hiện động phủ này giống như một hang tuyết, chẳng có đồ đạc gì, mộc mạc đến lạ thường. Trong căn phòng thật to chỉ bày hai cái nệm ngồi không hơn không kém. Nhưng cho dù trông trải như vậy, Vinh Tuệ Khanh cũng nhận ra ngay được bên trong này có sắp đặt trận pháp vô cùng cao minh, cô nhất thời ngửa ngáy trong lòng, hận không thể đích thân trải nghiệm chỗ cao minh của trận pháp này một chút.

Thánh tử lại chỉ thản nhiên chỉ vào một chiếc nệm ngồi đối diện mình: “Ngồi đi, ta có chút chuyện muốn hỏi người.”

Vinh Tuệ Khanh không thể làm gì khác hơn là thu tầm mắt lại, khoan chân ngồi trên nệm trước mặt Thánh tử.

“Cha người họ Vinh?” Thánh tử nhìn chăm chăm vào mắt Vinh Tuệ Khanh, nhẹ giọng hỏi.

Vinh Tuệ Khanh căng thẳng trong lòng, nhớ tới lời của Thánh nữ Quản Khinh4Sa và mẹ đã từng dặn dò mình, bảo mình đừng mang chuyện trong nhà ra nói với người của thần điện Quang Minh. Nhưng câu hỏi này của Thánh tử lại khiến cô không biết đáp lại thế nào.

“Người không cần sợ, nói chuyện ở chỗ ta bên ngoài không ai có thể nghe thấy.” Thánh tử cho rằng Vinh Tuệ Khanh lo lắng bị người khác nghe thấy, cho nên im lặng không nói.

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một chút, truyền âm nói với Thánh tử: “Ta họ Vinh, cha ta đương nhiên cũng họ Vinh, chuyện này có gì là lạ?”

Thánh tử cười khẽ, phóng ra một luồng thần thức, dò xét một lượt trên người Vinh Tuệ Khanh, một lúc lâu mới thở dài một hơi, nói: “Cha người và mẹ người đều từng dặn dò người phải tránh xa thần điện Quang Minh đúng không?”

Vinh9Tuệ Khanh sửng sốt. Lẽ nào Thánh tử cũng là người biết rõ tình hình?

Trời ạ, thần điện Quang Minh còn có bao nhiêu người biết chuyện nhà cô?

Bí mật mà người người đều biết vẫn được tính là bí mật sao?

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên cảm thấy ngu ngốc. Mình vẫn đang che che giấu giấu, rất sợ người khác biết được lai lịch của mình, thật ra ai cũng biết rõ lai lịch của cô rồi, vậy cô còn che giấu cái quái gì đây?

Có lẽ nói “ai cũng biết” thì hơi quá, trước mắt xem ra chỉ có Thánh tử và Thánh nữ.

Thế nhưng hai người lợi hại nhất trong thần điện Quang Minh bây giờ chính là Thánh tử và Thánh nữ...

Vinh Tuệ Khanh vừa cảm thán rồi cuộc mình có vận may gì, vừa cấp tốc suy nghĩ xem nên trả lời câu hỏi của Thánh tử như thế nào.

“... Ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn biết đã nhiều năm như vậy, Vinh huynh có sống tốt hay không. Người không cần sợ, ta dùng tâm ma xin thề sẽ không hại bọn họ.” Thánh tử nói vô cùng thành khẩn, hắc vốn giống như ánh mặt trời, cho người ta cảm giác bình yên và ấm áp, bao la và mê mông như biển cả, hơn nữa Vinh Tuệ Khanh luôn cảm thấy hắc mang đến cho cô cảm giác rất quen thuộc.

“Năm đó bọn họ có thể thoát khỏi sự quản chế của thần điện đều là một tay ta giúp đỡ.” Thánh tử thấy Vinh Tuệ Khanh vẫn không yên tâm, không nhìn được mà truyền âm nói với cô.

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh vang lên những lời này của Thánh tử, tâm trạng bình tĩnh. Không phải cô có thể hỏi Thánh tử toàn bộ chuyện năm đó sao?

“Lời Thánh tử nói, hình như ta không nghe rõ...” Vinh Tuệ Khanh kiên trì phản bác, ánh mắt lại không ngừng sáng lên.

Thánh tử mỉm cười: “Người căng thẳng như vậy làm gì? Người phải biết, trên đại điển thu nhận đệ tử của thần điện Quang Minh sẽ có nghi thức kiểm tra dòng máu của người. Nếu không có sự trợ giúp của ta, thân phận của người sẽ không giấu được bao lâu.”

Vinh Tuệ Khanh kinh hãi: “Còn phải kiểm tra dòng máu? Tại sao?”

Vừa nghĩ tới đại điển nhận đệ tử còn phải kiểm tra dòng máu, Vinh Tuệ Khanh sửng sốt một lúc, lại nghĩ chắc hẳn Thánh nữ Quân Kinh Sa biết có chuyện này nhưng trước nay người chưa từng nhắc với cô, như vậy

có nghĩa là chắc chắn người đã có cách đối phó rồi, Vinh Tuệ Khanh lại to gan hơn, cười nói: “Ta không có gì phải giấu người khác.”

Thánh tử đột nhiên ra tay nhanh như chớp, một tia sáng hiện lên trong tay, trên tay Vinh Tuệ Khanh bỗng nhiên xuất hiện một vết châm kim nhỏ nhỏ, mà trên tay Thánh tử lại có thêm một giọt máu nhỏ.

Nâng giọt máu kia lên, Thánh tử cười nói: “Nếu người không phải là con gái của Vinh huynh, đương nhiên không cần lo lắng.”

Vinh Tuệ Khanh lập tức bị đánh bại, cô cúi đầu ủ rũ nói: “Được rồi, đừng dụ ta nói nữa. Cha ta là Vinh Hòa Phi, mẹ ta là Quản Phượng Nữ...”

“Người thật sự là con gái của bọn họ?” Giọng nói của Thánh tử vẫn luôn bình thản mà giờ nghe ra lại có chút vừa mừng vừa sợ.

Vinh Tuệ Khanh quan sát cẩn thận vẻ mặt vui mừng của Thánh tử.

Là sự vui sướng phát ra từ đáy lòng, chắc hẳn không phải là kẻ địch đâu nhỉ? Vinh Tuệ Khanh trầm ngâm suy nghĩ rồi chậm rãi gật đầu: “Có điều cha mẹ đã không còn trên cõi đời này nữa.”

Niềm vui trên khuôn mặt Thánh tử nhạt dần.

Hoàng hôn vây quanh bốn phía, trong động phủ rộng rãi này cũng dần dần tối đi.

Vẻ mặt của Thánh tử cũng từ từ ẩn vào bóng tối, không còn nhìn rõ nữa.

Vinh Tuệ Khanh mở to hai mắt hỏi: “Ngài không muốn biết bọn họ thế nào sao?”

Thánh tử thở dài một hơi thật sâu: “Không cần. Bọn họ đã mất tu vi, bươn chải trong thế tục đương nhiên sẽ phải đối mặt với mọi loại khả năng.

Năm đó ta đã nói với Vinh huynh, làm người phàm không dễ dàng nhưng vì người, bọn họ tình nguyện trở thành người phàm.”

Lại là vì mình.

Sự nghi ngờ trong lòng Vinh Tuệ Khanh càng tăng lên.

“Vì ta? Khi đó ta chỉ là một đứa trẻ mới chào đời mà? Liên quan gì tới ta?” Vinh Tuệ Khanh đã nghĩ về chuyện này rất nhiều lần, cô từ lâu cũng đã nghĩ tới việc người trong thần điện Quang Minh vì tranh giành các loại tài nguyên và quyền lợi mà chắc chắn đấu đá nhau rất lợi hại. Có lẽ là người nhà mình đã thất bại trong cuộc chiến tranh giành quyền lực cho nên mới rời khỏi thần điện Quang Minh, ở ẩn tại Dốc Lạc Thần.

Nhưng nghe giọng điệu của Thánh tử, có vẻ như người nhà cô hoàn toàn là vì cô.

Một đứa bé như cô có thể làm được gì?

Đúng rồi, chẳng lẽ mình chào đời ở thần điện Quang Minh?

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc hỏi.

Thánh tử gật đầu, nhìn Vinh Tuệ Khanh đau lòng nói: “Đương nhiên là người chào đời ở thần điện Quang Minh. Người chính là đứa trẻ đầu tiên sinh ra bởi sự kết hợp giữa Thánh tử và Thánh nữ.”

Cái gì?

Vinh Tuệ Khanh quả thực sợ ngây người, thốt ra miệng: “Cái gì? Lẽ nào người là cha ta?”

Cô biết mẹ mình đã từng là Thánh nữ, điều này vốn đã khiến cô cảm thấy sợi dây số phận của mình vô cùng huyền ảo. Nhưng hôm nay cô lại

nghe thấy chuyện còn huyền ảo hơn, vị Thánh tử trước mặt lại là cha của mình...

Chẳng trách mình vừa nhìn thấy hăn đã có một cảm giác tôn kính.

Nhưng Thánh tử nghe xong, khuôn mặt lại nổi lên sắc đỏ hiem thấy, một lát mới nói: “Người đúng là biết tưởng tượng. Ta không phải cha người, Thánh tử mà ta nói là cha người, Vinh Hòa Phi.”

Vinh Tuệ Khanh hoàn toàn kinh động đến nói không ra lời.

Cô không nghe nhầm đấy chứ?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Nghe nói mẹ mình là Thánh nữ, cô đã cảm thấy sợi dây số phận thực huyền ảo một lần rồi, mà giờ lại có chuyện còn huyền ảo hơn cả số phận huyền ảo, đó là cha mình, người đàn ông thật thà chất phác trên Dốc Lạc Thần kia lại đã từng là Thánh tử...

Tuy vừa rồi cô nhận vợ, cho rằng Thánh tử trước mặt mình mới là cha ruột của cô, nhưng lời giải thích của Thánh tử lại khiến cô càng khó chấp nhận.

Vinh Tuệ Khanh quả thực muốn khóc.

Người đàn ông quá mức giản dị ở trên núi có điểm gì giống với Thánh tử trước mặt này chứ? Sao có thể cũng là Thánh tử được?

Có điều Vinh Tuệ Khanh mơ hồ hiểu ra, mình có một cảm giác tôn kính với Thánh tử này là bởi vì hăn có một cảm giác ấm áp, cảm giác này quen thuộc như vậy, lúc này Vinh Tuệ Khanh mới nhớ tới đây chính là cảm giác mà năm đó cô cảm nhận được từ cha cô.

Một cảm giác ấm áp và dịu dàng như mặt trời.

“Người nhìn ta xem, có vẻ rất quen thuộc đúng không?” Thánh tử ôn hòa nói, trong mắt có vẻ đồng cảm.

Vinh Tuệ Khanh gật đầu không nói gì.

“Đó là bởi vì Thánh tử đánh giá công bằng, mỗi ngày đều phải trao đổi với thần Quang Minh, trên người đương nhiên sẽ có nét của thần Quang Minh.” Thánh tử giải thích cặn kẽ với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh im lặng một hồi lâu, hỏi: “Thần Quang Minh ở đâu?”

“Thần Quang Minh có mặt ở khắp nơi, người không cần tìm, ngài sẽ tới bên cạnh người một cách tự nhiên vào thời điểm người cần.” Thánh tử nói với vẻ sâu xa.

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi. Lời giải thích này thật là giống với mấy lời giả thần giả thánh của mấy ông thầy bói, cô còn lâu mới tin. “Ngài có cách gì để ta vượt qua được trình tự thử máu trong đại điển thu nhận đồ đệ của thần điện Quang Minh?” Vinh Tuệ Khanh bình tĩnh hỏi.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 351: Nghi Ngờ Trùng Điệp

 Sau đó đám sương màu máu liền như bị hút hết về phía Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh tối sầm mắt lại, nhất thời mềm nhũn mà ngã xuống đất.

Lúc cô tỉnh lại đã là đêm khuya.

Thánh tử nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi đối diện nệm ngồi của cô.

Đá xanh dưới chân vừa cứng lại vừa lạnh, Vinh Tuệ Khanh cảm thấy các khớp xương đều đau nhức.

“Tỉnh rồi?” Thánh tử mở mắt, tỉ mỉ quan sát cô.

Vinh Tuệ Khanh ngồi dậy, chớp chớp hai mắt, nhớ tới màu máu đầy trời trước khi ngất xỉu, cô chau mày nói: “Vừa rồi người đã làm gì ta?”

Thánh tử mỉm cười: “Một phép thuật nho nhỏ, nguy trang cho dòng máu của người mà thôi.”

Vinh Tuệ Khanh hiểu ra. Chuyện này là để chuẩn bị cho đại điển thu nhận đệ tử của thần điện Quang Minh.

Có điều cô vẫn có chút không yên tâm: “Như vậy là được rồi sao?”

“Người có thể nhìn thấu phép thuật nhỏ này của ta chỉ có Thánh nữ và chương giáo. Đương nhiên Thánh nữ sẽ không nói, còn chương giáo... Ha

ha, hẳn ta không vào được nơi đại diện thu nhận đệ tử. Cho nên người có thể yên tâm, cửa này nhất định có thể qua.” Thánh tử nói như đã định liệu từ trước.

Vinh Tuệ Khanh lại nghi ngờ, tròn mắt đảo một vòng: “Vì sao người và Thánh nữ nhất quyết để ta vào thần điện Quang Minh?” 0Tốn nhiều tâm tư như vậy, hao nhiều sức lực như thế, hơn nữa còn hiềm nghi phản bội lại thần điện Quang Minh.

Bọn họ đầu tư vào cô nhiều như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Nếu như ở tông môn khác, Vinh Tuệ Khanh còn yên tâm một chút. Bởi vì cô biết với hai tài năng là trận pháp và luyện đan của mình đương nhiên có thể bảo đảm cô được ăn ngon uống say ở tông môn bên ngoài.

Nhưng ở thần điện Quang Minh, Vinh Tuệ Khanh không cảm thấy mình có bất kỳ ưu thế nào.

Bản lĩnh của quan luyện đan không hề thua cô.

Vị trí quan trận pháp tạm thời để trống, có điều Thánh tử này nhìn5qua cũng là cao thủ trận pháp, không kém trình độ của Vinh Tuệ Khanh.

Còn về tu vi, một tu sĩ Kết Đan như cô ở thần điện Quang Minh cũng chỉ có thể bắt nạt được mỗi Ngụy Khanh Khanh mạo danh kia, những người khác thì tùy tiện kéo một đệ tử tới ít nhất cũng có tu vi Nguyên Anh.

Trong những tông môn khác, người có thể đảm nhận chức đại trưởng lão một phái thì vào trong thần điện Quang Minh có lẽ chỉ là một tên tạp dịch nho nhỏ.

Thánh nữ bỏ công vì Vinh Tuệ Khanh thì vẫn còn hiểu được, dù sao nàng cũng là dì của Vinh Tuệ Khanh.

Nhưng Thánh tử cũng bỏ sức ra giúp cô thì Vinh Tuệ Khanh lại có chút khó hiểu.

Cô không giỏi che đậy suy nghĩ trong lòng, sự nghi hoặc của cô hiện rõ trên mặt.

Thánh tử hiểu nỗi nghi ngờ của cô, nhưng lại không biết bên phía Thánh nữ tính toán thế nào, không muốn mình lăm miệng lại phá hủy kế hoạch của Thánh nữ, hẳn suy nghĩ rất lâu mới nói: “Nếu người tin Thánh nữ thì cũng có thể tin ta.”

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ một chút, nói thẳng: “Tu vi của ta thấp kém, tuy biết luyện đan nhưng không thể bằng quan luyện đan được. Biết trận pháp nhưng cũng không cao minh bằng Thánh tử người. Ta không hiểu tại sao người phải liệu mình giúp đỡ trẻ mồ côi như ta.”

Thánh tử cười khở: “Vinh huynh luôn chính trực, cứu người trong nguy nan, trận đại hồng thủy trước đây là một mình huynh ấy bỏ sức chống lại nước lũ, cứu sống vô số người, công đức kinh động trời đất, sao lại sinh ra đứa con gái như người? Chẳng giống tính cách huynh ấy. Người đấy, đa nghi quá sẽ giảm phúc giảm thọ.”

Vinh Tuệ Khanh có chút chột dạ, ngượng ngùng nói: “Ta ở bên ngoài bị người ta lừa gạt nhiều rồi, đương nhiên sẽ đa nghi hơn một chút.”

Thánh tử sừng sốt, nghiêm mặt nói: “Có người lừa người? Nói cho ta biết là ai bắt nạt người? Ta giúp người đòi lại công bằng.”

Thánh tử đại diện cho thần Quang Minh, đương nhiên là tượng trưng cho chính nghĩa và công bằng.

Vinh Tuệ Khanh tỏ vẻ phức tạp nhìn hẳn một cái, thản nhiên nói: “Tông môn đỉnh cấp, tông môn đỉnh cấp của Ngũ Châu Đại Lục, Thánh tử đại nhân có thể làm chủ cho ta không?”

Vẻ mặt của Thánh tử giãn ra, cười nói: “Nếu là người phạm bắt nạt người, ta thật sự không chắc có thể giúp người chủ trì công bằng. Nhưng tu sĩ thì dễ xử lý hơn nhiều.”

Chịu sự hạn chế của thiên đạo pháp tắc, người tu hành không thể giết người phạm. Để tránh vô ý sát thương, người tu hành bình thường đều không qua lại với người phạm.

Vinh Tuệ Khanh nghĩ đến thực ra đại tu sĩ của tông môn đỉnh cấp đã bị La Thần và Long Thần dọn dẹp sạch sẽ, vội cười nói: “Ta đùa đấy. Thực ra người của tông môn đỉnh cấp không liên quan gì đến ta, người bắt nạt ta, ta đã tự mình báo thù rồi, không phiền Thánh tử bận tâm.”

Thánh tử cười nhưng không nói gì, nhìn khiến Vinh Tuệ Khanh nổi cả da gà.

Vinh Tuệ Khanh bần thần từ dưới đất đứng dậy, hỏi: “Ta có thể về rồi chứ?”

Thánh tử gật đầu, cũng đứng dậy theo: “Ta đưa người ra ngoài.”

Vinh Tuệ Khanh biết trận pháp nơi này vô cùng huyền diệu, nhất thời không nhìn được mà hỏi: “Thánh tử đại nhân, trận pháp chỗ người là tự người bố trí sao?”

Thánh tử chấp tay sau lưng, lắc đầu nói: “Không phải. Trận pháp ở đây là năm đó cha người bố trí.”

Mặt Vinh Tuệ Khanh xịu xuống. Cha ơi cha, người thật sự là giấu tài tốt quá. Uống công năm đó con còn muốn dạy người trò gà thỏ chung lòng, nhất định là người đã thâm chê cười con...

Thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Vinh Tuệ Khanh, Thánh tử biết chắc là Vinh Tuệ Khanh thật sự không biết gì về thân phận của cha mẹ mình.

“Người đừng kinh ngạc như vậy chứ, dù sao thân phận bây giờ của người chỉ là Luyện Đan Sư thất phẩm từ tông môn bên dưới tới, không ai nghi ngờ người là con cháu của Thánh tử và Thánh nữ đời trước.” Thánh tử nhẹ giọng căn dặn cô.

Vinh Tuệ Khanh lắc lắc đầu, không muốn phân tán vì chuyện này, ỉu xìu nói: “Vậy vì sao ai cũng biết thân phận của Ngụy Khanh Khanh?”

Người của thần điện Quang Minh đều biết cô ta là con gái của Quản Phụng Nữ, cũng chính là con gái của Thánh nữ đời trước, hơn nữa cũng đều biết cha cô ta là Nhất Tự Tịnh Kiên Vương Ngụy Nam Tâm của nước Đại Sở ở Đông Đại Lục.

Vậy thì sẽ ra vấn đề thôi.

Rõ ràng mọi người đều biết Thánh nữ gả cho Thánh tử đời trước, còn sinh con, vì sao không ai cho rằng Ngụy Khanh Khanh chính là đứa trẻ đó? Lễ nào bọn họ đều cho rằng Thánh nữ đời trước đã tái hôn rồi?

Cho dù Thánh nữ đời trước đã tái hôn, vậy thì đứa bé do người và Thánh tử đời trước sinh đã đi đâu rồi?

Vì sao Vinh Tuệ Khanh đến thần điện Quang Minh, ngoài hai người biết chuyện năm đó là Thánh nữ và Thánh tử ra, không ai nghi ngờ về thân phận của Vinh Tuệ Khanh. Cho dù cô họ Vinh thì cũng không có ai liên hệ cô với Thánh tử đời trước và vị quan luyện khí đã rời khỏi thần điện Quang Minh lúc trước.

Vinh Tuệ Khanh chỉ cảm thấy càng lúc càng bồn chồn.

Đi trên con đường nhỏ bên ngoài động phủ của Thánh tử, Vinh Tuệ Khanh lại có chút thần hồn nát thần tính, luôn cảm thấy có vô số ánh mắt sau lưng đang nhìn chăm chăm cô, khiến cô có cảm giác không rét mà run.

Thánh tử thở dài một tiếng, bắt lấy cánh tay Vinh Tuệ Khanh: “Nhắm mắt.”

Vinh Tuệ Khanh vừa mới nhắm mắt liền bay lên trời, cảm thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai.

Khi hai chân cô đáp đất, cô đã về tới ngọn núi mà Thánh nữ ở.

“Người về đi. Mai là đại diện thu nhận đồ đệ, Thánh nữ ắt sẽ có lời muốn nói với người.” Thánh tử nói ngắn gọn, có vẻ như còn nháy mắt với Vinh Tuệ Khanh.

Cho tới bây giờ Vinh Tuệ Khanh vẫn chưa từng thấy Thánh tử như vậy, cũng không nhìn được mà cười theo.

Một con hạc tiên đột nhiên kêu to rồi xuất hiện trong đám mây, đáp xuống trước mặt Thánh tử, hóa thành một đứa bé, vội vã nói với Thánh tử: “Đại nhân, chưởng giáo truyền thư cho đại nhân, nói đã tìm được người thích hợp cho vị trí quan luyện khí, bảo Thánh tử đại nhân đến nghiệm chứng thân phận của hân, để tiện cho việc thu nhận vào thần điện Quang Minh.”

Vinh Tuệ Khanh lập tức dựng lỗ tai lên, không hề che giấu hành vi nghe lén của mình.

Quan luyện khí của thần điện Quang Minh bị Thánh nữ đột nhiên phế bỏ ngay trong cuộc thi luyện đan, thần điện Quang Minh một lần nữa mở cửa tuyển quan luyện khí mới.

Những việc này Vinh Tuệ Khanh đều biết.

Hơn nữa La Thần cũng đã đi ghi danh, y muốn làm quan luyện khí của thần điện Quang Minh.

Mặc dù Vinh Tuệ Khanh rất tin tưởng vào năng lực của La Thần, nhưng từ hôm Thánh nữ nói “thà thiếu chứ không chọn bừa” xong, Vinh Tuệ Khanh cho rằng La Thần không có cơ hội nữa.

Kết quả bây giờ đứa trẻ kia nói đã tuyển được quan luyện khí.

“Người đó tên là gì, người biết không?” Vinh Tuệ Khanh bất chấp vẻ mặt ghét bỏ của đứa trẻ, vội hỏi.

Đứa trẻ lén liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, sau đó lắc cái cổ, không nói lời nào.

Thánh tử thấy Vinh Tuệ Khanh muốn biết tên của quan luyện khí mới, cười rồi cũng hỏi một câu: “Tên là gì, người biết không?”

Đứa trẻ giờ mới cúi đầu nói: “... La Thần, ta nghe người đưa tin nói, tên là La Thần. Nghe nói có chút kỳ quái, chương giáo muốn để Thánh tử đích thân quyết định.”

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh nghiêm lại. Lẽ nào thân phận của La Thần bị phát hiện rồi ư? Vậy mình có cần bại lộ quan hệ với La Thần không?

Thánh tử như có điều suy nghĩ liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, hỏi: “Người có quen La Thần không?”

Danh tiếng tu hành của Vinh Tuệ Khanh ở Ngũ Châu Đại Lục rất nổi, thế nhưng người biết quan hệ giữa cô và La Thần lại chỉ có vài người.

Có điều trong những người này, Vinh Tuệ Khanh không chắc có bao gồm Thánh tử hay không.

Thánh nữ thì chắc chắn là biết rồi.

Do dự một lát, Vinh Tuệ Khanh truyền âm nói với Thánh tử: “... La Thần là đạo lữ song tu của ta.”

Thánh tử vừa nghe liền ho mạnh vài tiếng rồi mới truyền âm trả lời: “... Những lời này sau này đừng nói với bất cứ ai. Ta sẽ nhắc nhở La Thần, đừng bại lộ quan hệ với người.”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc: “Vì sao? Lễ nào thần điện Quang Minh không cho phép có đạo lữ song tu?”

Thánh tử lắc đầu, lại gật đầu, sau đó lại lắc đầu, khó xử một lúc lâu mới truyền âm dặn dò cô: “Tình huống của người tương đối đặc biệt, tạm thời đừng để người khác biết chuyện này, nhớ chưa?”

Vinh Tuệ Khanh bĩu môi: “Thánh nữ biết từ lâu rồi.”

Thánh tử cười nói: “Người đi hỏi thử Thánh nữ, xem nàng ấy có đồng ý cho người công khai chuyện này hay không.” Nói rồi đưa trẻ kia lại hóa thành hạc tiên, Thánh tử bật người lên cười trên lưng hạc tiên, biến mất ở chân trời phía xa.

Vinh Tuệ Khanh xoay người chạy về phía động phủ của Thánh nữ.

Đi tới cửa, nữ tu giữ cửa thấy là Vinh Tuệ Khanh thì cười híp mắt đón cô vào.

Thánh nữ cũng vừa nhận được tin chương giáo đưa tới, muốn cùng đi nghiệm chứng quan luyện khí mới thu nhận, thấy Vinh Tuệ Khanh tiến đến, vội vàng nói: “Con đợi trước đã, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Vinh Tuệ Khanh gọi nàng lại, thấp giọng nói: “Nghe nói quan luyện khí mới thu nhận là La Thần, Thần thúc của con.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 352: Khó Phân Bạn, Thù

 Vinh Tuệ Khanh lập tức chạnh lòng. Quả nhiên như lời Thánh tử, Thánh nữ cũng không muốn để người khác biết La Thần là đạo lữ song tu của cô.

“... Tông chủ mới nhận chức của Thanh Vân Tông biết.” Vinh Tuệ Khanh thấp giọng nói: “Còn cả đại đan sư Kế Đô của Thành Nguyên Đan Lô cũng biết.” Không chỉ biết mà còn là tình địch của Vinh Tuệ Khanh.

Thánh nữ cẩn thận suy nghĩ một chút, sắc mặt hòa hoãn lại: “Vẫn ổn, những người này không liên quan gì đến thần điện Quang Minh.” Sau đó nàng nhìn chằm chằm vào Vinh Tuệ Khanh, trịnh trọng dặn cô: “Nếu La Thần có thể vào làm quan luyện khí của thần điện Quang Minh, con không thể công khai quan hệ của hai người.” Nói như vậy nghĩa là âm thầm qua lại vẫn có thể...

Vinh Tuệ Khanh trong lòng lâng lâng, nét cười đầy mặt, gật đầu lia lịa.

Thánh nữ vừa tức giận lại vừa buồn cười: “Xem ý đồ của con kìa! Ở đây đợi ta, ta đi xem rốt cuộc là có chuyện gì.” Nói xong nàng lại thêm một câu: “Con cũng biết các chức vụ trong thần điện Quang Minh thà thiếu người chứ không chọn bừa bãi. Thần thức của con có thể vào hay không còn phải xem bản lĩnh của y, nếu hơi kém một chút cũng sẽ không được chọn.”

Vinh Tuệ Khanh rất có lòng tin vào bản lĩnh của La Thần, cô vâng vâng dạ dạ tiễn Thánh nữ ra ngoài rồi khoanh chân ngồi xuống một góc

trong động phủ của Thánh nữ, yên tĩnh tu luyện Húc Nhật Quyết.

Nhắc tới cũng lạ, hơi thở ở thần điện Quang Minh có vẻ như vô cùng thích hợp cho Vinh Tuệ Khanh tu luyện. Cô mới ngồi chưa đầy một canh giờ đã cảm thấy hơi thở dần dần khẽ động, đã sắp đột phá Kết Đan trung kỳ, tiến vào Kết Đan hậu kỳ!

Vinh Tuệ Khanh hít sâu một hơi, thu công pháp lại, ngồi ngay ngắn trên nệm trầm ngâm.

Trước mắt xem ra, quả thực thần điện Quang Minh rất vượng cô. Duy chỉ có Ngụy Khanh Khanh là có ý đối đầu với cô một cách rõ ràng nhưng bây giờ đã hoàn toàn bị cô nắm trong tay, muốn nhào muốn nặn thế nào cũng được. Mà lúc này cô thử tu luyện ở chỗ này, lập tức cảm nhận được chỗ hoàn toàn khác biệt so với thế giới bên ngoài.

Không biết là linh khí ở đây quá mức nồng đậm hay là bầu không khí ở đây đặc biệt thích hợp với tư chất của cô, lúc tu luyện Vinh Tuệ Khanh rõ ràng cảm nhận được một điểm vô cùng khác, chính là cô gần như không cảm nhận được bất cứ cản trở nào.

Cô đã tu luyện Húc Nhật Quyết nhiều năm, biết rõ muốn tiến thêm một bước là gian nan nhường nào. Yêu tu Mảo Quang tốn gần một ngàn năm mới đột phá được tầng thứ năm, tiến vào tầng thứ sáu, đồng thời tiến vào trạng thái từ Kết Đan tới Nguyên Anh. Đối với yêu tu là vô cùng khó.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh vừa mới tu luyện hai canh giờ lại phát hiện mình đã đột phá tầng thứ năm tiến vào tầng thứ sáu của Húc Nhật Quyết. Đã cao hơn hai tầng so với tu vi Kết Đan trung kỳ của cô. Chẳng trách tu vi của cô cũng đang tăng lên nhanh chóng, chẳng mấy chốc sẽ đột phá Kết Đan trung kỳ, tiến vào Kết Đan hậu kỳ.

Nguyên khí đất trời ở đây còn cho Vinh Tuệ Khanh một cảm giác quen thuộc, giống như nguyên khí đất trời mà năm đó cô và La Thần theo Vương

nữ Đồ Sơn cảm nhận được9sau khi tiến vào núi Đại Hoang.

Nguyên khí đất trời của thần điện Quang Minh lại có chỗ tương tự với nguyên khí đất trời ở núi Đại Hoang.

Vinh Tuệ Khanh trầm ngâm.

Khi Thánh nữ trở lại động phủ, Vinh Tuệ Khanh vẫn đang tập trung suy nghĩ.

“Nghĩ gì mà nhập tâm thế?” Thánh nữ nhìn ra Vinh Tuệ Khanh đã không tu luyện nữa nên mở miệng cắt đứt suy nghĩ của cô.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng đứng dậy, cười nói: “Thánh nữ đại nhân vào lúc nào thế? Sao con không biết gì cả.”

Là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, trạng thái vừa rồi của cô thật sự là hồngбет. Nếu người tiến vào không phải Thánh nữ mà là kẻ địch, chắc chắn Vinh Tuệ Khanh đã mất mạng rồi.

Thánh nữ hiểu sự tự trách và lo lắng của Vinh Tuệ Khanh, nên cười trấn an cô: “Con ở chỗ của ta không phát hiện ra ta là bình thường. Đây là địa bàn của ta, ta đi vào có thể hòa làm một thể với nguyên khí đất trời ở đây. Sao con có thể cảm nhận được?”

“Hòa làm một thể với nguyên khí đất trời?” Vinh Tuệ Khanh cảm thấy rất hứng thú: “Đây phải chăng là trạng thái ‘trời và người hòa làm một’?”

Tu hành quan trọng là phải thuận với thiên đạo, thuận thế mà làm.

Mà trời và người hòa làm một gần như là trạng thái mà người tu hành tha thiết mong ước.

Trời và người hòa làm một đã không chỉ là trình tự của địa tiên, tán tiên, mà còn là trình tự tiến vào sơ cấp tiểu thần.

“Thánh nữ đại nhân, rốt cuộc tu vi của người cao cỡ nào?” Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi, cô phải đợi bao lâu nữa mới có thể chờ đến ngày Hóa Thần đó chứ...

Thánh nữ mỉm cười: “Cũng không cao lắm. Chỉ là động phủ của ta được cải tạo đặc biệt. Nguyên khí đất trời ở đây sau khi được thanh lọc sẽ vô cùng thích hợp với ta mà thôi.”

Nói thì nhẹ nhàng, thực ra không biết lúc làm khó khăn cỡ nào.

Vinh Tuệ Khanh chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đào sâu vấn đề: “Rốt cuộc là cải tạo thế nào? Con có thể hỏi một chút không?”

Thánh nữ lắc đầu: “Chuyện này ta thật sự không hiểu. Có điều...” Thánh nữ vừa nói, ánh mắt vừa chuyển, nhẹ giọng nói: “Có điều, nếu con có thể trở thành con gái của Quang Minh, nguyên khí đất trời ở đây có thể hoàn toàn hòa làm một thể với con, mặc cho con sử dụng. Sống ở bất cứ chỗ nào trong thần điện Quang Minh, con đều có thể như cá gặp nước.”

Con người Vinh Tuệ Khanh chợt co lại rồi mới như không có chuyện gì mà cười nói: “Con gái của Quang Minh, là cái gì? Con chưa từng nghe nói thần điện Quang Minh có chức vị này.”

Thánh Giáo Tông, chương giáo, Thánh tử, Thánh nữ và bốn vị quan giữ chức vụ quan trọng của thần điện Quang Minh là những chức vụ cấp cao chủ yếu. Bên dưới còn có người quản lý của các điện, đệ tử tinh anh và đệ tử tạp dịch, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói đến vị trí “con gái của Quang Minh”.

Giọng nói Thánh nữ lộ ra vẻ mệt mỏi và bối rối: “Xưa nay ta cũng chưa từng gặp con gái của Quang Minh. Thần điện Quang Minh tồn tại là để chăm sóc thần Quang Minh. Con gái của Quang Minh chính là hóa thân của thần Quang Minh ở thế gian. Từ khi thần điện Quang Minh xuất hiện ở thế gian này, từ Thánh Giáo Tông đến Thánh tử, Thánh nữ đều có một

nhiệm vụ bí mật, chính là tìm kiếm con gái của Quang Minh.” Nói rồi Thánh nữ nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh: “Lúc tỷ tỷ ta sinh con ra, từng có thần dụ do thần Quang Minh truyền xuống, nói con gái của Quang Minh sẽ được sinh ra. Đáng tiếc, sau khi con chào đời đã khiến mọi người thất vọng. mấy lần bói mai rùa, phương hướng của con gái Quang Minh đều không chỉ về phía con. Cho nên từ đó về sau, ta và Thánh tử vẫn thay nhau tìm kiếm ở Ngũ Châu Đại Lục, mong tìm được tung tích của con gái Quang Minh, đáng tiếc chúng ta không tìm thấy, đến bây giờ vẫn chưa tìm được.”

Vinh Tuệ Khanh im lặng, cô không hề thất vọng. Từ khi tới thần điện Quang Minh, cô đã dần quen với thân thể không bình thường của mình.

Cho dù cô là con của Thánh tử đời trước thì thế nào?

Một người từ bi công đức đầy trời lại chết dưới tay mấy tên trộm vặt.

Một mỹ nhân tài năng kinh người, sở hữu linh hồn thanh khiết lại bị kẻ ô uế làm nhục, bị kẻ ác hạ độc chết.

Vận mệnh có vẻ như không vì thân phận của bọn họ mà buông tha cho bọn họ.

Bản thân Vinh Tuệ Khanh cũng đã từng giãy giụa chật vật tìm ra được đường sống từ trong cỏi chết.

“Tìm kiếm con gái của Quang Minh? Nếu tìm được thì sao?” Vinh Tuệ Khanh nhíu mày, có chút khinh thường.

Rốt cuộc thần điện Quang Minh muốn làm gì? Là ai thành lập ra thần điện Quang Minh? Tất cả những điều này dường như ngay cả người của thần điện Quang Minh cũng không có đáp án. Bởi vì nó đã tồn tại trên thế gian này lâu lắm rồi.

Lời nói của Vinh Tuệ Khanh khiến Thánh nữ cũng tự hỏi.

“Đương nhiên là có chỗ dừng. Có người nói chỉ có con gái chân chính của Quang Minh mới có thể mở ra lối đi từ người đến thần.” Thánh nữ ôm hy vọng nói.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới cái bè nổi trong túi càn khôn của mình. Nghe nói bảo vật lạ đó có thể đưa tu sĩ tiến vào tiên giới. Nhưng từ tiên đến thần còn có một khoảng cách không nhỏ.

Người tu hành hiện giờ, ngay cả thành tiên cũng không làm được, thành thần càng là hy vọng xa vời.

“Rốt cuộc chúng ta tu hành là vì cái gì?” Vinh Tuệ Khanh nhất thời mơ hồ tự hỏi.

Hả?!

Thánh nữ hét lên một tiếng khiến Vinh Tuệ Khanh giật mình tỉnh lại từ mơ hồ.

“Tu hành chính là tu hành, với tu vi bây giờ của con vẫn chưa có cách nào nghĩ tới vấn đề này.” Giọng nói của Thánh nữ càng phát ra vẻ trong trẻo thanh thoát: “Về đi. Tu luyện chăm chỉ, mai là đại điển thu nhận con làm đệ tử, con đã chuẩn bị xong chưa?”

Vinh Tuệ Khanh bỗng nhiên nhớ tới phép thuật nhỏ mà Thánh tử gài trên người cô: “Thánh tử đại nhân hồi nãy đã giúp con ...” Nói rồi cô kể hết phép thuật của Thánh tử cho Thánh nữ nghe.

Thánh nữ nhíu mày, tự nhủ: “Hắn làm như vậy xem ra hắn cũng biết chuyện năm đó...”

“Chuyện gì năm đó?” Vinh Tuệ Khanh vội vàng hỏi, chỉ lo Thánh nữ lại ậm ừ cho qua.

Thánh nữ liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, nói ra một chút manh mối: “Năm đó, Vinh lão gia tử, Vinh lão phu nhân, tỷ tỷ ta và tỷ phu vốn bị phế tu vi, đuổi ra khỏi thần điện Quang Minh, phải nhập thế tục làm người phàm, nhưng chương giáo đuổi theo, là mật lệnh của Thánh Giáo Tông, nói không thể thả Vinh lão gia tử ra khỏi thần điện Quang Minh.”

Cho dù biết ông nội mình vẫn trốn ra nhưng lòng Vinh Tuệ Khanh vẫn thất lại.

“... Lúc đó người nhận lệnh đuổi giết lại là Thánh tử. Hắn đưa thi thể của Vinh lão phu nhân về, còn có một luồng mệnh hồn của Vinh lão gia tử và tỷ phu, nói bọn họ tự nổ nguyên khí, thi thể đã bị hủy, không cách nào đem về được, còn tỷ tỷ ta được tỷ phu liều mạng bảo vệ, chạy ra ngoài được.” Giọng điệu của Thánh nữ bình thản, không nghe ra chút biến động nào.

Lời của Thánh tử không ai nghi ngờ, huống hồ hắn mang thi thể của Vinh lão phu nhân về, còn có mệnh hồn của Vinh lão gia tử cùng Thánh tử Vinh Hòa Phi đời trước, thế là đủ rồi.

Người trong giới tu hành một khi mất đi mệnh hồn, cho dù là tu vi cao cỡ nào cũng thành cái xác không hồn, không còn sự uy hiếp nữa.

Vinh Tuệ Khanh lẩm bẩm: “Khi đó, ông nội con, bà nội, cha và mẹ đều đã bị phế tu vi, trở thành người phàm. Thánh tử đuổi giết bọn họ không sợ báo ứng sao?”

Thánh nữ bình tĩnh nói: “Thánh tử không ra tay giết bọn họ. Theo Thánh tử nói, Vinh lão phu nhân tự sát trước, muốn xin hắn tha cho người nhà của bà ấy một con đường sống. Vinh lão phu nhân là sư phụ của Thánh tử...”

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh trầm xuống: “Thật sự là Thánh tử giết bà nội con sao?”

Thánh nữ lắc đầu: “Con vẫn chưa rõ sao? Bà nội con tuyệt đối là tự sát, là để bảo vệ sự an toàn cho cả nhà, để Thánh tử có thể mang người về báo cáo kết quả. Còn về mệnh hồn của cha con và ông nội con, bây giờ ta đã hiểu ra, Thánh tử sớm đã luyện thành ‘đôi trắng thay đen’, hẳn có thể sửa lại dòng máu của con thì cũng có thể tạo ra vài mệnh hồn.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 353: Đột Phá

 Thánh nữ nhớ tới việc này, lửa giận bùng bùng bốc lên, trừng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh, cả giận nói: “Quỳ xuống!”

Sức uy hiếp của Thánh nữ còn chưa phóng ra, Vinh Tuệ Khanh đã không tự chủ được mà nhũn cả hai chân quỳ xuống rồi.

Đầu gối cô trước giờ rất cứng, chưa bao giờ quỳ trước người khác.

Nhưng một ánh mắt của Thánh nữ, Vinh Tuệ Khanh chỉ có thể phục tùng.

Đây chính là sức ép tự nhiên của tu sĩ cấp cao đối với tu sĩ cấp thấp.

Vinh Tuệ Khanh không biết vì sao Thánh nữ lại bảo cô quỳ xuống, vẻ mặt ảm ức nói: “Dì à, con đã làm sai gì sao?”

Thánh nữ lo lắng, lại tăng thêm một tầng kết giới trong động phủ rồi mới truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh: “Làm gì sai3sao? Con lại kết thành bạn lữ song tu với một kẻ trong Ma giới! Con có cần mạng sống nữa không? Nếu việc này truyền ra ngoài sẽ hủy hoại hết mọi thứ của con!”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc: “Dì... Sao người biết?” Tiêu rồi, có phải La Thần đã...

Cả người Vinh Tuệ Khanh dâng lên lòng dũng cảm tột cùng, cô đứng bật dậy xông thẳng ra phía ngoài động phủ.

Thân hình Thánh nữ chớp nhoáng một cái đã đứng trước mặt Vinh Tuệ Khanh, thấp giọng mắng: “Quay lại quỳ! Con muốn đi đâu?”

Vinh Tuệ Khanh nắm chặt tay, trầm giọng nói: “Nếu người đã biết Thần thúc là người trong Ma giới, mọi người đã làm gì chàng ấy? Con phải đi cứu chàng ấy!”

Thánh nữ tức giận nhưng lại bật cười: “Cứu y? Dựa vào con? Nếu con mà cứu được y thì tất cả những dị sĩ tài năng của thần điện Quang Minh này đều có thể đi chết được rồi” Nàng nói chắc như đinh đóng cột khiến nỗi sợ hãi trong lòng Vinh Tuệ Khanh càng tăng lên.

Vinh Tuệ Khanh cắn răng, soạt một tiếng lấy ra Nhật Nguyệt Song Câu, nói với Thánh nữ: “Nếu không cứu được con sẽ chết cùng chàng ấy cho xong!”

Thánh nữ cười nhạt: “Cùng sống cùng chết? Một dư nghiệt Ma giới, đáng lẽ ra nên hiến tế cho thần Quang Minh!”

“Không!” Vinh Tuệ Khanh điên cuồng hét lên một tiếng, linh lực toàn thân lưu chuyển, đột nhiên đạt đến mức độ cân bằng với nguyên khí đất trời trong động phủ của Thánh nữ.

Vô số nguyên khí đất trời nhất thời giống như vòng xoáy, vây lấy Vinh Tuệ Khanh làm trung tâm, rót thẳng xuống đầu cô.

Gò má Vinh Tuệ Khanh nhất thời đỏ như máu, toàn thân mất kiểm soát mà phình lên.

Thánh nữ kinh hãi, lập tức khoanh chân ngồi xuống, hỗ trợ thi pháp giúp Vinh Tuệ Khanh, chỉ huy nguyên khí đất trời theo tuần tự mà tiến vào huyết Bách Hội của cô.

Năm giác quan, sáu ý thức của Vinh Tuệ Khanh giống như bị đóng lại, cô không nhận thức được hơi thở và phản ứng ở thế giới bên ngoài, chỉ rong chơi trong biển nguyên khí ấm áp như gió xuân.

Thần hồn của cô xuyên qua biển nguyên khí vô biên, bay về phía sáng nhất nơi xa.

Đi thẳng một mạch, dường như trong biển trời sao mênh mông, cô nhìn thấy mặt trời mọc lại lặn, trăng tròn rồi trăng lại khuyết, thấy các vì sao sinh ra từ nơi man hoang lại kết thúc nơi hố đen vũ trụ. Mà trong một góc của bầu trời mênh mông đó, có vẻ như cô nhìn thấy vô số những người khổng lồ đầu đội trời chân đạp đất, còn có vô số tia sáng xuyên qua không trung, giống như vô số sinh linh đang không ngừng chiến đấu.

Vinh Tuệ Khanh vô cùng tò mò, muốn tiến lại gần nhìn một chút, nhưng bên kia như có một kết giới vô hình cản trở bước chân cô.

Vinh Tuệ Khanh có chút tiếc nuối. Nếu Khăng Khăng ở đây thì tốt rồi. Khăng Khăng có thể đánh bại bất cứ kết giới nào...

Bầu trời bốn phía đột nhiên yên tĩnh lại, Vinh Tuệ Khanh bay lượn giữa một đám mây, phát hiện đã càng lúc càng gần với nơi sáng nhất phía xa kia, càng lúc càng gần, gần đến mức cô cảm thấy đã sắp tới sát nơi đó rồi bỗng nơi đó lại giống như mây sao bùng nổ, phát ra tiếng vang long trời lở đất, một làn sóng chấn động phóng vút ra từ tâm sáng nhất kia.

Vinh Tuệ Khanh hoảng hốt nhìn cảnh tượng phía xa, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: nguy rồi, là ai đâm trời thùng một lỗ...

Làn sóng phóng tới bên cạnh Vinh Tuệ Khanh, mạnh mẽ gạt bay cô ra khỏi vùng trời đó.

Vinh Tuệ Khanh quát to một tiếng, mở mắt, phát hiện mình vẫn ở trong động phủ của Thánh nữ.

Nguyên khí đất trời ở đây như bị cô khuấy động trống rỗng, mỏng manh đáng sợ, còn vẻ mặt Thánh nữ tái nhợt, khoanh chân ngồi bên cạnh cô, lắc lư sắp ngã.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng thu lấy Nhật Nguyệt Song Câu trên tay, đỡ Thánh nữ dậy, không chút do dự mà truyền linh lực của mình cho nàng, sau đó còn cho Thánh nữ dùng một viên Dưỡng Linh Đan thất phẩm do mình tự luyện chế.

Thánh nữ không kháng cự lại Vinh Tuệ Khanh, nhanh chóng dùng linh đan, bắt đầu luyện hóa.

Vinh Tuệ Khanh một lòng chú ý tới Thánh nữ, đợi nàng hồi phục lại mới lo lắng hỏi thăm: “Tại sao nguyên khí đất trời ở đây lại trở nên mỏng manh như vậy? Thế này sao được? Phải bổ sung ra sao?”

Thánh nữ mỉm cười, phóng ra thần thức cảm nhận một chút liên vui mừng nói: “Con đây, con đã là Kết Đan hậu kỳ rồi, con không phát hiện ra sao?”

Vinh Tuệ Khanh kinh hãi, nhìn lại mình, quả nhiên đã đột phá Kết Đan trung kỳ, trực tiếp tiến vào Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn...

Đây là tiết tấu gì vậy?

Đây là khúc nhạc dạo đầu của kỳ Kết Anh sao...

Vinh Tuệ Khanh nhất thời ngây ra.

Thánh nữ khôi phục linh lực, hai tay khua liên tục, sử dụng cả bảy đại thủ ấn, mở trận pháp kết giới ở đây ra.

Nguyên khí đất trời ở thế giới bên ngoài động phủ cùng nhau chen vào, bổ sung nguyên khí cho nơi này.

“Ài, nguyên khí vừa bổ sung vào, vẫn cần một khoảng thời gian mới có thể hòa làm một thể với ta.” Thánh nữ khẽ thở dài một tiếng.

Vinh Tuệ Khanh cũng đoán được đại khái, vừa rồi trong lúc cô xúc động, lo lắng tức giận đã khiến nguyên khí đất trời ở đây gần như tiêu hao sạch mới thuận lợi thăng cấp.

Nguyên khí đất trời ở đây quả nhiên vô cùng thích hợp cho cô tu luyện.

Có điều Vinh Tuệ Khanh nhớ tới La Thần, trong lòng lại trầm xuống.

Nếu ở đây không chấp nhận La Thần, cô cũng sẽ không ở lại đây nữa.

“Thánh nữ đại nhân, con phải đi gặp Thần thúc. Xin người nói con biết chàng ấy ở đâu.” Vinh Tuệ Khanh khôi phục dáng vẻ tao nhã lễ độ, không còn dáng vẻ thân thiết đến không giữ lễ tiết với Thánh nữ như vừa rồi nữa.

Thánh nữ cười lắc đầu: “Xem dáng vẻ của con kìa, thật không biết con đã sống sót ở Ngũ Châu Đại Lục như thế nào.”

Giống như pháo đốt, vừa châm đã nổ, nổ xong là tàn.

Vinh Tuệ Khanh cười khẽ, nhẹ giọng nói: “Con có thể sống sót đều dựa vào Thần thúc. Cho nên bất kể chàng ấy là gì, ma cũng được, người cũng được, yêu cũng được, nói tóm lại con đã nhắm chàng ấy, sống hay chết con cũng sẽ luôn ở bên chàng ấy.”

Thánh nữ thu lại nụ cười, hai tròng mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh chăm chú, đáy mắt nàng như đang nhớ lại những vật đổi sao dời trong quá khứ, vô số những vì sao long lanh sinh ra rồi lại rơi rụng nơi đáy mắt ấy, lại có chút giống với nơi thần bí mà thần hồn của Vinh Tuệ Khanh vừa mới đi qua kia.

Vinh Tuệ Khanh hơi sững sờ, cũng không chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào hai tròng mắt Thánh nữ, muốn tìm ra một chút manh mối.

Toàn thân Thánh nữ run lên, hai tròng mắt lại nhìn thẳng về phía trước, giống như xuyên qua Vinh Tuệ Khanh, nhìn về phía xa xăm.

Vinh Tuệ Khanh không giải thích được, nhìn phía sau mình, đâu có ai chứ.

Quay đầu lại, cô nghe thấy một âm thanh hoàn toàn khác phát ra từ miệng Thánh nữ.

“... Cuối cùng người cũng tới. Tuy Quang Minh xa xôi nhưng mãi mãi sẽ không biến mất...”

“Người nói gì?” Vinh Tuệ Khanh tiến hai bước tới gần Thánh nữ, ghé lỗ tai vào trước mặt nàng mà hỏi.

Toàn thân Thánh nữ lại run rẩy một hồi, nàng tỉnh lại nhú mày hỏi: “Con đang làm gì vậy?” Giọng nói đã khôi phục bình thường.

Vinh Tuệ Khanh nghi ngờ nhìn nàng: “Vừa rồi người sao vậy? Giọng nói đột nhiên trở nên rất kỳ lạ, người như không phải là người nữa.”

Thánh nữ hốt hoảng: “Vừa rồi thần Quang Minh giá lâm, hắn không nói chuyện với con sao?”

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu: “Hắn chỉ nói một câu không đầu không đuôi rồi biến mất.”

“Hắn nói gì?”

“Hắn nói, tuy Quang Minh xa xôi nhưng mãi mãi sẽ không biến mất...” Vinh Tuệ Khanh vô thức không nói ra câu đầu tiên mà giọng nói kia phát ra.

“Ồ, đó là hắc nhận con là đệ tử của thần điện Quang Minh.” Thánh nữ thở phào một hơi, nét mặt tươi như hoa, nhìn Vinh Tuệ Khanh đến mức tim cô nhảy bình bịch.

Vinh Tuệ Khanh không để tâm, kiên trì nói: “Nếu Thần thúc bị bắt hoặc bị đuổi đi, con sẽ không ở lại thần điện Quang Minh.”

Thánh nữ âm trầm nói: “Vì một người đàn ông, có đáng không? Ở lại thần điện Quang Minh, tu vi của con sẽ tiến triển rất nhanh, bản thân con biết mà. Con đến thần điện Quang Minh mới chỉ hai ngày mà đã đột phá Kết Đan trung kỳ, tiến vào Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn. Ở đây, tương lai của con sẽ vô cùng tươi sáng.”

Vinh Tuệ Khanh không hề quyến luyến, nhú mày nói: “Con ở bên ngoài tu luyện cũng sẽ đột phá Kết Đan, thuận lợi lên Kết Anh, có điều thời gian sẽ lâu hơn một chút mà thôi, cũng đâu phải rời khỏi thần điện Quang Minh thì tu vi của con sẽ trì trệ không tiến lên đâu.”

“Con không muốn báo thù cho người nhà mình sao?” Thánh nữ thấy Vinh Tuệ Khanh không động tĩnh gì, lại tung mồi nhử.

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu: “Con đã báo thù cho bọn họ rồi.”

“Không, con có từng nghĩ, bọn họ còn kẻ thù khác không?”

Vinh Tuệ Khanh có chút khó xử đi vòng quanh động phủ: “Người đã nói bọn họ vì con mới phế đi tu vi, lựa chọn trở thành người phạm. Theo như người nói, kẻ thù lớn nhất của người nhà con chính là con. Phải chăng người muốn bảo con tự sát để tạ tội?”

Vinh Tuệ Khanh phản ứng kịch liệt như vậy có chút ngoài dự đoán của Thánh nữ.

“La Thần thật sự tốt với con vậy sao? Tốt đến mức con có thể từ bỏ tất cả?” Thánh nữ có chút ngạc nhiên hỏi. Tính cách nàng lạnh lùng thanh cao, lại do công pháp cao nên vô số nam tu tôn sùng nàng như nữ thần, không dám vượt quá giới hạn, nhưng ai nấy đều cam tâm tình nguyện nhảy vào nước sôi lửa bỏng vì nàng. Trước giờ chính bản thân nàng cũng chưa từng toàn tâm toàn ý tin tưởng một người như Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh phải bày tỏ cõi lòng trước mặt người ngoài thì có chút ngượng ngùng, thế nhưng nghe giọng nói Thánh nữ có chút hòa hoãn hơn, vội vàng bày tỏ: “Bởi vì chàng ấy có thể bỏ mặc tất cả vì con, đương nhiên con không thể làm ít hơn chàng ấy.”

Thánh nữ cẩn thận nhìn Vinh Tuệ Khanh một lát, rốt cuộc tin lời cô mới gật đầu nói: “Được rồi, con về đi. Mai là đại điển thu nhận đệ tử, còn là ngày quan luyện khí nhậm chức.”

Hả!

Vinh Tuệ Khanh bất ngờ: “Người... Người biết chàng ấy là người trong Ma giới còn để chàng ấy đảm nhiệm chức quan luyện khí?”

Thánh nữ cũng tỏ vẻ mơ hồ: “Không phải chúng ta, là thần Quang Minh chọn trúng y.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 354: Trả Nợ

 Về nghi ngờ trên mặt Thánh nữ cũng không ít hơn Vinh Tuệ Khanh.

“Ta và Thánh tử đến bên ngoài thần điện Quang Minh, nơi tuyển chọn quan luyện khí, vốn muốn xem thử rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Con phải biết rằng bốn chức vụ quan trọng của thần điện Quang Minh có ai là không được chọn từ ngàn người, tốn vô số công sức mới tìm được? Sao lần này mới có hai ngày đã tìm được quan luyện khí thích hợp rồi? Lúc đầu ta và Thánh tử đều không tin. Nhưng tới đó lại thấy thần Quang Minh đã ra thần dụ, chọn y làm quan luyện khí.” Thánh nữ vừa nói vừa quan sát tỉ mỉ Vinh Tuệ Khanh, thậm chí thả linh lực thần thức ra, dò xét trên người Vinh Tuệ Khanh.

La Thần là người của Ma giới, điểm này không cần nghi ngờ nữa. Tuy y ẩn giấu, ngụy trang vô cùng tốt, có thể nói nếu như y không đến thần điện Quang Minh, người bên ngoài mãi mãi cũng không phát hiện ra thân phận thật của y, cho dù là đại tu sĩ của tông môn đỉnh cấp cũng không thể khám phá được lớp ngụy trang của y.

Nhưng y đúng lúc tới thần điện Quang Minh, mà thần điện Quang Minh lại nằm được đặc thù của ba giới, có thể nói thần điện Quang Minh nằm trọn trong tay xu hướng của ba giới.

Có điều cũng may là y tới thần điện Quang Minh.

Bởi vì có lẽ thần điện Quang Minh là nơi duy nhất không có thành kiến với Ma giới.

Thế nhân đều bàn tán Ma Sắc Biển, còn thần điện Quang Minh lại có tâm thái bao dung đối với Ma giới.

Giống như Thánh nữ cai quản bóng tối và Thánh tử nắm giữ ánh sáng, ánh sáng và bóng tối mãi mãi hỗ trợ lẫn nhau. Thế gian sẽ không chỉ có ánh sáng, thế gian cũng không chỉ có bóng tối.

Mà thần điện Quang Minh vẫn luôn cho rằng Ma giới là sự mở rộng của Nhân giới.

Góc tối của con người chính là ma.

Góc tối của Nhân giới chính là Ma giới.

Không có Nhân giới sẽ không có Ma giới.

Khi Ma giới biến mất, Nhân giới cũng sẽ không tồn tại.

Giống như thiện và ác vậy, mãi mãi hỗ trợ nhau, không có ngày phân thắng bại.

Vinh Tuệ Khanh nghe xong lời giải thích huyền ảo của Thánh nữ thì mắt tròn tròn chóng hết cả mặt, nhưng cũng nghe hiểu được ý của Thánh nữ.

Chính là thần điện Quang Minh đối xử bình đẳng giữa người và ma, giữa thiện và ác.

Vừa rồi Thánh nữ còn cố ý dọa cô, giống như cô và La Thần kết làm bạn lữ song tu là một việc đại nghịch bất đạo, trái với lẽ trời.

Vinh Tuệ Khanh chê cười nói: “Trò đùa này của Thánh nữ thật là lớn.”

Thánh nữ thấy Vinh Tuệ Khanh vẫn không phục, nghiêm mặt cảnh cáo cô: “Thân phận của La Thần sẽ không phải là bí mật ở cấp trên của thần

điện Quang Minh. Còn con, nếu sau này muốn có tương lai xán lạn, tốt nhất hãy bớt phóng túng4lại chút.”

Vinh Tuệ Khanh im lặng một lúc, vẫn chậm rãi gật đầu.

Cũng tốt, tạm thời chuyển mối quan hệ giữa cô và La Thần sang bí mật đi.

Nguyên khí đất trời ở đây vượng cô như vậy, cô vẫn nên tranh thủ thời gian tu luyện thì hơn.

Nhớ tới người nhà vì con cháu là mình mà dứt khoát rời khỏi thần điện Quang Minh, cuối cùng chôn thân ở sơn thôn nhỏ trên Dốc Lạc Thần, Vinh Tuệ Khanh chưa từng sốt ruột như vậy. Cô muốn thành công Hóa Thần, hoàn thành tâm nguyện từ lâu của mình...

Ra khỏi động phủ của Thánh nữ, Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ trở lại động phủ chung của mình và Ngụy Khanh Khanh.

Vì muốn mưu hại tính mạng của Vinh Tuệ Khanh mà Ngụy Khanh Khanh bị9Thánh tử đại nhân cấm túc nửa năm.

Có điều cũng chỉ là cấm túc mà thôi, trong động phủ của mình, Ngụy Khanh Khanh vẫn được tự do đi lại.

Lúc Vinh Tuệ Khanh trở lại, Ngụy Khanh Khanh đúng lúc từ phòng của mình ra ngoài giải sầu.

“Người đi đâu vậy?” Ngụy Khanh Khanh tỏ vẻ không thân thiện hỏi. Cô ta thấy Vinh Tuệ Khanh từ hướng nơi ở của Thánh nữ trở về.

Trước đây Thánh nữ đối với cô ta tốt nhất, nhưng bây giờ có thêm Vinh Tuệ Khanh đã giành mất sự cưng chiều của cô ta.

Vinh Tuệ Khanh bị Ngụy Khanh Khanh cắt ngang suy nghĩ, rất khó chịu nói: “Ta đi đâu liên quan gì tới người? Người tốt nhất mau chóng trở về phòng của mình đi, tránh chọc giận ta nói không chừng lại khiến người bị thương gân cốt thêm lần nữa!”

Ngụy Khanh Khanh nổi giận. Cô ta ở thần điện Quang Minh nhiều năm như vậy vẫn chưa từng bị ai xem thường, bắt nạt nên lập tức tung ra một Lôi Phá Phù về phía Vinh Tuệ Khanh.

Khoảng cách giữa hai người gần như vậy, Ngụy Khanh Khanh lại là Trúc Cơ hậu kỳ, nơi này còn là động phủ của cô ta, nếu Vinh Tuệ Khanh chỉ là Kết Đan trung kỳ thì nói không chừng lần này Lôi Phá Phù của Ngụy Khanh Khanh thật sự có thể tổn thương được cô.

Lôi Phá Phù này của cô ta có được từ chỗ quan bùa chú của thần điện Quang Minh mấy năm trước, vẫn cất kỹ không nỡ dùng.

Trong Lôi Phá Phù có phong ấn luồng sức mạnh chớp nhoáng của Lôi thần, nếu ném trúng đan điền của tu sĩ, sẽ là một kích trí mạng có thể hủy diệt đối phương.

Nếu đối phương có tu vi Kết Đan thì e là viên Kim Đan cũng khó mà giữ được.

Nụ cười đắc ý còn chưa kịp hiện ra trên mặt Ngụy Khanh Khanh đã thấy Vinh Tuệ Khanh ở đối diện vươn tay ra nhanh như chớp, cản lại Lôi Phá Phù mà cô ta ném tới, xoay tay lại ném ngược về phía Ngụy Khanh Khanh.

Vinh Tuệ Khanh cũng không biết Lôi Phá Phù này có tác dụng đặc biệt gì, nếu biết chắc chắn cô sẽ ném lại về đan điền của Ngụy Khanh Khanh, lập tức hủy diệt tu vi của đối phương.

Vấn đề là cô không hề biết.

Cho nên cô chỉ ném Lôi Phá Phù về phía mặt của đối phương.

Ầm ầm! Đì đoàng!

Trong không trung vang lên tràng tiếng sấm vang dội.

Vinh Tuệ Khanh đã đạt Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn, đương nhiên Ngụy Khanh Khanh không thể tổn thương được cô.

Thế nhưng Ngụy Khanh Khanh thì thảm rồi.

Vinh Tuệ Khanh tiện tay chặn đứng bùa chú quăng ngược trở lại đối phương, mình thì lui về phía sau, chỉ còn lại một mình Ngụy Khanh Khanh hứng chịu toàn bộ uy lực của Lôi Phá Phù.

Một đám khói màu đen nho nhỏ hình đám mây bay lên trước mặt Ngụy Khanh Khanh.

Ngụy Khanh Khanh phát ra một tiếng hét thảm kinh động trời đất.

Cô ta tuyệt đối không ngờ rằng mới qua nửa ngày, Vinh Tuệ Khanh lại trực tiếp thăng cấp lên Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn!

Nếu Vinh Tuệ Khanh vẫn là Kết Đan trung kỳ, Ngụy Khanh Khanh tuyệt đối có thể dùng Lôi Phá Phù cất giữ nâng niu này để hủy diệt tu vi của Vinh Tuệ Khanh.

Chỉ là không ai ngờ rằng, Vinh Tuệ Khanh đến thần điện Quang Minh lại như cá gặp nước, tu vi thăng tiến như ngồi tên lửa, lại không có gì trở ngại được tiến độ thăng cấp tu vi của cô.

Tiếng kêu thảm thiết đã kinh động đến Thánh nữ Quản Khinh Sa ở động phủ cách đó không xa.

Nghe thấy âm thanh truyền tới từ động phủ của Ngụy Khanh Khanh và Vinh Tuệ Khanh, Thánh nữ không nói gì lập tức biến mất khỏi động phủ của mình, lúc xuất hiện trở lại, nàng đã tới nơi mà vừa rồi Ngụy Khanh Khanh gào thét thảm thiết.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Hình dáng của Thánh nữ xuất hiện trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh có chút tái nhợt.

Cô không ngờ rằng bùa mà Ngụy Khanh Khanh ném tới lại có uy lực lớn như vậy.

Việc này khiến Ngụy Khanh Khanh bất tỉnh nhân sự nằm dưới đất, trên mặt là máu thịt be bét, bị Lôi Phá Phù phá hủy.

Thánh nữ vừa nhìn liền khẽ nhíu mày: “Cũng may cô ta còn sống.” Nàng vừa nói vừa nhìn Vinh Tuệ Khanh trách móc: “Sao vừa về đã đánh nhau rồi? Người cũng không thể nhịn một chút, đợi sau này có thêm nhiều bản lĩnh rồi tính không được sao? Cứ một mực phải là lúc này...”

Vinh Tuệ Khanh vội nói: “Không phải con. Là cô ta, khi con vừa trở lại, cô ta đã ném cho con một bùa chú, con chỉ là gậy ông đập lưng ông mà thôi.”

Thánh nữ nhìn sang một cái, gật đầu nói: “Quả nhiên là bùa chú của thần điện Quang Minh. Xem ra đúng là cô ta gieo gió gặt bão.” Nàng nhìn ra được đó là bùa của quan bùa chú, không phải là thứ mà người bình thường có thể làm ra được.

Vinh Tuệ Khanh mới đến thần điện Quang Minh, mà quan bùa chú đã đi du hành, không ở thần điện Quang Minh, bùa chú này nhất định không phải là Vinh Tuệ Khanh có được từ chỗ hăn.

Hơn nữa Ngụy Khanh Khanh ở thần điện Quang Minh, ý vào thế của Thánh nữ Quản Khinh Sa, quả thực chiếm được không ít thứ tốt.

Sắc mặt Vinh Tuệ Khanh rất khó coi.

Giết mẹ cô, chiếm thân phận của cô, vị trí của cô thì cũng thôi, còn năm lần bảy lượt muốn hại cô.

Người như vậy nếu còn không chinh đốn thì thật sự là không có thiên lý.

“Thánh nữ đại nhân, con không thể nhịn được nữa. Đã là lần thứ hai cô ta có ý đồ muốn lấy mạng con rồi. Con tránh được một lần, tránh được hai lần nhưng con không thể bảo đảm có thể tránh được lần thứ ba.” Vinh Tuệ Khanh nói lạnh như băng, vô cùng không hài lòng với cách xử lý hời hợt lúc trước của Thánh tử đối với Ngụy Khanh Khanh.

Không thể trừng phạt cái ác thì chính là đang nuông chiều cái ác, chính là đồng lõa với kẻ ác.

Thánh nữ cũng biết không thể tha thứ nữa.

Trước đó nàng và Thánh tử đều cho rằng tu vi của Vinh Tuệ Khanh cao hơn Ngụy Khanh Khanh quá nhiều, hai người ở chung một chỗ, Ngụy Khanh Khanh không thể nào làm hại Vinh Tuệ Khanh.

Nhưng nàng và Thánh tử đều quên, Ngụy Khanh Khanh ở thần điện Quang Minh nhiều năm như vậy, nói không chừng góp nhặt được không ít pháp bảo và khí giới nghịch thiên. Nếu quả thật có loại bảo bối có thể vượt cấp giết người, nói không chừng Vinh Tuệ Khanh thật sự khó giữ được tính mạng.

“Là bọn ta đã sơ ý rồi.” Thánh nữ nhận lỗi với Vinh Tuệ Khanh: “Đến lúc để cô ta trả nợ rồi. Cô ta nợ con nhiều như vậy, thần điện Quang Minh

nuôi cô ta như nuôi heo nhiều năm như vậy, cũng đã đến lúc phát huy tác dụng của cô ta rồi. Con yên tâm, trước đây mẹ con phối hợp với tên cầu vương gia kia, cho phép ông ta tạo ra thứ hàng giả này chính là để lót đường cho con. Đến lúc chết mẹ con vẫn suy nghĩ xem làm sao để bảo toàn tính mạng cho con.” Nói rồi, Thánh nữ khẽ vuốt ngang qua gò má Vinh Tuệ Khanh: “Con là hậu duệ duy nhất của nhà họ Quản chúng ta, thành tựu của con đã định trước là không ai bằng.”

Thánh nữ khen cô như vậy, Vinh Tuệ Khanh lại có chút ngượng ngùng, mặt đỏ lên, lắp bắp nói không ra lời.

“Ta đưa cô ta đi, sau đại điển thu nhận đệ tử ngày mai sẽ chính thức công bố xử lý đối với Ngụy Khanh Khanh. Con yên tâm, ta nhận cô ta vào chính là để chịu phạt thay con.” Thánh nữ truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nghe nhưng không hiểu, truyền âm hỏi: “Chịu phạt? Chịu phạt gì?”

Thánh nữ cười không nói, đưa Ngụy Khanh Khanh ngất xỉu trở về động phủ của mình.

Vinh Tuệ Khanh có hàng ngàn vạn suy nghĩ, tốn rất nhiều công sức mới tĩnh tâm lại được, tu luyện cả đêm.

Ngày hôm sau là đại điển Vinh Tuệ Khanh vào thần điện Quang Minh, cũng là nghi thức thu nhận đệ tử cuối cùng của Thánh nữ Quản Khinh Sa.

Từ trên xuống dưới thần điện Quang Minh áo bào trắng tinh, đứng trước Tháp Thông Thiên, nhìn Thánh nữ và Thánh tử cúng bái thần Quang Minh.

Vinh Tuệ Khanh đứng ở nơi cao nhất của Tháp Thông Thiên, chờ thần Quang Minh đáp xuống, xác nhận thân phận đệ tử thần điện Quang Minh

của cô.

Ngày này vốn trời đầy mây, âm u khắp trời.

Nhưng khi Thánh nữ và Thánh tử ngâm tụng xong, từ trong tầng mây lộ ra ánh mặt trời ngũ sắc, chiếu thẳng lên người Vinh Tuệ Khanh, tựa như đang đội lên đầu cô một chiếc mũ miện vàng.

Vinh Tuệ Khanh đứng trên đỉnh Tháp Thông Thiên, nhìn tầng mây bay bổng dưới chân mình, ánh mặt trời soi sáng quanh người mình, toàn thân trên dưới ấm áp giống như được nằm trong vòng tay mẹ, cảm thấy vô cùng an toàn và thư thái.

Tháp Thông Thiên cao vút trong mây, đệ tử bình thường của thần điện Quang Minh không nhìn thấy tình hình trên đỉnh tháp.

Nhưng Thánh tử, Thánh nữ và các chức vụ quan trọng của thần điện Quang Minh cũng đứng trên tầng mây rất cao, tận mắt nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh tắm dưới ánh mặt trời, toàn thân giống như tỏa sáng, trong suốt đến mức khó tin được.

Thánh nữ và Thánh tử nhìn nhau, nghĩ mà sợ.

Trong lòng hai người đều có một suy nghĩ: may mà chương giáo không thể đích thân qua đây xem lễ, nếu không bí mật của Vinh Tuệ Khanh sẽ không giữ được...

La Thần nheo mắt, yên lặng đánh giá Vinh Tuệ Khanh ở trên đỉnh Tháp Thông Thiên.

Rốt cuộc hai người bọn họ cũng vào được thần điện Quang Minh.

Có vẻ như người ở đây không cố chấp phân biệt Nhân giới và Ma giới đến vậy.

Con đường sau này của bọn họ sẽ dễ đi hơn chút chứ?

Nghi thức cuối cùng của đại điển thu nhận đệ tử chính là kiểm tra dòng máu.

Quan luyện đan cầm con dao bạc nhỏ, trích một giọt máu tươi từ ngón tay của Vinh Tuệ Khanh, cung phụng trước thần Quang Minh, dùng đan dược đặc biệt của thần điện Quang Minh tiến hành kiểm nghiệm.

Đến buổi chiều mới có kết quả chứng minh Vinh Tuệ Khanh đều không có quan hệ với nhà họ Vinh và nhà họ Quản.

Chưởng giáo ở trong điện phủ sâu hun hút nghe thấy tin tức này, không hẳn là không thất vọng.

Chỉ còn lại một cái vỏ là Ngụy Khanh Khanh nữa thôi. Đáng tiếc cô ta có dòng máu của nhà họ Quản nhưng không có dòng máu của nhà họ Vinh. Nếu không hiệu quả sẽ tốt hơn.

Nhìn thân thể ngủ say của Thánh Giáo Tông, trong mắt chưởng giáo toát ra một tia tham lam. Thánh Giáo Tông không còn hồn thức, bản thân mình không có thân thể, chỉ cần mượn cái vỏ “tinh khiết” của Ngụy Khanh Khanh là hẳn ta có thể chui vào thân thể của Thánh Giáo Tông rồi...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 355: Ý Trời Không Lường Được

 Rất nhiều đệ tử của thần điện Quang Minh thậm chí cho rằng y được sinh ra với cái mã còn đẹp hơn cả Thánh tử.

Đáng tiếc y là người lạnh lùng, không lộ vẻ mặt giả dối với bất kỳ người nào, ngay cả Thánh nữ ở trước mặt y, y cũng lạnh như băng, không giống như những nam tu khác, vừa nhìn thấy Thánh nữ đã lộ vẻ si mê.

Do mối quan hệ của Vinh Tuệ Khanh với La Thần nên Thánh nữ cũng coi y như hậu bối của mình, giữ thái độ ôn hoà và dễ gần.

Sau khi chuyện của Vinh Tuệ Khanh và La Thần kết thúc, cuối cùng Thánh nữ và Thánh tử quyết định đưa chuyện của Ngụy Khanh Khanh ra nói cho mọi người biết.

Trước lúc đó, bọn họ nhất định phải được sự đồng ý của Vinh Tuệ Khanh.

Bởi vì chuyện này có liên quan đến Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh bị gọi vào động phủ của Thánh nữ, nhìn thấy Ngụy Khanh Khanh vẫn đang ngủ say.

Khuôn mặt Ngụy Khanh Khanh giờ đây nhìn vô cùng dữ tợn, gương mặt hầu như bị huỷ hoại hoàn toàn bởi một kích từ Lôi Phá Phù do chính cô ta gây ra.

Đương nhiên, với năng lực của thần điện Quang Minh, đừng nói là khôi phục lại gương mặt, cho dù tạo ra một gương mặt khác cho cô ta cũng được.

Nhưng Thánh nữ không hề có ý định làm như thế.

“Cô ta sẽ khỏe lại sao?” Tâm tình Vinh Tuệ Khanh phức tạp nhìn Ngụy Khanh Khanh. Tốt xấu gì thì cô ta cũng đeo mặt của cô, thế nhưng lại bị phá hủy như vậy...

Thánh nữ lặng lẽ đứng ở bên cạnh Vinh Tuệ Khanh: “Thức hải của cô ta đã bị Lôi Phá Phù phá hủy.”

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy kinh hãi: “Bùa chú này lợi hại như vậy sao?” Không ngờ nó không chỉ có thể hủy hoại gương mặt Ngụy Khanh Khanh, còn có thể phá hủy luôn cả thức hải của cô ta.

Có hai nơi quan trọng nhất với một tu sĩ, chính là thức hải và đan điền.

Theo một tầng ý nghĩa nào đó, thức hải quan trọng hơn đan điền.

Bởi vì thức hải giống như linh căn, là yếu tố quyết định có thể tu hành hay không.

Không có thức hải, Ngụy Khanh Khanh sẽ giống một kẻ ngu ngốc khờ khạo.

Mấy ngày hôm trước, cô ta còn nhe nanh múa vuốt, diều võ dương oai, ngày hôm nay lại biến thành hình dạng xấu xí, trí lực kém cỏi như kẻ ngu si thế này. Nếu như Ngụy Khanh Khanh còn linh thức, cô ta có khi nào đau khổ đến mức không muốn sống nữa không?

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ nhìn Ngụy Khanh Khanh nằm ở trên giường, thả ra một tia thần thức dò xét trên người cô ta.

Khi sắp tới gần cơ thể của cô ta, Vinh Tuệ Khanh cảm giác mình gặp phải cản trở rất lớn.

Dường như có một cái lồng chụp lớn đang bao phủ lấy Nguyệt Khanh Khanh, hoàn toàn ngăn cách cô ta với bên ngoài.

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc nhìn về phía Thánh nữ: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao trên người cô ta có một cái lồng chụp?”

Thánh nữ nhíu mày: “Sao con biết là có một lồng chụp?”

Vinh Tuệ Khanh giang hai tay ra: “Chuyện này rất rõ ràng mà. Thần thức của con không có cách nào tiếp xúc đến cô ta.”

Thánh nữ đi tới trước giường của Nguyệt Khanh Khanh, giơ tay làm vài động tác với cô ta, sau đó bảo Vinh Tuệ Khanh thăm dò lại.

Lần này, thần thức của Vinh Tuệ Khanh không gặp cản trở nào, nhưng khi vừa muốn tiếp xúc với cơ thể của Nguyệt Khanh Khanh, một bóng người gần như trong suốt từ trên người Nguyệt Khanh Khanh bay lên lơ lửng.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy kinh ngạc: “Đây là vật gì?”

Vẻ mặt Thánh nữ thản nhiên, vung tay lên một cái, một ánh sáng màu đỏ đánh vào trên bóng người gần như trong suốt kia.

Bóng người kia vắn vẹo co giật trong không trung, hình như còn phát ra tiếng kêu rẹt rẹt, nghe vào trong tai Vinh Tuệ Khanh lại có cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Chẳng bao lâu, bóng người gần như trong suốt kia đã bị ánh sáng màu đỏ hòa tan thành từng làn khói mỏng, bay vào trong không khí.

Vinh Tuệ Khanh có chút khó hiểu, hỏi: “Nếu như thức hải của cô ta đã bị Lôi Phá Phù phá hủy, vậy hồn phách của cô ta cũng không tồn tại nữa....

Nhưng hồn phách vừa rồi là sao?” Thức hải là nơi chứa ba hồn sáu phách. Bóng người gần như trong suốt vừa bị ánh sáng màu đỏ của Thánh nữ phá hủy cũng là một hồn người sống hoàn chỉnh.

Thánh Nữ thở dài, nói: “Nói đến chuyện này thì rất dài.” Nàng cúi đầu nhìn Ngụy Khanh Khanh, bày kết giới một lần nữa.

Nàng dẫn theo Vinh Tuệ Khanh tới một gian phòng khác. Thánh nữ ngồi khoanh chân ở trên giường nhỏ, bảo Vinh Tuệ Khanh ngồi đối diện mình. Sau khi nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xanh thẳm của cô một lúc lâu, nàng mới chuyển ánh mắt, nhìn về phía xa, truyền âm cho Vinh Tuệ Khanh nói: “Ánh mắt con càng ngày càng giống mẹ con.”

Không biết bọn họ có thể giữ được bí mật này trong bao lâu.

Cuối cùng Vinh Tuệ Khanh vẫn trở lại thần điện Quang Minh.

Mà Thánh Giáo Tông và chương giáo trên bọn họ đều là đối tượng mà bọn họ không thể lừa gạt được.

Bây giờ có thể tạm thời giấu giếm là do bọn họ lợi dụng được sơ hở mà thôi.

Bọn họ không thể không sớm ra tay, thực hiện kế hoạch này.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy không tự nhiên, khẽ nhúc nhích người ở trên bồ đoàn, cười hỏi: “Vì sao trên người Ngụy Khanh Khanh vừa rồi còn có một hồn sống không bị phá hủy vậy?”

Ánh mắt của Thánh nữ nhìn đại sảnh trống trải của động phủ trước mặt, trầm ngâm một lát và giơ một cánh tay lên, vẽ ra một khung hình vuông trong không trung.

Nàng giơ tay búng một cái, cái khung vuông này bay về phía mảnh đất trống trải trên không trung của đại sảnh.

Từng bóng người hiện ra ở giữa khung vuông kia.

Vinh Tuệ Khanh ngạc nhiên.

Thánh nữ đang cho cô nhìn thấy những gì mà Ngụy Khanh Khanh đã trải qua từ nhỏ đến lớn.

Hóa ra... trên người cô ta có hai hồn sống hoàn chỉnh!

Một cái là ý thức ban đầu của cơ thể này, một cái khác là từ bên ngoài tới!

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh căng thẳng. Lẽ nào Ngụy Khanh Khanh này cũng có lai lịch giống như mình à?

Nhưng nhìn kĩ mảnh hồn sống còn lại, cô không nhìn ra manh mối, chỉ biết được rằng cô nương này bị Ngụy Nam Tâm chọn trúng làm thể thân của cô thì chắc chắn là vì còn có nguyên nhân khác.

Lẽ nào Ngụy Nam Tâm cũng biết hồn phách của mình đến từ một thế giới khác sao?

Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ đến nhúu cả mày lại.

“Con nhìn thấy chưa?... Trong người Ngụy Khanh Khanh này tồn tại hai hồn sống. Ngụy Nam Tâm đã thay đổi ký ức một hồn sống của cô ta, làm giả những gì cô ta đã trải qua từ khi còn bé. Nhưng mảnh hồn sống còn lại thì không nằm trong thức hải mà được giấu ở một nơi khác do vậy đã tránh được sự thay đổi ban đầu của Ngụy Nam Tâm.” Những ký ức mà Thánh nữ cho Vinh Tuệ Khanh xem đều được lấy từ bóng người gần như trong suốt mới bị Thánh nữ huỷ diệt kia.

Đó là một hồn sống khác của Ngụy Khanh Khanh, nó ẩn nấp ở trong cơ thể của Ngụy Khanh Khanh và chứng kiến tất cả mọi chuyện.

“Khi con vừa ra đời, thần điện Quang Minh đã từng vui mừng khôn xiết. Thần dụ của thần Quang Minh nói rằng con gái của Quang Minh đã được sinh ra, nhiệm vụ của thần điện Quang Minh chúng ta nơi thế tục cuối cùng cũng đã hoàn thành. Sau khi hoàn thành, chúng ta có thể trở lại Thần giới... Đó mới là nơi ở ban đầu của chúng ta.” Thánh nữ nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh, trong ánh mắt vừa luyện tiếc, vừa kiên quyết, khiến Vinh Tuệ Khanh càng thấy lo lắng buồn phiền.

“Rốt cuộc con gái của Quang Minh sinh ra để làm gì?” Vinh Tuệ Khanh suy nghĩ về điều này rất lâu, trước đây Thánh nữ cũng chưa từng cho cô đáp án.

Tuy nhiên lần này, Thánh nữ đã giải thích cho cô: “Chuyện này phải nói từ cuộc nổi loạn của các thần trăm vạn năm trước. Cuộc nổi loạn của các thần gây hại cho nhân gian, chẳng bao lâu nữa trời đất sẽ sập, vạn vật đều sẽ tịch diệt, khi đó Nữ Oa tỉnh lại từ giấc ngủ sâu, quyết định lấy sức lực của bản thân, luyện đá vá trời, diệt trừ nguồn gốc của cuộc nổi loạn giữa các thần. Nhưng sau khi chuyện này thành công, bản thân ngài lại bị kẻ gian hãm hại, cơ thể bị phá hủy, chỉ để lại một luồng thần thức trốn vào trần gian.” Nữ Oa là thần đã tu luyện tới trình độ đại thần, hồn phách và cơ thể đã hoà làm một với nhau, tu luyện lên nữa chính là tu luyện ý thức, chứ không còn là tu luyện bằng cơ thể nữa.

Cơ thể của Nữ Oa bị phá hủy, nhưng chỉ cần thần ý còn, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể tái sinh, chuyển thể trở về thần vị, không cần phải tu luyện lại từ đầu và cũng không cần phải chịu thiên kiếp nữa. Đây là ưu thế của thần.

“Thần điện Quang Minh vốn chính là động phủ của Nữ Oa ở Thần giới. Nàng mất đi là nguyên nhân trực tiếp khiến cho Thần giới sụp đổ. Sau

cuộc nổi loạn của các thần, Thần giới vốn đã suy yếu đến nỗi không thể chịu thêm đả kích nào nữa. Do vậy khi Nữ Oa vừa chết, Thần giới cũng trở nên suy thoái. Lúc Nữ Oa sắp chết, đã truyền lời căn dặn của thần xuống cho thần điện Quang Minh, nói khi con gái của Quang Minh được sinh ra, chính là lúc nàng trở về Thần giới.” Thánh nữ nói xong, ánh mắt nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh lộ vẻ khó dò.

Vinh Tuệ Khanh chìm đắm trong những lời kể của Thánh nữ, thấy Thánh Nữ đột nhiên không nói nữa, cô vội vàng hỏi: “Lẽ nào con gái của Quang Minh chính là Nữ Oa chuyển thế?” Vậy chẳng phải là Ngụy Khanh Khanh sao? Lẽ nào hồn phách vừa bị Thánh nữ đánh chết kia là Nữ Oa chuyển thế à?

Không thể nào? Chuyện đùa này quá khó tin!

Thánh nữ nghe được Vinh Tuệ Khanh oán giận, có cảm giác không biết nên khóc hay cười: “Con thật giỏi tưởng tượng. Ngụy Khanh Khanh làm sao có thể là con gái của Quang Minh chuyển thế được... Nói con là con gái của Quang Minh chuyển thế, ta còn tin được. Về phần Ngụy Khanh Khanh, cô ta có thể làm con gái của Quang Minh, bởi vì chúng ta cần phải có cô ta để ứng phó với chương giáo.”

Đuôi lông mày Vinh Tuệ Khanh khẽ giật: “Dì còn chưa nói con gái của Quang Minh phải làm gì.”

Thánh nữ lật tay phải, một bình linh ngọc bóng mịn phát ra ánh sáng rực rỡ chói lòa xuất hiện trong tay nàng.

“Con nhìn thấy bình linh ngọc trong tay ta không?” Thánh nữ vừa nói với Vinh Tuệ Khanh, vừa mở nắp bình ra.

Nguyên khí đất trời trong động phủ nhanh chóng lao về phía bên trong bình linh ngọc này, chẳng bao lâu đã lấp đầy cả bình.

Thánh nữ đóng nắp bình lại, đặt vào trong tay Vinh Tuệ Khanh: “... Con gái của Quang Minh cũng giống như cái bình này. Cô ta không phải là Nữ Oa chuyển thế, mà là cái bình cần thiết để Nữ Oa chuyển thế.”

Vinh Tuệ Khanh nghe xong lại thấy không hiểu nổi. Vì sao Nữ Oa chuyển thế lại cần tới cái bình?

Thánh nữ lấy bình linh ngọc về, tiện tay ném qua bàn thờ bên cạnh.

“Thần ý của Nữ Oa rải rác khắp nơi trong Nhân giới, chúng ta muốn nàng quay lại, chuyện quan trọng nhất đương nhiên là thu thập thần ý của nàng. Thần ý lại hư vô mờ mịt, không dễ cất giữ, cho nên cần phải có một cái bình để chứa thần ý Nữ Oa rải rác ở trong Nhân giới. Nó cũng giống như cái bình này, chờ cái bình này được chứa đầy, lấy cái bình này làm vật trung gian để trở lại Thần giới.”

Cuối cùng Vinh Tuệ Khanh cũng nghe rõ, sắc mặt tối xuống: “Lẽ nào trước đây con cũng chỉ là một cái bình chứa thần ý của Nữ Oa thôi sao?” Vừa nghĩ tới bản thân mình lúc trước có khả năng chính là bình chứa, vai của Vinh Tuệ Khanh trùng xuống.

Nếu như số phận sắp xếp cho người làm một bia đỡ đạn, một vai phụ phối hợp diễn xuất, Vinh Tuệ Khanh thật sự không biết cô sẽ phải chống chọi lại thế nào. Bất chợt cô cảm thấy mất hết ý chí, mệt mỏi ngồi ủ rũ trên bồ đoàn.

Thánh Nữ thở dài: “Trước khi con sinh ra, tất cả mọi người đều cho rằng con chính là con gái của Quang Minh. Nhưng mà cũng chỉ có quản lý cấp cao của thần điện Quang Minh, cũng chính là ta, Thánh Tử và chương giáo, Thánh Giáo Tông biết ý nghĩa thật sự về sự tồn tại của con gái Quang Minh. Bởi vì cha mẹ con từng là Thánh tử và Thánh nữ đời trước nên cũng biết chuyện này. Ban đầu, bọn họ rất thành kính và vui mừng, ai ngờ họ lại

ngầm sắp xếp rời khỏi thần điện Quang Minh, không muốn con trở thành chiếc bình chứa thần ý của Nữ Oa.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 356: Hồi Ức Của Thánh Nữ



Mây đen bao quanh Tháp Thông Thiên, bầu trời tối đen từ trên đỉnh dần dần áp xuống, tựa như có thiên binh vạn mã đang ẩn núp phía sau tầng mây kia chỉ đợi yêu ma quỷ quái nhảy lên mây là nện một gậy, đánh cho rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

Trên thực tế, kẻ khiến cả thần điện Quang Minh phải dùng phương pháp đối phó giống như gặp phải đại địch như vậy chỉ có thể là người phụ nữ mặc áo bào đen, gương mặt tái nhợt, hai chân bị xích, điều khiển một đám mây trông như một đóa hoa sen, chìm chìm nổi nổi đi tới trước Tháp Thông Thiên.

Khuôn mặt nàng ta mơ hồ, trong hồi ức của Thánh nữ không nhìn thấy rõ, chỉ thấy tu vi của nàng ta cao vô cùng, chắc hẳn còn cao hơn tu vi Đại Thừa, khí thể của nàng ta, còn có đám sương mù như có như không bao quanh người nàng ta, lại khiến Vinh Tuệ Khanh dâng lên một thứ cảm giác quen thuộc khó lý giải.

“... Giao con gái của Quang Minh ra, ta sẽ tha chết cho các người.” Người phụ nữ lạnh lùng nói, chỉ nhìn thôi mà Vinh Tuệ Khanh đã kinh hồn bạt vía.

Thần điện Quang Minh là nơi như thế nào?... Ở Ngũ Châu Đại Lục, đó như một nơi dành cho thần vậy.

Nhưng trong miệng người phụ nữ mặc áo bào đen thì lại giống như nàng ta đang đứng trước Long Hồ Môn, một tông môn hạng bét dường như chỉ một cái tát của ả là có thể bóp chết tất cả bọn họ.

Người của thần điện Quang Minh dĩ nhiên không chịu uy hiếp, từng người không sợ chết xông lên khỏi tầng mây chiến đấu.

Tu vi của nàng ta cực cao, có điều trong địa giới của thần điện Quang Minh, tu vi của nàng ta dường như phải chịu những ràng buộc nhất định, không thể phát huy hoàn toàn.

Mấy đệ tử Luyện Hư của thần điện Quang Minh liều mạng cùng nàng ta, nàng ta cũng không thể dễ dàng hạ gục họ.

Trước Tháp Thông Thiên lóe lên, vô số pháp bảo khí linh từ bốn phía phóng tới, bao quanh người phụ nữ áo bào đen mà đánh.

Tuy Vinh Tuệ Khanh nhìn đến hoa cả mắt, nhưng cô biết, bao người quyền thế trong thần điện Quang Minh cũng không bắt được người phụ nữ áo bào đen kia, có thể thấy nàng ta lợi hại thế nào...

Trận tranh đấu vẫn tiếp tục, người phụ nữ áo bào đen kia nhìn thấy mây đen trên bầu trời càng ngày càng dày nặng, mà bên cạnh đám mây đen kéo dài vô biên vô tận ấy, một luồng ánh bạc dần sáng lên, viền quanh đám mây đen một lớp màu bạc. Ánh mặt trời dần dần xuyên qua tầng mây, rơi trên Tháp Thông Thiên. Viền bạc của đám mây đen kia cũng theo đó mà trở nên rực rỡ chói mắt, biến thành ánh hào quang ngũ sắc. Người phụ nữ kia nhìn thấy luồng ánh sáng ngũ sắc như được khảm hằn vào trong đám mây đen của mình thì có vẻ càng sốt ruột hơn, nàng ta phát ra một tiếng kêu, nghe như chim muông rời núi, cả người đột nhiên phân thành hai, một người nguyên bản chiến đấu với đệ tử của thần điện Quang Minh, người còn lại thì hóa thành tia chớp, nhanh chóng rời khỏi nơi đó, chui vào bên trong Tháp Thông Thiên.

Trên lầu cao nhất của Tháp Thông Thiên, Thánh nữ nhiệm kỳ trước Quản Phượng Nữ đầu đầy mồ hôi, đang chuyển dạ sắp sinh.

Sinh mạng của đứa bé này vô cùng quan trọng, tất cả những tu sĩ có chức vị cao nhất trong thần điện Quang Minh đều đứng canh giữ ở bên ngoài căn phòng.

Thánh tử nhiệm kỳ trước Vinh Hòa Phi, quan trận pháp Vinh Tinh Hoảng, chương giáo, Thánh nữ đương nhiệm Quản Khinh Sa, Thánh tử, còn có quan bùa chú, cũng đều đứng ngoài cửa phòng sinh, bảo vệ sự an toàn của Quản Phượng Nữ.

Vinh Tuệ Khanh liếc mắt đã nhận ra cha của mình. Mặc dù vẻ bề ngoài kia hoàn toàn khác với người đàn ông chất phác trên núi đó, thế nhưng Vinh Tuệ Khanh chỉ cần liếc mắt là nhận ra ông. Bởi lẽ sự tương thông trong quan hệ huyết thống giữa cha với con sẽ không bao giờ cắt đứt được.

Người phụ nữ áo bào đen kia đi tới trước cửa phòng sinh của Quản Phượng Nữ, thấy rất nhiều trận pháp được bày trên tầng cao nhất của thần điện Quang Minh, nàng ta bật cười ha hả: “Đúng là lấy trứng chọi đá. Chỉ dựa vào mấy người các người cũng muốn ngăn ta? Suy nghĩ viển vông!” Cả người nàng ta lại hóa thành một ngôi sao băng, nhanh như chớp xông đến phá vỡ sự ngăn cản của bọn họ, tiến vào trong phòng.

Các tu sĩ bên ngoài trở mắt nhìn nhau, rồi cùng chạy vào bên trong.

Nhưng họ đã tới chậm một bước.

Người phụ nữ kia nhìn thấy Quản Phượng Nữ đang nằm trên giường sinh, bàn tay nàng ta vung ra, một luồng linh khí ác liệt gào thét xông thẳng về phía bụng của Quản Phượng Nữ.

Vào đúng lúc cơ thể Quán Phượng Nữ suy yếu nhất, bà cũng không ngờ rằng, cho dù là trận pháp do chồng bà Vinh Hòa Phi bày ra, hay là kết giới của chương giáo thần điện Quang Minh, cũng không thể ngăn chặn được linh lực của người phụ nữ áo bào đen đó.

Đoàng!

Luồng linh lực cứng rắn như bàn thạch trực tiếp đánh vào phần bụng đang co rút từng trận của bà.

Phần bụng nhô lên của Quán Phượng Nữ đau đớn khi bị người phụ nữ áo bào đen kia đánh vào, Quán Phượng Nữ bị vỡ ối sớm hơn dự định, nước ối rào rào chảy ra, ướt hết cả tấm thảm trải giường.

Ngay sau đó, một bé gái cả người đen nhánh theo dòng nước ối chui ra, được bà đỡ đón lấy.

Bé gái kia không hề nhúc nhích, cũng không khóc tiếng nào, cứng đờ nằm trên tay bà đỡ.

“Ha ha, không ngờ con gái của Quang Minh lại có hình dạng này. May mà ta tới nhanh, tiễn người xuống địa ngục sớm, nếu không để cho người có cơ hội chuyển thể sống lại, vậy ta sẽ phải chịu thiệt lớn đó.” Người phụ nữ áo bào đen kia cười ha hả, tâm trạng nàng ta vô cùng thoải mái. Sau khi xác nhận đứa bé gái kia đã chết, nàng ta mới nhanh chóng nhảy từ cửa sổ ra ngoài, giống như một con bướm đen, bay xuống phía chân tháp.

Giọng nói của Thánh Giáo Tông thần điện Quang Minh đột nhiên vang lên bên tai mọi người: “Bắt lấy ả... Giết ả...”

Chương giáo là người đầu tiên nhảy lên, bay từ cửa sổ ra ngoài, không suy nghĩ nhiều lập tức đi chặn đường người phụ nữ áo đen kia lại.

Toàn bộ thần điện Quang Minh, ngoại trừ Thánh Giáo Tông trước giờ chưa từng lộ mặt thì người có tu vi cao nhất chính là chương giáo.

Chương giáo dốc hết toàn lực công kích, khiến người phụ nữ kia từ đám mây rớt xuống giữa không trung, sau đó ông ta cũng vội vã nhảy xuống.

Người phụ nữ áo đen hoảng sợ, không ngờ thần điện Quang Minh cũng có người có thể đả thương được nàng ta. Nàng ta vừa phất tay áo, mây mù dày đặc lập tức xuất hiện trước mặt mọi người, cuốn nàng ta cùng chương giáo vào bên trong.

Chờ đến khi đám mây mù tan hết thì không còn thấy bóng dáng của người phụ nữ áo đen kia nữa, còn cơ thể của chương giáo đã vỡ nát, nằm dưới Tháp Thông Thiên, chỉ có nguyên thần là chạy thoát được, trở về căn phòng thần bí bên trong tháp.

Trong phòng sinh của Quán Phượng Nữ, hình ảnh đột nhiên rung lắc một trận, giống như máy ghi hình bị đổ rồi phát lại vậy, lúc đó hai người phụ nữ áo bào đen giống nhau như đúc lần lượt xuất hiện, đứng ở trước giường Quán Phượng Nữ, vẻ mặt đầy thần bí nói: “Đứa bé này sau này có thể sẽ có phúc lớn đây, các người không thể để nó đi như vậy được. Mặc dù nó không liên quan đến con gái của Quang Minh, nhưng lại có quan hệ máu thịt với đứa bé, các người nỡ để nó chết như vậy sao?” Lời nói rất kỳ lạ, dường như nàng ta đã quên rằng mình vừa mới tung một chương giết chết đứa bé trong bụng.

Giọng nói của nàng ta toát ra một luồng khí ớn lạnh, dường như có thể truyền từ những hình ảnh hồi ức ở trước mặt ra ngoài, khiến cả người Vinh Tuệ Khanh lạnh như băng.

Cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao người phụ nữ áo bào đen ấy đã đi rồi mà còn quay lại? Cô rõ ràng nhìn thấy, chương giáo đã

dốc hết toàn lực ra đòn, khiến cho người phụ nữ áo bào đen đó bị thương khá nặng, tại sao chỉ trong nháy mắt mà nàng ta đã giống như một người không bị sao vậy, lại xuất hiện ở phòng sinh của Quán Phượng Nữ thêm một lần nữa?

Nhưng Thánh nữ đang tập trung tinh thần, để khôi phục lại trí nhớ của mình, không thể nói chuyện cùng cô.

Vinh Tuệ Khanh đành nhìn lên hình ảnh của hồi ức ở trước mặt.

“Người nói cái gì? Con ta chết rồi sao?” Quán Phượng Nữ dường như không để ý tới người phụ nữ áo bào đen đã xuất hiện trước mặt mình lần nữa, bà vô cùng kinh ngạc, không quan tâm đến những mệt mỏi khi vừa mới sinh, nhìn về phía bà đỡ ở cuối giường.

Bà đỡ đó nơm nớp lo sợ, bế đứa bé được quấn trong bọc tã đặt vào tay Quán Phượng Nữ.

Người phụ nữ áo bào đen bĩu môi, ung dung bấm tay.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy rất rõ, nàng ta rõ ràng vô cùng tinh thông dịch thuật, dường như đang suy tính điều gì đó.

Là cái gì vậy? Vinh Tuệ Khanh không tự chủ được làm theo động tác các ngón tay của nàng ta, cũng bóp chặt lại...

Trong hình ảnh của hồi ức, những người của thần điện Quang Minh còn lại nhìn thấy người phụ nữ áo bào đen kia đứng trước giường của Quán Phượng Nữ thì cũng nổi giận gầm lên, muốn xông tới.

Nàng ta lại bóp chặt một tay, tay kia nâng lên, bày kết giới, nhốt mình cùng Quán Phượng Nữ và đứa bé sơ sinh đó lại trong một vòng tròn.

Vinh Tuệ Khanh nhìn đứa bé không nhúc nhích ấy, trong lòng càng cảm thấy mờ mịt.

Đây là lúc mình vừa mới được sinh ra sao? Tại sao lại không nhúc nhích? Một tiếng khóc cũng không có...

“Sao đứa bé lại như thế này? Tại sao có nhéo thế nào nó cũng không khóc?” Vẻ mặt Quản Phụng Nữ đầy sợ hãi, bà cũng không để ý đến kẻ địch rất mạnh đang đứng trước mặt mình, gần như hoàn toàn không để ý tới tính mạng của mình, cả trái tim đều đặt vào đứa con.

Người phụ nữ áo bào đen kia đột nhiên cười lạnh một tiếng, dường như đã suy đoán ra tất cả mọi chuyện, nàng ta lạnh lùng nói: “Người sinh ra một đứa bé đã chết, nó đương nhiên không phải con gái của Quang Minh. Xem ra, ta lại phải đi tìm ở nơi khác. Không ngờ ả tiện nhân kia cho dù hồn phách đã tan thành mây khói mà vẫn xảo trá như vậy, tung chiêu giả để đánh lừa, dùng kế điệu hổ ly sơn giả danh con gái Quang Minh để lừa ta tới đây. Hừ, nhưng ta lại muốn xem xem ả ta còn có mưu kế gì.” Nàng ta vung tay một cái, trong phòng xuất hiện một màn khói mù mịt, sương khói che phủ trước mặt mọi người, không nhìn thấy rõ. Trong chốc lát, khi Quản Phụng Nữ không nhìn thấy gì, một thứ gì đó giống như đám mây mù lặng lẽ chui vào trong người đứa bé.

“Đi thôi, nếu đã không phải người, hôm nay đắc tội nhiều rồi.” Người phụ nữ áo đen cười lớn, trước khi rời đi, nàng ta đột nhiên quay đầu lại cười một tiếng kỳ dị: “Thần điện Quang Minh của các người không phải có thuật kéo dài tính mạng sao? Ta thấy tuổi thọ của đứa bé này vẫn chưa hết, nếu kéo dài tính mạng của đứa bé, nó vẫn có thể sống tiếp.” Nói xong nàng ta lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng.

Vừa nãy nàng ta còn nhảy ra ngoài từ cửa sổ, nhưng lần này lại có thể biến mất ngay tại chỗ.

Vinh Tuệ Khanh chú ý tới chi tiết này, cô luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Trong hình ảnh của hồi ức, tại phòng sinh ở đỉnh Tháp Thông Thiên, Quán Phượng Nữ hôn bay phách lạc, ôm đứa con gái mới sinh không chịu buông tay.

Một vị quan luyện đan cấp cao tinh thông được lý tới kiểm tra cho đứa bé, sau đó thông báo rằng trước khi được sinh ra, đứa bé đã bị người phụ nữ áo đen kia dùng ma thuật giết chết.

Đây là một đứa bé đã chết...

Vinh Tuệ Khanh càng không hiểu. Mình sinh ra đã chết rồi?

Sau đó cô giật mình, nhớ tới Bách Hủy đã từng nói, kiếp này vốn dĩ không có mình. Quán Phượng Nữ, vốn dĩ không có con gái...

Mà kiếp trước của Bách Hủy, Vinh Tuệ Khanh nhớ rất rõ, là một đời Đại Ngưu uy phong lẫm liệt. Nhưng những cuộc gặp gỡ của hắn đều đã bị mình chiếm mất.

Tất cả những chuyện này, rốt cuộc có mối liên quan gì với nhau?

Vinh Tuệ Khanh chau mày, vô số câu hỏi đang quay cuồng trong đầu cô, nhưng thế không tìm ra đáp án và lời giải thích nào hợp lý cả.

Hồi ức của Thánh nữ đến đây thì dần dần chuyển thành màu xám trắng, hình ảnh dần mờ đi.

Sau một hồi, cô lại nhìn thấy mẹ và cha ôm mình, quỳ xuống khố sở cầu khẩn trong một căn phòng nhỏ, vẻ mặt của ông nội đứng bên cạnh cũng buồn thiu, nói chuyện với người ở bên trong căn phòng.

Người ở trong phòng hình như chính là chương giáo đại nhân của thần điện Quang Minh.

“Cầu xin chương giáo hãy dùng thuật kéo dài tính mạng kéo dài mạng sống cho con ta. Con ta là con gái của Quang Minh, ta tình nguyện dâng nó cho ngài, giúp thần chủ trở về Thần giới.” Quân Phượng Nữ dập đầu đến mức trên trán chảy máu.

Một luồng thần thức từ trong phòng bay ra, bay quanh người đứa bé một vòng, sau đó dừng lại một chút, tiếp đó một âm thanh tức giận truyền tới: “Một đứa bé đã chết còn không có linh căn, các người còn muốn ta dùng thuật kéo dài tính mạng sao?”

Thuật kéo dài tính mạng phải tiêu hao rất nhiều tu vi, bất kể là ai, tu vi cũng sẽ giảm xuống một bậc. Người có tu vi càng cao thì hành thuật kéo dài tính mạng cho người khác thì tính mạng của người đó càng giữ được lâu, đồng thời tu vi người thực thi thuật cũng sẽ giảm, bình thường không ai muốn làm vậy cả.

Người nhà họ Quân khổ sở cầu khẩn nhưng không thành, đành phải rời khỏi phòng chương giáo, quay trở lại phủ của mình.

Một khắc sau, Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy, Quân Phượng Nữ cùng Vinh Hòa Phi, dưới sự giúp đỡ của Vinh lão gia, tự thực hiện thuật kéo dài tính mạng.

Vào thời khắc cuối cùng, hình ảnh người phụ nữ áo bào đen lại vút qua một cái, một hồn thể trong suốt chui vào người đứa bé.

Đứa bé kia đột nhiên khóc lớn.

Nó đã sống lại.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 357: Ba Nguyên Tắc Trở Về Quá Khứ

 Cô không nhớ gì cả.

Trí nhớ của cô bắt đầu từ núi Lạc Thần. Nếu như cô bé sinh ra ở thần điện Quang Minh là mình, nếu hồn phách của mình đặc biệt thì tại sao lại không có ký ức lúc mới sinh?

Cô không phải là đứa bé đó, Vinh Tuệ Khanh vô cùng rõ điều này.

Thánh nữ hít sâu một hơi, thu hồi Phật tông luân hồi đại thủ ấn, hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Con đã nhìn rõ chưa?”

Vinh Tuệ Khanh gạt qua nỗi bàng hoàng cùng mất mát, trước tiên hỏi rõ sự nghi ngờ của mình: “Thánh nữ đại nhân, người có chú ý đến người phụ nữ áo choàng đen kia hai lần xuất hiện hơi kỳ quái không?”

“Kỳ quái?”

“Không nói rõ ra được là thế nào, nhưng cảm thấy rất đột ngột, lúc xuất hiện lần thứ hai giống như trùng với lần đầu tiên – cùng một người áo choàng đen, hai lần xuất hiện ở cùng một nơi, hơn nữa hành động cùng lời nói đều không giống nhau. Con không cảm thấy trước sau không có sự liên quan.” Vinh Tuệ Khanh đột nhiên cảm thấy đã từng thấy cảnh tượng này.

Kiếp trước cô đã từng xem qua một bộ phim. Bên trong có một tình tiết lúc gần cuối, nhân vật nam chính liên tục hai lần nhìn thấy chỉ một con mèo mun di chuyển ở cùng một nơi. Chính vào lúc đó, nam chính biết được

lập trình của chương quản thế giới đã bị thay đổi, trong nháy mắt bọn họ đã trải qua thời không (thời gian và không gian) khác nhau.

Lại liên tưởng đến Bách Hủy và Lỗ Oánh Oánh đã từng trải qua hai tiền kiếp khác nhau, Vinh Tuệ Khanh có cơ sở cho rằng trong trí nhớ của Thánh nữ Quản Khinh Sa, thật ra là bao gồm cảnh tượng lúc hai thời không đan xen nhau.

Người bình thường chỉ biết có một ký ức thời không, ngoại trừ giống như Bách Hủy, Lỗ Oánh Oánh đều là người trùng sinh (sống lại), hoặc là giống như Vinh Tuệ Khanh và La Xảo Tư đều là người xuyên không (chuyển kiếp), tất cả đều có hai ký ức thời không. Thế nhưng, trí nhớ của bọn họ cũng không thể hợp lại với nhau.

Về điểm này, ký ức Thánh nữ Quản Khinh Sa không giống với tình huống của bọn họ.

Nàng là xuyên qua giữa hai nơi, trong lúc vô tình gộp những sự kiện phát sinh ở hai thời không khác nhau xuyên qua, hiện ra trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chăm Thánh nữ, ánh mắt không ngừng dò xét và đánh giá.

Thánh nữ bị ánh mắt Vinh Tuệ Khanh nhìn đến không hiểu ra sao, cười một tiếng hỏi: “Sao con lại nhìn ta như vậy?”

“Người áo đen kia hai lần xuất hiện ở cùng một nơi, lời nói cùng động tác đều không giống nhau. Thánh nữ đại nhân, người không cảm thấy rất kỳ quái sao?” Nhớ tới ở kiếp trước cô từng xem qua bộ phim, Vinh Tuệ Khanh đột nhiên hiểu ra, nếu như Thánh nữ đồng ý nhận định của cô, đại khái có thể giải thích được hiện tượng kỳ quái này rồi.

Thánh nữ nhú mày suy nghĩ một lúc lâu, lắc đầu nói: “Thực sự ta nghĩ không ra chỗ nào kỳ quái. Nó tồn tại trong thức hải của ta, ta không nhìn ra chỗ nào là giả cả.”

“Không phải giả. Mà là...” Vinh Tuệ Khanh hết sức suy xét muốn tìm ra lời giải thích hợp lý về hiện tượng này. “Mà là theo ý con, nó đại biểu cho hai thời gian và không gian khác nhau. Một thời không là người áo choàng đen giết chết bé gái. Một thời không khác là người áo choàng đen trở về cứu vãn sai lầm của mình, cho bé gái kia một sinh mệnh mới.”

Bé gái bị giết ở thời không kia chính là thời không Đại Ngưu hô mưa gọi gió, cũng là kiếp trước Bách Hủy trải qua, cô ta vì yêu mến Đại Ngưu nên sống lại ở thời không này. Mà hiện tại chỗ thời không của bọn họ đang ở hoàn toàn không phải là thời không mà Bách Hủy đã từng trải qua.

Bách Hủy sống lại quay về thời không này, bé gái được người áo choàng đen cứu sống, do đó khiến mọi việc của Đại Ngưu đều uống công.

Đương nhiên nếu nghĩ theo cách khác, cũng có thể nói Đại Ngưu đời kia trộm cơ duyên của bé gái. Lẽ ra tất cả đều là bé gái kia kế thừa, nhưng bởi vì nó bị người áo choàng đen giết chết cho nên cơ duyên bị Đại Ngưu giành được.

Còn kiếp này, người áo choàng đen biết được mình đã phạm sai lầm, cho nên không tiếc bất cứ giá nào, trở lại thời khắc đó, cứu bé gái về. Bé gái quay lại, đương nhiên cơ duyên của Đại Ngưu sẽ không tồn tại.

Việc này xuất hiện hai vấn đề:

Thứ nhất, vì sao người áo choàng đen phải trở về cho bé gái sinh mệnh thứ hai? Rốt cuộc nàng ta phạm phải sai lầm gì? Khiến cho nàng ta phải đảo ngược thời không?

Thứ hai, vì sao người áo choàng đen đó không trở lại trước lúc nàng ta giết chết nữ hài, mà lại trở về lúc sau khi giết chết nữ hài, thậm chí không tiếc triệu hồi một linh hồn từ thế giới kia đến, cho nữ hài một sinh mệnh khác?

Vinh Tuệ Khanh nói ra toàn bộ nghi vấn trong lòng.

Thánh nữ nghe vậy, sắc mặt dần dần nghiêm trọng.

Chờ Vinh Tuệ Khanh nói xong, Thánh nữ nói: “Điều con nói rất có khả năng là đúng. Chịu ân huệ của thần Quang Minh, ta được ban cho một bản lĩnh, không biết mẹ con có nhắc qua với con hay không: Không cần xé rách không gian ta cũng có thể trở về quá khứ. Nhưng ta không thể khống chế bản lĩnh này, thậm chí có lúc chính mình cũng không biết rốt cuộc đang ở nơi nào. Cho nên trí nhớ của ta thường xuyên sẽ xuất hiện thay đổi đan xen nhau. Ta không biết đáp án vấn đề thứ nhất nhưng ta có thể trả lời con vấn đề thứ hai, chính là vì sao người áo choàng đen không trở lại trước lúc nàng ta giết chết bé gái, thay đổi vận mệnh của bé gái này, mà trở lại sau lúc giết chết nó, vội dùng linh hồn thế giới khác tới để kéo dài tính mạng cho nó.”

“Vì sao?” Trái tim Vinh Tuệ Khanh lập tức treo ngược lên cao.

Thánh nữ nói từng chữ: “Chắc con biết, người tu hành tu luyện đến thời điểm tu vi Hóa Thần có thể xé rách không gian trở về quá khứ. Nhưng quay lại như vậy cũng có chỗ kiêng dè. Thần Quang Minh từng ban xuống thần dụ, đặt ra ba quy tắc trở về quá khứ cho người tu hành đại năng (năng lực to lớn) ở thế gian:

Thứ nhất, quá khứ của người và sự việc không thể thay đổi, cũng không thể nghịch chuyển.

Thứ hai, nếu như quá khứ của người và sự việc có thay đổi, tương lai mọi việc đều thay đổi, lúc này nhớ tới điều thứ nhất, thực ra không có gì

thay đổi cũng không có gì bị nghịch chuyển cả.

Thứ ba, nếu muốn thay đổi quá khứ của người và sự việc, mà không ảnh hưởng đến tương lai của người và sự việc đó thì chỉ có thể sau khi người đó chết, đưa thi thể cùng hồn phách, hoặc chỉ có hồn phách đến một không gian khác. Ngoài ra, đưa hồn phách đến một không gian khác rất đơn giản, nhưng muốn đưa thi thể và hồn phách cùng trở về quá khứ thì cần có chí bảo trong thiên địa là Bích Ngọc Liên Hoa giúp đỡ.”

Vinh Tuệ Khanh sững sốt, đột nhiên nhớ tới Bích Ngọc Liên Hoa ở sơn trang Đóa Linh, còn có cô gái áo xanh đoạt đi Bích Ngọc Liên Hoa thì không khỏi ảo não, để cho nàng ta đi trước một bước, bản thân đại khái thật sự muốn sau khi Hóa Thần mới có thể trở về quá khứ cướp đi đóa Bích Ngọc Liên Hoa trong tay nàng ta.

“Cho nên người áo choàng đen kia xuất hiện lần thứ hai là để sửa chữa sai lầm của mình, mang theo một linh hồn từ thời không khác để hồi sinh cho bé gái kia.” Thánh nữ hơi ngừng lại, kinh ngạc nhìn Vinh Tuệ Khanh, đột nhiên hiểu ra lai lịch của cô.

Cô chính là linh hồn đến từ thế giới kia sao?

Vinh Tuệ Khanh nhú mày, hơi không tự nhiên nhún vai, tự giễu nói: “Hiện tại người đã biết con là giả? Thật ra không thể bằng với Ngụy Khanh Khanh hàng thật giá thật rồi.”

Thánh nữ giãn mày cười nói: “Con nói điều ngu ngốc gì vậy? Con phải biết rằng, cho dù con là linh hồn từ thế giới kia nhưng cũng là có nguồn gốc cùng bé gái kia, nhất định là chuyển thể của nó, con mới lớn lên như vậy được. Tuyệt đối không phải bất cứ linh hồn nào cũng có thể chiếm thân thể của người khác. Con cho rằng đoạt xác dễ dàng như vậy sao? Đối với tu sĩ mà nói thì có khả năng đơn giản hơn, chỉ cần tu vi linh hồn cao hơn tu vi của thân thể bị đoạt xác thôi. Nhưng đối với người thường không

có tu vi mà nói, nhất định phải là linh hồn có cùng nguồn gốc mới có thể nhập vào trên thân thể người khác. Nếu không có cùng nguồn gốc thì chính là quỷ nhập vào người, sẽ không duy trì lâu dài được.”

Vinh Tuệ Khanh kinh ngạc: “Nói như vậy con chính là bé gái kia chuyển thể?”

“Nhất định là như vậy. Con phải biết rằng, khi đó, bé gái kia không có linh căn cũng không có tu vi, chính là một người rất bình thường, con có thể bị người áo choàng đen triệu hồi từ thế giới kia, nhập vào cơ thể của bé gái kia, hơn nữa còn vô cùng phù hợp với thân thể của nó, linh hồn của con chính là linh hồn của nó.” Thánh nữ nói chắc như đinh đóng cột.

Vinh Tuệ Khanh lau mồ hôi trên trán, cười ngượng nói: “Vây thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.” Cô thực sự sợ Thánh nữ sẽ cho rằng cô cũng là giả, sau đó đuổi cô ra khỏi thần điện Quang Minh...

“Vây có phải tu sĩ có tu vi thấp không có khả năng đoạt xác thân thể của tu sĩ có tu vi cao hơn?” Vinh Tuệ Khanh chuyển đề tài, không muốn Thánh nữ tiếp tục tập trung vào vấn đề này nữa.

Thánh nữ mỉm cười: “Trên cơ bản là không thể. Nhưng cũng có ngoại lệ - chính là nguyên nhân chúng ta muốn giữ lại Ngụy Khanh Khanh thay thế con.” Nói xong nàng nhìn Vinh Tuệ Khanh rồi cười thần bí khó lường.

Vinh Tuệ Khanh hơi sồn gai ốc, vội hỏi: “Người có chuyện gì cứ nói, đừng nhìn con như vậy, con chịu không nổi.”

Thánh nữ nói: “Trước đó ta đã nói với con, thân thể con gái thần Quang Minh là vật chứa kế tục thần ý Nữ Oa, như vậy, bởi vì vật chứa này có thể chứa đựng thần ý nên nó vô cùng thuần khiết, thậm chí có thể tinh lọc linh hồn. Nếu linh hồn có tu vi thấp kém trải qua tinh lọc của con gái thần Quang Minh thì có thể nhập vào bất kỳ thân thể nào của tu sĩ có tu vi cao hơn.”

Vinh Tuệ Khanh im lặng: “Con không phải con gái thần Quang Minh, Ngụy Khanh Khanh cũng không phải. Rốt cuộc mọi người muốn Ngụy Khanh Khanh làm gì?”

Thánh nữ cười nói: “Con có phải hay không thì bọn ta không biết. Thế nhưng Ngụy Khanh Khanh không phải cũng bắt buộc là phải – ngày mai bọn ta sẽ giao cô ta cho chương giáo để chương giáo quyết định.”

“Nhưng thần hồn cô ta đã tan biến.” Vinh Tuệ Khanh nhớ đến người bị hủy dung nằm trên giường kia chính là Ngụy Khanh Khanh đang hôn mê bất tỉnh.

Thánh nữ duỗi tay ra, trong tay xuất hiện ánh sáng đỏ, một hồn thể nho nhỏ hơi trong suốt xuất hiện bên trong ánh sáng đỏ trên tay nàng.

“Cô ta chỉ tổn thất một hồn phách. Một hồn phách khác đang trong tay ta.” Thánh nữ cười nói, cũng không nói cho Vinh Tuệ Khanh biết nếu Ngụy Khanh Khanh thật sự thần hồn tan biến, kế hoạch của bọn họ đã có thể thất bại trong gang tấc.

Vinh Tuệ Khanh thở ra một hơi nhẹ nhõm: “Con còn tưởng một hồn phách khác của cô ta đã bị người phá hủy.” Khi đó cô thấy hồn phách kia tiêu tán ở giữa ánh sáng đỏ mà Thánh nữ phát ra.

Thánh nữ cười nói: “Ta chỉ thu cô ta lại, giữ lại cô ta có thể có tác dụng lớn.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 358: Năm Đỏ Trăng Sáng

 Thánh nữ nhớ tới chuyện năm đó, do dự một lát mới truyền âm nói với Vinh Tuệ Khanh: “... Chuyện này chỉ có ta, Thánh tử và chương giáo biết được. Năm đó con cải tử hoàn sinh đã kinh động tới Thánh Giáo Tông vốn chưa từng lộ diện. Tên đó từ trên trời giáng xuống tuyên bố dư nghiệt ma quỷ hạ sinh trong thần điện Quang Minh sẽ khiến thần điện bị vấy bẩn. Kết quả của bói toán mai rùa do chính Thánh Giáo Tông thực hiện cũng nhằm thẳng con gái vừa mới cải tử hoàn sinh của tỷ tỷ ta, cũng chính là con.”

“Bọn ta rất kinh ngạc, bởi vì lúc trước đều nói con là con gái thần Quang Minh, làm sao lập tức biến thành dư nghiệt ma quỷ rồi?”

“Nhưng bọn ta cũng biết sau khi con sinh ra, kết quả bói toán mai rùa về con gái của thần Quang Minh lại không hề chỉ về phía con. Mà Thánh Giáo Tông lại nói con sinh ra là tội lỗi, đến từ nơi ô uế, làm thế giới của chúng ta bị vấy bẩn. Mẹ con, cha con và cả ông bà nội của con không chịu khuất phục, thề sống chết chống lại. Thánh Giáo Tông giận dữ rút linh căn cả nhà con, phế bỏ tu vi, trục xuất bọn họ ra khỏi thần điện Quang Minh.”

“Nhưng khi Thánh Giáo Tông muốn giết chết bé gái mới cải tử hoàn sinh, thần Quang Minh đột nhiên hiển linh khiến Thánh Giáo Tông trọng thương, người nhà của con nhân cơ hội mang theo con chạy ra khỏi thần điện Quang Minh. Lúc này thần thức của chương giáo mới ra lệnh cho Thánh tử đuổi theo giết ông nội con... Chuyện sau này thì lúc trước ta đã kể hết với con rồi.”

Thánh tử mang thi thể của bà nội Vinh Tuệ Khanh cùng với mệnh hồn của cha và ông nội cô, còn báo lại Quản Phượng Nữ được chồng bà liều mạng bảo vệ nên chạy thoát.

“Thần Quang Minh hiển linh? Hình dạng như thế nào vậy ạ?” Vinh Tuệ Khanh vô cùng tò mò.

“... Đó là một chùm ánh sáng năm màu, uy lực cực kỳ lớn đánh thẳng vào người Thánh Giáo Tông, trực tiếp nghiền chết thần thức của Thánh Giáo Tông.”

“Vậy con thì sao? Thánh tử không nhắc tới con sao?” Vinh Tuệ Khanh bất ngờ hỏi lại. Năm đó cô chắc không chết, thế nhưng qua lời kể của Thánh nữ thì chỉ có Quản Phượng Nữ thoát khỏi sự “truy sát” của Thánh tử.

Thánh nữ nhìn cô một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Thần Quang Minh hiển linh là chuyện lớn quan trọng cỡ nào. Thánh Giáo Tông vì thế mà bị diệt thần hồn, còn chương giáo vì bị người phụ nữ áo đen làm trọng thương, thân thể bị hủy diệt chỉ để lại phân thân của thần thức trốn trong một căn phòng bên trong Tháp Thông Thiên.”

Thánh nữ nói xong lại cười lạnh: “Vết thương của ông ta vô cùng kỳ lạ, nó làm cho thần thức của ông ta không thể thoát khỏi phạm vi mười trượng xung quanh căn phòng kia, nên những chuyện ông ta biết đều do ta và Thánh tử báo về. Còn về cảnh ngộ gia đình con gặp phải sau khi rời khỏi thần điện Quang Minh thì ông ta chỉ biết được cha và ông bà nội con đã chết oan uổng, còn mẹ con thì mang theo con trốn ra khỏi thần điện Quang Minh.”

“Nói tóm lại, chuyện gia đình con đột nhiên rời khỏi thần điện Quang Minh ngoại trừ ta, Thánh tử và chương giáo biết được nguyên nhân, những người khác không biết gì cả. Có thể bọn họ có nghi ngờ thế nhưng tu sĩ

bình thường của thần điện Quang Minh ra ngoài rèn luyện mấy trăm năm là chuyện bình thường. Cho nên gia đình con rồi đi đối với tu sĩ bình thường của thần điện Quang Minh quả thực không phải chuyện gì ghê gớm. Ngay cả chuyện Thánh Giáo Tông đổ bộ xuống thần điện Quang Minh, còn có thần Quang Minh hiển linh làm Thánh Giáo Tông bị trọng thương cũng chỉ có ta, Thánh tử và chương giáo biết.”

Nói tóm lại, đa số tu sĩ của thần điện Quang Minh không biết Thánh Giáo Tông chỉ còn lại cái xác không, cũng không biết nhà họ Vinh là bị đuổi ra khỏi thần điện Quang Minh, càng không biết Ngụy Khanh Khanh thật ra chỉ đóng giả làm hậu nhân của nhà họ Vinh.

Bọn họ chỉ biết, chương giáo bị người phụ nữ áo đen đánh trọng thương thân thể bị hủy chỉ còn lại thần thức. Còn tưởng Ngụy Khanh Khanh là hậu duệ của hai nhà Quán - Vinh, cho nên vô cùng che chở cưng chiều cô ta.

Vinh Tuệ Khanh tròn tròn hai mắt: “Nói như vậy, chương giáo cũng không biết Ngụy Khanh Khanh là giả?” Nói xong cô lại tự cảm thấy khó hiểu. Chuyện lớn như vậy vì sao chương giáo lại không điều tra cẩn thận?... Nói không chừng chương giáo thật sự biết Ngụy Khanh Khanh là giả? Thế nhưng vì sao ông ta không vạch trần chuyện đó?

Mọi việc Vinh Tuệ Khanh đều suy nghĩ theo chiều hướng xấu nhất, như vậy mới có thể có chuẩn bị sớm.

E rằng do ông ta hành động không tiện cho nên chỉ có thể ỷ lại vào Thánh tử và Thánh nữ?

Thánh nữ nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Ta và Thánh tử từng cẩn thận tính toán, cảm thấy chương giáo thực sự không biết. Ông ta cho rằng Ngụy Khanh Khanh chính là bé gái năm đó, là đời sau của nhà họ Vinh và nhà họ Quán. Cho dù cô ta không phải con gái của thần Quang Minh chân

chính, thì vẫn là đời sau có huyết mạch của hai nhà Vinh - Quán, vẫn có thể tinh lọc linh hồn trợ giúp đoạt xác, đặc biệt đối với thân thể có tu vi cao thần thức thấp...”

Ý tứ trong câu nói cuối cùng của Thánh nữ vô cùng hàm xúc.

“Qua nhiều năm như vậy, chương giáo vẫn hy vọng có thể tìm được con gái của thần Quang Minh, nhưng thật ra không được như ý muốn. Kết quả bọn ta không tìm được con gái của thần Quang Minh nhưng lại tìm được Ngụy Khanh Khanh có huyết mạch của tỷ tỷ ta. Tỷ tỷ của ta nói, ông nội con năm đó xem quẻ biết được, cuối cùng chương giáo vẫn cần đời sau có huyết mạch của hai nhà Vinh - Quán để tinh lọc linh hồn giúp ông ta đoạt xác. Cho nên khi tỷ ấy thấy Ngụy Nam Tâm chuẩn bị Ngụy Khanh Khanh cho tỷ ấy thì lập tức tương kế tựu kế để cho đồ giả mạo đó dùng thân phận con gái mình trở về nuôi lớn sau đó làm vật tế. Tỷ ấy biết có ta làm tay trong, chương giáo sẽ không hề nghi ngờ... Nếu không, tại sao ta lại đột nhiên xuất hiện ở nước Đại Sở đồng thời đón Ngụy Khanh Khanh đi chứ...”

Vinh Tuệ Khanh yên lặng một lúc, trong đôi mắt to trong sáng ánh lên sự thương cảm: “Khi đó người đi nước Đại Sở vì sao không cứu mẹ con?”

“... Mẹ con không muốn đi. Tỷ ấy đã quyết muốn chết, hy vọng duy nhất là đưa Ngụy Khanh Khanh về thần điện Quang Minh báo thù cho hai nhà Vinh - Quán.”

Vinh Tuệ Khanh giật mình... Một tên giả mạo như Ngụy Khanh Khanh thì làm sao báo thù được cho hai nhà Vinh - Quán?

Thánh nữ lại cười không nói.

“Vậy mẹ con có từng nhắc về con với người không?” Trong mắt Vinh Tuệ Khanh không nén được nước mắt chảy ra. Khi đó là thời điểm cô bắt

lực, đau khổ nhất, nếu như biết vị Thánh nữ uy phong bốn phía, không gì không thể làm này là di của mình thì nhất định sẽ vui mừng hơn nhiều.

Nhưng Thánh nữ lại lặng lẽ một lát cuối cùng lắc đầu nói: “Mẹ con không nói, ta cũng không hỏi. Có lẽ là do tỷ ấy không thực sự tin tưởng ta! Dù sao con cũng là con gái duy nhất của tỷ ấy, hậu duệ duy nhất của hai nhà Quán - Vinh.”

Cho nên cuối cùng mẹ cô cũng chỉ nói với cô, nếu bị dồn vào đường cùng thì tới Trung Đại Lục tìm Vân Hạc Lâu...

Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi thật sâu.

Chuyện cũ đã như vậy, cô không thể từ bỏ, cô còn cơ hội cuối cùng cứu mạng người nhà.

Chỉ cần cô nỗ lực tu luyện là có thể xoay chuyển càn khôn.

Vinh Tuệ Khanh nắm tay âm thầm cổ vũ bản thân.

“Vậy rốt cuộc mọi người muốn dùng Ngụy Khanh Khanh làm gì?” Vinh Tuệ Khanh nghe một lúc lâu cuối cùng đã hiểu Thánh nữ và Thánh tử đang có một âm mưu nào đó.

Thánh nữ cười nhẹ nhàng: “Đương nhiên là làm chuyện cô ta nên làm.”

Vinh Tuệ Khanh quyết định: “Đến lúc đó nhất định phải cho con chứng kiến. Con muốn tận mắt nhìn thấy Ngụy Khanh Khanh tan thành tro bụi. Nếu như cô ta không tan biến con không ngại tự tay tiễn cô ta một đoạn đường.”

Thánh nữ nhìn chăm chăm cô một lúc: “Có thể sẽ rất nguy hiểm. Con là người có tu vi thấp nhất, có lẽ sẽ mất cả mạng... Con còn muốn tới

không?”

Vinh Tuệ Khanh không lưỡng lự gật đầu nói: “Con sẽ không để bị mất mạng. Con nhất định phải đi.”

Thánh nữ trịnh trọng giơ tay lên đập tay Vinh Tuệ Khanh thề: “VẬY một lời đã định.”

Ra khỏi động phủ của Thánh nữ, Vinh Tuệ Khanh rất hoang mang.

Cô đứng ở cửa động phủ đảo mắt nhìn quanh.

Ngọn núi tràn ngập màu xanh, chim hót hoa nở, từng đám mây trắng bay qua trước mắt cô, mặc dù không có tiên hạc thành đàn như bên Thánh tử nhưng lại có rất nhiều tinh linh đáng yêu bay qua bay lại trong khóm hoa. Đôi cánh nhỏ trong suốt màu vàng vổ lấp lánh sau lưng, thân thể lớn chừng bàn tay từ trong nhụy một đóa hoa bay ra rồi bay vào nhụy hoa khác, tiếng cười như chuông bạc mơ hồ truyền ra trong gió, dung nhập một cách kỳ lạ vào trong nguyên khí đất trời.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy nơi này tràn ngập gấm hoa, lại cảm thấy bản thân giống như người ngoài cuộc, cô kinh ngạc đứng lặng tại chỗ.

Ngày mai, cô sẽ cùng Thánh nữ hiến Ngự Khanh Khanh cho chương giáo để tế thần Quang Minh.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai sẽ là ngày mà kế hoạch của Thánh nữ và Thánh tử bắt đầu.

Hiện tại Vinh Tuệ Khanh cũng đã nhìn ra mục tiêu của bọn họ, chính là chương giáo, có thể còn là Thánh Giáo Tông.

Bởi vì năm đó hai người kia cùng nhau hủy diệt hai nhà Vinh - Quán.

Nhưng kế hoạch của bọn họ là dựa vào việc chương giáo không hề biết thân phận thật của Ngụy Khanh Khanh.

Ngộ nhờ chương giáo thật ra biết thân phận thật sự của Ngụy Khanh Khanh, vậy kế hoạch của Thánh nữ và Thánh tử phải làm sao, thật là một câu hỏi lớn.

Thánh tử và Thánh nữ đã từng thảo luận qua tình huống này, họ cho rằng đáng để mạo hiểm.

Cho dù thế nào chuyện chương giáo muốn chiếm thân xác của Thánh Giáo Tông là chuyện chắc chắn không thể hoài nghi.

Bọn họ liều mạng cứng chọi cứng với chương giáo là chuyện không thể, cho dù chương giáo chỉ còn lại thần thức thì Thánh nữ và Thánh tử cộng lại cũng không phải là đối thủ của ông ta.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh rối bời, ngồi xuống dưới gốc một cây hoa, cẩn thận suy nghĩ.

Kỳ thực ngày mai có hai điểm quan trọng.

Một là chương giáo không biết chuyện Ngụy Khanh Khanh đóng giả đời sau hai nhà Quản - Vinh.

Hai là Ngụy Khanh Khanh có thể phát huy tác dụng thực sự làm yếu chương giáo.

Hai điều này không thể thiếu một điều nào.

Nếu có một trong hai vấn đề phạm sai lầm thì kế hoạch ngày mai sẽ cực kỳ mạo hiểm.

Thậm chí cô có thể sẽ mất mạng.

Nhưng nếu vì vậy mà bảo cô không đi thì cô lại không làm được.

Cô cảm giác một lực lôi kéo mãnh liệt bảo mình phải xuất hiện ở đó.

Vinh Tuệ Khanh nhớ một cọng cỏ nhỏ dưới đất ngậm vào miệng, chậm rãi nhấm mút vị ngọt trong thân cỏ, đưa mắt nhìn ngắm rừng cây xanh được điểm tô hoa cỏ màu sắc sặc sỡ và mây trắng trên bầu trời xanh, lặng yên suy nghĩ cách đối phó.

“... Tuệ Khanh.” Một giọng nói truyền thẳng vào trong đầu cô.

Là giọng của La Thần!

Vinh Tuệ Khanh vui mừng đứng bật dậy khỏi gốc cây.

Ở cách đó không xa, La Thần mặc đồ trắng đứng trên bãi cỏ xanh biếc trông như tiên giáng trần.

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy hình ảnh này, trong đầu cô nổ vang một tiếng, tựa như có ký ức nào đó bị phủ đầy bụi phá tan phong ấn...

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 359: Nơi Duyên Phận Bắt Đầu

 Người áo trắng vừa lúc đó vung ra một chưởng, gió lốc ác liệt đánh bay cô bé.

Trong phút chốc, cô bé rơi xuống bên chân người áo trắng, thoi thóp thở.

Trong tiếng cười nhạo của người áo đen, người áo trắng rút ra một chiếc xương sườn trên người mình, đối với cô bé...

“Nàng thế nào rồi? Thánh nữ làm khó nàng sao?” La Thần đi tới trước mặt Vinh Tuệ Khanh, dung mạo của y cùng với người áo trắng trong trí nhớ của Vinh Tuệ Khanh chồng chéo lên nhau.

Hóa ra chính là y.

Vinh Tuệ Khanh vuốt ve sườn trái của mình, nơi đó có một chiếc xương sườn đến từ y.

Cô đưa tay ra sờ lồng ngực La Thần, nơi đó cũng có một chiếc xương sườn của cô.

Hóa ra từ rất lâu trước đây, bọn họ đã gắn với nhau như một rồi.

Vinh Tuệ Khanh ôm lấy eo của La Thần, tựa đầu lên ngực y.

Tinh linh bay qua bay lại trong vô vàn đóa hoa, tò mò bay tới bay lui xung quanh bọn họ.

La Thần nhìn cảm thấy phiền, y ôm lấy Vinh Tuệ Khanh, hỏi: “Động phủ của nàng ở chỗ nào?”

Vinh Tuệ Khanh chỉ một nơi cách đó không xa.

Thân hình La Thần chớp động, mang theo Vinh Tuệ Khanh trở về động phủ của cô.

Thực ra, đây là động phủ của Ngụy Khanh Khanh, cô ta hiện tại bị Thánh nữ đưa đi để phòng khi dùng đến, vì vậy động phủ này đã thuộc về một mình Vinh Tuệ Khanh. Cô còn chưa kịp bố trí trận pháp và kết giới ở đây, hiện tại nơi đây giống như một cái động rỗng, ai cũng có thể tự nhiên lui tới.

La Thần nhìn xung quanh một vòng, chau mày rồi bày kết giới hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Đây là nơi ở của nàng những ngày qua sao?”

Vinh Tuệ Quang gạt đầu, cô dang rộng hai tay làm động tác hít thở tự do: “Chỗ này vốn dĩ là động phủ của Ngụy Khanh Khanh, là ta ở nhờ. Bây giờ cô ta đã chết, nên chỗ này thuộc về ta.”

“Ngụy Khanh Khanh? Chính là con gái giả của mẹ nàng?” La Thần biết chuyện cũ trước đây, cũng biết Vinh Tuệ Khanh đã từng rất đau khổ, không biết vì sao Thánh nữ lại cho rằng cô ta là Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh nói tóm tắt một lượt những chuyện năm đó mà cô vừa biết được từ Thánh nữ.

“Hóa ra ban đầu là một mối quan hệ phức tạp như vậy.” La Thần cảm khái. Từ lâu y đã biết mẹ của Vinh Tuệ Khanh - Quản Phượng Nữ vẫn luôn xích mích với thần điện Quang Minh. Thế nhưng bây giờ y mới biết, hóa ra tất cả rắc rối này đều có liên quan đến Vinh Tuệ Khanh.

“Sự ra đời của nàng có thể nói là làm điên đảo thần điện Quang Minh. Chà chà, thật là nhìn không ra, một cô bé nhỏ không có linh căn, cũng có thể làm tổn hại được Thánh Giáo Tông và chương giáo của thần điện Quang Minh.” La Thần xấu xa trêu ghẹo Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh ngả vào lồng ngực y, khẽ nói: “Chàng đã cứu ta một mạng, lại còn cho ta một chiếc xương sườn, nhưng tại sao chưa bao giờ nhắc với ta?... Người áo đen đánh nhau với chàng là ai?”

La Thần chợt bất động, hai tay dừng lại trên không, một lát sau mới buông xuống đặt lên vai Vinh Tuệ Khanh: “Nàng nhớ ra rồi sao? Ta đã phong ấn trí nhớ của nàng, làm thế nào mà nàng nhớ ra được vậy?” Y tránh né không muốn nói tới người áo đen kia.

Xoa nhẹ hai gò má của Vinh Tuệ Khanh, La Thần lại kinh ngạc: “Nàng đã tới Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn? Mới có mấy ngày thôi mà?”

Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu, vừa đắc ý, vừa nghi hoặc: “Chàng vẫn còn nhớ núi Đại Hoang chứ? Ta cảm thấy nơi này giống như núi Đại Hoang vậy, rất phù hợp với việc tu luyện của ta. Chỉ luyện một buổi trưa, đã từ Kết Đan trung kỳ đột phá đến Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn.”

La Thần nhíu mày, lùi về phía sau hai bước, cẩn thận quan sát Vinh Tuệ Khanh, y khoanh hai tay trước ngực, lo lắng hỏi: “Nơi này có phải là có vấn đề gì hay không? Nàng thăng cấp quá nhanh, căn cơ bất ổn, e rằng đến lúc Kết Đan sẽ gặp trở ngại, không vượt qua được.”

Ngược lại Vinh Tuệ Khanh lại không cảm thấy vậy, cô lắc lắc đầu: “Ta cảm thấy vẫn ổn, không có trở ngại gì xuất hiện, có lẽ không có gì đáng lo đâu.”

Nói xong cô tiến lên một bước, kéo La Thần ngồi xuống rồi tựa vào vai y, một phút cũng không muốn rời.

“Bọn họ biết chàng là người của Ma giới, thế nhưng vẫn cho chàng gia nhập thần điện Quang Minh, chàng không cảm thấy đó mới là có vấn đề sao?” Vinh Tuệ Quang truyền âm nói với La Thần.

Cơ thể mềm mại dựa sát người, bên tai là giọng nói êm dịu nhẹ nhàng của cô, hơi thở tựa hoa lan, lướt nhẹ qua mặt như càn lướt trước gió, La Thần cuối cùng cũng không chống đỡ được nữa, một tay y ôm Vinh Tuệ Khanh ngồi vào trong lòng, một tay xốc áo choàng của cô lên, luồn vào bên trong, nặng nề xoa bộ ngực trời sinh đã mềm mại đầy đặn kia.

“Có vấn đề gì nào? Ta từ lâu đã biết chấp niệm của thần điện Quang Minh đối với người - ma không lớn như những nơi khác. Năm đó, khi ta chỉ huy đại quân Ma giới tiến vào Nhân giới, cao thủ của thần điện Quang Minh chỉ khoanh tay đứng nhìn.” La Thần chậm rãi nói, tay thì không chút chần chừ, nhanh chóng kéo nội y bên trong của Vinh Tuệ Khanh xuống, chỉ chừa lại một cái áo khoác ngoài lỏng lẻo trên người.

Vinh Tuệ Khanh thoáng chút khước từ, rồi cũng cho phép y muốn làm gì thì làm.

Bọn họ đã rất lâu không ở cùng nhau rồi, cô có chút nhớ y...

Ngồi ở trên đùi La Thần, trầm xuống rồi lại nâng lên, trong đầu Vinh Tuệ Khanh hỗn loạn, cô đang nghĩ xem không biết mình và La Thần xảy ra chuyện gì.

La Thần là người của Ma giới, dục vọng của y khó tiêu tán thì còn giải thích được, nhưng bản thân cô là người tu hành của Nhân giới, hơn nữa đã là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn.

Có người nói tu vi càng cao, dục vọng phàm trần sẽ ngày càng ít đi.

Thế nhưng, Vinh Tuệ Khanh không cảm thấy dục vọng phàm trần của bản thân giảm xuống. Chỉ ít ở phương diện này, cô có khát vọng giống như

La Thần vậy.

Lẽ nào cô đúng là dư nghiệt của Ma giới?

La Thần dường như nghe được tiếng lòng của Vinh Tuệ Khanh, y trầm giọng nói: “Tập trung một chút!” Một tay y nắm chặt eo cô, dùng sức trên dưới chuyển động: “Nàng có dục vọng là bởi vì nàng có xương sườn của ta, có xương cốt của Ma giới, linh căn của nàng cũng từ đó mà có. Vì vậy, cho dù tu vi của nàng có cao bao nhiêu thì nàng cũng sẽ không vô dục vô cầu.”

Vinh Tuệ Khanh chợt tỉnh ngộ, cô đúng là đã quên mất điều này.

Xương sườn trên người cô không phải là thánh vật gì mà đó là xương của Ma Vương.

Chẳng trách Thánh Giáo Tông lại nói cô là dư nghiệt của Ma giới, hơn nữa còn từ vùng đất ô uế mà đến. Một chút cũng không sai...

Tâm trạng Vinh Tuệ Khanh phức tạp, cô ôm chặt lấy La Thần, mặc cho y ôm mình trập trùng lên xuống, cùng dung hợp.

Sau một hồi mây mưa, Vinh Tuệ Khanh kiệt sức ngồi dựa vào người La Thần, để y vệ sinh sạch sẽ cho mình.

Nhắc đến cũng lạ, bọn họ không hề có ý lấy đối phương để bổ trợ.

Thế nhưng, sau mỗi lần mây mưa, tu vi của bọn họ đều tăng lên một mức nhất định, so với bản thân tự tu luyện còn nhanh hơn.

“Kỳ thực chúng ta nên thường xuyên song tu.” La Thần nghiêm túc, trịnh trọng nói.

Vinh Tuệ Khanh phì cười một tiếng, đứng dậy khỏi người La Thần, rồi ngồi lại về đệm bên cạnh, nói tới chuyện chính.

“Ngày mai ta sẽ đi cùng Thánh nữ, đưa Ngụy Khanh Khanh tới chỗ chuông giáo. Chàng đưa đám Khăng Khăng, Lang Thất và Xích Báo đến động phủ chờ ta. Ta không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, mọi người tốt nhất nên ở động phủ của mình đừng đi ra ngoài.” Vinh Tuệ Quang cũng biết, chỉ có cấp cao của thần điện Quang Minh mới có thể đi vào Tháp Thông Thiên, mà những chuyện xảy ra bên trong Tháp Thông Thiên, người bên ngoài đều không thể biết.

La Thần không yên lòng, y trầm giọng nói: “Ta là hồng y luyện khí của thần điện Quang Minh, có lẽ ta cũng có thể đi vào. Ngày mai ta đi cùng nàng.”

Vinh Tuệ Khanh cứ nghĩ đến những chuyện sắp xảy ra ngày mai, lại cảm thấy có chút kinh sợ, cô nhất định không chịu để La Thần đi cùng, mắt ngấn lệ: “Ngày mai quá nguy hiểm, nếu như chàng có chuyện gì bất trắc, ta phải làm thế nào?”

La Thần lau nước mắt cho cô, cũng nói: “Vậy tại sao nàng không vì ta mà nghĩ một chút xem? Nếu như nàng có chuyện gì bất trắc, ta phải làm thế nào đây?”

Hai người tranh chấp hồi lâu, Vinh Tuệ Khanh không thể lay chuyển được La Thần, đành nói: “Nếu Thánh nữ đồng ý cho chàng đi thì chàng đi cùng chúng ta.”

La Thần đứng dậy: “Vậy ta đi hỏi.” Rất nhanh y đã biến mất trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Bên ngoài động phủ của Thánh nữ xuất hiện bóng người của La Thần.

La Thần bắn bùa truyền âm cho Thánh nữ. Y là hồng y luyện khí của thần điện Quang Minh, địa vị tương đương với Thánh nữ, cũng có cách liên lạc với đối phương.

Thánh nữ đang ở trong động phủ tĩnh tọa suy nghĩ, nhận được bùa truyền âm của La Thần, lập tức phát tay thu hồi kết giới để y đi vào.

“La hồng y, xin hỏi có việc gì sao?” Giọng điệu của Thánh nữ có chút không thân thiện, dường như có thành kiến gì đó đối với y.

La Thần biết Thánh nữ không để tâm đến thân phận trong Ma giới của hắn, cũng không giải thích, y chấp tay sau lưng nói: “Ngày mai ta muốn cùng mọi người vào Tháp Thông Thiên, đi gặp chương giáo.”

Thánh nữ đột nhiên đứng dậy, không khách sáo nói: “Không được! Tứ đại hồng y ngày mai cũng sẽ không đi, tại sao ta lại phải vì ngươi mà phá lệ?”

La Thần cười mấy tiếng, lạnh lùng nói: “Dựa vào cháu ngoại Vinh Tuệ Khanh của ngươi. Nếu như ngươi không muốn nàng có chuyện, thì ngày mai hãy để ta đi vào cùng.”

“Ngươi đừng quên, ngươi là người của Ma giới. Ta cũng không cần giấu mà cho ngươi hay. Người mà ngày mai chúng ta đi gặp ngoại trừ chương giáo, còn có Thánh Giáo Tông của thần điện Quang Minh chúng ta. Thánh Giáo Tông có thân phận và tu vi ra sao, ngươi không phải là không biết đấy chứ?”

La Thần lại cười gằn: “Thánh Giáo Tông? Ngươi nói cái xác rỗng kia?” Hồn thức của Thánh Giáo Tông đã bị thần Quang Minh tiêu diệt, nhưng thân thể của hắn lại bị chương giáo dùng bí pháp của thần điện Quang Minh giấu đi, không một ai biết là ở đâu. Thân thể vẫn còn là thân thể bán thần, nếu như có hồn thức có thể nắm giữ thân thể kia thì tu vi của hồn thức sẽ lập tức tăng lên.

“Tu vi của Thánh Giáo Tông đã đến cảnh giới bán thần, thân thể của hắn là thân thể bán thần, mà thân thể của bán thần sẽ vĩnh viễn không bao giờ chết. Trừ phi ngươi hủy diệt đi thân thể của hắn, bằng không thân thể

đó sẽ trường tồn đến muôn đời.” Thánh nữ lạnh nhạt nói: “Thánh Giáo Tông hận nhất người của Ma giới. Người cảm thấy nếu người đi theo, sẽ không từ giúp hóa phiên chứ?”

La Thần đương nhiên không để ý: “Người để Tuệ Khanh đi cùng với người, mà không lo lắng cho sự an nguy của nàng sao? Nói thật với người, trên người nàng cũng có đồ vật của ma giới.”

Thánh nữ cảm thấy việc này rất kỳ quái, lại không nhìn được mà hỏi La Thần: “Ta biết người là đạo lữ song tu của Tuệ Khanh, thế nhưng tại sao trên người Tuệ Khanh không hề lưu lại hơi thở của Ma giới?” Những người con gái đã bị người của Ma giới làm vậy bẩn, trên người đều sẽ có dòng máu và hơi thở của Ma giới, muốn xóa bỏ cũng không được. Thế nhưng, Vinh Tuệ Khanh không có một chút nào, vô cùng sạch sẽ, hơi thở của cô tinh khiết trong trẻo giống như thạch anh vậy.

La Thần nhú mày, không vui vì Thánh nữ nói sang chuyện khác: “Mặc kệ thế nào đi chẳng nữa, nàng có đồ vật của Ma giới, về việc này người chớ hoài nghi. Nếu như người đã muốn để nàng đi cùng người, thì không cần phải bắt bẻ ta.”

Vinh Tuệ Khanh không hiểu hàm ý trong lời nói của Thánh nữ, nhưng La Thần vừa nghe đã hiểu ra ngay. Có người thêm nhỏ dãi thân thể bán thần mà Thánh Giáo Tông để lại, muốn đoạt xác...

Thánh nữ liên thủ với Thánh tử lập ra một cái bẫy cho thần thức của kẻ muốn đoạt xác.

Tuy rằng đã trải qua một thời gian dài bố trí, thế nhưng người tính không bằng trời tính, ai biết được đến thời điểm đó sẽ xảy ra chuyện gì?

La Thần không muốn Vinh Tuệ Khanh phải gánh chịu mỗi nguy hiểm này một chút nào.

Thánh nữ suy nghĩ rất lâu, rốt cuộc cũng miễn cưỡng gật đầu: “Ngày mai người cùng Tuệ Khanh đến đi.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 360: Cảnh Giới Tối Thượng

 Càn tam liên, Khôn lục đoạn, Chấn ngưỡng vu, Cấn phúc uyển, Ly trung hư, Khảm trung mãn, Đoài thượng khuyết, Tốn hạ đoạn.

Càn, Khôn, Chấn, Cấn, Ly, Khảm, Đoài, Tốn, tám tượng bát quái bao quanh làm thành một vòng tròn.

Chính giữa vòng tròn trên mặt đất, một đường ranh giới chữ S vô hình, chia trận bát quái làm hai phần, một nửa màu đen một nửa màu trắng, giống như hai con cá âm dương đầu đuôi chạm vào nhau, đời đời bất diệt.

Vinh Tuệ Khanh ngồi ở chính giữa trung tâm vòng tròn đó.

Trên mặt đất xuất hiện hai con cá âm dương trắng đen dựa vào nguyên khí đất trời chậm chậm lưu động, tiến dần về chỗ Vinh Tuệ Khanh đang ngồi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, La Thần giật mình, nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, hai con mắt y đã đỏ như máu.

Một lần nữa y lại sử dụng cấm thuật Huyết Đồng, nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh.

Thuật Huyết Đồng vốn là truyền tự của ma giới, thế nhưng lại bị tu sĩ chính đạo của Nhân giới khinh thường. Sau này lại bị đại tu sĩ của Nhân giới sửa thành mắt vượt giới, có thể quan sát tám hướng, vượt qua không gian. Nhưng thuật Huyết Đồng chân chính còn có thể phá vỡ hai giới âm dương, lợi hại hơn nhiều so với mắt vượt giới.

Năm đó La Thần đã từng sử dụng Huyết Đồng một lần, phá vỡ âm dương, kéo Vinh Tuệ Khanh từ bên bờ sinh tử trở về.

Lần này La Thần muốn nhìn một thứ khác.

Nơi âm dương luân phiên, ở giữa nửa trắng và nửa đen, trời đất chỉ có hai loại màu sắc, hoặc là trắng hoặc là đen, giống như vòng tròn bên dưới Vinh Tuệ Khanh vậy.

Trong phạm vi hình tròn đó, chúng như kéo dài đến vô biên vô tận.

Ở nơi mênh mông cuộn cuộn, trắng đen hài hòa, Vinh Tuệ Khanh cũng như hòa làm một với cảnh tượng này.

Cô chính là trời, cũng chính là đất. Nửa đen có cô, nửa trắng cũng có cô.

Không biết là do trận pháp hay như Vinh Tuệ Khanh đã từng nói, chỗ này thật sự vô cùng thích hợp cho cô tu luyện. Lúc này đây, cô ngồi ở tâm trận bát quái cá chép âm dương, mười ngón tay thon dài giống như hoa sen, dáng vẻ trang nghiêm, khiến cho người ta nảy sinh cảm giác muốn quỳ lạy thần phục.

La Thần kinh ngạc và sợ hãi, từ sâu trong linh hồn là một cảm giác cương quyết, không cam lòng và sự không nỡ sâu sắc cùng lúc dâng lên, xông đến nơi từng được gọi là “tim” nhưng giờ đây đã trống rỗng.

Cái thứ giả tạo kia vẫn còn đang đập thành thịch, nhưng La Thần có cảm giác đau thấu tận tim gan.

Y ôm ngực, trán rịn ra từng giọt mồ hôi hột, không thể đứng thẳng. Y vung tay, một thanh trường đao dài xuất hiện trong lòng bàn tay.

Chuôi đao dài quá nửa người, lưỡi đao ba thước sáng như tuyết, phát ra ánh sáng lạnh đến chói mắt, đánh tan giới hạn chia cắt âm dương trước mặt.

Thuật Huyết Đồng, phá!

Một luồng sức mạnh phản lại từ trận pháp của Vinh Tuệ Khanh vọt đến, đánh vào giữa ngực La Thần.

La Thần bị đánh bay về phía sau, đụng vào vách đá phía sau động phủ.

Y tuột từ trên vách đá xuống, một tay ôm ngực, một tay chống trường đao trên mặt đất, quỳ một gối phía trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Tiếng động quá lớn, cuối cùng cũng khiến Vinh Tuệ Khanh từ sâu trong trầm tư thức tỉnh.

Hai con mắt trong trẻo của cô mở ra, cảnh tượng trước mắt từ tối tăm hỗn loạn dần chuyển sang sáng sủa rõ ràng.

Cô thấy mái tóc dài của La Thần bay phấp phới, trong tay cầm trường đao, một đầu gối quỳ xuống, cách cô không xa.

“Chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Vinh Tuệ Khanh kinh hãi mặt biến sắc, từ trung tâm trận pháp của mình phi người tới bên cạnh La Thần. Hai tay cô đỡ lấy vai La Thần, đỡ y dậy: “Ai? Là ai làm chàng bị thương? Nói cho ta biết, ta sẽ băm hăn ra thành trăm mảnh! Có phải Kế Đô kia đã đến không?!” Vinh Tuệ Khanh căng thẳng đến mức nói năng lộn xộn.

La Thần cười khổ đưa tay lên lau đi vết máu nơi khóe miệng, cúi đầu nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Trong đôi mắt to tròn long lanh lóe lên sự lo lắng, thậm chí ở khóe mắt dường như còn có nước mắt hiện ra, đôi gò má nõn nà ửng lên như đóa hoa

anh đào, bởi vì phần nộ và sợ hãi mà có thêm một vệt đỏ tươi xinh đẹp như đóa hoa hồng lửa. Cánh mũi xinh đẹp tinh xảo hơi mấp máy, đôi lông mi dài đen nhánh tạo nên một vệt bóng râm trên khuôn mặt trắng như tuyết của cô.

Khấp cả người không có chỗ nào mà không đẹp đến rung động lòng người.

Chẳng biết vì sao, trong lòng La Thần đau nhói. Rõ ràng cô ở bên cạnh y, thế nhưng y lại cảm thấy cô muốn rời bỏ y mà đi.

La Thần thu hồi trường đao, ôm chặt lấy Vinh Tuệ Khanh, cúi đầu xuống hôn cô.

Vinh Tuệ Khanh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô cũng biết bây giờ không phải là lúc để giảng đạo lý, cô chỉ dịu dàng ở trong vòng tay y, để y thoải mái trút hết cơn giận cùng sự sợ hãi.

Trong lòng cô cũng cảm thấy khá kỳ lạ.

Bản lĩnh của La Thần như thế nào, Vinh Tuệ Khanh là người rõ ràng nhất.

Đường đường là chủ nhân của Ma giới, sao có thể sinh ra cảm giác sợ hãi được?

Lẽ nào y gặp phải vấn đề vô cùng khó khăn, chộc phải kẻ thù còn lớn hơn so với thần điện Quang Minh?

Vinh Tuệ Khanh không rõ vì sao, đôi tay chuyển ra phía sau lưng La Thần, chậm chậm xoa từ trên xuống dưới để giảm bớt sự căng thẳng của y.

La Thần cuối cùng cũng bình tĩnh lại, y tựa đầu vào hõm vai cô, ôm cô thật chặt, tựa như chỉ sợ cô quay người là sẽ lập tức rời bỏ y.

Vinh Tuệ Khanh hoài nghi hỏi: “Rốt cuộc là ai khiến chàng bị thương? Là Thánh nữ sao?” Cô biết La Thần vừa đi gặp Thánh nữ, yêu cầu ngày mai đi vào Tháp Thông Thiên cùng cô để gặp chương giáo và Thánh Giáo Tông.

La Thần lắc đầu một cái, kề vào bên tai Vinh Tuệ Khanh thầm nói: “Đừng đoán mò, không liên quan đến Thánh nữ... Không có ai làm ta bị thương... Người làm ta bị thương... còn chưa xuất hiện...”

Vinh Tuệ Khanh nhảy bén chú ý đến, La Thần nói là “xuất hiện” chứ không phải là “ra đời”.

“Thật sự có người có thể làm chàng bị thương?” Từ trong lòng La Thần, Vinh Tuệ Khanh ngẩng đầu lên, nhìn vào chiếc cằm với đường nét duyên dáng của y.

La Thần thở dài một tiếng, ôm Vinh Tuệ Khanh cùng ngồi xuống đất.

“Đương nhiên có người có thể khiến ta bị thương. Ta cũng đâu phải đệ nhất thiên hạ.” La Thần hậm hực, có chút buồn bã ủ rũ.

“Là ai? Nói cho ta biết đi, ta sẽ tiêu diệt hắn ngay lập tức.” Vinh Tuệ Khanh cố ý chọc cho La Thần vui lên.

La Thần nghiêng đầu, cười như không cười nhìn cô, một lát sau y cúi đầu, lấy tay nhéo nhéo chóp mũi của Vinh Tuệ Khanh: “Đừng có suy nghĩ lung tung. Vừa nãy ta bị sức mạnh trận pháp của nàng phản lại, không có gì đáng lo ngại cả.”

“À...” Vinh Tuệ Khanh thở ra một hơi thật dài. Dọa cô chết khiếp rồi, La Thần là chỗ dựa lớn nhất của cô. Cô không tin vừa mới đến thần điện Quang Minh đã có người nhảy ra đánh vào mặt cô.

Có hai chỗ dựa lớn là Thánh nữ và Thánh tử, La Thần có lẽ có thể bình an vô sự.

Vinh Tuệ Khanh tựa đầu lên vai La Thần, lười biếng hỏi: “Thánh nữ đã đồng ý chưa?”

“Đồng ý rồi. Ngày mai ta đi cùng nàng.” La Thần trả lời ngắn gọn, ánh mắt lại chuyển qua trận pháp phía trước.

Vừa rồi Vinh Tuệ Khanh ngồi bên trong trận pháp đó để tu luyện.

“Đó là trận pháp gì?”

Vinh Tuệ Khanh mở một mắt ra, liếc nhìn phía đối diện: “Đây là Cửu Cung Bát Quái Trận cơ bản nhất.” Cô phấn khích nói: “Ta nói chàng nghe, ta cuối cùng đã hiểu ra rằng cái gì gọi là đơn giản nhất chính là phù hợp nhất... Cửu Cung Bát Quái Trận vốn là nền móng của tất cả các trận pháp, nhưng lại không được xem trọng. Bình thường các Trận Pháp Sư khi mới nhập môn đều học Cửu Cung Bát Quái Trận, sau đó hướng đến việc dựa vào Cửu Cung Bát Quái Trận để sáng tạo ra các loại trận pháp mới. Thế nhưng, hôm nay ta lại phát hiện, Cửu Cung Bát Quái Trận được bố trí ở đây, giống như việc mặt trời mọc rồi lặn, rất toàn vẹn. Không chỉ lợi dụng được mức độ nguyên khí đất trời lớn nhất, mà tất cả sự tấn công và phòng thủ đều ở một trạng thái hoàn hảo không có kẽ hở.

“Lợi hại như vậy ư?” La Thần nheo nheo mắt nhìn cô, tầm mắt dừng lại ở đôi má phấn hồng xinh đẹp của cô chốc lát, mới mất tập trung mà dời ánh mắt, nhìn về phía phương xa.

“Vô cùng lợi hại.” Vinh Tuệ Khanh vội vã gật đầu: “Vừa nãy chàng mới nói bị sức mạnh trận pháp của ta phản lại, là hoàn toàn có khả năng. Dù chỉ cần có một chút linh lực đánh tới, trận pháp này cũng có thể phóng đại lên gấp trăm lần rồi phản công ngược lại.”

Cô nói xong cảm thấy không thoả đáng, lại càng nghi ngờ nhìn La Thần: “Tại sao chàng lại đánh ta?” Nếu như La Thần không chủ động công kích, trận pháp của Vinh Tuệ Khanh tuyệt đối sẽ không phản ngược lại.

La Thần đã nói là bị sức mạnh trận pháp của cô phản lại, như vậy nhất định là La Thần động tay với cô trước.

La Thần không biết phải trả lời như thế nào, bèn nghiêng đầu qua chỗ khác tránh ánh mắt cô.

Vinh Tuệ Khanh có chút tức giận, cô đẩy La Thần một cái rồi trở về tâm trận pháp của mình ngồi xuống, tiếp tục tu luyện.

Bị người mình thương yêu đánh lén, cho dù Vinh Tuệ Khanh và La Thần tâm đầu ý hợp như vậy, cũng khó tránh khỏi xuất hiện một vết rạn nứt.

Cô có thể vì y mà chết, nhưng cô không muốn không hiểu vì sao mà bị y giết chết. La Thần không giải thích cho rõ ràng, cô sẽ không tha thứ cho y... Nhất định không!

Dáng vẻ giận dữ của Vinh Tuệ Khanh đều lọt vào mắt La Thần.

Vốn dĩ không muốn để ý đến cô, cũng không biết phải giải thích ra làm sao.

Nhưng trong khoảng khắc đó, cảm xúc vô cùng không cam lòng và không nỡ đó, còn cả cảm giác cực kỳ phức tạp và đau lòng khi đối mặt với người có dáng vẻ nghiêm trang kia tự dưng xuất hiện không sao nói rõ được... Đến bây giờ y vẫn không thể hiểu rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bảo y làm sao mà giải thích với Vinh Tuệ Khanh được?

Thế nhưng không giải thích lại không được.

Sống chết là chuyện lớn, đối phương tức giận như vậy cũng là chuyện bình thường.

Cũng bởi vì yêu y sâu đậm, mới không thể chịu được sự phản bội này... Nếu như đúng là y muốn lén tấn công cô, muốn lấy mạng của cô, thì đó chính là tội phản bội, đáng chết ngàn lần.

La Thần suy nghĩ một chút, vẫn là bản thân làm sai nhiều hơn, y do dự một lát, mở tay phải ra, một bảo vật của Ma giới –Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ xuất hiện trong lòng bàn tay. Thứ đó chính là do năm lá Thanh Liên từ khi trời đất sơ khai hỗn độn hóa thành.

La Thần thuận tay vung ra, Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ cắm vào năm phương vị trước mặt y, vừa vắn bao quanh Vinh Tuệ Khanh và Cửu Cung Bát Quái Trận ở chính giữa.

Ở giữa một mặt Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, phía Đông cắm Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, phía Nam chính là Ly Địa Diễm Quang Kỳ, phía Tây cắm Tổ Sắc Vân Giới Kỳ, còn phía Bắc lại là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Bên ngoài cửu cung bát quái, tăng thêm nhân tố ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, đẩy trận pháp của Vinh Tuệ Khanh lên đến cực hạn, hoàn toàn không có kẽ hở.

“Chàng làm cái gì vậy?” Giọng Vinh Tuệ Khanh còn mang theo sự bất mãn, khuôn mặt nhỏ vô cùng căng thẳng.

La Thần hòa nhã nói: “Tặng cho nàng... Nàng đã từng đến Ma giới, không phải chính là vì Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ này của ta sao?”

Vinh Tuệ Khanh trợn tròn mắt, tức giận nói: “Trời còn chưa tối, chàng lại nói linh tinh gì vậy?... Ta đến Ma giới lúc nào?!... Ai thêm cái đồng cờ rách của chàng!”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 361: Rốt Cuộc Có Phải Là Người Hay Không?

 Thời điểm y phát hiện quyền “Dị vật chí” biến mất, đáng vẻ lúc đó của y quả thực giống như muốn hủy thiên diệt địa vậy. Y không thèm đếm xỉa đến cam kết lúc trước, mang theo đại quân Ma giới đánh vào Nhân giới, phạm vào tội giết chóc vô số sinh linh, thế phải tìm cho ra nữ tu Nhân giới đã phản bội y.

Đáng tiếc, cho dù y có lật tung cả Nhân giới cũng không tìm thấy nữ tu đó.

Từ đầu đến cuối cô ta giống như đã hoàn toàn bốc hơi khỏi Nhân giới vậy.

Khi La Thần muốn điều động thêm nhiều đội quân ma giới tiến vào Nhân giới thì một nữ tu khác đã đứng lên, thúc đẩy mối liên hệ giữa tu sĩ Nhân giới và yêu tu cùng nhau đối kháng đại quân Ma giới.

Có yêu tu gia nhập, tu sĩ Nhân giới coi như là có được một đội quân thiện chiến mạnh mẽ, cùng liên thủ với yêu tu chống lại kẻ địch.

Một cái tên đã xuyên qua tầng tầng lớp lớp ngăn trở xuất hiện trong đầu La Thần.

Niệm Trần!

La Thần đã nhớ ra, nữ tu đã thúc đẩy tu sĩ Nhân giới và yêu tu hợp sức lại với nhau, tên là Niệm Trần, cũng có thể gọi là Niệm Thần... Có lẽ nào là bí danh của Vinh Tuệ Khanh không?

Cô làm cách nào để quay về một vạn năm trước, cho đến hiện tại thì La Thần đã không còn muốn tiếp tục cứu nữa rồi.

Trí nhớ của y bị người ta phong ấn từng tầng từng tầng một, vừa nãy khi bị sức mạnh trận pháp của Vinh Tuệ Khanh phản phệ, mới khiến cho ký ức đã bị phong ấn của La Thần mở ra một phần.

Y không rõ vì sao mới chỉ mở một phần đó, thế nhưng phần được giải ấn này lại làm cho y nhớ đến cái tên đã từng khiến y hận thấu xương, kẻ thù không đội trời chung một vạn năm trước “Niệm Trần”. Chính là cô ta khiến cho y, chủ nhân Ma giới bất khả chiến bại lần đầu tiên nếm thử mùi vị thất bại...

Bọn họ đã từng rút đao đối mặt với nhau rồi ư?

Đột nhiên tâm trạng của La Thần có chút bất an, lại càng không dám nhìn vào đôi mắt của Vinh Tuệ Khanh. Y không nhớ rõ dáng vẻ của Niệm Trần kia như thế nào, có lẽ nào y đã trách lầm Vinh Tuệ Khanh? Cái tên “Niệm Trần” kia không hề có một chút quan hệ gì với cô?

Hơn nữa, nếu quả thật Vinh Tuệ Khanh bằng cách nào đó đã quay về một vạn năm trước, khi đó mình vẫn chưa quen biết cô, nhưng cô có lẽ là biết mình. Cô sẽ không chọn đứng về phía tu sĩ Nhân giới và yêu tu chứ?

Người như Vinh Tuệ Khanh có lẽ cũng sẽ không đứng về phía Ma giới.

Lập trường của cô kỳ thực tốt nhất là trung lập.

Còn “Niệm Trần” kia, lại lựa chọn chính là liên hợp với yêu tu đối chọi với Ma giới.

Mão gia, còn có Mão Tam Lang, chính là yêu tu.

Suy nghĩ của La Thần lại chuyển đến Mão Tam Lang - kẻ trước đây đã từng có tình ý với Vinh Tuệ Khanh. Nếu như quả thật Vinh Tuệ Khanh đã quay lại một vạn năm trước, vậy cô cùng với nguồn gốc của Mão gia lễ nào có thể ngược dòng thời gian quay về một vạn năm trước, lâu đến như vậy ư?

La Thần tức giận, đánh một chưởng xuống mặt đất, lại một lần nữa trầm giọng hỏi: “Nàng có dám lấy tâm ma ra thề hay không? Nàng chưa từng đến Ma giới, chưa từng có ý định trộm Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ?!”

Vinh Tuệ Khanh không biết rốt cuộc La Thần bị làm sao, cô hít sâu một hơi, nghĩ lại thấy bản thân vừa nãy cũng có chút nóng nảy, không nên vì một câu bất hòa đã cãi nhau với La Thần.

Cô đứng thẳng người dậy, thu hồi trận kỳ, gật đầu nói với La Thần: “Thần, vừa nãy là ta sai, ta xin lỗi chàng. Ta biết chàng làm việc tất phải có nguyên do, vừa nãy chàng chủ động công kích ta, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, có thể cho ta biết không?”

La Thần bị Vinh Tuệ Khanh hỏi đến á khẩu không trả lời được, y yên lặng một hồi lâu rồi nói: “Nếu như ta nói ta cũng không biết là vì sao, nàng có tin không?”

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày: “Tin, tại sao lại không tin? Ta đương nhiên là tin, chỉ cần là chàng nói, mỗi chữ ta đều tin.” Cô nói chắc như đinh đóng cột, không chút nghi ngờ.

La Thần cầm lấy tay Vinh Tuệ Khanh, quay đầu nhìn về phía bầu trời bên ngoài động phủ: “Ta chỉ là nhớ lại một ít chuyện đã qua. Trong những chuyện cũ đó, hai chúng ta không giống như bây giờ hoạn nạn có nhau, mà giống như ban nãy vậy, gần như trở thành kẻ địch...”

Vinh Tuệ Khanh sợ hãi đến kinh ngạc, vô thức nắm lấy cánh tay La Thần, dùng sức đung đưa: “Không đâu, chúng ta sẽ không thành kẻ địch.

Chúng ta vĩnh viễn sẽ không thành kẻ địch!”

Cảm giác như bị phản bội ban nãy cũng khiến Vinh Tuệ Khanh cảm thấy vô cùng khó chịu, cô không muốn bọn họ từ người yêu biến thành kẻ địch.

La Thần thở dài một hơi thật sâu, vuốt ve gò má Vinh Tuệ Khanh.

Thế sự luôn thay đổi, lòng người khó lường. Có phải là vì không muốn thấy sự thay lòng lìa bỏ nên y mới giao trái tim của mình ra?

Thế nhưng, y lại không phải là người, y là ma, y hẳn là ma, đúng không?

Một vạn năm trước, rốt cuộc bọn họ có từng giao thủ hay không?

Cái kẻ tên “Niệm Trần” kia rốt cuộc làm thế nào mà đánh bại y?

La Thần nghĩ đến đầu đầu mà vẫn không tìm ra đáp án.

Vinh Tuệ Khanh ngơ ngác nhìn La Thần.

Ngày mai chính là bước ngoặt quan trọng để quyết định vận mệnh, La Thần lại bị vây hãm trong chuyện cũ không thể thoát ra được.

Đây là ý trời sao? Bọn họ cuối cùng cũng không thể ở bên nhau sao?

Vinh Tuệ Khanh gạt tay La Thần ra, lớn tiếng hỏi: “Chàng cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!... Chàng không nói, ta...”

La Thần che miệng cô lại, không cho cô nói tiếp nữa, cuối cùng y cũng quyết định nói cho cô biết, nói cho cô biết điều khiến bản thân y cảm thấy sợ hãi nhất.

“... Ta nhớ tới vài chuyện cũ, một vài chuyện đã qua từ một vạn năm trước... Chuyện một vạn năm trước Ma giới đánh vào Nhân giới.” La Thần đưa một phần ký ức đã được mở của bản thân vào thức hải của Vinh Tuệ Khanh.

Biểu cảm trên mặt Vinh Tuệ Khanh từ không hiểu dần chuyển sang mê muội, cẩn thận suy nghĩ một hồi lâu vẫn không hiểu ra.

“Chàng nói, nữ tu một vạn năm trước liên hợp tu sĩ Nhân giới và yêu tu, tên là Niệm Trần, cô ta chính là ta?” Vinh Tuệ Khanh dè dặt hỏi, vẫn không ngừng quan sát biểu cảm của La Thần.

Câu chuyện cười này hơi quá đà rồi, chẳng trách Thần thúc lại tức giận như vậy.

Thật trùng hợp, sau khi được nghe Tư An kể về những chuyện cũ, những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian Ma giới xâm lấn Nhân giới, sau đó cô lại dở chứng tự đặt cho mình một cái biệt danh gọi là “Niệm Thần”.

Cô có thể thề với trời, cô đặt cái tên này là bởi vì sau khi biết tên của nữ tu kia lại trùng hợp có thể đổi chữ cuối thành chữ “Thần”, để cô biểu đạt tâm trạng nhớ nhung Thần thúc của mình.

Rõ ràng là bản thân cô biết cái tên “Niệm Trần” này trước, sau đó đã tự đặt cho mình cái tên “Niệm Thần”, thế nào mà bây giờ chính mình lại trở thành nữ tu kia rồi? Quan hệ nguyên nhân - kết quả hoàn toàn đảo lộn rồi!

Hiện tại Vinh Tuệ Khanh đã hiểu được một chút tâm trạng của La Thần. Nếu như cái tên “Niệm Trần” kia chính là mình, vậy cô đã liên hợp với yêu tu, đánh lại Ma giới, còn đánh đại quân Ma giới đến mức tan tác, khiến cho La Thần - chủ nhân Ma giới hoàn toàn mất hết thể diện, quả thật có hơi quá đáng...

Cô từ chỗ Tư An biết được, đại quân Ma giới xâm lấn Nhân giới là vì tu sĩ nhân giới lên vào ma giới, có ý đồ lấy trộm “Dị vật chí” của chủ nhân Ma giới. Toàn bộ câu chuyện chỉ là vì một nhóm nhỏ những kẻ tu sĩ Nhân giới tham lam gây nên. Những tu sĩ Nhân giới và người thường bị đại quân Ma giới tàn sát đều là bị vạ lây.

Mà bây giờ cô mới biết, nữ tu đã trộm lấy “Dị vật chí” kia, hóa ra mục tiêu chính là Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ do năm chiếc lá của Hỗn Độn Thanh Liên tạo thành!

Đối với một Trần Pháp Sư mà nói, Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ là thánh vật tối cao, là một sự tồn tại giống như thần thánh vậy.

Nếu như nữ tu kia không phải là Trần Pháp Sư, vậy cô ta muốn trộm Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ để làm gì?

Cô cảm thấy, dường như nữ tu lén lấy “Dị vật chí”, còn có nữ tu đã liên hợp tu sĩ Nhân giới với yêu tu kia nữa có vô vàn mối quan hệ liên quan đến mình..

Từng chuyện nối tiếp nhau, liên kết lại một cách trùng hợp mà kết quả đều chỉ về phía mình!

Vinh Tuệ Khanh đột nhiên cảm thấy có miệng mà không giải thích được, thật sự còn oan hơn cả Đẩu Nga...

Hơn nữa, dù cho cô thực sự có thể quay về một vạn năm trước thì cũng phải là sau khi cô Hóa Thần chứ?

Giờ cô còn chưa Kết Anh, ai mà biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì?

Vinh Tuệ Khanh lại cảm thấy bây giờ đi lo lắng những việc này còn quá sớm, trước mắt chuyện ngày mai vẫn quan trọng hơn.

Một đôi tay mềm mại vòng qua cổ La Thần, Vinh Tuệ Khanh nũng nịu dụ dỗ y: “Thần, chuyện này thật sự chỉ là trùng hợp, ta nói với hàng, thật ra là thế này...” Cô nói đến đoạn sau khi cô nghe Tư An nói về cái tên “Niệm Trần”, cô nhất thời quá nhớ nhung La Thần, nên mới lấy cái tên đó rồi sửa một chữ cuối, dùng làm bí danh... Trộm ý tưởng của người khác về dùng quả thực không phải ý kiến hay, đạo văn hay làm giả đúng là không tránh được báo ứng.

“Chàng xem, thật sự là không liên quan gì với ta. Chúng ta vẫn nên suy nghĩ về chuyện ngày mai đi. Nếu như chàng vẫn cho rằng chuyện này liên quan đến ta, ta nhất định sẽ nghĩ cách quay trở về một vạn năm trước để cứu vãn chuyện này, trực tiếp nhận lỗi với Thần thúc khi đó có được không?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 362: Thanh Lọc Hay Là Ô Nhiễm

 Trong động phủ không có năm tháng, một đêm với người tu hành như bọn họ mà nói càng như bóng câu qua khe cửa.

Sáng hôm sau, La Thần từ trong trầm tư thức tỉnh. Y nghiêng đầu nhìn sang, nói không nên lời.

Vinh Tuệ Khanh tựa đầu trên vai y ngủ ngon lành.

Một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ đại viên mãn, lại có lúc ngủ như vậy.

La Thần dù nói không nên lời nhưng lại hiểu ra rằng, là vì Vinh Tuệ Khanh quá căng thẳng quá coi trọng chuyện đi Tháp Thông Thiên hôm nay nên mới như vậy.

Sau khi trấn tĩnh lại thì cơn buồn ngủ mới kéo đến.

La Thần lay nhẹ Vinh Tuệ Khanh: “Dậy đi, dậy đi nào, trời sáng rồi.”

Vinh Tuệ Khanh giật mình một cái, mở mắt ra ở trên vai La Thần, đập vào mắt là đường nét ưu mỹ trên nửa khuôn mặt La Thần, cô nhẹ nhàng thở một hơi, hôn lên hai gò má của y: “Chào buổi sáng.”

La Thần mỉm cười: “Nàng đã chuẩn bị xong chưa? Hôm nay sẽ đến Tháp Thông Thiên.”

Hôm nay Thánh nữ cùng với Thánh tử sẽ đưa Ngụy Khanh Khanh tiến vào phòng của chương giáo tại Tháp Thông Thiên, thực hiện kế hoạch của bọn họ.

Vinh Tuệ Khanh lập tức tỉnh táo lại, từ tấm đệm đứng lên, chạy đến Linh Tuyền đằng sau động phủ nhanh như một cơn gió để vệ sinh thay quần áo..

La Thần lắc đầu cười đứng lên, y quay về động phủ của mình cẩn thận kiểm tra một lần, chọn mấy thứ bảo bối mang theo, sau đó mới trở lại động phủ của Vinh Tuệ Khanh, cùng cô đi tìm Thánh nữ.

Nhưng Thánh nữ đã sớm hơn bọn họ một bước, nàng mang theo Ngụy Khanh Khanh hôn mê bất tỉnh đi đến Tháp Thông Thiên rồi, chỉ để lại lời nhắn cho Vinh Tuệ Khanh, bảo bọn họ đến đây thì lập tức tới Tháp Thông Thiên.

Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần cũng vội vã theo đến đó.

Tòa Tháp Thông Thiên màu trắng tọa lạc ở tầng mây kia là toà kiến trúc đầu tiên Vinh Tuệ Khang nhìn thấy khi đến Trung Đại Lục. Lúc đó, La Thần còn lo lắng bị nó soi ra chân thân.

Đến trước Tháp Thông Thiên, Vinh Tuệ Khanh phát hiện nơi này bố trí lệnh cấm, trận pháp và kết giới tầng tầng lớp lớp.

Cô không muốn mất công phá giải tầng tầng lớp lớp này, bèn gửi truyền âm phù cho Thánh nữ, để cho người ở bên trong mở ra một khe hở nhỏ của kết giới, cho cô cùng La Thần đi vào.

Họ trực tiếp bay thẳng đến một căn phòng nhỏ ở giữa Tháp Thông Thiên.

Giống với các Tháp Thông Thiên ở những nơi khác, từ bên ngoài nhìn vào nó chỉ là một căn phòng nhỏ không đáng để mắt tới nhưng vừa đi vào lập tức hiểu được cái gì gọi là một bông hoa trong một thế giới, một hạt cát trong vũ trụ rồi.

Không gian bên trong lớn vô cùng tận, khiến người ta ngệt thở, rất giống cảnh nằm đó ở phía sau núi Lạc Thần, La Thần cùng với người áo đen kia tranh đấu trong kết giới bầu trời sao.

Vinh Tuệ Khanh chớp mắt, gọi to một tiếng: “Thánh nữ đại nhân!”

Hình ảnh huyền ảo trước mắt bị phá vỡ, hiện ra một đại sảnh màu trắng, ở phía đối diện một khối cao nổi lên có một bảo tọa khảm vàng nạm bạc, trong đại sảnh có những cây cột lớn màu trắng san sát nối tiếp nhau, từ bảo tọa bên kia sắp xếp một đường xuống dưới.

Vinh Tuệ Khanh nắm chặt tay La Thần.

“Ồ?”

Một thanh âm trầm thấp ở trong phòng vang lên.

Rất nhanh bóng dáng của Thánh nữ và Thánh tử cũng dần dần hiện ra.

Ngụy Khanh Khanh vẫn hôn mê bất tỉnh, trôi nổi ở giữa không trung bay theo sau Thánh nữ.

Vinh Tuệ Khanh cùng La Thần vội vàng tiến lên phía trước, một trái một phải chia nhau đứng bên cạnh Thánh nữ và Thánh tử.

“Các người đã đến rồi. Ai là con gái của Phượng Nữ?” Tiếng nói vừa rồi lại vang lên, âm thanh như chuông lớn, quanh quẩn ở trong đại sảnh.

Thánh nữ vung tay lên, Ngụy Khanh Khanh còn đang hôn mê trôi nổi ở giữa không trung, chậm rãi bay qua bảo tọa ở bên kia.

“Hồn thức của nàng ta đâu?” Tiếng động kia quẩn quanh thân thể Ngụy Khanh Khanh thăm dò một lượt rồi truy hỏi.

Có thể tinh lọc linh hồn của một thân thể, không thể là thân thể vô chủ, nói cách khác, Ngụy Khanh Khanh không thể ở trong tình trạng không có ý thức mà tiến hành tinh lọc hồn thể chương giáo... Cô ta nhất định phải còn sống, đây cũng là nguyên nhân Thánh nữ không lập tức phá hủy tất cả hồn thể của cô ta.

Tay phải Thánh nữ mở ra, một luồng ánh sáng màu đỏ dần dần biến hóa, khi lớn lên cao đến nửa người, bàn tay Thánh nữ nhẹ nhàng đưa ra, ném ánh sáng màu đỏ trên tay hướng về phía Ngụy Khanh Khanh.

Hồn thức nhập vào thân thể, Ngụy Khanh Khanh “ừm” một tiếng tỉnh dậy, mơ màng nhìn xung quanh: “Ta đang ở đâu? Chẳng lẽ ta đã đến thiên đường?”

Vinh Tuệ Khanh rớt cuộc nhìn không được, cười lạnh: “Người đừng có mơ, người như người nếu có thể đi lên thiên đường thì ta nhất định sẽ hủy nó đi! Người đi đến đâu ta hủy đến đó!... Ta với người không đội trời chung!”

Cơ thể Ngụy Khanh Khanh chấn động, rơi từ trên không trung xuống, cô ta ngã xuống tảng đá màu trắng lạnh như băng trên mặt đất.

Một luồng hồn thức mạnh mẽ từ trên bảo tọa phóng đến, nhanh chóng giữ lại Ngụy Khanh Khanh.

Vinh Tuệ Khanh muốn đi lên phía trước hai bước, nhưng bị Thánh nữ giữ lại, không để cô tiếp tục tiến lên được.

“Không được hành động thiếu suy nghĩ, người tạm thời chỉ đứng nhìn thôi.” Thánh nữ truyền âm cảnh cáo Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh đành phải kiềm chế sự bất mãn cùng phần nộ trong lòng, cô trừng mắt nhìn về phía trước.

Luồng hồn thức mạnh mẽ kia đúng là hồn thức của chương giáo.

Thế xác của ông ta bị một người phụ nữ áo đen mạnh mẽ hủy đi nhiều năm như vậy, rốt cuộc ông ta cũng đợi được ngày có thể một lần nữa lấy lại thế xác.

Chỉ cần đi vào trong thế xác của Ngụy Khanh Khanh, sau khi được cô ta tinh lọc, ông ta sẽ có thể đoạt đi thế xác của Thánh Giáo Tông mà không bị cản trở.

Ông ta hao tổn nhiều tâm huyết như vậy để bảo tồn thân xác của Thánh Giáo Tông giống như người sống chính là vì ngày này.

Thế xác này có thể sánh được với thế xác dũng mãnh trước kia của ông ta... Đó căn bản không phải là thế xác của con người, mà là thế xác của bán thần.

Từ tu sĩ Đại Thừa trực tiếp vượt qua Tiên giới, tiến vào cảnh giới bán thần, cũng không uống ông ta chịu nhục mấy năm nay, dùng trạng thái hồn thức kiên cường sống tiếp...

Nếu hồn thức có mắt thì ánh mắt hiện tại của chương giáo đang loé lên một tia tham lam.

Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chăm về phía trước, thấy thân xác Ngụy Khanh Khanh như bị một cổ sức mạnh vô hình lôi kéo, ngồi xuống bảo tọa phía trên cách đó không xa.

Cô ta đoan trang nhìn về phía những người bên Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, giống như một nữ vương.

Vinh Tuệ Khanh tức muốn nổ phổi.

Sắc mặt Thánh nữ và Thánh tử cũng vì thế mà biến đổi.

Chỉ có Thánh Giáo Tông mới có thể ngồi trên bảo tọa kia, ngay cả chương giáo cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh bảo tọa ra lệnh, Ngụy Khanh Khanh có bản lĩnh gì mà có thể ngồi trên bảo tọa này?

Nhưng kết giới trước mặt bọn họ quá mức lợi hại, đó là do chương giáo tự mình tạo ra, tu vi của ông ta cũng cao hơn so với Thánh nữ và Thánh tử, có thể gần giống tu vi của nguyên thân La Thần. Nói như vậy, cho dù La Thần hồi phục nguyên thân đứng đầu Ma giới, y cũng không có cách nào phá giải kết giới của chương giáo. Bởi vì bọn họ là cùng một cảnh giới tu vi.

Nụ cười trên mặt Ngụy Khanh Khanh ngồi trên bảo tọa càng lúc càng sâu, vẻ mặt cũng càng ngày càng đắc ý.

Vinh Tuệ Khanh vội vàng hỏi: “Chúng ta không thể đi qua sao? Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn?”

Thánh nữ thấp giọng nói: “Yên tâm đừng nóng vội, tiếp tục nhìn xem.”

Vinh Tuệ Khanh bất đắc dĩ, híp mắt nhìn qua, trong lòng lại nhanh chóng tự hỏi, đột nhiên nhớ đến Khăng Khăng... Khăng Khăng đúng là không sợ kết giới gì. Vinh Tuệ Khanh còn nhớ rõ nó từng gặm vỡ kết giới của La Thần...

Vinh Tuệ Khanh vội yên lặng truyền tin tức cho Khăng Khăng, kêu nó nhanh chóng đến căn phòng này của Tháp Thông Thiên.

La Thần đến thần điện Quang Minh làm hồng y luyện khí, nên y cũng tiện thể đem đám linh sủng của Vinh Tuệ Khanh đến đây.

Chỉ vì nơi đây không giống với các tông môn khác nên mấy linh sủng này không dám chạy loạn khắp nơi, cả ngày chỉ canh giữ bên trong động phủ của La Thần.

Cảm nhận được lời triệu tập của Vinh Tuệ Khanh, Khăng Khăng vội vàng nhảy lên, nó lắc mình vài cái rồi biến mất khỏi động phủ của La Thần.

Lang Thất đang cùng nó tán ngẫu bỗng trơ mắt nhìn một con sóc mập mạp nhảy hai cái trên mặt đất, sau đó hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng, nó nhin không được mắng: “Đều là cặn bã!... Dám cho Lang Thất ông đây leo cây!”

Bên trong căn phòng trong Tháp Thông Thiên, bảo toạ cao cao ở phía trên, một cô gái tóc đen da trắng ngồi trên đó, đúng là Ngụy Khanh Khanh.

Thần thức của chương giáo dùng kết giới cuốn mình cùng Ngụy Khanh Khanh lại, tiếp đó cùng cô ta trao đổi mấy câu, thừa dịp cô ta sơ hở nhất, đột ngột xâm nhập vào, chiếm cứ lấy thân xác Ngụy Khanh Khanh.

Hồn thể kia vừa tiến vào trong cơ thể Ngụy Khanh Khanh, lập tức cảm thấy cảm giác nghẹn khuất và nghẹt thở dâng lên như thủy triều tuôn. Ông ta không thấy ánh sáng cùng sự ấm áp mà ông ta nghĩ, ngược lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo cùng ẩm ướt...

Nguy rồi, hình như ông ta đi vào sai chỗ rồi.

Thân thể của con gái nhà họ Quán có thể dơ bẩn không chịu nổi như thế này không?

Không phải nó được coi là thể xác thuần khiết nhất trong đất trời sao?

Chương giáo vô cùng tức giận, xung đột trong thân thể Ngụy Khanh Khanh, có ý muốn rời khỏi thể xác của cô ta.

Nhưng là thể xác của cô ta giống như một cái bẫy cao cấp, một khi rơi vào thì không thể nào thoát ra được!

Bóng tối vô biên cùng sự ô uế như thành hình bao trùm lấy hồn thể của chương giáo.

Thân thể này sao lại lợi hại như vậy?

Hắc ám đến mức tận cùng, quả thực là đối lập hoàn toàn với quang minh.

Mặc dù chương giáo không có thân xác, nhưng cũng cảm thấy không thể chịu đựng được sự đau đớn này.

Hồn thể của ông ta không những không được tinh lọc mà ngược lại còn bị huyết mạch trong thể xác ô uế kia không ngừng hấp thu vào trong.

“Cho ta ra ngoài! Cứu ta ra ngoài!” Trong lòng chương giáo dâng lên từng cơn sợ hãi, ở trong thân xác Ngụy Khanh Khanh, ông ta khàn khàn hô lớn.

Đáng tiếc bất kể kêu lớn tiếng thế nào, mọi người ở bên ngoài đều không nghe thấy.

Cho dù bọn họ nghe thấy, bọn họ cũng không vào được.

Chương giáo vì không muốn để lộ một chút sơ hở nào nên cố ý bố trí kết giới ngăn cách Ngụy Khanh Khanh liên hệ với bên ngoài.

Ai ngờ lại thành mua dây buộc mình?

Chương giáo nỗ lực giãy giụa trong cơ thể Ngụy Khanh Khanh, trong thân xác Ngụy Khanh Khanh lại dâng lên một linh hồn khác, hiếu kỳ nhìn ông ta, cuối cùng mở ra miệng lớn, bổ nhào qua chỗ ông ta.

Đường đường là hồn thể của tu sĩ Đại Thừa mà bị nhốt trong thân xác của một tiểu bối, lại còn bị làm cho hao mòn từng chút một.

Chưởng giáo đau đến tê tâm liệt phế, đau muốn lăn lộn dưới mặt đất, nhưng thân xác Ngụy Khanh Khanh căn bản không để cho ông ta chi phối.

Trên mặt Ngụy Khanh Khanh lộ ra nụ cười tàn nhẫn khát máu, cô ta hướng về phía những người đứng bên ngoài kết giới liêm lưỡi, như là một con ác thú vừa mới ăn thịt người.

Cô ta đúng là đang cắn nuốt một hồn thể.

Ngụy Khanh Khanh không biết hồn thể này tiến vào thân xác của cô ta như thế nào, nhưng cũng có thể cảm nhận được, tu vi của hồn thể kia cực kỳ cao thâm, cao thâm đến mức cô ta hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà hồn thể cao thâm như vậy tiến vào thân xác của cô ta, không chỉ không thể đoạt đi thân xác của cô ta, ngược lại còn bị linh hồn bên ngoài còn sót lại của cô ta cắn nuốt.

Quá trình thôn tính này chính là quá trình tăng tu vi của Ngụy Khanh Khanh.

Mọi người bên ngoài kết giới cảm giác được Ngụy Khanh Khanh dần khác biệt, trơ mắt nhìn thấy tu vi của cô ta từng bước tăng lên.

Rất nhanh đã Kết Đan, sau đó mây đen dày đặc trên đầu, sấm chớp ầm ầm, cô ta lại có thể Kết Anh trong chớp mắt.

“Rốt cuộc là như thế nào?!” Vinh Tuệ Khanh lại bất chấp ý cảnh cáo của Thánh nữ, lớn tiếng hỏi.

Thánh nữ cũng kinh ngạc không hiểu, tiếng nói run rẩy: “Chưởng giáo bị cắn ngược lại...” Nàng cùng Thánh tử vốn đều cho rằng chưởng giáo tinh lọc thất bại, do đó bị yếu đi, bọn họ có thể giết được chưởng giáo.

Nhưng là bọn họ tính trước được bắt đầu, lại không tính trước được kết cục.

Quả thật hồn thể của chương giáo tinh lọc thất bại, nhưng nó không bị yếu đi, ngược lại nó còn bị Ngụy Khanh Khanh hấp thu!

Vinh Tuệ Khanh gấp gáp nói: “Ta muốn đi vào! Ta muốn đi vào kết giới này!” Cô không thể để cho Ngụy Khanh Khanh Kết Anh thành công!

Hồn thể của chương giáo ở trong thân xác Ngụy Khanh Khanh quyết một phen cuối cùng.

“Rầm” một tiếng!

Cửa trước cùng cửa sau của căn phòng đồng thời mở ra.

Khăng Khăng nhảy vào từ phía trước, men theo chân Vinh Tuệ Khanh nhảy lên trên vai cô, đứng đó tò mò hỏi: “Cô bảo ta đến có chuyện gì?”

Ở phía cửa sau, một thân thể thật lớn nằm thẳng bay trong không khí, chậm rãi nhẹ nhàng tiến vào.

Nó coi kết giới như không tồn tại, thân thể to lớn kia tiến vào kết giới của chương giáo, bay về hướng Ngụy Khanh Khanh!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 363: Ta Muốn Mạng Của Người!

 Ngược lại dải lụa của Thánh nữ bị đứt ra thành từng khúc, lụa mỏng trắng như tuyết tung bay như những cánh bướm bay lượn.

Thế nhưng ở đây không có một người nào cảm thấy đây là một cảnh tượng đẹp, sắc mặt mọi người đều trầm xuống.

Vinh Tuệ Khanh biết đây là pháp bảo của Thánh nữ, thấy nó cũng không thể làm cho kết giới phía trước có chút mảy may lay động, Vinh Tuệ Khanh sắc bén liếc mắt một cái, truyền âm với Khăng Khăng đang tròn mắt ngây ngô trên vai mình: “Phá kết giới phía trước cho ta.”

Thân mình Khăng Khăng cứng đờ, nó nhăn nhó nửa ngày mới đáp lại: “... Không thể để cho người khác nhìn thấy. Nếu bị bọn họ thấy ta nhất định phải chết.”

Trong thời gian đó, trên mặt Ngụy Khanh Khanh phía trong kết giới đã dần dần xuất hiện một tầng khí đen, sắp che khuất khuôn mặt của cô ta.

“Hồn thức của chương giáo càng lúc càng yếu rồi.” Thánh tử bình tĩnh nói: “Không thể đợi được nữa, mọi người cùng tấn công!”

Trong tay Thánh tử hiện ra một thứ hình khối dài có răng cưa nhanh chóng chuyển động, bay lên giữa không trung.

Soạt!

Một luồng ánh sáng ngũ sắc từ trên phiến răng cửa chiếu rọi ra ngoài, bắn về phía kết giới.

Không khí phía trước giống như vẩy cá đông lạnh vậy, chỉ lay động hai cái rồi đứng yên.

Thánh nữ0vung tay lên, lại một dải lụa dài màu trắng xuất hiện trong tay.

“Đi!” Nàng khẽ quát một tiếng, buông dải lụa ra, sau đó kê lưng lại với Thánh tử, cùng nhau đọc thần niệm của thần điện Quang Minh.

La Thần không nói câu nào, cũng gọi ra trường đao, truyền linh lực vào bên trong rồi tấn công kết giới.

Tiếng Thánh tử cùng Thánh nữ niệm chú, cùng với tiếng động do trường đao của La Thần công kích, từng tiếng từng tiếng vang lên, Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy kết giới phía trước hình như có chút lơi lỏng.

“Cái này cho người! Người đeo lên đi, sẽ không ai thấy người được!” Vinh Tuệ Khanh nhanh trí lấy ra cỏ ẩn thân,5đưa cho Khăng Khăng đeo lên.

Thân ảnh của Khăng Khăng ở trên vai Vinh Tuệ Khanh biến mất.

Vinh Tuệ Khanh thở dài nhẹ nhõm.

Giờ cô có thể đi vào rồi.

Bên trong kết giới, kiếp vãn trên đỉnh đầu Ngự Khanh Khanh càng ngày càng đậm, cô ta thật sự sắp Kết Anh!

Còn thân xác của Thánh Giáo Tông lại bay tới đỉnh đầu Ngự Khanh Khanh, dùng thân thể bán thần giúp đỡ cô ta chống đỡ lôi kiếp!

Hóa ra gọi thân thể Thánh Giáo Tông tới là có tác dụng này.

Vinh Tuệ Khanh vừa tức vừa giận, nhưng vẫn kiềm chế tâm tình, âm thầm chờ đợi Khăng Khăng gặm ra một cái lỗ trên kết giới.

Không lâu sau, tiếng của Khăng Khăng truyền đến trong đầu Vinh Tuệ Khanh: “Bên này, bên này có lỗ rồi.”

Vinh Tuệ Khanh theo hướng tiếng gọi kia đi tìm, cảm giác được có khe hở ở kết giới, cô lập tức chui vào.

Thánh nữ cùng Thánh tử mở to mắt: “Tuệ Khanh đi vào rồi!”

Hai người bọn họ tay nắm tay, cũng xông vào theo hướng sau lưng Vinh Tuệ Khanh.

La Thần thu lại trường đao trong tay, đi theo sau Thánh nữ và Thánh tử vào trong.

Vinh Tuệ Khanh xông lên phía trước, gọi ra Nhật Nguyệt Song Câu, nhìn thấy Ngụy Khanh Khanh đang Kết Anh, cô nổi giận gặm lên một tiếng: “Ta muốn mạng của ngươi!”

Nguyệt Nguyệt Song Câu xuất ra khỏi tay, đâm về phía Ngụy Khanh Khanh đang ngồi ngay ngắn trên ngai vàng.

Ngụy Khanh Khanh đang ở thời điểm quan trọng nhất của Kết Anh.

Cô ta vốn là tu sĩ Trúc Cơ, tu vi thấp kém, vừa mới cắn nuốt được một nửa hồn thức của chương giao thì đã Kết Đan, hiện tại chỉ cần cắn nuốt nốt nửa còn lại là cô ta có thể Kết Anh rồi.

Trước khi Vinh Tuệ Khanh xông vào, cô ta đã cắn nuốt được phần lớn hồn thức rồi. Còn lại một phần nhỏ, cô ta vừa hấp thu, vừa mở to mắt, hướng về phía Vinh Tuệ Khanh mỉm cười: “Ngươi không đánh nổi ta.”

Ngón tay cô ta bắn khê, một luồng linh lực tuôn trào, đánh trúng Nhật Nguyệt Song Câu của Vinh Tuệ Khang ở giữa không trung khiến nó phản ngược lại đâm về hướng cô.

Giống như Vinh Tuệ Khang đã làm với Ngụy Khanh Khanh lúc trước, gây ông đập lưng ông.

“Ta với người không thù không oán, vì sao người cứ luôn dồn ép ta?” Ngụy Khanh Khanh có ý đồ làm tan rã ý chí chiến đấu của Vinh Tuệ Khang, muốn kéo dài thời gian cho mình.

Vinh Tuệ Khang cười lạnh: “Thù giết mẹ không đội trời chung, người còn nói không thù không oán?”

Ngụy Khanh Khanh trợn to hai mắt: “Ta giết mẹ của người khi nào...” Tiếng nói của cô ta đột nhiên biến mất, đồng tử cô ta híp lại thành một khe hẹp, giống như con người của rắn độc vậy, ác độc đến tột cùng.

“Hóa ra người là con gái của mẹ ta? Không phải người chết rồi hay sao?” Ngụy Khanh Khanh lăm bắm, bí mật sâu nhất trong lòng đột nhiên bị người khác biết được, cô ta theo bản năng luống cuống tay chân, muốn chứng minh là Vinh Tuệ Khang đang nói dối, cô ta mới là con gái thật của Quán Phượng Nữ!

“Hừ! Người đừng không biết xấu hổ! Ai là mẹ của người? Người chẳng qua chỉ là đứa con hoang của tên tiện nhân Ngụy Nam Tâm kia không biết nhặt từ nơi nào về mà cũng muốn giả mạo ta?! Người cho là hút vài giọt máu vào trong thân thể là có thể thay đổi số mệnh của người sao?... Cho dù người có vài giọt máu của mẹ ta, nhưng máu của tên tiện nhân Ngụy Nam Tâm cũng đủ để hủy diệt tất cả rồi. Đó là thứ ô uế nhất trên đời, là huyết mạch dơ bẩn nhất! Người có biết vì sao chương giáo không thể thanh lọc được không, là bởi vì trong thân thể người có dòng máu của tên đàn ông dê tiện Ngụy Nam Tâm kia.”

Vinh Tuệ Khanh đem hết những lời đồn nén trong lòng bao nhiêu năm qua thao thao bất tuyệt tuôn ra hết.

“Người nói dối! Ta là con gái của cha ta cùng mẹ ta! Người mới là con hoang! Người mới là đồ dê tiện!” Sắc mặt Ngụy Khanh Khanh biến đổi, cô ta cảm giác được hồn thức của chương giáo ở trong thân thể bị cắn nuốt đang bắt đầu chống trả kịch liệt, ông ta muốn rời khỏi thân thể cô ta, nhào qua chỗ Vinh Tuệ Khanh trước mặt.

Vinh Tuệ Khanh lấy bùa chú cấp cao đã chuẩn bị sẵn đòn sức ném về phía Ngụy Khanh Khanh: “Người còn mặt mũi gọi mẹ ta? Người tự tay hạ độc giết bà, còn không biết xấu hổ muốn ở chỗ này hưởng thụ lợi ích từ bà?... Người như người nếu như có thể thăng thiên thì Vinh Tuệ Khanh ta sẽ dù phải liều mạng hủy thiên diệt địa, cũng muốn lôi người chết cùng!”

Uy lực của bùa chú cấp cao rất nhanh đã phát tác.

Lực nổ khiến Ngụy Khanh Khanh bị thương khắp người, quá trình cắn nuốt chương giáo cũng chậm lại. Vân kiếp trên đầu cô ta càng ngày càng dày, lôi kiếp kia lại đánh vào thân thể của Thánh Giáo Tông ở phía trên.

“Chịu chết đi!... Nếu hôm nay người không chết, ta cũng sẽ không sống!” Vinh Tuệ Khanh tức giận đến mức đầu óc mê muội, cô đã bắt đầu nói linh tinh, tâm niệm thoáng động, cô chỉ huy Nhật Nguyệt Song Cầu lần nữa bay về phía Ngụy Khanh Khanh.

Lúc này Thánh nữ và Thánh tử cũng theo vào kết giới, La Thần theo sát phía sau. Sau đó, ba người cùng nhau đưa Vinh Tuệ Khanh về phía sau họ, sử dụng phép thuật mạnh nhất của mình để tấn công Ngụy Khanh Khanh.

Ngụy Khanh Khanh có thể đối phó với Vinh Tuệ Khanh, nhưng lại không thể đối phó được với sự kết hợp tấn công của Thánh nữ, Thánh tử và La Thần.

Mà cô ta lại đang đến thời điểm quan trọng nhất của Kết Anh, vốn là thời điểm suy yếu nhất, hơn nữa trong cơ thể chương giáo còn sót lại một tia hồn thức kia đã sắp gãy ra khỏi sự trói buộc của cô ta.

Ngụy Khanh Khanh nhất thời sốt ruột, cường độ cắn nuốt tăng lên rõ ràng, cuối cùng cũng cắn nuốt sạch sẽ hồn thức còn sót lại của chương giáo, Nguyên Anh bên trong đan điền nhanh chóng thành hình... Cuối cùng cô ta đã Kết Anh xong, trở thành tu sĩ Nguyên Anh!

Ngụy Khanh Khanh vui mừng quá đỗi, từ trên bảo tọa đứng lên, thân thể Thánh Giáo Tông trên đỉnh đầu lại có kết nối với cô ta. Ngụy Khanh Khanh không còn lo lắng, mở hai tay ra, mượn linh lực của thân thể Thánh Giáo Tông, tấn công Thánh nữ, Thánh tử cùng La Thần ở đối diện.

Linh lực dời núi lấp biển cực lớn từ chỗ Ngụy Khanh Khanh đánh tới.

Thánh nữ, Thánh tử cùng La Thần đều hét lớn, họ bị cỗ linh lực kia đánh bay ngược ra kết giới.

Ngụy Khanh Khanh đã hoàn toàn cắn nuốt hồn thức của chương giáo nên cô ta có thể chế ngự được kết giới do ông ta để lại.

Cô ta dùng một chiêu sửa lại cái lỗ trên kết giới bị Khăng Khăng cắn ra lúc trước.

Thánh nữ, Thánh tử cùng La Thần nhanh chóng quay lại, nhưng phát hiện kết giới đã được khôi phục, bọn họ bị chặn ở bên ngoài!

“Tuệ Khanh...!” La Thần kinh sợ tột cùng, điên cuồng kêu lên, hiện nguyên hình là người đứng đầu Ma giới, mái tóc dài tung bay, huyết sắc trên người cùng áo choàng cũng ẩn hiện, tay y cầm trường đao, tấn công kết giới bên kia.

Y dồn hết uy lực của vị vua ma giới để tấn công, nhưng kết giới kia chỉ lay chuyển hai cái, rồi lại khôi phục lại như bình thường.

Bên trong kết giới, Vinh Tuệ Khanh từ mặt đất đứng lên, thấy Ngụy Khanh Khanh ngồi trên bảo tọa cười quái dị, cô lãnh đạm nói: “Sao người không soi gương nhìn xem mình đã biến thành thứ gì rồi... Tu sĩ Nguyên Anh? Người cũng xứng?”

Tay cô lần nữa cầm lên Nhật Nguyệt Song Câu, đưa Húc Nhật Quyết vào bên trong, lại tấn công về phía Ngụy Khanh Khanh ngồi trên bảo tọa trước mặt.

Vừa rồi Ngụy Khanh Khanh xuất một chương cực mạnh đã dùng hết tất cả linh lực của thân thể Thánh Giáo Tông.

Cô ta muốn tiếp tục sai khiến thân thể đó nhưng không thể được nữa rồi.

Cô ta vừa mới Kết Anh, là thời điểm thân thể yếu ớt nhất. Trong lòng hoảng hốt, cô ta vội vàng đem thân thể Thánh Giáo Tông ra trước người mình, ngăn chặn công kích của Vinh Tuệ Khanh.

Đáng tiếc, Vinh Tuệ Khanh lại không phải lời kiếp mà không có suy nghĩ như vậy, cô sẽ không chỉ biết tấn công liên tiếp vào thân thể Thánh Giáo Tông.

Cô là người, cô biết suy nghĩ, cô biết ứng biến mà.

Vinh Tuệ Khang nhảy lên, Nhật Nguyệt Song Câu trong tay bay ra, vòng qua thân thể Thánh Giáo Tông lơ lửng trước mặt, bay thẳng đến Ngụy Khanh Khanh đang trốn phía sau nó.

“Không...! Người không thể giết ta! Ta mới là con gái của Thánh nữ! Ta nhất định sẽ là Thánh nữ nhiệm kỳ tiếp theo!” Ngụy Khanh Khanh kêu

to, chỉ cảm thấy ngực đau nhói, hai thanh Nhật Nguyệt Song Câu cắm ở giữa ngực cô ta.

Một Nguyên Anh màu xanh đen ôm một thanh kiếm nhỏ từ đỉnh đầu Ngụy Khanh Khanh bay ra, nhào về phía thân thể Thánh Giáo Tông.

“Muốn đoạt xác?” Vinh Tuệ Khanh cười lạnh, liều mạng thả thần thức của chính mình ra, cũng chui vào thân thể Thánh Giáo Tông ở phía trước.

Nguyên Anh của Ngụy Khanh Khanh vừa tiến vào thân thể Thánh Giáo Tông, đã vội vàng bước vào đan điền của ông ta. Cô ta cần ở đây để củng cố tu vi của mình, sau đó mới có thể tiến thêm một bước nắm giữ thân thể này.

Nhưng tu vi của cô ta so với Thánh Giáo Tông thấp hơn quá nhiều, cô ta ở trong cơ thể Thánh Giáo Tông không được bao lâu thì lập tức phát hiện thân thể Nguyên Anh nho nhỏ kia của mình càng ngày càng trong suốt, bản thân cũng càng ngày càng suy yếu, tu vi giảm đi nhanh chóng, giống như bị thứ gì đó hấp thu vậy.

Ngụy Khanh Khanh vừa mới cắn nuốt hồn thức của chương giáo, đột nhiên tỉnh ra, thân thể Thánh Giáo Tông đang hấp thu hồn thức và Nguyên Anh của chính mình.

Ngụy Khanh Khanh ôm thanh kiếm nhỏ chui ra khỏi đan điền của Thánh Giáo Tông, liều mạng chạy ra bên ngoài.

Nhưng ở khí môn của thân thể Thánh Giáo Tông lại có thần thức của Vinh Tuệ Khanh canh giữ ở đó.

“Muốn chạy? Phải qua được cửa của ta trước đã!” Thần thức của Vinh Tuệ Khanh nhận thấy Nguyên Anh của Ngụy Khanh Khanh ở bên trong thân thể của Thánh Giáo Tông không có lợi ích gì cả, nhất thời lại không muốn cho cô ta ra ngoài.

Nguyên Anh của Ngự Khanh Khanh cười lạnh: “Vài sợi thần thức cũng muốn giam giữ ta, Vinh Tuệ Khanh, người quá coi thường ta rồi đó!”

Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy Nguyên Anh của Ngự Khanh Khanh sắp chạy thoát, dứt khoát một là không làm, đã làm thì không ngừng, cô khoanh chân ngồi xuống, sử dụng chú dời hồn, để cho hồn dời khỏi xác, cũng chui vào trong thân thể Thánh Giáo Tông!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 364: Cùng Nhau Xuống Địa Ngục Đi!

 La Thần đứng gần nhất lập tức phát hiện kết giới yếu đi, y vùng trường đao đập rầm rầm xuống kết giới kia.

Cuối cùng kết giới bị chém ra một khe hở, ánh sáng rực rỡ lập tức xông qua kết giới chiếu thẳng lên nóc nhà, xuyên qua cả nóc nhà chiếu tới đỉnh Tháp Thông Thiên.

Tháp Thông Thiên cao vợi vợi chìm trong mây xanh, gần như được nối liền với bầu trời.

Luồng sáng từ đỉnh Tháp Thông Thiên chiếu ra xuyên thẳng vào trong bầu trời xanh, hoà thành một thể với bầu trời.

Bầu trời dường như cũng chịu sự ảnh hưởng của luồng sáng khiến mây trắng khắp nơi dần dần biến hoá ra những quầng sáng ngũ sắc rực rỡ. Bầu trời của cả Trung Đại Lục cuộn cuộn mây lành tựa như những đoá hoa sen ngũ sắc giáng thế, điểm xuyết cho cả màn trời.

Vô số tu sĩ và người phàm nhìn thấy cảnh tượng này đều đổ ra đường quỳ lạy dưới bầu trời bao la, giống như hình ảnh thần Quang Minh giáng thế trong truyền thuyết năm đó.

Thánh nữ và Thánh tử ở trong Tháp Thông Thiên thấy hình ảnh này cũng choáng váng.

Hình ảnh này thật sự rất quen thuộc.

Năm đó lúc Vinh Tuệ Khanh sinh ra ở Tháp Thông Thiên cũng có ánh sáng rực rỡ như vậy, chỉ là ánh sáng đó chiếu từ trên xuống, từ ngoài vào trong, không giống như bây giờ là từ dưới chiếu lên, từ trong ra ngoài, chiếu đến tất cả mọi người.

La Thần hoàn toàn không quan tâm đến những thần tích Quang Minh này, y là người đầu tiên nhảy vào trong kết giới tiến tới chỗ Vinh Tuệ Khanh đang ngồi khoanh chân trong thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông.

Cô nhắm mắt mỉm cười, hơi thở yếu ớt, thân thể dần dần lạnh đi.

La Thần thả thần thức vào trong cơ thể Vinh Tuệ Khanh thì chợt phát hiện bên trong trống rỗng, hồn thể của Vinh Tuệ Khanh đã biến mất.

Trong lòng đau đớn, y chậm rãi chuyển tầm mắt từ người Vinh Tuệ Khanh qua thân thể đang phát ra ánh sáng rực rỡ chói loà của Thánh Giáo Tông.

Hiện tại y mới cảm thấy ánh sáng từ thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông chiếu ra ấm áp như mặt trời, giống như cảm giác Húc Nhật Quyết của Vinh Tuệ Khanh mang đến cho y, khi ánh sáng chiếu lên người lại khiến cho thân thể Ma Chủ của y đau đớn.

La Thần vội vã thay thân thể đứng đầu Ma giới thành thân thể Nhân giới.

Thánh nữ và Thánh tử cùng theo vào, thấy vẻ mặt La Thần không tốt nhìn chằm chằm thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông thì đều vội vàng nói: “La Thần, chớ có vô lễ!”

La Thần quay đầu lại lạnh lùng nói: “Vô lễ cái gì? Lễ nào các người muốn quỳ lạy cái thi thể lạnh lẽo kia?”

Thánh nữ biết La Thần đang lo lắng cho sự an toàn của Vinh Tuệ Khanh nên mới nói chuyện gai góc như vậy, nàng nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Hồn thể của Tuệ Khanh đã đi vào thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông, trở thành người được cung phụng tối cao của thần điện Quang Minh chúng ta. Người không thể vô lễ.”

Trường đao của La Thần bỗng khựng lại, y lạnh nhạt nói: “Nếu như hấn dám cản trở Tuệ Khanh, ta vẫn sẽ giết không tha.”

Thánh nữ không nói gì liếc nhìn Thánh tử. Hai người cùng nhau lắc đầu mở thần niệm ra vây lấy La Thần.

“Chúng ta không thể để cho người phá hỏng chuyện. Hiện tại Tuệ Khanh đã đi vào thân thể bán thần, sống chết chưa rõ, chúng ta cũng không thể để cho thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông gặp chuyện không may.” Thánh tử chậm rãi giải thích với La Thần.

La Thần giận dữ vung trường đao chém bừa trong kết giới mà Thánh nữ và Thánh tử hợp lực bày ra: “Các người giam giữ ta làm cái gì? Lễ nào các người cùng một phe với tên chưởng giáo kia?... Đừng nói với ta là các người đang gài bẫy Tuệ Khanh!”

Người bình tĩnh như Thánh nữ cũng bị lời nói của La Thần chọc giận.

“Ta là dì ruột của con bé! Ta lại hại nó sao?”

“Nhưng hiện giờ nàng ấy đang bị nhốt trong cái thân thể khốn kiếp của Thánh Giáo Tông không ra được mà các người vẫn còn không định đi cứu nàng ấy?” La Thần hoàn toàn coi khinh thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông mà thần điện Quang Minh tôn thờ, chỉ gọi đó là một thứ “khốn kiếp”...

Thánh nữ hừ một tiếng, cũng niệm Ly Hồn Chú làm hồn thể rời thân nhào tới chui vào thân thể của Thánh Giáo Tông.

Vừa mới tiến vào nàng đã bị bắn ra ngoài.

Sau khi trở lại thân thể mình, Thánh nữ thở hồng hộc chỉ vào thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông mà nói: “Bên trong có kết giới không biết do ai bày ra. Ta vừa vào đã bị đẩy ra!”

La Thần không quan tâm nói với Thánh tử: “Người vào thử xem!”

Thánh tử nhin giới tới đâu cũng không thể chấp nhận được thái độ của La Thần bèn vung Trường Nha Bản lên, một nguồn linh lực khổng lồ đánh qua kết giới đang vây La Thần cho y một kích nặng nề.

La Thần bị linh lực của Thánh tử đánh trúng kêu lên một tiếng đau đớn, quỳ một chân xuống nôn ra một ngụm máu.

Lúc này Thánh tử mới niệm Ly Hồn Chú, hồn thể rời khỏi người nhào qua thân thể của Thánh Giáo Tông.

Giống như Thánh nữ, hồn thể của hắn lập tức bị bắn ngược về... Hắn cũng không vào được.

La Thần khẩn trương gào lên trong kết giới: “Để ta ra ngoài! Để ta ra ngoài! Ta đi cứu nàng ấy ra!”

Trong khi nói chuyện, ánh sáng phát ra từ thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông càng thêm rực rỡ, trong ánh sáng trắng mang theo luồng sáng ngũ sắc, từng luồng ánh sáng này đang không ngừng phát ra ngoài.

Ánh sáng lướt qua khoảng cách thời gian và không gian chiếu tới người Thánh nữ và Thánh tử.

Ngay lập tức toàn bộ vết thương trên người bọn họ lúc trước đều được chữa khỏi.

Ánh sáng này có thể xuyên thấu tất cả kết giới đương nhiên cũng có thể xuyên qua kết giới đang vây La Thần bên trong, chữa lành nội thương và ngoại thương trên người y trong nháy mắt.

Thánh nữ và Thánh tử cảm nhận được hơi thở của quang minh trong luồng ánh sáng này, bọn họ dường như thấy được thần Quang Minh đã trở về, hai người không tự chủ mà quỳ xuống bái lạy về phía thần Quang Minh.

Chỉ có La Thần, tuy được chữa khỏi vết thương nhưng hai mắt lại trũng lõm như sắp nứt ra. Y nhìn ánh sáng rực rỡ kia giống như là nhìn kẻ thù truyền kiếp vậy.

Bên trong thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông, Vinh Tuệ Khanh phát hiện ánh sáng hồn thể của mình càng ngày càng rực rỡ, mà Nguyên Anh xanh đen của Ngụy Khanh Khanh ở phía đối diện cho dù trốn đến đâu cũng không thể tránh khỏi ánh sáng rực rỡ từ hồn thể của cô.

Nguyên Anh vừa mới ngưng kết kia dần dần tan rã giống như tuyết đầu xuân.

Linh lực trong thân thể của Thánh Giáo Tông bị ánh sáng rực rỡ của hồn thể Vinh Tuệ Khanh tác động, cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể cô.

Nguyên Anh của Ngụy Khanh Khanh thấy vậy tức giận liền quay đầu lớn tiếng: “Dựa vào cái gì? Dựa vào đâu mà ngươi có được mọi thứ, vì sao không phải là ta?... Chỉ cần ngươi chết rồi thì những thứ này đều là của ta! Của ta!”

Nguyên Anh của Ngụy Khanh Khanh lao tới trước mặt Vinh Tuệ Khanh nhe răng cười: “Ta không chiếm được thì ngươi cũng đừng mong đạt được!”

Vinh Tuệ Khanh đang suy nghĩ hiện tại Nguyệt Khanh Khanh còn có bản lĩnh gì để nói lời như vậy với cô thì giật mình khi thấy Nguyên Anh của Nguyệt Khanh Khanh đã khoanh chân ngồi xuống theo thế ngồi “ngũ tâm hướng thiên” - tư thế ngồi thiền.

Nguyên Anh vừa rồi còn sắp tan rã đã lại ngưng kết thành thực thể.

Cô ta đang làm cái gì?

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh tràn ngập nghi ngờ, vì lo lắng nên ánh sáng rực rỡ trên hồn thể càng thêm sáng chói.

Ánh sáng chiếu lên Nguyên Anh kia lại khiến nó bắt đầu tan rã.

“Nếu người không tha cho ta, đương nhiên ta cũng không tha cho người. Chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi!” Nguyên Anh của Nguyệt Khanh Khanh cười gằn tự chặt đứt khí hải Tuyết Sơn của mình.

Ầm!

Một tiếng nổ vang giống như sấm sét giáng xuống.

Nguyên Anh của Nguyệt Khanh Khanh vậy mà lại tự phát nổ!

Hồn thể của Vinh Tuệ Khanh ở gần cô ta nhất đương nhiên là chịu chấn động nghiêm trọng nhất.

Phụp!

Ánh sáng hồn thể của Vinh Tuệ Khanh trong nháy mắt đã tắt lịm.

Ánh sáng rực rỡ chiếu ra từ thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông cũng lập tức biến mất.

Hoa sen ngũ sắc phản chiếu trong tầng mây trên không trung của Trung Đại Lục cũng biến mất.

Trong nháy mắt toàn bộ Trung Đại Lục trở nên đen kịt.

Mặt trời bị một tầng mây đen dày đặc che kín, ánh mặt trời bây giờ đã không thể chiếu xuống vùng đất này nữa.

Tu sĩ và người phạm mới rồi còn đang tập trung bên ngoài cửa đập đầu quỳ lạy về phía bầu trời, giờ đây cũng bị chuyện bất ngờ này làm cho hoảng sợ tới ngây đại quên cả phản ứng, chỉ biết ngẩn người ngẩng đầu nhìn trời.

May mà bóng tối chỉ kéo dài trong khoảng thời gian ngắn. Mây đen bị ánh mặt trời xua tan, ánh sáng một lần nữa từ trên bầu trời chiếu xuống Nhân giới.

Trên Tháp Thông Thiên, luồng ánh sáng ngũ sắc lại tiếp tục chiếu sáng.

Trong trời đất dường như chỉ có một tòa thần tháp lấp lánh ánh sáng này tồn tại.

Bốn phía đều là bóng tối, ánh sáng chỉ xuất hiện ở đây.

Mà thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông đương nhiên lại chiếu ra luồng ánh sáng ngũ sắc lần nữa.

Thánh nữ, Thánh tử thở dài nhẹ nhõm.

Bọn họ biết, trong trận đấu giữa Vinh Tuệ Khanh và Ngụy Khanh Khanh cuối cùng vẫn là Vinh Tuệ Khanh chiến thắng.

Chỉ có La Thần không thèm nhìn thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông nữa đi tới bên cạnh thân thể Vinh Tuệ Khanh đang khoanh chân nhắm

mắt tĩnh tọa, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, dáng vẻ như chiếm làm của riêng không cho phép bất kỳ kẻ nào, bất kỳ lực lượng nào cướp cô đi, khiến bọn họ xa nhau.

Ánh sáng rực rỡ chiếu xuống từ thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông dần dần trở nên mỏng manh trong suốt.

Thánh nữ là người đầu tiên nhận ra biến hóa này, nhẹ nhàng “a” một tiếng.

Thánh tử ngẩng đầu thấy cảnh tượng này cũng “a” lên theo, có hơi khẩn trương nói: “... Hiện giờ Tuệ Khanh có năng lực hấp thu thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông sao?”

Thánh nữ cũng rất lo lắng, đau lòng nói: “Ta không biết, ta hy vọng con bé có thể thành công nếu không nó sẽ bị phản phệ, bị thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông coi là chất dinh dưỡng hấp thu ngược lại...”

Lúc này La Thần mới quay đầu, vẻ mặt phức tạp nhìn thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông, lại nhìn Vinh Tuệ Khanh không chút cảm xúc nhắm mắt đoan trang trong lòng mình, tay y không khỏi ôm càng chặt hơn.

Thánh tử nhìn Thánh nữ bữu môi về phía La Thần.

Thánh nữ dời mắt qua thấy hành động của La Thần trầm mặt, dịu dàng nói: “La Thần, đối với người tu hành thân thể chỉ là một túi da không quan trọng, trong thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông mới là Tuệ Khanh - đạo lữ song tu của người.”

Ánh mắt La Thần càng thêm lạnh lùng, tựa ánh sáng ngũ sắc rực rỡ ấm áp như ánh mặt trời tháng ba kia cũng không thể sưởi ấm y.

Y càng ôm chặt thân thể Vinh Tuệ Khanh hơn, lạnh nhạt nói: “Các người tự tin như vậy?... Từ trong đó đi ra không biết là cái quái gì. Nếu như

người muốn vàng thau lẫn lộn thì ta tình nguyện để Khanh Khanh vô tri vô thức chứ không muốn nàng ấy bị hồn phách người khác chiếm giữ thân thể.”

“Thực sự là lời vô ích!” Thánh nữ vừa muốn tức giận vừa muốn cười: “Hiện tại rõ ràng là Tuệ Khanh chiếm thượng phong, sao người lại có thể nói ra lời như vậy?” Chỉ là trong lòng Thánh nữ cũng hơi chột dạ vì nàng thực sự không biết, người đi ra từ trong thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông có thật sự là Vinh Tuệ Khanh hay không.

Hơn nữa cô cũng biết, thần Quang Minh đã từng ban xuống một thân dụ nói con gái của Quang Minh sắp ra đời. Cô bé đó chính là tín hiệu cho việc đại thần Nữ Oa trở về Thần giới.

Trách nhiệm cuối cùng của cô bé đó chính là làm một cái bình chứa đựng thần ý của đại thần Nữ Oa, đưa đại thần Nữ Oa trở về Thần giới.

Chỉ là Vinh Tuệ Khanh có phải là con gái của Quang Minh trong lời thần dụ hay không thì bọn họ vẫn còn chưa xác định được.

“Đừng nói nữa, các người nhìn thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông kia!” Cánh tay phải của Thánh tử duỗi thẳng chỉ về phía trước.

La Thần và Thánh nữ cùng nhau quay đầu.

Thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông dần dần phai nhạt tiêu tan trước mặt bọn họ, chỉ lưu lại một quả cầu ánh sáng cực nhỏ giống như xá lợi, cũng có thể là Kim Đan, nhưng càng giống thần ý đang tỏa ánh sáng ra bốn phía. Tia sáng kia mãnh liệt tới mức chính bọn họ cũng phải nhắm mắt lại theo phản xạ.

Trong khoảnh khắc bọn họ nhắm mắt, quả cầu ánh sáng nho nhỏ đó biến mất sau một khắc thì xuất hiện trên đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh, theo huyết Bách Hội trên đỉnh đầu nhanh chóng chui vào cơ thể cô.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 365: Rốt Cuộc Cô Là Ai?

 La Thần bị vây trong kết giới vẫn ngoan cố chống cự, một lần nữa khôi phục lại nguyên thân chủ nhân Ma giới của y, trên tay cầm trường đao tức giận vùng vẫy trong kết giới, ma khí lan tràn hận không thể một đao chém vỡ kết giới của Thánh nữ và Thánh tử.

Nhưng kết giới kia vô cùng vững chắc, y căn bản không có cách nào phá vỡ. Nhìn thân thể Vinh Tuệ Khanh dần dần thay đổi, La Thần chống trường đao quỳ một chân xuống đất, hai mắt đỏ tươi nhìn về phía Vinh Tuệ Khanh rồi chậm rãi chảy xuống hai giọt huyết lệ.

Những chuyện thời viễn cổ xa xăm cuối cùng cũng trôi dạt trong đầu La Thần, y nhìn Vinh Tuệ Khanh, từ trong ánh mắt toát ra khát vọng sâu thẳm cùng tình yêu dồn nén, còn có cả lựa chọn đau đớn nhất.

Lúc đầu thân thể Vinh Tuệ Khanh khoanh chân ngồi trên bồ đoàn.

Sau khi quả cầu ánh sáng nho nhỏ kia từ huyết Bách Hội tiến vào thân thể thì cơ thể cô chợt run lên, lại từ từ ngã về phía sau rồi thành nằm ngang, tiếp đó thì từ mặt đất bay lên lơ lửng giữa không trung.

Thánh nữ và Thánh tử ngừng thở nhìn chằm chằm thân thể của Vinh Tuệ Khanh.

Hơi thở tinh khiết không gì sánh được lại vô cùng ấm áp tản ra từ đó chính là hơi thở của thần Quang Minh, cũng là cảm giác mà Vinh Tuệ Khanh từng mang tới cho bọn họ.

Đó là hơi thở của Húc Nhật Quyết.

Bọn họ cũng không biết, môn công pháp này vốn không phải là thứ ở Nhân giới.

Hồn thể của Vinh Tuệ Khanh dần dần thức tỉnh trong thân thể của mình.

Biết rõ hiện giờ mới là thân thể của chính mình, cô lại giống như một đứa bé vừa trưởng thành phát hiện quần áo trước kia mình mặc vừa ngắn vừa nhỏ, mặc lên người rất khó chịu. Cô muốn đổi một bộ quần áo khác lớn hơn vừa người hơn một chút.

Ký ức ở trong thân thể của Thánh Giáo Tông giống như một giấc mộng. Cô bị Nguyên Anh của Ngụy Khanh Khanh tự bạo làm trọng thương, nhưng bên trong thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông dường như cất giấu một sức mạnh không thể tả nổi. Năng lượng cực lớn sinh ra sau khi Nguyên Anh của Ngụy Khanh Khanh tự bạo đã hoàn toàn giải phóng linh lực bên trong thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông.

Linh lực ùn ùn đổ vào trong hồn thể của Vinh Tuệ Khanh.

Giống như lực ép mạnh mẽ dưới đáy biển sâu rót vào hồn thể, cho dù cô không muốn cũng không được.

Linh lực to lớn đột nhiên tràn vào, hồn thể của Vinh Tuệ Khanh chợt tan biến trong phút chốc.

Sau khi tan biến đương nhiên là hồi sinh.

Linh lực biến mất, thân thể cô của Thánh Giáo Tông cũng dần dần tiêu tan trong hư vô.

Vinh Tuệ Khanh vẫn không cảm giác được hồn thể của mình, cô chỉ cảm thấy mình xuất hiện trong một nơi như là tử cung có hình quả lê tròn vo. Nơi đó có vỏ ngoài cứng rắn bao vây chặt chẽ lấy cô, vô cùng ấm áp và an toàn, khắp nơi đều là tiếng nước chảy êm đềm, giống như lúc những đứa trẻ được thai nghén trong bụng mẹ. Cô lười biếng duỗi người trong đó, không muốn di chuyển làm gì, thậm chí muốn có thể duy trì trạng thái này để tồn tại trong trời đất mãi mãi.

Nhưng cái tử cung hình quả lê kia cũng không phải là thiên đường bị che giấu.

Cô cảm giác được nhiệt độ bên trong càng ngày càng cao, càng ngày càng nóng, cô sắp không thở nổi.

Một luồng lực mạnh mẽ đánh vào trong tử cung hình quả lê rồi đập nát vỏ cứng bao bên ngoài.

Hồn thể của cô trong lúc vô tình đã được bồi dưỡng tới cực kỳ cứng rắn trong tử cung quả lê này.

Cô phá xác mà ra, phát hiện mình đã về trong thân thể trước kia.

Nơi này đáng lý phải là nơi cô quen thuộc nhất, thế nhưng hiện giờ cô lại cảm thấy nó vô cùng xa lạ.

Vì sao thức hải lại đơn sơ như vậy? Vì sao đan điền lại nhỏ hẹp như vậy? Còn cả viên Kim Đan nữa...

Vinh Tuệ Khanh lập tức tỉnh táo lại. Đó là Kim Đan của cô!

Hồn thể chợt vèo một tiếng chui vào trong viên Kim Đan.

Trong Kim Đan có chút giống cái tử cung hình quả lê được bao bọc bởi lớp vỏ cứng mà cô vừa ở khi nãy, nhưng cũng có chỗ khác biệt.

Chỗ khác biệt chính là nơi đây quá chật hẹp.

Cô không ở được, cô phải mở rộng chỗ này ra.

Nghĩ là làm, hồn thể của Vinh Tuệ Khanh lập tức nhào vào trong Kim Đan hòa thành một thể với nó.

Cùng lúc đó, linh lực to lớn chứa đựng trong hồn thể cũng mạnh mẽ lao vào Kim Đan, làm cho Kim Đan kia không ngừng xoay tròn không ngừng to ra.

Dần dần, Kim Đan đang không ngừng xoay chuyển và lớn dần đó mọc ra tay chân, khuôn mặt, còn có cả một đôi Nhật Nguyệt Song Cầu nho nhỏ đang không ngừng bay lượn vòng quanh Kim Đan xoay tròn.

Hồn thể của Vinh Tuệ Khanh ngồi ngay ngắn trong Kim Đan vùng tay vùng chân đánh ra bên ngoài.

Qua một lúc lâu, tốc độ xoay chuyển của Kim Đan mới chậm dần rồi ngừng lại.

Đan điền trống rỗng đã lớn gấp mấy lần trước đây.

Mà trong đan điền - nơi từng chứa Kim Đan cũng đã được thay thế bằng một đứa bé trắng trẻo mềm mại, toàn thân phát ra ánh sáng năm màu.

Khuôn mặt của bé con chính là dung nhan độc nhất vô nhị của Vinh Tuệ Khanh, tuy vóc người nhỏ đi rất nhiều nhưng khuôn mặt vẫn tuyệt sắc như trước, thậm chí dáng người cũng có lồi lõm giống như búp bê Barbie mà cô chơi kiếp trước.

Còn đôi Nhật Nguyệt Song Cầu nho nhỏ cô bé đang nắm trong tay khiến cho gương mặt của cô bé từ có chút ngây thơ dần trở nên sâu sắc lạnh nhạt.

Vân kiếp tại căn phòng bên trong tháp Thông Thiên này vừa mới tản đi vì Ngụy Khanh Khanh Kết Anh thì giờ đã lại bao phủ.

Vân kiếp lần này còn dày đặc hơn so với bất kỳ kẻ nào từ trước đến nay.

Thánh nữ và Thánh tử lo lắng đến biến sắc mặt. Bọn họ đương nhiên phải nhận ra, Vinh Tuệ Khanh là Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong, hiện tại muốn Kết Anh.

Nhưng vân kiếp và lôi kiếp lần này khí thế hung hăng, khó mà chống đỡ.

Năm đó Tư An của tông môn đỉnh cấp đột phá Hóa Thần cũng không thấy phải trải qua vân kiếp như vậy.

Vinh Tuệ Khanh mới chỉ là Kết Anh đã phải chịu công kích lớn như thế.

Trong lòng Thánh tử và Thánh nữ đồng thời hiện ra một ý nghĩ: “Đáng tiếc thân thể bán thân của Thánh Giáo Tông đã biến mất, nếu không có thể dùng để ngăn cản lôi kiếp....”

Ngay sau đó bọn họ lại cảm thấy ý nghĩ này là đang khinh nhờn Thánh Giáo Tông không gì không làm được, nên lại vội vàng quay xuống quay đầu về phía Tây, tay phải để trước ngực thành tâm cầu khẩn.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Ba lôi kiếp rạch qua bầu trời đánh thẳng xuống người Vinh Tuệ Khanh.

Quần áo Vinh Tuệ Khanh tức khắc bùng lên ngọn lửa.

Ngọn lửa hùng hực lập tức bọc lấy thân thể đang nằm thẳng của Vinh Tuệ Khanh.

Thánh nữ và Thánh tử hoảng sợ, tay lập tức lập pháp quyết muốn tạo ra cơn mưa tưới lên người Vinh Tuệ Khanh để dập tắt lửa.

“Dừng tay! Đúng là ngu xuẩn, lẽ nào các người không phát hiện đó là lửa Đại Hoang sao? Nước mưa thì có tác dụng gì? Các người mà tưới lên đó còn làm cho lửa Đại Hoang bén ngược lại sẽ đốt hai người các người thành tro bụi trong nháy mắt đấy.” La Thần lạnh lùng quát, không biết y đã đi ra khỏi kết giới từ lúc nào.

Trên đời này có ba loại lửa: Địa Hỏa, Thiên Hỏa và Yêu Hỏa. Yêu Hỏa là lửa có đẳng cấp cao nhất, là do Hỏa Thần Nha sinh ra từ trong mặt trời. Mà mặt trời là được nung khô từ trong Đại Hoang.

Lửa Đại Hoang còn cháy mạnh mẽ hơn cả Yêu Hỏa.

Năm đó vương giả của tộc Cửu Vĩ Hồ ở Đại Hoang thấy Nữ Oa dùng lửa Đại Hoang luyện đá vá trời, lấy được một tia lửa Đại Hoang từ Nữ Oa bị đánh lén, luyện thành Hồ Hoang Hỏa, từ đó trở thành vương giả của yêu tu.

Viên đá vá trời mà Nữ Oa dùng kia chính là mặt trời.

Mà phía sau mặt trời chính là nơi từng bị xé rách.

La Thần đi từng bước một tới.

Áo choàng màu máu sau lưng y bay phấp phới, vẻ mặt y lạnh lẽo, chỉ là trên vai lại có một con sóc chuột đang đứng thẳng với vẻ mặt nghiêm túc làm cho bầu không khí hoang tàn này giảm đi một ít.

Thì ra là Khăng Khăng đã lên cản vỡ kết giới bao vây La Thần.

Thánh nữ và Thánh tử hơi giật mình, cứ nghĩ là tự La Thần phá kết giới mà ra chứ không hề nghi ngờ con sóc chuột kia.

Hai người lập tức nhảy lên song song ngăn cản phía trước người Vinh Tuệ Khanh, cảnh giác hỏi: “Người muốn làm gì?”

La Thần nhìn thân thể Vinh Tuệ Khanh đang bị bao bọc trong lửa Đại Hoang lạnh lùng nói: “Ta còn có thể làm gì đây? Lúc này các người mới hỏi vậy không thấy đã quá muộn hay sao? Chuyện nên đến thì nhất định sẽ đến. Mỗi người chúng ta đối với Thần đều là quân cờ mà thôi. Chúng ta cho rằng chúng ta có thể tính kế nàng ấy, thực ra thì mỗi một bước tính toán của chúng ta đều nằm trong kế hoạch của nàng.” Đáng xấu hổ nhất là ta bị nàng ấy lợi dụng lại vẫn cứ vui vẻ chịu đựng mà không cách nào từ bỏ được.

Thánh nữ thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói: “Tuệ Khanh đang Kết Anh, từ giờ đến lúc con bé Kết Anh thành công còn phải trông cậy chúng ta bảo vệ giúp nó. Nếu không Nguyên Anh của con bé khó mà vững chắc được.”

La Thần cười khẽ lắc đầu nói: “Nàng đã Kết Anh thành công, bây giờ đang chuẩn bị Hóa Thần....”

“Cái gì?” Thánh nữ và Thánh tử lại đồng thanh la hoảng lên, bọn họ cùng xoay người thấy lửa Đại Hoang đã sắp tắt, quần áo trên người Vinh Tuệ Khanh đã sớm bị lửa Đại Hoang đốt cháy hết, thay vào đó là từng đám mây năm màu bao quanh người cô chỉ để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc, thân thể cô nằm nhắm mắt ngẩng đầu, hô hấp nhẹ nhàng.

“Các người đi ra ngoài đi, canh chừng bên ngoài, ta tự mình giúp nàng.” Thân thể La Thần chợt biến mất, một khắc sau đã đứng trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Thánh nữ có chút không yên tâm, Thánh tử lại ngại ngùng khi nhìn chăm chăm Vinh Tuệ Khanh. Mặc dù có đám mây che khuất, nhưng bọn họ

đều biết đám mây này sẽ rút đi ngay lập tức để Vinh Tuệ Khanh tiếp nhận lần ôi kiếp thứ hai.

Đến lúc đó thân thể trần trỗng và cả thân phận bí ẩn của Vinh Tuệ Khanh sẽ lộ ra, khi ấy bọn họ thực sự chịu không nổi.

“Vậy làm phiền rồi.” Thánh tử ôi Thánh nữ ra ngoài đứng chờ ở cửa chính.

Phía ngoài cửa chính có một cửa sổ lớn.

Thánh nữ vô tình quay đầu ra nhìn thì lập tức ngây người.

Tất cả mọi người của thần điện Quang Minh đều tụ tập quỳ bái trước tháp Thông Thiên.

“Vì sao bọn họ lại làm vậy?” Thánh nữ khó hiểu.

Con người Thánh tử đảo vòng, hiểu ra: “... Chắc là lúc Tuệ Khanh Kết Anh đã phát ra linh lực cùng hơi thở của mình nên kinh động tới mọi người.”

Đó chính là hơi thở của thần Quang Minh.

Những đệ tử của thần Quang Minh này cùng nhóm chấp sự và người có chức vụ quan trọng từng được trải nghiệm nghi thức xối nước của thần Quang Minh, nên vô cùng quen thuộc với hơi thở đó.

Thánh nữ đột nhiên có chút buồn mà quay đầu nhìn cửa lớn đóng chặt, nói nhỏ: “... Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Vốn chỉ là một cái bình dùng để chứa thần ý của Nữ Oa lại đột nhiên có tu vi cao thâm, vậy con bé có tự nguyện đồng ý hủy bỏ tu vi chỉ để đưa thần ý của Nữ Oa trở về Thần giới không? Mà hiện giờ bọn họ còn không biết thần ý của Nữ Oa rải rác ở nơi nào trong Nhân giới.

Bên trong tháp, La Thần vươn tay vuốt ve thân thể Vinh Tuệ Khanh.
Đám mây tan đi, xuất hiện trước mặt y là một thân thể trơn bóng hoàn mỹ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 366: Một Đêm Bạc Đầu

 Tốt nhất người tỉnh lại vẫn là cô nương đáng yêu vô cùng nhiệt tình với y, truy tìm y dù có phải lên trời xuống đất.

Trong lòng La Thần vô cùng phức tạp, vẻ mặt lúc thì đau đớn, lúc lại vui mừng, hai loại tâm tình buồn vui thay phiên hành hạ y.

Khăng Khăng đứng trên vai La Thần dùng hai móng vuốt nhỏ che mắt mình lại, không nhìn vào thân thể của Vinh Tuệ Khanh ở trước mặt. Nhưng từ kẽ hở móng vuốt nó lại thoáng nhìn thấy mái tóc dài bay bay sau lưng La Thần bắt đầu bạc trắng từng sợi!

Khăng Khăng hoảng sợ buông móng vuốt nhìn kĩ lại mái tóc dài của La Thần rồi dụi dụi mắt, lớn tiếng nói: “Tóc của người biến thành màu trắng rồi!”

La Thần ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn lặng người nhìn Vinh Tuệ Khanh, muốn khắc lại bóng dáng của cô vào tận sâu trong đáy lòng.

Nhưng y càng nhìn cô lại càng cảm thấy sợ hãi, bởi vì y phát hiện dáng vẻ của cô dần dần trùng khớp với một hình ảnh vốn bị y chôn sâu tận trong lòng!

Hai người bọn họ sao có thể giống nhau được chứ?... Chắc chắn là y đã nhìn lầm mà thôi.

Trong mắt của Vinh Tuệ Khanh, y là trời của cô là tất cả mọi thứ cô có. Không có y, cô sẽ không sống nổi.

Nhưng nếu là trong mắt “nàng ấy”, thì “nàng ấy” mới là trời, y ở trước mặt “nàng ấy” chỉ là một tên người hầu hèn mọn, vĩnh viễn nhìn lên, dần mài mòn trong khát vọng. “Nàng ấy” bị hãm hại, y lên trời xuống đất tìm kiếm kẻ hại “nàng ấy”, nhưng lại mơ mơ màng màng mà rơi vào Ma giới, còn trở thành người đứng đầu Ma giới.

Y không biết tất cả những chuyện này có phải do “nàng ấy” đã sắp đặt sẵn hay không.

Hiện giờ trong lòng y, rốt cuộc tình cảm dành cho người nào nhiều hơn?

Là Khanh Khanh nói cười xinh đẹp vẫn luôn ở bên cạnh y hay là Nữ Oa mà y ghi khắc trong lòng từ trăm triệu năm trước đây?

Y là một tên đàn ông thay lòng đổi dạ sao?

Hay là Kế Đô nói đúng, y thực sự nhận nhầm người rồi?

Lúc thần ý của Nữ Oa thức tỉnh, y phải nói thế nào mới có thể thuyết phục cô bé đã từng một lòng một dạ dựa dẫm vào y, từ bỏ tu vi và sinh mệnh của cô, dâng hiến cho Nữ Oa, trở thành cái lọ chứa thần ý của Nữ Oa đưa “nàng ấy” trở về Thần giới?

La Thần chưa từng cảm thấy khó chịu tới như vậy.

Nếu thần ý của Nữ Oa yêu cầu y làm như vậy thì y sẽ không cách nào chối từ, cũng giống như trăm triệu năm trước vậy, “nàng ấy” nói gì y sẽ làm cái đó... Bởi vì y sống vì nàng...

Lúc La Thần còn đang phân vân, Nguyên Anh như búp bê Barbie trong đan điền của Vinh Tuệ Khanh giống như bong bóng được bơm hơi phồng lên.

Bây giờ đan điền đã không đủ rộng cho bé con đó lớn lên, nó suy nghĩ một chút thì chui ra khỏi đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh.

Thân thể hơi trong suốt trôi nổi trên đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh, đúng lúc nghênh đón thêm một lần lôi kiếp đang4tụ tới.

Lần lôi kiếp này còn kèm theo cả sấm chớp kinh hoàng.

Ánh mặt trời bao phủ toàn bộ tháp Thông Thiên lại lần nữa trốn vào trong tầng mây, bầu trời giữa trưa lại tối đen như lúc nửa đêm.

Nhưng các đệ tử của thần điện Quang Minh tụ tập trước tháp Thông Thiên lại không có ai cảm thấy hoảng sợ. Bởi vì bọn họ biết bóng tối qua đi nhất định có ánh sáng.

Mùa đông đã tới mùa xuân còn xa sao?

Bọn họ thờ phụng thần Quang Minh, nên không hề sợ hãi bóng tối lúc này.

La Thần nhìn thân thể hơi trong suốt chui ra từ đỉnh đầu Vinh Tuệ Khanh thì biết đây chính là nguyên thần của cô.

Từ Nguyên Anh đến nguyên thần chính là Hóa Thần.

Phải tiếp nhận chín chín tám mươi một tia lôi kiếp, nguyên thần của9cô sẽ hóa thành thực thể, chính thức bước vào cánh cửa đại tu sĩ Hóa Thần.

La Thần mang biểu tình phức tạp nhìn Vinh Tuệ Khanh nửa trong suốt kia, Nhật Nguyệt Song Cầu trong tay cô đang không ngừng hấp thụ năng lượng của lôi kiếp. Cô có Lôi linh căn nên lôi kiếp đối với cô không phải tàn phá mà là tẩm bổ, La Thần đã sớm biết chuyện này nên y không lo lắng

cho cô. Điều y lo lắng chính là rốt cuộc Vinh Tuệ Khanh là ai, cô có còn nhớ y hay không...

Âm thanh lời kiếp cái sau to hơn cái trước, vang vọng khắp trời đất.

Tất cả Diệu Âm Diệu trong thần điện Quang Minh đều cất tiếng hát vang nghênh đón tiếng sấm, từng con tiên hạc ở gần động phủ của Thánh tử bay lên trời cao, chao lượn trong mây đen và gió bão. Ngay cả tinh linh của các đóa hoa luôn luôn không muốn dãi nắng dầm mưa cũng bay lên trời cao, bay múa cùng Diệu Âm Diệu và các tiên hạc đồng tử.

Trong thần điện Quang Minh chỉ cần là vật có linh trí, dù là tu sĩ hay là linh thú, dù chỉ là một đóa hoa một cọng cỏ, một cái cây một dây leo, đều trở nên vui mừng phấn khởi, nghênh đón thần Quang Minh lại giáng xuống thế gian.

Trải qua nguyên một đêm, chín chín tám mươi một tia lời kiếp bên trong tháp Thông Thiên mới đánh xong.

Kiếp vân tản đi, ánh sáng năm màu dần dần tỏa sáng trên nguyên thần đã ngưng kết thành thực thể của Vinh Tuệ Khanh.

Ánh sáng năm màu xuyên qua đỉnh tháp Thông Thiên chiếu thẳng lên trời cao.

Mặc dù trên bầu trời cũng không còn xảy ra hiện tượng lạ nào nữa, nhưng tất cả đệ tử thần điện Quang Minh đều giống như nghe loáng thoáng được tiếng hoan hô từ trên bầu trời truyền xuống.

Hào quang năm màu dần dần nhạt đi, thần Quang Minh đã đi xa.

Tất cả đệ tử của thần điện Quang Minh quỳ bái dưới chân tháp Thông Thiên chậm rãi đứng dậy, một lần nữa cúi người hành lễ về phía đỉnh tháp rồi mới chịu giải tán.

Thánh nữ và Thánh tử canh giữ ngoài cửa lớn cũng thở dài một hơi, xoay người lại gõ cửa hỏi: “Chúng ta có thể đi vào chưa?”

Phía bên trong, La Thần kinh ngạc nhìn nguyên thần của Vinh Tuệ Khanh hỏi: “... Người là ai?”

Nguyên thần nọ ngớ người, rồi lại cười nói: “Ta là Tuệ Khanh mà, Thần thúc, chàng không nhớ rõ ta sao?... Nhưng mà sao tóc chàng lại bạc trắng rồi?”

Trong lòng La Thần vui mừng khôn xiết... Cô vẫn là Tuệ Khanh của y!

La Thần giang hai cánh tay muốn ôm lấy Nguyên Thần của Vinh Tuệ Khanh.

Nguyên Thần của cô lại chui vào một cái vào trong thân thể.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt ngồi dậy giữa không trung, quay đầu nhìn về phía La Thần tự nhiên cười nói: “Vì sao Thần thúc lại nhìn ta không chớp mắt vậy?”

La Thần bật cười, vung cánh tay choàng một bộ quần áo của nữ lên người Vinh Tuệ Khanh.

Lúc này Vinh Tuệ Khanh mới phát hiện mình đang trần truồng, nhưng cũng không quá xấu hổ mà thoải mái mặc quần áo vào, rồi từ trên không đáp xuống, khoác cánh tay La Thần cười nói: “Làm Thần thúc lo lắng rồi, hiện giờ ta cũng đã là tu sĩ Hóa Thần... Tóc của chàng?”

La Thần gật đầu: “Tóc của ta làm sao vậy?” Sau đó xoay người hô to với bên ngoài: “Có thể vào rồi.”

Thánh nữ và Thánh tử mở cửa đi vào, nhìn thấy trên người Vinh Tuệ Khanh mặc bộ quần áo màu xanh lục rúc vào bên người La Thần tóc bạc

trắng, nở nụ cười xinh đẹp, ngoại trừ tu vi ra thì dường như không có gì thay đổi.

Nếu là vậy thì Vinh Tuệ Khanh đúng là con gái của Quang Minh. Nhưng lại không rõ vì sao thần dụ của thần Quang Minh trước đó lại không chỉ rõ con bé.

Chỉ là trước đó có như thế nào thì hiện tại đã không còn quan trọng. Quan trọng là... hôm nay thần Quang Minh lại đưa thêm một thần dụ xuống, để cho mọi người thấy rõ ràng người nào mới thực sự là con gái của Quang Minh.

Thánh tử cực kỳ vui mừng đưa tay lên ngực trái hành lễ với Vinh Tuệ Khanh: “Chúc mừng con gái của Quang Minh đã đạt tới Hóa Thần!”

Thánh nữ như muốn nói thêm gì nhưng trong lòng lại đột nhiên cảm thấy hoảng sợ. Lại nhìn vào Vinh Tuệ Khanh, phát hiện trong hai mắt của cô có tia thần ý nhàn nhạt chột lóe qua, không khỏi giật mình.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 367: Không Chịu Thỏa Hiệp

 Những người ở bên ngoài kia đều không biết gì về chuyện xảy ra với thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông cả. Bọn họ chỉ nhìn thấy có một luồng ánh sáng năm màu cứ sáng rồi lại tắt, cứ tắt rồi lại sáng, cuối cùng thì thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông cũng biến mất, chỉ xuất hiện một quả cầu ánh sáng vọt vào trong thân thể của Vinh Tuệ Khanh mà thôi.

Bởi vì quả cầu ánh sáng này tỏa ra một luồng khí Quang Minh tinh khiết, cho nên bọn họ mới không nghi ngờ đó là hồn thể của Ngụy Khanh Khanh.

Đối với tu sĩ mà nói, công pháp giống như sinh mạng thứ hai của họ vậy, nó có một thứ dấu vết mà không thể nào thay đổi được. Cái khác có thể ngụy trang được nhưng hơi thở và linh lực do công pháp phát ra thì không thể nào che giấu nổi.

Hơi thở phát ra từ công pháp Húc Nhật Quyết của Vinh Tuệ Khanh là loại độc nhất vô nhị, nó khá giống với loại hơi thở do thần Quang Minh phát ra.

Ngoại trừ Vinh Tuệ Khanh ra, bọn họ đều cho rằng không còn ai có thể có được loại hơi thở đặc biệt như vậy nữa.

Vinh Tuệ Khanh miêu tả lại một cách sinh động chuyện xảy ra bên trong thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông cho mọi người nghe.

Khi nghe thấy là do Nguyên Anh của Ngụy Khanh Khanh tự nổ mới khiến cho0thân thể bán thần của Thánh Giáo Tông bắt đầu tiêu tán, bọn họ lúc đó mới hiểu ra được vấn đề.

“Thì ra là thế. Ta còn tưởng là có nguyên nhân khác nữa.” Thánh tử cười khẽ, thở phào nhẹ nhõm.

Thánh tử và Thánh nữ liếc mắt nhìn nhau.

Thánh tử đi đến trước mặt Vinh Tuệ Khanh, vỗ vỗ vào bờ vai của cô, cười nói: “Người mau trở về củng cố tu vi của mình đi, ba ngày sau, chúng ta sẽ chính thức công bố thân phận của người ở thần điện Quang Minh với mọi người trên Ngũ Châu Đại Lục. Còn cả sự ra đời con gái của Quang Minh nữa, người sẽ trở thành người có địa vị cao nhất của thần điện Quang Minh5đời kế tiếp!”

Thánh Giáo Tông bị hồn thể của Vinh Tuệ Khanh hấp thu, chương giáo thì bị Nguyên Anh của Ngụy Khanh Khanh hấp thu, sau đó Nguyên Anh của Ngụy Khanh Khanh lại tự nổ, chỉ để lại hồn thể của Vinh Tuệ Khanh. Hơn nữa, thần Quang Minh cũng đã ban ý chỉ của thần xuống, không còn nghi ngờ gì nữa cô nhất định chính là con gái của Quang Minh chân chính.

Thánh tử cảm thán nói: “Ý trời thật sự là không thể nào đoán trước được. Quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, cuối cùng thì vẫn ứng nghiệm lên người.”

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới lời mà Thánh nữ đã từng nói qua với cô, con gái của Quang Minh thực ra chỉ là4vật chứa đựng thần ý của Nữ Oa mà thôi, cô cảm thấy chấn động một hồi, đang muốn phản bác lại thì nghe thấy Thánh nữ truyền âm nói với cô: “Không được phản đối, không được từ chối. Tối nay đến động phủ của ta, chúng ta cần thận bàn bạc lại sau.”

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh khẽ run, vội vàng nói tiếp: “Để có được thân phận ‘Con gái của Quang Minh’ này thật đúng là trắc trở.” Nói xong lại hé miệng cười nói: “Có lẽ vì phải trải qua những khó khăn trắc trở này thì con mới có thể trở thành con gái của Quang Minh thôi.”

Thánh nữ đứng ở một bên, mỉm cười nhìn cô, biểu cảm như cùng chung vinh dự.

Thánh tử liếc nhìn Thánh nữ một cái rồi xoay người nói: “Chúng ta đi thôi, Tuệ Khanh cũng cần tâm sự với La Thần nữa chứ, chúng ta không nên ở chỗ này quấy rầy bọn họ.”

Thánh nữ đành phải đi theo, khi vừa tới cửa thì liền quay đầu lại nói: “Các người cũng mau chóng trở về đi, không nên ở lại lâu trong tháp Thông Thiên này thì tốt hơn.”

Thánh nữ và Thánh tử đi ra khỏi tháp Thông Thiên, nói mấy câu với các đệ tử của thần điện Quang Minh đang tụ tập ở bên ngoài của tháp Thông Thiên, rồi để cho bọn họ tản đi.

Nhìn theo bóng lưng đã đi xa của những đệ tử kia, Thánh tử chấp tay ra sau lưng, nhíu mày nói: “Nếu như con gái của Quang Minh xuất hiện, chúng ta phải đẩy nhanh tiến độ tìm kiếm thần ý của Nữ Oa mới được. Nhưng mà thần điện Quang Minh của chúng ta đã tìm lâu như vậy rồi mà cho đến bây giờ thần ý của Nữ Oa vẫn không có bất kỳ dấu vết nào, rốt cuộc thì chúng ta đã bỏ sót chỗ nào vậy chứ?”

Thần điện Quang Minh từ khi được thành lập đến nay đều là vì tìm kiếm thần ý của Nữ Oa, để đưa nàng trở về Thần giới.

Thánh nữ nắm giữ đêm tối, Thánh tử trông giữ ánh sáng, thực chất là được chia ra làm hai nhóm nhân lực, ngày ngày đêm đêm, không ngủ không nghỉ mà tìm kiếm thần ý của Nữ Oa ở tại Nhân giới.

Suốt mấy triệu năm qua đi mà họ vẫn không thể nào thu được bất kỳ kết quả gì.

Thánh nữ thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Thần ý tự có mục đích của mình, chúng ta chỉ có thể đi theo bước chân của nàng mà vĩnh viễn không có cách nào có thể dự đoán được nàng sẽ làm gì tiếp theo. Đừng suy nghĩ nhiều như vậy, cứ tiếp tục làm chuyện mà chúng ta phải làm, cho đến khi vai trò của chúng ta kết thúc, sau đó thì truyền lại sự can đảm này cho Thánh nữ và Thánh tử đời tiếp theo.” Nói xong lại có chút do dự: “Thật sự phải công bố Tuệ Khanh là con gái của Quang Minh sao? Ý của ta là, có cần phải hoãn lại một thời gian hay không? Chờ đến khi có được manh mối về thần ý của Nữ Oa thì hãy công bố.”

Thánh tử nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Như vậy cũng được. Vậy thì tuyên bố nó là Thánh nữ đời tiếp theo thôi.” Hắn nói xong lại chăm chú nhìn Thánh nữ: “Không phải người nói rằng có người đang chờ người và người cũng muốn được gặp người đó hay sao?”

Trái tim của Thánh nữ đập mạnh và loạn nhịp không thôi, lắc đầu nói: “Việc ta không muốn làm Thánh nữ cũng không phải là vì người khác mà là hiện tại đã có một sự lựa chọn khác tốt hơn ta. Từ trước đến nay, chức vị của thần điện Quang Minh đều do người có năng lực nắm giữ.”

Bên trong tháp Thông Thiên, Vinh Tuệ Khanh nhìn thấy Thánh nữ và Thánh tử đã rời khỏi tháp Thông Thiên thì mới quay người nhìn về phía La Thần.

Nụ cười trên mặt cô nhạt dần, sau đó liền chuyển thành vẻ mặt lo lắng.

Cô giơ tay lên, khẽ vuốt mái tóc dài màu bạc của La Thần, cô hỏi: “Thần thúc, chàng còn chưa nói cho ta biết tại sao mái tóc dài của chàng lại biến thành màu bạc như vậy?”

“Đương nhiên là do quá lo lắng sợ hãi vì cô nên mới biến thành màu bạc đấy. Cô chưa từng nhìn thấy cha mẹ vì lo cho con cái của mình mà tóc cũng biến thành màu bạc hay sao?” Một thanh âm thật nhỏ vang lên, ngay sau đó một chú sóc chuột màu nâu đậm nhảy lên bả vai của La Thần, chống nạnh nói với Vinh Tuệ Khanh.

Sao lại lôi cả vấn đề cha mẹ con cái vào đây chứ?

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy rối hết cả lên, vỗ Khăng Khăng một cái, sau đó trừng mắt nói: “Nếu không biết cách nói thì đừng có nói, so sánh lung tung, làm gì có cái kiểu so sánh như vậy chứ? Thần thúc đạo lữ song tu của ta, cũng không phải là...” Lời còn chưa nói xong nhưng cô lại ngại không nói tiếp nữa.

Từ khi Vinh Tuệ Khanh tỉnh lại, La Thần vẫn chăm chú nhìn cô mà không chớp mắt, nhìn từng cái nhăn mày, từng nụ cười, cả sự vui vẻ lẫn giận dữ của cô, không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào.

Trông thấy dáng vẻ vui cười mẫn mẫn Khăng Khăng của cô, La Thần mới cảm thấy yên tâm. Nếu như là “nàng ấy” thì tuyệt đối sẽ không để lộ ra biểu cảm như vậy.

Thần thái của “Nàng ấy” vĩnh viễn chỉ xuất hiện khi có được trạng thái tốt nhất. Cho dù là bị người khác lập mưu, bị hủy đi thân thể của thần, bị rơi vào ba ngàn thế giới thì trong thời khắc cuối cùng đó nàng ấy vẫn có thể quay đầu mỉm cười với y, ung dung đưa y ra khỏi núi Đại Hoang.

Vào thời khắc nguy hiểm cuối cùng kia, nàng ấy đã từ bỏ cơ hội tự cứu lấy mình để có thể đưa y ra ngoài.

Trong lòng của nàng ấy có lẽ vẫn còn vị trí dành cho y sao?

Nghĩ tới đây, La Thần lại lắc đầu cười khổ. Trong lòng của “nàng ấy” chỉ có chỗ dành cho người trong thiên hạ này. “Nàng ấy” đau lòng vì con

người phải chịu đau khổ, không tiếc hao phí tu vi của mình, luyện đá vá trời, cuối cùng cái nhận được lại là bị người khác nhân lúc nguy nan đánh xuống vực sâu vạn trượng bên trong núi Đại Hoang.

Phía bên kia vực thăm chính là nơi nhân thế mờ mịt có đủ bảy nỗi khổ “sinh, lão, bệnh, tử, hận oán ghét, yêu lại biệt ly, cầu không được”.

Y lang thang lưu lạc ở chốn hồng trần này là vì muốn tìm kiếm “nàng ấy”, cũng vì muốn báo thù cho “nàng ấy”, nhưng cuối cùng lại suýt chút đã đánh mất bản thân trong dòng thời gian đằng đẵng này.

Kế Đô đã từng hỏi y rằng “nàng ấy” có gì tốt, mà có thể khiến hãn nhơ mãi không quên như vậy?

La Thần không trả lời được vấn đề này.

Có một loại cảm giác không cách nào nói ra được bằng lời, bởi vì nếu nói ra sẽ trở thành sai lầm.

Hôm nay trong lòng y lại có thêm một người mà y không thể nào bỏ xuống được.

La Thần nhìn Vinh Tuệ Khanh, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Vinh Tuệ Khanh không hiểu cho lắm, kéo cánh tay của La Thần, ríu rít nói: “Thần thúc, cuối cùng ta cũng Hóa Thần rồi, chàng nói xem, việc đầu tiên ta muốn làm sau khi Hóa Thần là cái gì?” Nói xong lại vuốt ve lên tấm áo choàng đỏ như máu trên người La Thần: “Thần thúc, chàng sẽ không ra ngoài với cái dáng vẻ này chứ?” Mặc dù rất ngẫu, rất phong cách, nhưng nếu để nguyên dáng vẻ này ra ngoài thì các đệ tử của thần điện Quang Minh sẽ biết được thân phận người Ma giới của La Thần mất.

Cho dù là Thánh nữ và Thánh tử, hoặc là cả thần Quang Minh không để ý tới chuyện này thì những người khác chưa chắc đã không để ý tới.

Dù sao thì sự khác biệt giữa người và ma cũng đã trở thành tư tưởng ăn sâu bén rễ trong lòng người rồi.

Vinh Tuệ Khanh không muốn khiêu chiến tư tưởng đã ăn sâu trong lòng của mọi người.

La Thần nhếch môi, thân hình nhoáng lên, đã trở lại thành dáng vẻ của tu sĩ Nhân giới, chẳng qua là bộ tóc dài màu trắng kia vẫn tiếp tục xoa tung trên vai y.

“Chàng không thể làm cho tóc mình đen lại được sao?” Vinh Tuệ Khanh vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục hỏi.

La Thần liếc xéo cô một cái: “Nàng không thích ta để tóc trắng à?”

“Đương nhiên ta không ngại rồi, tóc trắng đẹp muốn chết, nhìn xem, óng ánh biết bao, còn rất mượt nữa. Để ta giúp chàng vuốt thẳng lại... vuốt vuốt tóc, không thấy sợ, véo véo tai, có sợ một chút...” Vẻ mặt Vinh Tuệ Khanh đầy vẻ nịnh nọt lấy lòng.

La Thần không nhịn được cười, biểu tình trên mặt như băng tuyết tan chảy, mây tan thấy trắng sáng, thần thái anh tuấn nhìn thẳng vào mắt Vinh Tuệ Khanh.

“Đi thôi, chúng ta quay về động phủ của ta đi.” La Thần suy nghĩ một lát liền dẫn theo Khăng Khăng và Vinh Tuệ Khanh ra khỏi tháp Thông Thiên.

Đám người tụ tập bên ngoài tháp đã rời đi hết, sắc trời cũng đang dần chuyển sang màu đêm tối.

Màn đêm buông xuống, có một sự lạnh lẽo của nhạc tàn người tan.

Trở lại động phủ của La Thần, Xích Báo và Lang Thất lập tức xông tới, chào hỏi với Vinh Tuệ Khanh, lại phát hiện ra cô đã Hóa Thần thành công rồi.

“Gì cơ? Chủ nhân, người cũng đáng sợ quá rồi đó! Chẳng lẽ là người ngồi tên lửa phóng lên trời à! Người mau nói thật cho bọn ta biết, có phải người đã luyện ra viên đan dược nghịch thiên nào để nuốt phải không? Hay là đoạt được loại báu vật do trời đất sinh ra phải không?” Dường như Lang Thất cảm thấy rất không công bằng với tốc độ tu hành như tên lửa này của Vinh Tuệ Khanh, một mực luyện thuyên bắt cô phải “giao nộp”.

Khăng Khăng thầm thì với Xích Báo: “Tên lửa có thể lên trời sao? E rằng chưa kịp lên trời đã bị cháy sạch hết trơn rồi mà? Con sói háo sắc khốn khiếp, thiếu kiến thức, nói năng vớ vẩn...”

Lang Thất vô cùng phẫn nộ, chống nạnh mắng Khăng Khăng: “Con chuột căn bản Khăng Khăng kia! Lúc trước thì ném ông đây đi, bây giờ lại còn bảo ông đây nói bậy! Người không biết tên lửa à? Ta có thể nói cho người biết.”

Vinh Tuệ Khanh khụ một tiếng, không cho Lang Thất nói tiếp, cười tủm tỉm chớp mắt nói: “Lần này là do cơ duyên trùng hợp mà thôi. Ta cũng phải cố gắng rất nhiều, cũng không phải trên trời rớt xuống bánh có nhân.” Cô sắp thành vật chứa thần ý của Nữ Oa, cũng chính là một “cái bình” mà thôi, có cái gì đáng hâm mộ hay sao?

Xích Báo thoáng nhìn qua sắc mặt khó chịu của La Thần, bèn vội vàng kéo kéo vạt áo sau của Lang Thất, bàn tay lớn nắm lấy cái eo nhỏ mập mạp của Khăng Khăng, đem hai cái tên vẫn đang cãi nhau này về phòng riêng của mình.

La Thần vung tay một cái mang Vinh Tuệ Khanh trở lại phòng mình, nghiêm túc nói với cô: “Nàng mau đi tu luyện, ta sẽ hộ pháp cho nàng,

nhanh chóng củng cố tu vi của mình, sau đó ta sẽ mang nàng rời khỏi thần điện Quang Minh.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 368: Con Gái Của Quang Minh

 La Thần nhắm mắt lại. Y đương nhiên biết chứ, bởi vì y đã nhớ lại rồi. Chẳng qua là y vẫn không biết, Nữ Oa, à không, có lẽ phải gọi nàng là Oa Hoàng Thị mới phải, nàng đã chuẩn bị nước cờ này cho thần điện Quang Minh từ lúc nào mà thôi.

Là sau khi nàng bị hãm hại sao? Vẫn là trước khi nàng bị hãm hại chứ?

Với sức mạnh to lớn của Oa Hoàng có lẽ đã sớm biết trước nguy hiểm, cho nên việc nàng ấy chuẩn bị sẵn đường lui cũng là điều có khả năng.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào gò má hoàn hảo không tì vết của La Thần, tình cảm trong lòng dịu dàng vô hạn, trong đáy mắt lại hiện lên một tia thần ý lạnh đến thấu xương.

Mí mắt cô hơi rủ, lặng lẽ nhích người cách La Thần một chút, ngồi xuống cái đệm của chính mình, thần nhiên nói: “Chàng hộ pháp cho ta đi, ta muốn củng cố tu vi một lát. Còn chuyện rời khỏi thần điện Quang Minh, sau này không cần nhắc đến nữa. Thần điện Quang Minh chưa từng giam cầm ta, ta vẫn tự do ra vào.”

“Nàng vẫn luôn tự do ra vào?” La Thần cười lạnh: “Xem ra nàng thật sự không biết ý nghĩa của việc trở thành vật chứa thần ý là gì đúng không?”

“Chàng biết sao?” Vinh Tuệ Khanh mở to hai mắt, vội vàng nhìn chăm chăm vào đôi môi hoàn mỹ của La Thần, vụng trộm nuốt nước miếng.

La Thần liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, không rời khỏi ánh mắt quyến rũ của cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ, y khẽ vẫy tay, Vinh Tuệ Khanh liền nhanh chóng bay từ trên đệm nhào vào ngồi trong lòng y.

Tựa vào lồng ngực vững chắc của La Thần, Vinh Tuệ Khanh câu được câu không mà nghe y nói.

“Chẳng qua chuyện mà tất cả người tu hành trên thế gian này nằm mơ cũng muốn đạt được chính là thành tiên mà thôi. Thế nhưng ở trên Tiên giới còn có Thần giới nữa. Các vị thần của Thần giới chính là mục tiêu của toàn bộ người trong Tiên giới. Chuyện nàng muốn thừa nhận thần ý của Oa Hoàng Thị, đó là quá trình như thế nào ta nghĩ nàng tuyệt đối không thể tưởng tượng được.”5La Thần nói xong liền dùng hai bàn tay nâng gò má của Vinh Tuệ Khanh lên, hôn mỗi bên một cái, sau đó thì thâm bên tai cô: “Thần ý sẽ chiếm đoạt hoàn toàn ý thức của nàng, linh hồn của nàng, tu vi của nàng và tất cả mọi thứ thuộc về nàng. Nàng chỉ còn lại mỗi thể xác, giống như một cái chén rỗng, không hay không biết, sống không ra sống, chết không ra chết. Nàng tình nguyện biến mất khỏi thế gian này như vậy sao?”

Nếu như linh hồn và ý thức đều cùng biến mất khỏi thế gian này, vậy thì cái người tên Vinh Tuệ Khanh này cũng không còn tồn tại nữa. Còn về thân thể của cô thì đây chẳng qua chỉ là một cái xác rỗng mà thôi.

Nói một cách khác, cô sẽ bị Oa Hoàng Thị chiếm lấy thân xác.

Vinh Tuệ Khanh im lặng hồi lâu, duỗi cánh tay ra ôm lấy cổ La Thần, lại gần tai y hỏi: “Có phải chàng yêu thích thân thể này của ta đúng không? Có phải chàng không muốn người khác chiếm mất thân thể này đúng không?”

La Thần cúi đầu dừng ở trên gương mặt nhỏ nhắn khó mà khắc họa được của Vinh Tuệ Khanh, cười khẽ: “Khi nàng và ta vui vẻ bên nhau thì gương mặt nàng cũng chưa thành thế này đâu.”

Khi đó, dung nhan thật của cô bị phong ấn, đáng vẻ chỉ là có chút xinh đẹp mà thôi, thật sự khác xa so với dung mạo khuynh quốc khuynh thành lúc này.

Vinh Tuệ Khanh tựa đầu vào ngực La Thần, cảm nhận hơi ấm từ lồng ngực của y, nhớ đến đêm tình ý nồng nàn ở bên sườn núi Lạc Thần, trong lúc cô nhà tan cửa nát, bị người khác đuổi giết thì đã gặp được y. Y cho cô một cái xương sườn đồng thời cũng lấy đi của cô một cái xương sườn.

Người là một phần trong xương cốt của ta, cũng là một phần trong cơ thể của ta.

Trong lòng Vinh Tuệ Khanh thấy ngọt ngào, rồi lại cảm thấy chua xót, nước mắt lã chã tuôn rơi ướt sũng cả vạt áo của La Thần.

La Thần không nói gì, nhưng lại ôm chặt lấy cô thêm chút nữa.

Qua một lúc lâu sau, Vinh Tuệ Khanh mới thấp giọng nói: “Không sao. Ta cũng không phải là người dễ đụng vào. Nếu như thần ý của Oa Hoàng Thị thật sự tới, ta...”

La Thần che miệng của cô lại, nhìn cô một cách thăm thiết: “Không nên lén lút nói về thần như vậy, bởi vì nàng sẽ vĩnh viễn không thể gặp được nàng ấy.”

Vinh Tuệ Khanh gật gật đầu: “Ta nhớ rồi.”

Vinh Tuệ Khanh đứng dậy khỏi vòng tay của La Thần rồi quay trở lại tấm đệm của mình, ngồi xuống tu luyện.

Ba ngày trôi qua, tu vi Hóa Thần của Vinh Tuệ Khanh đã được củng cố hoàn toàn, hơn nữa dưới nguyên khí đất trời của thần điện Quang Minh, cô giống như có được sự trợ giúp của thần, phá vỡ ba tầng cửa ải trong vòng ba ngày liên tiếp, bước vào Hóa Thần hậu kỳ.

Nếu chỉ tính tu vi thì cả Thánh nữ với Thánh tử đều không cao bằng Vinh Tuệ Khanh.

Trên khắp toàn bộ Ngũ Châu Đại Lục, ngoại trừ người đứng đầu của tông môn đỉnh cấp ra thì người có tu vi cao nhất chính là hồn thức chương giáo của thần điện Quang Minh.

Nhưng mà người đứng đầu của tông môn đỉnh cấp đã bị La Thần tiêu diệt rồi, hồn thức chương giáo của thần điện Quang Minh thì bị Vinh Tuệ Khanh gián tiếp hấp thu. Vậy nên, trong giới tu hành ở Ngũ Châu Đại Lục hiện tại, thì người có tu vi cao nhất chính là La Thần và Vinh Tuệ Khanh.

La Thần không thể để lộ ra thân phận chủ nhân Ma giới của mình, cho nên nếu như nhìn từ bên ngoài mà nói thì Vinh Tuệ Khanh đã trở thành người mạnh nhất ở Ngũ Châu Đại Lục.

Ngay cả người đầu tiên Hóa Thần là Tư An đại nhân của tông môn đỉnh cấp cũng mới chỉ tới Hóa Thần sơ kỳ.

Vậy mà Vinh Tuệ Khanh đã trực tiếp thăng cấp Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn.

Chỉ vón vẹn có ba ngày, tu vi của cô đã tăng cao được tới vậy, với tốc độ này đã không thể dùng từ tư chất nghịch thiên để hình dung nữa rồi.

Thánh nữ và Thánh tử nhìn thấy Vinh Tuệ Khanh của ba ngày sau thì đều khiếp sợ không thôi.

Nhưng mà khi nghĩ đến thân phận con gái của Quang Minh của cô thì bọn họ thấy bình tĩnh lại.

Đúng vậy, với tư cách là vật chứa thừa nhận thần ý của Nữ Oa, tu vi của cô không thể quá thấp. Nếu như quá thấp, cái bình sẽ quá nhỏ, không thể chứa nổi thần ý cuộn cuộn kia.

Cho nên thần điện Quang Minh nhất định phải giúp Vinh Tuệ Khanh một tay. Giúp cô tăng tu vi, chính là để nhanh chóng tiếp nhận được thần ý của Nữ Oa.

Thế nhưng rốt cuộc thì thần ý của Nữ Oa đang ở đâu?

Thần điện Quang Minh của bọn họ đã tìm suốt mấy triệu năm mà vẫn không thể nào tìm thấy được tung tích thần ý của Nữ Oa.

Thánh nữ và Thánh tử chỉ có thể cười khổ.

Được rồi, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Bọn họ không tìm được thần ý của Nữ Oa có lẽ là do Nữ Oa chưa muốn trở về.

Đợi đến khi nàng ấy muốn trở về thì tự nhiên sẽ để cho bọn họ tìm được mà đúng không?

Thánh nữ và Thánh tử đè nén lại sự bất an trong lòng, khom người hành lễ với Vinh Tuệ Khanh: “Bái kiến con gái của Quang Minh. Hôm nay, bốn phương đều đã tập hợp ở tháp Thông Thiên vì lễ đăng quang của chủ thượng. Từ nay về sau, thần điện Quang Minh đều nghe theo sự sai bảo của chủ thượng.”

Vinh Tuệ Khanh có chút kinh ngạc, gọi Quản Khinh Sa: “Thánh nữ đại nhân...”

“Chủ thượng, thuộc hạ không dám.” Thánh nữ cung kính hành lễ.

Thánh tử nói thêm: “Mời chủ thượng bước lên tháp Thông Thiên.”

Vinh Tuệ Khanh gật gật đầu, quay đầu lại liếc về phía La Thần.

La Thần cũng gật đầu.

Vinh Tuệ Khanh mở hai tay ra, một bộ trường bào màu vàng kim hoa lệ lóng lánh như ánh mặt trời liền xuất hiện trên người cô, trên đầu đội một chiếc vòng màu vàng kim giống hình mặt trời, sau đó bay người lên trên tháp Thông Thiên.

Đứng từ trên tháp nhìn xuống, cô cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Dưới chân tháp Thông Thiên, khắp nơi chen chúc toàn người với người đang quỳ xuống hành lễ với cô, nhiều hơn rất nhiều lần so với số lượng đệ tử thần điện Quang Minh.

Thánh nữ đứng ở phía sau lưng cô cung kính nói: “Những người này đều là những tu sĩ đang tu hành trong tông môn ở khắp nơi trên Ngũ Châu Đại Lục, đại biểu cho tông môn của bọn họ tới để gửi lòng thành tới con gái của Quang Minh.”

Vinh Tuệ Khanh đứng ở nơi cao nhất của tháp Thông Thiên, giơ hai tay lên, nhắm mắt lại.

Ánh mặt trời dần dần lộ ra từ trong các tầng mây, trực tiếp bao trùm toàn bộ cơ thể Vinh Tuệ Khanh.

Trường bào trên người Vinh Tuệ Khanh lúc này cũng phản chiếu ra thứ ánh sáng màu vàng kim óng ánh như ánh sáng mặt trời, toàn bộ cơ thể của cô lập tức trở nên lung linh mờ ảo như một mặt trời thứ hai đang tỏa ra

những tia sáng chói mắt, dường như “nó” sẽ lập tức phải bay trở lại trời cao vậy.

Tất cả các tu sĩ bên dưới tháp Thông Thiên khi nhìn thấy một màn thể hiện dấu vết của thần này thì liền lập tức quỳ bái, chúc mừng thần Quang Minh đã đến.

Kế Đô đang đứng xen lẫn bên trong đám người kia, sắc mặt xanh mét mà nhìn khung cảnh này.

Nàng ta làm sao mà ngờ được rằng, linh hồn mà nàng ta triệu hoán về từ thế giới dơ bẩn kia vậy mà hôm nay lại có thể trở thành con gái của Quang Minh!

Con gái của Quang Minh đã xuất hiện thì thần ý của Nữ Oa cũng sẽ không còn xa nữa.

Cái người phụ nữ tên Oa Hoàng Thị kia chính là người được đời sau tôn xưng là đại thần Nữ Oa.

Nàng ta làm nhiều việc như vậy, thậm chí còn bởi vì Nữ Oa kia mà phải ở lại Nhân giới, không còn chỗ nào để đi. Nhưng mà vẫn không thể nào ngăn cản được việc Nữ Oa sẽ trở về với Thần giới sao?

Kế Đô nheo mắt lại, hai tay nắm chặt thành nắm đấm. Nàng ta không hối hận, tuy rằng nàng ta đã triệu hoán Vinh Tuệ Khanh đến cái thế giới này rồi trở thành con gái của Quang Minh, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Nữ Oa sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Chỉ cần hủy diệt Vinh Tuệ Khanh, thì thần ý của Nữ Oa vẫn sẽ phải tiếp tục lang thang trong cái thế giới này. Ắt còn không bằng chính mình, ít nhất thì mình còn có một cơ thể hoàn chỉnh, mà Nữ Oa kia chỉ dựa vào phần thần ý đó thì ả ta có thể tồn tại được bao lâu trong trời đất này đây?

Thời gian sẽ nuốt trọn tất cả, kể cả là thần ý.

Chỉ cần nàng ta kiên trì, phá hủy hết tất cả mọi khả năng có thể giúp Nữ Oa trở về, thì thắng lợi cuối cùng vẫn sẽ thuộc về nàng ta!

Trên mặt Kế Đô lộ ra một nụ cười thắng lợi.

Vinh Tuệ Khanh vẫn hồn nhiên chưa phát hiện ra điều gì, cô nhắm mắt đứng ở trên đỉnh tháp Thông Thiên, cảm nhận hết thủy nguyên khí của trời đất.

Sau khi tiến vào cấp Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn, cô liền phát hiện ra cảm giác của mình đã trở nên cực kỳ nhạy cảm.

Tất cả mọi thứ xung quanh, cô đều có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng.

Kể cả âm thanh vỗ cánh của một con bướm bên trong hàng chục nghìn con bướm khác cô cũng có thể nghe thấy được.

Cỏ dại đang đâm chồi, tiên hạc đang bay lượn trên không trung, cả tiếng cá bơi lội dưới đáy nước.

Từng hơi thở của Thánh nữ và Thành Tử ở bên cạnh dài hay ngắn, tu vi như thế nào.

Mà đám người đang quỳ rạp dưới chân tháp Thông Thiên kia thì lại càng có muôn kiểu dáng.

Cô đưa thần thức xuyên qua đám người, cảm nhận được tất cả tâm tư và tình cảm của bọn họ.

Đa số mọi người đều quỳ lạy với tâm thế vui vẻ, phục tùng.

Cũng có một vài người vẫn hâm mộ và ghen tị cô.

Mà trong số đó có một người có nỗi thù hận độc ác, khắc vào xương cốt với cô nhất.

Vinh Tuệ Khanh hơi khựng lại một chút, trong lòng biến chuyển, bộc lộ ra tu vi của mình trên đỉnh tháp Thông Thiên.

Áp lực khủng bố của tu sĩ cấp Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn lan ra ngoài, phóng thẳng xuống dưới chân tháp Thông Thiên khiến nơi đó tràn đầy áp lực như muốn phá hủy trời đất.

Luồng uy áp trùng trùng điệp điệp kia hướng thẳng về phía tu sĩ có hận ý sâu sắc nhất với cô.

Với tu vi hiện tại của cô, chỉ cần một đầu ngón tay của cô thôi cũng có thể nghiền nát đối phương thành tro bụi.

Cô sẽ không giả vờ từ bi, tỏ vẻ như không phát hiện ra nguy hiểm có thể ngăn cản được ngay trước mắt này.

Kế Đô ngậy ngốc. Vậy mà Vinh Tuệ Khanh lại có thể cảm nhận được nàng ta. Tu vi của cô ta dường như thực sự không giống với bình thường.

Nhưng mà cũng chỉ có vậy thôi.

Tất cả những gì của Vinh Tuệ Khanh đều là do Kế Đô đem tới.

Nàng ta có thể tạo nên cô ta thì cũng có thể hủy diệt cô ta.

Suy nghĩ của Kế Đô vừa thay đổi, thì uy áp của Vinh Tuệ Khanh cũng đã tới nơi, nó đột ngột trỗi lên từ mặt đất dưới chân tháp Thông Thiên, chiếc mũ của tấm áo màu đen trên người bị gió thổi trúng, lộ ra dung nhan diễm dúa mà tái nhợt của nàng ta, cùng lưỡi hái không gì cản nổi trong tay nàng ta.

“Là nàng ta?” La Thần đứng ở sau lưng Vinh Tuệ Khanh lúc này đã nhanh chóng nhảy người lên, đuổi theo đến. Trí nhớ xa xưa của y cuối cùng cũng đã thức tỉnh, đã đến lúc bọn họ phải tính toán hết tất cả nợ nần. Lần trước, do Vinh Tuệ Khanh tùy tiện xâm nhập vào nên trận quyết đấu giữa bọn họ phải dừng lại giữa chừng. Còn bây giờ, nàng ta sẽ không dễ dàng chạy thoát như thế được đâu!

Vinh Tuệ Khanh cũng nhảy lên theo, gia nhập vào cuộc chiến.

Nhân khí của tu sĩ Hóa Thần, ma khí của chủ nhân Ma giới, cùng với minh khí của Minh Vương, ba luồng hơi thở khác nhau va chạm tại một chỗ, khiến không gian bỗng hiện ra những tia sáng chói mắt.

Xoẹt!

Cuối cùng, ba luồng hơi thở đã xé ra một lỗ hổng lớn trong không gian.

Một cái khe hở không gian bỗng xuất hiện ở trên bầu trời tháp Thông Thiên, gió mạnh từ trong cái khe cứ cuồn cuộn quẩn lấy, hút cả ba bóng dáng vẫn đang chiến đấu vào bên trong!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 369: Vết Nứt Không Gian

 Gió từ miệng vết nứt không gian thổi ra vô cùng mạnh mẽ, nếu bị thổi trúng trực diện vào người thì có thể khiến cho người ta tan xương nát thịt.

Vinh Tuệ Khanh đuổi theo La Thần vào trong vết nứt không gian thì lại phát hiện ra bên trong toàn là những cạm bẫy trùng điệp, chỉ cần đi vào trễ một giây thôi thì khung cảnh bên trong cũng đã hoàn toàn thay đổi, trong lòng cô lập tức cảm thấy sợ hãi. Việc bị mất liên lạc với La Thần giữa chừng như này thật giống như tình cảnh lúc trước khi La Thần trở về Ma giới vậy.

Vinh Tuệ Khanh bỗng cảm thấy nóng nảy.

Bên trong vết nứt không gian có bố trí vô số cạm bẫy, những vùng thiên thạch lớn nhỏ khác nhau xuất hiện ở khắp mọi nơi, trước mặt còn có vô số những ngọn núi với hình thù kỳ quái lơ lửng trên không trung, ngược lên không thấy trời, cúi đầu không thấy đất. Cô cũng không biết mình có thể sống sót rời khỏi vết nứt không gian này hay không.

Mắt thấy một luồng gió mạnh đang quét thẳng về phía này, Vinh Tuệ Khanh cảm thấy kinh hoảng, vội vàng né tránh. Chính lúc này thì khe nứt không gian mà cô vừa mới đi vào cũng nhanh chóng bị thu nhỏ lại.

Suy nghĩ của Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng biến đổi, thân thể cô bay lên rồi nhanh chóng hướng về phía khe cửa đang chuẩn bị khép lại kia để chạy trốn.

Thế nhưng một cơn gió mạnh khác lại được thổi đến từ phía khe nứt, cô đành phải tránh đi, nhưng điều này khiến cô càng ngày càng cách xa khe nứt hơn.

Chẳng lẽ cô sẽ không ra khỏi đây được sao?

Vinh Tuệ Khanh bỗng nhiên có chút sợ hãi.

Quay đầu lại nhìn lướt qua vết nứt không gian này, cô chợt có cảm giác bi thương giống như “Trước chẳng thấy người xưa, sau chẳng thấy ai đến, nghĩ trời đất mênh mông, chỉ một mình bi thương mà rơi nước mắt”.

Cô thật sự không muốn bị nhốt ở chỗ này, ở lại cái nơi mà bị cả thời gian lẫn không gian lãng quên.

La Thần đã không ở nơi này rồi, Vinh Tuệ Khanh biết rất rõ ràng điều này. Nếu như y còn ở đây thì cô nhất định có thể cảm nhận được, nhưng mà bây giờ thì một chút cảm giác thôi mà cô cũng không có.

“Khục...” Một giọng cười kỳ quái như cú đêm vang lên bên tai Vinh Tuệ Khanh, trong lòng cô liền cảm thấy kinh hãi, lại nhanh chóng lui về phía sau.

Thân ảnh màu đen của Kế Đô xuất hiện ở ngay tại chỗ mà Vinh Tuệ Khanh vừa mới đứng: “Ồ, vậy mà người lại có thể tránh được thuật Quỷ Sát của ta nha, quả thật cũng có một chút bản lĩnh.”

Đôi lông mi dài của Vinh Tuệ Khanh khẽ lay động, cô không nói một lời, hai tay đặt bên sườn khẽ nâng lên tạo thành hình một ngọn lửa ở trước ngực, một luồng linh lực mạnh mẽ như dãi núi lấp biển phun trào ra từ lòng bàn tay kèm theo một ngọn lửa linh lực vô cùng mạnh mẽ của Húc Nhật Quyết nhắm thẳng về phía của Kế Đô.

Từ sau khi Vinh Tuệ Khanh Hóa Thần, Húc Nhật Quyết của cô đã trực tiếp thăng cấp tới cấp bậc cao nhất, cấp thứ chín. Hơn nữa, khi nó cùng phối hợp với linh sủng của cô là Tiểu Ô thì còn khiến cô hiểu ra được một sát chiêu mới chính là Cửu Thiên Liệt Diễm.

Khi được sử dụng đến cực điểm, nó có thể khiến Tiểu Ô phun ra Yêu Hỏa,9trực tiếp nghe lệnh cô công kích đối phương.

Với tu vi chân chính của Kế Đô, nàng ta căn bản không thềm để ý tới cái tu vi Hóa Thần kia của Vinh Tuệ Khanh, cho dù là Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn đi chăng nữa thì cũng không thể so sánh được với nàng ta.

Nhưng mà uy lực của Húc Nhật Quyết kết hợp với Yêu Hỏa của Tiểu Ô - hậu duệ Hỏa Thần Nha không hề nhỏ chút nào, Kế Đô cũng không dám trực tiếp đối đầu chính diện, eo nhỏ khẽ động, lập tức tránh qua một bên.

Bắt lấy sơ hở này, Vinh Tuệ Khanh lại nhanh chóng bay về phía cái khe cửa sắp đóng lại của vết nứt không gian.

Kế Đô ở phía sau cũng vội xông đến, lưỡi hái trong tay vung lên mạnh mẽ như đang múa, phóng thẳng về phía sau lưng của Vinh Tuệ Khanh!

Vinh Tuệ Khanh phóng xuất Nhật Nguyệt Song Câu ra để bảo vệ phía sau của mình, đồng thời cũng đánh ra một chiêu Cửu Thiên Liệt Diễm về phía sau để Tiểu Ô nhả ra Yêu Hỏa cường độ cao nhất, mới có thể ngăn chặn được tốc độ truy kích của Kế Đô.

“Người cho rằng mình còn có thể chạy được nữa ư? Ta có thể tạo ra người thì cũng có thể hủy được người. Người đã được định sẵn phải chết trong tay của ta rồi.” Âm thanh rét lạnh của Kế Đô truyền đến từ phía sau.

Vinh Tuệ Khanh làm như không nghe được.

Sắp tới rồi, khe nứt phía trước tuy rằng chỉ còn lại một vệt dài mảnh, thế nhưng đối với Vinh Tuệ Khanh mà nói thì chỉ cần như vậy là đủ để ra ngoài rồi.

Trước mắt đã xuất hiện bầu trời xanh lam của thế giới bên ngoài, Vinh Tuệ Khanh hét lớn một tiếng, sử dụng toàn bộ linh lực để nhanh chóng lao ra ngoài.

Kế Đô cũng đã tới nơi kéo lấy mái tóc đang tung bay của Vinh Tuệ Khanh.

Nhật Nguyệt Song Câu trong tay Vinh Tuệ Khanh lóe lên một thứ ánh sáng lạnh lẽo cắt đứt mái tóc đang tung bay của mình, đồng thời cánh tay trái đột nhiên bị siết chặt, giống như có ai đó ở bên ngoài đang cố gắng kéo cô vậy.

Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng lao ra ngoài như một tia chớp, vượt qua được phân nửa thì bị linh lực của Kế Đô khóa chặt lại, muốn kéo cô trở lại bên trong.

Thánh tử đứng ở bên ngoài khe hở, một tay gắt gao bắt lấy cánh tay trái của cô.

Toàn bộ cơ thể của cô vừa vặn nằm ngang chính giữa khe hở, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái vết nứt không gian kia như hai cánh cổng đang khép lại, nhanh chóng ép về phía Vinh Tuệ Khanh bị kẹt ở giữa.

Vinh Tuệ Khanh bị hai luồng sức mạnh lôi kéo, không thể động đậy, khẽ thở dài một tiếng, nhắm mắt lại, từ bỏ giây giũa, sao trời lấp lánh như đêm mùa thu quang đăng trôi nổi trong thức hải phút chốc cũng trở nên ảm đạm đi.

Lúc này, sợi dây lụa mỏng màu trắng của Thánh nữ cũng vừa vặn bay tới, cuốn chặt bên hông Thánh tử.

Có sức mạnh của Thánh nữ kéo vào cuối cùng cũng phá vỡ được thế giằng co của hai luồng sức mạnh, Vinh Tuệ Khanh được kéo ra khỏi khe hở của vết nứt không gian.

Một tiếng nổ mạnh vang lên!

Vết nứt không gian kia đã hoàn toàn biến mất, căn bản Kế Đô cũng chưa kịp chạy ra.

Vinh Tuệ Khanh quay đầu lại, nhìn thấy trên bầu trời ngay cả một dấu vết cũng không còn thì có chút buồn bực khó hiểu.

Từ việc Kế Đô xuất hiện, đến việc La Thần truy kích, Vinh Tuệ Khanh đuổi theo, cuối cùng thì đến vết nứt không gian xuất hiện rồi lại biến mất, toàn bộ quá trình đều không quá thời gian mười giây.

Các tu sĩ ở dưới chân tháp Thông Thiên nhìn tới mức suy nghĩ đứt quãng, nghẹn họng trân trối, cũng càng thêm bội phục tu vi con gái của Quang Minh đến cực điểm.

Vinh Tuệ Khanh và Thánh tử cùng nhau trở lại tháp Thông Thiên, vừa lúc còn kịp hoàn thành toàn bộ nghi thức.

“Vinh tu sĩ là con gái của Thánh nữ và Thánh tử trước đây của thần điện Quang Minh ta, nhà nàng học thức uyên bác và có mối quan hệ khá mật thiết với thần điện Quang Minh. Từ nay về sau, Vinh tu sĩ chính là chủ thượng đại nhân của thần điện Quang Minh chúng ta, toàn bộ đệ tử của thần điện Quang Minh chúng ta nguyện ý nghe mọi mệnh lệnh, dù là nước sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ!” Thánh tử dẫn đầu, giơ tay phải đặt lên trên ngực trái, quỳ một chân xuống tỏ ý thần phục Vinh Tuệ Khanh.

Thánh nữ lập tức cũng quỳ xuống theo.

Tất cả các đệ tử của thần điện Quang Minh dưới chân tháp Thông Thiên, chấp sự và các vị nắm chức vụ quan trọng cũng đồng loạt quỳ xuống, thừa nhận địa vị chủ thượng của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh khẽ gật đầu nhưng trong lòng lại mù tịt, ôn hòa nói: “Các vị mời đứng lên. Hôm nay, Vinh Tuệ Khanh ta được chư vị giúp đỡ thì nhất định sẽ không phụ sự mong đợi, ta nhất định sẽ dẫn dắt thần điện Quang Minh, hoàn thành thần dụ mà thần Quang Minh đã dạy bảo.”

Sau nghi thức, mọi người từ các tông môn khác đều rời đi, chỉ duy nhất người ngồi ở hàng ghế đầu của tông môn đỉnh cấp Tư An vẫn còn ở lại, muốn cầu kiến chủ thượng của thần điện Quang Minh - Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh thấy là người quen cũ liền cho phép hẳn đi vào động phủ của mình.

Cô vẫn ở tại động phủ của La Thần.

La Thần lại biến mất một lần nữa, cô cảm thấy rất không quen.

Sau khi đi vào, câu đầu tiên Tư An nói là: “La Thần đại nhân đi đâu rồi? Tại sao không đi ra từ vết nứt không gian?”

Vinh Tuệ Khanh có chút kinh ngạc, vội vàng bố trí kết giới rồi mới yên tâm hỏi: “Người hỏi Thần thúc làm gì?”

Tư An lấy lại bình tĩnh, mỉm cười liếc nhìn Vinh Tuệ Khanh, thầm nghĩ quan hệ của cô với La Thần cũng không phải xa lạ, chắc chắn sẽ không để ý chuyện phân biệt giữa người và ma bèn cố ý phóng thích uy áp linh lực của bản thân.

Vinh Tuệ Khanh khẽ giật mình, kinh ngạc nói: “Người... thì ra đã nhập ma rồi sao?”

Tư An gật đầu, cảm thấy có chút khó chịu, lại có chút cảm khái, nhìn Vinh Tuệ Khanh nói: “Lần đầu tiên khi ta nhìn thấy người, người vẫn chỉ là một tu sĩ Luyện Khí nhỏ nhoi còn ta khi đó thì vừa mới Hóa Thần. Thế mà mới qua vài năm, người cũng đã Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn rồi còn ta thì vẫn chỉ là Hóa Thần sơ kỳ. Người nói xem ông trời có phải rất không công bằng hay không? Có một vài người tu luyện nhanh hơn người khác rất nhiều... Có một vài người thì khiến người ta cả đời này cũng không thể nào quên được...”

Vinh Tuệ Khanh không biết câu nói sau cùng của Tư An có ý gì, nhưng cô chắc chắn rằng hẳn không phải đang nói cô, bèn tò mò hỏi một câu: “Tư An đại nhân nhập ma... lẽ nào lại có liên quan tới một người khác?”

Tư An nhập ma rất rõ ràng chính là do tâm ma khó dứt nên mới lựa chọn đồng hóa với tâm ma, nếu không hẳn cũng không thể nào thăng cấp Hóa Thần được.

Tư An cũng không nghĩ lừa dối Vinh Tuệ Khanh: “Đúng, có liên quan tới một người. Chính là Thánh nữ Quản Khinh Sa. Nàng ấy không đẹp như người nhưng lại có sức hấp dẫn mạnh hơn người rất nhiều. Chỉ cần nàng đứng ở đó thì trong mắt của các nam tu sĩ sẽ không còn để ý tới người khác nữa. Đã qua nhiều năm như vậy rồi, ta lại một lần nữa được nhìn thấy nàng ấy, tâm tình rõ ràng vẫn giống hệt như lần đầu mới gặp gỡ, một chút cũng không hơn không kém.”

Vinh Tuệ Khanh ngạc nhiên thật lâu, không biết nói cái gì, một lát sau mới lắp bắp nói: “À, hay là ta thay người hẹn Thánh nữ ra gặp mặt một lần nha?”

Tư An bật cười, lắc đầu nói: “Không, ta không muốn một mình gặp nàng ấy. Ta chỉ muốn nàng ấy ở tại chỗ này của ta là đủ rồi. Đời này, trong

lòng của ta sẽ không có người nào khác.” Tư An chỉ vào vị trí trái tim của chính mình.

Vinh Tuệ Khanh im lặng, cả đời của Tư An có lẽ sẽ là rất lâu, rất lâu.

“Có một loại người, trời sinh đã có sẵn mị lực. Cho dù người không biết tên của nàng, không biết thân phận của nàng nhưng chỉ cần nàng liếc nhìn người một cái thì người liền nguyện ý vì nàng lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết không chối từ. Hôm nay, sau nghi thức của con gái của Quang Minh, giới tu hành của Ngũ Châu Đại Lục sẽ lại có thêm rất nhiều nam tu không muốn kết đạo lứa song tu rồi.” Tư An cười mím nói, hẳn dường như đã đặt tình cảm với Thánh nữ lên một cảnh giới cực cao nào đó.

Vinh Tuệ Khanh giật giật khóe miệng, cân nhắc đến việc đợi lát nữa đi gặp dì Thánh nữ sẽ thuận tiện chúc mừng nàng bắt được trái tim của khá nhiều mỹ nam. Đáng tiếc, có vẻ như dì Thánh nữ khá là chậm tiêu trên phương diện tình cảm, đến nay vẫn không thấy nàng mập mờ với bất kỳ nam tu sĩ nào.

“Được rồi, không nói tới những chuyện này nữa, rốt cuộc thì La Thần đại nhân đã đi đâu vậy?” Tư An quay lại chủ đề: “Ta muốn cùng ngài ấy tới Ma giới, nhưng mà đã muộn mất một bước rồi.”

Vinh Tuệ Khanh càng thêm không biết phải nói gì: “Người đi Ma giới? Vậy tông môn đỉnh cấp kia phải làm sao bây giờ?”

Tư An cười nói: “Ta đi sẽ nhanh chóng quay lại, không có gì đáng ngại cả.”

Vinh Tuệ Khanh thở dài lấy mai rùa ra rồi bói một quẻ.

Quẻ xuất hiện là quẻ thứ năm mươi tư, trên Chấn dưới Đoài, quẻ Quy Muội. Xếp thứ chín tư, ngày Quy Muội, có khi chậm trễ.

Nếu như hỏi về nhân duyên thì đây là một quả vô cùng tốt đẹp, nam nữ đều trong lòng có nhau, có thể tiến tới hôn nhân, gả con gái đi.

Nếu như hỏi hành tung, thì trong quả nói, người đi trở về nhà muộn, khó nói trước ngày gặp lại.

“Thật tốt quá, y quay về Ma giới rồi.” Vinh Tuệ Khanh thở dài một hơi, cất mai rùa đi.

Tư An cũng thả lỏng tâm trạng, hăn lo La Thần bị vết nứt không gian nuốt mất, bây giờ xem ra vẫn còn ổn lắm, chỉ cần y còn sống thì lúc nào cũng có thể trở lại Nhân giới.

Tiền Tư An đi, Vinh Tuệ Khanh trực tiếp đi tìm Thánh nữ và Thánh tử, nói với bọn họ nói: “Ta muốn trở lại quá khứ, có thể nói cho ta biết ta phải làm gì không?”

Đây chính là động lực đầu tiên khiến cô phải trở thành tu sĩ Hóa Thần, chính là hy vọng có thể đảo ngược được thời gian, cô có thể trở lại quá khứ, trước khi có cô gái áo xanh đỏ xuất hiện, cướp lấy Hồn Độn Thanh Liên!

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 370: Vạch Sinh Mệnh

 Vinh Tuệ Khanh cắn răng, sau đó quyết tâm nói: “Ta muốn trở lại quá khứ, muốn cứu cha mẹ ta, còn có ông nội của ta...”

Thoáng chốc Thánh tử và Thánh nữ đều trở nên trầm mặc.

Cha mẹ và ông nội của Vinh Tuệ Khanh đều có quan hệ với thần điện Quang Minh.

Thánh tử đời trước Vinh Hòa Phi và Thánh nữ đời trước Quản Phượng Nữ chính là cha mẹ của Vinh Tuệ Khanh.

Mà ông nội của Vinh Tuệ Khanh - Vinh Tinh Hoảng chính là người sáng tạo trận pháp vô cùng kiệt xuất ngàn năm có một của thần điện Quang Minh, đồng thời ông ấy còn tinh thông tính quẻ, là một cao thủ bói toán.

Chính ba người này đã tự tay giao Vinh Tuệ Khanh lúc đó còn đang quần tã cho Thánh tử chăm sóc.

“Người làm sao cứu bọn họ?” Thánh tử đề cao giọng, nghiêm túc hỏi: “Người có biết, quy tắc đầu tiên trong ba quy tắc khi trở về quá khứ là gì không?”

Vinh Tuệ Khanh nói dứt khoát: “Điều một, người đã chết việc đã qua thì đều không thể thay đổi, không thể làm trái.” Nói cách khác, nếu như người đó đã chết, thì người không thể quay về thời điểm trước khi kẻ đó chết để ngăn chặn sự việc. Nếu như người thay đổi vận mệnh của kẻ đó, giúp hắn thoát khỏi cái chết, thì tương lai sẽ chuyển biến càng tệ hơn nữa.

Mà điều tệ nhất là những thay đổi đó sẽ đổ ập vào người quay về quá khứ, thay đổi số mệnh của kẻ đó.

Sắc mặt của Thánh tử 0địu lại một ít, gật đầu nói: “Nếu như người biết rõ như vậy, thì người định cứu bọn họ bằng cách nào?”

Vinh Tuệ Khanh chậm rãi nói từng câu từng chữ: “Ta không thể thay đổi được sự sống chết của họ ở thế gian này, nhưng sau khi họ chết, ta có thể đưa bọn họ đến không gian khác để tiếp tục sống.” Cô sẽ đưa hồn phách của họ trả về thân thể, sau đó đưa họ tới một thế giới khác là được.

Thánh nữ cảm thấy ý nghĩ này của Vinh Tuệ Khanh quá kỳ lạ, lo lắng nói: “Nhưng mà con người sau khi chết đi, hồn phách của họ sẽ phải vào Lục Đạo Luân Hồi. Những hồn phách không vào Lục Đạo Luân Hồi đều sẽ phải chịu sự trừng phạt của 5luật trời. Dù cho con đã là Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn, cũng không thể nào chống đỡ nổi sự trừng phạt từ luật trời đâu.”

Giọng nói của Vinh Tuệ Khanh có chút kích động, hai mắt sáng ngời, nhìn Thánh tử hỏi: “Có loại pháp bảo nào có thể trốn được quy tắc của luật trời không?”

Thánh tử nhíu mày suy nghĩ, một lúc lâu mới lên tiếng: “Có, nhưng mà những pháp bảo này đều đã biến mất rồi.”

Thánh nữ nói theo: “Theo như ta được biết, pháp bảo lợi hại nhất chính là một nhánh Hồn Động Thanh Liên được sinh ra từ thân Hồn Động Thanh Liên khi trời đất vừa hình thành. Đương nhiên, bản lĩnh của nó sẽ không bằng được Hồn Động Thanh Liên thời đầu, nhưng công dụng lợi hại 4nhất của nó là có thể che giấu thiên cơ, làm nhiễu loạn phán xét thiện ác của luật trời, quấy rối Lục Đạo Luân Hồi.”

Vinh Tuệ Khanh nhận được xác nhận từ Thánh nữ và Thánh tử thì càng thêm nóng lòng, hai mắt lóe sáng, chớp tay hỏi: “Ta phải làm sao để

có thể quay về quá khứ? Làm sao để quay lại đúng thời điểm mà ta muốn? Ta muốn phá vỡ được không gian, nghịch chuyển thời gian thì phải làm thế nào?” Nói xong, Vinh Tuệ Khanh lại nghĩ tới một chuyện, tò mò hỏi: “Tu sĩ Hóa Thần có thể trở lại quá khứ, vậy có thể tiến đến tương lai không?”

Thánh nữ và Thánh tử cùng lắc đầu: “Không thể. Nghe nói ngay cả đại thần Bàn Cổ từ thời mới khai thiên lập địa cũng không thể tiến tới tương lai.”

Vinh Tuệ Khanh thấy rất đáng tiếc, nhưng mà đối với cô mà nói thì việc có thể trở lại quá khứ đã đủ rồi.

“Vậy phải làm như thế nào mới có thể trở lại quá khứ?” Vinh Tuệ Khanh hỏi lại một lần nữa.

Thánh tử nhìn Thánh nữ.

Thánh nữ suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu nói: “Ta dạy cho con.”

Thánh tử cười nói: “Người bẩm sinh đã có thể tự đi vào những loại không gian khác nhau thì làm sao có thể dạy được người chứ? Để cho ta dạy thì hơn.”

Vinh Tuệ Khanh nghĩ tới việc sắp được gặp lại cha mẹ và ông nội của mình thì rất là vui vẻ, kích động nói: “Dì Thánh nữ, người cùng con trở về được không? Có thể gặp lại mẹ con một lần đó.” Mẹ của cô chính là tỷ tỷ ruột của Thánh nữ.

Thánh nữ có chút tiếc nuối, lắc đầu nói: “Không được. Nếu như con dẫn theo ta cùng nhau quay lại, thì con cũng chỉ có thể trở về lần đầu tiên ta và con gặp lại thôi. Nếu như kéo theo ta, con không thể đi đến khoảng thời gian khác nữa.”

Vinh Tuệ Khanh vắt óc suy nghĩ một hồi thì mới hiểu được. Hóa ra cái dị năng xé rách không gian, quay về quá khứ này cũng không phải muốn trở về lúc nào thì có thể trở về lúc đấy, mà phải là khoảng thời gian đã từng xuất hiện trong quá khứ của người đó.

Nói tóm lại là chỉ có thể trở lại khoảng thời gian bản thân đã trải qua mà thôi. Những khoảng thời gian không thuộc về cuộc đời của mình thì bản thân không thể nào chạm tới được.

Vinh Tuệ Khanh nghe đến mức say mê. Dù sao cô cũng không có hứng thú với sinh mệnh của những người khác, cô chỉ muốn trở lại quá khứ, dựa theo tâm nguyện của cô, cứu người nhà mà thôi.

“Vậy ta tự mình trở về, xin Thánh nữ và Thánh tử chỉ dạy cho.” Vinh Tuệ Khanh ôm quyền trình trọng nói.

Thánh nữ và Thánh tử vội vàng khom người đáp: “Không dám. Chủ thượng khách sao rồi.”

Hai người dẫn Vinh Tuệ Khanh vào đại sảnh của một tầng trống trải bên trong tháp Thông Thiên.

Trong đại sảnh có một cối xay đỏ như máu, cao khoảng chừng hơn một mét, đường kính rộng hơn hai mét.

“Để quay lại đúng khoảng thời gian mà người muốn thì trước hết phải làm cho người một cái vạch sinh mệnh.” Thánh tử nói xong liền bảo Vinh Tuệ Khanh đứng lên cái cối xay đỏ như máu kia.

“Thả lỏng tinh thần, không cần phản kháng.” Thánh tử nói xong liền thả ra một luồng linh lực về phía cối xay.

Cối xay chuyển động.

Vinh Tuệ Khanh nhún chân nhảy lên, đứng trên chấm tròn chính giữa cối xay.

Chấm tròn kia là một mặt phẳng có đường kính khoảng một mét, cối xay chung quanh nó đều xoay tròn, chỉ có vị trí này vẫn yên lặng không đổi.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại, thả lỏng thần thức.

Cối xay đỏ xoay chuyển càng lúc càng nhanh, sau đó có vô số bóng dáng hư ảo nhanh chóng dâng lên từ phía trên cối xay, có bóng người, các loại động vật, có bóng thực vật, còn có sông núi nước non, đình đài lầu các, nhà tranh thấp bé, động phủ cao lớn, xuất hiện thoáng qua trước mắt Thánh nữ và Thánh tử, như một cơn lốc xoay tròn không ngừng trên cối xay. Toàn bộ cơ thể Vinh Tuệ Khanh đứng ở giữa cối xay bị từng lớp bóng dáng xám xịt như lốc xoáy bao vây kín tới mức không còn kẽ hở.

Thánh nữ và Thánh tử đều biết, đây là do cối xay đỏ đang đọc về quá trình sinh mệnh của Vinh Tuệ Khanh, sau đó sẽ làm một cái vạch sinh mệnh chính xác nhất. Dựa vào vạch sinh mệnh này, Vinh Tuệ Khanh có thể trở về bất kỳ khoảng thời gian nào trong sinh mệnh của cô.

Chỉ tiếc là cho dù có trở lại quá khứ thì cô cũng chỉ có thể là một người ngoài cuộc trong sinh mệnh của mình mà thôi, cô không thể, cũng không có cách nào trợ giúp sinh mệnh nhỏ bé đó của mình.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy thời gian trôi qua rất dài, nhưng trên thực tế thì mới chỉ qua thời gian một chốc mà thôi, những bóng dáng vây quanh cô vẫn không ngừng xoay tròn, che lấp cô đến khi không nhìn thấy, chuyển động của cối xay cũng chậm dần lại.

Đình!

Một tiếng vang nhỏ vang lên, một cái đồng hồ cát xinh xắn trong suốt như thủy tinh xuất hiện ở trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh vươn tay ra, nhẹ nhàng bắt lấy chiếc đồng hồ cát.

Đây chính là vạch đo sinh mệnh mà cõi xay đỏ làm cho cô.

Vinh Tuệ Khanh cười, bước xuống từ cõi xay, hỏi: “Chẳng lẽ toàn bộ tu sĩ Hóa Thần muốn trở về quá khứ đều phải tới thần điện Quang Minh làm vạch đo sinh mệnh sao?”

Thánh tử lắc đầu: “Không phải toàn bộ, chỉ có một phần thôi. Cũng có một vài tu sĩ Hóa Thần tự tin vào năng lực của bản thân nên tự ý phá vỡ không gian, trở lại khoảng thời gian đã qua trong sinh mệnh của bọn họ, rồi vĩnh viễn ở lại nơi đó. Bọn họ biến mất tại khe hở của không gian và thời gian, đồng thời cũng thay đổi hiện tại, mọi người sẽ không nhớ ra được là đã từng có những tu sĩ Hoá Thần này. Vậy nên suốt một vạn năm qua, mọi người đều nói Tư An của tông môn đỉnh cấp chính là tu sĩ duy nhất thăng cấp tới Hóa Thần, nhưng thực ra trước hãn cũng đã có một vài tu sĩ Hóa Thần rồi, nhưng bọn họ đều vội vàng trở lại quá khứ, không biết định làm cái gì, cuối cùng khiến bản thân biến mất luôn.”

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày, cảm thấy logic trong lời nói của Thánh tử có chút vấn đề, ví dụ như: Nếu những tu sĩ Hóa Thần này trở lại quá khứ, thay đổi một vài chuyện không nên thay đổi, khiến cho bọn họ cũng biến mất, mọi người đều không còn nhớ đến họ. Vậy thì tại sao Thánh tử đại nhân lại biết được bọn họ từng xuất hiện? Nghe giống như một vòng tròn lẫn lộn vậy.

Thánh tử khẽ cười, giơ tay phải ra, trong tay xuất hiện một cuốn sách to có bìa màu đen cùng dòng chữ dát vàng.

“Đây là cuốn Sách Tam Thế được thần Quang Minh ban tặng. Trong đó có ghi chép về những thay đổi bất thường trên thế gian. Nếu như người

cho rằng thời gian đi theo một quỹ đạo thẳng tắp vậy thì người sai rồi. Thời gian đi theo quỹ đạo xoắn ốc. Những tu sĩ trở lại quá khứ mà không thể quay về được kia đều được Sách Tam Thế ghi lại.”

Vinh Tuệ Khanh lú lờ, đây chính là một cuốn sách không cần quan tâm đến sự hạn chế của thời gian và không gian, cũng có thể nói rằng, cuốn sách này đã vượt qua cả không gian và cả thời gian. Nói ngắn gọn lại thì đây chính là một quyển sách đến từ Thần giới, tên gọi tắt là sách thần.

“Ta có thể xem không?” Vinh Tuệ Khanh ngửa tay muốn chết.

Thánh tử gật đầu, đưa cuốn sách cho cô.

Vinh Tuệ Khanh hăm hở lật đến trang thứ nhất.

Trắng bóc.

Cô lại lật tiếp một trang.

Cũng trắng bóc nốt.

Quyển sách này vô cùng to và nặng, so với mấy quyển sách tầm thường thì nặng gấp mười lần.

Nhưng mà, từ đầu tới cuối chỉ có một màu trắng tinh tươm.

Vinh Tuệ Khanh thất vọng trả lại Sách Tam Thế cho Thánh tử, bĩu môi nói: “Thánh tử vậy mà cũng biết trêu chọc người khác. Bên trong chẳng có cái gì cả.”

“Hả?” Thánh tử kinh ngạc, tự mình lật sách ra, vô số ghi chép vẫn tồn tại trong đây mà.

Thánh tử đóng sách lại, chăm chú suy nghĩ một lát, cũng không rõ lắm, lắc đầu nói: “Có thể là do cơ duyên của người vẫn chưa tới, sau này

hãy xem.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu, đi theo Thánh nữ và Thánh tử ra khỏi tháp Thông Thiên.

Thánh nữ hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Con định khi nào thì trở lại quá khứ?”

Vinh Tuệ Khanh kiềm chế lo lắng trong lòng, cười nói: “Không gấp lắm, con định chuẩn bị thêm hai ngày nữa. Thánh nữ có chuyện gì sao?”

Thánh nữ nhìn Vinh Tuệ Khanh, dẫn cô quay về động phủ của nàng.

Bước vào động phủ của mình, Thánh nữ nói: “Ta không vòng vo với con nữa. Có phải Tư An đã tới tìm con không? Hắn tìm con làm cái gì?”

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Con mới biết được, hóa ra Tư An đại nhân vẫn luôn nhớ mãi không quên dì Thánh nữ, lại còn nhập ma nữa.”

Thánh nữ giật mình: “Hắn thật sự nhập ma sao? Khó trách khi hắn tiến lại gần khu vực thuộc thần điện Quang Minh thì tháp Thông Thiên đã phát hiện hắn không bình thường.”

Vinh Tuệ Khanh không cho là đúng: “Hắn nhập ma thì sao? Vốn dĩ thần điện Quang Minh cũng không phân biệt người hay ma mà.” Nói xong, tính tò mò lại nổi lên, cô hí hóp mắt nhìn Thánh nữ mà hỏi: “Dì Thánh nữ, người có từng nghĩ đến chuyện sẽ cùng Tư An đại nhân song tu chưa?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 371: Trở Về Qua Khứ

 Vinh Tuệ Khanh nhún vai, cười nói: “Dì Thánh nữ không cần nghĩ theo hướng xấu vậy đâu, dù sao thì cũng không đến mức đó.”

Thánh nữ Quản Khinh Sa khẽ thở dài, ấn vai cô ngồi xuống, rồi cuộc cũng lên tiếng: “Con cũng biết, tình cảm của những tên nam tu kia đối với ta thật ra cũng không ảnh hưởng gì đến ta cả... Ta không tin được tình cảm của bất cứ kẻ nào, vì vậy cũng không muốn kết thành đạo侶 song tu với ai...”

“Hả?” Vinh Tuệ Khanh ngăn người: “Sao lại vậy chứ? Dì Thánh nữ, có phải trước đây người đã từng bị đả kích nên mới không chịu tin tưởng những người đàn ông kia đúng không ạ?”

Quản Khinh Sa lắc đầu: “Ta chưa bao giờ động lòng thì sao có thể bị đả kích chứ?” Nàng lại liếc mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Chỉ có ta mới đi đả kích người khác thôi.”

Vinh Tuệ Khanh cười hì hì, cô lại hỏi tiếp: “Vậy thì tại sao?”

Quản Kinh Sa do dự một lúc lâu, rồi mới nói chịu trả lời thật: “Bởi vì công pháp mà ta đang tu luyện, chính là mị thuật đỉnh cấp mà thần Quang Minh truyền lại.”

Khuôn mặt Vinh Tuệ Khanh cứng đờ.

Lại là mị thuật đỉnh cấp.

Lần này còn là sự tồn tại tối cao của Ngũ Châu Đại Lục... Thánh nữ của thần điện Quang Minh lại tu luyện mị thuật đỉnh cấp...

Trong giới tu hành, từ trước đến nay mị thuật đều là công pháp không thể để người khác biết.

Trước khi được Hành Lữ chân nhân của đạo môn cấp hai Thái Hoa Sơn sửa lại, mị thuật cũng giống với tà thuật của ma giáo, lôi kéo con người ta đi vào con đường tà đạo, khiến cho tu sĩ của rất nhiều môn phái hô hào đánh giết.

Công lao lớn nhất của Hành Lữ chân nhân chính là ở chỗ, mị thuật trước khi được sửa đổi bị người ta xem thường, họ coi nó như một loại yêu thuật dâm dục. Chân nhân đã hoàn thiện những điểm mấu chốt trong việc tu luyện mị thuật, giúp mị thuật trở thành một trong những loại công pháp xuất chúng nhất Ngũ Châu Đại Lục. Nếu như ở trần thế, địa vị của chân nhân sẽ giống như một vị tổ sư gia khai tông lập phái.

Trước khi được Hành Lữ chân nhân sửa đổi, chỗ đứng của mị thuật rất thấp. Nó giống như là một loại bí thuật hạng ba bị các nam tu dùng để bóc lột nữ tu, thái bổ nữ tu. Vừa có thể thỏa mãn thân thể, lại còn có thể giúp tăng tu vi.

Nam tu bình thường có chút tu vi, đạo tâm vững chắc đều sẽ tỏ ra coi thường nó. Hơn nữa, tác dụng phụ của việc tu luyện mị thuật rất lớn, cho dù những nam tu biết cách tu luyện thì cuối cùng cũng không thể tránh khỏi việc rơi vào vòng xoáy mưu cầu nhục dục, lệch khỏi quỹ đạo tu hành chân chính. Cuối cùng, họ sẽ tẩu hỏa nhập ma, rơi vào tình trạng không còn hy vọng thăng cấp tu hành.

Sau khi Hành Lữ chân nhân gia nhập Thái Hoa Sơn, có được sức người cũng như sức của của Thái Hoa Sơn, lại còn có sự hỗ trợ của ngàn vạn loại điển tịch nên cuối cùng mới có thể hoàn thành được căn cơ của mị

thuật, giúp mị thuật có thể nâng tầm lên thành một loại công pháp có thể tu luyện mà không cần phải thái bố.

Sau khi Hành Lữ chân nhân thay đổi mị thuật thành công thì đã ghi chép lại những lĩnh ngộ tâm đắc nhất của bà ta từ khi mới nhập môn, xem như là một bản thiếu sót về mị thuật đỉnh cấp, âm thầm chôn trong một bí cảnh, chờ người có duyên đến tiếp nhận nó.

Sau này có lẽ Bách Hủy chính là người chiếm được phần sách cổ này của Hành Lữ chân nhân.

Nhưng mà Thánh nữ lại nói mị thuật đỉnh cấp mà nàng có được là truyền lại từ thần Quang Minh...

Vinh Tuệ Khanh dè dặt hỏi: “Dì Thánh nữ, con biết Đạo môn có một tông môn cấp hai tên là Thái Hoa Sơn, trong đó có một nữ tu rất lợi hại, gọi là Hành Lữ chân nhân, bà ta được xưng là người hoàn thiện mị thuật, vứt bỏ phần xấu, được xem như là tông sư khai sáng ra việc tu luyện mị thuật của Nhân giới. Mị thuật của bà ta cũng được gọi là mị thuật đỉnh cấp, vậy thì thứ của người...” Cô muốn hỏi là có quan hệ gì với mị thuật đỉnh cấp của Thánh nữ hay không.

Vinh Tuệ Khanh nhớ tới Bách Hủy. Cô nhớ Bách Hủy từng nói rằng, kiếp trước cái mà Bách Hủy chiếm được là mị thuật cấp thấp, không chỉ muốn cùng đàn ông giao hoan mà còn bị đối phương thái bố đến chết. Ở kiếp này, cô ta chiếm được công pháp mị thuật đỉnh cấp thì vẫn cảm thấy việc cùng đàn ông giao hoan là cách nhanh nhất để thăng cấp...

Nhưng dì Thánh nữ căn bản là tay của đàn ông còn chưa kịp nắm mà.

“Bây giờ con hiểu rồi chứ? Những nam tu kia cảm thấy thần hồn điên đảo vì ta không phải vì bản thân ta, mà là vì công pháp mị thuật đỉnh cấp ta đang tu luyện. Loại công pháp này ở khắp Ngũ Châu Đại Lục cũng chỉ có thần điện Quang Minh của chúng ta còn truyền lại, hơn nữa không phải nữ

tu nào cũng thích hợp để luyện nó.” Quán Khinh Sa nhàn nhạt nói, trong ánh mắt có một tia rầu rĩ.

Thật sự là thành do mị thuật đỉnh cấp mà bại cũng vẫn do mị thuật đỉnh cấp.

Bởi vì mị thuật đỉnh cấp mà nàng đã khiến cho tất cả nam tu đã từng gặp mình đều rơi vào lưới tình. Nhưng mà loại tình cảm này không phải là chiếm hữu, cũng không phải là sự vui vẻ khi cùng nàng song tu, mà là loại tình cảm đến từ việc tâm hồn bị khống chế. Mị thuật đỉnh cấp chân chính sẽ làm cho đàn ông chung thủy với nàng, cho dù nàng bảo bọn họ đi chết thì bọn họ cũng sẽ cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng, là cơ thể cảm thấy vui vẻ, còn lại không quan trọng.

“Về phần Hành Lữ chân nhân...” Khóe miệng Thánh nữ lộ ra một nụ cười châm chọc: “Chỉ là kẻ lừa đời lấy tiếng mà thôi. Cái mà nàng ta gọi là mị thuật hoàn hảo, khai sáng ra công pháp mị thuật chân chính, tạo ra mị thuật đỉnh cấp kia kỳ thực chỉ là đồ bắt chước.”

Vinh Tuệ Khanh dựng thẳng lỗ tai lắng nghe.

“Rất nhiều năm trước, ta đã từng đi ngao du khắp Ngũ Châu Đại Lục, nhìn thấy một cô gái do tư thông với hòa thượng, bị người ta đuổi đánh nên đã cứu nàng ta, lại thấy nàng ta có vẻ đẹp mị hoặc vốn có nên truyền cho nàng ta một vài cách tu luyện mị thuật mà ta biết. Cô gái này về sau chính là Hành Lữ chân nhân. Cái ‘mị thuật đỉnh cấp’ mà nàng ta tạo ra chính là mấy chiêu mị thuật vụn vặt mà ta truyền cho nàng ta mà thôi. Trong đó có không ít sai sót, nhưng mà những mị thuật đó hoàn toàn không thể so được với thứ được lưu truyền ở thần điện Quang Minh chúng ta. Vậy mà chỉ với mấy chiêu vớ vẩn như vậy cũng khiến nàng ta có được địa vị tông sư ở Ngũ Châu Đại Lục.” Thánh nữ vô cùng khinh thường.

Vinh Tuệ Khanh kinh hãi: “Vậ Thánh nữ đại nhân, vì sao người không đi vạch trần bà ta? Loại người trộm cắp để trở thành tông sư này nên bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục! Còn tu hành cái gì, trực tiếp đánh bà ta xuống thành người bình thường là được.”

Thánh nữ lại nở nụ cười bất đắc dĩ, nói: “Lúc ấy ta không để lộ thân phận, hơn nữa còn che mặt, sử dụng thuật ‘dạy bảo từ xa’ để dạy nàng ta tu luyện. Nếu như ta ra mặt vạch trần, như vậy người trong thiên hạ cũng sẽ biết rằng thì ra Thánh nữ của thần điện Quang Minh cũng tu luyện mị thuật. Tiếng xấu như vậy cho dù ta có chịu được thì cũng không thể để thần điện Quang Minh bị liên lụy vào. Cho nên ta cứ giả như không biết, mặc kệ nàng ta. Hôm nay, ta nói cho con những lời này cũng bởi vì con là chủ thượng của thần điện Quang Minh chúng ta. Câu hỏi của con, ta không thể không đáp, cũng không thể nói dối, nếu không sẽ bị thần Quang Minh giáng tội.”

Vinh Tuệ Khanh sửng sốt một chút, ngại ngùng dè xuống tính tò mò của mình, nói: “Là con nhiều lời. Dì Thánh nữ, con định quay về bố trí trận pháp để trở lại quá khứ ngay lập tức, tạo một cơ hội cho cha mẹ và ông nội.” Nói xong cô lại xiu xuống: “Đáng tiếc con không thể cứu được bà nội.” Bởi vì bà nội đã hồn phi phách tán, cô không có cách nào cứu lại được những thứ đã tiêu tan hoàn toàn.

Thánh nữ lắc đầu cười: “Không sao, những chuyện này ta cũng định tìm cơ hội nói cho con, nhưng hôm nay con hỏi đến thì ta sẽ nói tất cả.” Nói xong nàng nở nụ cười thần bí: “Có phải trước đây con quen biết với hai tu sĩ tên là Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên đúng không?”

Vinh Tuệ Khanh liên tục gật đầu, cô từng nói với Thánh nữ về hai người bạn tốt này.

Thánh nữ cười nói: “Hai người bọn họ là huynh muội ruột thịt, chính là hai đứa trẻ do Hành Lữ chân nhân và hòa thượng kia tư thông sinh ra.

Chỉ có chuyện này là bọn họ xem như hoàn thành tốt, một đứa sống với mẹ, một đứa ở với cha.”

Vinh Tuệ Khanh há to miệng, cảm thấy cảm của mình lại sắp rớt xuống đất lần nữa.

“Huynh, huynh ấy, tỷ ấy.... Bọn họ là huynh muội ruột thịt?” Vinh Tuệ Khanh vỗ vỗ trán, dáng vẻ như “con sắp choáng chết” rồi, chuyện cười này có phải đi hơi xa rồi không? Cũng không biết Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên có biết sự thật này hay không.

Nếu như không biết...

Vinh Tuệ Khanh run rẩy.

Ngũ Châu Đại Lục thật sự quá đáng sợ rồi, ai đó mau kéo cô về Trái đất đi...

“Dáng vẻ này của con là sao? Bọn họ muốn làm hại con?” Thánh nữ nhay bén hỏi.

Vinh Tuệ Khanh lắc đầu, dùng hết sức lực toàn thân mới có thể nuốt xuống được việc Lâm Phiêu Tuyết và Vi Thế Nguyên rất tâm đầu ý hợp: “Không, là con suy nghĩ nhiều thôi, bây giờ con phải trở về chuẩn bị. Dì Thánh nữ, chờ con quay về nha.”

Quản Khinh Sa cười gật đầu, đưa mắt nhìn Vinh Tuệ Khanh quay về động phủ của cô.

Vinh Tuệ Khanh đè nén tâm trạng kích động của mình, trước tiên phải dặn dò Xích Báo, Lang Thất, Khăng Khăng và cả A Nga nữa, để chúng kiên nhẫn đợi cô, sau đó đi vào mật thất trong động phủ của mình, thiết lập kết giới.

Thánh nữ và Thánh tử đều khuyên cô, khi trở lại quá khứ, ngoại trừ việc không nên thay đổi những thứ không thể thay đổi, thì địa điểm lúc đi và lúc trở về cũng rất quan trọng, một khi bị quấy nhiễu, cô sẽ mất phương hướng giữa khe hở thời không, vĩnh viễn không quay về được nữa.

Vinh Tuệ Khanh sử dụng Thiên Địa Ngũ Hành Kỳ mà La Thần cho cô để bày bố trận pháp xuyên qua thời không, sau đó ngồi vào giữa trận, tung ra một chiêu Cửu Thiên Liệt Diễm vào không gian trước mặt.

Linh lực của tu sĩ Hóa Thần đã đạt tới một trình độ khó mà tưởng tượng được.

Nguyên khí đất trời bị Cửu Thiên Liệt Diễm đốt cháy, dần dần trở nên mỏng manh, trong suốt.

Cánh tay phải của Vinh Tuệ Khanh vươn ra, chém ngang về phía không trung.

Xoẹt!

Không gian trước mặt lập tức bị vạch ra một khe hở, có luồng gió mạnh mẽ được thổi ra từ chính khe hở đó.

Vinh Tuệ Khanh nghiêng người tránh né, sau đó lách mình một cái, nhảy vào bên trong vết nứt không gian mà cô vừa mở ra.

Vết nứt không gian “roẹt” một tiếng rồi đóng lại sau lưng cô.

Tình hình trong này với khe hở lần trước cô vào cũng không khác nhau lắm, nhưng phạm vi của nó có chút nhỏ, gió không mạnh bằng lúc đó, thiên thạch trôi nổi bên trong cũng không nhiều bằng.

Vinh Tuệ Khanh không kịp xem xét phong cảnh nơi đây, lấy cái vạch sinh mệnh trong túi càn khôn mà cái cối xay đỏ như máu kia làm cho cô,

nắm ở trong tay, tìm kiếm mốc thời gian của cái đêm mà cô được tìm thấy ở dãy núi Lạc Thần, đảo ngược mấy lần, sau đó ném về phía trung tâm của vết nứt không gian.

Vết nứt không gian lập tức chuyển động xoay tròn.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại.

Sau một khắc, vết nứt không gian dừng lại.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt, xác định đã đến thời không của đêm hôm đó.

Trái tim của cô đập thành thịch, theo trí nhớ bước đến nơi đó, cũng chính là cửa ra của vết nứt không gian.

Cho dù hiện tại nó đang đóng lại, nhưng Vinh Tuệ Khanh vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy được cái vệt màu trắng kia.

Trong đầu Vinh Tuệ Khanh không tự chủ được liên hiện ra dáng vẻ của cô gái áo xanh đã xé rách bầu trời kia, cô cũng đưa ngón tay xoẹt qua vệt trắng, giống như đang kéo khóa vậy, vết nứt không gian theo đó mà mở ra.

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ, từ trong khe nhảy ra ngoài.

Trời bên ngoài tối đen như mực, sấm sét vang dội, mưa rơi như trút nước, đúng là đêm đầy hoảng hốt ở sườn núi Lạc Thần khi đó.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 372: Vạch Sinh Mệnh

 Vinh Tuệ Khanh cắn răng, sau đó quyết tâm nói: “Ta muốn trở lại quá khứ, muốn cứu cha mẹ ta, còn có ông nội của ta...”

Thoáng chốc Thánh tử và Thánh nữ đều trở nên trầm mặc.

Cha mẹ và ông nội của Vinh Tuệ Khanh đều có quan hệ với thần điện Quang Minh.

Thánh tử đời trước Vinh Hòa Phi và Thánh nữ đời trước Quản Phượng Nữ chính là cha mẹ của Vinh Tuệ Khanh.

Mà ông nội của Vinh Tuệ Khanh - Vinh Tinh Hoảng chính là người sáng tạo trận pháp vô cùng kiệt xuất ngàn năm có một của thần điện Quang Minh, đồng thời ông ấy còn tinh thông tính quẻ, là một cao thủ bói toán.

Chính ba người này đã tự tay giao Vinh Tuệ Khanh lúc đó còn đang quần tã cho Thánh tử chăm sóc.

“Người làm sao cứu bọn họ?” Thánh tử đề cao giọng, nghiêm túc hỏi: “Người có biết, quy tắc đầu tiên trong ba quy tắc khi trở về quá khứ là gì không?”

Vinh Tuệ Khanh nói dứt khoát: “Điều một, người đã chết việc đã qua thì đều không thể thay đổi, không thể làm trái.” Nói cách khác, nếu như người đó đã chết, thì người không thể quay về thời điểm trước khi kẻ đó chết để ngăn chặn sự việc. Nếu như người thay đổi vận mệnh của kẻ đó, giúp hắn thoát khỏi cái chết, thì tương lai sẽ chuyển biến càng tệ hơn nữa.

Mà điều tệ nhất là những thay đổi đó sẽ đổ ập vào người quay về quá khứ, thay đổi số mệnh của kẻ đó.

Sắc mặt của Thánh tử dịu lại một ít, gật đầu nói: “Nếu như người biết rõ như vậy, thì người định cứu bọn họ bằng cách nào?”

Vinh Tuệ Khanh chậm rãi nói từng câu từng chữ: “Ta không thể thay đổi được sự sống chết của họ ở thế gian này, nhưng sau khi họ chết, ta có thể đưa bọn họ đến không gian khác để tiếp tục sống.” Cô sẽ đưa hồn phách của họ trả về thân thể, sau đó đưa họ tới một thế giới khác là được.

Thánh nữ cảm thấy ý nghĩ này của Vinh Tuệ Khanh quá kỳ lạ, lo lắng nói: “Nhưng mà con người sau khi chết đi, hồn phách của họ sẽ phải vào Lục Đạo Luân Hồi. Những hồn phách không vào Lục Đạo Luân Hồi đều sẽ phải chịu sự trừng phạt của luật trời. Dù cho con đã là Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn, cũng không thể nào chống đỡ nổi sự trừng phạt từ luật trời đâu.”

Giọng nói của Vinh Tuệ Khanh có chút kích động, hai mắt sáng ngời, nhìn Thánh tử hỏi: “Có loại pháp bảo nào có thể trốn được quy tắc của luật trời không?”

Thánh tử nhíu mày suy nghĩ, một lúc lâu mới lên tiếng: “Có, nhưng mà những pháp bảo này đều đã biến mất rồi.”

Thánh nữ nói theo: “Theo như ta được biết, pháp bảo lợi hại nhất chính là một nhánh Hồn Động Thanh Liên được sinh ra từ thân Hồn Động Thanh Liên khi trời đất vừa hình thành. Đương nhiên, bản lĩnh của nó sẽ không bằng được Hồn Động Thanh Liên thời đầu, nhưng công dụng lợi hại nhất của nó là có thể che giấu thiên cơ, làm nhiều loạn phán xét thiện ác của luật trời, quấy rối Lục Đạo Luân Hồi.”

Vinh Tuệ Khanh nhận được xác nhận từ Thánh nữ và Thánh tử thì càng thêm nóng lòng, hai mắt lóe sáng, chớp tay hỏi: “Ta phải làm sao để

có thể quay về quá khứ? Làm sao để quay lại đúng thời điểm mà ta muốn? Ta muốn phá vỡ được không gian, nghịch chuyển thời gian thì phải làm thế nào?” Nói xong, Vinh Tuệ Khanh lại nghĩ tới một chuyện, tò mò hỏi: “Tu sĩ Hóa Thần có thể trở lại quá khứ, vậy có thể tiến đến tương lai không?”

Thánh nữ và Thánh tử cùng lắc đầu: “Không thể. Nghe nói ngay cả đại thần Bàn9Cổ từ thời mới khai thiên lập địa cũng không thể tiến tới tương lai.”

Vinh Tuệ Khanh thấy rất đáng tiếc, nhưng mà đối với cô mà nói thì việc có thể trở lại quá khứ đã đủ rồi.

“Vậy phải làm như thế nào mới có thể trở lại quá khứ?” Vinh Tuệ Khanh hỏi lại một lần nữa.

Thánh tử nhìn Thánh nữ.

Thánh nữ suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu nói: “Ta dạy cho con.”

Thánh tử cười nói: “Người bẩm sinh đã có thể tự đi vào những loại không gian khác nhau thì làm sao có thể dạy được người chứ? Để cho ta dạy thì hơn.”

Vinh Tuệ Khanh nghĩ tới việc sắp được gặp lại cha mẹ và ông nội của mình thì rất là vui vẻ, kích động nói: “Dì Thánh nữ, người cùng con trở về được không? Có thể gặp lại mẹ con một lần đó.” Mẹ của cô chính là tỷ tỷ ruột của Thánh nữ.

Thánh nữ có chút tiếc nuối, lắc đầu nói: “Không được. Nếu như con dẫn theo ta cùng nhau quay lại, thì con cũng chỉ có thể trở về lần đầu tiên ta và con gặp lại thôi. Nếu như kéo theo ta, con không thể đi đến khoảng thời gian khác nữa.”

Vinh Tuệ Khanh vắt óc suy nghĩ một hồi thì mới hiểu được. Hóa ra cái dị năng xé rách không gian, quay về quá khứ này cũng không phải muốn trở về lúc nào thì có thể trở về lúc đấy, mà phải là khoảng thời gian đã từng xuất hiện trong quá khứ của người đó.

Nói tóm lại là chỉ có thể trở lại khoảng thời gian bản thân đã trải qua mà thôi. Những khoảng thời gian không thuộc về cuộc đời của mình thì bản thân không thể nào chạm tới được.

Vinh Tuệ Khanh nghe đến mức say mê. Dù sao cô cũng không có hứng thú với sinh mệnh của những người khác, cô chỉ muốn trở lại quá khứ, dựa theo tâm nguyện của cô, cứu người nhà mà thôi.

“Vậy ta tự mình trở về, xin Thánh nữ và Thánh tử chỉ dạy cho.” Vinh Tuệ Khanh ôm quyền trình trọng nói.

Thánh nữ và Thánh tử vội vàng khom người đáp: “Không dám. Chủ thượng khách sao rồi.”

Hai người dẫn Vinh Tuệ Khanh vào đại sảnh của một tầng trống trải bên trong tháp Thông Thiên.

Trong đại sảnh có một cối xay đỏ như máu, cao khoảng chừng hơn một mét, đường kính rộng hơn hai mét.

“Để quay lại đúng khoảng thời gian mà người muốn thì trước hết phải làm cho người một cái vạch sinh mệnh.” Thánh tử nói xong liền bảo Vinh Tuệ Khanh đứng lên cái cối xay đỏ như máu kia.

“Thả lỏng tinh thần, không cần phản kháng.” Thánh tử nói xong liền thả ra một luồng linh lực về phía cối xay.

Cối xay chuyển động.

Vinh Tuệ Khanh nhún chân nhảy lên, đứng trên chấm tròn chính giữa cối xay.

Chấm tròn kia là một mặt phẳng có đường kính khoảng một mét, cối xay chung quanh nó đều xoay tròn, chỉ có vị trí này vẫn yên lặng không đổi.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại, thả lỏng thần thức.

Cối xay đỏ xoay chuyển càng lúc càng nhanh, sau đó có vô số bóng dáng hư ảo nhanh chóng dâng lên từ phía trên cối xay, có bóng người, các loại động vật, có bóng thực vật, còn có sông núi nước non, đình đài lầu các, nhà tranh thấp bé, động phủ cao lớn, xuất hiện thoáng qua trước mắt Thánh nữ và Thánh tử, như một cơn lốc xoay tròn không ngừng trên cối xay. Toàn bộ cơ thể Vinh Tuệ Khanh đứng ở giữa cối xay bị từng lớp bóng dáng xám xịt như lốc xoáy bao vây kín tới mức không còn kẽ hở.

Thánh nữ và Thánh tử đều biết, đây là do cối xay đỏ đang đọc về quá trình sinh mệnh của Vinh Tuệ Khanh, sau đó sẽ làm một cái vạch sinh mệnh chính xác nhất. Dựa vào vạch sinh mệnh này, Vinh Tuệ Khanh có thể trở về bất kỳ khoảng thời gian nào trong sinh mệnh của cô.

Chỉ tiếc là cho dù có trở lại quá khứ thì cô cũng chỉ có thể là một người ngoài cuộc trong sinh mệnh của mình mà thôi, cô không thể, cũng không có cách nào trợ giúp sinh mệnh nhỏ bé đó của mình.

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy thời gian trôi qua rất dài, nhưng trên thực tế thì mới chỉ qua thời gian một chốc mà thôi, những bóng dáng vây quanh cô vẫn không ngừng xoay tròn, che lấp cô đến khi không nhìn thấy, chuyển động của cối xay cũng chậm dần lại.

Đình!

Một tiếng vang nhỏ vang lên, một cái đồng hồ cát xinh xắn trong suốt như thủy tinh xuất hiện ở trước mặt Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh vươn tay ra, nhẹ nhàng bắt lấy chiếc đồng hồ cát.

Đây chính là vạch đo sinh mệnh mà cõi xay đỏ làm cho cô.

Vinh Tuệ Khanh cười, bước xuống từ cõi xay, hỏi: “Chẳng lẽ toàn bộ tu sĩ Hóa Thần muốn trở về quá khứ đều phải tới thần điện Quang Minh làm vạch đo sinh mệnh sao?”

Thánh tử lắc đầu: “Không phải toàn bộ, chỉ có một phần thôi. Cũng có một vài tu sĩ Hóa Thần tự tin vào năng lực của bản thân nên tự ý phá vỡ không gian, trở lại khoảng thời gian đã qua trong sinh mệnh của bọn họ, rồi vĩnh viễn ở lại nơi đó. Bọn họ biến mất tại khe hở của không gian và thời gian, đồng thời cũng thay đổi hiện tại, mọi người sẽ không nhớ ra được là đã từng có những tu sĩ Hoá Thần này. Vậy nên suốt một vạn năm qua, mọi người đều nói Tư An của tông môn đỉnh cấp chính là tu sĩ duy nhất thăng cấp tới Hóa Thần, nhưng thực ra trước hãn cũng đã có một vài tu sĩ Hóa Thần rồi, nhưng bọn họ đều vội vàng trở lại quá khứ, không biết định làm cái gì, cuối cùng khiến bản thân biến mất luôn.”

Vinh Tuệ Khanh nhíu mày, cảm thấy logic trong lời nói của Thánh tử có chút vấn đề, ví dụ như: Nếu những tu sĩ Hóa Thần này trở lại quá khứ, thay đổi một vài chuyện không nên thay đổi, khiến cho bọn họ cũng biến mất, mọi người đều không còn nhớ đến họ. Vậy thì tại sao Thánh tử đại nhân lại biết được bọn họ từng xuất hiện? Nghe giống như một vòng tròn lẫn lộn vậy.

Thánh tử khẽ cười, giơ tay phải ra, trong tay xuất hiện một cuốn sách to có bìa màu đen cùng dòng chữ dát vàng.

“Đây là cuốn Sách Tam Thế được thần Quang Minh ban tặng. Trong đó có ghi chép về những thay đổi bất thường trên thế gian. Nếu như người

cho rằng thời gian đi theo một quỹ đạo thẳng tắp vậy thì người sai rồi. Thời gian đi theo quỹ đạo xoắn ốc. Những tu sĩ trở lại quá khứ mà không thể quay về được kia đều được Sách Tam Thế ghi lại.”

Vinh Tuệ Khanh lú lờ, đây chính là một cuốn sách không cần quan tâm đến sự hạn chế của thời gian và không gian, cũng có thể nói rằng, cuốn sách này đã vượt qua cả không gian và cả thời gian. Nói ngắn gọn lại thì đây chính là một quyển sách đến từ Thần giới, tên gọi tắt là sách thần.

“Ta có thể xem không?” Vinh Tuệ Khanh ngửa tay muốn chết.

Thánh tử gật đầu, đưa cuốn sách cho cô.

Vinh Tuệ Khanh hăm hở lật đến trang thứ nhất.

Trắng bóc.

Cô lại lật tiếp một trang.

Cũng trắng bóc nốt.

Quyển sách này vô cùng to và nặng, so với mấy quyển sách tầm thường thì nặng gấp mười lần.

Nhưng mà, từ đầu tới cuối chỉ có một màu trắng tinh tươm.

Vinh Tuệ Khanh thất vọng trả lại Sách Tam Thế cho Thánh tử, bĩu môi nói: “Thánh tử vậy mà cũng biết trêu chọc người khác. Bên trong chẳng có cái gì cả.”

“Hả?” Thánh tử kinh ngạc, tự mình lật sách ra, vô số ghi chép vẫn tồn tại trong đây mà.

Thánh tử đóng sách lại, chăm chú suy nghĩ một lát, cũng không rõ lắm, lắc đầu nói: “Có thể là do cơ duyên của người vẫn chưa tới, sau này

hãy xem.”

Vinh Tuệ Khanh gật đầu, đi theo Thánh nữ và Thánh tử ra khỏi tháp Thông Thiên.

Thánh nữ hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Con định khi nào thì trở lại quá khứ?”

Vinh Tuệ Khanh kiềm chế lo lắng trong lòng, cười nói: “Không gấp lắm, con định chuẩn bị thêm hai ngày nữa. Thánh nữ có chuyện gì sao?”

Thánh nữ nhìn Vinh Tuệ Khanh, dẫn cô quay về động phủ của nàng.

Bước vào động phủ của mình, Thánh nữ nói: “Ta không vòng vo với con nữa. Có phải Tư An đã tới tìm con không? Hắn tìm con làm cái gì?”

Vinh Tuệ Khanh cười nói: “Con mới biết được, hóa ra Tư An đại nhân vẫn luôn nhớ mãi không quên dì Thánh nữ, lại còn nhập ma nữa.”

Thánh nữ giật mình: “Hắn thật sự nhập ma sao? Khó trách khi hắn tiến lại gần khu vực thuộc thần điện Quang Minh thì tháp Thông Thiên đã phát hiện hắn không bình thường.”

Vinh Tuệ Khanh không cho là đúng: “Hắn nhập ma thì sao? Vốn dĩ thần điện Quang Minh cũng không phân biệt người hay ma mà.” Nói xong, tính tò mò lại nổi lên, cô hí hóp mắt nhìn Thánh nữ mà hỏi: “Dì Thánh nữ, người có từng nghĩ đến chuyện sẽ cùng Tư An đại nhân song tu chưa?”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 373: Đại Kết Cục: Tái Sinh (2)

 Hết cách, phỏng chừng thần điện Quang Minh là hiệp hội bề ngoài, mỗi đời chọn ra Thánh nữ và Thánh tử đều là ngàn dặm mới tìm được một.

Đương nhiên nhan sắc của Thánh nữ đến lúc tỷ muội Quán gia xuất hiện thì lên đến tầm cao khiến người ta giận sôi.

Vinh Hòa Phi là Thánh tử đời trước, vẻ ngoài không tầm thường, mày rậm mắt sâu, sống mũi cao thẳng, vóc dáng cao lớn, phong thái xuất chúng.

Người đàn ông như vậy cùng mỹ nữ tuyệt thế như Quán Phượng Nữ sinh con thì càng là mỹ nữ trong mỹ nữ.

Vinh Tuệ Khanh bỗng thấy hồ thẹn, cô cảm thấy mình không phải con gái thật sự của cha mẹ, cô chỉ là hồn ma dị thể mượn xác sống lại.

Vinh Tuệ Khanh siết chặt roi dài lại thả3ra, rồi lại siết chặt lại buông, ánh mắt do dự, môi mấp máy muốn nói lại thôi.

Vinh lão gia thấy Vinh Tuệ Khanh như muốn nói gì thì hiền hòa bảo: “Cháu ngoan, có gì cứ nói ra, chúng ta là người một nhà, trên đời này có thứ gì quan trọng hơn người thân?”

Câu này càng làm Vinh Tuệ Khanh hồ thẹn nhiều nữa, cô cảm thấy mình như kẻ trộm, đánh cắp cuộc đời của người khác.

Vinh Tuệ Khanh bỗng quỳ xuống.

Trong khe hở không gian có một cái hố thiên thạch to, ba người núp phía sau một thiên thạch hình dạng kỳ lạ nằm trong hố.

“Cha, ông nội, con xin nói thật, con... không phải người của Vinh gia, không phải con gái của cha mẹ, cũng không phải cháu gái của ông nội.”

Vinh Tuệ Khanh bỗng thấy rất uất ức, trời biết trong lòng cô sớm xem những người này là người thân ruột thịt, là họ dùng sinh mệnh che chở cho cô.

Vinh đại gia giật nảy mình, luống cuống tay chân nhìn sang Vinh lão gia.

Vinh lão gia yên lặng nhìn Vinh Tuệ Khanh nửa ngày rồi chậm rãi đến gần, giơ tay lên vỗ đầu của cô, hiền từ cười nói: “Đứa ngốc, chui rúc vào sừng trâu phải không? Trong chúng ta có ai chẳng phải là linh hồn lang thang? Đều chìm nổi trong Lục Đạo Luân Hồi, kiếp này là nàng, kiếp sau là hắn, kiếp này không biết chuyện kiếp sau, cần gì gò bó mình? Con đến cõi đời của chúng ta, vào thân thể này thì là người nhà của chúng ta, cháu gái ruột của ta, con gái ruột của cha mẹ con. Chẳng lẽ con nghĩ chúng ta xem trọng xác thịt không tri thức hơn là linh hồn?”

Vinh Tuệ Khanh bị nói lòng vòng mơ hồ, cảm thấy Vinh lão gia nói có lý.

Cô lẩm bẩm: “Ông nội thật sự cho rằng như vậy? Hay chỉ đang an ủi con?”

Vinh lão gia thở dài, đặt tay Vinh Tuệ Khanh vào tay Vinh đại gia, nói: “Thời xưa truyền rằng khi Thần Sáng Thế tạo người toàn nặn bằng bùn, nhào đất tạo người, thổi một hơi vào hình dạng ban đầu mới có hồn phách linh thức con người. Có người được Thần Sáng Thế thổi hơi nhiều chút nên thông minh hơn người chút ít. Có người được đến nhiều hơn, thậm chí sửa đổi thân thể được nặn bằng đất bùn, nên có tu sĩ chúng ta. Tu sĩ hành dù

là thể tu hay linh tu, cuối cùng khi đắc thành đại đạo đều là hạng Đại Thừa song tu thể linh. Còn con, từ ngày con sinh ra thì ta đã tính quẻ cho.”

Vinh Tuệ Khanh nhướng mày, tròn xoe mắt hỏi: “Ông nội tính ra cái gì ạ?”

Vinh lão gia bình tĩnh nói: “Quẻ nói rằng: Phụng thiên thừa vận, vá trời sửa ngày. Như nguồn về cội, quay về Đại Hoang. Từ ngày đó ta liền biết dù con có phải là con gái của Quang Minh hay không thì sự xuất hiện của con là ý chỉ của Oa Hoàng. Mệnh số của gia đình chúng ta đã có chuyển biến khác từ khi con xuất hiện. Con nên biết, trước khi con sinh ra ta đoán mệnh cho gia đình mình rồi, ai nấy đều là tướng mạng sống ngắn ngủi, không thể sống qua ngưỡng kia.”

Vinh lão gia vươn tay về phía Vinh Tuệ Khanh: “Mai rùa đâu? Thi thảo đâu?”

Vinh Tuệ Khanh lấy hai thứ ra đặt vào tay Vinh lão gia.

“Sau khi con chào đời thì mạng số của chúng ta có tướng sống trong chết, nay xem ra đều ứng nghiệm.”

Đương nhiên bọn họ không thể tiếp tục sống trong thời không này, nhưng sẽ sống ở thời không khác.

Đối với sinh mệnh thì thời gian và không gian chẳng quan trọng, điều quan trọng là sống.

Nếu Vinh Tuệ Khanh không kiên quyết muốn dời thân thể của họ cùng đến thời không khác thì cô không cần dùng Hỗn Độn Thanh Liên, chỉ cần lôi kéo hồn phách lại đây đầu thai chuyển thế là được.

Nhưng Vinh Tuệ Khanh không thỏa mãn với kiểu đầu thai chuyển thế như vậy, cô muốn gia đình của mình là người nhà thế này, tất cả vui vẻ

sống bên nhau, vừa có linh hồn vừa có túi da, như vậy mới khiến cô yên lòng.

Mắt Vinh Tuệ Khanh ngấn lệ hỏi: “Cha, ông nội thật sự không trách con sao? Không trách con cướp... mạng sống con cháu ruột của mọi người?”

Vinh lão gia và Vinh đại gia mỉm cười, nhẹ lắc đầu nói: “Con không cướp mạng sống của bất cứ ai. Thai nhi được dừng dục trong cơ thể mẹ con khi đó không có hồn phách. Con bị Lục Đạo Luân Hồi lôi kéo, đầu thai vào bụng Phượng Nữ, chẳng qua mang theo ký ức kiếp trước, sao lại bảo là con cướp mạng của người ta? Có nhiều người mang theo trí nhớ kiếp trước đầu thai chuyển thế. Năm xưa Lục Đạo Luân Hồi từng đi tông môn đỉnh cấp của Pháp gia ta sưu tầm một hồn phách chạy trốn, suýt mang đến tai họa ngập đầu cho tông môn đỉnh cấp của Pháp gia ta.”

Vinh Tuệ Khanh nghe vậy càng thấp thỏm hơn, cô nhớ lúc ở đảo nổi thấy cảnh tượng tông môn đỉnh cấp của Pháp gia bị hủy diệt, sấm nổ kinh khủng ầm sau Lục Đạo Luân Hồi đánh vào người cô.

Vinh Tuệ Khanh bật thốt: “Ông nội, con...”

Vinh lão gia tử phất tay ngắt lời cô, khẽ thở dài: “Con đừng nói nữa, ta biết hết. Thị phi, nhân quả vốn là chuyện khó vạch rõ đỏ xanh đen trắng. Đã nói đến mức này thì ta không giấu con nữa. Lúc trước ta bói toán cho cái thai của mẹ con thì rõ ràng là tướng sự sống đứt đoạn. Quẻ tượng hiển thị thai nhi không sống đến lúc hình thành hồn phách, nhưng sau đó con đến, nó rốt cuộc có sinh mệnh. Con là nó, nó là con, đừng do dự, cũng đừng nghi ngờ. Chúng ta là người một nhà.”

Mấy lời này làm Vinh Tuệ Khanh thấy dễ chịu hơn chút.

Vinh Tuệ Khanh thầm nghĩ có lẽ đúng thật, cô chẳng qua mang theo ký ức kiếp trước đầu thai, cái gọi là “xuyên qua” không chừng là sức tưởng

tượng phong phú.

Vinh Tuệ Khanh bật cười nhẹ nhõm.

Vinh đại gia lên tiếng: “Cha, con có một thắc mắc. Con nhớ lúc Tuệ Khanh còn nhỏ thì không có linh căn, nhưng nhìn nó bây giờ xem, đã là tu sĩ Hóa Thần.”

Vinh lão gia và Vinh đại gia tuy không còn tu vi nhưng kiến thức vẫn còn đó.

Có thể rạch phá hư không, mở mang khe hở không gian, xuyên qua thời không thì phải là tu sĩ Hóa Thần mới được.

Từ một người phàm không có linh căn đến cuối cùng trở thành tu sĩ Hóa Thần, bên trong phải trả giá bao nhiêu gian khó, mồ hôi và máu, cố gắng và kỳ ngộ?”

Vinh lão gia không bất ngờ chút nào, nói: “Kể từ ngày ta bói toán cho nó là biết nó không phải người phàm. Còn về linh căn thì người bình thường xem trọng chứ chẳng là gì trong mắt ta. Nó đã có số mệnh như vậy thì linh căn sẽ tự tìm đến thôi, ban đầu không có là vì xác thịt phàm thai kia không có khí vận đó. Chờ khi Tuệ Khanh đến, mang theo khí vận, người tu hành đều có khí vận của mình.”

Vinh đại gia không rời rắm nữa, hỏi Vinh Tuệ Khanh: “Con còn muốn đón ai?”

Đôi mắt Vinh đại gia tràn ngập hy vọng nhìn Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười nói: “Đương nhiên là đón mẹ của con rồi. Cha, ông nội hãy chờ chút, con đi rồi về liền.”

Vinh Tuệ Khanh xoay vạch sinh mệnh của mình vài vòng, lần này quen tay hơn nhiều.

Khi vòng xoáy trong khe hở không gian ngừng lại, Vinh Tuệ Khanh vịn khe hở ngó ra ngoài, thấy mình đã đến bên trên kinh thành nước Đại Sở.

Là ngày đó, lúc cô báo thù cho mẹ, tự tay đâm Ngụy Nam Tâm.

Bên trên kinh thành còn Tù Lung Trận mà hôm đó Vinh Tuệ Khanh đã bày ra.

Vinh Tuệ Khanh ngẫm nghĩ, lấy vải mỏng màu xanh che nửa mặt.

Lần này cô chẳng những muốn mang thân thể của mẹ đi, còn muốn mang bản thân và La Thần ngày hôm đó đi luôn.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ vén màn trời, nhảy ra ngoài.

Khe hở không gian khép lại sau lưng Vinh Tuệ Khanh, chỉ để lại một vệt trắng mờ, gió thổi qua xua tan nó.

Vinh Tuệ Khanh muốn đi vương phủ, mang thân thể của mẫu thân đi trước.

Cô đã là tu sĩ Hóa Thần, Ngụy Nam Tâm và đám tu sĩ trong Nhất Tự Tịnh Kiên vương phủ chỉ là con kiến đối với cô. Vinh Tuệ Khanh chẳng tốn hơi sức đã trộm được thân thể mẹ ra khỏi quan tài đưa về khe hở không gian, rồi lại nhảy ra, chuẩn bị đón bản thân và La Thần đang đầy vết thương sau khi huyết chiến với Ngụy Nam Tâm.

Vinh Tuệ Khanh vội vã như vậy vì không muốn thấy dáng vẻ đau lòng tuyệt vọng của cha.

Qua một lúc nữa thôi là cô có thể đưa hồn phách của mẹ về.

Vinh Tuệ Khanh lại đến bên trên nước Đại Sở, khoanh khắc Vinh Tuệ Khanh và La Thần bị quán chủ Chung Nhân Nghĩa của Vạn Càn Quán và phương trưởng của Hoàng Vận Tự tấn công từ hai bên. Thừa dịp cô và La Thần bị cạn kiệt linh lực, hai môn phái này định “trộm hái đào”.

Bên dưới, thiếu nữ Vinh Tuệ Khanh lạnh lùng nói: “Xin hai vị bàn bạc xong, rốt cuộc chúng tôi sẽ đi theo bên nào.”

Trên bầu trời, Vinh Tuệ Khanh nghe giọng mình hồi xưa càng thấy kỳ lạ, nhưng không kịp nghĩ nhiều nữa, cô xé mở khe hở không gian, thò một tay ra vung roi đánh lui Chung Nhân Nghĩa đang lao vào Vinh Tuệ Khanh và La Thần đứng dưới đất.

Vinh Tuệ Khanh thổi một luồng gió bay ra khỏi khe hở không gian, thả mảnh vải trắng rơi xuống đất trống, hai người mình đầy vết thương bị quấn mấy vòng bao kín từ đầu đến chân như con thoi to màu trắng.

Đầu bên kia mảnh vải nằm trong bàn tay ngọc thon dài thò ra từ khe hở trắng.

Vinh Tuệ Khanh khẽ quát, kéo vải trắng đưa bản thân và La Thần vào khe hở không gian.

Vì không khiến hai người hoảng sợ, Vinh Tuệ Khanh dặn dò ông nội và cha đừng lộ mặt, tránh cho hai người phản ứng ngược kịch liệt.

Vinh Tuệ Khanh định đưa bản thân và La Thần đi động phủ của họ, nhưng cô từ nhỏ đã mù đường, nơi đó thì nhỏ, dựa vào vạch sinh mệnh chỉ có thể tới sơn mạch, muốn tìm vị trí động phủ chính xác thì cô cần la bàn chiêm tinh phụ trợ. May mắn trước khi Vinh Tuệ Khanh ra đi được Thánh nữ tặng cho la bàn chiêm tinh của thần điện Quang Minh, vì lo cô bị lạc phương hướng trong dòng lũ thời gian, không ngờ lúc này cần dùng nó.

Vinh Tuệ Khanh lặng lẽ lấy la bàn chiêm tinh ra xem.

Cô lẩm bẩm: “Thanh Long hướng Đông, Bạch Hổ hướng Tây, ngọn núi chỗ động phủ chắc nằm dưới phía Nam Tinh Tinh và Lưu Tinh, đi từ đây chắc chỉ cần một bước nhỏ.”

Vinh Tuệ Khanh xoay người đạp vào giữa Tinh Tinh và Lưu Tinh phía Nam.

La bàn chiêm tinh xoay tít trong tay cô, mãi khi cô đứng vững nó mới ngừng quay, vững vàng chỉ xuống dưới.

Vinh Tuệ Khanh không tìm được càu nhàu: “La bàn thôi, la bàn khác chỉ hướng đông nam tây bắc là đủ rồi, còn người phải chia ra trên dưới trước sau nữa, phục người.”

Năm xưa Vinh Tuệ Khanh bị vải trắng che mắt, nghe giọng cô gái áo xanh lẩm bẩm đúng câu này.

Những cảnh tượng này hiện ra trong đầu Vinh Tuệ Khanh, khiến người ta mờ mịt như câu “có gà trước hay có trứng trước”.

La bàn bỗng xoay hai cái, như trẻ sơ sinh béo tròn bị người thọt lét phát ra tiếng cười khúc khích.

Vinh Tuệ Khanh bật cười, không rời rắm nữa, theo chỉ thị của la bàn chiêm tinh mang hai người đến đỉnh núi chỗ động phủ.

Chính mình năm đó và La Thần đứng trên đỉnh núi, Vinh Tuệ Khanh che mặt trong lòng có chút buồn phiền.

Vinh Tuệ Khanh mặc áo xanh che mặt lạnh nhạt nói với La Thần: “Há mồm, phun Nguyên Anh của Ngự Nam Tâm ra.”

Chính mình cả người đầy vết thương rứt rứt nói: “Hắn ngất rồi.”

“Ngất?”

Vinh Tuệ Khanh cau mày bước tới cách hai người ba thước, một tay vươn ra rồi rút về nhanh, bắn ra linh lực vừa đúng đánh vào đan điền La Thần, thả thần thức ra chui vào trong đan điền của La Thần.

Bên trong đan điền có một viên Kim Đan màu tím lam sáng lấp lánh, một Nguyên Anh mặt xanh đen giương mắt hổ ngồi cạnh Kim Đan, ước gì nuốt Kim Đan vào bụng nhưng e ngại bên trên Kim Đan có linh lực bảo vệ. Nó mới tìm được đường sống trong chỗ chết, không dám đấu cứng. Kim Đan không luyện hóa Nguyên Anh, Nguyên Anh cũng không làm gì Kim Đan được.

Vinh Tuệ Khanh khẽ thở dài: “May mắn ta đến.”

Tay phải Vinh Tuệ Khanh nhẹ nâng lên rút linh lực vào người La Thần, đánh thức y.

La Thần ho khan tỉnh lại.

Vinh Tuệ Khanh vội dặn dò: “Mau phun Nguyên Anh của Ngụy Nam Tâm ra.”

La Thần không chút chống cự, Kim Đan xoay nhanh trong đan điền, linh lực mạnh mẽ cuốn lấy Nguyên Anh của Ngụy Nam Tâm bay ra khỏi đan điền của y.

Vinh Tuệ Khanh ra tay nhanh như tia chớp chớp lấy Nguyên Anh định thuận di, ném nó lên cao.

Nguyên Anh định chốn nhưng phát hiện thân thể mình như bị khóa lại, dù chạy hướng nào đều cảm thấy có lực lượng như bóng với hình theo sau, tùy thời bắt nó về.

Vinh Tuệ Khanh mặc áo xanh che mặt nói với chính mình năm đó: “Nhìn kĩ, tất cả ô uế không có chỗ ẩn núp dưới Húc Nhật Quyết, chỉ có linh

hồn thuần khiết không tỳ vết mới vượt qua Húc Nhật Quyết rèn luyện.”

Vinh Tuệ Khanh biểu thị cho chính mình nhỏ bé năm ấy thấy Húc Nhật Quyết đẳng cấp cao sâu hơn đã được cô học từ chỗ thần Quang Minh sau khi trở thành tu sĩ Hóa Thần, tuy là động tác tay cơ bản nhưng ẩn chứa ý sâu sắc.

Một đoàn sáng không sắc màu giống áng mây hiện ra giữa hai tay Vinh Tuệ Khanh.

Lúc này tuy rằng trời sắp tối nhưng trên đỉnh núi còn sáng sủa.

Vinh Tuệ Khanh vừa hấp thu ánh nắng chiều vừa đưa ánh sáng mây không sắc về phía Nguyên Anh.

Nguyên Anh bị cố định giữa không trung, không lên được, không thể xuống, mặt càng hung tợn hơn.

Linh lực của Húc Nhật Quyết bắt đầu thẩm thấu vào Nguyên Anh, phát huy ra tác dụng.

Rít!

Nguyên Anh phát ra tiếng vang như xương thô ma sát vào tảng đá càng nhám, tiếng rít hành hạ màng tai và trái tim người dữ dội.

Chỉ hai giây đã “nung khô” Nguyên Anh của Ngự Nam Tâm.

Biểu tình oán độc trên khuôn mặt Nguyên Anh xanh đen dần đóng băng, yên lặng, thân thể nhỏ bé dần cứng nhắc, cuối cùng cứng như đất nung.

Vinh Tuệ Khanh lấy một cái búa vàng nhỏ gõ hai cái vào Nguyên Anh đất nung.

Vỏ ngoài vỡ thành mấy mảnh lộ ra một đoàn sáng trắng tinh khiết, to cỡ quả trứng gà, như thuở đầu Hồng Kông, quả trứng vàng nguồn gốc thiên địa, dựng dục tất cả sinh linh giống loài trên trời dưới đất.

Chính mình năm đó khóc ròng kêu tiếng “mẹ”.

Đoàn sáng mấp máy như người sáng sớm tinh dậy ngáp một cái, duỗi lưng đứng dậy.

Thân hình, khuôn mặt hư ảo trong suốt của Quán Phượng Nữ thoáng hiện trong đoàn sáng, dần biến lớn bằng người thật.

Thiếu nữ Vinh Tuệ Khanh nhìn chăm chăm cảnh này vội đưa ra một phách của Quán Phượng Nữ ẩn trong thức hải của mình, ném một phách qua.

Quán Phượng Nữ hút vào phách cuối cùng, thân hình biến thành nửa trong suốt.

Quán Phượng Nữ khẽ gọi, ánh mắt nhìn thiếu nữ Vinh Tuệ Khanh tràn ngập yêu thương: “... Tuệ Khanh.”

Vinh Tuệ Khanh mặc áo xanh che mặt nhìn cảnh này lòng càng phức tạp, cô như người ngoài, tuy biết đó là người nhà của mình.

Mặt La Thần đen kịt, môi xanh trắng nhưng cố chống đỡ ôm thiếu nữ sắp ngã ngồi xuống: “Kiên cường lên, đó là hồn phách của mẹ nàng, không muốn đưa mẹ của nàng vào luân hồi sao?”

Vinh Tuệ Khanh mặc áo xanh che mặt không nói chuyện, vung nhẹ vải trắng lên chín tầng trời, rách một vệt trên trời.

Lúc sắp đi, Vinh Tuệ Khanh để lại một câu cho chính mình năm đó: “Ta đưa bà ấy đi, người tự giải quyết cho tốt. Nhớ kĩ, phải chăm chỉ tu hành

thì người mới có cơ hội cứu vãn vận mệnh bi thảm của cha mẹ, người nhà của người. Nếu người bỏ cuộc thì họ sẽ vào địa ngục Vô Gian, suốt kiếp không được siêu sinh!”

Cô muốn cổ vũ chính mình năm đó đừng nản lòng, nếu bỏ cuộc thì mọi thứ bây giờ chớp mắt thành mây khói.

Vinh Tuệ Khanh mang linh hồn của Quán Phượng Nữ trở về khe hở không gian, đưa vào xác Quán Phượng Nữ ngay, sau đó nhét một viên Tam Chuyển Ngưng Hồn Đan cứu phẩm vào miệng Quán Phượng Nữ để tẩm bổ hồn phách.

Từ sau khi Vinh Tuệ Khanh Hóa Thần, tu vi luyện đan của cô cũng từ thất phẩm tăng lên cửu phẩm, tiến vào tu vi cấp thần.

Có linh lực của Vinh Tuệ Khanh phối hợp, dược lực của đan được nhanh chóng hòa tan trong người Quán Phượng Nữ.

Mí mắt run nhẹ, từ từ hé ra, khi Quán Phượng Nữ mở mắt, bà thấy ngay đôi mắt ướt nước mắt vui mừng của Vinh Hòa Phi.

Quán Phượng Nữ vươn tay vuốt gò má của Vinh Hòa Phi, thì thào như nói mơ: “Ta đã về thần điện sao?”

Vinh Hòa Phi vừa khóc vừa cười nửa dìu nửa ôm Quán Phượng Nữ lên.

Quán Phượng Nữ tựa vào ngực Vinh Hòa Phi, nhìn cô gái áo xanh trước mắt, kinh ngạc hỏi: “Là Tuệ Khanh phải không?”

Vinh Tuệ Khanh chảy nước mắt, cô nhào vào ngực Quán Phượng Nữ, gào khóc hết nước mắt.

Vinh lão gia, Vinh Hòa Phi không nói chuyện, đứng yên một bên cho hai mẹ con khóc.

Khóc xong tâm tình của Vinh Tuệ Khanh khá hơn, cô nói với Quản Phượng Nữ: “Mẹ, con đã Hóa Thần, mẹ có vui không?”

Quản Phượng Nữ lau nước mắt: “Vui, vui chứ, đương nhiên vui. Con đến từ đời sau phải không? Mới rồi con che mặt, hù sợ chính mình ngày xưa đó.”

Vinh lão gia, Vinh đại gia và Quản Phượng Nữ từng là nhân vật trung tâm của thần điện Quang Minh nên kiến thức không tầm thường, dễ dàng nhận ra sự khác lạ của Vinh Tuệ Khanh.

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười, thấy hơi ngượng, biết mình không còn nhiều canh giờ, linh lực sắp cạn kiệt, cô vội nói: “Cha mẹ, ông nội, bây giờ con đưa mọi người đi thế gian khác, nơi đó tốt hơn chỗ này nhiều.”

Cô tạm dừng rồi nói tiếp: “Kiếp trước con đã ở đó.”

Vinh Tuệ Khanh nói rồi xoay vạch sinh mệnh, trở về không gian quen thuộc kiếp trước của mình.

Vinh Tuệ Khanh vén mở màn trời, cảm khái nhìn dưới mây trắng là ngựa xe như nước, xe lửa máy bay.

Cô nói với ba người thân đằng sau: “Con đã sắp xếp thân phận cho mọi người, hãy nhớ mấy thứ này, từ nay ba người họ Vinh, là người làm ăn lớn trở về từ nước ngoài, gia cảnh giàu có, không lo áo cơm. Cha, mẹ, hai người có thể sinh một đứa con nữa.”

Đầu ngón tay Vinh Tuệ Khanh bùng ra mấy quả cầu ánh sáng đưa vào đầu ba người phía đối diện.

Nhìn họ chậm rãi hôn mê, Vinh Tuệ Khanh không chờ nữa, cô dùng vải trắng cuốn lấy họ, ném Hồn Độn Thanh Liên lên cao. Vô số ảo ảnh hoa sen màu xanh hiện ra trên bầu trời, che kín khung trời, che mắt Lục Đạo Luân Hồi và Thiên Đạo Pháp Tắc.

Có Hồn Độn Thanh Liên che chở, Vinh Tuệ Khanh đưa bọn họ vào biệt thự chuẩn bị sẵn.

Nơi đó vốn không có người, nhưng đến ngày mai trong trí nhớ của người xung quanh sẽ thêm một gia đình xuất sắc tuyệt vời.

Dưới bầu trời đêm, Vinh Tuệ Khanh lưu luyến nhìn cảnh vật bốn phía rồi biến mất.

Vinh Tuệ Khanh trở về khe hở không gian của mình, cô lấy vạch sinh mệnh ra nhìn kĩ.

Ký hiệu và chữ phức tạp trên này trông thật quen mắt, Vinh Tuệ Khanh giật mình lấy đan lô đồng xanh ra, đối chiếu hai bên thì đúng là cùng một bộ chữ và ký hiệu, xem ra hai thứ có cùng lai lịch.

Vinh Tuệ Khanh đang suy nghĩ thì nghe khe hở không gian phát ra chuỗi tiếng nổ, một khe nứt màu đen hiện ra trên nóc khe hở không gian.

Một người phụ nữ mặc đồ đen, tóc dài, tay cầm lưỡi hái dài, mặt tái nhợt nhảy từ khe nứt vào, nhe răng cười nói với Vinh Tuệ Khanh: “Ta xuyên qua vô số khe hở không gian rồi cuộc tìm được người! Người trở về làm cái gì? Chịu chết đi!”

Thì ra là Minh Vương Kế Đô bị nhốt trong khe hở không gian khác.

Lưỡi hái dài trong tay nàng ta tỏa ánh sáng trắng chói mắt, Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng lấy Nhật Nguyệt Song Câu ra, thúc phát Cửu Thiên Liệt Diễm.

Ánh sáng trắng từ lưỡi hái dài và ánh sáng đỏ của Cửu Thiên Liệt
Diễm đan vào nhau, trong thiên địa vang tiếng nổ lớn rung trời.

Khe hở không gian của Vinh Tuệ Khanh sụp đổ.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 374: Đại Kết Cục: Tái Sinh (3)

 Kế Đô cũng đang né tránh, nhưng tu vi của nàng ta cao hơn Vinh Tuệ Khanh quá nhiều, có vẻ rất thành thạo.

Chỉ là, cho dù nàng ta có đuổi thế nào, Vinh Tuệ Khanh vẫn có thể chạy thoát khỏi bàn tay nàng ta vào thời khắc cuối cùng.

Kế Đô thấy Vinh Tuệ Khanh thoát đi càng lúc càng nhanh, trong lòng tức giận. Với thân thể bán thần của nàng ta mà không làm gì được một tu sĩ Hóa Thần nhỏ bé!

“Lục Đạo Luân Hồi, Bích Lạc Hoàng Tuyền, hiện!”

Một con sông lớn cuộn cuộn từ trên trời giáng xuống, cuốn lấy Vinh Tuệ Khanh.

Kế Đô cười ha hả, tay cầm trường liêm đao, lưỡi đao lóe sáng, chiếu rọi vô số hồn phách đang chìm nổi trong dòng sông rộng lớn kia.

Đó chính là những sinh mệnh mà thanh trường liêm đao kia từng thu gặt.

Vinh Tuệ Khanh vận hành Húc Nhật Quyết tới cực hạn, toàn thân phát ra tia sáng rực rỡ như ánh mặt trời, chiếu rọi dòng sông lớn bên dưới.

Vô số hồn phách bị ánh sáng của cô chiếu vào, lệ khí trên người biến mất sạch, tiêu tan thành mây khói, đi về cực lạc.

Kế Đô nhìn thấy dáng vẻ trang nghiêm của Vinh Tuệ Khanh trên dòng sông, lạnh lùng nhìn nàng ta, trong lòng bỗng run rẩy... Dáng vẻ này của cô ta thật quen thuộc, làm sao có thể? Sao có thể như thế? Cô ta làm sao có thể là “nàng”?!

“Nàng” đã đi đâu, Kế Đô biết rõ nhất.

Thần ý tiêu tan trong trời đất kia chính là “nàng”... cũng minh chứng cho việc Oa Hoàng Thị đã tan thành mây khói.

Buồn cười thay đám thần điện Quang Minh ngu ngốc tự cho là đúng kia. Chúng còn tưởng rằng mình có thể tìm được thần ý của Nữ Oa, đưa nàng về Thần giới.

Có Kế Đô ta ở đây, người đừng mong về Thần giới!

Kế Đô cắn răng, căm hận nhìn chăm chăm Vinh Tuệ Khanh giữa dòng Hoàng Tuyền kia, tiếp tục thôi thúc linh lực của mình, muốn dùng dòng sông để luyện hóa Vinh Tuệ Khanh.

Lúc trước nàng ta triệu hoán Vinh Tuệ Khanh từ thế giới khác tới đây là vì bất đắc dĩ. Bây giờ mục tiêu đã đạt được, Vinh Tuệ Khanh cũng nên chết rồi...

Kế Đô thôi thúc linh lực càng lúc càng nhanh. Hoàng Tuyền dậy sóng mãnh liệt, dập dềnh tràn ra vô tận.

Vinh Tuệ Khanh bị dòng nước dơ bẩn lạnh lẽo ép tới mức không thở nổi. Ngay lúc sắp chìm xuống, cô nhớ tới chiếc chìa khóa long cốt trong túi càn khôn của mình.

Sông Hoàng Tuyền cũng là nước, chỉ cần là nơi có nước thì phải nghe theo Long Thần điều khiển.

Vinh Tuệ Khanh cẩn rằng lấy chiếc chìa khóa long cốt kia ra, ném mạnh về phía Kế Đô.

Sông Hoàng Tuyền âm âm chảy ngược, từ dưới chân Vinh Tuệ Khanh ào ạt cuộn lên.

Kế Đô đang dùng toàn bộ linh lực để thúc giục Hoàng Tuyền nên không đề phòng, lập tức bị Vinh Tuệ Khanh dùng chìa khóa long cốt hóa giải. Hoàng Tuyền mênh mông chảy ngược, vô số hồn phách gào thét nhào về phía Kế Đô.

“A...!” Kế Đô hét lớn, bị chìa khóa long cốt của Vinh Tuệ Khanh đập trúng ngực.

Chiếc chìa khóa kêu rắc một tiếng, bốc lên luồng khói trắng rồi hóa thành bột mịn.

Kế Đô cũng phun ra một ngụm máu tươi, ánh sáng trên trường liêm đao tối xuống.

...

Ầm!

Trong không gian vang lên tiếng nổ.

Một khối đá to lớn từ trên trời rơi xuống, đè lên một ngọn núi lớn, đập nó lõm vào tạo thành một cái hố to. Khói bụi bốc lên đầy trời, chặn đứng cả ánh nắng mặt trời ban trưa.

Vinh Tuệ Khanh mở mắt, phát hiện mình đã đi ra khỏi vết nứt không gian.

Cô đứng dậy, thấy mình đang ở trong một cái hố sâu, trên đầu khói bụi mù mịt. Trời đất tối sầm cả một vùng.

Cô cười khổ, không biết lần này bị truyền tống tới nơi nào đây?

Vinh Tuệ Khanh lấy tấm bùa đệ tử của thần điện Quang Minh ra xem thử, đó là thứ dùng để truyền tin.

Không có chút phản ứng nào.

Xem ra, cô cách thần điện Quang Minh rất xa.

Vinh Tuệ Khanh kiểm tra trên người mình, phát hiện đồ vật vẫn còn. Cô dùng thuật tịnh trần dọn sạch sẽ thân thể.

Còn về tấm khăn che mặt, cô suy nghĩ một chút rồi vẫn để đó, không lấy xuống.

Vòng qua chân núi, Vinh Tuệ Khanh trông thấy một con gà trống lớn đang đuổi theo một con rết dài trăm mét. Cô giật mình dừng bước, tránh sang bên cạnh.

Con rết chạy tới chỗ cách Vinh Tuệ Khanh không xa, nó chợt cảm thấy phía trước hình như có kẻ địch lớn, toàn thân sợ hãi bủn rủn, cả trăm cả ngàn cái chân rết hoàn toàn không thể động đậy.

Con gà trống lớn màu sắc sỡ kia kêu một chuỗi dài thẳng lợi, mổ một nhát kết thúc sinh mạng của con rết.

Con rết co giật mấy cái trên đất, cuối cùng hiện nguyên hình. Hóa ra nó là một con rết tinh dài chưa tới một tấc.

Gà trống hài lòng ăn con rết, ngửa mặt lên trời kêu to. Sau đó nó xoay một vòng, biến thành một thiếu niên phong độ ngời ngời.

Đây không phải là Mão Tam Lang sao?

Vinh Tuệ Khanh mừng rỡ, chạy từ sau tảng đá ra gọi to: “Mão Tam ca!”

Người kia kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái che mặt mặc áo xanh đang chạy tới chỗ mình. Chàng thanh niên dùng mũi người người, về mặt kinh ngạc: “Người là nữ tu Nhân giới? Sao lại chạy tới địa bàn của yêu tu chúng ta?”

Vinh Tuệ Khanh ngạc nhiên dừng bước, kéo khăn che mặt xuống, nhìn người kia nói: “Mão Tam ca, huynh không biết ta sao?”

Người kia nhìn thấy nữ tu trước mặt đột nhiên lộ ra gương mặt thật cực kỳ xinh đẹp, thậm chí còn tỏa ra ánh sáng thần thánh, nhất thời cảm thấy ngại ngùng, vội vã nghiêng đầu đi, nói nhỏ: “Người đi mau đi. Nơi này không phải nơi người nên đến.”

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy có gì đó không đúng, lại nhìn kỹ người kia. Tuy rằng người đó rất giống với Mão Tam Lang, nhưng nhìn kỹ lại thấy khác biệt rất lớn.

Ít nhất, hãn trẻ hơn Mão Tam Lang, giống như thời điểm cô mới quen Mão Tam Lang vậy.

Đã qua bao nhiêu năm, đương nhiên Mão Tam Lang không còn dáng vẻ như lúc đầu.

“Xin hỏi, huynh họ Mão phải không?” Tuy không giống như đức, nhưng hãn là người nhà? Hoặc là họ hàng?

Vinh Tuệ Khanh dè dặt hỏi.

Người kia quay đầu lại, hốt hoảng nhìn lướt qua Vinh Tuệ Khanh rồi lại đánh mắt sang nơi khác: “Ta họ Mão, sao người biết?”

Vinh Tuệ Khanh nở nụ cười, đoán đúng rồi.

“Ta đương nhiên là biết. Huynh có biết người họ hàng nào cũng họ Mỗ, Mỗ Quang, đại nương mậ Y Y, cả con trai Mỗ Tam Lang của họ nữa không?” Vinh Tuệ Khanh nhiệt tình hỏi.

Người kia quay đầu lại, khó hiểu hỏi: “Người nói gì vậy? Ta không biết họ.”

Nói xong, hắt lại giục Vinh Tuệ Khanh: “Đi nhanh đi, nơi này không nên ở lâu.”

Hắn vừa nói xong, mặt đất dưới chân hai người chợt rung lên âm ầm. Một cái khe dần tách ra dưới chân họ.

“Không ổn, địa long lại muốn vờn mình rồi!”

Người kia kinh hãi, lập tức bật người nhảy vọt lên, lao tới chỗ Vinh Tuệ Khanh, ôm ngang hông cô, bay về chỗ an toàn ở phía xa.

Chỗ bọn họ vừa đứng xuất hiện một cái rãnh sâu, bên trong có dung nham đang cuộn cuộn.

“Người thấy rồi đấy, nơi này càng ngày càng không thích hợp cho yêu tu chúng ta tu luyện nữa. Đương nhiên, bây giờ bên ngoài đang là lúc đại quân Ma giới xâm chiếm Nhân giới, đánh nhau túi bụi. Nếu người muốn ra ngoài cũng chỉ có đường chết.”

Người kia thở dài, thả Vinh Tuệ Khanh xuống, hỏi cô: “Rốt cuộc người làm sao vào được?”

Vinh Tuệ Khanh hơi hoảng hốt, dường như hiểu ra, lại như không hiểu, lặng lẽ đi theo người kia cả đoạn đường.

“... Huynh là người nhà họ Mão?” Vinh Tuệ Khanh lại hỏi: “Trong yêu tu các huynh có mấy nhà họ Mão? Huynh có biết phố Hồ Lô, thành Hồ Lô và cả nước Hồ Lô không?”

Người kia lại đáp: “Ta họ Mão, trong yêu tu chúng ta chỉ có nhà ta họ Mão, đều là họ hàng với nhau, không có nhiều người. Còn về phố Hồ Lô thì...”

Người kia gãi đầu hỏi lại: “Là gì vậy?”

Cuối cùng trong lòng Vinh Tuệ Khanh cũng nảy sinh linh cảm không lành. Cô lại hỏi lần cuối cùng: “Nếu huynh họ Mão, có phải công pháp gia truyền nhà các huynh là Húc Nhật Quyết hay không?”

Người kia bắt đầu cảm thấy đầu óc Vinh Tuệ Khanh không được bình thường, thăm thở dài. Cô gái xinh đẹp như vậy lại là một cô bé ngốc...

“Húc Nhật Quyết? Xưa nay ta chưa từng nghe nói. Yêu tu chúng ta có rất ít công phu, đều nhận được từ chỗ Vương. Sau này Vương thăng tiên, chúng ta không còn công pháp gì cả.” Người kia kiên trì giải thích cho Vinh Tuệ Khanh.

“Đây là nơi nào? Bây giờ là năm nào?” Cuối cùng Vinh Tuệ Khanh cũng hỏi câu này.

Người kia càng nhìn Vinh Tuệ Khanh đồng cảm hơn. Cô bé này không chỉ ngốc mà còn đần, ngay cả nơi mình đang đứng cũng không biết. Có lẽ là cô còn không nhớ được tên của mình nữa.

“Đây là địa bàn của yêu tu, tên là Hà Thượng Cốc. Hiện giờ là năm nào thật ra ta cũng không biết. Lịch pháp mà yêu tu chúng ta dùng không giống với Nhân giới các người lắm.” Người kia nói rất cẩn thận.

Vinh Tuệ Khanh đã chắc chắn, thì ra vết nứt không gian sụp xuống, sông Hoàng Tuyền của Kế Đô chảy ngược, cô bị đưa về một vạn năm trước!

Bởi vì cô biết, địa bàn Hà Thượng Cốc trước đây của yêu tu đã sụp đổ cách đây một vạn năm.

Sau đó vì tìm kiếm nơi định cư mới, mà yêu tu hợp tác với tu sĩ Nhân giới đánh bại đại quân Ma giới...

Nội tâm Vinh Tuệ Khanh như có trống đánh tùng tùng rối loạn.

Cô trở lại một vạn năm trước!

Lúc này, yêu tu vẫn chưa hợp tác với tu sĩ Nhân giới. Ma quân đang xâm lăng Nhân giới. Nói vậy, cô có cơ hội nhìn thấy chủ nhân Ma giới hiện giờ, La Thần?

Vinh Tuệ Khanh đang xúc động nên quên việc ẩn giấu tu vi.

“Tu vi của người cao quá!” Người kia sợ hết hồn, bị uy thế Hóa Thần của Vinh Tuệ Khanh ép phải hiện nguyên hình.

Vinh Tuệ Khanh xin lỗi, thu hồi lại linh áp. Các trưởng lão yêu tu bị kinh động, từ khắp nơi ùn ùn tụ về, bái lạy Vinh Tuệ Khanh.

“Rất nhiều năm trước đây, yêu tu chúng ta có một lời đồn đã lưu truyền rất lâu. Đó là: Thiên nữ hiện, Hà Cốc mở. Ở thời điểm gian nan nhất của yêu tu chúng ta, có một Thiên nữ sẽ xuất hiện, giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn. Trước đây chúng ta vẫn nghi ngờ, nhưng bây giờ sự thật đã ở trước mắt. Thiên nữ giáng thế, yêu tu chúng ta được cứu rồi!” Đại trưởng lão dẫn các yêu tu khác quỳ rạp dưới đất.

Vinh Tuệ Khanh đứng bên cạnh một con gà trống cao lớn, dáng vẻ lúng túng không thôi.

Thành “Thiên nữ” của yêu tu, cô đương nhiên phải giúp yêu tu tìm kiếm nơi định cư mới.

Vinh Tuệ Khanh lập tức đưa ra đề nghị cho yêu tu kết đồng minh với tu sĩ nhân loại, đánh đuổi sự xâm lăng của Ma giới. Sau đó yêu tu có thể mượn vài vùng đất của tu sĩ nhân loại, làm nơi định cư.

Các trưởng lão yêu tu thương lượng với nhau mấy ngày mấy đêm, cùng cuối cùng đồng ý với kiến nghị của Vinh Tuệ Khanh.

Cô dẫn yêu tu rời Hà Thượng Cốc tới Nhân giới, tìm được tông môn đỉnh cấp lúc bấy giờ, bày tỏ ý muốn làm đồng minh của yêu tu.

Tông môn đỉnh cấp Nhân giới đương nhiên cầu mà không được, lập tức ký kết thỏa thuận với yêu tu, dẫn toàn bộ bọn họ tới trận doanh của tu sĩ Nhân giới.

Có yêu tu gia nhập, tình hình chiến tranh giữa Nhân giới mà Ma giới lập tức bị đảo ngược. Quân đội Ma giới liên tục tháo chạy. Sau khi tu sĩ Nhân giới và yêu tu kết đồng minh, có người nói rằng chủ nhân Ma giới đã lặn lẽ biến mất.

Không có chủ nhân của Ma giới dẫn dắt, ma quân nhanh chóng bị tu sĩ Nhân giới đánh tan, cuối cùng phải lui về Ma giới. Cánh cửa giới bị người của tông môn đỉnh cấp Nhân giới hợp sức với các đại trưởng lão yêu tu cùng phong ấn.

Sau khi xong chuyện, tu sĩ Nhân giới nhường ra ba khu vực cho yêu tu tu luyện theo như đã thỏa thuận.

Vinh Tuệ Khanh tự mình giúp yêu tu dựng lên trận pháp và kết giới cho ba điểm định cư, đồng thời tự đặt tên ba điểm định cư là phố Hồ Lô, thành Hồ Lô và nước Hồ Lô, lại dùng linh bảo tiên thiên là rễ Hồ Lô mà yêu tu vô ý nhặt được làm cơ sở, thiết lập một Đại Đổ Môn Trận.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho yêu tu xong, Vinh Tuệ Khanh rời khỏi phố Hồ Lô. Người kia của nhà họ Mảo chủ động nói muốn đi ra ngoài lang bạt với cô một phen.

Vinh Tuệ Khanh biết tên của hắn là Mảo Nhật. Cái tên này khiến cô luôn cảm thấy là lạ, Vinh Tuệ Khanh gọi hắn là A Mảo, để dễ phân biệt.

Vì an toàn, Vinh Tuệ Khanh dùng tên giả, nói với các vị trưởng lão yêu tu rằng cô tên Niệm Thần. Cô không biết rằng, yêu tu đã biến tên của mình thành “Niệm Trần”, từ đó mới gây ra sự hiểu lầm tốt đẹp sau này.

Đi ra khỏi phố Hồ Lô, Vinh Tuệ Khanh và A Mảo tiếp tục lên đường tới Trung Đại Lục.

Bầu trời vạn năm trước không có gì khác biệt với vạn năm sau.

Vẫn trời xanh mây trắng, gió xuân mưa thu.

Vinh Tuệ Khanh dẫn A Mảo lang thang khắp Nhân giới, vừa tìm kiếm con đường quay về, vừa tìm kiếm tung tích của chủ nhân Ma giới, còn tiện tay thu nhận một con sóc làm đệ tử. Con sóc này bẩm sinh có năng lực khác lạ, có thể đi xuyên kết giới. Vinh Tuệ Khanh chợt nhớ đến linh sủng Khăng Khăng của mình, cô giật mình nhìn kĩ lại, nó không phải là Tiểu Hoa - linh sủng của mình sau này đó sao!

Vinh Tuệ Khanh chọn một bộ công pháp chuyên dùng phá kết giới trong thần điện Quang Minh cho con sóc luyện tập, còn dặn nó rằng trước khi công pháp đại thành thì không được biến hình.

Sau khi dạy dỗ, cô quyết định thả nó về núi rừng, dặn nó rằng nếu vạn năm sau còn sống, hãy đi tới núi Lạc Thần tại phía Đông Đại Lục tìm một cô bé. Nếu cô bé đó gọi nó là “Tiểu Hoa” thì đó chính là người nó phải cứu...

Con sóc hoa thề, sau đó vận công pháp nhảy một cái, chạy vào trong núi.

Trên đường không có chuyện gì, Vinh Tuệ Khanh chợt nảy ý tưởng, truyền thụ Húc Nhật Quyết cho A Mỗ.

Trí nhớ của A Mỗ không tốt lắm, dạy nhiều lần mà chỉ nhớ có một chút.

Vinh Tuệ Khanh cũng chịu. Lúc cô học được Húc Nhật Quyết từ Mỗ Quang đời sau, công pháp vốn cũng khá cầu thả. Sau khi cô Hóa Thần, mới căn cứ vào truyền thừa của thần Quang Minh để hoàn thiện Húc Nhật Quyết.

Có lẽ là cô trở về vạn năm trước chỉ để đưa cho tổ tiên Mỗ gia bộ Húc Nhật Quyết này, sau đó để hãn truyền lại các đời, cho đến lúc vận mệnh để cho con cháu Mỗ gia gặp được Vinh Tuệ Khanh, lại truyền thụ Húc Nhật quyết cho cô.

Hai người vừa là thầy vừa là bạn, đi chung vô cùng hòa hợp.

Ngày đó, bọn họ đi tới một quán cơm nhỏ tại Trung Đại Lục, nghe thấy có mấy người túm tụm trong quán hết sức kích động, nói: “Mấy ngày trước ‘Dị vật chí’ xuất hiện ở vùng này, kéo theo mấy đội nhân mã chém giết tới tối tăm trời đất. Các người có đi nhặt bảo bối không?”

Vinh Tuệ Khanh nghe vậy mừng rỡ. Cô nhớ rằng La Thần dẫn đại quân Ma giới xâm lăng Nhân giới cũng vì “Dị vật chí” của y bị một nữ tu Nhân giới trộm mất, đưa vào Nhân giới.

Vinh Tuệ Khanh rất muốn biết nữ tu Nhân giới này là ai. Cô tin chắc rằng người đó không phải là cô, bởi vì nếu cô muốn “Dị vật chí”, La Thần nhất định sẽ hai tay dâng lên, không cần phải lừa gạt, cũng không cần phải trộm.

“Cuộc chiến Nhân - Ma năm đó quá thảm khốc, các tông môn quanh đây đều sắp bị diệt cả rồi.”

Một người thở dài, nhấp ngụm rượu nói: “Thần điện Quang Minh án binh bất động, chỉ dựa vào tông môn đỉnh cấp dẫn dắt tông môn cấp hai và cấp ba gánh vác, suýt nữa đã không trụ được. Hiện giờ người tài tu đạo suy yếu, chó mèo gì cũng dám tới cạy mạnh...”

Vinh Tuệ Khanh cảm thấy bi thương. Trong trận chiến trước, cô đã thấy rất nhiều cảnh tượng người và ma đại chiến, quả thực vô cùng khốc liệt. Chỉ dựa vào một mình cô thực sự không cách nào ngăn cản. Cô vốn nghĩ, trước khi gặp được La Thần, cô không muốn nhúng tay vào cuộc chiến Nhân - Ma này. Cho dù muốn nhúng tay, cô cũng phải chờ tới thời khắc vận mệnh sắp đặt kia, không sớm hơn, cũng không muộn hơn. Trong dòng sông thời gian dài đằng đằng kia, gặp y đúng lúc...

Kết quả là cô còn chưa đợi được đến lúc gặp y đã phải nhúng tay vào cuộc chiến Nhân – Ma, thúc đẩy yêu tu kết đồng minh với tu sĩ Nhân giới, sau đó xoay chuyển cuộc chiến. Tiếp đó, La Thần mất tích...

A Mảo thấy Vinh Tuệ Khanh ngây người, thấp giọng nói: “Niệm Trần, có muốn nghỉ ngơi không? Sắc mặt của cô rất kém.”

Vinh Tuệ Khanh vuốt mặt, may mà trên mặt cô có khăn che. Cô lườm A Mảo một cái: “Ta đeo khăn che mặt, sao huynh thấy được sắc mặt của ta?”

A Mảo cười khà khà: “Ta đoán đấy. Ánh mắt của cô rất mệt mỏi.”

Vinh Tuệ Khanh cười: “Ta muốn gặp một người, nhưng không thể nào tìm được y.”

Nói rồi, cô ngửa cổ uống một hớp rượu: “Ta thật sự rất nhớ y...”

Vừa dứt lời, cánh cửa quán rượu cọt kẹt mở ra. Một người đàn ông mặc áo choàng đen mũ rộng vành đứng ở cửa.

Thân hình cao lớn khôi ngô, khuôn mặt đẹp đẽ, y bình tĩnh đứng đó quét mắt nhìn khắp phòng. Người bên trong lập tức yên lặng như tờ.

Vinh Tuệ Khanh chậm rãi đứng lên, khó tin nhìn ra cửa... Đó là La Thần! Vậy mà lại là La Thần!

Sau khi ma quân đại bại, chủ nhân Ma giới còn dám cải trang vi hành sao?

Vinh Tuệ Khanh từ từ bước tới.

La Thần đứng ở cửa, lặng lẽ nhìn Vinh Tuệ Khanh lại gần, đứng cách mình một thước. Cô ngẩng đầu nhìn y, trong mắt có dòng nước lấp lánh: “Rốt cuộc chàng cũng tới rồi. Ta tìm chàng bao lâu, thì ra chàng trốn ở chỗ này.”

La Thần vươn tay sờ lên gương mặt Vinh Tuệ Khanh qua chiếc khăn che, một giọng nói truyền vào đầu cô: “Nàng đã trở về một vạn năm trước, vì sao không tới tìm ta?”

Vinh Tuệ Khanh chấn động, vừa mừng vừa sợ nhìn La Thần... La Thần này cũng là người từ vạn năm sau về đây sao? Là Thần thúc của cô? Vậy La Thần - chủ nhân Ma giới bây giờ thì sao!

La Thần dường như hiểu được suy nghĩ của Vinh Tuệ Khanh: “Chủ nhân Ma giới không có quá khứ, không có tương lai, chỉ có hiện tại. Lúc ta

không có mặt, nơi này không có chủ nhân Ma giới. Ta trở về, họ mới có Vương.”

Nói xong, y kéo tay cô, dẫn cô nhanh chóng đi ra khỏi quán rượu.

Vinh Tuệ Khanh bị kéo bước lảo đảo, suýt nữa không theo kịp bước chân của y.

La Thần luôn luôn cẩn thận săn sóc, sao hôm nay lại thiếu quan tâm đến mình như vậy?

Vinh Tuệ Khanh oán thầm.

La Thần ôm lấy cô, ghì chặt vào lòng, thân hình lắc một cái biến mất.

Lúc xuất hiện, họ đã đứng bên cạnh một cái hồ sóng nước dập dờn.

Vinh Tuệ Khanh nhận ra nơi này chính là hồ Mẫn Đan, nơi thần điện Quang Minh tổ chức thi đấu luyện đan vào vạn năm sau!

“Sao chàng chạy xa vậy?” Vinh Tuệ Khanh ai oán trách.

La Thần mỉm cười, nâng cằm Vinh Tuệ Khanh, cúi đầu ấn môi xuống, hôn cô thật sâu.

Bọn họ chia cách nhau cũng chưa được bao lâu, nhưng trong thời gian đảo ngược này, dường như họ đã xa nhau cả một kiếp người.

Hai người hôn đến khó phân thắng bại.

“Hừ, một đôi nam nữ chó má!” Một giọng nói căm giận vọng tới tai họ, đồng thời có một luồng sáng trắng bổ tới, muốn tách họ ra.

La Thần ôm Vinh Tuệ Khanh nhanh chóng né tránh, xoay người nhìn về phía kẻ ra tay.

Là một kẻ có dung mạo thanh tú giống Vinh Tuệ Khanh lúc còn ẩn giấu dung mạo như đúc.

“Tại sao lại là người?” La Thần nhú mày.

Vinh Tuệ Khanh nhìn dáng vẻ của người kia, cảm thấy rất kỳ lạ. Cô đã rất lâu không nhìn thấy gương mặt kia, bây giờ gặp lại chợt có cảm giác như đã cách cả đời người, mà quả thực cũng đã rất lâu rồi.

Thân hình kẻ đối diện dần mờ ảo, sau đó trở về thực chất. Lúc xuất hiện lại chính là dáng vẻ của Kế Đô!

“Đúng là người?” Vinh Tuệ Khanh kinh hãi: “Người là Kế Đô? Tại sao người cũng tới?”

Kế Đô ngạo nghễ: “Câu này nên để ta hỏi... Người dựa vào cái gì mà đòi tranh với ta? Về tình cảm, ta và La Thần đã quen biết nhau từ mấy triệu năm trước, tâm đầu ý hợp. Nếu không phải trên người người có dấu ấn của ta, sao y có thể chuyển tình cảm sang người?”

La Thần ho khan một cái: “Quen biết là thật, nhưng tâm đầu ý hợp thì giả... Ta chưa từng tâm đầu ý hợp với cô.”

Kế Đô bị La Thần làm mất mặt ngay trước tình địch, cả người giận run, chỉ vào Vinh Tuệ Khanh nói:

“Cô ta là ai, chẳng lẽ người không thấy hay sao?... Cô ta chẳng qua chỉ là một linh hồn đoạt xác! Thân thể mà người yêu thích này sớm đã bị linh hồn dị thể chiếm mất rồi!”

La Thần cười nhạt: “Đoạt xác hay không, người biết được sao?”

Kế Đô cười ha hả, càng lúc càng điên cuồng: “Sao ta lại không biết? Nếu không nhờ ta, cô ta làm sao có thể chuyển kiếp từ dị thể giới tới đây

đoạt xác! Ta chỉ không ngờ, ta triệu hoán cô ta mà lại làm đứt đoạn tình duyên với người! Tại sao? Tại sao? Ta không phục!”

Cô ta giơ tay lên trời gào thét.

Vinh Tuệ Khanh và La Thần liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu ý đối phương. Hai người lập tức tách ra, tựa như tia chớp vây Kế Đô vào giữa.

Kế Đô xem như không thấy hành động của hai người, tiếp tục chỉ lên trời mắng nhiếc: “Tại sao? Ta đã giết người! Người không về được nữa! Tại sao còn phải đưa một kẻ tới đối đầu với ta như thế? Thứ mà ta muốn, tại sao vĩnh viễn không chiếm được?”

Nói xong, hai con mắt Kế Đô chuyển thành đỏ rực như máu. Nàng ta nhìn Vinh Tuệ Khanh, cười dữ tợn: “Người biết vì sao ta triệu hoán người tới đây không?”

La Thần đang muốn ra tay chợt dừng lại, lạnh lùng nói: “Người biến thành dáng vẻ trước đây của Tuệ Khanh vì cho rằng có thể lừa gạt được ta?”

Kế Đô vừa cười vừa khóc: “Ta không lừa gạt được người, nhưng ít ra cũng khiến người ôn hòa đứng trước mặt ta, mới buông lỏng cảnh giác, để cho ta lấy sách của người.”

Vinh Tuệ Khanh kêu lên sợ hãi: “Hóa ra là người trộm ‘Dị vật chí’? Còn không mau giao ra đây!”

Kế Đô móc một quyển sách nhỏ từ trong ngực ra, cười nói: “Muốn không? Tới đây mà cướp!”

Nói xong, nàng ta ném quyển sách kia lên trời.

Vinh Tuệ Khanh phi người nhảy lên, lại phát hiện quyển sách kia đã sớm bị xé tan tành. Những mảnh giấy rách lơ lửng trên không trung như những cánh bướm bay lượn trong mây.

Cô đưa tay ra, bắt lấy một mảnh giấy, lại phát hiện nó lập tức hóa thành tro bụi. Cô miết ngón tay, trang giấy lập tức tan biến.

La Thần mất kiên nhẫn, hai tay khép lại, áo choàng trên người y biến thành màu đỏ như máu. Màu đỏ máu hừng hực trong đáy mắt, ma khí trên người y tỏa ra bốn phía, tay phải vung lên, một thanh trường đao xuất hiện tay.

Vinh Tuệ Khanh vỗ hai tay một cái, một luồng Cửu Thiên Liệt Diễm phóng lên cao, bắn về phía Kế Đô.

Kế Đô cũng gọi trường liên đao ra. Một dải Hoàng Tuyền từ trên trời giáng xuống, nhưng bị kết giới mà Vinh Tuệ Khanh chuẩn bị từ trước chặn lại.

“Ta chỉ không hiểu. Người đã có năng lực qua lại giữa quá khứ và tương lai, tại sao lại không biết trước được sự uy hiếp của ta? Vì sao người làm chuyện chẳng có lợi cho bản thân chút nào, mà chỉ có lợi cho người khác. Không những cho ta sinh mệnh thứ hai, mà còn cho ta người yêu đầu.”

Vinh Tuệ Khanh cố ý nói thật cay nghiệt. Cô đã nhìn ra, nhược điểm lớn nhất của Kế Đô chính là tình cảm của nàng ta đối với La Thần đã đến giai đoạn cố chấp bệnh hoạn.

Quả nhiên Kế Đô bị kích động khiến hơi thở rối loạn, một lúc lâu sau mới đáp lại: “Liên quan gì đến người? Chỉ cần giết người, ta lại có thể thay đổi tất cả!”

Nàng ta lập tức giơ trường liêm đao nhào tới Vinh Tuệ Khanh với lối đánh liều mạnh.

Vinh Tuệ Khanh vừa gọi ra Nhật Nguyệt Song Câu để ngăn cản, vừa xuất ra từng trận Cửu Thiên Liệt Diễm.

Kế Đô lắc mình né qua, vận chuyển linh lực hết tốc lực, thậm chí còn nhanh hơn Vinh Tuệ Khanh đến mấy lần. Nàng ta đã tới trước mặt Vinh Tuệ Khanh, tay phải vươn tới nắm lấy cổ cô.

La Thần quát to một tiếng, nhưng bị Kế Đô đang liều mạng ép lui mấy bước.

“Người còn tới nữa, ta vặn gãy cổ cô ta!” Kế Đô giận dữ đe dọa.

La Thần vốn không muốn để ý tới loại uy hiếp này, nhưng chợt thấy Vinh Tuệ Khanh đưa mắt nhìn mình, lập tức dừng bước nói: “Người cần thận đấy. Nếu người vặn cổ nàng, ta sẽ vặn gãy cổ người!”

Vinh Tuệ Khanh bị Kế Đô dùng một tay bóp cổ, trong thức hải của cô chợt nổi lên cơn sóng thần, dường như có thứ gì đó ngủ say đang thức tỉnh. Cường độ rung chuyển kia chấn động cả trời đất, khiến thân thể Vinh Tuệ Khanh căng cứng.

Kế Đô vốn muốn lập tức giết Vinh Tuệ Khanh, nhưng từ cổ cô lại truyền ra một luồng linh lực chính trực khiến nàng ta cảm thấy ấm áp, vô thức lùi bước, dường như sát ý tràn ngập trong tim cũng tan đi rất nhiều.

Kế Đô không biết vì sao lại như vậy, có chút bối rối. Để che giấu sự hoảng loạn, nàng ta gấp gáp nói chuyện để dời đi sự chú ý của mình.

“Người biết vì sao ta phải triệu hoán cô ta tới đây không?” Giọng Kế Đô có chút bi thương: “Chẳng phải là vì tiểu tình lang của cô ta hay sao?”

La Thần và Vinh Tuệ Khanh đều sửng sờ.

“Người nói ai?” Hai người đồng thanh hỏi.

Vinh Tuệ Khanh không biết mình có “tiểu tình lang” nào.

Kế Đô cười lớn, trong tiếng cười chứa nỗi thê lương vô tận: “Chính là A Ngưu đó, Vinh Tuệ Khanh. Đồ tiện nhân vong ân phụ nghĩa, người phụ bạc sự si tình của người ta đối với người!”

Hóa ra là A Ngưu?

Phì!

Vinh Tuệ Khanh giận dữ: “Gã A Ngưu hèn hạ kia thì mắc mớ gì đến ta?”

Kế Đô ngừng cười, trầm mặc một lúc mới nói: “Hắn đúng là tên hèn hạ. Người không biết, kiếp trước vốn là không có người. Khi ta và La Thần đấu pháp, thì A Ngưu lão đảo xông vào. Một quyền của ta đánh trúng ngực của hắn... Để không bị Thiên Đạo Pháp Tắc trừng phạt, ta không thể làm gì khác là đổi xương sườn cho hắn, từ đó về sau cũng không thoát khỏi liên hệ với tên hèn hạ đó!”

Vinh Tuệ Khanh bỗng nhiên hiểu ra. Thì ra, đời trước A Ngưu huy hoàng như thế là vì Kế Đô! Bao gồm cả Lôi linh căn của hắn!

Nhưng A Ngưu không có một con sóc biết cắn kết giới, làm sao hắn vào được trong kết giới được?

Kế Đô cười lạnh: “Đời trước, khi chúng ta đấu pháp, vốn không có kết giới gì.”

Vì thế A Ngưu có thể xông vào, kết quả đụng phải Kế Đô. Kế Đô bất đắc dĩ phải đổi xương sườn cho hắn.

A Ngưu huy hoàng một đời, Kế Đô không thể không dính líu với hẳn cả đời, cũng càng ngày càng xa cách với La Thần trong tâm khảm của nàng ta.

“Ta phí bao công sức như vậy chẳng phải là để tác hợp cho gã A Ngưu bĩ ối kia sao? Cho nên ta thay trời đổi đất, tính ra điểm mấu chốt của ván cờ này, chính là đứa bé trong bụng Thánh nữ của thần điện Quang Minh bị ta giết kia. Đứa bé kia chính là con gái của Quang Minh chuyển thế. Ta không muốn nó sinh ra, vì vậy ta đã sớm giết nó. Thế nhưng giết nó, ta lại phải trả cái giá càng đau đớn thâm hơn so với việc con gái của Quang Minh giáng thế. Nhưng đứa bé kia đã chết, ta không thể cải tử hoàn sinh cho nó, đành phải triệu hồi một linh hồn từ dị thế tới sau khi nó chết đi chưa lâu. Đó chính là người, để thay thế vị trí của nó.”

Kế Đô nhìn La Thần, hai mắt lóe sáng: “Ta chỉ không ngờ được, việc người sống lại đã chặt đứt cơ duyên giữa ta và A Ngưu, nhưng cũng đồng thời lấy đi cơ duyên với La Thần... Thần, chàng có biết hay không? Đời này ta còn thống khổ gấp vạn lần đời trước! Đời trước tuy rằng ta không thể không dính líu đến gã tiện nhân A Ngưu kia, nhưng từ đầu tới cuối chàng không yêu người phụ nữ khác. Đời này ta thoát khỏi A Ngưu, nhưng chàng lại thề non hẹn biển với người đàn bà khác. Sao chàng lại đối xử như thế với ta?”

La Thần nhàn nhạt đáp: “Chỉ có thể nói rằng giữa ta và người không có duyên phận, không trách được người khác.”

“Ta không phục. Rõ ràng trước đây người yêu ‘nàng’, sao người có thể thay lòng? Nếu người đã yêu người khác, vì sao lại không thể là ta?”

Kế Đô nhìn La Thần chăm chăm, suýt nữa quỳ xuống trước mặt y.

Tâm trạng Kế Đô kích động, một tay bóp chặt cổ Vinh Tuệ Khanh, đột nhiên phát hiện linh lực của mình nhanh chóng tràn vào trong thân thể cô.

Dường như Vinh Tuệ Khanh đang tự vượt ải.

Kế Đô sốt sắng, không thể nào giã ra được.

Vinh Tuệ Khanh nhắm mắt lại, để luồng linh lực và thần lực của Kế Đô mà cô hết sức quen thuộc dần dung hòa vào thức hải của mình. Ở nơi đó, vô số thần ý phân tán rồi cuộc cũng hợp lại, hóa thành một cô gái mặc áo trắng, dáng vẻ trang nghiêm, hình dạng giống Vinh Tuệ Khanh như đúc, thế nhưng biểu cảm vô cùng hờ hững.

Vinh Tuệ Khanh dần dần hiểu ra, nhớ tới mọi khúc mắc kiếp trước kiếp này, nhẹ nhàng thở ra một hơi, khiến toàn thân Kế Đô và La Thần đều chấn động.

Nơi cổ Vinh Tuệ Khanh như có lực đàn hồi, hất văng tay Kế Đô ra.

Kế Đô bị một nguồn sức mạnh đè ngã xuống đất, tứ chi co quắp, miệng âm ư không nói được.

La Thần yên lặng nhìn Vinh Tuệ Khanh, sau đó quỳ một chân xuống đất, cái đầu kiêu ngạo của y gục xuống.

Thần ý của Vinh Tuệ Khanh đã hồi phục. Cô là Vinh Tuệ Khanh, cũng chính là Nữ Oa, một trong các vị Chủ thần từ hàng tỉ năm trước, cũng chính là Oa Hoàng Thị triệu năm trước đã luyện đá vá trời.

“Kế Đô, ngày đó người đánh lén ta ở núi Đại Hoang, người có biết tội của người không?” Vinh Tuệ Khanh nhàn nhạt hỏi, trong giọng nói không có bất cứ cảm xúc nào.

“Hai người các người vốn là phụ tá đắc lực của ta. Kế Đô, người khi sư diệt tổ, có từng nghĩ có ngày hôm nay không?”

Kế Đô cười thảm. Công pháp của nàng ta, linh lực của nàng ta, thuật luyện đan của nàng ta và cả trận pháp đều là do một tay Nữ Oa dạy cho.

Chẳng trách Vinh Tuệ Khanh này trời sinh đã tư chất nghịch thiên như vậy, thì ra cô chính là Chủ thần. Mình chỉ là loại ruồi nhặng, chẳng qua chỉ bay một vòng rồi về chỗ cũ mà thôi.

Nàng ta giết Nữ Oa, hủy diệt sạch Thần khu của cô, nhưng thần lực của Nữ Oa không phải thứ tầm thường. Cô đã hóa ý thức của mình thành thần ý, sớm trốn sang thế giới khác.

Ở nơi đó, cô trần trọc lang thang, chờ đợi ngày phục sinh.

Trước khi Kế Đô đánh lén, cô đã linh cảm thấy đại kiếp nạn tới gần. Trước đó tại Thần giới, cô đã sắp xếp cho thần điện Quang Minh nhập trần thế, cắm rễ dưới Nhân giới, để nghênh tiếp Chủ thần trở về.

Kế Đô hại Nữ Oa, La Thần không thấy thi thể, không tin Nữ Oa đã chết, đuổi theo Kế Đô tranh đấu khắp nơi, muốn ép nàng ta nói ra đã giấu Nữ Oa ở nơi nào.

Ngày hôm đó, bọn họ quyết đấu ở núi Lạc Thần, đã hẹn rằng chỉ cần La Thần thắng, Kế Đô sẽ nói cho y biết, thần ý của Nữ Oa ở đâu.

Kết quả kiếp trước có A Ngưu xông tới, ngăn cản trận quyết đấu của họ, khiến Kế Đô bị A Ngưu quấn lấy, uất ức cả đời.

Kế Đô không cam lòng, trở lại thời điểm nàng ta vừa giết chết con gái trong bụng của Thánh nữ đời trước là Quán Phượng Nữ, sau đó dùng thuật Thâu Thiên Hoán Nhật triệu hồi một linh hồn từ dị giới tới. Chỉ cần kéo dài tính mạng cho đứa bé này, Kế Đô sẽ không còn bị gã tiện nhân A Ngưu kia dùng cơ duyên và xương sườn cuốn lấy.

Kết quả đứa bé gái này lại chính là Nữ Oa. Nàng ta nên sớm nghĩ tới mới đúng. Linh hồn mà nàng ta có thể triệu hoán tới thân thể đứa bé kia chỉ có thể có quan hệ với Nữ Oa.

“Ta không phục...”

Kế Đô lăm băm, sau khi thốt ra câu cuối thì nhắm mắt. Thân thể nàng ta như ánh sao lấp lánh, tiêu tan trong trời đất.

La Thần hỏi: “Ngài không lo lắng cô ta cũng sẽ trở về sao?”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười: “Cô ta là bán thần, không phải thần. Cô ta vẫn chưa tu luyện được thần ý.”

Sau đó cô nhìn về phía La Thần, bước tới: “Đứng lên đi.”

La Thần chậm rãi đứng lên, yên lặng nhìn Vinh Tuệ Khanh: “Người tốt cuộc là ai?”

Vinh Tuệ Khanh nhìn La Thần, gương mặt dần lộ ra nụ cười vừa đoan trang vừa thẹn thùng. Cô vươn cánh tay ra, chậm rãi ôm lấy eo La Thần, áp gò má vào ngực y.

Tim La Thần đập mạnh.

“Ta là Vinh Tuệ Khanh, cũng là Nữ Oa. Ta chính là nàng, nàng chính là ta.”

Vinh Tuệ Khanh mỉm cười thổ lộ bí mật từ đáy lòng: “Ta vẫn hy vọng, có thể ở bên cạnh chàng như một cô bé con. Ta không phải Chủ thần, cũng không phải sư phụ của chàng, chỉ là một cô bé đơn thuần, ở bên cạnh chàng, được chàng che chở... Kế Đô, cô ta cũng không phải là không làm được gì. Ít nhất, cô ta đã giúp ta hoàn thành giấc mơ này.”

Vừa nói, Vinh Tuệ Khanh vừa đưa tay lên. Một vầng sáng màu vàng chui vào cơ thể La Thần.

“Đây là trái tim mà chàng để ở chỗ ta. Giờ ta trả nó về với chủ.” Vinh Tuệ Khanh cười rạng rỡ.

La Thần cũng không nhịn được nữa, ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn thật sâu.

Còn điều gì khiến người ta xúc động hơn việc phát hiện người mà mình yêu sâu sắc thì ra cũng yêu mình như thế?

Xuyên qua trăm núi nghìn sông, nghìn năm vạn kiếp, trải qua vô số đau khổ trắc trở, đến cuối cùng, họ vẫn về với nhau.

Mong người có tình trong thiên hạ đều sẽ về một nhà.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 375: Ngoại Truyện 1 Đại Ngưu Là Một Kẻ Mặt Khờ Lòng Quý

Bách Hủy dựa vào ký ức của kiếp trước nên đã tìm được rất nhiều thứ quý giá như bí tịch, linh thạch châu báu và cũng tìm thấy Đại Ngưu – một tu sĩ thiên tài nổi tiếng trọng tình trọng nghĩa của kiếp trước.

Tuy nhiên người và vật khác nhau. Vật có thể không thay đổi nhưng con người thì có. Hơn nữa, sự tích về tấm lòng trọng tình nghĩa của Đại Ngưu bắt nguồn từ việc cùng vợ mình đi tìm bảo vật. Cuối cùng bản thân sống sót trở ra, còn người vợ không bảo toàn được tính mạng. Sau đó hắn đưa xác vợ trở về, tổ chức một tang lễ long trọng cho nàng, trong buổi tang lễ hôm đó hắn đau khổ vô cùng. Mà những điều này đều là Bách Hủy được nghe kể lại, chứ kiếp trước khi cô ta còn sống chưa từng quen biết người đó. Chỉ có điều ký ức về gương mặt đau buồn của Đại Ngưu trong buổi tang lễ vẫn còn lưu lại chưa phai trong tâm trí cô ta, nên cô ta mới hy vọng mình có thể trở thành nữ tu được Đại Ngưu coi trọng.

Theo những tin tức được tiết lộ hiện tại, việc đầu tiên Đại Ngưu làm ở kiếp trước là gia nhập môn phái, cưới trưởng nữ của Đóa gia rồi trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm trong môn phái. Sau khi công thành danh toại thì vợ mất, nhưng đổi lại hắn có được tiếng thơm về sau. Đại Ngưu tiếp tục theo đuổi nữ tu Lâm Phiêu Tuyết nhưng không thành, hơn nữa chủ nhân kiếp trước của bí tịch chính là nàng. Những việc Đại Ngưu từng trải qua trong kiếp trước vô cùng giống “Phượng Hoàng Nam” – từ chim sẽ bay lên cảnh cao làm phượng hoàng. Hắn xuất thân nghèo khó, dựa vào trí thông minh và tư chất trời phú, có khi còn nhờ cả vẻ ngoài nên được quyền quý coi trọng, cưới về một cô vợ tiểu thư rồi thuận lợi tiến thân vào

tầng lớp quý tộc. Sau khi lợi dụng toàn bộ thế lực của nhà vợ tạo dựng vây cánh cho mình, đến lúc cứng cáp hẳn bắt đầu thấy uất ức, nhất là về cô vợ tính tình tiểu thư không có năng lực này. Sự tồn tại của cô ta ảnh hưởng không nhỏ đến con đường phát triển của hắn. Rất nhiều Phượng Hoàng Nam là dạng mặt khờ lòng quỷ, đều có bộ mặt hiền lành chất phác nhưng luôn biết cách chiếm được lợi ích từ vợ và nhà ngoại, để cho nàng chịu nhiều thua thiệt thay mình nhưng vẫn khiến mọi người nghĩ rằng đó là chuyện hợp tình hợp lý. Thậm chí còn giả bộ hiểu rõ đạo lý nhưng không thể làm gì khác ngoài việc chịu thiệt thòi. Nếu chuyện đó bị phát giác lộ tẩy thì hắn đầu tiên sẽ tỏ ra sám hối, sau đó trách móc do năng lực mình yếu kém, không nhìn xa trông rộng cùng vô vàn điều bất lực khác. Sẽ không còn ai oán trách nàng nữa, điều này khiến cho mọi người khó lòng phòng bị.

Kiếp này, Bách Hủy thay thế đại tiểu thư Đóa gia mở con đường tu tiên cho Đại Ngưu. Bách Hủy bây giờ có sách quý, có kiến thức, lại có cả tiền tài, trí tuệ và nhan sắc nên đối với một Đại Ngưu mới bắt đầu tu chân mà nói thì cô ta vừa là thầy dạy, vừa là túi tiền lẫn bạn gái trên danh nghĩa của hắn. Năm đó đại tiểu thư Đóa gia là hậu bối danh môn, đến khi chết còn phải tổ chức một tang lễ long trọng rất nhiều người đều khóc lóc thương tiếc. Còn Bách Hủy bây giờ chỉ là một cô gái nghèo khó tu luyện mị thuật, nên một khi Đại Ngưu công thành danh toại hoặc có cơ hội tốt hơn, nôm na là có thể đường đường chính chính rời xa Bách Hủy.

Đại tiểu thư Đóa gia kiếp trước gả cho Đại Ngưu, chết rất oan uổng, chết không được tử tế.

Lâm Phiêu Tuyết nắm giữ sách quý kiếp trước là đệ tử danh môn, tu vi khá cao khiến tu sĩ khắp nơi say mê điên đảo. Nàng chẳng quan tâm đến sự theo đuổi của Đại Ngưu, cũng không tiến hành song tu với bất kỳ kẻ nào.

Đời này Bách Hủy thật ra không rõ bản thân mình muốn gì, rốt cuộc muốn đi con đường thế nào nên diễm báo thiên cơ của cô ta đều dành hết

cho Đại Ngưu, quả thật lãng phí.

Trước mắt từ biểu hiện của Đại Ngưu có thể nhìn ra, bề ngoài hắn là một chàng trai nhà nông thật thà lương thiện nhưng không phải kẻ kiên định, ưa nịnh lại có tính gia trưởng. Tình cảm của hắn dành cho Vinh Tuệ Khanh lẫn Bách Hủy đều không sâu đậm. Từ Lôi linh cản trở thành tam linh căn, bước chuyển hóa này có thể giúp Bách Hủy can thiệp vào những chuyện liên quan đến cuộc sống của Đại Ngưu.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 376: Ngoại Truyện 2 Mặt Biển Xanh Biếc (1)

 “Ta ở đây chờ nàng biết bao ngày đêm. Nàng có thấy vầng trăng treo giữa biển sao kia không? Trăng Trung Thu năm nay rất tròn phải không?”

“Khinh Khinh, hôm nay đã tròn một vạn năm ta ở đây chờ nàng. Hôm nay, ta gặp được một bé gái, cô bé ấy có khí chất vô cùng giống nàng. Lúc đầu ta còn mừng rỡ như điên, cho rằng cô bé ấy chính là nàng chuyển thế. Nhưng cuối cùng lại phải thất vọng. Mặc dù cô bé ấy mang trong người huyết mạch của nàng, nhưng ta biết, cô bé ấy không phải, cùng lắm chỉ là người thân của nàng mà thôi.”

“Ta không muốn một người thay thế. Nếu như không phải là nàng, ta cũng không cần bất cứ ai khác.”

“Thế nhưng Khinh Khinh, rốt cuộc nàng đang ở đâu? Dù cho trên trời dưới biển, hay nơi Bích Lạc Hoàng Tuyền*, chỉ cần nơi nào có nàng, ta nhất định sẽ tìm tới... Nhưng cuối cùng nàng đang ở đâu? Ta làm thế nào cũng không tìm được hơi thở của nàng...”

* Bích Lạc Hoàng Tuyền: Trời xanh tuổi vàng.

Quản Khinh Sa từ trong mộng bừng tỉnh, bàn tay kết một Thanh Tâm Quyết nhưng chẳng thể bình tĩnh lại được.

Đã bao nhiêu năm qua, nàng luôn mơ đi mơ lại giấc mơ kỳ lạ này.

Ở trong mơ, nàng đã từng là một công chúa ở trên tháp cao, còn ở phía dưới, có một người toàn tâm toàn ý, chờ đợi nàng từ trên trời giáng xuống - Long Thần.

Nàng khẽ nhíu mày, đưa mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ khẽ thở dài.

Bầu trời xanh ngắt ngoài kia thật giống như mặt biển xanh biếc trong giấc mơ ấy.

Nước biển thăm xanh, lòng đầy thương nhớ.

Nhưng nàng không thể nhớ nổi đó là ai.

Quản Khinh Sa khẽ xoa xoa huyệt Thái Dương, đứng dậy đi tìm Thánh tử để nói chuyện.

Nàng là Thánh nữ của thần điện Quang Minh, Thánh tử cũng có chức vụ giống như nàng.

“Cô lại mơ giấc mơ đó rồi sao?” Thánh tử vừa nhẹ nhàng hỏi han, vừa giáng một ấn Thanh Tâm Phù giúp nàng tĩnh tâm lại lần nữa.

“Ừ, gần đây càng mơ thấy nhiều hơn. Trước kia cùng lắm vài năm mới mơ thấy một lần, còn bây giờ...” Quản Khinh Sa cười khổ.

“Ta nghĩ do cô nhớ thương Tuệ Khanh thôi. Từ khi con bé tiến vào vết nứt không gian đến giờ vẫn chưa có tin tức gì, cô cũng đừng lo lắng quá!” Thánh tử nói tiếp: “Hay cô đến tu luyện ở trước thần vị thần Quang Minh đi. Trước mặt thần Quang Minh, tà ma sẽ không có chỗ ẩn thân đâu!”

Quản Khinh Sa nhìn Thánh tử một chút, ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi.

“Có gì thì cứ nói, đừng ấp úng trước mặt ta!” Thánh tử cười an ủi nàng.

Quản Khinh Sa lấy hết dũng khí nói4ra: “Giấc mơ hôm nay không giống với mọi khi, ta đã nhìn thấy dáng hình người đó, còn biết thân phận của hắn nữa...”

Thánh tử trợn tròn hai mắt: “Đã nhìn thấy rồi vậy sao còn chưa đi tìm?”

Quản Khinh Sa lắc đầu: “Ta không biết đó có phải là hắn hay không. Ta rất sợ, cũng sợ mình đã nhìn lầm người. Hy vọng hay thất vọng vốn chỉ cách nhau một đường kẻ rất mong manh!”

“Vậy rốt cuộc đó là ai?” Thánh tử có chút hiếu kỳ, lúc đầu còn tưởng rằng Thánh nữ trong lúc tu luyện xuất hiện tâm ma, nhưng hiện tại, chuyện này hình như không đơn giản như vậy.

Quản Khinh Sa khẽ cắn môi dưới, thanh âm9phát ra tựa như tơ mềm khẽ rơi xuống trong đêm tối tĩnh lặng càng thêm động lòng người: “Thánh tử, người từng nghe qua chuyện Long Thần Thính Phong chưa?”

Thánh tử có chút mơ màng gật đầu: “Có nghe qua, chuyện của Long Thần Thính Phong đã qua mười vạn năm rồi. Đó là Thần Thú thượng cổ duy nhất có thể hành tẩu khắp nhân gian. Hắn không phải một người tu hành bình thường. Khoảng cách giữa hắn và chúng ta rất xa, giống như khoảng cách giữa Oa Hoàng với hắn vậy, khó có thể tính ra được.”

Quản Khinh Sa nhẹ thở dài một tiếng: “Người ta nhìn thấy trong giấc mơ hôm nay chính là Long Thần Thính Phong...”

“Cái gì?” Thánh tử bỗng nhiên bật người đứng thẳng dậy: “Ý cô là, người khiến vị Long Thần Thính Phong trong truyền thuyết quyết định ẩn cư tại đầm rồng, phía sau Long Hồ Môn một lòng chờ đợi cô ấy quay về một vạn năm nay chính là cô sao?”

Thánh tử đi quanh người Quán Khinh Sa vài vòng: “Thế nhưng trước nay cô chưa từng rời khỏi thần điện Quang Minh nửa bước cơ mà? Thậm chí một vạn năm trước cô còn chưa ra đời nữa. Hơn nữa cô nói, điều cô vẫn luôn mơ thấy trong giấc mộng ấy là đoạn ký ức đó sao?”

Trên gương mặt Quán Khinh Sa lộ ra nét buồn rầu. Bất chợt hoa tươi trong thần điện héo tàn trong chớp mắt, Ca Lăng Tần Già đứng trang nghiêm ở trên cao cũng không đành lòng nhắm mắt lại, chảy xuống một giọt nước mắt.

Trong truyền thuyết, Ca Lăng Tần Già chính là Diệu Âm Thần Điều trước mặt Phật Tổ, trời sinh tuyệt tình không khi nào tỏ ra yếu mềm muộn phiền như vậy.

Thế nhưng nét buồn rầu phảng phất trên gương mặt của Thánh nữ lại làm chúng có cảm giác tan nát cả cõi lòng.

Ai lại nhẫn tâm khiến nàng lâm vào đau thương thất vọng như vậy?

Thánh tử không đành lòng, quay người đi chỗ khác, không dám nhìn mặt Quán Khinh Sa nữa, chỉ thấp giọng nói: “Chẳng lẽ cô là chuyển thế của cô gái kia?” Vừa nói hăn lôi ra vài miếng mai rùa: “Để ta tính một quẻ cho cô!”

Rửa tay thắp hương, gieo quẻ hỏi thần.

Cuối cùng khi nhìn vào kết quả, lập tức khiến Quán Khinh Sa cùng Thánh tử phải hít vào một ngụm khí lạnh.

“Như hoa mà đâu phải hoa. Tựa sương cũng chẳng là sương. Màn đêm trôi đi bình minh tới. Đến như mộng xuân không dấu vết. Đi hết mây trời biết tìm đâu.”

Thật chỉ là giấc mơ thôi sao?

Tâm tình rồi như tờ vò của Quán Khinh Sa nặng nề trùng xuống.

“Xem ra chỉ là giấc mơ mà thôi!” Thánh tử lập tức an ủi: “Không sao, cô tới trước mặt thần Quang Minh tu luyện đi. Ta nghĩ nhất định cô có tâm ma rồi.”

Quán Khinh Sa khẽ gật đầu sau đó đi vào sâu trong thần điện, bước tới trước mặt thần Quang Minh cầu nguyện.

Thế nhưng nàng có cầu khẩn bao nhiêu lần đi nữa, lòng nàng cũng không sao yên tĩnh được.

Nàng tĩnh tâm ngồi ở đây hơn một tháng, giấc mơ kia cũng không tới nữa, khiến lòng nàng lại càng thêm mất mát.

Nàng không nói toàn bộ sự thật với Thánh tử.

Bởi vì giấc mơ kia không phải ngẫu nhiên xuất hiện, mà là đêm nào nàng cũng mơ thấy.

Nàng sớm đã có thói quen bầu bạn với Long Thần trong mơ.

Nàng ở trên tháp cao, luyện chữ đọc sách.

Hắn ở dưới tháp cao, lẳng lặng nhìn nàng.

Nàng thấy được sự si mê trong ánh mắt ấy.

Mới đầu nàng chẳng quan tâm đến, dù sao nàng biết công pháp mình tu luyện là mị thuật cấp cao, loại công pháp khiến đàn ông khó lòng mà chống cự nổi sức hấp dẫn từ nàng.

Thế nhưng Long Thần làm sao có thể tính là một người đàn ông bình thường?

Tu vi của hắn cao hơn bất kỳ người đàn ông nào khác, ngoài ra còn có da rồng rắn chắc như lớp giáp bảo vệ, bất kể là thứ nguy hiểm đến đâu cũng khó có thể chạm vào người hắn.

Mà trong giấc mơ Quán Khinh Sa phát hiện, mị thuật của nàng vốn chẳng có chút tác dụng nào với hắn.

Một người đàn ông không bị hấp dẫn bởi mị thuật cấp cao của nàng!

Trong lúc vô tình vị Long Thần một lòng đợi chờ kia đã gieo một hạt giống vào lòng Quán Khinh Sa, hạt giống ấy mang tên “Hy vọng”.

Hạt giống này đồng hành bầu bạn với nàng cả ngày lẫn đêm, dần dần đội đất trời lên, bắt đầu phát triển trở thành một mầm non nhỏ bé mảnh mai.

Nàng có thể cảm nhận được khi Long Thần phát hiện ra thân phận của nàng, trong lòng hắn mừng rỡ đến mức nào lúc chạy tới thần điện Quang Minh!

Cũng bởi vì hắn cách nàng ngày càng gần, nên nàng mới có thể nhìn rõ dáng vẻ của hắn và biết được thân phận thực sự của người này.

Người mà trước đó nàng chỉ cho rằng đây là một kẻ tu luyện bình thường.

Nàng thầm hạ quyết tâm, chỉ cần hắn có thể tìm tới đây. Nàng sẽ cho hắn một cơ hội, cũng là cho bản thân mình một cơ hội.

Cho đến một ngày đang đứng trước mặt thần Quang Minh, nàng cảm nhận được tung tích của hắn.

Hắn rốt cuộc tìm tới đại lục này rồi!

Dáng hình Quán Khinh Sa lập tức biến mất tại nơi sâu trong thần điện Quang Minh.

Ánh nến thắp sáng trước mặt thần Quang Minh chớp chờn mấy cái, sau đó liền vụt tắt.

Thánh tử ở trong động phủ chợt mở mắt, khẽ thở dài một tiếng.

Mỗi tu sĩ đều có số kiếp của riêng mình.

Kiếp của Thánh nữ cũng đã đến rồi.

Quán Khinh Sa bay thật nhanh dưới bầu trời đêm, đi theo hướng mà con tim nàng mách bảo.

Nàng loáng thoáng trông thấy bóng dáng Long Thần từ xa, h lẫn đang mau chóng lao tới đây thật nhanh.

Khôi ngô cao lớn, khí chất bất phàm...

Lại gần, muốn lại gần thêm chút nữa..

Lòng Quán Khinh Sa tràn đầy vui vẻ.

Đang muốn đưa hai tay ra, nhưng Long Thần chợt vụt qua người nàng, lao xuống phía mặt đất.

Nơi đó có một đám lưu manh đang bao vây một cô gái yếu đuối đáng thương tính giở trò đồi bại.

Quán Khinh Sa đứng giữa không trung nhìn Long Thần bay thẳng đến chỗ đám lưu manh kia bằng ánh mắt vô cùng thất vọng.

“Phong, ta ở đây, ta vẫn ở nơi này. Ta ở bên cạnh chàng, vậy mà chàng chỉ lạng lẽ lướt qua không nhìn ta lấy một lần...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 377: Ngoại Truyện 3 Mặt Biển Xanh Biếc (2)

 Khi Long Thần đang phóng nhanh xuống bỗng chứng kiến cảnh này mới phát hiện ra hình như mình trúng kế rồi.

Còn cô gái lúc đầu bị đám du côn ức hiếp bây giờ lại nhoén miệng cười đầy đắc ý, từ dưới đất đứng thẳng người dậy.

Long Thần gấp rút dừng chân nhưng rốt cuộc vẫn chậm một bước.

Chỉ trong giây lát hăn nhận ra quang cảnh xung quanh mình đột ngột thay đổi. Không còn ngọn tháp trắng dưới mái vòm đen ở Trung Đại Lục nữa mà lúc này hăn đang ở giữa một biển trời bát ngát mênh mông, xung quanh đều lấp lánh ánh sao sáng rõ.

Cô gái đang đứng dưới đất nhanh chóng cười gió bay lên, làn váy thướt tha trên người thêm bỗng bồng bềnh uyển chuyển, vừa khéo chắn trước mặt Long Thần.

Nàng ta có vầng trán cao rộng, khuôn mày đầy đặn với đôi mắt to tròn, bờ môi dày cùng gò má ửng hồng mịn màng. Dường như từ trước tới nay hăn chưa từng gặp cô gái xa lạ này bao giờ, chẳng qua với nhan sắc của nàng ta cũng đủ để Long Thần nhìn thoáng qua phải lưu lại ánh mắt.

Long Thần định mở lời dò hỏi nhưng trong giây lát lại cảm thấy linh tức* quen thuộc toát ra từ trên người nàng ta.

* Linh tức: Hơi thở của Thần tộc.

“Thính Phong, chàng đã ở Ngũ Châu Đại Lục này hơn mười vạn năm rồi. Chàng có biết Long tộc ở Thiên Ngoại Thiên bây giờ ra sao không?” Cô gái vừa mở miệng cất lời đã dùng đúng ngôn ngữ Long tộc để nói chuyện.

Ở dưới nhân gian từng có sách cổ ghi chép lại rằng, thời Thái Cổ ngàn vạn năm về trước có ba dòng tộc Thần Thú lớn là tộc Cửu Vĩ Hồ và hai tộc khác là Phượng tộc và Long tộc sinh sống cùng nhau, lần lượt làm chúa tể cai quản bầu trời, mặt đất và đại dương.

Đáng tiếc rằng hơn trăm vạn năm trước xảy ra cuộc bạo loạn khiến Long tộc bị chôn vùi, tiêu diệt hoàn toàn Phượng tộc. Chỉ còn lại tộc Cửu Vĩ Hồ dựa vào tài trí kiệt xuất vốn có, đứng trước hiểm cảnh tồn vong đã quyết định giao hợp cùng tu sĩ Nhân giới để lưu lại huyết mạch của mình.

Những điều này được ghi chép trong sách cổ ở Ngũ Châu Đại Lục nhưng chung quy lại là để dành cho người không biết rõ chân tướng. Trên thực tế, Long tộc và Phượng tộc không bị diệt vong, cả hai đều lưu lại ở thế giới hậu duệ của mình, nhưng bọn họ không giống như Cửu Vĩ Hồ. Sau sự kiện bạo loạn quần thần, bọn họ đâm ra nản lòng thoái chí, đối với Nhân giới vô cùng thất vọng nên quyết định rời bỏ trần thế lui về ẩn cư ở Thiên Ngoại Thiên, rất ít khi xuất hiện bên ngoài.

Long Thần Thính Phong là hậu duệ Thần tộc Thái Cổ duy nhất xuất hiện ở Ngũ Châu Đại Lục trong vòng mười vạn năm qua.

Vậy mà hiện tại hắn lại nhìn thấy một hậu duệ Long tộc khác của Thần tộc Thái Cổ, hơn nữa là một cô gái.

“Cô là ai? Sao lại biết Thiên Ngoại Thiên?” Thính Phong dùng ngôn ngữ Long tộc hỏi lại.

Nàng ta khẽ cười một tiếng, làn váy xanh phớt hồng giữa biển sao lặng gió.

“Thính Phong, có phải chàng ở Ngũ Châu Đại Lục quá lâu nên cũng bảo thủ như lũ người ngu xuẩn ở đây? Chẳng lẽ chàng đã quên trách nhiệm mình phải gánh vác? Quên mất người trong tộc? Thân là huyết mạch Long Thần vậy mà lại vì một cô gái mà ở ẩn vạn năm. Ta thấy chàng càng sống lâu càng thụt lùi...” Cô gái kia buông lời trách cứ.

Long Thần trầm ngâm không nói, bàn tay nhẹ vung lên xuất ra một luồng ánh sáng chói lóa đánh về phía nàng ta.

Nàng ta không thềm tránh né, mặc cho luồng ánh sáng ngũ sắc lấp lánh xuyên qua thân thể mình vẫn không khiến bản thân thương tổn chút nào.

“Bây giờ chàng tin chưa? Ta cũng thuộc tộc Long Thần. Lần này ta đến hạ giới là muốn tìm chàng trở về.” Nàng ta khẽ mỉm cười, trường bào trên người bỗng chuyển thành màu đỏ rực rỡ.

Quả thật luồng sáng chói lóa của Long Thần sẽ không gây thương tổn cho đồng tộc của mình, đây là do sự đặc thù trong linh tức Long tộc của bọn họ.

“Người tên gì?” Rõ ràng cô gái này biết tên của hắn nhưng hắn lại chẳng biết chút gì về nàng ta.

Nàng ta cười rồi đáp: “Ta là Long Nữ. Khi còn nhỏ chàng hay gọi ta là Tiểu Long Nữ. Thính Phong, chẳng lẽ chàng quên rồi?”

Long Thần ngẩn người, mãi sau mới nhớ ra.

Hóa ra là bạn thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối ở Thiên Ngoại Thiên.

“Là nàng sao?” Long Thần vừa vui mừng vừa không dám tin. Hắn lướt nhanh như chớp vài vòng quanh Long Nữ, sau khi quan sát cẩn thận

không khỏi cười vang. “Thật là nàng! Đúng là nàng rồi!”

Quen nhau thuở chập chững, tri âm suốt thời thiếu niên, tuổi trẻ nguyện bên nhau trọn đời, sau này sống vai vượt qua cuộc đại chiến. Chuyện xưa từng chút, từng chút một hiển hiện rõ ràng trước mắt Long Thần.

Sau cuộc bạo loạn quần thần, Long tộc tâm tàn ý lạnh lui về ở ẩn trong Thiên Ngoại Thiên nên Long Thần cùng Long Nữ cũng theo tộc mình rời khỏi Ngũ Châu Đại Lục.

Hai người họ vốn được người trong tộc tác hợp, là một đôi tình nhân đã có đính ước.

Nhưng sau cuộc đại chiến trời long đất lở, cả hai đều không có lòng để tâm đến chuyện tình cảm.

Long Nữ bế quan, tu luyện bộ pháp tối cao Long Tiềm Vu Uyên thần thông của Long tộc.

Long Thần rời khỏi Thiên Ngoại Thiên đến Ngũ Châu Đại Lục du ngoạn, từ đấy một đi không trở lại.

Đến khi Long Nữ xuất quan mới biết thanh danh hiển hách của Long Thần ghi dấu tại Ngũ Châu Đại Lục.

Nhưng thanh danh vang dội của hắc không phải vì sức mạnh đỉnh cao số một ở nơi đây, mà lại nguyện ý cam tâm vì một cô gái bị vây khốn trong đầm rồng một vạn năm chỉ để đợi nàng trở về.

Long Nữ làm sao có thể dễ dàng buông tay để người thương yêu thay lòng đổi dạ, nên nàng ta quyết định rời khỏi Thiên Ngoại Thiên đuổi theo hắc, muốn cùng Long Thần nói cho ra nhẽ.

Sức mạnh nàng ta có, còn nhỉnh hơn Long Thần một chút.

Nhưng nàng ta biết, tình yêu và sức mạnh vốn chẳng liên quan gì đến nhau. Có người tu luyện trở thành đệ nhất thiên hạ nhưng cuối cùng chẳng giữ nổi trái tim người mình yêu.

Nàng ta rất thông minh, tự tay giăng một cái bẫy để thăm dò xem tâm ý của Long Thần đối với cô gái kia có bao nhiêu chân thành.

Sau khi thử một lần, nàng ta lập tức hiểu ra cái gọi là Long Thần chờ đợi vạn năm cũng chỉ đến thế.

Ngay tại thời điểm gặp mặt người con gái kia lại có thể vì một cô gái chẳng liên quan gì mà từ bỏ cơ hội gặp người mình hằng mong nhớ bao lâu.

Đây là cái hắc gìn giữ vạn năm sao?

Chẳng qua chỉ sợ khiến tu vi của hắc bấy lâu bị đình trệ mà thôi.

Long Nữ khẽ động tâm, âm thầm khống chế Thánh nữ Quán Kinh Sa trên không trung đang lẳng lặng dõi mắt nhìn bọn họ cách đó không xa.

Trong lúc Quán Kinh Sa không để ý bỗng phát hiện ra tu vi toàn thân mình bị một sức mạnh khổng lồ trời buộc, cả người bất động không thể nhúc nhích, chỉ đành lơ lửng giữa không trung mặc cho sự xuất hiện của bản thân bị che giấu.

“Tất nhiên là ta! Trí nhớ của chàng thật tệ. Năm đó ta ẩn mình tu luyện trên tháp cao, chàng ở phía dưới canh giữ cho ta. Vậy mà chàng chẳng nhớ gì cả?” Ánh nhìn của Long Nữ khẽ rời đi, trong giây lát thi triển “Long Tiềm Vu Uyên” mới tu luyện thành công, dần dần thay đổi linh tức của mình giống hệt như linh lực của Quán Kinh Sa.

Năm đó Long Thần gặp gỡ cô gái trên tháp cao kia cũng chỉ dựa vào khí huyết và linh tức để bầu bạn cùng nàng ta bấy lâu.

Bây giờ tâm trí và linh tức của Long Nữ tỏa ra chẳng khác những gì Long Thần thuở đó cảm nhận!

“Hóa ra nàng là người ở trên ngọn tháp đó sao? Vì sao tới tận bây giờ nàng cũng không nói với ta lời nào? Sao không nói với ta? Nàng có biết ta luôn mong nhớ đến nàng bất kể đêm ngày?” Dưới sự kinh ngạc, Long Thần thêm một lần nữa vui mừng không thôi.

Hóa ra cô gái hắc đầu khổ tìm kiếm bấy lâu nay đã xuất hiện bên cạnh mình từ lâu!

Từ đầu đến cuối Long Nữ đều thuộc về hắn, trong lòng chỉ có hắn, cũng là vị hôn thê đã đính hôn của hắn!

“Thật là nàng sao?” Long Thần dường như vẫn còn ngỡ vực hỏi lại, thậm chí hỏi nàng ta rất nhiều chuyện chỉ có hắn và cô gái trên tháp cao kia mới biết.

Long Nữ suy nghĩ một lát, lập tức dùng thần thức của mình xâm nhập vào ký ức của Quản Khinh Sa đang bị nàng ta khống chế. Sau đó trừ bỏ hoàn toàn những ký ức liên quan đến Long Thần Thính Phong trong trí nhớ của Quản Khinh Sa rồi chuyển qua tâm trí của mình.

Sau khi ký ức của bản thân bị cưỡng chế đoạt mất, Quản Khinh Sa không thể chịu nổi linh tức mạnh mẽ của Long Nữ, đau đớn đến mức lâm vào hôn mê.

Trong không gian mênh mông bao la, Quản Khinh Sa tựa như cánh hồ điệp mất đi ý thức, chao liệng trôi nổi giữa không trung dần dần rơi xuống.

Long Thần lúc này đang mừng rỡ ngắm nhìn Long Nữ, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn vì mình đã không bỏ lỡ nàng ta, không bỏ lỡ người ban đầu cũng là người cuối cùng hắn yêu.

Hắn nào có cảm nhận được Quán Khinh Sa bên cạnh mình đang rơi xuống vực thẳm không đáy.

Long Nữ nhìn thấy cảnh này khẽ mỉm cười, thu kết giới lại.

“Thính Phong, chúng ta trở về đi. Mọi người đang đợi ta và chàng. Sau này hai ta thành hôn sẽ trở thành vương thành hậu của Long tộc. Chúng ta sẽ thống lĩnh Long tộc quay về Ngũ Châu Đại Lục, trở thành vương tộc thật sự của thế gian này!”

Long Thần nghe xong thấy nhiệt huyết trong cơ thể sục sôi, hắn vươn tay ôm lấy eo thon của Long Nữ sau đó hai người tựa như tia chớp phóng nhanh về phía bầu trời, cuối cùng biến mất giữa không trung.

Quán Khinh Sa cả người cứng đờ, rơi thẳng xuống đại lục.

“Sa Sa!” Một tiếng gọi mãnh liệt vang lên, Tư An từ phía xa lao đến ôm lấy thân hình Thánh nữ Quán Khinh Sa đang rơi xuống.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 378: Ngoại Truyện 4 Mặt Biển Xanh Biếc (3)

 Một khi bị phong bế ở Tuyết Sơn Khí Hải, dù có tu vi siêu phàm đạt đến Đại Thừa Kỳ cũng chỉ như kẻ phàm trần chẳng có chút linh lực nào.

Không chỉ có vậy, thậm chí nàng không thể cử động được như thế bị phong ấn.

“Ai có thể giải phong ấn cho nàng?” Tư An lo lắng hỏi.

Thánh tử bèn thử một chút, nhưng cuối cùng đành lắc đầu chán nản: “Ta không có cách nào gỡ bỏ phong ấn này cả. Thánh nữ lúc này đang bị linh lực đè áp bên trong Tuyết Sơn Khí Hải. Xem ra chỉ có con gái của Quang Minh trở về mới có thể giúp nàng gỡ bỏ phong ấn.”

“Vậy trước khi cô ấy trở về, Thánh nữ sẽ mãi như vậy sao?” Tư An bất giác lùi về sau hai bước, cả người tựa vào vách động của phủ Thánh tử. Trong đáy mắt hằn dần dần kết thành bão tố, sắc mặt u tối vô cùng dọa người.

Thánh tử không còn cách nào khác, chỉ đành trả lời: “Đây là phong ấn của Bán Thần. Không phải thứ mà kẻ phàm như hai ta có thể hóa giải được!”

Tư An trầm ngâm hồi lâu, sau đó nói với Thánh tử: “Người phải người chú ý nàng thật cẩn thận, ta ra ngoài một chuyến.” Vừa dứt lời, hình bóng của Tư An nhanh chóng biến mất trong động phủ Thánh tử.

Khi Tư An rời khỏi Trung Đại Lục, hắn bồn ba khắp thế gian một vạn năm chỉ để tìm cách gỡ bỏ phong ấn cho Thánh nữ.

Riêng con gái của Quang Minh Vinh Tuệ Khanh và chủ nhân Ma giới La Thần vì truy sát Kế Đô mà tiến vào vết nứt không gian, đến giờ0mất tích không lấy một tin tức.

Thánh tử thi triển công pháp vô thượng, đưa thân thể bị phong ấn của Thánh nữ lên Thánh Đàn bảo vệ ở thần điện Quang Minh. Đợi đến một ngày con gái của Quang Minh trở về sẽ hóa giải phong ấn cứu lấy Thánh nữ Quản Khinh Sa.

Trong một vạn năm qua, Thánh tử độ kiếp thất bại, bỏ mạng qua đời.

Sau đó thần điện Quang Minh tiếp tục chọn ra Thánh nữ và Thánh tử kế tiếp để chặn giữ bóng tối, định đoạt ánh sáng.

Tư An lên tận trời cao, lặn xuống suối vàng, thậm chí tiến vào Ma giới chỉ để tìm cách gỡ bỏ phong ấn trên người Thánh nữ.

Đặt chân đến Ma giới hắn mới phát hiện ra, sâu trong Thiên Ngoại Thiên vẫn còn Bán Thần của Long tộc, Phượng tộc ẩn náu ở đó.

Hắn cũng5biết, người con gái Long Thần Thính Phong mòn mỏi đợi chờ suốt vạn năm lại chính là Long Nữ - thanh mai trúc mã của y. Về sau hai người quay lại Thiên Ngoại Thiên, hắn cùng Long Nữ nên duyên Tấn Tần* và trở thành chúa tể một cõi Thiên Ngoại Thiên.

* Nên duyên Tấn Tần: Dùng hình tượng mối quan hệ thông gia tốt đẹp của hai nước Tấn Tần để nói về nhân duyên đẹp, thông gia hòa thuận, vợ chồng êm ấm, thăm thiết.

Tư An hốt hoảng vô cùng. Rõ ràng trước kia Thánh tử từng nói với hắn, người con gái Long Thần mong ngóng ngày đêm chính là Thánh nữ

Quản Khinh Sa, vậy sao giờ lại biến thành Long Nữ.

Hơn nữa, ngày Thánh nữ Quản Khinh Sa bị phong ấn cũng chính là ngày nàng đến gặp Long Thần khi hắn đặt chân đến Trung Đại Lục.

Trực giác Tư An cảnh báo cho hắn biết có uẩn khúc trong chuyện này.

Có điều Thiên Ngoại Thiên vốn ở nơi cách biệt với trần thế, dựa vào tu vi của hắn cũng chỉ nắm chắc được năm phần mà thôi.

Tư An trầm mặc ở Ma giới suốt ngàn năm. Cuối cùng nhờ vào tinh thạch ở nơi đây mà đột phá từ Hóa Thần lên Luyện Hư, sau đó từ Luyện Hư đạt đến Hợp Thể kỳ.

Một khi tiến vào Hợp Thể kỳ thì ranh giới ngăn cách nhân ma cũng chẳng còn quan trọng nữa.

“Vào thời điểm xảy ra đại chiến quần thần, Nữ Oa đã mở ra một không gian mới sau khi không gian trần thế bị phá nát, làm chỗ nương thân cho những kẻ thất bại trong cuộc bạo loạn. Những kẻ đó vừa mất hết thần lực, vừa mất đi cơ thể bất tử. Bọn họ thua trong tay Nữ Oa, chỉ đành duy trì nòi giống, phát triển gia tộc ở Ma giới. Từng giờ từng phút chúng ta ở Ma giới đều nung nấu tính toán quay trở về Nhân giới, tìm lại sự bất tử của bản thân. Nhưng sau này chúng ta mới phát hiện ra, con đường từ Nhân giới thông với Thần giới đã không còn, kể cả tư cách bất tử cũng đánh mất.” Một trưởng lão Ma giới sau khi nhìn thấy tín phù của chủ nhân Ma Giới La Thần trên người Tư An, bèn nói cho hắn biết bí mật chỉ tồn tại ở nơi này.

Tư An hiểu rõ, với một người tu hành cho dù đột phá tới Đại Thừa sẽ bước vào Tiên giới cũng không chắc có thể tiến đến giai đoạn bất tử. Phàm là tiên nhân đều phải đối mặt với Thiên Kiếp Thiên Nhân Ngũ Suy* mười vạn năm một lần. Rất nhiều tiên nhân không thể chịu nổi, chỉ đành buông bỏ rồi tiến vào luân hồi chuyển kiếp để bắt đầu lại từ đầu.

* Thiên Nhân Ngũ Suy: Là năm tướng suy của chư thiên, nó hiện ra khi các Ngài hưởng hết phước nơi cõi trời và chuẩn bị đi đầu thai. Đó là: Quần áo dơ bẩn; Hoa trên mũ báu bỗng héo úa; Thân thể hôi hám và nhợt nhạt; Dưới nách thường ra mồ hôi; Không thích chỗ ngôi vị của mình nữa.

Chỉ có vượt qua giai đoạn hóa kiếp thành tiên, bước vào tầng lớp thần nhân mới được coi là tu thành chính quả, một đời bất tử, trường sinh cùng đất trời.

“Vì sao ngài lại nói con đường từ Nhân giới thông với Thần giới đã không còn? Không phải có bè nổi sao?” Tư An không khỏi hoài nghi những lời trưởng lão Ma giới nói ban nãy.

Ông ta bật cười, trả lời đầy ẩn ý: “Bè nổi chỉ có thể đưa người tiến vào Thiên Ngoại Thiên. Người có biết Thiên Ngoại Thiên là nơi nào không?”

Tư An giật mình, lắc đầu nói: “Không biết..”

Trưởng lão Ma Giới bèn chỉ lên bầu trời đỏ lửa phía trên: “Đó là nơi giao thoa giữa Thần giới và Tiên giới. Bây giờ người đã là Hợp Thể kỳ, có thể đến Tiên giới rồi. Nếu có bè nổi trợ giúp thì có khả năng đến được Thiên Ngoại Thiên.”

Tư An ngồi thiền trên đỉnh Vấn Tâm cao nhất ở Ma giới, sau một ngàn năm trôi qua hắn quyết định phải tiến vào Thiên Ngoại Thiên một lần.

Hắn biết, phong ấn của Bán Thần chỉ có Bán Thần mới giải được.

Kể cả kẻ mạo danh được gọi là Bán Thần Long Nữ kia, hắn cũng không để cô ta được sống dễ chịu.

Trong lòng Tư An hiểu rõ, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Bán Thần Long Nữ kia.

Sau khi rời khỏi Ma giới, Tư An trở về thần điện Quang Minh ở Trung Đại Lục.

Lúc này tại Ngũ Châu Đại Lục, hắc đã trở thành cao thủ đệ nhất trong giới tu hành.

Ở thần điện Quang Minh, Thánh tử và Thánh nữ tân nhiệm vẫn một mực tuân theo lời dẫn dò sau cùng của Thánh tử tiền nhiệm trước lúc qua đời. Vì thế họ đều biết Tư An vì cứu Thánh nữ tiền nhiệm Quản Khinh Sa mà đến đây.

Cả hai trịnh trọng nghênh đón Tư An và dẫn đường cho hắc vào tháp Thông Thiên ở thần điện Quang Minh.

Trông thấy Quản Khinh Sa vẫn đang chìm trong giấc ngủ say ở tầng cao nhất trong tòa tháp Thông Thiên, Tư An chỉ đành lặng lẽ thở dài, chậm rãi bước đến.

Chẳng qua hắc không thể bước vào mà chỉ đành đứng ở bên ngoài cách điện một trượng, đưa mắt chăm chú nhìn kết giới thủy tinh bao quanh điện thờ.

“Đây là phong ấn do Thánh tử trước kia đặt tại đây. Người nói chỉ có làm vậy mới đợi được con gái của Quang Minh trở về cứu Thánh nữ!” Hai người đều cẩn thận giải thích.

Tư An gật đầu, xua tay: “Các người lui trước đi. Ta muốn ở đây một mình.”

Cả Thánh tử và Thánh nữ tân nhiệm đều cúi người lui ra ngoài để một mình Tư An bên trong tháp Thông Thiên.

Tư An trầm mặc hồi lâu, sau đó tiến lên đỉnh tòa tháp.

Đây là nơi cao nhất Ngũ Châu Đại Lục.

Phía trên là bầu trời mênh mang xanh ngắt.

Dưới chân là từng áng mây trắng muốt lơ lửng trôi đi.

Tư An đứng trên đỉnh tháp nhìn xuống dưới, vạn vật dưới chân đều hóa thành chấm nhỏ vì khoảng cách rất xa.

Sau đó hần ngẩng đầu nhìn lên trời. Nếu có ai đó đang nhìn xuống hạ giới, không biết họ có cảm giác giống như hần ban nãy nhìn những con người dưới mặt đất kia chẳng?

Tư An khẽ nhắm mắt, giang rộng rãi tay, sau đó phóng tâm trí của mình bắt đầu dò tìm những nơi sâu thẳm trên bầu trời kia.

Hần muốn nhờ tháp Thông Thiên truyền tin tức của hần tới con gái của Quang Minh Vinh Tuệ Khanh.

Nếu cô có thể trở về, vậy là tốt nhất!

Bằng không, mong cô gửi lại bè nổi cho hần.

Tư An không ngại tự mình đi một chuyến đến Thiên Ngoại Thiên.

Dựa vào linh tư Hợp Thể kỳ của Tư An, cộng thêm tháp Thông Thiên có tác dụng đặc biệt trong việc liên lạc với Vinh Tuệ Khanh, mà cô có thể nghe thấy tiếng Tư An gọi mình trong lúc đang giao đấu cùng Kế Đô ở vết nứt không gian. Theo đó mà Tuệ Khanh nắm bắt được hết thái sự tình Thánh nữ Quản Khinh Sa đã trải qua.

Chỉ có điều Kế Đô quần lấy cô như hình với bóng, nhất định không buông tha.

Vinh Tuệ Khanh cũng không muốn dẫn Kế Đô về Ngũ Châu Đại Lục.

Cô có thể cảm nhận được, dưới sự tàn phá điên cuồng của Kế Đô một miền ranh giới đang chuẩn bị sụp đổ.

Nếu như chỉ gói gọn bên trong vết nứt không gian thì có thể khống chế được ảnh hưởng nguy hiểm trong phạm vi nhỏ nhất.

Bởi vậy Vinh Tuệ Khanh dứt khoát lấy bè nổi ra, gửi vào đó linh lực và thần tư của bản thân.

“Đi!” Vinh Tuệ Khanh khẽ quát một tiếng, sau đó bắn chiếc bè nổi áng chừng một bàn tay xuyên qua vết nứt không gian.

Vào thời điểm linh tư của Tư An ở đỉnh tháp cạn kiệt, bỗng nhiên trên bầu trời vang lên một tiếng nổ to.

Tư An tròn mắt nhìn thấy một chiếc bè nổi đang xé gió gầm rít lao về phía hắn!

Bè nổi!

Tư An vui sướng tột độ, bật người nhảy lên rồi trực tiếp điều khiển chiếc bè nổi hướng lên, hướng lên, hướng thẳng lên bầu trời!

Sau khi bè nổi xuyên qua muôn trùng cách trở, vượt qua ranh giới Tiên - Phàm cuối cùng cũng đến gần Thiên Ngoại Thiên.

Tư An nheo mắt quan sát một khoảng bao la biếc xanh ôm trọn tầm nhìn trước mặt, vừa như đại dương êm ả có vô vàn ánh sao rơi, lại giống gợn sóng mùa thu trong veo lấp lánh nơi đáy mắt người tình.

Xa xa có người đang chèo thuyền du ngoạn giữa mặt biển xanh ngắt.

Chẳng lẽ Thiên Ngoại Thiên là một vùng biển rộng?

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 379: Ngoại Thiên 5 Trời Xanh Có Linh (1)

 Tư An giật mình, ngay lập tức ra lệnh cho bè nổi thi triển thuật ẩn thân.

Bên trên bè nổi có chứa sọt thần tư của con gái của Quang Minh, cũng chính là Nữ Oa chuyển thế - Vinh Tuệ Khanh, vì vậy dù ở một nơi Bán Thần tụ họp như Thiên Ngoại Thiên thì bè nổi vẫn có thể thoát khỏi sự dò xét của những Bán Thần kia một cách dễ dàng.

Chiếc bè nổi trên mặt biển trong phút chốc biến mất.

Tư An đứng trên bè nổi, lẳng lặng tiếp cận thuyền rồng không phát ra một tiếng động hệt như cô hồn bóng đêm.

Lúc này ai nấy trên thuyền đều không nhận thấy có gì bất thường, thậm chí bọn họ không hề hay biết có người đang tiến vào địa phận của mình.

Hẳn là do ở Thiên Ngoại Thiên an ổn quá lâu, lâu đến nỗi khiến Bán Thần nơi đây không nghĩ đến việc ở chốn Bồng Lai tiên cảnh của họ sẽ xuất hiện hạng phàm nhân xảo trá.

Tư An nhìn thấy có hai cô gái đang đứng trước mũi thuyền rồng.

Cô gái lớn tuổi hơn bỗng mở miệng hỏi: “Vương hậu, Long Thần đã bế quan vạn năm rồi. Bây giờ ngài ấy muốn xuất quan vì sao vương hậu lại u sầu không vui?”

Cô gái được gọi là “vương hậu” kia chính là kẻ ngày đó ở đại lục đã “chặn cướp giữa đường” – Long Nữ.

Mặc dù nàng ta là người thắng cuộc nhưng trên gương mặt xinh đẹp kia chẳng lấy nổi một nét cười.

Nàng ta khẽ lắc đầu, lặng thinh không nói.

Nàng ta chẳng thể nào nói cho thị nữ của mình biết lúc trước nàng ta đã lừa Long Thần quay trở về bằng cách nào.

Ngày đó nàng ta vì tìm hãn mà bôn ba khắp Trung Đại Lục, sau đó phát hiện ra trong lòng hãn luôn thương nhớ, mong mỏi về người con gái khác suốt một vạn năm mà tức giận vô cùng. Khi đó nàng ta mới tu thành bộ pháp tối cao của Long tộc - Long Tiềm Vu Uyên nên tu vi bấy giờ nhỉnh hơn Long Thần Thính Phong. Bởi vậy nàng ta mới có thể trộm long tráo phượng, chuyển hết linh tức, huyết mạch lẫn duyên phận của cô gái người phàm kia qua cơ thể mình, để tạm thời mê hoặc Long Thần.

Nhưng ai ngờ được, nàng ta bỏ ra một vạn năm cũng không thể luyện hóa huyết mạch và linh tức của cô ta dung hòa với mình. Có vẻ lai lịch của ả không vừa, cảm giác có mối liên kết huyết thống với người đã một mình dùng sức mạnh của bản thân để đánh bại quần thần tranh đấu – Chủ Thần Nữ Oa.

Quả thật với linh tức lẫn huyết mạch đặc biệt như vậy, thân là Bán Thần cũng không có cách nào luyện hóa nổi.

Trước kia tu vi của nàng ta cao hơn Long Thần, bản thân hãn không cảm nhận được khoảng cách chênh lệch trong đó nên đương nhiên bị nàng ta mê hoặc.

Thế nhưng khi hãn trở về Thiên Ngoại Thiên, sau khi kết hôn với nàng ta đã lập tức bế quan để tu luyện bộ pháp chí cao thần thông khác của Long

tộc là Long Chiến Vu Dã.

Một khi Long Chiến Vu Dã được luyện thành, Long Thần Thỉnh Phong sẽ trở thành đại cao thủ sánh ngang với nàng ta.

Nhưng nàng ta không biết rằng, sau khi tu vi Long Thần tăng lên hẳn có còn để ý đến chuyện thuở đó nữa hay không.

Có điều, giả như hẳn biết thì nàng ta cũng không thể che giấu được nữa.

Long hậu nhớ lại ngày ấy khi mình cường đoạt linh tức và huyết mạch của cô gái kia đã tiện tay phong ấn ả lại.

Phong ấn của Bán Thần chỉ có Bán Thần mới giải được.

Mà nàng ta có thể đảm bảo rằng, một vạn năm qua không hề có Bán Thần nào rời khỏi Thiên Ngoại Thiên để xuống dưới hạ giới.

Cho nên nếu ngày đó cô ta không chết vì rơi xuống đất, thì một vạn năm qua chắc cũng vì sức cùng lực kiệt mà qua đời.

Chưa kể đến việc nàng ta và Long Thần sau đêm động phòng đã sinh ra một đứa bé vô cùng kháu khỉnh.

Đã có đứa bé này ở đây, cho dù Long Thần phát giác mọi chuyện cũng coi như bình an vô sự.

Long hậu thấp giọng nói: “Chỉ là ta lo lắng việc Long Thần quên đi trách nhiệm của mình. Lúc trước ở đại lục Nhân giới, ta đã giở chút thủ đoạn mới có thể đưa chàng về đây!”

Thị nữ bên cạnh vội vàng đáp lời: “Vương hậu lo nghĩ nhiều rồi! Long Thần đối với người tình sâu nghĩa đậm. Cho dù lúc trước là vương hậu không đúng, nhưng những kẻ si tình làm gì có ai không sử dụng thủ đoạn,

chung quy lại cũng chẳng thể ngậy ngốc chờ đợi trong đau khổ là có thể trở về bên nhau được!”

Long hậu suy tư, sau đó mỉm cười: “Lời này cũng có lý!”

Trên bầu trời bỗng truyền đến tiếng Phượng kêu trong trẻo.

Ngay sau đó một loạt Hỏa Phượng thi nhau bay tới từ nơi Phượng tộc định cư.

Thiên Ngoại Thiên vốn chỉ có hai tộc Long Phượng định cư ở đây và chia chốn này thành hai nửa.

Long tộc cai quản biển cả Thiên Ngoại Thiên, còn Phượng tộc lại ngự trên chín tầng mây, thống lĩnh toàn bộ bầu trời.

Mặc dù hai tộc đều cùng ẩn cư tại Thiên Ngoại Thiên sau cuộc bạo loạn đại chiến, thế nhưng quan hệ giữa bọn họ lại chính là “nước sông không phạm nước giếng”. Quả thật không tốt đẹp như người ngoài vẫn tưởng.

“Sao Phượng tộc dám xông vào địa phận của chúng ta?” Long hậu biến sắc, vỗ hai tay vào nhau, ngay lập tức sau lưng bùng lên ngọn lửa dữ dội. Giữa ngọn lửa hừng hực kia, nàng ta từ từ bay lên không trung, dừng ngay trước mặt kẻ dẫn đầu đoàn Hỏa Phượng rồi hỏi: “Phượng Tam Thập Nương, xin hỏi cô đến địa bàn của Long tộc chúng tôi để làm gì? Chẳng lẽ Long tộc chúng tôi đã đụng chạm đến Phượng tộc các người!”

Hỏa Phượng được hỏi bỗng ngẩng đầu hét to một tiếng, sau đó bay quanh nàng ta mấy vòng rồi biến thành một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, trên trán có điểm hoa văn phượng bay. Ánh mắt nàng sắc bén nhìn Long hậu sau đó lạnh lùng trách cứ: “Long Nữ, linh tức của Chủ Thần xuất hiện ở Thiên Ngoại Thiên vậy mà cô không phát hiện ra sao? Có phải cô đã sớm sa vào tình ái mê muội mà quên mất truyền thừa trọn đời trọn kiếp của chúng ta?”

Trong lòng Long hậu thắng thốt, vội vàng phóng linh tức của mình ra điều tra toàn bộ vùng biển khơi Thiên Ngoại Thiên.

Thế nhưng nàng ta không thể lần ra chút dấu vết linh tức nào của chủ thần Nữ Oa.

Sắc mặt Long hậu lạnh đi, ngọn lửa sau lưng thêm phần dữ dội: “Phượng Tam Thập Nương, cô chó nên buông lời xằng bậy. Rõ ràng thời điểm đại chiến xảy ra, Chủ Thần Nữ Oa đã biến mất giữa trời đất! Trong Tam Giới Ngũ Hành* chẳng có nơi nào còn lưu lại hơi thở của Chủ Thần!”

* Tam Giới Ngũ Hành: Tam giới bao gồm: Dục giới, Sắc giới, Vô Sắc giới. Ngũ hành bao gồm: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Phượng Tam Thập Nương thả linh tư của mình ra, chỉ trong giây lát đã định vị được một nơi cách thuyền rồng của Long hậu không xa. Nơi đó còn tồn tại linh tức của Chủ Thần Nữ Oa, dù cho nó rất mỏng manh thế nhưng sợi linh tức ấy chính là của Chủ Thần Nữ Oa – người đã đắp đất tạo ra vạn vật trên thế gian này, không thể nghi ngờ.

Từ thời Thần Sáng Thế Bàn Cổ khai thiên lập địa, đã dùng chính thân thể của mình giao phó sinh mệnh cho thế giới này, cũng hoài thai những vị thần đầu tiên giữa đất trời.

Bàn Cổ sau khi qua đời đã giao lại Tam Giới Ngũ Hành cho Nữ Oa và hai vị Chủ Thần khác, vậy nên các vị thần còn lại chỉ có thể lui xuống làm phụ thần cho họ.

Nữ Oa và Phục Hy vốn là huynh muội với nhau. Về sau không rõ tại sao hai người nảy sinh khúc mắc, Phục Hy bị Nữ Oa đánh trọng thương rồi tan biến giữa không trung.

Cuối cùng chỉ một mình Nữ Oa gánh vác trọng trách duy trì thế giới.

Người tự tay nhào đất đắp người, tạo ra muôn vàn các loại động vật khác nhau.

Thật ra ba tộc Long, Phượng hay Cửu Vĩ Hồ đều được thừa hưởng hơi thở của Nữ Oa nên mới có thể tu được một cơ thể Bán Thần.

Chẳng qua trong tam đại Thần Thú, từ xưa đến nay tộc Cửu Vĩ Hồ luôn bo bo giữ mình, Long tộc nung nấu dã tâm bùng bùng, chỉ riêng Phượng tộc vẫn một lòng trung thành tận tâm gắng sức vì Nữ Oa.

Thời điểm đại chiến quần thần nổ ra, bọn chúng đều vin vào cơ báo thù cho Phục Hy để châm ngòi bạo loạn.

Nữ Oa dùng thần lực của bản thân, một mình giao đấu với quần thần nổi loạn khiến chúng thất bại thảm hại. Sau đó tạo ra không gian Ma giới, giam cầm tất cả những kẻ phụ thần thất bại bên trong, không để cho bọn chúng có cơ hội thoát ra ngoài, gây hại bách tính hạ giới.

Cuộc đại chiến nổ ra vô cùng thảm khốc, bầu trời bao trùm phía trên Tam Giới Ngũ Hành bị xuyên thủng tạo thành một lỗ hổng lớn vô tình khiến cho nước thiên hà trút xuống như muốn hủy diệt trần gian.

Dưới sự giúp đỡ của hai đệ tử, Nữ Oa đã mài đá ngũ sắc để vá lỗ hổng trên bầu trời.

Ngờ đâu rằng khi người mới vá xong đã bị kẻ gian âm thầm đánh lén. Nữ Oa tự tay hủy đi thân xác, sau đó giấu linh tức của mình dưới Nhân giới.

Mặc dù Phượng tộc và Long tộc chứng kiến Nữ Oa chiến thắng nhưng kết quả sau cùng thành ra như vậy, cộng thêm tàn tích cuộc bạo loạn để lại chính là vô số lỗ hổng khắp trần gian, nên họ nản lòng thoái chí, cùng nhau ẩn cư tại Thiên Ngoại Thiên.

Không lâu sau thần điện Quang Minh từ Thần giới hạ xuống Nhân giới, canh giữ ở đây bắt đầu năm tháng chờ đợi đằng đằng.

Thủ hộ của Nữ Oa khai sáng Nhân giới, đợi ngày linh tức người quay trở lại.

Đã trải qua hàng trăm, hàng vạn năm rồi Phượng Tam Thập Nương mới có thể cảm nhận được linh tức của Chủ Thần Nữ Oa một lần nữa. Cảm giác này đã ăn sâu trong tiềm thức của Phượng tộc rồi nên không thể nhầm lẫn được.

“Long Nữ, sao cô không suy nghĩ thật kĩ xem vì lẽ gì mà cô không thể cảm nhận được linh tức của Chủ Thần?” Phượng Tam Thập Nương quát một câu, sau đó hóa thành Hỏa Phượng rực lửa, ngay tức khắc lao thật nhanh xuống bè nổi của Tư An đang đứng yên.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 380: Ngoại Truyện 6 Trời Xanh Có Linh (2)

 Tư An chấp hai tay với nhau, triệu hồi tất cả pháp bảo hộ thân ra xoay quanh người như thể hắc đã sẵn sàng để nghênh đón Hỏa Phượng đang vận hết tốc lực phi đến.

Hỏa Phượng mang theo lửa cháy dữ dội lao xuống phía dưới. Càng tới gần, nàng càng cảm nhận rõ ràng linh tức của Chủ Thần Nữ Oa.

Gần thêm, gần thêm chút nữa, linh tức của người đang ở phía trước rồi.

Phượng Tam Thập Nương cuối cùng cũng cảm nhận được hơi thở kia giống hệt hơi thở của Chủ Thần đã ăn sâu bén rễ trong tiềm thức của Phượng tộc bọn họ.

Tư An bị linh lực hùng hậu của Phượng Tam Thập Nương khóa chặt lại, cả người hắc cứng đờ đứng trên bè nổi không sao nhúc nhích được.

Rào rào!

Cuốn theo ngọn lửa nghi ngút, Phượng Tam Thập Nương bổ nhào về phía bè nổi.

Giữa biển trời Thiên Ngoại Thiên, cả cơ thể nàng tựa pháo hoa nở rộ, từng đốm lửa lóe sáng rực rỡ khiến nơi đây vừa như sao tử đêm thu, lại giống ngày hè trăm hoa đua nở, thiêu cháy nguyên khí đất trời.

Toàn bộ Thiên Ngoại Thiên lập tức vang dội từng tiếng Phượng tộc hét to, ngay sau đó vô vàn Hỏa Phượng từ trên bầu trời thi nhau gào thét bay đến.

Dưới sự thiêu đốt mãnh liệt của nguyên khí nơi đây, mặt biển dần dần nóng lên, cuồn cuộn sôi trào.

Long tộc ẩn sâu dưới đáy biển bỗng cảm nhận được nguyên khí đất trời nảy sinh biến hóa, thậm trí nước biển chốn này cũng sôi sục mạnh mẽ, khiến ai nấy đều nôn nóng bất an nhanh chóng ngoi lên.

Lúc này Long hậu đang lơ lửng giữa không trung, nàng ta chỉ biết lặng người nhìn sự việc biến hóa khôn lường mà đôi tay thủ thế Niêm Hoa trước ngực cũng dần run rẩy. Nàng ta mơ hồ cảm thấy rằng, có một số chuyện không thể che đậy được nữa.

Ầm!

Vừa tiếp cận đến vị trí bè nổi, thân thể Hỏa Phượng bỗng chốc trở nên hư ảo hệt như linh thể trong suốt xuyên qua bè nổi.

Rõ ràng vừa rồi Tư An cảm nhận được ngọn lửa khủng bố xuyên thẳng qua ngực mình, nhưng hãn không bị thương tổn chút nào mà vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Cả thân thể hãn, từ đỉnh đầu trải dọc xuống gan bàn chân đều đột nhiên xuất hiện ngọn lửa đỏ rực đang bốc cháy. Ngọn lửa này ngùn ngụt cháy lên khiến xung quanh bè nổi đều bị biển lửa thiêu đốt. Mà chiếc bè nổi lênh đênh bên trong biển lửa chập chờn trong gió, nhìn tưởng yếu ớt nhưng thật ra ngọn lửa tàn bạo kia chẳng thể khiến nó chịu chút thương tổn nào.

Tư An lơ mơ cảm nhận được, bè nổi giữa ngọn lửa dữ dội do Hỏa Phượng phát ra cố ý kiểm tra đang dần dần lan tỏa một luồng ánh sáng vô

cùng thuần khiết. Trong ánh sáng ấy mang theo linh tức cực kỳ ôn hòa ấm áp, lấy bề nổi làm tâm, chậm chậm trải rộng khắp Thiên Ngoại Thiên.

Làn hơi mang theo thần ý kia hòa hợp với nguyên khí đất trời nơi này đến mức dung hòa hoàn toàn.

Tựa như nó chính là chúa tể của Thiên Ngoại Thiên vậy! Dầu chỉ một hạt cát một hòn sỏi, một cọng cỏ một nhành hoa, hay cả trời cao lẫn biển rộng đều lưu lại dấu ấn của nó.

Đây chính là tuyên bố Chủ Thần đã trở về, cũng là cách Chủ Thần đang tuần tra lãnh địa của người.

Chủ Thần giáng lâm, chín phương tám hướng, trời cao đất sâu, chỉ duy mình ngài!

Từ dưới đáy biển Long tộc dần dần nổi lên, từ trên không trung Phượng tộc từ từ sà xuống. Dưới linh tức Chủ Thần, ai ai cũng phải cúi đầu trăm bái, rầm rộ nghênh đón thần ý của Nữ Oa trăm ngàn vạn năm nay mới xuất hiện trở lại.

Thân hình Hỏa Phượng bỗng chốc biến hóa trở nên cực đại, đứng giữa biển trời mang theo ngọn lửa hùng hực bốc cháy tựa như một đài hoa sen đang nở, bao lấy chiếc bề nổi đúng vị trí trung tâm.

Phía trên đài hoa sen kết từ lửa đỏ, bóng dáng bề nổi dần dần lộ ra, kể cả Tư An đang đứng chấp tay cũng theo đó xuất hiện.

Phượng tộc phía trên bầu trời đua nhau hót vang, sau đó vòng quanh Phượng Tam Thập Nương đang biến mình thành đóa sen lửa vừa bay múa, vừa hát ca.

Lúc này Long tộc dưới biển nước sôi sục không ngừng gào thét, oằn mình bơi lội cho đến khi Long Thần Thính Phong từ nơi sâu nhất dưới đáy

biển nghe thấy, chậm chậm bay lên.

Sắc mặt hần tái nhợt, giữa đất trời một thân rồng khổng lồ xuất hiện chiếm một nửa Thiên Ngoại Thiên không khác thân hình Hỏa Phượng của Phượng Tam Thập Nương lúc này.

Sau một vạn năm tu luyện thành công bộ pháp tối cao Long Chiến Vu Dã, tu vi của hần tăng mạnh, bấy giờ hoàn toàn trở thành Long vương thống trị Long tộc.

Thính Phong phi lên sóng vai cùng Long hậu, đôi mắt hần chăm chăm nhìn chiếc bè nổi phía xa không rời.

Bên trong thần ý được truyền ra từ bè nổi, có mang theo hơi thở quen thuộc đến độ khiến hần rung động. Chờ đợi suốt một vạn năm, rồi đến hai vạn năm, kỷ niệm ấy đã hần sâu trong xương tủy của hần.

Thính Phong quay đầu sang nhìn Long hậu đứng bên cạnh hần.

Một vạn năm trước, Long hậu đưa hần từ Trung Đại Lục bên trong Ngũ Châu Đại Lục trở về đây. Khi đó hần tưởng rằng cô gái mình đợi chờ vạn năm qua chính là thanh mai trúc mã Long Nữ của hần. Từ trên người nàng ta, hần cảm nhận rất rõ hơi thở thân quen ấy, thân quen đến độ khiến hần quên mất cô bé hần gặp lúc trước ở đáy đầm rồng. Mà thật ra trên cơ thể cô bé kia cũng tỏa ra hơi thở hần nhưng nhớ bao lâu nay.

Hình như Long Nữ đã giở trò với hần, để rồi vào thời khắc kia, hần bỗng quên đi tất cả nỗi niềm thương gửi đến người ấy.

Mà hiện giờ, sau một vạn năm tu luyện, hần đã xuất quan. Rốt cuộc hần không còn cảm nhận được hơi thở quen thuộc khiến hần rung động trên người Long Nữ nữa.

Đón nhận ánh nhìn chăm chú của Long Thần Thính Phong, dù Long hậu có cố giữ bình tĩnh đến đâu cũng không khống chế được bản thân run rẩy, cuối cùng vẫn để lộ sự sợ hãi trong lòng.

Nàng ta vừa mới phát hiện ra, linh tức và huyết mạch nàng ta đánh cắp của người con gái ở đại lục kia đã bị linh tức của Chủ Thần truyền ra từ bề nổi dập tắt không còn một chút.

Linh tức của Chủ Thần hóa ra lại bá đạo, mạnh mẽ đến vậy, hòa cùng nguyên khí đất trời, bao trùm lấy toàn bộ Thiên Ngoại Thiên. Nàng ta thân là vương hậu của Long tộc, vậy mà đứng trước linh tức kia lại không có lấy một chút năng lực kháng cự nào, chỉ để mặc cho nó càn quét xóa sạch linh tức lẫn huyết mạch nàng ta đánh cắp.

Không chỉ có thế, Long hậu sợ hãi phát hiện ra linh tức Chủ Thần đang từng bước từng bước xâm chiếm tu vi của nàng ta, từ từ bào mòn và diệt sạch linh lực lẫn bản lĩnh nàng ta khổ công tu luyện suốt mấy trăm vạn năm qua.

Tu vi của nàng ta tụt xuống không ngừng.

Từ Bán Thần, thành Thiên Tiên, sau đó từ Thiên Tiên thành Địa Tiên.

Sau khi chạm đến Địa Tiên, linh lực và tu vi của nàng ta tan biến thêm nhanh chóng. Chỉ trong chớp mắt đã xuống tới đột phá Địa Tiên. Từ đột phá Địa Tiên, nàng ta tách khỏi cảnh giới Tiên để hạ xuống Đại Thừa kỳ.

Long hậu sợ hãi kêu lên: “Không! Không phải! Chúng ta bị lừa rồi! Đây không phải Chủ Thần! Không phải linh tức của Chủ Thần! Chủ Thần tuyệt đối không hấp thụ linh lực lẫn tu vi của chúng ta! Đây là Tà Thần!”

Long hậu hoảng hốt nhìn xung quanh. Long Thần Thính Phong bên cạnh ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng ta, dường như ẩn bên trong sự kiềm chế,

lại đan xen nỗi hối hận vô cùng. Linh lực của hắn lúc này vẫn dồi dào như cũ, nào có dấu vết gì của việc bị hấp thụ.

“Thính Phong! Long Nữ! Chủ Thần giáng lâm, các người còn không quỳ xuống nghênh đón?” Giọng nói của Phượng Tam Thập Nương trong trẻo vọng giữa biển trời từng hồi ngân vang.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 381: Ngoại Truyện 7 Trời Xanh Có Linh (3)

 Thế nhưng nàng ta chưa kịp xả cơn giận này đã phát hiện ra luồng thần ý kia một lần nữa giáng xuống. Lần này so với lúc trước còn cường đại dữ dội hơn, luồng ánh sáng nghiêm minh thâm nhập vào sâu trong tâm thức của Long hậu. Trước mặt hai tộc Long Phượng tại Thiên Ngoại Thiên, nó lần lượt đoạt lại toàn bộ ký ức nàng ta đã đánh cắp trước đây.

Giữa biển trời mênh mông bất giác xuất hiện vài hình ảnh phóng đại khổng lồ.

Tất cả mọi người trong hai đại tộc ở Thiên Ngoại Thiên đều được chính mắt chứng kiến không ít việc khuất tất Long hậu của Long tộc đã làm ngày trước.

Tại Long tộc, nàng ta trừ khử chị gái ruột rồi trở thành người thừa kế duy nhất của bộ tộc mình, thành người có thể đính hôn cùng Long Thần Thính Phong ở bộ tộc khác.

Sau này nàng ta bế quan mấy vạn năm để tu luyện, đến khi đạt được một thân bản lĩnh như bây giờ nàng ta mới rời khỏi Thiên Ngoại Thiên để đến Trung Đại Lục trong Ngũ Châu Đại Lục. Nàng ta rút linh tức và huyết mạch của một người con gái đưa vào cơ thể mình, sau đó tự tay khiến cô gái kia rơi từ trên trời xuống đất. Còn bản thân mình lại đi mê hoặc Long Thần Thính Phong, lừa hắn quay về Thiên Ngoại Thiên.

Long Thần Thính Phong tận mắt nhìn thấy mọi việc đang diễn ra mà trong lòng dậy sóng, từng sợi linh tức trong cơ thể lập tức vỡ vụn hỗn loạn.

Hắn ngẩng đầu trên trời gào thét một tiếng thật dài, kinh động đến sấm chớp ẩn náu trên chín tầng mây, khiến chúng giáng thẳng xuống cơ thể hắn.

“Thính Phong, chàng đây là muốn thoát khỏi thân thể Bán Thần để trở thành Chân Thần!” Long hậu trong lòng vừa mừng vừa sợ, nàng lúc này đâu còn tâm trí để ý đến chuyện xấu mình làm bại lộ trước mặt người khác.

“Cô im đi!” Thính Phong giận dữ.

Một tia sấm chớp rẽ mây phóng tới, giáng mạnh xuống lưng Thính Phong đẩy lên từng trận khói đen nghi ngút.

Thính Phong kêu rên một tiếng đau đớn nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ đến cùng. Một tay hóa thành vuốt rồng to lớn tóm lấy chiếc cổ mảnh khảnh của Long hậu rồi siết chặt.

Long hậu chỉ còn biết găng gượng mỉm cười, hai tay giơ lên nhẹ nhàng đặt trên vuốt rồng của Thính Phong. Nàng ta thủ thi: “Thính Phong, chàng quên mất những tháng ngày hạnh phúc của chúng ta trước kia sao? Quên mất chúng ta còn có một đứa con kháu khỉnh hay sao?”

Thính Phong nghe xong, vuốt rồng chợt do dự thả lỏng ra.

Long hậu mỉm cười. Nàng ta biết hắn vốn là kẻ yếu lòng. Nàng ta đã bầu bạn bên hắn từ nhỏ đến lớn nên tính tình hắn ra sao, nàng ta là người hiểu rõ nhất.

Nhưng nghĩ đến đây lại không ngăn được chua xót trong lòng. Nàng ta biết rõ tính tình hắn ra sao nhưng lại chẳng thể kiểm soát nổi việc hắn thích ai, trong tâm hắn có người nào.

Hóa ra không phải cứ thanh mai trúc mã là có thể nên duyên vợ chồng. Nàng ta không cam tâm, càng không cam tâm bại dưới tay một kẻ người phạm4ngay đến Hợp Thể kỳ cũng chưa đạt đến được.

Nàng ta là Bán Thần! Làm sao có thể bị đánh bại bởi một cô gái Nhân giới?

Trong lòng Thính Phong mền mộ ai cũng được, nhưng nhất định không thể là ả người phạm thấp hèn kia!

Long hậu vừa quan sát sắc mặt Thính Phong, vừa chậm rãi ôn lại bao tháng ngày tốt đẹp hai người họ đã từng trải qua ở Thiên Ngoại Thiên.

Càng nghe Long Thần càng thêm do dự.

Tư An dưới bè nổi trông thấy cảnh tượng này, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh thấu xương.

Kẻ duy nhất khiến Thánh nữ động tâm, sợ rằng chỉ có mình vị Long Thần này thôi?

Đáng tiếc, chẳng phải là khoảng cách sinh ra mộng đẹp hay sao?

Vạn năm chờ đợi mong ngóng khiến bọn họ nảy sinh tình cảm.

Thế nhưng hẳn không ngờ được rằng Long Thần Thính Phong lại dễ mềm lòng đến nhường này.

Sự việc đang diễn ra, dường như thần ý cũng cảm thấy.

Giữa không trung mơ hồ truyền tới một tiếng thở dài xa xăm. Trong tiếng thở dài kia chỉ phảng phất nổi thất vọng không rõ, tuyệt nhiên không có chút tiếc nuối nào.

Nên buông, tự nhiên sẽ buông thôi..

Thần ý dường như thuận theo, khẽ lay động làm ký ức của Long hậu lơ lửng giữa không trung biến mất trong nháy mắt.

Long tộc phần nộ liên tục quấy nước bày tỏ sự tức giận của mình khiến mặt biển êm đềm dậy lên những ngọn sóng lớn che kín bầu trời.

Phượng tộc theo đó bay múa không kiêng kị, hóa thành những đám mây ửng đỏ tựa như ngọn lửa thiêu đốt không trung.

Ở nơi đây chỉ còn đài sen do Phượng Tam Thập Nương biến thành nâng đỡ Tư An và bè nổi là còn sừng sững giữa biển trời, vô cùng nổi bật và rực rỡ.

Vào thời điểm tiếng nhạc ngừng lại, ở nơi sâu nhất giữa biển trời bỗng xuất hiện hình ảnh một cô gái đạp biển bước tới. Nàng có vàng trán cao rộng, gò má đầy đặn, mắt phượng người rồng, gương mặt xinh đẹp đến nỗi chẳng thể phác họa lại bằng tranh vẽ.

Thính Phong cùng Long Hậu lập tức quỳ rạp xuống, sau đó đồng đặc hướng về ảo ảnh của người con gái kia hô to: “Thính Phong, Long Nữ của Long tộc, bá kiến Chủ Thần Oa Hoàng!”

Tư An trông thấy hình ảnh người tựa như Đức Phật kia cũng giật nảy mình. Trong lòng thầm nhớ tới dáng vẻ thường ngày của Vinh Tuệ Khanh, hẳn tự hỏi chẳng lẽ đây là diện mạo chân thật của Chủ Thần Nữ Oa sao?

Nhớ đến lúc trước mình từng sinh lòng thương xót Vinh Tuệ Khanh, trong lúc vô tình còn giúp đỡ nàng vài lần mà không khỏi chảy mồ hôi ròng ròng trên trán.

Ở Ngũ Châu Đại Lục, mục đích của những người theo con đường tu chân đều hướng tới đó chính là hóa Tiên thành Thần, để sau này có thể trở thành kẻ bề tôi dưới trướng của Chủ Thần, chỉ vậy thôi cũng đủ khiến họ hài lòng.

Nhưng bọn họ chưa từng nghĩ đến việc Chủ Thần duy ngã độc tôn khắp đất trời lại luân hồi ở tam giới bấy lâu nay, chờ một ngày có thể quay

về Thần giới.

Mà luân hồi một đời cuối cùng lại có thể lấy lại diện mạo vốn có của mình.

Chủ Thần lưu lạc ở Nhân giới trải qua không ít khó khăn trắc trở, nhưng chẳng ai hiểu rõ kiếp trước kiếp này của người ra sao.

Người vốn nên giáng thế ngay tại thần điện Quang Minh, nhưng chuyện đời khó lường, cuối cùng lại ở Nhân giới lang bạt khắp nơi.

Người đời đều bị sắc đẹp của Vinh Tuệ Khanh mê hoặc nhưng chẳng một ai hiểu rõ trí hướng và thân phận của nàng.

Chẳng lẽ La Thần đã nhận ra rồi?

Tư An suy nghĩ mãi nhưng có một điều hăn không rõ. La Thần biết hay không biết?

Rặng mây mang bóng dáng nàng đứng giữa biển trời im lặng thật lâu, cuối cùng chẳng hé một lời đã tan biến.

Theo đó cảm giác gai lưng của Long Thần cũng biến mất, hăn bỗng cảm thấy cả người mình nhẹ bẫng, đến khi ngẩng đầu lên thì không còn thấy hình ảnh của Chủ Thần đâu nữa.

Mà Long hậu bên cạnh hăn lúc này tu vi càng ngày càng giảm mạnh. Từ Hợp Thể hạ xuống Nguyên Anh, chỉ còn một chút nữa là nàng ta sẽ hiện nguyên hình, ngay cả hình người cũng không thể giữ lại được nữa.

Thính Phong ngạc nhiên, gấp rút thi triển tu vi muốn giúp Long hậu ổn định lại tu vi, bởi vì thần ý kia không ngừng hấp thụ tu vi và linh tức trong cơ thể nàng ta.

Phượng Tam Thập Nương nhìn thấy bỗng lớn tiếng trách cứ: “Thính Phong! Người muốn chống lại thần ý sao?”

Thính Phong không ngẩng đầu lên mà chỉ đáp lại: “Nàng đã sinh con cho ta, ta không thể thấy chết không cứu!”

Phượng Tam Thập Nương còn muốn lên tiếng thì bỗng nhìn thấy một đám mây hóa thành dáng hình Nữ Oa xuất hiện.

Lần này người sà xuống cách Thính Phong và Long hậu không xa. Mắt nhìn hai người họ, lạnh lùng cất lời: “Thính Phong, người có thể cứu Long hậu, nhưng người muốn đánh đổi cái gì?”

Thính Phong bất giác ngẩng đầu lên, nhanh chóng cúi rạp người, dập đầu thưa bẩm: “Cầu xin Oa Hoàng rủ lòng từ bi, cho nàng một cơ hội hối cải!”

“Hối cải? Hối cải thế nào?” Nữ Oa điềm nhiên trả lời, trong giọng nói mang theo sự lạnh nhạt.

Thính Phong cắn răng không biết trả lời thế nào.

Tội Long hậu phạm phải đã liệt vào tội chết! Nếu phải trả giá: Một là đền lại kiếp này, lấy mạng đền mạng; Hai là chấp nhận vào luân hồi, phải chịu hành hạ tương đương như vậy một lần.

“Ta cho người hai con đường, người tự mình chọn cho tốt! Con đường thứ nhất, đổi tu vi Bán Thần của người để thay Long hậu trả hết những tội lỗi đã gây ra. Vậy ta có thể tha cho nàng ta một lần!”

“Con đường thứ hai, ta sẽ đưa nàng ta đến một thế giới khác. Ở đó sẽ có những người đã được hồi sinh, họ đều là người thuộc Long tộc và người phạm từng bị nàng ta hãm hại. Ta sẽ xóa bỏ trí nhớ của Long hậu để những

ai bị nàng ta làm hại tự mình định đoạt xem họ có muốn báo thù hay không...”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 382: Ngoại Truyện 8 Trời Xanh Có Linh (4)

 Tư An cười lạnh nói: “Con đường thứ nhất cũng có lợi cho họ quá rồi!” Nếu là hắc, hắc nhất định tình nguyện từ bỏ tu vi Bán Thần của mình vì Thánh nữ.

Long Hậu nửa mừng nửa sợ đáp lại: “Oa Hoàng thật sự để chúng thần tự chọn sao?”

Đám mây lơ lửng mang dáng hình Nữ Oa không trả lời, nhưng mọi người đều nhìn thấy rõ ánh mắt của người muốn nói: Câu hỏi của Long hậu thật sự vô vãn.

Chủ Thần Oa Hoàng có lúc nào không giữ lời sao?

“Thính Phong, chàng...?” Long hậu chuyển ánh nhìn tha thiết mừng rỡ về phía Long Thần Thính Phong.

Chỉ cần hắc chịu từ bỏ tu vi Bán Thần thì Long hậu có thể bình an vô sự.

Có thể an toàn thoát khỏi thần ý của Chủ Thần mà chỉ tổn hại chút tu vi đã quá tốt rồi, nàng ta chẳng thể mong muốn điều gì xa vời hơn thế.

Thính Phong nghe xong không khỏi kinh ngạc, hắc dẫn đo đứng nguyên tại chỗ.

Trên bầu trời Hỏa Phượng đã thôi bay múa, ở dưới biển Long tộc cũng nín hơi ngừng thở, chờ đợi Long vương ra quyết định. Có điều Long tộc

không khỏi sốt sắng, bởi vì một khi mất đi tu vi Bán Thần thì chẳng khác nào vị trí Long vương để trống.

Toàn bộ Thiên Ngoại Thiên bỗng chốc chìm vào tĩnh lặng.

Chỉ riêng đài sen do Phượng Tam Thập Nương biến thành vẫn rực rỡ tỏa sáng giữa biển trời.

Tư An đứng trên bè nổi lẳng lặng theo dõi Long Thần Thính Phong, đột nhiên bật cười.

Hắn hiểu được.

An bài của Chủ Thần quả nhiên thâm sâu khó lường.

Nhìn dáng vẻ chần chừ của Long Thần Thính Phong rõ ràng là không muốn hy sinh tu vi Bán Thần của mình để cứu Long hậu!

Nói gì mà vợ chồng ân ái cơ chứ, cuối cùng cũng chỉ đến thế thôi...

Long hậu nhìn Long Thần Thính Phong không rời mắt, ánh nhìn từ sốt ruột dần dần trở thành thất vọng. Lúc này trong ánh mắt nàng ta ngập tràn phẫn nộ, uất ức và cả không cam lòng.

Nàng ta cố gắng nỗ lực vì hắn nhiều như vậy, nhưng nàng ta nhận lại được gì đây?

“Thính Phong!” Long hậu lạnh lùng quát một tiếng: “Cuối cùng chàng có chịu hay không?”

Thính Phong trầm mặc hồi lâu, rồi bình thản trả lời: “Nếu để cô đền một kiếp, tất nhiên ta không đồng ý! Một khi đã đền mạng, cô nhất định phải hồn bay phách lạc, ngay cả cơ hội luân hồi sống lại cũng không có!”

Mọi người nghe xong đều sửng sốt.

Hai con đường Oa Hoàng đưa ra ban này không hề có con đường nào nói đến việc đền bằng một kiếp!

Long hậu không giấu nổi sợ hãi trong lòng, mặt mũi trắng bệch cắt không ra một giọt máu. Nàng ta run rẩy hỏi: “Thính Phong... chàng có ý gì? Chẳng lẽ chàng muốn ta phải chết?”

Thính Phong không nhìn Long hậu lấy một lần, mà chuyển ánh nhìn về phía áng mây Nữ Oa, đáy mắt lóe sáng: “Long hậu phạm lỗi, nhất định phải chịu trừng phạt! Oa Hoàng, xin người đưa nàng sang một thế giới khác đi!”

Oa Hoàng đã nói rằng những người sống lại ở thế giới kia đều là người thuộc Long tộc và cả người phạm bị Long4hậu hãm hại. Oa Hoàng sẽ xóa trí nhớ của Long hậu và giao toàn quyền quyết định cho bọn họ.

Thính Phong trầm ngâm. Nếu như đẩy nàng ta vào luân hồi đến một thế giới khác, dựa vào năng lực của nàng ta có chắc tìm được đường sống hay không? Hẳn biết Long hậu thông minh hơn người, cho dù là những kẻ thuộc Long tộc hay người phạm kia được sống lại cũng chưa chắc đấu nổi với nàng ta.

Long hậu loạng choạng ngồi sụp xuống đất, nhìn Thính Phong bằng ánh mắt không thể tin được: “Sao chàng có thể nhẫn tâm như vậy? Đày đến thế giới khác, tu vi của ta sẽ bị phế bỏ, ký ức cũng sẽ mất sạch. Chàng cho rằng ta có thể đấu lại bọn họ sao?”

Thính Phong quay đầu sang chỗ khác,9tránh ánh mắt của Long hậu: “Cô đã làm quá nhiều việc ác, tự cầu nguyên cho bản thân đi!”

“Không!” Long hậu điên cuồng hét một tiếng, trong chớp mắt hiện nguyên hình là một Thần Long.

Nơi biển trời mênh mông bỗng xuất hiện một con Thương Long rất vàng đang ngẩng đầu ngâm một tiếng dài vùng vẫy giữa mây trời. Nó quẫy đuôi càn quét khắp nơi khiến mặt biển nổi lên thủy triều dữ dội. Sau đó nó ùn ùn phóng thẳng đến áng mây bóng dáng Nữ Oa, quét ngang một trận.

“Hừ! Không biết tự lượng sức mình!” Nữ Oa khẽ hừ một tiếng, đột nhiên duỗi cánh tay bằng mây ra siết chặt cổ con Thương Long rất vàng.

Rõ ràng con rồng to lớn là vậy, mà chỉ một áng mây trắng phau hóa thành cánh tay nhỏ nhắn lại giống nặng tựa ngàn cân, siết chặt lấy con Thương Long ánh vàng khổng lồ lấp kín cả đất trời khiến nó không thể cử động được.

“Đốt! Đi!” Đám mây Nữ Oa quát từng tiếng, sau đó áng mây hóa thành cánh tay quả quyết phất xuống.

Toàn bộ Thiên Ngoại Thiên trong chớp mắt đổ mưa tầm tã.

Mà ngọn lửa của Hỏa Phượng dưới cơn mưa như trút nước này lại càng thêm rực cháy mãnh liệt.

Sau khi con Thương Long ánh vàng vô cùng to lớn bị cánh tay mây bé nhỏ tóm chặt, nó dần dần hóa nhỏ lại. Cuối cùng biến thành con cá chép to cỡ một bàn tay nằm gọn trong tay của Nữ Oa, đuôi cá ve vẩy liên tục giãy giụa.

Rõ ràng áng mây hình Nữ Oa kia chỉ là một bóng mờ hư ảo, ấy vậy mà lại sở hữu linh lực chân thật. Lật tay hóa mây, trở tay gọi mưa, trong nháy mắt đã thu phục được Long hậu, không chỉ đánh nàng ta hiện nguyên hình, mà còn khiến nàng ta không kịp phản kháng.

“Quả là gặp thời vận có thể hóa rồng... Nhưng nào ai biết được cái gọi là tộc Thần Long kia thật ra vào thời điểm Đại Thần Bàn Cổ khai thiên lập địa, ở thế gian này chỉ có duy nhất một con cá chép mà thôi. Tổ tiên của

các người trải qua muôn trùng gian khó, vượt qua Long Môn mới có thể trở thành Thần Long bên trong Thiên Trì.” Nữ Oa nâng cá chép lên, lặng lẽ ngắm nhìn trong chốc lát rồi thổi một làn hơi qua đầu nó.

Con cá mới giãy trước còn giãy giữa, giãy sau đã cứng đờ nằm im trong tay Nữ Oa tựa như đã chết.

“Đi thôi. Trong ba ngàn đại thế giới, ba ngàn tiểu thế giới, chắc chắn sẽ có một nơi hợp với mi. Lần này sống hay chết còn phải xem mệnh mi thế nào!” Nữ Oa ôn tồn nói sau đó đưa tay vén bầu trời lên. Giữa không trung Thiên Ngoại Thiên lập tức xuất hiện vô số hố đen to nhỏ khác nhau.

Trong đó có một hố đen bỗng nhiên phát ra ánh sáng ngũ sắc, lập tức nuốt gọn con cá chép kia.

Sau khi cá chép biến mất, đám mây Nữ Oa cũng dần tiêu tan.

“Thính Phong, nhanh cùng Tư An về Trung Đại Lục, cứu Thánh nữ đi...” Dư âm giọng nói của Oa Hoàng vang vọng khắp nơi truyền về nơi xa thẳm ở Thiên Ngoại Thiên.

“Cẩn tuân thần lệnh của Oa Hoàng!” Thính Phong cúi người đáp lời. Sau đó hẩn hóa thành một vệt sáng biến mất tại chỗ, rồi xuất hiện phía trên bè nổi cùng sóng vai với Tư An.

“Đi thôi. Dẫn ta đi gặp Sa Sa!” Giọng nói của Thính Phong không nén nổi kích động.

Hai vạn năm, rờn rã hai vạn năm!

Hắn đã tới trễ hai vạn năm!

Tư An khoanh tay, lạnh lùng trừng mắt nhìn Thính Phong: “Cái tên Sa Sa không phải để người gọi. Thính Phong, người là người đã có gia đình,

chớ nên si tâm vọng tưởng!” Dứt lời hắt ra lệnh với bè nổi: “Đi thôi, về Trung Đại Lục!”

Phượng Tam Thập Nương hét to một tiếng rồi biến thành Hỏa Phượng. Sau đó nàng vỗ cánh bay trên bầu trời, nói với Tư An: “Leo lên lưng ta! Ta đưa các người đến Trung Đại Lục!”

Thính Phong và Tư An liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều không giấu nổi sửng sốt.

Phượng Tam Thập Nương không nói gì thêm chỉ hét một tiếng dài về phía bè nổi.

Chiếc bè nổi cứ thế bay lên rồi đáp xuống trên lưng Hỏa Phượng.

Hỏa Phượng một lần nữa ngẩng đầu lên trời hét to, sau đó vỗ cánh thật nhanh chở bè nổi và hai người Tư An, Thính Phong biến mất ở Thiên Ngoại Thiên.

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 383: Ngoại Truyện 9 Trả Nợ (Kết Cục)

 “Sao không thấy mặt trời đâu?”

Rất nhiều người ở dưới Trung Đại Lục từ trong nhà chạy ra ngoài, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Tất cả bọn họ đều nhìn thấy giữa bầu trời u ám bất chợt xuất hiện lỗc xoáy xoáy tròn với tốc độ chóng mặt, thật sự giống một vòi rồng ngang tàng bất khuất.

Vô số tầng mây tích điện bị vòi rồng cuốn lấy khiến chúng nổ ầm từng tiếng vang vọng đất trời.

Những người ở phía xa nhìn thấy phía trong vòng xoáy vòi rồng bất chợt trở nên đỏ rực, dần dần trong suốt lấp lánh. Bên trong vòng xoáy đỏ rực trong suốt truyền đến vài tiếng chim phượng ngâm dài ngân vang, xen lẫn tiếng rồng gầm uy lực.

Mà những người ở gần tháp Thông3Thiên tận mắt nhìn thấy một con Hỏa Phượng toàn thân rực lửa từ vòng xoáy vòi rồng mang theo vô số tầng mây sấm sét dần dần hạ xuống.

Những tu sĩ có tu vi tương đối cao thâm còn có thể cảm nhận được một luồng nguyên khí đất trời tối cao từ vòi rồng tỏa ra, so với Đế Lưu Tương quý giá mấy trăm năm xuất hiện một lần còn có hiệu quả cho tu vi hơn.

Những tu sĩ cao cấp ở thần điện Quang Minh ngoài nhìn thấy Hỏa Phượng đang bay múa vòng quanh ra, còn thấy một chiếc bè nổi sừng sững đứng yên giữa luồng nguyên khí đất trời nồng đậm. Phía trên bè nổi có một chàng trai mặc y phục trắng phiêu bồng tựa như thần tiên. Phía sau chàng trai ấy còn có bóng rờng xen bóng phượng khổng lồ vĩ đại.

Cả hai ảo ảnh rờng phượng đều đang che chở cho bè nổi và chàng trai bên trên ấy. Trong nháy mắt họ biến mất nơi vòi rờng cuốn theo mây điện và chui thẳng vào bên trong tháp Thông Thiên.

Sau khi bóng dáng họ tan biến, từng tầng mây âm u giăng kín bầu trời cũng dần tản ra để lộ ánh nắng rạng rỡ lấp ló đằng sau.

Ánh mặt trời chói chang một lần nữa chiếu sáng toàn bộ Trung Đại Lục.

Tất thảy lại khôi phục quang cảnh lúc ban đầu.

Nhưng tất cả mọi người, kể cả người trần mắt thịt không có tu vi đều cảm nhận được nhiều thứ đã thay đổi rồi.

Ngày hôm đó, tất cả tu sĩ trên Trung Đại Lục đều bị cảnh tượng mang theo thần ý kia gây chấn động sâu sắc, mỗi người đều có cảm ngộ riêng, vì thể tu vi của họ đều đột phá lên tầng cao mới.

Chính điều này khiến cho vị thế thánh địa tu hành của Trung Đại Lục tại Ngũ Châu Đại Lục càng thêm vững chắc, chuyện này là về sau, giờ không nhắc đến nữa.

Tại tầng cao nhất của tháp Thông Thiên, bên trong đại sảnh nơi đặt điện thờ trên đỉnh tháp dành cho Thánh nữ đột nhiên phát ra hào quang rực rỡ.

Những tu sĩ cao cấp canh giữ điện thờ Thánh nữ đều bị hào quang chiếu sáng ngất lịm đi, chỉ còn lại Thánh tử⁴sau khi nghe tin gắng chống đỡ luồng ánh sáng mạnh mẽ này vội vã chạy đến.

Sau khi hào quang tan biến, trong đại sảnh hiện ra bóng dáng ba người.

Một người là Tư An, Thánh tử biết. Hai người còn lại hẳn không biết là ai.

Trong hai người đó có một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, giữa trán có điểm một hoa văn nhỏ hình phượng lửa.

Còn người kia là một chàng trai cao lớn oai phong, trên trán hẳn cũng có một hoa văn rồng bay.

Hai người họ chia nhau đứng bên cạnh Tư An, giống như Tả Hữu Hộ Pháp.

Mà dáng vẻ Tư An bấy giờ dường như có cái gì đó không giống lúc hẳn rời khỏi Trung Đại Lục để đi Thiên Ngoại Thiên.

Thánh tử quan⁹sát Tư An thật cẩn thận rồi mới ôm quyền chào: “Tư đại nhân, rốt cuộc ngài đã từ Thiên Ngoại Thiên trở về rồi!”

Nói đến tu vi, ở thời điểm hiện tại Tư An đã trở thành cao thủ đệ nhất Ngũ Châu Đại Lục, ngay cả Bán Thần như Hỏa Phượng lẫn Long tộc đều không thể coi thường hẳn.

Tư An khẽ nhắc tay: “Miễn lễ. Thánh nữ đang ở đâu? Ta đã đưa Long Thần Thính Phong và Phượng Tam Thập Nương của Phượng tộc từ Thiên Ngoại Thiên đến đây. Cả hai người đều có thể giúp Thánh nữ giải trừ phong ấn!”

“Sao? Là thật sao?” Thánh tử mừng rỡ. Bọn họ ở thần điện Quang Minh đợi chờ một vạn năm, cuối cùng cũng đến ngày này rồi!

Long Thần sau lưng Tư An chậm rãi bước lên, từng bước từng bước đi sâu vào bên trong điện thờ, nơi Thánh nữ đang chìm trong giấc ngủ say bao năm qua.

Thánh nữ được bảo vệ trong chiếc lồng son bằng thủy tinh, trông nàng vẫn xinh đẹp sống động như xưa.

Đây là lần đầu tiên Long Thần được tận mắt nhìn thấy dáng vẻ người con gái hãn yêu.

Hai người họ đã từng ngóng trông một vạn năm, cũng đã bận lòng suốt một vạn năm!

Hai vạn năm đằng đằng trôi qua, cuối cùng chúng ta đã gặp được nhau!

Thế nhưng hình như mỗi lần gặp gỡ, trong hai người luôn có một người không hề hay biết cả hai đã từng gặp gỡ, vậy nên bọn họ hết lần này đến lần khác bỏ lỡ mất nhau.

“Lên!” Long Thần hét lớn một tiếng, hai tay đập lại sau đó biến hóa thành nhiều thể khác nhau. Ngay lập tức phóng ra vô số vàng sáng liên tiếp đánh phá lồng thủy tinh.

Lồng thủy tinh theo đó hé mở.

Cơ thể Thánh nữ lạng lẽ lơ lửng giữa không trung.

Nàng vẫn giữ nguyên dáng vẻ nhắm mắt bất động, cả người mặc một bộ áo váy trắng thuần khiết nhưng không thể so với làn da nõn nà của nàng.

Đôi mày thanh mảnh tựa như lá liễu, hàng lông mi dày tựa cánh bướm mềm mại khẽ lay động không cần gió thổi.

Tuy nhiên trên đôi môi yêu kiều kia lại chẳng có chút huyết sắc nào, gần như trong suốt giống màu da của nàng.

Long Thần trông thấy vậy, từ khóe mắt hắt chằm chằm rơi xuống một giọt nước.

Cùng lúc đó, thần ý trên người Tư An lặng lẽ thoát ra, xuyên qua thân thể Long Thần Thỉnh Phong rồi khẽ thổi giọt nước mắt vương trên gương mặt hắt về phía Thánh nữ.

Long Thần lẩm nhẩm liên tục niệm chú ngữ, hóa thành phù hình bao quanh Thánh nữ.

Mà luồng thần ý mang theo nước mắt Long Thần lúc này đã bay đến bên cơ thể Thánh nữ, sau đó chậm rãi thấm thấu vào bên trong.

Lông mi của Thánh nữ chợt rung khẽ.

Giọt nước mắt của Long Thần ngay lập tức bay vào tiềm thức của Thánh nữ.

Còn thần ý bắt đầu quá trình chữa trị cơ thể và hồi phục tu vi cho nàng.

Một vạn năm trước nàng bị Long hậu cướp đoạt linh tức và huyết mạch. Một vạn năm sau, nếu không phải thần điện Quang Minh có thần Quang Minh che chở duy trì sự sống cho nàng, chỉ sợ nàng đã sớm tan biến và hòa cùng nguyên khí đất trời rồi.

Thần ý của Nữ Oa không một linh đan diệu dược nào có thể bì được.

Tu vi của Thánh nữ bị chững lại một vụn năm trong nháy mắt tăng lên nhanh chóng.

Giọt nước mắt của Long Thần sau khi rơi vào tiềm thức của Thánh nữ lập tức xoay tròn phản chiếu bốn phía tựa như gương soi.

Bên trong tấm gương kia, Thánh nữ đã chứng kiến tất thảy những chuyện đã xảy ra, kể cả chuyện Long hậu ngày trước đánh lén nàng, sau đó giả mạo nàng ra sao.

“Thì ra là thế. Ta đợi nhiều năm như vậy, ngờ đâu tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi!” Trên gương mặt Thánh nữ lảng lạng ẩn hiện một ý cười.

Thức hải của Thánh nữ lúc này đang nổi phong ba bão tố. Ngay giữa trận sóng to gió lớn bỗng xuất hiện một bàn tay khổng lồ vô hình vươn tới bắt lấy giọt nước mắt đang xoay tròn trên không kia. Sau đó dùng lực siết chặt khiến giọt nước vỡ tan. Đợi khi thần ý lướt qua thiêu đốt giọt nước, ngay lập tức nó bốc hơi hoàn toàn không để lại dấu vết.

Tình ý trong lòng Thánh nữ dành cho Long Thần cũng bị bàn tay vô hình kia loại bỏ sạch sẽ không còn chút nào.

Nàng chậm chậm mở mắt ra, đôi con ngươi trong veo như thủy tinh không lẫn tạp chất.

Quản Khinh Sa quay người ngồi dậy, ánh mắt dõi theo mây trời bấy giờ chuyển hướng nhìn những người đang đứng trong đại sảnh.

Long Thần vui sướng, vươn hai tay ra: “Sa Sa, là ta. Ta đã đến rồi. Ta sẽ không nhận lầm nàng nữa!”

Thánh nữ lắc đầu khẽ cười: “Người là ai? Ta không quen người!”

Tư An đứng đằng sau Long Thần cũng vươn tay ra muốn đón lấy nàng.

Thánh nữ từ điện thờ đứng lên, bước từng bước xuống đến trước mặt Tư An, khẽ mỉm cười: “Chàng vất vả rồi!” Trải qua một hồi bế dẫu, cuối cùng nàng đã hiểu rõ trong lòng mình thật sự có ai. Đó là người trước nay chưa từng dao động, nguyện ý vì nàng mà vào sinh ra tử, đối mặt với bao trắc trở hiểm nguy.

Thánh nữ chìa tay ra, đặt lên ngực trái của Tư An như muốn cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ vững vàng từ trái tim hắn.

Theo đó thần ý len lõi xâm nhập vào, loại bỏ hoàn toàn ma tính bên trong Tư An.

Thiện lương cùng tâm ma đã dung hòa bên trong Tư An, mất hai vạn năm cuối cùng hắn cũng có thể chiến thắng tâm ma.

Thánh nữ mỉm cười nhìn hắn: “Dẫn ta đi. Chúng ta tìm một nơi không có ai tu luyện.”

Tư An gật đầu, nhẹ nhàng ôm lấy Thánh nữ.

Phượng Tam Thập Nương nhận lệnh của thần ý, lập tức hóa thành Hỏa Phượng bay múa, mang theo Tư An và Thánh nữ biến mất ngay giữa đại sảnh tầng cao nhất của tháp Thông Thiên.

Long Thần hoảng hốt: “Sa Sa! Sa Sa! Đừng! Đừng bỏ rơi ta!” Hắn vội vàng hiện nguyên hình thành một con Kim Long bay theo hướng Hỏa Phượng biến mất.

Thế nhưng nơi bọn họ biến mất không có ai ngoài thần ý đang chờ hắn!

Long Thần vừa chạm phải thần ý đã rống lên đầy thảm thiết.

Hắn sợ hãi nhận ra tu vi của mình đang tụt giảm nghiêm trọng không khác tình cảnh của Long hậu ban nãy. Đến khi tu vi bị cướp đoạt toàn bộ, hắn hóa thành một con cá chép màu vàng. Cuối cùng bị thần ý còn sót lại bao vây, đưa nó đến thế giới Long hậu gửi hồn vào trong ba ngàn tiểu thế giới.

Ở nơi đó, cả hai người đều đã mất hết tu vi và ký ức, sau này họ một lần nữa gặp lại. Giống như kiếp trước, họ đều vô cùng thông minh, ưu tú và sở hữu tư chất tuyệt vời.

Thế nhưng ở tiểu thế giới đó, đối thủ của hai người trước kia lần lượt sống lại, khiến họ mất hết toàn bộ ưu thế. Từ đầu đến cuối đều bị đè ép ở tầng thấp nhất của giới tu hành, không có lấy một chút tiến bộ nào.

Thời gian dần dần trôi qua, cho đến một ngày có một người sở hữu tu vi vô cùng cao thâm đến tiểu thế giới này.

Đó là một thiếu niên tuần tú hoạt bát, nhìn từ xa rất giống Tư An, nhưng đến gần lại có nét của Thánh nữ.

Cậu tới đây ngồi ở sảnh Thương Lăng, nâng ly cùng luận anh hùng.

Trong lúc lơ đãng bỗng trông thấy hai kẻ ăn mày, một nam một nữ đang co ro núp ở một góc khuất trên đường. Lúc này đang mùa tuyết rơi trắng trời, buốt lạnh thấu xương.

“Họ là ai? Sao họ có thể đến đây?” Cậu thiếu niên tò mò hỏi.

Kẻ đang thết đãi cậu bấy giờ là thiếu chủ Long tộc – một trong những tộc mạnh nhất thế giới này, khẽ liếc mắt nhìn hai tên ăn mày kia rồi cười đáp: “Đây là hai kẻ kiếp trước tạo nghiệp nên giờ đến thế giới này để trả nợ.”

BỔ THIÊN KÝ

Hàn Vũ Ký

dtv-ebook.com

Chương 384: Ngoại Truyện 10 Giao Thừa Trên Núi Đại Hoang

 Y để lộ bộ ngực trần rần rỏ, đôi vai rộng dài, thắt lưng nhỏ gọn, cơ bắp cuộn cuộn khỏe khoắn. Bên hông buộc một tấm da báo, lại còn đeo một túi vải hoa trông không thuận mắt chút nào. Đôi chân dài chắc khỏe, dưới chân mang đôi giày cổ cao làm bằng da báo, vô cùng vững vàng cưỡi trên đầu con thần long.

Trên lưng thần long còn chở theo một loạt con thú mà y săn bắt được dưới Nhân giới. Tất cả đều dùng gân rồng buộc lại, dự tính tối nay sẽ nhóm lửa nướng được một bữa ăn ngon.

“Kế Đô, muội hôm nay chuẩn bị được những thứ gì rồi?” Chàng trai thản nhiên hỏi.

Kế Đô cười một con giao long nhanh chóng đuổi lên phía trước, nhìn y đầy3lưu luyện nói: “Ca, huynh thật lợi hại, đã thuần phục được thần long rồi...”

Y quay đầu lại nhìn về phía trước trả lời: “Chủ Thượng mới là lợi hại nhất.” Dứt lời liền ngậm chặt miệng không nói thêm một câu nào nữa.

Kế Đô bữu môi nói: “Người đương nhiên lợi hại rồi. Người là Chủ Thần mà...”

Nàng ta thúc giao long bay lên phía trước, sóng vai cùng chàng trai kia, khẽ ngó qua sắc mặt của y rồi đột nhiên hỏi: “Ca, nếu có một ngày muội lợi hại được như Chủ Thượng, thì huynh có thể... cũng thích muội không?”

Y quay đầu nhìn cô một cái, trên gương mặt đầy vẻ phẫn nộ nói: “Muội nói gì vậy?! Đó là Chủ Thượng của chúng ta! Sao muội có thể bất kính như vậy?”

Kế Đô im lặng, hậm hực nhìn chàng trai bên cạnh đang giậm mạnh chân, con thần long ngũ sắc phía dưới chấn động lập tức gia tăng tốc độ. Toàn thân thần long hóa thành ảnh ảo, trong chớp mắt liền biến mất trước mắt nàng ta.

“Có thể dịch chuyển thời không thì giỏi lắm sao? Ta cũng có thể!”

Nàng ta hờn dỗi cũng đạp chân thật mạnh, con giao long phía dưới chấn động hóa thành mấy vòng sáng nhưng tốc độ không thể nhanh bằng con thần long được.

Không khí trong ngoài mười vạn dặm lay động từng gợn sóng lớn.

Chủ Thần Nữ Oa đứng trên nơi cao nhất của ngọn núi, đôi mắt khép hờ nhìn bóng dáng tuần tú tựa như thiên thần của y xuất hiện giữa những gợn sóng.

“Chủ Thượng, người tỉnh rồi?” Nhìn thấy Nữ Oa đứng trên đỉnh núi, người đàn ông dường như rất kinh ngạc.

Nữ Oa đã ngủ một giấc hơn ngàn năm, y không ngờ hôm nay nàng đã tỉnh lại.

Nhưng đối với thần tiên như họ mà nói, ngủ một giấc ngàn năm cũng chỉ như người phàm dưới Nhân giới ngủ qua một đêm mà thôi, hoàn toàn không có khái niệm về thời gian và không gian.

Nữ Oa khẽ cười với y. Khi nụ cười của nàng xuất hiện thì trên núi Đại Hoang lập tức trăm hoa đua nở, chim hót líu lo, vô số áng mây rực rỡ sắc màu từ trên không trung sa xuống bao quanh thân thể nàng. Cho dù đó là

những áng mây đẹp nhất, ánh mặt trời rạng rỡ nhất cũng không thể sánh bằng chiếc áo khoác dài dệt bằng lông vũ từ đuôi phượng hoàng của nàng, thậm chí cả đôi giày cổ cao làm từ da thần long.

Người đàn ông kia si mê ngược nhìn gương mặt tươi cười của Nữ Oa, chấp tay hành lễ thành khẩn từ tận đáy lòng. Y quỳ một chân xuống, đưa tay phải đặt lên ngực trái hành lễ với Nữ Oa đang đứng trên đỉnh núi.

“Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, không cần đa lễ như vậy.” Nữ Oa nói, âm thanh còn ở trăm trượng bên ngoài nhưng thân thể đã đến gần ngay trước mắt người đàn ông.

“La Thần, người không cần như vậy. Chúng ta là thầy trò không phải là chủ tớ.” Nữ Oa đưa tay ra nhẹ nhàng đỡ La Thần dậy.

La Thần không kiềm chế được nắm lấy đôi tay Nữ Oa đang đỡ lấy hai bàn tay y rồi khao khát nhìn nàng. Y thậm chí không biết mình đang khát cầu điều gì, hoặc y đã biết bản thân đang khát khao điều gì nhưng không dám nghĩ đến. Chỉ vừa nghĩ đến thôi đã cảm thấy đại nghịch bất đạo rồi. Y sợ đến mối quan hệ thầy trò cũng không giữ được nữa. Bị nàng đuổi đi là chuyện nhỏ nhưng lỡ như hóa thành tro bụi thì nỗi thống khổ của y sẽ kéo dài vô tận, không vào luân hồi, không thể cứu rỗi.

Thần giới lạnh lẽo, năm tháng đàng đẵng.

Y chỉ nguyện được làm kẻ hậu hạ dưới ngôi của nàng, cả đời thay nàng che mưa chắn gió. Chỉ cần nàng quay đầu nhìn lại một lần cũng có thể khiến y lưu luyến ngàn năm.

Nữ Oa lặng lẽ nhìn kẻ trước mặt, không gạt tay y ra nhưng ánh mắt tĩnh lặng và hiền hòa của nàng lại rất rõ ràng sáng tỏ. Ánh mắt ấy tựa như đang nhìn một đứa trẻ cố tình gây rối. Dù nàng không trách cứ, cũng chẳng đánh mắng nhưng lại dùng ánh mắt sáng tỏ lặng lẽ nhìn y.

La Thần chán nản buông tay, một lần nữa quỳ một gối xuống nói: “Chủ Thượng, hôm nay là ngày giao thừa dưới trần gian. Người có muốn đi nếm thử mỹ vị của Nhân giới không ạ?”

“Giao thừa?” Nữ Oa nhú mày lại hỏi: “Người đã đi Nhân giới?”

La Thần đứng thẳng dậy, quay người lại khẽ vung tay lập tức một ngọn lửa bùng lên trên khoảng đất trống trước mặt.

Trên đồng lửa có một cái lưới sắt mỏng.

“Những thứ này để làm gì?” Trên gương mặt vốn bình thản của Nữ Oa cuối cùng cũng xuất hiện chút ngạc nhiên.

La Thần nở một nụ cười.

Nữ Oa không nhìn tiếp mà đưa mắt nhìn về đỉnh núi phía xa.

La Thần biết, tu sĩ Nhân giới tu hành bắt đầu từ việc chỉ hưởng nhang khói nhân gian chuyển sang không dính chút nhang khói nào, thời điểm ấy cũng chính là bước vào giai đoạn tích cốc, bắt đầu Trúc Cơ tu hành. Nói rõ hơn là tách biệt với người bình thường ăn các loại ngũ cốc, lương khô. Cuối cùng có thể tu luyện thành tiên đã là điểm cuối.

Họ không biết rằng, thật sự thành thần thì họ vẫn cần đến nhang khói và đồ cúng tế của Nhân giới.

Bởi vì dù trên đỉnh cao hay ở dạng thấp hèn thì chung quy lại vẫn là một thể thống nhất.

Thần vẫn cần nhang khói và đồ cúng tế của người phàm.

La Thần thấy đã khơi gợi được sự thích thú của Nữ Oa, tâm tình đột nhiên cũng tốt lên nói: “Ta học được từ Nhân giới, hôm nay sẽ nướng thịt cho người nếm thử.”

Nữ Oa khẽ cười một tiếng, vung một cánh tay lên, chọn trong đám thú mà La Thần bắt được một con sóc nhỏ.

“Vật nhỏ này cũng coi như có chút cơ duyên với ta, tha cho nó một mạng đi.”

Dứt lời, Nữ Oa điểm nhẹ lên đầu con sóc nhỏ, con sóc nhỏ đang run sợ giả chết liền ngất đi.

Một tay Nữ Oa cầm nó lên, một tay còn lại vẽ một nửa vòng tròn ở trước mặt.

Nửa vòng tròn trên không trung dần dần hiện ra, biến thành một lối đi.

Nữ Oa đặt con sóc vào trong đó.

Sóc con vừa tiến vào trong liền tỉnh lại rồi mau chóng chạy đi, điên cuồng chạy về phía trước.

Nó không biết phía trước có cửa ra không nhưng nó biết rằng nó tuyệt đối không được quay đầu lại.

La Thần không ngăn cản chỉ thành kính nhìn Nữ Oa thả con sóc mà y bắt được từ Nhân giới.

“Chủ Thượng! Ca!” Tiếng gọi của Kế Đô vọng tới, nàng ta đã quay về rồi.

La Thần thất vọng cúi thấp đầu.

Nữ Oa quay đầu lại, bình thản gật đầu với Kế Đô nói: “Người đi làm gì vậy?”

Kế Đô khẽ đảo mắt trả lời: “Chủ Thượng, ta đi xem nơi giam giữ Niên, nhưng không cẩn thận đã thả Niên ra mất rồi..!”

Nói xong nàng ta chạy đến ôm cánh tay của La Thần nói: “Ca! Huynh cùng muội đi bắt Niên về được không?”

Niên là con thú hung ác, một khi xuống nhân thế thật sự sẽ tác oai tác quái.

La Thần không muốn đi, y nhìn Nữ Oa.

Nữ Oa gật gật đầu nói: “Huynh muội các người xuống đó một chuyến, bắt Niên quay về đi.”

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Dốc Lạc Thần

Chương 2: Đột Kích Trong Đêm

Chương 3: Quân Phụng Nữ

Chương 4: Thiên Đạo Pháp Tắc

Chương 5: Quên Hết Chuyện Xưa

Chương 6: Nhà Ở Ven Hồ

Chương 7: Nhổ Cỏ Tận Gốc

Chương 8: Trận Pháp Tiểu Đổ Môn

Chương 9: Người Không Vì Minh

Chương 10: Cơ Duyên Của Ai

Chương 11: Khổ Tận Cam Lai

Chương 12: Xương Trong Xương

Chương 13: Vấn Tiên Thạch

Chương 14: Đóa Linh Phu Nhân

Chương 15: Sơn Trang Đóa Linh (Thượng)

Chương 16: Sơn Trang Đóa Linh (Trung)

Chương 17: Sơn Trang Đóa Linh (Hạ)

Chương 18: Lôi Linh Căn

Chương 19: Bị Giam Giữ

Chương 20: Lâm Phiêu Tuyết

Chương 21: Hai Chiếc Lá

Chương 22: Đêm Lòng Sinh Nghi

Chương 23: Đường Ai Nấy Đi

Chương 24: Mị Thuật Cao Cấp

Chương 25: Vô Tình Gặp Được

Chương 26: Lập Kế Hoạch

Chương 27: Là Bạn Hay Là Địch?

Chương 28: Mọi Việc Đã Sẵn Sàng

[Chương 29: Chống Cự Đến Cùng](#)
[Chương 30: Đánh Rắn Động Cỏ](#)
[Chương 31: Bích Ngọc Liên Hoa](#)
[Chương 32: Đóa Linh Cướp Đoạt Linh Căn](#)
[Chương 33: Vết Nứt Của Trời \(Thượng\)](#)
[Chương 34: Vết Nứt Của Trời \(Hạ\)](#)
[Chương 35: Lôi Kiếp](#)
[Chương 36: Cái Giá Phải Trả](#)
[Chương 37: Nốt Ruồi Chu Sa](#)
[Chương 38: Vết Máu Muối](#)
[Chương 39: Tính Kế](#)
[Chương 40: Đường Thương](#)
[Chương 41: Đuổi Đến Tận Cửa](#)
[Chương 42: Nam Tu Trong Thiên Hạ Mặc Nàng Lựa Chọn](#)
[Chương 43: Trước Kia Khác, Bây Giờ Khác](#)
[Chương 44: Bán Đứng \(Thượng\)](#)
[Chương 45: Bán Đứng \(Trung\)](#)
[Chương 46: Bán Đứng \(Hạ\)](#)
[Chương 47: Bàn Đạp Của Con Tốt Thì Muốn Phản Kháng](#)
[Chương 48: Họa Vô Đơn Chí](#)
[Chương 49: Mật Báo](#)
[Chương 50: Bảo Vệ](#)
[Chương 51: Mở Thiên Nhân](#)
[Chương 52: Có Qua Có Lại](#)
[Chương 53: Truy Tìm Căn Nguyên](#)
[Chương 54: Để Lưu Tương](#)
[Chương 55: Húc Nhật Quyết](#)
[Chương 56: Độc Lòng Độc Sức](#)
[Chương 57: Nhập Đạo](#)
[Chương 58: Phá Vỡ Thế Cục](#)
[Chương 59: Bầy Mỏ](#)
[Chương 60: Chuẩn Bị Chiến Tranh](#)

[Chương 61: Lão Tổ Đóa Gia](#)
[Chương 62: Người Thừa](#)
[Chương 63: Bắc Tư An, Nam Phác Cung](#)
[Chương 64: Địch Vây Bốn Bề](#)
[Chương 65: Viện Trợ](#)
[Chương 66: Có Tin Tức](#)
[Chương 67: Lựa Chọn](#)
[Chương 68: Roi Xuy Long](#)
[Chương 69: Kẻ Đánh Người, Lại Bị Người Đánh](#)
[Chương 70: Hồi Thiên Hạ, Ai Cao Nhất](#)
[Chương 71: Ở Nơi Thích Hợp, Bàn Chuyện Thích Hợp](#)
[Chương 72: Nghe Lén](#)
[Chương 73: Kiểm Chứng](#)
[Chương 74: Chia Tay](#)
[Chương 75: Trả Nợ \(Thượng\)](#)
[Chương 76: Trả Nợ \(Trung\)](#)
[Chương 77: Trả Nợ \(Hạ\)](#)
[Chương 78: Thần Điện Quang Minh](#)
[Chương 79: Đạt Thành Ý Nguyên](#)
[Chương 80: Trừng Phạt](#)
[Chương 81: Tài Năng Mới Hiện](#)
[Chương 82: Tặng Lễ Vật](#)
[Chương 83: Sư Môn Ở Đâu](#)
[Chương 84: Mạng Sống](#)
[Chương 85: Có Người Ra Giá](#)
[Chương 86: Cha Của Cô Bé Là Tư An](#)
[Chương 87: Bọ Ngựa Bắt Ve](#)
[Chương 88: Chim Sẻ Đứng Sau](#)
[Chương 89: Trận Chiến Đầu Tiên Giành Thắng Lợi](#)
[Chương 90: Thân Thích](#)
[Chương 91: Kết Bạn Đồng Hành \(Thượng\)](#)
[Chương 92: Kết Bạn Đồng Hành \(Hạ\)](#)

[Chương 93: Chữa Khỏi](#)
[Chương 94: Gặp Lại Bạn Cũ \(Thượng\)](#)
[Chương 95: Gặp Lại Bạn Cũ \(Hạ\)](#)
[Chương 96: Lời Đồn Không Đáng Tin](#)
[Chương 97: Cánh Cửa](#)
[Chương 98: Mượn Hoa Dâng Phật](#)
[Chương 99: Bắt Đầu Gia Nhập Môn Phái](#)
[Chương 100: Những Người Đó, Những Việc Đó](#)
[Chương 101: Phá Cỗ](#)
[Chương 102: Vào Lòng](#)
[Chương 103: Đan Hoả](#)
[Chương 104: Lấy Lòng Tín Nhiệm](#)
[Chương 105: Đột Phá](#)
[Chương 106: Yêu Thú](#)
[Chương 107: Tai Bay Vạ Gió](#)
[Chương 108: Biểu Thúc, Biểu Thăm](#)
[Chương 109: Sóng Ngầm Cuồn Cuộn](#)
[Chương 110: Mỹ Nam Bên Cạnh](#)
[Chương 111: Tên Biến Thái Chết Tiệt](#)
[Chương 112: Cây Cao Bóng Cả](#)
[Chương 113: Chia Để Trị](#)
[Chương 114: Khi Sư Diệt Tổ \(Thượng\)](#)
[Chương 115: Khi Sư Diệt Tổ \(Hạ\)](#)
[Chương 116: Nghi Ngờ Đoạt Xá*](#)
[Chương 117: Tự Cứu Chính Mình](#)
[Chương 118: Đợi Nàng](#)
[Chương 119: Nhập Kính](#)
[Chương 120: Tiểu Thiên Ma Cảnh \(1\)](#)
[Chương 121: Tiểu Thiên Ma Cảnh \(2\) - Tình Yêu Nam Nữ](#)
[Chương 122: Tiểu Thiên Ma Cảnh \(3\) - Tình Yêu Nam Nữ](#)
[Chương 123: Tiểu Thiên Ma Cảnh \(4\) - Tình Yêu Nam Nữ](#)
[Chương 124: Tiểu Thiên Ma Cảnh \(5\) - Tình Yêu Nam Nữ](#)

[Chương 125: Phá Kính](#)
[Chương 126: Năm Tháng Sao? Là Năm Năm!](#)
[Chương 127: Đại Khai Sát Giới](#)
[Chương 128: Giả Không Thế Thành Thật](#)
[Chương 129: Oan Gia Ngõ Hẹp \(Thượng\)](#)
[Chương 130: Oan Gia Ngõ Hẹp \(Hạ\)](#)
[Chương 131: Đá Mài Dao](#)
[Chương 132: Nhục Chi](#)
[Chương 133: Trước Thời Hạn](#)
[Chương 134: Cha Nuôi](#)
[Chương 135: Khuê Long Yêu Nguyệt](#)
[Chương 136: Một Cước Phá Đan Điền](#)
[Chương 137: Linh Thạch Ngũ Hành](#)
[Chương 138: Yêu Thú Tuyên Chiến](#)
[Chương 139: Làm Ở Không Cầu Báo Đáp](#)
[Chương 140: Phúc Trong Họa](#)
[Chương 141: Trong Họa Có Phúc](#)
[Chương 142: Tâm Ma](#)
[Chương 143: Chuyện Không Như Nguyên](#)
[Chương 144: Trùng Hợp Lễ Tế Sơn Quỷ](#)
[Chương 145: Họa Từ Miệng Mà Ra](#)
[Chương 146: Quyết Định Nhanh Chóng](#)
[Chương 147: Nữ Thần Toán](#)
[Chương 148: Vùng Đất Linh Hồn](#)
[Chương 149: Quê Thủy Sơn Kiến](#)
[Chương 150: Trận Chiến Ác Liệt](#)
[Chương 151: Sống Chết Có Nhau](#)
[Chương 152: Vì Cô, Bị Thần Và Người Cầm Hận](#)
[Chương 153: Ra Tay Trước Chiếm Ưu Thế \(Thượng\)](#)
[Chương 154: Ra Tay Trước Chiếm Ưu Thế \(Hạ\)](#)
[Chương 155: Nói Không Nên Lời](#)
[Chương 156: Vàng Thau Lẫn Lộn](#)

[Chương 157: Đánh Một Ván Cờ Lớn](#)
[Chương 158: Đi Theo Con Đường Của Chính Mình](#)
[Chương 159: Thời Khắc Gặp Ma](#)
[Chương 160: Vở Kịch Đặc Sắc](#)
[Chương 161: Tự Trọng Tồn Thương](#)
[Chương 162: Nhận Lầm Người](#)
[Chương 163: Huyết Sắc Triền Miên](#)
[Chương 164: Bí Mật Không Thể Nói](#)
[Chương 165: Có Người Phải Bị Dìm Lồng Heo](#)
[Chương 166: Họa Từ Ánh Trăng](#)
[Chương 167: Đạo Tâm Gieo Ma](#)
[Chương 168: Ma Do Tâm Sinh](#)
[Chương 169: Đại Cường Lừa Đảo Hiện Chân Tướng \(1\)](#)
[Chương 170: Đại Cường Lừa Đảo Hiện Chân Tướng \(2\)](#)
[Chương 171: Mở Mắt Nhìn Đời](#)
[Chương 172: Biết Rõ Thiên Cơ](#)
[Chương 173: Nguyên Tác Huyền Huyền 18+ Hiện Ra](#)
[Chương 174: Khước Từ Giả Heo Ăn Thịt Hổ](#)
[Chương 175: Hai Năm Tựa Một Ngày](#)
[Chương 176: Bày Thiên La Địa Vồng](#)
[Chương 177: Báo Ứng](#)
[Chương 178: Dùng Trí](#)
[Chương 179: Đối Đầu](#)
[Chương 180: Si Tâm Vọng Tưởng](#)
[Chương 181: Chạm Mặt Lại Không Quen](#)
[Chương 182: Cảnh Xuân Sắc Thắm](#)
[Chương 183: Ảnh Phản Chiếu Thật Giả](#)
[Chương 184: Song Tu Có Được Không?](#)
[Chương 185: Kịch Tình Trúc Cơ](#)
[Chương 186: Người Là Ai?](#)
[Chương 187: Lựa Chọn Khiêu Chiến](#)
[Chương 188: Đại Cường Đối Chủ](#)

[Chương 189: Kiếp Trước Kiếp Này \(Thượng\)](#)
[Chương 190: Kiếp Trước Kiếp Này \(Hạ\)](#)
[Chương 191: Gặp Lại Người Xưa \(Thượng\)](#)
[Chương 192: Gặp Lại Người Xưa \(Hạ\)](#)
[Chương 193: Động Cơ Ở Đây](#)
[Chương 194: Thời Khắc Giết Chóc \(Thượng\)](#)
[Chương 195: Thời Khắc Giết Chóc \(Hạ\)](#)
[Chương 196: Cửa Giới](#)
[Chương 197: Xoay Chuyển Tình Thế \(Thượng\)](#)
[Chương 198: Xoay Chuyển Tình Thế \(Hạ\)](#)
[Chương 199: Chân Tướng Chỉ Có Một](#)
[Chương 200: Đấu Pháp Theo Kiểu Áp Đảo](#)
[Chương 201: Vào Thanh Vân](#)
[Chương 202: Khách Không Mời Mà Đến](#)
[Chương 203: Quy Tắc](#)
[Chương 204: Tiểu Sư Thúc](#)
[Chương 205: Cường Thế Bao Che Khuyết Điểm](#)
[Chương 206: Có Vốn Liếng Là Có Thế Càn Quấy](#)
[Chương 207: Dùng Thực Lực Mà Nói Chuyện](#)
[Chương 208: Xem Cuộc Vui Không Ngại Sân Khấu Cao \(Thượng\)](#)
[Chương 209: Xem Cuộc Vui Không Ngại Sân Khấu Cao \(Hạ\)](#)
[Chương 210: Ý Của Túy Ông](#)
[Chương 211: Làm Lại Từ Đầu](#)
[Chương 212: Hào Quang Nữ Chính](#)
[Chương 213: Bí Mật Của Tư An](#)
[Chương 214: Bí Mật Về Phân Thân](#)
[Chương 215: Làm Sao Để Phá Giải Thiếu Sốt Dục Vọng Và Tình Cảm](#)
[Chương 216: Người Tranh Ta Đoạt](#)
[Chương 217: Hỏi Rõ Ngọn Ngành](#)
[Chương 218: Thế Giới Song Song](#)
[Chương 219: Yêu Tu Phạm Pháp](#)
[Chương 220: Không Cùng Chúng Tộc Với Ta](#)

[Chương 221: Tình Chân Ý Thiết](#)
[Chương 222: Thủ Cung Sa](#)
[Chương 223: Trở Về Phố Hồ Lô](#)
[Chương 224: Long Thần Thính Phong](#)
[Chương 225: Tình Chẳng Biết Bắt Đầu Từ Đâu](#)
[Chương 226: Phía Trước! Nghênh Chiến!](#)
[Chương 227: Đây Là Thời Đại Của Ai?](#)
[Chương 228: Yêu Hòa](#)
[Chương 229: Hậu Duệ Hỏa Thần Nha](#)
[Chương 230: Có Nội Gián](#)
[Chương 231: Bầy Trong Bầy](#)
[Chương 232: Phía Trên Không Người](#)
[Chương 233: Mị Thú \(Thượng\)](#)
[Chương 234: Mị Thú \(Hạ\)](#)
[Chương 235: Cái Cớ Để Vui Vẻ Với Đàn Ông](#)
[Chương 236: Chỉ Cách Chân Tướng Một Bước](#)
[Chương 237: Bí Mật Dưới Đáy Đầm](#)
[Chương 238: Vạch Trần](#)
[Chương 239: Sói Háo Sắc](#)
[Chương 240: Bao Che Khuyết Điểm](#)
[Chương 241: Người Bất Nh N, Ta Bất Nghĩa](#)
[Chương 242: Ứng Long Và Tức Nhường](#)
[Chương 243: Tâm Tư Của Tư Mã Chiêu](#)
[Chương 244: Thịnh Tình Khó Từ](#)
[Chương 245: Át Chủ Bài Của Yêu Tu](#)
[Chương 246: Tình Ái Là Chi](#)
[Chương 247: Lò Luyện Đan Bằng Đồng](#)
[Chương 248: Lễ Trọng](#)
[Chương 249: Rễ Hồ Lô Cùng Hỗn Độn Thanh Liên](#)
[Chương 250: Thân Phận Của La Thần \(Thượng\)](#)
[Chương 251: Thân Phận Của La Thần \(Trung\)](#)
[Chương 252: Thân Phận Của La Thần \(Hạ\)](#)

[Chương 253: Biển Khổ Vô Bờ](#)
[Chương 254: Quay Đầu Lại Là Bờ](#)
[Chương 255: Mỗi Người Đều Có Theo Đuổi Của Mình](#)
[Chương 256: Một Đêm Vạn Năm](#)
[Chương 257: Chờ Muội](#)
[Chương 258: Người So Với Người, Thật Là Cho Người Ta Tức Chết \(Thượng\)](#)
[Chương 259: Người So Với Người, Thật Là Cho Người Ta Tức Chết \(Hạ\)](#)
[Chương 260: Bè Nổi](#)
[Chương 261: “Dị Vật Chí”](#)
[Chương 262: Mò Kim Đáy Biển](#)
[Chương 263: Quyết Ý Ra Đi \(Thượng\)](#)
[Chương 264: Quyết Ý Ra Đi \(Hạ\)](#)
[Chương 265: Vương Của Ta Đã Trở Về](#)
[Chương 266: Khổ Sở Tính Toán](#)
[Chương 267: Không Cảm Kích](#)
[Chương 268: Mười Hai Tổ Vụ](#)
[Chương 269: Tâm Nguyện](#)
[Chương 270: Cám Dỗ](#)
[Chương 271: Thuyền Báu](#)
[Chương 272: Mỗi Người Có Nhân Duyên Riêng](#)
[Chương 273: Không Nhân Nhượng Nữa](#)
[Chương 274: Thiếu Niên Và Thiếu Nữ Xinh Đẹp](#)
[Chương 275: Một Đêm Tuyệt Vời](#)
[Chương 276: Xuân Cung Sống Của Mỹ Nhân Ngư](#)
[Chương 277: Tham Cái Lợi Trước Mắt, Quên Cái Hại Sau Lưng](#)
[Chương 278: Mặt Thú Dại Người](#)
[Chương 279: Kiên Kỵ Trên Thuyền](#)
[Chương 280: Phù Đảo](#)
[Chương 281: Chuyện Cũ Tái Hiện](#)
[Chương 282: Khúc Mặc Kiếp Trước \(1\)](#)

[Chương 283: Khúc Mắc Kiếp Trước \(2\)](#)
[Chương 284: Khúc Mắc Kiếp Trước \(3\)](#)
[Chương 285: Kiếp Nay Đã Từng \(1\)](#)
[Chương 286: Kiếp Nay Đã Từng \(2\)](#)
[Chương 287: Thiên Toán Giả](#)
[Chương 288: Con Mắt Của Ma Giới \(1\)](#)
[Chương 289: Con Mắt Của Ma Giới \(2\)](#)
[Chương 290: Nữ Chính Nữ Phụ Tranh Chấp \(1\)](#)
[Chương 291: Nữ Chính Nữ Phụ Tranh Đấu \(2\)](#)
[Chương 292: Ai Nhớ Ai Hơn](#)
[Chương 293: Triền Miên](#)
[Chương 294: Ai Là Cường Giả](#)
[Chương 295: Không Buông Tay](#)
[Chương 296: Bí Mật Của Phù Đảo](#)
[Chương 297: Minh Vương*](#)
[Chương 298: Cùng Kết Kim Đan](#)
[Chương 299: Lòng Người Không Đủ](#)
[Chương 300: Thân Phận Của Chủ Thuyền](#)
[Chương 301: Có Kẻ Đứng Sau](#)
[Chương 302: Tức Giận](#)
[Chương 303: Lỗ Đen](#)
[Chương 304: Khu Rừng Long Cốt](#)
[Chương 305: Sống Hay Chết](#)
[Chương 306: Cười Rong](#)
[Chương 307: Hiện Chân Thân](#)
[Chương 308: Thổ Lộ Tâm Tình](#)
[Chương 309: Như Cá Gặp Nước](#)
[Chương 310: Đào Nguyên* Trên Biển](#)
[Chương 311: Mỹ Nhân Tuyền*](#)
[Chương 312: Vương Nữ Đồ Sơn](#)
[Chương 313: Vào Nhầm Thôn Nữ Nhi](#)
[Chương 314: Nguồn Gốc Của Sự Sống](#)

[Chương 315: Xương Thịt Do Nước Làm Thành](#)
[Chương 316: Hồ Hoang Hỏa](#)
[Chương 317: Duyên Của Hữu Duyên](#)
[Chương 318: Phận Của Vô Phận](#)
[Chương 319: Lo Được Lo Mất](#)
[Chương 320: Diệt Trừ Kẻ Đối Lập](#)
[Chương 321: Sách Cổ Bệ Ngạn*](#)
[Chương 322: Vua Của Yêu Tu](#)
[Chương 323: Trộm Ngoài Sáng, Cướp Trong Tối](#)
[Chương 324: Tất Phương](#)
[Chương 325: Độ Ách Quy Nguyên](#)
[Chương 326: Tinh Vân Kết Đan](#)
[Chương 327: Tông Môn Đình Cấp](#)
[Chương 328: Thành Nguyên Đan Lâu](#)
[Chương 329: Đình Đồng Nhỏ](#)
[Chương 330: Giả Danh Lừa Bịp](#)
[Chương 331: Bí Mật Của Đình Đồng Nhỏ](#)
[Chương 332: Quen Biết Nhau](#)
[Chương 333: Sợi Dây Số Mệnh Kỳ La](#)
[Chương 334: Vương Không Gặp Vương](#)
[Chương 335: Ký Ưc Phủ Bụi](#)
[Chương 336: Dọn Sạch Những Cản Trở](#)
[Chương 337: Tư An Thăng Chức](#)
[Chương 338: Bảo Vệ Người Phụ Nữ Của Ta](#)
[Chương 339: Có Ân Báo Ân](#)
[Chương 340: Tháp Thông Thiên](#)
[Chương 341: Ai Đẹp Hơn](#)
[Chương 342: Ai Đào Tạo Ra Ai?](#)
[Chương 343: Chỉ Cho Quan Phóng Hỏa](#)
[Chương 344: Chiến Thắng Bất Ngờ](#)
[Chương 345: Dễ Như Trở Bàn Tay](#)
[Chương 346: Lần Đầu Bước Vào Thần Điện](#)

[Chương 347: Cao Thấp Rõ Ràng](#)
[Chương 348: Đệ Tử Cuối Cùng Của Thánh Nữ](#)
[Chương 349: Khiến Người Đã Rét Vì Tuyết Lại Giá Vì Sương](#)
[Chương 350: Số Phận Càng Thêm Huyền Ảo](#)
[Chương 351: Nghi Ngờ Trùng Điệp](#)
[Chương 352: Khó Phân Bạ, Thù](#)
[Chương 353: Đột Phá](#)
[Chương 354: Trả Nợ](#)
[Chương 355: Ý Trời Không Lường Được](#)
[Chương 356: Hồi Ưc Của Thánh Nữ](#)
[Chương 357: Ba Nguyên Tắc Trở Về Quá Khứ](#)
[Chương 358: Năm Đó Trăng Sáng](#)
[Chương 359: Nơi Duyên Phận Bắt Đầu](#)
[Chương 360: Cảnh Giới Tối Thượng](#)
[Chương 361: Rốt Cuộc Có Phải Là Người Hay Không?](#)
[Chương 362: Thanh Lọc Hay Là Ô Nhiễm](#)
[Chương 363: Ta Muốn Mạng Của Người!](#)
[Chương 364: Cùng Nhau Xuống Địa Ngục Đi!](#)
[Chương 365: Rốt Cuộc Cô Là Ai?](#)
[Chương 366: Một Đêm Bạc Đầu](#)
[Chương 367: Không Chịu Thỏa Hiệp](#)
[Chương 368: Con Gái Của Quang Minh](#)
[Chương 369: Vết Nứt Không Gian](#)
[Chương 370: Vạch Sinh Mệnh](#)
[Chương 371: Trở Về Qua Khứ](#)
[Chương 372: Vạch Sinh Mệnh](#)
[Chương 373: Đại Kết Cục: Tái Sinh \(2\)](#)
[Chương 374: Đại Kết Cục: Tái Sinh \(3\)](#)
[Chương 375: Ngoại Truyện 1 Đại Ngưu Là Một Kẻ Mặt Khờ Lòng Quý](#)
[Chương 376: Ngoại Truyện 2 Mặt Biển Xanh Biếc \(1\)](#)
[Chương 377: Ngoại Truyện 3 Mặt Biển Xanh Biếc \(2\)](#)
[Chương 378: Ngoại Truyện 4 Mặt Biển Xanh Biếc \(3\)](#)

[Chương 379: Ngoại Truyện 5 Trời Xanh Có Linh \(1\)](#)

[Chương 380: Ngoại Truyện 6 Trời Xanh Có Linh \(2\)](#)

[Chương 381: Ngoại Truyện 7 Trời Xanh Có Linh \(3\)](#)

[Chương 382: Ngoại Truyện 8 Trời Xanh Có Linh \(4\)](#)

[Chương 383: Ngoại Truyện 9 Trả Nợ \(Kết Cục\)](#)

[Chương 384: Ngoại Truyện 10 Giao Thừa Trên Núi Đại Hoang](#)